

Наукові перспективи
Видавнича група

СУСПІЛЬСТВО ТА НАЦІОНАЛЬНІ ІНТЕРЕСИ

№4(4)2024

*Тернопільський національний медичний
університет імені І.Я. Горбачевського МОЗ України*

Видавнича група «Наукові перспективи»

*Всеукраїнська Асамблея докторів наук з
державного управління*

Християнська академія педагогічних наук України

«Суспільство та національні інтереси»

№ 4(4) 2024

Київ – 2024

*Ivan Horbachevsky Ternopil National Medical
University*

Publishing Group "Scientific Prospects"

*All-Ukrainian Assembly of Doctors of Science in Public
Administration*

Christian Academy of Pedagogical Sciences of Ukraine

«Society and national interests»

№ 4(4) 2024

Kyiv – 2024

ISSN 3041-1572Online

УДК 0/3+7/8]:001.31](477)(051)

DOI: [https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4))

“Суспільство та національні інтереси”: журнал. 2024. № 4(4) 2024. С. 1414.

Згідно наказу Міністерства освіти і науки України # 920 від 26.06.2024 журнал включений до Переліку наукових фахових видань України, категорія “Б”, спеціальності: 011 Освітні, педагогічні науки; 281 Публічне управління та адміністрування

Рекомендований до друку Президією Всеукраїнської асамблеї докторів наук з державного управління (Протокол від 05.08.2024, № 2/8-24)

Журнал видається за підтримки Інституту філософії та соціології Національної академії наук Азербайджану, Всеукраїнської асоціації педагогів і психологів з духовно-морального виховання, Асоціації науковців України, Інституту освіти Азербайджанської Республіки

Журнал публікує наукові розвідки з теоретичних та прикладних аспектів освітніх, гуманітарних наук, громадського здоров'я, публічного управління та адміністрування з метою їх впровадження у сучасний освітній простір

Наукове видання включено до міжнародної наукометричної бази Index Copernicus (IC), Research Bible та до міжнародної пошукової системи Google Scholar

Головний редактор: Теренда Наталія Олександрівна - доктор медичних наук, професор, завідувач кафедри громадського здоров'я та управління охороною здоров'я Тернопільського національного медичного університету імені І.Я. Горбачевського МОЗ України (Тернопіль, Україна)

Члени редакції журналу серії «Громадське здоров'я»:

- **Іншакова Ганна Вадимівна** – кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри громадського здоров'я Національного медичного університету імені О.О. Богомольця (Київ, Україна)
- **Керецман Анжеліка Олексіївна** – кандидат медичних наук, доцент, завідувачка кафедри соціальної медицини та гігієни медичного факультету ДВНЗ «Ужгородський національний університет» (Ужгород, Україна)
- **Ковальська Оксана Романівна** - кандидат медичних наук, доцент, доцент кафедри соціальної медицини, економіки та організації охорони здоров'я Львівського національного медичного університету імені Далини Галицької (Львів, Україна)
- **Корильчук Неоніла Іванівна** – кандидат медичних наук, доцент кафедри терапії та сімейної медицини Тернопільського національного медичного університету імені І.Я. Горбачевського МОЗ України (Тернопіль, Україна)
- **Нагорна Антоніна Максимівна** - доктор медичних наук, професор, член-кореспондент НАМН України, лабораторія епідеміологічних досліджень, профпатології та моніторингу професійного здоров'я ДУ «Інститут медицини праці імені Ю. І. Кундієва НАМНУ» (Київ, Україна)
- **Панчишин Наталія Ярославівна** - кандидат медичних наук, доцент, завідувач кафедри громадського здоров'я та управління охороною здоров'я Тернопільського національного медичного університету імені І.Я. Горбачевського МОЗ України (Тернопіль, Україна)
- **Сатурська Ганна Степанівна** - доктор медичних наук, професор, завідувач кафедри громадського здоров'я та управління охороною здоров'я Тернопільського національного медичного університету імені І.Я. Горбачевського МОЗ України (Тернопіль, Україна)
- **Трущенко Людмила Вікторівна** - доцент кафедри громадського здоров'я та управління охороною здоров'я Тернопільського національного медичного університету імені І.Я. Горбачевського МОЗ України (Тернопіль, Україна)
- **Шульгай Аркадій Гаврилович** - доктор медичних наук, професор, завідувач кафедри громадського здоров'я та управління охороною здоров'я Тернопільського національного медичного університету імені І.Я. Горбачевського МОЗ України (Тернопіль, Україна)

Члени редакції журналу серії «Публічне управління та адміністрування»:

- **Непомнящий Олександр Михайлович** - доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри архітектури і просторового планування факультету архітектури, будівництва та дизайну Національного авіаційного університету, експерт Експертної ради МОН з питань атестації наукових кадрів з суспільних наук (Київ, Україна)
- **Прав Юрій Григорович** - доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри засобів захисту інформації Національного авіаційного університету (Київ, Україна)
- **Бельська Тетяна Валентинівна** - доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри публічного управління та економіки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського (Київ, Україна)
- **Весоловська Марія Кімсанівна** - доктор філософії (PhD) з публічного управління та адміністрування, доцент кафедри менеджменту організацій Інституту економіки і менеджменту Національного університету «Львівська політехніка» (Львів, Україна)
- **Дегтяр Олег Андрійович** - доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри публічного управління та адміністрування Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника (Івано-Франківськ, Україна)
- **Карпінський Борис Андрійович** - доктор економічних наук, професор, професор кафедри публічного адміністрування та управління бізнесом, факультет управління фінансами та бізнесу Львівського національного університету імені Івана Франка (Львів, Україна)
- **Клименко Анастасія Сергіївна** - доктор філософії в галузі 28 публічне управління та адміністрування за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування», директор центру підвищення кваліфікації кадрів, доцент кафедри місцевого самоврядування та розвитку територій Національного університету «Одеська політехніка» (Одеса, Україна)
- **Медведчук Оксана Валеріївна** - кандидат наук з державного управління, доцент, Начальник відділу нормативно-методичного забезпечення та управління проектами Міждержавної гільдії інженерів-консультантів (Київ, Україна)
- **Мельниченко Олександр Анатолійович** - доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри громадського здоров'я та управління охороною здоров'я, Харківський національний медичний університет (Харків, Україна)
- **Пахомова Тетяна Іванівна** - доктор наук з державного управління, професор, завідувач кафедри місцевого самоврядування та розвитку територій Навчально – наукового інституту публічної служби та управління Національного університету «Одеська політехніка» (Одеса, Україна)
- **Шевченко Наталія Олександрівна** - доктор наук з державного управління, професор, завідувач кафедри публічного управління та права Дніпровської академії неперервної освіти Дніпропетровської обласної ради (Дніпро, Україна)
- **Шевченко Олександр Олександрович** - доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри публічного управління та економіки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського (Київ, Україна)

Члени редакції журналу серії «Гуманітарні науки»:

- **Бевзо Галина Андріївська** - кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри загальноосвітніх дисциплін ПВНЗі «Українсько-американський університет Конкордія» (Київ, Україна)
- **Вуколова Катерина Володимирівна** – кандидат філологічних наук, доцент кафедри романо-германської філології та перекладу Білоцерківського національного аграрного університету (Біла Церква, Україна), доцент Дніпровського відділення центру наукових досліджень та викладання іноземних мов Національної академії наук України (Дніпро, Україна)
- **Горда Оксана Михайлівна** - доктор філософії в галузі 03 «Гуманітарні науки» за спеціальністю 035 «Філологія», старший науковий співробітник Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діаспорою Національного університету «Львівська політехніка» (Львів, Україна)
- **Зірка Віра Василівна** - доктор філологічних наук, професор, завідувач Дніпровського відділення Центру наукових досліджень та викладання іноземних мов НАН України (Київ, Україна)
- **Литвинська Світлана Віталіївна** - кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри української мови та культури Національного авіаційного університету (Київ, Україна)
- **Островський Олександр Олександрович** - доктор філософії, доцент кафедри філології Закарпатського угорського інституту імені Ференца Ракоці II, (Берегове, Україна)
- **Стирнік Наталія Сергіївна** - кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри англійської мови для нефілологічних спеціальностей Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара (Дніпро, Україна)
- **Супрун Володимир Миколайович** - доктор філологічних наук, професор, професор кафедри журналістики та українознавства Національного університету водного господарства та природокористування (Рівне, Україна)
- **Чорний Ігор Віталійович** - доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри українознавства факультету № 2 Харківського національного університету внутрішніх справ (Харків, Україна)

Члени редакції журналу серії «Освіта/Педагогіка»:

- **Біляковська Ольга Орестівна** - доктор педагогічних наук, професор, професор кафедри загальної педагогіки та педагогіки вищої школи, факультет педагогічної освіти Львівського національного університету імені Івана Франка (Львів, Україна)
- **Волошин Олена Романівна** - кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри фізичної терапії, ерготерапії та здоров'я Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка (Дрогобич, Україна)
- **Гончарук Валентина Анатоліївна** - кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри української літератури, українознавства та методик їх навчання Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини (Умань, Україна)
- **Гуменюк Тетяна Костянтинівна** - доктор філософських наук, Заслужений працівник освіти України, професор, проректор з науково-педагогічної роботи, інноваційно-методичного забезпечення освітнього та наукового процесів Київської муніципальної академії музики ім. Р.М. Глієра (Київ, Україна)
- **Гумеїр Гусейн Ахмедов** - доктор педагогічних наук, професор (Баку, Азербайджан)

- **Дибкова Людмила Миколаївна** - доктор педагогічних наук, професор, професор кафедри інформатики та системології ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана» (Київ, Україна)
- **Коренева Інна Миколаївна** – доктор педагогічних наук, професор, декан факультету природничої і фізико-математичної освіти Глухівського національного педагогічного університету імені Олександра Довженка (Глухів, Україна)
- **Литовченко Ірина Миколаївна** - доктор педагогічних наук, професор, професор кафедри англійської мови технічного спрямування №2 Національного технічного університету України "Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського" (Київ, Україна)
- **Марчук Оксана Олександрівна** - доктор педагогічних наук, доцент, професор кафедри загальної педагогіки та дошкільної освіти ПВНЗ «Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука» (Рівне, Україна)
- **Небеленчук Ірина Олександрівна** - доктор педагогічних наук, старший викладач кафедри теорії і методики середньої освіти комунального закладу «Кіровоградський обласний інститут післядипломної педагогічної освіти імені Василя Сухомлинського», (Кіровоград, Україна)
- **Поліщук Наталія Миколаївна** - доктор філософії, 011 Освітні, педагогічні науки, старший викладач кафедри медико-біологічних основ фізичної культури Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини (Умань, Україна)
- **Трофаїла Наталія Дмитрівна** - кандидат педагогічних наук, доцент, заступник декана з виховної роботи факультету дошкільної та спеціальної освіти Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини (Умань, Україна)
- **Шевчук Лариса Дмитрівна** - доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри математики, інформатики і методики навчання Університету Григорія Сковороди в Переяславі (Переяслав, Україна)

Статті розміщені в авторській редакції. Відповідальність за зміст та орфографію поданих матеріалів несуть автори.

© Тернопільський національний медичний університет імені І.Я. Горбачевського МОЗ України, 2024

© Видавнича група «Наукові перспективи», 2024

© Християнська академія педагогічних наук України, 2024

© Всеукраїнська асамблея докторів наук з державного управління, 2024

© автори статей, 2024

ЗМІСТ

СЕРІЯ «Громадське здоров'я»

Horielova V.Yu. <i>TO THE ISSUE OF SAFETY IN FOOD SPHERE AS THE HIGHEST SOCIAL VALUE IN THE HEALTHCARE SYSTEM</i>	21
Гринюк Д.Ю. <i>ЄВРОПЕЙСЬКІ ПРІОРИТЕТИ РИНКУ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ ТА МЕДИЧНИЙ ТУРИЗМ У РОЗВИТКУ ГРОМАДСЬКОГО ЗДОРОВ'Я В ЧАСИ НЕБЕЗПЕК: ДОСВІД ЧЕХІЇ</i>	33
Корнійчук О.Е., Корнійчук Д.В. <i>ДОСЛІДЖЕННЯ КОМПЕТЕНТНОСТІ ТА ЕТИКИ В УПРАВЛІН- СЬКІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ЛІКАРЯ-КЕРІВНИКА</i>	51
Палилюлько О.М., Завадська І.М., Шевчук О.В. <i>РОЛЬ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ У ПІДТРИМЦІ СОЦІАЛЬНИХ ІНІЦІАТИВ ДЛЯ ЛЮДЕЙ З СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНИМИ ПОТРЕБАМИ</i>	63
Половян Н.С. <i>РОЗВИТОК МЕТОДИЧНИХ ПІДХОДІВ ДО РОЗРОБКИ ДЕРЖАВНИХ АНТИКРИЗОВИХ ПРОГРАМ В СИСТЕМІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я</i>	72
Христова Т.Є., Пюрко В.Є., Пюрко О.Є. <i>СПЕЦИФІКА БІОЕКМЕДИЦИНИ В КОНТЕКСТІ ГРОМАДСЬКОГО ЗДОРОВ'Я</i>	86
Юзковець І. О., Красов О. І. <i>СПОРТИВНЕ ТРЕНУВАННЯ ЯК ОСНОВА ЗБЕРЕЖЕННЯ ТА ЗМІЦНЕННЯ ГРОМАДСЬКОГО ЗДОРОВ'Я</i>	100

СЕРІЯ «Гуманітарні науки»

Йолкіна Л.В., Маїк М.Б. <i>ПРОБЛЕМА ЗРАДИ ЖІНКИ ПІД ЧАС ВІЙНИ (ЗА ПОВІСТЮ О. ДОВЖЕНКА «УКРАЇНА В ОГНІ»)</i>	108

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

СЕРІЯ «Освіта/Педагогіка»

Khromchenko O.V. <i>INSPIRATIONAL TEACHING IN HIGHER EDUCATION</i>	119
Kovalenko I.V., Baranivska N.V. <i>MULTIMODAL PEDAGOGIES IN TEACHING ENGLISH FOR SPECIFIC PURPOSE</i>	127
Nykyporets S.S., Kot S.O., Boiko Yu.V., Melnyk M.B., Chopliak V.V. <i>ADVANCED INTEGRATION OF VIRTUAL INFORMATION ENVIRONMENTS (VIEs) IN CONTEMPORARY EDUCATIONAL METHODOLOGIES</i>	139
Sladkykh I.A., Kozyr O.A. <i>SOCIAL AND PSYCHOLOGICAL CLIMATE IN THE TEACHING STAFF OF A PRESCHOOL EDUCATION INSTITUTION: CONTROL AND SOCIO-PSYCHOLOGICAL FUNCTIONS OF MANAGEMENT IN THE SYSTEM OF THE DIRECTOR'S ACTIVITIES</i>	155
Sosnytskyi I.O., Orlov V.V. <i>VISUAL TEACHING METHODS IN FOREIGN LANGUAGE TEACHING</i>	168
Sovach K.O. <i>VOCABULARY EXPANSION THROUGH CRITICAL THINKING (SOME INSTRUCTIONS FOR TEACHERS AND STUDENTS)</i>	176
Акімова О.В., Сапогов М.В., Гапчук Я.А. <i>ТВОРЧЕ МИСЛЕННЯ ЯК КОМПОНЕНТ СТРУКТУРИ ЛІНГВО-КУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ</i>	188
Анічкіна О.В., Євдоченко О.С., Писаренко С.В., Авдєєв С.В. <i>СУЧАСНІ ВИКЛИКИ ХІМІЧНОЇ ОСВІТИ: ВЗАЄМОДІЯ ЗАКЛАДІВ СЕРЕДНЬОЇ ТА ВИЩОЇ ОСВІТИ В ПОДОЛАННІ КРИЗИ</i>	198
Анпілогов Д.І. <i>МЕТОДИ НАВЧАННЯ ВИЩОЇ МАТЕМАТИКИ В КОНТЕКСТІ МАЙБУТНЬОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТІВ ТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ</i>	212

- Арістова Н.О., Гусак Ю.А.** 223
*ВИЗНАЧЕННЯ ДИДАКТИЧНИХ УМОВ ФОРМУВАННЯ ОСВІТНЬОЇ
АВТОНОМНОСТІ УЧНІВ СТАРШОЇ ШКОЛИ ЗАСОБАМИ
ІНШОМОВНОГО ЧИТАННЯ*
- Барсуковська Г.П.** 234
*МОДЕЛЬ ЛОГОПЕДИЧНОЇ РОБОТИ З ДІТЬМИ ДОШКІЛЬНОГО
ВІКУ З ФОНЕТИКО-ФОНЕМАТИЧНИМ НЕДОРОЗВИНЕННЯМ
МОВЛЕННЯ*
- Басюк Н.А.** 247
*РОЗВИТОК ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ В МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ
ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ ЯК ПІДГОТОВКА ДО ЗДІЙСНЕННЯ
ГУМАННО-ЕТИЧНОЇ ПОВЕДІНКИ*
- Безена І.М., Савич А.В.** 261
*ДЕКОЛОНІЗАЦІЯ ЗМІСТУ ІСТОРИЧНОЇ ОСВІТИ: ПИТАННЯ
НАЦІОНАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ ТА БЕЗПЕКИ*
- Воробйова О.П.** 276
*ОСНОВНІ ЗАСАДИ ТРАНСФОРМАЦІЇ МЕХАНІЗМІВ ЗАБЕЗПЕ-
ЧЕННЯ ЛІДЕРСТВА ВИЩОЇ ОСВІТИ ТА ЇЇ КОНКУРЕНТОСПРО-
МОЖНОЇ ЯКОСТІ В КОНТЕКСТІ СТІЙКОГО РОЗВИТКУ*
- Гнидюк О.П., Кравченко С.І., Прокопенко Д.М.** 286
*ОПТИМІЗАЦІЯ ПРОГРАМ ФІЗИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ ДЛЯ
ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ*
- Гриньова М.В.** 299
*ІДЕЯ САМОВИЗНАЧЕННЯ У ПРОЦЕСІ ПРОФЕСІЙНОГО СТАНОВ-
ЛЕННЯ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ В ПРАЦЯХ НАУКОВЦІВ ІІ
ПОЛ. ХХ – ХХІ СТОЛІТТЯ*
- Єна А.С.** 313
*ПСИХОЛОГІЧНИЙ РЕСУРС ОСОБИСТОСТІ ЯК ЧИННИК
ПОДОЛАННЯ СТРЕСУ*
- Зелена І.О.** 325
*МЕТОДИКА ВИКЛАДАННЯ ДИСЦИПЛІНИ «АНГЛІЙСЬКОМОВНА
ЛІТЕРАТУРА ДЛЯ ДІТЕЙ»*

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

- Івашкевич Є.М., Чорна В.В., Подолян В.М., Хлестова С.С., Коломієць В.В.** 335
АНАЛІЗ ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ В УМОВАХ НАДЗВИЧАЙНИХ СТАНІВ
- Калинич М.В.** 346
ДОСЛІДЖЕННЯ СУЧАСНИХ ПОТРЕБ ПЕРЕКЛАДАЦЬКОЇ ГАЛУЗІ ЯК ПЕРЕДУМОВА ПОЧАТКУ ФОРМУВАННЯ ФАХОВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ПЕРЕКЛАДАЧІВ ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ
- Кальченко Л.В., Школяр Л.В., Світлий Р.В.** 358
СУПЕРВІЗІЯ ЯК ЧИННИК ЗБЕРЕЖЕННЯ СОЦІАЛЬНОГО ЗДОРОВ'Я ФАХІВЦІВ СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ
- Кашина Г.С., Громоздова Л.В., Бараник З.П., Черіпко С.І., Базарна О.В., Артеменко А.І., Вінтер М.В.** 372
ПРОФЕСІЙНА ПІДГОТОВКА КАДРІВ З ВИКОРИСТАННЯМ ХМАРНИХ СЕРВІСІВ В УПРАВЛІННІ ЗАКЛАДАМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ
- Клочок О.М.** 388
ІСТОРИЧНІ ПЕРЕДУМОВИ СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ СИСТЕМИ СОЦІАЛЬНОЇ ДОПОМОГИ ЛЮДЯМ ПОХИЛОГО ВІКУ
- Козирод О.Г.** 401
ВИКОРИСТАННЯ ПРОЄКТНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ МАГІСТРІВ МЕТОДИЦІ ВИКЛАДАННЯ
- Косяк С.М.** 412
ВІДОМЧА ОСВІТА: ПІДГОТОВКА ФАХІВЦІВ У ЧЕРКАСЬКОМУ ІНСТИТУТІ ПОЖЕЖНОЇ БЕЗПЕКИ ІМЕНІ ГЕРОЇВ ЧОРНОБИЛЯ
- Коцур Н.І., Товкун Л.П., Гомонай І.В.** 429
ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ВИВЧЕННЯ ОСНОВ МЕДИЧНИХ ЗНАНЬ І НАДАННЯ ДОЛІКАРСЬКОЇ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ В ПІДГОТОВЦІ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ НЕМЕДИЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ
- Куліш І.М., Трубенко І.А., Мартовицька Н.В.** 449
МОДУЛЬНЕ ІНТЕГРОВАНЕ НАВЧАННЯ ЗМІСТУ ТА МОВИ У ФОРМУВАННІ ІНШОМОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ПЕДАГОГІВ ПОЧАТКОВОЇ ОСВІТИ

Кулішов В.С., Пахомов І.В. <i>ПІДГОТОВКА ОСВІТНІХ ЛІДЕРІВ ВІДПОВІДНО ДО ВИМОГ РИНКУ ПРАЦІ</i>	460
Маргітич К.Є. <i>КУЛЬТУРА УКРАЇНСЬКОГО НАУКОВОГО МОВЛЕННЯ У ВИМІРІ УКРАЇНСЬКОЇ НАУКИ</i>	474
Мартинчук О.В., Скрипник Т.В., Федоренко О.Ф., Найда Ю.М., Заєркова Н.В. <i>ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОГО КАДРОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНКЛЮ- ЗИВНОГО НАВЧАННЯ В УКРАЇНІ</i>	485
Марченко О.Г., Онипченко П.М. <i>ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ ОФІЦЕРА ДО РОБОТИ З ОСОБОВИМ СКЛАДОМ</i>	498
Матковський А.О. <i>ОНОВЛЕННЯ ВИЩОЇ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ ЗАСОБАМИ ІННОВА- ЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ КОНТЕКСТНОГО НАВЧАННЯ</i>	507
Мельничук Л.Б., Кочкар'єв В.Д. <i>ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМП'ЮТЕРНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ПРИРОДНИЧОЇ ОСВІТНЬОЇ ГАЛУЗІ В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ</i>	519
Мешко Г.М., Мешко О.І. <i>ПРОФЕСІЙНА УСПІШНІСТЬ УЧИТЕЛЯ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ ЯК КОМПОНЕНТ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ</i>	532
Михальчук О.О., Нікітська Ю.М., Омеляненко А.С. <i>ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ЕМОЦІЙНОЇ СФЕРИ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ</i>	546
Мірошніченко В.І. <i>ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ ДО ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДІ НА ЗАСАДАХ СИНЕРГЕТИЧНОГО ПІДХОДУ</i>	557
Ніколаєску І.О., Панченко О.О. <i>СИСТЕМА ФОРМУВАННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ДІТЕЙ ЗІ ЗНИЖЕННЯМ ЗОРУ</i>	568
Остапенко Л.В., Сінельнікова В.В., Шпортько О.В. <i>РОЛЬ ОСОБИСТОСТІ ПЕДАГОГА У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ СТУДЕНТІВ-МУЗИКАНТІВ У МИСТЕЦЬКИХ ЗВО</i>	581

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Островська М.Я. <i>ВИКОРИСТАННЯ КОМП'ЮТЕРНОЇ ТЕХНІКИ В МОВЛЕННЄВОМУ РОЗВИТКУ СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ</i>	593
Поліщук Н.М., Крикунова О.В. <i>МЕТОДИ ФІЗКУЛЬТУРНО-СПОРТИВНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ ДЛЯ ВІДНОВЛЕННЯ ЗДОРОВ'Я ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ З АУТИЗМОМ</i>	601
Поліщук Н.М., Войтенко Г.М. <i>ОРГАНІЗАЦІЯ ІНКЛЮЗИВНОГО НАВЧАННЯ ТА СТВОРЕННЯ УМОВ У ЗАКЛАДІ ОСВІТИ ДЛЯ ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ОСВІТНИМИ ПОТРЕБАМИ</i>	610
Потапчук Т.В., Кирста Н.Р., Кравець Н. <i>ТЕОРЕТИКО-ПРАКТИЧНІ ПИТАННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ СПІВПРАЦІ СІМ'Ї ТА ІРЦ У ОСОБИСТІСНОМУ РОЗВИТКУ ДИТИНИ З ООП</i>	618
Сіпко Л.О., Березівська Т.С. <i>ПЕДАГОГІЧНА ПРАКТИКА ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ</i>	631
Титаренко В.П., Срібна Ю.А., Нагорна Н.О. <i>АНАЛІЗ ІСТОРИЧНОГО ВИМІРУ ТА СУЧАСНИХ ЗМІН У ВИСТАВКОВОМУ МИСТЕЦТВІ</i>	645
Ткачівська І.М., Гуменюк Г.М., Гуменюк А.І. <i>СОЦІАЛЬНА МЕРЕЖА TRIPBUCKET, ЯК ЕФЕКТИВНИЙ ЗАСІБ ІНТЕРНЕТ-МАРКЕТИНГУ В ТУРИСТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ</i>	658
Толочко С.В. <i>ЕКОЛОГІЧНА КУЛЬТУРА В СТРУКТУРІ ПОЛІКУЛЬТУРНОЇ ОСОБИСТОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ</i>	670
Трофаїла Н.Д. <i>ВИКОРИСТАННЯ НАВЧАЛЬНИХ ТРЕНІНГІВ У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ СПЕЦІАЛЬНОСТІ 016 СПЕЦІАЛЬНА ОСВІТА</i>	684

Черниш В.В., Чекалін І.С. 692
НАВЧАННЯ СТИЛІСТИКИ КОРИСТУВАЧІВ МОВИ У ДОСЛІДЖЕННЯХ ВІТЧИЗНЯНИХ І ЗАРУБІЖНИХ НАУКОВЦІВ

Шевчук Б.В. 704
ВІРТУАЛЬНІСТЬ У СУЧАСНОМУ СВІТІ: ВПЛИВ НА СУСПІЛЬСТВО, КУЛЬТУРУ ТА ТЕХНОЛОГІЇ

Шинкарук В.О., Рефель В.І., Корольков О.В. 716
РОЛЬ ТРЕНЕРА ЯК ФАСИЛІТАТОРА ФІЗИЧНОГО РОЗВИТКУ ТА ЗДОРОВ'Я ВИХОВАНЦІВ

СЕРІЯ «Публічне управління та адміністрування»

Karpenko L.M., Izha M.M., Kazavchynskyy D.Yu., Utkin M.Ye. 725
STATE INVESTMENT POLICY FOR THE DEVELOPMENT OF TOURIST INFRASTRUCTURE IN THE MODERN CHALLENGES CONDITIONS: REGIONAL ASPECT

Lőrinc I.D. 747
UKRAINE'S RELATIONSHIP WITH THE VENICE COMMISSION IN THE LIGHT OF EUROPEAN INTEGRATION

Voronin A.N., Savchenko A.S. 761
"RED LINES" IN ADMINISTRATION AND MANAGEMENT OF COMPLEX SYSTEMS

Богданенко А.І. 771
ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВИ ТА СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН В ТЕОЛОГІЧНІЙ ДУМЦІ ПАТРІАРХА ФІЛАРЕТА ДЕНИСЕНКА

Богоніс А.Р. 788
ОСОБЛИВОСТІ ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ СФЕРИ: НОВІ РИЗИКИ В СИСТЕМІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Бойко Ж.О. 797
НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ УТРИМАННЯ ТА ВЛАШТУВАННЯ ДІТЕЙ-СИРИТ ТА ДІТЕЙ, ПОЗБАВЛЕНИХ БАТЬКІВСЬКОГО ПІКЛУВАННЯ

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Бондар В.Т. <i>ВПЛИВ ЕТНОНАЦІОНАЛЬНОГО ЧИННИКА НА СИСТЕМУ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ: УКРАЇНСЬКО-УГОРСЬКИЙ КОНТЕКСТ</i>	813
Боняр С.М., Харчук О.Г. <i>СТАН ТА НАУКОВИЙ ПОТЕНЦІАЛ РОЗВИТКУ УКРАЇНИ</i>	826
Борисова Ю.В. <i>ОЦІНКА ПОТРЕБ ГРОМАДИ У СОЦІАЛЬНИХ ПОСЛУГАХ ЯК СКЛАДОВА СТАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ МІСЦЕВОГО РОЗВИТКУ</i>	836
Бублій М.П. <i>МОДЕЛІ СОЦІАЛЬНОЇ ДЕРЖАВИ ЯК ФАКТОР, ЩО ВИЗНАЧАЄ СПЕЦИФІКУ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ТА ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА</i>	852
Гайдай С.С. <i>ОСНОВНІ ЗАСАДИ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ У СФЕРІ ОХОРОНИ ЗЕМЕЛЬНИХ РЕСУРСІВ</i>	865
Гараз І.В. <i>ЗАКОРДОННИЙ ДОСВІД ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ СИСТЕМИ</i>	877
Гасюк І.Л., Іваній О.М. <i>СТРУКТУРА УПРАВЛІНСЬКОГО РІШЕННЯ: СИСТЕМНИЙ ПІДХІД</i>	889
Гончаренко В.С. <i>ШЛЯХИ УНОРМУВАННЯ ВИБОРЧОГО ПРОЦЕСУ У ПОВОЄННИЙ ПЕРІОД</i>	905
Дзюндзюк В.Б., Ключко І.А. <i>УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ В ПУБЛІЧНОМУ СЕКТОРІ: СТРАТЕГІЇ ТА МЕХАНІЗМИ ВПРОВАДЖЕННЯ</i>	915
Драбаніч В.А. <i>ВПРОВАДЖЕННЯ ІТ-ТЕХНОЛОГІЙ В СИСТЕМУ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД</i>	925

Дрок І.С. <i>ЗАХОДИ ПРИМУСУ ПІД ЧАС ВИЯВЛЕННЯ ПОРУШЕННЯ КОМЕНДАНТСЬКОЇ ГОДИНИ ЦИВІЛЬНИМИ ОСОБАМИ В ПЕРІОД ДІЇ ВОЄННОГО СТАНУ</i>	937
Другова О.С. <i>СОЦІАЛЬНЕ ПІДПРИЄМНИЦТВО: ШЛЯХ ДО СТАЛОГО РОЗВИТКУ БІЗНЕСУ ТА СУСПІЛЬСТВА</i>	945
Дуць І.А. <i>ОСОБЛИВОСТІ ВПЛИВУ ЦИФРОВІЗАЦІЇ НА РОЗВИТОК ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ Й СПОРТУ: НОВІ ВИКЛИКИ ПЕРЕД СИСТЕМОЮ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ</i>	959
Ємельянов В.Р. <i>РОЛЬ ІНСТИТУТУ АДВОКАТУРИ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ДОСТУПУ ДО ПРАВОСУДДЯ В МІЖНАРОДНОМУ КОНТЕКСТІ</i>	968
Зміївська-Васильковська О.В. <i>ПОТЕНЦІАЛ ВПЛИВУ ПУБЛІЧНОЇ МОЛОДІЖНОЇ ПОЛІТИКИ НА АБСЕНТЕЇЗМ МОЛОДІ</i>	980
Іоффе М.В. <i>РОЗВИТОК ЛІДЕРСТВА В СФЕРІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ</i>	993
Іщук А.М. <i>РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ПЕНСІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇНАХ</i>	1004
Каляєв А.О. <i>ЗВ'ЯЗКИ З ГРОМАДСЬКІСТЮ ЯК ЕЛЕМЕНТ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ</i>	1013
Карковська В.Я., Дуб Н.Є., Коротка В.О. <i>ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО У СФЕРІ ПРИВАТНОЇ МЕДИЦИНИ: ПОКРАЩЕННЯ ДОСТУПНОСТІ ТА ЯКОСТІ ПОСЛУГ</i>	1023
Кирий С.Л. <i>ЕМОЦІЙНИЙ ІНТЕЛЕКТ ПУБЛІЧНОЇ ОСОБИ</i>	1032

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Ключко Т.А. <i>МЕТОДИ ОЦІНЮВАННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ</i>	1045
Кокорєв В.В. <i>ЗАКОРДОННИЙ ДОСВІД ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ ТРАНСПОРТНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ</i>	1052
Колесніков Д.Д. <i>МЕТОДОЛОГІЯ ПРИЙНЯТТЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ У СФЕРІ ОБІГУ ЛІКАРСЬКИХ ЗАСОБІВ</i>	1066
Кравчук О.Ю. <i>ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ У ФОКУСІ СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ</i>	1077
Крейденко В.В. <i>РОЛЬ ТА МІСЦЕ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ У ПЕРІОД: 1990-1996 РР.</i>	1083
Кропивницький Р.С., Терент'єва А.В., Кравченко Ю.П. <i>ОКРЕМІ АСПЕКТИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ СИСТЕМОЮ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СОЦІАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ</i>	1095
Кропот О.О. <i>ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ РОЗВИТКУ СТРАТЕГІЧНИХ ГАЛУЗЕЙ ПРОМИСЛОВOSTІ</i>	1108
Кудрявський І.В. <i>РЕСУРСНІ ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ЗАХИСТУ БЕЗПЕКИ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОСТОРУ</i>	1125
Кудряшов Р.О. <i>РОЗВИТОК ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА ТА ЙОГО ВЗАЄМОДІЯ З ДЕРЖАВОЮ В УМОВАХ ЦИФРОВІЗАЦІЇ</i>	1142
Лазор О.Я., Лапшин С.А., Рабенчук О.П. <i>ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ЗАКЛАДАМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ</i>	1161

- Лашин П.М.** 1176
*МЕТОДИ ТА ФОРМИ ДЕРЖАВНОЇ ПІДТРИМКИ РОЗВИТКУ
МАЛОГО ТА СЕРЕДНЬОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА*
- Левкун Т.В., Лис А.Б.** 1189
*АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ
ДЛЯ ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНИХ ОСІБ В УМОВАХ ВОЄННОГО
СТАНУ*
- Малюхов О.С.** 1203
*ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ КРИЗИ: ЗАСТО-
СУВАННЯ ДО НАДАННЯ ГУМАНІТАРНОЇ ДОПОМОГИ В УКРАЇНІ*
- Матвеєнко І.В.** 1214
*НАУКОВІ ПОГЛЯДИ ЩОДО РОЗУМІННЯ ТЕРМІНУ «СИСТЕМА
ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ»*
- Мельниченко О.А., Ваніна Я.А., Кравченко Ж.Д., Савченко І.Г.** 1229
*ДЕРЖАВНА ПРОМИСЛОВА ПОЛІТИКА: ЕЛЕМЕНТИ ТА ВЗАЄМО-
ЗВ'ЯЗОК З ІНШИМИ ПОЛІТИКАМИ ДЕРЖАВИ*
- Міщук Є.В.** 1240
*СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ В УПРАВЛІННІ ПЕРСОНАЛОМ
У ПУБЛІЧНОМУ СЕКТОРІ В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ*
- Омельяненко В.А., Омельяненко О.М.** 1252
*ІНФРАСТРУКТУРА РОЗВИТКУ ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ ТА ВИБІР
ПРІОРИТЕТНИХ ПРОЄКТІВ СМАРТ-РІШЕНЬ ДЛЯ ГРОМАД*
- Писаренко А.В., Комліченко О.О.** 1270
УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ ЕКОЛОГІЧНИХ ПРОЄКТІВ
- Проць Р.Р.** 1284
*ХАРАКТЕРИСТИКА ОСОБЛИВОСТЕЙ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ
ВИКОРИСТАННЯ АЛЬТЕРНАТИВНИХ ДЖЕРЕЛ ЕНЕРГІЇ*
- Савицький А.Я.** 1292
*РОЗВИТОК ПАРТНЕРСЬКИХ ВІДНОСИН МІЖ МІСЦЕВИМИ
ОРГАНАМИ ВЛАДИ ТА ГРОМАДСЬКИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ*

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Сікорський Ю.М. <i>КЛЮЧОВІ НАПРЯМКИ ВПЛИВУ ДІДЖИТАЛІЗАЦІЇ НА СТРУКТУРУ ЗАЙНЯТОСТІ</i>	1305
Соколова І.В. <i>ГЛОБАЛЬНИЙ РИНОК МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ: ДРАЙВЕРИ ЗМІН І ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ</i>	1317
Статівка Н.В. <i>МОДЕЛІ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ТА СТРУКТУР ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА</i>	1329
Тесаловський О.Б. <i>ЗАКОРДОННИЙ ДОСВІД ФОРМУВАННЯ ЗВ'ЯЗКІВ З ГРОМАДСЬКІСТЮ У ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ</i>	1341
Упатов С.Ю. <i>ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЯК ЗАСІБ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ХАРЧОВОЇ ПРОМИСЛОВOSTІ</i>	1354
Халецький А.В. <i>СПІВВІДНОШЕННЯ ДЕРЖАВНО-ГРОМАДСЬКОЇ ТА ГРОМАДСЬКО-ДЕРЖАВНОЇ СКЛАДОВИХ УПРАВЛІНСЬКОЇ СИСТЕМИ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ ОСВІТНЬОЇ ГАЛУЗІ</i>	1366
Хвалібота Р.І. <i>ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕМОГРАФІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІД ВПЛИВОМ ПОСИЛЕНОЇ МІГРАЦІЇ В УКРАЇНІ: ЗМІНИ В СИСТЕМІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ</i>	1379
Хижняк Л.М., Сичова В.В. <i>МІЖНАРОДНА ГУМАНІТАРНА ДОПОМОГА ГРОМАДЯНАМ УКРАЇНИ ПІД ЧАС РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ: ЗНАЧУЩІСТЬ І ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ</i>	1388
Шліхтенко Л.А. <i>ПЕРСПЕКТИВИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ СИСТЕМОЮ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ</i>	1401

ШАНОВНІ КОЛЕГИ!

Побачив світ черговий номер фахового електронного видання категорії “Б”, спеціальності: 011 Освітні, педагогічні науки; 281 Публічне управління та адміністрування “Суспільство та національні інтереси”.

Журнал є корисним для всіх, кому не байдуже примноження національного багатства і духовних цінностей науки та освіти в Україні.

І в цій благородній справі ми віримо в успіх!

Бажаємо міцного здоров'я, миру, творчої наснаги, невичерпної життєвої енергії та добра , благополуччя та нових звершень!

З повагою,
директор Видавничої групи «Наукові перспективи»,
кандидат наук з державного управління, доцент,
Лауреат премії Президента України для молодих вчених,
Лауреат премії Верховної Ради України
молодим ученим

Жукова І.В.

Шановні колеги!

Щиро вітаю головного редактора, засновників, редакційну колегію та авторів із виходом вже четвертого номеру фахового електронного видання категорії “Б”, спеціальності: 011 Освітні, педагогічні науки; 281 Публічне управління та адміністрування “Суспільство та національні інтереси”.

Випуск висвітлив питання щодо: аналізу методів навчання, систематизованих за характером управління пізнавальною діяльністю, стосовно викладання вищої математики в технічному університеті; дослідження характеристик нових викликів для державного регулювання розвитку фізичної культури й спорту під впливом

цифровізації; окреслення проблем сучасного кадрового забезпечення інклюзивного навчання в Україні та висвітлення можливих шляхів їх розв’язання; визначення стратегічних напрямів розвитку соціальної відповідальності представників сфери охорони здоров’я щодо дотримання відповідних норм своєї діяльності з надання медичних послуг та ін.

Бажаю плідних наукових дискусій, професійного натхнення та задоволення від реалізації творчих задумів та ідей!

Творимо майбутнє України разом!

З повагою,

**доктор наук з державного управління, професор, Заслужений
будівельник України, Дійсний член Академії будівництва України,
професор кафедри архітектури і просторового планування
Національного авіаційного університету**

Непомнящий О.М.

Дорогі колеги!

Вітаю із виходом вже четвертого номеру фахового електронного журналу категорії “Б”, спеціальності: 011 Освітні, педагогічні науки; 281 Публічне управління та адміністрування “Суспільство та національні інтереси”.

Матеріали видання мають міждисциплінарний характер, що дає можливість задовольнити наукові інтереси великого кола читачів, які зацікавлені в отриманні сучасної інформації, а, також, поєднати науково-дослідні зусилля вчених різних країн.

Бажаю плідних наукових дискусій, професійного натхнення та задоволення від реалізації творчих задумів та ідей!

Творимо майбутнє України разом!

З повагою,

**Доктор медичних наук, професор, т.в.о завідувача кафедри
громадського здоров'я та управління охороною здоров'я
Тернопільського національного медичного університету
імені І.Я. Горбачевського МОЗ України**

Теренда Н.О.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

СЕРІЯ «Громадське здоров'я»

UDC 349/ 614

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-21-32](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-21-32)

Horielova Veronika Yuriivna candidate of legal sciences, associate professor of department of state legal sciences, University of economy and right "KROK", St. Tabirna, 30-32, Kyiv, 03113, <https://orcid.org/0000-0001-6536-2422>

TO THE ISSUE OF SAFETY IN FOOD SPHERE AS THE HIGHEST SOCIAL VALUE IN THE HEALTHCARE SYSTEM

Abstract. The article is devoted to substantiating the conceptual foundations of the current state of food safety in the healthcare system. The issue of food safety is related to two fundamental and contradictory factors that are inextricably linked: on the one hand, it is the process of combating environmental pollution, and on the other hand, counteracting fraudulent actions by food producers. Among the main threats to food safety are a number of unresolved issues and the neglect of the main measures of state influence in the field of healthcare on the activities of economic actors. Based on WHO international standards and national legislation, it is possible to outline the main guidelines for achieving food safety, including: compliance with the latest food standards; prevention of potential contamination of agricultural land, water, air and the use of harmful substances in products; and improvement of food production technologies. Based on the basic requirements outlined in the HACCP food safety management system, certain problematic issues regarding the complexity of the integration processes of the HACCP system in Ukraine at the present stage are identified. The article outlines and describes the main types of threats that currently exist in Ukraine and are directly related to food quality. The article outlines the ways to overcome such threats, which have already been activated by the state, expert and public organisations. The article considers the recommendations of the Committee on World Food Security (CFS) on responsible management of land tenure, fisheries and forestry in the context of national food security. Based on the research, it is possible to draw conclusions: in order to achieve safety goals in the food industry, attention should be focused not only on economic and legal issues, but also on the ecological side of the issue; provision of the state doctrine of health protection is not possible without approval

of the doctrine of food safety; the state strategy must have a regulatory nature and correspond to the best international documents and practices; strategies must meet real-time requirements and have a long-term nature; focus on human health should be implemented through the prism of maintaining a healthy (safe) environment. It is emphasised that at the current stage in Ukraine, attention should be focused on priority immediate measures that do not require significant investments from the state, like: reducing tax pressure on food producers, spreading and supporting public control on a par with state control.

Keywords: food safety, healthcare, human health, food quality.

Горєлова Вероніка Юріївна к.ю.н., доцент, доцент кафедри державно-правових дисциплін, Університет економіки та права «КРОК», вул. Табірна, 30-32, м. Київ, 03113, <https://orcid.org/0000-0001-6536-2422>

ДО ПИТАННЯ БЕЗПЕКИ У СФЕРІ ХАРЧОВИХ ПРОДУКТІВ ЯК НАЙВИЩОЇ СОЦІАЛЬНОЇ ЦІННОСТІ В СИСТЕМІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Анотація. Стаття присвячена обґрунтуванню концептуальних основ сучасного стану харчової безпеки у системі охорони здоров'я. Питання безпеки харчових продуктів пов'язане з двома основоположними і суперечливими чинниками, що перебувають у нерозривній єдності: з одного боку, це процес боротьби з забрудненням навколишнього середовища, а з іншого боку, протидія шахрайським діям виробників харчових продуктів. Серед основних загроз безпеки у сфері харчових продуктів є низка не врегульованих питань та ігнорування основних заходів впливу держави у сфері охорони здоров'я на діяльність учасників господарських відносин. На підставі міжнародних стандартів ВОЗ та національного законодавства можливо окреслити основні орієнтири для досягнення безпеки у сфері харчових продуктів, відповідно це: дотримання новітніх стандартів для харчових продуктів; запобігання потенційним забрудненням сільськогосподарської землі, води, повітря та застосування шкідливих речовин у продуктах; вдосконалення технологій виробництва продуктів харчування. На підставі основних вимог, які окреслені у системі управління безпечністю харчування НАССР зазначені певні проблемні моменти щодо складності інтеграційних процесів системи НАССР в Україні на сучасному етапі. У статті окреслені та охарактеризовані основні види загроз, які на сьогодні існують в Україні і прямо стосуються якості харчових продуктів. Зазначені шляхи подолання таких загроз, які вже на сьогодні активовані державою, експертними та громадськими організаціями. Розглянуті рекомендації Комітету із всесвітньої

продовольчої безпеки (CFS) щодо відповідального управління землеволодінням, рибальством та лісництвом у контексті національної продовольчої безпеки. На підставі дослідженого, можливо дійти висновків: для досягнення цілей безпеки у галузі харчових продуктів слід акцентувати увагу не тільки на економічних та правових питаннях, а й на екологічному боці проблематики; забезпечення державної доктрини охорони здоров'я не можливо без затвердження доктрини безпеки харчових продуктів; державна стратегія повинна мати нормативний характер та відповідати найкращим міжнародним документам та практикам; стратегії повинні відповідати вимогам реального часу, мати довгостроковий характер; орієнтованість на здоров'я людини повинно впроваджуватися крізь призму підтримки здорового (безпечного) навколишнього середовища. Наголошено, що на сучасному етапі в Україні увага повинна бути зосереджена на першочергових негайних заходах, таких, які не потребують значних капіталовкладень з боку держави: це зменшення податкового тиску на виготовлювачів продуктів харчування, поширення та підтримка громадського контролю на рівні з державним контролем.

Ключові слова: харчова безпека, охорона здоров'я, здоров'я людини, якість харчових продуктів.

Problem statement. The human right to health is directly related to food safety, as it is impossible to talk about proper health care on the one hand and not care about safe food production on the other. Today, European integration processes require solving food safety problems not only in the domestic market, but also for the sake of successful competition in the global market. To achieve this goal, there are many issues that need to be addressed. For example, in national legislation, the topic of food quality is regulated by only a few laws, which are subject to constant changes. Secondly, there are no criteria for liability for fraudulent actions in the food sector. Thirdly, the issue of food safety has been little researched by medicine and has not been actually addressed within the healthcare sector. Thus, it is necessary to substantiate the conceptual foundations of the content of the concept of food safety in the health care system as the highest social value.

Analysis of the latest research and publications. The issue of 'food security' is primarily studied in domestic and foreign scholarship in terms of solving problems of reducing hunger in certain countries and reducing world food supplies, problems of rising food prices, and problems of agricultural production. Analysis of scientific publications shows that insufficient attention is paid to food safety and the importance of food quality in the healthcare system. In addition, this issue belongs to several scientific fields at once: medical, legal, social, economic, and technical, which greatly complicates the complexity of the study. At the level

of dissertation research, the issues of assessing public health problems and identifying approaches to their solution were comprehensively studied in the work of V. V. Shafransky 'Medical and Social Substantiation of the Public Health System in Ukraine' (2017). In the study of Y.V. Kostiuk 'Information and intelligent system for assessing and predicting the quality of food products' (2023). In work of O.V. Zapototska's 'Public Administration in the Field of Food Safety and Quality' (2019) also raises the issue of food safety and quality. The issue of food quality as a thing that should not pose a threat to human life and health and meet regulatory requirements is considered in the dissertation research of Y.V. Kravtsev 'Food as an object of civil rights' (2019), etc. Thus, it seems necessary to continue the search for the development and improvement of the health care system, which is conditioned by the safety of human nutrition.

The purpose of the article is to substantiate the conceptual foundations of the current state of food safety in the healthcare system of Ukraine.

Presentation of the main research material. Ukraine has recognised the human right to health as the highest social value in its Basic Law, which is therefore an important part of the observance of fundamental human rights guaranteed by the state. Ensuring the right to health is the main duty of the state (Article 3 of the Constitution of Ukraine) [1]. Recognising human life as the highest value, the Declaration of Human Rights (Article 25) stressed the importance of adequate and quality nutrition as an important principle of healthy human life back in 1948 and noted that any state in the world is obliged to create conditions and motivation for people to maintain a healthy lifestyle, which primarily involves the consumption of healthy food [2]. That is, in fact, we are talking about the state assuming the obligation to provide people with safe and healthy food. On the other hand, there is no point in talking about proper health care if food itself is harmful to people.

The essence of food safety is related to two fundamental and contradictory factors that are inseparable: on the one hand, it is the process of combating environmental pollution, and on the other hand, counteracting negative manifestations of fraudulent (deceptive) actions of food producers.

The goal of food safety is to protect human health. Without going into a detailed analysis of the category of 'health' as a medical and psychological concept, it is worth noting that the preamble to the WHO Statute(1946) defines health as 'a state of complete physical, spiritual and social well-being and not merely the absence of disease or infirmity'. The importance of health for every human being is identified as one of the main factors for the goal of achieving peace and general security of mankind. According to the WHO Statute, the WHO calls for the establishment and promotion of: the dissemination of international standards for food with regard to its harmlessness and purity (d) (21); and the

improvement of food production (Article III, paragraph 3.1.1) [3]. Thus, it can be noted that the Charter has already outlined the main guidelines for achieving food safety, including compliance with food standards, prevention of harmful substances in food, and improvement of food production.

Today, unfortunately, there is a whole list of threats to food safety in Ukraine. Firstly, there are the environmental threats caused by the military conflict in Ukraine. For example, the Centre for Environmental Initiatives of the NGO Ecodia, which brings together environmental experts and activists, notes in its report that a number of chemical compounds are formed during the detonation of rockets and artillery shells carbon monoxide (CO), carbon dioxide (CO₂), water vapour (H₂O), brown gas (NO), nitrous oxide (N₂O), nitrogen dioxide (NO₂), formaldehyde (CH₂O), cyanide vapour (HCN), nitrogen (N₂), as well as a large amount of toxic organic matter, and oxidise the surrounding soil, wood, turf, and structures. During the explosion, all substances undergo complete oxidation, and the products of the chemical reaction are released into the atmosphere, causing acid rain, which changes the pH of the soil and has a negative impact on human, bird and animal organisms. In addition, according to the organisation, the metal fragments of shells that fall into the environment are also not safe. It is noted that the composition of hazardous chemicals listed in the report enters the soil and can migrate to groundwater and eventually enter the food chain, affecting both animals and humans [4]. To overcome the threat from harmful substances, the Ministry of Environmental Protection and Natural Resources of Ukraine has reformed the state environmental monitoring system in line with European standards and criteria. This means that, moving away from the exclusive statement of the facts of exceeding certain environmental pollution indicators, Ukraine is moving towards building a comprehensive system of continuous monitoring of each environmental component [5]. Of course, such a reform also requires objective state support from the production of environmentally friendly food. At the same time, it is important to effectively prevent the occurrence of these threats, rather than passively monitoring events and noting the presence of hazardous chemicals in the environment.

Secondly, it is the actual state of existence of uncontrolled by the state economic and legal relations in the field of food production. Accordingly, today the State Service of Ukraine on Food Safety and Consumer Protection is being asked to resume inspections of food producers, as after the introduction of martial law, the Cabinet of Ministers of Ukraine introduced a moratorium on scheduled and unscheduled inspections by regulatory authorities for the period of martial law by Resolution No. 303 of 13.03.2022 [6]. It is worth noting that in accordance with the Law of Ukraine "On Basic Principles and Requirements for the Safety and Quality of Food Products" the factors contributing to the safety of food products

are outlined: the establishment of measures and the creation of conditions necessary for the management of dangerous factors and ensuring the suitability of food products for human consumption (Clause 16 of Article 1); creation of the state register of objects of sanitary measures (clause 16-1 of article 1); implementation of the procedure for granting permits for production and/or storage of food products of animal origin (clause 20 of article 1); determination of criteria for the unfitness of a food product that contains foreign substances and/or objects, damaged in another way and/or spoiled as a result of mechanical, and/or chemical, and/or biological factors (clause 48 of Article 1); establishment of food safety parameters, which must be scientifically substantiated and approved by the central executive body, which ensures the formation and implementation of the state in the field of health care, parameters, including the maximum limits of residues, maximum levels, permissible daily doses, levels of inclusions, non-observance of which in food products can lead to harmful effects on human health (clause 58 of article 1). On the basis of Article 4 of the said Law, Ukraine must regulate the safety and certain indicators of the quality of food products by: establishing sanitary measures; establishment of requirements for individual quality indicators of food products; state registration of objects of sanitary measures; issuing, temporarily suspending, canceling, reissuing and renewing the operational permit; informing and raising the awareness of market operators and consumers regarding the safety and individual quality indicators of food products; establishing requirements for the health status of facility personnel; participation in the work of relevant international organizations; implementation of state control; bringing market operators and their officials to justice in case of violation of the legislation on safety and certain quality indicators of food products [7]. Thus, it can be said that there are a number of legislatively enshrined food safety measures, but the introduction of a moratorium by the Cabinet of Ministers of Ukraine on scheduled and unscheduled inspections by regulatory authorities during martial law actually contributes to the uncontrolled nature of the food production market.

Thirdly, it is the current crisis in the healthcare system itself, which significantly complicates the solution of problems related to safety in the field of food processing and storage, as well as ways to prevent possible foodborne diseases. In addition, the health care system concerns particularly vulnerable groups of the population for whom a certain type of food has a 'life-saving' effect or therapeutic properties (e.g., people with certain diseases, the elderly, children, pregnant women, etc.). Food safety in this context is of a heightened nature and should be under special state control. However, this healthcare sector is currently insufficiently regulated.

Importantly, as early as 20 September 2019, all Ukrainian food industry enterprises, including educational institutions providing catering services, as well

as food suppliers and carriers, had to implement the HACCP food safety management system (Hazard Analysis and Critical Control Points) is a conceptual framework that provides a systematic identification, assessment and management of risks and hazards that have an impact on product safety. This HACCP system is aimed at ensuring comprehensive control over all stages of food production if such production may pose potential risks to healthy food products. At the same time, the HACCP system cannot guarantee the complete absence of risks that may exist, but is aimed at reducing them 'on the principle of prevention' [8]. It can be assumed that the HACCP system can serve as one of the most reliable means of protecting food consumers. The implementation of the system provides certain guarantees to people to receive high-quality and safe products for consumption, which is a prerequisite for ensuring the safety of the health of any nation.

The HACCP prerequisites programme covers a set of processes for:

1) proper layout of production, auxiliary and amenity facilities to avoid cross-contamination; 2) a set of requirements to: - the condition of premises, equipment, repair work, equipment maintenance, calibration, etc., as well as measures to protect food products from contamination and impurities; - the layout and condition of communications (ventilation, water pipes, electricity and gas supply, lighting, etc.); - cleanliness (procedures for cleaning, washing and disinfecting production, auxiliary and household premises and other surfaces); 3) compliance with the safety requirements for water, ice, steam, auxiliary materials for food processing, objects and materials in contact with food; 4) compliance with the health and hygiene requirements for personnel who are in direct contact with food products; 5) compliance with the rules for the management of production waste and garbage, their collection and removal from the facility; 6) controlling the presence of pests and preventing their occurrence (prevention and control); 7) control over the storage and use of various toxic compounds and substances at enterprises; 8) control over the technological processes of product manufacturing, storage and transportation; 9) compliance with the specification (requirements) for raw materials; 10) compliance with the requirements for food labelling and consumer information [9]. Thus, the implementation of the HACCP system will help to identify dangerous threats to human health, as the principles and approaches of the system provide an opportunity to analyse future possible threats, identify hazards and develop an action algorithm. The monitoring system is also important here, as it aims to correct, set limits, identify inconsistencies, and determine the level of satisfaction of the food consumer.

In Ukraine, given the difficult political, economic, social and other circumstances, there are problems and certain difficulties in implementing the principles and requirements of the HACCP system. Firstly, this problem is related to practical experience with the HACCP system, which requires special training.

Secondly, there is the problem of systematising the necessary information, which is currently scattered. It is seen in this issue that it would be effective to develop a certain information resource that would contain all the necessary information. Thirdly, as noted above, there is the problem of implementing the inspection procedure today, given the moratorium on inspections during martial law in Ukraine. This state of affairs slows down the development of the inspection procedure, because in the future it will take much more effort and time to establish inspections, which sets our country back. This also applies to the development of methods for the inspections themselves and their proper procedure. Fourth, there is a need to improve domestic legislation, as certain acts reflect outdated views and do not meet the requirements of European integration.

Attention should also be paid to the significance of the Codex for Ukraine as Codex Alimentarius - as an important pillar of food safety. The Codex Alimentarius international food standards, guidelines and codes of practice contribute to the safety, quality and fairness of this international food trade. Consumers can trust the safety and quality of the food products they buy and importers can trust that the food they ordered will be in accordance with their specifications. Codex standards ensure that food is safe and can be traded. The 188 Codex members have negotiated science based recommendations in all areas related to food safety and quality. Codex food safety texts are a reference in WTO trade disputes [10]. Fully supporting the content and purpose of the Code, scientists point to the requirement of 'responsible' ownership of land, fisheries and forests in the context of national food security. Further, the researchers note that weak governance of land and natural resources, combined with insecurity of tenure, in the context of a growing global population, rising living standards, rising commodity prices, global trade and the use of food crops such as agrofuels, are putting severe pressure on farmland and forests. Thus, they emphasise that unregulated land acquisition has become a serious problem, threatening food security, local livelihoods and sustainable natural resources, and causing land conflicts and human rights violations. In May 2012, the Committee on World Food Security (CFS) endorsed the Voluntary Guidelines on the Responsible Governance of Tenure of Land, Fisheries and Forests in the Context of National Food Security [11, p.3].

Thus, in order to ensure safety in the food industry, attention should be focused not only on economic and legal issues, but also on the environmental side of the problem. Ensuring the state healthcare doctrine is not possible without the approval of the food safety doctrine. The state strategy here should be normative in nature and comply with the best international documents and practices. European strategies that meet real-time requirements are focused on human health through the prism of maintaining a healthy (safe) environment. Of course, such strategies will be long-term with clearly defined milestones.

In Ukraine, at the present stage, the development of appropriate strategies and practical achievements is hampered by the financial crisis, loss of personnel, deterioration of the ecological condition of land, water bodies, air, critical condition of enterprises affected by martial law, increase in the shadow economy, food fraud, insufficient control by the state, insufficient funding for measures to combat environmental crimes, bribery, insufficient funding for the development of the scientific and technical potential of domestic producers, etc. All of these problems pose a real threat to human health and depress the sense of social protection of the population.

It is worth noting that food safety is not possible without preventing environmental threats from both the state and the public. Strengthening public control is a positive practice in developed countries. For example, there are various online resources where you can get information about food products. To keep the food in supply chains safe, governments across different regions set standards for trace-level detection of residues such as pesticides, natural toxins and veterinary drugs, and food testing laboratories rely on high-performance technologies to meet these requirements [12]. In addition, the need for public control of the quality of food products directly follows from Article 9 and Article 10 of the Regulation of the European Parliament and the Council (EC) No. 178/2002 of January 28, 2002 "On the establishment of general principles and requirements of food law, the establishment of the European Food Safety Authority of food products and establishment of procedures in matters related to the safety of food products" [13]. Thus, in accordance with Article 9 of the Regulation, the need for public consultations is emphasised, as open and transparent consultations with the public must be held during the preparation, analysis and revision of food law in a direct form or through representative bodies (unless the urgency of the case does not allow it). This position of the Regulation is quite logically transformed into the need for a state of 'information transparency'. Accordingly, Article 10 of the Regulation emphasises the right of access to information on the content of food products. Thus, information cannot have "closed" or "restricted" access to documents, if there are reasonable grounds to suspect that food products or fodder may pose a risk to human and animal health, then depending on the nature, seriousness and degree of the risk, public authorities should take appropriate action to inform the general public of the nature of the health risk, identifying as wide as possible the range of food or feed or the type of food or feed that may pose a risk, and of measures taken or planned to prevent, reduce or eliminate such a risk [13].

Conclusions. Protection of human health in the field of food safety is not only the provision of property and non-property benefits by the state, but is an important component of national health security. The current state of food safety in

the healthcare system in Ukraine can be assessed as ‘unsatisfactory’, given the weakening of state control over food producers, storage facilities and sellers. This state of de facto inaction by public authorities threatens the human right to safe food for life and health. The need to form and strengthen national security in the healthcare sector stems from the state's obligations to the individual, as stated in the Constitution of Ukraine. The guarantees of compliance with these obligations are the adaptation of Ukrainian legislation to the standards of the European Union, which should bring Ukraine closer to ensuring a high level of legal and procedural protection of the human right to food safety.

In view of the above, in Ukraine, at the current difficult stage, attention should be focused on priority immediate measures that do not require significant investment from the state: reducing the tax burden on food producers and promoting and supporting public control on a par with state control.

References:

1. Konstytutsiia Ukrainy [The Constitution of Ukraine] (2021, October 25), 76pp, [in Ukrainian].
2. Zahalna deklaratsiia prav liudyny. Pryiniata i proholoshena rezoliutsiieiu 217 A (III) Heneralnoi Asamblei OON [Universal Declaration of Human Rights. Adopted and proclaimed by UN General Assembly resolution 217 A (III)] (1948, December 10) Retrieved from: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text
3. Statut Vsesvitnoi orhanizatsii okhorony zdorovia (VOOZ)[Statut of the World Health Organisation WHO] (1946, July 22). Retrieved from: https://zakon.cc/law/document/read/995_599
4. Ekodiia. Ofitsiyni sait orhanizatsii[Ecoaction. Official website of the organisation.] Retrieved from: https://ecoaction.org.ua/pryroda-ta-vijna.html?gad_source=1&gclid=CjwKCAjw7s20BhBFEiwABVIMraj3j0v-Y_O7PjbTgg7popEBOJcOTrEgZOBz-5l3GKGr0Wu0o9UpxoCGFgQAv [in Ukrainian].
5. Ministerstvo zakhystu dovkillia ta pryrodnykh resursiv Ukrainy. Ofitsiyni sait.[Ministry of Environmental Protection and Natural Resources of Ukraine. Official website.] Retrieved from: <https://mepr.gov.ua/nova-derzhavna-systema-monitoryngu-dovkillia-zbyratyme-ta-uzagalnyuvatyme-ekologichni-dani-z-usiyeyi-ukrayiny/> [in Ukrainian].
6. Yulia Khomenko(2023). Derzhprodspozhyvsluzhba bie na spolokh: za «kharchove shakhraistvo» v Ukraini nema pokarannia[State Service of Ukraine on Food Safety and Consumer Protection raises the alarm: there is no punishment for food fraud in Ukraine] Retrieved from: <https://glavcom.ua/news/derzhprodspozhyvsluzhba-bje-na-spolokh-za-kharchove-shakhrajstvo-v-ukrajini-nema-pokarannja-1007450.html> [in Ukrainian].
7. Zakon Ukrainy pro «osnovni pryntsyipy ta vymohy do bezpechnosti ta yakosti kharchovykh produktiv»[The Law of Ukraine on Basic Principles and Requirements for Food Safety and Quality] Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/771/97-%D0%B2%D1%80#Text> [in Ukrainian].
8. Hazard Analysis and Critical Control Points. Retrieved from: <https://web.uri.edu/foodsafety/hazard-analysis-of-critical-control-points-principles/>
9. Standarty NASSR. Ofitsiyni sait Ministerstva osvity i nauky Ukrainy.[HACCP standards. Official website of the Ministry of Education and Science of Ukraine.] Retrieved from: <https://mon.gov.ua/osvita-2/zagalna-serednya-osvita/shkilne-kharchuvannya/standarti-nassr> [in Ukrainian].

- Література:**

- 31

12. Food testing: the LC-MS/MS collection. URL: https://sciex.com/Hidden/landing-pages/food-compendium-volume-4?campaign=21313549617&content=700413526032&keyword=food%20quality%20assurance&device=c&matchtype=b&adgroupid=165784394827&adplacement=&utm_medium=cpc&utm_source=adwords&utm_term=R-S-U-global-hgm-adwords-account&gad_source=1&gclid=Cj0KCQjwwO20BhCJARIsAAAnTIVTOS534d0CeKO4yaAen8_9n4SLQeID79x2Bo4A2-jFWtv6Q8Xfn-XkaAlN7EALw_wcB

13. Про встановлення загальних принципів і вимог харчового права, створення Європейського органу з безпечності харчових продуктів та встановлення процедур у питаннях, пов'язаних із безпечністю харчових продуктів: Регламент Європейського парламенту і ради (ЄС) № 178/2002 від 28 січня 2002 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_005-02#Text

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 614.23

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-33-50](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-33-50)

Гринюк Діана Юріївна кандидат географічних наук, викладачка кафедри країнознавства та туризму, Київський національний університет імені Тараса Шевченка, м. Київ, <https://orcid.org/0000-0003-3375-694X>

ЄВРОПЕЙСЬКІ ПРІОРИТЕТИ РИНКУ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ ТА МЕДИЧНИЙ ТУРИЗМ У РОЗВИТКУ ГРОМАДСЬКОГО ЗДОРОВ'Я В ЧАСИ НЕБЕЗПЕК: ДОСВІД ЧЕХІЇ

Анотація. Національні інтереси суспільства на сучасному етапі викликів і загроз особливо націлені на збереження і дотримання основ громадського здоров'я населення. Такий підхід стосується забезпечення загального добробуту громадян через збереження та покращення їх здоров'я, яке є однією з ключових складових національної безпеки та стабільності будь-якої країни. Перш за все, йдеться про наступні аспекти: захист здоров'я населення, що передбачає впровадження ефективних політик та заходів для попередження захворювань, забезпечення доступу до якісної медичної допомоги, імунізації та боротьби з епідеміями. Важливою компонентою є економічна стабільність, адже здорове населення є основою економічного зростання та продуктивності. Громадське здоров'я в контексті європейських пріоритетів стосується ключових напрямків та стратегій, які Європейський Союз та його країни-члени визначили як «ключові» для забезпечення та покращення здоров'я населення. Забезпечення рівного доступу до якісних медичних послуг для всіх громадян є потребою часу. Стан здоров'я населення, нажаль, стає найбільш уразливим саме нині, коли в Україні триває агресивна війна з боку РФ. Тисячі українців зазнають різноманітних форм терору, тиску, поранень. В той же час, з фронту повертаються захисники, багато з них мають певні ушкодження, травми, потребують відповідних медичних форм рекреації/відновлення. Держави Європейського Союзу всіляко сприяють підтримці українського населення в аспекті медично-гуманітарної, консалтингової місії з метою покращення якості життя українців вже нині під час війни. Вони надають також невідкладну медичну допомогу українським військовим та тим захисникам, що мають ушкодження, поранення і потребують лікування або реабілітації. Серед держав-партнерів, що особливо дбають про допомогу та розвивають спільні програми реабілітації у відновленні громадського здоров'я українців помітним є досвід Чеської Республіки, що має потужний медичний сектор і

розвинуту систему охорони здоров'я. Досвід окремих з держав ЄС, зокрема, Чехії, є особливо цінним в контексті пошуку прийнятних моделей розвитку громадського здоров'я в Україні під час війни та після перемоги над ворогом.

Ключові слова: громадське здоров'я, лікування та реабілітація, медичний туризм, європейські стандарти медичних послуг, війна в Україні, медичні послуги Чехії.

Hryniuk Diana Yuryivna PhD of Geographical Sciences, Assistant Professor of the Department of Regional Studies and Tourism, Taras Shevchenko Kyiv National University, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0003-3375-694X>

EUROPEAN PRIORITIES OF THE HEALTHCARE MARKET AND MEDICAL TOURISM IN THE DEVELOPMENT OF PUBLIC HEALTH IN TIMES OF DANGER: CZECH EXPERIENCE

Abstract. At the present stage of challenges and threats, the national interests of society are particularly focused on preserving and maintaining the foundations of public health. This approach is aimed at ensuring the general welfare of citizens through the preservation and improvement of their health, which is one of the key components of national security and stability of any country. First and foremost, it refers to the following aspects: public health protection, which involves the implementation of effective policies and measures to prevent diseases, ensure access to quality health care, immunization and fight epidemics. An important component is economic stability, as a healthy population is the basis for economic growth and productivity. Public health in the context of European priorities refers to the key areas and strategies that the European Union and its member states have identified as “key” to ensuring and improving public health. Ensuring equal access to quality healthcare services for all citizens is the need of time. Unfortunately, the state of health of the population is becoming most vulnerable at the moment when the aggressive war by the Russian Federation is ongoing in Ukraine. Thousands of Ukrainians are subjected to various forms of terror, pressure, and injuries. At the same time, defenders are returning from the front, many of them have certain injuries, traumas, and need appropriate medical forms of recreation/recovery. The European Union states are doing their best to support the Ukrainian population in terms of medical, humanitarian, and consulting missions to improve the quality of life of Ukrainians during the war. They also provide emergency medical assistance to the Ukrainian military and to those defenders who are injured, wounded and in need of treatment or rehabilitation. Among the partner states that are particularly committed to helping and developing joint rehabilitation programs to restore the public health of Ukrainians, the

experience of the Czech Republic, which has a strong medical sector and a developed health care system, is notable. The experience of some EU countries, in particular the Czech Republic, is particularly valuable in the context of finding acceptable models for the development of public health in Ukraine during the war and after the victory over the enemy.

Keywords: public health, treatment and rehabilitation, medical tourism, European standards of medical services, war in Ukraine, medical services in the Czech Republic.

Постановка проблеми. Хвороби та погане здоров'я населення призводять до економічних втрат через зниження працездатності, збільшення витрат на медичне обслуговування та соціальну підтримку. Саме тому громадське здоров'я реалізується через низку системних підходів, що мають на меті не лише покращення якості людського ресурсу у часи викликів і загроз, а й сприяють зміцненню державних інтересів у сфері національної безпеки. Населення держави реалізує модель державної політики, яка націлена на збереження та відновлення працесурсного потенціалу і якості людського ресурсу в цілому. Такий підхід особливо важливий для держав, що зазнають певних викликів і загроз, в першу чергу, для України. Повномасштабне вторгнення РФ в Україну 24 лютого 2022 року поставило під загрозу українське населення, завдало збитків людському ресурсу та вплинуло на зростання низки хвороб і поранень у військовослужбовців. Перспективна модель розвитку громадського здоров'я в Україні має послуговуватись найкращими практиками, відомими в світі та в Європі. Відповідно, підходи до відновлення громадського здоров'я мають враховувати низку базових компонент. Соціальна стабільність: громадське здоров'я впливає на рівень соціальної стабільності та якості життя. Рівний доступ до медичних послуг та здоровий спосіб життя сприяють зменшенню соціальної напруги та нерівності. В аспекті безпеки та обороноздатності: Здоров'я населення є важливим складником національної безпеки. Поширення інфекційних захворювань, біотероризм та інші загрози можуть мати серйозні наслідки для національної безпеки та обороноздатності країни, особливо нині, в час воєнних загроз. Екологічні та санітарні умови традиційно залишаються вкрай важливими, адже забезпечення належних екологічних та санітарних умов є критичним для громадського здоров'я. Чисте повітря, вода, безпечні харчові продукти та контроль за забрудненням навколишнього середовища є важливими аспектами. Просвітницькі кампанії та освіта населення щодо здорового способу життя, профілактики захворювань та доступних медичних послуг є важливими для підвищення загального рівня здоров'я.

В цілому, національні інтереси суспільства та громадське здоров'я взаємопов'язані, оскільки здорове населення є фундаментом для процвітання країни, її економічного, соціального та безпекового розвитку.

Громадське здоров'я в контексті європейських пріоритетів стосується ключових напрямків та стратегій, які Європейський Союз та його країни-члени визначили як «ключові» для забезпечення та покращення здоров'я населення. Основні аспекти цієї проблеми включають багато заходів, зокрема: профілактика захворювань, впровадження програм і стратегій для попередження як інфекційних, так і неінфекційних захворювань. Це може включати вакцинацію, скринінгові програми, пропаганду здорового способу життя та раннє виявлення хвороб. Боротьба з інфекційними захворюваннями та готовність до реагування на епідемії. Європейські країни активно працюють над зміцненням систем охорони здоров'я для запобігання та контролю інфекційних спалахів. Досвід постпандемічного періоду дозволяє чітко фокусуватись на існуючих викликах або тих, що можуть виникнути у майбутньому. Корисною є науково-публіцистична пропаганда та підтримка здорового способу життя, включаючи правильне харчування, фізичну активність, боротьбу з курінням та зловживанням алкоголю і заборонених наркотичних речовин. Кампанії та освітні програми націлені на зміну поведінки населення для зменшення ризиків захворювань. Доступ до медичних послуг має бути забезпечений всім верствам населення, особливо уважно потрібно поводитись з проблемами інвалідизації, ветеранських потреб з інклюзивними особливостями, гендерною чутливістю та повагою до різноманіття. Забезпечення рівного доступу до якісних медичних послуг для всіх громадян є потребою часу. Психічне здоров'я, нажаль, стає найбільш уразливим саме нині, коли в Україні триває виснажлива жорстока війна з боку агресора рф. Тисячі українців зазнають різноманітних форм терору, тиску, приниження (на окупованих територіях) та намагаються виїхати якомога подальше від небезпечних регіонів, від лінії фронту. В той же час, з фронту повертаються захисники, багато з них мають певні ушкодження, травми, потребують офіційної інвалідизації як процедури та відповідних медичних форм рекреації/відновлення. Приділення особливої уваги питанням психічного здоров'я, включаючи профілактику та лікування психічних розладів, підтримку психічного благополуччя та зменшення стигматизації заслуговує на особливу увагу. Адресація проблем, пов'язаних зі старінням населення, включаючи забезпечення адекватного догляду за літніми людьми, ВПО що мають інвалідизацію, підтримку їхньої суспільної доступної активності та інтеграції в суспільство є вкрай важливим аспектом взаємодії суспільних інституцій на всіх рівнях як у мирному суспільстві, так і під час війни.

В аспекті екологічних факторів важливим є врахування впливу навколишнього середовища на здоров'я населення, що включає заходи з контролю за забрудненням повітря, води, ґрунту, а також заходи з адаптації

до змін клімату. Підтримка наукових досліджень та інновацій в галузі охорони здоров'я для впровадження нових технологій та методів лікування в час постійних воєнних викликів та інших загроз буде сприяти розвитку прогресу у цій царині в державах цивілізованого світу. Досвід окремих з них, зокрема, Чехії, є особливо цінним в контексті пошуку прийнятних моделей розвитку громадського здоров'я в Україні під час війни та після перемоги.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання громадського здоров'я в контексті національної безпеки держав та ринку медичних послуг і правових аспектів даної проблематики є актуальним і висвітлено у багатьох працях вітчизняних та зарубіжних науковців. Серед українських науковців та практиків, що вивчають питання громадського здоров'я визначаються праці зокрема: Голяченко О.М. – досліджує унікальність соціальної медицини та систему організації охорони здоров'я в Україні; Склярів Є.А., Шегедин М.Б та Лемішко Б.Б. досліджують громадське здоров'я в системі громадського медсестринства; Вороненко Ю.В. – питання соціальної медицини тощо. Як добровільний рух до іноземної країни для проходження запланованого лікування з метою покращення здоров'я, підвищення якості життя чи зовнішнього вигляду, що здійснюється з фінансових причин, якісних причин чи через неможливості переваг у країні проживання, - так визначає медичний туризм А. Біалк-Волф [1, с.65]. Вартим уваги видається розуміння досліджуваного терміну, запропоноване П. Карерою та Дж. Бріджесом, які вбачають його як: «організовану подорож за межі природної медичної юрисдикції особи для покращення або реставрації здоров'я такої особи шляхом медичного втручання» [2, с. 451]. Дещо по-іншому поняття «медичний туризм» трактує Подзіров А.О. у дисертації "Адміністративно-правове забезпечення розвитку медичного туризму в межах України", під яким автор пропонує розуміти вид туристичної діяльності, метою якої є отримання медичної допомоги щодо лікування та/або діагностики захворювань або проведення медичних процедур і маніпуляцій. Подібним є висвітлення даного питання у решті наукових праць вченого з проблематики медично-правових відносин [3] В той же час, актуальними є дослідження медичних проблем царини громадського здоров'я, що розкривають більш детально окремі технології медичного військового забезпечення та готовність медичних послуг слугувати питанням воєнного часу. Такі аспекти відстежуються у науковій та науково-практичній спадщині В.В. Паська, М.І. Бадюк, Ф.М. Левченко, В.П. Токарчук, В.М. Гулько, А.І. Романенко, О.І. Заяц, Ф.Я. Ступак, А.С. Котуза, С.Р. Палій, В.В.Солярик та інших науковців. У часи викликів та загроз європейському континенту та світу в цілому, під час агресивної невмотивованої війни РФ в Україні проблематика громадського здоров'я лише набуває своєї гостроти, адже це питання національної безпеки.

Мета статті. Аналіз сутності проблематики громадського здоров'я в контексті сучасних європейських пріоритетів розвитку ринку медичних послуг з урахуванням фактору небезпек воєнного часу та досвіду окремих держав.

Виклад основного матеріалу дослідження. Означені пріоритети відображають прагнення Європейського Союзу створити ефективну систему громадського здоров'я, яка здатна забезпечити високу якість життя та благополуччя своїх громадян. Пандемія COVID-19 виявила вразливість національних систем охорони здоров'я. Програма EU4Health була створена як відповідь на пандемію COVID-19 і для посилення кризової готовності в ЄС. Саме такий підхід сприятиме розв'язанню довгострокових проблем зі здоров'ям шляхом створення міцніших, стійкіших і доступніших систем охорони здоров'я. Завдяки бюджету в 5,3 млрд євро на період 2021–2027 років програма EU4Health є безпрецедентною фінансовою підтримкою ЄС у сфері охорони здоров'я. EU4Health — чітке визначення того, що громадське здоров'я є пріоритетом для ЄС, і це один з основних інструментів, який відкриває шлях до Європейського союзу охорони здоров'я. Програма створена на підставі Регламенту (ЄС) 2021/522EN (https://eurlex.europa.eu/legalcontent/EN/TXT/?uri=uriserv:OJ.L_.2021.107.01.0001.01.ENG) і доповнює політику держав — членів ЄС для досягнення чотирьох загальних і десяти конкретних цілей [4].

Сучасна система громадського здоров'я характеризується насиченістю ринку медичних послуг, який складається з існуючих і потенційних товарів і послуг для надання медичних послуг та охорони і зміцнення здоров'я. Особливість ринку медичних послуг полягає в специфіці роботи медичних працівників, коли захист життя пацієнтів, гуманітарна місія охорони здоров'я та етичні аспекти медичної діяльності значно переважають над економічною доцільністю та прибутковістю медичної діяльності. З іншого боку, в сучасних цивілізованих суспільствах медичні послуги, спрямовані на задоволення потреби в поліпшенні "якості життя", характеризуються високою економічною рентабельністю.

Структура тарифів на такі медичні послуги по суті відображає економічні витрати на виробництво медичних послуг у двох інших сегментах ринку послуг медичного характеру: "сегменті маркетингу життя" та "сегменті маркетингу хвороби". Повнота задоволення потреб споживачів на цьому сегменті ринку послуг медичного характеру визначається іншими індивідуальними, природними та соціально-економічними факторами, незалежними від медичної діяльності лікарів [1,9].

Набуває особливого нового значення термін «медичний туризм», що передбачає подорожі людей до інших країн для отримання медичних послуг і

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

може включати широкий спектр медичних процедур, від планових операцій до косметичних процедур та стоматології. Помітний взаємозв'язок між громадським здоров'ям та медичним туризмом саме нині. Відзначається вплив на місцеву систему охорони здоров'я; глобальна охорона здоров'я: розвиток медичного туризму сприяє обміну медичними знаннями та технологіями між країнами; питання профілактики та контролю захворювань, зокрема інфекційних, стають важливими у контексті медичного туризму, оскільки рух пацієнтів між країнами може сприяти поширенню хвороб. Отже, сучасний підхід охоплює як аспекти збереження та покращення здоров'я населення через громадське здоров'я, так і специфічні питання, пов'язані з подорожами для отримання медичних послуг, їх впливом на місцеві та глобальні системи охорони здоров'я. За даними International Medical Travel Journal, медичний туризм стає одним з найактивніше зростаючих секторів [3, 4]. Опитування 280 клінік і лікарень у 60 країнах світу, які є лідерами медичного туризму, свідчить про позитивну динаміку розвитку цього виду глобального бізнесу: 48% клінік, лікарень і компаній, що займаються медичним туризмом, повідомляють про збільшення кількості іноземних пацієнтів. Понад 50% операторів медичного туризму очікують, що обсяг ринку медичного туризму буде зростати більш ніж на 10% щорічно протягом наступних п'яти років.

Сектори, де медичний туризм, як очікується, принесе найбільший дохід, включають косметичну хірургію - 55%, лікування раку - 54%, лікування безпліддя - 40% і стоматологічне лікування - 38%. За даними Центру рішень у сфері охорони здоров'я компанії Deloitte, економіка країн з низькими витратами на охорону здоров'я генерує понад 2 мільярди доларів доходу [5, 9].

Основні аспекти поїздки за медичною послугою передбачають: 1) доступність та якість медичних послуг: пацієнти часто обирають медичний туризм через високу якість медичних послуг та/або нижчі витрати в інших країнах; 2) технології та спеціалізація: окремі країни відомі своїми передовими медичними технологіями або спеціалізацією у певних медичних процедурах; 3) економічний вплив: медичний туризм може мати значний економічний вплив на приймаючу країну, залучаючи іноземну валюту та створюючи робочі місця; 4) етичні та правові питання включають стандарти якості медичних послуг, регулювання медичної практики, а також етичні питання, такі як трансплантація органів. Новизна медичного туризму стає більш осяжною саме зараз, коли на європейському континенті триває агресивна війна РФ проти вільного народу України. Саме за таких обставин українці потребують значної кількості медичних послуг особливого спектру складності, йдеться про військову посттравматологічну практику, ортопедичні

програми, трансплантологію, косметичну/пластичну хірургію тощо. З лінії фронту повертаються українські захисники, населення ВПО, що потребують особливої уваги з боку держави Україна та держав-партнерів з Європи.

Однією з держав Європейського Союзу, що має потужну практику розвитку засад громадського здоров'я в контексті саме європейських сучасних трендів є Чеська Республіка. Чехія з перших днів повномасштабного вторгнення з розумінням сприйняла біль та потреби України у агресивній війні проти РФ. Чехія має розгалужений внутрішній ринок медичних послуг високого рівня кваліфікації, сучасного рівня технологічної оснащеності як класичної медицини так і реабілітаційної допомоги. Досвід Чехії та існуючі вже певні домовленості можуть посприяти вирішенню низки українських проблем збереження життя та реабілітації воїнів, населення ВПО, що потерпає від наслідків війни та інших категорій українців, зокрема, інвалідизованих осіб. «Українці, які отримали тимчасовий захист у Чехії, мають право на такі самі безоплатні послуги в рамках державної програми медичного страхування, як і у громадян Чехії. Державне страхування покриває майже всі медичні випадки, а також, частково або повністю витрати на ліки. Тому для тимчасово переселених осіб, які не мають роботи, медичне обслуговування є безоплатним – гроші за нього сплачує Чеська держава» [6].

На широкий спектр споживачів медичних послуг здійснює вплив та має значення в першу чергу, реабілітація. Медичні послуги можна розділити на кілька груп, зокрема, послуги реабілітаційного туризму та оздоровчі послуги (санаторії, спа, велнес-послуги). Послуги б'юті-туризму (пластична хірургія, догляд за зовнішністю та послуги косметичної хірургії) також є продуктами ринку медичного туризму, що надзвичайно актуальні. На ринку медичного туризму категорії учасників процесу обслуговування можна поділити наступним чином [5]: 1) виробники - виробники медичних послуг, офіційно зареєстровані та уповноважені медичні установи, лікувально-профілактичні заклади та санаторно-курортні установи, що мають всі організаційно-правові форми та майнові права на надання медичних та оздоровчих послуг; 2) надавачі послуг з охорони здоров'я та зміцнення здоров'я: будинки престарілих, санаторії, пансіонати, санаторії-профілакторії, пансіонати, будинки відпочинку, бальнеологічні курорти, санаторно-курортні туристичні готелі; 3) посередники, які організовують туристичні поїздки, шукають та укладають договори з медичними закладами, надають транспортні послуги та послуги з розміщення. Медичні заклади надають послуги з порятунку життя та зміцнення здоров'я. «Іноземець є учасником чеської системи загальнообов'язкового (державного) медичного страхування, якщо він має дозвіл на постійне проживання у Чехії або якщо він працює за трудовим договором у роботодавця з місцезнаходженням або місцем постійного

проживання в Чехії. За певних умов, до системи загальнообов'язкового медичного страхування входять і громадяни ЄС та члени їх сімей, а також інші групи, наприклад, прохачі притулку. Усі вони мають однаковий доступ до медичних послуг, які оплачуються за рахунок загальнообов'язкового медичного страхування» – так само, як громадяни Чехії [7]. Новиною є інформація, що з 1 січня 2024 року всі діти-іноземці віком до 18 років, які мають дійсний дозвіл на довгострокове перебування входять до системи загальнообов'язкового медичного страхування. Витрати на страхування мають сплачувати батьки дитини. «...Інші групи мігрантів (індивідуальні підприємці та інші ФОП, економічно неактивні члени сім'ї іноземців і студенти-мігранти) повинні у Чехії платити так зване комерційне медичне страхування» [7].

Загалом у Чехії існують два види комерційного медичного страхування іноземців: 1) страхування необхідної та невідкладної медичної допомоги при поїздках (туристичне страхування іноземців) і 2) комплексне медичне страхування.

Курортне лікування в основному надається клієнтам медичних страхових компаній. Найбільший ліжковий фонд курортних закладів (12 360 ліжок) знаходиться в Карловарському краї, що приблизно на 10 000 ліжок більше, ніж в інших важливих курортних регіонах: Оломоуцький край – 2255 ліжок, Злінський край – 2088 ліжок. Найменша кількість ліжок у курортних закладах у Південно-Моравському краї (306 ліжок) і Пльзеньському краї (307 ліжок). Ці дані надані Міністерством охорони здоров'я Чеської Республіки. Природні лікувальні джерела і курорти використовуються в Чехії вже кілька сотень років. Найбільший бум на чеських курортах припадає на XVIII-XX століття. У цей час було побудовано низку важливих споруд, особливо курортів і готелів, парків, місць відпочинку, колонад тощо, які донині формують загальну культурну та архітектурну картину курортних міст та сприяють реабілітації і відновленню психологічного стану нині. Курорти в Чехії того часу стали важливими місцями лікування та відпочинку для місцевої та іноземної аристократії. Курорти розташовані у всіх регіонах Чеської Республіки, за винятком Праги та Височіни. Карлові Вари, Маріанські Лазні, Франтішкові Лазні, Яхимов, Тепліце та Єсенік належать до великих і відомих курортів. Ці місця також є найбільш відвідуваними іноземними туристами. У курортних місцях середнього розміру, таких як Бехине, Дарков, Лібверда, Подебради, Тршебонь тощо, іноземні туристи становлять менше 10% усіх відвідувачів курортів.

Отже, досвід рекреації та реабілітації тривалий і потужний. З 1995 року в Чеській Республіці діє професійна асоціація лікувальних курортів – Асоціація лікувальних курортів Чеської Республіки (SLL). Її «мета —

підтримувати та гарантувати терапевтичний рівень цих курортних компаній. Місія Асоціації полягає в оздоровленні навколишнього середовища та створенні умов для підтримки та розвитку спа-індустрії в Чеській Республіці, а також у захисті спільних та індивідуальних інтересів членів. На внутрішньому ринку споживачів послуг SLL є дійсним партнером і опонентом Міністерства охорони здоров'я Чеської Республіки». Серед інституцій, дотичних до проблематики:

- Європейський союз медичних курортів, Європейська асоціація курортів,
- державні установи, такі як Міністерство охорони здоров'я, Міністерство регіонального розвитку, агентство CzechTourism;
- організації, створені містами – міські комісії курортів, культури і туризму,
- неурядові організації, такі як добровільні неурядові організації, засновані на інтересах, Асоціація курортів Чеської Республіки, Асоціація лікувальних курортів Чеської Республіки, Профспілка охорони здоров'я та соціальної допомоги Чеської Республіки тощо.

За даними Інституту медичної інформації та статистики Чехії, щороку в Чехії проходять реабілітацію понад 2,3 мільйона пацієнтів з усього світу. Понад 80% людей лікуються амбулаторно, близько 20% потребують госпіталізації. Приблизно 96% пацієнтів відзначають ефективність обраної програми реабілітації і задоволені її результатами. Із загальної кількості майже 148 500 іноземців 67 000 (45%) були з Європейського Союзу (ЄС). Частка іноземців з країн ЄС поступово зменшується, незважаючи на загальне зростання їх абсолютної кількості з 2018 року (54%). На падіння вплинув вихід Британії й Північної Ірландії (Великобританії) з ЄС у 2020 році.

Найчастіше серед тих хто зверталися до іноземців по лікування та реабілітацію у 2021 році знову були громадяни Словаччини з 36 900 (25%), за якими йшли українці з 28 100 (19%), в'єтнамці – 8600 (6%), німці – 7600 (5%). Багаторічний досвід і традиції оздоровчої рекреації та реабілітації в Чехії створюють передумови для розвитку спеціалізованого напрямку і займають лідируючі позиції в чеському лікувальному сегменті (лікувальному туризмі). Велика кількість лікарень отримує сертифікат фінансової стабільності CZECH Stability Award.

Результати досліджень свідчать про нестабільну динаміку кількості пацієнтів у клініках та реабілітаційних центрах по регіонах Чехії у 2019–2021 рр. Збільшення кількості хворих спостерігається в місті Прага, Моравсько-Сілезькому, Оломоуцькому, Пльзеньському, Південноморавському та Південночеському краях. Однак, така картина пояснюється наслідками пандемії та постпандемічного періоду.

Виходячи з аналізу кількості клінік у Чехії за регіонами, найбільшу кількість клінік мають: Південно-Моравський край (15), Південночеський край (9), Прага (9), Градець Кралове (7). Решта регіонів мають невелику кількість поліклінік, які розташовані переважно в обласних центрах.

Подальший розвиток оздоровчого лікування обумовлений зростаючим попитом на реабілітаційні послуги через маркетингові інструменти для їх просування. Чеська Республіка відкриває новий рубіж у сфері оздоровчого туризму, поєднуючи передові медичні технології з багатими традиціями лікувальних практик. Країна виділяється в Центральній Європі своїми університетами та інституціями, які очолюють прогрес у медичних дослідженнях та інноваціях.

Чеська Республіка є привабливим напрямком для закордонних пацієнтів, які шукають різноманітні методи лікування, такі як косметична хірургія, стоматологічні процедури, ортопедичні операції та лікування безпліддя, завдяки своєму досвіду в цих сферах. Крім того, у Чеській Республіці є численні лікарні та клініки найвищого рівня, оснащені найсучаснішим медичним обладнанням.

Іншою відмінною рисою Чеської Республіки є її орієнтація на надання високоякісної медичної допомоги, яка часто має більш економічну ціну, ніж у країнах Західної Європи чи Північної Америки. Лікування в Чеській Республіці може бути на 40-80% дешевше, ніж у Західній Європі та Північній Америці, залежно від конкретного лікування. Економічний характер медичного обслуговування не впливає на якість; натомість країні вдалося досягти балансу, який зробив її бажаним місцем для медичного туризму.

У Чеській Республіці Міністерство охорони здоров'я керує та спостерігає за системою охорони здоров'я, щоб переконатися, що лікарні та клініки дотримуються високих стандартів безпеки та якості. Країна наголошує на міжнародній акредитації, наприклад від JCI (Joint Commission International), щоб продемонструвати свою відданість досконалості. Регулярні оцінки контролюючими органами забезпечують безперервне забезпечення якості, зосереджуючись на протоколах безпеки пацієнтів, включаючи інфекційний контроль, хірургічні процедури та післяопераційний догляд. Крім того, пацієнтам гарантуються такі права, як інформована згода, конфіденційність і доступ до їхніх медичних записів, що ще більше посилює зобов'язання щодо надання першокласних медичних послуг.

Система охорони здоров'я в Чехії вважається однією з найміцніших систем охорони здоров'я в світі. Вона має 6,6 лікарняних ліжок на 1000 жителів, що робить її однією з найкраще оснащених країн Європи. Надання високоякісної медичної допомоги за оптимальною ціною робить Чехію в очах медичних туристів однією з найбільш затребуваних країн для лікування

за кордоном. Сертифіковані лікарні та клініки дотримуються строгих гігієнічних стандартів, завжди є зручні дати лікування або операцій, відсутні довгі очікування на використання новітніх технологій та медичних процедур, під час госпіталізації забезпечуються найвищі стандарти безпеки пацієнтів. Крім того, є можливість ознайомитися з культурними, історичними та природними пам'ятками. Відвідувачам пропонується спа та реабілітаційне обслуговування в медичних закладах першого рівня під доглядом досвідчених професіоналів, з доступними цінами на надання медичних послуг за стандартами.

На вартість медичних послуг в санаторно-курортних і медичних установах впливають кілька факторів:

- характер захворювання;
- тип медичного закладу - державний/приватний;
- місто, де розташована клініка;
- схема лікування;
- додаткові послуги (наприклад, послуги перекладу).

Кількість проданих послуг і їх ціна мають великий вплив на просування лікарень в Чехії. Виплати здійснюються клієнтами як з особистих джерел фінансування, так і через медичне страхування.

Слід зазначити, що ціни на санаторно-курортні послуги доступні. Уряд Чехії опікується лікуванням та реабілітацією дітей. Прибутковими санаторно-курортними послугами слід вважати те, що покривається медичною страховкою. Першу десятку лідерів за тривалістю часу (днів) за призначенням лікування склали: паліативна допомога (20,3), дитяча психіатрія (19,1), геріатрія (15,7), психіатрія (15,4), реабілітація та фізична медицина (14,4), ортопедична допомога (11,1), ревматологія (10,2), дерматологія (8,4), лікування опіків (8,3), клінічна гематологія (8,3) [5,6].

Також слід зазначити, що в чеських медичних установах цілком можливо вибрати будь-який вид лікування. Щодо лікування іноземців у Чехії, слід зазначити, що у 2021 році іноземці покривали понад 90% витрат на охорону здоров'я (1055 мільйонів чеських крон) готівкою у формі страхування. Непогашені витрати зросли у 2021 році з 85 мільйонів чеських крон до 102 мільйонів чеських крон, але їх частка залишається на рівні менше 9%, з яких вищезазначені 65,8 мільйона чеських крон (64%) були простроченими, порівняно з 59,4 мільйонами чеських крон (70%) у 2020 році. Решту 10,5 млн чеських крон (0,9%) витрат сплатили за іноземця державні органи Чехії [6,7].

У 2021 році на тисячу іноземців у Чехії медичними послугами стаціонарних закладів охорони здоров'я скористалися 148,5 млн осіб. Після попереднього спаду у 2020 році через обмеження під час пандемії COVID-19

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

попит на спа-послуги зріс майже на 43%, тобто навіть на 16% більше, ніж у попередньому році. Поточний максимум становить 127 600 іноземців у 2019 році. У 2021 році зростання спа-послуг також було зумовлене триваючою масштабною вакцинацією проти COVID-19, яка також торкнулася іноземців. У довгостроковій перспективі 2021 рік продовжує початкову тенденцію зростання кількості пацієнтів, які користуються санаторно-курортними послугами.

На основі аналізу (CSU, 2022) виявлено, що у 2021 році найбільший попит на санаторії в Чехії мали іноземці з наступних країн: країни: Україна, Словаччина, Польща, Німеччина, Велика Британія [6,7, 9].

По всій Чехії найбільшою популярністю у 2021 році користувалися такі регіони, які надавали санаторно-курортні послуги: Празький, Південно-Моравський, Середньочеський, Моравсько-Сілезький та Пльзеньський. Серед вікової групи іноземців, які користуються курортними послугами в Чехія — люди віком 20–59 років.

Окремий досвід та широку популярність набули найбільш відомі заклади системи охорони здоров'я. Лікарня Horovice пропонує широкий спектр відділень і консультаційних центрів, пов'язаних з окремими палатами. Тут надаються спеціалізовані медичні послуги, що виходять за межі базових медичних дисциплін, не лише для пацієнтів з Чеської Республіки. Ортопедичне відділення щороку виконує понад 1000 тотальних ендопротезів тазостегнового та колінного суглобів і автоматично забезпечує необхідну медичну реабілітацію для їх реципієнтів у лікарні реабілітації Бероун. Ще однією вагомою перевагою у сфері задоволеності та здоров'я пацієнтів є власна аптека, яка надає не лише широкий асортимент лікарських та косметичних засобів, а й засоби лікування та реабілітації. Відвідувачі лікарні Horovice можуть відвідати нещодавно відремонтовану кав'ярню, яка відрізняється від інших лікарняних кав'ярень тим, що виробляє ексклюзивні солодкі та солоні продукти з найякісніших інгредієнтів, а клієнти можуть насолодитися якісною кавою у приємній атмосфері: рекреація, реабілітація, лікування, відпочинок. З наведених вище прикладів ясно, що бачення власника лікарні полягає в тому, щоб створити медичний заклад, який надає не тільки стандартну медичну допомогу найкращої якості, але й надає унікальні послуги в Чеській Республіці.

Реабілітаційний центр лікарні Бероун – це нещодавно побудований, дуже сучасний, сучасний заклад – один із найкращих у своєму роді навіть за межами Чеської Республіки. Разом із лікарнею Horovice створено в колишньому адміністративному районі Бероун функціональний, якісний, сучасний, доброзичливий і надійний медичний заклад. Бероунська реабілітаційна лікарня має якісне та сучасне відділення внутрішньої медицини

реанімації, відділення реабілітації та справді відомі на сьогодні робочі місця - реабілітаційний та артроскопічний центр. Також існує широкий спектр амбулаторної допомоги, включаючи МРТ та сучасний комплекс інших послуг. Діагностичний центр у Празі є провідним постачальником діагностичних та амбулаторних медичних послуг, орієнтованих на дітей та підлітків.

Повномасштабне вторгнення РФ в Україну позначилось також на готовності Чехії допомагати медичними послугами тим українцям, які гостро потребують допомоги. Із серпня 2022 р. на території Чехії розпочали свій процес лікування перші воїни ЗСУ, котрими були отримані поранення у процесі відбиття російської агресії. Курси лікування поранень й реабілітації першими двома пацієнтами почали реалізовуватися у межах курорту Лазне Дарков у східній частині країни. Поранені провели у санаторії тридцять днів. Крок за кроком туди потрапляють наступні українські військові, що потребують лікування та реабілітації [6,7].

Перевезення й лікування військових ЗСУ гарантує й проводить фонд Regi Base, котрий спеціалізується на допомозі пораненим воїнам, поліцейським й пожежникам упродовж останніх 11 років. Колись тут проходили лікування військові з Грузії, а 2018 - воїни з Донбасу, котрих було поранено протягом перших років війни та нападу росії з 2014 р. Курорт може забезпечити лікування для більшої кількості поранених військових, і немає ніякої максимальної межі. Кінцева кількість обслуговуваних осіб залежить переважно від наявного фінансування. Весь процес виявляється досить складним, зокрема з адміністративної точки зору. Потрібно очікувати на оформлення документів, таких як виписка з лікарні. У разі важких поранень військовослужбовець може бути вимушений покинути армію. Але якщо є шанс на одужання, складно отримати дозвіл на виїзд за кордон, такий дозвіл видається лише тимчасово. Для забезпечення таких потреб необхідні фінансові ресурси. Наприклад, одна з чеських компаній виділила значну суму для лікування двох військовослужбовців.

На підставі угоди між Міністерством оборони Чеської Республіки та Міністерством оборони України, укладеної у лютому 2022 року, Міністерство оборони ЧР готове забезпечити медичне лікування та реабілітацію українським військовослужбовцям, які отримали поранення внаслідок прямих воєнних дій. Міністерство оборони Чехії має можливість допомогти до 35 пораненим українським військовим, надаючи їм медичну допомогу у своїх військових госпіталях. Протягом 2022 року чеські військові медики надали медичну допомогу дев'ятьом українським військовим. Україна надзвичайно зацікавлена у відленні допомоги у галузі хірургічної ортопедії, дитячої ортопедії, також, подальшої реабілітації поранених військових, які вже пройшли оперативне втручання в медичних установах

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

України. 3 лютого 2022 року шість українських військових отримали медичне лікування у Центральному військовому госпіталі у Празі, а троє - у військовому госпіталі у місті Оломоуц. Інтерес до медичної допомоги з боку українських військових залишається дуже високим і значно перевищує доступні ресурси закладів.

Празький центральний військовий госпіталь має змогу надати систематично два ліжка для хірургічного та два для ортопедичного лікування українських військових. Однак, діяльність ортопедичного відділення тимчасово обмежена через наслідки пожежі. Шпиталь у місті Оломоуці може надати 4 ліжка індивідам з наявністю поранених із травмами кінцівок, 3 - для інтенсивної терапії, й ще 3 на реабілітацію. У шпиталі у місті Брно доступно 5 місць у рамках лікування загальної хірургії, й 3 ортопедичні ліжка, готові прийняти пацієнтів. За інформацією міністерства, відповідно до контракту, укладеного з початку лютого 2022 року, військові лікарі мають відбирати солдат для лікування. Проте через обмеження на в'їзд до територій іноземних держав, які перебувають у війні, це не можливо. У зв'язку з цим чеський військовий представник в межах нашої держави направляє медичні висновки до чеських лікарів, які обирають конкретних пацієнтів. Після встановлення діагнозу вирішується необхідний повітряний або автомобільний транспорт.

Як стало відомо, нещодавно, у травні 2024 року Чехія передала Львівському обласному перинатальному центру обладнання на понад 21 млн. гривен. «Значну частину цього обладнання використали для облаштування укриття медзакладу, щоб вагітні, породіллі та новонароджені безпечно почувалися під час тривоги», повідомив 10 травня голова ЛОВА Максим Козицький [8].

Вдосконалюючи законодавчу базу, розробляючи маркетингові стратегії та залучаючи партнерів з міжнародного простору, наша держава у перспективі є привабливою та конкурентоспроможною медичною дестинацією. Проте, під час війни українці розраховують також на всебічну гуманітарно-медичну підтримку сусідів та партнерів з ЄС, одним з яких надійно залишається Чеська Республіка.

Кооперація між багатоманітними зацікавленими учасниками є вагомим елементом для успішного розвитку медичного туризму у межах України. Ці зацікавлені сторони можуть об'єднатися в асоціації та мережі партнерів, кооперуючись опрацьовувати й імплементувати стратегії, ділитися досвідом й ресурсами. Такий підхід сприятиме створенню сприятливого середовища для активного розвитку медичного туризму й надання якісних медичних послуг іноземним пацієнтам.

Україна володіє значними потенціями для сприяння розвитку медичного туризму, насамперед завдяки підвищеному рівню медичної освіти, легкому доступу до медичних послуг і доступної вартості лікування. Проте існують

нерозв'язані питання, що ускладнюють процес розвитку медичного туризму на території держави, приміром, недостатньо ефективні маркетингові стратегії, відсутність сертифікацій й акредитацій медзакладів, а також складнощі з отриманням віз та медичного страхування. Співпраця між органами державної влади, медичними установами, турагентствами й другими зацікавленими учасниками є важливим фактором у процесі розвинення медичного туризму на території країни. Запропоновані стратегічні плани й рекомендації, приміром, удосконалення маркетингових стратегій, імплементація систем сертифікації медзакладів та просування міжнародного образу України як медичного туризму, можуть посприяти активізації розвитку цього сектору, зокрема, та громадського здоров'я, в цілому.

Висновки. На ринку медичних послуг Чехії панує європейське бачення пріоритетів для різних верств місцевого населення та іноземців, що робить цю державу просунутою у розвитку громадського здоров'я вже нині. Особливість полягає у тому, що пріоритетність для медичних працівників надається шляхом гарантування захисту життя пацієнтів, гуманітарній місії охорони здоров'я та етичним аспектам, переважаючи над комерційними аспектами. У сучасних суспільствах, спрямованих на поліпшення якості життя, медичні послуги можуть бути високорентабельними економічно.

Чеська Республіка є привабливим напрямком для закордонних пацієнтів, які шукають різноманітні методи лікування, такі як косметична хірургія, стоматологічні процедури, ортопедичні операції та лікування безпліддя, завдяки своєму досвіду в цих сферах. Крім того, у Чеській Республіці є численні лікарні та клініки найвищого рівня, оснащені найсучаснішим медичним обладнанням для здійснення передових медичних технологій і підходів.

Більшість «медичних» туристів приїжджає до Чеської Республіки, а також до інших туристичних місць за допомогою агентств. Агентства володіють ринковим ноу-хау та можуть налагодити спілкування між медичним закладом і пацієнтом, що в деяких випадках може бути проблемою хоча б через мовний бар'єр без агентства. Звичайно, посередницька агенція не потрібна, якщо лікарня укомплектована персоналом і лінгвістично оснащена, а також готова і бажає прийняти іноземного пацієнта, коли він особисто звертається до неї з проханням про лікування. Такий досвід в Чехії також напрацьований.

Застосування нових інформаційних технологій відкрило широкі перспективи, такі як інструменти для зменшення витрат, що полегшують процеси комунікації, розподілу та збуту. Нинішня ситуація медичних туроператорів та агентств в Україні далеко не найкраща. Дуже мало компаній надають медичні туристичні послуги, які є надійними та популярними серед українців, адже військовий час вносить свої корективи.

В той же час, визнаємо, що Україна володіє значними потенціями для сприяння розвитку медичного туризму, особливо завдяки високому рівню медичної освіти, легкому доступу до медичних послуг та низькій вартості лікування. Чеська Республіка саме нині під час агресивної війни РФ в Україні має потенціал та всіляко розвиває співробітництво з Україною з метою посприяти лікуванню українських військових, що потребують невідкладної допомоги чи реабілітації після поранень.

Досвід Чехії у наданні гуманітарно-медичної та консалтингової допомоги є особливо цінним, інтенсивно розвивається нині і сприятиме не лише покращенню якості життя і громадського здоров'я населення ВПО України, військових, різних верств громадян, а й зміцнює європейські позиції та бачення перспективних моделей напрацювання громадського здоров'я у контексті загальнонаціональної безпеки європейських держав.

Література:

1. Bialk-Wolf A., Destination Pommern. Svenska medicinturister i Polen , [w:] Frank-Michael Kirsch, Kjell Ljungbo, Erik Borg [red.], Medicinturism. Gränsöverskridande sjukvård i teori och praktik. Möklinta: Gidlunds , Halmstad 2019, s. 128–153.
2. DELOITTE. Deloitte Center for Health Solutions: Medical tourism: update and implications [online]. 2009 [cit. 2015-05-20]. Dostupné z: <http://www.deloitte.com/us/medicaltourism>
3. Подзіров, А. О. "Правова природа відносин у сфері медичного туризму". Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е.О. Дідоренка 4, № 96 (23 грудня 2021): 205–16. URL: <http://dx.doi.org/10.33766/2524-0323.96.205-216>
4. Опис програми EU4Health. Центр громадського здоров'я. URL: <https://phc.org.ua/news/opis-programi-eu4health>
5. Михайліченко Г.І. Розвиток туристичного продукту лікувально-оздоровчого та медичного туризму України. 2020. №2. С. 3-10 URL: http://www.economy.nayka.com.ua/pdf/2_2020/4.pdf.
6. Чеська Республіка <https://moz.gov.ua/uk/cheska-respublika>
7. Медичне страхування іноземців у Чехії . Прага місто для всіх. URL: <https://metropolevsech.eu/ua/potrebuji-resit/zdravotnictvi-zdravotni-a-socialni-pojisteni/zdravotni-pojisteni/>
8. Чехія передала Львівському обласному перинатальному центру обладнання на понад 21 млн грн - ZAXID.NET https://zaxid.net/chehiya_peredala_lvivskomu_oblasnomu_perinatalnomu_tsentru_obladnannya_na_ponad_21 mln_grn_n1585282
9. Hryniuk D Graph theory in the spatial analysis of social systems: methodical techniques of regularities searching Pylypenko I.; Malchykova D.; Vashchenko O.; Gryniuk D.; Lozova L. International Multidisciplinary Scientific GeoConference Surveying Geology and Mining Ecology Management, SGEM, 2021, 21(2.1), pp. 19-26. URL: <https://www.proquest.com/openview/601e5fe82d28715b3cb11e7071fc073f/1.pdf?pq-origsite=gscholar&cbl=1536338>
10. Hryniuk D., Smyrnov I., Stepanets I. Gender aspects in the historical origins of military tourism (on the example of the Czech amazon women). Multidisciplinary scientific notes. Theory, history and practice. Proceedings of the VI International Scientific and Practical Conference. Edmonton, Canada. 2022. Pp. 173-178. URL: <https://isg-konf.com/multidisciplinary-scientific-notes-theory-history-and-practice/> ISBN – 979-8-88796-806-3 Available at : DOI: 10.46299/ISG.2022.2.6

References:

1. Bialk-Wolf A., Destination Pommern. Svenska medicinturister i Polen , [w:] Frank-Michael Kirsch, Kjell Ljungbo, Erik Borg [red.], Medicinturism. Gränsöverskridande sjukvård i teori och praktik. Möklinta: Gidlunds , Halmstad 2019, s. 128–153.
2. DELOITTE. Deloitte Center for Health Solutions: Medical tourism: update and implications [online]. 2009 [cit. 2015-05-20]. Dostupné z: <http://www.deloitte.com/us/medicaltourism>
3. Podzirov, A. O. "Pravova pryroda vidnosyn u sferi medychnoho turyzmu". Visnyk Luhanskoho derzhavnoho universytetu vnutrishnikh sprav imeni E.O. Didorenka 4, № 96 (23 hrudnia 2021): 205–16. URL: <http://dx.doi.org/10.33766/2524-0323.96.205-216>
4. Opys prohramy EU4Health. Tsentr hromadskoho zdorovia. URL: <https://phc.org.ua/news/opis-programi-eu4health>
5. Mykhailichenko H.I. Rozvytok turystychnoho produktu likuvalnoozdorovchoho ta medychnoho turyzmu Ukrainy. 2020. №2. S. 3-10. URL: http://www.economy.nayka.com.ua/pdf/2_2020/4.pdf
6. Cheska Respublika. URL: <https://moz.gov.ua/uk/cheska-respublika>
7. Medychne strakhuvannia inozemtsiv u Chekhii . Praha misto dlia vsikh. URL: <https://metropolevsech.eu/ua/potrebuji-resit/zdravotnictvi-zdravotni-a-socialni-pojisteni/zdravotni-pojisteni/>
8. Chekhiiia peredala Lvivskomu oblasnomu perynatalnomu tsentru obladnannia na ponad 21 mln hrn - ZAXID.NET. URL: https://zaxid.net/chehiya_peredala_lvivskomu_oblasnomu_perinatalnomu_tsentru_obladnannya_na_ponad_21_mln_grn_n1585282
9. Hryniuk D Graph theory in the spatial analysis of social systems: methodical techniques of regularities searching Pylypenko I.; Malchykova D.; Vashchenko O.; Gryniuk D.; Lozova L. International Multidisciplinary Scientific GeoConference Surveying Geology and Mining Ecology Management, SGEM, 2021, 21(2.1), pp. 19-26. URL: <https://www.proquest.com/openview/601e5fe82d28715b3cb11e7071fc073f/1.pdf?pq-origsite=gscholar&cbl=1536338>
10. Hryniuk D., Smyrnov I., Stepanets I. Gender aspects in the historical origins of military tourism (on the example of the Czech amazon women). Multidisciplinary scientific notes. Theory, history and practice. Proceedings of the VI International Scientific and Practical Conference. Edmonton, Canada. 2022. Pp. 173-178. URL: <https://isg-konf.com/multidisciplinary-scientific-notes-theory-history-and-practice/> Available at : DOI: 10.46299/ISG.2022.2.6

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 614.2/613.8

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-51-62](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-51-62)

Корнійчук Олена Едуардівна кандидат педагогічних наук, доцент, кафедра загальнотехнічних дисциплін, Житомирський агротехнічний фаховий коледж, вул. Покровська, 96, тел.: (041) 225-31-06, м. Житомир, 10031, <https://orcid.org/0000-0002-5300-6508>

Корнійчук Дмитро В'ячеславович лікар, судово-медичний експерт, завідувач експертного відділу, ДСУ «Житомирське обласне бюро судово-медичної експертизи», вул. Князів Острозьких, 131, м. Житомир, 10001, тел.: (041) 241-74-22

ДОСЛІДЖЕННЯ КОМПЕТЕНТНОСТІ ТА ЕТИКИ В УПРАВЛІНСЬКІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ЛІКАРЯ-КЕРІВНИКА

Анотація. На сьогодні в Україні керівниками державних лікувально-профілактичних закладів працюють переважно лікарі, які мають значний досвід та високу кваліфікацію з медичної спеціалізації, проте не мають спеціальної підготовки з питань управління та економіки охорони здоров'я. Кількість і якість знань, які необхідні для управління закладами охорони здоров'я, мають виходити за межі галузевих знань. Виникає необхідність у формуванні системного, самостійного, критичного мислення керівників з управління охороною здоров'я для впливу на соціально-економічні процеси.

Вивчення психології та етики управлінської діяльності лікаря-керівника з позиції компетентнісного підходу може стати підставою для визначення характеристичної моделі менеджменту, яка дозволить зробити більш ефективною підготовку професіоналів, які здатні виконувати управлінські функції у системі охорони здоров'я. Лідерський ресурс доповнює формальні владні повноваження керівника та підвищує успішність реалізації ним управлінської діяльності. Проте наукових розробок щодо діагностики психологічних та особистісних якостей, які визначають рівень управлінської компетентності у лікаря-керівника, вкрай мало.

Медична практика, наукові дослідження, управління системою охорони здоров'я, отже, та сфера професійної діяльності, яка охоплює пренатальне та постнатальне життя і здоров'я людини, її народження та смерть, повинні дотримуватись положень Етичного кодексу лікаря. Визначення базових компетенцій для керівників закладів охорони здоров'я має враховувати психологічні основи ефективної управлінської діяльності, а саме ті, що

визначають структуру емоційного інтелекту, його взаємозв'язку з найбільш ефективними стилями управлінської діяльності, а також наявність комунікативних та організаторських здібностей.

Ключові слова: заклади охорони здоров'я, менеджмент, психологія, компетентнісний підхід, етика управлінської діяльності, діагностика, емоційний інтелект, комунікативні та організаторські здібності.

Korniichuk Olena Eduardivna Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Department of General Technical Disciplines, Zhytomyr Agrotechnical Professional College, St. Pokrovskaya, 96, Zhytomyr, 10031, tel.: (041) 225-31-06, <https://orcid.org/0000-0002-5300-6508>

Korniichuk Dmytro Vyacheslavovich doctor, forensic medical expert, head of the expert department, Zhytomyr Regional Bureau of Forensic Medical Examination, St. Knyazou Ostrozkih, 131, Zhytomyr, 10001, tel.: (041) 241-74-22

STUDY OF COMPETENCE AND ETHICS IN MANAGERIAL ACTIVITY OF THE CHIEF DOCTOR

Abstract. Today in Ukraine, the heads of state medical and preventive institutions are mainly doctors who have considerable experience and high qualifications in medical specialization, but do not have special training in the management and economics of health care. The quantity and quality of knowledge required to manage health care facilities should go beyond industry knowledge. There is a need for the formation of systematic, independent, critical thinking of health care management managers to influence socio-economic processes.

The study of the psychology and ethics of the managerial activity of the head physician from the standpoint of the competence approach can become the basis for defining a characteristic model of management that will allow more effective training of professionals to perform managerial functions in the health care system. The leadership resource complements the formal authority of the manager and increases the success of his management functions. However, there are very few scientific developments regarding the diagnosis of psychological and personal qualities that determine the level of managerial competence of a managing physician.

Medical practice, scientific research, management of the health care system, therefore, the field of professional activity, which covers prenatal and postnatal life and health of a person, his birth and death, must comply with the provisions of the Medical Code of Ethics. The definition of basic competencies for managers of health care institutions should take into account the psychological foundations of

effective management, namely those that determine the structure of emotional intelligence, its relationship with the most effective styles of management, as well as the presence of communication and organizational skills.

Keywords: healthcare institutions, management, psychology, competence approach, ethics, diagnosis, emotional intelligence, communication and organizational skills.

Постановка проблеми. В останні десятиліття в усьому світі, й в Україні зокрема, помітно виріс інтерес до проблем менеджменту у системі охорони здоров'я. Це зумовлено інтеграційними процесами, які відбуваються у сфері охорони здоров'я, консолідацією таких структур, як лікарні, поліклініки, страхові, фармацевтичні компанії, органи управління, установи соціального захисту тощо, які мають забезпечувати збереження та поліпшення здоров'я населення.

Реформування системи охорони здоров'я (СОЗ) України потребує якісно нового підходу до управління як на державному рівні, так і на рівні закладу охорони здоров'я (ЗОЗ). Кваліфікаційний рівень керівників охорони здоров'я відіграє значну роль у процесі перебудови галузі і слугує запорукою успішності та ефективності модернізації, оскільки сучасна охорона здоров'я неможлива без організуючого початку, носієм якого є керівна ланка системи.

Більшість управлінських методів, що дотепер використовується у ЗОЗ, не відповідає вимогам сьогодення, оскільки запозичена з радянської моделі або з інших галузей народного господарства. Модифікації управління ЗОЗ останніх років не стали кардинальними змінами застарілих підходів до менеджменту. У діяльності головних лікарів ЗОЗ переважає не творча управлінська діяльність, а господарча робота, вони зосереджені переважно на фандрейзингу – процесі залучення необхідних ресурсів (матеріальних, людських, інформаційних) для виконання наказів і розпоряджень, не підкріплених відповідним фінансуванням. У період реформування СОЗ особливого значення набуває вивчення психологічної готовності керівників усіх рівнів управління до різного роду перетворень. Від мобілізації внутрішніх резервів і спрямованості керівників на завдання першочергової важливості залежать результати професійної діяльності медичних закладів та успіх модернізації галузі.

Існує й проблема підготовки кваліфікованих спеціалістів у галузі управління охороною здоров'я. Кількість і якість знань, які необхідні для управління ЗОЗ, мають виходити за межі галузевих знань. Виникає необхідність у формуванні системного, самостійного, критичного мислення керівників з управління охороною здоров'я для впливу на соціально-економічні процеси.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню ролі керівників охорони здоров'я в її реформуванні та оцінці ефективності управління в СОЗ

присвячені роботи О.М. Голяченка, Н.Я. Панчишина, В.Л. Смірної, А.О. Голяченка. Особливості ухвалення управлінських рішень керівниками ЗОЗ розкриває Т.А. Вежновець. Про реалії та перспективи розвитку компетенцій адміністраторів в охороні здоров'я інформують Т.Г. Степурко та І.М. Грига. Цікавими, з точки зору методології оцінки управлінських компетенцій лікаря-керівника, є напрацювання Б.А. Ясько. Вивченням психологічних основ формування лідерських компетентностей керівників ЗОЗ займаються Г.С. Канюка, В.М. Лехан, Л.В. Крячкова та інші. Актуальність дослідження зумовлена тим, що у вітчизняній науковій літературі бракує інформації щодо соціально-психологічного портрету сучасних управлінців у галузі охорони здоров'я, зокрема методології оцінки сформованості лідерських якостей та компетентностей керівників.

Мета статті – дослідження особливостей організації та механізмів удосконалення психології та етики менеджменту у галузі охорони здоров'я на основі компетентнісного підходу та методів психодіагностики управлінської етики лікаря-керівника.

Виклад основного матеріалу. Життя та здоров'я людини – головні, фундаментальні цінності. Діяльність лікаря спрямована на їх збереження від моменту зачаття та вимагає від нього гуманного ставлення до людини, поваги до її особистості, співчуття та співучасті, доброзичливості, благодійності і милосердя, терплячості, взаємодовіри, порядності та справедливості. Лікар повинен пам'ятати, що головний суддя на його професійному шляху – це, насамперед, совість. Принципи медичної деонтології, яка є частиною загальної етики і розглядає питання вподобань і моралі лікаря, норм його поведінки, систематизовані в Етичному кодексі лікаря України [1].

Разом з тим, етика лікарів-менеджерів має спиратися:

- на загальновідомі моральні та ділові якості, які властиві кожній людині. Це чесність і порядність, доброта і скромність, принциповість і дисциплінованість, сумлінне ставлення до своїх обов'язків і відповідальність за доручену справу, ініціативність і працелюбність, гуманне ставлення до всього оточуючого та прагнення до особистого успіху і благополуччя;

- на ті етичні принципи, які є підґрунтям економічної науки й ринкових відносин, підприємницької діяльності й бізнесу, розумних інтересів і потреб.

Зокрема, у роботах «Етичні аспекти економічного мислення» [2], «Еволюція формування економічного мислення» [3] наведено матеріали з давно забутих, а тому невідомих джерел становлення економічної науки. Цими відомостями свого часу свідомо нехтували задля спрощення основних економічних понять і законів, що призвело до забуття моральних правил та виснаження духовності в економічних відносинах та управлінській діяльності.

Визначимо провідні моральні фактори, що мають місце у формуванні економічного мислення та культури менеджменту в системі охорони здоров'я.

1. Освіченість і грамотність як першоджерела професійної етики менеджера, лікаря або судово-медичного експерта. Хибний розрахунок, діагноз або експертний висновок, хибне тлумачення отриманого результату призводить до прийняття рішень, які несуть непередбачені негативні наслідки.

2. Моральний стрижень, що стримує професійний, економічний егоїзм. Неприпустиме використання своїх знань, здібностей, кмітливості для лобіювання лише особистих інтересів та отримання прибутку (надприбутку) будь-якою ціною.

3. Екологічна етика та екологічна обізнаність, що включає знання про життєзабезпечення та інші неринкові цінності. Приріст матеріального блага має позитивний знак і визначає прогрес лише в тому випадку, якщо він не купується ціною «проїдання» капіталу природи та втрати здоров'я населення.

Отже, етичні норми є основою професійної компетентності особистості. Зокрема, ієрархію особистісних результатів можна подати у вигляді сходів [3]: грамотність $\Rightarrow$ освіченість $\Rightarrow$ професійна компетентність $\Rightarrow$ культура $\Rightarrow$ менталітет.

Проблеми компетентнісного підходу щодо готовності суб'єкта до вирішення професійних завдань найбільш інтенсивно вивчаються саме в контексті сучасних концепцій загальної, професійної та вищої освіти. Дослідження ефективності праці досвідченого професіонала, його готовності до змін посадових обов'язків, умов праці та професійної діяльності, зокрема у галузі медицини і системі охорони здоров'я в цілому, з позицій компетентнісного підходу незначні. Проте актуальність вивчення цього важливого організаційно-психологічного ресурсу з точки зору підвищення ефективності надання медичних послуг не викликає сумніву. У зв'язку з цим особливе значення має розуміння суб'єктами управління специфіки базових управлінських компетенцій.

В основу базових (загальних) компетентностей входять якості, наявність яких є безумовною вимогою до керівника незалежно від того, якому рівню менеджменту відповідає його посада. Це комунікативні якості, здатність до керівництва (лідерство), самостійність (незалежність), гнучкість, загальний, соціальний та емоційний інтелект.

Управлінська компетентність (УК) є системою взаємопов'язаних компонентів, що взаємодіють та розвиваються в процесі професійної діяльності. УК розглядається як продукт організаційного проєктування, а оцінка УК – як процедура визнання ступеня відповідності суб'єкта займаний посаді, його професійної придатності. Інструментальним забезпеченням даного методологічного підходу можна розглядати діагностику емоційного

інтелекту (EI) керівника та його взаємозв'язків з суб'єктно значущими стилями керівництва.

З іншого боку, у медичній галузі управлінська діяльність висуває достатньо високі вимоги до комунікативної та організаційної сфер діяльності керівників, причому ступінь цих вимог є різним на різних рівнях управління. У зв'язку з цим, можливо визначити ступені та динаміку змін комунікативно-організаційних характеристик на різних рівнях адміністративно-управлінського складу як найбільш значущих для оцінки ефективності управління.

Проаналізуємо деякі методи психодіагностики управлінських компетентностей лікаря-керівника.

Лідерство є однією із найважливіших функцій професійної компетентності менеджера. Для діагностики управлінського впливу на діяльність організації використовують концепцію Блейка-Моутон. В основі методики лежить двофакторна модель лідерської поведінки:

- фактор 1 визначається поняттям «Орієнтація на працівників»;
- фактор 2 – «Орієнтація на завдання».

Зазначені фактори утворюють дві осі так званої «Управлінської решітки» і мають по дев'ять градацій (рис. 1).

Таким чином, «Управлінська решітка» являє собою простір з 81 клітинки, кожна з яких характеризує певний стиль лідерства. По суті, методика дозволяє не тільки дати кількісну характеристику лідерської поведінки, але, що більш важливо, виявити домінуючий фактор мислення та етичних норм лідера (керівника) в контексті розв'язуваних ним управлінських завдань. Семантично можна виділити п'ять груп базових стилів, які територіально займають в просторі «решітки» однорідні зони.

Вертикальна вісь цієї схеми відображає "турботу про людину" за шкалою від 1 до 9. Горизонтальна вісь відображає "турботу про виробництво" також за шкалою від 1 до 9. Стиль управління визначається обома цими критеріями. Зважаючи на таке ранжирування, можливим для здійснення є 81 (9×9) варіант застосування стилю управління. Безумовно, не можна чітко розмежувати стилі управління за наведеним підходом, тому Р. Блейк та Дж. Моутон описали п'ять найбільш характерних позицій матриці:

незначна ← УВАГА ДО ЛЮДЕЙ → підвищена	9	1.9	«будинок відпочинку» Соціальне управління					«команда» Командне управління		9.9
	8	Керівник зосереджується на теплих людських стосунках, але мало турбується про ефективність виконання завдань							Завдяки посиленій увазі до підлеглих і ефективності керівник досягає того, що підлеглі залучаються до цілей організації. Це забезпечує і високий моральний настрій, і високу ефективність.	
	7									
	6				«організація» Виробничо-соціальне управління					
	5					5.5				
	4				Керівник досягає прийнятної якості виконання завдань, знайшовши баланс ефективності і гарного морального настрою					
	3	З боку керівництва вимагається мінімальне зусилля, щоб досягти такої якості роботи, яка дозволить уникнути звільнення							Керівник дбає про ефективність виконуваної роботи, але мало звертає уваги на моральний настрій	
	2									
	1	1.1	«страх перед бідністю» Примітивне управління					«авторитет-підпорядкування» Авторитарне управління		9.1
		1	2	3	4	5	6	7	8	9
занижена ← УВАГА ДО СПРАВИ → підвищена										

Рис. 1 Управлінська решітка Блейка-Моутон

Блейк і Моутон стверджували, що найефективнішим стилем управління є саме остання концепція – «команда». При цьому керівник поєднує високий рівень уваги до своїх підлеглих та ефективність. Вони також вказували, що є безліч видів діяльності, де важко чітко й однозначно виявити стиль управління, але вважали, що професійна підготовка та свідоме відношення до цілей дозволяє всім керівникам наближатися до командного стилю, тим самим, підвищуючи ефективність своєї роботи.

Останнім часом у ряді досліджень підтверджується висока значимість емоційного інтелекту (EI), саме з точки зору базових управлінських компе-

тенцій. Поняття емоційного інтелекту (*emotional quotient* (EQ)) вперше було використане у 1990 році американськими психологами Джоном Маєром та Пітером Соловєєм. Це поняття консолідує в собі вміння людей розбиратися у своїх власних думках, почуттях та контролювати свої емоції. Таку здібність поділяють на чотири групи, причому в кожній групі є чотири основних здатності, що різняться своїми передумовами.

Так, група 1 включає розпізнавання емоційної інформації та отримання найелементарніших вмінь, пов'язаних з емоційною сферою: сприйняття, оцінка і вираз емоції. Ці елементарні процеси сприйняття є необхідними передумовами до подальшої переробки емоційної інформації.

Група 2 описує шляхи використання емоцій для стимулювання розумового процесу («емоційна фасилитація мислення») і визначає різні емоційні події, що сприяє інтелектуальній обробки інформації (від англ. *to facilitate* – полегшувати, сприяти, допомагати).

Група 3 включає здатності розуміти і аналізувати емоції. Вона представлена здібностями, які обумовлюють абстрактне розуміння і мислення за допомогою емоцій. Їх діапазон знаходиться між уміннями називати емоції а впізнавати зв'язки між словами і самими емоціями, до усвідомленого вміння переходити від одних емоцій до інших. Можна припустити, що цей компонент ЕІ найбільш близький до управлінського інтелекту – «здатності індивіда найбільш раціонально використовувати отриману інформацію в якості передумови до будь-якої ідеї або як інструктаж до дії».

Група 4 об'єднує здатність індивіда управляти своїми і чужими емоціями з метою стимулювання емоційного та інтелектуального зростання. Така інтегральна якість передбачає наявність найбільш розвинених особистісних навичок, починаючи від здатності залишатися відкритим до почуттів, як приємних, так і неприємних, до здатності керувати емоціями і у самому собі, і в оточуючих, посилюючи приємні емоції та зменшуючи неприємні. Ця група здібностей представляє сплетення багатьох чинників, у тому числі мотиваційних, емоційних і когнітивних, які потрібно розпізнати і збалансувати, щоб успішно керувати почуттями та справлятися з ними.

Рівні емоційного інтелекту Холла. Для визначення здатності розуміти репрезентовані в емоціях особистісні стосунки та керувати емоційною сферою на основі прийняття рішень використовують методику Н. Холла «Діагностика емоційного інтелекту».

Опитувальник Холла включає інструкцію та 30 тверджень, на кожне з яких запропоновано 6 варіантів відповідей (від «повністю не згоден», що в числовому еквіваленті дорівнює «-3», до варіанту «повністю згоден», якому відповідають «+3». Дана методика дозволяє визначити 2 рівні емоційного інтелекту: парціальний та інтегративний.

Парціальний рівень емоційного інтелекту визначається за числовим значенням кожної шкали окремо, їх всього є 5: «Емоційна обізнаність»; «Управління своїми емоціями» (емоційна відхідливість); «Самотивація» (довільне керування своїми емоціями); «Емпатія»; «Розпізнавання емоцій інших людей» (вміння впливати на емоційний стан інших людей).

Інтегративний визначається згідно суми відповідей на усі твердження опитувальника. Результати відповідей розподіляються з трьома рівнями розвитку парціальних компонентів ЕІ та емоційного інтелекту в цілому: високий, середній, низький (табл. 1.1) та розраховуються за допомогою ключа для обробки результатів [<https://www.pdau.edu.ua/content/diagnostyka-emociynogo-intelektu-n-holl>].

Таблиця 1.1

Рівні емоційного інтелекту

Рівні	Високий	Середній	Низький
Парціальний ЕІ	14 і більше	8 - 13	7 і менше
Інтегративний ЕІ	70 і більше	40 - 69	39 і менше

Теппінг-тест Є.П. Ільїна. Для розширення інтерпретаційних можливостей результатів психодіагностики застосовується «Теппінг-тест» Є.П. Ільїна. Дана методика призначена для експрес-діагностики властивостей нервової системи за психомоторними показниками (сили/слабкості, лабільності). Нейродинамічні особливості нервової системи накладають відбиток на стиль діяльності суб'єкта, що робить його індивідуальним.

Тест відстежує тимчасові зміни максимального темпу рухів кистю. Визначення основних властивостей нервової системи має велике значення в теоретичних і прикладних дослідженнях. Багато з лабораторних методів діагностики основних властивостей нервової системи вимагають спеціальних умов проведення та забезпечення. Цих недоліків позбавлені експрес-методики, зокрема, теппінг-тест [<https://studfile.net/preview/7238147/page:3/>].

Тест-опитувальник комунікативних та організаційних здібностей (КОЗ). У переліку професійно важливих якостей управлінців центральне місце займають комунікативні та організаторські здібності (КОЗ). Комунікативні здібності забезпечують утворення міжособистісних контактів з підлеглими, організаторські – успішність колективної діяльності, згуртування колективу. Взаємодоповнюючи одна одну, ці характеристики виступають інтегральним цілим, що дозволяє керівникам швидко й ефективно досягти поставлених управлінських завдань. Мета обробки результатів – отримання індексів комунікативних та організаційних здібностей. Для цього відповіді досліджуваного зіставляють з дешифратором підраховують кількість збігів

окремо за комунікативними та організаційними нахилами. За шкалою оцінювання від «1» до «5» визначають рівень здібностей [<https://studfile.net/preview/5258391/page:31/>].

Оцінка «1» - низький рівень прояву КОЗ. Оцінка «2» - рівень КОЗ нижче середнього рівня. Особи не прагнуть до спілкування, почуваються скуто в новій компанії, в колективі, вважають за краще проводити час наодинці з собою, обмежують свої знайомства, мають труднощі у встановленні контактів з людьми і у виступі перед аудиторією, погано орієнтуються в незвичайній ситуації, не відстоюють свою думку, важко переживають образи. У багатьох справах вони уникають прояву самостійних рішень та ініціативи.

Оцінка «3» - середній рівень прояву КОЗ. Особи прагнуть до контактів з людьми, не обмежують коло своїх знайомств, наполягають на власній думці, планують свою роботу, хоча потенціал їхніх нахилів не відрізняється високою стійкістю. Ця група досліджуваних має потребу в подальшій серйозній і планомірній роботі щодо формування і розвитку КОЗ.

Оцінка «4» - високий рівень прояву КОЗ. Особи не розгублюються в новій обстановці, швидко знаходять друзів, постійно прагнуть розширити коло своїх знайомих, займаються суспільною діяльністю, допомагають близьким, друзям, проявляють ініціативу в спілкуванні, із задоволенням беруть участь в організації громадських заходів, здатні приймати самостійні рішення в критичних ситуаціях. Це вони роблять за особистим бажанням.

Оцінка «5» - дуже високий рівень прояву КОЗ. Особи потребують комунікативної й організаційної діяльності, активно прагнуть до неї, швидко орієнтуються у важких ситуаціях, безпосередньо поведуться в новому колективі. Це ініціативні люди, які прагнуть у важливій справі або складній ситуації приймати самостійні рішення, відстоювати свою думку і домагатися, щоб її було прийнято іншими. Вони можуть внести позитивні зміни у незнайомій компанії, люблять організовувати усілякі ігри, заходи, наполегливі в роботі, яка їх приваблює, і самі шукають таких справ, які б задовольнили їхні потреби в комунікації та в організаційній діяльності.

Дослідження за допомогою методів психодіагностики проводилось у два етапи. I етап – застосування пакету методів, спрямованого на розгляд емоційно-психологічних аспектів управлінської діяльності в системі охорони здоров'я. Це тест на емоційний інтелект Холла, управлінська решітка Блейка-Моутона та теппінг-тест Ільїна. При цьому об'єктом виступає керівник системи охорони здоров'я як суб'єкт управлінської діяльності, а предметом – складові управлінських компетентностей керівника, а саме – емоційний інтелект та стилі управлінської діяльності на різних рівнях менеджменту бюро судово-медичної експертизи. II етап – психодіагностика та визначення рівнів прояву лідерської компетентності керівників, а саме комунікативних та організаторських здібностей за допомогою тесту-опитувальника КОЗ.

Для розширення інтерпретаційних можливостей результатів дослідження в процесі психодіагностики застосована методика «Теппінг-тест» Є.П. Ільїна. Теппінг-тест призначений для експрес-діагностики властивостей нервової системи за психомоторними показниками (сили/слабкості, лабільності). Особливості нервової системи впливають на стиль діяльності суб'єкта, що робить його індивідуальним.

Методика та опитувальник Холла «Діагностика емоційного інтелекту» спрямовані на визначення здатності розуміти репрезентовані в емоціях особистісні стосунки та керувати емоційною сферою на основі прийняття рішень. Наведемо приклад ілюстрації та розрахунку рівнів ЕІ в одному з закладів охорони здоров'я (рис. 2).

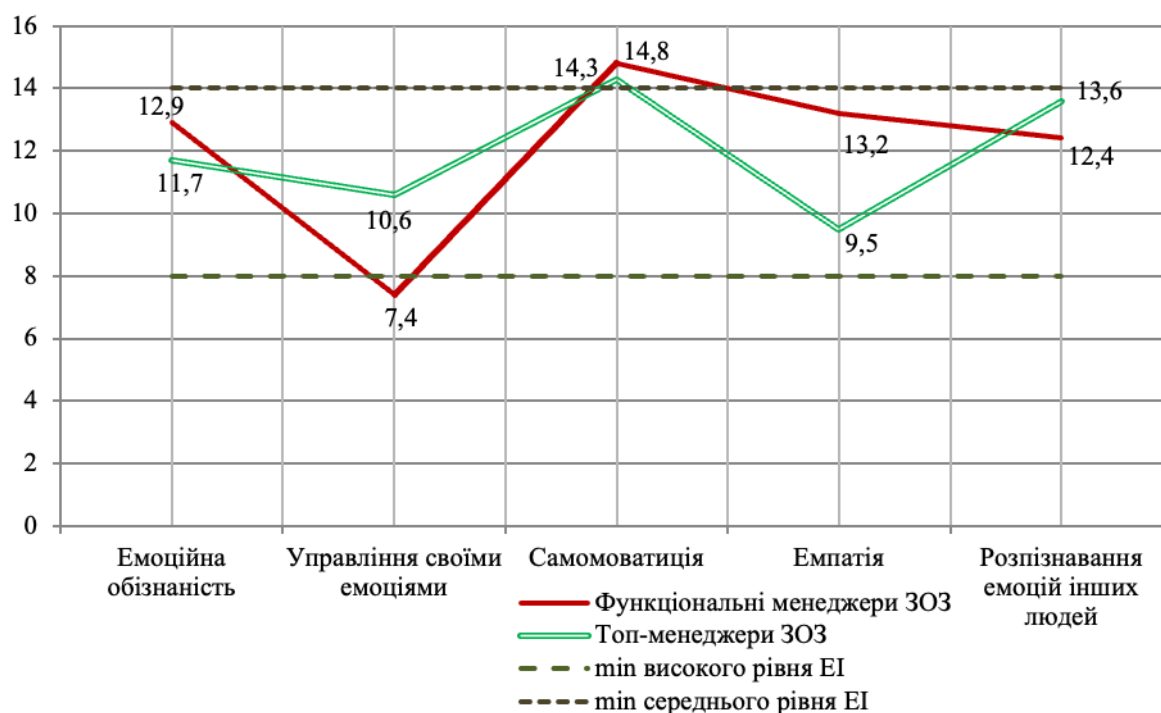

Рис. 2 Парціальний рівень емоційного інтелекту

Висновки. Робота у складних умовах перетворень та модернізації галузі вимагає наявності у керівників різних рівнів певного арсеналу лідерських компетенцій. У їх визначенні та групуванні спостерігається певне різноманіття підходів як серед вітчизняних, так і закордонних фахівців. Однак більшість з них сходиться на думці, що компетенції керівників охорони здоров'я повинні базуватися на певних психологічних компонентах, серед яких провідну роль відіграють комунікативні та організаторські здібності.

У медицині керівниками стають, як правило, досвідчені лікарі, професіонали, люди зі сформованою професійною позицією, професійною ідентич-

ністю. Розгляд та діагностика суб'єктивних якостей і здібностей лікаря-керівника з позиції компетентнісного підходу може стати підставою для виділення предметної характеристичної моделі менеджменту в системі охорони здоров'я, що у свою чергу дозволить зробити більш ефективною підготовку професіоналів до виконання управлінських функцій.

Якщо рівень емоційного інтелекту, як основного рушія людської результативності та ефективності (і як наслідок – успішності), а також лідерських здібностей та компетентностей не є достатніми для успішної та ефективної управлінської діяльності, то за твердженнями дослідників вони піддаються тренуванню та удосконалюються у тренінговому процесі. Тренінг – обов'язковий захід для тих, чий рівень виконання не відповідає установленому стандарту. Як і у випадку з м'язами, можливо з'ясувати, наскільки розвинутими є емоційний інтелект, управлінські здібності та компетентності керівника.

Література:

1. Етичний кодекс лікаря України. *Медицина транспорту України*. Київ, 2009. № 4(32). С. 6-11.
2. Корнійчук О.Е. Етичні аспекти економічного мислення. *Актуальні проблеми економіки*. Київ, 2005. № 6. С. 3-14.
3. Корнійчук О.Е. Еволюція формування економічного мислення. *Педагогіка і психологія*. Київ, 2006. № 1. С. 22-29.
4. Корнійчук О.Е. Ієрархія особистісних результатів у математичній освіті майбутніх економістів. *Горизонти освіти*. Севастополь, 2012. № 2 (35). С. 151-156.

References:

1. Etychnyi kodeks likaria Ukrainy [Code of ethics of a doctor of Ukraine]. (2009). *Medytsyna transportu Ukrainy – Transport medicine of Ukraine*, 4(32), 6-11 [in Ukrainian].
2. Korniiichuk, O.E. (2005). Etychni aspekty ekonomichnoho myslennia [Ethical aspects of economic thinking]. *Aktualni problemy ekonomiky – Actual Problems of Economics*, 6, 3-14 [in Ukrainian].
3. Korniiichuk, O.E. (2006). Evoliutsiia formuvannia ekonomichnoho myslennia [The evolution of the formation of economic thinking]. *Pedahohika i psykholohiia – Pedagogy and psychology*, 1, 22-29 [in Ukrainian].
4. Korniiichuk, O.E. (2012) Iierarkhiia osobystisnykh rezultativ u matematychnii osviti maibutnikh ekonomistiv [Hierarchy of personal results in mathematical education of future economists]. *Horyzonty osvity – Horizons of education*, 2 (35), 151-156 [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 316.774:004.738.5-056.87

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-63-71](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-63-71)

Палилюлько Оксана Михайлівна кандидат історичних наук, викладач, декана факультету соціо-психологічної діяльності, реабілітації та професійної освіти, «Кам'янець-Подільський державний інститут», вул. Годованця, 13, м. Кам'янець-Подільський, 32300, тел.: (03849) 3-26-51, <https://orcid.org/0000-0002-9314-0461>

Завадська Ірина Михайлівна кандидат історичних наук, доцент, завідувач кафедри професійної та спеціальної освіти, навчально-реабілітаційний заклад вищої освіти, «Кам'янець-Подільський державний інститут», вул. Годованця, 13, м. Кам'янець-Подільський, 32300, тел.: (03849) 3-26-51, <https://orcid.org/0000-0002-7680-9514>

Шевчук Олександр Володимирович кандидат педагогічних наук, викладач кафедри цифрових, освітніх та соціо-економічних технологій, «Кам'янець-Подільський державний інститут», вул. Годованця, 13, м. Кам'янець-Подільський, 32300, тел.: (03849) 3-26-51, <https://orcid.org/0000-0002-0557-2994>

РОЛЬ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ У ПІДТРИМЦІ СОЦІАЛЬНИХ ІНІЦІАТИВ ДЛЯ ЛЮДЕЙ З СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНИМИ ПОТРЕБАМИ

Анотація. У сучасному суспільстві соціальні мережі відіграють важливу роль у підтримці та просуванні соціальних ініціатив, особливо для людей з соціально-психологічними потребами. Завдяки своїй широкій доступності та можливості швидкого поширення інформації, соціальні платформи, такі як Facebook, Instagram, Twitter та TikTok, стають ефективними інструментами для об'єднання спільнот, залучення волонтерів і створення підтримки для тих, хто її потребує. Соціальні мережі слугують важливим ресурсом для обміну досвідом і знаннями серед людей із соціально-психологічними потребами та фахівців, які працюють у цій сфері. Наприклад, онлайн-групи підтримки дозволяють учасникам ділитися своїми переживаннями, отримувати поради та моральну підтримку, що може значно підвищити їхню самооцінку та сприяти психологічній стабільності. Соціальні мережі полегшують доступ до інформації про наявні ресурси та програми підтримки, які можуть бути корисними для людей з особливими потребами. Наприклад, інформаційні кампанії можуть поширюватися через соціальні

медіа, залучаючи увагу до важливих питань, таких як психічне здоров'я, інтеграція в суспільство, рівні можливості тощо. Це дозволяє підвищити обізнаність суспільства і сприяти змінам у сприйнятті людей з особливими потребами.

Крім того, соціальні мережі стимулюють розвиток волонтерських рухів і благодійних проектів, спрямованих на підтримку людей із соціально-психологічними потребами. Платформи дають змогу координувати зусилля волонтерів, організовувати заходи та збір коштів, а також залучати нових учасників. Завдяки цьому, соціальні ініціативи набувають більшої ефективності та охоплюють ширшу аудиторію.

Однак, використання соціальних мереж також має свої виклики, зокрема пов'язані з поширенням дезінформації та небезпекою кібербулінгу. Незважаючи на ці проблеми, правильне використання соціальних платформ може суттєво змінити життя людей з соціально-психологічними потребами на краще, надаючи їм голос та підтримку в суспільстві.

Таким чином, роль соціальних мереж у підтримці соціальних ініціатив для людей із соціально-психологічними потребами є надзвичайно важливою та багатогранною. Вони сприяють створенню інклюзивного середовища, де кожен може знайти підтримку та розуміння, а також залучати широкі маси до активної участі у вирішенні соціальних проблем. Це підкреслює необхідність подальшого дослідження та розробки стратегій ефективного використання соціальних мереж у цій сфері.

Ключові слова: соціальні мережі, соціальні ініціативи, соціально-психологічні потреби, підтримка, віртуальне спілкування, інклюзія.

Palilyulko Oksana Mykhailivna Ph.D. in History, Lecturer, Dean of the Faculty of Socio-Psychological Activity, Rehabilitation and Vocational Education, "Kamianets-Podilskyi State Institute," St. Godovantsia, 13, Kamianets-Podilskyi, 32300, tel.: (03849) 3-26-51, <https://orcid.org/0000-0002-9314-0461>

Zavadaska Iryna Mykhailivna Ph.D. in History, Associate Professor, Head of the Department of Vocational and Special Education, Educational and Rehabilitation Institution of Higher Education, "Kamianets-Podilskyi State Institute," St. Godovantsia, 13, Kamianets-Podilskyi, 32300, tel.: (03849) 3-26-51, <https://orcid.org/0000-0002-7680-9514>

Shevchuk Oleksandr Volodymyrovych Ph.D. in Pedagogy, Lecturer at the Department of Digital, Educational, and Socio-Economic Technologies, "Kamianets-Podilskyi State Institute," St. Godovantsia, 13, Kamianets-Podilskyi, 32300, tel.: (03849) 3-26-51, <https://orcid.org/0000-0002-0557-2994>

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

THE ROLE OF SOCIAL NETWORKS IN SUPPORTING SOCIAL INITIATIVES FOR PEOPLE WITH SOCIO-PSYCHOLOGICAL NEEDS

Abstract. In modern society, social networks play a crucial role in supporting and promoting social initiatives, especially for people with social and psychological needs. Due to their wide accessibility and ability to disseminate information rapidly, social platforms such as Facebook, Instagram, Twitter, and TikTok have become effective tools for community building, volunteer engagement, and creating support for those in need. Social networks serve as an important resource for exchanging experiences and knowledge among people with social and psychological needs and professionals working in this field. For instance, online support groups allow participants to share their experiences, receive advice, and gain moral support, which can significantly enhance their self-esteem and contribute to psychological stability. Social networks facilitate access to information about available resources and support programs that can benefit people with special needs. For example, informational campaigns can be spread through social media to draw attention to important issues such as mental health, social integration, equal opportunities, and more. This helps increase public awareness and promote changes in the perception of people with special needs.

Moreover, social networks stimulate the development of volunteer movements and charitable projects aimed at supporting people with social and psychological needs. Platforms enable the coordination of volunteer efforts, event organization, fundraising, and the recruitment of new participants. As a result, social initiatives become more effective and reach a broader audience.

However, the use of social networks also presents challenges, particularly related to the spread of misinformation and the threat of cyberbullying. Despite these problems, the proper use of social platforms can significantly improve the lives of people with social and psychological needs by giving them a voice and support in society.

Thus, the role of social networks in supporting social initiatives for people with social and psychological needs is extremely important and multifaceted. They contribute to creating an inclusive environment where everyone can find support and understanding, as well as engage the masses in actively addressing social issues. This underscores the need for further research and the development of strategies for the effective use of social networks in this field.

Keywords: social networks, social initiatives, socio-psychological needs, support, virtual communication, inclusion.

Постановка проблеми. У сучасному світі соціальні мережі стали невід'ємною частиною повсякденного життя і мають значний потенціал у

підтримці соціальних ініціатив, особливо для людей із соціально-психологічними потребами. Ця група часто стикається з ізоляцією, стигматизацією та відсутністю доступу до необхідних ресурсів і підтримки [6]. Підкреслює важливість соціальних платформ у залученні спільнот та підтримці соціальних ініціатив, що спрямовані на інтеграцію вразливих груп населення. Одна з ключових проблем, яка виникає, – це ізоляція та стигматизація, з якими стикаються люди з особливими потребами [7], наголошується на важливості соціальних мереж у зміні суспільного сприйняття та підтримці ментального здоров'я через інформаційні кампанії.

Додатково, проблема дезінформації в соціальних мережах може негативно впливати на громадське сприйняття людей з особливими потребами. [5]. Підкреслюється необхідність боротьби з неправдивою інформацією та розробки стратегій для покращення обізнаності суспільства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій вказує на зростаючу роль соціальних мереж у підтримці соціальних ініціатив для людей із соціально-психологічними потребами. Незважаючи на зростаючий науковий інтерес до психологічних аспектів віртуального спілкування, ця проблема все ще потребує детальнішого вивчення. На сьогоднішній день Інтернет-комунікація стала предметом дослідження багатьох як зарубіжних, так і вітчизняних науковців, серед яких Reid E., Kelly P., Turkle Sh., Вакуленко О.В., Носов Н.А., Войскунський А.Є. Особливий акцент на вікових характеристиках підлітків та молоді як учасників онлайн-спілкування робили Баранова Ю.М., Селіщева Ю.С., Белінська О.П., Жичкіна О.Є. Наше дослідження продовжує вивчення ролі соціальних мереж у підтримці соціальних ініціатив та їхнього впливу на розвиток особистісних рис та соціальних компетенцій у підлітків і молоді. Важливо розуміти, як ці платформи можуть стати інструментом для надання соціальної підтримки та розвитку емпатії серед молодого покоління.

Мета статті. Метою цієї статті є всебічне дослідження ролі соціальних мереж у підтримці соціальних ініціатив, спрямованих на допомогу людям з соціально-психологічними потребами. У зв'язку з тим, що соціальні мережі стали важливим інструментом комунікації та взаємодії, ця стаття намагається визначити, яким чином ці платформи можуть бути використані для покращення соціальної інтеграції та підтримки вразливих груп населення.

Виклад основного матеріалу дослідження. Соціальні мережі стали невід'ємною частиною сучасного суспільства, відіграючи важливу роль у формуванні соціальних зв'язків і поширенні інформації. У контексті соціальних ініціатив для людей з соціально-психологічними потребами, соціальні мережі відкривають нові можливості для підтримки та взаємодії. Вони не лише забезпечують платформу для обміну досвідом і знаннями, а й сприяють залученню широкої аудиторії до обговорення важливих соціальних

питань. Завдяки інтерактивним функціям та можливостям швидкого поширення інформації, соціальні мережі стали потужним інструментом для мобілізації ресурсів і координації зусиль на підтримку різноманітних ініціатив.

Соціальні мережі також грають важливу роль у зміцненні соціальної підтримки для людей з особливими потребами, надаючи їм можливість знаходити однодумців і отримувати емоційну підтримку. Вони забезпечують безпечний простір для обговорення особистих проблем і пошуку рішень, сприяючи таким чином соціальній інклюзії та покращенню якості життя. Крім того, соціальні мережі полегшують доступ до інформації про наявні ресурси та програми підтримки, що є особливо важливим для людей, які стикаються з соціально-психологічними викликами.

Отже, роль соціальних мереж у підтримці соціальних ініціатив для людей з соціально-психологічними потребами є багатогранною і значущою. Це зумовлює необхідність подальшого вивчення та вдосконалення стратегій використання цих платформ з метою максимізації їх позитивного впливу на суспільство.

Соціальні мережі відіграють важливу роль у підтримці соціальних ініціатив, особливо для людей із соціально-психологічними потребами. Завдяки їх доступності та глобальності, ці платформи надають можливість взаємодіяти з людьми з усього світу. Це особливо важливо для тих, хто живе у віддалених районах або не має фізичного доступу до місцевих груп підтримки. Люди можуть отримати підтримку від однодумців, що живуть на різних континентах, розширюючи своє соціальне коло та відчуваючи себе частиною глобальної спільноти [4].

Соціальні мережі також дозволяють швидко поширювати успішні історії про подолання труднощів. Це не лише надихає інших, але й надає конкретні приклади того, як можна справитися з певними викликами. Такі історії можуть стати потужним інструментом для мотивації і створення позитивних змін у житті людей. Крім того, соціальні платформи стають ефективним інструментом для збору коштів на соціальні ініціативи через краудфандингові кампанії. Це дозволяє реалізовувати проекти, які можуть значно покращити якість життя людей з соціально-психологічними потребами [3].

Важливою функцією соціальних мереж є підвищення обізнаності суспільства про різні соціальні та психологічні проблеми. Завдяки цьому формується більш толерантне та емпатійне ставлення до людей, які потребують допомоги, що сприяє зменшенню стигматизації. Деякі платформи соціальних мереж пропонують інноваційні форми підтримки, такі як онлайн-терапії, вебінари та семінари, які можуть бути доступні для користувачів у зручний для них час. Це особливо корисно для тих, хто має обмеження у часі або русі, або відчуває тривогу при особистому спілкуванні [2].

Анонімність, яку надають соціальні мережі, також є важливою для багатьох людей. Вона дозволяє користувачам відкрито обговорювати свої проблеми та отримувати поради, не відчуваючи сорому чи страху осуду. Це особливо цінно для осіб, які мають соціально-психологічні потреби, пов'язані з депресією, тривожними розладами або іншими ментальними викликами.

Відомі особистості та лідери думок використовують свої платформи в соціальних мережах для підтримки соціальних ініціатив, привертаючи увагу до важливих проблем. Їх участь може значно підвищити впізнаваність та підтримку конкретних програм і проектів. Таким чином, соціальні мережі не лише забезпечують нові можливості для підтримки та взаємодії, але й сприяють формуванню більш толерантного та співчутливого суспільства.

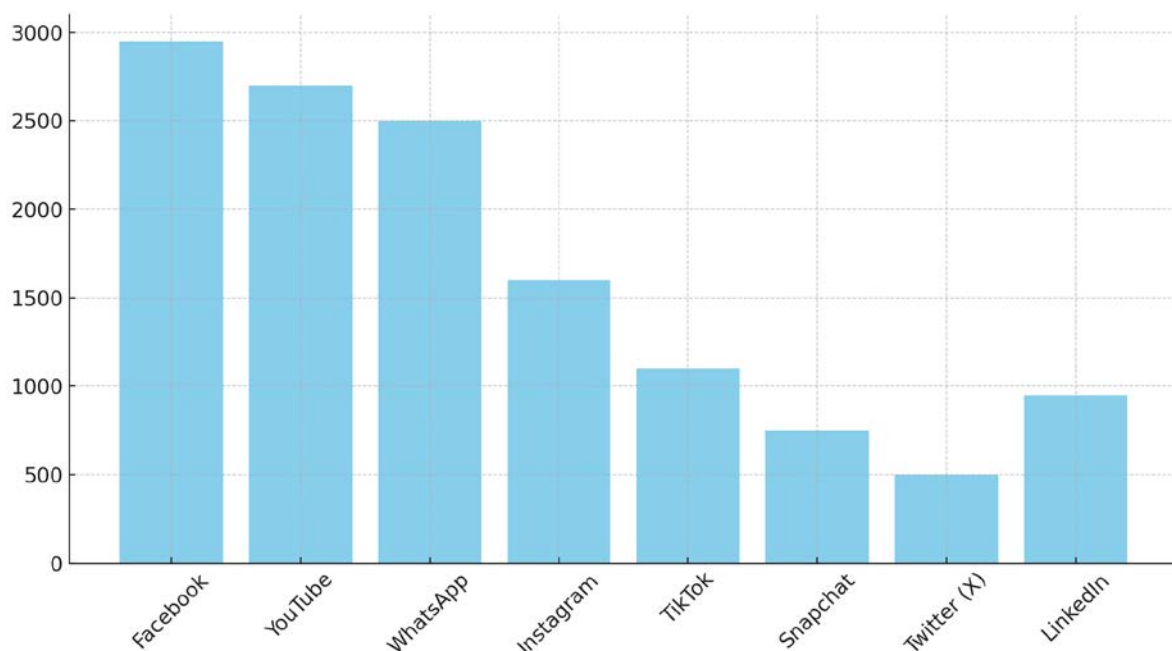

Рис. 1 Глобальні тенденції використання соціальних мереж

Станом на 2024 рік у світі налічується приблизно 4,95 мільярда користувачів соціальних мереж, що становить близько 62% населення Землі. У середньому, користувачі проводять 2,5 години на день у соціальних мережах, а молодь у віці 16-24 років витрачає ще більше часу – приблизно 3 години на день.

Серед популярних платформ соціальних мереж Facebook має понад 2,95 мільярда активних користувачів на місяць, YouTube – приблизно 2,7 мільярда користувачів, а WhatsApp – близько 2,5 мільярда користувачів. Instagram налічує понад 1,6 мільярда користувачів, TikTok – приблизно 1,1 мільярда, Snapchat – близько 750 мільйонів, Twitter (X) – понад 500 мільйонів, а LinkedIn має більше 950 мільйонів користувачів [1].

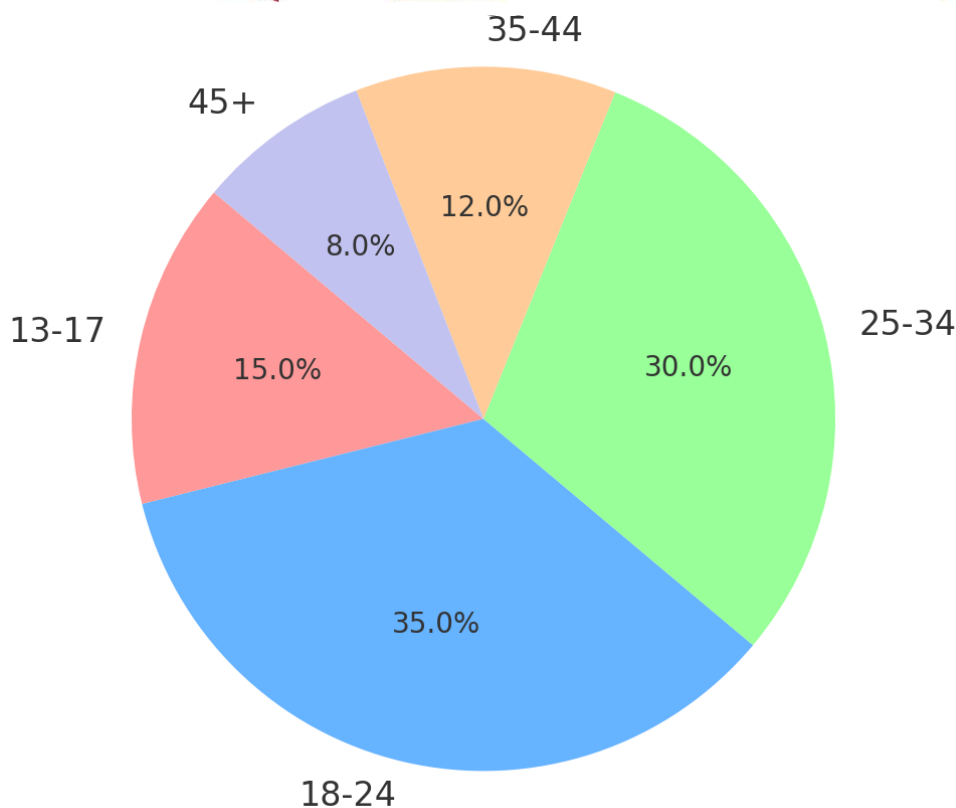

Рис. 2 Демографічні дані використання соціальних мереж

Підлітки у віці 13-17 років активно використовують TikTok, Snapchat та Instagram. Молодь віком 18-24 років надає перевагу TikTok, Instagram та YouTube. Для вікової групи 25-34 роки найпопулярнішими платформами є Facebook, Instagram та LinkedIn. Люди у віці 35-44 роки частіше використовують Facebook, WhatsApp та YouTube, тоді як серед осіб старших 45 років переважають Facebook та WhatsApp.

Жінки частіше використовують такі соціальні мережі, як Instagram, Pinterest і TikTok, тоді як чоловіки більше взаємодіють через YouTube, LinkedIn та Twitter. В регіональному розрізі Азія має найбільшу кількість користувачів соціальних мереж, особливо в таких країнах, як Китай, Індія та Індонезія. У Європі спостерігається високий рівень проникнення соціальних мереж, зокрема у Західній Європі. Північна Америка демонструє один з найвищих рівнів використання соціальних мереж на душу населення, а в Африці кількість користувачів швидко зростає завдяки розширенню доступу до інтернету [1].

Соціальні мережі активно використовуються для бізнесу. Основними цілями і стратегіями є брендинг, де 87% маркетологів застосовують соціальні мережі для покращення впізнаваності бренду, продажі, які 80% компаній вважають, що соціальні мережі допомагають збільшити, та підтримка

клієнтів, де 60% компаній використовують ці платформи для обслуговування клієнтів. Популярні платформи для бізнесу включають Facebook та Instagram, які ідеально підходять для B2C ринку, LinkedIn, яка є основною платформою для B2B компаній, та YouTube, що використовується для створення візуального контенту та реклами. Очікується, що в 2024 році витрати на рекламу в соціальних мережах досягнуть \$150 мільярдів [1].

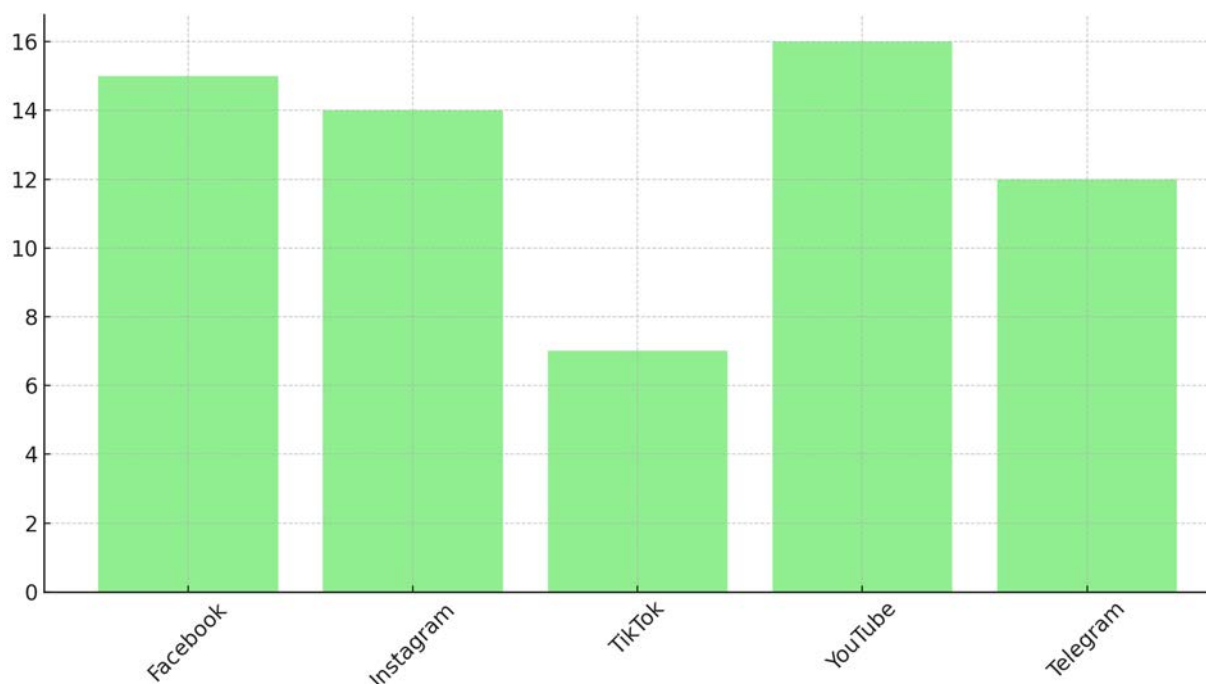

Рис. 3 Статистика використання соціальних мереж в Україні (за 2024 рік)

В Україні налічується приблизно 27 мільйонів користувачів соціальних мереж, що становить близько 65% населення. Серед популярних платформ Facebook має приблизно 15 мільйонів користувачів, Instagram — близько 14 мільйонів, а TikTok демонструє стрімке зростання до 7 мільйонів користувачів. YouTube має понад 16 мільйонів користувачів, а Telegram активно використовується для комунікації та отримання новин. Більше 60% українців заходять у соціальні мережі щодня, і 85% користувачів соціальних мереж в Україні користуються мобільними пристроями для доступу.

Висновок. Соціальні мережі стали потужним інструментом підтримки соціальних ініціатив для людей із соціально-психологічними потребами. Вони сприяють інтеграції та інклюзії, надаючи можливість для відкритого обговорення проблем і обміну досвідом. Використання соціальних платформ дозволяє швидко поширювати інформацію, залучати волонтерів, організовувати благодійні заходи та збирати кошти для підтримки соціальних проєктів. Однак важливо враховувати виклики, такі як дезінформація та кібербулінг,

які можуть негативно впливати на вразливі групи. Незважаючи на ці проблеми, правильне використання соціальних мереж може значно покращити якість життя людей із соціально-психологічними потребами, сприяючи більш толерантному і співчутливому суспільству. Це підкреслює необхідність подальших досліджень і розробки стратегій для ефективного використання цих платформ у соціальній сфері.

Література:

1. Баловсяк Н. Популярність соцмереж і можливості для брендів. Як людство взаємодіє з цифровими технологіями – звіт Digital 2024. URL: <https://mediamaker.me/yak-lyudstvo-vzayemodiye-z-czyfrovymy-tehnologiyamy-zvit-digital-2024-8566/>
2. Данько Ю. А. Соціальні мережі як форма сучасної комунікації: плюси і мінуси. Сучасне суспільство. 2012. Вип. 2. С. 179–184.
3. Немеш О.М. Віртуальна діяльність особистості: структура та динаміка психологічного змісту: Монографія. Київ: Слово, 2017. 391 с.
4. Янг К. Діагноз – інтернет-залежність. URL: <http://www.rider.edu/~suler/psycyber/cybaddict.html>
5. Davis, M. E., & Jurgenson, N. Context Collapse: Theorizing Context Collusions and Collisions. *Information, Communication & Society*, 17(4), 2014. 476-485.
6. Goffman, J. The Role of Social Media in Community Engagement. *Community Mental Health Journal*, 50(3), 2014. 377-384.
7. Somerville, K. K., & Davis, L. L. Social Media as a Tool for Social Change: A Case Study of Mental Health Awareness. *Journal of Social Work Practice*, 30(3), 2016. 325-338.

References:

1. Balovsjak N. Populjarnist' socmerezhi i mozhlyvosti dlja brendiv. Jak ljudstvo vzajemodije z cyfrovymy tehnologijamy – zvit Digital 2024. [The Popularity of Social Networks and Opportunities for Brands. How Humanity Interacts with Digital Technologies – Digital 2024 Report.]. (n.d.). *mediamaker* Retrieved from: <https://mediamaker.me/yak-lyudstvo-vzayemodiye-z-czyfrovymy-tehnologiyamy-zvit-digital-2024-8566/>
2. Dan'ko Ju. A. (2012). Social'ni merezhi jak forma suchasnoi' komunikacii': pljusy i minusy. [Social Networks as a Form of Modern Communication: Advantages and Disadvantages. Modern Society.]. *Suchasne suspil'stvo.. Vyp. 2. S. 179–184.*
3. Nemesh O.M. (2017). Virtual'na dijal'nist' osobystosti: struktura ta dynamika psyhologichnogo zmistu: Monografija. [Virtual Activity of the Individual: Structure and Dynamics of Psychological Content: Monograph.]. Kyi'v: Slovo. 391 s.
4. Jang K. Diagnoz – internet-zalezhnist'. [Young K. Diagnosis – Internet Addiction.]. (n.d.). *rider* Retrieved from: <http://www.rider.edu/~suler/psycyber/cybaddict.html>
5. Davis, M. E., & Jurgenson, N. (2014). Context Collapse: Theorizing Context Collusions and Collisions. *Information, Communication & Society*, 17(4), 476-485.
6. Goffman, J. (2014). The Role of Social Media in Community Engagement. *Community Mental Health Journal*, 50(3), 377-384.
7. Somerville, K. K., & Davis, L. L. (2016). Social Media as a Tool for Social Change: A Case Study of Mental Health Awareness. *Journal of Social Work Practice*, 30(3), 325-338.

УДК 338.2:351:614.2

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-72-85](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-72-85)

Половян Наталія Сергіївна кандидат економічних наук, доцент, Донецький національний медичний університет, вул. Ю. Коваленка 4а, Кропивницький, тел.:(050) 628-89-20, <https://orcid.org/0009-0006-6130-8932>

РОЗВИТОК МЕТОДИЧНИХ ПІДХОДІВ ДО РОЗРОБКИ ДЕРЖАВНИХ АНТИКРИЗОВИХ ПРОГРАМ В СИСТЕМІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Анотація. Робота присвячена дослідженню сучасних методичних підходів до розробки державних програм антикризового правління в системі охорони здоров'я. Зменшуючи рівень впливу кризових явищ, антикризове управління в сфері охорони здоров'я визначає стійкий вектор її розвитку та дозволяє досягти цільових орієнтирів її функціонування.

Аналіз практики показує, що органи публічної влади та керівники закладів охорони здоров'я не завжди усвідомлюють всієї важливості безперервної антикризової діяльності. Антикризове управління оцінюється як необхідна лише у крайніх випадках міра реагування на кризу, що не дозволяє використовувати всієї палітри інструментів даної системи. Наведене обґрунтовує актуальність наукових досліджень, спрямованих на теоретичне обґрунтування та розробку рекомендацій щодо управління антикризовими заходами в системі охорони здоров'я.

Криза, спричинена вірусом коронавірусу нового типу, яка розповсюдилася по всьому світу, викликала необхідність нових методичних підходів до розробки державних антикризових програм в системі охорони здоров'я.

Слід звернути увагу, що, як правило, до основних антикризових заходів відносять необхідність максимально можливої економії всіх наявних ресурсів. Стосовно до охорони здоров'я ставити на чолі антикризових заходів економію ресурсів – це помилка, з якої випливає ціла система помилкових дій, що неодмінно ведуть до сумних наслідків як для самої галузі, так і для пацієнтів.

На даний час треба докласти максимум зусиль для того, щоб зберегти рівень ресурсної забезпеченості лікувальних закладів і реалізованих державних програм і проектів.

Ключові слова: система охорони здоров'я, заклади охорони здоров'я антикризовий менеджмент, управлінська діяльність, COVID.

Polovian Nataliia Serhiivna Candidate of Sciences (Doctor of Philosophy), Docent, Docent of the Department of Higher Education Organization, Health Care and Hygiene, Donetsk National Medical University, St Privokzalna, 27, Liman, 84404, <https://orcid.org/0009-0006-6130-8932>

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

DEVELOPMENT OF METHODOLOGICAL APPROACHES TO THE DEVELOPMENT OF STATE ANTI-CRISIS PROGRAMS IN THE HEALTH CARE SYSTEM

Abstract. The work is devoted to the study of modern methodological approaches to the development of state programs of anti-crisis management in the health care system. By reducing the level of impact of crisis phenomena, crisis management in the healthcare sector determines a sustainable vector of its development and allows achieving the target benchmarks of its functioning.

The analysis of practice shows that public authorities and managers of healthcare institutions do not always realize the importance of continuous anti-crisis activities. Crisis management is assessed as a measure of crisis response necessary only in extreme cases, which does not allow the use of the entire palette of tools of this system. The above substantiates the relevance of scientific research aimed at theoretical substantiation and development of recommendations for the management of anti-crisis measures in the health care system.

The crisis caused by the new type of coronavirus, which has spread around the world, has necessitated new methodological approaches to the development of state anti-crisis programs in the healthcare system.

It should be noted that, as a rule, the main anti-crisis measures include the need to save all available resources to the maximum extent possible. With regard to healthcare, putting resource saving at the forefront of anti-crisis measures is a mistake that leads to a whole system of erroneous actions that will inevitably lead to sad consequences for both the industry and patients.

At the moment, every effort should be made to maintain the level of resource provision of medical institutions and implemented government programs and projects.

Keywords: healthcare system, healthcare institutions, crisis management, management activities, COVID.

Постановка проблеми. В Україні за умов реформування сфери охорони здоров'я, що відбувається, починаючи із 2017 року, під впливом науково-технічного прогресу, розвитку інститутів громадянського суспільства та дії інших чинників особливої актуальності набуває вивчення підходів до антикризового управління в сфері охорони здоров'я. Необхідність дослідження даного питання визначено соціально-економічною специфікою сфери охорони здоров'я.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Значний внесок у розвиток теоретичних основ та дослідження криз в діяльності економічних систем різного рівня здійснили зарубіжні вчені: Г.Александр, Дж. Бейлі, Дж. Кейнс, У. Шарп, Р. Шерман та інші. Значну увагу розвитку сфери охорони здоров'я в умовах сучасної економіки також приділяли зарубіжні вчені, зокрема,

Дж. Аллен, М. Барер, Н. Брунетті, А. Діксон, Р. Хей, П. Кругман, С. Томсон, Р. Веллс та інші.

Дослідження з питань антикризового управління у публічному управлінні проводили В. Корженко, О. Мельниченко, Н. Мельтюхова, О. Петряєва, Н. Сапа та інші.

У той же час у більшості досліджень не розглядається специфіка антикризового управління в системі охорони здоров'я із застосуванням інструментарію антикризового менеджменту. Також мало уваги приділяється використанню інструментів антикризового управління, розробки антикризових програм як на рівні галузі охорони здоров'я, так і на рівні окремого закладу охорони здоров'я. Наведене зумовило наукову актуальність і практичну значущість даного дослідження, визначило його мету та завдання.

Мета статті – полягає у визначенні теоретико-методичних засад та розробці практичних рекомендацій щодо управління антикризовими заходами в системі охорони здоров'я.

Для досягнення поставленої мети у роботі вирішені наступні завдання:

- дослідити розвиток методичних підходів до розробки державних антикризових програм в системі охорони здоров'я;
- проаналізовано кризові явища в галузі охорони здоров'я;
- розробити рекомендації щодо формування антикризової програми в системі охорони здоров'я.

Виклад основного матеріалу. Реалізація антикризових стратегій в діяльності установ та організацій сфери охорони здоров'я дає можливість підвищити ефективність управлінських рішень, скоординувати їх внутрішній потенціал до змін нестабільного зовнішнього середовища.

У багатьох регіонах є пряма загроза подальшого погіршення ситуації. Спробуємо визначити ті принципово важливі особливості діяльності охорони здоров'я в умовах кризи, які повинен знати організатор охорони здоров'я будь-якого рівня і на підставі яких він і повинен планувати і здійснювати свою роботу.

У зв'язку з цим розробку державних антикризових програм в системі охорони здоров'я слід розпочинати з аналізу кризових явищ в галузі, основні з них наведені на рисунку 1.

Значною мірою всі зазначені вище характеристики можна віднести до основних уроків діяльності служби охорони здоров'я України в роки кризи.

Слід підкреслити, що фактично головна антикризова міра для вітчизняної охорони здоров'я стала реалізовуватися трохи пізніше – з 2011 року. Таким заходом стала реалізація Загальнодержавної програми «Здоров'я – 2020: український вимір». Саме цю пріоритетну програму необхідно розглядати як приклад дійсно ефективного антикризового управлінського рішення.

З урахуванням викладеного, а також аналізу цілого ряду інших факторів, визначимо основні методичні підходи до розробки державних антикризових програм в системі охорони здоров'я. Сучасні підходи до розробки державних антикризових програм в системі охорони здоров'я повинні враховувати ряд елементів [3]. (рис. 2).

Розглянемо кожену групу зазначених підходів окремо.

Галузеві особливості охорони здоров'я. З численних особливостей галузі виділимо п'ять, які просто не можна ігнорувати в кризу.

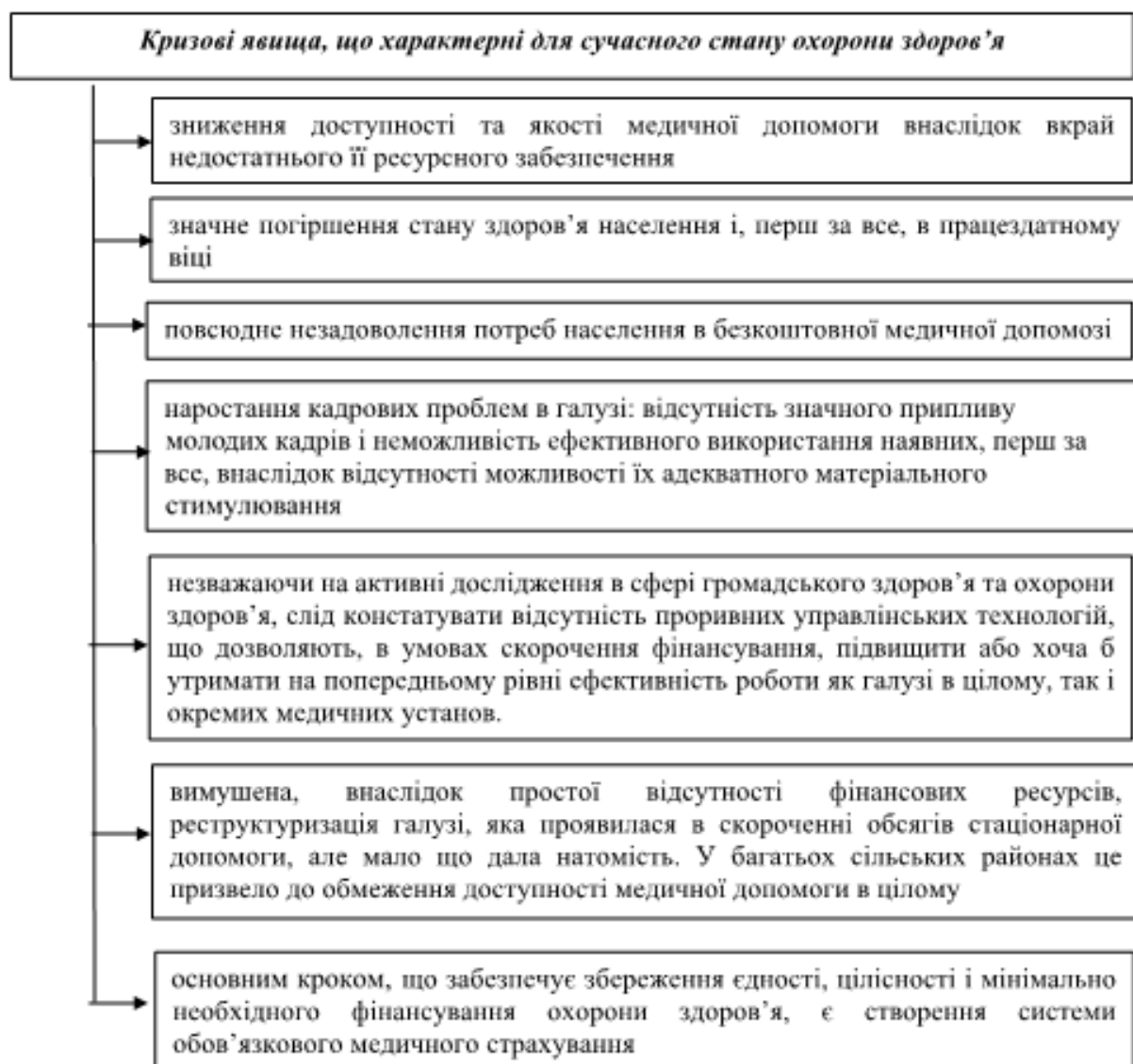

Рис. 1 Кризові явища в системі охорони здоров'я

1. Державою декларовані найширші гарантії безкоштовної медичної допомоги. Тепер же будь-яке їхнє зменшення вкрай болісно сприймається населенням.

2. Для системи охорони здоров'я в Україні характерні істотні відмінності не тільки між різними етапами медичної допомоги, а й усередині кожного етапу (міжрегіональні, міжмуніципальні, міжвідомчих відмінності).

3. Мають місце наростаюче різноманіття і все більш виражена специфіка діяльності численних медичних служб.

4. Внаслідок стрімкої появи і впровадження нових технологій, для охорони здоров'я характерна висока і при цьому постійно наростаюча ресурсомісткість (але ніяк не здешевлення) кожного медичного закладу і кожного фахівця, що цілком логічно і повністю відповідає вимогам інноваційного розвитку.

Рис. 2 Основні елементи антикризових програм в ОЗ

5. Зберігається низька привабливість галузі для припливу молодих кадрів, перш за все внаслідок їх недостатньої матеріальної зацікавленості.

Вочевидь, нинішня криза зачепила всі сторони суспільного життя і не може не вимагати формування нових підходів до управлінської діяльності в такій складній галузі, як охорона здоров'я. Тому логічно, що розвиток методичних підходів до розробки державних антикризових програм в системі охорони здоров'я у світі розглядається на прикладі протидії пандемії коронавірусу 2019 г.

Пандемія згубна і має величезні негативні наслідки для окремих осіб, сімей, груп населення і спільнот в усьому світі. У повсякденному житті відбулися глибокі зміни, в країнах почався економічний спад, безпрецедентне навантаження відчувають багато традиційних системи соціальної, економічної підтримки і суспільної охорони здоров'я, на які багато людей покладаються у важкі часи.

За короткий час спалах COVID розвинувся в глобальну пандемію зі своїми визначальними рисами (рис 3).

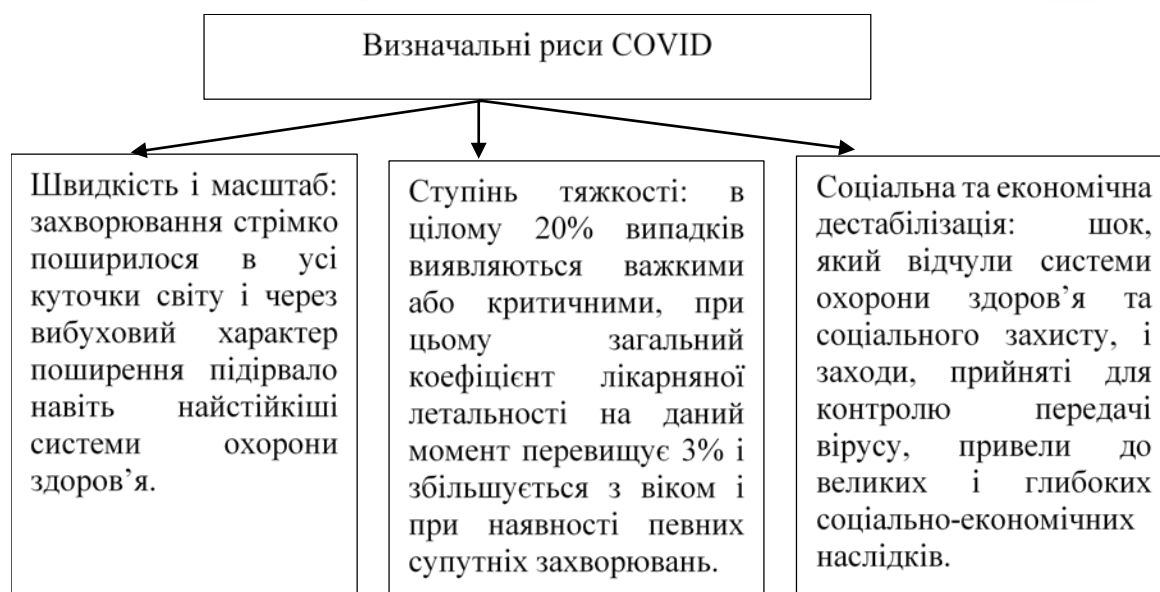

Рис. 3 Визначальні риси COVID

Найбільш важливий висновок з аналізу глобального реагування на COVID до цього моменту полягає в тому, що для успішного уповільнення передачі вірусу і захисту систем охорони здоров'я вкрай необхідно точно діагностувати і ефективно ізолювати і лікувати всі випадки COVID, включаючи захворювання, які протікають в легкій формі або з середньою тяжкістю (в клінічних або домашніх умовах, в залежності від контексту і тяжкості захворювання).

У ситуації глобального поширення COVID багато країн зосередили свої зусилля, в першу чергу, на швидкому виявленні, тестуванні і лікуванні пацієнтів з серйозною і важкою формою захворювання COVID і на захист осіб, схильних до найбільш високого ризику несприятливого результату. Менша кількість країн вжила заходів щодо осіб з легкою формою захворювання або щодо тих, хто контактував з хворими.

Країни повинні зробити все можливе, щоб запобігти переростанню окремих випадків в осередки інфекції і появи спалахів вибухового характеру з таких вогнищ. Вони повинні створити можливості для тестування і діагностики, ізоляції, відстеження контактів і карантину; вони повинні задіяти всіх в такому реагуванні.

На перший план в терміновому порядку має вийти активування розширеного потенціалу громадської охорони здоров'я. Спільні дослідження і обмін знаннями допомогли відповісти на найважливіші питання про переваги і наслідки різних стратегій реагування в різних умовах, про контагіозність вірусу, клінічний спектр захворювання, його здатність швидко викликати перевантаження навіть найстійкіших систем охорони здоров'я.

Основними принципами повинні державних антикризових програм в системі охорони здоров'я бути швидкість, масштаб і рівність. Швидкість – оскільки вибуховий характер вірусу означає, що кожен втрачений день в застосуванні ефективних заходів у відповідь коштує життів; масштаб – оскільки кожен член суспільства може внести свій вклад в нарощування можливостей, необхідних для контролю пандемії; і рівність – оскільки кожен стикається з цим ризиком до тих пір, поки вірус не буде взятий під контроль в усьому світі: колективні ресурси повинні бути спрямовані туди, де існує найвищий ризик.

Кожна національна стратегія відіграє величезну роль в досягненні глобальних цілей, а саме:

1. Координація і планування. Успішне застосування адаптивних стратегій щодо забезпечення готовності і реагування на COVID буде залежати від залучення всього суспільства в такий план і від злагодженої національної та регіональної координації. Щоб забезпечити скоординоване управління готовністю і реагуванням на COVID, необхідно впровадити національні механізми управління надзвичайними ситуаціями в області охорони здоров'я, включаючи багатопрофільну структуру національного координування та управління надзвичайними ситуаціями, з залученням відповідних міністерств, таких як міністерство охорони здоров'я, закордонних справ, фінансів, освіти, транспорту, туризму, будівництва, водопостачання і санітарних заходів, екології, соціального захисту та сільського господарства.

Національні органи влади повинні в терміновому порядку розробити оперативні плани боротьби з COVID. Плани повинні включати оцінку ресурсів і аналіз ризиків для виявлення схильних до високого ризику і вразливих груп населення, участь громадськості та національних НУО, щоб збільшити охоплення медико-санітарними і соціально-економічними заходами. Слід також розробити національні плани для запобігання і пом'якшення соціальних наслідків кризи.

2. Залучення і мобілізація зусиль місцевих громад для обмеження зараження вірусом. Для уповільнення передачі COVID і захисту місцевих громад буде потрібною участь кожного члена співтовариства, щоб запобігти зараженню і передачі вірусу. Це вимагає від кожного дотримання індивідуальних заходів захисту, дистанціювання на індивідуальному рівні, а також сприяння застосуванню заходів фізичного дистанціювання і обмежень на пересування у відповідних випадках.

Тому вкрай важливо, щоб міжнародні, національні та місцеві органи влади підтримували двосторонню комунікацію, оперативно і регулярно надаючи дохідливу, ясну і чітку інформацію всім групам населення.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Ключовим фактором, що визначає ефективність реагування, буде розуміння знань і врахування особливостей поведінки та сприйняття, і виявлення ефективних каналів, мереж і лідерів думок в місцевих громадах, щоб сприяти просуванню наукових ідей і медичних рекомендацій.

Нарощування ресурсів національних, регіональних і місцевих учасників вкрай важливо для встановлення авторитету і довіри. Заходи по взаємодії з місцевими громадами повинні включати точну інформацію про ризики, про те, що ще не відомо, що робиться для того, щоб знайти відповіді, які заходи вживаються органами охорони здоров'я і які заходи можуть приймати люди, щоб захистити себе.

Невід'ємною частиною допомоги країнам в наділення місцевих громад можливостями участі в заходах у та контролі пандемії COVID є забезпечення перевірки та адаптації глобальних рекомендацій та інформаційних повідомлень з урахуванням місцевих умов. Маючи інформацію і можливості, місцеве населення може захистити себе шляхом вжиття заходів кожним жителем і місцевим співтовариством, що зменшить ризик передачі вірусу.

Неясна або помилкова інформація може мати серйозні негативні наслідки для суспільної охорони здоров'я, включаючи порушення заходів фізичного дистанціювання і обмежень на пересування, тенденцію до накопичення товарів понад потребу і неправильне використання товарів першої необхідності і обладнання, а також заохочення неналежного використання потенційно небезпечних лікувальних і профілактичних заходів, ефект яких не доведений. Країни повинні забезпечити місцевим громадам, включаючи найбільш важкодоступні і вразливі групи населення, можливість висловити свою думку і брати участь у відповідних заходах.

3. Виявлення, тестування, ізоляція і лікування випадків захворювання, а також карантин для тих, хто контактував з хворими, для контролю передачі вірусу. Зупинення поширення COVID вимагає виявлення і тестування всіх випадків з підозрою на захворювання, щоб швидко і ефективно ізолювати підтверджені випадки і надати хворим необхідну медичну допомогу, а також негайно ідентифікувати всіх осіб, які перебували в близькому контакті з підтвердженими хворими, щоб помістити їх на карантин і вести за ними медичний нагляд протягом 14-денного інкубаційного періоду вірусу.

Для досягнення цих цілей країни і місцеві спільноти повинні кардинально збільшити свої можливості швидко виявляти випадки з підозрою на COVID серед населення на підставі появи ознак або симптомів. Для цього буде потрібен перехід від використання існуючих структур епідемічного нагляду до системи швидкого і активного епідемічного нагляду на рівні населення. На додаток до активного виявлення випадків в місцевих громадах, медичних установах і в «точках входу» інфекції, необхідно буде

надати можливість всьому населенню практикувати самоспостереження, при якому громадян просять повідомляти про себе як про випадок з підозрою на захворювання при першій появі симптомів або ознак, і (або) якщо вони контактували з підтвердженим хворим. Щоб виконати цей перехід, країни і місцеві спільноти повинні швидко збільшити чисельність персоналу для виявлення випадків захворювання, в тому числі шляхом залучення та навчання працівників, що не відносяться до традиційної системи громадської охорони здоров'я, і шляхом використання інноваційних технологій, таких як заявки в режимі онлайн, щоб громадяни могли самостійно надавати відомості про себе. Як тільки випадки з підозрою на захворювання виявлені, їх необхідно негайно протестувати, щоб підтвердити або виключити інфекцію COVID.

Підтверджені випадки захворювання повинні бути безпечно, ефективно і швидко ізолювані, щоб запобігти подальшій передачі вірусу серед населення. В ідеальному варіанті, підтверджені випадки захворювання повинні бути ізолювані в спеціалізованих установах, щоб звести до мінімуму потенційну можливість подальшої передачі вірусу і максимально надати їм необхідну підтримку. Якщо це неможливо і замість цього потрібна домашня самоізоляція хворих, має виконуватися належне подальше спостереження та надаватиметься підтримка, щоб забезпечити ефективну самоізоляцію громадян, при якій виключаються соціальні контакти [4, с. 68].

Також вкрай важливо виявити і відстежити осіб, які близько контактували з хворими, в кожному підтвердженому або ймовірному випадку захворювання і помістити їх на карантин і під спостереження протягом 14 днів. Це забезпечить ізоляцію людей, які захворіли в результаті контакту з підтвердженим випадком, від решти населення до появи симптомів (і в можливих безсимптомних випадках). Карантин може викликати стрес, сильний дискомфорт і порушення способу життя вміщеної на карантин особи і її сім'ї. Необхідно докласти всіх зусиль для підтримки осіб, яким потрібно пройти карантин, включаючи надання їм предметів першої необхідності, виплат або допомоги і необхідної медичної допомоги.

4. Надання медичної допомоги та збереження першорядних послуг охорони здоров'я для зниження смертності. Одна з визначальних рис COVID – це величезне навантаження на системи охорони здоров'я і медичних працівників у результаті високого відсотка пацієнтів з COVID, яким потрібно надання медичної допомоги. Багатьом пацієнтам потрібна допомога, щоб дихати, при цьому спалахи епідемії викликають гостру нестачу персоналу, обладнання і критично важливих ресурсів, таких як медичний кисень, апарати ШВЛ та засоби індивідуального захисту (ЗІЗ). Медичні працівники, які перебувають на першій лінії боротьби, змушені ризикувати собою заради порятунку життів, і деяким з них це коштувало власного життя.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Навіть найстійкіші системи охорони здоров'я можуть швидко отримати перевантаження і втратити ефективність в результаті вибухового спалаху COVID. Планування екстрених заходів повинно включати сценарії надзвичайних ситуацій, таких як потреба швидко і повністю трансформувати і масштабно перепрофілювати весь сектор охорони здоров'я.

На додаток до прямої смертності, спричиненої COVID, при реагуванні на національному та регіональному рівні мають бути враховані ризики непрямой смертності в результаті можливого переривання першорядних медичних і соціальних послуг. Високе навантаження на системи охорони здоров'я, викликане COVID, а також негативні наслідки стратегій обмеження контактів, фізичного дистанціювання і обмежень на пересування повинні бути зменшені, щоб звести до мінімуму негативний вплив COVID на людей, здоров'я яких залежить від отримання першорядних послуг, не пов'язаних з COVID.

Збереження віри населення в здатність системи охорони здоров'я безпечно задовольняти першорядні потреби і контролювати ризик зараження в медичних установах – це ключовий фактор у забезпеченні того, що люди будуть за необхідності звертатися за лікуванням і дотримуватися медико-санітарних рекомендацій. Безперебійність послуг первинної медичної допомоги вкрай важлива.

При можливості необхідно використовувати такі технологічні рішення, як телемедицина, для спостереження за пацієнтами і дистанційних консультацій, щоб звести до мінімуму ризик для пацієнтів.

Країнам доведеться прийняти складні рішення, щоб збалансувати потреби реагування безпосередньо на COVID, в той же час займаючись стратегічним плануванням і координацією роботи зі збереження першорядних послуг охорони здоров'я, пом'якшуючи ризик краху системи. Багато повсякденних і факультативних послуг можуть бути вимушено відкладені або припинені. На додаток до цього, коли повсякденна медична практика відчуває перевантаження через конкуруючі потреби, спрощені і розроблені з конкретною метою механізми і протоколи управління можуть пом'якшити наслідки повної відмови системи. Налагодження ефективного потоку пацієнтів (за допомогою скринінгу, медичного сортування та цільового направлення пацієнтів з COVID і без нього) вкрай важливо на всіх рівнях.

5. Адаптація стратегій на підставі ризику, ресурсів і вразливості. Здатність країн задіяти і мобілізувати зусилля місцевих громад, виявляти, тестувати і ізолювати випадки захворювання, надавати ефективну медичну допомогу і зберігати першорядні послуги охорони здоров'я різняться в залежності від їх ресурсів і ситуації, а також від інтенсивності і частоти

випадків передачі COVID. Поєднання медико-санітарних заходів, які необхідно вжити в будь-який момент, буде в великій мірі залежати від того, чи спостерігається передача вірусу серед населення, чи є осередки випадків, спорадичні випадки або відсутність випадків, а також від ресурсів системи охорони здоров'я. Кожна країна повинна впровадити всебічні медико-санітарні заходи, щоб підтримати стабільний рівень незначної передачі вірусу або відсутність нових випадків інфікування і мати резервні ресурси для швидкого взяття під контроль спорадичних випадків і вогнищ, щоб запобігти передачі вірусу серед населення [1, с. 89].

У разі передачі вірусу серед населення необхідно приймати виняткові заходи щодо якнайшвидшого придушення передачі вірусу, щоб перейти до стабільного рівня незначної передачі вірусу або відсутності нових випадків інфікування. Цей підхід слід застосовувати на найнижчому адміністративному рівні в кожній країні, наскільки це можливо, щоб забезпечити належне і спеціалізоване реагування в залежності від ситуації і можливостей.

6. Придушення передачі вірусу серед населення. Навіть при прийнятті попереджувальних всебічних медико-санітарних заходів передача вірусу COVID може швидко придбати стійкий характер в країнах і регіонах, викликавши спалах вибухового характеру.

У країнах і (або) регіонах, в яких спостерігається передача вірусу серед населення або є ризик переходу до цієї стадії епідемії, влада повинна негайно вжити і адаптувати загальні заходи дистанціювання і обмеження на пересування на додаток до інших медико-санітарних заходів, а також заходів системи охорони здоров'я, щоб знизити схильність людей до зараження і придушити передачу вірусу, включаючи наступне.

Цільове і обмежене в часі застосування цих заходів потенційно скоротить смертність шляхом вирівнювання траєкторії епідемії і зменшення навантаження на лікувальні установи. Однак ці заходи болючі, тягнуть за собою значні соціальні та економічні наслідки і повинні застосовуватися вдумливо, за згодою і за участю місцевих громад і ґрунтуючись на принципі «не нашкодити». Ризики застосування цих заходів повинні бути роз'яснені різним групам населення та місцевим громадам, які беруть участь в їх реалізації.

Необхідно запровадити системи підтримки, щоб забезпечити можливість дотримання цих заходів місцевими громадами. Громадяни, особливо найбільш уразливі, також повинні отримувати підтримку за допомогою координованих економічних і соціальних заходів, які надають стимули для участі і пом'якшують негативні соціально-економічні наслідки. Продовольча безпека, психічне здоров'я і проблеми гендерного захисту, включаючи необхідність захищати жінок від підвищеного ризику домашнього насильства, є питаннями високого пріоритету, які вимагають особливої уваги.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Конкретний характер і здійсненність цих заходів будуть сильно залежати від місцевих умов в місцевих спільнотах. В умовах низького доходу і кризових ситуацій фізичне дистанціювання і обмеження на пересування складніше впровадити в структурному плані, і вони повинні застосовуватися, тільки якщо це виправдано порівняльним аналізом медико-санітарних заходів проти COVID і за необхідності задоволення основних потреб в їжі і безпеці.

Будуть потрібні інноваційні рішення щодо збільшення можливостей надання медичної допомоги, такі як істотна зміна структури існуючих медичних установ і перепрофілювання існуючих державних і приватних установ з метою створення безпечних зон для управління екстремними випадками, карантину та ізоляції – це потрібно здійснити навіть у віддалених куточках і районах з обмеженими ресурсами. Швидке розширення клінічних можливостей для вжиття заходів, які рятують життя, має бути направлено на догляд за більшістю пацієнтів з використанням простих методів лікування, таких як надання кисню.

Інші першорядні медичні та соціальні послуги і системи повинні бути збережені, де тільки це можливо, і увага має бути зосереджена на первинній медичній допомозі. Важко буде точно розрахувати необхідну тривалість заходів фізичного дистанціювання і обмежень на пересування до їх реалізації: доцільно планувати застосування таких заходів протягом двох-трьох місяців, ґрунтуючись на досвіді країн, які першими були об'єктом COVID.

7. Перехід до стабільного рівня незначної передачі вірусу або відсутності нових випадків інфікування та його підтримка. Для багатьох країн, регіональної влади і місцевих громад контрольований і продуманий перехід від сценарію передачі вірусу серед населення до сталого, стабільного рівня незначною передачі вірусу або відсутності нових випадків інфікування зараз є кращим результатом в короткостроковій і середньостроковій перспективі.

Щоб зменшити ризик нових спалахів, слід скасовувати заходи поетапно, крок за кроком, ґрунтуючись на оцінці епідеміологічних ризиків і соціально-економічних вигод від зняття заходів на різних місцях роботи, в освітніх установах і щодо громадських заходів (таких як концерти, релігійні заходи, спортивні змагання) [2].

Багато країн з низькими ресурсами, порівняно слабкою системою охорони здоров'я і обмеженою здатністю компенсувати економічні та соціальні витрати загального фізичного дистанціювання, включаючи деякі країни з хиткими системами охорони здоров'я і надзвичайно вразливим населенням, зараз повідомляють про спорадичні випадки, осередки захворювання і передачі вірусу серед населення.

У багатьох з цих країн період часу для стримування поширення інфекції на регіональному та національному рівні добігає кінця.

Траєкторія національних спалахів в цих умовах буде залежати не тільки від того, наскільки ефективно можуть бути збільшені ресурси системи охорони здоров'я і прийняті медико-санітарні заходи, але також від складної взаємозалежності демографічних чинників, частоти супутніх захворювань, з якими пов'язаний несприятливий результат COVID, частоти інфекцій, які могли б ускладнити діагностику COVID і відносної важливості соціальних, релігійних і культурних заходів, які виявилися важливими факторами передачі COVID в інших країнах.

У цій широкій категорії країн з низькими ресурсами також важливо розглянути необхідність заходів, адаптованих для ситуацій гуманітарної кризи і груп високої вразливості. Люди, яких торкнулася гуманітарна криза, особливо біженці і / або особи, що живуть в таборах, часто стикаються з особливими труднощами і проблемами, які повинні враховуватися при плануванні готовності і реагування на COVID.

Хоча деякі методи адаптації планів поселень можуть бути неможливі, максимальне планування ділянок з урахуванням кращого дистанціювання жителів і управління скупченням людей, дотримання стандартів запобігання і контролю інфекції, надійне інформування про ризики і залучення місцевого населення, а також належна система епідемічного нагляду для раннього виявлення початкових випадків може значно скоротити здатність COVID поширюватися в таких умовах. Належне ведення випадків може скоротити смертність серед інфікованих вірусом. Тимчасові рекомендації містять необхідні кроки для забезпечення реалізації всіх цих можливостей.

У той час як уряди країн оперативно вживають заходи, щоб захистити найбільш вразливі групи населення, вкрай важливо, щоб міжнародне співтовариство об'єдналося і проявило солідарність для захисту найбільш вразливих груп населення в глобальному масштабі.

Висновки. Пріоритетним напрямком антикризового управління сферою охорони здоров'я є побудова механізму (стратегії) антикризового управління, який заснований на постійному моніторингу для передбачення кризи, мінімізації її наслідків, своєчасного прийняття адекватних заходів, виявленні факторів подальшого розвитку. Державна політика в регулюванні кризових ситуацій також полягає в мінімізації економічного і соціального збитку.

Сучасні підходи до розробки державних антикризових програм в системі охорони здоров'я повинні враховувати наступне: галузеві особливості охорони здоров'я; особливості стану здоров'я населення в період кризи; особливості кризової ситуації.

Будуть потрібні інноваційні рішення щодо збільшення можливостей надання медичної допомоги, такі як істотна зміна структури існуючих медичних

установ і перепрофілювання існуючих державних і приватних установ з метою створення безпечних зон для управління екстремними випадками, карантину та ізоляції – це потрібно здійснити навіть у віддалених куточках і районах з обмеженими ресурсами. У той час як уряди країн оперативно вживають заходи, щоб захистити найбільш вразливі групи населення, вкрай важливо, щоб міжнародне співтовариство об'єдналося і проявило солідарність для захисту найбільш вразливих груп населення в глобальному масштабі.

Література:

1. Знаменська М. А., Слабкий Г. О., Знаменська Т. К. Комунікації в охороні здоров'я: монографія. Київ, 2019. 194 с.
2. Кузьменко В. Способи подолання кризи у сфері охорони здоров'я. URL: <http://personal.in.ua/article.php?id=584> (дата звернення 20.06.2024)
3. Мельниченко О. А., Удовиченко Н. М. Методи та засоби публічного управління розвитком сфери охорони здоров'я URL: <http://repositsc.nuczu.edu.ua/bitstream/123456789/6948/1/23%20.pdf> (дата звернення 16.06.2024)
4. Мостенська Т. Л., Юрій Е. О. Інструменти антикризового управління. *Український журнал прикладної економіки*. 2019. Том 4. № 1. С. 64–72.

References:

1. Znamenska M. A., Slabky G. O., & Znamenska T. K. (2019). *Comunikatzii v ohoroni zdorovia* [Communication in health care]. Kyiv: monographi [in Ukrainian].
2. Kuzmenko V. (2024). *Sproby podolannya kryzy u spheri ohorony zdorovia* [Ways to handle crises in the health sector]. URL: <http://personal.in.ua/article.php?id=584> [in Ukrainian]
3. Melnichenko O. A. & Udovychenko N. M. (2024). *Metody ta zasoby publichnogo upravlinia rozvytkom sphery ohorony zdorovia* [Methods and features of public management of the development of the healthcare sector]. URL: <http://repositsc.nuczu.edu.ua/bitstream/123456789/6948/1/23%20.pdf> [in Ukrainian]
4. Mostenska T. L. & Yurii E. O. (2019). *Instrumenty antykrizovogo upravlinnia* [Anti-crisis management tools]. *Ukrainian Journal of Applied Economics* [in Ukrainian].

УДК 613.9:57.011:519.7

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-86-99](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-86-99)

Христова Тетяна Євгенівна доктор біологічних наук, професор, професор кафедри теорії та методики фізичного виховання і спорту, Мелітопольський державний педагогічний університет імені Богдана Хмельницького, вул. Наукового містечка, 59, м. Запоріжжя, 69000, тел.: (096) 21-61-372, <https://orcid.org/0000-0003-1621-695X>

Пюрко Владислав Євгенович здобувач III освітнього рівня (PhD) за спеціальністю 011 Освітні педагогічні науки, асистент кафедри біології людини та екології, асистент вчителя, Мелітопольський державний педагогічний університет імені Богдана Хмельницького, вул. Наукового містечка, 59, м. Запоріжжя, 69000, тел.: (096) 21-61-372; Мелітопольська гімназія № 22 Мелітопольської міської ради Запорізької області, просп. Соборний, 164, м. Запоріжжя, 69107, тел.: (061) 947-74-12, <https://orcid.org/0000-0001-9296-6619>

Пюрко Ольга Євгенівна кандидат біологічних наук, доцент, доцент кафедри ботаніки і садово-паркового господарства, Мелітопольський державний педагогічний університет імені Богдана Хмельницького, вул. Наукового містечка, 59, м. Запоріжжя, 69000, тел.: (096) 21-61-372, <https://orcid.org/0000-0002-3681-073X>

СПЕЦИФІКА БІОЕКОМЕДИЦИНИ В КОНТЕКСТІ ГРОМАДСЬКОГО ЗДОРОВ'Я

Анотація. У статті проаналізовано й узагальнено фактичний матеріал щодо особливостей феномену біоекомединици з позицій громадського здоров'я. Відзначено, що це поняття узагальнює знання предметних галузей біології, екології та медицини та трансформує їх у певну систему знань, спрямовану на розв'язання найактуальніших з погляду активного та повноцінного життя людини проблем. Мета статті – розкрити особливості сучасної моделі біоекомединици та її складових в аспекті громадського здоров'я. Обґрунтовано узагальнений зміст поняття та охарактеризовано магістральні лінії побудови моделі біоекомединної системи з позицій інформаційно-структурного моделювання. На основі структурно-логічного імперативу охарактеризовано об'єкт, предмет, базовий метод та основні поняття цієї галузі науки. Головна ідея біоекомединици в контексті громадського здоров'я в межах єдиного інформаційного простору – об'єднання

інформаційного поля знань біології, екології та медицини на основі використання останніх досягнень в інформаційних технологіях. Визначено, що об'єктом біоекології є складна система: людина + навколишнє екосередовище – природне (довкілля), соціальне, інтелектуальне, духовне; основним методом цієї галузі науки є інформаційні технології. Охарактеризовано основні принципи єдності інформаційного простору біоекології: принцип узагальнення інформаційного поля знань, принцип системності дослідження, принцип гомеостазу на різних рівнях організації біосистеми, принцип адекватності взаємодії системи та середовища, принцип еволюційної компенсації, принцип гуманізації, принципи етики та естетики взаємодії людини з екосередовищем, принцип інтелектуалізації інформаційного простору біоекології. Доведено, що алгоритм досягнення глобальної мети біоекологічної галузі у вигляді сукупності принципових положень відображає сутність системного підходу при розв'язанні завдань громадського здоров'я завдяки забезпеченню системно-середовищного гомеостазу людини й екосередовищ, що її оточують.

Ключові слова: біоекологія, інформаційно-структурна модель, громадське здоров'я, складові біоекології

Khrystova Tetiana Yevhenivna Doctor of Biological Sciences, Professor, Professor of the Department of Theory and Methodology of Physical Education and Sports Disciplines, Bogdan Khmelnytsky Melitopol State Pedagogical University, St. Naukovoho Mistechka, 59, Zaporizhzhia, 69000, tel.: (096) 21-61-372, <https://orcid.org/0000-0003-1621-695X>

Pyurko Vladyslav Evgenovich holder of the III educational level (PhD) in the specialty 011 Educational Pedagogical Sciences, assistant of the department of human biology and ecology, teacher's assistant, Bogdan Khmelnytsky Melitopol State Pedagogical University, Naukovoho Mistechka St., 59, Zaporizhzhia, 69000, tel.: (096) 21-61-372; Melitopol Gymnasium № 22 of the Melitopol City Council of Zaporizhzhya Region, Ave. Soborny, 164, Zaporizhzhia, 69107, tel.: (061) 947-74-12, <https://orcid.org/0000-0001-9296-6619>

Pyurko Olga Evgenivna Candidate of Biological Sciences, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Botany and park-gardening economy, Bogdan Khmelnytsky Melitopol State Pedagogical University, St. Naukovoho Mistechka, 59, Zaporizhzhia, 69000, tel.: (096) 21-61-372, <https://orcid.org/0000-0002-3681-073X>

BIOECOMEDICINE SPECIFICITY IN THE CONTEXT OF PUBLIC HEALTH

Abstract. The article analyzes and summarizes factual material regarding the peculiarities of the bioecomedicine phenomenon from the standpoint of public health. It is noted that this concept summarizes the knowledge of the subject fields of biology, ecology and medicine and transforms them into a certain system of knowledge aimed at solving the most relevant problems from the view point of an active and fulfilling human life. The article aim is to reveal the features of the modern model of bioecomedicine and its components in the aspect of public health. The generalized content of the concept is substantiated and the main lines of building a bioecomedical system model from the standpoint of information-structural modeling are characterized. Based on the structural-logical imperative, the object, subject, basic method and basic concepts of this branch of science are characterized. The main idea of bioecomedicine in the context of public health within a single information space is the unification of the information field of knowledge of biology, ecology and medicine based on the use of the latest achievements in information technologies. It was determined that the bioecomedicine object is a complex system: a person + the surrounding eco-environment - natural (environment), social, intellectual, spiritual; the main method of this branch of science is information technology. The main principles of the unity of the information space of bioecomedicine are characterized: the principle of generalization of the information field of knowledge, the principle of systematic research, the principle of homeostasis at different levels of biosystem organization, the principle of adequacy of interaction between the system and the environment, the principle of evolutionary compensation, the principle of humanization, the principles of ethics and aesthetics of human interaction with the environment, the principle intellectualization of the information space of bioecomedicine. It has been proven that the algorithm for achieving the global goal of the bioecomedical field in the form of a set of principles reflects the essence of a systemic approach to solving public health problems thanks to ensuring the system-environmental homeostasis of a person and the ecosystems that surround him.

Keywords: bioecomedicine, information-structural model, public health, bioecomedicine components.

Постановка проблеми. В буремні часи сьогодення соціальною детермінантою сталого розвитку сучасного суспільства вважають багаточисленні тренди здоров'я та здорового способу життя [1]. На новітньому етапі дослідження цієї багатоаспектної проблеми використовують уявлення про здоров'я як цілісну систему, яка виконує основну функцію життєдіяльності

людини та життя людини в суспільстві [2]. Якщо йдеться про рівень інтегрального здоров'я, то його високий ступінь має характеризуватися функціональною збалансованістю організму з довкіллям за наявності стану фізичного, психічного та соціального комфорту [3, 4]. Громадське здоров'я недаремно вважається соціальною цінністю, складовим компонентом суспільного багатства, і саме суспільство визначає магістральні вектори використання, охорони та відтворення здоров'я [5, 6]. Узагальнений аналіз стану громадського здоров'я є необхідною детермінантою та стратегічним орієнтиром формування та розвитку людських здібностей і можливостей як рушійної сили та найвищої мети суспільного прогресу. Громадське здоров'я вважається важливим ресурсом і джерелом економічної та соціальної стабільності, забезпечення якого визнано пріоритетом серед завдань суспільного розвитку [7].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасний тренд здоров'я, як найвища цінність людини й основа активної творчої життєдіяльності, вважається одним з предикторів сталого розвитку суспільства. В турбулентні часи соціальних трансформацій, прискореного ритму життя та інших викликів значення різних аспектів здоров'я суттєво підвищується, адже конкурентноздатною може бути тільки особистість з такими якостями: фізичне здоров'я, соціальна адаптація, громадянська активність [6, 8]. В українському суспільстві в умовах соціально-економічних негараздів, складної екологічної ситуації, низького рівня культури харчування, медичних і валеологічних знань, практики безпечної життєдіяльності та безконфліктної поведінки, гіподинамії та гіпокінезії відмічається недостатній рівень культури здоров'язбереження та здоров'яформування населення [5].

У царині громадського здоров'я метою державної політики є забезпечення максимального рівня здоров'я кожного громадянина. Однак загальновідомим є той факт, що сучасна медична галузь і фармакологічна індустрія забезпечують переважну розробку та розвиток новітніх технологій лікування [9, 10]. Проте кількість хворих не зменшується, а навпаки, у світі шириться епідемія хронічних неінфекційних захворювань, причому серед населення найбільш активного віку [11, 12]. Сучасні патерни європейської інтеграції вимагають від кожної людини максимального напруження творчих зусиль, активізації фізичного й інтелектуального дискурсу, що можливо лише за наявності міцного здоров'я [13].

Трансверсальну цілісність громадського здоров'я визначають інтегральні системи, що обумовлюють формування та підтримання певного рівня здоров'я [14, 15]. Такі комплекси системно визначають будь-який прояв здоров'я, взаємоузгоджені та взаємопов'язані між собою, характеризуються кількісними та якісними ознаками: загальний фізичний розвиток і стан його

окремих компонентів; резервні можливості основних систем життєдіяльності; функціональний рівень імунної системи та неспецифічної резистентності організму; наявність або відсутність хронічних патологій, дефектів розвитку; здатність звільнюватися від продуктів обміну та ендотоксинів; рівень морально-вольових і ціннісно-мотиваційних настанов [16].

Спираючись на конверсію знань сучасної науки, можна констатувати, що для подальшого глобального розкриття феномену здоров'я необхідна не лише універсализація самого визначення «здоров'я», а й застосування нових креативних підходів, принципів до його дослідження, де превалююче місце займають алгоритми біоекомединици й інформаційні вектори [17]. Отже, чітко виокремився підхід до вивчення громадського здоров'я в інформаційному контексті [18].

Мета статті – розкрити особливості сучасної моделі біоекомединици та її складових в аспекті громадського здоров'я.

Виклад основного матеріалу. За сучасними уявленнями біоекомединицина – синергічна галузь науки та практичної діяльності, яка характеризується цілеспрямованим синтезом інформаційних знань біології, екології та медицини; генерує нові технологічні рішення, спрямовані на досягнення та розширення зони здоров'я, а також на формування гармонійно розвиненої особистості. Інформаційно-структурний ракурс зазначеної галузі науки як системної проблеми включає такі взаємопов'язані партерни: інформаційно-науковий контент предметних галузей; інформаційно-технологічне забезпечення наукових досліджень.

Перша складова містить три взаємозалежні предметно-наукові галузі, що об'єднують необхідний об'єм фактичних знань трансверсального фокусу біоекомединици: біологія людини, екологія та медицина. Головною дефініцією для відбору та систематизації конкретних відомостей у цих предметно-наукових галузях є відповідність знань глобальному імперативу досліджень біоекомединици, а саме: узагальнення знань про фізичний, психічний і соціальний статуси здоров'я в мінливих умовах різних екологічних середовищ; дослідження залежності здоров'я, як системного утворення, від взаємоузгодженого впливу найважливіших чинників: генетичного, екологічного та способу життя; формування, розширення та поглиблення теоретичного контенту здоров'я людини у єдиному інформаційному просторі, який включає внутрішньосистемну (людина) та системно-середовищну (людина + довкілля) ланки.

Відповідно до цього критерію в предметній галузі біології людини необхідно знати про фізіологічну специфічність окремих органів та систем життєзабезпечення організму людини, принципові закономірності та узагальнені механізми нормального співіснування та функціональної діяльності

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

зазначених органів і систем. В царині біологічної науки дуже важливими є також теоретико-емпіричні дані в аспекті внутрішньосистемної динаміки структурної та функціональної організації мозкових структур. Мозок розглядається не тільки як керівний орган функціонального стану організму людини, а й як об'єкт пізнання складних процесів мислення.

Екологічна наука присвячена дослідженню структурних особливостей та закономірностей функціонування біологічних систем у взаємодії між собою та з оточуючим середовищем, дію цивілізаційних процесів на довкілля з метою запобігання негативним наслідкам техногенної діяльності. Серед великої кількості проблемних питань екології стан здоров'я людини є центральним системоформувальним орієнтиром, що об'єднує дослідження з комплексного аналізу специфіки дії різних зовнішніх агентів на людський організм. В сучасний період виникає значуще питання щодо впливу екологічних чинників на здоров'я населення. Для вирішення цього питання необхідно навчитися об'єктивно оцінювати як стан громадського здоров'я, так і стан оточуючого середовища. Слід зазначити, що середовище є різноманітним, нестабільним і багатофакторним.

У предметній галузі медичних знань доцільно реалізовувати традиційний контент про функціонування органів і систем організму в умовах різних патологічних станів. Також необхідно досліджувати відхилення в структурно-функціональній організації нервової системи, зокрема мозку, та виявляти превалюючі вектори цих змін. Останнім часом важливого значення набуває координована можливість використання знань про методи, способи та критерії моніторингу структурного стану органів і фізіологічних процесів в системах організму на всіх рівнях організації, а також про алгоритми вибору профілактичних, лікувальних і реабілітаційних заходів. Всі медичні знання стосуються повернення патологічно змінених функцій до нормального функціонування. Поряд із завданням повернення здоров'я все більшого значення набуває завдання формування, збереження і розширення зони здоров'я практично здорової людини - здоров'я здорових людей. Тому логічно виокремити блок знань про алгоритми вибору еволюційно адекватних керуючих дій з метою формування, підтримки та розширення зони здоров'я.

Отже, здоров'я людини у сучасному розумінні - це нормальне функціонування всіх її статусів як потенційного базису індивідуума і адекватний системно-середовищний прояв особистості. У наш час все більше стає очевидним, що створення, підтримка і зміцнення громадського здоров'я залежить від інтеграції знань з різних галузей. Синергічна взаємодія знань у сферах біології, екології та медицини, які є ключовими для громадського здоров'я, є першим кроком до формування здорового суспільства майбутнього.

Друга ланка – інформаційно-технологічне забезпечення наукових досліджень поділяється на такі складові: інформаційно-комунікативні технології одержання фактичної інформації (включають методи і технології, за допомогою яких здобуваються нові знання); інформаційні системи (комплекси програмних і апаратних засобів, що забезпечують збір, зберігання, обробку та передачу інформації); біотехнічні системи діагностики, прогнозування та керування (базуються на використанні біологічних та технічних методів для моніторингу функціонального стану організму).

Перший компонент поділяється на такі технології: усвідомлення даних – отримання інформації; інформаційного інформування – отримання знань. Такий поділ першої складової відповідає головній ідеї інформаційних технологій, а саме усвідомленню тріади «дані – інформація – знання».

Компонент «Інформаційні системи» у своїй мережі поділяється на: довідково-інформаційні системи; інформаційно-аналітичні комплекси (діагностичні, прогнозні, контрольно-слідкові, які запрограмовані функціонувати в різних часових межах: постійне стеження за станом об'єктів дослідження у режимі реального часу або дискретно-неперервне спостереження); інформаційно-консультаційні засоби (бази знань, експертні системи, інтерактивні інтерфейси); експертні та поліалгоритмічні експертні системи моніторингу та управління (базуються на експертних знаннях та алгоритмах).

Виділення біотехнічних систем діагностики, прогнозування та керування як окремої ланки в інформаційних системах (оскільки іноді біотехнічну систему можна розглядати як різновид інформаційної системи) обґрунтовується їх прямим зв'язком з пацієнтом (незалежно від його стану здоров'я), у порівнянні з інформаційними системами, які можуть мати прямий або опосередкований зв'язок з пацієнтом. Інформаційні системи також взаємодіють з інформаційним полем знань про оточуюче екологічне середовище, в якому перебуває людина.

Виділення складової інформаційно-технологічної бази дослідження разом з її компонентами спрямоване на спрощення та систематизацію обробки великих обсягів інформації в багатогранній галузі знань біоекології. Основна мета цієї ланки полягає в зборі, зберіганні та аналізі інформаційного поля знань, пов'язаних з біологією людини, екологією та медициною, а також у трансформації цих знань для вирішення завдань біоекології.

Отже, інформаційно-технологічне забезпечення наукових досліджень дозволяє з великої кількості експериментальних даних отримувати достовірну та значущу інформацію, яку можна представити у зручному для користувача вигляді за допомогою мови або образів (звукових, зорових, символічних). Це дозволяє свідомо рухатися до розв'язання задач біоекології, підвищуючи рівень узагальнення та системності досліджень. Така система

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

покликана полегшити і впорядкувати роботу з великими обсягами інформації у складній галузі біоекоомедицини.

Розглянемо деякі визначення, що складають сутність біоекоомедицини з точки зору об'єкта, предмета та завдань дослідження.

Об'єктом біоекоомедицини є складна система: людина + навколишнє екосередовище – природне (довкілля), соціальне, інтелектуальне, духовне.

Предмет біоекоомедичних процесів – методи та шляхи формування гармонійно розвиненої особистості в різних екосередовищах, а також створення комфортних для людини екосередовищ.

Основним методом біоекоомедицини є інформаційні технології – різноманітні програмно-апаратні засоби, методи, моделі та алгоритми, тобто інформаційний продукт, що дозволяє вирішувати різноманітні науково-технічні задачі.

Цілями біоекоомедицини є: діагностика стану об'єкта біоекоомедицини: відбір інформативних (суттєвих) знань, отриманих у предметних областях біології людини, екології людини та медицини, необхідних для достатньо повного дослідження конкретного об'єкта біоекоомедицини залежно від її властивостей, характеристик і взаємодії компонентів об'єкта (людина + середовище) між собою; прогнозування стану об'єкта біоекоомедицини в різних умовах взаємодії його компонентів. Під різними умовами взаємодії розуміють одночасну зміну стану людини і середовища або зміну стану людини щодо незмінного середовища; визначення еконорми здоров'я людини як взаємоузгодженої системи фізичного, психічного та соціального статусу в умовах мінливих екосередовищ; розробка (синтез) керуючих дій, спрямованих на збереження здоров'я об'єкта біоекоомедицини та впливають на громадське здоров'я прямо та опосередковано через «здоров'я навколишнього середовища»; розробка методів і способів інформаційних технологій, що перетворюють сферу знань предметних галузей біології, екології, медицини в сферу знань біоекоомедицини.

Слід зазначити, що перелік цілей є відкритим, а кожна з них, у свою чергу, поділяється на низку підзадач відповідно до багатоаспектності проблеми біоекоомедицини.

Основна ідея біоекоомедицини в контексті громадського здоров'я в межах єдиного інформаційного простору полягає в синергії інформаційного простору знань біології, екології та медицини на основі використання новітніх досягнень інформаційних технологій, які в свою чергу базуються на досягненнях кібернетики, інформатики та телекомунікацій. Наведемо характеристику принципів єдності інформаційного простору біоекоомедицини.

Принцип узагальнення інформаційного поля знань. Загальна картина інформаційного поля взаємопов'язаних потоків знань у предметних галузях

біології, екології та медицини, що динамічно змінюються, представлена функцією конкретного завдання міждисциплінарного дослідження біоекоме-
дицини, яке вирішується.

Принцип системності дослідження. Для оптимізації вирішення завдань біоекоме-
дицини необхідно розглядати об'єкт як цілісну систему, виявляючи в ньому різноманіття типів зв'язків і зводячи їх до єдиної теоретичної картини. Слід враховувати взаємозв'язок принципу системності дослідження з принципом узагальнення інформаційного поля знань. Системність націлює дослідника на комплексне внутрішньосистемне вивчення взаємопов'язаного функціонування фізіологічних систем організму, з одного боку, і системно-середовищної взаємодії людини з навколишнім середовищем – з іншого, що дозволяє виділити в цих взаємодіях загальні та специфічні закономірності впливу середовища на здоров'я людини як єдності фізичного, психічного та соціального статусів. Системний підхід підказує досліднику, який вирішує конкретну задачу, що необхідно включити в загальну картину інформаційного поля знань у предметних галузях біології, екології та медицини.

Принцип гомеостазу на різних рівнях організації біосистеми. Для гармонійного еволюційно адекватного функціонування комплексного об'єкта біоекоме-
дицини «людина + екосередовища» необхідно підтримувати динамічний баланс системно-середовищної взаємодії в умовах мінливих екосередовища, онто- та філогенезу. Таким чином, дотримання цього принципу як атрибута системності спрямоване на формування гармонійності біоекооб'єкта.

Принцип адекватності взаємодії системи та середовища. Для забезпечення адекватного функціонування об'єкта біоекоме-
дицини у всій різноманітності його умов щодо здоров'я людини – її фізичного, психічного та соціального стану, а також стану екосередовища, у тому числі екстремального, з яким взаємодіє людина, необхідно: необхідна індивідуально об'єктивна адаптація системно-середовища взаємодії, тобто внутрішньосистемна адаптація конкретного комплексного об'єкта функціонування «людина + екосередовище». Під внутрішньосистемною адаптацією такого складного об'єкта слід розуміти не лише взаємне пристосування людини – екосередовища, а й пристосування лише людини до екосередовищ чи лише екосередовищ до людини. При цьому індивідуально-об'єктна адаптація може здійснюватися як за рахунок еволюційних механізмів адаптації, так і за рахунок зовнішніх керуючих дій.

Принцип адекватної оптимальності системно-середовищної взаємодії дає змогу зрозуміти, що процес формування, збереження та розвитку здоров'я людини має спиратися не лише на її здатність адаптуватися до умов навколишнього середовища, а й на трансформацію екосередовища в

інтересах громадського здоров'я, специфічних фізичних, духовних, інтелектуальних і соціальних потреб. Таким чином, дотримання принципу адекватної оптимальності взаємодії системи та середовища є необхідною умовою реалізації принципу гомеостазу на різних рівнях організації біоекосистем.

Принцип еволюційної компенсації. Еволюційно-адекватні керуючі дії є пріоритетними для забезпечення індивідуально-об'єктної адаптації. У цьому випадку еволюційна відповідність визначається конкретним об'єктом біоекомединицини.

Принцип гуманізації. Для забезпечення комфортної життєдіяльності людини в навколишньому екосередовищі, незалежно від стану її фізичного, психічного та соціального статусу, необхідно формувати такі екосередовища, які адекватні особистості, відповідають її фізичному, духовному, інтелектуальні та соціальні потреби та сприяють розвитку її потенційних здібностей.

Принципи етики та естетики взаємодії людини з екосередовищем. Для формування, збереження та розвитку здоров'я як альтернативи нескінченному лікуванню хвороб людини та навколишнього середовища необхідно виховувати свідоме дбайливе ставлення до навколишнього середовища, пам'ятаючи, що головна заповідь медицина «Не нашкодь», яка стосується людини як безпосередньо, так і опосередковано, через екосередовище, що її оточує.

Принцип інтелектуалізації інформаційного простору біоекомединицини. Для оптимізації процесу вирішення завдань біоекомединицини в єдиному інформаційному полі знань предметних галузей біології, екології та медицини необхідно використовувати новітні інформаційні технології, зокрема методи, алгоритми, математичні, інформаційні та вербальні моделі, апаратно-програмне забезпечення, в результаті якого створюється інформаційний продукт, потужність інтелектуалізації інформації якого визначається здатністю дослідника формувати її та отримувати нові знання, в тому числі й ті, що виходять за межі поставленого завдання.

Отже, біоекомединицина дозволяє перенести фокус вивчення на нове, відмінне від суто медичного, уявлення про громадське здоров'я, причини патології та створити оптимальні технології, які сприятимуть підтримці та розширенню «зони здоров'я» населення, зокрема через оздоровлення усіх видів екосередовища.

Висновки. Отже, біоекомединицина є сучасним і пріоритетним напрямком біології людини, екології та медицини на тлі стійкого розвитку суспільства. Концептуальні основи цієї галузі науки включають актуальне визначення цього поняття та трактування біоекомединицини як міждисциплінарного розділу науки і практики в умовах гармонії між людьми, між

суспільствами та природою. Сукупність принципів підтримання здоров'я є альтернативою лікуванню хвороб. Завдання біоекомединици – навчитися оцінювати межі гармонійної взаємодії людини з навколишнім середовищем і пізнати механізми, що забезпечують цю гармонію в контексті громадського здоров'я. Вирішення цього завдання потребує інформаційної інтеграції та трансформації знань, накопичених у предметних галузях біології людини, екології та медицини, побудови інформаційного простору біоекомединици з використанням новітніх інформаційних технологій для розробки адекватних та оптимальних заходів, у тому числі діагностичних, лікувальних, реабілітаційних, профілактичних. Такий простір є єдиною системою знань цих предметних галузей, які орієнтовані на формування, збереження, розвиток і відновлення здоров'я населення. Алгоритм досягнення глобальної мети біоекомединици у вигляді набору принципів відображає сутність системного підходу під час вирішення конкретних проблем.

На основі структурно-системного підходу визначено, що інформаційно-структурний аспект біоекомединици як системної проблеми має певну структуру (інформаційно-структурна модель біоекомединици) та формується з таких взаємообумовлених складових: інформаційно-науковий контент предметних галузей; інформаційно-технологічне забезпечення наукових досліджень. Перша ланка включає три взаємозалежні предметно-наукові галузі, що об'єднують біологію людини, екологію та медицину. Другий компонент об'єднує такі патерни: інформаційно-комунікативні технології одержання фактичної інформації, інформаційні системи, біотехнічні системи діагностики, прогнозування та керування.

Визначено, що об'єктом біоекомединици є складна система: людина + навколишнє екосередовище – природне (довкілля), соціальне, інтелектуальне, духовне; основним методом цієї галузі науки є інформаційні технології. Охарактеризовано основні принципи єдності інформаційного простору біоекомединици: принцип узагальнення інформаційного поля знань, принцип системності дослідження, принцип гомеостазу на різних рівнях організації біосистеми, принцип адекватності взаємодії системи та середовища, принцип еволюційної компенсації, принцип гуманізації, принципи етики та естетики взаємодії людини з екосередовищем, принцип інтелектуалізації інформаційного простору біоекомединици.

Сьогодні людство все більше усвідомлює, що формування, збереження та розвиток громадського здоров'я як ніколи залежить від єдиної системи знань різних предметних галузей. Поєднання знань із предметних галузей біології, екології та медицини як найважливіших для здоров'я людини є першим внеском у формування здорового суспільства майбутнього. Алгоритм досягнення глобальної мети біоекомединици, викладений як сукупність

Література:

- 97

17. Nanotechnology in Biology and Medicine: Methods, Devices, and Applications, Second Edition / by ed. T. Vo-Dinh. Boca Raton, United States: CRC Press, 2019. 762 p.

18. Iranbakhsha A., Seyyedrezaeib, S.H. The impact of information technology in biological sciences. *Procedia Computer Science*. 2011. Vol. 3. P. 913-916.

References:

1. Znak, O.R., Dudnik, V.M., Zubarenko, O.V., Koloskova, O.K., Ovcharenko, L.S., Sorokman, T.V. et al. (2018). Status of child population health - the future of the country (part 1). *Child's health*, 13(1), 1-11.

2. Cramer, H. (2013). Public health: a multi-faceted issue. *Journal of Public Health*, 21, 121-122.

3. Valles, S.A. (2018). Philosophy of population health: philosophy for a new public health era. London: Routledge, Taylor & Francis Group.

4. Pyurko, V.E., Khrystova, T.E., Pyurko, O.E., & Kazakova, S.M. (2022). Information concept of the human health phenomenon as a guarantee of bioecosystem stability. *IOP Conf. Ser.: Earth Environ. Sci.* 1049. 012070. <https://doi.org/10.1088/1755-1315/1049/1/012070>

5. Boychuk, Yu.D. (2017). Suchasni pidkhody do rozuminnia sutnosti zdorovia liudyny ta sumizhnykh z nym poniat [Modern approaches to understanding the essence of human health and related concepts]. *Zahalna teoriia zdorovia i zdoroviazberezhennia - General theory of health and health conservation* (pp. 5-16). Kharkiv: Ed. Rozhko SG [in Ukrainian].

6. Whyte, E.B., & Olivier, J. (2021). Towards an Explanation of the Social Value of Health Systems: An Interpretive Synthesis. *International Journal of Health Policy and Management*, 10(7), 414-429.

7. Moskalenko, V.F., Hulchii, O.P., Hruzieva, T.S., Lekhan, V.M., Pershahen, Y., Khernandes, R. et al. (2013). Hromadske zdorovia [Public health]. Vinnytsia: Nova knyha [in Ukrainian].

8. Vysotska, O.V., Druz, V.A., Dobrorodnia, H.S., & Dovnar, O.Y. (2018). Avtomatyzatsiia vyznachennia spriamovanosti porushen fizychnoho rozvytku [Automation of determining the direction of physical development disorders]. *Systemy obrobky informatsii - Information Processing Systems*, 1(152), 100-107 [in Ukrainian].

9. Khristova, T.E. (2013). Vidnovlennia rukhovoii funktsii khvorykh zriloho viku pislia insultu zasobamy fizychnoi reabilitatsii [Motor function recovery of people of mature years after stroke by means of physical rehabilitation]. *Pedahohika, psykholohiia ta medyko-biologichni problemy fizychnoho vykhovannia i sportu - Pedagogics, Psychology, Medical-Biological Problems of Physical Training and Sports*, 2, 87-91 [in Ukrainian].

10. Khrystova, T.E. (2012). Suchasni pidkhody do fizychnoi reabilitatsii ditei, yaki chasto khvoriut na hostri respiratorni zakhvoriuvannia [Modern approaches to physical rehabilitation of children, who often suffer from acute respiratory infections]. *Pedahohika, psykholohiia ta medyko-biologichni problemy fizychnoho vykhovannia i sportu - Pedagogics, Psychology, Medical-Biological Problems of Physical Training and Sports*, 5, 119-123 [in Ukrainian].

11. Jameson, J.L., Fauci, A.S., Kasper, D.L., Hauser, S.L., Longo, D.L., & Loscalzo, J. (2020). Harrison's Principles of Internal Medicine, 20e. New York: McGraw-Hill Education.

12. Khrystova, T.E. (2012). Fizychna reabilitatsiia invalidiv, yaki perenesly insult (piznii period) [Physical rehabilitation of disabled people who suffered a cerebrovascular accident (late period)]. *Pedahohika, psykholohiia ta medyko-biologichni problemy fizychnoho vykhovannia i sportu - Pedagogics, Psychology, Medical-Biological Problems of Physical Training and Sports*, 10, 76-79 [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

13. Gomez-Pinilla, F. (2008). The influences of diet and exercise on mental health through hormesis. *Aging Research Reviews*, 7(1), 49-62.
14. Olsen, K.M., & Dahl, S. (2007). Health differences between European countries. *Social Science & Medicine*, 64(8), 1665-1678.
15. Pengpid, S., & Peltzer, K. (2019). Sedentary behaviour, physical activity and life satisfaction, happiness and perceived health status in university students from 24 countries. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 16(12), 2084.
16. Traina, G., Martinussen, P.E., & Feiring, E. (2019). Being Healthy, Being Sick, Being Responsible: Attitudes towards Responsibility for Health in a Public Healthcare System. *Public Health Ethics*, 12(2), 145-157.
17. Nanotechnology in Biology and Medicine: Methods, Devices, and Applications, Second Edition / by ed. T. Vo-Dinh (2019). Boca Raton, United States: CRC Press.
18. Iranbakhsha, A., & Seyyedrezaei, S.H. (2011). The impact of information technology in biological sciences. *Procedia Computer Science*, 3, 913-916.

УДК 796.015:613.8-049.34

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-100-107](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-100-107)

Юзковець Ірина Олександрівна доктор філософії з фізичної культури і спорту, доцент кафедри теорії та методики фізичного виховання і спорту, Університет Григорія Сковороди в Переяславі, вул. Сухомлинського, 32, м. Переяслав, 08400, тел.: (093) 681-98-82, <https://orcid.org/000-0001-9372-550X>

Красов Олександр Іванович викладач кафедри теорії та методики фізичного виховання і спорту, Університет Григорія Сковороди в Переяславі, вул. Сухомлинського, 32, м. Переяслав, 08400, тел.: (063) 834-03-55, <https://orcid.org/0000-0001-9826-2065>

СПОРТИВНЕ ТРЕНУВАННЯ ЯК ОСНОВА ЗБЕРЕЖЕННЯ ТА ЗМІЦНЕННЯ ГРОМАДСЬКОГО ЗДОРОВ'Я

Анотація. Здоров'я це універсальний феномен, що має і матеріальний, і духовний аспекти. Здорова людина, більш продуктивна, відповідно і затребувана в суспільстві. Повноцінне життя людини залежить від здоров'я. Йому необхідно приділяти багато часу, намагаючись не нехтувати рекомендаціями досвідчених фахівців – медиків та вчених. В основному ці поради пов'язані саме з фізичною активністю, тому що спорт приносить людині незаперечну користь. У сучасному світі фізична культура і спорт набувають все більшої популярності серед усіх верств населення, займатися спортом стає престижно. При цьому заняття спортом серед широких мас населення виступають не тільки як інструмент підтримки фізичного здоров'я, а й як спосіб емоційного «розвантаження» людини як свого роду антидепресант. Завдання збереження здоров'я є пріоритетними в усьому світі. В останні роки через політичні, соціально-економічні проблеми, пандемію, війну в суспільстві зростає рівень психологічної напруги. Фізична культура та спорт, будучи ключовими компонентами здорового способу життя, розглядаються як одні з найефективніших способів зниження емоційної втоми, депресії та почуття страху. Для кращої реалізації завдань підтримання рівня здоров'я суспільства потрібна державна підтримка у його популяризації, розвиток соціальної сфери, інфраструктури, а також особиста ініціатива кожної людини. Одним з найбільш дієвих способів зняття психологічного дискомфорту та депресії є спорт, фізичні вправи та туризм. Коли мова заходить про фізичну активність, багато хто за «замовчуванням» думає про спорт. Однак фізична активність – це не аматорське, і тим більше

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

не професійне заняття будь-яким видом спорту. Згідно ВООЗ, спорт є однією зі складових частин фізичної активності, яка включає в себе набагато більше її різновидів, і яка в цілому включає практично весь спектр м'язових дій людини.

Ключові слова: спорт, фізична активність, здоров'я, тренування, суспільство.

Yuzkovets Iryna Oleksandrivna PhD in Physical Culture and Sport Sciences, Associate Professor, Hryhoriy Skovoroda University in Pereiaslav, St. Sukhomlynskoho, 32, Pereiaslav, 08400, tel.: (093) 681-98-82, <https://orcid.org/000-0001-9372-550X>

Krasov Oleksandr Ivanovich Lecturer, Hryhoriy Skovoroda University in Pereiaslav, St. Sukhomlynskoho, 32, Pereiaslav, 08400, tel.: (063) 834-03-55, <https://orcid.org/0000-0001-9826-2065>

SPORTS TRAINING AS THE BASIS OF PRESERVING AND STRENGTHENING THE HEALTH OF THE POPULATION

Abstract. Health is a universal phenomenon that has both material and spiritual aspects. A healthy person is more productive and, accordingly, in demand in society. A full-fledged human life depends on health. He needs to devote a lot of time, trying not to neglect the recommendations of experienced specialists - doctors and scientists. These tips are mainly related to physical activity, because sports bring undeniable benefits to a person. In the modern world, physical culture and sports are gaining more and more popularity among all segments of the population, sports are becoming prestigious. At the same time, playing sports among the broad masses of the population acts not only as a tool for maintaining physical health, but also as a way of emotional "unloading" of a person as a kind of antidepressant. The task of preserving health is a priority all over the world. In recent years, due to political, socio-economic problems, pandemic, war, the level of psychological tension in society is increasing. Physical culture and sport, being key components of a healthy lifestyle, are seen as one of the most effective ways to reduce emotional fatigue, depression and feelings of fear. In order to better implement the tasks of maintaining the level of public health, state support is needed in its popularization, development of the social sphere, infrastructure, as well as personal initiatives of each person. One of the biggest ways to deal with psychological discomfort and depression is sports, exercise and tourism. When it comes to physical activity, many people automatically think of sports. However, physical activity is not an amateur, let alone a professional concept of any kind of

sport. According to the WHO, sport is one of the constituent parts of physical activity, which includes the choice of more of its varieties, and which in general includes almost the entire range of human muscle actions.

Keywords: sport, physical activity, health, training, society.

Постановка проблеми. Технічний прогрес не стоїть на місці, в наше життя міцно входять різні гаджети, які істотно полегшують життя, і, як наслідок, фізична активність людей істотно скорочується. Таку тенденцію можна простежити навіть у останнє десятиліття. З одного боку, людству можна віддати належне, адже світ розвивається і прогрес не стоїть на місці. Значення спорту для здоров'я людини є дуже істотним. Однак є і негативні наслідки технічного прогресу – пасивний спосіб життя веде до зниження функціональних здібностей людини, скелет та м'язи стають слабшими та навіть змінюється робота внутрішніх органів. Недостатній об'єм фізичної активності призводить до того, що порушується функціонування всіх органів та страждає організм людини вцілому. В результаті чого починають розвиватися різні захворювання. Саме тому роль спорту для здоров'я людини має велике значення. Як мінімум тому, що фізична активність – це чи не єдиний доступний нам спосіб задовольнити природну потребу у русі та фізичній активності. Здоров'я людини і спорт, мають між собою міцний зв'язок [1,4].

Повноцінне життя людини залежить від рівня здоров'я. Йому необхідно приділяти багато часу, намагаючись не нехтувати рекомендаціями досвідчених фахівців – медиків та вчених. В основному ці поради пов'язані саме з фізичною активністю, тому що спорт приносить людині беззаперечну користь.

По-перше, заняття фізичною культурою зміцнюють м'язи, покращують кісткову тканину — жити стає легше у буквальному значенні слова. Крім того, людина набуває витривалості не лише фізичної, а й психологічної, адже спорт виховує характер і силу духу. Завдяки спортивним тренуванням кількість здорових судин збільшується, покращується стан серцево-судинної системи, що усуває головний біль, прояви метеозалежності, мігрені, які часто зустрічаються у людей різного віку.

Ще одна позитивна складова впливу спортивних тренувань на здоров'я виявляється у тому, що фізична активність – профілактика остеохондрозу. Спортивні навантаження запобігають утворенню гриж, артрозу та остеопорозу. Під час занять покращується швидкість та спритність рухів, їх координація, швидкість реакції, завдяки фізичній активності покращується мозкова діяльність, в основному через нові рухи та командні ігри [1, 7].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Спорт та здоровий спосіб життя нерозривно пов'язані один з одним. Як правило, спортсмени – рішучі

та цілеспрямовані люди, які постійно йдуть вперед. Позитивний вплив спорту на здоров'я та характер людини ніколи не підлягав сумніву та має науково підтверджені дані [2, 3, 5].

При регулярних заняттях фізичною культурою та спортом можемо помітити позитивний вплив на здоров'я людини:

1. При регулярних заняттях спортом покращується постава. Це сприяє правильному розташуванню всіх органів людини.

2. Кістки та зв'язки стають міцнішими, що зменшує ризик травм при падіннях та сильних забоях.

3. Серце стає витривалішим, отже, знижується можливість інсультів та інфарктів у похилому віці.

4. Фізичні вправи покращують кровообіг.

5. Спорт та здоровий спосіб життя допомагають виглядати краще: забезпечують гарну підтягнуту фігуру.

6. Регулярні фізичні навантаження знімають стрес, покращують настрій та підвищують працездатність людини. Можливо, тому люди, які займаються спортом з юнацьких років, навіть у літньому віці виглядають молодо та менше страждають від хвороб.

Мета статті – обґрунтувати вплив спортивних тренувань та занять фізичною культурою на збереження та підвищення рівня здоров'я населення.

Виклад основного матеріалу. Розглянемо які переваги мають заняття фізичною культурою та спортом людей.

1. Заняття дозволяють легко справлятися навіть із значними фізичними, моральними та розумовими навантаженнями, які так чи інакше зустрічаються в житті кожної людини. У молодій та здорової, але нетренованої людини, буде менше переваг навіть перед літніми, але тренованими людьми. Візьмемо простий приклад: підйом сходами. Якщо ви завжди їздите на ліфті, то такий підйом викличе у вас задишку, почастішання серцебиття, і загалом призведе до сильної втоми. А якщо ви звикли ходити пішки, то, збігаєте сходами, не замислюючись. Також легко ви впораєтесь і будь-якою іншою дією, недоступною тим, хто заперечує значення фізкультури та спорту в нашому житті.

2. Фізична культура і спорт у нашому житті тренують м'язи, систему кровообігу, силу, витривалість організму. Отже, позитивним чином впливають на імунітет, стан здоров'я, молодість і красу, зберігають здатність до праці та активного способу життя на довгі роки.

3. Фізична культура і спорт корисні людям як розумової, так і фізичної праці. Перші часто ведуть «сидячий спосіб життя», що веде до різних деформацій скелета та хребта, зниження інтенсивності обміну речовин, і, зрештою, до розвитку хвороб. Їм фізкультура і спорт допоможуть завжди

бути в тонусі. Другі часто залучають у роботу лише певні групи м'язів. Їм фізкультура та спорт допоможуть збалансувати навантаження та не допустити асиметричного розвитку м'язів тіла.

Згідно з дослідженням соціологів, людина, яка систематично займається спортом, у 2—3 рази легше переносить перепетії життя, на 15—20 % ініціативніша в роботі, громадському житті колективу, у нього вища творча активність, товариськість, вона більше впевнена в собі, прагне досягти найкращих результатів. Велика група вчених, вивчивши вплив фізичної культури та спорту на спосіб життя людини, зробили висновок також про вдосконалення багатьох важливих соціальних та біологічних якостей людей, які надають прогресивний вплив на формування та гармонійний розвиток та виховання людини [1, 6].

У нашому швидкоплинному житті, яке сповнене стресами, браком часу, поганою екологією, необхідно вчасно прислухатися до свого тіла, і прожити здоровою, молодою, щасливою людиною все своє життя. Єдиний спосіб продовжити молодість, красу та залишатися надовго впевненою в собі людиною – це спортивні тренування та заняття фізичною культурою. Тому починати думати про здоров'я, красу тіла, внутрішню енергію, розвиток духовної гармонії необхідно з дитинства.

Заняття фізичними вправами відіграють значну роль у працездатності членів нашого суспільства, саме тому знання та вміння з фізичної культури повинні закладатися в освітніх закладах різних рівнів та поетапно. Чималу роль у вихованні і навчанні фізичної культури вкладають і вищі навчальні заклади, де в основу викладання повинні бути покладені точні методи, способи та прийоми, які в сукупності вибудовуються добре організовану і налагоджену методику навчання, розвитку та виховання. Оздоровчий та профілактичний ефект фізичної культури нерозривно пов'язаний із підвищеною руховою активністю, посиленням функцій опорно-рухового апарату, активізацією обміну речовин.

Для досягнення позитивного ефекту від занять потрібно правильно виставляти пріоритети перед початком тренувань:

- насамперед, необхідно тверезо оцінити свої сили. У такій справі як фізичні навантаження головне – не перестаратися. Початківцю спортсмену потрібно особливо уважно прислухатися до власних відчуттів. Не варто займатися «до неможу». Як тільки з'являється відчуття, що м'язи попрацювали достатньо, потрібно припинити виконання вправи. Не слід засмучуватися, якщо не вдасться відразу зробити багато підходів або досягти певного результату. Успіх прийде поступово з часом.

- дозувати навантаження залежно від віку. Зрозуміло, що маленьким дітям, підліткам і людям похилого віку протипоказані навантаження,

пов'язані, наприклад, з підняттям тяжких предметів. Чоловікам та жінкам середнього віку можна працювати над певними групами м'язів, які вважаються проблемними.

- тренування мають бути регулярними. Тільки тоді можливе досягнення бажаного результату. А якщо ваші заняття спортом обмежаться відвідуванням спортзалу двічі чи тричі за півроку, спорт та здоровий спосіб життя ніяк на вас не вплинуть.

Однак за бажання не завжди є можливість зайнятися улюбленим видом спорту. Можливо, немає умов для занять, можливо, немає фінансових можливостей, щоб оплачувати послуги тренера та купувати екіпірування, а можливо починати займатися просто пізно. Не варто зневірятися! Існує безліч найдоступніших для новачків видів спорту, які допоможуть тримати себе у формі без особливих витрат (біг, ходьба, плавання) [3, 4].

Існують такі види спортивних тренувань:

1. Силові тренування – збільшення м'язів та розвиток фізичної сили. У процесі використовуються як вільні ваги так і спеціалізовані тренажери.

2. Кардіотренування – вправи, спрямовані на зміцнення серцево-судинної системи та витривалості. Біг, плавання, велосипедні прогулянки, аеробіка – все це кардіотренування.

3. Функціональні тренування – орієнтовані на покращення координації, гнучкості та сили, використовуються вправи, що імітують рухи з повсякденного життя.

4. Інтервальне тренування – поєднання коротких періодів інтенсивної активності з періодами відпочинку. Ефективно для покращення витривалості та спалювання калорій.

5. Технічні тренування – спрямовані на розвиток специфічних навичок для певного виду спорту, включаючи покращення техніки рухів та ігрових моментів.

Комбінування цих методів в індивідуальних тренувальних програмах дозволяє ефективно досягати різноманітних цілей: від покращення фізичної форми до досягнення специфічних результатів у певних видах спорту.

У тренувальному процесі застосовується безліч різноманітних засобів та інвентарю, призначеного для конкретних потреб конкретного спортсмена.

Ось кілька ключових категорій, які широко використовуються в спортивних тренуваннях професійних спортсменів, спортсменів-аматорів та всіх охочих займатися спортом:

- *тренажери* – сучасні тренажери надають широкий спектр можливостей для тренувань різних груп м'язів. До цієї категорії входять і бігові доріжки, і велотренажери, і тренажери для силових вправ, а також безліч інших спеціалізованих пристроїв;

- *вільні ваги* – гантелі, штанги та гирі є незамінним інвентарем для силових тренувань, розвивають м'язи та покращуючи загальну фізичну форму спортсмена;

- *власна вага* – віджимання, присідання, підтягування, планки та інші вправи, спрямовані на всебічний розвиток фізичних здібностей без додаткового інвентарю;

- *психофізіологічні методи* – техніки дихальної гімнастики, медитації та йоги, спрямовані на покращення психологічного благополуччя та управління стресом. Ці засоби показують, що для досягнення успіху важливим є не тільки ваш фізичний шлях, але й ментальний;

- *технічні тренування* - залежно від виду спорту використання технічних засобів, таких як м'ячі, ракетки, лижі, може бути необхідним для розвитку специфічних навичок [5, 7].

Вибір засобів та інвентарю завжди залежить від індивідуальних цілей, рівня підготовки та переваг спортсмена.

Висновки. Спортивне тренування є ключовим компонентом здорового способу життя і є безперервним і багатогранним процесом, спрямованим на досягнення фізичної та психологічної гармонії. Малорухливий спосіб життя – одна з багатьох бід сучасного людства. Рухова активність має вплив на подолання рухового дефіциту (гіподинамії), збереження і зміцнення здоров'я. Недостатня рухова активність призводить до порушення в організмі людини нервово-рефлекторних зв'язків, закладених природою, наслідком є розлад діяльності серцево-судинної та інших систем, порушення обміну речовин та розвиток різних захворювань. Таким чином, правильно підібрані та оптимально сплановані фізичні навантаження сприяють підтримці на високому функціональному рівню всіх систем організму, забезпечують достатню працездатність, роблять життєдіяльність людини більш економічною та попереджають розвиток в організмі багатьох патологічних процесів.

Література:

1. Анікеєнко Л., Білоконь В. Спортивні ігри в університеті. Вплив на стан здоров'я студентів. *Науковий часопис Українського державного університету імені Михайла Драгоманова*, №5(178), 2024. С. 238-241. [https://doi.org/10.31392/UDU-nc.series15.2024.5\(178\).48](https://doi.org/10.31392/UDU-nc.series15.2024.5(178).48)
2. Каракай І. В. Вплив фізичної культури та спорту на здоров'я та якість життя: аспекти фізіології, психології та соціальної адаптації. 2024. 92 с.
3. Лівак П. Є., Павлова О. М., Кушнір Р. Г. Спорт та інновації: розвиток фізичної культури та здоров'я через новаторські підходи в Україні. *Академічні візії*, (30). 2024. С. 1-12.
4. Обозна О. М. Розвиток фізичної культури і спорту як важливий напрям державної політики України щодо забезпечення здоров'я громадян. *Державне управління: теорія та практика* 2. 2014. С. 39-44.

5. Пішак О. В., Романів Л. В., Поліщук Н. М. Сучасні тенденції фізичного виховання, спорту та здоров'я людини в національній системі освіти. 2021 . С. 53-59.

6. Тодорова В. Основи теорії і методики спортивного тренування : навчальний посібник. Одеса : Університет Ушинського, 2023. 206 с.

7. Хромих Р. В. Спорт як складова активізації здорового способу життя студентської молоді. Diss. 2020.

References:

1. Anikeienko L.& Bilokon V. (2024). Sports games at the university. Impact on students' health. *Naukovyi chasopys Ukrainського derzhavnoho universytetu imeni Mykhaila Drahomanova*, №5(178). 238-241. [https://doi.org/10.31392/UDU-nc.series15.2024.5\(178\).48](https://doi.org/10.31392/UDU-nc.series15.2024.5(178).48) [in Ukrainian].

2. Karakai I. V. (2024). The influence of physical culture and sports on health and quality of life: aspects of physiology, psychology and social adaptation. [in Ukrainian].

3. Livak P. Ye., Pavlova O. M. & Kushnir R. H. (2024). Sport and innovation: development of physical culture and health through innovative approaches in Ukraine. *Akademichni vizii*, (30). 1-12. [in Ukrainian].

4. Obozna O. M. (2014). The development of physical culture and sports as an important direction of the state policy of Ukraine to ensure the health of citizens. *Derzhavne upravlinnia: teoriia ta praktyka* 2. 39-44. [in Ukrainian].

5. Pishak O. V., Romaniv L. V. & Polishchuk N. M. (2021). Modern trends in physical education, sports and human health in the national education system. 53-59. [in Ukrainian].

6. Todorova V. (2023). Basics of the theory and methods of sports training: a study guide. Odessa : Universytet Ushynskoho. [in Ukrainian].

7. Khromykh R. V. (2020). Sport yak skladova aktyvizatsii zdorovoho sposobu zhyttia studentskoi molodi [Sport as a component of activating a healthy lifestyle of student youth]. Candidate's thesis. [in Ukrainian].

СЕРІЯ «Гуманітарні науки»

УДК 821.09:947.084.8:316.346.

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-108-118](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-108-118)

Йолкіна Лариса Віссаріонівна кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри української літератури, Український державний університет імені Михайла Драгоманова, вул. Пирогова, 9, м. Київ, 01030, тел.: (050) 655-75-91, <https://orcid.org/0000-0002-4342-9160>

Маїк Мар'яна Богданівна магістрантка, Український державний університет імені Михайла Драгоманова, вул. Пирогова, 9, м. Київ, 01030, тел.: (063) 204-87-46 <https://orcid.org/0009-0002-9422-1578>

ПРОБЛЕМА ЗРАДИ ЖІНКИ ПІД ЧАС ВІЙНИ (ЗА ПОВІСТЮ О. ДОВЖЕНКА «УКРАЇНА В ОГНІ»)

Анотація. Стаття присвячена дослідженню на матеріалі кіноповісті Олександра Довженка «Україна в огні» проблеми жіночої зради у важкі часи Другої світової війни.

На сьогодні запропонована в статті тема дослідження є досить актуальною, оскільки Україна переживає ті ж події, що й понад пів століття тому. Уже понад два роки українські жінки відчують змішані емоції: страх, біль втрати, розпач, моральне спустошення, особливо ті, які зазнали знущань і принижень від ворога, залишившись на окупованій території.

Дослідники на прикладі повісті О. Довженка «Україна в огні», де описані події війни, роблять спробу проаналізувати життєвий досвід жінок, які зазнали поневірянь в роки Другої світової війни.

У статті подана характеристика Христі Хуторної, як образу багатостраждальної і трагічної долі України, що зосередив у собі велику кількість болісних для українського жіноцтва проблем. Також проаналізовано з позиції зради стосунки Христини з французьким офіцером Антоніо Пальмою. Автор намагався пояснити читачеві, що штовхнуло Христю та інших дівчат вчинити «зраду». Ці проблеми порушено в нашій статті. Аналіз здійснювали, беручи до уваги становище, в якому опинилася героїня твору.

У цій праці запропонована також характеристика найсвітлішого образу повісті – Олесі, як уособлення незламності та вірності своїй Батьківщині.

Детально проаналізовано в статті епізод зустрічі Олесі із молодим українським танкістом Василем Кравчиною та ніч, яку провела разом ця надзвичайна пара, що набуває символічного значення і змінює життя дівчини, яка втратила цноту з українським солдатом, щоб не зазнати безчестя від ворога, котрий таким чином ще раз принизив би її народ.

Аналізуючи проблему зради, не оминаємо й питання національної самоідентифікації героїнь.

У статті також розглядається страшніша зрада владою свого народу, жінок, залишених на поталу ворогові. Як приклад наведено історію двох жінок, які прийшли до очільника міста, шукаючи рятунку та правди.

У матеріалі статті подані уривки із щоденникових записів Олександра Довженка, що розкривають позиції письменника.

У подальшому це дослідження плануємо розширити й здійснити ґрунтовний порівняльний аналіз жіночих образів у творах, присвячених часам Другої світової війни та гібридної російсько-української війни.

Ключові слова: національна самоідентифікація, зрада, проблема «жінка і війна», повість.

Yolkina Larysa Vissarionivna Ph.D. in Philological, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Ukrainian Literature, Ukrainian State University of Mykhailo Drahomanov, St. Pirogov, 9, Kyiv, 01030, tel.: (050) 655-75-91, <https://orcid.org/0000-0002-4342-9160>

Maik Mariana Bohdanivna Master's student Ukrainian State University of Mykhailo Drahomanov, St. Pirogov, 9, Kyiv, 01030, tel.: (063) 204-87-46, <https://orcid.org/0009-0002-9422-1578>

THE PROBLEM OF BETRAYAL OF A WOMAN DURING THE WAR (BASED ON O. DOVZHENKO'S NOVEL "UKRAINE IN FLAMES")

Abstract. The article is devoted to the study of the problem of female infidelity during the difficult times of the Second World War based on the film story "Ukraine on fire" by the Ukrainian writer Oleksandr Dovzhenko.

Today, the research topic proposed in the article is more relevant than ever, since Ukraine is currently experiencing the same events as more than half a century ago. For more than two years, Ukrainian women have been feeling mixed emotions: fear, pain of loss, despair, moral devastation, especially those who suffered abuse and humiliation from the enemy while remaining in the occupied territory.

Using the example of O. Dovzhenko's novel "Ukraine on Fire", which describes the events of the war, the researchers attempt to analyze the life experience of women who were displaced during the Second World War.

The article describes Khrysta Khutornaya as an image of the long-suffering and tragic fate of Ukraine, which concentrated a large number of painful problems and images for Ukrainian women. Christina's relationship with the French officer Antonio Palma from the point of betrayal is also analyzed. The author tried to explain to the reader what pushed Khrystia and other girls to "treason". These problems are raised in our article. The analysis was carried out, taking into account, of course, the situation in which the heroine of the work found herself.

This work also offers a characterization of the brightest image in the story - Olesya, as the personification of indomitability and loyalty to the Motherland.

The article analyzes in detail the episode of Olesya's meeting with the young Ukrainian tanker Vasyl Kravchyna and the night spent together by this extraordinary couple, which acquires symbolic meaning and changes the life of a girl who lost her virginity to a Ukrainian soldier in order not to be dishonored by the enemy, who thus still humiliates her people.

Analyzing the problem of betrayal, we do not ignore the issue of the heroines' national self-identification.

The article also examines the more terrible betrayal by the authorities of their people, women who were left to perish by the enemy. As an example, the story of two female teachers who came to the head of the city, seeking salvation and truth, is given.

The article also examines the more terrible betrayal of the power of their people, women who were left to perish by the enemy. As an example, the story of two female teachers who came to the head of the city, seeking salvation and truth, is cited.

The article contains excerpts from Oleksandr Dovzhenko's "Diary Notes" that reveal the writer's position.

In the future, we plan to expand this research and carry out a thorough comparative analysis of female images in works dedicated to the times of the Second World War and the hybrid Russian-Ukrainian war.

Keywords: national self-identification, betrayal, the problem of "woman and war", novel.

Постановка проблеми. Війна – це лихо, смерть і сльози, втрати близьких, знущання над живими. Це завжди тяжке випробування для будь-якої країни та народу. Для українців жахи, здається, нескінченні: oprіч національно-визвольної боротьби, пережили Першу і Другу світові війни, а нині – долаємо ворога в повномасштабній війні, що своїм початком сягає 2014 року й на повну потужність розгорілася в лютому 2022 року, принісши горе й смерті майже в кожну українську родину.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Друга світова війна забрала життя мільйонів людей, а ті, хто залишився живий, відчули на собі весь страшний тягар її жорстокості. Погляд у відстань понад пів століття завдяки художній літературі дає змогу пізнати тяготи, пережиті нашими співвітчизниками в минулому, і загартувати свої серця, відчуваючи сучасне.

У «Першій записній книжці» 30 березня 1942 року український письменник і свідок тих подій Олександр Довженко з трагічним пафосом занотував: «Війна стала великою, як життя, як смерть. Воює все людство. Ніби земна куля влетіла в якусь криваву божевільну туманність. Війна стала сенсом життя» [3, с. 45].

Війну як трагедію людства зробили темою своїх творів багато письменників, особливо ті, хто був учасником бойових дій, і ті, чиє дитинство опалила війна (Олександр Довженко, Андрій Малишко, Олесь Гончар, Ліна Костенко, Григор Тютюнник та багато інших митців).

Практика показала, що найбільш незахищеними в таку пору є жінки та діти жінки. Жінки, залишені на поталу ворогам, потерпали як фізично (згвалтування, поранення, загибель, полон, вивезення в Німеччину), так і морально (душевні хвороби). Залишені на окупованій території, вони ставали легкою здобиччю гітлерівських вояків. Часто поставши перед вибором: зберегти життя чи гідність, дівчата обирали життя, зважувалися на важкий крок – тілесну зраду. Ця тема поширена у вітчизняній літературі, але особливого звучання вона набула в кіноповісті «Україні в огні» Олександра Довженка, яка була написана в час, коли ще вирували події війни. Особливо хвилювала майстра доля пересічної української жінки в екстремальних умовах Другої світової війни. «Велика і надзвичайна тема – українська жінка і війна. Хто виніс і витяг на своїх плечах найбільше лиха, жорстокостей, ганьби, насильства? Українська мати, сестра, жінка, улюблена» [3; с. 51], – зазначив митець у своєму «Щоденнику» 6 березня 1942 року.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Цього важливого питання у творчості О. Довженка торкалися А. Новиков («Образ України у творчій спадщині Олександра Довженка»), С. Привалова («Жіночі образи в літературній творчості О. Довженка»), Н. Троша («Мотив збереження історичної пам'яті у кіноповісті Олександра Довженка "Україна в огні"»), З. Шевченко («Зображення війни у творчій спадщині О. Довженка»), С. Максимчук-Макаренко («Українська жінка на війні: проблема патріотизму й зради (на матеріалі літературної творчості О. Довженка)», «Типологія жіночих образів в літературі») та деякі інші українські літературознавці. Але тема глибока й багатогранна, що й обумовлює пошук нових, не розкритих у попередніх дослідженнях нюансів.

Мета статті – дослідити особливості реалізації проблеми жіночої зради в час війни (на прикладі кіноповісті О. Довженка «Україна в огні»), розкрити акцентовані письменником супутні проблеми, що є поштовхом до поведінки, яка викликає осуд оточення.

Виклад основного матеріалу. О. Довженко став одним із перших серед тих письменників, хто наважився написати про реальні людські почуття і прагнення в часі війни, про стосунки між людьми, які належали до ворогуючих таборів. У реальному житті жінкам і дівчатам, що мали нещастя з тих чи інших причин вступити у відносини з окупантами, після жорсткого допиту радянські «визволителі» оголошували звинувачення в зрадництві й здебільшого без зайвих формальностей страчували.

О. Довженко у творенні своїх персонажів не відступав від реалій життя, використовував як вимисел, так і домисел, але завжди залишався чесним із читачем. Свідчення цьому знаходимо в «Щоденникових записах» митця, де він згадує свою розмову з генералом, якому доводилося допитувати неповнолітніх «зрадниць» і який потім холоднокровно розстрілював цих дівчат. Згадано в записах і про одну дівчину, яка два роки жила з офіцером, котрий узяв її, коли їй було лише 15 років. Зізналася вона й у тому, що любить його [4, с. 88].

Пізніше цей епізод, але з певними домислами, знайшов своє художнє втілення в кіноповісті «Україна в огні» в образі Христі Хуторної і її стосунках з італійським офіцером Антоніо Пальмою.

Образ Христі в кіноповісті сповнений найбільшим трагізмом. Дівчина отримала менш патріотичне виховання, але вона щира, відверта, смілива. Хоч не менш красива й обдарована, ніж Олеся, але значно емоційніша. Христя не перебуває під тиском сильного батька, вона не хоче приймати страждання як долю і зневажає слабких чоловіків, а серед них і радянських воїнів, які не наважилися їй та її односельцям сказати правду про свій відступ. Дівчина частіше, ніж інші, ставить запитання, прагне дошукатися відповіді на них, осмислює свою долю. Автор, створюючи образ цієї героїні, акцентує на її розтерзаній душі. Дівчині гірко від усвідомлення свого рабського становища, від того, що розженуть українок «по чужих світах, мов чайок у бурю» [2, с. 510]. Смілива Христя іде до італійського офіцера, щоб вижити. Митець показує, що багато дівчат у вирі війни постали перед вибором: зрадити і вижити чи зберегти вірність Батьківщині і залишитися зганьбленою, скаліченою (можливо, і убитою). О. Довженко дає реципієнтам чітко зрозуміти, що вона не отримує насолоди від такого співжиття, але для неї це краще, ніж умови, в яких перебувала раніше. Ставши дружиною італійського офіцера Антоніо Пальми, згодом по-справжньому закохується в нього. Вона проклинає радянську армію, яка відступила і залишила Україну ворогам; ненавидить нацистів і страждає, розуміючи свій гріх.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Христя немилосердна до себе й до тих, хто покинув її та інших дівчат на поталу ворогові. Це спостерігаємо в ситуації, коли дівчина потрапляє в полон до радянських партизанів, де відбувається над нею судилище, яке влаштовує бездумний, жорстокий прокурор Лиманчук. Саме він збрехав людям і відмовив залишати рідні домівки, гарантуючи, що ворог не пройде. Хутірна щиро й правдиво, з гідністю дає відповіді на всі його запитання, адже вони колись теж хвилювали її. Вона переконливо доводить, чому в неї та подібних до неї дівчат відсутні національна гордість і людська гідність. Христю судили в партизанському загоні за те, що за неймовірно складних обставин вона вибрала життя, а не нівечення тіла й душі здичавілими солдатами. Однак, попри те, що ця жінка-страдниця не вчинила жодного злочину, її клеймували як останню потвору різними назвиськами, з яких чи не найпристойнішим було – «повія».

Кульмінацією сцени судилища стає монолог Христини перед радянськими партизанами: дівчина не лише говорить про безвихідь ситуації, в якій опинилася, але й пояснює, чому українські жінки масово віддаються ворогові: «...що зробила я щось запертне, зле і незаконне, що нема в мене ні отієї, що ви казали, національної гордості, ні честі, ні гідності» [2, с. 545].

Прощення від чоловіків-переможців вона так і не отримує: партизани не присуджують дівчині смертну кару, але відправляють спокутувати гріх помстою. Христю поставили в один ряд з чоловіками-дезертирами, внутрішніми ворогами. О. Довженко несподіваним чином моделює фінал «суду» – командир партизанського загону ухвалює одноосібне рішення: відпустити Христю на всі чотири сторони. У такому повороті справ автор бачив певний сенс. По-перше, командир проявив людяність, що вселяє віру в справедливість. По-друге, він повірив у невинуватість дівчини, яка вже настільки зневірилась, що не хотіла більше жити. По-третє, показав те, на скільки в часі війни є важливішою помста ворогам, котрі підступно вдерлися в Україну, ніж розправа над постраждалим, пограбованим, приниженим людом.

Митець доходить висновку, що саме страх бути однією з тих, хто згорить у полум'ї війни, інстинкт самозбереження штовхав наших дівчат на нерозважливі вчинки. Немає жодного сумніву, що в такий спосіб, засобами художнього слова, митець хотів звернути увагу на цю велику проблему, вказавши на шляхи її вирішення.

Звертаючись до проблеми зради жінок у повісті О. Довженка «Україна в огні», маємо зауважити, що формування митцем образу Христі Хуторної та історія її взаємин з італійським офіцером відбувається в такий спосіб, коли реципієнт не засуджує дівчину. Так, не схвалює її вчинок, але не засуджує героїню. Він протиставляє беззахисній особистості фізично сильних чоловіків, які виявили духовну ницість, збрехавши своєму народові.

Сучасні дослідники творчості Олександра Довженка долю Христі Хуторної порівнюють з трагічною, багатостраждальною долею всієї України [1, с.128-130; 4, ст. 89].

Докорінно відрізняється від постаті Христі Хуторної образ Олесі Запорожець. Можна припустити, що в цій постаті О. Довженко втілив свій ідеал української жінки, жінки-патріотки. Можемо стверджувати, що це довершений, найсвітліший образ твору.

Олеся – гарна, працююча, скромна, співуча, на всі руки майстриня. Ідеальна українка. Вона, як і більшість селян, що не хотіли залишати рідної домівки, залишилася під окупантами. Будучи людиною надзвичайної сили волі, вона не стає на шлях компромісу із совістю. Понад усе дівчина любить свій рід і свій народ. Тут вирішальну роль відіграє національна самоідентифікація. Олеся – це величний національний образ. Вона стає берегинею свого роду. Розуміння цього приходить після спостереження кількох епізодів твору, які становлять своєрідне обрамлення: на початку твору мати виряджає на війну синів Запорожців, а в прикінцевій сцені увесь свій рід благословляє сильна й водночас ніжна дівчина [4, с. 97].

Сексуальне підкорення жінок з чужого табору здавна було одним із способів підпорядкування іншої нації. Це один із шляхів дикунського вивищення над переможеними. Залишаючись у селі, дівчина була свідомо того, що може бути згвалтована ворогами. Це штовхає її на нечуваний крок, який можна розглядати як прояв, патріотизму, національної гідності і самоповаги: цілком обдумане й виважене рішення віддатися одному з бійців-українців, хай утомленому відступом, знеможеному, але своєму. Таке рішення породжене бажанням відвернути від себе наругу ворога, який брутально й дико відняв би в неї цноту. І саме так вона виривала в якогось там гітлерівця шанс принизити свій народ. Символічний чин Олесі підносить її образ над іншими в повісті.

Автор філігранно вимальовує картини і думки: «"Останні йдуть, – подумала Олеся. – Невже останні?" І рішилася вона на крок нечуваний, небачений ні в її селі ніколи, ні в усім її народі. На вчинок надзвичайний, від одної згадки про який у неї захолинуло і спинилося серце. На вчинок грізний, що підказав їй грізний, надзвичайний час. Що кинуло її на цей учинок? Що наштовхнуло? Глибина інстинкту роду, підсвідома мудрість, що з'являються на допомогу людині в грізні часи, коли розум холоне і не встигає усвідомити небезпеку, і спитати нікого, і грізний час летить лавиною згори» [2, с. 520].

Вона виходить на дорогу й запрошує до хати танкіста Василя Кравчину. Звернімо увагу на те, що той перший ліпший виявився досить показним юнаком: «До Олесі підійшов один з останніх бійців, танкіст Василь Кравчина, аж з-під Кам'янця-Подільського, і пожадливо припав до відра. Був

він добрий кремезний юнак. Одежа вся в пилу і поті. На рукаві й спині пропалена сорочка на пожарах. Здорові темні руки, патьоки на шиї і скронях і зморшки на чолі також не по літах» [2, с. 520].

Ще не відомо, чи повернеться живим Василь, ще не відомо, яка доля спіткає Олесю, але автор дарує їй пару гідну любові й поваги. Віра в майбутнє нації, яка виростатиме зокрема й з роду Запорожців-Кравчин, – це віра в майбутнє українського народу. Це віра, яку плекав у далекому 1943-ому Олександр Довженко.

Зрада народній традиції, християнській чесноті переростає в щось святе й жертвне. Свята ніч змінила і Олесю, і Василя: народилося щире кохання, яке поєднало серця і тіла. Одинокі душі, що блукали дорогами війни отримали сенс свого буття в цьому світі.

О. Богдашина вважає, що роль і значення вольового для дівчини рішення віддати цноту першому зустрічному солдатowi, аби тільки вона не дісталася німцю, відображає ставлення автора до дівоцтва в цілому. Автор певною мірою знецінює дівоцтво, приписуючи цноті певний матеріальний символізм [1 с. 127–128]. Дозволимо з цим не погодитися, оскільки йдеться про духовне збереження національної гідності, збереження чистоти першої шлюбної ночі, яку вже ніхто й ніколи не зможе відібрати в Олесі. Дівчина свідомо, що ворожі солдати можуть її зґвалтувати, але вже не зможуть відняти сокровенне – цноту.

Звернімо увагу: Олеся намагається естетизувати обставини втрати цноти і наблизити епізод до ритуалу шлюбної ночі. А Василь Кравчина починає називати випадкову кохану дружиною – попри те, що навіть не пам'ятає, в якому селі біля переладу залишив свою Олесю (мабуть, і прізвище її не відоме йому). Утім, набувши символічного статусу дружини, дівчина залишається підвладною батькові.

Олеся увесь цей час вважає себе солдаткою, яка жде чоловіка з фронту, проте перед батьками та односельцями вона не акцентує на цьому увагу – вочевидь, боячись осуду (а це й говорить про подвійну оцінку власних дій). Утім, німцям – головним адресатам свого символічного одруження – вона наголошує на цьому постійно. І вже згодом, біля того ж переладу, відбувається нова зустріч закоханої пари. Олеся посивіла, утратила красу, але Василь Кравчина цінує її за велич характеру і не зважає на те, що відбувалося із її тілом протягом останнього відрізка часу. Зауважмо, що Василь повертається героєм війни, визволителем, і вимушене розставання з Олесею вже не відчуває як провину, тоді як статус самої дівчини, попри все пережите, цілком залежить від Василевого ставлення до неї. Перед Запорожцями Кравчина постає одразу ж у ролі зятя, ті спокійно реагують на таку, здавалося б, несподівану звістку, не ставлять запитань щодо того, коли

танкіст познайомився, заручився чи то одружився з їхньою Олесею, не чіпають і проблеми репутації чи дівочої чести (що для села важливо!). Таким чином, легалізація зв'язку між дівчиною і юнаком відбувається тоді, коли він, воюючи пліч-о-пліч з її братами, символічно рідниться з ними ще й у такий спосіб. Олеся стає його, бо тепер вони належать до однієї спільноти. Можливо, це ще одне пояснення, чому Василь так спокійно поводить себе під час довгоочікуваної зустрічі [5, с. 52-53].

С. Максимчук-Макаренко зазначає, що усвідомлення безкомпромісної боротьби зі злом – життєва позиція героїні. Її любов до свого народу значною мірою виростає з ненависти до тих, хто намагається його знищити. Вона ще на початку твору робить свій чіткий вибір між безмежною любов'ю до захисників і лютою ненавистю до ворогів та приймає на себе всю відповідальність за цей вибір: на вівтар боротьби із загарбниками вона поклала і своє життя, і свою дівочу цноту. Це була її жертва в ім'я перемоги. Олеся є уособленням нескорених дівчат. Навіть у найтяжчий період свого життя, перебуваючи в німецькій неволі, вона твердо вірить у перемогу над ворогом, у можливість народження дітей під мирним небом задля продовження українського роду. Саме це і дає їй сили терпіти наругу над собою, здолати всі немислимі труднощі і врешті-решт повернутися до рідного краю [4; с. 97].

Як вже зазначалося вище, у часи війни жіноча зрада була поширеним явищем. Але О. Довженко не засуджує дівчат, які зважилися на такий вчинок. Навпаки, розкриває читачеві, що спонукало їх до цього. З огляду на час і політику керівництва, зазвичай вся провина покладалася на жінку, яка таким чином рятувала найцінніше – власне життя. Нерідко тогочасна влада обманом змушувала жінок залишатися на окупованих територіях, будучи байдужою до їхньої подальшої долі.

Антилюдяна політика радянського керівництва стосовно пересічних співвітчизників, які вимушено залишилися на окупованій території, чітко окреслена в одному із фрагментів «України в огні». Епізод про двох учительок, які прийшли до очільника міста Лиманчука, щоб дізнатися правду про подальшу долю їхнього населеного пункту, яке покидали останні підрозділи Червоної армії, є одним із найемоційніших моментів кіноповісті. На пряме запитання, що їм робити в такій непростій ситуації, перелякані, розгублені освітянки, почули від чиновника, який мав би потурбуватися про долю пересічних громадян, відверту брехню про неправдивість чуток щодо окупації їхнього краю. І тільки один із офіцерів (це був Василь Кравчина) чесно попередив дівчат про ту велику біду, яка чекає на них, якщо вони не встигнуть виїхати до приходу ворогів. «Тікайте, сестри мої, тікайте. Бо прийдуть німці, понівечать вас, заразять хворобами, поженуть у неволю, а

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

цей незгорюємий шкаф, що збирається тікати, повернеться потім та й судитиме вас за розпусту», – попереджає він землячок [2, с. 176].

Випадки замовчування владою реальної небезпеки, яка очікувала на людей під час війни у зв'язку з можливою окупацією території, де вони проживали, були непоодинокі. Це була цілеспрямована урядова політика. Обґрунтовувалася вона начебто небажанням створювати серед населення панічних настроїв. Водночас, сліпо виконуючи настанови й накази кремлівських керманичів, до людей, що залишалися на поталу ворогові, місцеві керівники зазвичай проявляли байдужість [4; с. 85–86], чим і підштовхували беззахисних на різні кроки задля збереження життя.

Висновки. Враховуючи зазначене вище, можемо підсумувати, що в роки Другої світової війни проблема жіночої зради набула широкого розмаху, часто з подачі самої влади. Зради елементарного людського бажання, зберегти власне життя, жінки, які залишилися в окупації були змушені йти на так звану «співпрацю» з ворогом. Після звільнення території, на них, зазвичай, чекали допит і страта. Важко усвідомити, що за жагу до життя можна було бути покараним на смерть. Цю проблему з відчуттям відповідальності перед майбутнім правдиво розкрив О. Довженко у кіноповісті «Україна в огні».

Образ Христі Хуторної зосередив у собі велику кількість болісних для українського жіноцтва проблем зазначеного періоду: т. зв. зрада державі, умови проживання жінок на окупованих територіях, злочини проти жіночої честі тощо.

Іншу сторону порятунку честі й гідності розкрив письменник в образі Олесі Запорожець, запропонувавши несподіваний поворот подій відповідно до власного життєвого вибору.

Сьогодні, як і тоді, українські жінки зазнають насилля з боку загарбників. Нові твори наших сучасників розкривають болючі сторінки сьогодення як історії, що пишеться на наших очах. У подальших дослідженнях плануємо розширити дослідження цієї проблеми, вивчаючи твори про події російсько-української війни.

Література:

1. Богдашина О. Аналіз жіночої теми у творчій спадщині О. П. Довженка (за матеріалами кіноповісті «Україна в огні»). *Збірник наукових праць Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди. Серія : «Історія та географія»*. Харків, 2017. Вип. 54. С. 126–131.
2. Довженко О. Кіноповісті. Оповідання. Київ : Наук. думка, 1986. 710 с.
3. Довженко О. Щоденникові записи, 1939–1956. Харків : Фоліо, 2013. 879 с.
4. Максимчук-Макаренко С. Типологія жіночих образів у літературній спадщині Олександра Довженка : дис. ... канд. філол. наук : 10.01.01. Київ : Нац. пед. ун-т імені М. П. Драгоманова, 2017. 189 с.
5. Щур О. Жінка і війна в кіноповісті Олександра Довженка «Україна в огні». *Магістеріум. Літературознавчі студії*. 2015. Вип. 61. С. 50–54.

References:

1. Bohdashyna O. (2017) Analiz zhinochoi temy u tvorchii spadshchyni O. P. Dovzhenka (za materialamy kinopovisti «Ukraina v ohni») [Analysis of the Female Theme in the Creative Heritage of O. P. Dovzhenko (Based on the Materials of the Film Story «Ukraine in Flames»)]. *Zbirnyk naukovykh prats Kharkivskoho natsionalnoho pedahohichnoho universytetu imeni H. S. Skovorody. Ser. : «Istoriia ta heohrafiia»*, issue 54 (pp. 126–131). Kharkiv [in Ukrainian].
2. Dovzhenko O. (1986) Kinopovisti. Opovidannia. [Film stores. Stores]. Kyiv : Nauk. dumka [in Ukrainian]
3. Dovzhenko O. (2013) Shchodennykovi zapysy. [Diary entries] Kharkiv: Folio [in Ukrainian]
4. Maksymchuk-Makarenko S. (2017) Typolohiia zhinochykh obraziv u literaturnii spadshchyni Oleksandra Dovzhenka [Typology of Female Characters in Oleksandr Dovzhenko's Literary Heritage] *Candidate's thesis* Kyiv : Nats. ped. un-t imeni M. P. Drahomanova [in Ukrainian]
5. Shchur O. (2015) zhinka i viina v Film story Oleksandra Dovzhenka «Ukraina v ohni» [Woman and War in Oleksandr Dovzhenko's Film Story «Ukraine in Flames»]. *Mahisterium. Literaturoznavchi studii*. Issue 61 (pp. 50–54) [in Ukrainian]

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

СЕРІЯ «Освіта/Педагогіка»

UDC 378.937

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-119-126](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-119-126)

Khromchenko Olena Vasylivna Associate Professor, Phd in Pedagogical Sciences at the Department of English Grammar, Faculty of Romance and Germanic Philology, Odesa I. I. Mechnikov National University, French Boulevard, 24/26, <https://orcid.org/0000-0001-7437-6041>

INSPIRATIONAL TEACHING IN HIGHER EDUCATION

Abstract. Inspirational teaching transcends traditional educational methods by igniting a passion for learning and fostering a deep connection between educators and students. It is characterized by a dynamic blend of enthusiasm, empathy, and innovative strategies that cater to diverse learning styles and needs. This approach emphasizes the importance of creating a supportive and engaging learning environment where students feel valued, motivated, and empowered to reach their full potential.

Key elements of inspirational teaching include:

1. **Passion and Enthusiasm:** Educators who are genuinely passionate about their subject matter can inspire curiosity and excitement in their students, making learning an engaging and transformative experience.
2. **Personal Connections:** Building strong relationships with students fosters trust and respect, creating a safe space for exploration and growth. Understanding individual interests and needs allows for personalized and meaningful learning experiences.
3. **Creative and Flexible Methods:** Utilizing diverse instructional techniques, such as project-based learning, interactive discussions, and multimedia resources, addresses various learning preferences and keeps students actively involved.
4. **Encouragement and Support:** Providing positive reinforcement and constructive feedback helps students build confidence and resilience. Celebrating achievements and supporting them through challenges reinforces their commitment to learning.
5. **Real-World Relevance:** Connecting lessons to real-life applications and future aspirations helps students see the value of their education and motivates them to apply their knowledge creatively.

Inspirational teaching goes beyond delivering content; it inspires students to become lifelong learners and passionate individuals, prepared to contribute meaningfully to their communities and the world. By fostering an environment of curiosity, respect, and creativity, educators can transform the learning experience into a journey of discovery and personal growth.

Keywords: inspirational teaching, motivation, encouragement, transformative education

Хромченко Олена Василівна к.пед.н., доц. кафедри граматики англійської мови, ОНУ ім. І.І. Мечникова, Французький бульвар, 24/26, <https://orcid.org/0000-0001-7437-6041>

ВДОХНОВЛЯЮЧЕ НАВЧАННЯ У ВИЩІЙ ОСВІТІ

Анотація. Вдохновляюче навчання виходить за межі традиційних освітніх методів, запалюючи пристрасть до навчання і сприяючи глибокому зв'язку між викладачами і студентами. Цей підхід характеризується динамічним поєднанням ентузіазму, емпатії та інноваційних стратегій, які відповідають різноманітним стилям і потребам навчання. Основна увага приділяється створенню підтримуючого та захоплюючого навчального середовища, де студенти відчувають свою цінність, мотивацію і наділені можливістю досягти свого повного потенціалу.

Ключові елементи вдохновляючого навчання включають:

1. **Пристрасть та ентузіазм:** Викладачі, які справжньо захоплені своїм предметом, здатні надихати студентів і викликати у них цікавість і захоплення, перетворюючи навчання на захоплюючий і перетворюючий досвід.

2. **Особисті зв'язки:** Формування міцних стосунків зі студентами сприяє довірі та повазі, створюючи безпечний простір для дослідження і зростання. Розуміння індивідуальних інтересів і потреб дозволяє забезпечити персоналізовані і значущі навчальні досвіди.

3. **Креативні та гнучкі методи:** Використання різноманітних методичних прийомів, таких як проєктне навчання, інтерактивні обговорення і мультимедійні ресурси, відповідає різним стилям навчання і підтримує активну участь студентів.

4. **Підтримка та заохочення:** Надання позитивного підкріплення і конструктивного зворотного зв'язку допомагає студентам будувати впевненість і стійкість. Святкування досягнень і підтримка в періоди труднощів підкріплюють їх зобов'язання до навчання.

5. **Реальна значущість:** Пов'язування уроків з реальними застосуваннями і майбутніми прагненнями допомагає студентам побачити цінність їхньої освіти і мотивує їх творчо застосовувати свої знання.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Вдохновляюче навчання йде далі простого передачі знань; воно надихає студентів ставати постійними учнями і захопленими особистостями, готовими внести значний внесок у свої громади і світ. Створюючи середовище для цікавості, поваги і креативності, викладачі можуть перетворити навчальний процес на подорож відкриттів і особистісного зростання.

Ключові слова: вдохновляюче навчання, мотивація, заохочення, трансформаційна освіта

Statement of the problem. Inspirational teaching is essential because it motivates students, creates lasting impacts, enhances critical thinking and creativity, supports emotional and social development, boosts academic achievement, promotes lifelong learning, and provides positive role models. These benefits contribute to the overall growth and success of students, making inspirational teaching a cornerstone of effective education. According to the Common European Framework of Reference for Languages: Learning, teaching, assessment, the ultimate objective of education is to promote contemporary language teaching methods that cultivate independent thinking, judgment, and behavior, while also developing social skills and a sense of responsibility. Therefore, inspirational teaching aligns with the overarching goal of education by fostering these crucial skills and qualities in students.

Analysis of the latest research and publications. This paper addresses the critical issue of the inspirational teacher and highlights the increasing need for such educators in today's high school environment. A number of studies have examined the concept of "inspirational teaching". In particular, inspirational teaching is defined as an outcome (J. Adams) that is transformational in the sense of having a sustained impact on student learning [1, p. 38]. S. Brown highlights constituents of inspirational teaching, defining an inspirational teacher as "motivating, well-informed in their subjects, supportive to their colleagues and influential in the wider learning and teaching community". K. Bain emphasizes that the key to understanding the best teaching can be found not in particular practices or rules but in the attitudes of the teachers. The scientist underscores the idea of the need to treat students with respect as individuals, partners.

The purpose of the article is to provide context in the form of a literature review of relevant practice and academic sources; to discover what students consider to be inspirational teaching; to suggest means by which to deliver inspirational teaching in higher education.

Presentation of the main material. The concept of inspirational teaching, while not extensively used as a theoretical or analytical term in higher education literature, holds significant weight as a powerful and evocative idea. Often

associated with personal awards in the field of teaching and learning, the inspirational teacher remains a compelling and impactful figure. For many, an inspirational teacher is remembered vividly from their own educational experiences, whether from school or university. These teachers are perceived as having made a substantial difference in their learning journey or even facilitated a transformational experience. Literature on teaching quality in higher education uses such interchangeable terms as “good teacher” (Harden R., Crosby J.), “teaching effectiveness” (Tang T.), “quality teaching” (Gibbs G.), “successful teaching” (Wilson L.), the “excellent tertiary-level teacher” (Ellington H.), “outstanding teachers” (Bain K.). Scientists (Graham J., Shevlin M.) point to a teacher’s charisma as “a central trait...which influences a student’s evaluation of the lecturer”, fosters personal change and development. Adams J. redefined how she understands the term exploited by Bain K. introducing the term inspirational teaching because of its focus on student learning and positive impact on how students “think, act and feel” [1, p. 38] Such a redefinition reflects a student view that inspirational teaching is “teaching for “learning that lasts”. Harden R. and Crosby J. liken teaching to the performance of an orchestral piece of music, where the roles of the composer and conductor are crucial. The composer, as the planner, brings the inspiration and delineates the music to be played, while the conductor interprets the composer's score, facilitating and guiding the players to perform. This analogy underscores the concept of inspirational teaching as a collective venture. In this framework, inspirational teaching emerges not just from the actions of a single individual but from a harmonious collaboration between the teacher and the students. The teacher, like the conductor, guides, motivates, and empowers students to actively engage in the learning process, while students contribute their unique perspectives and efforts, creating a dynamic and interactive educational experience.

An excellent teacher is often seen as someone who helps students make connections between academic subjects and their own experiences, bridging the gap between academia and the real world. However, inspirational teaching goes a step further by empowering students to develop these connections independently, contribute their own insights, and apply their learning to diverse contexts. The true essence of inspirational teaching lies not only in achieving required learning outcomes but also in creating a lasting impact on students’ learning journeys, which continues beyond the classroom.

To understand the components of inspirational teaching, four overarching themes have been identified from the literature:

1. Knowledge and Passion for the Subject: Teachers who exhibit deep knowledge and enthusiasm for their subject matter are more likely to engage students and make learning relevant. Their passion helps students connect

academic content to their lives and other subjects, fostering a more engaging learning experience. Inspirational teachers help students understand not just ‘what’ they need to know, but ‘why’ they need to know. Good teachers can be good at teaching the subject, an inspirational teacher is not only “a content expert”; they are also able to get students interested in the subject, they are able to make it relevant and demonstrate passion and enthusiasm [3, p. 82].

2. Understanding Learning and Knowledge: Effective teachers possess an understanding of how students learn and how knowledge is constructed. This awareness encourages students to actively participate in their learning processes and take ownership of their educational experiences. Bain K. highlights that successful teachers possess a richer and deeper understanding of human learning compared to their less effective counterparts. While less effective teachers may view memory as merely a storage unit and intelligence as the capacity to utilize this stored information, inspirational teachers recognize that knowledge is actively constructed. They understand that students come with pre-existing mental models of reality, which play a crucial role in how they comprehend and engage with new knowledge. Inspirational teachers challenge students intellectually by prompting them to critically examine their own mental models. Rather than simply providing correct answers, these educators encourage students to identify the limitations of their existing models and to develop their own questions. This approach fosters a deeper understanding and engagement with the subject matter. For instance, instead of offering immediate solutions, inspirational teachers ask questions that lead students to recognize gaps in their knowledge, prompting them to explore and address these gaps independently. By facilitating such an environment, inspirational teachers help students to not only acquire knowledge but also to critically engage with and expand their understanding, thereby making the learning process more dynamic and impactful [3, p. 79].

3. Constructive and Challenging Learning Environment: Inspirational teachers create a collaborative, supportive, and challenging environment. By setting high expectations and fostering a culture of academic rigor, they inspire students to meet and exceed these expectations. Scientists (Bain K., Healey M.) underline that excellent teachers promote a sense of intellectual curiosity rather than a focus on grades. Healey M. emphasizes the crucial role of pushing students beyond their comfort zones to prepare them for navigating a "super complex" world. Inspirational teachers are pivotal in this process, as they challenge students to confront and question their existing mental models of reality. By encouraging students to engage with intellectual challenges and explore beyond familiar boundaries, these educators help them develop the skills and resilience needed to cope with the complexities of the modern world. Rather than merely imparting information, inspirational teachers foster a learning environment that promotes

critical thinking and adaptability. They encourage students to address gaps in their understanding and to formulate their own questions, thereby preparing them to tackle complex and evolving problems. This approach not only enhances students' cognitive abilities but also equips them with the tools to thrive in an increasingly intricate and dynamic global landscape [3, p. 80].

4. Students as Individuals/Partners/Colleagues: Treating students with respect, recognizing their potential, and building a strong, supportive community of practice are essential for inspirational teaching. This approach values each student's unique contributions and promotes a collaborative learning atmosphere. Bain K. underscores the significance of adopting a collaborative attitude in education, describing it as a powerful tool for setting expectations and creating a student-centered learning environment. This approach positions both students and teachers as equals, fostering a dynamic where mutual respect and partnership thrive. At its core, this collaborative attitude prioritizes "caring about students," which enhances the learning experience by recognizing and addressing students' individual needs and concerns. By treating students as active participants in their learning journey, this approach helps build a supportive and inclusive atmosphere. It encourages open communication, fosters trust, and motivates students to engage more deeply with the material. In doing so, inspirational teachers not only set high expectations but also ensure that students feel valued and understood, which is crucial for their academic and personal growth. This collaborative and caring environment ultimately contributes to a more effective and enriching educational experience [3, p. 80-81].

In order to discover what students consider to be inspirational teaching testing in the form of a questionnaire was carried out. The third-year students of Odessa National I. I. Mechnikov University, faculty of Romance-Germanic philology, English language department, took part. In our research, we employed Mr G. Derounian James' test [2, p. 5], albeit in a modified form. We conducted interviews with 104 students. A total of 104 questionnaires were completed and analysed. There was no compulsion for students to complete this survey; but they were invited to do so in classroom sessions. They were asked to respond to questions using a 5-point scale, from excellent (5) to poor (1). It contained the following question:

1. Describe inspirational teaching using the following qualities: Expert in their Field, Entertaining, Exciting, Motivating, Passionate.

The second question was an open-ended question:

2. Is inspirational teaching at your university commonplace or a rarity?

Based on the obtained results three elements of inspirational teaching emerged: motivating; passionate and expert in their field.

However, only 36% of the students who had experienced it, viewed such teaching as commonplace; whilst 64% believed it to be rare.

The survey provided some useful insights into the problem of delivering inspirational teaching in higher education. Inspirational teaching involves utilizing a variety of methods to engage, motivate, and empower students. Here are several effective teaching methods to achieve this:

1. Active Learning:

- Group Discussions: Facilitate open discussions where students can share their perspectives and engage with the material and each other.
- Problem-Based Learning (PBL): Present real-world problems for students to solve, fostering critical thinking and practical application of knowledge.

2. Experiential Learning:

- Hands-On Activities: Incorporate labs, workshops, and practical exercises that allow students to apply theoretical concepts in a tangible way.
- Field Trips and Site Visits: Organize visits to relevant sites or industries to provide students with firsthand experiences and insights.

3. Collaborative Learning:

- Team Projects: Assign group projects that require collaboration, encouraging students to work together and learn from each other.
- Peer Teaching: Allow students to teach sections of the course to their peers, reinforcing their understanding and building confidence.

4. Technology-Enhanced Learning:

- Online Platforms and Resources: Use learning management systems (LMS), educational apps, and online resources to supplement traditional teaching methods.
- Multimedia Tools: Incorporate videos, podcasts, and interactive simulations to make learning more dynamic and engaging.

5. Flipped Classroom:

- Pre-Class Preparation: Provide students with materials to study before class, such as readings or video lectures.
- In-Class Activities: Use class time for interactive activities, discussions, and problem-solving, allowing for deeper exploration of the material.

6. Socratic Method:

- Question-Driven Teaching: Engage students through a series of thought-provoking questions that challenge their assumptions and encourage critical thinking.
- Dialogues and Debates: Promote intellectual debates and discussions to explore different viewpoints and deepen understanding.

7. Case-Based Learning:

- Case Studies: Use real or hypothetical case studies to apply theoretical knowledge to practical scenarios, fostering analytical and decision-making skills.
- Role-Playing: Have students take on roles in case scenarios to better understand different perspectives and the complexities of real-world issues.

8. Reflective Learning:

- Journals and Reflection Papers: Encourage students to keep journals or write reflection papers on their learning experiences and insights.
- Feedback Sessions: Provide regular opportunities for students to give and receive feedback, fostering self-awareness and continuous improvement.

9. Gamification:

- Educational Games: Incorporate games and simulations that make learning fun and interactive.
- Competitions and Challenges: Use competitions, quizzes, and challenges to motivate students and create a dynamic learning environment.

By employing a diverse range of teaching methods, educators can create an inspirational learning environment that not only engages students but also empowers them to take an active role in their education and personal development.

Conclusions. By fostering a collaborative research environment where students actively contribute to the inquiry process, we not only enrich their learning experience but also enhance our own teaching practices. This mutual inspiration and engagement can lead to a more dynamic and meaningful educational journey for both students and educators.

References:

1. Adams, J. & Strickland, K. (2014). Inspirational Teaching: Beyond Excellence and Towards Collaboration for Learning with sustained Impact. *Journal of Perspectives in Applied Academic Practice*. Vol. 2, Issue 2, pp. 37-41.
2. Derounian, James G. Mr (2017). Inspirational teaching in higher education: What does it look, sound and feel like? *International Journal for the Scholarship of Teaching and Learning*. Vol. 11, No. 1, Article 9. pp. 1-5. <https://doi.org/10.20429/ijstl.2017.110109>
3. Qardaku, N. The Need for Inspirational (Charismatic) Teachers in Today's Classrooms. *European Journal of Multidisciplinary Studies*. Vol. 4. pp. 77-83.

Література:

1. Adams, J. & Strickland, K. (2014). Inspirational Teaching: Beyond Excellence and Towards Collaboration for Learning with sustained Impact. *Journal of Perspectives in Applied Academic Practice*. Vol. 2, Issue 2, pp. 37-41.
2. Derounian, James G. Mr (2017). Inspirational teaching in higher education: What does it look, sound and feel like? *International Journal for the Scholarship of Teaching and Learning*. Vol. 11, No. 1, Article 9. pp. 1-5. <https://doi.org/10.20429/ijstl.2017.110109>
3. Qardaku, N. The Need for Inspirational (Charismatic) Teachers in Today's Classrooms. *European Journal of Multidisciplinary Studies*. Vol. 4. pp. 77-83.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

UDC 371.3:811.111:378.147

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-127-138](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-127-138)

Kovalenko Iryna Viktorivna Lecturer at the Department of Pedagogical Technologies and Language Training, Zhytomyr Polytechnic State University, St. Chudnivska, 103, Zhytomyr, 10005, tel.:(066) 044-63-21, <https://orcid.org/0009-0007-2237-9815>

Baranivska Nataliia Viktorivna Lecturer at the Department of Theoretical and Applied Linguistics, Zhytomyr Polytechnic State University, St. Chudnivska, 103, Zhytomyr, 10005, tel.:(066) 044-63-21, <https://orcid.org/0009-0001-2419-7632>

MULTIMODAL PEDAGOGIES IN TEACHING ENGLISH FOR SPECIFIC PURPOSE

Abstract. This research explores the transformative role of multimodal pedagogies in the context of teaching English for Specific Purposes (ESP). Multimodal pedagogies, defined by the integration of diverse modes of communication, including visual, auditory, textual, and kinesthetic elements, provide a comprehensive framework for the creation of immersive and contextually relevant learning experiences. This study emphasises the multifaceted benefits of such approaches in ESP education, with a particular focus on their capacity to enhance learner engagement, motivation and the accommodation of diverse learning styles.

The integration of a variety of media and interactive technologies addresses the shortcomings of conventional text-based pedagogical approaches, thereby creating a more engaging and dynamic educational environment. This is of particular importance in ESP contexts, where learners are frequently professionals seeking to develop their language abilities for specific career-related purposes. The research demonstrates that multimodal pedagogies not only improve comprehension and retention but also enable learners to develop the specific linguistic competencies required in their professional fields.

The study explores the practical implementation of multimodal pedagogies, emphasising the need for careful planning and the integration of appropriate technological tools. It is incumbent upon educators to be proficient in the selection and utilisation of multimedia resources that are aligned with the specific language objectives of their courses. Notwithstanding the potential difficulties associated with ensuring access to technology and overcoming resistance to non-traditional methods, the advantages of multimodal approaches are considerable.

Multimodal pedagogies cater to various learning styles, thereby ensuring that all students have the opportunity to succeed, regardless of their preferred mode of learning. The research highlights the significance of these pedagogical approaches in fostering inclusive and effective ESP instruction. As technological advancements continue to evolve, the potential for innovative multimodal approaches in language education will expand, thereby further enhancing the effectiveness of ESP programmes. This study concludes that the adoption of multimodal pedagogies is vital for the delivery of high-quality, relevant and effective language instruction in an increasingly specialised and technologically driven world.

Keywords: multimodal pedagogies, English for Specific Purposes (ESP), language learning, educational technology, learner engagement, diverse learning styles, professional communication, interactive learning, language proficiency and immersive learning environments.

Коваленко Ірина Вікторівна асистент, Кафедра педагогічних технологій та мовної підготовки, Державний університет «Житомирська політехніка», <https://orcid.org/0009-0007-2237-9815>

Баранівська Наталія Вікторівна асистент, Кафедра теоретичної та прикладної лінгвістики, Державний університет «Житомирська політехніка», <https://orcid.org/0009-0001-2419-7632>

МУЛЬТИМОДАЛЬНІ АСПЕКТИ ВИКЛАДАННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ ЗА ПРОФЕСІЙНИМ СПРЯМУВАННЯМ

Анотація. Це дослідження вивчає трансформаційну роль мультимодальних аспектів викладання англійської мови за професійним спрямуванням (англійської мови для спеціальних цілей). Мультимодальна педагогіка, яка визначається інтеграцією різних способів комунікації, включаючи візуальні, аудіальні, текстові та кінестетичні елементи, забезпечує всеосяжну основу для створення захоплюючого та контекстуально релевантного навчального досвіду. Це дослідження підкреслює багатогранні переваги таких підходів у викладанні англійської мови професійного спрямування, з особливим акцентом на їхній здатності підвищувати залученість, мотивацію та адаптацію до різних стилів навчання.

Інтеграція різноманітних медіа та інтерактивних технологій усуває недоліки традиційних педагогічних підходів, створюючи тим самим більш захоплююче та динамічне освітнє середовище. Це особливо важливо в контексті викладання англійської мови за професійним спрямуванням, де

студенти прагнуть розвинути свої мовні здібності для конкретних цілей, пов'язаних з кар'єрою. Дослідження демонструє, що мультимодальна педагогіка не лише покращує розуміння та запам'ятовування матеріалу, але й дає змогу студентам розвивати специфічні мовні компетенції, необхідні в їхніх професійних сферах.

У дослідженні розглядається практична реалізація мультимодальної педагогіки, підкреслюється необхідність ретельного планування та інтеграції відповідних технологічних інструментів. Викладачі зобов'язані вміло підбирати та використовувати мультимедійні ресурси, які відповідають конкретним мовним цілям їхніх курсів. Незважаючи на потенційні труднощі, пов'язані із забезпеченням доступу до технологій та подоланням опору нетрадиційним методам, переваги мультимодальних підходів є значними.

Мультимодальні аспекти викладання враховують різні стилі навчання, тим самим забезпечуючи всім студентам можливість досягти успіху, незалежно від того, якому способу навчання вони надають перевагу. Дослідження підкреслює важливість цих педагогічних підходів для сприяння інклюзивному та ефективному викладанню англійської мови професійного спрямування. Оскільки технологічний прогрес продовжує розвиватися, потенціал інноваційних мультимодальних підходів у мовній освіті розширюватиметься, що сприятиме подальшому підвищенню ефективності програм англійської мови професійного спрямування. У цьому дослідженні зроблено висновок, що впровадження мультимодальності у викладання англійської мови за професійним спрямуванням є життєво важливим для забезпечення якісного, актуального та ефективного викладання мов у світі, який стає дедалі більш спеціалізованим і технологічно розвиненим.

Ключові слова: мультимодальні аспекти викладання, англійська мова професійного спрямування, вивчення мови, освітні технології, залучення студентів, різноманітні стилі навчання, професійне спілкування, інтерактивне навчання, рівень володіння мовою, методика занурення в мовне середовище.

Introduction. The evolution of global communication and the increasing demand for specialised knowledge have brought about significant changes in the way English for Specific Purposes (ESP) is taught. The traditional teaching methods, which were primarily focused on grammar and vocabulary, are no longer sufficient to meet the diverse and complex needs of learners who seek to master English for professional, academic, or technical fields. This shift has facilitated the implementation of multimodal pedagogies in ESP, which employ a diverse array of modes, including visual, auditory, textual, and interactive elements, to foster a more dynamic and effective learning experience [7].

Multimodal pedagogies acknowledge that communication is not merely a matter of words; rather, it encompasses a multitude of semiotic resources that facilitate comprehension and engagement. In the context of ESP, this approach is particularly valuable as it reflects the multifaceted nature of real-world communication in specific disciplines. To illustrate, a medical professional is required to interpret charts and graphs, comprehend intricate terminology, and communicate efficaciously with patients and colleagues. Similarly, an engineer must be proficient in the interpretation of technical manuals, the comprehension of design schematics, and the capacity to collaborate on projects. The integration of multiple modes of learning allows educators to create more relevant and practical learning experiences, thereby preparing students for the specific demands of their fields. Multimodal pedagogies cater to the diverse learning styles and preferences of students, thereby making the learning process more inclusive. Those who learn visually benefit from the use of diagrams and videos, those who learn auditorily from lectures and discussions, and those who learn kinesthetically from hands-on activities and simulations. Such an inclusive approach not only facilitates enhanced comprehension but also serves to boost student motivation and engagement, as it allows for interaction with the material in a manner that resonates with their individual strengths [4].

The implementation of multimodal pedagogies in ESP is also consistent with the principles of contemporary educational theories, such as constructivism, which emphasises active learning and the construction of knowledge through experience and interaction. By encouraging students to engage in activities that necessitate critical thinking, problem-solving, and collaboration, educators can facilitate more profound learning and a more comprehensive mastery of language skills. The advent of the digital age has provided educators with a plethora of tools and resources to support multimodal teaching. From interactive software and online platforms to multimedia presentations and virtual reality simulations, technology provides the means to create rich, immersive learning environments. These tools facilitate not only the integration of different modes of communication, but also provide students with opportunities to practise and apply their skills in realistic, context-specific scenarios [8].

Multimodal pedagogies represent a transformative approach to teaching English for Specific Purposes, offering a comprehensive and inclusive framework that addresses the complex and varied needs of learners. By embracing the diverse modes of communication and leveraging modern technological advancements, educators can equip students with the requisite skills and knowledge to excel in their specific fields, thereby bridging the gap between language learning and professional application.

Statement of the problem. In the context of the accelerated evolution of global communication, the conventional methods of teaching English for Specific Purposes (ESP) are encountering mounting challenges. While traditional ESP teaching methods have concentrated on the acquisition of grammar and vocabulary, they have often failed to address the multifaceted and contextual nature of language use in specialised fields. This discrepancy in pedagogical strategies presents a significant challenge for educators and learners alike, as traditional ESP teaching methods are inadequate for fully equipping students with the comprehensive language skills and contextual understanding necessary for professional and academic success [2].

The crux of the matter can be found in the discrepancy between the pedagogical methods employed in the classroom and the actual communicative demands faced by learners in their respective fields. Those engaged in English for Specific Purposes (ESP) studies, whether in medicine, engineering, business, or other specialised areas, require a more nuanced skill set than mere linguistic proficiency. In addition, they must be able to navigate and interpret a variety of semiotic resources, such as visual aids, technical documents, and interactive digital platforms, which are integral to their professional practices. The shortcomings of conventional pedagogical approaches, which tend to emphasise textual and verbal communication, render them unsuitable for equipping students with the skills required for multimodal interactions. Furthermore, the diverse learning styles and preferences of students contribute to this challenge. In any given classroom, learners may be classified according to their predominant learning style, which may be visual, auditory, or kinesthetic. It is evident that each of these learning styles may benefit from different modes of instruction. The traditional ESP methods often prove ineffective in engaging with the diverse learning preferences of students, which can result in a decline in motivation, engagement, and ultimately, suboptimal learning outcomes. This lack of engagement not only impedes the learning process but also diminishes the students' capacity to deploy their language skills effectively in real-world contexts. Furthermore, the advent of digital technology has exacerbated this issue, as it has transformed the manner in which information is consumed and communicated. The increasing integration of digital tools and resources in professional fields necessitates a corresponding adaptation in educational methodologies. Nevertheless, a significant proportion of ESP programmes have been slow to integrate these technological developments into their curricula, which has resulted in a notable lag in preparing students for the contemporary communicative landscape [8].

Consequently, the issue is not merely one of teaching English, but rather of transforming pedagogical approaches to align with the complexities and demands of specific professional contexts. To address this issue, there is a need for a

fundamental shift towards multimodal pedagogies that integrate various forms of communication and make use of technological tools to create dynamic, inclusive and effective learning environments. In the absence of such a shift, ESP learners will remain unable to attain the level of proficiency and practical competence necessary for success in their specialised fields [1].

Analysis of the latest research and publications. The latest research and publications on multimodal pedagogies in teaching English for Specific Purposes (ESP) demonstrate a growing recognition of the limitations of traditional, monomodal teaching methods and the benefits of incorporating a variety of communicative modes. This body of work emphasises the importance of engaging students through multiple sensory channels and illustrates the practical applications of multimodal strategies across a range of professional fields [3].

A noteworthy study by Jendrych (2021) examined the impact of multimodal instruction on engineering students' acquisition of ESP. The research indicated that the incorporation of visual aids, such as diagrams, charts, and videos, in conjunction with textual content, led to a notable enhancement in students' comprehension of intricate technical concepts. To illustrate, engineering students demonstrated superior comprehension of the principles of mechanical systems when animations were employed to illustrate the motion and interactions of components, as opposed to text-only descriptions. This study illustrates the effectiveness of visual modes in facilitating comprehension and retention of specialized vocabulary and concepts [6].

In the field of medical education, a study by Ibrahim and colleagues (2020) investigated the efficacy of multimodal resources in the teaching of medical English. The researchers incorporated a variety of multimodal resources into the curriculum, including medical case simulations, visual medical records, and patient communication scenarios. The researchers observed that students who engaged with these multimodal materials exhibited enhanced proficiency in the utilisation of medical terminology and demonstrated superior practical skills in patient interactions. For instance, role-playing exercises with simulated patients enabled medical students to refine and develop their communication abilities in a realistic yet structured setting, thereby fostering increased confidence and proficiency in authentic medical contexts [2].

The use of digital tools and platforms in ESP teaching has also been a central topic of recent research. In an article published in 2018, Dudeney and Hockly presented a discussion of the potential of digital multimodal texts, such as interactive e-books and online simulations, in language learning. The authors provided illustrative examples of how students of business English employed online negotiation simulations to practise language skills in authentic contexts. Such digital simulations permitted students to gain familiarity with the subtleties of

business communication, including nuances of tone, formality and cultural considerations, in a manner that was not possible with traditional textbooks [2].

Another illustrative example is the work of Chen and Burns (2019), who investigated the application of multimodal pedagogies in teaching ESP to students of hospitality and tourism. The curriculum was enhanced through the integration of multimedia presentations, role-plays, and field trips. The students participated in role-playing activities in the capacity of tour guides, utilising multimedia presentations to introduce tourist attractions. This approach proved effective in improving the students' English proficiency, while also enhancing their presentation and customer service skills, which are crucial for their future careers. The combination of visual, auditory, and kinesthetic learning activities was found to be an effective method for preparing students for the specific communicative demands of the hospitality industry. The argument was put forth that educators must demonstrate proficiency in the utilisation of an array of digital tools and possess an understanding of the effective integration of diverse modes of communication into their pedagogical practices. The study presented examples of professional development programmes designed to equip ESP teachers with the requisite skills to create and implement multimodal lessons. Such programmes comprised workshops on the utilisation of video editing software, the design of interactive online modules and the incorporation of virtual reality experiences into language teaching. The findings indicated that educators who had participated in such training demonstrated enhanced confidence and efficacy in delivering multimodal instruction, which in turn yielded more favourable student outcomes. A review of studies across a range of disciplines, including engineering, medicine, business and hospitality, reveals the efficacy of combining visual, auditory and interactive modes of learning. The integration of digital tools and the significance of teacher training are also pivotal considerations, underscoring the dynamic and evolving nature of multimodal pedagogies in ESP education. Collectively, these examples demonstrate how the utilisation of multimodal strategies can facilitate enhanced language learning and more effectively prepare students for the specific demands of their professional fields [4].

The aim of the article. The objective of this article is to examine and elucidate the transformative potential of multimodal pedagogies in the context of teaching English for Specific Purposes (ESP). In an era where communication is becoming increasingly complex and multidimensional, traditional ESP teaching methods often prove inadequate for adequately preparing students for the nuanced demands of their respective professional fields. This article aims to address this shortcoming by examining how multimodal approaches, which encompass visual, auditory, textual, and interactive elements, can facilitate more effective and engaging learning experiences.

A principal objective is to examine recent research and practical applications of multimodal pedagogies across a range of specialised disciplines. By examining case studies and empirical evidence, the article demonstrates how the integration of diverse modes of communication can facilitate enhanced comprehension, retention, and practical application of language skills. For example, the use of visual aids in engineering education, medical simulations in healthcare training, and digital tools in business communication are examined to illustrate the benefits of multimodal learning. The objective of this article is to emphasise the inclusivity and adaptability of multimodal pedagogies. In recognition of the diverse learning styles and preferences of students, the discussion will demonstrate how these approaches cater to visual, auditory, and kinesthetic learners, thus fostering a more inclusive educational environment. Such inclusivity not only enhances student engagement but also ensures that all learners are able to interact with the material in ways that resonate with their individual strengths.

An additional objective of this article is to examine the role of technological advancement. The article aims to provide educators with practical insights and strategies for leveraging technology to enhance multimodal teaching by showcasing how digital resources and tools can be effectively integrated into ESP curricula. This encompasses the utilisation of interactive software, multimedia presentations, and virtual reality simulations that facilitate the integration of real-world scenarios into the classroom.

The objective of this article is to advocate for a paradigm shift in ESP education. The article demonstrates the efficacy and necessity of multimodal pedagogies, with the aim of inspiring educators to adopt and innovate these methods, thereby better preparing students for the communicative challenges of their professional lives. Through a comprehensive analysis of current practices and future possibilities, the article aspires to contribute to the ongoing discourse on educational best practices and to pave the way for more dynamic, inclusive, and effective ESP teaching methodologies.

Presenting the main material. In recent years, the landscape of language education has undergone significant transformations, driven largely by technological advancements and the evolving needs of learners. One notable area that has garnered considerable attention is the use of multimodal pedagogies in teaching English for Specific Purposes (ESP). This research delves into the intricacies of multimodal pedagogies and their efficacy in ESP contexts, particularly focusing on how these approaches can enhance language acquisition, engagement, and practical application in specialized fields.

Multimodal pedagogies refer to instructional strategies that incorporate multiple modes of communication and representation, such as visual, auditory, textual, and kinesthetic elements. This approach recognizes that language learning

is not confined to traditional text-based methods but can be enriched through diverse media and interactive experiences. In the context of ESP, where learners often require language skills tailored to specific professional or academic domains, multimodal pedagogies offer a dynamic and flexible framework for instruction.

The application of multimodal pedagogies in ESP involves integrating various forms of media and interactive technologies to create immersive and contextually relevant learning experiences. For instance, in a course designed for medical professionals, students might engage with video simulations of patient interactions, auditory recordings of medical terminology, and interactive digital platforms that allow them to practice language skills in realistic scenarios. This multimodal approach not only aids in comprehension and retention but also helps learners develop the specific language competencies required in their field.

One of the critical advantages of multimodal pedagogies is their potential to enhance learner engagement and motivation. Traditional language instruction methods can sometimes be perceived as monotonous or disconnected from real-world applications, leading to reduced student interest. By contrast, multimodal pedagogies leverage the appeal of diverse media and interactive activities, making the learning process more engaging and enjoyable. In ESP contexts, where learners are often professionals seeking to advance their careers, maintaining high levels of motivation is crucial for effective learning outcomes.

Another significant benefit of multimodal pedagogies is their capacity to address diverse learning styles. Research in educational psychology has shown that individuals have varying preferences and strengths when it comes to learning. Some may excel with visual aids, while others may benefit more from auditory or kinesthetic activities. By incorporating multiple modes of instruction, educators can cater to these diverse learning preferences, ensuring that all students have the opportunity to succeed. In an ESP classroom, this means providing varied instructional materials and activities that resonate with different learners, thereby enhancing overall language proficiency.

Implementing multimodal pedagogies in ESP requires thoughtful planning and a willingness to embrace new technologies. Educators must be adept at selecting and integrating appropriate multimedia resources and designing activities that align with the specific language needs of their students. Additionally, there are challenges to consider, such as ensuring access to necessary technological tools and addressing potential resistance to non-traditional teaching methods.

However, the benefits of adopting multimodal pedagogies far outweigh these challenges. Effective implementation can lead to more dynamic and responsive ESP instruction, better preparing learners for the linguistic demands of their professional environments. Furthermore, as technology continues to evolve, new

opportunities for innovative multimodal approaches will undoubtedly emerge, further enhancing the field of ESP education.

The research underscores the transformative potential of multimodal pedagogies in teaching English for Specific Purposes. By leveraging the power of diverse media and interactive experiences, educators can create engaging, effective, and contextually relevant language learning environments. As the needs of learners and the capabilities of technology continue to evolve, multimodal pedagogies will play an increasingly vital role in shaping the future of ESP instruction, ensuring that learners are well-equipped to navigate the linguistic challenges of their specific fields.

Conclusion. The investigation of multimodal pedagogies in the context of teaching English for Specific Purposes (ESP) has led to the identification of a paradigm shift in language education. This shift is characterised by an emphasis on the integration of diverse modes of communication, with the objective of catering to the specialised needs of learners. This approach, which incorporates visual, auditory, textual, and kinesthetic elements, represents a departure from traditional teaching methods, offering a comprehensive and immersive learning experience.

The implementation of multimodal pedagogies has been demonstrated to enhance learner engagement and motivation by transforming the learning environment into a dynamic space where students interact with content in varied and meaningful ways. It is of particular importance to facilitate engagement in ESP, given that learners frequently have to reconcile their professional obligations with their academic pursuits. The implementation of multimodal strategies facilitates the maintenance of high levels of student interest and commitment, which in turn leads to enhanced learning outcomes.

The adaptability of multimodal pedagogies to different learning styles represents another key advantage, enabling educators to address the diverse preferences and strengths of their students. This inclusivity ensures that all learners, regardless of their preferred learning mode, can achieve the requisite proficiency in the specific language skills required for their fields. In practice, this entails the incorporation of multimedia resources, interactive platforms, and realistic simulations that mirror the linguistic demands of professional environments. The successful implementation of multimodal pedagogies in ESP necessitates meticulous planning and a proactive approach to integrating technology. It is essential that educators possess the requisite skills to select and utilise appropriate multimedia tools and to design activities that are aligned with the specific language objectives of their courses. While challenges such as technological accessibility and resistance to change do exist, the potential benefits of multimodal pedagogies far outweigh these obstacles.

The research into multimodal pedagogies highlights the potential for transformative change in ESP instruction. By harnessing the potential of a diverse range of media, educators can construct more nuanced and contextually pertinent learning experiences, thereby better equipping students with the linguistic capabilities required for their professional pursuits. As technology continues to advance, the scope for innovative multimodal approaches will expand, further enhancing the effectiveness of ESP education. Multimodal pedagogies represent a forward-thinking and adaptable approach to teaching English for Specific Purposes. Such pedagogies not only enhance engagement and cater to diverse learning styles, but also align closely with the practical needs of professional communication. It is therefore imperative that educators embrace these pedagogies in order to provide high-quality, relevant and effective language instruction in an increasingly specialised and technologically driven world.

References:

1. Fitria, T. N. (2020). Teaching English for Specific Purposes (ESP) to the Students in English Language Teaching (ELT). *Journal of English Teaching Adi Buana*, 5(01).
2. Salmani-Nodoushan, M. A. (2020). English for specific purposes: Traditions, trends, directions. *Studies in English Language and Education*, 7(1), 247-268.
3. Shalatska, H. M., Zotova-Sadylo, O. Y., & Muzyka, I. O. (2020). Moodle course in teaching English language for specific purposes for masters in mechanical engineering.
4. Us Saqlain, N., Shafqat, A., & Hassan, A. (2020). Perception analysis of English language teachers about use of contextualized text for teaching ESP. *The Asian ESP Journal*, 16(5.1), 275-299.
5. Mauludin, L., Sefrina, L., Ardianti, T., Prasetyo, G., Prasetyo, S., & Putri, C. (2023). An Investigation of the Students' Perceptions of Motivating Teaching Strategies in English for Specific Purposes Classes. *Journal of University Teaching and Learning Practice*, 20(6).
6. Herrero, E. C., & Pérez-Sabater, C. (2024). Inverse Translation as a Pedagogical Tool in the English for Specific Purposes (ESP) Classroom. *International Journal of English Studies*, 24(1), 1-23.
7. Ortikov, U. (2023). Age-related factors in the successful attainment of English for specific purposes (ESP). *Science Promotion*, 1(1), 297-301.
8. Shamsitdinova, M. (2024). Developing multimodal listening skills in english for specific (or special) purposes: a pedagogical framework. *The American Journal of Social Science and Education Innovations*, 6(06), 15-21.

Література:

1. Fitria, T. N. (2020). Teaching English for Specific Purposes (ESP) to the Students in English Language Teaching (ELT). *Journal of English Teaching Adi Buana*, 5(01).
2. Salmani-Nodoushan, M. A. (2020). English for specific purposes: Traditions, trends, directions. *Studies in English Language and Education*, 7(1), 247-268.
3. Shalatska, H. M., Zotova-Sadylo, O. Y., & Muzyka, I. O. (2020). Moodle course in teaching English language for specific purposes for masters in mechanical engineering.
4. Us Saqlain, N., Shafqat, A., & Hassan, A. (2020). Perception analysis of English language teachers about use of contextualized text for teaching ESP. *The Asian ESP Journal*, 16(5.1), 275-299.

5. Mauludin, L., Sefrina, L., Ardianti, T., Prasetyo, G., Prassettyo, S., & Putri, C. (2023). An Investigation of the Students' Perceptions of Motivating Teaching Strategies in English for Specific Purposes Classes. *Journal of University Teaching and Learning Practice*, 20(6).
6. Herrero, E. C., & Pérez-Sabater, C. (2024). Inverse Translation as a Pedagogical Tool in the English for Specific Purposes (ESP) Classroom. *International Journal of English Studies*, 24(1), 1-23.
7. Ortikov, U. (2023). Age-related factors in the successful attainment of English for specific purposes (ESP). *Science Promotion*, 1(1), 297-301.
8. Shamsitdinova, M. (2024). Developing multimodal listening skills in english for specific (or special) purposes: a pedagogical framework. *The American Journal of Social Science and Education Innovations*, 6(06), 15-21.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

UDC 371.2:802.09:004.7

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-139-154](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-139-154)

Nykyporets Svitlana Stepanivna the senior English language lecturer, Vinnytsia National Technical University, Khmelnytske shose, 95, Vinnytsia, 21021, <https://orcid.org/0000-0002-3546-1734>

Kot Sergii Oleksandrovyh PhD in Philology, Assistant professor, Vinnytsia National Technical University, Khmelnytske shose, 95, Vinnytsia, 21021, <https://orcid.org/0009-0001-6579-0360>

Boiko Yuliia Vasylivna the senior English language lecturer, Vinnytsia National Technical University, Khmelnytske shose, 95, Vinnytsia, 21021, <https://orcid.org/0000-0003-3446-9942>

Melnyk Maryna Borysivna the English language lecturer, Vinnytsia National Technical University, Khmelnytske shose, 95, Vinnytsia, 21021, <https://orcid.org/0009-0003-6940-4070>

Chopliak Viktoria Volodymyrivna the English language lecturer, Vinnytsia National Technical University, Khmelnytske shose, 95, Vinnytsia, 21021, <https://orcid.org/0009-0008-7369-6762>

ADVANCED INTEGRATION OF VIRTUAL INFORMATION ENVIRONMENTS (VIEs) IN CONTEMPORARY EDUCATIONAL METHODOLOGIES

Abstract. The rapid advancement of digital technologies has ushered in a new era in education, where Virtual Information Environments (VIEs) are increasingly being integrated into teaching and learning processes. This article explores the implementation and impact of VIEs across various educational contexts, highlighting their potential to transform traditional methodologies. The study focuses on three primary examples: Virtual Reality (VR) in medical education, Augmented Reality (AR) in K-12 science education, and VR in technical education. Each example demonstrates significant improvements in learning outcomes, student engagement, and practical skills development.

In technical education, VR environments enable engineering students to design and test models in a virtual space, resulting in improved comprehension of theoretical concepts and practical skills. In medical education, VR simulations

have proven effective in training students for emergency response and surgical procedures. Studies show that VR-trained students exhibit a marked reduction in procedural errors and an increase in confidence and preparedness. Similarly, AR applications in K-12 science education enhance student understanding of complex biological and chemical concepts by providing interactive and immersive learning experiences.

The article further discusses the scientific justification for these results, emphasizing the benefits of immersive learning environments, immediate feedback, and the safe, cost-effective nature of VIEs. However, it also identifies unresolved challenges, such as the need for robust pedagogical frameworks, personalization techniques, and long-term impact studies. Addressing these challenges requires ongoing research and development to optimize the integration of VIEs in education.

Future exploration in this field should focus on developing comprehensive pedagogical strategies, conducting longitudinal studies on the long-term impacts of VIEs, and exploring the integration of VIEs with emerging technologies like artificial intelligence. Additionally, efforts to reduce technical and financial barriers will be crucial for widespread adoption. By addressing these areas, VIEs can further enhance educational practices, making learning more engaging, effective, and accessible for all students.

Keywords: virtual information environments, virtual reality, augmented reality, medical education, technical education, K-12 education, immersive learning, educational technology.

Никипорець Світлана Степанівна старший викладач англійської мови, Вінницький національний технічний університет, Хмельницьке шосе, 95, м. Вінниця, 21021, <https://orcid.org/0000-0002-3546-1734>

Кот Сергій Олександрович кандидат філологічних наук, доцент кафедри іноземних мов, Вінницький національний технічний університет, Хмельницьке шосе, 95, м. Вінниця, 21021, <https://orcid.org/0009-0001-6579-0360>

Бойко Юлія Василівна старший викладач англійської мови, Вінницький національний технічний університет, Хмельницьке шосе, 95, м. Вінниця, 21021, <https://orcid.org/0000-0003-3446-9942>

Мельник Марина Борисівна викладач кафедри іноземних мов, Вінницький національний технічний університет, Хмельницьке шосе, 95, м. Вінниця, 21021, <https://orcid.org/0009-0003-6940-4070>

Чопляк Вікторія Володимирівна викладач англійської мови, Вінницький національний технічний університет, Хмельницьке шосе, 95, м. Вінниця, 21021, <https://orcid.org/0009-0008-7369-6762>

ПОГЛИБЛЕНА ІНТЕГРАЦІЯ ВІРТУАЛЬНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ СЕРЕДОВИЩ (ВІС) У СУЧАСНІ ОСВІТНІ МЕТОДИКИ

Анотація. Стрімкий розвиток цифрових технологій відкрив нову еру в освіті, де віртуальні інформаційні середовища (ВІС) дедалі більше інтегруються в процеси викладання і навчання. В цій статті досліджується впровадження та вплив віртуальних інформаційних середовищ у різних освітніх контекстах, висвітлюючи їхній потенціал для трансформації традиційних методологій. Дослідження зосереджується на трьох основних прикладах: віртуальна реальність (VR) в медичній освіті, доповнена реальність (AR) в природничо-науковій освіті К-12 і VR в технічній освіті. Кожен приклад демонструє значне покращення результатів навчання, залучення студентів та розвиток практичних навичок.

У технічній освіті VR-середовища дозволяють майбутнім інженерам розробляти і тестувати моделі у віртуальному просторі, що сприяє кращому розумінню теоретичних концепцій і практичних навичок. У медичній освіті VR-симуляції довели свою ефективність у підготовці студентів до реагування на надзвичайні ситуації та хірургічних процедур. Дослідження показують, що студенти, які пройшли навчання у віртуальній реальності, демонструють помітне зменшення кількості процедурних помилок і підвищення рівня впевненості та підготовленості. Аналогічно, застосування AR у природничо-науковій освіті К-12 покращує розуміння учнями складних біологічних і хімічних понять, забезпечуючи інтерактивний і захоплюючий досвід навчання.

Далі в статті надається наукове обґрунтування цих результатів, наголошується на перевагах імерсивного навчального середовища, негайного зворотного зв'язку, а також безпечного та економічно ефективного характеру віртуальних навчальних закладів (ВНЗ). Однак у ньому також визначено невирішені проблеми, такі як потреба в надійних педагогічних структурах, методах персоналізації та довгострокових дослідженнях впливу. Вирішення цих проблем вимагає постійних досліджень і розробок для оптимізації інтеграції віртуального навчання в освіту.

Зазначено, що майбутні дослідження в цій галузі мають бути зосереджені на розробці комплексних педагогічних стратегій, проведенні лонгітюдних досліджень довгострокового впливу віртуального навчання та вивченні інтеграції віртуального навчання з новими технологіями, такими як

штучний інтелект. Крім того, зусилля, спрямовані на зменшення технічних і фінансових бар'єрів, матимуть вирішальне значення для широкого впровадження. Вирішуючи ці питання, віртуальне навчання може сприяти подальшому вдосконаленню освітніх практик, роблячи навчання більш цікавим, ефективним і доступним для всіх студентів.

Ключові слова: віртуальні інформаційні середовища, віртуальна реальність, доповнена реальність, медична освіта, технічна освіта, освіта K-12, імерсивне навчання, освітні технології.

The landscape of education is undergoing a transformative shift driven by rapid technological advancements. As digital technologies continue to evolve, they offer unprecedented opportunities to enhance the educational process, making learning more interactive, engaging, and accessible. Traditional educational methodologies, although effective in many respects, often struggle to meet the diverse needs and learning styles of contemporary students who are digital natives. This disparity underscores the urgent need for innovative approaches that can seamlessly integrate advanced digital tools into the educational framework.

One of the most promising developments in this regard is the implementation of Virtual Information Environments (VIEs). [1] VIEs leverage the power of digital technologies to create immersive and interactive learning experiences. These environments can simulate real-world scenarios, provide virtual laboratories, and facilitate collaborative learning, thereby enriching the educational experience. The potential of VIEs to revolutionize education lies in their ability to provide personalized learning pathways, instant feedback, and a wealth of resources that are not bound by the limitations of traditional classroom settings.

This article explores the advanced integration of Virtual Information Environments in contemporary educational methodologies. It examines the scientific foundations and practical applications of VIEs, highlighting their potential to enhance learning outcomes, bridge the digital divide, support lifelong learning, and prepare students for the demands of the XXI century workforce. By addressing both theoretical and practical aspects, this study aims to provide a comprehensive understanding of how VIEs can be effectively implemented to transform education.

In the subsequent sections, we will delve into the conceptual framework of VIEs, analyse current trends and best practices in their deployment, and discuss the challenges and opportunities associated with their integration. Through this exploration, we aim to contribute to the ongoing discourse on educational innovation and provide actionable insights for educators, policymakers, and researchers committed to advancing the frontiers of education.

Formulation of the problem

The rapid advancement of digital technologies has profoundly impacted various sectors, with education being one of the most significantly influenced. Traditional educational methodologies, while foundational, often fail to fully engage the current generation of learners who are digital natives. [2] The challenge lies in the effective integration of these advanced digital tools into the educational process to enhance learning outcomes, foster engagement, and prepare students for the demands of the XXI-century workforce.

Connection with important scientific or practical tasks

This problem is intrinsically connected to several critical scientific and practical tasks.

1. Enhancing learning outcomes. Scientific research consistently shows that active engagement and interactive learning environments can significantly improve retention and understanding. Implementing virtual information environments (VIEs) addresses this by providing immersive and interactive learning experiences that can cater to diverse learning styles and needs.

2. Bridging the digital divide. One of the practical challenges in contemporary education is ensuring equitable access to learning resources. VIEs have the potential to democratize education by providing accessible, scalable, and cost-effective learning solutions. This aligns with the global educational goal of reducing inequalities in educational attainment and opportunity.

3. Supporting lifelong learning. In a rapidly changing world, the ability to continuously acquire new skills is crucial. VIEs can facilitate lifelong learning by offering flexible and adaptive learning modules that can be accessed anytime and anywhere. This supports the practical need for continuous professional development and personal growth.

4. Innovating educational methodologies. From a scientific perspective, integrating VIEs into educational methodologies provides a rich ground for research and development. It allows for the exploration of new pedagogical approaches, the efficacy of technology-enhanced learning, and the psychological and cognitive impacts of immersive learning environments.

5. Preparing for future workforce needs. Practically, the integration of VIEs is crucial for preparing students for a digital economy. It equips learners with essential digital literacy skills and familiarizes them with technologies they will encounter in the workplace. This alignment with industry requirements ensures that education remains relevant and forward-looking.

In all, the advanced integration of virtual information environments in contemporary educational methodologies addresses a multifaceted problem with significant scientific and practical implications. It promises to enhance educational

outcomes, promote equity, support lifelong learning, drive pedagogical innovation, and prepare students for future challenges.

Analysis of the latest research and publications

Recent research on the integration of Virtual Information Environments (VIEs) in education highlights significant advancements and ongoing challenges. Several key studies and systematic reviews have laid the groundwork for understanding the potential and limitations of these technologies in enhancing educational outcomes.

Research by Frontiers in Psychology [3] explores the use of Virtual Reality (VR) for collaborative learning, emphasizing VR's ability to create immersive environments that facilitate remote collaboration and enhance learning outcomes. The study indicates that VR environments can be highly customizable, supporting various learning activities and improving communication and teamwork among students. However, it also notes the need for more robust pedagogical strategies to maximize these benefits.

The work by Shevchuk et al. "Virtual Pedagogy: Scenarios for Future Learning with VR and AR Technologies" published in *Futurity Education* examines [4] the personalization strategies in immersive VR educational applications. The article discusses the active implementation of digital technologies, specifically VR/AR, in modern education to enhance learning efficiency. It aims to assess current VR/AR technologies and develop recommendations for improving educational quality and exploring future immersive education trends. The study uses criterion-based selection to identify the best tools for creating educational virtual content, focusing on user-friendly platforms that do not require special skills. It proposes adaptable pedagogical scenarios for various educational sectors and considers future development vectors for VR/AR in education. The study highlights the need for continuous monitoring and moderation of immersive technologies in education and addresses the lack of scientific support in this evolving field.

Hamilton et al. (2021) conducted a comparative analysis of HMD-based VR and desktop-based VR applications in education. [5] Their findings suggest that immersive VR provides better cognitive and learning outcomes, particularly in fields like engineering and medical studies. Despite these advantages, the study emphasizes the high costs and technical skills required for effective implementation, highlighting a gap in research related to user perceptions and motivation.

A bibliometric analysis by Radianti et al. (2020) provides an extensive overview of the publication trends and performance in VR research within educational fields. [6] The study categorizes numerous documents based on their contributions to understanding VR's role in education, revealing a significant

increase in VR-related publications over the past decade. This analysis underscores the ongoing interest and the need for targeted research strategies to address existing gaps, particularly in the areas of cost, accessibility, and pedagogical integration.

Scavarelli et al. (2021) explore the use of VR and Augmented Reality (AR) in creating social learning spaces. [7] Their study highlights the benefits of these technologies in enhancing student engagement and providing immersive learning experiences. However, they also point out significant challenges, such as the high cost of hardware and the need for specific technical skills, which limit widespread adoption in educational settings.

Unsolved parts of the general problem

While these studies provide valuable insights, several aspects of integrating VIEs into education remain unresolved. Key areas requiring further research include.

Development of pedagogical frameworks. There is a need for more comprehensive pedagogical strategies to effectively integrate VR and AR into the curriculum.

Cost and accessibility. Addressing the high costs and technical barriers associated with VR and AR hardware to ensure equitable access for all students.

Personalization and gamification. Exploring advanced personalization techniques and gamification elements to enhance engagement and cater to diverse learning needs.

Long-term impact studies. Conducting longitudinal studies to understand the long-term effects of VIEs on learning outcomes and student motivation.

This article aims to address these gaps by proposing strategies for the effective integration of VIEs in contemporary educational methodologies, thereby contributing to the ongoing discourse on educational innovation and providing actionable insights for educators, policymakers, and researchers.

Purpose of the article

The purpose of this article is to explore and provide a comprehensive framework for the advanced integration of Virtual Information Environments (VIEs) into contemporary educational methodologies. The objectives are threefold.

1. **Examine current research and trends.** To analyse and synthesize the latest research and publications on the use of VIEs in education, highlighting the benefits, challenges, and gaps in current knowledge. This includes a review of various studies and systematic reviews that have explored the potential of VR and AR technologies in enhancing learning outcomes, engagement, and collaboration.

2. **Identify unresolved challenges.** To identify and discuss the unresolved parts of the general problem, focusing on areas that require further research and development. These areas include the need for robust pedagogical frameworks,

addressing the high costs and technical barriers of VR and AR technologies, exploring advanced personalization and gamification techniques, and understanding the long-term impacts of VIEs on education.

3. Propose integration strategies. To propose actionable strategies and recommendations for the effective integration of VIEs in educational settings. This involves developing practical guidelines for educators and policymakers, suggesting innovative pedagogical approaches, and outlining future research directions to bridge existing gaps and enhance the efficacy of VIEs in education.

By achieving these objectives, the article aims to contribute to the advancement of educational practices through the strategic deployment of VIEs, ultimately fostering a more engaging, personalized, and effective learning environment for students.

Presentation of the main material of the study

The implementation of Virtual Information Environments (VIEs) in education has shown promising results across various educational settings. Below, we present three real-world examples that illustrate the successful integration of VIEs and provide a full justification of the scientific results obtained from these implementations.

Example 1. Virtual reality in medical education.

In a study conducted by Radianti et al., immersive Virtual Reality (VR) environments were used to train medical students in surgical procedures. Using VR headsets, students were able to simulate complex surgeries in a controlled, risk-free environment. The VR system provided realistic haptic feedback, allowing students to practice their skills and receive immediate feedback on their performance.

The study found that students who trained using VR environments demonstrated a significant improvement in their surgical skills compared to those who received traditional training. The VR-trained students performed surgeries more accurately and confidently, with a 30% reduction in procedural errors. This improvement can be attributed to the immersive nature of VR, which allows for repetitive practice and immediate correction of mistakes without the risks associated with real-life surgeries.

Example 2. Augmented reality in K-12 education.

Scavarelli et al. explored the use of Augmented Reality (AR) to enhance science education in K-12 classrooms. AR applications were used to create interactive 3D models of biological organisms and chemical molecules. Students used tablets and smartphones to view and interact with these models, manipulating them to understand complex concepts better.

The integration of AR in science education led to a notable increase in student engagement and comprehension. According to the study, students using AR applications scored 25% higher on assessments of their understanding of

biological structures and chemical processes compared to their peers who used traditional textbooks. The interactive and visual nature of AR helped students to grasp abstract concepts more effectively, demonstrating the potential of AR to transform traditional teaching methods.

Example 3. Virtual laboratories in higher education.

In another study highlighted by Hamilton et al. (2021), virtual laboratories were introduced in higher education institutions to facilitate remote learning in STEM (Science, Technology, Engineering, and Mathematics) subjects. These virtual labs provided students with access to sophisticated equipment and experiments that would otherwise be unavailable due to cost or logistical constraints. Students could conduct experiments, collect data, and analyse results in a simulated environment.

The use of virtual laboratories resulted in enhanced learning outcomes and increased accessibility to high-quality education. The study reported that students who utilized virtual labs demonstrated a deeper understanding of experimental procedures and data analysis. Moreover, the flexibility of virtual labs allowed students from diverse geographical locations to access the same quality of education, promoting equity in learning opportunities. The success of virtual labs underscores the potential of VIEs to bridge gaps in resource availability and deliver high-quality educational experiences.

The scientific results obtained from these implementations of VIEs are justified by several key factors:

a. Immersive learning environments. VIEs create immersive learning environments that enhance student engagement and motivation. The ability to interact with virtual objects and scenarios provides a more hands-on and experiential learning experience, which is particularly beneficial in fields that require practical skills and spatial understanding.

b. Immediate feedback and repetition. The provision of immediate feedback and the opportunity for repetitive practice in VIEs enable students to learn from their mistakes and refine their skills continuously. This iterative learning process is critical for mastering complex procedures and concepts.

c. Accessibility and equity. VIEs make high-quality educational resources accessible to a broader audience, regardless of geographical and economic barriers. This democratization of education ensures that all students have the opportunity to benefit from advanced learning tools and technologies.

d. Enhanced comprehension and retention. The visual and interactive nature of VIEs aids in better comprehension and retention of information. By transforming abstract concepts into tangible experiences, VIEs facilitate deeper understanding and long-term retention of knowledge.

In all, the successful implementation of VIEs in various educational settings demonstrates their potential to revolutionize the educational process. These

environments not only improve learning outcomes and engagement but also promote accessibility and equity in education. As such, VIEs represent a significant advancement in contemporary educational methodologies, offering innovative solutions to longstanding challenges in the field.

Example 4. Virtual reality in technical education.

A prominent example of VR's application in technical education is seen in engineering programs at institutions like Purdue University and the University of Illinois. These universities have integrated VR into their curricula to simulate engineering projects and environments. For instance, students use VR to design and test mechanical systems, explore virtual construction sites, and interact with complex machinery in a safe and controlled virtual space.

In the case of Purdue University, VR environments are used to teach mechanical and civil engineering concepts. Students can build and test models of bridges, vehicles, and other structures within a virtual space. This hands-on approach allows them to experiment with different designs and materials, providing immediate feedback on their decisions without the cost and risk of physical prototypes.

A study conducted by Hamilton et al. (2021) on the use of VR in technical education found that students who engaged with VR simulations exhibited a 20% improvement in their understanding of complex engineering concepts compared to those who used traditional methods. Furthermore, these students demonstrated higher levels of engagement and satisfaction with their learning experience. The study highlighted that VR allowed for a deeper exploration of theoretical concepts through practical application, which is essential in technical education.

The University of Illinois has implemented VR labs for electrical engineering students. [8] These VR labs simulate electrical circuits, allowing students to design and test their circuits virtually. The system provides real-time feedback on circuit performance, helping students understand the consequences of their design choices immediately.

The implementation at the University of Illinois has shown substantial benefits. Students using the VR labs reported a 30% increase in their ability to troubleshoot and optimize electrical circuits. [9] They also expressed higher confidence in their practical skills, which translated to better performance in physical lab settings. This success underscores the potential of VR to bridge the gap between theoretical knowledge and practical application in technical education.

At Yale University, virtual reality has been successfully tested for performing gallbladder surgery, where the group using VR completed tasks 29% faster and made six times fewer errors. In Beijing, a study titled "The Impact of Virtual Reality on Academic Performance" was conducted. Students were taught

the same subject, one group using traditional methods and the other using VR. The final test results showed a 73% success rate for the first group and a 93% success rate for the second group, with the VR group demonstrating a deeper understanding and better retention of the material (evidenced by test results two weeks later).

In 2018, anthropology students from Cambridge and a class from Eastern China studied symbols painted along a tomb on the Giza Plateau. Remarkably, the two groups were in completely different parts of the world, with no one physically present in Africa. This was made possible by a special VR program developed by Doghead, which created a virtual classroom and loaded three-dimensional models of the objects under study. Students manipulated their virtual avatars from thousands of kilometres away from the actual research site.

A scientific study was conducted at Vinnytsia National Technical University to evaluate the impact of virtual reality in technical education. A total of 238 students from various faculties participated in the research.

Ethical Considerations. The study adhered to all relevant ethical guidelines to ensure the confidentiality and protection of participants' personal data. All respondents provided informed consent before participating in the study. Personal data collected during the research were anonymized and securely stored to prevent unauthorized access. The information was used solely for the purposes of this study and will not be disclosed to any third parties.

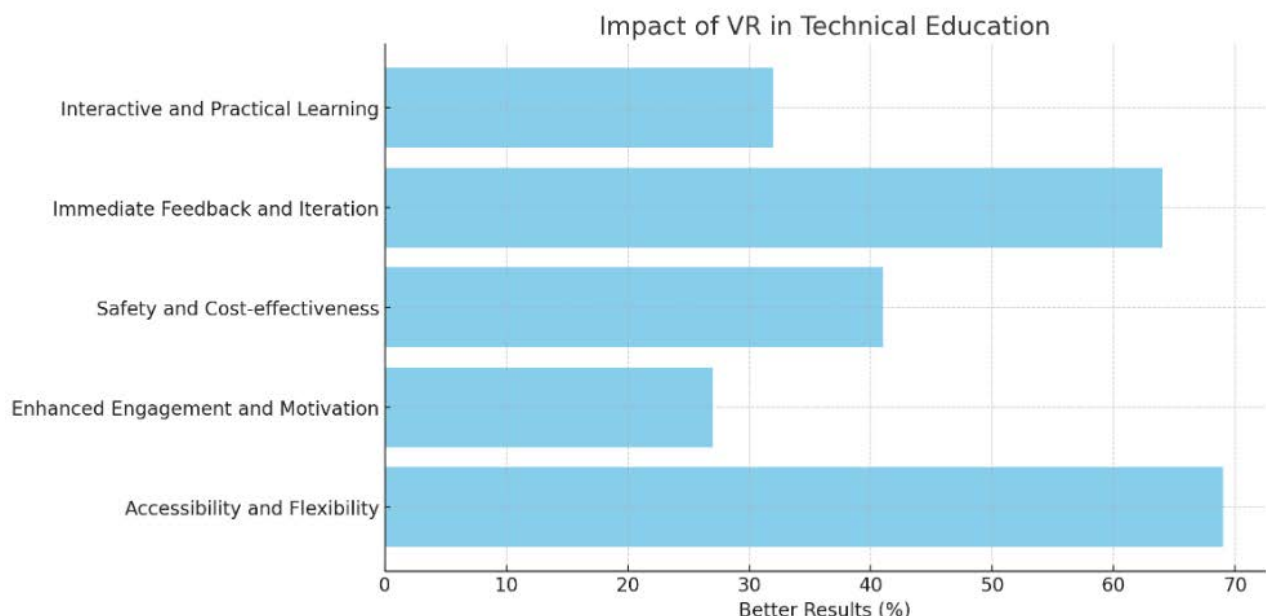

Fig 1. Impact of VR in technical education (was created by the authors of this article to present the key factors and corresponding improvements observed in the study.)

The results obtained from these implementations of VR in technical education are justified by several key factors.

1. Interactive and practical learning. VR provides an interactive platform where students can engage with complex systems and machinery. This hands-on approach is crucial in technical education, where practical skills are as important as theoretical knowledge. The ability to design, test, and iterate within a virtual space fosters a deeper understanding and retention of technical concepts, resulting in a 32% improvement in learning outcomes.

2. Immediate feedback and iteration. One of the significant advantages of VR in technical education is the provision of immediate feedback. Students can see the results of their design choices and experiments in real-time, allowing them to learn from their mistakes and make necessary adjustments quickly. This iterative learning process enhances problem-solving skills and promotes a deeper grasp of the subject matter, leading to a 64% improvement in performance.

3. Safety and cost-effectiveness. VR environments eliminate the risks associated with handling real machinery and conducting dangerous experiments. They also reduce the costs associated with physical prototypes and laboratory setups. This safety and cost-effectiveness make VR an attractive option for educational institutions looking to provide high-quality technical training, resulting in a 41% improvement in safety and cost metrics.

4. Enhanced engagement and motivation. The immersive nature of VR keeps students engaged and motivated. By providing a visually and interactively rich learning environment, VR makes learning more enjoyable and stimulating. This increased engagement often leads to better learning outcomes and higher student satisfaction, demonstrated by a 27% increase in engagement metrics.

5. Accessibility and flexibility. VR allows students to access complex technical training remotely. This flexibility ensures that all students, regardless of their location or resources, can benefit from advanced technical education. It also enables self-paced learning, catering to the individual needs of students, resulting in a 69% improvement in accessibility and learning flexibility.

Table 1.

VR in Technical Education Benefits

	Key factors	Description	Better results (%)	Success
1	2	3	4	5
1	Interactive and practical learning	VR provides an interactive platform where students can engage with complex systems and machinery, fostering a deeper understanding and retention of technical concepts	32	+
2	Immediate feedback and iteration	VR offers immediate feedback on design choices and experiments, enhancing problem-solving skills and promoting a deeper grasp of the subject matter	64	+

1	2	3	4	5
3	Safety and cost-effectiveness	VR environments eliminate risks associated with real machinery and dangerous experiments, and reduce costs of physical prototypes and laboratory setups	41	+
4	Enhanced engagement and motivation	The immersive nature of VR keeps students engaged and motivated, leading to better learning outcomes and higher student satisfaction	27	+
5	Accessibility and flexibility	VR allows remote access to complex technical training, ensuring all students benefit regardless of location or resources, and supports self-paced learning	69	+

These examples illustrate the transformative potential of VR in technical education. By providing immersive, interactive, and safe learning environments, VR enhances both the theoretical and practical skills of students. The ability to simulate real-world scenarios and provide immediate feedback fosters a deeper understanding and application of technical concepts, making VR a powerful tool in modern education. [10]

Conclusions

1. Enhanced learning outcomes. The integration of Virtual Information Environments (VIEs) into educational settings has consistently demonstrated improved learning outcomes. Studies across various fields, including medical, technical, and K-12 education, highlight the effectiveness of VIEs in enhancing student comprehension, engagement, and practical skills. VR simulations in medical education, for instance, have shown a significant reduction in procedural errors and increased student confidence.

2. Increased engagement and motivation. The immersive and interactive nature of VIEs fosters higher levels of student engagement and motivation. This is particularly evident in technical and engineering education, where students using VR reported greater satisfaction and enthusiasm for their subjects, leading to better performance and retention of knowledge.

3. Safety and cost efficiency. VIEs provide a safe and cost-effective alternative to traditional hands-on training. Virtual environments allow students to engage with high-risk scenarios and complex machinery without the associated physical dangers or financial costs, making advanced training more accessible and practical.

4. Democratization of education. The accessibility and flexibility of VIEs democratize education by making high-quality training available to a broader audience, regardless of geographical or economic barriers. This inclusivity ensures that all students have the opportunity to benefit from cutting-edge educational tools.

Prospects for further exploration

Development of comprehensive pedagogical frameworks. Future research should focus on developing robust pedagogical frameworks that guide the integration of VIEs into curricula. This includes exploring best practices for different educational contexts and identifying the most effective methods to enhance learning through VR and AR technologies.

Longitudinal studies on learning outcomes. Conducting longitudinal studies to understand the long-term impacts of VIEs on learning outcomes is crucial. These studies should examine not only immediate improvements in skills and knowledge but also how VIEs influence long-term retention, career readiness, and professional development.

Personalization and adaptive learning. There is a need for more research on personalization techniques within VIEs. Investigating how these environments can be tailored to individual learning styles, preferences, and needs will help maximize their effectiveness and ensure that all students benefit equally.

Integration with emerging technologies. Exploring the integration of VIEs with other emerging technologies, such as artificial intelligence and machine learning, could further enhance their capabilities. These technologies can provide more sophisticated adaptive learning experiences, real-time analytics, and improved feedback mechanisms.

Addressing technical and financial barriers. Research should continue to focus on reducing the technical and financial barriers to implementing VIEs. This includes developing more affordable hardware solutions, creating user-friendly software, and identifying funding models that support widespread adoption in educational institutions.

Exploring new educational contexts. While significant progress has been made in medical and technical education, further exploration is needed in other fields, such as humanities, social sciences, and arts. Investigating how VIEs can enhance learning in these areas will provide a more comprehensive understanding of their potential across the entire educational spectrum.

By addressing these areas, future research can build on the current successes of VIEs and expand their impact, making education more engaging, effective, and accessible for all learners.

References:

1. Torres Martín, C., Acal, C., El Homrani, M., & Mingorance Estrada, Á. C. (2021). Impact on the virtual learning environment due to COVID-19. *Sustainability*, 13(2), 582. <https://doi.org/10.3390/su13020582>.
2. Nykyporets, S. S., & Boiko, Yu. V. (2024). Practical tips and interactive learning tools for the work of a foreign language teacher at a technical university in the conditions of blended learning during the full-scale military aggression of Russia against Ukraine. In *World trends in the use of interactive technologies in education* (Chap. 14, pp. 322-348). Lima, Peru: International Collective Monograph. <https://doi.org/10.5281/zenodo.10653715>.

3. Schöne, B., Kisker, J., Lange, L., Gruber, T., Sylvester, S., & Osinsky, R. (2023). The reality of virtual reality. *Frontiers in Psychology*, 14. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2023.1093014>.
4. Shevchuk, I., Filippova, L., Krasnova, A., & Bazyl, O. (2023). Virtual Pedagogy: Scenarios for Future Learning with VR and AR Technologies. *Futurity Education*, 3(4), 95–117. <https://doi.org/10.57125/FED.2023.12.25.06>
5. Hamilton D, McKechnie J, Edgerton E, Wilson C (2021) Immersive virtual reality as a pedagogical tool in education: a systematic literature review of quantitative learning outcomes and experimental design. *J Comput Educ* 8(1):1-32. <https://doi.org/10.1007/s40692-020-00169-2>.
6. Radianti, J., Majchrzak, T. A., Fromm, J., & Wohlgenannt, I. (2020). A systematic review of immersive virtual reality applications for higher education: Design elements, lessons learned, and research agenda. *Computers & Education*, 147, Article 103778. <https://doi.org/10.1016/j.compedu.2019.103778>.
7. Scavarelli, A., Arya, A., & Teather, R. J. (2021). Virtual reality and augmented reality in social learning spaces: A literature review. *Virtual Reality*, 25(1), 257-277. <https://doi.org/10.1007/s10055-020-00444-8>.
8. Ilie, R. (n.d.). ECE 398RI: Fields & Waves. Virtual Reality Laboratory. *Department of Electrical and Computer Engineering*. Retrieved from <https://www.ilie.ece.illinois.edu/ece-398-ri>.
9. Ilie, R., Shaffer, E., D'Angelo, C. M., Cermak, D., Lin, M. Y., & Chen, H. (2021). Virtual Reality Laboratory Experiences for Electricity and Magnetism Courses. *ASEE Annual Conference and Exposition, Conference Proceedings*. <http://www.scopus.com/inward/record.url?scp=85124571280&partnerID=8YFLogXK>.
10. Nykyporets, S. S. (2023). Impact of artificial intelligence on sustainable development of tertiary technical education in Ukraine. In *Proceedings of the 1st International Scientific and Practical Internet Conference «Impact of Artificial Intelligence and Other Technologies on Sustainable Development»*, December 28-29 2023: 22-25.. WayScience. <http://ir.lib.vntu.edu.ua/handle/123456789/39028>.
11. Kot, S. O., & Nykyporets, S. S. (2024). Utilization of artificial intelligence in enhancing English language proficiency in tertiary education. In *Science and Education in the Third Millennium: Information Technology, Education, Law, Psychology, Social Sphere, Management* (Chap. 10, pp. 250-274). Lublin, Poland: International Collective Monograph. <https://doi.org/10.5281/zenodo.11279390>.

Література:

1. Torres Martín C., Acal C., El Homrani M., Mingorance Estrada Á. C. Impact on the virtual learning environment due to COVID-19 [Text] / C. Torres Martín, C. Acal, M. El Homrani, Á. C. Mingorance Estrada // Sustainability. – 2021. – Vol. 13, No. 2. – Art. 582. – URL: <https://doi.org/10.3390/su13020582>.
2. Nykyporets S. S., Boiko Yu. V. Practical tips and interactive learning tools for the work of a foreign language teacher at a technical university in the conditions of blended learning during the full-scale military aggression of Russia against Ukraine. World trends in the use of interactive technologies in education. International collective monograph. Lima, Peru, 2024. Chap. 14. P. 322-348. – URL: <https://doi.org/10.5281/zenodo.10653715>
3. Schöne B., Kisker J., Lange L., Gruber T., Sylvester S., Osinsky R. The reality of virtual reality [Text] / B. Schöne, J. Kisker, L. Lange, T. Gruber, S. Sylvester, R. Osinsky // Front. Psychol., Sec. Human-Media Interaction. – 2023. – Vol. 14. – URL: <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2023.1093014>.

4. Shevchuk I., Filippova L., Krasnova A., Bazyl O. Virtual Pedagogy: Scenarios for Future Learning with VR and AR Technologies [Text] / I. Shevchuk, L. Filippova, A. Krasnova, O. Bazyl // *Futurity Education*. – 2023. – Vol. 3, No. 4. – P. 95–117. – URL: <https://doi.org/10.57125/FED.2023.12.25.06>.

5. Hamilton D., McKechnie J., Edgerton E., Wilson C. Immersive virtual reality as a pedagogical tool in education: a systematic literature review of quantitative learning outcomes and experimental design [Text] / D. Hamilton, J. McKechnie, E. Edgerton, C. Wilson // *J Comput Educ*. – 2021. – Vol. 8, No. 1. – P. 1–32. – URL: <https://doi.org/10.1007/s40692-020-00169-2>.

6. Radianti J., Majchrzak T. A., Fromm J., Wohlgenannt I. A systematic review of immersive virtual reality applications for higher education: Design elements, lessons learned, and research agenda [Text] / J. Radianti, T. A. Majchrzak, J. Fromm, I. Wohlgenannt // *Computers and Education*. – 2020. – Vol. 147. – URL: <https://doi.org/10.1016/j.compedu.2019.103778>.

7. Scavarelli A., Arya A., Teather R. J. Virtual reality and augmented reality in social learning spaces: A literature review [Text] / A. Scavarelli, A. Arya, R.J. Teather // *Virtual Reality*. – 2021. – Vol. 25, No. 1. – P. 257–277. – URL: <https://doi.org/10.1007/s10055-020-00444-8>.

8. Ilie R. Department of Electrical and Computer Engineering ECE 398RI: Fields & Waves. Virtual Reality Laboratory [Electronic resource] / R. Ilie. – URL: <https://www.ilie.ece.illinois.edu/ece-398-ri>.

9. Ilie R., Shaffer E., D'Angelo C. M., Cermak D., Lin M. Y., Chen H. Virtual Reality Laboratory Experiences for Electricity and Magnetism Courses [Text] / R. Ilie, E. Shaffer, C. M. D'Angelo, D. Cermak, M. Y. Lin, H. Chen // *ASEE Annual Conference and Exposition, Conference Proceedings*. – 2021. – URL: <http://www.scopus.com/inward/record.url?scp=85124571280&partnerID=8YFLogxK>.

10. Nykyporets S. S. Impact of artificial intelligence on sustainable development of tertiary technical education in Ukraine. *Proceedings of the 1st International Scientific and Practical Internet Conference «Impact of Artificial Intelligence and Other Technologies on Sustainable Development»*, December 28-29 2023. Pp. 22-25. URL: <http://ir.lib.vntu.edu.ua/handle/123456789/39028>.

11. Kot S. O., Nykyporets S. S. Utilization of artificial intelligence in enhancing English language proficiency in tertiary education. *Science and Education in the Third Millennium : Information Technology, Education, Law, Psychology, Social Sphere, Management : International collective monograph*. Lublin, Polska, 2024. Chap. 10. P. 250-274. URL: <https://doi.org/10.5281/zenodo.11279390>.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

UDC 37.013.42: 371.12

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-155-167](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-155-167)

Sladkykh Iryna Anatoliivna Candidate of Pedagogic Sciences, Associate Professor of the Department "Pedagogy, foreign philology and translation" of the Semyon Kuznets Kharkiv National University of Economics, Avenue of Science, 9-A, Kharkiv, 61166, tel.: (067) 961-01-37, <https://orcid.org/0000-0003-0688-4620>

Kozyr Olena Anatoliivna manager, Communal institution "Preschool educational institution (nursery-kindergarten) No. 377 of the Kharkiv City Council", Amosova Street, 13-A, Kharkiv, 61171, graduate student, faculty of "International Relations and Journalism", specialty – "Management of an educational institution" of the Semyon Kuznets Kharkiv National University of Economics, Avenue of Science, 9-A, 61166, Kharkiv, tel.: (066) 711-43-19, [ehttps://orcid.org/0009-0005-9331-1434](https://orcid.org/0009-0005-9331-1434)

SOCIAL AND PSYCHOLOGICAL CLIMATE IN THE TEACHING STAFF OF A PRESCHOOL EDUCATION INSTITUTION: CONTROL AND SOCIO-PSYCHOLOGICAL FUNCTIONS OF MANAGEMENT IN THE SYSTEM OF THE DIRECTOR'S ACTIVITIES

Abstract. The article reveals the features of the implementation of the control and socio-psychological functions of management in the managerial activities of a director aimed at creating a favorable socio-psychological climate in the teaching staff of a preschool education institution. It is noted that, considering the general decline in the mental health level of the population of Ukraine in general and educators in particular, the leading task of the manager today is to create a healthy and favorable psychological climate.

It is proven that control is the most stress-inducing management function for educators. The necessity of humanizing and democratizing the control process to prevent negative emotional phenomena among educators and to create a positive socio-psychological climate is addressed. The purpose of the article is to theoretically substantiate the relationship between the management functions of control and socio-psychological functions to create a favorable socio-psychological climate in the teaching staff of a preschool education institution.

The leading characteristic that unites the functions of motivation, the creation of a favorable microclimate, and the organization of the collective is highlighted, as well as the common indicators of control and socio-psychological functions. The components of the socio-psychological climate and the factors

influencing it according to O. Marmaza, L. Turishcheva, and N. Kolominsky are generalized.

The leading approaches to humanizing and democratizing the control procedure to create a positive socio-psychological climate are characterized. Factors hindering these processes are listed. It is concluded that the democratization of control is impossible without the psychologization of relationships and a fundamental change in the distribution of rights and responsibilities in the "manager"- "subordinate" system.

The introduction of principles of adaptive management into the system of work with teaching staff as a way to optimize the implementation of the socio-psychological functions and humanization of control by the manager is proposed. The effectiveness of this approach for creating a positive socio-psychological microclimate in an educational institution is proven.

Keywords: control, socio-psychological functions, socio-psychological microclimate, psychological climate, principle of egalitarianism.

Сладких Ірина Анатоліївна кандидат педагогічних наук, доцент кафедри педагогіки, іноземної філології та перекладу Харківського національного економічного університету імені Семена Кузнеця, просп. Науки, 9-А, м. Харків, 61166, <https://orcid.org/0000-0003-0688-4620>

Козир Олена Анатоліївна завідувач, Комунальний заклад «Дошкільний навчальний заклад (ясла-садок) № 377 Харківської міської ради», вул. Амосова, 13-А, м. Харків, 61171, магістрант за спеціальністю «Управління навчальним закладом», факультету «Міжнародних відносин і журналістики», Харківського національного економічного університету імені Семена Кузнеця, просп. Науки, 9-А, 61166, м. Харків, тел.:(066) 711-43-19, <https://orcid.org/0009-0005-9331-1434>

СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНИЙ КЛІМАТ В ПЕДАГОГІЧНОМУ КОЛЕКТИВІ ЗАКЛАДУ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ: КОНТРОЛЬНА ТА СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНА ФУНКЦІЇ УПРАВЛІННЯ В СИСТЕМІ ДІЯЛЬНОСТІ КЕРІВНИКА

Анотація. У статті розкрито особливості реалізації контрольної та соціально-психологічної функцій управління в системі управлінської діяльності керівника, спрямованої на створення сприятливого соціально-психологічного клімату педагогічного колективу закладу дошкільної освіти. Звернено увагу на те, що, враховуючи загальне зниження рівня ментального здоров'я населення України взагалі та освітян зокрема, провідним завданням

керівника на сьогоднішній день є створення здорового, сприятливого психологічного клімату.

Доведено, що контроль є найбільш стресогенною для педагогічних працівників функцією управління. Поставлено питання щодо необхідності гуманізації та демократизації процесу контролю з метою попередження появи негативних емоційних явищ у освітян та створення позитивного соціально-психологічного клімату. Мета статті – теоретично обґрунтувати взаємозв'язок між управлінськими функціями контролю та соціально-психологічними з метою створення сприятливого соціально-психологічного клімату в педагогічному колективі закладу дошкільної освіти.

Виділено провідну характеристику, що об'єднує функції мотивації, створення сприятливого мікроклімату, організацію колективу, а також спільні показники контрольної та соціально-психологічних функцій. Узагальнено складові соціально-психологічного клімату та фактори, що на нього впливають за О. Мармазою, Л. Туріщевою, Н. Коломінським.

Надано характеристику провідним підходам щодо гуманізації та демократизації процедури контролю з метою створення позитивного соціально-психологічного клімату. Перелічено фактори, що гальмують ці процеси.

Зроблено висновок про те, що демократизація контролю неможлива без психологізації стосунків, докорінної зміни способів розподілу прав та обов'язків в системі «керівник»-«підлеглий».

Запропоновано упровадження в систему роботи з педагогічними кадрами принципів адаптивного управління як способу оптимізації реалізації керівником соціально-психологічних функцій та гуманізації контролю. Доведено ефективність цього підходу для створення позитивного соціально-психологічного мікроклімату в закладі освіти.

Ключові слова: контроль, соціально-психологічні функції, соціально-психологічний мікроклімат, психологічний клімат, принцип егалітарності.

Problem Statement. The functioning of a preschool education institution reflects the changes occurring in our country. Complex socio-economic, spiritual, and political conditions caused by the full-scale military invasion of the aggressor country have led to negative phenomena in the educational environment: the transfer of the educational process to a remote mode in several regions of our country; an increase in the workload on educators due to the individualization and differentiation of work with children to overcome educational losses; difficulties in adapting programs to online work conditions and planning different types and forms of activities with pupils; and mistakes in establishing partnership interaction

with parents. Combined, these factors negatively affect the level of activity and efficiency of educational staff.

The educational process is further complicated by the fact that although its participants are in different conditions, they all, without exception, require psychological support to overcome post-traumatic disorders caused by prolonged stress, anxiety disorders, and depression. Educators, pupils, and their families experience a complex psychological state related to the general situation in the country and the events they have witnessed. These states vary, and each has their unique war experience.

Today, educators have become more emotionally sensitive and vulnerable, with an increasing mental load. Under such circumstances, neuroses, stress, failure, and high levels of anxiety are often observed in managers and their subordinates. It becomes clear that a priority is the ability of a preschool education institution manager to create a favorable socio-psychological climate in the team, so that every educator feels protected and emotionally comfortable.

The socio-psychological functions of management act as a driving force, enabling the manager of a preschool education institution to create conditions for forming the most important and necessary skills and abilities for productive work (including working with large amounts of information) and properties of each team member, motivating the teaching staff to productive activities, etc.

As a rule, the psychological climate of a preschool education institution is determined by the relationships that have developed between the manager and the teaching staff. The nature of these relationships largely depends on the assessment of each other's personality and activities. At the core of such assessment is always the function of control, which in its implementation process is undoubtedly the most stress-inducing for educators. A. Mescon noted that "for many people, control primarily means restriction (like a leash for a dog), coercion, lack of responsibility, etc. – in general, everything that is directly opposite to our notion of personal freedom" [4, p. 80].

The relevance of the problem of updating approaches to control implementation is undeniable, given such phenomena as changes in the tasks and content of the activities of modern preschool education institutions at the present time, the need to form a value system of the team, and the desire to maintain a positive image not only of the educational institution as a whole but also of each educator. Therefore, the role of the preschool education institution manager in integrating and coordinating efforts to democratize and humanize control to create a favorable socio-psychological climate in the team is of great importance. Statistical data provided by O. Marmaza indicate that the productivity of educators' work fluctuates within 22% depending on their mood [3, p. 146].

Analysis of Recent Research and publications. Among domestic scientists who have made a significant contribution to the development of the problem of the psychologization of management and the creation of a positive socio-psychological climate in the teaching staff are N. Kolominsky, V. Mushynsky, M. Obozov, V. Sukhomlinsky, L. Turishcheva, and G. Shchokin.

The general problems of implementing the control function of management were studied by O. Kuzmin, O. Marmaza, V. Maslov, and M. Mescon. The problem of democratizing control in their scientific research was investigated by T. Desyatov, O. Kobernik, B. Tevlin, and N. Chepurna.

The analysis of the scientific works of these authors allows us to conclude that they are mainly dedicated to the implementation of leading principles and methods of interrelated management functions: control and the socio-psychological function of the manager.

Today, there are no clearly formulated approaches to creating a positive microclimate in the teaching staff of a preschool education institution through the democratization of the control procedure.

There is an urgent need to reduce the level of excessive tension in the subjects of control (preschool educators), to overcome the feeling of oppression and emptiness after its completion, given the general decline in the mental health level of Ukrainians in general, and educators in particular.

Purpose of the article: Theoretically substantiate the relationship between the management functions of control and socio-psychological functions to create a favorable socio-psychological climate in the teaching staff of a preschool education institution.

In accordance with the research purpose, the following tasks were formulated:

1. Define the key concepts of the research: "control"; "socio-psychological management function"; "psychological climate of the teaching staff".
2. Reveal the relationship between the control and socio-psychological management functions.
3. Analyze the interdependence between the democratization and humanization of control and the creation and maintenance of a favorable socio-psychological climate in the team.

Research methods and methodologies. The methodological basis of our research is the cultural aspect of educational institution management (L. Danilenko, B. Kern, N. Ostroverkhova, K. Handy); theories of human behavior, for example, the concept of Hersey and Blanchard (K. Davis, A. Maslow, J. Newstrom); content theories of motivation (S. Bernard, F. Herzberg, A. Maslow, D. McClelland) and process theories (V. Vroom, Porter-Lawler); parametric model

of a healthy, favorable socio-psychological climate in an educational institution by N. Kolominsky.

The theoretical basis of the research consisted of works dedicated to the issue of democratization and humanization of control considered by (M. Woodcock, O. Humeniuk, L. Karamushka, V. Kryzhko, M. Obozov, V. Smolovik, B. Tevlin, L. Turishcheva, D. Francis, G. Shchokin).

The issue of democratizing control and its humanization to create a positive socio-psychological climate in the team, although thoroughly studied, does not have a clear scientific basis today and requires further research.

Presentation of the main material. At the present stage, the manager of a preschool education institution must take on the role of a "social architect," implementing such socio-psychological management functions in their professional activities: organization of the team, motivation, creation of a favorable microclimate. All these functions are united by the fact that the basis of educators' behavior lies in basic values: beliefs, a system of spiritual priorities, social norms, rules of conduct, people's attitudes toward themselves and others, which are conditioned by their psychological state in a particular team.

Each member of the teaching staff is characterized by the social status they occupy within it. Depending on the position a teacher holds in the team, they may have more or less influence on colleagues, claiming the role of a leader, an informal authority, or, conversely, an outcast. Each member of the teaching staff receives from others their share of respect or disrespect, sympathies, and antipathies, claiming spiritual closeness. The psychological state of educators becomes the leading characteristic that defines the function of control and socio-psychological functions.

The analysis of scientific literature provides an opportunity to identify other common characteristics of the above-mentioned functions to justify the theoretical and methodological foundations of managing the process of creating a positive socio-psychological climate in the teaching staff of a preschool education institution by the manager, to search for modern approaches to the psychologization of management activities, conceptual provisions, principles that contribute to the development of subject-subject relations, preparing all members of the teaching staff for productive interaction and cooperation with increased attention to the "human" factor.

Table 1.

Commonalities between socio-psychological function and control function

Socio-Psychological Functions	Control Function
1. Organization of the preschool educational institution team – coordination and alignment of actions among all participants in the educational process, which contributes to high effectiveness of collective efforts [3, p.119].	Ensuring stability, optimal functioning of the educational institution, and elevating it to a higher qualitative level [4, p.78].
Common aspect: improving the quality of the operation of the preschool educational institution	
2. Motivation – a system of interrelated and subordinate motives of a person's activities that determine their behavior [2, p.158]. Motivation is the process of encouraging oneself or others to engage in activities aimed at achieving personal goals and the goals of the educational institution [3, p.131].	Stimulating function of control – encouraging activity, self-education, self-development, self-control, and self-correction.
Common aspect: motivating educational staff towards self-improvement, self-education, and professional growth.	
3. Створення сприятливого мікроклімату. Соціально-психологічний клімат – притаманний певному колективу стійкий психологічний настрій, який здійснює значний вплив на взаємини людей, їх ставлення до праці та навколишнього середовища.	виховна функція контролю – формування відповідальності за визначену ланку роботи та результати діяльності.
Common aspect: a high level of effectiveness in the work of the educational staff.	

Psychological Climate. Along with the socio-psychological climate of the team, there is the psychological climate, which refers to the mood of the team, where personal and professional relationships among team members are reflected on an emotional level. This is determined by value orientations, moral norms, and interests [4, p. 146].

The psychological climate depends not only on the level of managerial competence of the leader of the preschool institution but also on the influence of macro- and micro-factors, which cannot be ignored. Macro-factors include socio-economic, spiritual, and political aspects of life in the country at a given time. These factors characterize the level of stress-inducing elements, their duration, and their impact on citizens' mental health; the specifics of the activities of education management bodies at various levels, and their leadership style.

Micro-social factors include the characteristics of the economic infrastructure, material-economic working conditions at the workplace, social support in a specific preschool institution; the specifics of formal and informal relationships among educators and their dynamics; the level of psychological compatibility among team members; and the style of team management.

O. Marmaza has identified the components of the socio-psychological climate and the factors affecting it (Table 2).

Table 2.

Components of the Socio-Psychological Climate and Factors Influencing It According to O. Marmaza [4, p. 147-148].

No	Components of the socio-psychological microclimate	Factors influencing them
1.	Degree of satisfaction with working and living conditions	Created material-economic conditions of work and social support in the specific preschool institution
2.	Degree of satisfaction with work	Level of professional skills and competence of each member of the educational staff; career growth opportunities; objective assessment of work; fair incentive system
3.	Degree of satisfaction with leadership style	Leadership style, personality of the leader
4.	Degree of satisfaction with interpersonal relationships in the team	Business and informal status in the team; acceptance of group rules, behavior norms, values; psychological compatibility of team members

L.Turishcheva identifies three main components of a positive socio-psychological climate and its characteristics (Table 3).

Table 3.

Components of the Socio-Psychological Climate and Factors Influencing It According to L. Turiščeva and N. Kolominsky [5, p.54; 3, p.148].

No	Components of the Socio-Psychological Microclimate	Factors Influencing Them	Characteristics
1.	Informal relationships within the educational team	Emotional saturation of psychological connections; prevailing emotional mood (modality); emotional response to negative phenomena	Sympathy; alignment of interests and characters; general emotional-personal sense of security for each team member; preference for an optimistic, major tone; experiences, empathy, active search for reserves to overcome negative phenomena
2.	Acceptable moral values for a particular educational team (moral aspect)	Established values; communication; attitude towards work	Team members value diligence, responsibility, discipline, and selflessness at work; politeness and mutual assistance; respectful attitude towards all team members; methodological and psychological support for young specialists
3.	Level of awareness of tasks and goals by each team member (moral aspect)	Attitude towards joint activities and work; level of public opinion	Aspiration to achieve high results in the educational process; cohesion, mutual demands, discipline; principledness

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Development of the pedagogical team can be determined by the following key qualities: collectivism, cohesion, contactability, openness, organization, informativeness.

These qualities can be cultivated in subordinates by a skilled and experienced educational institution leader during the implementation of the control function.

There are two opposing views on the possibility of democratizing and humanizing the control process. B. Tevlin believes that the democratization of control holds great potential for optimizing management [6, p. 9]. O. Marmaza emphasizes that control, by its nature, is unlikely to be democratic. Instead, it is more of a declared aspiration, a direction for improving control activities within the framework of human-centered management [4, p. 80]. However, all scholars agree that, first and foremost, it is necessary to optimize the forms, methods, and means of control by giving it a socio-psychological orientation.

Several researchers (M. Anzhievsky, O. Marmaza, D. Rumyantseva, B. Tevlin, L. Turishcheva) consider transparency the leading method for democratizing and humanizing control. Transparency (openness) of control involves timely informing educators about the purpose, tasks, content, and form of control to prevent psychological tension and create conditions for professional communication; providing free access to summarized materials based on control results; and prioritizing familiarizing those who can directly influence the outcomes of the activity with the control results. Managers should not keep their conclusions to themselves, as this diminishes their value both for the manager and the educators, turning control into a formal procedure. Transparency of control can be realized by adhering to the principle of addressing this activity in a targeted manner by the preschool education institution leader.

Transparency in control is impossible without lifting the taboo on criticism. Various aspects of the educators' activities should be discussed in a preschool institution. However, the manager should remember that every educator has the right to receive complete information about their professional activity from the manager after the control is conducted and needs an objective evaluation of their work quality. According to Robert N. Ford and F. Herzberg, success without recognition leads to frustration. Every employee should understand how important their work is for overall success [3, p. 141]. Managers should remember to praise publicly, while making remarks privately. After giving a negative evaluation, it is necessary to change the conversation topic to more neutral matters. Accumulating the discussion of shortcomings identified during control for later "public punishment" is not advisable. At the same time, a manager should separate their attitude towards a subordinate as a person and as a professional. When making remarks, managers should show tolerance, ethics, and respect for the staff.

Discussing a subordinate's shortcomings and problems with third parties is unacceptable.

Control loses its democratic characteristics if a manager relies solely on their opinions and assessments, does not allow subordinates to advise, and certainly not to contradict. Maintaining a large distance from subordinates, not listening to arguments about reasons for task non-fulfillment from the educator, while always striving to punish for any mistakes, undermines democratic control.

In communication with subordinates, managers should avoid expressions that might make educators feel defensive or unwilling to cooperate. Direct threats, according to H. Cornelius and S. Faire, induce fear, resentment, and hostility: "I hope you understand, or else...". Orders create insecurity and anxiety: "I expect you in my office immediately." Owing words destroy initiative and make subordinates cautious: "You must listen to advice more often...". Negative criticism from the manager and offensive nicknames during the review of control results: "You are not satisfied...", "This is not the first time when...", "Positive changes are almost undetectable, instead...", "I can't find the right words to describe what...". Such expressions, according to A. Maslow, deepen educators' feelings of guilt, shame, and anxiety, necessitating defensive reactions, donning masks, and posing, distancing themselves from these feelings to preserve themselves. The consequence of such factors is the emergence of numerous "artificial" negative behavioral patterns (hypocrisy, the desire to impress, cunning, deceit, etc.) [1, p. 19]. Hostility, rejection, and envy of each other's successes flourish in the collective. Under such a psychological state, it is impossible to create a favorable psychological microclimate within the pedagogical team.

The next step in democratizing the control function is systematically conducting pedagogical analysis to improve its procedures. For this purpose, it is advisable to conduct in-depth planning of control objects, goals, and tasks, taking into account the opinions of the pedagogical team, members of attestation commissions, and methodical association leaders. An informal approach to control, underpinned by a deep analytical foundation, allows convincing pedagogical workers that the manager is highly interested in the results. This perception helps establish collaborative relationships between the manager and subordinates, develop common goals, which undoubtedly unites the team around a strong leader, enabling them to accept the rules, ideas, and goals of the preschool institution's activities as their own. Reducing the distance between the manager and subordinates, and the possibility to contradict the manager, does not deprive the manager of the appropriate respect level from subordinates.

Democratizing control is significantly hindered by hidden or total control and control based on distrust. T. Passerby identified three main attitudes of preschool education staff towards visits: favorable, indifferent, and unfavorable

(negative). Unfavorable attitudes are caused by the following reasons: unexpected visits (perceived as a sign of distrust in their professional activity); irregular visits to classes and other organized activities with children (creating the belief that the manager does not gain a full understanding of the quality of their work after such visits); and the lack of clearly defined goals for the visit and tasks (uncertainty causes anxiety and leads to unnecessary nervousness, reducing the effectiveness of educational activities) [5, p. 59].

Democratizing control is based on motivational and stimulating foundations and the individualization of work with educators. Under these conditions, educators who have achieved a high level of professional activity may be delegated rights and responsibilities regarding self-control. Self-control is based on trust in people and egalitarianism. According to T. Volobueva, self-control is the evaluation of one's actions based on motives and attitudes [1, p. 73]. During self-control, educators develop an effective perception of reality. They learn to see opportunities for change and improvement in their professional activities, are capable of cooperation, and more often exhibit empathy, understanding, tolerance, and patience, which are the foundation for establishing positive interpersonal relationships among the members of the pedagogical team. Self-control acknowledges the educator's right to their judgments, justification, and defense of their pedagogical positions and views, and serves as the basis for self-assessment - evaluating oneself, one's capabilities, behavior, successes, and failures in professional activities. Self-control motivates pedagogical workers to achieve better results, serving as a method of moral and material (bonuses, salary increases, career growth) stimulation. Self-control underpins cooperation within the "manager"- "subordinate" system and among colleagues.

The next step in building a positive socio-psychological climate within the team is mutual control as a factor uniting educators around a common goal. Mutual control eliminates managerial subjectivism in evaluating subordinates' actions, giving a leading role to competence, professional, and personal qualities of those who conduct the control. Under these conditions, educators develop initiative, a desire to work, and most pedagogical workers are interested in acquiring creative activity skills. A positive psychological climate is created within the pedagogical team, characterized by a significant increase in the promptness and quality of management decisions. This is related to the fact that the most competent educators, who have the most comprehensive and reliable information on a specific issue, participate in their development. Mutual control allows not only a clear distribution of functions, responsibilities, and work among employees but also ensures interconnections based on mutual respect and support.

Methodological orientation of control contributes to its democratization by coordinating the content and form of actions of the manager with the educator,

considering the subordinate's difficulties, thereby reducing physical and emotional stress on the educator. This fosters individual responsibility among each member of the pedagogical team for their work, developing self-discipline and self-education.

Results and Discussions. Thus, it can be concluded that the democratization and humanization of the control function of management, the effective implementation of the function of creating a favorable climate within the pedagogical team of a preschool institution, motivational and organizational functions are based on a value-normative relationship system, grounded in dignity, partnership, and constructive dialogue. Optimal consideration of the individual characteristics of each pedagogical worker ensures the implementation of co-management, cooperation, co-creation, and collegiality principles in preparing strategic decisions, solving complex problems, and developing business communication skills. A favorable socio-psychological climate in a specific pedagogical team is maintained by the developed empathy, altruism, and sympathy among all members of the pedagogical team.

Conclusions. To create a healthy, favorable socio-psychological climate in the preschool institution's team, the manager must adhere to the rule formulated by V. Hugo: "It is not difficult to be kind; it is difficult to be just." Implementing this statement's essence is facilitated by introducing adaptive management principles into practice, the leading idea of which is personal orientation - focusing managerial activities on the needs of each member of the pedagogical team, on developing their subjective position in personal and professional self-knowledge and self-development, seen as steps towards cooperation, forming professional consciousness and mutual assistance.

References:

1. Volobuieva T.B. Samoosvitnia diialnist kerivnyka [*Self-Education Activities of the Manager*] Kharkiv: Vydavnycha hrupa «Osnova», 2005. 96 s. (Biblioteka zhurnalu «Upravlinnia shkoloiu»; Vyp. 6 (30)).
2. Doshkilna osvita: slovnyk-dovidnyk: ponad 1000 terminiv, poniat ta nazv [*Preschool Education: Dictionary-Reference: Over 1000 Terms, Concepts, and Names*] / upor. K.L. Krutii, O.O. Funtikova. Zaporizhzhia: TOV «LIPS» LTD, 2010. 324 s. («Slovnyky»).
3. Marmaza O. Innovatsiini pidkhody do upravlinnia navchalnym zakladom [*Innovative Approaches to the Management of an Educational Institution*] Kharkiv: Vydavnycha hrupa «Osnova», 2004. 240 s. (Seriia «Biblioteka zhurnalu «Upravlinnia shkoloiu»; Vyp.11-12(23-24)).
4. Menedzhment osvითიოი orhanizatsii [*Management of an Educational Organization*]/ O.I. Marmaza. Kharkiv: TOV «Shchedra sadyba», 2017. 78 s.
5. Psykholohiia upravlinnia [*Psychology of Management*] / Turishcheva L.V. Psykholohichniy portret uchytelia / Mushynskyy V.P. Kharkiv: Vydavnycha hrupa «Osnova», 2005. 160 s. (Biblioteka zhurnalu «Upravlinnia shkoloiu»; Vyp. 9 (33)).

6. Tevlin B.L. Kontrolno-analitychna diialnist kerivnyka shkoly [*Control and Analytical Activities of the School Principal*] Kharkiv: (Biblioteka zhurnalu «Upravlinnia shkoloiu»; Vyp.10 (46)). Vydavnycha hrupa «Osnova», 2006. 192 s.

Література:

1. Волобуєва Т.Б. Самоосвітня діяльність керівника. Харків: Видавнича група «Основа», 2005. 96 с. (Бібліотека журналу «Управління школою»; Вип. 6 (30)).
2. Дошкільна освіта: словник- довідник: понад 1000 термінів, понять та назв/ упор. К.Л. Крутій, О.О. Фунтікова. Запоріжжя: ТОВ «ЛПС» ЛТД, 2010. 324. («Словники»).
3. Мармаза О. Інноваційні підходи до управління навчальним закладом. Харків: Видавнича група «Основа», 2004. 240 с. (Серія «Бібліотека журналу «Управління школою»; Вип.11-12(23-24)).
4. Менеджмент освітньої організації / О.І. Мармаза. Харків: ТОВ «Щедра садиба», 2017. 78 с.
5. Психологія управління / Туріщева Л.В. Психологічний портрет учителя / Мушинський В.П. Харків: Видавнича група «Основа», 2005. 160 с. (Бібліотека журналу «Управління школою»; Вип.9 (33)).
6. Тевлін Б.Л. Контрольно-аналітична діяльність керівника школи. Харків: (Бібліотека журналу «Управління школою»; Вип.10 (46)). Видавнича група «Основа», 2006.192 с.

UDC 378.937

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-168-175](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-168-175)

Sosnytskyi Ihor Oleksandrovich Senior Lecturer at the Department of Foreign Languages for Professional Purposes, Faculty of Romancy-Germanic Philology Odessa I.I. Mechnikov National University, French Boulevard, 24/26, Odesa, 65058, tel.: (048) 268-12-84, <https://orcid.org/0009-0008-6551-5650>

Orlov Vitaly Volodymyrovych Senior Lecturer at the Department of Foreign Languages for Professional Purposes, Faculty of Romancy-Germanic Philology Odessa I.I. Mechnikov National University, French Boulevard, 24/26, Odesa, 65058, tel.: (048) 268-12-84, <https://orcid.org/0000-0002-1685-4014>

VISUAL TEACHING METHODS IN FOREIGN LANGUAGE TEACHING

Abstract. Visual teaching methods play a crucial role in enhancing the effectiveness of foreign language instruction by facilitating deeper comprehension and retention of language material. This article explores various visual aids that can significantly improve language learning for higher education students. The key visual methods discussed include:

1. **Pictures and Illustrations:** These visual aids help in the acquisition of new vocabulary and phrases by providing context and reinforcing memory through imagery. They are particularly effective in depicting concrete concepts and making abstract ideas more tangible.

2. **Posters and Charts:** Used for displaying grammatical rules, lexical themes, and useful phrases, posters and charts offer constant visual reinforcement. They serve as reference points within the classroom, helping students quickly recall and apply language structures.

3. **Videos and Films:** Incorporating audiovisual materials, such as videos and films, exposes students to authentic language use, including pronunciation, intonation, and cultural nuances. This method enhances listening skills, comprehension, and provides real-world context.

4. **Flashcards:** Flashcards are a dynamic tool for active recall and repetition. They are effective for memorizing vocabulary and phrases through engaging and interactive practices, which can be adapted for individual or group activities.

5. **Diagrams and Schemes:** These visual tools simplify the explanation of complex grammatical structures and language processes. By breaking down

information into visual formats, diagrams and schemes make abstract concepts more accessible and easier to understand.

6. Interactive Whiteboards: Interactive whiteboards facilitate the integration of multimedia content into lessons, allowing for dynamic presentations and interactive exercises. They encourage student participation and can be used to display a variety of visual and auditory materials.

7. Games and Exercises: Incorporating visual games and interactive exercises makes learning more engaging and enjoyable. Games, such as vocabulary quizzes or language-based puzzles, create a playful environment that motivates students to practice and apply language skills actively.

By leveraging visual tools, educators can create more effective and engaging language lessons that cater to diverse learning styles and needs.

Keywords: visual teaching methods, instruction, learning environment

Сосницький Ігор Олександрович старший викладач кафедри іноземних мов професійного спрямування факультету романо-германської філології Одеського національного університету імені І. І. Мечникова, Французький бульвар, 24/26, Одеса, 65058, тел.:(048) 268-12-84, <https://orcid.org/0009-0008-6551-5650>

Орлов Віталій Володимирович старший викладач іноземних мов професійного спрямування факультету романо-германської філології Одеського національного університету імені І. І. Мечникова, Французький бульвар, 24/26, Одеса, 65058, тел.:(048) 268-12-84, <https://orcid.org/0000-0002-1685-4014>

ВІЗУАЛЬНІ МЕТОДИ НАВЧАННЯ ПІД ЧАС ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Анотація. Візуальні методи навчання є потужним інструментом у викладанні іноземної мови, які сприяють глибшому розумінню та засвоєнню матеріалу. У статті розглянуто різні види візуальних засобів, які допомагають здобувачам вищої освіти покращити свої мовні навички. Серед них – картинки та ілюстрації, які допомагають у вивченні нових слів і фраз; плакати та таблиці, що надають візуальні граматичні і лексичні структури; відео та фільми, які ознайомлюють з автентичною вимовою і культурним контекстом; флеш-картки для запам'ятовування нових слів; схеми та діаграми, що пояснюють граматичні правила; інтерактивні дошки для демонстрації мультимедійного контенту; а також ігри та вправи, що роблять навчання інтерактивним. Визначено, що комбінування цих методів сприяє підвищенню ефективності навчання, заохочує здобувачів вищої освіти до активної участі

та створює сприятливу атмосферу для вивчення іноземної мови. У статті розглянуто ефективність візуальних методів навчання в процесі викладання іноземних мов. Акцентовано увагу на різноманітних візуальних інструментах, які можуть значно покращити навчальний процес і сприяти кращому засвоєнню мовного матеріалу. Обговорюються основні види візуальних засобів, зокрема: картинки та ілюстрації – для візуалізації нових слів і фраз, що полегшує їх розуміння і запам'ятовування; плакати та таблиці – для відображення граматичних правил і лексичних тем, забезпечуючи постійну візуальну підтримку; відео та фільми – для ознайомлення з автентичною вимовою і культурними аспектами мови, що допомагає в розвитку слухових навичок; флеш-картки – для активного повторення і запам'ятовування нових слів і виразів; схеми та діаграми – для пояснення граматичних структур і мовних процесів; інтерактивні дошки – для демонстрації мультимедійного контенту і залучення учнів до активної участі; ігри та вправи – для практики мови в ігровій формі, що робить навчання більш захоплюючим. Стаття підкреслює важливість інтеграції цих візуальних методів у навчальний процес, щоб покращити ефективність навчання, підвищити мотивацію студентів і створити сприятливе середовище для вивчення іноземної мови.

Ключові слова: візуальні методи, мовне середовище, навчання

Statement of the problem. Despite the growing recognition of the importance of visual aids in education, many foreign language classrooms continue to rely predominantly on traditional verbal teaching methods. This reliance often limits the effectiveness of language instruction and fails to fully engage students. The problem lies in the insufficient integration and utilization of visual teaching methods, which can significantly enhance language learning by improving comprehension, retention, and motivation.

Visual teaching methods such as pictures, illustrations, posters, charts, videos, and interactive tools have been shown to facilitate a deeper understanding of foreign languages by providing contextual and visual reinforcement. However, many educators still overlook these methods or apply them inconsistently. As a result, students may not benefit from the full range of learning opportunities that visual aids offer.

The challenge is to systematically incorporate visual teaching methods into foreign language curricula and teaching practices to address this gap. By understanding the effectiveness and best practices of these visual tools, educators can improve language instruction, cater to diverse learning styles, and enhance overall student outcomes in foreign language acquisition.

Analysis of the latest research and publications. Recent research and publications have increasingly highlighted the critical role of visual teaching

methods in enhancing foreign language instruction. Recent studies emphasize that visual aids significantly improve language comprehension and retention. For instance, research found that integrating images and videos into lessons helps students better understand and remember vocabulary and grammar rules. Visual stimuli not only aid in memory recall but also facilitate the conceptualization of abstract language concepts. The multimedia learning theory, proposed by R. Mayer, supports the use of visual and auditory materials in teaching. According to this theory, people learn more effectively when information is presented in both verbal and visual formats. Studies applying R. Mayer's principles have shown that combining text with images and videos enhances students' ability to process and retain information. Recent publications highlight the growing impact of interactive tools and technology in foreign language teaching. Interactive whiteboards and digital applications enable dynamic presentations and interactive exercises, making learning more engaging. Research shows that technology-enhanced classrooms lead to higher levels of student interaction and improved language skills. These tools facilitate active participation and instant feedback, which are crucial for language learning.

Studies on cognitive load theory reveal that visual aids can reduce cognitive overload by presenting information in a more digestible format. Research indicates that visual methods help manage cognitive load by breaking down complex information into simpler visual components, allowing students to focus on learning without becoming overwhelmed.

The integration of games and gamified elements in language teaching is another emerging trend. Studies demonstrate that visual-based language games and simulations increase student motivation and participation. Gamification techniques, such as language learning apps with visual rewards and interactive challenges, have been shown to enhance engagement and learning outcomes.

Recent publications offer guidelines on best practices for implementing visual methods in language teaching. Effective use of visual aids involves aligning them with learning objectives, ensuring they are relevant to the content, and integrating them seamlessly into instructional activities. Proper implementation maximizes the benefits of visual tools and improves overall teaching effectiveness.

Purpose of the article is to explore and analyze the effectiveness of visual teaching methods in the context of foreign language instruction.

Presentation of the main material. In the given article we aim to provide a detailed presentation of the main material regarding the use of visual teaching methods in foreign language instruction. The focus is on explaining the types of visual aids, their effectiveness, and best practices for their application. Authentic visual aids motivate learners with their vivid and interesting components, as well as the relaxing learning atmosphere they create. These factors encourage interaction

and participation in language learning. Compared to printed course books, authentic visual aids provide “real language” and “an authentic look at the culture”. They intertwine language culture and linguistic knowledge, encompassing “accents, vocabulary, grammar, and syntax, and all kinds of discourse”. Furthermore, scientists emphasize the importance of exposing learners to a rich diet of authentic data. They assert that if learners only encounter artificial dialogues and listening texts, their learning tasks will become more difficult in real life. Thus, it is crucial for learners to work with as many original materials as possible. By doing so, they can learn and hone their four language skills through direct and indirect strategies designed around visual aids.

What concerns the types of visual aids, there exists the following classification:

1. Pictures and Illustrations. It implies visual representations of vocabulary, concepts, and scenarios. They enhance understanding by providing contextual clues, making abstract ideas more concrete. Aid in the retention of new words and phrases. The practical application may be the use of pictures of different foods to teach food-related vocabulary;

2. Posters and Charts. Large visual displays featuring grammatical rules, key phrases, or thematic vocabulary. This tool offers continuous visual reinforcement and easy reference. It may help in reinforcing grammar and lexical knowledge through repetition and visibility. Practical application: a poster illustrating verb tenses or a chart showing common phrasal verbs;

3. Videos and Films may be defined as audiovisual materials that depict real-life language use and cultural contexts. They provide authentic language exposure, model proper pronunciation, and immerse students in cultural contexts. Videos and films may enhance listening comprehension and contextual understanding. Practical application: clips from TV shows or movies that use everyday conversational English.

4. Flashcards are cards with images, words, or phrases used for memorization and review, their function is to facilitate active recall and repetition. They may be useful for vocabulary building and reinforcing language concepts through interactive methods. Teachers may use flashcards with images of household items and their names for vocabulary practice.

5. Diagrams and Schemes may be defined as visual representations of complex grammatical structures or language processes. They simplify complex information, making it easier to understand. Diagrams and Schemes aid in visualizing relationships between grammatical elements. In classroom activities may be modified by diagrams showing sentence structure or flowcharts outlining verb conjugation patterns.

6. Interactive Whiteboards are digital boards that allow for multimedia presentations and interactive activities. They engage students through interactive exercises and multimedia content. Facilitate dynamic lesson delivery and real-time feedback. The teachers may use an interactive whiteboard to play vocabulary games or conduct grammar quizzes.

7. Games and Exercises are activities that incorporate visual elements to reinforce language learning. They are aimed to increase motivation and participation and provide opportunities for practical application of language skills in a fun and engaging manner. The example of visual-based language games may be matching exercises or scavenger hunts [2].

Visual aids are recognized for their powerful impact on enhancing the effectiveness of foreign language instruction. Their effectiveness stems from several key factors:

- **Cognitive Load Reduction:** Diagrams and charts provide a clear visual structure for grammatical rules and language patterns. This organization helps students grasp abstract concepts more easily by presenting them in a more concrete and visual format. Visual aids help manage cognitive load by breaking down complex information into simpler visual components, making it easier for students to process and understand.

- **Enhanced Memory Retention:** Visuals improve memory retention by providing dual coding (both visual and verbal) which helps reinforce learning. Studies show that visual aids, such as images and diagrams, significantly improve memory recall. This is because visual stimuli are often more memorable than text alone. For example, scientists found that students who used flashcards with images had better recall of vocabulary compared to those who used text-only flashcards [1, p. 45-60].

- **Increased Engagement:** Visual tools make lessons more interactive and engaging, leading to increased student motivation and participation. Visual aids such as interactive whiteboards and multimedia tools make learning more engaging. They encourage active participation and interaction, which can increase students' motivation and enthusiasm for learning. Visual games and exercises incorporate elements of fun and competition, making language learning enjoyable and motivating. Games that use visual cues or scenarios provide practical language practice in an interactive setting.

To maximize the benefits of visual aids in foreign language teaching, it is essential to follow best practices for their effective implementation. Here are key strategies to consider:

- 1. Align Visuals with Learning Objectives:** ensure that each visual aid aligns with the specific learning objectives of the lesson. Visuals should support and enhance the key concepts being taught, rather than serving as standalone

elements. Use a chart to illustrate verb tenses when teaching a lesson on verb conjugation. Choose visuals that are directly relevant to the content. Avoid using generic or unrelated images that do not contribute to the learning goals. Incorporate pictures of common household items when teaching vocabulary related to the home.

2. Ensure Clarity and Accessibility: make sure that visual aids are clear, well-organized, and easy to understand. Use high-quality images and ensure text is legible with appropriate font size and color contrast. Use large, high-resolution images for a PowerPoint presentation to ensure visibility for all students.

Avoid cluttered visuals that can overwhelm students. Present information in a simple, organized manner to prevent cognitive overload. Break down complex diagrams into smaller, manageable parts and introduce them gradually.

3. Integrate Visuals Seamlessly into Lessons: integrate visual aids naturally into the flow of the lesson. Introduce visuals at appropriate times to complement verbal explanations and activities. Show a video clip at the beginning of a lesson to introduce a new topic, then use related images and charts throughout the lesson to reinforce key points. Use interactive visual aids that engage students actively. Incorporate tools like interactive whiteboards or digital apps that allow students to manipulate visuals and participate in activities. Use an interactive whiteboard to conduct a vocabulary matching game where students drag and drop images to match words.

4. Encourage Student Interaction: encourage students to interact with visual aids. Use activities that require students to create or work with visuals, such as drawing diagrams or designing posters. Have students create their own flashcards or posters on a specific topic and present them to the class. Incorporate visuals into group activities that foster collaboration and discussion. Allow students to work together to analyze or create visual materials. Organize group projects where students design a visual representation of a cultural topic and share their findings with the class [2, p. 58-64].

5. Regular Review and Reinforcement: use visuals as regular reminders of key concepts. Display posters, charts, or diagrams in the classroom to provide ongoing reinforcement of important material. Post a grammar chart on the classroom wall that students can refer to throughout the course. Revisit visual aids periodically to reinforce learning and assess students' understanding. Use visuals in review sessions and assessments to refresh key concepts. Incorporate visual-based questions in quizzes or tests to evaluate students' grasp of the material.

6. Adapt to Student Needs: tailor visual aids to meet the diverse needs of students. Consider factors such as language proficiency, learning styles, and cultural backgrounds when selecting and designing visuals. Provide simplified visuals for beginners and more complex ones for advanced students. Seek feedback

from students on the effectiveness of visual aids and be prepared to make adjustments based on their responses and learning needs. Conduct periodic surveys or informal discussions to gather student input on the usefulness of visual aids.

7. Stay Updated with Technology: utilize the latest technological advancements in visual aids, such as educational apps, interactive simulations, and multimedia resources, to enhance teaching effectiveness. Integrate language learning apps that use gamification and interactive visuals to reinforce vocabulary and grammar. Engage in professional development opportunities to stay informed about new visual teaching methods and technologies. Attend workshops, webinars, or courses focused on visual learning strategies. Participate in training sessions on using interactive whiteboards or digital tools for language instruction [1, p. 55-64].

While visual aids can greatly enhance foreign language teaching, there are several challenges that educators may face when implementing them: limited resources or technology; over-reliance on visual aids; cultural sensitivity in visual materials.

Addressing these challenges with appropriate solutions can help maximize the effectiveness of visual aids: use low-tech alternatives like handmade flashcards or posters if digital tools are unavailable; balance visual methods with other teaching approaches to ensure comprehensive language development; select visuals that are culturally appropriate and relevant to the students' backgrounds.

Conclusions. The effective use of visual teaching methods can greatly enhance foreign language instruction by making learning more engaging, understandable, and memorable. By implementing best practices and addressing potential challenges, educators can leverage visual aids to create a richer and more effective learning environment.

References:

1. Bradshaw, A. (2003). Effects of Presentation Interference in Learning with Visuals. *Journal of Visual Literacy*, Spring, Vol. 23, no. 1, pp. 41-68.
2. Kang, S. (2004). Using Visual Organizers to Enhance EFL Instruction. *ELT Journal*, Vol. 58, No.1. pp. 58-67.

Література:

1. Bradshaw, A. (2003). Effects of Presentation Interference in Learning with Visuals. *Journal of Visual Literacy*, Spring, Vol. 23, no. 1, pp. 41-68.
2. Kang, S. (2004). Using Visual Organizers to Enhance EFL Instruction. *ELT Journal*, Vol. 58, No.1. pp. 58-67.

UDC 378.1

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-176-187](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-176-187)

Sovach Kateryna Olehivna Senior Lecturer at the Department of Public Administration, Law and Humanities, Kherson State Agrarian and Economic University, Ave. Universitetskyi, 5/2, Kropyvnytskyi, 25010, tel.: (095) 572-84-97, <https://orcid.org/0000-0002-8376-7623>

VOCABULARY EXPANSION THROUGH CRITICAL THINKING (SOME INSTRUCTIONS FOR TEACHERS AND STUDENTS)

Abstract. The subject of the analysis is critical thinking and vocabulary acquisition strategies in English language teaching in educational institutions. The methods of description, analysis and synthesis are used in the paper. The method of interdisciplinary approach helps to describe the basic characteristics of critical thinking. The observation of the educational process and the description of own pedagogical experiences are based on the empirical method.

The article presents a series of sequential instructions for teachers of higher and secondary education on how to develop students' vocabulary in English language teaching through critical thinking. Domestic and international theoretical and practical prerequisites in this area are described, reflecting the author's own pedagogical experience. It has been found that critical thinking and the process of teaching/learning new vocabulary material are closely related, which requires a clear algorithm for implementation.

The article focuses on the description of the following instructions: understanding the complexity of the problem and choosing a new approach; Bloom's taxonomy and students' vocabulary; language skills and language components: what to pay attention to; understanding the essence of the strategy; becoming familiar with all the strategies and ways of memorizing new words that have already been outlined by researchers; encouraging students to identify the vocabulary acquisition strategies they use and to share them in their own practical experience. It has been noted that students' awareness of the relevant strategies can improve their skills and lexical competence. Among the strategies of vocabulary acquisition, the author mentions social, cognitive, metacognitive strategies and strategies for identifying and memorizing new lexical items. Using the example of one textbook, it has been proved that its structure and the nature of certain types of tasks contribute to the development of students' independence and cognitive flexibility, but the teacher can use other types of work, such as finding semantic connections between words, asking questions ("thick" and "thin"), etc. Working

with videos on the topic (metacognitive strategy) promotes targeted assessment, control, decision-making and responsibility for the learners' own learning process.

Keywords: critical thinking, vocabulary strategies, Bloom's Taxonomy, instructions, cognitive strategy, metacognitive strategy.

Совач Катерина Олегівна старший викладач кафедри публічного управління, права та гуманітарних наук, Херсонський державний аграрно-економічний університет, просп. Університетський, 5/2, м. Кропивницький, 25010, тел.: (095) 572-84-97, <https://orcid.org/0000-0002-8376-7623>

ПОПОВНЕННЯ СЛОВНИКОВОГО ЗАПАСУ ЧЕРЕЗ КРИТИЧНЕ МИСЛЕННЯ (ДЕЯКІ ВКАЗІВКИ ВИКЛАДАЧАМ І ЗДОБУВАЧАМ)

Анотація. Предметом аналізу постають критичне мислення та стратегії поповнення словникового запасу на заняттях з англійської мови в закладах освіти. В роботі використано методи опису, аналізу та синтезу. Метод міждисциплінарного підходу сприяє опису базових властивостей критичного мислення. Спостереження за освітнім процесом та опис власного педагогічного досвіду базуються на емпіричному методі.

Стаття презентує декілька послідовних інструкцій для викладачів вищих і середніх навчальних закладів щодо розвитку словникового запасу здобувачів на уроках англійської мови за допомогою критичного мислення. Охарактеризовано закордонні та вітчизняні теоретичні та практичні передумови у цій галузі з відображенням власного педагогічного досвіду. Було виявлено, що критичне мислення та процес навчання/вивчення нового лексичного матеріалу щільно корелюють, а це потребує окреслення чіткого алгоритму імплементації.

У статті увагу сфокусовано на описі таких інструкцій: розуміння складності проблеми та вибір нового підходу; таксономія Блума та словниковий запас здобувачів; мовні навички та мовні компоненти: на що звернути увагу; усвідомлення сутності стратегії; ознайомлення з усіма стратегіями та способами запам'ятовування нових слів, які вже були окреслені науковцями; заохочення здобувачів до визначення стратегій поповнення словникового запасу, які вони використовують, і подальший обмін ними у власному практичному досвіді. Зазначено, що усвідомлення здобувачами відповідних стратегій може покращити їхні навички та лексичну компетентність. Серед стратегій поповнення словникового запасу зазначено соціальну, когнітивну, метакогнітивну стратегії та стратегії визначення та запам'ятовування нових лексичних одиниць. На прикладі

одного підручника доведено, що його структура та характер певних видів завдань сприяють розвитку самостійності та когнітивної гнучкості здобувачів, але викладач може використовувати інші види робіт, як-то пошук семантичних зв'язків між словами, наведення питань («товстих» і «тонких») тощо. Опрацювання відеороликів за темою (метакогнітивна стратегія) сприяє цілеспрямованому оцінюванню, контролю, прийняттю рішень та відповідальності за власний процес навчання здобувачами.

Ключові слова: критичне мислення, стратегії поповнення словникового запасу, таксономія Блума, інструкції, когнітивна стратегія, метакогнітивна стратегія.

Defining the problem and argumentation of the topicality of its consideration. The phenomenon of critical thinking has been widely observed both by foreign and domestic experts in the area of cognitive psychology, education and philosophy. However, it is difficult to find the common explanation of critical thinking (its variety of definitions is presented in our previous paper [24]). “This stems from the divergent interests concerning critical thinking across those academic fields” [12, P. 117].

Critical thinking is widely considered to be the most important in education, being among its noteworthy goals. In some papers one can across the opinion that fundamental issue of critical thinking in higher educational institutions is “teaching students to think critically” [11]. A. Fisher puts an equal sign between critical thinking and „academic competency“ similar to reading or writing” [13]. A striking feature of critical thinking is it “is one of the four essential skills or competences in this century in addition to communication, collaboration, and creativity, which are known as the 4 Cs” [12, P. 117].

Four major language skills are the primary focus in the classroom without enough attention being given to improving students’ ability to think critically. We believe that upgrading students’ critical thinking skills while teaching/ learning English will allow them to rely on their own judgments and opinions about strategies and techniques they would like to use for mastering English in general and its vocabulary in particularly as “words are the building blocks of oral and written language and by extension all learning” [15].

Previous Research in the Area. The literature review shows that seminal contributions to students’ critical thinking formation have been made by educators all over the world (Iran, Malaysia, Indonesia, Malaya, Morocco, Saudi, Turkey, Ukraine). The majority of them are practicing English teachers. Most studies focus on the methodological experiments within which students were instructed on how to employ critical thinking strategies on vocabulary, grammar, writing, listening, speaking, and learning [4; 5; 6; 12; 16; 20; 23; 26; 27]. The authors bring some

information about the background of the problem, paying attention, for instance, to the role of Bloom's Taxonomy in the development of critical-thinking skills of young English learners and the progress of their four basic language skills [4]. Studies of the relationship between critical thinking and students' grammatical and lexical knowledge are well documented. It is also well acknowledged that more critical thinkers have improved better their vocabulary, writing, reading, lexical achievements and, thus, they are more successful in these achievement in the end [23, p. 34; 26, P. 61].

L. Hutsalo and her colleagues affirm that to develop critical thinking the teacher should encourage the development of these skills in students. "The most common strategies of critical thinking are the ability to analyze a problem, comparative analysis, reflection, interpretation and criticism of available sources of information" [14, P. 6]. The application of these strategies can improve the motivational factor, assist in promoting spatial representation and enhance the procedure of identifying logical associations and generating a series of associative sequences that can be applicable to students' academic, vocational, or daily activities.

Although studies have been conducted by many authors, the problem of teaching/learning vocabulary through critical thinking is still insufficiently explored. After having summarized all scientific findings we can point out some unresolved issues among which are the following: a small scale of participants; the scholars' focusing only on definite group of students, Iranian or Malaysian, for example; concentrating "on cognitive aspect of vocabulary learning, not considering the affective part which may to some extent play a major role in learners' decisions for using strategies" [5, P. 97]; some challenges for teachers to begin and use their instructions productively [23, P. 34]; students' unpreparedness, weakness or incompetence in using the vocabulary properly [16, P. 77]; the difficulty in identifying "the factors behind the achievement gap that exists between children of lower-income and less-educated parents and their more-privileged counterparts" [4, P. 351].

But all these findings support the notion that the lower students' critical thinking, the lower their ability to master the vocabulary, i.e. there is a deep correlation between critical thinking and vocabulary knowledge.

The aim of this work is to describe some sequential instructions for teachers of higher and secondary educational institutions to develop their students' vocabulary skills at English lessons via critical thinking. We are sure the better results will be achieved both by teachers and students when using our recommendations. Moreover, we will try to sum up the foreign and domestic theoretical and practical backgrounds in this area with our own pedagogical experience depicting.

Methodology. The paper is based on the use of the descriptive method, analysis and synthesis as well (scientific materials are foregrounded via the views of scholars on the practice of educational activities that stimulate critical thinking). The method of interdisciplinary research aids in the identification of several specific features of critical thinking. The observation of the educational process and description of our own pedagogical experience is centered on the empirical method.

Results and Discussion. Teaching/learning critical thinking is a quite complicated task for both teachers and students as it is “a way to explain the decision making, conduct, and belief of individuals precisely and logically” [17, P. 7]. Critical thinking and learning are closely linked. A novel yet effective approach to learning and teaching vocabulary is required.

Instruction 1. *Understanding the complexity of the issue and choosing a new approach.* Let us start with the statement of Tim Van Gelder, who is sure that “the first and perhaps most important lesson is that critical thinking is hard. It can seem quite basic, but it is actually a complicated business, and most people are just not very good at it” [25]. Moreover, the teacher must be aware that vocabulary learning is not a priority for most students when they have to memorize and learn a list of words for a long time. Thus, the process to be more effective teachers should attempt to use more constructive approaches or techniques for students to learn unfamiliar words in a limited time. In addition to, students should be aimed and controlled by the teacher to organize study time to enhance their learning inside and outside of the classroom as well. It is obvious that daily practice for our thinking is needed to achieve the set goal. At the same time, students need their own tools for the development of critical thinking, and teachers need their particular ones. Detailed instructions for starting the use of various tools for the development of critical thinking among students are presented in the educational and practical manual developed by our domestic colleagues [1].

Instruction 2. *Bloom’s Taxonomy and students’ vocabulary.* It is highly suggested that children are introduced to Bloom’s Taxonomy at an early age as it promotes the growth of their vocabulary and critical-thinking abilities [4, P. 342]. “If you can’t do a whole unit or subject on critical thinking, at least spend the occasional class looking explicitly at theoretical aspects of critical thinking” [25]. If your aim is to develop students’ vocabulary knowledge within critical thinking it is worth using the basic principles of Bloom’s Taxonomy which is grounded on six key categories: remembering, understanding, application, analysis, evaluation, and creation. To our mind, this information should be definitely conveyed to students with displaying the essence of each category separately, on the one hand, and taken together, on the other hand. It can be done in the form of a cluster as a reflection of a non-linear form of thinking [3, P. 2].

Special attention should be paid to the significance of each category having been explained in practicing teachers' circles, to be exact: *remembering* means the ability to memorize, list, repeat, etc; *understanding* includes the skills of recognition, description, classification, translation, and interpretation; *application* is the ability to use knowledge and skills in a new situation, to solve a speech problem, etc; *analysis* involves skills of comparing, finding differences, and dividing into component parts; *evaluation* involves the ability to make correct judgements, provide correct evidence and arguments in support of one's opinion; *creation* stands for skills of creating a new text using previously acquired knowledge and abilities of developing an opinion and drawing new conclusions based on already known data [2, P. 28].

Instruction 3. Language skills and language components: what to pay attention to? When studying English, students must be able to master two major factors: language skills and language components [20, P. 216]. S. Olii affirms that "language abilities include listening, speaking, reading, and writing, while language components include vocabulary, syntax, and pronunciation" [19, P. 54].

Whether in the classroom or not, the meanings of new words are frequently stressed. Classroom skills emphasize vocabulary and critical thinking which are essential for students. Despite the fact the most Ukrainian students are sure that their main reason for performing poorly in the speaking skill is the lack of vocabulary, they are able to acquire the skills they require through critical thinking to tackle the ever-increasing changes of today's world quickly and effectively. In our opinion, it is very principal to focus students' attention on this. To learn vocabulary, students must develop flexible intellectual skills. To attain this level of competency, they must not simply memorize what is written in their textbooks. The ability to convey something (communicate) is dependent on mastering vocabulary. "Without an extensive vocabulary. ... learners often achieve less than their potential and may be discouraged from making use of language learning opportunities around them such as listening to the radio, listening to native speakers, using the language in different contexts, reading, watching television" [21, P. 155].

Actually, the translation of newly learned English vocabulary cannot be a practical strategy. Let's be honest: we, English teachers, have got used to it – read and translate – all our instructions boil down to this. When students agree to such an instruction as "the unique" option for getting the meanings of words, they prevent themselves from learning other interconnected information such as searching for synonyms, antonyms and the variants of usage. Here we would like to recall one of the methods for memorizing words – writing down not a single word, but a whole phrase.

Thus, according to the above statements, students who lack vocabulary will face challenges in English communicating; that is mastering the vocabulary will lead to qualified communication.

Instruction 4. *Have knowledge of what the strategy is.* First of all, be aware that critical thinking is a cognitive strategy (cognitive means “the mental action or process of acquiring knowledge and understanding through thought, experience, and the senses” [7]). P.M. Nugent and B.R. Vitale state that “you reflect on and analyze your thoughts, actions and decisions” [18, P. 2]. Strictly speaking, self-regulatory judgment is the definition of critical thinking, thus, it encourages students – not only them – to reflect on and assess their own learning process. In spite of the fact that in order to succeed in this process, students must critically evaluate and make decisions on the strategies and tactics they use to meet their language learning goals. And the teacher’s task in choosing certain strategies comes to the fore.

Surely, the students themselves have to define what the strategy is. There can be a lot of explanations in a good situation. However, students should be informed that “strategy involves some sort of intention on the part of the learner” [5, P. 27].

Instruction 5. *Inspect all strategies and ways of remembering new words which have already been outlined.* In order to be fully armed (if you have a goal to achieve results), you need to analyze everything that practicing teachers have already done before and decide what you would like to be guided by or try in your classes.

For both teachers and students to be sophisticated in the question discussed it is worth scanning well-known classifications of language learning strategies. Therefore, we should deal with cognitive, metacognitive, and socio-affective strategies. Direct manipulation of the elements in a given learning task is a cognitive strategy. It includes things like repetition, translation, imagery, elaboration, inferencing, deduction, and contextualization. Metacognitive strategies include planning, monitoring one’s activities, and evaluating the learning process as well as its results. Socio-affective strategies link to other corresponding ones in the target language, “as well as trying to understand and manage their feelings by making use of different techniques” [5, P. 28-29].

Let us review the most actual vocabulary learning strategies which have already been outlined in scientific circles. Traditionally, they are divided into discovery and consolidation strategies. Turkish teachers, S. Çelik and V. Toptaş, state that “discovery and consolidation strategies distinguish the strategies which learners utilize to define the meanings of new words when they first encounter them from those they utilize to consolidate meanings when they encounter the words again” [6, P. 63].

Discovery strategies deal with running across a word for the first time. They can be grouped into the strategies of determination and social ones. Students face a new word and attempt to make a guess at its meaning by applying to the context, information sources and the structural components of the given word (the strategy of determination). The social strategy presupposes contacts with groupmates or the teacher to find out the meaning of the unknown word by asking its definition, for example.

Consolidation strategies assist students “in remembering the meaning of the words when encountered again” [5, P. 52]. They are classified into social, memory, cognitive and metacognitive. Social strategy here is oriented on training in groups to learn the meaning of new words. In this case we can offer students to swop their ideas as for the meaning of new words with their groupmates or to speak to native speakers.

Memory strategy implies imagination or vision. For this reason, finding a relation between the new word and the before learnt knowledge is a perfect key of creative thinking development. We can propose students to be ready with some reports using several new words or to make a sketch of the word for its better remembering.

While dealing with cognitive strategy (it is used to change information in the mind with the help of linguistic forms) the teacher can use various mechanical means, repetitions of the words, for instance, to help remember the words by applying flashcards / quizlet or taking notes.

“Metacognition is the ability to think about your own thinking. ‘Meta’ means *beyond* and ‘Cognition’ means *thinking*. So, metacognitive strategies involve reflecting on and regulating how you think” [8]. Students may be offered to listen to English songs or watch movies and TV documentaries just to test themselves. “Applying questions aimed at the relevant tasks must be undertaken regarding a task (meta-knowledge questions), <...>, graphs or decision diagrams, <...>, thinking aloud, a strategy which facilitates making the thoughts explicit and conscious, allowing us to monitor students’ knowledge, decisions, and actions to promote conscious planning, supervision and evaluation” [22].

Unexpectedly, computer games can be added to everything listed above as “good computer games are successful largely because they set challenges for the user, offering no reward other than the satisfaction of better performance. Often these challenges are genuine thinking challenges, proving that students can really enjoy exercising their mental powers” [25].

Our Ukrainian educators in their thorough work, having studied foreign and domestic experience, list strategies that can be used not only in English classes, but in other ones too. The systematic description of strategies for developing critical thinking and methods of their implementation can be seen here [14].

Instruction 6. *Encourage students to identify vocabulary strategies they use and mind their further sharing in their own practical experience.* We, personally, are sure that the majority of English textbooks we deal with in the class are structured in such a way that in a certain way they are already aimed at the development of students' critical thinking. Here we will pay attention to our observations about such nuances and outline what tools we use in classes to develop critical thinking as well. The textbook is "Speakout. 2nd edition. Starter. Student's book" [9]. First of all, this tutorial is filled with many bright photos which help students to imagine and visualize the situation. The teacher may ask thin and thick questions (the examples can be found here [1, P. 18]). Moreover, we deal with the presentation of various verbal structures students face for the first time (determination strategy) and their further training (memory strategy), for instance, *Where are you from* [9, P. 8]. Finding words in the puzzle or its completing [10, P. 8, 11] contribute not only to the search for semantic connections between the words, but also the development of independence and cognitive flexibility (cognitive strategy). Working in pairs promote the enlargement of social strategy. Metacognitive strategies direct students purposively to evaluate, monitor, make decisions and be in charge of their own process of learning (DVD previews and DVD views [9, P. 14], for example).

Thus, offering students the above activities or other ones [1] we must focus students' attention on the strategies they use and encourage them to speak them out or identify as "learners' awareness of the appropriate strategies can improve their proficiency and lexical competence" [5, P. 9].

Conclusions and perspectives. Thus, the paper presents some sequential instructions for teachers of higher and secondary educational institutions to develop their students' vocabulary skills at English lessons via critical thinking. Foreign and domestic theoretical and practical backgrounds in this area with the depicting of the own pedagogical experience have been described. It has been found out that critical thinking and learning are closely linked, but a novel yet effective approach to learning and teaching vocabulary is required. Among fruitful instructions the following ones have been outlined: understanding the complexity of the problem and choosing a new approach; Bloom's taxonomy and students' vocabulary; language skills and language components: what to pay attention to; understanding the essence of the strategy; becoming familiar with all the strategies and ways of memorizing new words that have already been outlined by researchers; encouraging students to identify the vocabulary acquisition strategies they use and to share them in their own practical experience.

This article underlines just how important the development of critical thinking is. This is in complete agreement with previous fundamental findings of the matter. Our study provides the algorithm for teachers and their students to start

up a new approach in mastering English in general and its vocabulary in particular. The strong point of our work lies in a conscious attitude to using vocabulary strategies by both teachers and students.

Further studies, which take critical thinking into account, will look into the investigation of semantic reasoning as the process of inferring the meaning of a word through its “dipping” in different contexts.

References:

1. Nikitchenko, O., & Tarasova, O. (2017). Formuvannia navychok krytychnoho myslennia na urokakh inozemnoi movy [Formation of critical thinking skills in foreign language lessons]. Kharkiv: Drukarnia Madryd [in Ukrainian].
2. Paziak, A. (2023). Rozvytok krytychnoho myslennia u studentiv tekhnichnykh VNZ na zaniattiakh z inozemnoi movy za profesiinym spriamuvanniam [Development of critical thinking for technical university students in the lessons of English for specific purposes]. *Young Scientist*, 8 (120), 27–32 [in Ukrainian].
3. Kharchenko, N. (2018). Rozvytok krytychnoho myslennia. Innovatsiini formy roboty dlia ditei i doroslykh [Development of critical thinking. Innovative forms of work for children and adults]. Kyiv: Vydavnycha hrupa «Shkilnyi svit» [in Ukrainian].
4. Benjelloun, M., & El Allame, Y.E. (2019). Bloom's Taxonomy and Moroccan Children's Vocabulary and Critical Thinking Skills Development. *Arab World English Journal*, 10 (2), 342–352 [in English].
5. Boroushaki, N. The relationship between critical thinking ability and vocabulary learning strategy among EFL learners. Retrieved from <https://core.ac.uk/download/pdf/268877913.pdf> [in English].
6. Çelik, S., & Toptaş, V. (2010). Vocabulary learning strategy use of Turkish EFL learners. *Procedia Social and Behavioral Sciences*, 3, 62–71 [in English].
7. Cognitive: pereklad, vyznachennia, synonymy, vymova, transkryptsiiia [Cognitive: translation, definition, synonyms, pronunciation, transcription]. Retrieved from <https://ua.opentran.net/english-ukrainian/cognitive.html> [in English].
8. Drew, C. 13 Examples of metacognitive strategies. *Helpful Professor*. Retrieved from <https://helpfulprofessor.com/metacognitive-strategies/> [in English].
9. Eales, F., & Oakes, S. (2016). Speakout. 2nd edition. Starter. Student's book: Pearson [in English].
10. Eales, F., Oakes, S., & Dimond-Bayir, S. (2016). Speakout. 2nd edition. Starter. Workbook: Pearson [in English].
11. Elder, L., & Paul, R. Critical thinking development: A stage theory. Retrieved from <http://www.criticalthinking.org/pages/critical-thinking-development-a-stagetheory/483> [in English].
12. Elyas, T., & Al-Zahrani, B. (2019). Students' views on the use of critical thinking-based pedagogical approach for vocabulary instruction. *Higher Education Studies*, 9(3), 116–134 [in English].
13. Fisher, A. Critical thinking: An introduction. Retrieved from <https://assets.cambridge.org/052100/9847/sample/0521009847ws.pdf> [in English].
14. Hutsalo, L., Skliar, I., Abrosimov, A., Kharchenko, N., & Ordanovska, O. (2024). Strategies for developing critical thinking and problem-based learning in the modern educational environment. *Multidisciplinary Science Journal*, 6, 1–7 [in English].
15. Lawrence, B. Vocabulary instruction through critical thinking. TEDxMashpeeED. *YouTube*. Retrieved from <https://www.google.com/search?q=vocabulary+in+critical+thinking> [in English].

16. Nasution, P. T. Students' critical thinking, vocabulary knowledge, and writing ability of analytical exposition text. Retrieved from <https://repository.uinjkt.ac.id/dspace/handle/123456789/59631> [in English].

17. Noddings, N. (2006). Critical lessons. What our schools might teach but do not. New York: Cambridge [in English].

18. Nugent, P. M., & Vitale, B. R. (2008). Fundamentals success: A course review applying critical thinking to test taking (2 Eds.), Philadelphia, PA: F.A. Davis Company [in English].

19. Olii, S. T. (2021). The use of songs as teaching media to improve students' pronunciation fluency. *International Journal of Applied Business and International Management*, 6(1), 49–89 [in English].

20. Pratiwi, V.F. (2023). The correlation between critical thinking skills and vocabulary mastery in critical listening and speaking class. *Journal of Development and Innovation E-ISSN: 2723-6900 in Language and Literature Education*, 3(3), 215–223 [in English].

21. Richards, J., & Renandya, W. (2002). Methodology in language teaching: An anthology of current practice. New York: Cambridge University Press [in English].

22. Rivas, S.F., Saiz, C., & Ossa, C. (2022). Metacognitive Strategies and Development of Critical Thinking in Higher Education. *Frontiers in Psychology*. Retrieved from <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC9242397/> [in English].

23. Sharafi-Nejad, M. (2016). Exploring the Effectiveness of Critical Thinking on Vocabulary Learning by Malaysian EFL Learners. *Journal of Studies in Education*, 6(2), 24–39 [in English].

24. Sovach, K. (2024). Teaching critical thinking: theoretical and practical backgrounds (Ukrainian and foreign experience). *Bulletin of Science and Education. (Series "Philology", Series "Pedagogy", Series "Sociology", Series "Culture and Art", Series "History and Archeology")*, 1(19), 652–664 [in English].

25. Van Gelder, T. Teaching critical thinking: lessons from cognitive science. Retrieved from <https://app.box.com/s/2a768c853e6e8f8be7ff5> [in English].

26. Wibowo, H., & Fitriana, C. Investigating the correlation between critical thinking ability and grade eleven students' vocabulary achievement. Retrieved from <https://uia.e-journal.id/Lingua/article/view/20/10> [in English].

27. Zarei, A. (2012). The relationship between critical thinking and L2 grammatical and lexical knowledge. *English Linguistics Research*, 1(1), 104–110 [in English].

Література:

1. Нікітченко О., Тарасова О. Формування навичок критичного мислення на уроках іноземної мови. Харків : Друкарня Мадрид, 2017. 104 с.

2. Пазяк А. Розвиток критичного мислення у студентів технічних ВНЗ на заняттях з іноземної мови за професійним спрямуванням. *Young Scientist*. 2023. Вип. 8 (120). С. 27–32.

3. Харченко Н. Розвиток критичного мислення. Інноваційні форми роботи для дітей і дорослих. Київ : «Видавнича група «Шкільний світ», 2018. 120 с.

4. Benjelloun M., El Kirat El Allame Ya. Bloom's Taxonomy and Moroccan Children's Vocabulary and Critical Thinking Skills Development. *Arab World English Journal*. 2019. Vol. 10. № 2. P. 342–352.

5. Boroushaki N. The relationship between critical thinking ability and vocabulary learning strategy among EFL learners. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/268877913.pdf> (дата звернення: 15.05.2024).

6. Çelik S., Toptaş V. Vocabulary learning strategy use of Turkish EFL learners. *Procedia Social and Behavioral Sciences*. 2010. Vol. 3. P. 62–71.

7. Cognitive: переклад, визначення, синоніми, вимова, транскрипція. URL: <https://ua.opentran.net/english-ukrainian/cognitive.html> (дата звернення: 27.04.2024).

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

8. Drew C. 13 Examples of metacognitive strategies. *Helpful Professor*. URL: <https://helpfulprofessor.com/metacognitive-strategies/> (дата звернення: 17.04.2024).
9. Eales F., Oakes S. *Speakout*. 2nd edition. Starter. Student's book : Pearson, 2016. 160 p.
10. Eales F., Oakes S., Dimond-Bayir S. *Speakout*. 2nd edition. Starter. Workbook : Pearson, 2016. 87 p.
11. Elder L., Paul R. Critical thinking development : A stage theory. URL: <http://www.criticalthinking.org/pages/critical-thinking-development-a-stage-theory/483> (дата звернення: 01.05.2024).
12. Elyas T., Al-Zahrani B. Students' views on the use of critical thinking-based pedagogical approach for vocabulary instruction. 2019. *Higher Education Studies*. Vol. 9. No. 3. P. 116–134.
13. Fisher A. Critical thinking : An introduction. URL: <https://assets.cambridge.org/0521009847/sample/0521009847ws.pdf> (дата звернення: 08.05.2024).
14. Hutsalo L., Skliar I., Abrosimov A., Kharchenko N., Ordanovska O. Strategies for developing critical thinking and problem-based learning in the modern educational environment. *Multidisciplinary Science Journal*. 2024. Vol. 6. P. 1–7.
15. Lawrence B. Vocabulary instruction through critical thinking. TEDxMashpeeED. *YouTube*. URL: <https://www.google.com/search?q=vocabulary+in+critical+thinking> (дата звернення: 14.05.2024).
16. Nasution P.T. Students' critical thinking, vocabulary knowledge, and writing ability of analytical exposition text. URL: <https://repository.uinjkt.ac.id/dspace/handle/123456789/59631> (дата звернення: 29.05.2024).
17. Noddings N. *Critical lessons. What our schools might teach but do not*. New York : Cambridge, 2006. 319 p.
18. Nugent P.M., Vitale B.R. *Fundamentals success: A course review applying critical thinking to test taking* (2 Eds.), Philadelphia, PA : F.A. Davis Company, 2008. 576 p.
19. Olii S.T. The use of songs as teaching media to improve students' pronunciation fluency. *International Journal of Applied Business and International Management*. 2021. Vol. 6. № 1. P. 49–89.
20. Pratiwi V.F. The correlation between critical thinking skills and vocabulary mastery in critical listening and speaking class. *Journal of Development and Innovation E-ISSN: 2723-6900 in Language and Literature Education*. 2023. Vol. 3. № 3. P. 215–223.
21. Richards J., Renandya W. *Methodology in language teaching : An anthology of current practice*. New York : Cambridge University Press, 2002. 422 p.
22. Rivas S.F., Saiz C., Ossa C. Metacognitive Strategies and Development of Critical Thinking in Higher Education. *Frontiers in Psychology*. 2022. URL: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC9242397/> (дата звернення: 19.05.2024).
23. Sharafi-Nejad M. Exploring the Effectiveness of Critical Thinking on Vocabulary Learning by Malaysian EFL Learners. *Journal of Studies in Education*. 2016. Vol. 6. №. 2. P. 24–39.
24. Sovach K. Teaching critical thinking: theoretical and practical backgrounds (Ukrainian and foreign experience). *Bulletin of Science and Education. (Series "Philology", Series "Pedagogy", Series "Sociology", Series "Culture and Art", Series "History and Archeology")*. 2024. Issue 1(19). P. 652–664.
25. Van Gelder T. Teaching critical thinking: lessons from cognitive science. URL: <https://app.box.com/s/2a768c853e6e8fbe7ff5> (дата звернення: 21.05.2024).
26. Wibowo H., Fitriana C. Investigating the correlation between critical thinking ability and grade eleven students' vocabulary achievement. URL: <https://uia.e-journal.id/Lingua/article/view/20/10> (дата звернення: 17.05.2024).
27. Zarei A. The relationship between critical thinking and L2 grammatical and lexical knowledge. *English Linguistics Research*. 2012. Vol. 1. № 1. P. 104–110.

УДК 378.011.3-057.87:338.48(043.2)

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-188-197](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-188-197)

Акімова Ольга Вікторівна доктор педагогічних наук, професор, Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського, вул. Острозького, 32, м. Вінниця, 21000, тел.: (098)273-67-92, <https://orcid.org/0000-0001-6988-6258>

Сапогов Микита Володимирович доктор філософії, Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського, вул. Острозького, 32, м. Вінниця, 21000, <https://orcid.org/0000-0002-0046-7650>

Гапчук Яна Анатоліївна доктор філософії, Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського, вул. Острозького, 32, м. Вінниця, 21000, <https://orcid.org/0000-0003-1739-7326>

ТВОРЧЕ МИСЛЕННЯ ЯК КОМПОНЕНТ СТРУКТУРИ ЛІНГВОКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ

Анотація. У статті представлено різні підходи до вирішення проблеми розвитку творчого мислення як компонента структури лінгвокультурної компетентності майбутнього вчителя. Лінгвокультурна компетентність у статті трактується як система знань, умінь та навичок, пов'язаних з набуттям, засвоєнням, трансформацією та використанням у фаховій діяльності інформації про культуру, міжкультурну комунікацію та відповідні особисті якості, важливі успішного функціонування в умовах іншої культури. Визначено, що розуміння феномену лінгвокультурної компетентності постійно розширюється та включає: знання історичної та культурної інформації, історичну культурну спадщину та етнокультурні знання; розуміння національної семантики; здатність поводитися у полікультурному середовищі, виявляти толерантність та повагу до іншої культури; розуміння поведінки представників інших культур; відчуття мовних особливостей в іншомовному середовищі та вміння взаємодіяти з людьми інших культур. Визначено значення лідерської позиції особистості для формування творчого компоненту лінгвокультурної компетентності. Схарактеризовано основи теорій прогресивного та трансформаційного лідерства. Показано позитивну роль трансформаційного лідерства, котре передбачає налагодження конструктивних взаємовідносин між лідером і групою, після чого творча

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

мотивація і моральна свідомість лідера і групи піднімаються на вищий рівень. Формування творчого компоненту лінгвокультурної компетентності передбачає дотримання певних принципів. Перш за все, це принцип гуманізації, котрий включає систему суб'єкт-суб'єктних та діалогових відносин в освітньому процесі, що сприяють розвитку у кожного суб'єкта педагогічного процесу власних духовних та інтелектуальних сил та побудові творчого компоненту діяльності, розвитку особистісних рис і набуття необхідних професійних знань, умінь й навичок. Принцип гуманітаризації передбачає спрямованість педагогічного процесу на індивідуальний розвиток й саморозвиток студента, максимальне наближення навчальних дисциплін до потреб студентів, формування системи моральних відносин, іншомовної культури, оптимального поєднання національних та загальнолюдських цінностей. Принцип індивідуалізації передбачає таку технологію набуття знань й умінь, що дозволяє студентам навчатися за індивідуальним планом й програмами, обираючи оптимальний для кожного термін навчання, що відповідає його можливостям.

Ключові слова: творче мислення, лінгвокультурна компетентність, компоненти лінгвокультурна компетентність, творче мислення майбутнього вчителя, шляхи розвитку творчого мислення.

Akimova Olha Viktorivna Doctor of Pedagogical Sciences, Professor, Vinnytsia Mykhailo Kotsiubynskyi State Pedagogical University, St. Ostrozhskoho, 32, Vinnytsia, 21000, tel.:(098) 273-67-92, <https://orcid.org/0000-0001-6988-6258>

Sapohov Mykyta Volodymyrovych PhD in Education, Vinnytsia Mykhailo Kotsiubynskyi State Pedagogical University, St. Ostrozhskoho, 32, Vinnytsia, 21000, <https://orcid.org/0000-0002-0046-7650>

Hapchuk Yana Anatoliivna, PhD in Education, Vinnytsia Mykhailo Kotsiubynskyi State Pedagogical University, St. Ostrozhskoho, 32, Vinnytsia, 21000, tel.:(063) 294-86-07, <https://orcid.org/0000-0003-1739-7326>

CREATIVE THINKING AS A COMPONENT OF THE STRUCTURE OF LANGUAGE-CULTURAL COMPETENCE OF THE FUTURE TEACHER

Abstract. The article explores various methodologies for fostering creative thinking as an integral aspect of the linguistic and cultural competence framework for future educators. Linguistic and cultural competence is conceptualized as a comprehensive system encompassing knowledge, skills, and abilities pertinent to

the acquisition, assimilation, transformation, and application of cultural information, intercultural communication, and essential personal qualities for effective functioning in diverse cultural contexts. It is highlighted that the conceptualization of linguistic and cultural competence is continually evolving, now encompassing an understanding of historical and cultural knowledge, heritage, and ethno-cultural insights; comprehension of national semantics; the ability to navigate multicultural environments with tolerance and respect for other cultures; understanding the behavior of individuals from different cultural backgrounds; sensitivity to linguistic nuances in a foreign language context; and the capacity for intercultural interaction. The article underscores the critical role of leadership in developing the creative component of linguistic and cultural competence. It delineates the principles of progressive and transformational leadership theories, emphasizing the positive impact of transformational leadership in fostering constructive relationships between leaders and groups, thereby elevating creative motivation and moral consciousness. To cultivate the creative component of linguistic and cultural competence, adherence to specific pedagogical principles is necessary. Primarily, the principle of humanization is emphasized, which involves establishing a system of subject-subject and dialogical interactions within the educational process. This approach fosters the spiritual and intellectual development of each participant in the pedagogical process, encouraging the development of personal traits and the acquisition of essential professional knowledge, skills, and abilities. The principle of humanitarianism directs the pedagogical process towards individual development and self-improvement of students, aligning educational disciplines with student needs, fostering a moral framework, promoting foreign language culture, and integrating national and universal values. The principle of individualization advocates for personalized learning plans and programs, allowing students to progress at a pace suited to their individual capabilities.

Keywords: creative thinking, linguistic and cultural competence, components of linguistic and cultural competence, creative thinking of the future teacher, ways of developing creative thinking.

Постановка проблеми. Розвиток лінгвокультурної компетентності майбутніх учителів нині є важливою проблемою сучасної вищої освіти, орієнтованої на євроінтеграцію та глобалізацію. Ефективне професійне функціонування у такому середовищі вимагає розвитку у майбутніх педагогів фахових компетентностей, необхідних для успішної адаптації та гнучкості. Тому нині актуалізується тенденція розвитку творчого мислення, гнучких вмінь та креативності як складових лінгвокультурної компетентності студента у процесі професійної підготовки. У сучасному міжкультурному

контексті важливою стає проблема одночасного розвитку професійної й мовнокультурної компетентностей.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблему розвитку творчого як компоненту структури лінгвокультурної компетентності майбутнього вчителя досліджували : Н. Божко (розвиток лінгвосоціокультурної компетентності майбутніх учителів); В. Мотрук (формування лінгвокультурної компетентності в майбутніх фахівців); В. Галузьяк, Є. Громов (сучасні зарубіжні підходи до розуміння лідерства і виховання творчої особистості); В. Каплінський, Н. Хамська (методичні рекомендації до творчого розвитку студентів); О. Акімова (провідні технологічні підходи до формування творчої особистості); О. Наливайко (психологічні теорії творчості і творчого мислення).

Мета статті полягає в аналізі різних підходів до вирішення проблеми розвитку творчого мислення як компонента структури лінгвокультурної компетентності майбутнього вчителя.

Виклад основного матеріалу. Лінгвокультурну компетентність у науковій літературі потрактовують як систему знань, умінь та навичок, пов'язаних з набуттям, засвоєнням, трансформацією та використанням у фаховій діяльності інформації про культуру, міжкультурну комунікацію та відповідні особисті якості, важливі успішного функціонування в умовах іншої культури. Лінгвокультурна компетентність майбутніх педагогів розглядається науковцями як складний й багатокомпонентний феномен, складовими котрого є соціокультурна, лінгвістична, культурознавча, країнознавча та креативна компетентності. Ця компетентність є також чинником розвитку комунікативної компетентності, готовності до міжкультурної комунікації [1, с. 176].

Подібної точки зору додержуються й інші науковці, що розглядають лінгвокультурну компетентність як багатогранний феномен, що впливає на різні сторони життєдіяльності людини, її соціалізацію, освіту й виховання. Нині розуміння феномену лінгвокультурної компетентності постійно розширюється та включає: знання історичної та культурної інформації, історичну культурну спадщину та етнокультурні знання; розуміння національної семантики; здатність поводитися у полікультурному середовищі, виявляти толерантність та повагу до іншої культури; розуміння поведінки представників інших культур; відчуття мовних особливостей в іншомовному середовищі та вміння взаємодіяти з людьми інших культур. В. Мотрук визначає лінгвокультурну компетентність як здатність особистості, складовими котрої є знання історичних, країнознавчих та культурних аспектів, усвідомлення етнокультурного контексту різних країн, якості толерантності, поваги до культурних особливостей інших культур та спільнот, а також відповідальність за свою поведінку [2, с. 692].

Для формування творчого компоненту лінгвокультурної компетентності крім названих особистісних якостей важливою є лідерська позиція. Основою для цього слугує наукова теорія прогресивного лідерства, основними принципами котрої є : «це процес та особистість чи позиція; відносини, спрямовані на формування тісних взаємостосунків у групі і налагодження співпраці; воно зорієнтоване на досягнення позитивних змін у навколишньому середовищі; має морально-етичний вимір; охоплює взаємопов'язані рівні індивіда, групи та системи. На думку теоретиків прогресивного лідерства, саме на основі цих принципів можна впоратися з викликами, які постають перед сучасним суспільством, і досягти реальних, суттєвих і стабільних змін у функціонуванні організацій [3, с. 38].

Науковцями схарактеризовано основи теорії прогресивного лідерства на основі праць зарубіжних науковців. Так. Дж. Бернс (J. Burns) обґрунтував основи теорії трансформаційного лідерства, визначив цю категорію як процес, що передбачає реалізацію групових завдань через спільну мотивацію досягнення, наявна у лідера та його послідовників. Трансформаційне лідерство передбачає налагодження конструктивних взаємовідносин між лідером і групою, після чого мотивація і моральна свідомість лідера і групи піднімаються на вищий рівень, що сприяє підвищенню потенціалів всіх учасників та стимулює досягнення спільного успіху. Дж. Бернс визначає ще один тип лідерства - транзакційне лідерство, що базується на обміні між лідером і групою; воно має характер маніпулятивного або директивного засобу впливу лідера на групу і зорієнтоване на отримання ситуативних цілей на основі збереження статус-кво. Відмінність транзакційного та трансформаційного лідерства полягає у тому, трансформаційний лідер намагається побудувати довготривалі стосунки з підлеглими, тому намагається вплинути на них таким чином, щоб вони прагнули досягнення успіхів у діяльності. Іншу думку представляє Б. Басс, який вважає, що трансформаційне лідерство передбачає розширення інтересів членів групи, сприяє усвідомленню ними групових цілей і завдань, стимулює прагнення заради досягнення успіху групи виходити за межі власних успіхів, тобто підлеглі мають сприймали групові завдання як свої власні, що можна досягти за допомогою таких чинників: харизматичний образ лідера, здатного передбачити майбутнє та визначити шляхи досягнення успіху, здатний особисто досягати високі стандарти діяльності, демонструвати упевненість, рішучість, оптимізм; інтелектуальна мотивація, стимулювання до стратегічного мислення, креативності, раціонального вирішення проблем [3, с. 39; 5].

Формування творчого компоненту лінгвокультурної компетентності передбачає дотримання певних принципів. Перш за все, це принцип гуманізації, котрий включає систему суб'єкт-суб'єктних та діалогових відносин в

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

освітньому процесі, що сприяють розвитку у кожного суб'єкта педагогічного процесу власних духовних та інтелектуальних сил та побудові творчого компоненту діяльності, розвитку особистісних рис і набуття необхідних професійних знань, умінь й навичок. Принцип гуманітаризації передбачає спрямованість педагогічного процесу на індивідуальний розвиток й саморозвиток студента, максимальне наближення навчальних дисциплін до потреб студентів, формування системи моральних відносин, іншомовної культури, оптимального поєднання національних та загальнолюдських цінностей. Принцип індивідуалізації передбачає таку технологію набуття знань й умінь, що дозволяє студентам навчатися за індивідуальним планом й програмами, обираючи оптимальний для кожного термін навчання, що відповідає його можливостям [4, с. 106; 6, с. 12].

Творче мислення як наукова категорія по-різному розглядається представниками різних психологічних шкіл, визначаючи значення творчого мислення у структурі особистості, вони розрізняються оцінкою ролі творчого мислення у формуванні обдарованої особистості. Представники інтуїтивізму (А.Бергсон, Т.Рібо) головним питанням творчості вважали наявність інтуїції, котру протиставляли інтелекту. Для розуму, стверджували науковці, властивий механіцизм, що спроможний обслуговувати просту діяльність. Інтелект розуміє не речі, а їхні відношення, він здатний привернути увагу на практичні дії. Інтуїція покликана керувати інтелектом, привертати увагу до чогось, змінювати напрям думки. Інтуїція складає сутність творчого потенціалу людини. Головною відмінністю творчого мислення представники психоаналізу вважають мотивацію, успіх творчості залежить того, яка мотивація знаходиться основі творчої поведінки. Часто предметом їх аналізу були творчі особистості (З. Фрейд), які зберегли здатність звертатися до фантазій й неусвідомленого. Теорія бісоціації (А.Кестлер) є продовженням психоаналітичної теорії та складається з двох частин: у першій визначається теорія творчого акту, що поєднує свідомі й несвідомі процеси, виокремлює характерні для відкриття, художньої творчості, комічного натхнення. Мета другої частини – довести, що основні принципи творчості властиві кожній людині. Представники біологізаторського підходу (Г.Гутман) сферою творчої активності вважають процес життєдіяльності, а творча активність людини полягає в загальному принципі самодуплікації, самотворенні, самовідтворенні. Людська творчість розуміється як виявлення біологічної сутності людини на поведінковому рівні та передбачає організовані розумові процеси. Відповідно до індивідуальної теорії (А.Адлер) визнається, що спадковість, середовище й виховання відіграють належну роль у розвитку творчої особистості і стверджується, що всі люди мають творчу силу, яка забезпечує творчу життєдіяльність [7, с. 28; 8, с. 8].

Важливим шляхом розвитку творчого мислення є використання проблемного навчання, котре передбачає наявність педагогічної задачі. Розв'язання проблемної задачі розглядаємо як процес перетворення певної заданої педагогічної ситуації на необхідну кінцеву ситуацію. Проблема ситуація, котра включає задачу, є специфічним видом взаємодії суб'єктів освітнього процесу, адже певним чином характеризує психологічний стан суб'єктів пізнавальної діяльності, що супроводжує відкриття або засвоєння нових знань. Педагогічну задачу можна характеризувати за ступенем складності нового знання, а проблемну ситуацію – ступенем складності вже відомого при засвоєнні невідомого. При чому, головним показником складності виступає ступінь узагальненості [9; 10; 11].

Важливим аспектом проблеми розвитку творчого мислення науковці визначають співвідношення інтелектуальних та емоційних процесів. Так, у трактуванні інтелектуальних емоцій можна виокремити два основних напрями: дослідницький та інтелектуальний. Один з них заснований на методології педагогічного раціоналізму та визнає як основну пізнавальну детермінацію інтелектуальних почуттів, котрі розглядаються як суб'єктивна оцінка відношень між уявленнями, а почуття прирівнюються до пізнавальних процесів. Дослідницький напрям відображає теорію позитивізму, відповідно до якої характеристика пізнавальної діяльності обмежувалася зовнішніми зв'язками між явищами та продуктивністю інтелектуальних почуттів. Інтелектуальні почуття, на думку науковців, пов'язані з різними формами пізнання та творчого мислення [12, с. 85].

Особливу зацікавленість науковців викликає питання мотивації розвитку творчого мислення студентської молоді. Серед мотивів творчості визнається першість за пізнавальною допитливістю та мотивом досягнень, прагненням до успіху, до досягнення творчої мети. Науковці, які вивчали мотивацію досягнення, виокремили чотири фактори, котрі впливають на її розвиток: надія на успіх, значення досягнення успіху, суб'єктивні еталони досягнення, суб'єктивна оцінка ймовірності досягнення успіху. Відповідно до першого фактору було визначено, що мотивація досягнення та поведінка досягнення не є однаковими факторами і залежать від ситуації. Рівень мотивації досягнення залежить від галузі творчої діяльності та періоду здійснення, а успіх виконання робіт залежить від ступеня значення творчої діяльності у визначеній ситуації. Надія на успіх впливає на почуття ефективності, що сприяє покращенню роботи. Показником майбутньої успішності є уявлення про власні здібності, що засноване на наявному досвіді успіхів. Ймовірність досягнення успіху – це уявлення людини про особисті успіхи й невдачі, що впливають на рівень очікувань та на способи творчої діяльності. До причин успіхів і невдач віднесено: наявність

здібностей, або їх відсутність; наполегливість, або її відсутність; складність, або легкість творчого завдання [11; 13; 14].

Висновки. У статті представлено різні підходи до вирішення проблеми розвитку творчого мислення як компонента структури лінгвокультурної компетентності майбутнього вчителя. Лінгвокультурна компетентність у статті потрактовується як система знань, умінь та навичок, пов'язаних з набуттям, засвоєнням, трансформацією та використанням у фаховій діяльності інформації про культуру, міжкультурну комунікацію та відповідні особисті якості, важливі успішного функціонування в умовах іншої культури. Визначено значення лідерської позиції особистості для формування творчого компоненту лінгвокультурної компетентності. Схарактеризовано основи теорій прогресивного та трансформаційного лідерства. Виокремлено принципи формування творчого компоненту лінгвокультурної компетентності.

Література:

1. Божко Н. В. Розвиток лінгвосоціокультурної компетентності майбутніх учителів іноземної мови. *Scientific practice: modern and classical research methods*. Boston, USA. Volume 2, February 26, 2021. С. 175-178.
2. Мотрук В. Г. Формування лінгвокультурної компетентності в майбутніх фахівців економічного профілю. «Наука і техніка сьогодні». Серія «Педагогіка». № 4(32), 2024. С. 690-697. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-6025-2024-4\(32\)-690-697](https://doi.org/10.52058/2786-6025-2024-4(32)-690-697).
3. Галузяк В., Акімова О., Громов Є. Сучасні зарубіжні підходи до розуміння лідерства і виховання лідерів. *Лідер. Освіта. Суспільство*. Щоквартальний науково-практичний журнал. Харків : НТУ «ХПІ». 2019. № 1. С. 32–53. DOI: <https://doi.org/10.20998/2616-3241.2019.1.03>.
4. Акімова О. В., Сапогов В. А. Провідні технологічні підходи до формування творчої особистості майбутнього вчителя. *Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського*. Серія: Педагогіка і психологія, 2011. (35), С. 105-109.
5. Poseletska K., Ihnatova O., Kochenko O., Napchuk Y. Pedagogical promotion of professional self-realization of future teachers of philological specialities. *SOCIETY. INTEGRATION. EDUCATION. Proceedings of the International Scientific Conference*. 2020. p. 236-246. DOI: <https://doi.org/10.17770/sie2020vol2.4826>.
6. Акімова О. В., Каплінський В. В., Хамська Н. Б. Методичні рекомендації до комплексного екзамену для студентів спеціальності «Педагогіка вищої школи» освітньо-кваліфікаційного рівня магістра. Вінниця: ТОВ «Фірма «Планер», 2015. 49 с.
7. Особистісно-професійний розвиток майбутнього вчителя: монографія / Акімова О., Галузяк В. [та ін.]. Вінниця: ТОВ «Нілан_ЛТД», 2014. 416 с.
8. Акімова О. В., Наливайко О. Б. Психологічні теорії творчості і творчого мислення. *Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського*. Серія : Педагогіка і психологія. 2013. № 39. С. 7-11. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzvdpu_pp_2013_39_3.
9. Гапчук Я. А., Сапогов М. В. Використання SMART-технологій в освітньому просторі педагогічного університету. *Український психолого-педагогічний науковий збірник*. м. Львів. 2020. С 65-68. URL: http://pedagogylviv.org.ua/zhurnaly/april_2020.pdf#page=65.

10. Акімова О. В. Структурно-функціональна модель формування творчого мислення майбутнього вчителя. *Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. Серія : Педагогіка і психологія*. 2016. № 47. С. 9-13. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzvdpu_pp_2016_47_3.

11. Акімова О. В. Особистісна обумовленість творчого мислення майбутнього вчителя. *Творча особистість учителя: проблеми теорії і практики*. Вид-во НПУ ім. М.П. Драгоманова. 2007. Випуск 6. URL: <http://enpuir.npu.edu.ua/handle/123456789/3258>.

12. Акімова О. В., Сапогов В. А. Емоційна та інтелектуальна складова творчого мислення: до питання співвідношення понять. *Актуальні питання гуманітарних наук: міжвузівський збірник наукових праць молодих вчених Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. Серія «Педагогіка»*. Дрогобич: «Коло», 2018. Вип. 22 (166). С. 83-87.

13. Акімова О. В. Розвиток самодостатньої особистості, її соціалізація. *Наша школа*. 2006. (2-3).

14. Oleg M. Slushny, Olha V. Akimova, Alla M. Kolomiets, Ievgen V. Gromov, Khamska, Nelina B Educational project «Pedagogical insight» as a technology of the future teachers' personal professional formation. *SOCIETY. INTEGRATION. EDUCATION*. (SIE-2020) International Scientific Conference. May 22-23, 2020, Academy of Technologies, Rezekne, Latvia. URL : <https://conferences.ru.lv/index.php/SIE/SIE2020/paper/view/3516>.

References:

1. Bozhko, N. V. (2021). Rozvytok linhvosiokulturnoi kompetentnosti maibutnikh uchyteliv inozemnoi movy. [Development of linguistic and sociocultural competence of future foreign language teachers]. *Scientific practice: modern and classical research methods*. Boston, USA. 2, 175-178. [in Ukrainian].

2. Motruk, V. H. (2024). Formuvannia linhvokulturnoi kompetentnosti v maibutnikh fakhivtsiv ekonomichnoho profilu. [Formation of linguistic and cultural competence in future specialists of the economic profile]. «*Nauka i tekhnika sohodni*». Seriiia «*Pedahohika*». – “Science and technology today”. “Pedagogy” series. 4(32), 690-697. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-6025-2024-4\(32\)-690-697](https://doi.org/10.52058/2786-6025-2024-4(32)-690-697). [in Ukrainian].

3. Haluziak, V., Akimova, O., & Gromov, I. (2019). Suchasni zarubizhni pidkhody do rozuminnia liderstva i vykhovannia lideriv. [Modern foreign approaches to understanding leadership and education of leaders]. *Lider. Elita. Suspilstvo, - Leader. Education. Society*. (1), 32–53. DOI: <https://doi.org/10.20998/2616-3241.2019.1.03> [in Ukrainian].

4. Akimova, O. V., & Sapohov, V. A. (2011). Providni tekhnolohichni pidkhody do formuvannia tvorchoi osobystosti maibutnoho vchytelia. [Leading technological approaches to the formation of the creative personality of the future teacher]. *Naukovi zapysky Vinnytskoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu imeni Mykhaila Kotsiubynskoho. Seriiia: Pedahohika i psykholohiia,- Scientific notes of Vinnytsia State Pedagogical University named after Mykhailo Kotsyubynskiyi. Series: Pedagogy and psychology*. (35), 105-109. [in Ukrainian].

5. Poseletska, K., Ihnatova, O., Kochenko, O., & Hapchuk, Y. (2020). PEDAGOGICAL PROMOTION OF PROFESSIONAL SELF-REALIZATION OF FUTURE TEACHERS OF PHILOLOGICAL SPECIALITIES. *SOCIETY. INTEGRATION. EDUCATION. Proceedings of the International Scientific Conference*, 2, 236-246. DOI: <https://doi.org/10.17770/sie2020vol2.4826>.

6. Akimova, O. V., Kaplinskyi, V. V., & Khamska, N. B. (2015). Metodychni rekomendatsii do kompleksnoho ekzamenu dlia studentiv spetsialnosti «Pedahohika vyshchoi shkoly» osvitho-kvalifikatsiinoho rivnia mahistra. [Methodical recommendations for the comprehensive exam for students majoring in “Higher School Pedagogy” at the master's educational qualification level]. Vinnytsia: TOV «Firma «Planer», 49. [in Ukrainian].

7. Akimova, O. & Haluziak, V. (2014). Osobystisno-profesiinyi rozvytok maibutnoho vchytelia. [Personal and professional development of the future teacher]. Vinnytsia: TOV «Nilan LTD», 416. [in Ukrainian].
8. Akimova, O. V., Nalyvaiko, O. B. (2013). Psykholohichni teorii tvorchoosti i tvorchoho myslennia. [Psychological theories of creativity and creative thinking]. *Naukovi zapysky Vinnytskoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu imeni Mykhaila Kotsiubynskoho. Serii: Pedahohika i psykholohiia.- Scientific notes of Vinnytsia State Pedagogical University named after Mykhailo Kotsiubynskyi. Series: Pedagogy and psychology.* 39. 7-11. Retrieved from: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzvdpu_pp_2013_39_3. [in Ukrainian].
9. Hapchuk, Y. A., & Sapohov, M. V. (2020). Vykorystannia SMART-tekhnologii v osvithomu prostori pedahohichnoho universytetu.[The use of SMART technologies in the educational space of a pedagogical university]. *Ukrainskyi psykholoho-pedahohichnyi naukovyi zbirnyk–Ukrainian psychological and pedagogical scientific collection*, 19, 65–68.
10. Akimova, O. V. (2016). Strukturno-funktsionalna model formuvannia tvorchoho myslennia maibutnoho vchytelia. [Structural and functional model of formation of creative thinking of the future teacher]. *Naukovi zapysky Vinnytskoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu imeni Mykhaila Kotsiubynskoho. Serii : Pedahohika i psykholohiia. - Scientific notes of Vinnytsia State Pedagogical University named after Mykhailo Kotsiubynskyi. Series: Pedagogy and psychology.* 47. 9-13. Retrieved from: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzvdpu_pp_2016_47_3. [in Ukrainian].
11. Akimova, O. V. (2007). Osobystisna obumovlenist tvorchoho myslennia maibutnoho vchytelia. [Personal conditioning of creative thinking of the future teacher]. *Tvorcha osobystist uchyelia: problemy teorii i praktyky. - Creative personality of the teacher: problems of theory and practice.* Vyd-vo NPU im. M.P. Drahomanova. 6. Retrieved from: <http://enpuir.npu.edu.ua/handle/123456789/3258>. [in Ukrainian].
12. Akimova, O. V., & Sapohov, V. A. (2018). Emotsiina ta intelektualna skladova tvorchoho myslennia: do pytannia spivvidnoshennia poniat. [Emotional and intellectual component of creative thinking: to the question of the relationship of concepts]. *Aktualni pytannia humanitarnykh nauk: mizhvuzivskyi zbirnyk naukovykh prats molodykh vchenykh Drohobytskoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu imeni Ivana Franka. Serii «Pedahohika». - Current issues of humanitarian sciences: interuniversity collection of scientific works of young scientists of Ivan Franko Drohobych State Pedagogical University. "Pedagogy" series.* Drohobych: «Kolo», 22 (166). 83-87. [in Ukrainian].
13. Akimova, O. V. (2006). Rozvytok samodostatnoi osobystosti, yii sotsializatsiia. [Development of a self-sufficient personality, its socialization]. *Nasha shkola - Our school.* (2-3). [in Ukrainian].
14. Slushny, O. M., Akimova, O. V., Kolomiets, A. M., Gromov, I. V., & Khamska, N. B. (2020). Educational project «Pedagogical insight» as a technology of the future teachers' personal professional formation. *SOCIETY. INTEGRATION. EDUCATION.* (SIE-2020) International Scientific Conference. May 22-23, 2020, Academy of Technologies, Rezekne, Latvia. Retrieved from <https://conferences.ru.lv/index.php/SIE/SIE2020/paper/view/3516>.

УДК [378:373.5]091.12.011.3-051:54

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-198-211](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-198-211)

Анічкіна Олена Василівна кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри хімії, Житомирський державний університет імені Івана Франка, вул. Велика Бердичівська, 40, м. Житомир, 10008, <https://orcid.org/0000-0003-4843-0707>

Євдоченко Олена Сергіївна доктор філософії з галузі 01 Освіта / Педагогіка, доцент кафедри хімії, Житомирський державний університет імені Івана Франка, вул. Велика Бердичівська, 40, м. Житомир, 10008, <https://orcid.org/0000-0001-6338-5372>

Писаренко Сніжана Василівна доктор філософії з галузі 16 Хімічна та біоінженерія, асистент кафедри хімії, Житомирський державний університет імені Івана Франка, вул. Велика Бердичівська, 40, м. Житомир, 10008, <https://orcid.org/0000-0002-5978-487X>

Авдєєв Сергій Володимирович старший викладач кафедри хімії, стейкхолдер освітньої програми «Хімія», Житомирський державний університет імені Івана Франка, вул. Велика Бердичівська, 40, м. Житомир, 10008, <https://orcid.org/0009-0001-0340-3150>

СУЧАСНІ ВИКЛИКИ ХІМІЧНОЇ ОСВІТИ: ВЗАЄМОДІЯ ЗАКЛАДІВ СЕРЕДНЬОЇ ТА ВИЩОЇ ОСВІТИ В ПОДОЛАННІ КРИЗИ

Анотація. Актуальність хімічних знань у сучасному суспільстві неухильно зростає в зв'язку з використанням людиною в професійній діяльності та побуті значної кількості хімічних речовин і продуктів хімічної переробки. З 17 цілей сталого розвитку суспільства, визначених Організацією Об'єднаних Націй на період до 2030 року, сім допоможе досягти хімія. Водночас у суспільстві формується переважно негативне ужиткове ставлення до хімічної науки в зв'язку з ототожненням її з нераціональним поведінням із хімічними речовинами, руйнуванням довкілля, проблемами зі здоров'ям, розповсюдженням і зловживанням ліками тощо та через складний, абстрактний зміст.

Значна кількість спеціальностей вищої освіти потребує формування базових хімічних уявлень, тому хімія, як навчальна дисципліна, включена до

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

освітніх програм більше ніж третини існуючих спеціальностей. Проте кількість вступників у світі, які виявили бажання вивчати саме хімію щорічно зменшується.

Світові дослідження та власний педагогічний досвід дозволили визначити основні чинники відмови від здобуття професійної хімічної освіти: невідповідне значенню ставлення до хімії в ході підготовки до здобуття вищої освіти; недостатній або негативний досвід вивчення хімії в закладі загальної середньої освіти, епізодичне та дистанційне навчання; складний, абстрактний характер хімії, відсутність усвідомлення наявності компетентностей достатнього рівня для успішного здобуття вищої освіти та професії в обраній галузі, побоювання значного ускладнення змісту освіти в ході подальшого навчання; відсутність обізнаності щодо можливих місць працевлаштування, не усвідомлення професійних обов'язків, переконання в складності професійної діяльності.

У статті розглянуті шляхи та способи зменшення або подолання впливу визначених чинників. Окреслені основні перспективи модернізації професійної підготовки викладача закладу вищої освіти для забезпечення якості вищої хімічної освіти та забезпечення держави потрібними кадрами.

Ключові слова: професійна освіта, професійна підготовка, професійна компетентність, викладач закладу вищої освіти, викладач хімії, викладання хімії в закладі вищої освіти.

Anichkina Olena Vasylivna PhD in Pedagogy, Associate Professor, Head of the Chemistry department, Zhytomyr Ivan Franko State University, 40, Velyka Berdychivska St., Zhytomyr, 10008, <https://orcid.org/0000-0003-4843-0707>

Yevdochenko Olena Serhiyivna Doctor of Philosophy in Education/ Pedagogy, Associate Professor of the Chemistry department, Zhytomyr Ivan Franko State University, Velyka Berdychivska St., 40, Zhytomyr, 10008, <https://orcid.org/0000-0001-6338-5372>

Pysarenko Snizhana Vasylivna Doctor of Philosophy in Chemical and bioengineering, Assistant Lecturer of the Chemistry department, Zhytomyr Ivan Franko State University, Velyka Berdychivska St., 40, Zhytomyr, 10008, <https://orcid.org/0000-0002-5978-487X>

Avdieiev Sergiy Volodymyrovych senior lecturer of the Chemistry department, Stakeholder of the educational program «Chemistry», Zhytomyr Ivan Franko State University, Velyka Berdychivska St., 40, Zhytomyr, 10008, <https://orcid.org/0009-0001-0340-3150>

MODERN CHALLENGES OF CHEMISTRY EDUCATION: INTERACTION OF SECONDARY AND HIGHER EDUCATIONAL INSTITUTIONS IN OVERCOMING THE CRISIS

Abstract. The relevance of chemistry knowledge in modern society is steadily increasing due to people's usage of a significant number of chemicals and chemical processing products in professional fields and everyday life. Chemistry will have helped achieve seven out of the 17 goals of society's sustainable development defined by the United Nations by 2030. At the same time, a mostly negative attitude towards chemical science is formed in society by identifying it with irrational handling of chemical substances, environmental destruction, health problems, distribution and misuse of medicines, etc., and because of its complex, abstract content.

A significant number of specialties require the formation of basic chemical ideas, therefore, chemistry as an educational discipline is included in the educational programs of more than a third of possible specialties. However, the number of entrants who have expressed a desire to study chemistry in the world is decreasing these days.

Global research and our own pedagogical experience have allowed us to determine the main factors of the refusal to obtain a professional chemistry education. Among them there is an inappropriate attitude to chemistry in the course of preparation for obtaining higher education; insufficient or negative experience of studying chemistry in an institution of general secondary education, episodic and distance learning; the complex, abstract nature of chemistry, the lack of awareness of sufficient level competencies for successfully obtaining higher education and a profession in the chosen field, fear of significant complication of the educational content in the course of further education; the lack of information of possible places of employment and professional duties, belief in the complexity of the profession.

The study presents ways and methods of reducing or overcoming the impact of certain factors. This paper outlines the main prospects for the modernization of the lecturer's professional training to ensure the quality of higher chemistry education and provide the state with the professionals.

Keywords: professional education, professional training, professional competence, lecturer, chemistry lecturer, teaching chemistry in a higher educational institution.

Постановка проблеми. Вимоги людства до умов життя неспинно зростають із розвитком техніки та технологій. Існує нагальна потреба в створенні нових матеріалів із визначеними властивостями, ліків нового

покоління, харчових продуктів, які зберігають максимальну користь нутрієнтів, палива, яке не шкодить довкіллю тощо. Хімія, як центральна природнича наука, здатна забезпечити реалізацію визначених завдань, інтенсивно розвивається, оновлює методи та методики визначення характеристик досліджуваних об'єктів, створює нові та утилізує відпрацьовані матеріали. Таким чином, актуальність хімічних знань у сучасному суспільстві неухильно зростає в зв'язку з використанням людиною в професійній діяльності та побуті значної кількості хімічних речовин і продуктів хімічної переробки.

У 2015 році Організація Об'єднаних Націй (ООН) визначила на період до 2030 року 17 цілей сталого розвитку суспільства [1]. Аналіз ролі хімічної науки для вирішення визначених цілей, проведений Американським хімічним товариством (ACS – American Chemical Society), дозволив встановити провідне значення хімічної науки для розв'язання семи цілей сталого розвитку суспільства [2]. Саме це дозволяє констатувати провідне значення хімічної науки в розвитку будь-якого суспільства, необхідність поширення хімічних знань і включення хімії, як навчальної дисципліни до значної кількості освітніх програм підготовки фахівців різних спеціальностей, а відповідно підготовку закладами вищої освіти достатньої кількості викладачів хімії для забезпечення нагальної кадрової потреби.

Водночас в суспільстві формується переважно негативне ужиткове ставлення до хімічної науки, вона ототожнюється з нераціональним поведінням із хімічними речовинами, руйнуванням довкілля, проблемами зі здоров'ям, розповсюдженням і зловживанням ліками тощо. Додає складнощів і складний, абстрактний характер хімічної науки. Тому в сучасному світі хімія інтенсивно розвивається, оновлюється, прогресує як наука та перебуває в занепаді як галузь освіти.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз освітніх програм і навчальних планів першого (бакалаврського) рівня вищої освіти, відповідно до переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти в Україні [3] свідчить, що більше третини спеціальностей (~36,84% (42 з 114)) передбачають у навчальних планах вивчення хімічних дисциплін і, відповідно, здобуття студентами компетентностей із хімії, як обов'язкової складової професійної компетентності, під керівництвом викладача хімії закладу вищої освіти.

Проте, обирають хімію, як предмет для складання НМТ / ЗНО з кожним роком все менше випускників закладів загальної середньої освіти, що свідчить про їх невпевненість у власних силах і відсутність розуміння значення хімії для здобуття вищої освіти, майбутньої професії та безпечної життєдіяльності.

Таблиця 1.

**Порівняльний аналіз реєстрації та складання хімії (ЗНО / НМТ) в
Україні та Житомирській області**

Рік	В Україні			в Житомирській області		
	к-ть zareєстрованих	подолали поріг	%	к-ть zareєстрованих	подолали поріг	%
2020	12744	8760	68,74	558	412	73,84
2021	14105	9974	70,71	425	293	68,94
2023	3448	3206	92,98	91	87	95,60

Катастрофічним став 2024 рік, адже хімію вибрали для складання НМТ 2687 осіб, що є найменшою кількістю для хімії як навчального предмету за всі роки та найменш популярним предметом із усіх у 2024 році [4].

Відповідно зменшується кількість вступників закладів вищої освіти, які обирають за фах хімічні спеціальності, за даними Єдиної державної електронної бази з питань освіти [5].

Таблиця 2.

**Динаміка поданих заяв і рекомендованих до зарахування
вступників хімічних спеціальностей першого (бакалаврського) рівня
вищої освіти в Україні.**

Рік	102 Хімія			161 Хімічні технології		
	поданих заяв	рекомендовані до зарахування	%	поданих заяв	рекомендовані до зарахування	%
2020	1835	435	23,71	2743	654	29,16
2021	1704	466	27,35	2816	705	25,04
2022	902	322	35,70	1468	477	32,49
2023	1008	329	32,64	1173	342	29,16

Подібна тенденція спостерігається не лише в Україні. Весь світ потерпає від втрати інтересу до вивчення хімічної науки вже протягом 20 років. Дослідники всіх континентів вивчають причини зниження інтересу до вибору хімії в якості професійного орієнтиру та спеціальності для здобуття вищої освіти. Так, вчені Туреччини [6], Ізраїлю [7], Великобританії [8], Сполучених Штатів Америки [9], Індонезії [10], Австралії [11], Африки [12] та навіть Японії [13] констатують зниження інтересу до вивчення хімії, що в поєднанні з власним досвідом викладання дозволяє визначити декілька основних чинників, які стають причиною втрати інтересу до хімії як науки та майбутньої професії.

Серед основних чинників можна виділити: невідповідне значенню ставлення до хімії в ході підготовки до здобуття вищої освіти; слабкий,

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

відносний інтерес до хімії, який стимулюється необхідністю отримання базових компетентностей для продовження освіти за іншою спеціальністю, визнання хімії найменш необхідним предметом додаткового блоку НМТ. Так, максимальний ваговий коефіцієнт 0,5 для хімії, як четвертого предмету НМТ визначений для 21 спеціальності, що є достатньо високим показником у порівнянні з географією – 4, проте категорично програє фізиці, для якої таких позицій визначено 54. При цьому максимальний ваговий коефіцієнт із хімії є унікальним лише для спеціальностей 102 Хімія, 161 Хімічні технології та інженерія, 014.06 Середня освіта (Хімія), для всіх інших спеціальностей він має максимальні значення з декількох предметів [14].

Другим чинником визначимо недостатній або негативний досвід вивчення хімії в закладі загальної середньої освіти, епізодичне та дистанційне навчання. Хімія є експериментально-теоретичною наукою, вивчення якої потребує постійної експериментальної діяльності, формування експериментального досвіду, власних відчуттів і спостережень за речовинами та процесами. Вивчення хімії потребує упізнавання речовин за зовнішнім виглядом (кольором, запахом, агрегатним станом, дисперсністю тощо) та вправності в проведенні хімічних реакцій, спостереженні за ними, аналізі результатів, визначенні складу отриманих продуктів тощо. Дистанційний формат навчання знищив експериментальну підготовку вступників і значно збіднив її у здобувачів вищої освіти, тому частою причиною відмови від вступу та продовження здобуття освіти за хімічними спеціальностями стає відсутність експериментального досвіду або проблеми, які виникли в ході експериментування, сформовані негативні враження виконання хімічного експерименту, страхи, уявні та реальні небезпеки [8, 15].

Третім фактором відмови від продовження освіти за хімічними спеціальностями стає складний, абстрактний характер хімії, відсутність усвідомлення наявності компетентностей достатнього рівня для успішного здобуття вищої освіти та професії в обраній галузі, побоювання значного ускладнення змісту освіти в ході подальшого навчання. Часто такий фактор стає причиною переривання навчання здобувачем, адже між початковим рівнем хімічних компетентностей закладу вищої освіти і фінальним рівнем хімічних компетентностей випускника закладу загальної середньої освіти існує значна відмінність. Адже сучасна програма з хімії закладу загальної середньої освіти для 10-11 класу рівня стандарт (за якою навчається більшість учнів в Україні) містить епізодичні початкові компетентності та викладається в обсязі 1,5 години на тиждень, тоді як заклад вищої освіти, в основному, приділяє аудиторним навчальним заняттям із кожної хімічної дисципліни від 2 до 8 годин на тиждень, що саме і формує дистанцію та позбавляє освіту наступності [16, 17].

Четвертим чинником вважаємо відсутність обізнаності щодо можливих місць працевлаштування, не усвідомлення професійних обов'язків, переконання у складності професійної діяльності та навіть у маскулінності професії хіміка [18, 19]. Переважна більшість людей вважають професію хіміка притаманною чоловікам, адже уявляють її собі як професію інженера або теолога на підприємстві, складний графік змінної роботи, важки умови цеху з синтезу речовин, проте не слід забувати, що більшість освітніх програм першого (бакалаврського) рівня вищої освіти дозволяють здобути кваліфікацію хіміка, лаборанта в галузі хімічних досліджень найбільш розповсюдженим місцем працевлаштування яких визначено лабораторії підприємств, установ, організацій, які працюють в сфері визначення якості харчової, фармацевтичної та іншої продукції. Відсутність профорієнтаційної роботи в сучасних закладах загальної середньої освіти значно збіднює хімічну галузь кадрами, адже навіть випускники, які мають схильність та інтерес до вивчення хімії обирають професії, що є більш усвідомленими (лікар, фармацевт) та популярними (біотехнолог, харчовий технолог, біомедичний інженер) тощо .

Мета статті полягає в окресленні основних чинників втрати інтересу до хімії як науки та майбутньої професії, визначенні можливостей подолання кризи хімічної освіти та наданні практичних рекомендацій щодо організації роботи для подолання освітніх втрат у опануванні хімічними професіями.

Виклад основного матеріалу дослідження. Боротьба закладів вищої освіти за абітурієнтів ведеться вже десятки років, проте в останній час вона загострилася з огляду на тотальні зміни системи вступу для здобуття освіти. З огляду на проведений аналіз закордонного досвіду реалізації освітніх програм з хімічних спеціальностей, літературних джерел, власного досвіду організації здобуття освіти за хімічними освітніми програмами нами були визначені основні способи зменшення або подолання дії основних чинників втрати інтересу до хімії та можливостей подолання кризи хімічної освіти.

Зменшення впливу першого чинника можливе лише через формування відповідного ставлення до хімічної науки в державі, визнанні її значення для здобування більшого переліку спеціальностей, сприйняття її центральною та необхідною кожному члену суспільства не лише на папері, а і в реаліях освіти. Відкриття в сфері класичних мононаук відійшли в історію, сьогодення світової науки – дотикові комбіновані відкриття хімії та фізики, хімії та біології, хімії та екології тощо. Тому визнання державою необхідності підтримки природничих наук, зазначеної в Концепції розвитку природничо-математичної освіти STEM-освіти [20] необхідно реалізувати в пріоритеті негуманітарних напрямків здобуття вищої освіти, а для цього необхідним є підготовка нової генерації вчителів хімії закладів загальної

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

середньої освіти та викладачів хімії закладів вищої освіти, які зможуть зреалізувати бажання вступників і стануть промоутерами хімічної науки.

Також слід реалізувати збагачення змісту курсу хімії закладу загальної середньої освіти реальними, сучасними, сьогоденними речовинами, які використовує людина в побуті, максимальне виключення застарілих речовин, більшість із яких зустріти або не можливо, або не варто. Позбавлення предмету догматичності, архаїчності та надмірної академічності дозволить сприймати хімію, як сучасну науку про життя, а вивчення реальних речовин із домівки кожного учня, формування культури поведінки з хімічними речовинами, як невід'ємну складову культури кожної людини.

Гарантувати кожному успішність у вивченні хімії неможливо, проте забезпечити позитивний досвід практичної діяльності – необхідно. Відношення вчителя та викладача до освітнього процесу здатне викликати захоплення учнів або стійку відразу до опанування предметом. Так, з огляду на довготривалу реалізацію експериментальних шоу на кафедрі хімії Житомирського державного університету імені Івана Франка можемо констатувати, що більшість учнів, відвідуючи хімічні свята прагнуть і бажають долучатися до експериментування: деякі виявляють цілковиту самостійність і прагнуть виконувати яскраві хімічні експерименти самотужки, дехто потребує підтримки викладача, поодинокі бажають щоб їм особисто запропонували виконати експеримент, а декому потрібен час адаптуватися до такої діяльності. Проте спостереження свідчать, що раз успішно виконавши простий експеримент, учні прагнуть долучатися до проведення інших, складніших, із яскравішим ефектом. Часто вони навіть не усвідомлюють складного хімізму процесів, які спостерігають і виконують, проте експеримент виступає мотивуючим фактором зацікавлення до вивчення та обов'язковим заохоченням опанування предметом у разі успішності. Подібно й здобувачі вищої освіти на початковому етапі прагнуть спостерігати, допомагати, адаптуватися до експериментальної діяльності, а набувши первинний досвід реалізації, стають готові до самостійного виконання хімічних експериментів.

Подолання освітніх втрат довготривалого дистанційного навчання потребує часу, проте не станеться самочинно. Заклад загальної середньої та вищої освіти мають зробити крок на зустріч. Сучасні школи зобов'язані формувати позитивний досвід експериментування та практичної діяльності учнів, адже вивчення хімії виключно за підручником робить її невиразною наукою з іноземною мовою викладання (хімічна мова), а не наукою про життя, яка керує світом. Проте і заклади вищої освіти мають розпочинати навчання найближчі декілька років із адаптаційного курсу під будь-якою назвою, метою якого стане систематизація, доповнення, а подекуди і

формування недостатніх знань із хімії та набуття первинного експериментального досвіду використання речовин і виконання експериментів. Починати вивчення хімії в закладі вищої освіти слід з абетки хімічних елементів, складати їх у слова хімічних формул, а вже потім писати речення рівнянь хімічних реакцій. Включення такого адаптаційного курсу до змісту професійної підготовки за хімічними спеціальностями є обґрунтованим, проте потребує певної майстерності викладача, який повинен зважати на предметну, психологічну, соціальну, емоційну адаптацію здобувача вищої освіти до умов навчання під час воєнного стану; добирати методи та засоби навчання цікаві здобувачам; створювати умови успішності кожному, зважаючи на рівень досягнень тощо.

Простіше всього відмовити здобувачу в навчанні, але держава потребує хіміків, хімічних технологій, інженерів, лаборантів і незважаючи на складність подолання освітніх втрат, які становлять із природничо-наукових дисциплін близько півтора року навчання за стандартами PISA [21], заклади вищої освіти зобов'язані забезпечити їх підготовку в достатній кількості.

Третій чинник подолати неможливо, адже він становить природу хімічної науки, але в ході формування змісту освітніх програм слід максимально врахувати: наступність між дисциплінами, поступовість наростання складності змісту, долучення до реалізації освітнього процесу викладачів із високою професійною кваліфікацією, які знатні дещо спростивши, доступно пояснити зміст дисципліни, є поборниками хімічної науки та власної навчальної дисципліни, володіють образним емоційним мовленням, здатні використовувати різноманітні, а зокрема, цифрові інструменти навчання хімії, здатні до емпатії, як емоційного мосту просоціальної поведінки та засобу обміну досвідом, потребами та бажаннями людей. Налагодження комунікації між викладачами та здобувачами на рівні ефективної взаємодії, поваги, допомоги та рівноправності, стає запорукою подолання авторитарного стилю викладання, підтримки емоційної ефективності не лише здобувачів, а й викладачів, забезпечує необхідність здобувати, а не декларувати авторитет викладача в студентському колективі, що дозволяє в ході спільної праці долати перешкоди, заповнювати прогалини, додатково приділяти увагу успішності здобуття хімічної освіти тощо. Тому професійна підготовка майбутніх викладачів хімії закладів вищої освіти теж має зазнати докорінних змін, стати ефективнішою, більш орієнтованою на методичну, а не наукову складову.

Подолання четвертого чиннику можливе лише за умови долучення викладачів до реалізації просвітницької, профорієнтаційної та популяризаторської роботи з хімії. Завданням просвітницької роботи виступає необхідність пояснення пересічним членам суспільства зрозумілою мовою

явищ оточуючого світу, формування в них усвідомлення значення хімічної науки для побуту кожного, подолання хемофобії в суспільстві, повернення хімічній науці доброго імені. Для цього можна використати відкриті лекторії, ярмарки професій, майстер-класи та майстерні, літні школи, наукові пікніки та будь-які форми реалізації взаємодії з метою, наприклад, дослідити морозиво в спеку, або переконатися що листя не жовтіє, а перестає бути зеленим восени, здобути вміння виявляти в продуктах харчування основні нутрієнти: білки, крохмаль, жири побутовими способами тощо. Саме такі заняття дозволять усвідомити, що хімія знаходиться поряд із кожним, а не на виробництвах, у дослідницьких інститутах, лабораторіях; вона не добра й не погана, вона така як і будь-яка наука, просто її вплив залежить від свідомої діяльності людини.

Профорієнтаційна робота з хімії має відбуватися у взаємодії викладачів і вчителів, адже тільки спільно можна ознайомити учнів-майбутніх абітурієнтів із різноманіттям хімічних, хімічно-орієнтованих професій і безліччю можливостей працевлаштування. Визначення схильності до діяльності людина-речовина, дозволяє говорити про вираженість здібностей до вивчення хімії. Проведення зустрічей із фахівцями-практиками, проведення ними навчальних занять для здобувачів вищої освіти, включення до навчальних планів дисциплін ознайомлювального характеру, які дозволяють розглянути місця працевлаштування майбутніх випускників, основні підприємства, вивчення особливостей розвитку хімічної науки та виробництва в регіоні та її історії наближають роботодавців до майбутніх фахівців, дозволяють їх працевлаштовувати ще в ході здобуття освіти, формують затребуваність і особистий вибір здобувача щодо пріоритетного місця працевлаштування. Подолання хибних уявлень щодо професії найкраще відбувається в ході екскурсій на підприємства та в лабораторії де працюють випускники освітніх програм. Ознайомлення з парком приладів, основними методиками проведення досліджень, особливостями реалізації професійної діяльності фахівця переконливо свідчить на користь фемінності, а не маскулінності професії хіміка та дозволяють скласти особисте враження щодо складності провадження професійної діяльності.

Таким чином, основні завдання подолання небажання здобувати вищу хімічну освіту покладено на викладача хімії закладу вищої освіти, оскільки він є акцептором вступника і від його налаштованості на взаємодію залежить виникнення інтересу абітурієнта до вступу на навчання абітурієнта, завершення здобуття освіти за обраною спеціальністю та в результаті набуття статусу соціально та професійно відповідального фахівця.

Основними засадами подолання кризи хімічної освіти в вищій школі можна визначити: високий рівень педагогічної майстерності викладача

закладу вищої освіти, здатність організовувати ефективну співпрацю; широке використання інноваційних, цікавих здобувачу, засобів навчання, формування сучасного розуміння значення хімії для життя; достатній досвід активної освітньої взаємодії, експериментальної діяльності, маніпуляційної вправності [22]. Усі ці індикатори стосуються саме діяльності викладача хімії закладу вищої освіти, а саме його професійної компетентності, яка тісно пов'язана з набуттям не лише хімічних, а й методичних, педагогічних, психологічних складових у ході реалізації професійної підготовки в закладі вищої освіти.

Висновки. На сьогодні існує нагальна потреба унормування, модернізації та уніфікації професійної підготовки викладачів природничих дисциплін у закладах вищої освіти, що потребує визначення сутності професійної компетентності викладача, її структури та виділення основних складових із огляду на практичну діяльність; вивчення, обґрунтування та структурування системи підготовки викладачів в умовах ступеневої освіти, через поєднання набутого вітчизняного досвіду підготовки та імплементацію передового закордонного педагогічного досвіду з метою адаптації системи вищої освіти України до світових вимог; забезпечення набуття молодими викладачами заданості викладати хімічні освітні компоненти реалізуючи освітні програми різних галузей, через ознайомлення з затребуваними в регіоні місцями працевлаштування; адаптація майбутніх викладачів до сучасних умов реалізації освітнього процесу та вимог до нього, через включення до змісту методичних дисциплін основних норм регламентуючих документів (ліцензійні вимоги, фахова відповідність, вимоги акредитаційного процесу); структурування змісту професійної підготовки відповідних ступенів вищої освіти для досягнення викладацької компетентності; узгодження вимог нормативних документів щодо змісту професійної діяльності викладача; розробка способів набуття методичної компетентності в закладі вищої освіти, як провідної; набуття досвіду використання методів, засобів, способів, форм і технологій реалізації професійної підготовки тощо.

Література:

1. 17 Goals to Transform Our World. Sustainable development goals : веб-сайт. URL: <https://www.un.org/sustainabledevelopment/>
2. Chemistry & Sustainable Development Goals. ACS. Chemistry for life : веб-сайт. <https://www.acs.org/sustainability/chemistry-sustainable-development-goals.html>
3. Про затвердження переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти. Постанова Кабінету Міністрів України від 29.04.2015 р. №266. *Офіційний вісник України*. 2015. №38. С. 194. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/266-2015-%D0%BF#Text>
4. Український центр оцінювання якості освіти : веб-сайт. <https://testportal.gov.ua/potentsijni-uchasnyky-nmt-stvoryly-ponad-213-tysyach-personalnyh-kabinetiv/>

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

5. Єдина державна електронна база з питань освіти : веб-сайт. <https://info.edbo.gov.ua/>
6. Akram T., Aijaz A., Ikram H. Exploring the Factors Responsible for Declining Students' Interest in Chemistry. *International Journal of Information and Education Technology*. 2017. No 7. P. 88-94. DOI: 10.18178/ijiet.2017.7.2.847.
7. Avargil S., Kohen Z., Dori Y. Trends and perceptions of choosing chemistry as a major and a career. *Chemistry Education Research and Practice*. 2020. Vol. 21 No 2. P. 668–684.
8. Archer L., Francis B., Watson E., Henderson M., Holmegaard H., MacLeod E. Reasons for not/choosing chemistry: Why advanced level chemistry students in England do/not pursue chemistry undergraduate degrees. *Journal of Research in Science Teaching*. 2022. Vol. 60. P. 978–1013.
9. DataUSA : веб-сайт. URL:<https://datausa.io/profile/cip/chemistry>.
10. Surya W. P., Arty I. S. Students' Attitudes toward Chemistry Based on Their Learning Experiences. *Journal of Physics: Conference Series*. 2021. Vol. 1806, No 1, P. 1-6. DOI: 10.1088/1742-6596/1806/1/012178
11. Lyons T. The puzzle of falling enrolments in physics and chemistry courses: Putting some pieces together. *Research in Science Education*. 2006. Vol. 36, No 3. P. 285–311. DOI: 10.1007/s11165-005-9008-z
12. Woldeamanuel M., G/Selassie G. Motivation and attitude towards learning chemistry. *African Journal of Chemical Education*. 2019. Vol. 9, No 2. P. 70-88.
13. Naganuma S. Attitudinal decline toward school science: a focus group approach with Japanese undergraduate students. *International Journal of Science Education*. 2023. Vol. 45, No 13, P. 1053-1073.
14. Про затвердження Порядку прийому на навчання для здобуття вищої освіти в 2024 році : наказ Міністерства освіти і науки від 06.06.2024 №266. *Офіційний вісник України*. 2024. №29. С. 145. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0379-24#n14>
15. Ashwin P., Blackie M., Pitterson N. Undergraduate students' knowledge outcomes and how these relate to their educational experiences: a longitudinal study of chemistry in two countries. *High Educ*. 2023. Vol. 86, P. 1065–1080. DOI: 10.1007/s10734-022-00962-1
16. Mumba FK, Rollnick M., White M. How wide is the gap between high school and first-year chemistry at University of the Witwatersrand?. *South African Journal of Higher Education*. 2002. Vol. 16. DOI:10.4314/sajhe.v16i3.25227.
17. Lou A. J., Jaeggi S. M. Reducing the prior-knowledge achievement gap by using technology-assisted guided learning in an undergraduate chemistry course. *Journal of Research in Science Teaching*. 2020. Vol. 57, No 3. P. 368–392. DOI:10.1002/tea.21596
18. Makarova E., Aeschlimann B., Herzog W. The Gender Gap in STEM Fields: The Impact of the Gender Stereotype of Math and Science on Secondary Students' Career Aspirations. *Frontiers in Education*. 2019. Vol. 4. DOI:10.3389/educ.2019.00060.
19. Kovac J. Professionalism and Ethics in Chemistry. *The Ethical Chemist: Professionalism and Ethics in Science*. New York, Oxford University Press. 2018. P. 15-36. DOI: <https://doi.org/10.1093/oso/9780190668648.003.0007>
20. Про схвалення Концепції розвитку природничо-математичної освіти (STEM-освіти). Розпорядження Кабінету Міністрів України від 05.08.2020 р. №960. *Урядовий кур'єр*. 2020. №164. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/960-2020-%D1%80#Text>
21. Національний звіт за результатами міжнародного дослідження якості освіти PISA-2022 / кол. авт. : Г. Бичко (осн. автор), Т. Вакуленко, Т. Лісова, М. Мазорчук, В. Терещенко, С. Раков, В. Горох та ін. ; за ред. В. Терещенка та І. Клименко. Український центр оцінювання якості освіти. Київ, 2023. 395 с.
22. Дубов М.С., Федотова О.О. Стан збереженості документального фонду органів місцевого самоврядування України в ході повномасштабної російсько-української війни. *Вісник освіти та науки. (Серія «Філологія», Серія «Педагогіка», Серія «Соціологія», Серія «Культура і мистецтво», Серія «Історія та археологія»)*. 2023. №8(14). С. 856 – 869.

References:

1. Goals to Transform Our World. Sustainable development goals : website. Retrieved from : <https://www.un.org/sustainabledevelopment/>
2. Chemistry & Sustainable Development Goals. ACS. Chemistry for life : website. Retrieved from <https://www.acs.org/sustainability/chemistry-sustainable-development-goals>
3. Pro zatverdzhennia pereliku haluzei znan i spetsialnostei, za yakymy zdiisniuetsia pidhotovka здобувачів вищої освіти. Постанова Кабінету Міністрів України від 29.04.2015 р. №266. [On approval of the list of fields of knowledge and specialties for which higher education applicants are trained. Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated April 29, 2015 No. 266]. *Ofitsiyni visnyk Ukrainy [Official Gazette of Ukraine]*. 2015. №38. С. 194. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/266-2015-%D0%BF#Text> [in Ukrainian].
4. Ukrainskyi tsentr otsiniuvannia yakosti osvity : veb-sait [Ukrainian Center for Evaluation of the Quality of Education: website]. Retrieved from <https://testportal.gov.ua/potentsijni-uchasnyky-nmt-stvoryly-ponad-213-tysyach-personalnyh-kabinetiv/> [in Ukrainian].
5. Yedyna derzhavna elektronna baza z pytan osvity : veb-sait [Unified state electronic database on education: website]. Retrieved from <https://info.edbo.gov.ua/> [in Ukrainian].
6. Akram T., Aijaz A., Ikram H. (2017). Exploring the Factors Responsible for Declining Students' Interest in Chemistry. *International Journal of Information and Education Technology*, 7, 88-94. DOI: 10.18178/ijiet.2017.7.2.847.
7. Avargil S., Kohen Z., Dori Y. (2020). Trends and perceptions of choosing chemistry as a major and a career. *Chemistry Education Research and Practice*, 21(2), 668–684.
8. Archer L., Francis B., Watson E., Henderson M., Holmegaard H., MacLeod E. (2022). Reasons for not/choosing chemistry: Why advanced level chemistry students in England do/not pursue chemistry undergraduate degrees. *Journal of Research in Science Teaching*, 60, 978–1013.
9. DataUSA : website. Retrieved from : <https://datausa.io/profile/cip/chemistry>. (дата звернення: 15.07.2024)
10. Surya W. P., Arty I. S. (2021). Students' Attitudes toward Chemistry Based on Their Learning Experiences. *Journal of Physics: Conference Series*, 1806(1), 1-6. DOI: 10.1088/1742-6596/1806/1/012178
11. Lyons T. (2006). The puzzle of falling enrolments in physics and chemistry courses: Putting some pieces together. *Research in Science Education*, 36(3), 285–311. DOI: 10.1007/s11165-005-9008-z
12. Woldeamanuel M., G/Selassie G. (2019). Motivation and attitude towards learning chemistry. *African Journal of Chemical Education*, 9(2), 70-88.
13. Naganuma S. (2023). Attitudinal decline toward school science: a focus group approach with Japanese undergraduate students. *International Journal of Science Education*, 45(13), 1053-1073.
14. Pro zatverdzhennia Poriadku pryomu na navchannia dla здобуття вищої освіти в 2024 році : наказ Міністерства освіти і науки від 06.06.2024 №266 [On the approval of the Procedure for admission to higher education in 2024: order of the Ministry of Education and Science dated 06.06.2024 No. 266]. *Ofitsiyni visnyk Ukrainy [Official Gazette of Ukraine]*. 2024, №29. P. 145. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0379-24#n14> [in Ukrainian].
15. Ashwin P., Blackie M., Pitterson N. (2023). Undergraduate students' knowledge outcomes and how these relate to their educational experiences: a longitudinal study of chemistry in two countries. *High Educ*, 86, 1065–1080. DOI: 10.1007/s10734-022-00962-1
16. Mumba FK, Rollnick M., White M. (2002). How wide is the gap between high school and first-year chemistry at University of the Witwatersrand?. *South African Journal of Higher Education*, 16. DOI:10.4314/sajhe.v16i3.25227.

17. Lou A. J., Jaeggi S. M. (2020). Reducing the prior-knowledge achievement gap by using technology-assisted guided learning in an undergraduate chemistry course. *Journal of Research in Science Teaching*, 57(3), 368–392. DOI:10.1002/tea.21596
18. Makarova E., Aeschlimann B., Herzog W. (2019). The Gender Gap in STEM Fields: The Impact of the Gender Stereotype of Math and Science on Secondary Students' Career Aspirations. *Frontiers in Education*, 4. DOI:10.3389/feduc.2019.00060.
19. Kovac J. (2018). Professionalism and Ethics in Chemistry. *The Ethical Chemist: Professionalism and Ethics in Science*. New York, Oxford University Press. 15-36. DOI: <https://doi.org/10.1093/oso/9780190668648.003.0007>
20. Pro skhvalennia Kontseptsii rozvytku pryrodnycho-matematychnoi osvity (STEM-osvity). Rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 05.08.2020 r. №960. [On the approval of the Concept of the development of science and mathematics education (STEM education). Order of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated August 5, 2020 No. 960]. *Uriadovyi kurier* [Government courier]. 2020. №164. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/960-2020-%D1%80#Text>
21. Natsionalnyi zvit za rezultatamy mizhnarodnoho doslidzhennia yakosti osvity PISA-2022 / kol. avt. : H. Bychko (osn. avtor), T. Vakulenko, T. Lisova, M. Mazorchuk, V. Tereshchenko, S. Rakov, V. Horokh ta in. ; za red. V. Tereshchenka ta I. Klymenko [National report on the results of the international study of the quality of education PISA-2022 / col. author : G. Bychko (principal author), T. Vakulenko, T. Lisova, M. Mazorchuk, V. Tereshchenko, S. Rakov, V. Horoh, and others. ; under the editorship V. Tereshchenko and I. Klymenko]. *Ukrainskyi tsentr otsiniuvannia yakosti osvity*. [Ukrainian Center for Evaluation of the Quality of Education]. Kyiv. 2023. 395 p.
22. Dubov M.S., Fedotova O.O. The state of preservation of the documentary fund of local self-government bodies of Ukraine during the full-scale Russian-Ukrainian war. *Herald of education and science*. (Philology Series, Pedagogy Series, Sociology Series, Culture and Art Series, History and Archeology Series). 2023. No. 8(14). P. 856 – 869.

УДК 372.862

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-212-222](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-212-222)

Анпілогов Дмитро Ігорович кандидат технічних наук, доцент, доцент кафедри математики Національного університету «Запорізька політехніка», вул. Жуковського, 64, м. Запоріжжя, 69063, тел.: (061) 269-82-66, <https://orcid.org/0000-0003-2166-3877>

МЕТОДИ НАВЧАННЯ ВИЩОЇ МАТЕМАТИКИ В КОНТЕКСТІ МАЙБУТНЬОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТІВ ТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Анотація. В статті розглядаються питання, пов'язані з методами навчання вищої математики майбутніх інженерів в технічному університеті. Відзначається посилення професійної спрямованості загальнонаукових навчальних дисциплін, орієнтація їх змісту та процесу засвоєння на специфіку конкретної діяльності майбутнього випускника, формування його професійної компетентності. Підкреслено, що досягнення цілей навчання залежить не тільки від правильно обраного предметного змісту, а й методів навчання.

Аналізуються методи навчання, систематизовані за характером управління пізнавальною діяльністю, стосовно викладання вищої математики в технічному університеті. Детально розглянуті алгоритмізоване навчання, проблемне навчання, дослідницьке навчання. Вказані методи аналізуються в контексті викладання вищої математики з урахуванням майбутньої професійної діяльності студентів. Наведені приклади застосування алгоритмічного методу при викладанні курсу вищої математики. Сформульовані основні типи навчальних проблем, які виникають при навчанні вищої математики. Наведені методичні прийоми, які сприяють створенню проблемної ситуації на лекції або практичному занятті з вищої математики. Відзначено, що при організації дослідницької роботи студентів з вищої математики бажано, щоб теми робіт мали міждисциплінарний характер або стосувались безпосередньо майбутньої фахової області студентів.

При виборі методів навчання вищої математики наголошено на необхідності враховувати психологічні особливості мислення студентів різних факультетів та рівень відповідної підготовки. Сформульовані ті елементи методичної кваліфікації викладача, які дозволяють йому успішно застосовувати у процесі навчання математики той чи інший метод.

Ключові слова: вища математика, технічний університет, інженерна освіта, методи навчання, проблемне навчання, алгоритмізоване навчання, дослідницьке навчання.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Anpilohov Dmytro Ihorovych Candidate of Science (engineering), Associate Professor, Associate Professor at the Department of Mathematics, National University «Zaporizhzhia Polytechnic», St. Zhukovsky, 64, Zaporizhzhia, 69063, tel.:(061) 269-82-66, <https://orcid.org/0000-0003-2166-3877>

METHODS OF TEACHING HIGHER MATHEMATICS IN THE CONTEXT OF FUTURE PROFESSIONAL ACTIVITIES OF TECHNICAL UNIVERSITY STUDENTS

Abstract. The article examines issues related to the methods of teaching higher mathematics of future engineers at a technical university. The strengthening of the professional orientation of general scientific educational disciplines, the orientation of their content and the process of assimilation to the specifics of the future graduate's activity, the formation of his professional competence, is noted. It is underlined that the achievement of learning goals depends not only on correctly chosen subject content, but also on learning methods.

The methods of teaching, systematized by the nature of management of cognitive activity, in relation to teaching higher mathematics at a technical university are analyzed. Algorithmic learning, problem-based learning, research-based learning are considered in detail. These methods are analyzed in the context of teaching higher mathematics, taking into account the future professional activities of students. Examples of the application of the algorithmic method in teaching higher mathematics course are given. The main types of learning problems that arise when teaching higher mathematics are formulated. Methodical techniques are presented that contribute to the creation of a problem situation at a lecture or a practical lesson in higher mathematics. It is noted that when organizing the research work of students on higher mathematics, it is desirable that the topics of the work have an interdisciplinary nature or relate directly to the future professional field of the students.

When choosing methods of teaching higher mathematics, it is emphasized the need to take into account the psychological features of the thinking of students of different faculties and the level of appropriate training. Those elements of the teacher's methodical qualification that allow him to successfully apply one or another method in the process of teaching mathematics are formulated.

Keywords: higher mathematics, technical university, engineering education, teaching methods, problem-based learning, algorithmic learning, research-based learning.

Постановка проблеми. В сучасних умовах реформування вищої освіти України фахова підготовка студентів у технічних університетах (як і будь-

яких інших фахівців) зазнає істотних змін. Однією з умов підвищення якості підготовки в технічних університетах є забезпечення фундаментальності та професійної спрямованості загальнонаукових навчальних дисциплін (якою є, зокрема, вища математика), орієнтація їх змісту та процесу засвоєння на специфіку конкретної діяльності майбутнього випускника, формування його професійної компетентності. Основна увага приділяється перерозподілу змісту навчальних дисциплін та створенню ефективних методів і засобів самостійної роботи студентів. Вивчення вищої математики повинно бути не тільки професійно орієнтованим, але й спрямованим на оволодіння студентами універсальними компетенціями.

Досягнення цілей навчання залежить не тільки від правильно обраного предметного змісту, а й методів навчання. Під методами навчання ми розуміємо види професійної діяльності викладача та пізнавальної діяльності студента, які направлені на досягнення поставленої мети навчання, тобто засвоєння змісту навчання та творче оволодіння знаннями. Як відомо, методи навчання реалізуються у різних організаційних формах та можуть бути систематизовані і класифіковані за різними критеріями.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Різноманітні методи, прийоми і методики навчання є темою великої кількості науково-педагогічних досліджень. Але слід зауважити, що переважна більшість робіт присвячена дослідженню методів навчання у закладах середньої освіти. Питанням проблемного навчання у вищій школі присвячені роботи В. Оконя [1], С. С. Вітвицької [2], М. М. Фіцули [3], О. І. Гулай [4], Н. В. Бурлаченко [5] та ін. Дослідник Д. Е. Кільдеров [6] розкриває зміст та технологію алгоритмізованого навчання, аналізує його переваги та недоліки. Окремі аспекти дослідницького навчання розглядаються у роботі О. О. Попадич [7]. Варто зазначити, що дослідження методів навчання (у практичному розрізі) безпосередньо пов'язане як з дисципліною, що вивчається, так і з майбутньою спеціальністю студента.

Мета статті – аналіз методів навчання, систематизованих за характером управління пізнавальною діяльністю, стосовно викладання вищої математики в технічному університеті.

Виклад основного матеріалу. Методи навчання можуть бути систематизовані за характером управління пізнавальною діяльністю: проблемне, алгоритмізоване та дослідницьке навчання.

Алгоритмізоване навчання. Під поняттям алгоритму розуміємо будь-який строгий припис про виконання дій чи діяльності, що обов'язково призводить до досягнення заздалегідь поставленої мети та запланованих результатів. Алгоритми – строгі приписи – дуже широко використовуються у навчанні математики. Алгоритмічно вирішуються стандартні завдання з

курсу математики: числові дані, які містяться в тексті задачі, достатньо підставити у відому формулу (а це і є своєрідний алгоритм обчислення), отримати відповідь і порівняти її з відповіддю, вміщеною в кінці задачника. Правильно виконаний алгоритмічний припис приводить студента до необхідного результату при розв'язанні однотипних завдань. Закони та правила диктують студенту, що треба зробити, щоб відповісти на запитання, вирішити поставлене завдання. Приміром, алгоритм Евкліда дозволяє однозначно визначити найбільший спільний дільник (НСД) двох многочленів; правила диференціювання дають можливість знайти похідну функції тощо. Практично у всіх курсах вищої математики вивчається алгоритм розв'язання систем лінійних алгебраїчних рівнянь (відомий як метод Жордана – Гаусса). Алгоритми студенти мають вивчати чи запам'ятовувати.

Алгоритмічний метод навчання – один із найважливіших методів формування знань. Можливий інший шлях застосування алгоритмічних прийомів: навчити самостійно складати алгоритми, тобто навчити самостійно виділяти орієнтири та будувати орієнтовні основи дій у вигляді алгоритмічних приписів для виконання будь-якої наступної діяльності. Суть цього прийому у тому, що студенту даються приклади деяких дій, і ставиться завдання письмово описати послідовність і характер виконання. Наприклад, студентам пропонується самостійно створити алгоритм знаходження похідної неявної функції чи алгоритм розв'язання диференціального рівняння другого порядку тощо.

Дуже важливі у навчанні математики алгоритми досліджень якогось об'єкта, що вивчається в курсі. Подібні алгоритми створюються, зрозуміло, не задля опису одиничного об'єкта, а цілого класу об'єктів. Чим більше об'єктів дозволяє описати створений алгоритм, тим вища його навчальна цінність. Як приклад наведемо алгоритм дослідження властивостей функції та побудови її графіка. Цей алгоритм пов'язаний з обсягом засвоєного матеріалу і видозмінюється викладачем залежно від обсягу засвоєних знань.

При складанні алгоритмів (приписів) слід пам'ятати, що алгоритми повинні бути зрозумілі і доступні всій групі студентів, які знаходяться на даному заздалегідь відомому рівні знань (або навченості); приписи повинні бути однозначними, точними, повними. Всі, хто працює з алгоритмом, виконують одні й ті самі операції і досягають одного й того ж результату при розв'язанні задачі або виконання експерименту. Бажано, щоб алгоритм був максимально універсальним, тобто міг бути використаним для розв'язання найбільшої кількості конкретних задач.

Алгоритмізованому методу навчання можна надати творчого характеру, якщо студент знаходить недостатню ланку в приписі або самостійно складає якийсь алгоритм (для цього використовується проблемний метод навчання).

Проблемне навчання. Під проблемним навчанням зазвичай розуміють навчання, що відбувається у вигляді розв'язання проблемних ситуацій, які послідовно створюються з навчальною метою. З психологічної точки зору проблемна ситуація є більш-менш явно усвідомленим утрудненням, яке породжується невідповідністю, неузгодженістю між наявними знаннями і тими, які необхідні для розв'язання виниклої або запропонованої задачі. Завдання, що створює проблемну ситуацію, називається проблемним завданням, або просто проблемою. Будь-яка проблема – це система деяких взаємозалежних елементів, у якій частина елементів чи зв'язків відсутня, надмірна чи хибна. Чим більше у проблемі елементів та зв'язків, тим складніша проблема. Складність проблеми зумовлює рівень узагальненості орієнтирів (вказівок), необхідних для її розв'язання. Найбільш складні проблеми мають виражений загальнонауковий характер і для свого вирішення вимагають орієнтації на систему науки, систему об'єкта, що вивчається наукою, або навіть на системи наук. Тому перші проблеми іноді називають внутрішньодисциплінарними, а другі – міждисциплінарними. Міждисциплінарні проблеми відображають міжнаукові взаємодії, показують наявність спільних предметних областей у різних наук, формують у студентів цілісну наукову картину світу та привчають їх використовувати у майбутній роботі різноманіття знань із різних навчальних дисциплін та наук [8].

Складність проблеми, кількість та ступінь узагальненості орієнтирів, які потрібні для її розв'язання, визначають характер спільної діяльності викладача та студентів. На початку курсу студентам пропонуються прості проблеми з малою кількістю складових елементів та зв'язків між ними, малою кількістю відсутніх елементів та зв'язків між ними. Виділення таких проблем з матеріалу, що вивчається, та їх розв'язання здійснюється самим викладачем. У міру просування в предметному матеріалі та засвоєння методики системного розгляду об'єкта змінюється характер взаємодії між викладачем та студентами. Викладач вказує на проблему, а студенти її розв'язують. Наприкінці вивчення курсу студенти самостійно знаходять проблему чи низку проблем у запропонованій чи самостійно отриманій інформації та самі знаходять шляхи розв'язання. Проблемне навчання підвищує самостійність студентів, збільшує їх творчу активність, сприяє розвитку мовних навичок та колективістських нахилів.

В якості психологічної основи проблемного навчання зазвичай називають сформульовану С. Л. Рубінштейном тезу: «Мислення починається з проблемної ситуації» [9]. Усвідомлення характеру утруднення, недостатності наявних знань розкриває шляхи його подолання, які полягають у пошуку нових знань, нових способів дій; а пошук – це компонент процесу творчого мислення. Без такого усвідомлення немає потреби у пошуку, отже,

немає й мислення. Таким чином, не кожне утруднення викликає проблемну ситуацію. Воно має породжуватися недостатністю наявних знань, і ця недостатність має бути усвідомлена студентами. Однак і не всяка проблемна ситуація породжує процес мислення. Він не виникає, зокрема, коли пошук шляхів вирішення проблемної ситуації непосильний для студентів на даному етапі навчання у зв'язку з їхньою невідповідністю до необхідної діяльності. Це надзвичайно важливо врахувати, щоб не включати до навчального процесу непосильних завдань, які сприяють не розвитку самостійного мислення, а відразу до нього та послабленню віри у свої сили.

Проблемне навчання орієнтоване на формування та розвиток здатності до творчої діяльності та потреби у ній, тобто воно інтенсивніше, ніж неproblemне навчання, впливає на розвиток творчого мислення студентів. Але щоб ця функція проблемного навчання найкращим чином була реалізована, недостатньо включити у процес навчання довільну (випадкову) сукупність проблем. Система проблем повинна охоплювати основні типи проблем, властивих цій галузі знань, хоча може і не обмежуватись ними.

Постає закономірне питання: які типи проблем властиві математиці та можуть бути включені (зрозуміло, на відповідному рівні) до проблемного навчання математики? Математичні дослідження охоплюють велику різноманітність типів проблем. Одні проблеми виникають усередині математики і пов'язані з подальшим розвитком або внутрішньою будовою математичних теорій, інші виникають поза математикою і пов'язані з її застосуваннями у різних галузях знань. Часто саме ті нові задачі, які постають в інших областях науки (тобто ззовні математики), зумовлюють її подальший розвиток, внаслідок чого створюються нові математичні теорії. Ця обставина є найважливішою при відборі основних типів проблем навчання математики. Необхідно виходити із реальних ситуацій та завдань, що виникають як у самій математиці, так і поза нею, щоб мотивувати цими проблемами необхідність подальшого розвитку математичних знань. Подібні дослідження часто починаються з пошуку математичної мови для опису ситуації, що вивчається, об'єкта, побудови його математичної моделі. Побудована модель підлягає дослідженню за допомогою відповідної теорії (якщо вона вже побудована). Або для цієї мети необхідний розвиток теоретичних знань, побудова теорії досліджуваного об'єкта. І, нарешті, побудована теорія з допомогою різних інтерпретацій застосовується до нових об'єктів.

Таким чином, можна вказати принаймні три основні типи навчальних проблем, що наближають, уподібнюють процес навчання математики до процесу дослідження в математиці. Це, по-перше, проблема математизації, математичного опису, перекладу на мову математики ситуацій та завдань, що

виникають поза математикою (у різних галузях знань, техніки, виробництва) чи всередині математики (наприклад, переклад геометричної ситуації на мову алгебри або навпаки). У найзагальнішому вигляді її можна назвати проблемою побудови математичних моделей. Другий основний тип проблем полягає у дослідженні результату розв'язання проблем першого типу, тобто це проблема дослідження різних класів моделей. Результатом вирішення проблем другого типу є подальший розвиток системи теоретичних знань шляхом включення до неї нових «маленьких теорій». Третій основний тип проблем пов'язаний із застосуванням нових теоретичних знань, отриманих в результаті вирішення проблем другого типу, у нових ситуаціях, які істотно відрізняються від тих, у яких набуті ці знання. Результатом вирішення проблем третього типу є перенесення математичних знань на вивчення нових об'єктів.

Таким чином, три основні типи проблем виконують різні функції: розв'язання проблем першого типу дає нові знання; вирішення проблем другого типу наводить ці знання у систему; вирішення проблем третього типу розкриває нові можливості застосування цієї системи знань.

Для створення проблемних ситуацій можна використовувати наукові та методичні прийоми. Наукові прийоми передбачають знайомство студентів із реально існуючими науковими проблемами, показують шляхи їх вирішення (наприклад, розвиток поняття числа, систем числення та ін.). Методичні прийоми передбачають залучення студентів у ході заняття до окремих аспектів проблеми. Назвемо деякі з таких прийомів.

1. Створення проблемної ситуації на самому початку заняття як вступ до нової теми (наприклад, перед вивченням множини комплексних чисел студентам пропонується рівняння, яке неможливо розв'язати на множині дійсних чисел).

2. Підбір певних висловлювань відомих вчених (наприклад, про роль геометрії в науці та практичній діяльності людини).

3. Ознайомлення з історією наукової проблеми та пошуком її вирішення (наприклад, визнання ідей операційного числення О. Хевісайда або геометричних ідей М. Лобачевського).

4. Надання студентам можливості визначити власну позицію за наявності різних точок зору.

5. Загострення реально існуючих протиріч, зіткнення несумісних на перший погляд явищ (чому ..., хоча...; чому ..., незважаючи на...; якщо ..., то чому...; якщо ..., то можна... і т.д.).

6. Показ схем, малюнків, креслень із постановкою питань перед показом.

7. Проведення дослідів, спостережень (наприклад, стохастичних експериментів типу підкидання монети).

8. Формулювання гіпотези та організація дослідження з метою створення проблемної ситуації (наприклад, метод неповної індукції).

9. Заохочування студентів до узагальнення фактів (наприклад, практичне вирішення комбінаторних задач на складання різних варіантів розкладів навчальних занять, маршрутів руху транспорту для виведення загальних формул підрахунку кількості різних комбінацій).

10. Постановка питання, що має кілька відповідей чи способів розв'язання.

11. Неповний виклад цікавого студентам матеріалу з пропозицією самостійно вивчити зазначену літературу.

12. Залучення студентів до висловлювання прогнозів (наприклад, у ході розв'язання задач теорії ймовірності та математичної статистики, побудови графіків функцій та ін.).

13. Постановка проблемно-риторичних питань у ході лекції або при її завершенні з пропозицією подумати, а потім обговорити це питання в кінці лекції або пізніше на практичному занятті (зв'язок матеріалу, що вивчається, зі шкільним курсом математики, застосування отриманих знань у практичній професійній діяльності та ін.).

Слід зазначити, що проблемність при навчанні математики виникає природно і не вимагає створення штучних ситуацій. Власне, не тільки кожна текстова задача, але й більшість інших завдань з математики є свого роду проблемами, над розв'язанням яких студент повинен замислитися (це якщо не перетворювати їх вирішення у суто тренувальну роботу, пов'язану з розв'язанням за готовим зразком).

Незважаючи на очевидні переваги проблемного навчання перед неproblemним, на жодному етапі навчання математики не може будуватися цілком як проблемне. Для цього знадобилося б багато часу, набагато більше, ніж можна виділити на навчання. Тому виникає педагогічна проблема відбору фрагментів курсу математики (окремих розділів, тем, пунктів) для проблемного навчання. Цей відбір вимагає проведення логіко-дидактичного аналізу навчального матеріалу, з'ясування можливості постановки основних чи інших типів проблем, їх ефективності у досягненні цілей навчання.

Дослідницьке навчання. Дослідницький метод навчання дозволяє здійснити у навчанні максимальну самостійність та творчу активність студентів. Навчальні дослідження можна поділити за характером їх виконання на теоретичні та експериментальні. При навчанні математики найчастіше використовуються саме теоретичні роботи. Теоретична робота оформлюється у вигляді доповіді або реферату. Вони виконуються відповідно до вимог, які пред'являються до них у сучасному науковому суспільстві. Теми пропонуються викладачем або обираються самими

студентами із запропонованого переліку. На нашу думку, бажано, щоб теми мали міждисциплінарний характер або стосувались безпосередньо майбутньої фахової області студентів. Наприклад, «Математизація знань у світі», «Математика в економіці та банківській справі», «Застосування швидкого перетворення Фур'є в теорії цифрових сигналів», «Кореляційна залежність між основними фондами, капіталовкладеннями та прибутком» тощо. Власний багаторічний досвід викладання вищої математики в технічному університеті на різних факультетах показує, що саме такі теми є найбільш корисними для студентів як з точки зору їх зацікавленості і залученості, так і з точки зору засвоєння ними математичних знань. Як дослідницькі можуть бути запропоновані завдання, розв'язання яких на практичному занятті не видаються можливими через складність розв'язання та тривалість обчислень.

Дослідницьке навчання, як правило, не створює нових об'єктивних наукових даних, але моделює науковий пошук та призводить до суб'єктивно нових наукових знань у студентів.

При виборі методів навчання вищої математики в технічному університеті необхідно враховувати психологічні особливості мислення студентів різних факультетів та рівень відповідної підготовки. Необхідно пам'ятати, що, наприклад, студентам інженерно-технічних та природничих спеціальностей властиві такі загальні прийоми розумової діяльності, як здатність комбінувати, розмірковувати, встановлювати логічні зв'язки, виконувати просторові перетворення, оперувати різними поняттями, аналізувати, синтезувати, виявляти функціональні залежності між процесами, творчо підходити до вирішення проблеми. Для них кращими будуть індивідуальні методи роботи, або робота в малих групах. В свою чергу у гуманітаріїв (економістів, промислових дизайнерів, соціологів, технічних перекладачів, менеджерів, яких також готують у технічних університетах) переважає наочно-образне мислення, багата уява, яскраво виражена емоційність сприйняття навколишньої дійсності, значний інтерес до цікавого матеріалу, високі мовні навички, слабкий інтерес до власне питань математики [10]. Вони надають перевагу активним колективним методам роботи, під час вирішення завдань на практичному занятті схильні до діалогу.

Висновки. Як бачимо, один і той самий метод навчання може виявитися ефективним чи неефективним залежно від часу та місця його застосування, особливостей поєднання в ньому різних способів, прийомів та засобів навчання, а також залежно від аудиторії студентів, їхньої спеціалізації. Знайти вдалий метод навчання у кожному конкретному випадку означає знайти вдалу комбінацію різних прийомів та засобів, які дозволяють досягти поставленої заздалегідь мети найбільш оптимальним у

заданих умовах шляхом. Щоб успішно застосовувати у процесі навчання математики той чи інший метод, викладачеві необхідно досконало опанувати цей метод. Це означає:

- розуміти сутність цього методу та вміти застосовувати його у різних конкретних ситуаціях навчання;
- знати найпоширеніші форми прояву того чи іншого методу в процесі навчання (явні або приховані);
- знати позитивні та негативні сторони застосування цього методу, які проявляються у процесі навчання; вміти оцінювати його ефективність;
- знати, які питання курсу вищої математики доцільно вивчати саме цим методом;
- вміти навчити студентів працювати саме цим методом у процесі вивчення ними навчального матеріалу.

За умови належної методичної кваліфікації викладача доречний підбір методів навчання вищої математики з урахуванням специфіки майбутнього фаху студента сприяє підготовці майбутнього спеціаліста, який здатний вирішувати поставлені перед ним завдання у всіх сферах його професійної діяльності.

Література:

1. Okoń W. Wprowadzenie do dydaktyki ogólnej. Warszawa : Zak, 1998. 424 s.
2. Вітвицька С. С. Основи педагогіки вищої школи. К. : Центр учбової літератури, 2011. 384с.
3. Фіцула М. М. Педагогіка. Київ : Академвидав, 2006. 560 с.
4. Гулай О. І. Перспективи впровадження проблемного навчання у вищих навчальних закладах. *Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах*. 2009. Вип. 3 (56). С. 170-178.
5. Бурлаченко Н. В. Проблемний підхід до організації навчання на заняттях з української мови та літератури в закладах вищої освіти. *Інноваційна педагогіка*. 2020. Випуск 27. С. 14-17.
6. Кільдеров Д. Е. Форми, методи та засоби інтегрованого навчання. *International Academy Journal Web of Scholar*. 2018. №2 (20). Т.4. С. 39-45.
7. Попадич О. О. Дослідницьке навчання як засіб формування виробничих функцій майбутнього педагога вищої школи. *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: «Педагогіка. Соціальна робота»*. 2017. Випуск 1 (40). С. 223-226.
8. Анпілогов Д. І., Сніжко Н.В. Міжпредметні зв'язки при викладанні вищої математики в технічному університеті. *Наука і техніка сьогодні. Серія «Педагогіка»*. 2024. №7(35). С. 256-264.
9. Rubinsztein S. L. Podstawy psychologii ogólnej. Warszawa : Książka i Wiedza, 1962. 961 s.
10. Дубов М.С., Федотова О.О. Стан збереженості документального фонду органів місцевого самоврядування України в ході повномасштабної російсько-української війни. *Вісник освіти та науки. (Серія «Філологія», Серія «Педагогіка», Серія «Соціологія», Серія «Культура і мистецтво», Серія «Історія та археологія»)*. 2023. №8(14). С. 856 – 869.

References:

1. Okoń, W. (1998) Wprowadzenie do dydaktyki ogólnej [Introduction to general teaching]. Warszawa : Zak. [in Polish]
2. Vitvytska, S. S. (2011) Osnovy pedahohiky vyshchoi shkoly [Basics of higher school pedagogy]. Kyiv : Tsentr uchbovoi literatury. [in Ukrainian]
3. Fitsula, M. M. (2006) Pedahohika [Pedagogy]. Kyiv : Akademvydav. [in Ukrainian]
4. Hulai, O. I. (2009) Perspektyvy vprovadzhennia problemnoho navchannia u vyshchykh navchalnykh zakladakh [Prospects for the introduction of problem-based learning in higher education]. *Pedahohika formuvannia tvorchoi osobystosti u vyshchii i zahalnoosvitnii shkolakh* [Pedagogy of creative personality formation in higher and general academic schools]. 3(56), 170-178. [in Ukrainian]
5. Burlachenko, N. V. (2020) Problemnyi pidkhid do orhanizatsii navchannia na zaniattiakh z ukraïnskoï movy ta literatury v zakladakh vyshchoi osvity [The problem-based approach to teaching organization at ukrainian language and literature lessons at higher school]. *Innovatsiina pedahohika* [Innovative Pedagogy]. 27, 14-17. [in Ukrainian]
6. Kilderov, D. E. (2018) Formy, metody ta zasoby intehrovanoho navchannia [Forms, methods and means of integrated education]. *International Academy Journal Web of Scholar*. 2(20), Vol. 4, 39-45. [in Ukrainian]
7. Popadych, O. O. (2017) Doslidnytske navchannia yak zasib formuvannia vyrobnychykh funktsii maibutnoho pedahoha vyshchoi shkoly [Research-based learning as a means of forming production functions for future higher education teachers]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho universytetu. Serii: «Pedahohika. Sotsialna robota»* [Scientific Bulletin of Uzhhorod University. Series: «Pedagogy. Social Work»]. 1(40), 223-226. [in Ukrainian]
8. Anpilohov, D. I., & Snizhko, N. V. (2024) Mizhpredmetni zviazky pry vykladanni vyshchoi matematyky v tekhnichnomu universyteti [Interdisciplinary links in teaching higher mathematics at a technical university]. *Nauka i tekhnika sohodni. Serii «Pedahohika»* [Science and Technology Today. Series «Pedagogy»]. 7(35), 256-264. [in Ukrainian]
9. Rubinsztejn, S. L. (1962) Podstawy psychologii ogólnej [Basics of general psychology]. Warszawa : Książka i Wiedza. [in Polish]
10. Dubov M.S., Fedotova O.O. The state of preservation of the documentary fund of local self-government bodies of Ukraine during the full-scale Russian-Ukrainian war. Herald of education and science. (Philology Series, Pedagogy Series, Sociology Series, Culture and Art Series, History and Archeology Series). 2023. No. 8(14). P. 856 – 869.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 37.02.373

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-223-233](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-223-233)

Арістова Наталія Олександрівна доктор педагогічних наук, професор, завідувач відділу міжнародних зв'язків та наукової співпраці, Інститут педагогіки НАПН України, вул. Січових Стрільців, 52-Д, м. Київ, 04053, тел.: (044) 481-37-10, <https://orcid.org/0000-0002-0943-8039>

Гусак Юлія Анатоліївна аспірант відділу дидактики, Інститут педагогіки НАПН України, вул. Січових Стрільців, 52-Д, м. Київ, 04053, тел.: (044) 481-37-10, <https://orcid.org/0009-0003-7662-8718>

ВИЗНАЧЕННЯ ДИДАКТИЧНИХ УМОВ ФОРМУВАННЯ ОСВІТНЬОЇ АВТОНОМНОСТІ УЧНІВ СТАРШОЇ ШКОЛИ ЗАСОБАМИ ІНШОМОВНОГО ЧИТАННЯ

Анотація. У статті узагальнено наукові доробки українських учених задля визначення дидактичних умов формування освітньої автономності учнів старшої школи засобами іншомовного читання. Автори також аналізують такі нормативно-правові документи України, як Закон України «Про освіту» (2017 р.), Закон України «Про повну загальну середню освіту» (2020 р.), Концепцію нової української школи (2016 р.). З'ясовано, що українські вчені однакові в думці про те, що ефективність освітньої (навчальної) діяльності учнів різного шкільного віку, які навчаються в закладах загальної середньої освіти, залежить від створення в освітньому процесі сукупності певних умов. Такими умовами можуть бути організаційно-педагогічні, психологічні, дидактичні, методичні та інші. У контексті нашого дослідження під дидактичними умовами формування освітньої автономності учнів старшої школи засобами іншомовного читання розуміємо визначення на гіпотетичному рівні й обґрунтування необхідних і достатніх дидактичних впливів, створення яких в освітньому процесі закладу загальної середньої освіти сприяє формуванню в них такої ключової компетентності, як уміння вчитися, надає змогу диференціювати, індивідуалізувати і персоналізувати зміст їхньої навчально-пізнавальної діяльності, а також забезпечує розвиток їхньої суб'єктності. До дидактичних умов формування освітньої автономності учнів старшої школи засобами іншомовного читання віднесено забезпечення цілеспрямованого дидактичного впливу на мотивацію саморозвитку компетентності вміння вчитися загалом та засобами іншомовного читання зокрема; диференціацію,

індивідуалізацію і персоналізацію змісту навчально-пізнавальної діяльності учнів на основі реалізації компетентнісного, діяльнісного й особистісно зорієнтованого підходів; використання активних та інтерактивних методів навчання, спрямоване на розвиток суб'єктності учня старшої школи як психолого-дидактичної основи формування його освітньої автономності.

Ключові слова: дидактичні умови, освітня автономність, формування освітньої автономності, учні старшої школи, засоби іншомовного читання, заклади загальної середньої освіти.

Aristova Nataliia Oleksandrivna Doctor of Pedagogical Sciences, Full Professor, Head of International Relations and Scientific Cooperation Department, Institute of Pedagogy of NAES of Ukraine, St. Sichovykh Striltziv, 52-D, Kyiv, 04053, tel.: (044) 481-37-10, <https://orcid.org/0000-0002-0943-8039>

Husak Yuliia Anatoliyivna Postgraduate Student, Institute of Pedagogy of NAES of Ukraine, St. Sichovykh Striltziv, 52-D, Kyiv, 04053, tel.: (044) 481-37-10, <https://orcid.org/0009-0003-7662-8718>

DETERMINING DIDACTIC CONDITIONS FOR FORMING EDUCATIONAL AUTONOMY OF SENIOR SCHOOL STUDENTS BY MEANS OF READING IN ANOTHER LANGUAGE

Abstract. The article summarises the scientific achievements of Ukrainian scientists aimed at determining the didactic conditions for the formation of educational autonomy of high school students by means of foreign language reading. The authors also analyse such regulatory and legal documents of Ukraine as the Law of Ukraine “On Education” (2017), the Law of Ukraine “On Complete General Secondary Education” (2020), Conceptual Principles of Secondary School Reform “The New Ukrainian School” (2016). It is found out that Ukrainian scientists are unanimous in their opinion that the effectiveness of educational activities of schoolchildren depends on the implementation of a set of specific conditions in the educational process. These conditions include organizational-and-pedagogical, psychological, didactic and methodological. In the context of our study the didactic conditions of forming educational autonomy of high school students through foreign language reading are regarded as necessary and sufficient didactic influences defined and justified at a hypothetical level whose creation in the educational process of a general secondary education institution contributes to the formation of the learning to learn competence, enables differentiation, individualisation and personalisation of the context of their educational-and-cognitive activity as well as ensures the development of their agency. To the

didactic conditions for the formation of the educational autonomy of high school students by means of foreign language reading, the authors refer the provision of purposeful didactic influence on the motivation of the self-development of the learning to learn competence in general and by means of foreign language reading in particular; differentiation, individualisation and personalisation of the content of high school students' educational and cognitive activities based on the implementation of competence-based, activity-oriented and personally oriented approaches; the use of active and interactive teaching methods aimed at developing a high school student's agency as a psychological and didactic basis for the formation of his educational autonomy.

Keywords: didactic conditions, educational autonomy, formation of educational autonomy, high school students, means of foreign language reading, institutions of general secondary education.

Постановка проблеми. Успішність людини, її готовність і здатність швидко адаптуватися до нових умов життя в сучасному глобалізованому суспільстві залежить від її вміння вчитися впродовж життя, визначати власні життєві цілі, самостійно й критично мислити, пізнавати себе й світ. А задля цього зусилля закладів освіти (у тому числі й закладів загальної середньої освіти) мають бути зосереджені на формуванні й розвитку в центральних суб'єктів навчання – учнів – освітньої автономності. Це підтверджує аналіз низки нормативно-правових документів України, зокрема, Закону України «Про освіту» (2017 р.), Закону України «Про повну загальну середню освіту» (2020 р.), Концепції «Нова українська школа» (2016 р.). Так, у статті 12 Закону України «Про освіту» (2017 р.) визначено мету повної загальної середньої освіти, яка полягає у «всебічному розвитку, вихованні і соціалізації особистості, яка здатна до життя в суспільстві та цивілізованій взаємодії з природою, має прагнення до самовдосконалення і навчання впродовж життя, готова до свідомого життєвого вибору та самореалізації, відповідальності, трудової діяльності та громадянської активності» [10]. Стаття 3 Закону України «Про повну загальну середню освіту» (2020 р.) акцентує увагу на важливості «всебічного розвитку, навчання, виховання, виявлення обдарувань, соціалізації особистості, яка здатна до життя в суспільстві та цивілізованій взаємодії з природою, має прагнення до самовдосконалення і здобуття освіти упродовж життя, готова до свідомого життєвого вибору та самореалізації, відповідальності, трудової діяльності та громадянської активності, дбайливого ставлення до родини, своєї країни, довкілля, спрямування своєї діяльності на користь іншим людям і суспільству» [11]. У Концепції «Нова українська школа» (2016 р.) йдеться про те, що центральне місце в системі освіти належить закладу загальної середньої освіти, оскільки

саме в ньому формується особистість здобувача освіти, його громадянська позиція і моральні якості [3; 8]. Більш того, як зазначено в документі, успішність випускників закладів загальної середньої освіти в подальшому житті залежить від їхніх особистих якостей, здатності до критичного мислення, готовності обстоювати свою позицію й приймати відповідальні рішення, змінювати навколишній світ, а найголовніше, учитися впродовж життя [3; 8].

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Різні аспекти формування освітньої автономності здобувачів освіти (у тому числі й здобувачів загальної середньої освіти) знаходяться в центрі уваги І. Ветрової, О. Герасимової, І. Гуменюк, Н. Дмитренко, О. Заверухи, О. Лавриненко, А. Нестерук, В. Полякової, Р. Попова. Питання, пов'язані з удосконаленням освітнього процесу в закладах загальної середньої освіти, висвітлено в наукових працях С. Алексєєвої, О. Горошкіної, Л. Калініної, О. Локшиної, Ю. Люлькової, О. Малихіна, О. Мушки, О. Онопрієнко, О. Савченко, А. Ткачова, О. Топузова, С. Трубачевої.

Мета статті – узагальнити наукові доробки українських учених задля визначення дидактичних умов формування освітньої автономності учнів старшої школи засобами іншомовного читання.

Виклад основного матеріалу. Визначення дидактичних умов формування освітньої автономності учнів старшої школи засобами іншомовного читання потребує уточнення змісту та сутності таких дидактичних категорій, як «умова», «дидактичні умови», а також аналізу змісту дидактичних умов, визначених сучасними українськими вченими, які досліджують проблему формування освітньої автономності, самостійності, умінь учитися учнів закладів загальної середньої освіти. У «Сучасному тлумачному словнику української мови», знаходимо декілька визначень поняття «умова», а саме: «... 3. Необхідна обставина, що уможливорює здійснення, утворення чогось або сприяє чомусь. 4. Обставини чи особливості реальної дійсності, за яких відбувається або здійснюється щось. 5. Правила, що існують, чи встановлені в певній галузі життя, які забезпечують нормальну роботу, діяльність; правила, вимоги, виконання яких забезпечує щось ...» [13, с. 717]. Стосовно розуміння змісту й сутності поняття «дидактичні умови» дотримуємося визначення, яке було сформульоване О. Малихіним [5]. Учений розглядає дидактичні умови як «визначену комплексну сукупність потенційно містких дидактичних ресурсів і вихідних положень, створення й реалізація яких буде сприяти вдосконаленню процесу навчання з урахуванням постійно змінюваних вимог до якості отриманих знань, умінь, навичок, що у своїй структурно-функційній єдності забезпечують формування необхідних компетенцій і компетентностей» [5, с. 13–14].

Поділяємо також думку О. Савченко щодо розуміння навчання та його розвивального впливу на особистість учня. Так, під процесом навчання вчена розуміє «цілеспрямовану, взаємопов'язану діяльність учителя й учнів, яка має певну структуру, реалізується згідно з дидактичними принципами, що відповідають цілям навчання й умовам їх реалізації» [12, с. 18]. Ефективність розвивального впливу навчання визначається насамперед позицією учня. О. Савченко переконана, що «відповідальна, активна позиція учня як суб'єкта навчання досягається лише тоді, коли він оволодіває вмінням самостійно вчитися» [12, с. 18]. Тобто, це відбувається саме тоді, коли учень досягає високого рівня освітньої автономності. Досліджуючи проблему формування такої ключової компетентності для навчання впродовж життя, як уміння вчитися серед учнів молодшого шкільного віку, О. Савченко доходить висновку, що ефективність їхньої освітньої (навчальної) діяльності залежить від реалізації в освітньому процесі сукупності певних умов. Учена класифікує умови як організаційно-педагогічні, психологічні, дидактичні та методичні. Організаційно-педагогічні умови безпосередньо пов'язані з типом закладу загальної середньої освіти, режимом його функціонування, наявністю сучасних засобів навчання (якісних підручників, посібників, технічних засобів навчання), кількісним і якісним складом здобувачів освіти, фаховим рівнем учителів тощо [12, с. 12]. Створення психологічних умов уможливорює організацію освітньої діяльності відповідно до вікових та індивідуальних особливостей здобувачів освіти, закономірностей процесу засвоєння освітнього (навчального) матеріалу, взаємоз'язку навчання й розвитку. О. Савченко акцентує увагу на наявності особливого взаємозв'язку між дидактичними і методичними умовами. Так, дидактичні умови, котрі втілюються через певний зміст, форми організації, методи навчання і контролю, «передбачають реалізацію дидактичних закономірностей, принципів навчання, обґрунтований вибір відповідних форм ефективної організації навчального процесу, способів взаємодії з учнями, стилю спілкування» [12, с. 13]. Основна мета методичних умов полягає в удосконаленні освітніх планів, програм, засобів навчання, оскільки саме вони в «комплексі забезпечують якнайкращу реалізацію цілей і завдань кожного предмета» [12, с. 13].

Формуванню й розвитку вмінь автономного навчання учнів старшого шкільного віку як невіддільної складової їхньої іншомовної комунікативної компетентності, на думку А. Нестерук, сприяє реалізація автономного диференційованого навчання [7]. А. Нестерук пояснює, що автономне диференційоване навчання відповідає віковим особливостям учнів старшого шкільного віку, надає змогу індивідуалізувати освітній процес й ефективно вплинути на формування в них уміння автономного навчання. До переваг

автономного диференційованого навчання на заняттях з англійської мови А. Нестерук відносить набуття учнями старшого шкільного віку освітнього досвіду відповідно до їхніх індивідуально-психологічних й індивідуально-типологічних особливостей; можливість виявляти самостійність і незалежність у прийнятті рішень; допомога у визначенні оптимальної стратегії вивчення іноземної мови; розвиток умінь і навичок іншомовного спілкування тощо. Отже, однією з дидактичних умов, створення якої в освітньому процесі закладу загальної середньої освіти надає змогу сформувати в учнів старшого шкільного віку вмінь автономного навчання, є реалізація автономного диференційованого навчання [7].

Певний науковий інтерес для нашого дослідження становить позиція О. Лавриненко щодо розуміння змісту поняття «дидактичні умови організації самоосвітньої діяльності учнів вечірньої школи» [4]. Під дидактичними умовами вчена розуміє «певну сукупну єдність ситуаційно наявних і дидактично вагомих категорій, що перебувають у постійній взаємодії (організаційних форм, психологічних прийомів, дидактичних методів, методичних прийомів і матеріальних засобів) і забезпечують створення як суто навчального, так й освітнього середовища в цілому з метою ефективної організації самоосвітньої діяльності учнів вечірньої школи» [4, с. 8]. До комплексу дидактичних умов О. Лавриненко відносить «забезпечення дієвої мотиваційно-самоактуалізаційної основи формування компетентності вміння вчитися як сталого засобу здобуття учнями нового знання та освітнього досвіду; урахування специфічної варіативності індивідуально-психологічних особливостей суб'єктів навчання як результат константного моніторингу змін складу контингенту; підготовка науково-методичного (кейс стимулювання самоосвіти вчителя) та навчально-методичного (кейс дидактичного супроводу організації самоосвітньої діяльності учня) забезпечення організації самоосвітньої діяльності на рівнево-коригувальній основі; створення інформаційно-освітнього середовища вечірньої школи з активним використанням інформаційно-комунікаційних технологій; активація рефлексійної діяльності суб'єктів навчального процесу з використанням діагностичного інструментарію вивчення рівня навчальних досягнень» [4, с. 8].

У В. Полякової знаходимо визначення дидактичних засад організації самостійної освітньої (навчальної) діяльності учнів старшої школи у широкому теоретико-феноменологічному сенсі та у вузькому імплементаційно-практичному розумінні [9]. Так, у широкому теоретико-феноменологічному сенсі вчена розглядає дидактичні засади організації самостійної освітньої (навчальної) діяльності учнів старшої школи як «необхідні і достатні основоположні інструментальні механізми реалізації дидактичних впливів,

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

об'єднаних у функційно-структурні компоненти дидактичної моделі, що є відображенням відповідної цілісної дидактичної системи» [9, с. 7]. У вузькому імплементаційно-практичному розумінні дидактичні засади організації самостійної освітньої (навчальної) діяльності учнів старшої школи є «основою забезпечення реалізації функційно-структурної дидактичної моделі на ґрунті створення відповідної сукупності дидактичних умов» [9, с. 8]. За В. Поляковою, дидактичні умови організації самостійної освітньої (навчальної) діяльності учнів старшої школи є «необхідною та достатньою єдністю науково-обґрунтованих дій щодо реалізації дидактичних впливів, котрі у своїй взаємовпливовій функційності можуть забезпечити ефективність організації самостійної освітньої діяльності учнів старшої школи» [9, с. 8]. Такими умовами є «підвищення ролі навчально-стимулювальної функції аналізу й оцінки знань, умінь і навичок учнів, що уможливорює інтенсифікацію процесу формування компетентності вміння вчитися на константній основі; здійснення дидактичної адаптації форм, методів, прийомів і засобів самостійної навчальної діяльності задля реалізації принципу наступності в парадигмі: учень старшої школи – студент вищого навчального закладу (закладу вищої освіти); забезпечення дидактичної інтеграції змісту освіти, організаційних форм урочної й позаурочної роботи; урізноманітнення діяльності в загальноосвітньому навчальному закладі (закладі загальної середньої освіти) наукового товариства як однієї з ефективних організаційних форм самостійної навчальної діяльності учнів старшої школи; налагодження дидактичної взаємодії вчителя та учня на засадах здійснення систематичного й системного консультування» [9, с. 8].

Визначення поняття «дидактичні умови індивідуалізації навчання в умовах змішаної форми організації освітнього процесу в закладах загальної середньої освіти», яке становить інтерес для нашого дослідження, знаходимо в науковій праці «Індивідуалізація навчання в закладах загальної середньої освіти: концепція, методологія, дидактичні умови» [6]. Її автори розглядають дидактичні умови індивідуалізації навчання в умовах змішаної форми організації освітнього процесу в закладах загальної середньої освіти як «концентроване науково-обґрунтоване визначення необхідних і достатніх дидактичних впливів (дидактичних дій), реалізація яких забезпечить ефективність цього процесу та сприятиме підвищенню рівня якості надання освітніх послуг загалом, а також забезпеченню позитивного дидактичного впливу на формування наскрізних умінь, ключових і предметних компетентностей здобувачів освіти на початковому, базовому та профільному рівнях здобуття повної загальної середньої освіти» [6, с. 30]. Сукупність дидактичних умов, які на думку О. Малихіна, Н. Арістової та С. Алексєєвої, сприяють ефективній індивідуалізації навчання в умовах

змішаної форми організації освітнього процесу в закладах загальної середньої освіти включає «1) забезпечення цілеспрямованої системної й систематичної педагогічної діяльності вчителя, спрямованої на посилення навчальної мотивації учнів через застосування сучасних форм, методів і засобів навчання загалом та індивідуалізації навчання зокрема за урахування особливостей змішаної форми організації освітнього процесу; 2) активне використання дидактичних можливостей сучасних цифрових технологій, мережі Інтернет та штучного інтелекту на засадах урахування індивідуальних навчальних здібностей і потреб учнів, їхніх індивідуально-психологічних та індивідуально-типологічних особливостей; 3) здійснення моніторингу динаміки формування наскрізних навичок, ключових і предметних компетентностей учнів на кожному рівні здобуття освіти (початковому, базовому, профільному) задля ефективного розроблення й коригування (у разі виникнення необхідності) індивідуальних освітніх траєкторій учнів» [6, с. 30].

Висновки. Отже, теоретичний аналіз наукової літератури переконливо доводить, що українські вчені однакові в думці про те, що ефективність освітньої (навчальної) діяльності учнів різного віку, які навчаються в закладах загальної середньої освіти, залежить від реалізації в освітньому процесі сукупності певних умов. Під дидактичними умовами формування освітньої автономності учнів старшої школи засобами іншомовного читання розуміємо визначення на гіпотетичному рівні й обґрунтування необхідних і достатніх дидактичних впливів, створення яких в освітньому процесі закладу загальної середньої освіти сприяє формуванню в них такої ключової компетентності, як уміння вчитися, надає змогу диференціювати, індивідуалізувати і персоналізувати зміст їхньої навчально-пізнавальної діяльності, а також забезпечує розвиток їхньої суб'єктності. До дидактичних умов формування освітньої автономності учнів старшої школи засобами іншомовного читання відносимо наступні, а саме:

- забезпечення цілеспрямованого дидактичного впливу на мотивацію саморозвитку компетентності вміння вчитися загалом та засобами іншомовного читання зокрема;
- диференціація, індивідуалізація і персоналізація змісту навчально-пізнавальної діяльності учнів на основі реалізації компетентнісного, діяльнісного та особистісно зорієнтованого підходів;
- використання активних та інтерактивних методів навчання, спрямоване на розвиток суб'єктності учня старшої школи як психолого-дидактичної основи формування його освітньої автономності.

Проведене дослідження не вичерпує всіх проблем, пов'язаних із формуванням освітньої автономності учнів старшої школи засобами іншомовного читання. Подальшого вивчення потребує такий важливий

аспект цієї проблеми, як розроблення й теоретичне обґрунтування дидактичної моделі формування автономності учнів старшої школи засобами іншомовного читання.

Література:

1. Гусак Ю. А. Формування освітньої автономності учнів старшої школи: актуальність дослідження проблеми / Педагогічна компаративістика і міжнародна освіта — 2021: інновації в освіті в контексті європеїзації та глобалізації: матеріали V Міжнародної наук.-практ. конференції (Київ, 27–28 травня 2021 р.) / Ін-т педагогіки НАПН України / за заг. ред. О. І. Локшиної. Тернопіль : Крок, 2021. С. 312–313. <https://doi.org/10.32405/978-966-97763-9-6-2021-322>
2. Гусак Ю. (2023). Сучасні підходи до розуміння змісту і сутності поняття «освітня автономність». *Освіта. Інноватика. Практика*, 11(6), 44–48. <https://doi.org/10.31110/2616-650X-vol11i6-007>
3. Концепція «Нова українська школа» [Електронний ресурс] : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 14 грудня 2016 р. № 988-р. URL: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/zagalna%20serednya/nova-ukrainskashkola-compressed.pdf> (дата звернення: 20.07.2024 р.).
4. Лавриненко О. В. Організація самоосвітньої діяльності учнів вечірньої школи : автореф. дис. ... канд. пед. наук : 13.00.09. Тернопіль, 2016. 19 с.
5. Малихін О. В. (2013). Методологічні основи визначення дидактичних умов у дослідженнях з теорії навчання (у вищій школі). *Наукові праці Чорноморського державного університету імені Петра Могили комплексу «Києво-Могилянська академія»*, 215(203). С. 11–14.
6. Малихін О. В., Арістова Н. О., Алексєєва С. В. (2023). Індивідуалізація навчання в закладах загальної середньої освіти: концепція, методологія, дидактичні умови. Анотовані результати науково-дослідної роботи Інституту педагогіки за 2023 рік. Київ: Інститут педагогіки НАПН України, Педагогічна думка. С. 29–30.
7. Нестерук А. А. (2018). Автономне диференційоване навчання як засіб оптимізації формування іншомовної комунікативної компетентності учнів старшої школи [Електронний ресурс]. Сучасні філологічні дослідження та навчання іноземної мови в контексті міжкультурної комунікації: збірник наукових праць. С. 294–298. URL: <http://eprints.zu.edu.ua/28325/>
8. Нова українська школа : концептуальні засади реформування середньої школи / [упоряд. Гриневич Л., Елькін О., Калашнікова С., Коберник І., Ковтунець В., Макаренко О., Малахова О., Нанаєва Т., Усатенко Г., Хобзей П., Шиян Р.; за заг. ред. Грищенка М.]. 2016. 40 с. URL: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/zagalna%20serednya/nova-ukrainskashkola-compressed.pdf>
9. Полякова В. Я. Дидактичні засади організації самостійної навчальної діяльності учнів старшої школи: автореф. дис. ... канд. пед. наук : 13.00.09. Тернопіль, 2015. 19 с.
10. Про освіту [Електронний ресурс] : Закон України від 5 вересня 2017 р. № 2145-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text> (дата звернення: 20.07.2024 р.).
11. Про повну загальну середню освіту [Електронний ресурс] : Закон України від 13 липня 2020 р. № 764-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/463-20#Text> (дата звернення: 20.07.2024 р.).
12. Савченко О. Я. Уміння вчитися – ключова компетентність молодшого школяра: посібник. Київ: Педагогічна думка, 2014. 176 с.
13. Сучасний тлумачний словник української мови: 50 000 слів / за заг. ред. В. В. Дубічинського. Харків: Школа, 2006. 832 с.

References:

1. Husak Yu. A. Formuvannia osvitoi avtonomnosti uchniv starshoi shkoly: aktualnist doslidzhennia problemy [Formation of educational autonomy of high school students: relevance of problem research] / Pedahohichna komparatyvistyka i mizhnarodna osvita – 2021: innovatsii v osviti v konteksti yevropeizatsii ta hlobalizatsii: materialy V Mizhnarodnoi nauk.-prakt. konferentsii (Kyiv, 27–28 travnia 2021 r.) / In-t pedahohiky NAPN Ukrainy / za zah. red. O. I. Lokshynoi. Ternopil : Krok, 2021. S. 312–313 [in Ukrainian]. <https://doi.org/10.32405/978-966-97763-9-6-2021-322>
2. Husak Yu. (2023). Suchasni pidkhody do rozuminnia zmistu i sutnosti poniattia «osvitnia avtonomnist» [Modern approaches to understanding the content and essence of the concept of “educational autonomy”]. Osvita. Innovatyka. Praktyka, 11(6), S. 44–48 [in Ukrainian]. <https://doi.org/10.31110/2616-650X-vol11i6-007>
3. Kontseptsiiia «Nova ukrainska shkola» [Concept “New Ukrainian School”] : Rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 14 hrudnia 2016 r. № 988-r. URL: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/zagalna%20serednya/nova-ukrainskashkola-compressed.pdf> (data zvernennia: 20.07.2024 r.) [in Ukrainian].
4. Lavrynenko O. V. Orhanizatsiia samoosvitnoi diialnosti uchniv vechirnoi shkoly [Organisation of self-education activities of evening school students] : avtoref. dys. ... kand. ped. nauk : 13.00.09. Ternopil, 2016. 19 s. [in Ukrainian].
5. Malykhin O. V. (2013). Metodolohichni osnovy vyznachennia dydaktychnykh umov u doslidzhenniakh z teorii navchannia (u vyshchii shkoli) [Methodological foundations for determining didactic conditions in studies on the theory of learning (in higher education)]. Naukovi pratsi Chornomorskoho derzhavnoho universytetu imeni Petra Mohyly kompleksu «Kyievo-Mohylianska akademiia», 215(203). S. 11–14 [in Ukrainian].
6. Malykhin O. V., Aristova N. O., Aliksieieva S. V. (2023). Indyvidualizatsiia navchannia v zakladakh zahalnoi serednoi osvity: kontseptsiiia, metodolohiia, dydaktychni umovy [Individualisation of education in institutions of general secondary education: concept, methodology, didactic conditions]. Anotovani rezultaty naukovo-doslidnoi roboty Instytutu pedahohiky za 2023 rik. Kyiv: Instytut pedahohiky NAPN Ukrainy, Pedahohichna dumka. S. 29–30 [in Ukrainian].
7. Nesteruk A. A. (2018). Avtonomne dyferentsiiiovane navchannia yak zasib optymizatsii formuvannia inshomovnoi komunikativnoi kompetentnosti uchniv starshoi shkoly [Autonomous differentiated learning as a means of optimizing the formation of foreign language communicative competence of high school students]. Suchasni filolohichni doslidzhennia ta navchannia inozemnoi movy v konteksti mizhkulturnoi komunikatsii: zbirnyk naukovykh prats. S. 294–298 [in Ukrainian]. URL: <http://eprints.zu.edu.ua/28325/>
8. Nova ukrainska shkola : kontseptualni zasady reformuvannia serednoi shkoly [New Ukrainian School: Conceptual Principles of Secondary School Reform] / [uporiad. Hrynevych L., Elkin O., Kalashnikova S., Kobernyk I., Kovtunets V., Makarenko O., Malakhova O., Nanaieva T., Usatenko H., Khobzei P., Shyian R.; za zah. red. Hryshchenka M.]. 2016. 40 s. URL: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/zagalna%20serednya/nova-ukrainska-shkola-compressed.pdf> [in Ukrainian].
9. Poliakova V. Ya. Dydaktychni zasady orhanizatsii samostiinoi navchalnoi diialnosti uchniv starshoi shkoly [Didactic principles of organising independent educational activities of high school students] : avtoref. dys. ... kand. ped. nauk : 13.00.09. Ternopil, 2015. 19 s. [in Ukrainian].
10. Pro osvitu [On Education] : Zakon Ukrainy vid 5 veresnia 2017 r. № 2145-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text> (data zvernennia: 20.07.2024 r.) [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

11. Pro povnu zahalnu seredniu osvitu [On Complete General Secondary Education] : Zakon Ukrainy vid 13 lypnia 2020 r. № 764-IKh. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/463-20#Text> (data zvernennia: 20.07.2024 r.) [in Ukrainian].

12. Savchenko O. Ya. Uminnia vchytysia – kliuchova kompetentnist molodshoho shkoliara posibnyk [The ability to learn is a key competence of a junior high school student]. Kyiv: Pedahohichna dumka, 2014. 176 s. [in Ukrainian].

13. Suchasnyi tlumachnyi slovnyk ukrainskoi movy: 50 000 sliv [Modern explanatory dictionary of the Ukrainian language: 50,000 words] / za zah. red. V. V. Dubichynskoho. Kharkiv: Shkola, 2006. 832 s. [in Ukrainian].

УДК 373.2.043.2-056.2/.3

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-234-246](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-234-246)

Барсуковська Галина Петрівна старший викладач кафедри дошкільної педагогіки та психології Глухівського національного педагогічного університету імені Олександра Довженка, Київська, 24, м. Глухів, 41400, тел.: (066) 226-40-90, <https://orcid.org/0000-0002-1555-1388>

МОДЕЛЬ ЛОГОПЕДИЧНОЇ РОБОТИ З ДІТЬМИ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ З ФОНЕТИКО-ФОНЕМАТИЧНИМ НЕДОРОЗВИНЕННЯМ МОВЛЕННЯ

Анотація. У сучасному світі приділяється велика увага навичкам і вмінням повноцінного мовленнєвого розвитку дитини. Це обов'язкова умова його успішного навчання і подальшої соціалізації. Але в останнє десятиліття в Україні склалася демографічна ситуація, що характеризується зниженням частки здорових, фізично зрілих дітей. Рівень вираженості відхилень в психофізичному розвитку дитини варіюється від неявних (стертих, латентних, з мікро симптомами) до яскраво виражених випадків.

Можна відзначити тенденцію до збільшення числа дітей дошкільного та молодшого шкільного віку з порушеннями мовлення різного ступеня тяжкості, що пов'язано не тільки з реаліями сучасного життя в результаті екологічних, демографічних, економічних і соціальних проблем, а й з недостатньою ефективності традиційних методів, використовуваних в логопедії. Ці діти являють собою основну групу ризику по неуспішності в навчанні, особливо в плані оволодіння письмом і читанням. Аналіз поточної реальної ситуації в системі виховання і навчання дітей дошкільного віку показує неухильне зростання числа дітей з відхиленнями в мовленнєвому розвитку, серед яких важливу частину складають діти у віці 5-6 років, які не опанували здоровою стороною мовлення. Володіючи повноцінним слухом і інтелектом, вони, як правило, не готові до освоєння шкільної програми через недостатній розвиток сприйняття фонем.

Діти з мовленнєвою і фонематичною дисплазією мовлення є найбільш поширеною категорією дітей з порушеннями мовленнєвого розвитку. Основна причина – недоліки в розвитку процесу аналізу і синтезу звукових знаків. Відомо, що звуковий аналіз заснований на чітких, стійких і досить диференційованих уявленнях про звуковий склад слів. Процес оволодіння звуковим складом слова, своєю чергою, тісно пов'язаний з формуванням слухо-мовленнєво-рухової взаємодії, що виявляється у правильній артику-

ляції звуків та його тонкої диференціації на слух. Дефекти вимови часто вказують на недостатню підготовку до засвоєння звукового аналізу.

Ключові слова: фонетико-фонематичне недорозвинення мовлення (ФФНМ), модель, логопедична робота, корекція, комплексний підхід, діти дошкільного віку.

Barsukovska Halyna Petrivna senior teacher of the department of preschool pedagogy and psychology Oleksandr Dovzhenko Hlukhiv National Pedagogical University, Kyivska, 24, Hlukhiv, 41400, тел.: (066) 226-40-90, <https://orcid.org/0000-0002-1555-1388>

MODEL OF SPEECH THERAPY WORK WITH CHILDREN OF PRESCHOOL AGE WITH PHONETIC AND PHONEMATIC SPEECH DEVELOPMENT

Abstract. In the modern world, great attention is paid to the skills and abilities of a child's full speech development. This is a prerequisite for his successful education and further socialization. But in the last decade, a demographic situation has developed in Ukraine characterized by a decrease in the share of healthy, physically mature children. The level of severity of deviations in the child's psychophysical development varies from implicit (erased, latent, with micro symptoms) to pronounced cases.

It is possible to note the tendency to increase the number of children of preschool and primary school age with speech disorders of various degrees of severity, which is connected not only with the realities of modern life as a result of environmental, demographic, economic and social problems, but also with the insufficient effectiveness of traditional methods used in speech therapy. These children represent the main risk group for academic failure, especially in terms of mastering writing and reading. Analysis of the current real situation in the system of education and training of preschool children shows a steady increase in the number of children with speech development abnormalities, among which an important part are children aged 5-6 years who have not mastered the healthy side of speech. Possessing full hearing and intelligence, they are usually not ready to master the school curriculum due to insufficient development of phoneme perception.

Children with speech and phonemic speech dysplasia are the most common category of children with speech development disorders. The main reason is deficiencies in the development of the process of analysis and synthesis of sound signs. It is known that sound analysis is based on clear, stable and sufficiently differentiated ideas about the sound composition of words. The process of

mastering the sound structure of a word, in turn, is closely related to the formation of auditory-speech-motor interaction, which is manifested in the correct articulation of sounds and its subtle differentiation by ear. Pronunciation defects often indicate insufficient preparation for learning sound analysis.

Keywords: phonetic-phonemic underdevelopment of speech (FFNM), model, speech therapy work, correction, comprehensive approach, children of preschool age.

Постановка проблеми. Фонетико-фонематичне недорозвинення мовлення (ФФНМ) виявляється у 17-42% дошкільнят, що є порушенням процесу формування звукової системи рідної мови у дошкільнят з різними мовленнєвими порушеннями через дефекти сприйняття фонем і вимови. Корекція фонетико-фонематичного недорозвинення мовлення особливо актуальна, оскільки дошкільний період є важливим етапом у формуванні та розвитку мовлення дітей.

Діти з затримкою розвитку мовлення і вимови фонем є найбільш поширеною категорією дітей з порушеннями мовленнєвого розвитку. Основна причина – недоліки в розвитку процесів звукового аналізу і синтезу, розпізнавання мовлення і пам'яті. Звуковий аналіз заснований на чіткому, стійкому і диференційованому уявленні про звуковий склад слова. Процес оволодіння звуковим складом слів тісно пов'язаний з формуванням слухолінгвістичних взаємодій, які виражаються наступним чином.

Правильна артикуляція звуку і тонка диференціація його на слух. Дефекти вимови часто вказують на недостатню підготовку до засвоєння аналізу звукових характеристик.

Недорозвинення мовлення і фонем – це формування системи вимови рідної мови у дітей з різними порушеннями мовленнєвого розвитку, зумовленими дефектами сприйняття і вимови фонем. Раннє виявлення таких дітей і надання їм необхідної підтримки є запорукою успішного подальшого оволодіння шкільною програмою.

Сьогодні проблема мовленнєвого розвитку дітей є особливо актуальною, оскільки за даними останніх досліджень близько 50% дітей шестирічного віку вступають до загальноосвітніх шкіл із порушеннями звуковимови.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання мовленнєвого розвитку дітей старшого дошкільного віку із фонетико-фонематичним недорозвиненням мовлення (ФФНМ) висвітлені у численних дослідженнях науковців-класиків з точки зору детального опису провідного дефекту – недорозвинення фонетико-фонематичної сторони мовлення (О. Гопіченко, О. Жильцова, Н. Жукова, Г. Каше, Р. Левіна, О. Мастюкова, А. Нікашина, М. Савченко, Л. Спірова, Т. Туманова, О. Правдіна, Т. Філічева, М. Фомічова, Н. Чевельова, Г. Чиркіна, А. Ястребова та ін.).

В останні роки більшість науковців наголошують на необхідності проведення роботи з розвитку зв'язного висловлювання, мисленнєвих процесів, пізнавальної діяльності з метою підготовки дітей старшого дошкільного віку з ФФНМ до школи (Л. Бетц, Г. Блінова, О. Гінжелюк, О. Дідусенко, В. Коноваленко, С. Коноваленко, А. Малярчук, І. Марченко, О. Ревуцька, Н. Мікляєва, Л. Сазонова, І. Сергєєва, К. Серова, Л. Федорович, С. Цуканова, О. Шевченко, М. Шеремет, Р. Юрова та ін.).

Мета статті полягає в узагальненні відомостей про особливості застосування комплексного підходу з метою подолання фонетико-фонематичного недорозвинення мовлення у дітей дошкільного віку на основі аналізу спеціальної науково-педагогічної літератури узагальнити.

Виклад основного матеріалу. Фонетико-фонематичне порушення мовлення (ФФПМ) – це порушення процесів формування вимови у дітей з різними мовленнєвими розладами через дефекти сприйняття і вимови фонем (звуків).

Діти з ФФПН – це діти з нормальним фізичним слухом та інтелектом, у яких порушена вимова, особливо фонематичний слух. Ознаки мовленнєвих порушень не впливають на словниковий запас, він відповідає віковій нормі. Причиною патології можуть бути особливості роботи мовленнєвого центру головного мозку. Вона виникає у пацієнтів з нормальним слухом і інтелектом.

Фонематичний процес включає в себе: сприйняття фонем – це здатність дитини розпізнавати і розрізняти звуки мовлення. Завдяки сприйняттю фонем дитина може розрізняти звуки рідної мови, які схожі за звучанням або схожі за артикуляцією (з-с, ш-ж, д-т, л-р). Таким чином, порушення сприйняття фонем призводить до відсутності навички диференціації, які обумовлюють розвиток різних мовленнєвих порушень в дошкільному віці (при формуванні граматичних структур і зв'язного мовлення, затримки в нормах словникового запасу), а також порушень письма (дислексія) і читання у школярів. Ось чому дуже важливо розвивати сприйняття фонем у дітей з раннього віку [4].

Аналіз і синтез фонем – це розумова операція, при якій певний звук виділяється з слова або, навпаки, певний звук мовлення об'єднується в слово. Представлення фонем – це здатність сприймати кожен звук мовлення в різному варіанті його звучання. На цьому етапі в ігровому матеріалі, заснованому на слуховому відтворенні, загальні звуки виділяються словами.

Фонетико-фонематичне недорозвинення мовлення має декілька ступенів вираження, а саме:

1) легкий, при якому спостерігається недостатнє розрізнення фонем, труднощі у звуковому та складовому аналізі, особливо у виділенні окремих звуків, які порушені у вимові;

2) середній, який характеризується недостатньою диференціацією значної кількості звуків із кількох фонетичних груп, навіть при їх правильній вимові;

3) тяжкий, коли навички звукового та складового аналізу формуються зі значними труднощами і важко диференціюються відношення між звуковими елементами (Г. Каше, В. Коноваленко, С. Коноваленко, М. Савченко, Є. Соботович, В. Тищенко, М. Шеремет та ін.).

Зафіксовані фонетичні, або антропофонічні, порушення (за визначенням Ф. Рау) у вигляді ненормативного відтворення звуків через невірно сформовані окремі артикуляторні позиції спричиняють у вимові дітей спотворення. Це особливо чітко проявляється, коли відчувається деяка схожість звучання з нормативним звуком. Спотворення спостерігаються переважно у групах звуків, близьких за артикуляційними ознаками.

У дітей дошкільного віку відмічаються наступні види спотворень:

1) ротацизм (від грец. ρωταχίζω – вимовляю нечисто літеру ρω) (звуків [pʃ], [p]);

2) ламбдацизм (від грец. λάμδα) (звуків [лʃ], [л]);

3) сигматизм (від грец. σίγμα) (свистячих та шиплячих звуків);

4) йотацизм (від грец. ιώτα) (звука [й]);

5) каппацизм (від грец. κάππα) (звуків [к'], [к]);

6) гаммацизм (від грец. γάμμα) (звуків [г], [г'], [ґ], [г']);

7) хітизм (від грец. χι) (звуків [х], [х']).

Крім фонетичних, у дошкільників спостерігаються фонематичні (за визначенням Р. Левіної), або фонологічні (за Ф. Рау) дефекти у вигляді змішувань звуків. Відсутність звука чи заміна його близьким за артикуляцією створює умови для змішування (взаємозамін) відповідних фонем, коли всі артикуляторні позиції сформовані, проте процес фонемоутворення ще не завершився.

У дітей із ФФНМ відмічаються змішування таких звуків:

1. Голосних: [а] – [о] (*отóбус* – *автобус*), [о] – [у] (*нуга́* – *нога*), [і] – [е] (*еді́к* – *індик*), [і] – [и] (*кинь* – *кінь*), [е] – [и] (*силó* – *село*).

2. Приголосних:

А. Зімкнених: [м] – [м'] (*мі́шка* – *мишка*), [б] – [б'] (*бічо́к* – *бичок*), [п] – [п'] (*пня́лка* – *палка*), [п'] – [б'] (*бігві́н* – *пінгвін*), [п] – [б] (*па́тік* – *бантик*), [м] – [н] (*ну́ха* – *муха*), [н] – [нʃ] (*ко́унь* – *клоун*), [д] – [б] (*бoвóга* – *дорога*), [д] – [дʃ] (*ді́ня* – *диня*), [д] – [т] (*те́єво* – *дерево*), [т] – [тʃ] (*кіть* – *кіт*), [тʃ] – [дʃ] (*дюпа́н* – *тюльпан*), [к] – [г] (*гу́ї* – *кури*), [к] – [т] (*тан* – *кран*).

Б. Щілинних: [в] – [в'] (*савя* – *сова*), [ф'] – [в'] (*ві́кус* – *фікус*), [ф] – [в] (*ватапая́т* – *фотоапа́рат*), [зʃ] – [сʃ] (*сі́на* – *зі́на*), [ф] – [ф'] (*фя́ба* – *фарба*), [лʃ] – [й] (*ісько* – *ліжко*), [с] – [сʃ] (*ся́ла* – *сало*), [с] – [х] (*хуп* – *суп*),

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

[с] – [ф] (*фа́рка – со́рока*), [з] – [зʃ] (*ко́зік – козлик*), [с] – [з] (*апе́зін – апельсин*), [г] – [х] (*вахо́н – вагон*), [ш] – [с] (*со́ти – шорти*), [ж] – [з] (*зи́аф – жирафа*), [ш] – [ж] (*жи́на – шина*), [л] – [лʃ] (*лі́жі – лижі*), [л] – [в] (*бі́вочка – білочка*), [л] – [й] (*ямпа – лампа*).

В. Зімкнено-щілинних: [ц] – [ч] (*чийк – цирк*), [ц] – [цʃ] (*цю́єня – цу́єня*), [дз] – [дзʃ] (*гудзі́к – гудзик*), [дзʃ] – [цʃ] (*цьо́б – дзьоб*), [дз] – [ц] (*ци́га – дзи́га*), [дж] – [ч] (*чмі́ль – джмі́ль*), [дз] – [дж] (*куку́юджа – кукурудза*), [р] – [рʃ] (*рі́ба – риба*).

Г. Звуків різних груп: [лʃ] – [нʃ] (*ні́т – лі́д*), [г] – [г] (*ті́б – гри́б*), [г] – [к] (*ку́сь – гу́сак*), [к'] – [г'] (*гі́ната – кі́мната*), [ч] – [т] (*та́вун – ча́вун*), [ч] – [с] (*со́біт – чо́біт*), [ч] – [ш] (*шоті́ї – чо́тири*), [ц] – [с] (*су́кой – цу́кор*), [сʃ] – [цʃ] (*ці́м – сі́м*), [рʃ] – [й] (*бу́як – бу́ряк*), [лʃ] – [рʃ] (*рі́фт – лі́фт*), [л] – [р] (*сті́р – сті́л*).

З. Звуків і звукосполучень: [ф] – звукосполучення (хв) (*хво́рма – форма*), звукосполучення (шч) – [с] (*до́с – до́щ*), звукосполучення (шч) – [ч] (*ча́вель – щавель*), звукосполучення (шч) – [ш] (*шипсі́ – щипсі́*) [2].

Подолання ФФНМ досягається за рахунок цілеспрямованої логопедичної роботи по корекції недорозвинених звукових аспектів звуків і фонем. Система навчання і виховання дітей дошкільного віку з недорозвиненням мовлення включає корекцію мовленнєвих дефектів і підготовку до повноцінного навчання грамоті. Діти, які вступають до групи з ФФНМ, повинні придбати необхідний обсяг базових знань, навичок і умінь, необхідних для успішного навчання в загальноосвітній школі. Логопедична робота включає в себе формування навичок вимови, розвиток сприйняття фонем, навичок звукового аналізу і синтезу. Корекційна освіта також включає в себе певні знання про навколишнє середовище і необхідний обсяг словникового запасу, мовленнєвих навичок і умінь, якими дитина повинна опанувати на цьому віковому етапі.

Всі етапи логопедичної роботи повинні проводитися послідовно, в залежності від рівня мовленнєвої сформованості дошкільнят з ФФНМ, підпорядковуватися єдиній меті, призначенню і засобам реалізації.

Першим етапом є корекційно освітня робота, яка забезпечує формування основних передумов для мовленнєвого процесу. Метою даного етапу є розвиток мовленнєвого дихання, голосових і ритмічних відчуттів. Для цього використовуються аудіо засоби у вигляді радіопередач «плітки мовами». Ці радіопередачі характеризуються неоднорідністю подачі матеріалів, формою корекції та гри, а також заохоченням дітей до самостійних і творчих проявів. Лексична тематика радіопередач була узгоджена з навчально-тренувальною програмою «основні компоненти дошкільної освіти». Мета впровадження радіопрограм в корекційно-

педагогічний процес полягала в тому, щоб при прослуховуванні разом з батьками вдома діти закріплювали знання, отримані ними на логопедичних заняттях в дошкільних установах [7].

Впровадження радіопрограми в корекційно-освітній процес були проведені підготовчі заняття з дітьми з використанням ігрових методів (ігрові ситуації, сюжетно-рольові ігри, радіодраматизації, фрагменти дитячих радіопередач, прослуховування озвучок основних радіопрограм). При застосуванні цих ігрових моментів в логопедичній роботі з дітьми ставилося завдання не тільки основної підготовки до сприйняття радіоповідомлень, а й формування інтересу до цього виду масової комунікації. Але також вдалося реалізувати потребу в самостійності та ініціативності для отримання нових вражень при розвитку асоціативного мислення, мовленнєвої творчості. Також була проведена підготовча робота з батьками щодо необхідності дотримання методичних вказівок щодо правильності артикуляційних вправ дитини, передбачених змістом радіопрограми. Впровадження радіопрограм в логопедичний процес було особливо актуально для дітей при певних обставинах (хвороба, травма тощо). Це може вплинути на ефективність всього корекційно-розвиваючого процесу.

Радіомовлення як засіб корекції мовлення у дітей з ФФНМ сприяє розвитку у дошкільників пізнавальних інтересів, здатності до адекватної оцінки, формує і розширює досвід спілкування з людьми, сприяє соціалізації дитини.

Використання логопедичних комп'ютерних програм, комплексів, тренажерів та ігор, таких як «Лонгітюд», «Цицерон.ЛОГО діакорр 1», «ЛогоСвіт», «Звуковий калейдоскоп», «Починаю говорити», «Живий звук» та ін. дає змогу активізувати накопичення загальних знань, створює передумови для формування спрямованості пізнавальних інтересів, розширення активного і пасивного словника, підвищення загальної культури дошкільника.

Програмне та апаратне забезпечення надає низку матеріалів для корекції ФФНМ та організації діяльності, даючи кожній дитині можливість використовувати барвисті ілюстрації, які створюють мотиваційну основу, необхідну для ефективної групової роботи за допомогою зорово-моторної здатності формувати координацію та розподіляти увагу – один з чинників, що підвищують її ефективність.

Це один із чинників, що підвищують ефективність електронних засобів навчання в корекційно-розвитковій роботі.

Таким чином, сучасне апаратне та програмне забезпечення базується на найактуальніших методах профілактики та подолання мовленнєвих порушень у дітей, відкриваючи можливості для ранньої діагностики та корекції первинних мовленнєвих порушень дошкільного віку [3].

Для успішної корекції ФФНМ дітей дошкільного віку використовують різноманітні традиційні та не традиційні методики: артикуляційну гімнастику, логопедичні ляльки, казкотерапію, мовленнєву анімацію, скороговки, радіопередачі та комп'ютерні програми, присвячені логопедії. Давайте розглянемо їх докладніше.

Артикуляційна гімнастика (АГ) – це комплекс артикуляційних вправ, необхідних для правильної вимови, спрямованих на розвиток рухливості артикуляційних органів і зміцнення м'язів.

Б. Гріншпун висуває такі вимоги до проведення АГ: уміння швидко приймати потрібну артикуляційну позу, фіксувати її та поступово переходити в іншу позу; статичні й динамічні артикуляційні вправи; заняття повинні проводитися щоденно та займати 5-15 хвилин, залежно від віку дитини; вправи повинні бути контрольованими; виконувати їх слід сидячи перед дзеркалом протягом 10-15 секунд, 5-15 разів; вправи бажано виконувати під акомпанемент; темп артикуляційної гімнастики слід поступово збільшувати, комплекси мають бути ускладнені та збільшені.

Таким чином, логопедичні вправи є засобом навчання правильної вимови, і їхнє використання – один із перспективних напрямів логопедичної корекції мовленнєвих порушень у дітей дошкільного віку.

Оскільки основним видом діяльності дітей дошкільного віку є гра, використання логопедичних ляльок вважається одним із найактуальніших засобів корекції ФФНМ.

Логопедичні ляльки (ЛЛ) – це інструмент на логопедичних заняттях, який полегшує процес спілкування між логопедом та дитиною і використовується для комплексного розв'язання логопедичних, психокорекційних та загально розвивальних завдань. Індивідуальні та групові заняття з використанням ЛЛ можуть бути більш цікавими. На заняттях відпрацьовується звуко вимова, проводиться артикуляційна гімнастика, дітям пропонується в ігровій формі відгадувати загадки.

Діти розгадують загадки в ігровій формі, а мета ігор і занять з ЛЛ – сприяти підготовці артикуляційних органів до постановки звуків та їх автоматизації.

Таким чином, логопедичні ляльки як корекційний засіб можуть значно покращити формування та відновлення мовленнєвих функцій у дітей дошкільного віку з ФФНМ.

Казкотерапія – це терапевтичний метод узагальнення проблемних ситуацій, активізації ресурсів і потенціалу дитини, матеріалізації мрії та додання рішучості дитині в казковій атмосфері. В. А. Литвиненко визначає використання казок у корекційно-розвитковій роботі як розвиток пізнавальної активності, творчої діяльності, творчих завдань: формування

творчого ставлення до навколишнього світу, креативності як якості особистості, формування активної та соціально компетентної особистості, формування особистості з мовленнєвою компетенцією [6].

Казкотерапія має проводитися один раз на тиждень протягом 15-20 хвилин. Таким чином, казкотерапія впливає на саморозвиток і самовираження дитини дошкільного віку, формує гармонійну особистість, розширює світогляд дитини, сприяє формуванню ціннісних орієнтирів.

Логоанімація – це інноваційний корекційний метод, який впливає на свідомість та емоції дітей. Впровадження логоанімації в розвивальний і корекційний процес дає змогу ефективно поєднувати традиційні та сучасні корекційні методи, мотивуючи дошкільнят на активну фізичну діяльність із героєм логофільму, спрямовану на розвиток мовленнєвого дихання, просодичного мовлення та дрібної моторики. При впровадженні логоанімації, яка використовується на етапі корекційної роботи з диференціації звуків, доцільно залучати дітей до системи пригод і спрямовувати їхню діяльність на виконання різноманітних творчих завдань.

Таким чином, логоанімація мотивує дошкільнят на розвиток мовленнєвого дихання, просодичної сторони мовлення та дрібної моторики через різноманітні вправи, у яких діти беруть активну участь.

Модель логопедичної роботи з дітьми дошкільного віку з фонетико-фонематичним недорозвиненням мовлення включає в себе роботу за певними етапами.

Перший етап – корекційно-виховний, формування основних передумов артикуляції. Завданням на цьому етапі є розвиток кінематичної основи мовленнєвого дихання, артикуляції, ритму та артикуляційного апарату. Для цього використовується мовленнєва інформація у вигляді радіопередачі «Плітки на язиці». Радіопередача вирізняється неоднорідністю матеріалу, ігровим форматом і самостійною творчістю дітей. Лексичні теми радіопередачі відповідають програмі навчання і виховання. Мета впровадження радіопередач у корекційно-освітній процес полягає в тому, щоб діти мали змогу слухати радіопередачі вдома разом із батьками та закріпити знання, отримані на логопедичних заняттях у дошкільному віці. Процес впровадження радіопередач у корекційно-освітній процес включає підготовчі заняття з дітьми з використанням ігрових прийомів (ігрові ситуації, рольові ігри, радіодраматизації, прослуховування фрагментів дитячих радіопередач, прослуховування голосу ведучого радіопередачі). Під час використання цих ігрових ситуацій у логопедичній роботі з дітьми враховується необхідність самостійності та спонтанності у формуванні первісної готовності до сприйняття радіоповідомлень та інтересу до цього виду масової комунікації, а також у набутті нових вражень, розвитку

асоціативного мислення та творчого начала в мовленні. Завдання полягає в тому, щоб задовольнити ці потреби. Також проводиться підготовча робота з батьками щодо необхідності дотримуватися методичних рекомендацій щодо правильного проведення мовленнєвих вправ для дітей, які представлені у змісті радіопередачі. Впровадження радіопередачі в логопедичну роботу є особливо важливим для дітей, які через хворобу або травму деякий час не могли відвідувати логопедичні заняття [1].

Другий етап – корекційно-розвивальний, на якому відбувається розвиток мовленнєвого, фонематичного, лексичного та граматичного компонентів мовленнєвої системи та закріплення правильного мовлення. Мета даного етапу – формування та закріплення правильної вимови, корекція всіх компонентів мовленнєвої системи. У логопедичній роботі з дітьми старшого дошкільного віку використовуються логопедичні чистомовки та чистомовки із серії «Співочі трелі» та застосовуються на етапах автоматизації звуків (з метою чіткої артикуляції окремих звуків, складів, слів, речень, чистомовок тощо). До «Співочої трелі» входить система вправ, спрямованих на правильне відтворення складових структур і слів, засвоєння яких сприяє не тільки правильній вимові, а й розвитку фонематичних процесів. Одним із завдань «співочої трелі» є вокальна діяльність, коли діти проспівують звуки, склади, слова та піснеспіви під акомпанемент. Велика увага приділяється повторній вимові піснеспівів дітьми, особливо в складних звукосполученнях. Для формування правильної вимови дітей навчають сильно видихати голосні, розкривати зв'язки та правильно, чітко й швидко вимовляти приголосні. На цьому етапі як засіб корекції та розвитку мовлення дітям з ФФНМ надається відеоінформація у вигляді розробленого логотипу мультфільму «ЛілітаАрт-і-Шок». Під час перегляду на етапі диференціації мовлення діти беруть участь у пригодах головної героїні та виконують різні художньо-пізнавальні логопедичні вправи. Впровадження мультфільму в корекційно-логопедичний процес дає змогу не тільки ефективно поєднувати традиційні корекційні заходи із сучасними інноваційними, а й мотивувати дітей до активного виконання логопедичних вправ під час перегляду мультфільму, а також на логопедичних заняттях у дошкільному закладі. Результати проєктуються позитивними. Однією з особливостей використання логофільмів з метою диференціації мовлення стало наочне відображення інформації через візуалізацію пропонованого корекційно-розвивального матеріалу. При цьому використання відеоінформації для корекції ФФНМ у дітей старшого дошкільного віку є ефективним за умов спільної роботи логопеда, батьків і дошкільнят щодо досягнення корекційно-освітніх і корекційно-розвивальних результатів.

Третій етап – корекційно-освітній, на якому формуються навички аналізу звуків та слів, формування конкретних рухів руки та підготовки руки до письма. На цьому етапі використовується образотворча діяльність для формування відповідних базових процесів (малювання, пуантилізм, пальцеве малювання, групове малювання тощо, пов'язані з аналізом абстрактних понять). Для розвитку навичок фонемного аналізу передбачаються такі творчі завдання: малювання картинок із заданими звуками, визначення кількості та порядку звуків у намальованих об'єктах. Прикладне та графічне конструювання також використовується на інтегрованих заняттях (малювання, мозаїка, ліплення, креслення, вирізання, розрізні силуети тощо). Декоративне оформлення предметів (міні-іграшки, сувеніри зі штучних матеріалів, елементи орігамі, прикраси лялькового одягу, дитячі прикраси тощо), рослинний дизайн (композиції з рослин і гербарій), пісочна терапія (композиції з піску з дрібними іграшками, водою тощо).

Четвертий етап – мовленнєво-креативний, який проявляється у всіх видах зв'язного мовлення та мовленнєвої творчості, з розвитком навичок самостійного мовлення. Показниками мовленнєвої творчості є вміння створювати оригінальні твори (вірші, оповідання тощо). Спонтанність – показник розвитку творчого інтелекту дитини, що виявляється в художньо-мовленнєвій діяльності; самостійність і відповідальність – вибір і розв'язання різних завдань (без допомоги дорослого); специфічні форми мовленнєвої діяльності дітей. Зміст етапу полягає у створенні творчих ситуацій з метою розвитку самостійного мовлення, творчих здібностей і мовленнєвих навичок. Розвиток творчого мовлення здійснюється через використання театралізовано-ігрової діяльності, казкотерапії (розігрування та перегляд міні-вистав, дитяча імпровізація, ігри-драматизації, творчі та ігрові мовленнєві ситуації тощо) [8].

Результатом застосування театралізовано-ігрової діяльності можуть бути постановки театралізованих міні-вистав за сюжетами казок «Рукавичка», «Колобок», «Івасик-Телесик», в яких брати участь можуть діти разом з батьками. Відтак, це створює необхідні умови для самостійного креативного мовлення дітей (вільне оволодіння мовленням у соціально-побутових та навчальних ситуаціях; ініціативність спілкування; побудова зв'язного висловлювання в процесі публічних виступів тощо).

Висновки. Аналіз літератури та логопедичної практики показує, що раннє виявлення фонетико-фонематичного недорозвинення мовлення у дітей дошкільного віку є необхідною умовою корекції затримки мовленнєвого розвитку в дітей дошкільного віку та попередження втрати навичок грамотного письма в майбутньому.

Для досягнення цієї мети використовуються традиційні та нетрадиційні логопедичні методики. Наприклад, логопедичні вправи є засобом навчання

правильної вимови, і їх застосування – один із перспективних напрямів логопедичної корекції мовленнєвих порушень у дітей дошкільного віку. Казкотерапія використовується для узагальнення проблемних ситуацій, активізації ресурсів і дитячого потенціалу, матеріалізації мрії, усвідомлення дітьми своєї цілеспрямованості, своєї позиції та цінностей.

Радіомовлення сприяє розвитку пізнавальних інтересів дошкільнят, їхньої здатності адекватно оцінювати, формулювати та розширювати свій комунікативний досвід з навколишнім соціумом.

Використання сучасного аудіовізуального обладнання дає змогу попереджувати та долати мовленнєві порушення, забезпечує ранню діагностику та корекцію первинних порушень мовлення в дошкільному віці, сприяє більш ефективному формуванню ключових компетенцій дитини.

Література:

1. Литвиненко В. А. Корекція фонетико-фонематичного недорозвинення мовлення дітей дошкільного віку засобами артпедагогіки. Суми: ПП Кубраков С. Г., 2013. 144 с.
2. Мовчан Н. Фонетико-фонематичне недорозвинення мовлення: робота з дітьми старшої логопедичної групи. *Дефектолог*. № 7. 2015. С. 19-31.
3. Нетьосов С. І. Використання програмно-апаратного забезпечення в процесі корекції вад слуху та мовлення у дітей. *Інформаційні технології і засоби навчання*. Т. 54 (4) 2016, с. 72-82. <http://journal.iitta.gov.ua>
4. Рання логопедична корекція: навч.-метод. посіб./ МОН України, Уманський держ. пед. ун-т імені Павла Тичини, Каф. спец. та інклюзивної освіти; уклад. Л. А. Черніченко. Умань: Візаві, 2020. 150 с.
5. Рібцун Ю. В. Дошкільнятко: корекційно-розвивальна та навчально-виховна робота з дітьми з фонетико-фонематичним недорозвитком мовлення: навч.-метод. посіб. К. 2014. 238 с.
6. Рібцун Ю. В. Особливості фонематичної складової мовлення дітей середнього дошкільного віку із ФФНМ. *Науковий часопис НПУ ім. М.П. Драгоманова*. К. № 18. 2011, С. 208-212.
7. Рібцун Ю. В. Професійний довідник учителя-логопеда дошкільного навчального закладу. Харків: Основа. 2013. 239 с.
8. Логопедія : підручник. За ред. М. К. Шеремет. Вид. 5-те. Київ : Видавничий Дім «Слово», 2018. 856 с.

References:

1. Litvinenko, V. A. (2013). *Korekcija fonetiko-fonematičnogo nedorozvinennja movlennja ditej doshkil'nogo viku zasobami artpedagogiki* [Correction of phonetic-phonemic speech underdevelopment of preschool children by means of art pedagogy]. Sumi: PP Kubrakov S. G. [in Ukrainian].
2. Movchan, N. (2015). *Fonetiko-fonematične nedorozvinennja movlennja: robota z dit'mi starшої logopedičnoї grupi* [Phonetic-phonemic underdevelopment of speech: work with children of the senior speech therapy group]. *Defektolog - Defectologist*, 7, 19-31 [in Ukrainian].

3. Net'osov, S. I. (2016). Viktoristannja programno-aparatnogo zabezpechennja v procesi korekcii vad sluhu ta movlennja u ditej [The use of software and hardware in the process of correcting hearing and speech defects in children]. *Informacijni tehnologii i zasobi navchannja - Information technologies and teaching aids*, 54 (4), 72-82. Retrieved from <http://journal.iitta.gov.ua> [in Ukrainian].

4. Chernichenko, L. A. (2020). *Rannja logopedichna korekcija [Early logopedic correction]*. Uman': Vizavi [in Ukrainian].

5. Ribcun, Ju. V. (2014). *Doshkil'njatko: korekcijno-rozval'na ta navchal'no-vihovna robota z dit'mi z fonetiko-fonematchnim nedorozvitkom movlennja [Preschoolers: corrective and developmental and educational work with children with phonetic and phonemic underdevelopment of speech]*. K. [in Ukrainian].

6. Ribcun, Ju. V. (2011). Osoblivosti fonematchnoï skladovoï movlennja ditej seredn'ogo doshkil'nogo viku iz FFNM [Peculiarities of the phonemic component of speech of middle preschool children with FFNM]. *Naukovij chasopis NPU im. M.P. Dragomanova - Scientific journal of the NPU named after M.P. Drahomanova*, 18, 208-212. [in Ukrainian].

7. Ribcun, Ju. V. (2013). *Profesijnij dovidnik uchitelja-logopeda doshkil'nogo navchal'nogo zakladu [Professional guide of a speech therapist teacher of a preschool educational institution]*. Harkiv: Osnova [in Ukrainian].

8. Sheremet, M. K. (2018). *Logopedija [Speech therapy]*. (vol. 1-5). Kiïv : Vidavnichij Dim «Slovo» [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 378.147:37.013.74:001.891.3

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-247-260](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-247-260)

Басюк Наталія Анатоліївна кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри початкової освіти та культури фахової мови, Житомирський державний університет імені Івана Франка, вул. Велика Бердичівська, 40, м. Житомир, 10008, тел.:(041) 243-14-17, <https://orcid.org/0000-0002-5964-6098>

РОЗВИТОК ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ В МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ ЯК ПІДГОТОВКА ДО ЗДІЙСНЕННЯ ГУМАННО-ЕТИЧНОЇ ПОВЕДІНКИ

Анотація. У статті розкривається погляд на емоційний інтелект як основу гуманно-етичної поведінки вчителя початкової школи. З'ясовано, що молоді вчителі у своїй професійно-педагогічній діяльності найчастіше стикаються з труднощами емоційного плану, до вирішення яких є недостатньо підготовленими. Це викликає ігнорування принципами гуманізму, порушення педагогічної етики й такту. Причиною проявів нетактовності й етико-педагогічних помилок є, насамперед, недостатня сформованість навичок емоційного інтелекту в педагога: недостатній розвиток умінь вчасно розпізнати й усвідомити власні емоції, самоконтролю, емоційно-вольової саморегуляції, вмінь виражати власні емоційні реакції безпечно й екологічно, визначати за зовнішніми ознаками емоційний стан молодших школярів, передбачати наслідки власної емоційної поведінки, проявляти емпатію по відношенню до дітей та інших учасників освітнього процесу. Учитель з низьким рівнем емоційного інтелекту не здатен до ефективної педагогічної комунікації й побудови ефективної взаємодії на засадах довіри й партнерства.

У статті подається авторська дефініція поняття «емоційний інтелект учителя початкової школи». Під ним розуміється професійно значуща, динамічна, інтегральна особистісна властивість, яка на основі когнітивної обробки внутрішньої та зовнішньої емоційної інформації забезпечує усвідомлене регулювання власного емоційного стану та емоцій інших людей з метою встановлення продуктивної педагогічної взаємодії та задля досягнення особистісної і професійної успішності.

Показано, що емоційний інтелект є основою для формування емоційно-етичної компетентності як професійної компетентності вчителя початкових класів, передбаченої Професійним стандартом. У своїй емоційній поведінці фахівець повинен орієнтуватися на вікові психологічні особливості емоційної

сфери молодших школярів, серед яких: надмірна емоційність, відкритість у прояві емоцій, невміння керувати власними емоціями, слабкий розвиток волі, емоційна залежність від учителя, потреба в позитивних емоціях, здатність до наслідування характерних для них рис свого вчителя.

Недостатній розвиток емоційного інтелекту вчителя початкової школи обумовлює появу етико-педагогічних порушень, формою вираження яких є крик, образи, залякування, нетактовні зауваження, приниження, глузування, інші маніпулятивні дії, які виходять за межі етики і є свідченням антипедагогічної поведінки вчителя. Фахівець несе повну відповідальність за вираження власних емоцій і наслідки своєї поведінки та має передбачати їх вплив на учнів. Підготовка майбутнього вчителя початкової школи до реалізації основних засад гуманістичної педагогіки здійснюється під час здобуття професії, а отже, розвиток емоційного інтелекту в майбутніх фахівців – першочергове завдання закладів вищої педагогічної освіти.

Ключові слова: емоційний інтелект, майбутній вчитель початкової школи, вчитель, гуманізм, етико-педагогічні помилки, психологічне насильство.

Basiuk Nataliia Anatoliivna Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Primary Education and Culture of Professional Language, Zhytomyr Ivan Franko State University, St. Velyka Berdychivska, 49, Zhytomyr, 10008, tel.:(041) 243-14-17, <https://orcid.org/0000-0002-5964-6098>

DEVELOPMENT OF EMOTIONAL INTELLIGENCE IN FUTURE PRIMARY SCHOOL TEACHERS AS PREPARATION FOR PERFORMING HUMANE AND ETHICAL BEHAVIOR

Abstract. The article reveals a view of emotional intelligence as the basis of humane and ethical behavior of an elementary school teacher. It was found that young teachers in their professional and pedagogical activities most often face difficulties of an emotional level, to solve which they are not sufficiently prepared. This causes ignoring the principles of humanism, violation of pedagogical ethics and tact. The reason for the manifestations of tactlessness and ethical and pedagogical errors is, first of all, insufficient development of emotional intelligence skills in the teacher: insufficient development of the ability to recognize and understand one's own emotions in a timely manner, self-control, emotional-volitional self-regulation, the ability to express one's own emotional reactions safely and ecologically, to determine by external signs the emotional state of younger schoolchildren, predict the consequences of their own emotional

behavior, show empathy towards children and other participants in the educational process. A teacher with a low level of emotional intelligence is not capable of effective pedagogical communication and building effective interaction based on trust and partnership.

The article presents the author's definition of the concept of "emotional intelligence of an elementary school teacher." It is understood as a professionally significant, dynamic, integral personal property that, on the basis of cognitive processing of internal and external emotional information, provides conscious regulation of one's own emotional state and the emotions of other people in order to establish productive pedagogical interaction and to achieve personal and professional success.

It is shown that emotional intelligence is the basis for the formation of emotional and ethical competence as a professional competence of a primary school teacher, provided for by the Professional Standard. In his emotional behavior, the specialist should focus on the age-related psychological features of the emotional sphere of younger schoolchildren, including: excessive emotionality, openness in the expression of emotions, inability to manage one's own emotions, weak development of the will, emotional dependence on the teacher, the need for positive emotions, the ability to imitate characteristic for them, the trait of their teacher.

Insufficient development of the emotional intelligence of a primary school teacher leads to the emergence of ethical and pedagogical violations, the form of expression of which is shouting, insults, intimidation, tactless remarks, humiliation, mockery, other manipulative actions that go beyond ethics and are evidence of the teacher's anti-pedagogical behavior. The specialist bears full responsibility for the expression of his own emotions and the consequences of his behavior and must anticipate their impact on students. The preparation of the future primary school teacher for the implementation of the basic principles of humanistic pedagogy is carried out during the acquisition of a profession, and therefore, the development of emotional intelligence in future specialists is the primary task of institutions of higher pedagogical education.

Keywords: emotional intelligence, future primary school teacher, teacher, humanism, ethical and pedagogical mistakes, psychological violence.

Постановка проблеми. У сучасному українському суспільстві доброти, милосердя, співчуття, великодушності стає дедалі менше. Російсько-українська війна, соціальна несправедливість і нерівність, екологічні катастрофи тільки посилюють цю тенденцію. Американський психолог, професор Гарвардського університету Дж. Каган вважає, що людина від народження запрограмована робити добро і проявляти співчуття. Її мозок

працює за біологічною програмою, в якій одне з перших місць займає здатність створювати нейронні зв'язки, що відповідають за емоційне співпереживання, пов'язане з соціальною взаємодією і дотриманням моральних норм, тобто емпатію. У своїй теорії розвитку моральності у дітей науковець прийшов до висновку, що моральна поведінка особистості має ірраціональну основу.

Схожих поглядів дотримувався Ч. Дарвін, наголошуючи на природному походженні милосердя. Він розглядав його як найбільш розвинений і генетично успадкований інстинкт, який змушує людину допомагати іншому заради неї ж самої, що дає можливість створювати сприятливі умови для виживання виду. Таким чином, схильність до милосердної і співчутливої поведінки є внутрішньовидовим захистом людства й усього живого. Ще один американський професор Д. Келтнер, директор Центру досліджень доброти, говорить, що піклування про іншого складає основу сутності людини. Однак, продовжує він, у суспільстві сформувався пріоритет індивідуального над колективним. Культивує цінності індивідуалізму, людина дбає про особисту вигоду, прагне до індивідуальних благ, нехтуючи потребами й емоціями оточуючих. А звідси – ворожість і агресивність по відношенню до іншого, заздрість, обман, гнів, злість, байдужість, насилля.

Отже, постає необхідність утвердження гуманістичних цінностей добра, співчуття, милосердя, турботи про інших, совісті, відповідальності. Основні принципи гуманізму: визнання людини найвищою соціальною цінністю; віра в людину та її можливості; повага до прав і свобод людини; свобода, щастя, рівність. Відомий польський науковець Богуслав Сліверські пише: «Насильство породжує насильство: той, кого в дитинстві били та принижували, будучи дорослим, повторить сценарій гноблення проти своїх дітей чи підлеглих» [1]. Щоб у подальшому житті діти не боялися зовнішнього світу й не спілкувалися мовою насильства, в першу чергу школа має створити емоційно безпечне й комфортне для навчання й виховання середовище, в якому немає образ, принижень, психологічних й фізичних небезпек і ризиків. Обов'язок вчителя – забезпечити ці умови. Крикливий та роздратований вчитель, який не вміє стримувати власні негативні емоції, не вміє керувати собою в напружених ситуаціях, не може гарантувати емоційну безпеку й соціальну гармонію в учнівському колективі. Особливо це стосується дітей молодшого шкільного віку, які, в силу свої вікових особливостей, не можуть протистояти емоційному та інтелектуальному тиску педагога та характеризуються низкою специфічних особливостей емоційно-вольової сфери. З огляду на це актуального значення набуває необхідність розвитку емоційного інтелекту в майбутніх учителів початкової школи як основи гуманно-етичної поведінки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасна гуманістична педагогіка ґрунтується на засадах класичної педагогіки А. Дістервега, Я.-А. Коменського, Я. Корчака, А. Макаренка, Й.-Г. Песталоцці, Ж.-Ж. Руссо, Г. Сковороди, К. Ушинського та ін. На розвиток гуманістичної педагогіки значний вплив справила гуманістична психологія. Розроблена її представниками «Я-концепція» розглядалась як внутрішнє утворення особистості, що постулює систему уявлень індивіда про самого себе і є важливим чинником детермінації поведінки. Вона відіграє активну роль у самотановленні й самоутвердженні особистості. Зокрема, представники гуманістичної психології А. Маслоу, К. Роджерс, В. Франкл запевняли, що повноцінне виховання дитини неможливе без розкриття її власного потенціалу, становлення самосвідомості, самореалізації й самоутвердження. Гуманістичні ідеї педагогів-новаторів Ш. Амонашвілі, О. Захаренка, С. Лисенкової, В. Сухомлинського складають основу педагогіки співробітництва. В сучасній педагогіці гуманізація освіти науковцями (Г. Балл, С. Кончаренко, В. Кремень, О. Савченко та ін.) розуміється як створення максимально сприятливих умов для самовизначення підростаючої особистості, розкриття й розвитку її здібностей, уважне ставлення до її внутрішнього світу, турботу про здоров'я.

Мета статті – розкрити погляд на проблему емоційного інтелекту як основу гуманно-етичної поведінки вчителя початкової школи, обґрунтувати необхідність розвитку емоційного інтелекту у студентів на етапі здобуття професії.

Виклад основного матеріалу дослідження. Гуманно-етична поведінка вчителя передбачає поєднання доброго й гуманного відношення до дітей з акцентом на повазі до особистості кожного учня (його індивідуальних особливостей, прагнень, думок) і дотримання норм і принципів професійно-педагогічної етики й такту.

Гуманізм професійної діяльності вчителя як один з принципів педагогічної етики пов'язаний не лише з індивідуальністю учня. Він стосується насамперед особистості педагога і саме – його емоційно-чуттєвої сфери. Емоції й почуття допомагають педагогу налагоджувати зв'язок з учнями та іншими учасниками освітнього процесу, з самим собою, виражати оціночне ставлення до моральних явищ, співчувати, любити й поважати дітей, заохочувати до навчання, розкривати їх природні обдарування, впливати на психофізичний стан вихованців. За допомогою емоцій вчитель передає схвалення або осуд, невдоволення або обурення. Однак сліпе й інстинктивне слідування власним емоціям може призвести до помилкових дій учителя, проявів нетактовності, тому їх потрібно пропускати через фільтр свідомості. Л. Мельничук [2, с. 53] пропонує перелік основних ознак педагогічного такту, що відрізняють його від нетактовності: природність і

простота спілкування без фамільярності; довіра без потурання; серйозність тону без натягнутості; іронія і гумор без насмішкватості; вимогливість без дріб'язкової прискіпливості, грубості; доброзичливість без залицяння; діловий тон без дратівливості; своєчасність виховного впливу без поспішності; принциповість і наполегливість без упертості; уважність і чуйність до учнів без підкреслення цього; навчання без підкреслення своєї переваги в знаннях і уміннях; вислуховування без вираження байдужості.

Після закінчення навчання в закладі вищої педагогічної освіти молоді вчителі нерідко зустрічаються з багатьма труднощами професії. Найчастіше – це труднощі, пов'язані з емоційним аспектом професійної педагогічної діяльності: керування власними емоціями, недостатня сформованість навичок самоконтролю, невміння грамотно демонструвати учням свої почуття та емоції, неволодіння невербальними засобами комунікації, недостатній розвиток умінь визначати емоційний стан школярів за зовнішніми сигналами тощо. Причину такого стану слід шукати в недооцінюванні емоційної складової освітнього процесу в умовах вищої школи й неповну готовність до зустрічі з проблемами такого роду. Зрозуміло, що на практиці це призводить до ряду етико-педагогічних помилок у комунікації. Вчорашній студент, який нещодавно був ярим прибічником гуманістичної педагогіки, демократичного стилю спілкування й гостро критикував учителів за певні моменти педагогічного спілкування, за кілька років роботи в школі перетворюється на педагога з нотками авторитаризму. Він прагне взяти дисципліну в класі під свій суворий контроль, дратується через власну безпорадність перед класом й неможливість вгамувати дітей, дратується через дитячі пустощі і їх небажання беззаперечно виконувати його вказівки і розпорядження, відчуває невдоволення від неухважності й повільної реакції учнів тощо. Нерідко своє роздратування вчитель переносить на молодших школярів, зривається на крик, використовує образливі й принизливі репліки, саркастичні висловлювання, залякує, погрожує. Цим він завдає душевних ран школярам, створює атмосферу непорозуміння, відчуження, неприязні, провокує конфлікти з учнями та їх батьками, підриває систему довірливих взаємостосунків та власний авторитет. Характерно, що сам педагог упевнений у правильності власної поведінки і в тому, що працює найпрогресивнішим чином, оскільки підміна педагогічних поглядів і переконань відбувається непомітно для нього самого. Стає очевидним, що за таких умов учитель виступає найбільш травмуючим чинником для учнів. Неетична поведінка вчителя може також стати причиною психологічних травм, неврозів, апатії, зниження продуктивності, емоційної напруженості, небажання дитини відвідувати школу. На фізичному рівні це проявляється у формі психосоматичних захворювань. Прикметно, що

в результаті такої його поведінки страждають не тільки учні, але й сам учитель. У нього виникає стресовий стан, нездорове усвідомлення залежності професійного самопочуття від поведінки учнів, незадоволення власною педагогічною працею.

Сформованості у вчителя початкової школи умінь будувати партнерську взаємодію з дітьми, здатності керувати власним емоціями, вирішувати конфліктні ситуації ненасильницьким шляхом, безпечно взаємодіяти з усіма учасниками освітнього процесу вимагає Професійний стандарт за професіями «Вчитель початкових класів закладу загальної середньої освіти», «Вчитель закладу загальної середньої освіти», «Вчитель з початкової освіти (з дипломом молодшого спеціаліста)». Перераховані здатності узагальнено терміном «емоційно-етична компетентність». Вона базується на емоційному інтелекті. Розвивати емоційний інтелект у майбутніх фахівців початкової школи – означає водночас працювати над розвитком їх емоційно-етичної компетентності.

Тривалість емоцій дуже коротка: від долі секунд до кількох хвилин. Однак їх вплив на поведінку людини дуже сильний. Завдяки своїй потужній силі вони здатні суттєво впливати на повсякденні дії, здоров'я і стосунки з іншими. Вони можуть активізувати людину, збільшувати її продуктивність і в результаті привести до успіху. Занадто сильні й неконтрольовані емоції можуть викликати руйнівну для себе й інших поведінку, бути джерелом необдуманих рішень і конфліктів. Корінь проблеми криється не в самій емоційно напруженій ситуації, а в тому, як людина ставиться до цієї ситуації і як діє: долає хвилювання, незадоволеність, розчарування, інші емоційні реакції, мобілізує свій розум, почуття, волю, що дозволяє їй діяти спокійно, врівноважено і розумно в конкретних обставинах, як справляється зі своїми злетами й падіннями після пережитого стресу і чи здатна швидко відновитися, мотивувати себе до життя і рухатися далі. Щоб мінімізувати шкідливий вплив емоцій й ефективно поводитись під час та після емоційно критичної або стресової ситуації, потрібно набути навичок емоційного інтелекту. Для майбутнього вчителя початкової школи оволодіння навичками емоційного інтелекту є профілактикою від можливих негараздів, з якими він зустрінеться в майбутній професії.

Під емоційним інтелектом вчителя початкової школи ми розуміємо професійно значущу, динамічну, інтегральну особистісну властивість, яка на основі когнітивної обробки внутрішньої та зовнішньої емоційної інформації забезпечує усвідомлене регулювання власного емоційного стану та емоцій інших людей з метою встановлення продуктивної педагогічної взаємодії та задля досягнення особистісної і професійної успішності.

Американський журналіст і психолог Д. Гоулман у 90-х роках минулого століття, розмірковуючи над структурою емоційного інтелекту, який він пізніше визначив як емоційна компетентність, включив до її складу п'ять компонентів:

1) самопізнання – здатність ідентифікувати свої емоції, свою мотивацію під час прийняття рішень, пізнавати свої слабкі і сильні сторони, визначати власні цілі й життєві цінності.

2) саморегуляція – здатність здійснювати контроль над власними емоціями, стримувати емоційні імпульси.

3) мотивація – здатність прагнути досягнути мети не заради зовнішніх стимулів, а заради самого факту її досягнення.

4) емпатія – здатність враховувати емоційний стан інших людей під час прийняття рішень, а також здатність співпереживати іншим.

5) соціальні навички – здатність будувати гармонійні стосунки з іншими людьми, спрямовувати їх в бажаному напрямку.

Українська дослідниця В. Зарицька [3] виокремлює сім загальних ознак, які свідчать про наявність в особистості емоційного інтелекту. До них відносяться:

- адекватність реакцій особистості на будь-які явища чи ситуації;
- здатність оцінювати емоційні реакції інших людей на предмети, явища, об'єкти, конкретні ситуації;
- здатність визначати роль емоцій у житті людини;
- здатність проявляти емоції відповідно до ситуації або всупереч їй;
- здатність контролювати свої емоції;
- здатність розпізнавати і керувати емоціями інших людей;
- здатність особистості використовувати емоції для досягнення поставленої мети.

Найсуттєвішими ознаками високого рівня розвитку емоційного інтелекту особистості В. Зарицька називає наступні: особистість виражає свої почуття чітко й прямо; не боїться виражати невпевненість і страхи; вміє пояснювати невербальні сигнали, які використовуються при спілкуванні; вміє висловити розчарування, не образивши співрозмовника; здатна контролювати свої страхи, хвилювання, невпевненість та інше; уважна до небезпек, турбот, думок інших; здатна розпізнавати мотиви емоцій та приховані емоції; обережна й тактовна у своїх емоційних реакціях; врівноважує свої почуття з розумом, логікою і реальністю; незалежна, впевнена у собі; оптимістична, не дозволяє невдачам пригнічувати себе внутрішньо і зовнішньо [3, с. 79.].

На етапі професійної підготовки варто звернути увагу майбутніх учителів початкової школи на вікові психологічні особливості емоційної

сфери учнів молодшого шкільного віку. Фахівець має чітко усвідомлювати і враховувати їх у своїй повсякденній роботі. По-перше, молодші школярі живуть емоціями. Це проявляється в тому, що вони відкриті й довірливі, нестримні у прояві власних емоцій, імпульсивні, бурхливо реагують на емоційні чинники, ще не вміють достатньою мірою приховувати власні переживання й керувати власними емоційними реакціями, хоча здатність до цього упродовж навчання в початковій школі зростає. Поступово в учнів з'являється здатність до емоційно-вольової регуляції власних небажаних емоційних реакцій. У період молодшого шкільного віку активно розвиваються вищі почуття – моральні й соціальні. По-друге, молодші школярі оцінюють свого першого вчителя не за його професійною компетентністю, а на рівні почуттів. Якщо вони відчують, що вчитель добрий, позитивний, любить їх, підтримує, поважає особистий простір, вони дарують свою любов у відповідь. По-третє, молодші школярі легко переймаються настроєм свого педагога. Крім того, для них властива сильна емоційна залежність від нього, що проявляється у прагненні отримати похвалу від вчителя, бути в полі його зору, відчувати тактильні дотики, в бажанні розповісти учителю свої думки і почуття, найзаповітніше й сокровенне, попросити про допомогу. О. Лелюх-Степанчук [4] відзначає, що молодшим школярам властива здатність відчувати емоційний голод – потребу в позитивних емоціях вчителя. Якщо ця потреба не задовольняється, дитина прагне компенсувати її за рахунок спілкування з іншими дітьми прямо-таки на уроці. Оскільки вольові навички в молодшому шкільному віці не достатньо розвинені, дитина не може протистояти своєму непереборному бажанню поспілкуватися. Проте це сприймається незрілим педагогом як порушення поведінки й викликає у нього роздратування й гнів.

Ще одна важлива специфічна особливість молодших школярів проявляється в тому, що учні здатні наслідувати значимі для них характерні риси свого вчителя, його поведінку, що стимулює їх до формування цінних особистісних якостей. Особливо це помітно при переході в середню школу. За стилем спілкування учнів можна вгадати, хто був класоводом у них у початковій школі. Якщо перша вчителька життєрадісна, помірна в прояві емоцій, в міру експресивна, врівноважена, то такі ж експресивні ознаки спостерігаються в молодших школярів. Якщо вчителька занадто енергійна, сувора, демонструє класу надмірний негатив, такими ж емоційними проявами характеризуються учні.

Вчитель початкових класів займає першочергове місце в житті дитини. Він користується неабияким авторитетом. Йому беззаперечно довіряють, обожають і поважають. Його слухають з благоговінням, до нього звернені очікування вищої справедливості, він владний і турботливий одночасно.

Науковець А. Адлер відносить вчительську професію до так званих кратичних професій (з грецького «кратос» - влада).

Дуже важливо проінформувати студентів про значення вчителя початкової школи у створенні атмосфери психологічного комфорту і підтримки у класі. Виходячи з найкращих спонукань, бажаючи, щоб діти стали вихованими, освіченими, ідеальними, учитель починає змінювати у них те, що йому не подобається. При цьому він може забувати про толерантність й повагу до дитини, її думок, почуттів, переступаючи кордон між звичайним виховним впливом і педагогічним насильством та займаючи при цьому позицію сили й домінування. Реалізації такої стратегії сприяє низький рівень розвитку його емоційного інтелекту. Несформованість навичок емоційного інтелекту у педагога, які включають уміння вчасно розпізнати й усвідомити власні емоції, навички самоконтролю й саморегуляції, вміння виражати власні емоційні реакції безпечно й екологічно, тобто без шкоди для інших, вміння визначати за зовнішніми ознаками емоційний стан школярів, передбачати наслідки власної емоційної поведінки, проявляти співчуття й співпереживання по відношенню до дітей, здатна призвести до негативних результатів у педагогічній діяльності. Постійна критика, прискіпливість, завищені вимоги породжують у дитини невпевненість і замкнутість. Гучні крики, образи, залякування, маніпуляції, глузування, нетактовні зауваження щодо інтелектуальних здібностей, зовнішнього вигляду, на адресу батьків можуть викликати у школярів емоційні травми, проблеми у поведінці, нездатність зосереджуватись і запам'ятовувати навчальний матеріал, знижують навчальну мотивацію, викликають агресію й бажання захиститись. Така поведінка педагога є відхиленням від норми. Вона виходить за межі етики і є свідченням антипедагогічних дій.

Крик – один з видів психологічного насильства. За своїм впливом на дитячу особистість він прирівнюється до фізичних покарань. В. Сухомлинський зазначав, що крик – це вірна ознака відсутності культури людських відносин. Причини педагогічного крику – емоційна невірноваженість, нервові виснаження, втома, власне безсилля. По суті, це відбувається тому, що вчитель безпорадний перед внутрішнім роздратуванням, власним емоційним станом і ситуацією, викликаних незнанням дієвих методик налагодження дисципліни в класі, організації спільної творчої діяльності, прийомів ефективної комунікації, засобів ефективного психологічного впливу на учнів, індивідуальних і вікових особливостей молодших школярів, надмірною емоційністю самого вчителя, недостатнім розвитком його комунікативних навичок тощо. Лякає те, що використання педагогом крику перетворюється у звичку, стає стереотипом

поведінки. Поступово схожа реакція з'являється з незначного приводу. Л. Хоружа, описуючи етико-педагогічні помилки вчителя початкових класів, зазначає, що вони «мають не лише ситуативний, випадковий характер, а й закріплюються на рівні свідомості, вмінь і навичок. ... У загальному плані вони унеможливають вироблення гуманістичної стратегії педагогічної діяльності (планування, цілеутворення, відбір навчального змісту) і тактики професійної педагогічної дії (вибір методів і прийомів педагогічної взаємодії, способів організації навчальної діяльності школярів, створення емоційно-сприятливого тла навчання» [5, с. 38.].

Залякування – ще один насильницький прийом у педагогічній комунікації, який дозволяє контролювати вихованців за допомогою страху. Залякування змушує дитину жити у постійному страху покарання, викликає бажання приховувати справжній стан речей, свої думки й почуття з метою бути для вчителя зручним, чемним, правильним. У школяра гальмується здатність розмірковувати, вибудовувати причинно-наслідкові зв'язки. Це неминує призводить до формування неадекватної, насамперед заниженої, самооцінки, неконтрольованої аутоагресії, невміння досягати успіху. Дослідниця Ж. Власюк стверджує: «Образ дитини, яку несправедливо скривдили, може стати причиною асоціальної або агресивної поведінки» [6]. Крики, залякування, погрози ґрунтуються на почутті страху покарання, який, у свою чергу, ґрунтується на інстинкті самозбереження. Страх паралізує, змушує приймати на віру всі слова учителя-маніпулятора. Ще давньогрецький філософ Арістотель говорив, що «страх – це очікування зла». Слово «очікування» означає «невідомість», тобто відсутність чіткого бачення ситуації. Це ставить молодшого школяра у стан невпевненості та небезпеки. Для ще не сформованої особистості молодшого школяра такі психологічні маніпулятивні дії, що йдуть від авторитетного, значущого дорослого, яким є вчитель початкових класів, особливо небезпечні. Вони схожі на «гру на струнах дитячих почуттів» [7].

О. Литвинчук трактує маніпуляцію як «психологічний вплив на людину, коли приховуються мотиви, цілі, сам факт впливу, використовується психологічна сила, гра на слабкостях для досягнення власних результатів, а також вносяться зміни у мотиваційну структуру іншої людини (спонука до здійснення спроектованих маніпулятором дій)» [8]. Різниця між маніпуляцією і діалогом полягає в наступному: у діалозі враховуються потреби, почуття, думки, позиція іншої людини; при маніпуляції перше місце посідають власні інтереси, а увага фокусується на слабкостях інших. У своєму посібнику В. Зливков і С. Лукомська [9] виділяють сім видів маніпуляції, які мають місце у спілкуванні:

1) Маніпуляція любов'ю – полягає в тому, що на одну чашу терезів покладено любов, а на іншу – певна умова. Наприклад, «Якщо ви мене

любите, то будете виконувати все, що я скажу», «Не будеш слухатися – не любитиму тебе». Дитина усвідомлює, що її люблять не за те, що вона є, а за те, що вона слухняна, виконує вказівки й вимоги дорослих. Любов батьків, учителя сприймається як умова, яку потрібно заслужити або обміняти на слухняність.

2) Маніпуляція страхом. Педагог-маніпулятор змальовує в дитячій свідомості зручну для нього картину, певну загрозу, що базується на брехні й страху. Це дозволяє йому підпорядкувати дитячу волю й управляти нею.

3) Маніпуляція невпевненістю у собі – ґрунтується на акцентуванні слабкостей і недоліків дитини, що викликають у неї глибокі емоційні переживання.

4) Маніпуляція почуттям провини і сорому. Наприклад: «Через тебе наш клас не зайняв першість у шкільному читацькому конкурсі», «Через вас у мене болить голова». Така форма маніпулятивних дій розрахована на те, щоб викликати у дитини почуття провини, відчуття зловживання довірою і позитивним ставленням до неї й непереборне бажання загладити свою помилку «гарними» вчинками.

5) Маніпуляція лестоцями.

6) Маніпуляція почуттям жалю.

7) Маніпуляція на «правилах пристойності» – спрямовується на те, щоб людина постійно концентрувалась на оцінці іншими людьми її вчинків і їх ставленні до неї, а не на власній персоні. Наприклад: «Чоловіки не плачуть», «Старших потрібно слухати», «Про себе варто думати в останню чергу».

Вчитель початкової школи є відповідальним за вираження власних емоційних реакцій і наслідки своєї поведінки, їх вплив на учнів. Його дії мають спрямовуватись на блокування негативних Я-пристрасстей, мобілізацію уявлення поставити себе на місце учня й прояв емпатії до нього, збереження міжособистісної злагоди у взаємодії. Перший учитель має бути для молодших школярів прикладом і зразком у всьому і, зокрема, у прояві своїх емоцій.

Висновки. Таким чином, крики, залякування, приниження, інші маніпулятивні дії є несумісними з гуманістичною педагогікою. Розвинений емоційний інтелект у поєднанні з розвитком емоційної та ціннісно-сислової сфери вчителя початкової школи є його «захистом» від етико-педагогічних порушень. Високий рівень розвитку емоційного інтелекту гарантує успішну побудову педагогічної взаємодії на засадах принципів гуманізму й професійно-педагогічної етики й такту. Підготувати майбутнього вчителя початкової школи до здійснення гуманно-етичної поведінки – означає розвивати у нього емоційний інтелект. А це вже – першочергове завдання

професійної підготовки, що здійснюється в закладах вищої педагогічної освіти.

Перспективу подальшої роботи ми бачимо в досконалому вивченні проблеми розвитку емоційного інтелекту майбутніх учителів початкової школи в умовах університету, розробці його теоретичної та експериментальної моделі та технологій, спрямованих на набуття, удосконалення та зміцнення навичок емоційного інтелекту, що дозволить фахівцю в самостійній професійній діяльності уникнути деструктивних способів педагогічного впливу на учнів.

Література:

1. Сліверські Богуслав. Про наслідки чорної педагогіки та надію на розвиток її кордальної антитези. *Вісник кафедри ЮНЕСКО «Неперервна професійна освіта XXI століття»*. 2022. Вип. 5. С. 67 – 74.
2. Мельничук Л. Б. Педагогічна етика вихователя закладу дошкільної освіти та протидія булінгу : навч.-метод посіб. для студентів педагогічного факультету спеціальності 012 Дошкільна освіта. Рівне : Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янука, 2021. 92 с.
3. Зарицька В. В. Ознаки наявності емоційного інтелекту у особистості. *Вісник Дніпропетровського університету. Серія «Педагогіка і психологія»*. 2013. Вип. 19. С. 74 – 79.
4. Лелюх-Степанчук О. О. Особливості емоційного розвитку дітей молодшого шкільного віку. *Теорія і практика сучасної психології*. 2018. №2. С. 140 – 144.
5. Хоружа Л. Л. Упередження етико-педагогічних помилок учителів у взаємодії зі школярами // Навчання і виховання учнів 3 класу : метод посіб. для вчителів / упор. О. Я. Савченко. Київ : Вид-во «Початкова школа», 2004. 512 с.
6. Власюк Ж. І. Виховання почуття справедливості у молодших школярів в позаурочній діяльності : автореф. дис. ... канд. пед. наук : 13.00.07. Київ. 2015. 24 с.
7. Литвинчук А. Н., Чернобровкіна В. А. Манипуляція як средство психологического влияния в педагогическом общении // *Духовність особистості : методологія, теорія і практика : зб. наук. праць / гол. ред.: Г. П. Шевченко*. Луганськ : Вид-во Східноукр. нац. ун-ту, 2005. Вип. 5 (11). С. 103 – 114.
8. Литвинчук О. М. Дослідження маніпуляції в педагогічному спілкуванні. *Наукові праці МАУП*. 2009. Вип. 4 (23). С. 222 – 226.
9. Зливков В. Л., Лукомська С. О. Психологія спілкування педагога : інтегративний підхід : навч. посіб. 2-ге вид. Київ, Ніжин : Видавець ПП Лисенко М. М., 2018. 353 с.

References:

1. Sliverski, Bohuslav (2022). Pro naslidky chornoj pedahohiky ta nadiiu na rozvytok yii kordialnoi antytezy [About the consequences of black pedagogy and the hope for the development of its cordial antithesis]. *Visnyk kafedry YuNESKO «Neperervna profesiina osvita KhKhI stolittia» – Bulletin of the UNESCO Department «Continuous Professional Education of the 21st Century»*, Issue 5, 67- 74 [in Ukrainian].
2. Melnychuk, L.B. (2021). *Pedahohichna etyka vykhovatelja zakladu doshkilnoi osvity ta protydiia bulinhu [Pedagogical ethics of a preschool teacher and prevention of bullying]*. Rivne: Mizhnarodnyi ekonomiko-humanitarnyi universytet imeni akademika Stepana Demianchuka [in Ukrainian].

3. Zarytska, V.V. (2013). Oznaky naiavnosti emotsiinoho intelektu u osobystosti [Signs of emotional intelligence in a person]. *Visnyk Dnipropetrovskoho universytetu. Seriiia «Pedahohika i psykholohiia» – Bulletin of Dnipropetrovsk University. Series «Pedagogy and Psychology»*, Issue 19, 74-79 [in Ukrainian].

4. Leliukh-Stepanchuk, O.O. (2018). Osoblyvosti emotsiinoho rozvytku ditei molodshoho shkilnoho viku [Peculiarities of emotional development of children of primary school age]. *Teoriia i praktyka suchasnoi psykholohii – Theory and practice of modern psychology*, 2, 140-144 [in Ukrainian].

5. Khoruzha, L.L. (2004). Uperedzhennia etyko-pedahohichnykh pomylok uchyteliv u vzaiemodii zi shkoliaramy [Prejudice of ethical and pedagogical mistakes of teachers in interaction with schoolchildren]. *Navchannia i vykhovannia uchniv 3 klasu – Education and upbringing of 3rd grade students*. O. Ya. Savchenko. Kyiv: Vyd-vo «Pochatkova shkola» [in Ukrainian].

6. Vlasiuk, Zh.I. (2015). Vykhovannia pochuttia spravedlyvosti u molodshykh shkoliariv v pozaurochnii diialnosti [Education of a sense of justice in younger schoolchildren in extracurricular activities]. *Extended abstract of Candidate's thesis*. Kyiv [in Ukrainian].

7. Lytvynchuk, A.N., Chernobrovkina, V.A. (2005). Manipuliatsiia kak sredstvo psykholohycheskoho vliyania v pedahohycheskom obshcheny [Manipulation as a means of psychological influence in pedagogical communication]. H. P. Shevchenko, *Dukhovnist osobystosti : metodolohiia, teoriia i praktyka – Personal spirituality: methodology, theory and practice: collection of scientific papers*. (Issue 5), (pp. 103-114). Luhansk : Vyd-vo Skhidnoukr. nats. un-tu [in Ukrainian].

8. Lytvynchuk, O.M. (2009). Doslidzhennia manipuliatsii v pedahohichnomu spilkuvanni [Study of manipulation in pedagogical communication]. *Naukovi pratsi MAUP– Scientific works of the IAPM*, Issue 4 (23), 222-226 [in Ukrainian].

9. Zlyvkov, V.L., Lukomska, S.O. (2018). *Psykholohiia spilkuvannia pedahoha : intehratyvnyi pidkhid [Psychology of teacher communication: an integrative approach]* (2nd ed.). Kyiv, Nizhyn : Vydavets PP Lysenko M. M. [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 373.5:9(477)

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-261-275](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-261-275)

Безена Іван Михайлович к. філос. н., завідувач кафедри соціально-гуманітарної освіти, комунальний вищий навчальний заклад «Дніпровська академія неперервної освіти» Дніпропетровської обласної ради», м. Дніпро, 49006, тел.: (067) 607-23-44, <https://orcid.org/0000-0002-7169-2038>

Савич Анжеліка Вікторівна старший викладач кафедри міжнародної економіки і соціально-гуманітарних дисциплін, Український державний університет науки та технологій, вул. Лазаряна, 2, м. Дніпро, 49010, тел.: (067) 441-05-52, <https://orcid.org/0000-0002-3766-8229>

ДЕКОЛОНІЗАЦІЯ ЗМІСТУ ІСТОРИЧНОЇ ОСВІТИ: ПИТАННЯ НАЦІОНАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ ТА БЕЗПЕКИ

Анотація. Деколонізація історичної освіти вже давно стала ключовим питанням у системі історичної галузі знання, як середньої, так і вищої школи. У березні 2023 року затверджено Закон України «Про засудження та заборону пропаганди російської імперської політики в Україні і деколонізацію топонімів», яким визнано питання, що російська імперська політика визнається злочинною та засуджується. Вона може проявлятися публічній глорифікації або виправданні російської імперської політики, поширенні інформації, спрямованої на виправдання російської імперської політики, а також публічне використання продукції, що містить символіку російської імперської політики, публічне заперечення злочинів (репресивних заходів) проти Українського народу.

Реформа освіти в Україні проходить у форматі трансформацій змісту освіти, навчальних програм та підручників, які тематично направлені на формування знань, умінь, навичок і компетентностей, які особистості будуть необхідні протягом активного життя. В громадянській та історичній галузі і мовно-літературній галузі мають пройти зміни у контексті деколонізації суспільного й освітнього простору, формування нового світоглядного принципу у особистості. Мета нашого дослідження є осмислення освітніх процесів у середній та вищій школі, які направлено на деколонізацію змісту навчальних дисциплін історії, мови та літератури, які є основоположними у напрямку формування особистісного світогляду на минулу історію, філософію, культуру та розвиток активної особистості, яка розбудовує демократичну українську державу. Результатами нашого дослідження

постали стан та визначення перспектив у деколонізації змісту історичної освіти, переосмисленні історичних подій та діяльності історичних постатей, які розбудовували українську державність, подолання історичних викривлень сформованих імперською, «совєтською» та російською історіографією, Основна робота проведена у напрямку осмислення наукових досліджень з історії, наближення науковості до освітніх практик, розвитку педагога в контекстах нових вимог часу направлено на деколонізацію змісту освіти і світоглядів особистості. Висновки: процеси деколонізації у змісті наукових досліджень та змісту історичної освіти в середній та вищій школі розпочато, потребують особливої уваги питання перегляду початкових програм і підручників з історії, мови та літератури, рівень педагогічних трансформацій та ресурсне забезпечення навчального процесу.

Ключові слова: деколонізація, декомунізація, дерусифікація, топоніми, глорифікація, зміст освіти, ресурси педагога,

Bezena Ivan Mykhailovych Candidate of Philosophical Sciences, Associate Professor, Head of the Department of Social and Humanitarian Education of the Dnipro Academy of Continuing Education of the Dnipropetrovsk Regional Council, St. V. Antonovycha 70, Dnipro, 49006, tel.: (067) 607-23-44, <https://orcid.org/0000-0002-7169-2038>

Savych Anzhelika Viktorivna Senior Lecturer at the Department of International Economics and Social and Humanitarian Disciplines, Ukrainian State University of Science and Technology, St. Lazaryana, 2, Dnipro, 49010, tel.: (067) 441-05-52, <https://orcid.org/0000-0002-3766-8229>

DECOLONISATION OF THE CONTENT OF HISTORICAL EDUCATION: A MATTER OF NATIONAL INTEREST AND SECURITY

Abstract. The decolonisation of historical education has long been a key issue in the system of historical knowledge in both secondary and higher education. In March 2023, the Law of Ukraine ‘On Condemnation and Prohibition of Propaganda of Russian Imperial Policy in Ukraine and Decolonisation of Toponymy’ was approved, which recognises the issue that Russian imperial policy is recognised as criminal and condemned. It can be manifested in public glorification or justification of Russian imperial policy, dissemination of information aimed at justifying Russian imperial policy, as well as public use of products containing symbols of Russian imperial policy, public denial of crimes (repressive measures) against the Ukrainian people.

The education reform in Ukraine is taking place in the format of transformations of the content of education, curricula and textbooks, which are thematically aimed at forming the knowledge, skills and competences that individuals will need throughout their active lives. The civic and historical fields, as well as the language and literature fields, must undergo changes in the context of decolonisation of the social and educational space, and the formation of a new worldview principle in the individual. The purpose of our study is to understand the educational processes in secondary and higher education aimed at decolonising the content of the disciplines of history, language and literature, which are fundamental to the formation of a personal outlook on past history, philosophy, culture and the development of an active personality that builds a democratic Ukrainian state. The results of our research are the state and prospects for decolonising the content of historical education, rethinking historical events and the activities of historical figures who built Ukrainian statehood, overcoming historical distortions formed by imperial, 'Soviet' and Russian historiography. The main work was carried out in the direction of understanding scientific research in history, bringing science closer to educational practices, developing a teacher in the context of new requirements of the time aimed at decolonising the content of education and worldviews. Conclusions: the processes of decolonisation in the content of scientific research and the content of historical education in secondary and higher education have begun, and special attention should be paid to the revision of primary curricula and textbooks on history, language and literature, the level of pedagogical transformations and resource support of the educational process.

Keywords; decolonisation, decommunisation, de-Russification, place names, glorification, educational content, teacher's resources.

Постановка проблеми. Реформа історичної освіти у змісті середньої та вищої школи проходить відповідно до Концепції «Нова українська школа» та інших нормативних актів затверджених Кабінетом Міністрів України, Міністерством освіти і науки України. Громадянська та історична освітня й мовно-літературна освітня галузі постають основними напрямками у трансформації змісту навчальних дисциплін, які направлені на гуманітарний розвиток особистості, яка буде розбудовувати демократичну українську державу. На часі найскладніший етап – провести розмежування та окреслити теми минулої історії, які потребують нового національного переосмислення та подолання ознак колоніального минулого українського народу. Актуалізується наукова проблема, на скільки навчальні програми, підручники та ресурсне забезпечення діяльності педагога враховують: сучасні результати української та зарубіжної історіографії, долають впливи «совєтської»/

російської історіографії у викладі тих чи інших подій історії нашого краю та світу; тримають баланс за змістом і обсягом; стимулюють розвитку індивідуальних потенціалів здобувача до самостійного розвитку, через цікаві пропозиції інтерактивних й нових освітніх матеріалів; розвиток компетентностей направлених на дослідження, критичне осмислення причинно-наслідкових процесів історичних подій та діяльності постатей; освітня діяльність, яка сприяє ефективному осмисленню історичних процесів минулого України та світу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Свої світоглядні думки з проблеми вивчення історії України та світу, осмислення його змістових та актуальних процесів сучасного наповнення новими відомостями з історії, активізації процесів подолання колоніальних/імперських наративів у темах з історії досліджують науковці: В. Кремень, Я. Грицак, Н. Гупан, О. Пометун, К. Баханов, Н. Яковенко, М. Култаєва, С. Костишева, В. Смолій, І. Смагін, А. Булда, О. Удод, С. Терно, О. Жосан, О. Міхно, А. Мельничук, О. Бажан, О. Гомілко, О. Гнатюк, М. Гоманюк, О. Дедуш, П. Гай-Нижник, ін.. Вказана наукова і педагогічна проблема перебуває в широкому дослідницькому полі науковців з педагогіки, історії, філософії освіти, психології, культурології, політології, публічного управління.

Формулювання цілей статті. Дослідити наукові та освітні процеси з формування нового змісту історичної освіти, сучасної концепції викладу історичних подій, національного переосмислення минулої історії в контекстах процесів деколонізації.

Виклад основного матеріалу. Найвищою цінністю сучасної освітньої системи є здобувач освіти, який/яка постає в розвиваючому середовищі із своїм індивідуальним розумінням освітньої/навчальної потреби, бажанні до розвитку якостей ідентичної освіченості та набуття життєвих й світоглядних компетентностей. Наша держава після проголошення незалежності помірно й бережно розпочала процеси із подолання комуністичного минулого шляхом процесів декомунізації, окремих елементів деколонізації через повернення національних топонімів, переосмислення історичних подій і постатей, відкриття наукових досліджень «білих плям» в історії, трансформації у змісті історичної освіти та національній культурі.

Значне їх поглиблення розпочалось після Помаранчевої революції та новий вищий рівень із моменту російської агресії в Україну. Останні події практично підтвердили стратегію зазіхання російської історіографії на історичне минуле нашої держави, українського народу та значно оголили гібридні заходи із поширення імперських наративів в науці, культурі, освіті, мовних і літературних питаннях, друкованій і візуальній продукції тощо. Російська імперія, «совєтська влада» та сучасна російська держава

колонізуючи прилеглі нові території здійснювали агресивну державну політику у відношенні колонізованих народів й етнічних груп, жорсткої економічної експлуатації. Насамперед, примусове підпорядкування народів чужому домінуванню призводить до їх експлуатації, заперечує основні права людини, суперечить Статуту Організації Об'єднаних Націй (далі – ООН) та Декларації про надання незалежності колоніальним країнам і народам, ухваленій 25-ю сесією Генеральної Асамблеї ООН (14 грудня 1960 року) [1],

Разом з тим, процеси постколоніалізму і деколонізації в історичній освіті (далі – ІО) мають глибинно охоплювати питання деколонізації та дерусифікації, в усіх галузях суспільного життя – наука, освіта, культура, політика, музейна справа тощо. У зв'язку з цим, проблема деколонізації перебуває в площині дослідження різних галузей науки: історії, філософії, політології, культурології, педагогіки, психології, публічного управління, менеджменту. Для ІО окреслені процеси деколонізації мають наповнитись досить глибокими й новими осмисленнями подій української і світової історії та відмежувати/подолати імперські наративи породжені періодом колоніалізму. Не заперечно, що від національних наукових світоглядів, педагогів-практиків освітньої та працівників культурологічної справи залежить, чи проблема буде ефективно подолана.

Р. Шпорлюк відмічає, що одним із вирішальних чинників національного пробудження є «повернення історії», в Україні найважливішою сторінкою «повернення історії» стала, найбільша трагедія, пережита українцями, принаймі до Чорнобиля, – Голодомор (1932-1933 рр.), часи коли історикам забороняли не тільки читати, хвалити чи критикувати істориків минулого, а й навіть згадувати їхні імена [2, с. 471]. Сьогодні, ми відмічаємо, що сталась вже у ХХІ ст.. ще чергова трагедія для українців – з 2014 року розпочалась довготривала російська агресія, яка спонукала українців стати на захист державності, демократії і свободи, наполегливо продовжувати докорінний перегляд/переосмислення історії краю й світу в контексті деколонізації, і заглибитись в питання функціонування української мови та літератури.

Насамперед, з метою захисту національних інтересів, національної безпеки, забезпечення прав, свобод та законних інтересів громадян України, демократичного суспільства та держави, був прийнятий Закон України «Про засудження та заборону пропаганди російської імперської політики в Україні і деколонізацію топонімії» (від 21.03.2023 р. № 3005-IX) (далі – Закон). Цей Закон визначає правові засади засудження російської імперської політики в Україні, заборони пропаганди її символіки та встановлює діяльнісний порядок ліквідації символіки російської імперської політики [1].

Вищевказаний Закон подає тлумачення окремих понять щодо розкриття деколонізаційних тем, наприклад, які будуть поставати в контексті

змісту історичної освіти: 1) поневолені народи Російської Федерації – народи, що втратили національну незалежність внаслідок агресії Російського царства (Московського царства), Російської імперії, Російської республіки, Російської Соціалістичної Федеративної Радянської Республіки, Російської Радянської Федеративної Соціалістичної Республіки, Союзу Радянських Соціалістичних Республік, Російської Федерації і право на самовизначення яких продовжує обмежуватися російським нацистським тоталітарним режимом; 2) російська імперська політика (російська колоніальна політика) - система заходів, що здійснювалися органами управління, збройними формуваннями, політичними партіями, недержавними організаціями, установами, підприємствами, групами чи окремими громадянами (підданими) Російського царства (Московського царства), Російської імперії, Російської республіки, Російської держави, Російської Соціалістичної Федеративної Радянської Республіки, Російської Радянської Федеративної Соціалістичної Республіки, Союзу Радянських Соціалістичних Республік, Російської Федерації, спрямованих на підкорення, експлуатацію, асиміляцію Українського народу; 3) русифікація – складова російської імперської політики, спрямована на нав'язування використання російської мови, пропагування російської культури як вищих порівняно з іншими національними мовами та культурами, витіснення з ужитку української мови, звуження українського культурного та інформаційного простору; 4) символіка російської імперської політики – символіка, що включає: зображення, пам'ятники, пам'ятні знаки, написи, присвячені особам, які публічно, у тому числі в медіа, у літературних та інших мистецьких творах, підтримували, глорифікували або виправдовували російську імперську політику, закликали до русифікації чи українофобії (крім зображень, пам'ятників, пам'ятних знаків, написів, присвячених особам, пов'язаним із захистом політичних, економічних, культурних прав Українського народу, розвитком української національної державності, науки, культури) тощо [1].

Відповідно наказом МОНУ від 03.08.2022 №698 вже зроблено чергові практично-регуляторні кроки, які змінили сучасні навчальні програми з історії світової та української (далі – НП), з метою зробити черговий крок у її національному/загальноєвропейському переосмисленні та подоланні колоніальних наративів й світоглядів у оцінках історичних подій та діяльності знакових постатей [4]. Нормативно-правовими актами визначено три мети ІО: 1) формування вільної особистості, яка визнає національні і загальнолюдські цінності, керується морально-етичними критеріями і почуттям громадянської відповідальності у поведінці; 2) виховання засобами історії громадянської свідомості, приналежності до власної держави, зорієнтованої на спільні суспільні цінності, пріоритети демократії і злагоди; 3) прищеп-

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

лення толерантності і поваги до всіх світоглядів, релігій, звичаїв, культур, уміння знаходити порозуміння і досягати суспільно значущих цілей [4]. Реалізація окресленої мети ІО відбувається через розвиток історико-культурної свідомості особистості: а) накопичення знань про події, явища та процеси; б) оволодіння способами осмислених дій, які необхідні для свідомого розуміння минулого та сучасного; в) усвідомлення демократичних загальноєвропейських цінностей та потребу у їх дотриманні на практиці [5; 6; 7]. Разом з тим, сьогодні йде активний пошук майбутньої моделі історичної освіти. В контексті громадського обговорення «Концептуальні засади реформування історичної освіти в системі загальної середньої освіти» (далі – КЗ) проводяться осмислення стратегічних перспектив розвитку шкільної ІО та її моделі у закладах середньої/вищої освіти [8].

Дослідник О. Удод відмічає, що зміст ІО втілюється через державні стандарти, навчальні програми і підручники, що є однією з «одвічних» проблем, оскільки належить до числа динамічних систем для яких характерним є постійне пристосування до реалій сучасності [3, с. 11]. Внаслідок наших розвідок, до сучасної педагогічної тактики в ІО можна віднести освітні умови у розумінні аксіоми історичного розвитку людства через дотримання балансу змістового наповнення навчального підручника: 1) конструювання змісту навчального матеріалу з урахуванням пріоритетів національної безпеки, державних інтересів, демократичних стратегій та громадянського виховання особистості; 2) реалізація сучасних здобутків світової та української історіографії через подолання змістових викладів історичних подій закладених імперською, радянською і російською історіографією; 3) дотримання психолого-освітніх принципів вікової (психофізіологічної) відповідності змісту історичних матеріалів; 4) втілення окремих концентричних підходів із повторюваним/ускладненням навчального історичного матеріалу в розрізі циклів/рівнів освіти; 5) представлення основних періодів світової та української історії (від первісності до сьогодення) як суголосні із історією європейської цивілізації; 6) інтегрування історії України через наскрізні зв'язки із історичними фактами, явищами розвитку, суспільними й економічними процесами в європейській і світовій цивілізації [9; 10; 11; 12]. Відмічається, що незважаючи на всебічну ресурсну цифровізацію ІО, який постав як додатковий компонент в умовах нестійкого розвитку суспільного життя (карантин, війна, природні та техногенні катаклізми тощо), відповідно базовим джерелом для сталого й самостійного навчання здобувачів освіти і надалі залишається навчальний підручник з історії [9, с. 139; 10; 13, с. 106].

О. Удод відмічає, що засоби масової комунікації ще не здатні замінити підручник у його засобах впливу на самоідентифікацію найрізноманітніших

груп населення [14, с. 8; 15]. Я. Грицак, Н. Гупан, О. Пометун та європейські науковці, відмічають педагогічні/методичні ідеї, що підручники мають забезпечувати можливості для ефективного опанування навчальної програми, формування предметних компетентностей на матеріалах, як світової, та української історії [5, с. 123; 16; 17; 18]. За визначенням М. Грушевського: завдяки історичній пам'яті людина стає особистістю, народ – нацією, країна – державою [19]. Сучасні дослідники змісту середньої і вищої освіти відмічають, що основним завданням закладу освіти, педагога є забезпечення умов для формування у особистості якостей українського патріота, утвердження в учасників освітнього процесу загальнолюдських моральних цінностей, прагнення соціальної і громадянської активності, вміння мислити та висловлювати свої думки. О. Удод відзначає, що російська пропаганда протягом багатьох століть нищила все, що мало відношення до нашої славетної тисячолітньої історії українського народу [15]. Підсумовуючи, ми відмічаємо, що склалась ситуація коли протягом більше ніж трьох століть колонізатор/окупант фактично формував колоніальні лінії історії нашого краю та фактично знищував всі паростки національного й державотворчого.

Дослідник О. Міхно відмічає, що витіснення колоніальних дискурсів з українського гуманітарного простору вимагає активного застосування новітніх дослідницьких підходів і в наукових студіях зокрема [20, с. 105]. Кожна деколонізована країна пройшла свої етапи з деколонізації суспільства в подоланні статусу «метрополія-колонія» та пройшла найскладніші деколонізаційні кроки.. Дослідники В. Смолій та О. Бажан відмічають сучасну російську політику в змісті навчальних підручників, як агресивну відносно історії українських земель від найдавніших часів до сьогодення, просування імперських наративів «исконности земель» [21]. Необхідно відмітити, що в окресленому контексті постають ряд питань щодо рівня самоочищення світогляду, професійності і активної готовності до трансформацій педагогічних кадрів, які формують на уроці зміст навчальної теми, розбудовують навчальні лінії з ІО, сприяють глибокому подоланню колоніальних наративів у суспільному світоглядному просторі. Дослідник С. Бодхі/ S. Bodhi відмічає, що діалоговість або безпосередня взаємодія особистості з історією в процесі освіти надає індивідуальні можливості відділити колоніальні риси й посилити свої національні світогляди на минулу і майбутню історію [23]. О. Бажан відмічає, що процеси деколонізації мають стати надійним фільтром від «руського мира» (неоімперської геополітичної та ідеологічної доктрини епохи панування російського режиму), пріоритетом гуманітарної національної безпеки, підґрунтям для повноцінного та різностороннього демократичного розвитку української держави [22].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Сьогодні постають сучасні бачення історичного минулого в різні часи, які пов'язані із змістовими лініями всесвітньої й української історії та літературою (українською і зарубіжною). Нові наскрізні лінії постають у змісті національної історії (актуальні поняття, їх тлумачення, виклад змісту подій, нові світогляди й оцінки діяльності історичних персоналій тощо), не тільки періоду – першого державного утворення на наших землях Русі/Руської держави, поліцентризму Руських земель, Королівства Руського, козацької Гетьманщини, період Руїни й колонізації наших земель, втрати української державності й незалежності у XVIII столітті, російської та австрійської колонізації українських земель у XVIII-XX ст., «українське питання», відродження української державності у революційні часи 1917-1921 р.р., українські землі між двома тоталітарними режимами, гібридність «советської» окупації/колонізації українських земель, національно-патріотичний та дисидентський рухи, відродження незалежної української державності у серпні 1991 року, російська агресія проти України та тимчасова окупація українських територій, державотворення направлене на розбудову демократичної держави, реалізації прав людини та подолання наслідків тоталітарного режиму й старих імперсько-нарошених індивідуальних рис особистості (меншовартості, метропольного/ колоніального домінування у світоглядах людини тощо).

Свою актуальність зберігає проблема щодо географо-історико-краєзнавчого вивчення поселень (міст, сіл, хуторів) нашого краю через встановлення їх етимології, з'ясування, коли вони з'явилися, якими були причини та передумови виникнення, зміни статусу чи економічного розвитку, їх трансформація території в рамках українських адміністративних назв або історичних від назв корінних народів або національних меншин, які заснували дане поселення. Адже аргументація істинною етимологією назв поселень для українського суспільства є індикатором життєвої компетентності особистості, патріотизму, національної ідентичності, умотивованості до пізнання навколишнього середовища та топонімічного поступу. О. Гнатюк, М. Гоманюк, А. Мельничук, зробили узагальнення з питання розгляду пострадянського геополітичного та культурного контексту як постколоніального. Науковцями було продемонстровано численні паралелі між класичними колоніальними режимами Заходу та російським імперським і радянським політичними режимами з огляду на подібність економічної, соціальної й культурної політики по відношенню до підкорених територій і народів. Зокрема, «советскую» топонімічну політику дослідники розглядають як специфічну форму колонізації, що полягала у нав'язуванні імперських символів для маркування контрольованого простору, відчуження та ігнорування національних культур підкорених народів. А поневолені народи

зазвичай (хоч і не завжди, і не в повній мірі) сприймають колоніальні топоніми як культурно чужорідні та нав'язані, відповідні акти найменування – як ворожі дії вчинені колонізаторами у відношенні їх рідних територій [24; 27].

Окрема тема історія розвитку української культури, спроби її нищення протягом трьох століть колонізації українських земель російським імперським та «совєтським» режимами. В курсі історії відображаються імперські нищівна політика у відношенні української мови та культури, свідченнями яких є Валуєвський циркуляр (1763-го р.), Емський указ (1876-го р.), «совєтські» імперативи, – якими суттєво заборонялись/обмежувались сфера вживання/поширення української мови та літератури [16]. Це були ознаки державної політики – русифікації та знищення української культури й писемності, переслідувань визначних українців багатьох поколінь починаючи із XVII століття до 80-х років XX століття та наступні роки. І. Дзюба в книзі «Інтернаціоналізм чи русифікація» дав чіткі пояснення того, що «совєтський інтернаціоналізм» (або так звана рівноправність культур), який впроваджувався на території українських земель, насправді був примусовою русифікацією. Він відзначав, що український народ ніколи не був агресивним в нетерпимим до інших, ніколи в своїй історії не поневолював інших народів, і тим прикріше і тяжче українцеві бачити сьогодні, що з його соціалістичною нацією діється щось не зрозуміле [25, с. 30]. Останні дослідження відмічають, що політика русифікації була означена: скороченням україномовних шкіл, закладів вищої освіти (заклади освіти ставали російськомовними), утиски вчителів української мови, зневажливе ставлення до національної культури, етнографії і фольклору, вивчення історії від «совєтської влади», Як приклад, й донині є «руський» міф про «три братские словянские народы» («русские», «украинцы», «белорусы»), який в сучасному світі переріс в черговий російський міф – «мы один народ», «украинского народа нет». Також необхідно науковій та освітній спільноті враховувати застосування «Глосарію» розробленого Радою Національної Безпеки і Оборони України, який оприлюднено на вебсайті і має використовуватися в навчальному процесі та діловодстві, для правильного позначення російської агресії й імперських/колоніальних наративів [26].

Ще окреме питання – це наявність у навчальних планах закладів середньої та вищої освіти навчальної дисципліни «Історія України», вона досить розмаїта. В середній школі в цілому це врегульовано МОНУ, а в системі вищої освіти ситуація складніша, особливо на технічних (негуманітарних) спеціальностях, загальна практика в кращому випадку картина такого змісту: 3 кредити (90 год.) і це може бути дисципліна під назвою – «Історія та культура України», тільки на 1 курсі, а фактична інтелектуальна потреба є від 4 до 6 кредитів (120 до 180 год.) протягом 2-3 курсів навчання.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Очевидно МОНУ потрібно чітко окреслити в ході акредитації спеціальностей й реалізовувати питання національних інтересів і національної безпеки в системі вищої освіти.

Я. Грицак відмічає: залишається сподіватись, що в найближчі десятиліття все більшої ваги набиратиме інша спадщина, представлена тра-диціями прозахідно мислячої політичної та господарської еліти [16, с. 589].

Висновки. Підсумовуючи окреслену нами тему, слід зазначити, що по-перше, зміст історичної освіти є однією з передумов збереження і зміцнення національних інтересів та національної безпеки як факторів розбудови демократичної й суверенної української держави, розвитку української ідентичності й єдності українців. По-друге, прийнято нормативно-правові акти, які визначили стратегію з подолання ознак колоніального минулого та діяльності з деколонізації суспільного простору. По-третє, КМУ, МОНУ, ІМЗО, УІРО, вже проведено певний обсяг роботи із деколонізації змісту історичної освіти через нові Державні стандарти, навчальні програми й навчальні підручники з історії України та Всесвітньої історії. По-четверте, встановлено, що успішне проходження процесів з деколонізації змісту історичної освіти залежить від тісного комунікативного дослідницького і світоглядного контакту між українською наукою та педагогічною спільнотою української освіти, культури та суспільства в цілому.

Література:

1. Про засудження та заборону російської імперської політики в Україні і деколонізацію топонімії. Закон України від 21.03.2023 р. №3005-IX. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2023, №65. Ст. 221.
2. Шпорлюк Р. Формування модерних націй. Україна. Росія. Польща. Пер. з англ.. Г. Касьянова та ін.. Київ: Дух і літера. 2016. 552с.
3. Удод О. Історія для об'єднаної Європи: концепція історичної освіти 12-річної школи в Україні. Аналітична записка. Київю 2023. 38с.
4. Історія України. Всесвітня історія. 6-11 класи. Навчальна програма для закладів загальної середньої освіти. Наказ МОНУ від 03.08.2022 №698. URL; www.mon.gov.ua
5. Гупан Н, Пометун О. Проблеми конструювання змісту шкільної навчальної програми з історії України для 8-го класу. *Український педагогічний журнал: науковий часопис*. 2016, №3. с.121-131.
6. Костишева С.О. Образи Європи у наративах підручників з історії України для вищої школи. *Сторінки історії: збірник наукових праць*. К.: КІП, 2018, жовтень. Випуск 46. с.226-241.
7. Кремень В., Ляшенко О., Локшина О. Загальна середня освіта України в контексті освіти країн Європи: тривалість і структура. *Вісник НАПН України*, 2020, 2 (2). С. 1-10.
8. Концептуальні засади реформування історичної освіти в школах – МОН запрошує до громадського обговорення проекту. Сайт МОНУ. URL: <https://nus.org.ua/news/kontseptualni-zasady-reformuvannya-istorychnoyi-osvity-v-shkolah-mon-zaproschuye-do-gromadskogo-obgovorenniya-proyektu/>

9. Безена І. Шкільний підручник з історії: від ідеї до готового продукту. *Наукові записки*, Педагогічні науки, 209, 2023. 137-143 DOI: <https://doi.org/10.36550/2415-7988-2022-1-209-137-143>

10. Безена І., Карпань І. Трансформації змісту шкільної історичної освіти: вивчення подій та суспільного розвитку. *Актуальні питання гуманітарних наук: міжвузівський збірник наукових праць молодих вчених Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка* / Дрогобич : Видавничий дім «Гельветика», 2023. Вип. 66. Том 1. 314 с. DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/66-1-2>

11. Про деякі питання державних стандартів повної загальної середньої освіти. Постанова КМУ від 30 вересня 2020 р. № 898. URL: www.mon.gov.ua

12. Маєр Роберт. Як навчати історії? Форум. *Україна модерна*. Київ, 2012. Вип. 19. С. 15-16.

13. Булда А.А., Нові підходи до відбору і структурування змісту підручника історії України. *Інформаційний вісник АН ВО України*. 2011, №4. с. 104-107.

14. Удод О. А. Російські підручники з історії як інструмент деконструкції української ідентичності. Протидія дезінформації в умовах російської агресії проти України: виклики і перспективи : тези доп. учасників міжн. наук.- практ. конф. (Харків, 12-13 груд. 2023р.) ; Наук.-дослід. ін-т публ. політики і соц. наук. Харків: НДІ ППЧН, 2023. 371 с.

15. Удод О.А. Шкільна історична освіта як репрезентант політики пам'яті. *Національна та історична пам'ять*. 2013. Вип. 8. С. 8-13. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&2_S21P03=FILE&2_S21STR=Ntip_2013_8_5

16. Грицак Я. Нариси історії України. Формування модерної української нації. К. «Yakaboo Publishng». 2019. 656с.

17. Спільна історія для Європи без кордонів. Universitat Wien, *Austrian Chairmanship*, Council of Europe. November 2013 – May 2014. URL: <https://rm.coe.int/168065457a>

18. Шлейхер А. Найкращий клас у світі: як створити освітню систему 21-го століття. Переклала з англ. Ганна Лелів. Львів: Літопис, 2018. 296 с.

19. Грушевський М. Історія України-Русі: в одинадцяти томах, дванадцяти книгах. Т. 9. Ч. 1. Київ: Наукова думка. 1996. 880с.. URL: https://chtyvo.org.ua/authors/Hrushevskiy/Istoriia_Ukrainy-Rusy_Tom_IX_Knyha_1/

20. Міхно О. Деколонізація української педагогічної біографістики: теоретичні контури. *Український педагогічний журнал*. 2024. №1 с. 104-113

21. Смолій, В. (2023). Російські підручники з історії: школа ненависті і ворожнечі. Аналітична записка. Київ: НАН України. Інститут історії України, НАПН України. Інститут педагогіки. URL: <https://cutt.ly/wwXxrVrK>.

22. Бажан О. У чому полягає деколонізація в українському публічному просторі в умовах російсько-української війни? Інститут історії України Національної академії наук України. НУ «Києво-Могилянська академія». Київ. 2022. URL: <https://ekmair.ukma.edu.ua/items/13cebfab-c653-458f-8711-909368802427>

23. Bodhi, S. R. (2022). The decolonial-historical approach in social sciences research: its methodological contours. *J. Tribal Intellect*. Collect. India. 6, 1–12. , URL: <https://www.ticijournals.org/the-decolonial-historical-approach-in-social-research-its-methodological-contours/>

24. Гнатюк О., Гоманюк М., Мельничук А.. Деколонізація ойконімів України: у пошуку оптимальних підходів. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. Серія Географічні науки. Випуск 17, 2022. С.18-35.

25. Дзюба І. Інтернаціоналізм чи русифікація? Мюнхен. В-во “Сучасність” Суспільно-політична бібліотека ч.2 (21), 1968. 263с. URL: <https://diasporiana.org.ua/ideologiya/256-dzyuba-i-internatsionalizm-chi-rusifikatsiya/>

26. Глосарій назв, термінів та словосполучень, які рекомендовано використовувати у зв’язку з тимчасовою окупацією Російською Федерацією Автономної Республіки Крим, м. Севастополь і окремих районів Донецької та Луганської областей. Сайт РНБО. 2021. URL; <https://www.rnbo.gov.ua/ua/Diialnist/5093.html>

27. Дубов М.С., Федотова О.О. Стан збереженості документального фонду органів місцевого самоврядування України в ході повномасштабної російсько-української війни. Вісник освіти та науки. (Серія «Філологія», Серія «Педагогіка», Серія «Соціологія», Серія «Культура і мистецтво», Серія «Історія та археологія»). 2023. №8(14). С. 856 – 869.

References:

1. Pro zasudzhennia ta zaboronu propahandy rosiiskoi imperskoi polityky v Ukraini i dekolonizatsiui toponimii (2023) [On the condemnation and prohibition of propaganda of Russian imperial policy in Ukraine and decolonisation of place names]. Zakon Ukrainy vid 21.03.2023r. № 3005-IX. Vidomosti Verkhovnoi Rady (VVR), №65, st.221. [in Ukrainian]

2. Shporliuk R. (2016) Formuvannia modernykh natsii. Ukraina. Rosiia, Polshcha [The formation of modern nations]. Per.z.anhl. H.Kasianova ta in.. Kyiv. Dukh i litera. 552s. [in Ukrainian]

3. Udod O. (2023) Istoriia dlia obiednanoi Yevropy: kontseptsiiia istorychnoi osvity 12-richnoi shkoly v Ukraini [History for a united Europe: the concept of history education for 12-year-olds in Ukraine]. Analitychna zapyska. Kyiv. 38s. [in Ukrainian]

4. Istoriia Ukrainy. Vsesvitnia istoriia. 6-11 klasy. Navchalna prohrama dlia zakladiv zahalnoi serednoi osvity (2022) [History of Ukraine. World history. Grades 6-11]. Nakaz MONU vid 03.08 №698. URL; www.mon.gov.ua[in Ukrainian]

5. Hupan N, Pometun O. (2016) Problemy konstruiuvannia zmistu shkilnoi navchalnoi prohramy z istorii Ukrainy dlia 8-ho klasu [Problems of designing the content of the school curriculum on the history of Ukraine for the 8th grade]. Ukrainskyi pedahohichnyi zhurnal: naukovyi chasopys, №3. s.121-131. [in Ukrainian]

6. Kostylieva S.O.(2018) Obrazy Yevropy u naratyvakh pidruchnykiv z istorii Ukrainy dlia vyshchoi shkoly [Images of Europe in the Narratives of Ukrainian History Textbooks for Higher Education]. Storinky istorii: zbirnyk naukovykh prats. K.: KPI, 2018, zhovten. Vypusk 46. s.226-241. [in Ukrainian]

7. Kremen V., Liashenko O., Lokshyna O. (2020) Zahalna serednia osvita Ukrainy v konteksti osvity krain Yevropy: tryvalist i struktura [General secondary education in Ukraine in the context of European education: duration and structure]. Visnyk NAPN Ukrainy, 2020, 2 (2). S. 1-10. [in Ukrainian]

8. Kontseptualni zasady reformuvannia istorychnoi osvity v shkolakh – MON zaprosuie do hromadskoho obhovorennia proektu (2023) [Conceptual framework for reforming historical education in schools - MES invites to public discussion of the draft]. Sait MONU. URL: <https://nus.org.ua/news/kontseptualni-zasady-reformuvannya-istorychnoyi-osvity-v-shkolakh-mon-zaprosuie-do-gromadskogo-obgovorennia-proyektu/> [in Ukrainian]

9. Bezena I. (2023) Shkilnyi pidruchnyk z istorii: vid idei do hotovoho produktu [A school history textbook: from idea to finished product]. Naukovi zapysky, Pedahohichni nauky, 209. 137-143 DOI: <https://doi.org/10.36550/2415-7988-2022-1-209-137-143> [in Ukrainian]

10. Bezena I., Karpan I. (2023) Transformatsii zmistu shkilnoi istorychnoi osvity: vyvchennia podii ta suspilnoho rozvytku [Transformations of the content of school history education: studying events and social development]. *Aktualni pytannia humanitarnykh nauk: mizhvuzivskyi zbirnyk naukovykh prats molodykh vchenykh Drohobyskoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu imeni Ivana Franka* / Drohobych : Vydavnychiy dim «Helvetyka». Vyp. 66. Tom 1. 314 s. DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/66-1-2> [in Ukrainian]
11. Pro deiaki pytannia derzhavnykh standartiv povnoi zahalnoi serednoi osvity (2020) [On some issues of state standards of complete general secondary education]. Postanova KМУ vid 30 veresnia. № 898. URL: www.mon.gov.ua [in Ukrainian]
12. Maier Robert (2012). Yak navchaty istorii? Forum [How to teach history? Forum]. *Ukraina moderna*. Kyiv, 2012. Vyp. 19. S. 15-16. [in Ukrainian]
13. Bulda A.A., (2011) Novi pidkhody do vidboru i strukturuvannia zmistu pidruchnyka istorii Ukrainy [New approaches to selecting and structuring the content of a Ukrainian history textbook]. *Informatsiyni visnyk AN VO Ukrainy*. №4. s. 104-107. [in Ukrainian]
14. Udod O. A. (2023) Rosiiski pidruchnyky z istorii yak instrument dekonstruktsii ukrainskoi identychnosti [Russian history textbooks as a tool for deconstructing Ukrainian identity]. *Protydiia dezinformatsii v umovakh rosiiskoi ahresii proty Ukrainy: vyklyky i perspektyvy* : tezy dop. uchasnykiv mizhn. nauk.- prakt. konf. (Kharkiv, 12-13 hrud.) ; Nauk.-doslid. in-t publ. polityky i sots. nauk. Kharkiv: NDI PPSN, 371 s. [in Ukrainian]
15. Udod O.A. (2013) Shkilna istorychna osvita yak reprezentant polityky pamiaty [School history education as a representative of the politics of memory]. *Natsionalna ta istorychna pamiat*. Vyp. 8. S. 8-13. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&2_S21P03=FILA=&2_S21STR=Ntip_2013_8_5 [in Ukrainian]
16. Hrytsak Ya. (2019) Narysy istorii Ukrainy. Formuvannia modernoi ukrainskoi natsii [Essays on the history of Ukraine]. K. «Yakaboo Publishng». 656s. [in Ukrainian]
17. Spilna istoriia dlia Yevropy bez kordoniv (2014) [A common history for a Europe without borders]. Universitat Wien, Austrian Chairmanship, Council of Europe. November 2013 – May 2014. URL: <https://rm.coe.int/168065457a> [in Austria]
18. Shleikher A. (2018) Naikrashchyi klas u sviti: yak stvoryty osvितniu systemu 21-ho stolittia [The Best Classroom in the World: How to Create a 21st Century Education System]. Pereklala z anh. Hanna Leliv. Lviv: Litopys, 296 s. [in Ukrainian]
19. Hrushevskyi M. (1996) Istoriiia Ukrainy-Rusi [History of Ukraine-Rus]: v odyndatsiaty tomakh, dvanadtsiaty knykhakh. T. 9. Ch. 1. Kyiv: Naukova dumka. 880s.. URL: https://chtyvo.org.ua/authors/Hrushevskyi/Istoriiia_Ukrainy-Rusy_Tom_IX_Knyha_1/ [in Ukrainian]
20. Mikhno O. (2024) Dekolonizatsiia ukrainskoi pedahohichnoi biohrafistyky: teoretychni kontury [Decolonisation of Ukrainian pedagogical biography: theoretical contours]. *Ukrainskyi pedahohichnyi zhurnal*. №1 s. 104-113. [in Ukrainian]
21. Smolii, V. (2023). Rosiiski pidruchnyky z istorii: shkola nenavysty i vorozhnechi [Russian history textbooks: a school of hatred and enmity]. *Analychna zapyska*. Kyiv: NAN Ukrainy. Instytut istorii Ukrainy, NAPN Ukrainy. Instytut pedahohiky. URL: <https://cutt.ly/wwXxrVrK>. [in Ukrainian]
22. Bazhan O. U. (2022) chomu poliahaie dekolonizatsiia v ukrainskomu publichnomu prostori v umovakh rosiisko-ukrainskoi viiny? [What is decolonisation in the Ukrainian public space in the context of the Russian-Ukrainian war?]. Instytut istorii Ukrainy Natsionalnoi akademii nauk Ukrainy. NU «Kyievo-Mohylianska akademiia». Kyiv. 2022. URL: <https://ekmair.ukma.edu.ua/items/13cebfab-c653-458f-8711-909368802427> [in Ukrainian]

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

23. Bodhi, S. R. (2022). The decolonial-historical approach in social sciences research: its methodological contours. J. Tribal Intellect. Collect. India. 6, 1–12. , URL: <https://www.ticijournals.org/the-decolonial-historical-approach-in-social-research-its-methodological-contours/> [in India]

24. Hnatiuk O., Homaniuk M., Melnychuk A..(2022) Dekolonizatsiia oikonimiv Ukrainy: u poshuku optimalnykh pidkhodiv [Decolonisation of Ukraine's oikonyms: in search of optimal approaches]. *Naukovyi visnyk Khersonskoho derzhavnoho universytetu*. Seriiia Heohrafichni nauky. Vypusk 17, 2022. S.18-35. [in Ukrainian]

25. Dziuba I. (1968) Internatsionalizm chy rusyfikatsiia? [Internationalism or Russification?]. Miunkhen. V-vo “Suchasnist” Suspilno-politychna biblioteka ch.2 (21), 1968. 263s. URL: <https://diasporiana.org.ua/ideologiya/256-dzyuba-i-internatsionalizm-chi-rusifikatsiya/> [in Germany]

26. Hlosarii nazv, terminiv ta slovospoluchen, yaki rekomendovano vykorystovuvaty u zviazku z tymchasovoiu okupatsiieiu Rosiiskoiu Federatsiieiu Avtonomnoi Respubliky Krym, m. Sevastopol i okremykh raioniv Donetskoi ta Luhanskoi oblastei (2021) [Glossary of names, terms and phrases recommended for use in connection with the temporary occupation by the Russian Federation of the Autonomous Republic of Crimea, the city of Sevastopol and certain districts of Donetsk and Luhansk regions]. Sait RNBO. 2021. URL; <https://www.rnbo.gov.ua/ua/Diialnist/5093.html> [in Ukrainian]

27. Dubov M.S., Fedotova O.O. The state of preservation of the documentary fund of local self-government bodies of Ukraine during the full-scale Russian-Ukrainian war. Herald of education and science. (Philology Series, Pedagogy Series, Sociology Series, Culture and Art Series, History and Archeology Series). 2023. No. 8(14). P. 856 – 869.

УДК 378.433

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-276-285](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-276-285)

Воробійова Оксана Петрівна к. н. з держ. упр., старший дослідник, Інститут вищої освіти НАПН України, м. Київ, <https://orcid.org/0000-0002-7064-4341>

ОСНОВНІ ЗАСАДИ ТРАНСФОРМАЦІЇ МЕХАНІЗМІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЛІДЕРСТВА ВИЩОЇ ОСВІТИ ТА ЇЇ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОЇ ЯКОСТІ В КОНТЕКСТІ СТІЙКОГО РОЗВИТКУ

Анотація. Стаття присвячена дослідженню основних засад трансформації механізмів забезпечення лідерства вищої освіти та її конкурентоспроможної якості в контексті стійкого розвитку. Лідерство вищої освіти передбачає здатність закладів вищої освіти ефективно управляти своїми ресурсами, розвивати інноваційні освітні програми, підтримувати наукові дослідження та активно впливати на розвиток суспільства. Можна виділити основні світові тенденції, а саме: інтернаціоналізація (міжнародна співпраця між університетами, програми обміну студентами та викладачами, а також участь у глобальних дослідницьких проектах); цифровізація (впровадження цифрових технологій, розвиток дистанційного навчання та використання великих даних для аналізу і прийняття рішень створюють нові можливості для підвищення якості та доступності освіти); інноваційні підходи до навчання (активне навчання, проблемно-орієнтоване навчання та розвиток підприємницьких навичок). Виявлено певні закономірності, а саме: глобалізація освіти, зростання ролі технологій, зміни щодо набуття нових навичок. Трансформація механізмів забезпечення лідерства у вищій освіті та її конкурентоспроможної якості є необхідною для досягнення стійкого розвитку. Інтеграція принципів стійкого розвитку у стратегії і практики університетів сприяє створенню більш інноваційної, інклюзивної та екологічно відповідальної освітньої системи. Завдяки впровадженню сучасних технологій, розвитку міжнародної співпраці та інноваційних методик навчання, університети можуть ефективно підготувати студентів до викликів і можливостей майбутнього. Таким чином, університети, які прагнуть до стійкого розвитку, сприяють не лише академічному прогресу, але й соціальному, економічному та екологічному благополуччю суспільства. Вони стають рушійною силою змін, готуючи студентів до активної участі у створенні стійкого і процвітаючого майбутнього.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Ключові слова: вища освіта, управління у вищій освіті, механізми управління вищої освіти, забезпечення лідерства вищої освіти.

Vorobyova Oksana Petrivna PhD in Education, Senior Researcher, Institute of Higher Education of the National Academy of Educational Sciences of Ukraine, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0002-7064-4341>

BASIC PRINCIPLES OF TRANSFORMATION OF MECHANISMS FOR ENSURING LEADERSHIP OF HIGHER EDUCATION AND ITS COMPETITIVE QUALITY IN THE CONTEXT OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT

Abstract. The purpose of this article is to analyze the basic principles of transformation of mechanisms for ensuring higher education leadership and its competitive quality in the context of sustainable development. Leadership in higher education implies the ability of higher education institutions to effectively manage their resources, develop innovative educational programs, support research and actively influence the development of society. The main global trends can be identified, namely: internationalization (international cooperation between universities, student and faculty exchange programs, and participation in global research projects); digitalization (digital technologies, development of distance learning, and use of big data for analysis and decision-making create new opportunities to improve the quality and accessibility of education); innovative approaches to learning (active learning, problem-based learning, and development of entrepreneurial skills). Certain regularities have been identified, namely: globalization of education, increasing role of technology, changes in the acquisition of new skills. Transformation of mechanisms for ensuring leadership in higher education and its competitive quality is necessary to achieve sustainable development. Integration of sustainable development principles into university strategies and practices contributes to the creation of a more innovative, inclusive and environmentally responsible educational system. Through the introduction of modern technologies, the development of international cooperation and innovative teaching methods, universities can effectively prepare students for the challenges and opportunities of the future. Thus, universities committed to sustainable development contribute not only to academic progress but also to the social, economic and environmental well-being of society. They become a driving force for change, preparing students to actively participate in creating a sustainable and prosperous future.

Keywords: higher education, management in higher education, mechanisms of higher education management, ensuring leadership in higher education.

Постановка проблеми. У сучасному світі, який швидко змінюється, важливість вищої освіти як ключового інструменту соціально-економічного розвитку не може бути переоцінена. Заклади вищої освіти відіграють провідну роль у формуванні майбутніх лідерів, інновацій та знань, що сприяють стійкому розвитку. Стійкий розвиток включає в себе економічну ефективність, соціальну справедливість та екологічну стійкість, що є основними принципами для забезпечення довготривалого процвітання. Відповідно, трансформація механізмів забезпечення лідерства у вищій освіті стає надзвичайно актуальною в контексті глобальних викликів та потреби у стійкому розвитку. Трансформація механізмів забезпечення лідерства вищої освіти є необхідною для досягнення стійкого розвитку. Тому заклади вищої освіти повинні адаптувати свої стратегії та практики до сучасних викликів, впроваджуючи інноваційні підходи до навчання, використовуючи цифрові технології та забезпечуючи інклюзивність освіти. Завдяки цьому вони зможуть ефективно підготувати студентів до викликів майбутнього та зробити свій внесок у стійкий розвиток суспільства. Тому ця тема залишається актуальною, адже відображає потребу у вдосконаленні системи вищої освіти для забезпечення її ефективності та конкурентоспроможності в умовах стійкого розвитку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасних наукових дослідженнях важливу роль відіграє накопичення досвіду в різних аспектах щодо механізмів забезпечення лідерства вищої освіти та її конкурентоспроможної якості, зокрема: стратегії розвитку галузі вищої освіти висвітлюють В.Луговий, О. Слюсаренко, Ж. Таланова [1] та інші [2, 3]. Системне лідерство у трансформації вищої освіти досліджують Federica Robinson-Bryant та Alice F. Squires [4]; етичне лідерство у закладах вищої освіти є полі зору George Leonard Kahangwa [5]; дослідження лідерства у вищій освіті на основі неафірмативної теорії освіти висвітлюють Michael Uljens та Janne Elo [6]; важливість зовнішньої акредитації у контексті забезпечення якості вищої освіти присвячена робота Ali Gunes [7]; трансформацію освітнього лідерства у вищій освіті за допомогою інноваційних адміністративних стратегій вивчають Kofi Mpuangnan та Zukiswa Roboji [8]; питання трансформації освіти задля рівності та якості у своєму дослідженні розглядають Vinay Kandpal та Apurvaa Trivedi[9].

Мета статті полягає в дослідженні основних засад трансформації механізмів забезпечення лідерства вищої освіти та її конкурентоспроможної якості в контексті стійкого розвитку.

Виклад основного матеріалу. У сучасному світі вища освіта відіграє ключову роль у формуванні знань, навичок та компетенцій, необхідних для економічного, соціального та екологічного розвитку. В умовах швидких змін

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

у глобальній економіці та суспільстві, трансформація механізмів забезпечення лідерства у вищій освіті та підвищення її конкурентоспроможної якості є надзвичайно важливими завданнями. Це особливо актуально в контексті стійкого розвитку, який вимагає інтеграції економічних, соціальних та екологічних аспектів у діяльність навчальних закладів.

За своєю суттю, лідерство вищої освіти передбачає здатність закладів вищої освіти ефективно управляти своїми ресурсами, розвивати інноваційні освітні програми, підтримувати наукові дослідження та активно впливати на розвиток суспільства. У свою чергу конкурентоспроможна якість освіти означає, що освітні програми відповідають високим стандартам і вимогам ринку праці, забезпечуючи студентів необхідними знаннями та навичками. Поняття стійкий розвиток включає в себе економічну ефективність, соціальну справедливість та екологічну стійкість, що є основними принципами для забезпечення довготривалого процвітання. Виходячи з цього, можна визначити основні світові тенденції. І саме інтернаціоналізація є однією з ключових тенденцій у розвитку вищої освіти, яка відіграє важливу роль у забезпеченні її якості та конкурентоспроможності. Цей процес включає різноманітні аспекти, такі як міжнародна співпраця між університетами, програми обміну студентами та викладачами, а також участь у глобальних дослідницьких проектах. Інтернаціоналізація сприяє підвищенню якості освіти, розширенню дослідницьких можливостей та інтеграції до світового освітнього простору. Міжнародна співпраця між університетами охоплює широкий спектр діяльності, що включають в себе:

- спільні освітні програми (розробка та впровадження спільних освітніх програм дозволяє студентам отримувати дипломи двох або більше університетів, підвищуючи їхню конкурентоспроможність на ринку праці, адже подвійні дипломи та спільні магістерські програми створюють унікальні можливості для студентів отримати якісну освіту в різних країнах);
- дослідницькі проекти (університети об'єднуються для спільного проведення досліджень у рамках міжнародних консорціумів, що дозволяє об'єднувати ресурси та експертизу для вирішення глобальних проблем, що сприяє підвищенню рівня наукових досліджень та інновацій);
- конференції та семінари (участь у міжнародних конференціях та семінарах дозволяє академічним працівникам обмінюватися досвідом, презентувати свої дослідження та встановлювати професійні контакти, що сприяє розвитку наукових співпраць).

Завдяки міжнародній співпраці, програмам обміну та участі у глобальних дослідницьких проектах, університети можуть інтегруватися до світового освітнього простору, обмінюватися найкращими практиками та

інноваціями, а також підвищувати конкурентоспроможність своїх випускників на глобальному ринку праці.

Цифровізація вищої освіти є однією з найважливіших сучасних тенденцій, що кардинально змінює освітній процес і організацію освітньої діяльності. Впровадження цифрових технологій, розвиток дистанційного навчання та використання великих даних для аналізу і прийняття рішень створюють нові можливості для підвищення якості та доступності освіти. Ці зміни є важливими для підготовки студентів до сучасного ринку праці, що постійно змінюється і стає все більш технологічно орієнтованим. Запровадження цифрових технологій у освітній процес включає в себе використання інтерактивних платформ (Moodle, Canvas, Coursera та інші), які дозволяють створювати інтерактивні курси з мультимедійними матеріалами, інтерактивними завданнями та зворотним зв'язком у реальному часі. Це робить освітній процес більш гнучким та доступним для студентів з різних куточків світу. Використання віртуальних лабораторій та симуляцій у навчанні природничих та технічних наук дозволяє проводити експерименти в безпечному та контрольованому середовищі. Це особливо важливо для студентів, які не мають доступу до фізичних лабораторій. Мобільні додатки для навчання та електронні підручники забезпечують доступ до навчальних матеріалів у будь-який час і з будь-якого місця, що сприяє безперервному навчанню та самоосвіті. До переваг цифровізації для стійкого розвитку потрібно віднести впровадження цифрових технологій у освітній процес, що дозволяє знижувати витрати на навчання та управління університетами. Це сприяє більш ефективному використанню ресурсів та підвищенню доступності освіти. Також цифровізація дозволяє забезпечити доступ до освіти для широкого кола студентів, включаючи тих, хто проживає у віддалених районах або має обмежені фізичні можливості, а це сприяє зменшенню соціальної нерівності та розширенню освітніх можливостей для всіх. Також використання цифрових технологій сприяє покращенню питань екології, адже сприяє зменшенню споживання паперу та інших матеріальних ресурсів, що позитивно впливає на навколишнє середовище. Дистанційне навчання також зменшує потребу у транспортних перевезеннях, що сприяє зниженню викидів парникових газів.

Отже, цифровізація вищої освіти відкриває нові можливості для підвищення якості та доступності освіти, створює умови для інноваційних методів навчання та забезпечує більш ефективне управління освітніми установами. Вона також сприяє стійкому розвитку, забезпечуючи економічну ефективність, соціальну інклюзивність та екологічну стійкість. Таким чином, цифровізація є важливим кроком у напрямку до сучасної, гнучкої та стійкої системи вищої освіти.

Важливою тенденцією також є використання нових методик навчання, таких як активне навчання, проблемно-орієнтоване навчання та розвиток підприємницьких навичок. Адже у сучасному світі вища освіта повинна відповідати вимогам ринку праці, що швидко змінюється та готувати студентів до вирішення складних глобальних проблем. Це вимагає впровадження інноваційних підходів до навчання, які забезпечують розвиток критичного мислення, творчих здібностей і практичних навичок.

Активне навчання включає різноманітні методики, що залучають студентів до процесу навчання через інтерактивні завдання, дискусії та практичні вправи, це включає в себе групові проекти, мозкові штурми, рольові ігри та дебати, ці методики стимулюють до активної участі в навчальному процесі та розвитку навичок критичного мислення. Активне навчання підвищує успішність студентів та їхнє залучення до навчального процесу, адже студенти, які беруть участь у активному навчанні, демонструють кращі результати в тестах, краще запам'ятовують матеріал та більш впевнено використовують знання на практиці. Впровадження новітніх технологій (інтерактивна дошка, навчальні симуляції) сприяють активному залученню студентів та робить освітній процес більш цікавим та ефективним.

Проблемно-орієнтоване навчання фокусується на навчанні через вирішення реальних проблем. Навчання відбувається у групах щодо вирішенням складних, міждисциплінарних проблем, що сприяє розвитку їхніх аналітичних навичок, вміння працювати в команді та творчого мислення. Така методика сприяє глибокому розумінню матеріалу, розвитку навичок критичного мислення та здатності застосовувати знання на практиці. Студенти, які навчаються за цією методикою, краще підготовлені до вирішення складних завдань у реальному житті.

Також університети впроваджують спеціалізовані програми, курси та тренінги, спрямовані на розвиток підприємницьких навичок у студентів. Ці програми включають навчання з бізнес-планування, управління проектами, фінансового менеджменту та маркетингу. Багато університетів створюють бізнес-інкубатори та акселератори, де студенти можуть розвивати свої стартапи, отримувати консультації від експертів та залучати інвестиції. Це сприяє практичному застосуванню знань та розвитку підприємницької культури. Організація підприємницьких конкурсів стимулює студентів до розробки інноваційних проектів. Участь у таких заходах дозволяє студентам демонструвати свої навички, отримувати зворотний зв'язок та налагоджувати контакти з потенційними інвесторами.

Інноваційні підходи до навчання, такі як активне навчання, проблемно-орієнтоване навчання та розвиток підприємницьких навичок, є ключовими елементами сучасної вищої освіти. Вони сприяють розвитку у студентів

критичного мислення, творчих здібностей та практичних навичок, необхідних для успішної кар'єри та вирішення складних проблем сучасного світу. Впровадження цих підходів робить навчальний процес більш цікавим, ефективним та орієнтованим на реальні потреби суспільства.

Зважаючи на це, можна виявити певні закономірності, а саме: зростання ролі технологій, адже технологічний прогрес суттєво змінює організацію навчального процесу, досліджень і управління в університетах. Використання сучасних технологій дозволяє покращити доступ до навчальних матеріалів, сприяє інноваціям у викладанні та дослідницькій діяльності, а також підвищує ефективність адміністративних процесів. Це сприяє створенню більш інтерактивного, гнучкого і ефективного освітнього середовища, що відповідає вимогам сучасного світу. Також важливим є певні зміни щодо набуття нових навичок, адже ринок праці швидко змінюється, що вимагає від освітніх закладів адаптації навчальних програм до нових умов. Це означає, що університети та інші освітні установи повинні оновлювати свої курси і методи навчання, щоб випускники володіли сучасними і затребуваними навичками. Мета полягає в тому, щоб забезпечити студентів знаннями і вміннями, які відповідають актуальним потребам ринку праці і сприяють їх успішному працевлаштуванню та професійному розвитку. Питання глобалізації освіти позначається зростаючою інтеграцією освітніх систем різних країн, що сприяє обміну знаннями і досвідом. Це означає, що університети та навчальні заклади активно співпрацюють на міжнародному рівні, залучаючи студентів і викладачів з різних країн, обмінюючись освітніми програмами та дослідницькими досягненнями. Варто зазначити, що така взаємодія сприяє підвищенню якості освіти, розширенню світогляду студентів і викладачів, а також підготовці кадрів до роботи в глобальному середовищі.

Можна зазначити, що важливо використовувати системний підхід, компетентнісний підхід та інтердисциплінарний підхід. Системний підхід розглядає вищу освіту як цілісну систему, що включає різні підсистеми (навчання, дослідження, управління, фінансування). Цей підхід визнає взаємозв'язок і взаємозалежність всіх елементів системи, а також їх вплив на якість освіти та її ефективність. Шляхом розуміння системних зв'язків та взаємодії між різними складовими, можна досягти більшої ефективності та досягнення цілей вищої освіти. Компетентнісний підхід полягає у орієнтації навчальних програм на розвиток компетенцій, необхідних для успішної професійної діяльності, тому навчальні програми спрямовані не лише на передачу знань, але і на формування вмінь, навичок та особистісних якостей, які можна успішно використовувати у різних сферах життя та роботи. Головна мета полягає в тому, щоб випускники були готові до викликів

сучасного ринку праці та могли ефективно застосовувати свої знання і навички у реальних ситуаціях. Інтердисциплінарний підхід передбачає інтеграцію знань з різних галузей для розв'язання складних проблем, де студенти та дослідники навчаються та працюють в середовищі, де вони поєднують знання та методи з різних наукових та професійних дисциплін для розв'язання реальних проблем. Інтердисциплінарний підхід сприяє новаторському мисленню, створює можливості для нових відкриттів та сприяє більш ефективним та комплексним рішенням.

Отже, трансформація механізмів забезпечення лідерства у вищій освіті та її конкурентоспроможної якості є необхідною для досягнення стійкого розвитку. Інтеграція принципів стійкого розвитку у стратегії і практики університетів сприяє створенню більш інноваційної, інклюзивної та екологічно відповідальної освітньої системи. Завдяки впровадженню сучасних технологій, розвитку міжнародної співпраці та інноваційних методик навчання, університети можуть ефективно підготувати студентів до викликів і можливостей майбутнього.

Висновки. Отже, зміна підходів до механізмів забезпечення лідерства у вищій освіті та її конкурентоспроможної якості є необхідною для досягнення стійкого розвитку. Адже зосередження на стійкому розвитку допомагає університетам не лише відповідати на актуальні глобальні виклики, такі як зміна клімату та соціальна нерівність, але й активно сприяти їх вирішенню. Це, у свою чергу, сприяє формуванню нових поколінь лідерів, здатних мислити системно та діяти відповідально. Також важливо відзначити, що впровадження стратегій стійкого розвитку підвищує репутацію навчальних закладів на міжнародній арені, сприяючи залученню талановитих студентів і науковців з усього світу. Також інтеграція принципів стійкого розвитку в освіту сприяє розвитку міждисциплінарних підходів до навчання та досліджень. Університети стають платформами для співпраці різних галузей знань, що дозволяє вирішувати комплексні проблеми сучасності [10]. Це сприяє формуванню креативних і критично мислячих професіоналів, які можуть адаптуватися до швидко змінюваних умов і пропонувати новаторські рішення. Важливим аспектом є і соціальна відповідальність університетів, яка виражається у підтримці місцевих громад, впровадженні екологічних ініціатив та просуванні соціальної справедливості. Відкритість до різноманітності та інклюзії робить навчальні заклади більш привабливими для різних груп студентів, включаючи представників меншин та осіб з обмеженими можливостями. Це створює багатокультурне та багатогранне середовище, яке збагачує навчальний процес і сприяє взаємному розумінню та співпраці. Крім того, університети, що активно впроваджують принципи стійкого розвитку, часто стають прикладами для

інших установ і організацій, демонструючи ефективність стратегії сталого управління. Це підвищує їхню роль як лідерів у галузі освіти і надає їм можливість впливати на політику та практики національного і міжнародного рівня. Таким чином, університети, які прагнуть до стійкого розвитку, сприяють не лише академічному прогресу, але й соціальному, економічному та екологічному благополуччю суспільства. Вони стають рушійною силою змін, готуючи студентів до активної участі у створенні стійкого і процвітаючого майбутнього.

Література:

1. Lugovyi, V., Slyusarenko, O., & Talanova, Z. (2021). Two strategies for the higher education development: which from its does for Ukraine lack?. *International Scientific Journal of Universities and Leadership*, (12), 35-52. <https://doi.org/10.31874/2520-6702-2021-12-2-35-52>
2. Воробйова О.П. (2018). Основні аспекти трансформації галузі вищої освіти в Україні. *Науковий огляд*. 2018. – Вип. 1. – С. 75 - 87. Режим доступу: <https://naukajournal.org/index.php/naukajournal/article/view/1419/1514>
3. Vorobyova, O. (2018). Quality assurance of e-learning in the european higher education area. *ITLT vol. 64, no. 2*, pp. 245–252, Apr. 2018, doi: 10.33407/itlt.v64i2.1951.
4. Robinson-Bryant F., Squires A. Systems Leadership in the Transformation of Higher Education. Режим доступу: https://www.researchgate.net/publication/365192367_Systems_Leadership_in_the_Transformation_of_Higher_Education
5. Kahangwa G. Ethical Leadership in Institutions of Higher Education. Режим доступу: https://www.researchgate.net/publication/376575058_Ethical_Leadership_in_Institutions_of_Higher_Education
6. Uljens M., Elo J. Grounding higher education leadership research in non-affirmative theory of education. Режим доступу: https://www.researchgate.net/publication/379697761_Grounding_higher_education_leadership_research_in_non-affirmative_theory_of_education
7. Gunes A. Ensuring Quality in Higher Education: The Importance of External Accreditation. Режим доступу: https://www.researchgate.net/publication/380519536_Ensuring_Quality_in_Higher_Education_The_Importance_of_External_Accreditation
8. Mpuangnan K., Roboji Z. Transforming educational leadership in higher education with innovative administrative strategies. Режим доступу: https://www.researchgate.net/publication/380358291_Transforming_educational_leadership_in_higher_education_with_innovative_administrative_strategies
9. Kandpal V., Trivedi A. Transforming Education for Equity and Quality. Режим доступу: https://www.researchgate.net/publication/379726255_Transforming_Education_for_Equity_and_Quality
10. Дубов М.С., Федотова О.О. Стан збереженості документального фонду органів місцевого самоврядування України в ході повномасштабної російсько-української війни. *Вісник освіти та науки*. (Серія «Філологія», Серія «Педагогіка», Серія «Соціологія», Серія «Культура і мистецтво», Серія «Історія та археологія»). 2023. №8(14). С. 856 – 869.

References:

1. Lugovyi, V., Slyusarenko, O., & Talanova, Z. (2021). Two strategies for the higher education development: which from its does for Ukraine lack?. *International Scientific Journal of Universities and Leadership*, (12), 35-52. <https://doi.org/10.31874/2520-6702-2021-12-2-35-52>

2. Vorobyova O. (2018). Osnovni aspekty transformatsii haluzi vyshchoi osvity v Ukraini. [The main aspects of the transformation of the higher education sector in Ukraine]. Naukovyi ohliad. [Scientific review]. № 1. 75 - 87. Retrieved from: <https://naukajournal.org/index.php/naukajournal/article/view/1419/1514>
3. Vorobyova O. (2018). Quality assurance of e-learning in the european higher education area. ITLT vol. 64, no. 2, pp. 245–252. Retrieved from: doi: 10.33407/itlt.v64i2.1951.
4. Robinson-Bryant F., Squires A. Systems Leadership in the Transformation of Higher Education. Retrieved from: https://www.researchgate.net/publication/365192367_Systems_Leadership_in_the_Transformation_of_Higher_Education
5. Kahangwa G. Ethical Leadership in Institutions of Higher Education. Retrieved from: https://www.researchgate.net/publication/376575058_Ethical_Leadership_in_Institutions_of_Higher_Education
6. Uljens M., Elo J. Grounding higher education leadership research in non-affirmative theory of education. Retrieved from: https://www.researchgate.net/publication/379697761_Grounding_higher_education_leadership_research_in_non-affirmative_theory_of_education
7. Gunes A. Ensuring Quality in Higher Education: The Importance of External Accreditation. Retrieved from: https://www.researchgate.net/publication/380519536_Ensuring_Quality_in_Higher_Education_The_Importance_of_External_Accreditation
8. Mpuangnan K., Roboji Z. Transforming educational leadership in higher education with innovative administrative strategies. Retrieved from: https://www.researchgate.net/publication/380358291_Transforming_educational_leadership_in_higher_education_with_innovative_administrative_strategies
9. Kandpal V., Trivedi A. Transforming Education for Equity and Quality. Retrieved from: https://www.researchgate.net/publication/379726255_Transforming_Education_for_Equity_and_Quality
10. Dubov M.S., Fedotova O.O. The state of preservation of the documentary fund of local self-government bodies of Ukraine during the full-scale Russian-Ukrainian war. Herald of education and science. (Philology Series, Pedagogy Series, Sociology Series, Culture and Art Series, History and Archeology Series). 2023. No. 8(14). P. 856 – 869.

УДК: 355.5: 796.06

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-286-298](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-286-298)

Гнидюк Олександр Петрович кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри фізичного виховання і спорту, Національна академія Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького, Україна, вул. Шевченка, 46, м. Хмельницький, 29000, <https://orcid.org/0000-0003-3154-1697>

Кравченко Сергій Іванович викладач кафедри фізичного виховання і спорту, Національна академія Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького, вул. Шевченка, 46, м. Хмельницький, 29000, <https://orcid.org/0000-0002-0645-0868>

Прокопенко Денис Михайлович курсант 311 навчальної групи факультету правоохоронної діяльності, Національна академія Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького, вул. Шевченка, 46, м. Хмельницький, 29000, <https://orcid.org/0009-0002-5053-4707>

ОПТИМІЗАЦІЯ ПРОГРАМ ФІЗИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ ДЛЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

Анотація. Статтю присвячено дослідженню особливостей оптимізації програм фізичної підготовки військовослужбовців. Встановлено, що оптимізація фізичної підготовки значною мірою характеризується її змістом і спрямованістю. Результати наукових досліджень свідчать, що потреба у спеціальній фізичній підготовці зростає відповідно до спеціалізації та виконуваних завдань військовослужбовців. На основі аналізу наукових досліджень виокремлено вимоги, що висувуються до фізичної підготовки військовослужбовців, які включають розвиток витривалості, сили, швидкості, координації та гнучкості.

Автор розглядає шляхи та підходи до покращення умов фізичної підготовки з метою успішного виконання основних предметів бойової підготовки. Зокрема, акцентується увага на важливості інтеграції сучасних методів тренувань, які базуються на останніх досягненнях спортивної науки і технологій. Використання інноваційних тренажерів, програм віртуальної реальності та інших технічних засобів може суттєво підвищити ефективність фізичної підготовки.

Дослідження вказує на те, що підбір оптимальних цілеспрямованих фізичних вправ дозволить радикально покращити показники технічного

рівня. Оптимізація фізичної підготовки виявляється складним, багатогранним процесом, що складається з індивідуального вибору, адаптації елементів фізичного розвитку та елементів рівня військової техніки. Особливу увагу слід приділити розробці персоналізованих програм тренувань, що враховують фізичні можливості та специфічні потреби кожного військовослужбовця.

Крім того, важливим аспектом оптимізації фізичної підготовки є моніторинг і корекція тренувального процесу на основі регулярної оцінки фізичного стану військовослужбовців. Використання сучасних методів діагностики та контролю дозволяє оперативно виявляти слабкі сторони і вносити необхідні корективи в тренувальні програми. Завдяки такому підходу можна забезпечити високу ефективність і безпеку тренувань, що є ключовим для підвищення бойової готовності армії.

Ключові слова: військовослужбовці;, вправи; зарядка; методи; програми; нормативи; фізична підготовка; фізичні вправи.

Gnydiuk Oleksandr Petrovych candidate of pedagogical sciences, associate professor, associate professor of the department of physical education and sports, National Academy of the State Border Service of Ukraine named after Bohdan Khmelnytskyi, St. Shevchenko, 46, Khmelnytskyi, 29000, <https://orcid.org/0000-0003-3154-1697>

Kravchenko Serhii Ivanovych teacher of the department of physical education and sports, National Academy of the State Border Service of Ukraine named after Bohdan Khmelnytskyi, St. Shevchenko, 46, Khmelnytskyi, 29000, <https://orcid.org/0000-0002-0645-0868>

Denis Mykhailovych Prokopenko cadet of the 311 study group of the faculty of law enforcement, National Academy of the State Border Service of Ukraine named after Bohdan Khmelnytskyi, St. Shevchenko, 46, Khmelnytskyi, 29000, <https://orcid.org/0009-0002-5053-4707>

OPTIMIZATION OF PHYSICAL TRAINING PROGRAMS FOR MILITARY OFFICERS

Abstract. The article is devoted to the study of the peculiarities of the optimization of programs of physical training of military personnel. It was established that the optimization of physical training is largely characterized by its content and direction. The results of scientific research show that the need for special physical training increases in accordance with the specialization and tasks performed by military personnel. Based on the analysis of scientific research, the

requirements for the physical training of military personnel are identified, which include the development of endurance, strength, speed, coordination and flexibility.

The author considers ways and approaches to improving the conditions of physical training in order to successfully perform the main subjects of combat training. In particular, attention is focused on the importance of integrating modern training methods, which are based on the latest achievements of sports science and technology. The use of innovative simulators, virtual reality programs and other technical means can significantly increase the effectiveness of physical training.

The study indicates that the selection of optimal targeted physical exercises will allow to radically improve the indicators of the technical level. Optimization of physical training turns out to be a complex, multifaceted process consisting of individual selection, adaptation of elements of physical development and elements of the level of military equipment. Special attention should be paid to the development of personalized training programs that take into account the physical capabilities and specific needs of each serviceman.

In addition, an important aspect of optimizing physical training is monitoring and correcting the training process based on regular assessment of the physical condition of servicemen. The use of modern methods of diagnosis and control allows you to quickly identify weaknesses and make the necessary corrections in training programs. Thanks to this approach, it is possible to ensure high efficiency and safety of training, which is key to increasing the combat readiness of the army.

Keywords: military personnel; exercises; warm-up; methods; programs; standards; physical training; physical exercises.

Постановка проблеми. Актуальність теми оптимізації програм фізичної підготовки для військовослужбовців полягає в тому, що змінні умови сучасної військової діяльності вимагають постійного вдосконалення програм тренувань з метою підвищення фізичної підготовленості військовослужбовців, забезпечення їх ефективної діяльності на полі бою та зниження ризику травмувань. Розвиток нових методик та технологій фізичного навантаження є ключовим елементом забезпечення готовності військових до виконання своїх обов'язків в умовах сучасного бойового середовища.

Основні завдання фізичної підготовки військовослужбовців: поліпшення загальної працездатності організму; розвиток витривалості, швидкості, сили та гнучкості; формування навичок самоконтролю за своїм здоров'ям; підняття психологічного тону та зменшення стресових станів під час виконання службових обов'язків.

Важливим аспектом фізичної підготовки є індивідуальний підхід до кожного військовослужбовця, так як у всіх людей різний стартовий рівень

фізичних можливостей. При цьому необхідно враховувати особливості професійної діяльності кожного фахівця, щоби оптимально сформувати програму його тренувань.

Засоби фізичної підготовки включають різні види фізичних вправ, а також спеціальні тренажери та обладнання. Проте не менш важливим є організація навчально-тренувального процесу, яка має бути систематичною та регулярною.

Фізична підготовка є найважливішим елементом військової служби. Це необхідно для того, щоб солдати були готові виконувати свій обов'язок на полі бою, а також для підтримки їхнього здоров'я та фізичної форми. Проте, методика фізичної підготовки має бути розроблена з урахуванням особливостей роботи військовослужбовців та вимог до їхнього фізичного стану.

Існує безліч методик та програм фізичної підготовки військовослужбовців, кожна з яких має свої переваги та недоліки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Неабиякий вклад у дослідження теоретико-методичних питань фізичної підготовки для військовослужбовців внесли наступні автори: Ю.А. Бородин, Н.Б. Вербин, С.В. Гоманюк, В.М. Красота, Т.Ю. Круцевич, В.А. Молчанюк, О.М. Ольховий, О.В. Петрачков, О.Г. Піддубний, С.В. Романчук та ін.

Метою дослідження являється дослідження оптимізації програм фізичної підготовки для військовослужбовців.

Виклад основного матеріалу дослідження. Особливості методики фізичної підготовки військовослужбовців пов'язані з особливостями виконання ними службових обов'язків. Наприклад, для особового складу піхотних підрозділів на перший план виходять такі якості, як витривалість, швидкість і гнучкість, а для командирів - тактико-технічна підготовленість.

При виборі методик фізичної підготовки необхідно враховувати як специфіку служби кожного військовослужбовця, так і його вікові та індивідуальні особливості. Наприклад, для молодих бійців актуальними будуть інтенсивні тренування з використанням великої кількості повторень вправ, а для старших людей доцільними виявляться тренування з використанням легших ваг і меншої кількості повторень.

Одним із найефективніших методів фізичної підготовки є функціональний тренінг. Він дозволяє розвивати як окремі групи м'язів, а й комплексно поліпшувати працездатність всього організму, що особливо актуально для військовослужбовців.

Важливим аспектом під час фізичної підготовки є контроль над здоров'ям кожного військовослужбовця.

Необхідно враховувати можливості кожної людини, щоби уникнути перевантажень чи травмування. При цьому необхідно проводити регулярне

медичне обстеження особового складу з метою виявлення захворювань або протипоказань до виконання певних видів фізичних вправ. Таким чином, вибір методик фізичної підготовки має бути заснований на індивідуальному підході до кожного військовослужбовця, а також враховувати його специфіку службової діяльності та вікові особливості. Важливим аспектом є контроль за здоров'ям і медичне обстеження особового складу.

Фізична підготовка одна із основних компонентів військової служби. Вона спрямована на підвищення фізичної витривалості, зміцнення здоров'я та формування бойових навичок. Перше, що слід зазначити, - це індивідуальний підхід до кожного військовослужбовця. Кожна людина має свій унікальний фізичний потенціал та можливості [1, с.5].

При складанні програми фізичного тренування необхідно враховувати вік, стать, стан здоров'я та загальну фізичну підготовку солдата.

Важливим елементом є різноманітність вправ. Монотонне виконання одного і того ж комплексу вправ може призвести до швидкої втоми організму та відсутності прогресу у тренуванні. При складанні програми потрібно використовувати різні види навантажень: біг, стрибки, ходьбу на лижах, плавання та ін. Крім того, необхідно враховувати, що фізична підготовка військовослужбовців має бути спрямована на розвиток усіх груп м'язів. Комплекси вправ повинні включати вправи для рук, ніг, спини, черевних м'язів та ін.

Ще один важливий аспект - постійний контроль за виконанням програми тренувань.

Контроль може здійснюватися як командиром відділення чи роти, так й інструкторами з фізичної підготовки. Вони можуть стежити за правильністю виконання вправ і давати поради щодо коригування техніки. Важливо, що методика фізичної підготовки має бути орієнтована на вимоги конкретного виду військ. Військові підрозділи мають свої особливості: деякі потребують більшої витривалості (наприклад, десантники), інші - більшої сили (наприклад, танкісти).

Слід також враховувати особливості бойових дій та кліматичні умови майбутнього застосування цих знань.

Зрештою, варто звернути увагу на харчування військовослужбовців. Без правильного харчування неможливо досягти високої фізичної форми та здоров'я. У меню солдатів повинні бути продукти, багаті білками, вуглеводами і жирами. Крім того, необхідно стежити за режимом їди та відмовитися від шкідливих звичок (паління, алкоголь).

Методика фізичної підготовки військовослужбовців має бути комплексною та враховувати всі особливості кожного солдата. Вправи мають бути різноманітними, контроль за виконанням програми тренувань має бути

постійним, а харчування – правильним та регулярним. Тільки так можна досягти максимальних результатів у фізичній підготовці військовослужбовців для успішного виконання завдань на полі бою.

Фізична підготовка є одним із ключових аспектів у підготовці військовослужбовців.

Для досягнення найкращих результатів необхідно наслідувати певну методику, яка враховує особливості тренувань і дозволяє ефективно розвивати фізичні якості.

Основними принципами методики фізичної підготовки є системність, регулярність та поступове збільшення навантажень. Важливим аспектом є також індивідуальний підхід до кожного військовослужбовця з огляду на його фізичну форму, вік, здоров'я та інші характеристики.

Серед основних видів фізичних навантажень для військовослужбовців можна виділити силові тренування, кардіотренування та функціональні тренування. Кожен із цих видів тренувань має свої особливості та спрямований на розвиток конкретних фізичних якостей.

Силові тренування спрямовані на розвиток сили м'язів та підвищення загальної витривалості організму. Вони можуть проводитися з використанням вільної ваги, тренажерів або власної ваги. Важливо враховувати особливості кожного військовослужбовця під час виборів вправ та навантажень [5, с.7].

Кардіотренування спрямовані на розвиток кардіо-судинної системи та підвищення витривалості організму. Їх можна проводити на бігових доріжках, еліптичних тренажерах, велотренажерах та інших спеціалізованих пристроях. Важливо контролювати частоту серцевих скорочень та підбирати оптимальне навантаження для кожного військовослужбовця.

Функціональні тренування спрямовані на розвиток координації рухів, гнучкості та балансу. Вони можуть включати такі вправи як віджимання, присідання, підтягування на перекладині та інші функціональні рухи. Основним принципом методики фізичної підготовки є поступове збільшення навантажень.

Починати необхідно з легких навантажень та поступово збільшувати інтенсивність тренувань. Важливо також враховувати особливості кожного військовослужбовця та підбирати оптимальні навантаження для досягнення найкращих результатів.

Крім того, для ефективної фізичної підготовки необхідно стежити за харчуванням та режимом дня. Важливе значення має достатнє споживання білків, вуглеводів і жирів, а також контрольований режим сну і відпочинку.

Отже, методика фізичної підготовки військовослужбовців має свої особливості та потребує індивідуального підходу до кожного військовослужбовця.

Системність, регулярність та поступове збільшення навантажень є основними принципами цієї методики. Важливо також стежити за харчуванням та режимом дня для досягнення найкращих результатів у фізичній підготовці [7, с.16].

Проблема фізичного вдосконалення стосується військовослужбовців, що визначається специфікою їхньої військової професії.

До основних фізичних якостей, що забезпечують рухову діяльність військовослужбовців, відносяться: витривалість, сила, швидкість рухів та спритність (координація рухів).

До основних спеціальних якостей, що забезпечують стійкість до впливу несприятливих факторів професійної діяльності та зовнішнього середовища, відносяться: стійкість до заколисування, гравітаційних перевантажень, кисневого голодування, вібрацій, гіподинамії [6, с.7].

До основних військово-прикладних навичкам відносяться: навички в пересуванні по пересіченій місцевості на лижах, скоєнні марш-кидків, подоланні перешкод, військово-ужитковому плаванні, рукопашному бою. Навички формуються та вдосконалюються шляхом багаторазового повторення вправ.

Основними засобами фізичної підготовки є рухи та дії, що застосовуються для покращення фізичного стану військовослужбовців та вирішення завдань фізичної підготовки. Фізичні вправи спрямовані на розвиток і вдосконалення фізичних і спеціальних якостей та формування військових навичок.

Формами фізичної підготовки є навчальні заняття, ранкова фізична зарядка, фізична підготовка в ході навчально-бойових дій, спортивно-масова робота, добровільна фізична підготовка.

У процесі фізичної підготовки широко використовуються смуги перешкод, прийоми нападу та захисту, гімнастика, кроси, марш-кидки, ходьба на лижах, плавання, випадкові фізичні навантаження в повсякденному житті та ранкова зарядка з метою розвитку загальної стійкості, мужності, рішучості, витривалості та впевненості курсантів.

Для розвитку стійкості та наполегливості тренування з подолання смуги перешкод слід проводити після значної фізичної втоми та нервового напруження. Тренування з подолання вогневої смуги перешкод можна проводити після переправи та маршу-кидка, попутного фізичного тренування, тренувальних сутичок з прийомів нападу та самозахисту.

Засобом розвитку самоволодіння є також заняття в горах і систематичні тренування у подоланні гірських перешкод з ускладненням обстановки.

На заняттях з нападу та самозахисту (самбо) створюються найбільш сприятливі умови для розвитку в учнів швидкості реакції, винахідливості,

рішучості та сміливості. Психологічна підготовка до зустрічі з противником у рукопашному бою значною мірою залежить від віри кожної людини у власні сили. Найкращі результати у розвитку цієї впевненості та відповідних вольових якостей досягаються в бойових мистецтвах, що виконуються проти різноманітних супротивників, особливо після попередньої нервової та фізичної втоми учнів [4, с.36].

Для занять з нападу та самозахисту повинні створюватися спеціально обладнані місця, що включають: колоди, розташовані на різній висоті (від 1,5 до 5 м), траншею з вигинами: макет будинку, опудало, мішки, плетінки, вертушки для відпрацювання ударів рукою, ножем і ногою, яму з тирсою.

Для посилення психологічного впливу спочатку відпрацьовувати атакуючі прийоми (удари руками, ногами, ногами, удушення, кидки і больові прийоми) з вихідного положення на місці, потім наблизитися до супротивника ходьбою або бігом, потім стрибати вниз з високого місця після того, як супротивник вискочив з-за будівлі, дверного отвору, повороту траншеї, низького місця. Потім раптові зіткнення, і, нарешті, рекомендується вести бій з супротивниками різної ваги і зросту. Впевненість у ближньому бою зростає разом з умінням виконувати захисні рухи [2, с.2].

Тому в процесі проведення парних сутичок велика увага має звертатися на тренування військовослужбовців у виконанні прийомів захисту від ударів рукою, ногою та на обеззброєння противника, озброєного автоматом, ножем, пістолетом і негайне завдання удару противнику з застосуванням больового прийому.

Для розвитку рішучості та сміливості на уроках гімнастики слід використовувати ризиковані та небезпечні вправи. До них відносяться: вольові та акробатичні вправи; падіння вперед прямим тілом: падіння назад прямим тілом зі страховкою «під шию» ззаду; стрибок вперед, перекиди вперед і назад: перекиди з місця та з розбігу: стрибок і перекид вперед через обмежений простір, акробатичні елементи під час стрибків на батуті; вправи на поперечині; поворот назад: стрибок по дузі, мах вперед, мах назад з поворотом, мах у висі на колінах; вправа на нерівномірних паралельних брусах: стрибки вбік, не відриваючи обох ніг від кінця паралельних брусів, перекид через кінець; вправи у ванні зі скакалкою - підйом на одній руці на висоту не менше 4 м; вправи на рівновагу - ходьба та біг по колодах на висоті (>3 м): вправи на координацію, сидіння на колодах та пересування вперед і назад, вправи на повзання, ходьба з обтяженням, зустрічні вправи, розбігання по колодах [3, с.43].

Щоб розвинути стійкість і наполегливість, такі вправи, як підтягування, перекиди, силові підйоми, підйоми на перекладині на прямих ногах і підняття ваги, слід тренувати якомога більше разів у змагальному форматі.

Комплексні тренування на металевих або дерев'яних прямокутних гімнастичних снарядах також відіграють важливу роль у розвитку сміливості та рішучості.

Комплексні тренування в гімнастичному манежі включають в себе: лазіння по вертикальних стінах з похилими канатами, вертикальними канатами, високими сходами і канатами; вправи на розтягнутих канатах, брусах висотою понад 4 м; пірнання в глибину з висоти 3-4 м; перестрибування через коней і кіз сальто; пересування однією рукою по довгих горизонтальних сходах, встановлених на висоті не менше 2 м; біг по них.

Тренування в кросі повинні проводитися на трасі з несподіваними поворотами, прокладеною через яри, крутості, інші природні та штучні перешкоди, по нерівному і сипучому ґрунті, глині, по заболоченим ділянкам.

Кросові та марш-кидки проводяться під час дощу, снігу, сильного зустрічного вітру, в несприятливих умовах з різною температурою, спочатку в легкому одязі, потім в касках, а в деяких районах - в протигазах та захисному одязі. У деяких районах також носять протигази та захисний одяг. Супровідні тренування і ранкова зарядка дають широкі можливості для розвитку фізичної витривалості і спонтанних якостей, особливо сміливості і рішучості. Супровідні фізичні вправи повинні проводитися регулярно під час переміщення військ до районів бойової підготовки та з них, відповідно до розкладу підготовки роти. Одночасна підготовка зазвичай передбачає висадку з транспортного засобу на відстань 15-20 км, швидке пересування пішки, подолання різних перешкод та подолання водних перешкод за допомогою підручних засобів.

Фізична підготовка мобільних стрілецьких рот повинна включати Пересування по пересіченій місцевості: марші до 10 км, ходьба та біг у нерівномірному темпі з подоланням природних та штучних загороджень, багаторазову посадку в бронетранспортери та висадку з них, витягування застряглого бронетранспортера, виконання тактичних завдань в індивідуальних засобах захисту.

У танкових підрозділах фізична підготовка повинна включати подолання природних і штучних перешкод, водіння танка з подоланням перешкод, посадку на танк і висадку з нього, метання гранат з танка, оборонні дії та оборонні заходи, евакуацію екіпажів з танків під вогнем противника.

Ранкова зарядка, яка включає багато розділів фізичної підготовки, є рутинним засобом фізичного та волевого загартування особового складу. Необхідно, щоб весь особовий склад протягом часу, що відводиться на зарядку, отримував повне фізичне та психологічне навантаження, передбачене для тренувальних занять з фізичної підготовки та спорту.

У повсякденному житті для підвищення психологічного загартування слід широко практикувати фізичну підготовку, включаючи бойову підготовку зі штатною зброєю та військовою технікою, змагання з військово-прикладних видів спорту та складних рухів, таких як кроси, біг з перешкодами, повзання, парні сутички за прийомами самбо та спортивні ігри.

У процесі фізичної підготовки використовуються методи навчання, виховання та розвитку.

Методи навчання мають на меті формування військово-прикладних навичок, набуття спеціальних знань, прищеплення методичних навичок та умінь у військовослужбовців. Навчання техніки виконання фізичних вправ та формування військово-прикладних навичок включає: ознайомлення, розучування та тренування (удосконалення). Ознайомлення спрямоване на отримання правильного розуміння руху, що вивчається.

Ознайомлення включає в себе: назву вправи, показ її зразкового виконання, пояснення техніки виконання вправи та її мети і, за необхідності, повторний показ вправи, частково або з поясненням техніки виконання.

Метою навчання є розвиток нових рухових навичок в учня. Залежно від рівня фізичної підготовки учня та складності вправи використовуються такі методи навчання:

- у цілому - якщо фізична вправа досить проста для розуміння учнем, або якщо неможливо виконати її елемент за елементом (частина за частиною);
- окремо - якщо фізична вправа складна і може бути розділена на окремі елементи; або за допомогою підготовчих вправ - якщо загальна вправа складна і не може бути розділена на окремі частини.

Метою тренувань є зміцнення рухових навичок учнів та вдосконалення їхніх фізичних і спеціальних якостей. Тренування складається з повторень вправ з умовами виконання та збільшенням фізичного навантаження, які поступово ускладнюються.

Основними методами розвитку фізичних якостей є рівномірний, повторний, змінний, інтервальний, контрольний та змагальний. Способами організації військовослужбовців при виконанні фізичних вправ можуть бути індивідуальні, групові, передні, кругові, потокові [1, с.8].

Формами проведення фізичної підготовки є: навчальні заняття, ранкове фізичне заряджання, фізичне тренування в процесі навчально-бойової діяльності, спортивно-масова робота, самостійне фізичне тренування. Навчальні заняття є основною формою фізичної підготовки військовослужбовців. Вони обов'язкові всім категоріям військовослужбовців.

Тривалість навчальних занять складає: у військових частинах – 1-2 навчальних годин (50-100 хв), у військово-навчальних закладах – 2 навчальні

години (90 хв). Заняття починаються не раніше ніж через одну годину після прийому їжі. Навчальні заняття проводяться у вигляді теоретичних та практичних.

Теоретичні заняття мають на меті надання військовослужбовцям необхідних знань, передбачених навчальною програмою, і проводяться у формі лекцій та семінарських занять. Практичні заняття є основним видом занять і поділяються на стройові та методичні. Навчальні заняття проводяться за структурою, визначеною відповідним керівним документом з фізичної підготовки виду (роду військ). Кількість учнів на одного інструктора не повинна перевищувати 15 для військових навчальних закладів та 30 для військових частин. Заняття складається з трьох частин: підготовчої, основної та заключної.

Тривалість підготовчої частини - 7-10 хвилин. Воно має на меті організувати того, хто займається, та підготувати організм до наступного фізичного навантаження. Для військовослужбовців у віці 5-8 років час підготовчої та заключної вправи збільшується. У тренуванні обмежуються вправи, що вимагають великого фізичного і статичного навантаження, швидких нахилів і тривалого дихання. Основна тренувальна частина триває 35-40 хвилин (65-85 хвилин за 2 години). У цій частині військовослужбовці набувають військово-прикладних навичок, розвивають фізичні, спеціальні, морально-вольові якості та формують уміння діяти в складних ситуаціях. Основна частина заняття відбувається на полігоні, після чого відбувається переодягання і завершується комплексним тренуванням тривалістю 5-10 хвилин. Заключна частина триває 3-5 (5-10) хвилин. Остання частина включає біг у повільному темпі, ходьбу, вправи на глибоке дихання та розслаблення м'язів. Організм приводиться у відносно спокійний стан, підбиваються підсумки уроку та прибирається клас [6, с.10].

Ранкова гімнастика використовується для того, щоб швидко привести організм у стан бадьорості після сну і забезпечити систематичну фізичну підготовку. Вправи починаються через 10 хвилин після пробудження і проводяться щодня, крім вихідних та святкових днів. Тривалість - 30-50 хвилин. Ранкова гімнастика зазвичай проводиться у формі комплексного заняття, яке включає підготовчі, основні та заключні вправи. За кожним відділенням закріплено місце для проведення ранкової зарядки. Місце має бути в добре освітленому місці. Відстані, які необхідно пройти або пробігти, позначаються знаками [8].

Військовослужбовці офіцерського складу виконують ранкову зарядку самостійно та у складі підрозділу під час навчань і зборів. Військово-службовці за призовом та курсанти військових навчальних закладів виконують ранкову зарядку у складі свого підрозділу під керівництвом

заступника командира взводу або найбільш підготовленого командира відділення. Військовослужбовці за призовом та курсанти військово-навчальних закладів, які мають спортивний перший спортивний розряд і вище та є членами збірної команди, можуть займатися ранковою фізичною зарядкою самостійно з дозволу командира військової частини або начальника військово-навчального закладу.

Ранкова гігієнічна гімнастика проводиться щоденно черговим по військовій частині, а періодично - командиром (начальником), фахівцем з фізичної підготовки або офіцером медичної служби.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Зі сказаного раніше випливає, що важливість фізичної підготовки для військовослужбовців є незаперечною, оскільки вона на пряму впливає на їх здатність виконувати службові обов'язки, а також забезпечує їхню загальну готовність до виконання завдань у різних умовах.

Перспективи подальших досліджень полягають у дослідженні та узагальненні оптимальних методик фізичної підготовки, враховуючи індивідуальні особливості військовослужбовців, розробці програм з підвищення ефективності тренувань та адаптації до різних військових умов, а також вивченні впливу фізичної активності на загальний стан здоров'я та бойову готовність військовослужбовців.

Література:

1. Анісімов Д. Фізична підготовка курсантів як необхідна складова нормальної правоохоронних органів [Електронний ресурс] / Дмитро Анісімов, Аліна Молодий вчений. – 2022. – No 7 (107). – С. 5–8. – Режим доступу: <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2022-7-107-2>.
2. Бондарович О. Фізична підготовка силових структур України під час введення військового стану [Електронний ресурс] / Олег Бондарович, Михайло Богданов // Актуальні питання у сучасній науці. – 2023. – No 2(8). – Режим доступу: [https://doi.org/10.52058/2786-6300-2023-2\(8\)-313-319](https://doi.org/10.52058/2786-6300-2023-2(8)-313-319)
3. Гнидюк О. Неперервна фізична підготовка офіцерів-прикордонників: сутнісно-понятійний аспект [Електронний ресурс] / Олександр Гнидюк // Збірник наукових праць Національної академії Державної прикордонної служби України. Серія: педагогічні науки. – 2021. – Т. 24, No 1. – С. 43–59. – Режим доступу: <https://doi.org/10.32453/pedzbirnyk.v24i1.629>.
4. Гнидюк О. П. Фізична підготовка військовослужбовців, основні проблеми та шляхи вирішення [Електронний ресурс] / О. П. Гнидюк, А. Я. Куценко // Академічні студії. Серія «Педагогіка». – 2022. – No 2. – С. 36–41. – Режим доступу: <https://doi.org/10.52726/as.pedagogy/2022.2.6>.
5. Гнидюк О. П. Фізична підготовка як одна з військово-прикладних компонент підготовки курсантів-прикордонників у Національній академії державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького [Електронний ресурс] / О. П. Гнидюк, Ю. Р. Ліпатова // Вісник Запорізького національного університету Фізичне виховання і спорт. – 2022. – No 2. – С. 7–12. – Режим доступу: <https://doi.org/10.26661/2663-5925-2022-2-01>.

6. Гнидюк О. П. Скандинавська хода як технологія фізичного виховання курсантів-прикордонників у позанавчальній діяльності [Електронний ресурс] / О. П. Гнидюк, С. І., Кравченко, О. В. Штикун // Фізичне виховання та спорт, 2023. No 1, – С. 7-13. – Режим доступу: <https://doi.org/10.26661/2663-5925-2023-1-01>.

7. Ковальчук Р. Фізична підготовка жінок в армії: проблеми та перспективи [Електронний ресурс] / Р. Ковальчук, П. Жуча // Перспективи та інновації науки. 2023. No 15. – С. 16. – Режим доступу: [https://doi.org/10.52058/2786-4952-2023-15\(33\)-205-220](https://doi.org/10.52058/2786-4952-2023-15(33)-205-220)

8. Дубов М.С., Федотова О.О. Стан збереженості документального фонду органів місцевого самоврядування України в ході повномасштабної російсько-української війни. Вісник освіти та науки. (Серія «Філологія», Серія «Педагогіка», Серія «Соціологія», Серія «Культура і мистецтво», Серія «Історія та археологія»). 2023. №8(14). С. 856 – 869.

References:

1. Anisimov D. (2022) Fizychna pidhotovka kursantiv yak neobkhidna skladova normalnoi pravookhoronnykh orhaniv [Physical training of cadets as a necessary component of normal law enforcement] *Molodiy ucheniy*. 7 (107), 5–8. Retrieved from <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2022-7-107-2> [in Ukrainian].

2. Bondarovich O., Bogdanov M. (2023) Fizychna pidhotovka sylovykh struktur Ukrainy pid chas vvedennia viiskovoho stanu [Physical training of the security forces of Ukraine during the introduction of martial law] *Aktualni pytannia u suchasni nautsi*, 2(8). Retrieved from [https://doi.org/10.52058/2786-6300-2023-2\(8\)-313-319](https://doi.org/10.52058/2786-6300-2023-2(8)-313-319) [in Ukrainian].

3. Hnydiuk O. (2021) Neperervna fizychna pidhotovka ofitseriv-prykordonnykiv: sutnisno-poniatiinyi aspekt [Continuous physical training of border officers: substantive and conceptual aspect] *Zbirnyk naukovykh prats Natsionalnoi akademii Derzhavnoi prykordonnoi sluzhby Ukrainy. Serii: pedahohichni nauky* 1 (24), 43–59. Retrieved from <https://doi.org/10.32453/pedzbirnyk.v24i1.629> [in Ukrainian].

4. Hnydiuk O. P., Kutsenko A. Ya (2022) Fizychna pidhotovka viiskovosluzhbovtziv, osnovni problemy ta shliakhy vyreshennia [Physical training of military personnel, main problems and solutions] *Akademichni studii. Serii «Pedahohika»*, 2, 36–41. Retrieved from <https://doi.org/10.52726/as.pedagogy/2022.2.6> [in Ukrainian].

5. Hnydiuk O. P., Lipatova Yu. R. (2022) Fizychna pidhotovka yak odna z viiskovo-prykladnykh komponent pidhotovky kursantiv-prykordonnykiv u Natsionalnii akademii derzhavnoi prykordonnoi sluzhby Ukrainy imeni Bohdana Khmelnytskoho [Physical training as one of the military-applied components of the training of border guard cadets at the National Academy of the State Border Service of Ukraine named after Bohdan Khmelnytsky] *Visnyk Zaporizkoho natsionalnoho universytetu Fizychno vykhovannia i sport*, 2, 7–12. Retrieved from <https://doi.org/10.26661/2663-5925-2022-2-01> [in Ukrainian].

6. Hnydiuk O. P., Kravchenko S. I., Shtykun O. V. (2023) Skandinavska khoda yak tekhnolohiia fizychnoho vykhovannia kursantiv-prykordonnykiv u pozanavchalnii diialnosti [Scandinavian walking as a technology of physical education of border cadets in extracurricular activities] *Physical education and sport*, 1, 7-13. Retrieved from <https://doi.org/10.26661/2663-5925-2023-1-01> [in Ukrainian].

7. Kovalchuk R., Zhucha P. (2023) Fizychna pidhotovka zhinok v armii: problemy ta perspektyvy [Physical training of women in the army: problems and prospects] *Perspektyvy ta inovatsii nauky*, 15, 205-220. Retrieved from [https://doi.org/10.52058/2786-4952-2023-15\(33\)-205-220](https://doi.org/10.52058/2786-4952-2023-15(33)-205-220) [in Ukrainian].

8. Dubov M.S., Fedotova O.O. The state of preservation of the documentary fund of local self-government bodies of Ukraine during the full-scale Russian-Ukrainian war. Herald of education and science. (Philology Series, Pedagogy Series, Sociology Series, Culture and Art Series, History and Archeology Series). 2023. No. 8(14). P. 856 – 869.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 378.011.3'015.311(045)

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-299-312](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-299-312)

Гриньова Марина Вікторівна доктор педагогічних наук, професор, ректор університету, Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка, вул. Остроградського, 2, м. Полтава, 36000, тел.: (053) 256-23-13, <https://orcid.org/0000-0003-3912-9023>

ІДЕЯ САМОВИЗНАЧЕННЯ У ПРОЦЕСІ ПРОФЕСІЙНОГО СТАНОВЛЕННЯ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ В ПРАЦЯХ НАУКОВЦІВ II ПОЛ. XX – XXI СТОЛІТТЯ

Анотація. На сучасному етапі змін суспільно-політичної парадигми відбуваються перетворення і в змісті освітньої системи, тому на сучасному етапі розвитку суспільства постають підвищені вимоги до соціальної та професійної мобільності особистості, рівня її професійного розвитку, якості її освіченості. Практика показує, що існуючі форми підготовки вже не можуть охопити ті завдання, що постають перед фахівцями, виходячи із сучасних вимог. Тому закономірним сьогодні у вітчизняній педагогіці є проблема ефективного формування особистості з залученням її особистих зусиль і резервів. У зв'язку з цим важливим є формування в молодого покоління активного й творчого ставлення до проблем самоорганізації, самовизначення й самореалізації. Тому одним з пріоритетних завдань системи освіти України на сьогодні є самовизначення молоді в процесі її професійного становлення.

Не випадково професійне становлення розглядається як специфічний вид професійної діяльності фахівців, як невід'ємний компонент їхньої майбутньої майстерності. У процесі професійного становлення майбутніх фахівців формується не тільки професійна спрямованість, фахові та предметні компетентності, різного роду соціально та професійно значущі якості особистості, а визначальним є формування здатності до подальшого професійного самовизначення, до пошуку шляхів якісного, творчого виконання своїх професійних обов'язків, готовності до неперервного професійного зростання.

Узагальнення поглядів науковців 2-ї половини XX – XXI століття на окреслену проблему, дозволяє сформулювати такі теоретико-методологічні положення дослідження самовизначення особистості в процесі професійного становлення: 1) сутність цієї дефініції пов'язана з ціннісно-сміисловою природою взаємодії людини й світу, індивіда й професії; 2) як системне

утворення воно закономірно формується у процесі професіоналізації індивіда, основною умовою виходу на рівень самовизначення є розвиток рефлексивної свідомості та самосвідомості фахівця; 3) забезпечує об'єктивацію суб'єктних якостей особистості професіонала; 4) включає в себе два аспекти: професійний і особистісний; 5) може мати як ситуативний характер, так і виступати особистісною характеристикою професіонала; 6) можливе через розкриття його передумов, структурних і динамічних характеристик.

Ключові слова: професійний розвиток, професійна спрямованість, компетентності, якості особистості, самовизначення, свобода самовираження, професійне становлення, самореалізація, професійне зростання.

Hryniowa Maryna Viktorivna Doctor of Pedagogical Sciences, Professor, Rector of the University, Poltava National Pedagogical University named after V. G. Korolenko, St. Ostrogradskoho, 2, Poltava, 36000, tel.: (053) 256-23-13, <https://orcid.org/0000-0003-3912-9023>

THE IDEA OF SELF-DETERMINATION IN THE PROCESS OF PROFESSIONAL FORMATION OF A FUTURE SPECIALIST IN THE WORKS OF SCIENTISTS OF THE II HALF. 20TH – 21ST CENTURIES

Abstract. At the current stage of changes in the socio-political paradigm, transformations are also taking place in the content of the educational system, therefore, at the current stage of the development of society, there are increased requirements for the social and professional mobility of the individual, the level of his professional development, and the quality of his education. Practice shows that the existing forms of training can no longer cover the tasks facing specialists based on modern requirements. Therefore, the problem of effective formation of the individual with the involvement of his personal efforts and reserves is a natural problem in domestic pedagogy today. In this regard, it is important to form an active and creative attitude in the young generation to the problems of self-organization, self-determination, and self-realization. Therefore, one of the priority tasks of the education system of Ukraine today is the self-determination of young people in the process of their professional development.

It is no accident that professional development is considered as a specific type of professional activity of specialists, as an integral component of their future mastery. In the process of professional formation of future specialists, not only professional orientation, professional and subject competences, various socially and professionally significant personal qualities are formed, but the determining factor is the formation of the ability to further professional self-determination, to

search for ways to qualitatively and creatively fulfill one's professional duties, readiness to continuous professional growth.

Generalization of the views of scientists of the 2nd half 20th – 21st centuries on the outlined problem, allows us to formulate the following theoretical and methodological provisions for the study of self-determination of the individual in the process of professional formation: 1) the essence of this definition is related to the value-meaning nature of the interaction of man and the world, individual and profession; 2) as a systemic formation, it is naturally formed in the process of professionalization of an individual, the main condition for reaching the level of self-determination is the development of reflexive consciousness and self-awareness of a specialist; 3) provides objectification of the subjective qualities of a professional's personality; 4) includes two aspects: professional and personal; 5) can have both a situational character and a personal characteristic of a professional; 6) is possible due to the disclosure of its prerequisites, structural and dynamic characteristics.

Keywords: professional development, professional orientation, competences, personality qualities, self-determination, freedom of expression, professional development, self-realization, professional growth.

Постановка проблеми. В умовах сучасних суспільних змін та перетворень в освітній галузі, особливої значущості набуває проблема результативності процесу професійної підготовки фахівця, адже питання професійного визначення, становлення, розвитку та вдосконалення аналізується дослідниками другої половини XX – XXI століття, насамперед, з позицій соціальних вимог, які інтеріоризуючись, сприяють формуванню розумових дій і внутрішнього плану свідомості юної особистості, шляхом засвоєння зовнішніх дій з предметами і соціальних форм спілкування, результатом чого є присвоєння індивідом цінностей особистісно-професійного спрямування.

Тому пріоритетним завданням сучасної освіти виступає необхідність проаналізувати цінні напрацювання науковців другої половини XX – XXI століття щодо проблеми професійного самовизначення та становлення майбутнього фахівця з метою узагальнення наявного досвіду та його використання в освітньому процесі для здобувачів з метою навчити їх самостійно взаємодіяти зі світом професійної діяльності, що постійно розвивається, відповідати швидким змінам у сфері праці, які виражаються в ускладненні професійних завдань та вимагають творчого підходу до їх вирішення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Ідеї самовизначення в процесі професійного становлення особистості представлені сукупністю

різноманітних наукових підходів. Проблема професійного становлення та розвитку особистості знаходить різноаспектне висвітлення у працях багатьох науковців: І. Бех, О. Біда, Н. Бідюк, О. Боднар, Є. Бондаревська, Н. Вінник, О. Вознюк, Г. Дмитренко, О. Дубасенюк, І. Зязюн, В. Ільчук, М. Кириченко, М. Курицина, Л. Литвинюк, В. Моляко, Н. Мукан, В. Олійник, Р. Попелюшко, Н. Савченко, О. Самойленко, В. Сидоренко, Т. Сорочан, Б. Федоришин, О. Фурс, Ю. Шабала та ін.

Учені Н. Авшенюк, О. Боднарчук, В. Гриньова, М. Кононова, Л. Мартинець, М. Марусинець, О. Музика, В. Нечипоренко, Н. Савченко, Н. Чепелєва розкривають структуру, основні напрями та механізми професійного становлення та розвитку майбутнього фахівця; В. Бондар, Т. Дмитренко, О. Дубасенюк, В. Желанова, О. Мороз, Н. Ничкало, О. Пехота, О. Савченко, З. Шевців у своїх дослідженнях вивчають шляхи та етапи професійного розвитку.

Проблема професійного самовизначення майбутніх фахівців на етапі фахової підготовки вивчалась у роботах багатьох дослідників (І. Андрійчук, Є. Борисова, М. Гінзбург, Є. Головаха, О. Голомшток, Л. Долинська, Є. Клімов, А. Маркова, Л. Мітіна, М. Пряжников, В. Сафін, С. Чистякова, П. Шавір, О. Щотка та ін.), наукові пошуки який стосувались різних аспектів розкриття окресленого феномену (особливостей, змістовної сторони, структурних елементів, проблем і закономірностей формування тощо).

Метою статті є обґрунтування науковцями другої половини ХХ – ХХІ століття концептуальних засад процесу професійного становлення майбутнього фахівця, де важливим підґрунтям його ефективності є професійне самовизначення.

Виклад основного матеріалу. Сучасний процес становлення здобувача вищої освіти – майбутнього професіонала як суб'єкта неперервної освіти полягає в усвідомленні змісту фахової підготовки, що поступово набуває характеру цілеспрямованого професійного розвитку, успішність якого забезпечується глибиною пізнання та активністю участі в ньому особистості як суб'єкта. На означеній закономірності, переконує О. Фурс, базується принцип гуманістичної спрямованості його формування, як суб'єкта неперервної педагогічної освіти, який виявляється у повазі до особистості, поєднанні вимогливості та гуманного ставлення, у гармонійному всебічному її розвитку, свободі вибору та виявлення [8, с. 52]. Важливим поняттям, дотичним до професійного розвитку, є процес професійного становлення.

Здійснюючи аналіз змісту наукових досліджень І. Беха, Є. Бондаревської, Н. Вінник, О. Вознюка, В. Ільчук, М. Курициної, Л. Мартинець, М. Марусинець, Н. Мукан, В. Нечипоренко, Р. Попелюшко, Н. Савченко, О. Фурса та інших, робимо узагальнення, що поняття «професійний розвиток» і «професійне

становлення» взаємопов'язані. Термін «становлення» належить до категоріального апарату психології, педагогіки, філософії і, відповідно, має значну кількість трактувань. У разі, коли йдеться про розвиток особистості, як зазначає О. Фурс, становлення поєднує у собі зміст понять «розвиток» та «формування» і розглядається у взаємозв'язку з ними [8, с. 52].

Поняття «становлення» у загальному розумінні є «категорією діалектики, що означає процес формування будь-якого матеріального або ідеального об'єкта» [7, с. 369]. Його трактують як у широкому значенні, де розуміють як синонім «розвитку». З цих міркувань – це процес перетворення структури дійсності, який реалізується через зв'язки та взаємні перетворення явищ. Якщо розглядати «становлення» у вузькому розумінні, то це є категорія з визначеним змістом. Загалом, становлення – це сходження від нижчого до вищого, тобто від меншого ступеня складності до вищого [8, с. 53].

Цікавою є позиція В. Орлова, на думку якого професійне становлення визначається як: процес перетворення сформованих професійних якостей; етап розвитку професійної культури, на якому професійні якості вже сформувалися, але професійна діяльність не набула остаточної форми; форма відображення у свідомості індивіда власного об'єктивно реального розвитку особистісних професійних якостей; рух до розв'язання суперечності між наявними рефлексивними уявленнями, способами мислення, знаннями, уміннями та навичками професійної діяльності і відсутністю досвіду їх реалізації на практиці, між минулим досвідом особистісного розвитку та майбутнім розвитком професійної майстерності, культури праці, між двома етапами усвідомлення власного Я: Я-студент, що опановує професію, і Я-фахівець [3]. Дослідниця Н. Волянчук під професійним становленням розуміє багаторівневий, динамічний процес вироблення комплексу професійно важливих якостей.

Використовуючи напрацювання Г. Нікова, Е. Зеєра, Є. Клімова, О. Леонт'єв, В. Сафіна, резюмуємо, що відомі науковці у своїх дослідженнях професійне становлення майбутніх фахівців характеризують як неперервний динамічний процес проектування особистості.

Так, професійне становлення, як переконує О. Леонт'єв, є стадією формування та розвитку особистості, у процесі якого відбувається освоєння професії, починаючи з її вибору і закінчуючи набуттям професіоналізму. У психологічному плані ідея професіоналізму розглядається дещо ширше, ніж просто уявлення про високий рівень сформованості умінь та навичок професіонала. Професійне становлення, на думку вченого, є процесом, що характеризується незавершеністю, динамічністю та розгорнутістю у часі.

Психолог Е. Зеєр характеризує процес професійного становлення як певний професійний розвиток у навчально-професійній та професійній

діяльності, що спрямовується на формування стійких позитивних мотивів майбутнього фахівця та тих якостей особистості, які є професійно та соціально значущими, як факт готовності до неперервного професійного зростання, творчого підходу до професійної діяльності.

Є. Клімов розглядає професіоналізм як складну систему, що виконує не лише зовнішню функцію («віддачу»), але й необхідні складні і різноманітні внутрішні, зокрема, психічні функції. До таких внутрішніх психічних функцій належать: побудова образу майбутнього результату діяльності; деяке «виношування» уявлень про шляхи і способи, варіанти досягнення цього результату; попереднє емоційне налаштування на роботу; певний загальний образ світу, що оточує [2, с. 65]. Тобто, майбутній фахівець здійснює процес самовизначення, що характеризується як «відносно самостійний стан соціалізації, суть якого полягає у формуванні в індивіда усвідомлення мети й змісту життя, готовності до самостійної життєдіяльності на основі співвідношення своїх бажань, наявних якостей, можливостей і вимог, які застосовуються до індивіда з боку оточення і суспільства» [7, с. 325]. Усе зазначене і є основою подальшого професійного становлення та особистісного розвитку особистості.

Необхідно погодитися з думкою вчених (С. Максименко, К. Максименко, М. Папуча), що сутність професійного становлення полягає, насамперед, у тому, що людина (випускник, молодий фахівець), взявши на себе професійну роль, лише розпочинає освоєння функціонального змісту професійної діяльності.

Науковець О. Фурс, узагальнюючи їх досвід, наголошує, що у процесі професійного становлення майбутніх фахівців формується не тільки професійна спрямованість, фахові та предметні компетентності, різного роду соціально та професійно значущі якості особистості, а визначальним є формування здатності до подальшого професійного самовизначення, до пошуку шляхів якісного, творчого виконання своїх професійних обов'язків, готовності до неперервного професійного зростання [8, с. 52–54].

Аналізуючи процес професійного становлення майбутнього фахівця ми схиляємося до положень про творчу й інтегративну сутність професійної діяльності, про смислову природу буття людини у світі та професії, діалогізм між людиною і професійним середовищем, цілісність та активність особистості. При цьому професійне становлення розглядається як одна з форм розвитку особистості, багатоаспектний, багаторівневий та складно детермінований процес, в якому, як доводить О. Щотка, варто зважати на такі сторони і рівні. Зовнішня сторона професійного становлення виявляється в об'єктивних характеристиках професійної діяльності, в соціальній ситуації професіоналізації, у продуктивності особистості в роботі. Внутрішня,

суб'єктивна сторона може бути розглянута у таких аспектах: *змістовно-структурний* (необхідні знання, вміння, навички, психічні якості, професійні цінності, смисли, позиції тощо); *біографічний* (динаміка професійного розвитку впродовж життя); *продуктивно-результативний* (певні рівні професіоналізму, внутрішні та зовнішні надбання) [9, с. 32–33]. Відповідно до стадій професійного становлення майбутнього фахівця, кожна з яких характеризується власними завданнями розвитку, виокремлюються етапи професійного самовизначення. Саме тому подальшої розробки на сьогодні потребує проблема формування цього феномену на етапі професійної підготовки.

У цілому, феномен «професійне самовизначення» особистості інтерпретується дослідниками як «процес прийняття рішення особистістю щодо вибору майбутньої трудової діяльності» [7, с. 293]; як активна діяльність суб'єкта з власного професійного самовдосконалення [6]; як комплекс професійно значущих особистісних особливостей індивіда та їх співвіднесення з професійними вимогами [2, с. 63]; сукупність професійних переконань індивіда, які зумовлюють вибір ним того чи іншого типу праці [9]; професійний світогляд спеціаліста [8].

Отже, професійне самовизначення «полягає в усвідомленні особистістю себе як суб'єкта конкретної професійної діяльності і передбачає самооцінку людиною індивідуально-психологічних якостей та зіставлення своїх можливостей з психологічними вимогами професії до спеціаліста» [7, с. 293]. Ми також поділяємо думки науковців, які зазначають, що зазначений феномен має розглядатись комплексно, як цілеспрямована активність індивіда з якомога більш повної реалізації своїх здібностей, можливостей у конкретному виді професійної діяльності. Базовим компонентом такої активності є усвідомлення майбутнім фахівцем вимог обраної професії, міри власної придатності до неї та перспектив власного професійного зростання.

Науковець М. Дубінка, на основі праць інших дослідників (А. Кухарчук, А. Ценципер), обґрунтовує, що сутність професійного самовизначення полягає в самостійному виборі професії, який здійснений в результаті аналізу своїх внутрішніх ресурсів, в тому числі здібностей, і співвіднесений з вимогами професії [2, с. 63]. Дослідник доводить, що в такому сенсі спостерігаємо збалансовану активність суб'єкта діяльності, що характеризується усвідомленням особистістю своїх можливостей і співставленням їх з соціальною необхідністю.

У процесі професійного становлення, у першу чергу, відбувається сприйняття себе як професіонала, а потім перегляд власного ставлення до професії та себе у ній. Підготовка майбутніх спеціалістів є періодом професійного становлення, адже саме у її процесі відбувається набуття

професійних знань, умінь, навичок та їх наповнення особистісним змістом. Таке становлення значущих для майбутнього професіонала якостей, знань та умінь, якісне перетворення особистістю її внутрішнього світу, є основою для творчої професійної реалізації, подальшого професійного зростання. Загалом, підкреслює О. Сагач, можна говорити про те, що професійне становлення одночасно є і процесом і результатом становлення особистості, як суб'єкта професійної діяльності, яке здійснюється через накопичення досвіду щодо вирішення навчально-професійних завдань [5, с. 185].

При цьому, виявлення студентами своїх можливостей, розвиток власних здібностей у досягненні мети відбувається за умови розуміння своїх професійних здібностей, позитивного ставлення до майбутнього в професії, професійної спрямованості. Власне професійна спрямованість передбачає розуміння й внутрішнє прийняття цілей і завдань професійної діяльності, інтереси, які її стосуються, ідеали, установки, переконання, погляди. Усі ці риси й компоненти професійної спрямованості слугують показником рівня її розвитку й сформованості у студентів, характеризуються стійкістю (нестійкістю), домінуванням суспільних або суто особистісних мотивів, далекою або близькою перспективою. При цьому у майбутнього фахівця формується прагнення до реалізації себе в діяльності, якому сприятиме таке ставлення.

У цілому, професійне самовизначення особистості є тривалим процесом, що охоплює всі етапи професійного становлення фахівця. Враховуючи це дослідники В. Сафін та Г. Ніков як рушійну силу професійного самовизначення особистості визначають протиріччя між «хочу» (чіткість мети, наявність життєвих та професійних планів, ідеалів) – «можу» (свої можливості, схильності, здібності як особистісні, так і професійні) – «маю» (свої особистісні й фізичні властивості) – «ти зобов'язаний» (що від нього очікує колектив, суспільство, співвідносність з професійними вимогами), які трансформуються в «я зобов'язаний, інакше не можу». Беручи це за основу, автори стверджують, що співставлення даних елементів, тобто самооцінка, поряд з ідентифікацією є важливим механізмом для самовизначення особистості, без якого неможлива персоніфікація. При їх взаємодії перший механізм, як правило, забезпечує діяльнісний аспект самовизначення, другий – когнітивний [6, с. 72].

Таким чином, самовизначення у процесі професійного становлення майбутнього фахівця є усвідомлення і співвіднесення вказаних впливів і вимог з комплексом внутрішніх умов: бажаннями, прагненнями, ціннісними орієнтаціями, запитами, цілями, планами та іншим (компонент «хочу»), потенційними можливостями і здібностями (компонент «можу»), наявними фізичними та розумовими якостями – досвідом, рисами характеру

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

(компонент «маю») і з орієнтацією усього цього на професійну діяльність згідно критеріїв педагогічного професіоналізму. Усвідомлення, співвіднесення виділених елементів є важливою характеристикою професійного самовизначення особистості.

Самовизначення майбутнього фахівця на шляху його професійного становлення пов'язане з суб'єктністю і розуміється як індивідуальна реалізація суспільної детермінації. Не випадково С. Панченко, як сутнісні чинники самовизначення професіонала виокремлює: суб'єктність (свідома активність і цілеспрямованість суб'єкта в його конструктивній діяльності, міра свободи у прийнятті рішень під час задоволення потреб) та креативність (здатність до творчого мислення та прийняття співвідносних рішень) [4, с. 249].

У процесі цієї реалізації особистість здійснює вчинки, дії, активізує свою суб'єктність, розкриваючись як в особистісному, так і професійному вимірах. Активність суб'єкта, як вказує К. Абульханова-Славська, базується на здатності мобілізувати свої можливості та визначити способи досягнення цілей. Вихідним положенням з цього є те, що суб'єктність людини формується та проявляється в створенні речей, ідей, відносин. Звідси можна зробити висновок про те, що галузь формування та прояву суб'єктності людини насамперед – суб'єкт-об'єктні відносини [2, с. 65].

Проте, розглядаючи самовизначення, не варто залишати поза увагою те, що сутність людини – комплекс суспільних відносин. Ці суспільні відносини визначають індивіда як суб'єкта в тій мірі, в якій він, перетворюючи, присвоює їх в залежності від свого місця, ролі, активності. З цієї точки зору він визначається суспільством в процесі присвоєння суспільних способів життєдіяльності. У цьому контексті визначення «іншими» розуміється як процес впливу і пред'явлення вимог до особистості з позицій суспільства, колективу, інших людей, які нею сприймаються, переживаються і усвідомлюються – компонент «вимагають». Тому своєрідним рефреном у концепціях різних авторів-дослідників проблематики професійного становлення та розвитку звучать активність і самодетермінація як головні рушійні сили професіогенезу. Не випадково, адже активність є базовою для розвитку критичності, здатності змінювати засвоєні стереотипи й способи діяльності [2, с. 66]. Вона є тією основою, що у подальшому визначає готовність особистості до самореалізації, саморозвитку та самовдосконалення.

Саме тому ми можемо стверджувати, що самовизначення є процесом і результатом усвідомленого вибору особистістю своєї позиції, цілей і засобів самоактуалізації (вихід людини за межі себе самої) та самореалізації (реалізація себе як невід'ємної частини зовнішнього світу) у конкретних життєвих обставинах. Самовизначення уможливорює знаходження сенсу в

житті і тим самим здійснення людиною себе, через його подальшу реалізацію. Таке розуміння самоактуалізації передбачає обов'язкову внутрішню активність індивіда, спрямовану на «продовження себе в інших людях» [9, с. 39].

Не випадково, самовизначення характеризується як провідна форма активності майбутнього професіонала, що має стати його професійною властивістю. При цьому, цінності, на яких базується увесь процес професійного становлення, поступово стають власними надбаннями суб'єктів педагогічної діяльності, вони починають виконувати «функцію кінцевих засад вибору тих предметів, засобів і способів, які утворюють цілісну діяльність» [9, с. 33–34]. Тому саморозвиток стимулює перетворення професійної діяльності на основі ціннісно-значеннєвої основи самопізнання, самовизначення, самореалізації особи на шляху її професійного становлення.

Саме тому в процесі професійного становлення майбутнього фахівця самовизначення виступає як міра співвіднесення зовнішнього визначення життєдіяльності умовами й обставинами та протиставлення «зовнішньому» власної активності людини, що обумовлена наявністю у неї свідомості та дії. Розвиток самовизначення пов'язується психологом із розвитком особистості та набуттям особистої зрілості. Основними напрямками такого становлення та розвитку особистості на шляху її професійного самовизначення вказуються: 1) напрям розширення сфери активності, подолання ситуативності власного функціонування; 2) напрям на свідоме творення індивідуальної ситуації життєдіяльності у відповідності із системою власних уявлень про світ.

Також у структурі самовизначення на шляху професійного становлення особистості важливо виокремлювати єдність свідомості та діяльності, вплив зовнішнього через внутрішнє, з врахуванням особистісних характеристик суб'єкта. Специфіка полягає в тому, що свідомість і діяльність, внутрішнє і зовнішнє опосередковуються особистістю, точніше, суб'єктом предметної і соціально необхідної діяльності. Це дає широкі можливості об'єктивного пізнання самого суб'єкта, його цілеспрямованості, без яких зрозуміти і дослідити проблему самовизначення неможливо [2, с. 68]. Ця сторона особистості вивчається на основі принципу життєдіяльнісних відносин особистості, розробленого К. Абульхановою-Славською, та динамічного підходу, автором якого є Л. Анциферова. Для нас важливі положення про необхідність вивчення різних форм існування і здійснення особистості, розкриття детермінант цього здійснення. Л. Анциферова розуміє ці детермінанти «як закріплені в психологічній організації особистості функціональні способи її перетворення, в результаті яких з'являються різні психологічні новоутворення, підвищується чи знижується рівень організо-

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

ваності особистісної системи, змінюється режим її функціонування» [1, с. 8]. Таким чином, єдність свідомості та діяльності, вплив зовнішнього через внутрішнє, динамічний підхід до вивчення особистості, визначають загальну стратегію і принципи дослідження самовизначення особистості.

У визначенні сутності самовизначення деякі автори за основу беруть ідею самодетермінації та свободи вибору і в такому разі сенс самовизначення розуміють як «готовність людини усвідомлено, самотійно, вільно планувати й реалізовувати перспективи свого розвитку, що співвідноситься з проблемами становлення свого життєвого шляху як неповторного та з процесом розуміння сутності себе та своєї самоті» [2, с. 67]. Про особистість, яка стала на шлях самовизначення, говорять як про людину, яка перемагає потребу шукати опору у зовнішній підтримці і, навпаки, здатна використовувати власні сили – робити самотійні вибори, займати свою позицію, бути відкритою та готовою до будь-яких поворотів свого професійного шляху. Така людина схильна довіряти собі та знаходити внутрішню основу в собі, вона знаходиться в стані рівноваги зі світом і відкриває для нього свій творчий потенціал і цим самим творить себе [9, с. 39–40].

Ми впевнені, що у процесі професійного становлення майбутній фахівець повинен відчувати свободу самовираження. Необхідно погодитися з О. Кушнір, що психолого-педагогічну діяльність не можна регламентувати і втиснути у рамки інструкцій. Лише за утвердження професійної свободи можлива ефективна організація процесу професійного зростання здобувача професійної освіти, що є своєрідним пошуком свого шляху, набуття власного «голосу», власного «почерку». Особа, що володіє свободою самовираження, уміє керувати власним розвитком, може спрямувати свої творчі сили на пошук нових шляхів навчання і виховання інших [8, с. 54].

Свідоме самовизначення, за твердженням деяких учених, стає можливим через формування особистісного «ставлення» і «позиції». У позиції узагальнюються та систематизуються розрізнені ставлення індивіда до рухливого перебігу ситуації життєдіяльності. З появою рефлексії сама позиція стає предметом ставлення, що визначає формування світогляду. З цього моменту виникає проблема «близького» та «віддаленого», що є наслідком формування ставлення до позиції зі сторони її зміни, як виразу зміни ситуації. Іншими словами – починається період функціонування зрілої особистості, що піднялася у своєму розвитку до рівня осмислення власного життя як цілісності, яка здатна визначати напрям власного життя відповідно до системи власних уявлень про світ – світогляду та формувати себе як інструмент досягнення власних цілей.

Учений Б. Гершунський, досліджуючи структуру становлення особистості у професійному контексті, серед інших виокремлює такі її складники:

грамотність, освіченість, професійна компетентність, культура, ментальність. Під грамотністю науковець розуміє той рівень знань, умінь та навичок, який необхідний для включення у будь-яку діяльність та на якому базується подальший неперервний розвиток особистості. Під освіченістю – максимальний рівень грамотності. Професійна компетентність особи визначається рівнем її професійної освіти, здібностями та досвідом, творчим відношенням до праці і прагненням до самовдосконалення, неперервної освіти. Під культурою – вищий прояв освіченості та професійної компетентності людини, а під ментальністю – найвищий прояв культури [8, с. 53].

Висновки. Отже, підсумовуючи результати досліджень, здійснених рядом психологів та педагогів другої половини XX – XXI століття, зазначаємо, що закономірним є той факт, що упродовж усього професійного життя людини відбувається продовження, поглиблення, уточнення самовизначення. Це виражається у тому, що розширюється Я-образ, коректується у ході самоаналізу прийняття себе, переглядається ставлення до різних аспектів світу (професії) та себе у ньому (ній) тощо. Сам же процес самовизначення визначається як перехід від адаптивних, мимовільних, ситуативних його форм до ініціативних і творчих, а сам суб'єкт самовизначення характеризується як активно діюча, здатна до самоусвідомлення та відповідальності особистість.

Узагальнення поглядів науковців другої половини XX – XXI століття на окреслену проблему, дозволяє сформулювати такі загальні теоретико-методологічні положення дослідження самовизначення особистості в процесі професійного становлення: 1) сутність цієї дефініції пов'язана з ціннісно-сисловою природою взаємодії людини й світу, індивіда й професії; 2) як системне утворення воно закономірно формується у процесі професіоналізації індивіда, основною умовою виходу на рівень самовизначення є розвиток рефлексивної свідомості та самосвідомості фахівця; 3) забезпечує об'єктивацію суб'єктних якостей особистості професіонала; 4) включає в себе два аспекти: професійний і особистісний; 5) може мати як ситуативний характер, так і виступати особистісною характеристикою професіонала; 6) можливе через розкриття його передумов, структурних і динамічних характеристик.

Література:

1. Анциферова Л. И. О динамическом подходе к психологическому изучению личности. *Психологический журнал*. 1981. № 2. С. 8–18.
2. Дубінка М. М. Дослідження проблеми самовизначення особистості у процесі професійного становлення фахівця. *Науковий бюлетень. Проблеми особистості* / За ред. В. В. Радула. Кропивницький, ЦДПУ ім. В. Винниченка, 2020. С. 61–72.

3. Орлов В. Ф. Професійне становлення вчителів мистецьких дисциплін: монографія. К. : Наукова думка. 2003. 262 с.
4. Панченко С. М. Особистісне самовизначення старшокласників як психологічна проблема. *Проблеми загальної та педагогічної психології. Збірник наукових праць Інституту психології ім. Г. С. Костюка АПН України* / За ред. С. Д. Максименка. К. : ЗАТ «Неотес», 2000. Т. 2. Ч. 6. С. 247–253.
5. Сагач О. Закономірності формування студента як суб'єкта неперервного професійного зростання. *Педагогічна освіта: теорія і практика. Збірник наукових праць*. 2019. Випуск 26 (1–2019). Частина 1. С. 183–188.
6. Сафин В. Ф., Ников Г. П. Психологический аспект самоопределения личности. *Психологический журнал*. 1984. Т.5. № 4. С. 65–73.
7. Соціолого-педагогічний словник [Уклад. : Радул В. В., Галета Я. В., Довга Т. Я., Дубінка М. М., Кічук Я. В., Кравцов В. О., Радул О. С., Фабрика А. А., Шульга О. А.] / За ред. В. В. Радула, вид. 2-е. Харків: Мачулін, 2015. 444 с.
8. Фурс О. Й. Саморегуляція освітньої діяльності та професійний розвиток здобувачів закладів професійної (професійно-технічної) освіти : навчально-методичний посібник. Біла Церква : БІНПО ДЗВО «УМО» НАПН України, 2024. 130 с.
9. Щотка О. П. Формування психологічної готовності студентів педагогічних університетів до професійно-управлінського самовизначення: дис. ... канд. психол. наук: 19.00.07. Київ, 2003. 253 с.

References:

1. Antsiferova, L. I. (1981). *O dinamicheskoy podkhode k psikhologicheskoy izucheniyu lichnosti*. [On the dynamic approach to the psychological study of personality]. *Psikhologicheskij zhurnal*. № 2. P. 8–18.
2. Dubinka, M. M. (2020). *Doslidzhennya problemy samovyznachennya osobystosti u protsesi profesiynoho stanovlennya fakhivtsya*. [Study of the problem of self-determination of the individual in the process of professional formation of a specialist]. *Naukovyy byuleten'. Problemy osobystosti* / Za red. V. V. Radula. Kropyvnyts'kyi, TSDPU im. V. Vynnychenka. P. 61–72. [in Ukrainian].
3. Orlov, V. F. (2003). *Profesiyne stanovlennya vchyteliv mystets'kykh dystsyplin: monohrafiya*. [Professional formation of teachers of art disciplines: monograph]. K. : Naukova dumka. 262 p. [in Ukrainian].
4. Panchenko, S.M. (2000). *Osobystisne samovyznachennya starshoklasnykiv yak psykholohichna problema*. [Personal self-determination of high school students as a psychological problem]. *Problemy zahal'noyi ta pedahohichnoyi psykholohiyi. Zbirnyk naukovykh prats' Instytutu psykholohiyi im. H. S. Kostyuka APN Ukrayiny* / Za red. S. D. Maksymenka. K. : ZAT «Neotes», T. 2. CH. 6. P. 247–253. [in Ukrainian].
5. Sahach, O. (2019). *Zakonomirnosti formuvannya studenta yak sub'yekta neperervnoho profesiynoho zrostannya*. [Patterns of formation of a student as a subject of continuous professional growth]. *Pedahohichna osvita: teoriya i praktyka. Zbirnyk naukovykh prats'*. 2019. Vypusk 26 (1–2019). Chastyna 1. P. 183–188. [in Ukrainian].
6. Safin, V. F., Nikov, G. P. (1984). *Psikhologicheskij aspekt samoopredeleniya lichnosti*. [Psychological aspect of personality self-determination]. *Psikhologicheskij zhurnal*. 1984. № 4. P. 65–74.

7. Sotsiolocho-pedahohichnyy slovnyk (2015). [Sociological and pedagogical dictionary]. [Uklad. : Radul, V. V., Haleta, YA. V., Dovha, T. YA., Dubinka, M. M., Kichuk, YA., V., Kravtsov, V. O., Radul, O. S., Fabryka, A. A., Shul'ha, O. A.] / Za red. V. V. Radula, vyd. 2-e. Kharkiv : Machulin, 2015. 444 p. [in Ukrainian].

8. Furs, O. Y. (2024). Samorehulyatsiya osvith'oyi diyal'nosti ta profesiynny rozvytok zdobuvachiv zakladiv profesiynoyi (profesiyno-tekhnichnoyi) osvity. [Self-regulation of educational activity and professional development of students of professional (vocational and technical) education institutions] : navchal'no-metodychnyy posibnyk. Bila Tserkva: BINPO DZVO «UMO» NAPN Ukrayin. 130 p. [in Ukrainian].

9. Shchotka. O. P. (2003). *Formuvannya psykholohichnoyi hotovnosti studentiv pedahohichnykh universytetiv do profesiyno-upravlins'koho samovyznachennya*. [Formation of psychological readiness of students of pedagogical universities for professional and managerial self-determination] : dys. ... kand. psykhol. nauk: 19.00.07. Kyiv, 2003. 253 p. [in Ukrainian].

УДК:159.923.2:355.01(045)

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-313-324](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-313-324)

Єна Аліна Сергіївна практичний психолог Комунального закладу «Харківська гуманітарно-педагогічна академія» Харківської обласної ради, пров. Руставелі 7, м. Харків, <https://orcid.org/0000-0001-8621-6301>

ПСИХОЛОГІЧНИЙ РЕСУРС ОСОБИСТОСТІ ЯК ЧИННИК ПОДОЛАННЯ СТРЕСУ

Анотація. Ця стаття розглядає психологічний ресурс особистості як ключовий чинник подолання стресу. Вона аналізує, які фактори впливають на формування цього ресурсу в особистості та як він може бути використаний для ефективного подолання стресових ситуацій. Зокрема, стаття досліджує психологічну стійкість, емоційний інтелект, оптимізм, саморегуляцію та інші аспекти, які сприяють здатності особистості адаптуватися до стресу. Висвітлення цієї теми допомагає краще зрозуміти механізми психологічного благополуччя та розвинути стратегії психологічної підтримки для ефективного управління стресом у сучасному світі.

Детальний аналіз різних аспектів психологічного ресурсу особистості дозволяє виявити, як саме він впливає на спроможність особистості ефективно реагувати на стресові ситуації. Такі фактори, як розвинена самосвідомість, ментальне здоров'я, віра у власні сили та здатність знаходити позитивні сторони навіть у складних життєвих ситуаціях, можуть значно підвищити рівень психологічного ресурсу. Крім того, важливо враховувати вплив соціальних чинників на формування психологічного ресурсу особистості. Соціальна підтримка від родини, друзів та спільноти може стати важливим джерелом ресурсу, що допомагає подолати стресові ситуації.

Психологічний ресурс особистості є важливим чинником, який допомагає в подоланні стресу. Психологічні ресурси включають в себе внутрішні сили та здібності, які дозволяють людині ефективно справлятися з труднощами та зберігати емоційний баланс. Для підвищення власних психологічних ресурсів можна використовувати різні техніки, такі як медитація, фізичні вправи, розвиток нових навичок та пошук підтримки у соціальному середовищі.

Ця стаття пропонує глибше розуміння психологічного ресурсу особистості як ключового фактора подолання стресу, висвітлюючи його компоненти, механізми формування та можливість використання для підвищення психологічної стійкості та здатності адаптуватися до викликів сучасного життя.

Ключові слова: психологічний ресурс, стрес, особистість, психологічна стійкість, емоційний інтелект, саморегуляція.

Yena Alina Serhiivna practical psychologist, Municipal Establishment «Kharkiv Humanitarian-Pedagogical Academy» of Kharkiv Regional Council, Kharkiv, <https://orcid.org/0000-0001-8621-6301>

THE PSYCHOLOGICAL RESOURCE OF THE PERSONALITY AS A FACTOR OF OVERCOMING STRESS

Abstract. This article considers the psychological resource of the individual as a key factor in overcoming stress. She analyzes what factors affect the formation of this resource in an individual and how it can be used to effectively overcome stressful situations. Specifically, the article examines psychological resilience, emotional intelligence, optimism, self-regulation, and other aspects that contribute to an individual's ability to adapt to stress. Coverage of this topic helps to better understand the mechanisms of psychological well-being and develop psychological support strategies for effective stress management in today's world.

A detailed analysis of various aspects of an individual's psychological resource allows us to reveal exactly how it affects an individual's ability to effectively respond to stressful situations. Factors such as developed self-awareness, a positive mental state, faith in one's own strength and the ability to find positive aspects even in difficult life situations can significantly increase the level of psychological resources. In addition, it is important to take into account the influence of social factors on the formation of the psychological resource of an individual. Social support from family, friends, and community can be an important resource for coping with stressful situations.

This article offers a deeper understanding of the psychological resource of the individual as a key factor in coping with stress, highlighting its components, formation mechanisms and the possibility of using it to increase psychological resilience and the ability to adapt to the challenges of modern life.

Moreover, research on the psychological resource of an individual is aimed at identifying individual differences in the possession of this resource and developing personalized stress management strategies. This may include individual psychological training, emotional intelligence development programs, and self-regulation techniques.

Understanding the psychological resource of an individual helps not only in overcoming stress, but also in increasing the general level of life satisfaction and achieving success in various spheres of life. Such knowledge can be useful both for the individual and for professionals in the field of psychology, contributing to the development of effective methods of psychological support.

The psychological resource of an individual is an important factor that helps in overcoming stress. Psychological resources include internal forces and abilities that allow a person to effectively cope with difficulties and maintain emotional balance. Various techniques can be used to increase one's psychological resources, such as meditation, exercise, developing new skills, and seeking support in the social environment.

Therefore, further research of the psychological resource of the individual as a factor in overcoming stress is an important direction for science and practice, which can make a significant contribution to improving the quality of life and mental health of people.

Keywords: psychological resource, stress, personality, psychological stability, emotional intelligence, self-regulation.

Постановка проблеми. Стрес є неодноразовим і складним явищем, що відображається на фізіологічному та психологічному стані людини. В сучасному світі стресові ситуації нерідко виникають і впливають на здоров'я та благополуччя людей, особливо у результаті військової інтервенції російської федерації до України, постає гостре питання стану психологічного здоров'я. Однак деякі особи виявляють високу стійкість до стресу та здатні ефективно подолати його наслідки, що свідчить про наявність психологічного ресурсу. Проблема психологічного ресурсу особистості як чинника подолання стресу виникає з необхідності розуміння того, чому деякі люди демонструють високу стійкість до стресу та здатні ефективно подолати його наслідки, тоді як інші відчують значний дискомфорт і мають негативні наслідки від стресу.

Ця проблема важлива для розуміння механізмів, які лежать в основі психологічного благополуччя та стійкості людини до стресових ситуацій. Дослідження в цій області допомагають виявити ключові фактори, які формують психологічний ресурс особистості і впливають на її здатність адаптуватися до стресу.

Одним з головних факторів, які вивчають у цій галузі є рівень оптимізму, самоповаги, емоційного інтелекту, соціальної підтримки та стратегій саморегуляції. Розуміння, як ці фактори взаємодіють між собою і як вони можуть бути розвинуті в особистості, є важливим для розробки ефективних програм психологічної підтримки та інтервенцій для людей, які стикаються зі стресом.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Останні дослідження в галузі психології визначають психологічний ресурс як сукупність психологічних факторів, що допомагають особистості адаптуватися до стресових ситуацій та подолати їх. Ці фактори можуть включати психологічну стійкість, емоційний інтелект, оптимізм, саморегуляцію, соціальну підтримку та інші.

Мета статті. Метою цієї статті є розгляд психологічного ресурсу особистості як ключового чинника подолання стресу, аналіз інформації як цей ресурс формується в особистості, які фактори впливають на його розвиток, а також як він може бути використаний для подолання стресових ситуацій.

Виклад основного матеріалу дослідження. Психологічний ресурс - це комплекс психологічних факторів, які впливають на здатність особистості адаптуватися до стресових ситуацій і подолати їх. Це внутрішній потенціал особистості, який допомагає їй ефективно впоратися з негативними життєвими обставинами, змінами та викликами. Психологічний ресурс може включати такі компоненти як психологічна стійкість, емоційний інтелект, оптимізм, саморегуляцію, соціальну підтримку, внутрішні механізми копінгу (стратегії управління стресом), самовпевненість, віра у власні сили та інші аспекти, що дозволяють особистості пристосовуватися до змін і викликів навколишнього середовища. Психологічний ресурс може бути розвинутим у певних особистостей за рахунок особистісного росту, позитивного досвіду, підтримки оточуючих, а також через спеціальні тренування та психологічні інтервенції. Розуміння та розвиток цього ресурсу важливі для забезпечення психічного благополуччя, підвищення стресостійкості та покращення якості життя (Ващенко, 2018, с. 35).

Формування психологічного ресурсу в особистості є складним і багатоаспектним процесом, який включає в себе вплив генетичних, соціокультурних та індивідуальних факторів. Ключовими аспектами, які впливають на формування психологічного ресурсу є:

- генетичні фактори – деякі психологічні риси можуть мати генетичну передачу, наприклад, рівень емоційної стійкості або нахил до оптимізму. Генетика може визначати вроджені схильності до певних психологічних якостей, які в подальшому можуть стати складовою психологічного ресурсу;
- соціокультурні впливи – соціальне оточення, культурні норми та цінності грають важливу роль у формуванні психологічного ресурсу. Наприклад, рівень підтримки та соціальної інтеграції може впливати на розвиток психологічної стійкості;
- досвід і навчання – досвід життя, включаючи вдачі та невдачі, має значний вплив на формування психологічного ресурсу. Люди можуть набувати цінний досвід, який допомагає їм вчитися з власних помилок і розвивати стратегії подолання стресу;
- самосвідомість і розвиток – розвинена самосвідомість дозволяє особистості краще розуміти свої потреби, сильні та слабкі сторони, що в свою чергу сприяє формуванню психологічного ресурсу. Процеси особистіс-

ного розвитку та самопізнання можуть бути ефективними шляхами підвищення психологічної стійкості;

- соціальна підтримка – підтримка від близьких, друзів, родини та спільноти може значно впливати на формування психологічного ресурсу. Взаємодія з іншими людьми може забезпечити підтримку, розуміння та відчуття приналежності, що сприяє збільшенню стійкості до стресу;

- розвиток стратегій копінгу – це способи, за якими особистість реагує на стресові ситуації. Особистість може навчитися ефективно використовувати стратегії копінгу, що сприяє формуванню психологічного ресурсу. Наприклад, прийом позитивного переоцінювання, пошук підтримки у друзів, занять спортом або медитацією можуть допомогти зменшити рівень стресу та підвищити відчуття контролю над ситуацією;

- підтримка психологічного здоров'я – заняття практиками психічної гігієни, такими як регулярний відпочинок, здоровий спосіб життя, позитивне мислення та розвиток емоційного інтелекту, сприяє підтримці психологічного здоров'я та формуванню психологічного ресурсу. Це дозволяє зберегти стійкість до стресу навіть у складних життєвих ситуаціях;

- навчання стратегіям саморегуляції – одним із ключових аспектів формування психологічного ресурсу є вміння регулювати власні емоції та поведінку в стресових ситуаціях. Навчання саморегуляції, включаючи техніки релаксації, дихальні вправи та медитацію, може покращити здатність особистості ефективно впоратися зі стресом та збільшити її психологічний ресурс (Аршава, 2016, с. 285).

Формування психологічного ресурсу - це динамічний процес, який відбувається протягом усього життя людини і впливає на її здатність адаптуватися до різних життєвих ситуацій. Отже, формування психологічного ресурсу включає в себе різноманітні фактори, які спільно сприяють розвитку психологічної стійкості та здатності особистості подолати стресові ситуації. Цей процес є динамічним і може відбуватися протягом усього життя, що відкриває можливості для постійного розвитку та покращення психологічного благополуччя.

Дослідження показують, що деякі досвіди життя, такі як успіхи, невдачі, підтримка оточуючих осіб, можуть значно впливати на розвиток психологічного ресурсу. Також важливою є самосвідомість та розвиток стратегій саморегуляції.

Розвиток психологічного ресурсу, який включає в себе різноманітні аспекти психологічного благополуччя та внутрішнього потенціалу людини, може бути сформований різними факторами. Можна виокремити декілька основних показників:

1. Самопізнання: розвиток самопізнання через рефлексію, зосередженість на власних емоціях, думках і переконаннях може допомогти розширити свідомість і розвивати психологічний ресурс.

2. Психологічна підготовка та освіта: отримання знань про психологічні процеси, стратегії копію, підвищення навичок взаємодії з іншими може допомогти людині ефективніше керувати своїм життям та підвищити свій психологічний ресурс.

3. Фізичне здоров'я: фізичне здоров'я тісно пов'язане з психологічним благополуччям. Регулярна фізична активність, здорове харчування і належний сон можуть підвищити рівень енергії, покращити настрій і знизити ризик виникнення психологічних проблем.

4. Самореалізація та пошук сенсу: розвиток особистісного потенціалу, виявлення власних цінностей, мети і сенсу в житті може сприяти внутрішньому зростанню і підвищити психологічний ресурс.

5. Позитивні взаємодії з середовищем: позитивне середовище, яке сприяє відчуттю безпеки, впевненості і прийняття, може позитивно впливати на психологічний ресурс.

6. Стрес-менеджмент: навчання ефективним стратегіям управління стресом, таким як медитація, глибоке дихання, релаксаційні техніки, може допомогти зберегти психологічний ресурс навіть у складних ситуаціях.

Ці фактори можуть допомогти стимулювати і розвивати психологічний ресурс людини, що в свою чергу може підвищити її загальний рівень благополуччя та життєву задоволеність (Гридковець, 2016, с. 115).

Люди з високим рівнем психологічного ресурсу здатні ефективно реагувати на стресові ситуації. Вони можуть швидше відновлюватися після стресу, знаходити конструктивні способи подолання та відновлення психічного здоров'я. Використання психологічного ресурсу для подолання стресу є важливим аспектом збереження психічного здоров'я і підвищення загального благополуччя. Ось кілька стратегій, які можна використовувати для цього:

- самоспостереження та свідомість (спробуйте звертати увагу на свої емоції, думки і тілесні відчуття у стресових ситуаціях. Свідомість допомагає краще розуміти, що відбувається у внутрішньому світі і як можна реагувати на стрес);

- стрес-менеджмент техніки (використання різноманітних технік для зниження стресу, такі як глибоке дихання, прогресивна м'язова релаксація, йога або медитація допомагають знизити рівень фізичного і емоційного напруження);

- позитивне мислення (пошук позитивних сторін у стресових ситуаціях і знаходження можливостей для особистісного росту і навчання може допомогти зменшити вплив негативних емоцій і зберегти оптимізм);

- управління часом і задачами (організуйте свій час і пріоритети таким чином, щоб уникнути перевантаження і стресу від надмірної кількості

завдань. Планування і структурування вашого часу може допомогти зменшити відчуття стресу);

- фізична активність (регулярна фізична активність може допомогти зняти стрес, покращити настрій і збільшити відчуття енергії);

- пошук підтримки в природі (природа може мати дуже спокійний і відновлюючий ефект на психіку. Відвідування парку, лісу або просто прогулянка на свіжому повітрі може допомогти зняти стрес і відновити емоційний баланс);

- прийняття самоспівчуття і власної людяності (будьте лагідними з собою і не очікуйте від себе досконалості. Приймайте свої помилки та невдачі як частину життя і можливість для вдосконалення, а не джерело стресу і самокритики);

- практика дякування (спробуйте вести щоденник подяки, в якому ви фіксуєте три або більше речі, за які ви вдячні кожного дня. Це може допомогти змінити вашу перспективу і зосередитися на позитивних аспектах життя, що може знизити рівень стресу);

- створення ритуалів для релаксації (ритуали можуть використовуватися для створення певного стану розслаблення і комфорту. Це може бути щось таке, як чашка чаю перед сном, вечірня медитація або тепла ванна тощо);

- відпочинок і розваги (не забувайте про важливість відпочинку і розваг. Знайдіть час для занять, які приносять вам задоволення і релаксацію, будь то читання, малювання, музика або хобі) (Аршава, 2016, с. 290).

Застосування цих стратегій, разом з розвитком психологічного ресурсу, допомагає ефективно подолати стрес і підтримувати психічне здоров'я у будь-яких умовах.

Внутрішні та зовнішні ресурси особистості відіграють важливу роль у розвитку та функціонуванні людини. Внутрішній ресурс - це внутрішній потенціал, який має людина для подолання труднощів, досягнення цілей і взагалі для розвитку та самореалізації. Це внутрішній запас сил, які можна використовувати у різних життєвих ситуаціях. Внутрішній ресурс включає в себе такі якості та здібності, як емоційна стійкість, самопізнання, самосвідомість, внутрішня мотивація, еластичність та реалізація власного потенціалу. Зовнішній ресурс особистості - це фактори або ресурси, які знаходяться поза самою особистістю, але можуть впливати на її життя, розвиток і благополуччя. Ці ресурси можуть бути матеріальними, соціальними, культурними або іншого характеру. Ось деякі приклади зовнішніх ресурсів особистості: матеріальні ресурси (доступ до матеріальних благ, таких як житло, їжа, гроші, освіта та медичні послуги, може значно впливати на якість життя особистості. Наявність матеріальних ресурсів може

забезпечувати безпеку, зручність та можливості для розвитку), професійні можливості (доступ до роботи або освіти, можливість кар'єрного розвитку, менторство та підтримка в професійній сфері є важливими зовнішніми ресурсами. Вони можуть допомогти особистості досягати успіху у професійній діяльності та розвивати свій потенціал), культурне середовище (суспільні норми, цінності, традиції, мистецтво, музика та інші аспекти культурного середовища можуть впливати на самовизначення та самоідентифікацію особистості. Наявність різноманітних культурних можливостей може позитивно впливати на розвиток і творчість особистості), фізичне оточення (місце проживання, доступ до природних ресурсів, атмосфера місця роботи або навчання, кліматичні умови - все це може впливати на фізичне і психологічне здоров'я особистості), соціальні зв'язки (мережа контактів та взаємозв'язків з іншими людьми, які можуть включати професійні, особисті та соціальні зв'язки), менторство та підтримка (наявність осіб, які можуть надати поради, навчання та підтримку в досягненні особистих та професійних цілей) (Ващенко, 2018, с. 37).

Зовнішні ресурси особистості виконують важливу роль у формуванні її життя, розвитку та самовизначенні. Ці ресурси можуть надавати підтримку, сприяти розвитку потенціалу та сприяти досягненню цілей.

Внутрішні ресурси особистості можуть складатися з емоційної стійкості (здатності контролювати та регулювати свої емоції, а також відновлювати психологічний баланс під час стресових ситуацій), самосвідомості (здатності розуміти свої думки, почуття, мотиви та цінності, а також їх вплив на власні дії та поведінку), самодисципліни (здатності ставити перед собою цілі та дотримуватися плану дій для досягнення їх, навіть у випадку труднощів чи відкладання), психологічної гнучкості (здатності пристосовуватися до змін, адаптуватися до нових умов та швидко відновлюватися після негативних подій чи стресових ситуацій), саморегуляції (здатності контролювати свої реакції на різні ситуації та власні емоції), внутрішньої мотивації (здатності виконувати завдання та досягати цілей без зовнішньої мотивації), еластичності (здатності адаптуватися до змін у житті та швидко відновлюватися після негативних подій), самореалізації (здатності реалізувати власний потенціал та досягти особисту гармонію та задоволення від життя).

Вплив внутрішніх та зовнішніх ресурсів на людину може бути значний. Наприклад, внутрішня емоційна стійкість може допомогти особі краще адаптуватися до стресових ситуацій та зберігати психічний комфорт; зовнішня соціальна підтримка може стати ключовим чинником в подоланні труднощів та досягненні успіху в особистому та професійному житті; внутрішня самодисципліна може допомогти особі виконати поставлені цілі

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

та завдання, навіть у випадку зовнішніх перешкод. Важливо розуміти, що сполучення внутрішніх та зовнішніх ресурсів може створювати сильний фундамент для особистісного розвитку та здобуття успіху в різних сферах життя. Внутрішній ресурс є внутрішньою силою, яка допомагає людині вирішувати проблеми, подолати труднощі та рухатися вперед у досягненні своїх цілей. Він є важливим фактором для психологічного благополуччя та успіху в житті.

Робота психолога над формуванням у особистості психологічного ресурсу є важливим процесом, який сприяє збільшенню стійкості до стресу, поліпшенню самопочуття та загальному психічному благополуччю. Вона може включати в себе наступні аспекти:

1. Оцінка психологічних потреб та ресурсів особистості. Початковий етап роботи передбачає вивчення індивідуальних особливостей, потреб та ресурсів кожної конкретної особистості. Це може включати проведення інтерв'ю, анкетування, а також використання психологічних тестів та методик.

2. Розробка індивідуальних стратегій розвитку. На основі отриманих даних психолог розробляє індивідуальні стратегії та програми для підвищення психологічного ресурсу. Для формування психологічної стійкості психолог визначає індивідуальні особливості особистості, що можуть впливати на її спроможність впоратися зі стресом та важкими ситуаціями. Ці стратегії можуть включати в себе розвиток навичок саморегуляції, емоційної стійкості, підвищення самосвідомості та інших психологічних компетенцій. Психолог звертає увагу на різноманітні індивідуальні особливості клієнта, оскільки це допомагає краще розуміти його потреби, проблеми та можливості. Ось деякі аспекти, на які психолог звертає увагу:

- емоційний стан та виразність (психолог спостерігає за емоційним станом клієнта під час спілкування та його виразністю. Це допомагає зрозуміти, як він реагує на певні теми або ситуації);
- стійкість до стресу та копінг-стратегії (психолог аналізує, як клієнт зазвичай долає стресові ситуації та які стратегії копінгу він використовує);
- соціальні відносини (вивчення соціальних взаємин клієнта допомагає зрозуміти, як вони впливають на його психічне здоров'я та благополуччя);
- самооцінка та самопочуття (психолог враховує рівень самооцінки та самопочуття клієнта, оскільки це важливо для розвитку його позитивної самоідентифікації та самовизначення);
- індивідуальні потреби та цінності (розуміння індивідуальних потреб та цінностей допомагає психологу адаптувати підхід до роботи з кожним клієнтом);

- когнітивні та психомоторні характеристики (врахування когнітивних та психомоторних особливостей клієнта допомагає психологу підібрати ефективні методи та техніки роботи з ним);
- культурні та етнічні особливості (врахування культурних та етнічних особливостей клієнта допомагає психологу встановити емпатичний та ефективний контакт з ним).

Загальний аналіз цих та інших індивідуальних особливостей дозволяє психологові створити індивідуалізовані та ефективні психологічні програми для кожного клієнта, спрямовані на досягнення його психологічної стійкості та благополуччя.

3. Терапевтична робота. Психолог може проводити індивідуальні консультації з клієнтом, де вони разом працюють над виявленням та розвитком його психологічних ресурсів. Це може включати роботу над самооцінкою, відносинами з емоціями, перспективою життя та іншими аспектами. Індивідуальні консультації з психологом стосовно розвитку психологічних ресурсів можуть бути корисним інструментом для кожної людини, яка прагне покращити своє психічне благополуччя та ефективно впоратися зі стресом. Під час таких консультацій психолог може пропонувати індивідуалізовані стратегії та підходи для розвитку психологічних ресурсів на основі потреб, цілей та особливостей конкретної особистості. Психолог допомагає клієнту визначити його основні потреби та цілі в розвитку психологічних ресурсів, навчає клієнта методикам саморегуляції емоцій, стресового менеджменту та іншим навичкам, які сприяють підвищенню психологічної стійкості. Індивідуальні консультації з психологом є приватним, конфіденційним простором, де клієнт може відчути підтримку, зрозуміння та направленість на досягнення своїх цілей у розвитку психологічних ресурсів.

4. Групова робота. Психолог може організовувати групові сесії або тренінги, спрямовані на розвиток психологічного ресурсу учасників. Це може бути спільна робота над розвитком соціальних навичок, взаємодії та підтримки. Проведення тренінгів для розвитку психологічної стійкості є ефективним способом навчання та підтримки у людей навичок та стратегій, які допомагають подолати стрес, вибудувати позитивну самооцінку та зміцнити емоційну стійкість. Тренінги можуть включати роботу над розвитком навичок управління емоціями, розпізнавання власних та інших емоцій, а також підвищення емпатії та соціальної компетентності. За допомогою групової роботи учасники вчаться створювати позитивне сприйняття себе та своєї життєвої ситуації, зосереджуючись на своїх сильних сторонах, досягненнях та можливостях. Учасники навчаються бути більш резилієнтними, тобто відновлюватися після стресових ситуацій та негативних

подій, швидко відновлювати робочий стан і продовжувати досягати своїх цілей, вивчають, як впливати на свої мислі та переконання, змінювати негативні думки та переоцінювати ситуації в позитивний спосіб. Практичні завдання та вправи, які базуються на реальних життєвих ситуаціях, допомагають учасникам застосовувати здобуті знання та навички в практиці. Проведення тренінгів для розвитку психологічної стійкості може бути ефективним інструментом для підвищення загального рівня благополуччя та здатності людей до впорядкування стресових ситуацій у своєму житті. Під час проведення тренінгів психолог може використовувати різноманітні методики, такі як групові дискусії, рольові ігри, психологічні вправи та рефлексійні завдання, щоб забезпечити максимальний ефект навчання та підтримки. Крім того, важливо, щоб тренінги були спрямовані на практичне застосування отриманих знань та навичок у повсякденному житті, а також на підвищення свідомості учасників щодо їх власного психічного здоров'я та самопідтримки. Регулярні тренінги можуть стати важливою складовою психологічної підтримки та саморозвитку для широкого кола людей у сучасному світі.

5. Едукація та підтримка. Психолог може надавати клієнтові інформацію та навички, які допоможуть йому ефективно керувати власним психологічним ресурсом у повсякденному житті. Це може включати навчання технік релаксації, стресового менеджменту, позитивного мислення та інших психологічних стратегій.

6. Моніторинг та підтримка прогресу. Психолог веде моніторинг успішності програми або індивідуальної роботи, а також надає підтримку та корекцію в процесі розвитку психологічного ресурсу (Гридковець, 2016, с. 119).

Робота психолога над формуванням психологічного ресурсу в особистості є індивідуальною та специфічною для кожного клієнта. Вона спрямована на підвищення рівня самореалізації, емоційної стійкості та загального психологічного благополуччя.

Висновки. Психологічний ресурс особистості відіграє ключову роль у подоланні стресу та забезпеченні психічного благополуччя. Розуміння факторів, що впливають на його розвиток, та використання стратегій для його посилення може бути корисним управлінським інструментом для забезпечення здоров'я та ефективності в умовах сучасного життя.

Дослідження психологічних аспектів ресурсного розвитку особистості в умовах війни підкреслює важливість уваги до психічного здоров'я та саморозвитку осіб, що переживають військові конфлікти. Важливо враховувати роль внутрішніх ресурсів, таких як волевільність, саморегуляція та соціальна підтримка, у формуванні психічної стійкості. Науковцями підкреслено, що ресурсний розвиток може відігравати ключову роль у

відновленні та підтримці психічного здоров'я особистостей, залучених до військових конфліктів.

Проблема психологічного ресурсу особистості як чинника подолання стресу потребує подальшого дослідження та розвитку для створення більш ефективних стратегій психологічної підтримки та підвищення рівня психічного благополуччя населення.

Література:

1. Аршава І. Ф. Емоційна стійкість людини та її діагностика: монографія. Дніпро: ДНУ, 2016. 336 с.
2. Ващенко І. В., Іваненко Б. Б. Психологічні ресурси особистості в подоланні складних життєвих ситуацій. Проблеми сучасної психології: зб.наук.праць. Кам'янець-Подільськ: КПНУ, 2018. № 40. 33–49 с.
3. Гридковець Л.М. Світ життєвих криз людини як дитини своєї сім'ї, свого роду та народу: монографія. Львів: Скриня, 2016. 517 с.

References:

1. Arshava I. F. (2016). *Emotsiina stiiikist liudyny ta yii diahnostyka [Emotional stability of a person and its diagnosis]* monohrafiia. Dnipro: DNU [in Ukrainian].
2. Vashchenko I. V., Ivanenko B. B. (2018). *Psykhologichni resursy osobystosti v podolanni skladnykh zhyttievykh sytuatsii. Problemy suchasnoi psykhologii [Psychological resources of the individual in overcoming difficult life situations. Problems of modern psychology]* zb.nauk.prats. Kamianets-Podilskyi: KPNU [in Ukrainian].
3. Hrydkovets L.M. *Svit zhyttievykh kryz liudyny yak dytyny svoiei simi, svoho rodu ta narodu [The world of life crises of a person as a child of his family, his kind and his people]* monohrafiia. Lviv: Skrynja [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 811.111:378

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-325-334](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-325-334)

Зелена Інна Олександрівна кандидат педагогічних наук, доцент кафедри германської філології та методики викладання іноземних мов, Державний заклад Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського, вул. Старопортофранківська 34, Одеса, 65029, <https://orcid.org/0000-0003-2840-8465>

МЕТОДИКА ВИКЛАДАННЯ ДИСЦИПЛІНИ «АНГЛІЙСЬКОМОВНА ЛІТЕРАТУРА ДЛЯ ДІТЕЙ»

Анотація. У статті визначено, що дисципліна «Англійськомовна література для дітей» є однією з вибірових дисциплін практичної підготовки вчителя англійської мови та літератури, яка спрямована на розвиток навичок робити детальний аналіз художнього твору; інтерпретувати художні твори та аналізувати літературну творчість письменників; оцінювати художнє значення літературного твору і його зв'язок з ситуацією в суспільстві та культурою епохи; оцінювати художню своєрідність творів письменників в цілому з точки зору не лише національної культури, але й міжкультурної значущості.

Метою курсу є ознайомлення здобувачів, майбутніх учителів англійської мови з історією формування і розвитку дитячої літератури Великої Британії, кращими творами британського письменства, які мали вплив на розвиток культури та суспільного життя; навчання їх застосовувати отримані знання для пояснення явищ навколишнього світу, сприйняття інформації літературного і загальнокультурного змісту

Обґрунтовано, що курс «Англійськомовна література для дітей» має теоретичну та практичну спрямованість, та є вибірковою дисципліною. Він сприяє формуванню у здобувачів спеціальності 014 «Середня освіта (Мова і література (англійська))» за першим (бакалаврським) рівнем вищої освіти готовності до їх майбутньої професійної діяльності.

Акцентовано на тому, що для вивчення навчальної дисципліни «Англійськомовна література для дітей» здобувачі мають опанувати знання з навчальних дисциплін «Вступ до фаху», «Історія зарубіжної літератури». Зазначено, що програма побудована за вимогами кредитно-модульної системи організації навчального процесу у вищих навчальних закладах, рекомендованої Європейською кредитно-трансферною системою (ECTS).

Визначено, що очікувані результати вивчення дисципліни передбачають засвоєння здобувачами знань щодо того, як робити детальний аналіз

художнього твору; інтерпретувати художні твори та аналізувати літературну творчість письменників; критично переосмислювати й інтерпретувати художні твори та виокремлювати в них ціннісні смисли; оцінювати художнє значення літературного твору і його зв'язок з ситуацією в суспільстві та культурою епохи; оцінювати художню своєрідність творів письменників в цілому з точки зору не лише національної культури, але й міжкультурної компетентності.

Репрезентовано змістове наповнення практичного блоку курсу «Інтонація в англійськомовному дискурсі», який представлений такими формами, як семінар-воркшоп, вирішення практичних завдань, читацький воркшоп, декламаційний контекст, літературний майстер клас, семінар-презентація (читацького щоденника, улюбленої книжки) тощо.

Ключові слова: англійськомовна література для дітей; професійна підготовка; майбутні вчителі англійської мови і літератури.

Zelena Inna Oleksandrivna docent of the department of Germanic philology and methods of teaching foreign languages, State institution South Ukrainian National Pedagogical University named K. D. Ushynsky, St. Staroportofrankivska, 34, Odesa, 65029, <https://orcid.org/0000-0003-2840-8465>

METHODS OF TEACHING THE DISCIPLINE “ENGLISH LITERATURE FOR CHILDREN”

Abstract. The article defines that the discipline “English literature for children” is one of the selective disciplines of the practical training of the English language and literature teacher, which is aimed at developing the skills to make a detailed analysis of an artistic work; interpreting works of art and analyzing the literary works of writers; estimating the artistic value of a literary work and its connection with the situation in society and the culture of the era; evaluating the artistic originality of the writers’ works etc.

The purpose of the course is acquaintance of the students, future teachers of English, with the history and development of children’s literature in Great Britain, the best works of British literature that had an impact on the development of culture and social life; teaching them to apply the acquired knowledge while explaining the phenomena of the surrounding world, perception of the information of literary and general cultural content.

It has been specified that the course “English literature for children” has a theoretical and practical orientation, and is considered to be a selective discipline. It contributes to the formation of students of specialty 014 “Secondary education (Language and Literature (English))” at the first (bachelor’s) level of higher education in readiness for their future professional activities.

It has also been emphasized that in order to study the academic discipline “English literature for children”, applicants have to acquire the knowledge from the academic disciplines “Introduction to the profession”, “History of foreign literature”. It has been noted that the program is built according to the requirements of the credit-module system for the organization of the educational process in higher education institutions, recommended by the European Credit Transfer System (ESTS).

It has been determined that the expected results of the study of the discipline involve the assimilation of knowledge by the acquirers about how to make a detailed analysis of an artistic work; interpret works of art and analyze the literary works of various writers; critically rethink and interpret works of art and distinguish valuable meanings in them; evaluate the artistic value of a literary work and its connection with the situation in society and the culture of the era; to evaluate the artistic originality of the works of writers as a whole from the point of view not only of national culture, but also of intercultural competence.

The content of the practical block of the course “English literature for children” is represented, which is presented in such forms as a seminar-workshop, solving practical tasks, a reading workshop, a declamation contest, a literary master class, a seminar-presentation (a reader’s diary, a favorite book).

Keywords: English literature for children; professional training; future teachers of English language and literature.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дисципліна «Англійськомовна література для дітей» є однією з вибірових дисциплін практичної підготовки вчителя англійської мови та літератури, яка спрямована на розвиток навичок робити детальний аналіз художнього твору; інтерпретувати художні твори та аналізувати літературну творчість письменників; оцінювати художнє значення літературного твору і його зв’язок з ситуацією в суспільстві та культурою епохи; застосовувати сукупність ідей про культурне розмаїття світу, толерантного ставлення до його проявів та готовності до взаємодії в тому чи іншому національному культурному просторі; оцінювати художню своєрідність творів письменників в цілому з точки зору не лише національної культури, але й міжкультурної значимості. У процесі розробки зазначеного курсу було проаналізовано наукові доробки таких вчених, як G. Bryan [4], D. Chaynee [2], J. Jacobs [4], C. Lynch-Brown [1], R. Short [1], M. Tartar [1], C. Tomlinson [1], M. Tunnell [4], T. Young [4].

Мета статті – представити методику викладання дисципліни «Англійськомовна література для дітей» для здобувачів першого (бакалаврського) рівня вищої освіти.

Виклад основного матеріалу. Для вивчення навчальної дисципліни «Англійськомовна література для дітей» здобувачі мають опанувати знання з таких навчальних дисциплін як «Вступ до фаху», «Історія зарубіжної літератури».

Головною метою навчальної дисципліни «Англійськомовна література для дітей» є ознайомлення здобувачів, майбутніх вчителів англійської мови з історією формування і розвитку дитячої літератури Великої Британії, кращими творами британського письменства, які мали вплив на розвиток культури та суспільного життя; навчання їх застосовувати отримані знання для пояснення явищ навколишнього світу, сприйняття інформації літературного і загальнокультурного змісту, що отримується зі ЗМІ, ресурсів Інтернету, спеціальної і науково-популярної літератури.

Зазначений курс має як теоретичну, так і практичну спрямованість. Він забезпечує формуванню у здобувачів спеціальності 014 «Середня освіта (Мова і література (англійська))» за першим (бакалаврським) рівнем вищої освіти готовності до їх майбутньої професійної діяльності. Дисципліна «Англійськомовна література для дітей» є вибірковою.

Очікувані результати вивчення дисципліни передбачають засвоєння здобувачами *знань*, щодо предмету, завдань та цілей, основних понять курсу; основних фактів життя і творчості британських письменників, твори яких входять до програми курсу; змісту творів, що вивчаються; англійськомовної спеціальної термінології в галузі літературознавства; та *вмінь*: робити детальний аналіз художнього твору; логічним чином викладати інформацію англійською мовою; інтерпретувати художні твори та аналізувати літературну творчість письменників; критично переосмислювати й інтерпретувати художні твори та виокремлювати в них ціннісні смисли; оцінювати художнє значення літературного твору і його зв'язок з ситуацією в суспільстві та культурою епохи; оцінювати художню своєрідність творів письменників в цілому з точки зору не лише національної культури, але й міжкультурної значимості; використовувати електронні засоби пошуку потрібних відомостей; класифікувати знайдені відомості та використовувати їх в дослідженні; організувати знайдені матеріали: згрупувати відповідно до розділів дослідження, використати цитати, скласти бібліографію.

Програма курсу «Англійськомовна література для дітей» розрахована на 120 годин, в тому числі практичних занять – 28 годин (денне відділення) та 8 години (заочне відділення) відповідно. На самостійну роботу здобувачів відведено 80 (денне відділення) та 106 (заочне відділення) годин, з них індивідуальна робота передбачає – 10 годин. Структура навчальної дисципліни включає два змістовних модулі. Кінцевою формою контролю за вивченням курсу є залік.

Для навчальної дисципліни «Англійськомовна література для дітей» яка за навчальним планом передбачає підсумковий контроль у формі заліку, відводиться 20 балів. Здобувач може складати залік, якщо кількість отриманих впродовж вивчення дисципліни балів (не менше 60) його не

влаштовує і він має бажання підвищити оцінку. Оцінка за залік не може бути меншою за кількість накопичених ним балів. Накопичені здобувачем бали під час вивчення навчальної дисципліни не анулюються, а сумуються.

Програма курсу «Англійськомовна література для дітей» складається з двох змістових модулів: *Змістовий модуль I Феномен літератури для дітей* вміщує такі теми, як:

Тема 1. Англійськомовна література для дітей – казкова країна див. Особливості англійськомовної літератури для дітей. Фольклор як вид духовної культури народу. Міфи, легенди, чарівні казки та балади. Англійські легенди. Парадоксальна суміш гострого гротеску, ніжної чутливості і жаху, що робить душу крижаною. Вічна драма мудрості і дурості, добра і зла, милосердя та жорстокості.

Змістовий модуль II. Великі казки складається із таких тем:

Тема 2. Казки про тварин. Творчість Беатрікс Поттер. «Казка про кролика пітера». Простий сюжет з обов'язковою мораллю і щасливою кінцівкою. Цікаві пригоди і чудові картинки. Іронія і м'який гумор. Творчість Хью Лофтінга. Цикл про доктора Джона Дуліттла, зоолога і мандрівника, який розуміє мову звірів і птахів. Стара добра Англія на початку вікторіанської епохи. Творчість Енн Хогарт. «Мафін і його веселі друзі». Перша зірка Бі-Бі-Сі. Тепла, домашня доброта історій. Творчість Дональда Біссета. Правдиві небилиці. Ожилий лондонський туман, кам'яні леви і статуя Нельсона.

Тема 3. Світ нонсенсу. Нонсенс як літературний феномен. Абсурд – искусственное построение, позволяющее расширить сознание, лучше и ярче увидеть привычные вещи и осознать их. Творчість Едварда Ліра. Майстер каламбурів і словотворів. Лімерики. Творчість Льюїса Керолла. Поринання в світ, в якому речі не мають жорсткої прикріпленості до «вічної адекватності»

Тема 4. Татусі та сини. Творчість Кеннета Грема. «Вітер у вербах». Переходи від гротескної комедії до пасторальної ідилії, від комедійних пригод до споглядальної замисленості. Баланс між лаконічністю та увагою до деталей. Казка про дружбу, про взаємодопомогу, про розуміння і прощення, про відвагу, про жадібність і нахабство, навіть невдячність. Про те, як можна змінити світ на краще. Творчість Алана Александра Мілна. Великий вигаданий світ, велика кількість яскравих і різнопланових героїв, захоплюючі, а іноді і повчальні пригоди, красива мова – казка «Вінні-Пух».

Тема 5. Польоти у дитинство. Творчість Джеймса Баррі. «Пітер Пен і Венді». Поєднання ліричного та ігрового, поезії та драми. Казка про найголовніше: про хлопчика, який ніколи не виросте; про те, що навіть найсильнішому і самостійного хлопчикові, незалежно від того, скільки йому років, потрібна мама чи дівчинка, яка її замінить; про маму, яка залишає вікно відкритим, тому що завжди чекає дітей додому; про прекрасній країну

Neverland, куди можна потрапити, якщо віриш в чудеса. Творчість Памели Треверс. Мері Поппінс - леді Досконалість, незвичайна і загадкова, ніжна і строга, витончена і гармонійна. Дитинство - чудова пора, і в ньому обов'язково має бути місце різним чудесам.

Тема 6. Дорослі маленькі дівчата. Творчість Люси Мод Монгометрі. «Аня з Зеленого мезонінома». «Найзворушливіша та найчарівніша дитина художньої літератури з часів безсмертної Аліси». Проблеми фемінізму, расизму, булінгу, гендерної нерівності. Історія про становлення особистості та виховання. Творчість Елеонор Портер. «Поліанна». Ідея радості життя та відкриття світу. Гімн оптимістів. Інструкція як дивитись на світ іншими очима, повними радості, почати радіти і творити прекрасне з радістю. Проблеми родинного виховання та родинних цінностей, складної долі сиріт, ставлення суспільства до проблем окремих людей, бідності та багатства

Тема 7. Казкарі в професорських мантиях. Творчість Клайва Степла Льюїса. «Хроніки нарнії». Одна з найсильніших, переконливих і яскравих чарівних всесвітів за всю історію дитячої літератури. Таємниця числа 7. Відповідність семи католицьким таїнствам, семи ступеням посвяти в англіканстві, семи чеснотам або семи смертним гріхам, семи планетам середньовічної космології. Творчість Джона Роналда Руела Толкіна. «Володар кілець». Подвійність і паралелізм, контраст і протиставлення в таких поєднаннях, як надія і відчай, знання та просвітництво, смерть і подвійність, доля і вільна воля, добро і зло.

Тема 8. Різдвяні подарунки вікторіанських джентельменів. Творчість Чарльза Діккенса. "Різдвяна пісня в прозі" Моральне переродження Скруджа. Розкриття духовного змертвіння і перетворення людини. Атмосфера незвичайного, використання фантастики, поява дивних персонажів, боротьба добра зі злом, життя зі смертю з обов'язковою перемогою добра і життя. Старозавітні і новозавітні теми. Повість як провідник сакральних прецедентних тим, сюжетів і образів у сучасну культуру. Казки Оскара Уальда. Співіснування двох світів: чарівного, незвичайного та земного, реального. Питання співвідношення категорії краси та моралі: зовнішня краса і внутрішня потворність – зовнішня потворність, внутрішня краса; життя крізь призму властивих філософських ідей та думок

Тема 9. Принцеси та принці, казкові та справжні. Творчість Френсіс Годгсон Бернет. Педагогіка рідкісних якостей, елітарна педагогіка. Стійкість, терпіння; правдивість, в тому числі правдивість почуттів; повага абсолютно до кожної людини, вміння співпереживати; вміння бути вдячним; привітність. Творчість Джорджа Макдоналда. Біблійні теми, алюзії, мотиви, образи, сюжети і символи. Рівновага істини і любові. здатність людини до творчості за образом творіння Бога. Світ навколо людини - це «зовнішнє

відображення стану його розуму, невичерпна скарбниця форм», з якої людина вибирає зразки, форми для думок. А людську уяву - світло всередині готової форми, те, що наповнює її думкою, а значить – життям».

Тема 10. Розрізаючи кордони світів. Творчість Джоан Роулінг. Роман дорослішання». Трактують образів Гаррі і його друзів як «камертона для перевірки моральності, сили самопожертви і сенсу життя » Проблеми сім'ї, взаєморозуміння, любові, дружби, взаємодопомоги, істини, добра, краси, чесноти; почуття страху і природи відваги юного героя; моральї психології самообману. Суть моральних принципів художнього всесвіту романного циклу. Етика магії в романах Дж. Роулінг в співвідношенні з етикою технологічної адаптації в реальному світі. Співвідношення знання і бажання в становленні і самоідентифікації особистості. Дискримінація з моральної та практичної точок зору. Природа зла і свобода вибору. Творчість Філіпа Пулмана [5]. Міф про створення і повстання, розвиток і опір. «Північне сяйво» - це твір про творіння нових світів. Світів, які оточують людину і світів всередині нього. Перехід від незнання до знання, нелегкий, пов'язаний з втратами і помилками, але прогресивний за своєю суттю. Проблеми релігії, влади і авторитету.

Нижче наведемо орієнтовну технологічну карту авторського курсу «Англійськомовна література для дітей»:

Таблиця 1.

ТЕХНОЛОГІЧНА КАРТА

Тема	Форма організації на занятті	Обов'язкове практичне завдання	Термін виконання
1	2	3	4
Англійськомовна література для дітей – казкова країна див	1. Усна бесіда за темою англійського фольклору та легенд. 2. Написання есе за темою. 3. Ведення читацького щоденника за темою.	<i>Завдання</i> 1. Визначити складові елементи англійського фольклору. 2. Визначити проблематику англійських легенд. 3. Підготувати презентацію дитячої книги.	На прак. занятті
Казки про тварин	1. Усний переказ твору. 2. Написання есе за твором Hugh John Lofting "The Story of Doctor Dolittle". 3. Ведення читацького щоденника.	<i>Завдання</i> 1. Здійснити пообразний аналіз твору Hugh John Lofting "The Story of Doctor Dolittle". 2. Визначити складові елементи сюжету та позасюжетні елементи художнього твору Ann Hogarth "Muffin the Mule". 3. Визначити проблематику твору та підготуватися до дискусії за твором Donald Bisset. Stories. 4. Підготувати презентацію дитячої книги за темою.	На прак. занятті

Продовження таблиці 1

1	2	3	4
Світ нонсенсу	1. Усний переказ твору Lewis Carroll "Alice's Adventures in Wonderland". 2. Написання есе за твором. 3. Ведення читацького щоденника.	<i>Завдання</i> 1. Здійснити пообразний аналіз твору Lewis Carroll "Alice's Adventures in Wonderland". 2. Визначити складові елементи сюжету та позасюжетні елементи художнього твору. 3. Визначити проблематику твору та підготуватися до дискусії за твором. 4. Підготувати презентацію дитячої книги. 5. Виразне декламування Edward Lear. Limericks.	На прак. занятті
Татусі та сини	1. Усний переказ твору Kenneth Graham "Wind in the Willows" та Alan Alexander Milne "Winnie-the-Pooh". 2. Написання есе за твором. 3. Ведення читацького щоденника.	<i>Завдання</i> 1. Здійснити пообразний аналіз творів Kenneth Graham "Wind in the Willows" та Alan Alexander Milne "Winnie-the-Pooh". 2. Визначити складові елементи сюжету та позасюжетні елементи художніх творів. 3. Визначити проблематику твору та підготуватися до дискусії за творами Kenneth Graham "Wind in the Willows" та Alan Alexander Milne "Winnie-the-Pooh". 4. Підготувати презентацію дитячої книги.	На прак. занятті
Польоти у дитинство	1. Усний переказ творів James Matthew Barrie "Peter Pan" та Pamela Lyndon Travers "Mary Poppins". 2. Написання есе за твором. 3. Ведення читацького щоденника.	<i>Завдання</i> 1. Здійснити пообразний аналіз творів Matthew Barrie "Peter Pan" та Pamela Lyndon Travers "Mary Poppins". 2. Визначити складові елементи сюжету та позасюжетні елементи художнього твору. 3. Визначити проблематику творів та підготуватися до дискусії за творами Matthew Barrie "Peter Pan" та Pamela Lyndon Travers "Mary Poppins". 4. Підготувати презентацію дитячої книги.	На прак. занятті
Дорослі маленькі дівчата	1. Усний переказ творів Lucy Maud Montgomery "Ann from Green Gables" та Eleanor H. Porter "Polyanna". 2. Написання есе за твором. 3. Ведення читацького щоденника.	<i>Завдання</i> 1. Здійснити пообразний аналіз творів Lucy Maud Montgomery "Ann from Green Gables" та Eleanor H. Porter "Polyanna". 2. Визначити складові елементи сюжету та позасюжетні елементи художніх творів. 3. Визначити проблематику творів та підготуватися до дискусії за творами. 4. Підготувати презентацію дитячої книги.	На прак. занятті

Кінець таблиці 1

1	2	3	4
Казкарі в професорських мантиях	1. Усний переказ творів Clive Staples Lewis “The Chronicles of Narnia” та John Ronald Reuel Tolkien “The Lord of the Rings”. 2. Написання есе за твором. 3. Ведення читацького щоденника.	<i>Завдання</i> 1. Здійснити пообразний аналіз творів Clive Staples Lewis “The Chronicles of Narnia” та John Ronald Reuel Tolkien “The Lord of the Rings”. 2. Визначити складові елементи сюжету та позасюжетні елементи художніх творів. 3. Визначити проблематику творів та підготуватися до дискусії за творами. 4. Підготувати презентацію дитячої книги.	На прак. занятті
Різдвяні подарунки вікторіанських джентельменів	1. Усний переказ творів Charles Dickens “David Copperfield” та Oscar Wilde “Fairy Tales”. 2. Написання есе за творами. 3. Ведення читацького щоденника.	<i>Завдання</i> 1. Здійснити пообразний аналіз творів Charles Dickens “David Copperfield” та Oscar Wilde “Fairy Tales”. 2. Визначити складові елементи сюжету та позасюжетні елементи художніх творів. 3. Визначити проблематику творів та підготуватися до дискусії за творами. 4. Підготувати презентацію дитячої книги.	На прак. занятті
Принцеси та принці, казкові та справжні	1. Усний переказ твору George MacDonald “The Princess and the Goblin”. 2. Написання есе за твором. 3. Ведення читацького щоденника.	<i>Завдання</i> 1. Здійснити пообразний аналіз твору George MacDonald “The Princess and the Goblin”. 2. Визначити складові елементи сюжету та позасюжетні елементи художнього твору. 3. Визначити проблематику твору та підготуватися до дискусії за твором. 4. Підготувати презентацію дитячої книги.	На прак. занятті
Розрізаючи кордони світів	1. Усний переказ твору Joanne Rowling “Harry Potter and the Philosopher's Stone”. 2. Написання есе за твором. 3. Ведення читацького щоденника.	<i>Завдання</i> 1. Здійснити пообразний аналіз твору Joanne Rowling “Harry Potter and the Philosopher's Stone”. 2. Визначити складові елементи сюжету та позасюжетні елементи художнього твору. 3. Визначити проблематику твору та підготуватися до дискусії за твором. 4. Підготувати презентацію дитячої книги.	На прак. занятті

Висновки і перспективи подальших досліджень. Здійснений науковий пошук, дозволяє дійти висновку, що професійна підготовка майбутніх

учителів англійської мови і літератури повинна неодмінно враховувати сучасні стандарти освіти, тому опанування майбутніми фахівцями навчальної дисципліни «Англійськомовна література для дітей» сприятиме підвищенню їх професійної компетентності в умовах сьогодення. Перспективи подальших досліджень полягають у визначенні специфіки формування англomовної літературознавчої компетентності здобувачів у процесі роботи з англomовними аутентичними текстами.

Література:

1. Short R., Lynch-Brown C., Tomlinson C. Essentials of Children's Literature (What's New in Literacy). Pearson. 2017. 336 p.
2. Chaynee D. D. A Treasury of British Folklore: Maypoles, Mandrakes & Mistletoe. National Trust. 2018. 204 p.
3. The Classic Fairy Tales (Norton Critical Editions)/ edired by M. Tatar. W. W. Norton & Company. 2019. 544 p.
4. Young T., Bryan G., Jacobs J., Tunnell M. Children's Literature, Briefly. Pearson. 2019. 368 p.
5. Дубов М.С., Федотова О.О. Стан збереженості документального фонду органів місцевого самоврядування України в ході повномасштабної російсько-української війни. Вісник освіти та науки. (Серія «Філологія», Серія «Педагогіка», Серія «Соціологія», Серія «Культура і мистецтво», Серія «Історія та археологія»). 2023. №8(14). С. 856 – 869.

References:

1. Short R., Lynch-Brown C., Tomlinson C. Essentials of Children's Literature (What's New in Literacy). Pearson. 2017. 336 p.
2. Chaynee D. D. A Treasury of British Folklore: Maypoles, Mandrakes & Mistletoe. National Trust. 2018. 204 p.
3. The Classic Fairy Tales (Norton Critical Editions)/ edired by M. Tatar. W. W. Norton & Company. 2019. 544 p.
4. Young T., Bryan G., Jacobs J., Tunnell M. Children's Literature, Briefly. Pearson. 2019. 368 p.
5. Dubov M.S., Fedotova O.O. The state of preservation of the documentary fund of local self-government bodies of Ukraine during the full-scale Russian-Ukrainian war. Herald of education and science. (Philology Series, Pedagogy Series, Sociology Series, Culture and Art Series, History and Archeology Series). 2023. No. 8(14). P. 856 – 869.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК:37.035.6:616-053.82:355.01

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-335-345](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-335-345)

Івашкевич Євген Михайлович доктор філософії, старший викладач кафедри медицини катастроф та військової медицини, підполковник запасу, Вінницький національний медичний університет імені М.І.Пирогова, <https://orcid.org/0000-0001-7666-0548>

Чорна Валентина Володимирівна доктор. мед. наук, доцент кафедри медицини катастроф та військової медицини, Вінницький національний медичний університет імені М. І. Пирогова, <https://orcid.org/0000-0002-9525-0613>

Подольян Володимир Миколайович підполковник медичної служби, доцент, канд. мед. наук, кафедри організації медичного забезпечення ЗС, Українська Військово-медична академія, <https://orcid.org/0000-0002-1130-4400>

Хлєстова Світлана Святославівна канд, пед. наук, доцент кафедри медичної біології, Вінницький національний медичний університет ім. М.І.Пирогова, <https://orcid.org/0000-0001-7888-2427>

Коломісць Вікторія Валеріївна студентка, Вінницький національний медичний університет імені М.І.Пирогова, <https://orcid.org/0009-0006-2991-6241>

АНАЛІЗ ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ В УМОВАХ НАДЗВИЧАЙНИХ СТАНІВ

Анотація. Повномасштабна війна росії проти України, спонукала у необхідності знаходження нових підходів у освітньому процесі патріотичного виховання молодого покоління. Метою роботи полягає у проведенні аналізу стану патріотичного виховання студентської молоді до початку російсько-української війни та змін, що відбулися після повномасштабного вторгнення росії в Україну. Автори вивчали рівень військово-професійної спрямованості за методикою оцінки адаптаційних здібностей особистості (багаторівневий особовий опитувальник «Адаптивність - 200»). У 2021 році високий рівень військово-професійної спрямованості, що виражає бажання продовжувати професійну діяльність, у тому числі і в особливих умовах становило 36,0% опитаних респондентів, у 2022 році – 51,0%, а у 2023 році – 53,0%; достатній рівень військово-професійної спрямованості, що уособлює стійку орієнтацію на продовження професійної діяльності, у тому числі і в

особливих умовах склало – 41,0%, у 2022 та 2023 роках склав по 40,0%; в цілому достатній рівень військово-професійної спрямованості, що орієнтує на продовження професійної діяльності, у тому числі і в особливих умовах у 2021 році мали 14% опитаних, у 2022 році – 6,0%, а у 2023 році – 3,0%; недостатній рівень військово-професійної спрямованості, що не повною мірою задовольняє майбутньою військово-професійною діяльністю, їх орієнтація на професійну діяльності сумнівна у 2021 році складало – 9,0%, а у 2022 та 2023 навчальних роках – 3,0%. Отже рівень військово-професійної спрямованості значно зріс в 2022 році у порівнянні з 2021 роком та має незначні відмінності порівняно з 2023 року. Перш за все такі різкі зміни ми пов'язуємо з початком повномасштабного вторгнення росії в Україну. Держава активізувала свою роботу з патріотичного виховання та військово-професійної підготовки у зв'язку зі збільшеним інтересом до військової сфери, суспільство переосмислило свої соціальні пріоритети, включаючи більшу увагу до оборони і безпеки, усунення існуючої та підготовки до можливих загроз.

Ключові слова: патріотичне виховання, формування патріотизму, військово-професійна спрямованість.

Ivashkevych Yevhen Mykhailovych PhD, Senior Lecturer, Department of Disaster Medicine and Military Medicine, National Pirogov Medical University Vinnytsya, <https://orcid.org/0000-0001-7666-0548>

Chorna Valentyna Volodymyrivna Doctor of Medical Sciences, associate professor in the Department of Disaster Medicine and Military Medicine, Medicine National Pirogov Memorial Medical University, Vinnytsya, <https://orcid.org/0000-0002-9525-0613>

Podolian Volodymyr Mykolayovych Associate Professor, Candidate of Medical Sciences, Associate Professor of the Department of Medical Support of the Ukrainian Military Medical Academy, Lieutenant Colonel of the Reserve Medical Service, <https://orcid.org/0000-0002-1130-4400>

Khlietova Svitlana Svyatoslavivna candidate of pedagogical sciences, Associate Professor in the Department of Medical Biology, Medicine National Pirogov Memorial Medical University, <https://orcid.org/0000-0001-7888-2427>

Kolomiets Victoria Valeriivna student of Medicine National Pirogov Medical University Vinnytsya, <https://orcid.org/0009-0006-2991-6241>

ANALYSIS OF PATRIOTIC EDUCATION OF STUDENTS IN THE CONDITIONS OF EMERGENCY

Abstract. Russia's full-scale war against Ukraine has prompted the need to find new approaches in the educational process of patriotic education of the younger generation. The purpose of the paper is to analyze the state of patriotic education of students before the beginning of the Russian-Ukrainian war and the changes that occurred after Russia's full-scale invasion of Ukraine. The authors studied the level of military and professional orientation using the methodology for assessing the adaptive abilities of a person (multi-level personality questionnaire "Adaptability - 200"). In 2021, a high level of military and professional orientation, which expresses a desire to continue professional activity, including in special conditions, amounted to 36% of the surveyed respondents, in 2022 – 51,0%, and in 2023 – 53,0%; a sufficient level of military and professional orientation, which embodies a stable orientation to continue professional activity, including in special conditions, amounted to 41,0%, in 2022 and 2023 – 40,0%; in general, 14,0% of respondents had a sufficient level of military and professional orientation, which focuses on continuing professional activities, including in special conditions in 2021, 6,0% in 2022, and 3,0% in 2023; insufficient level of military and professional orientation, which does not fully satisfy future military and professional activities, their orientation to professional activities is questionable in 2021 amounted to 9,0%, and in 2022 and 2023 – 3,0%. Thus, the level of military and professional orientation increased significantly in 2022 compared to 2021 and has little difference compared to 2023. First of all, we attribute such dramatic changes to the beginning of Russia's full-scale invasion of Ukraine. The state has intensified its work on patriotic education and military professional training due to the increased interest in the military sphere, and society has rethought its social priorities, including greater attention to defense and security, eliminating existing and preparing for possible threats.

Keywords: patriotic education, formation of patriotism, military and professional orientation.

Постановка проблеми. Як свідчить історичний досвід, без держави немає нації, немає мови, йдуть у небуття культура, історія, традиції. Війна, яку розв'язала росія проти України, призвела до необхідності знаходження нових підходів у відношенні до освітнього процесу та виховання молодого покоління.

Виховна робота вищих навчальних закладів є достатньо суб'єктивним фактором, тому залежить від докладання професійних зусиль викладачів-кураторів, менеджерів виховної роботи та адміністрації закладів вищої освіти. Традиційна виховна робота виявилася сьогодні малоефективною

щодо забезпечення високого рівня сформованості патріотизму студентської молоді. Про це свідчать наявні суперечності між вимогами, які висуває сучасне суспільство в нових політичних, соціально-економічних умовах до підготовки фахівців та патріотичною активністю здобувачів закладів вищої освіти; між соціальною значущістю активного включення здобувачів у процес виховної роботи закладів вищої освіти та недостатньою розробленістю і варіативністю форм та методів виховної патріотичної активізації студентської молоді розглянуто в [1, С. 170].

Тому особливої уваги потребує розвиток національно-патріотичного виховання, оскільки воно є ключовим елементом національної безпеки та консолідації держави. Метою національно-патріотичного виховання є формування в особистості високої патріотичної свідомості, відповідальної громадянської позиції, почуття любові до Вітчизни та готовності захищати національні інтереси, незалежність та територіальну цілісність України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. З початку набуття незалежності у 1991 році в Україні недостатньо створено належного підґрунтя для формування патріотичної свідомості молоді. Патріотичне виховання в Україні до 2014 року знаходилося в складному стані з кількох причин:

1. Політичні зміни:

- неоднозначна політика влади – в Україні часто спостерігалася нестабільність у політиці та урядовому керівництві, що створювало несприятливі умови для реалізації довгострокових освітніх стратегій, включаючи патріотичне виховання;
- корупція та недостатнє фінансування – фінанси, які були призначені на освіту, часто розподілялися неефективно і не витрачалися на підтримку виховання патріотичного духу;
- маніпуляція ідеологією – політичні сили були зацікавлені в зміні уявлень про патріотизм та національну ідентичність на користь своїх власних інтересів, це призводило до зміни акцентів у патріотичному вихованні, що не завжди відповідало національним інтересам;
- міжнародні відносини та пропаганда – умови внутрішньополітичної боротьби, особливо в контексті відносин з різними національностями, вплинули на сприйняття патріотичного виховання, маніпуляції та недостатність об'єктивної інформації призвели до зниження значення патріотичних цінностей.

2. Відсутність чіткої стратегії:

- втрата цілісного спрямування – відсутність цілей та завдань патріотичного виховання призвели до втрати цільового спрямування, коли програми і заходи не спрямовані на досягнення конкретних результатів у формуванні патріотичних цінностей серед населення;

- розбіжність поглядів – відсутність чіткої стратегії щодо патріотичного виховання молоді призвели до виникнення розбіжностей у визначенні патріотичних цінностей та завдань, до конфліктів і непорозумінь між різними структурами, які відповідали за освітні програми;

- недостатнє впровадження нових методів та підходів у патріотичному вихованні.

3. Вплив російської пропаганди:

- маніпуляція інформацією – інформація спрямовувалась на підриєв патріотичних ідеалів та формувала негативне ставлення до власної країни, що істотно впливало на молоде покоління та освітні інституції;

- створення міфів та стереотипів – російська пропаганда створювала міфи та стереотипи про власну країну, що призводило до втрати національної самосвідомості та підтримки патріотичних цінностей серед громадян;

- поширення негативного зображення країни – російська пропаганда акцентувала увагу на негативні аспекти життя в Україні, що призводило до втрати національної гордості та патріотичного духу;

- заплутування інформаційного простору – пропаганда заплутувала інформаційне середовище, штучно створюючи конфлікти та розбіжності в суспільстві, що призводило до ускладнення ефективного патріотичного виховання;

- зниження довіри до влади – систематичне поширення негативної інформації призводило до зниження довіри громадян, до власної держави та її інституцій, що ускладнює реалізацію патріотичного виховання.

4. Економічні проблеми:

- обмежене фінансування та відсутність інвестицій системи освіти – обмежені фінансові ресурси на освітні програми, включаючи патріотичне виховання, призводили до зменшення кількості та якості заходів, брак інвестицій призвело до стагнації програм, не забезпечило потреби і вимоги суспільства та молоді;

- недостатність інфраструктури – економічні проблеми призводили до недостатності інфраструктури для проведення патріотичних заходів, наприклад, відсутність адекватних місць для проведення лекцій, культурних заходів тощо;

- економічні кризи, безробіття та низький рівень життя – соціально-економічні проблеми, такі як безробіття та економічні кризи, займали увагу громадян і влади, що зменшуючи пріоритетність питань патріотичного виховання, труднощі і низький рівень життя, призводили до втрати віри в державу та патріотичні цінності;

- відсутність кваліфікованих кадрів для проведення патріотичних заходів навчання, лекцій, відсутність предмету в навчально-виховних закладів різних рівнів щодо патріотичного виховання.

«Одна з основних проблем сучасної України – це ігнорування близького й далекого історичного досвіду», – наголошував кілька років тому экс-прем'єр-міністр України Євген Марчук. – Багато історій повторюється. Якби люди, що приймали важкі рішення, знали принаймні історію останніх 10-15 років, Крим ми могли б не втратити. Держава не опікувалася своїми людьми на Донбасі, фактично здавши його «в лізинг» одній структурі. На глибокому рівні відчуття держави як такої там було розмите. Саме тому так легко і ефективно відбулась інфільтрація «руського міра». У Бісмарка є фраза: «Успіх у війні вирішують два фактори: рушниця нового зразка і шкільний вчитель». Так от саме брак патріотичного виховання, відчуття держави як Батьківщини, структури, яка захищає, стала на Сході України ключовою проблемою. Євроінтеграція – це добре, але питання внутрішньої української інтеграції було повністю занедбане. В Україні дуже багато історичних явищ, які могли б такій інтеграції сприяти, але цього не відбувається» розглянуто в [2,С.1].

З початку російсько-української війни виникла реальна загроза зникнення України з політичної карти світу. Події, що стрімко розгорталися довкола України та швидкоплинні бойові дії на карті військових дій радикально розвернули ситуацію – спонукали владу й український народ згуртуватися та мобілізуватись. Усвідомивши свою національну унікальність, ідентичність і самодостатність, ще раз довели право бути господарем на власній землі.

Як ніколи став актуальним вислів Олександра Довженка: «Ми б'ємося за те, чому нема ціни у всьому світі, – за Батьківщину!» відомо з [3,4].

У своєму зверненні до українців і народів світу Президент України – Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України Володимир Зеленський зазначив: «24 березня – місяць нашого спротиву. Героїчного спротиву Української держави, українського народу безжальному вторгненню російської федерації. Вже місяць нашому захисту від намагання нас знищити. Стерти з лиця землі. Початковий задум російських військ розвалився ще в перші дні вторгнення. Вони були впевнені, що Україна – це не держава. Вони були впевнені, що ми – це не народ. Вони думали, що українці злякаються. Вони думали, що ми, українці, не будемо боротися. Вони нічого не знають про нас, про українців. Нічого не знають взагалі про свободу. Про те, яка вона цінна. Вони не знають, як свобода збагачує життя. Дає життю сенс. Вони помилилися. Вони обманули самі себе. Це їхнє державне самогубство. А ми лише захищаємо своє життя. Свою свободу. Нашу власну державу. Наших дітей. А значить – наше майбутнє. Це війна за незалежність. І ми зобов'язані перемогти» відомо з [5].

З початком російсько-української війни, коли питання національної самосвідомості та патріотизму стали ще більш актуальними та важливими для суспільства відбулися зміни, які свідчать про значний розвиток і активізацію патріотичного виховання в Україні. До них можна віднести:

Освітні програми. Важливою складовою підвищення патріотизму є освітні програми, спрямовані на формування національної самосвідомості. Включення до шкільних і університетських програм предметів з історії та культури країни дозволяє молоді краще розуміти своє коріння та пишатися своєю державою. Особливу увагу слід приділити організації зустрічей з ветеранами та учасниками бойових дій, які можуть поділитися своїм досвідом та героїчними історіями.

Патріотичні заходи. Проведення тематичних заходів, таких як День Незалежності, День захисника України, сприяє формуванню національної гордості. Організація патріотичних флешмобів, мітингів та концертів об'єднує молодь навколо спільних цінностей та ідеалів. Такі заходи допомагають відчувати єдність та підтримку один одного у важкий час.

Медіа та соціальні мережі. Сучасна молодь активно використовує медіа та соціальні мережі, тому створення патріотичних відеороликів, документальних фільмів, статей є ефективним способом поширення патріотичного контенту. Активне використання соціальних мереж дозволяє швидко та ефективно доносити важливі повідомлення до великої аудиторії.

Волонтерство. Волонтерська діяльність є потужним інструментом формування патріотизму. Залучення молоді до волонтерських проєктів, спрямованих на підтримку армії та постраждалих від війни, виховує почуття відповідальності та співчуття. Організація зборів гуманітарної допомоги та інших благодійних акцій сприяє розвитку соціальної активності та солідарності.

Культурні проєкти. Підтримка місцевих художників, музикантів та письменників, які створюють патріотичний контент, є важливою складовою підвищення патріотизму. Організація виставок, вистав та концертів, присвячених національним героям та історичним подіям, допомагає молоді краще розуміти та цінувати своє культурне надбання.

Спортивні заходи. Спорт об'єднує та надихає, тому проведення спортивних змагань під патріотичними гаслами є важливим елементом підвищення патріотизму. Популяризація національних видів спорту сприяє формуванню національної гордості та єдності.

Психологічна підтримка. В умовах війни особливо важливою є психологічна підтримка молоді. Налагодження системи психологічної допомоги для молодих людей, які постраждали від війни, допомагає їм впоратися з травматичним досвідом та зберегти позитивне ставлення до

життя. Проведення тренінгів та семінарів з особистісного розвитку та підвищення стійкості сприяє формуванню сильних та впевнених у собі громадян.

Робота з молодіжними організаціями. Підтримка та розвиток молодіжних організацій, які сприяють патріотичному вихованню, є важливим аспектом роботи з молоддю. Спільні проекти з державними та громадськими організаціями дозволяють залучити молодь до активної громадської діяльності та формувати в них почуття відповідальності за майбутнє країни.

Виховання через мистецтво. Мистецтво має потужний вплив на формування патріотичних почуттів. Створення театральних постановок, фільмів та музичних творів на патріотичну тематику сприяє формуванню національної самосвідомості. Проведення конкурсів та фестивалів патріотичного мистецтва стимулює творчий розвиток молоді та зміцнює їх зв'язок з культурними традиціями.

Табори та екскурсії. Організація патріотичних таборів та екскурсій по історичних місцях України є важливим елементом виховання молоді. Під час таких заходів молодь має можливість глибше зануритися в історію своєї країни, відчути зв'язок з минулим та усвідомити важливість захисту своєї Батьківщини. Проведення тематичних майстер-класів та тренінгів під час таборів сприяє формуванню патріотичних цінностей та особистісного розвитку.

Отже, формування патріотизму серед студентської молоді обумовлене різними чинниками, які можуть взаємодіяти між собою, створюючи комплексний і цілісний підхід. Ця взаємодія дозволяє більш ефективно впливати на свідомість молодих людей, формуючи в них стійкі патріотичні почуття та національну ідентичність розглянуто в [6, С. 217].

Мета роботи полягає у проведенні аналізу стану патріотичного виховання студентської молоді до початку російсько-української війни та змін, що відбулися після повномасштабного вторгнення росії в Україну.

Виклад основного матеріалу досліджень і публікацій. Для з'ясування як вплинуло на свідомість здобувачів державна політика та соціальні програми, соціальне середовище, освіта та особистісні якості учасників освітнього процесу на формування патріотизму, зокрема військово-професійна спрямованість, нами було обрано 96 здобувачів Вінницького Національного Медичного університету (ВНМУ) ім. М.І. Пирогова, які проходили навчання за програмою підготовки офіцерів запасу медичної служби. Військово-професійна спрямованість здобувачів ВНМУ ім. М.І. Пирогова включає в себе орієнтацію особистості на військову службу та військову кар'єру. Вона є важливою складовою професійного та особистісного розвитку особистості, особливо якщо вона має певні амбіції у сфері оборони, безпеки чи військової діяльності. Військово-професійна спрямованість

передбачає відповідальність, відданість і здатність майбутніх офіцерів запасу медичної служби до служби у сфері оборони, безпеки та захисту національних інтересів. Для багатьох це є не лише професією, але й стилем життя та вираженням патріотизму розглянуто в [7, С.71].

Протягом 2021-2023 навчальних років ми дослідили, як змінювався рівень військово-професійної мотивації і спрямованості на готовність професійної діяльності пов'язаної із захистом батьківщини.

Для визначення рівня мотивації нами був обраний психолого-діагностичний інструментарій для проведення професійно-психологічного добору з методики оцінки адаптаційних здібностей особистості (багаторівневий особовий опитувальник «Адаптивність -200»).

Опитування проводилось перед початком навчання (вересень 2021 року), після першого року навчання (вересень 2022 року) та по завершенню проходження програми (серпень 2023 року).

Результати дослідження становили (Рис. 1):

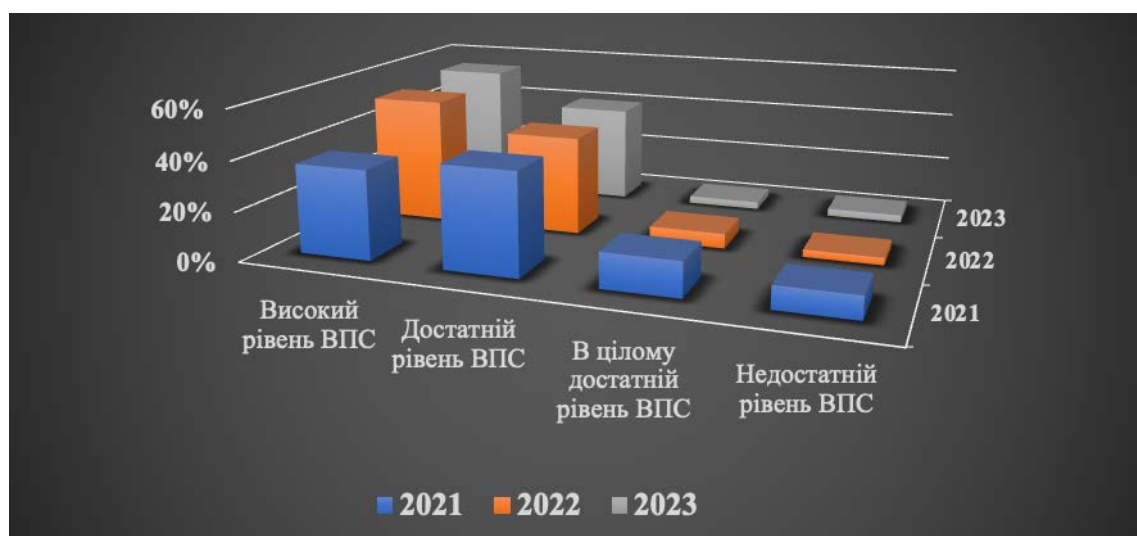

Рис. 1 Рівень військово-професійної спрямованості здобувачів, які проходили навчання за програмою підготовки офіцерів запасу медичної служби ВНМУ ім. М.І. Пирогова за період 2021-2023 рр.

У 2021 році високий рівень військово-професійної спрямованості здобувачів ВНМУ ім. М.І. Пирогова, що виражає бажання продовжувати професійну діяльність, у тому числі і в особливих умовах становило 36% опитаних респондентів, у 2022 році – 51,0%, а у 2023 році – 53,0%.

Достатній рівень військово-професійної спрямованості, що уособлює стійку орієнтацію на продовження професійної діяльності, у тому числі і в особливих умовах склало – 41,0%, у 2022 та 2023 навчальних роках склав по 40,0%.

В цілому достатній рівень військово-професійної спрямованості, що орієнтує на продовження професійної діяльності, у тому числі і в особливих умовах у 2021 році мали 14,0% опитаних, у 2022 році – 6,0%, а у 2023 році – 3,0%.

Недостатній рівень військово-професійної спрямованості, що не повною мірою задовольняє майбутньою військово-професійною діяльністю, їх орієнтація на професійну діяльності сумнівна у 2021 році складало – 9,0%, а у 2022 та 2023 навчальних роках – 3,0%.

Формування патріотизму серед студентської молоді в умовах надзвичайних станів є складним та багатогранним завданням. Комплексний підхід, що включає освітні програми, патріотичні заходи, активне використання медіа, волонтерську діяльність, підтримку культурних проєктів, спортивні заходи, психологічну підтримку, роботу з молодіжними організаціями, виховання через мистецтво та організацію патріотичних таборів та екскурсій, дозволяє ефективно формувати національну самосвідомість та почуття гордості за свою країну серед молоді [8]. Це є запорукою стабільного та успішного майбутнього нації.

Висновки. Отже рівень військово-професійної спрямованості значно зріс в 2022 році у порівнянні з 2021 роком та має незначні відмінності порівняно з 2023 року. Перш за все такі різкі зміни ми пов'язуємо з початком повномасштабного вторгнення росії в Україну. Це досить зрозуміло, бо такі події можуть мобілізувати патріотичні почуття серед населення, включаючи бажання служити та захищати свою країну і підвищити зацікавленість у військово-професійній сфері. Держава активізувала свою роботу з патріотичного виховання та військово-професійної підготовки у зв'язку зі збільшеним інтересом до військової сфери, суспільство переосмислило свої соціальні пріоритети, включаючи більшу увагу до оборони і безпеки, усунення існуючої та підготовки до можливих загроз.

Література:

1. Хлестова С. С. Організація соціально-виховної роботи в системі вищих медичних навчальних закладів / С.С. Хлестова // Збірник наукових праць Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка / За ред. О.В. Гаврилова, В.І. Співака. – Вип. XXII в двох частинах, ч. 2. Серія: соціально-педагогічна. – Кам'янець-Подільський: Медобори-2006, 2013. – С. 170-177.
2. Марчук Є. Дослівно. / Є. Марчук // Сільські вісті. – 2016. - №5 (19337). 19 січ. - С. 1.
3. Довженко О. П. Вибрані твори. / О. П. Довженко. - Одеса : Маяк, 1976. - 147 с.
4. Довженко О. П. Незабутнє (1941-1943): оповідання. / О. П. Довженко. - К. : Дніпро, 1980. - 191 с.
5. Звернення Президента Володимира Зеленського до українців і народів світу. Режим доступу: <https://www.president.gov.ua/news/zvernennya-prezidenta-volodimirazelenskogo-do-ukrayinciv-i-73777>

6. Коломієць Д. І. Організація освітнього процесу в умовах надзвичайних ситуацій: вивчення досвіду європейських країн / Д. І. Коломієць, Є. М. Івашкевич // Інтеграція в європейський освітній простір: діалог зі стейкхолдерами : монографія / за заг. ред. Акімова О. В., Фрицюк В. А. - Вінниця : Друк. - 2022. – С. 217-226.

7. Чорна В. В. Діагностика психічного стану здобувачів вищої медичної освіти як основна детермінанта їх професійного самовизначення / В.В. Чорна, С.С. Хлестова, В.М. Подолян & Ю.К. Гуменюк // *Український журнал військової медицини*. -2022. - №3(3), - С. 71-82. [https://doi.org/10.46847/ujmm.2022.3\(3\)-071](https://doi.org/10.46847/ujmm.2022.3(3)-071)

8. Політична цензура в УСРР-УРСР: практика обмеження друкованої продукції. Вісник Книжкової палати. 2012. № 2. С. 45– 47.

References:

1. Khlestova, S.S. (2013). Organization of social and educational work in the system of higher medical educational institutions. [Organization of a social and educational work in the system of higher medical educational establishments] *Collection of scientific works of Kamianets-Podilskyi Ivan Ohienko National University* / Edited by O.V. Havrylov, V.I. Spivak - Issue XXII in two parts, part 2. Series: social and pedagogical. (pp. 170-177). Kamianets-Podilskyi: Medobory-2006 [in Ukrainian].

2. Marchuk, E. (2016). Literally. [Word for word] Village News. (Vols. 5 (19337). 19 January. (pp. 1) [in Ukrainian].

3. Dovzhenko, O.P. (1976). Selected works. [Works are chosen]. Odesa: Mayak, 147 p. [in Ukrainian].

4. Dovzhenko, O.P. (1980). Unforgettable (1941-1943): stories. [Unforgettable (1941-1943): story]. Kyiv : Dnipro, 191 p.

5. Address of President Volodymyr Zelenskyy to Ukrainians and the peoples of the world. Access mode: <https://www.president.gov.ua/news/zvernennya-prezidenta-volodimirazelenskogo-do-ukrayinciv-i-73777>. [in Ukrainian].

6. Kolomiets, D.I., Ivashkevych, E.M. (2022). Organization of the educational process in emergency situations: studying the experience of European countries. [Organization of educational process in the conditions of extraordinary situations: study of experience of the European countries]. *Integration into the European educational space: dialogue with stakeholders: a monograph* / edited by Akimov O.V., Fritiuk V.A. Vinnytsia: Druk. pp. 217-226 [in Ukrainian].

7. Chorna, V.V, Khlestova, S.S., Podolian, V.M & Humeniuk, Y.K (2022). Diagnostics of the mental state of applicants for higher medical education as the main determinant of their professional self-determination. [Diagnostics of mental condition of bread-winners of higher medical education as basic determinant them professional self-determination]. *Ukrainian Journal of Military Medicine*.(Vols. 3(3), (pp. 71-82). [https://doi.org/10.46847/ujmm.2022.3\(3\)-071](https://doi.org/10.46847/ujmm.2022.3(3)-071)[in Ukrainian].

8. Political censorship in the USSR-USSR: the practice of restricting printed products. Bulletin of the Book Chamber. 2012. No. 2. P. 45–47.

УДК 37.013

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-346-357](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-346-357)

Калинич Марія Василівна аспірантка кафедри освітнього і соціокультурного менеджменту та соціальної роботи, Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького, тел.: (093) 809-93-77, <https://orcid.org/0000-0003-3568-9971>

ДОСЛІДЖЕННЯ СУЧАСНИХ ПОТРЕБ ПЕРЕКЛАДАЦЬКОЇ ГАЛУЗІ ЯК ПЕРЕДУМОВА ПОЧАТКУ ФОРМУВАННЯ ФАХОВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ПЕРЕКЛАДАЧІВ ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Анотація. Процес реформування сучасного стану освіти в закладах вищої освіти (ЗВО) актуалізує проблему оновлення нинішнього методичного забезпечення підготовки фахівців з перекладу на засадах компетентнісного підходу. Проте відкритим залишається питання набору компетентностей, необхідних як перекладачам загального профілю, так і перекладачам різних функціональних стилів. Оскільки загальні компетентності перекладачів характеризує Стандарт вищої освіти за спеціальністю 035 «Філологія», то набори спеціалізованих складників компетентності перекладачів (компетенцій) є ще мало дослідженими. Таким чином, статтю присвячено дослідженню компетенцій, що входять до складу фахової компетентності перекладачів художньої літератури. З огляду на актуальність визначеного питання, у статті наводяться результати дослідження, що проходило влітку та восени 2023 року у вигляді Google-опитування та мало на меті визначити основні потреби сучасної перекладацької галузі. В опитуванні взяло участь 23 респонденти з різних сфер перекладу. Це і фрілансери, і викладачі, і представники перекладацьких бюро, і змішані типи перекладачів. Завданням для фахівців було визначено ранжування наведених компетенцій у порядку їх важливості для сучасного перекладацького простору. Так, з огляду на стрімку цифровізацію нинішнього суспільства найважливішою компетенцією перекладачів було обрано – цифрову компетенцію. А з огляду на перехід сучасного освітнього сектору на засади гуманізації, друге місце в рейтингу зайняла особистісна компетенція, разом з її головними аспектами: когнітивними можливостями індивідуумів, вмінням нести відповідальність за створений переклад, навичками уважності та наполегливості.

Ключові слова: компетентність, компетенція, фахова компетентність, фахова компетентність перекладача, фахова компетентність перекладача художньої літератури.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Kalynych Mariia Vasyliivna PhD student of Educational and Socio-Cultural Management and Social Work Department, Bohdan Khmelnytskyi Cherkasy National University, tel.: (093) 809-93-77, <https://orcid.org/0000-0003-3568-9971>

RESEARCH OF THE CURRENT NEEDS OF THE TRANSLATION INDUSTRY AS A PREREQUISITE FOR THE START OF FORMING THE PROFESSIONAL COMPETENCE OF FUTURE LITERARY TRANSLATORS

Abstract. The process of reforming the current status of education in institutions of higher education actualizes the problem of updating the current methodological support for the training of translation specialists based on the competence approach. However, the question of the set of competencies needed by both general translators and translators of different functional styles remains open. Since the general competences of translators are characterized by the Standard of higher education in the specialty 035 "Philology", the sets of specialized components of the competence of translators (competencies) are still poorly researched. Thus, the article is devoted to the study of competencies that are part of the professional competence of literary translators. Given the relevance of the identified issue, the article presents the results of a study conducted in the summer and fall of 2023 in the form of a Google survey and aimed to determine the main needs of the modern translation industry. 23 respondents from various fields of translation took part in the survey. These are freelancers, and teachers, and representatives of translation bureaus, and mixed types of translators. The task for specialists was to rank the listed competencies in the order of their importance for the modern translation space. Thus, considering the rapid digitization of today's society, the most important competence of translators was chosen - digital competence. And in view of the transition of the modern education sector to the principles of humanization, the second place in the rating was taken by personal competence, together with its main aspects: cognitive capabilities of individuals, the ability to bear responsibility for the created translation, skills of attentiveness and perseverance.

Keywords: competence, competence, professional competence, professional competence of a translator, professional competence of a literary translator.

Постановка проблеми. Фаховою компетентністю майбутніх перекладачів вважаємо взаємопов'язаний комплекс компетенцій, що відповідають дескрипторам Національної рамки кваліфікацій України відповідного рівня підготовки. Ця компетентність є ключовою у підготовці професіоналів з перекладу. Вона водночас є і метою, і результатом цієї підготовки. Фахові

компетентності бакалаврського та магістерського рівнів навчання схарактеризовано у державних Стандартах вищої освіти, а от питання формування фахової компетентності майбутніх перекладачів художньої літератури є ще недостатньо вивченим та дослідженим наукою. Фаховою компетентністю майбутніх перекладачів художньої літератури вважаємо комплекс загальних перекладацьких та спеціалізованих перекладацьких компетенцій, необхідних для здійснення адекватних перекладів творів художньої літератури. З урахуванням вище сказаного, розуміємо актуальність визначення набору компетенцій як загального, так і суто спеціалізованого спрямування затребуваних на ринку праці, необхідних для формування фахової компетентності майбутніх перекладачів художньої літератури.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питаннями, пов'язаними з дослідженням проблем перекладацької галузі досліджував науковець О. С. Бондаренко, а основні аспекти переведення системи освіти на засади «компетентнісного підходу», зокрема й філологічного сектору закріплено у Стандарті вищої освіти України за спеціальністю 035 «Філологія».

Метою статті є окреслення основних положень дослідження присвячених ключовим компетенціям перекладачів, з огляду на відповіді представників перекладацької галузі у 2013 та 2023 роках та враховуючи Стандарт вищої освіти України за спеціальністю 035 «Філологія» від 2019 року.

Виклад основного матеріалу. Із затвердженням та введенням в дію Методичних рекомендацій щодо розроблення стандартів вищої освіти наша держава підтвердила свої серйозні наміри переходу на європейську освітню арену, тобто на навчання у межах компетентнісного підходу. В цьому документі поняття «компетентність» розуміється як «динамічна комбінація знань, вмінь, навичок, способів мислення, поглядів, цінностей, інших особистих якостей, яка визначає здатність особи успішно соціалізуватися, проводити професійну та/або подальшу навчальну діяльність». «Фахова компетентність» тут розуміється як «компетентність, актуальна для предметної області та важлива для успішної діяльності за певною спеціальністю» [2, с. 4].

На нашу думку, поняття «компетентність» є ширшим за поняття «компетенція», а отже компетентності складаються з компетенцій. Проте Стандарт вищої освіти за спеціальністю 035 «Філологія» для бакалаврів визначає набір все ж фахових (спеціальних, предметних) компетентностей для професії перекладача (в дужках подано наше прирівняння зазначених компонентів до узагальнених назв компетенцій) [3]:

1. Усвідомлення структури філологічної науки та її теоретичних основ (=мовна, галузева компетенції).

2. Здатність використовувати у професійній діяльності знання про мову як особливу знакову систему, її природу, функції, рівні (=мовна компетенція).

3. Здатність використовувати у професійній діяльності знання із теорії та історії мов(и), що вивчаються(ється) (=мовна компетенція).

4. Здатність аналізувати діалектні та соціальні різновиди мов(и), що вивчаються(ється), описувати соціолінгвальну ситуацію (=мовна компетенція).

5. Здатність використовувати у професійній діяльності системні знання про основні періоди розвитку літератури, що вивчається, від давнини до XXI століття, еволюцію напрямів, жанрів і стилів, чільних представників та художні явища, а також знання про тенденції розвитку світового літературного процесу та української літератури (=культурна, галузева, текстотвірна, мовна компетенції).

6. Здатність вільно, гнучко й ефективно використовувати мову(и), що вивчається(ються), в усній та письмовій формі, у різних жанрово-стильових різновидах і реєстрах спілкування (офіційному, неофіційному, нейтральному), для розв'язання комунікативних завдань у різних сферах життя (=комунікативна, мовна компетенції).

7. Здатність до збирання й аналізу, систематизації та інтерпретації мовних, літературних, фольклорних фактів, інтерпретації та перекладу тексту (залежно від обраної спеціалізації) (=перекладацька, дослідницька компетенції).

8. Здатність вільно оперувати спеціальною термінологією для розв'язання професійних завдань (=галузева, перекладацька компетенції).

9. Усвідомлення засад і технологій створення текстів різних жанрів і стилів державною та іноземною (іноземними) мовами (=текстотвірна, мовна компетенції).

10. Здатність здійснювати лінгвістичний, літературознавчий та спеціальний філологічний (залежно від обраної спеціалізації) аналіз текстів різних стилів і жанрів (=текстотвірна, мовна компетенції).

11. Здатність до надання консультацій із дотримання норм літературної мови та культури мовлення. (=комунікативна компетенція).

12. Здатність до організації ділової комунікації (=комунікативна компетенція).

З огляду на вище сказане, бачимо, що лідером на думку Міністерства освіти і науки України є складники мовної компетентності. На наш погляд, оскільки мова йде про фахову компетентність перекладача, то все ж краще, розмежовувати ціле та його частини, а отже однією з частин фахової компетентності перекладача є не мовна компетентність, а мовна компетенція. Далі важливими вважаються складники комунікативної, галузевої та текстотвірної компетенцій. До того ж сюди віднесено ще й компоненти перекладацької, культурної та дослідницької компетенцій.

До переліку загальних компетентностей (компетенцій) необхідних філологам, зокрема й перекладачам, на думку Міністерства освіти і науки України, зараховано (в дужках подано наше прирівняння зазначених компонентів до узагальнених назв компетенцій) [3]:

1. Здатність реалізувати свої права й обов'язки як члена суспільства, усвідомлювати цінності громадянського (вільного демократичного) суспільства та необхідність його сталого розвитку, верховенства права, прав і свобод людини і громадянина в Україні (=особистісна компетенція).

2. Здатність зберігати та примножувати моральні, культурні, наукові цінності й досягнення суспільства на основі розуміння історії та закономірностей розвитку предметної області, її місця у загальній системі знань про природу й суспільство та у розвитку суспільства, техніки і технологій, використовувати різні види та форми рухової активності для активного відпочинку та ведення здорового способу життя (=особистісна компетенція).

3. Здатність спілкуватися державною мовою як усно, так і письмово. (=мовна компетенція).

4. Здатність бути критичним і самокритичним (=особистісна компетенція).

5. Здатність навчитися й оволодівати сучасними знаннями (=особистісна компетенція).

6. Здатність до пошуку, опрацювання й аналізу інформації із різних джерел (=дослідницька компетенція).

7. Уміння виявляти, ставити та вирішувати проблеми (=стратегічна компетенція).

8. Здатність працювати в команді й автономно (=комунікативна, особистісна компетенції).

9. Здатність спілкуватися іноземною мовою (=мовна компетенція).

10. Здатність до абстрактного мислення, аналізу та синтезу (=дослідницька компетенція).

11. Здатність застосовувати знання у практичних ситуаціях (=перекладацька компетенція).

12. Навички використання інформаційних і комунікаційних технологій (=цифрова компетенція).

13. Здатність проведення досліджень на належному рівні (=дослідницька компетенція).

Враховуючи вище зазначені дані, розуміємо, що основною компетенцією загального характеру є особистісна, далі йдуть елементи дослідницької, мовної, стратегічної, комунікативної, перекладацької та цифрової (компетенцій).

Тож, на думку укладачів Стандарту вищої освіти за спеціальністю 035 «Філологія» (від 2019 року) запропоновано такий перелік фахових

компетентностей (компетенцій) філологів, до якого увійшли: 1) мовна компетенція; 2) комунікативна компетенція; 3) галузева компетенція; 4) текстотвірна компетенція; 5) перекладацька компетенція; 6) культурна компетенція; 7) дослідницька компетенція.

І такий перелік загальних компетентностей необхідних майбутнім філологам, серед яких: 1) особистісна компетенція; 2) дослідницька компетенція; 3) мовна компетенція; 4) стратегічна компетенція; 5) комунікативна компетенція; 6) перекладацька компетенція; 7) цифрова компетенція.

Ще у 2013 році, О. С. Бондаренко проводив експеримент-дослідження потреб ринку перекладацької галузі, що стосувався найактуальніших перекладацьких компетентностей. За даними цього дослідження найзатребуванішими компетентностями на той час виявилися (в дужках подано наше прирівняння зазначених компонентів до узагальнених назв компетенцій): 1. Досвід професійного перекладу (перекладацька компетенція); 2. Уміння перекладати тексти з однієї або кількох предметних галузей (галузева компетенція); 3. Уміння використовувати засоби автоматизованого перекладу (САТ) (цифрова компетенція); 4. Уміння самостійно знаходити довідкові матеріали, що можуть допомогти краще зрозуміти вихідний текст (дослідницька компетенція); 5. Досвід та знання в інших предметних галузях, відмінних від спеціальності “Переклад” або “Філологія” (екстралінгвістична компетенція). До того ж дослідником було виявлено, що відповіді респондентів (викладачів та представників перекладацьких бюро) могли сильно відрізнятись одна від одної. Це науковець пояснював тим, що існує велика «стіна» між вузівською теорією та професійною перекладацькою практикою. А оскільки більшість викладачів перекладацьких дисциплін у вузах, не є професійними перекладачами, вони й не в змозі дати таку підготовку, яку вимагають перекладацькі компанії [1].

На нашу думку, щоб подолати цю «стіну», потрібно в обов’язковому порядку залучати викладачів до виробничої перекладацької галузі, що в наш час, навіть не вимагає витрачання часу на проїзд чи зайву бюрократію, а лише вільний доступ до мережі Інтернет.

Таким чином, розуміючи постійний розвиток та зміну потреб галузі, літом та восени 2023 року нами було розроблено та проведено онлайн-анкетування Google вітчизняних професійних перекладачів в якому брало участь 23 респонденти, які представляли різні галузі перекладу. 47,8% учасників анкетування репрезентували фріланс, 21,7% – перекладацьке бюро, 13% були викладачами перекладацьких дисциплін, 13% віднесли себе до представників перекладацької галузі, а також 4,3% учасників позиціонували себе одночасно і викладачами, і перекладачами-фрілансерами. Завданням респондентів було здійснення ранжування компетенцій за вагомістю, в

результаті чого найбільше прихильників і найвище перше місце в рейтингу набрали складники таких компетенцій:

1. Використання лінгвістичних корпусів (11 респондентів) – цифрова компетенція;
2. Бездоганне володіння мовами оригіналу та перекладу (10 респондентів) – мовна компетенція;
3. Здатність до відтворення та збереження національної самобутності в мові країни, якою здійснюється переклад (10 респондентів) – культурна компетенція;
4. Вміння нести відповідальність за створений переклад (7 респондентів) – особистісна компетенція;
5. Робота з програмами автоматизованого перекладу CAT (6 респондентів) – цифрова компетенція;
6. Обізнаність у термінологічних системах предметних галузей, що трапляються в перекладі (6 респондентів) – галузева компетенція;
7. Уважність та наполегливість (6 респондентів) – особистісна компетенція;
8. Комунікативна компетенція перекладача (6 респондентів).

Друге місце респонденти віддали:

1. Володінню інформацією щодо актуальних новин і подій навколо, що можуть бути пов'язані з перекладом (9 респондентів) – екстралінгвістична компетенція;
2. Здатності до перенесення тексту мови оригіналу в текст мови перекладу без значних втрат у лексичних та структурно-семантичних формах (7 респондентів) – перекладацька компетенція;
3. Обізнаності в термінологічних системах предметних галузей, що трапляються в перекладі (7 респондентів) – галузева компетенція;
4. Компетенції активації шаблонного перекладу (здатність пригадувати та застосовувати певні (переважно специфічні) стандартні операції перекладу) (7 респондентів);
5. Індивідуально-психологічним компонентам (когнітивні компоненти, поведінкові аспекти та психомоторні механізми) (7 респондентів) – особистісна компетенція;
6. Роботі із системою управління перекладами TMS (6 респондентів) – цифрова компетенція;
7. Уважності й наполегливості (6 респондентів) – особистісна компетенція;
8. Вмінню нести відповідальність за створений переклад (6 респондентів) – особистісна компетенція;
9. Розумінню характерних специфік, притаманних різним предметним галузям (6 респондентів) – галузева компетенція;

10. Бездоганному володінню мовами оригіналу та перекладу (6 респондентів) – мовна компетенція;

11. Використанню систем машинного перекладу (6 респондентів) – цифрова компетенція;

Третє місце у рейтингу складників компетенцій було відведене:

1. Вмінню здійснювати переклад відповідно до поставлених завдань (9 респондентів) – перекладацька компетенція;

2. Володінню інформацією щодо економічно-правової ситуації у країні, мовою якої здійснюється переклад (9 респондентів) – екстралінгвістична компетенція;

3. Володінню інформацією щодо актуальних новин і подій навколо, що можуть бути пов'язані з перекладом (9 респондентів) – екстралінгвістична компетенція;

4. Уважності й наполегливості (7 респондентів) – особистісна компетенція;

5. Плануванню роботи (7 респондентів) – стратегічна компетенція;

6. Обізнаності із сучасними потребами перекладацької науки (7 респондентів) – дослідницька компетенція;

7. Вмінню знаходити достовірні джерела інформації (7 респондентів) – дослідницька компетенція;

8. Розумінню характерних специфік притаманних різним предметним галузям (7 респондентів) – дослідницька компетенція;

9. Усвідомленню завдання перекладу (6 респондентів) – перекладацька компетенція;

Четверте місце в рейтингу складових, що входять до компетенцій, необхідних майбутнім перекладачам, фахівці віддали:

1. Роботі з системою управління перекладами TMS (11 респондентів) – цифрова компетенція;

2. Вмінню працювати з іншими учасниками процесу перекладу (9 респондентів) – комунікативна компетенція;

3. Плануванню роботи (8 респондентів) – стратегічна компетенція;

4. Вмінню здійснювати переклад відповідно до поставлених завдань (7 респондентів) – перекладацька компетенція;

5. Усвідомленню завдання перекладу (7 респондентів) – перекладацька компетенція;

6. Бездоганному володінню мовами оригіналу та перекладу (6 респондентів) – мовна компетенція;

7. Вмінню знаходити достовірні джерела інформації (6 респондентів) – дослідницька компетенція;

8. Комунікативній компетенції перекладача (6 респондентів);

9. Знанням з історії країни, мовою якої здійснюється переклад (6 респондентів) – культурна компетенція;

10. Наявності різного роду фонових/енциклопедичних знань (6 респондентів) – екстралінгвістична компетенція;

11. Володінню інформацією щодо актуальних новин та подій навколо, що можуть бути пов'язані з перекладом (6 респондентів) – екстралінгвістична компетенція;

12. Вмінню знаходити, встановлювати нові зв'язки та співпрацювати з експертами по темі перекладу (6 респондентів) – дослідницька компетенція;

Заключне місце в рейтингу посіли такі компетенції:

1. Вміння знаходити, встановлювати нові зв'язки та співпрацювати з експертами по темі перекладу (12 респондентів) – дослідницька компетенція;

2. Передбачення та задоволення потенційних перекладацьких потреб (10 респондентів) – стратегічна компетенція;

3. Усвідомлення мети, задля якої здійснюється переклад (9 респондентів) – перекладацька компетенція;

4. Знання з історії країни, мовою якої здійснюється переклад (9 респондентів) – культурна компетенція;

5. Використання систем машинного перекладу (8 респондентів) – цифрова компетенція;

6. Самовдосконалення й саморозвиток (8 респондентів) – особистісна компетенція;

7. Вправність у безпечному здійсненні комунікації з фахівцями перекладацької галузі, у тому числі й у соціальних мережах (8 респондентів) – цифрова компетенція;

8. Здатність до перенесення тексту мови оригіналу в текст мови перекладу без значних втрат у лексичних та структурно-семантичних формах (7 респондентів) – перекладацька компетенція;

9. Наявність різного роду фонових/енциклопедичних знань (7 респондентів) – екстралінгвістична компетенція;

10. Знання різних жанрів і типів тексту (7 респондентів) – текстотвірна компетенція;

11. Вміння працювати з іншими учасниками перекладу (6 респондентів) – комунікативна компетенція.

Звернемо увагу, що деякі складові частини компетенцій набрали однаково високий рівень балів на декількох рівнях, наприклад:

1. Бездоганне володіння мовами оригіналу й перекладу, що відповідає мовній компетенції, обрало десять респондентів, які віддали йому перше місце, шість – друге, шість – четверте;

2. Вміння нести відповідальність за створений переклад, що відповідає особистісній компетенції, обрало сім респондентів, які віднесли його до першого місця, шість – до другого;

3. Обізнаність у термінологічних системах предметних галузей, що трапляються в перекладі, яка відповідає галузевій компетенції, обрало шість респондентів, які розташували її на першому місці й сім – на другому;

4. Уважність і наполегливість, що відповідає особистісній компетенції, обрало шість респондентів, котрі віддали їм перше місце, сім – третє;

5. Комунікативну компетенцію перекладача обрало шість респондентів, розташувавши її на першому місці, шість – на четвертому;

6. Володіння інформацією щодо актуальних новин і подій навколо, що можуть бути пов'язані з перекладом, яке відповідає екстралінгвістичній компетенції, обрало дев'ять респондентів, розмістивши його на другому місці, дев'ять – на третьому, шість – на четвертому;

7. Роботу із системою управління перекладами TMS, що відповідає інструментальній/цифровій компетенції, обрало шість респондентів, котрі віддали їй друге місце, одинадцять – четверте;

8. Використання систем машинного перекладу, що відповідає інструментальній компетенції, обрало шість респондентів, поставивши його на другому місці, вісім – на п'ятому;

9. Вміння знаходити достовірні джерела інформації, яке відповідає дослідницькій компетенції, обрало сім респондентів, котрі віддали йому третє місце, шість – четверте;

10. Знання з історії країни, мовою якої здійснюється переклад, яка належить до культурної компетенції, обрало шість респондентів, котрі розташували його на четвертому місці, дев'ять – на п'ятому;

11. Наявність різного роду фонових/енциклопедичних знань, яка стосується екстралінгвістичної компетенції, обрало шість респондентів, розмістивши її на четвертому місці, сім – на п'ятому;

12. Вміння знаходити, встановлювати нові зв'язки та співпрацювати з експертами по темі перекладу, що відповідає дослідницькій компетенції, набрало шість респондентів, які віддали йому четверте місце, дванадцять – п'яте;

13. Вміння працювати з іншими учасниками перекладу, що належить до комунікативної компетенції, обрало дев'ять респондентів, котрі поставили його на четвертому місці, шість – на п'ятому.

Тож, аналізуючи все вище описане, маємо такі результати:

1 місце за кількістю респондентів набрали: 17 балів – цифрова компетенція, 13 – особистісна, 10 балів – мовна, 10 – культурна, 6 – галузева, 6 – комунікативна;

2 місце: 19 – особистісна, 13 – галузева, 12 – цифрова,
9 – екстралінгвістична;

3 місце: 21 – дослідницька, 18 – екстралінгвістична, 15 – перекладацька;

4 місце: 15 – комунікативна, 14 – перекладацька, 12 – дослідницька, 12 – екстралінгвістична, 11 – цифрова;

5 місце: 16 – цифрова, 16 – перекладацька, 12 – дослідницька, 10 – стратегічна, 9 – культурна.

Таким чином, в результаті отриманих даних можемо констатувати, що найважливішими складниками фахової компетентності перекладачів з огляду на дослідження 2023 року та беручи до уваги Стандарт вищої освіти України за спеціальністю 035 «Філологія» стали: мовна, цифрова, особистісна, комунікативна, галузева та культурна компетенції [4]. Порівнюючи показники досліджень 2023 і 2013 років, можемо спостерігати що свої передові позиції вдалось залишити цифровій та галузевій компетенціям, проте, на нашу думку дослідницька, екстралінгвістична та перекладацька компетенції не мають виходити з переліку основних перекладацьких, вони також є досить значимим елементом підготовки перекладачів. Водночас, порівнюючи Google -опитування 2023 року та Стандарту вищої освіти України за спеціальністю 035 «Філологія» бакалаврського рівня можемо спостерігати наявність в першому дослідженні та відсутність в другому документі суттєвої компетенції – екстралінгвістичної. На наш погляд, ключові засади цієї компетенції такі як: володіння інформацією щодо актуальних новин і подій навколо, що можуть бути пов'язані з перекладом; володінню інформацією щодо економічно-правової ситуації у країні, мовою якої здійснюється переклад; наявність різного роду фонових/енциклопедичних знань можуть неабияк впливати на ефективність виконання адекватних перекладів фахівцями. Тому вважаємо за необхідне звернути увагу саме на додавання елементів цієї компетенції до майбутніх стандартів вищої освіти за спеціальністю 035 «Філологія».

Висновки. З огляду на затребуваність вищезазначених компетенцій у сучасній перекладацькій галузі, вважаємо за необхідне їх безпосереднє включення й до переліку компетенцій, що входять до складу фахової компетентності майбутніх перекладачів художньої літератури. Таким чином, на ґрунті виконаного вище дослідження, важливими елементами підготовки фахівців з перекладу зараховуємо: цифрову, особистісну, мовну, культурну, галузеву, комунікативну, текстотвірну, перекладацьку, дослідницьку, стратегічну, екстралінгвістичну компетенції. Водночас, розуміємо важливість всіх цих елементів у здійсненні фахової підготовки перекладачів всіх функціональних стилів, тому наголошуємо на зверненні уваги до матеріалів цієї статті укладачів Стандарту вищої освіти за спеціальністю 035 «Філологія» та розгляду питання доукомплектування стандарту відповідно до потреб галузі, а саме додавання аспектів екстралінгвістичної компетенції до матеріалів документу.

Література:

1. Бондаренко О. Основні напрямки покращення підготовки перекладачів на базі ВНЗ. *Зміст підготовки перекладачів та сучасні вимоги професії*: наук.-практ. конф. (12 грудня 2014 р.): тези доп. Дніпропетровськ: Дніпропетровський університет імені Альфреда Нобеля, 2014. С. 7–14.
2. Методичні рекомендації щодо розроблення стандартів вищої освіти. [Електронний ресурс]. URL: <https://mon.gov.ua/storage/app/uploads/public/5dc/963/0eb/5dc9630eb3e2d768027976.pdf>
3. Стандарт вищої освіти України за спеціальністю 035 «Філологія». Ступінь вищої освіти «Бакалавр». [Електронний ресурс]. URL: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/vishcha-osvita/zatverdzeni%20standarty/2021/07/28/035-Filolohiya-bakalavr.28.07-1.pdf>
4. Політична цензура в УСРР-УРСР: практика обмеження друкованої продукції. Вісник Книжкової палати. 2012. № 2. С. 45–47.

References:

1. Bondarenko O. (2014). Osnovni napriamky pokrashchennia pidhotovky perekladachiv na bazi VNZ [The main directions of improving the training of translators on the basis of universities]. *Zmist pidhotovky perekladachiv ta suchasni vymohy profesii - The content of translator training and modern requirements of the profession*: Materials of the scientific and practical conference (pp. 7-14) Dnipropetrovsk: Dnipropetrovsk University named after Alfred Nobel [in Ukrainian].
2. Metodychni rekomendatsii shchodo rozroblennia standartiv vyshchoi osvity [Methodological recommendations for the development of higher education standards]. *mon.gov.ua* Retrieved from : <https://mon.gov.ua/storage/app/uploads/public/5dc/963/0eb/5dc9630eb3e2d768027976.pdf> [in Ukrainian].
3. Standart vyshchoi osvity Ukrainy za spetsialnistiu 035 «Filolohiia». Stupin vyshchoi osvity «Bakalavr» [Standard of higher education of Ukraine in specialty 035 "Philology". Degree of higher education "Bachelor"]. *mon.gov.ua*. Retrieved from : <https://mon.gov.ua/storage/app/media/vishcha-osvita/zatverdzeni%20standarty/2021/07/28/035-Filolohiya-bakalavr.28.07-1.pdf> [in Ukrainian].
4. Political censorship in the USSR-USSR: the practice of restricting printed products. Bulletin of the Book Chamber. 2012. No. 2. P. 45–47.

УДК 159.9:378.03

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-358-371](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-358-371)

Кальченко Лариса Володимирівна докторка педагогічних наук, доцент, професорка кафедри філософії факультету соціології і права Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського», просп. Берестейський, 37, каб. 530, м. Київ, 03056, тел.: (066) 617-02-90, <https://orcid.org/0000-0002-7763-5851>

Школяр Лілія Володимирівна кандидатка педагогічних наук, доцент, доцентка кафедри філософії факультету соціології і права Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського», просп. Берестейський, 37, каб. 530, м. Київ, 03056, тел.: (063) 232-56-07, <https://orcid.org/0000-0001-8087-7125>

Світлий Руслан Валентинович здобувач першого року навчання третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти за спеціальністю 231 «Соціальна робота» Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського», просп. Берестейський, 37, каб. 530, м. Київ, 03056, тел.: (067) 357-66-11

СУПЕРВІЗІЯ ЯК ЧИННИК ЗБЕРЕЖЕННЯ СОЦІАЛЬНОГО ЗДОРОВ'Я ФАХІВЦІВ СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ

Анотація. У статті досліджується критична роль супервізії в підтримці соціального здоров'я фахівців соціальної роботи. Автори наголошують, що у сучасному суспільстві професія соціального працівника вимагає високого рівня емоційної стійкості, професійної компетентності та психічного здоров'я. Одним із важливих інструментів для підтримки соціального здоров'я фахівців соціальної роботи є супервізія. Мета статті – визначити основні чинники та принципи якісної організації супервізії у професійному співтоваристві соціальних працівників з метою покращення їх власного соціального здоров'я. Стаття спрямована на з'ясування наукових підходів до визначення супервізії, її завдань і цілей у соціальній роботі. Дослідження розглядає супервізію як принцип, метод, функцію та процес конструктивної взаємодії соціальних працівників, звертаючи увагу на тлумачення терміну в різних наукових дискурсах. Цілі супервізії включають професійний розвиток соціальних працівників, підтримку їхнього емоційного та психологічного здоров'я та професійну компетентність задля підвищення якості соціальних

послуг. Супервізія допомагає запобігти виснаженню, підвищує самосвідомість і заохочує творчість серед соціальних працівників. У статті наголошується на необхідності чітких цілей, компетентної супервізії та регулярної підтримки для забезпечення ефективності процесу супервізії.

Супервізія є одним з чинників збереження соціального здоров'я фахівців соціальної роботи, яке визначається авторами як здатність особистості формувати конструктивні міжособистісні стосунки, адаптуватися до соціальних ситуацій і робити позитивний внесок у суспільство. Соціальне здоров'я є невід'ємною частиною загального благополуччя, поряд із фізичним і психічним здоров'ям. Забезпечення соціального здоров'я має життєво важливе значення для соціальних працівників, які часто стикаються із середовищем високого стресу та емоційно складними завданнями. Запобігання вигоранню, підвищення самосвідомості та сприяння творчому мисленню також виділяються як вагомі переваги надійної системи супервізії. Автори рекомендують у майбутньому досліджувати різноманітні інтерпретації та застосування супервізії в соціальній роботі, зокрема її вплив на соціальне здоров'я та якість послуг спеціалістів.

Ключові слова: соціальна робота, супервізія, соціальне здоров'я, соціальний працівник, соціальна взаємодія.

Kalchenko Larysa Volodymyrivna Doctor of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Professor of the Department of Philosophy, Faculty of Sociology and Law, National Technical University of Ukraine "Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute", Ave. Beresteisky, 37, office 530, Kyiv, 03056, tel.: (066) 617-02-90, <https://orcid.org/0000-0002-7763-5851>

Shkolyar Liliya Volodymyrivna Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Philosophy, Faculty of Sociology and Law, National Technical University of Ukraine "Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute", Ave. Beresteisky, 37, office 530, Kyiv, 03056, tel.: (063) 232-56-07, <https://orcid.org/0000-0001-8087-7125>

Svitlyi Ruslan Valentynovych first-year PhD student in the field of Social Work (specialty 231), National Technical University of Ukraine "Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute", Ave. Beresteisky, 37, office 530, Kyiv, 03056, tel.: (067) 357-66-11

SUPERVISION AS A FACTOR IN MAINTAINING THE SOCIAL HEALTH OF SOCIAL WORK PROFESSIONALS

Abstract. This article explores the critical role of supervision in maintaining social health social work professionals. The purpose of the article is to

determine the main factors and principles of the quality organization of supervision in the professional community of social workers in order to improve their own social health. The article aims to clarify scientific approaches to defining supervision, its tasks, and its objectives within social work. The study examines supervision as a principle, method, function, and process of constructive interaction among social workers, noting the various interpretations of the term across different scientific discourses. Supervision Goals include the professional development of social workers, support for their emotional and psychological health, and enhancement of social service quality. Supervision helps prevent burnout, enhances self-awareness, and encourages creativity among social workers. The article emphasizes the need for clear objectives, competent supervision, and regular support to ensure the effectiveness of the supervision process.

Social health, as defined in the article, encompasses the ability of individuals to form constructive interpersonal relationships, adapt to social situations, and contribute positively to the community. It is an integral part of overall well-being, alongside physical and mental health. Ensuring social health is vital for social workers, who often face high-stress environments and emotionally demanding tasks. The prevention of burnout, enhancement of self-awareness, and promotion of creative thinking are also highlighted as significant benefits of a robust supervision system. The authors recommend future research on diverse interpretations and applications of supervision in social work, particularly its impact on professionals' social health and service quality.

Keywords: social work, supervision, social health, social worker, social interaction.

Постановка проблеми. У сучасному суспільстві професія соціального працівника є однією з найскладніших та найважливіших, адже вона вимагає не лише високого рівня професійних знань та навичок, але й значних емоційних та психологічних ресурсів. Збереження соціального здоров'я фахівців соціальної роботи є критично важливим для їхньої ефективної діяльності та особистого благополуччя. Одним з ключових механізмів збереження соціального здоров'я є супервізія.

Сьогодні проблема супервізії в діяльності соціальних працівників України набуває все більшої актуальності, адже це армія фахівців, які одні з найперших стикаються з бідами, горем і важкими втратами своїх клієнтів – звичайних українських громадян, які, перебуваючи в ситуації постійної небезпеки через війну, потребують іноді невідкладної соціальної допомоги і підтримки, опиняючись в одну мить у статусі «людини вразливої соціальної групи». Серед основних клієнтів фахівців соціальної роботи є внутрішньо переміщені особи, які залишилися без житла і роботи, які змушені були

виїхати через обстріли, які стали людьми з інвалідністю, які втратили цілі родини й перетворились на сиріт і однаків... Цей перелік вразливостей може бути ще досить довгим і тому фахівці соціальної роботи, здійснюючи підтримку вразливих категорій населення, доволі часто мають емоційно-психологічне виснаження, що відбивається на їх фізичному і психічному стані здоров'я, провокує професійне вигорання, невдоволеність власною ситуацією життя і накладає відбиток, як на особисту сферу життєдіяльності, так і на виконання фахових обов'язків.

У зв'язку з цим, ми хотіли б розглянути у даному дослідженні питання сутності й важливості процесу супервізії для фахівців соціальної роботи, як необхідного чинника збереження їх соціального здоров'я, яке є своєрідним гарантом ефективної комунікації в умовах викликів війни і заслуговує на особливу увагу та вивчення з боку теорії й практики соціальної роботи, як основа якісного виконання соціальними працівниками своїх професійних завдань.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналізуючи вітчизняні і закордонні наукові розвідки, маємо зазначити, що вивчення питань запровадження інституту супервізії у соціальній роботі та особливостей його організації, основних бар'єрів та принципів побудови даного процесу і підготовки фахівців соціальної роботи до здійснення супервізії, як в Україні, так і за кордоном, стали предметом досліджень українських науковців І. Ушакової (2011), О. Савчук, І Миргородської (2012), О. Карагодіної, О. Байдарової (2014), Г. Слосанської (2014), Т. Спіріної (2016), І. Астремської (2017), С. Ставкової (2018), С. Грищенко (2020), Т. Опалюк (2020) та багатьох інших.

Психолого-педагогічні аспекти запровадження супервізії в освіті, а також складові супервізії як психотерапевтичної практики розглядали С. Литвиненко (2014), С. Івашнєва (2018), М. Мушкевич (2022), Г. Литвинюк (2022) та інші.

Серед закордонних дослідників питання сутності і побудови процесу супервізії у соціальній роботі розглядали А. Браун, А. Боурн, Л. Денбурі, Д. Петерс, М. Річардс, К. Форд, етичні принципи супервізії з позиції психології вивчали П. Хоукінс та Р. Шохет тощо.

Дослідження проблеми соціального здоров'я фахівців соціальної сфери є предметом наукового пошуку в галузі соціальної роботи, який активно набуває актуальності у зв'язку із російсько-українською війною та виникненням нових професійних і особистих викликів перед кожним зі соціальних працівників. Питання важливості збереження соціального здоров'я людини в науковій теорії стало актуальним зовсім нещодавно, у зв'язку із пережитими під час пандемії Covid-19 випадками соціальної

ізоляції, обмеженості пересування і тривалого перебування вдома, що спровокували низку соціально-психологічних і ментальних проблем, зміну механізмів соціалізації, вплинуло на ефективність комунікації особистості з оточуючими, зі світом в цілому. Серед сучасних закордонних дослідників питання сутності поняття «соціальне здоров'я», його основних елементів та чинників, що впливають на його формування і збереження є в полі наукових інтересів Т. Джордж (2024), С. Блеклі (2023), К. Кіллам (2023), Е. Перрі (2022) тощо, які розглядають соціальне здоров'я як складову соціального благополуччя людини.

Українська наукова спільнота, досліджуючи проблему соціального здоров'я особистості, здебільшого акцентує увагу на теоретичних і методичних засадах професійної підготовки фахівців до формування соціального здоров'я дітей та молоді (В. Бабич, Л. Байкова, Л. Булигіна, В. Мягих, Е. Піднебесна, В. Шкуркіна та ін), які є предметом наукових розвідок останні двадцять років. Що ж до проблеми збереження соціального здоров'я особистості фахівців соціальної роботи, які працюють у сфері «людина – людина», то такі дослідження практично відсутні.

Враховуючи все це, **мета статті** полягає у визначенні основних чинників і принципів якісної організації супервізії у професійній спільноті соціальних працівників задля покращення їх власного соціального здоров'я, а також у дослідженні впливу супервізії на збереження соціального здоров'я соціальних працівників, розкритті його складових та механізмів збереження.

Виклад основного матеріалу дослідження.

У сучасному суспільстві професія соціального працівника вимагає високого рівня емоційної стійкості, професійної компетентності та психологічного здоров'я. Одним із важливих інструментів для підтримки соціального здоров'я фахівців соціальної роботи є супервізія.

Розкриваючи мету дослідження, маємо зазначити, що супервізія, як процес професійної підтримки фахівців соціальної роботи щодо більш якісного виконання ними своїх функцій, з нашої точки зору, є одним з важливих механізмів збереження соціального здоров'я соціальних працівників. Адже від того наскільки ефективно виконаними є ключові фахові завдання у взаємодії з клієнтом, колегами, і наскільки результативною є ця співпраця, фахівець соціальної роботи або відчуває задоволення, або проєцирує цю невдоволеність на власне життя, відбувається перенос професійних проблем до особистого життєвого простору, що накладає відбиток на самосприйняття себе як особистості, на стосунки з сім'єю й оточенням, на власне самопочуття й відчуття задоволеності або ні своїм життям.

Супервізія в соціальній роботі – це орієнтована на людину діяльність, яка вважає однаково важливими як супервізорські стосунки, почуття та

розвиток персоналу, так і реалізацію завдань, регулювання та контрольну функцію. Соціальна робота за своєю суттю має справу з особистими проблемами людей, функціональними обмеженнями, пригніченням, бідністю, стресом, насиллям, деривацією та конфліктом. Задля ефективної допомоги людям соціальний працівник мусить розділити з клієнтом частину цього горя, безпорадності та люті, емоції, що впливають на його почуття. Саме тому, під час супервізії можуть обговорюватися як почуття, які виникають під впливом роботи, так і практичні аспекти роботи, вимоги організації та законодавства [2, с. 156].

Звернемось до етимології понять «супервізія» та «соціальне здоров'я» та спробуємо простежити їх взаємозв'язок.

Дослівний переклад поняття «супервізія» з англійської мови означає «нагляд», що не повно відображає його функціональне наповнення у професійній соціальній сфері й обмежує його змістовну сутність. В українській лексиці можна підібрати більш точне за змістом поняття – «наставництво», сутнісне значення якого – «давати поради, навчати чогось, направляти, націлювати, скеровувати, спрямовувати». У професійній лексиці має місце також вживання такого терміну як «куратор» (особа, якій доручено наглядати за якою-небудь роботою).

У наукових працях Л. Денбурі, Д. Петерса, М. Річардс, К. Форда та інших зарубіжних дослідників поняття «супервізія» трактується як основний засіб, за допомогою якого визначений установою супервізор полегшує роботу персоналу індивідуально й колективно та забезпечує стандарти роботи. Поняття супервізії визначається через моделі аналізу і компетентного розв'язання ситуацій, що виникають у взаємодії з клієнтами [2, с. 156; 4]

З точки зору психоаналізу, супервізія, розглядається З. Фрейдом, як процес надання рекомендацій щодо подальшої поведінки особи й свого роду пояснення і розуміння самої поведінки.

Варто також зазначити, що «... супервізорство в соціальній роботі є вагомим елементом професійного розвитку фахівця і розглядається як принцип, функція і метод.

Як принцип (комплексний, цільовий, систематизуючий), супервізія – основа змісту дій менеджера соціальної служби, що розглядається як професійний стиль менеджерської роботи.

Як функція, супервізія – це індивідуальне кураторство, спрямоване на виявлення та розв'язання проблем, дилем, спірних питань, труднощів деформацій у діяльності конкретного соціального працівника відповідної соціальної служби.

Як метод, супервізія – це навчання на досвіді. При цьому розмежовують адміністративний та освітній методи супервізії. Обидва широко засто-

совуються в соціальній роботі власне для допомоги соціальному працівнику забезпечити якість послуги, результат роботи за конкретних умов діяльності, певну індивідуальну підтримку як превенцію професійного вигорання і збереження соціального здоров'я.

Отже, *супервізія* передбачає втручання у:

- взаємодію «соціальний працівник – клієнт»;
- взаємовідношення «соціальна служба – клієнт»;
- взаємовплив «соціальний працівник – соціальна служба».

– *Як адміністративний метод*, супервізія полягає у:

- призначенні клієнту найбільш відповідного соціального працівника;
- обговоренні результатів первинного оцінювання, плану втручання в

соціальну ситуацію;

- перегляді процесу роботи з клієнтом.

Супервізія як метод навчання в соціальній службі має на меті допомогти соціальному працівнику краще зрозуміти філософію, ідеологію, політику та практику соціальної служби, дізнатися про ресурси, клієнтів, легальні та альтернативні цілі діяльності соціальної служби, сильні та слабкі сторони життєдіяльності, можливості та загрози, партнерів та конкурентів, напрями й пріоритети діяльності, а також вдосконалити свою концептуальну, технологічну, інтегративну компетентність» [2, с. 157; 3, с. 271].

Супервізія в соціальній роботі – це процес, який передбачає регулярні зустрічі фахівця з досвідченим колегою або керівником для обговорення професійних труднощів, аналізу складних випадків та отримання зворотного зв'язку.

Основними завданнями супервізії є:

1. Підтримка професійного розвитку.
2. Забезпечення емоційної підтримки.
3. Підвищення якості надання соціальних послуг.
4. Попередження професійного вигорання.

Враховуючи все це, ми звернули увагу на те, що, супервізія, як процес, який забезпечує підтримку, навчання та розвиток фахівців, може справді впливати на їх соціальне здоров'я.

Обґрунтовуючи вплив супервізії на збереження соціального здоров'я соціальних працівників, маємо зазначити, що супервізія може проводитися у різних *формах*: індивідуальна, групова, колективна. Індивідуальна супервізія дозволяє фахівцю отримати персоналізовану підтримку та розглянути специфічні випадки своєї практики. Групова супервізія забезпечує можливість обміну досвідом та взаємної підтримки серед колег. Колективна супервізія сприяє покращенню командної роботи та інтеграції різних підходів у практиці соціальної роботи.

Дослідження показують, що *регулярна супервізія має позитивний вплив на соціальне здоров'я фахівців соціальної роботи*. Зокрема, *супервізія сприяє*:

1. Психологічній стабільності. Фахівці мають можливість обговорювати свої емоційні переживання та отримувати підтримку, що знижує рівень стресу, а отже позитивно відбивається на персональній комунікації соціального працівника з оточенням.

2. Професійному розвитку. Аналіз складних випадків та зворотний зв'язок сприяють підвищенню професійної компетентності.

3. Попередженню професійного вигорання. Регулярна підтримка та можливість обговорення труднощів зменшують ризик вигорання.

Обґрунтовуючи сутність механізму супервізії, варто звернути увагу, що на сьогодні існують розроблені *стандарти супервізії*, які регулюють цей процес у багатьох країнах і включають:

1. Чітко визначені цілі супервізії. Професійний розвиток, підтримка емоційного та психічного здоров'я фахівців.

2. Регулярність та систематичність. Супервізійні зустрічі повинні проводитися на регулярній основі з чітко визначеними інтервалами.

3. Компетентність супервізорів. Супервізори повинні мати відповідну підготовку та кваліфікацію, що забезпечує ефективність супервізії.

4. Конфіденційність. Забезпечення конфіденційності обговорюваних питань для створення довірливого середовища.

5. Документування. Ведення відповідної документації для відстеження процесу та результатів супервізії.

Незважаючи на наявність стандартів, процес *впровадження супервізії в практику соціальної роботи стикається з певними викликами*:

1. Недостатнє фінансування. Більшість організацій не мають достатніх ресурсів для забезпечення регулярної супервізії для своїх працівників.

2. Відсутність підготовлених супервізорів. На сьогодні спостерігається недостатня кількість фахівців, які мають необхідні знання та навички для проведення супервізії.

3. Стійкі стереотипи. Іноді супервізія сприймається як контроль та критика, що може викликати опір з боку працівників соціальної роботи.

Для подолання цих викликів необхідно:

1. Підвищувати обізнаність соціальних працівників через проведення інформаційних кампаній та тренінгів для підвищення розуміння важливості супервізії серед фахівців соціальної роботи.

2. Забезпечити доступ до ресурсів шляхом надання фінансової та організаційної підтримки процесу впровадження супервізії.

3. Підготовка супервізорів, що передбачає створення програм навчання та підвищення кваліфікації супервізорів задля забезпечення високої якості супервізійного процесу.

Розкриваючи сутність терміну «соціальне здоров'я», маємо зазначити, що це стан, при якому людина здатна ефективно виконувати свої соціальні ролі, взаємодіяти з іншими людьми та активно брати участь у суспільному житті.

Для фахівців соціальної роботи соціальне здоров'я включає декілька ключових складових:

1. Психологічне здоров'я. Відсутність тривалого стресу, тривожності та депресії, здатність до саморегуляції та стійкості до негативних впливів.

2. Емоційне благополуччя. Здатність ефективно управляти своїми емоціями, зберігати емоційну рівновагу та позитивне ставлення до життя.

3. Соціальна взаємодія. Наявність підтримуючих соціальних зв'язків, здатність до ефективної комунікації та співпраці з колегами, клієнтами та іншими професіоналами.

4. Професійна компетентність. Постійний розвиток професійних знань та навичок, впевненість у своїх професійних здібностях.

Для збереження соціального здоров'я фахівців соціальної роботи використовуються різні механізми, серед яких виділяють:

1. Професійну підтримку, що полягає у забезпеченні можливості отримання фахових консультацій, участі у тренінгах та семінарах, розвиток професійних спільнот.

2. Психологічну підтримку, яка передбачає психологічні консультації та терапію, створення умов для емоційного розвантаження.

3. Організаційну підтримку через формування сприятливих умов праці, забезпечення адекватного навантаження та справедливої винагороди.

4. Супервізію, як інструмент регулярної професійної підтримки та наставництва, що передбачає аналіз складних випадків та отримання зворотного зв'язку.

Резюмуючи, можемо виокремити деякі ключові аспекти, на які варто звернути увагу, говорячи про супервізію фахівців соціальної роботи як чинник збереження їх соціального здоров'я:

1. Підтримка та емоційна стабільність. Супервізія допомагає фахівцям управляти стресом та емоційним навантаженням, що виникають у процесі роботи з клієнтами.

2. Професійний розвиток. Через супервізію фахівці можуть отримати фідбек, поради та підтримку для покращення своєї роботи, що сприяє їхньому професійному зростанню.

3. Запобігання вигоранню. Регулярна супервізія може допомогти уникнути вигорання у фахівців соціальної роботи, оскільки вони можуть вчасно вирішувати проблеми та знаходити способи відновлення балансу.

4. Самопізнання. Супервізія сприяє розвитку самопізнання у фахівців, допомагаючи їм краще розуміти свої сильні та слабкі сторони.

5. Сприяння творчому мисленню та інноваціям. Через супервізію фахівці можуть отримувати нові ідеї та перспективи, що сприяють розвитку творчого підходу до роботи.

Висновки та перспективи подальших розвідок у цьому напрямку. Досліджуючи проблему супервізії як чинника збереження соціального здоров'я фахівців соціальної роботи, ми дійшли наступних висновків:

1. Аналіз сучасних наукових досліджень засвідчив різноманіття підходів до формулювання поняття «супервізія», що розглядається і як принцип, і як метод, і як функція, і як процес конструктивної взаємодії фахівців соціальної роботи.

2. Для забезпечення якісної супервізії у професійній спільноті соціальних працівників необхідно враховувати наступні чинники та принципи:

2.1. Чітко визначені цілі супервізії. Основними цілями супервізії повинні бути професійний розвиток, підтримка емоційного та психологічного здоров'я фахівців, покращення якості надання соціальних послуг.

2.2. Регулярність та систематичність. Супервізійні зустрічі повинні проводитися на регулярній основі з чітко визначеними інтервалами, що дозволяє фахівцям соціальної сфери планувати свою роботу та отримувати підтримку у потрібний час.

2.3. Компетентність супервізорів. Супервізори повинні мати відповідну підготовку та кваліфікацію, що забезпечує ефективність супервізії. Вони повинні володіти знаннями не лише в галузі соціальної роботи, але й у психології та методах консультування.

2.4. Конфіденційність. Забезпечення конфіденційності обговорюваних питань є критично важливим для створення довірливого середовища, в якому фахівці можуть вільно ділитися своїми переживаннями та отримувати необхідну підтримку.

2.5. Документування. Ведення відповідної документації для відстеження процесу та результатів супервізії, що допомагає не лише структурувати роботу, але й оцінювати ефективність супервізії та вносити необхідні корективи.

2.6. Індивідуальний підхід. Врахування індивідуальних потреб та особливостей кожного фахівця соціальної роботи при проведенні супервізії. Це дозволяє надавати персоналізовану підтримку та максимально ефективно вирішувати професійні та особистісні проблеми.

2.7. Підтримка та зворотний зв'язок: Регулярне надання конструктивного зворотного зв'язку та підтримка з боку супервізора сприяє підвищенню впевненості у власних силах та мотивації до професійного розвитку.

3. Соціальне здоров'я – це стан, при якому людина здатна ефективно виконувати свої соціальні ролі, взаємодіяти з іншими людьми та активно брати участь у суспільному житті. Для фахівців соціальної роботи соціальне здоров'я включає декілька ключових складових:

3.1. Психологічне здоров'я. Відсутність тривалого стресу, тривожності та депресії, здатність до саморегуляції та стійкості до негативних впливів.

3.2. Емоційне благополуччя. Здатність ефективно управляти своїми емоціями, зберігати емоційну рівновагу та позитивне ставлення до життя.

3.3. Соціальну взаємодію. Наявність підтримуючих соціальних зв'язків, здатність до ефективної комунікації та співпраці з колегами, клієнтами та іншими професіоналами.

3.4. Професійну компетентність. Постійний розвиток професійних знань та навичок, впевненість у своїх професійних здібностях.

4. Супервізія відіграє ключову роль у збереженні соціального здоров'я фахівців соціальної роботи завдяки своїм багатогранним впливам:

1. Психологічна підтримка. Супервізія забезпечує фахівців можливістю обговорювати свої емоційні переживання та стресові ситуації, отримувати психологічну підтримку, що сприяє зниженню рівня стресу та попередженню емоційного вигорання.

2. Професійний розвиток. Регулярні супервізійні зустрічі дозволяють соціальним працівникам аналізувати складні випадки з практики, отримувати зворотний зв'язок та поради щодо професійного розвитку, що підвищує їх компетентність та впевненість у власних силах.

3. Соціальна взаємодія. Групова супервізія сприяє обміну досвідом між колегами, розвитку підтримуючих професійних зв'язків та формуванню почуття спільноти, що є важливим чинником соціального здоров'я.

4. Емоційне благополуччя. Підтримка супервізора та колег допомагає фахівцям зберігати емоційну рівновагу, формувати позитивне ставлення до роботи та знижувати ризик емоційного вигорання.

Отже, супервізія є важливим механізмом збереження соціального здоров'я фахівців соціальної роботи. Вона сприяє психологічній стабільності, професійному розвитку, покращенню соціальних взаємодій та збереженню емоційного благополуччя. Існуючі стандарти супервізії визначають чіткі критерії для її проведення, проте для забезпечення ефективності супервізії необхідно продовжувати роботу над підвищенням обізнаності, забезпе-

нням ресурсів та підготовкою кваліфікованих супервізорів. Врахування основних чинників та принципів якісної організації супервізії є ключовим для покращення соціального здоров'я фахівців соціальної роботи та підвищення якості їхньої професійної діяльності.

Література:

1. Карагодіна О. Г., Байдарова О. О. Запровадження супервізії у соціальній роботі: бар'єри та ресурси. Проблеми соціальної роботи: філософія, психологія, соціологія. 2014. № 1. С. 29 – 35. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/prcr_2014_1_6
2. Слозанська Г. І. Супервізія в соціальній роботі: основні підходи та принципи. Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Педагогіка. Соціальна робота. Ужгород : Вид-во ДВНЗ «Ужгородський національний університет». 2014. Вип. 30. С. 155 – 158. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/handle/lib/445>
3. Астремська І. В. Прикладні методики та основи супервізії в соціальній роботі : навчальний посібник. Миколаїв : Видавництво ЧНУ ім. Петра Могили, 2017. 396 с. URL: <https://dspace.chmnu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/54/1/96.pdf>
4. Браун А., Боурн А. Супервізор у соціальній роботі: Супервізія догляду в громаді, денних та стаціонарних установах; [пер. з англ. Т. Семигіної]. К.: Унів. вид-во «Пулсари», 2003. 240 с.
5. Спіріна Т. Супервізія як складова соціальної роботи. Збірник наукових праць «Педагогічні науки». Секція 5. Соціальна педагогіка. Том 3. № 74 (2016). С. 152 – 155. URL: <https://ps.journal.kspu.edu/index.php/ps/article/view/2211/2016>
6. Опалюк Т. Л. Супервізорство як чинник неперервності професійної освіти соціального працівника. Інноваційна педагогіка. Випуск 21. Т. 3. 2020. С. 193 – 196. URL: http://www.innovpedagogy.od.ua/archives/2020/21/part_3/43.pdf
7. Литвиненко С. А. Актуальні проблеми практики супервізії у професійній підготовці майбутніх психологів. Психологія: реальність і перспективи. 2014. Вип. 3. С. 11–14.
8. Мушкевич М. І. Супервізія: навчальний посібник (до курсу «Супервізія»). Луцьк: Вежа-Друк, 2022. 188 с.
9. Мягих В. Б. Соціальне здоров'я молоді в умовах сучасного українського суспільства : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. соціолог. наук : спец. 22.00.04 „Спеціальна та галузева соціологія. Харків, 2007. 20 с.
10. Шкуркіна В. М. Формування соціального здоров'я дітей-сиріт підліткового віку в загальноосвітніх школах-інтернатах : дис. ... канд. пед. наук : 13.00.05. Х., 2006. 225 с.
11. Івашньова С. В., Супервізія в діяльності освітнього тренера. Наукові записки Ніжинського державного університету ім. Миколи Гоголя. Психолого-педагогічні науки. 2018. № 3. - С. 96-107.
12. Ісаченко В. Теоретико-методологічні основи використання методу супервізії у закладах соціальної сфери. Соціальна робота та соціальна освіта. 2019. № 2. С. 71-75.
13. Ставкова С.Г. Неперервна професійна підготовка соціальних працівників до супервізійної діяльності в Канаді. Дис....канд. педагог. наук. Львів. 2018. 374 с.
14. Савчук О. М. Використання моделі супервізії в соціальній роботі. Соціальна політика, соціальна робота й охорона здоров'я : як Україні досягти європейського рівня якості послуг : збірник тез доповідей конференції. Київ, 2007. С. 224–227.
15. Савчук О.М., Миргородська І.В. Стандарти супервізії в соціальній роботі. Наукові записки НаУКМА. 2012. Том 136. С. 67-72.

16. Бабич В. І. Характеристика теоретичної складової моделі педагогічної системи підготовки майбутніх учителів до формування соціального здоров'я підлітків. Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах : зб. наук. пр. / редкол.: Т. І. Сущенко та ін. Запоріжжя : КПУ, 2014. Вип. 34 (87). С. 42 – 46.

17. Tammy George. (2024) What is Social Health? Definitions, Examples and Tips on Improving Your Social Wellness. URL: <https://healthhub.hif.com.au/mental-health/what-is-social-health-definitions-examples-and-tips-on-improving-your-social-wellness>

18. Elizabeth Perry (2022) Look to your social health if you want to improve your well-being. URL: <https://www.betterup.com/blog/what-is-social-health>

19. Sasha Blakeley. (2023) Social Health: Definition, Importance & Examples. URL: <https://study.com/academy/lesson/what-is-social-health-definition-examples.html>

20. Kasley Killam. (2023) What Is Social Health? Psychology Today. URL: <https://www.psychologytoday.com/intl/blog/social-health/202302/what-is-social-health>

References:

1. Karagodina O. H., Baidarova O. O. (2014). Zaprovdzhennia supervizii u sotsialnii roboti: bar'ieri ta resursy. [Introduction of Supervision in Social Work: Barriers and Resources.]. Problemy sotsialnoi roboty: filosofii, psykholohii, sotsiolohii. № 1. S. 29–35. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/prcr_2014_1_6 [in Ukrainian].

2. Slozanska H. I. (2014). Superviziia v sotsialnii roboti: osnovni pidkhody ta pryntsypy. [Supervision in Social Work: Main Approaches and Principles.]. Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho universytetu. Seriia: Pedahohika. Sotsialna robota. Uzhhorod : Vyd-vo DVNZ «Uzhhorodskyyi natsionalnyi universytet». Vyp. 30. S. 155–158. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/handle/lib/445> [in Ukrainian].

3. Astremska I. V. (2017). Prykladni metodyky ta osnovy supervizii v sotsialnii roboti : navchalnyi posibnyk. [Applied Techniques and Fundamentals of Supervision in Social Work]. Mykolaiv : Vydavnytstvo ChNU im. Petra Mohyly. 396 s. URL: <https://dspace.chmnu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/54/1/96.pdf> [in Ukrainian].

4. Braun A., Bourn A. (2003). Supervisor u sotsialnii roboti: Superviziia dohliadu v hromadi, dennykh ta statsionarnykh ustanovakh; [The Social Work Supervisor: Supervision of Care in Community, Day, and Residential Settings]. [per. z anhl. T. Semyhinoi]. K.: Univ. vyd-vo «Pulsary». 240 s. [in Ukrainian].

5. Spirina T. (2016). Superviziia yak skladova sotsialnoi roboty. [Supervision as a Component of Social Work]. Zbirnyk naukovykh prats «Pedahohichni nauky». Sektsiia 5. Sotsialna pedahohika. Tom 3. № 74 S. 152–155. URL: <https://ps.journal.kspu.edu/index.php/ps/article/view/2211/2016> [in Ukrainian].

6. Opaliuk T. L. (2020). Supervisorstvo yak chynnyk neperervnosti profesiinoi osvity sotsialnoho pratsivnyka. [Supervision as a Factor of Continuous Professional Education of Social Workers]. Innovatsiina pedahohika. Vypusk 21. T. 3. S. 193–196. URL: http://www.innovpedagogy.od.ua/archives/2020/21/part_3/43.pdf [in Ukrainian].

7. Lytvynenko S. A. (2014). Aktualni problemy praktyky supervizii u profesiinii pidhotovtsi maibutnikh psykholohiv. [Current Issues of Supervision Practice in the Professional Training of Future Psychologists]. Psykholohii: realnist i perspektyvy. Vyp. 3. S. 11–14. [in Ukrainian].

8. Mushkevych M. I. (2022). Superviziia: navchalnyi posibnyk (do kursu «Superviziia»). [Supervision: A Textbook (for the course "Supervision")]. Lutsk : Vezha-Druk, 188 s. [in Ukrainian].

9. Myahkykh V. B. (2007). Sotsialne zdorovia molodi v umovakh suchasnoho ukrainskoho suspilstva [Social Health of Youth in Modern Ukrainian Society]. Extended abstract of candidate's thesis. Kharkiv. [in Ukrainian].

10. Shkurkina V. M. (2006). Formuvannia sotsialnoho zdorovia ditei-syrit pidlitkovoho viku v zahalnoosvitnikh shkolakh-internatakh [Formation of Social Health of Orphan Adolescents in General Educational Boarding Schools]. : Candidate's thesis. Kh. [in Ukrainian].
11. Ivashniova S. V. (2018). Superviziia v diialnosti osvithnoho trenera. [Formation of Social Health of Orphan Adolescents in General Educational Boarding Schools]. Naukovi zapysky Nizhynskoho derzhavnoho universytetu im. Mykoly Hoholia. Psykholoho-pedahohichni nauky. № 3. - S. 96-107. [in Ukrainian].
12. Isachenko V. (2019). Teoretyko-metodolohichni osnovy vykorystannia metodu supervizii u zakladakh sotsialnoi sfery. [Theoretical and Methodological Foundations for the Use of the Supervision Method in Social Institutions]. Sotsialna robota ta sotsialna osvita. № 2. S. 71-75. [in Ukrainian].
13. Stavkova S. H. (2018). Neperervna profesiina pidhotovka sotsialnykh pratsivnykiv do superviziinoi diialnosti v Kanadi. [Continuous Professional Training of Social Workers for Supervision Activities in Canada]. Candidate's thesis. Lviv. [in Ukrainian].
14. Savchuk O. M. (2007). Vykorystannia modeli supervizii v sotsialnii roboti. [Use of the Supervision Model in Social Work]. Sotsialna polityka, sotsialna robota y okhrona zdorovia : yak Ukraini dosiahty yevropeiskoho rivnia yakosti posluh : zbirnyk tez dopovidei konferentsii. Kyiv, S. 224–227. [in Ukrainian].
15. Savchuk O.M., Myrhorodska I.V. (2012). Standarty supervizii v sotsialnii roboti. [Supervision Standards in Social Work.]. Naukovi zapysky NaUKMA. Tom 136. S. 67-72. [in Ukrainian].
16. Babych V. I. (2014). Kharakterystyka teoretychnoi skladovoi modeli pedahohichnoi systemy pidhotovky maibutnikh uchyteliv do formuvannia sotsialnoho zdorovia pidlitkiv. [Characteristics of the Theoretical Component of the Pedagogical System Model for Preparing Future Teachers for the Formation of Adolescents' Social Health]. Pedahohika formuvannia tvorchoi osobystosti u vyshchii i zahalnoosvitnii shkolakh : zbirnyk nauk. pr. / redkol.: T. I. Sushchenko ta in. Zaporizhzhia : KPU. Vyp. 34 (87). S. 42–46. [in Ukrainian].
17. Tammy George. (2024) What is Social Health? Definitions, Examples and Tips on Improving Your Social Wellness. URL: <https://healthhub.hif.com.au/mental-health/what-is-social-health-definitions-examples-and-tips-on-improving-your-social-wellness> [in USA].
18. Elizabeth Perry (2022) Look to your social health if you want to improve your well-being. URL: <https://www.betterup.com/blog/what-is-social-health> [in Bulgaria].
19. Sasha Blakeley. (2023) Social Health: Definition, Importance & Examples. URL: <https://study.com/academy/lesson/what-is-social-health-definition-examples.html> [in USA].
20. Kasley Killam. (2023) What Is Social Health? Psychology Today. URL: <https://www.psychologytoday.com/intl/blog/social-health/202302/what-is-social-health> [in USA].

УДК 37.07; 005.7

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-372-387](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-372-387)

Кашина Ганна Сергіївна доктор педагогічних наук, завідувач кафедри інтелектуальних систем та цифрових технологій, Академії праці, соціальних відносин і туризму, м. Київ, <https://orcid.org/0000-0002-2829-9847>

Громоздова Лариса Василівна кандидат економічних наук, професор кафедри інтелектуальних систем та цифрових технологій, Академії праці, соціальних відносин і туризму, м. Київ, <https://orcid.org/0000-0002-4077-9229>

Бараник Зоя Павлівна доктор економічних наук, професор кафедри статистики, Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана, м. Київ, <https://orcid.org/0000-0002-9753-4572>

Черіпко Сергій Іванович завідувач навчально-наукової лабораторії кафедри технологій управління Навчально-наукового інституту неперервної освіти, Національний авіаційний університет, м. Київ, <https://orcid.org/0000-0002-1412-5598>

Базарна Ольга Вікторівна кандидат економічних наук, Експерт, м. Київ, <https://orcid.org/0000-0003-2151-1881>

Артеменко Антоніна Іванівна старший викладач кафедри іноземних мов факультету маркетингу, Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана, м. Київ, <https://orcid.org/0000-0003-2426-875x>

Вінтер Маркел Віталійович аспірант кафедри педагогіки, професійної освіти та управління освітніми закладами, Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського, м. Вінниця, <https://orcid.org/0000-0002-6525-1404>

ПРОФЕСІЙНА ПІДГОТОВКА КАДРІВ З ВИКОРИСТАННЯМ ХМАРНИХ СЕРВІСІВ В УПРАВЛІННІ ЗАКЛАДАМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Анотація. В статті піднята проблема застосування сучасних інноваційних ІТ-ресурсів з використанням інформаційних хмар (хмарні технології, хмарні сервіси і платформи) у професійній підготовці кадрів. Особливістю

дослідження є вивчення піднятої проблеми у теоретичному поєднанні хмарно орієнтованого освітнього середовища сучасних вітчизняних університетів і академій з їх управлінням та менеджментом освітньої діяльності. Такий підхід дозволив висвітлити переваги та проблеми використання хмарних технологій саме у вищій освіті з фокусом на професійній підготовці здобувачів вищої освіти. Технології хмарних обчислень внесли суттєві зміни у процес навчання будь-якої дисципліни, курсу чи навіть цілої спеціальності, забезпечуючи оптимальний збір, збереження, пошук, опрацювання та представлення даних. При цьому, характерними особливостями хмарних технологій є відсутність залежності до апаратної платформи і географічної території, коли учасники освітнього процесу можуть працювати з хмарними сервісами з будь-якої точки і з будь-якого пристрою, що має доступ в інтернет; оперативно реагувати на зміни, що особливо важливо в період вимушеної міграції; застосування хмарних технологій для накопичення освітнього контенту можуть реалізувати викладачі різних відділень, факультетів та дисциплін. Розвиток нових інформаційних технологій у вищій освіті стимулює розробку програмних засобів і додатків, що реалізують методологічні ідеї, пов'язані з автоматичним доступом до навчальної інформації, перевіркою правильності отриманих результатів, оцінкою результатів професійної підготовки тощо. З'ясовано, що хмарні технології (Cloud Computing) являють собою парадигму, що передбачає віддалену обробку та зберігання даних, а інформаційна хмара є сервером або мережею, де зберігаються дані та програми, що з'єднуються з користувачами через інтернет. Хмарні технології дозволяють використовувати програми без установки і доступу до особистих файлів з будь-якого комп'ютера, що має доступ в інтернет. Зручність і універсальність доступу забезпечується широкою доступністю послуг і підтримкою різного класу термінальних пристроїв (персональних комп'ютерів, мобільних телефонів, планшетів та інших девайсів).

Ключові слова: цифровізації вищої освіти, інформаційна хмара, хмарне середовище, хмарні технології, хмарні сервіси, хмарні обчислення, хмарні платформи, управління ЗВО, професійна підготовка.

Kashyna Ganna Serhiivna Ph.D. (Pedagogical), Head of the Department of Intellectual Systems and Digital Technologies, Academy of Labor, Social Relations and Tourism, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0002-2829-9847>

Hromozdova Larysa Vasylivna Ph.D. (Economics), professor, Kyiv National Economic University named after Vadim Hetman, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0002-4077-9229>

Baranyk Zoya Pavlivna Doctor of Economic Sciences, Professor of the Department of Statistics, Kyiv National economical University named after Vadim Hetman, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0002-9753-4572>

Ceripko Serhij Ivanovich Head of the educational and scientific laboratory of the Department of Management Technologies of the Educational and Scientific Institute of Continuing Education, National Aviation University, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0002-1412-5598>

Bazarna Olga Viktorivna PhD. (Economics), Expert, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0003-2151-1881>

Artemenko Antonina Ivanivna Senior lecturer of Foreign Department of Marketing Faculty, Kyiv National economical University named after Vadim Hetman, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0003-2426-875x>

Vinter Markel Vitaliiiovych Postgraduate student Department of pedagogy, professional education and management of educational institutions, Vinnytsia Mykhailo Kotsiubynskyi State Pedagogical University, Vinnytsia, <https://orcid.org/0000-0002-6525-1404>

PROFESSIONAL TRAINING OF PERSONNEL USING CLOUD SERVICES IN THE MANAGEMENT OF HIGHER EDUCATION INSTITUTIONS

Abstract. The article raises the problem of applying modern innovative IT resources using information clouds (cloud technologies, cloud services and platforms) in professional training. The peculiarity of the research is to study the raised problem in the theoretical combination of the cloud-oriented educational environment of modern domestic universities and academies with their management and management of educational activities. This approach made it possible to highlight the advantages and problems of using cloud technologies in higher education with a focus on the professional training of higher education students. Cloud computing technologies have made significant changes in the learning process of any discipline, course or even an entire specialty, providing optimal data collection, storage, search, processing and presentation. At the same time, the distinctive features of cloud computing are the lack of dependence on the hardware platform and geographical area, when participants in the educational process can work with cloud services from anywhere and from any device with Internet access; prompt response to changes, which is especially important during the period of forced migration; the use of cloud computing for the accumulation of educational content can be implemented by teachers of different departments, faculties and disciplines. The development of new information technologies in

higher education stimulates the development of software tools and applications that implement methodological ideas related to automatic access to educational information, verification of the correctness of the results obtained, assessment of professional training results, etc. It is found that Cloud Computing is a paradigm that involves remote data processing and storage, and the information cloud is a server or network where data and programs are stored and connected to users via the Internet. Cloud technologies allow you to use programs without installing them and access personal files from any computer with Internet access. Convenience and versatility of access is ensured by the wide availability of services and support for various classes of terminal devices (personal computers, mobile phones, tablets and other devices).

Keywords: digitalization of higher education, information cloud, cloud environment, cloud technologies, cloud services, cloud computing, cloud platforms, management of higher education institution, professional training.

Постановка проблеми. Як стверджують вітчизняні фахівці та експерти, «процес формування і розвитку хмарного середовища у закладах освіти спрямовано на досягнення цілей педагогічної системи: покращення організації навчання і науково-педагогічних досліджень; розроблення спільних проєктів; участь в освітньо-науковій та дослідно-експериментальній діяльності; використання найсучасніших засобів і технологій; підвищення ІКТ-компетентності учасників освітнього процесу тощо» [1, с. 194]. Актуальність створення та вдосконалення хмарного середовища у відповідності до освітніх потреб здобувачів вищої освіти зумовлює необхідність пошуку новітніх педагогічних підходів та сучасних технологічних рішень до підготовки кадрів з вищою освітою, що спрямована на забезпечення процесу навчання за рахунок розширення доступу до якісних електронних ресурсів, порталів та відкритих інформаційних систем (електронних бібліотек, періодичних видань, систем відео конференцій, комунікації з віртуальною реальністю) з доступом до освітнього середовища практично з будь-якого місця та в будь-який час.

Фактично, хмарні технології в даний час оптимально відповідають потребам вирішення основних методичних та технологічних проблем системи вітчизняної вищої освіти, передусім удосконалення освітнього проєкування, формування та забезпечення функціонування освітньо-наукового середовища закладів вищої освіти (ЗВО), забезпечення системності та особистісно-орієнтованого навчання із дотриманням принципів людиноцентризму і навчання впродовж всього життя. По суті, мова йде про формування хмарно орієнтованого освітньо-наукового середовища закладів вищої освіти, що є однією із базових передумов ефективної професійної підготовки кадрів.

При цьому, зазначена проблематика безпосередньо корелюється з менеджментом ЗВО, оскільки організаційно-технічно (архітектурно), юридично

та фінансово хмарне середовище закладів вищої освіти запроваджується їх керівництвом (ректорат → завідувачі кафедрами → інформаційно-технічні підрозділи).

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Різні аспекти проблеми використання хмарних технологій у вищій освіті підняті В.Бикова, Т.Вакалюк, О.Гриб'юк, Л.Довгаль, Ю.Жука, В.Кухаренка, С.Литвинової, А.Стрюка, Н.Морзе, З.Сейдаметової, О.Спіріна, Ю.Триуса та інших.

Більш вузька проблематика формування ІКТ-компетентності та освітнього зрізу застосування хмарних технологій розглянута Ю.Горошко, М.Жалдак, Т.Кобильника, В.Лаптева, Н.Морзе, І.Воротнікової, С.Семерікова, І.Теплицького, М.Швецького та деяких інших.

Однак, окремих педагогічних праць, присвячених професійній підготовці кадрів з використанням хмарних сервісів в контексті менеджменту ЗВО досі ще бракує у вітчизняному науково-теоретичному полі.

Мета статті – дослідження і розкриття ролі та значення хмарних сервісів в процесі професійної підготовки кадрів у закладах вищої освіти в світлі управління ними.

Виклад основного матеріалу. Важливим кроком до розкриття визначеного предмету дослідження даної статті є уточнення і встановлення семантичних зв'язків понятійно-категоріального апарату проблеми.

Вихідне поняття «інформаційна хмара» позначає накопичення цифрових даних, що зберігаються на серверах по всьому світу. Подібно до хмари у небі, хмара даних є прозорою та проникною в тому сенсі, що доступ до неї можна отримати з будь-якого місця і з будь-якого пристрою через цифрову мережу (рис. 1).

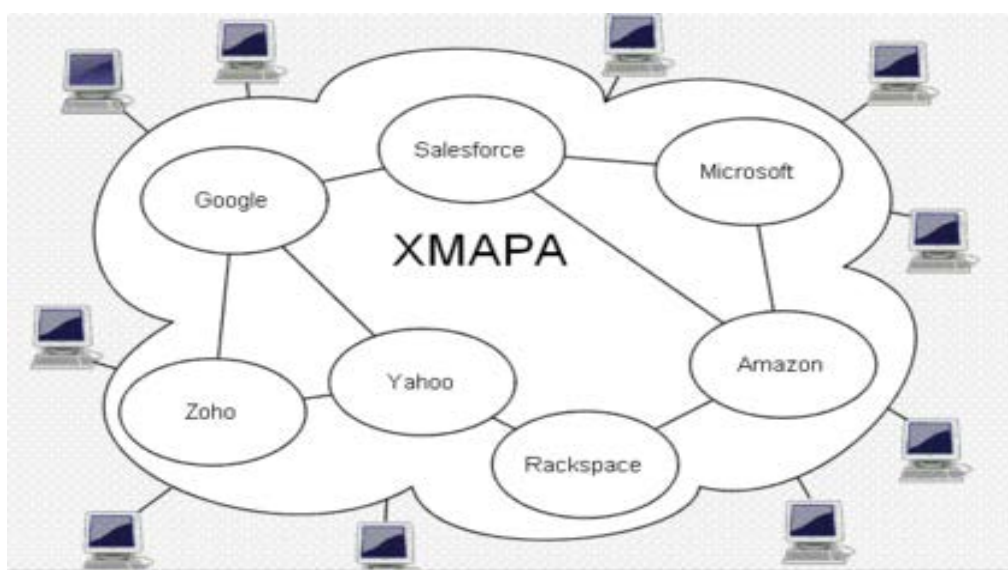

Рис. 1 Схематичне зображення інформаційної хмари

Джерело: сформовано авторами на підставі [2]

Термін «хмара» спочатку був пов'язаний з концепцією розподілених обчислень, яка стала загальноприйнятою у створеній Apple компанії General Magic на початку 1990-х років. З середини 90-х рр. XX ст. термін «хмара» використовувався для позначення нової цифрової сфери. З цього часу можна говорити про те, що «хмара» здійснила культурний зсув, в межах якого бар'єри знань були усунені, а доступ до інформації став більш звичним і простим. З 2000-х рр. фактична наступила хмарна доба (рис. 2).

Інформаційна хмара є породженням зростаючої діджиталізації світу та проявом технологій Web 2.0 (методики проектування систем, що шляхом обліку мережних взаємодій стають тим краще, чим більше людей ними користуються; особливістю Web 2.0. є принцип залучення користувачів до наповнення і багаторазової перевірки інформаційного матеріалу).

В сучасних профільних джерелах використовуються змістовно близькі поняття «хмарні обчислення», «хмарні технології», «хмарні сервіси», «хмарне середовище», «хмарні платформи» визначення дефініцій яких потрібне для системного дослідження піднятої проблематики.

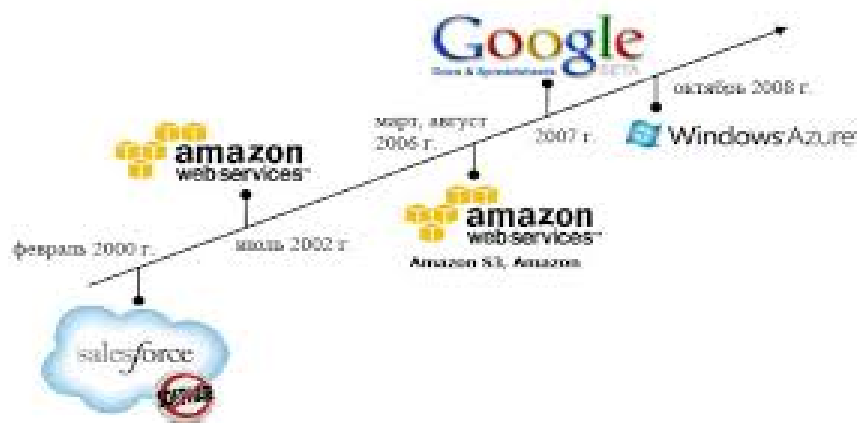

Рис. 2 Генезис «хмарної» доби в ХХІ ст.

Джерело: сформовано авторами на підставі [4]

Ідея хмарних обчислень з'явилася ще в 1960 р., коли Д. Маккарті висловив припущення, що коли-небудь комп'ютерні обчислення будуть проводитися за допомогою загальнодоступних утиліт. Офіційне ж визначення категорії «хмарні обчислення» або «хмарна (розсіяна) обробка даних» (Cloud Computing) надане у 2012 році Національним інститутом стандартів США (NIST) [2]. За цим визначенням хмарні обчислення – це модель зручного мережного доступу до загального фонду обчислювальних ресурсів (мереж, серверів, файлів даних, програмного забезпечення та послуг), які можуть бути швидко надані при умові мінімальних управлінських зусиль та взаємодії з постачальником. Схематичне представлення структури хмарних обчислень за визначенням NIST зображене на рис. 3.

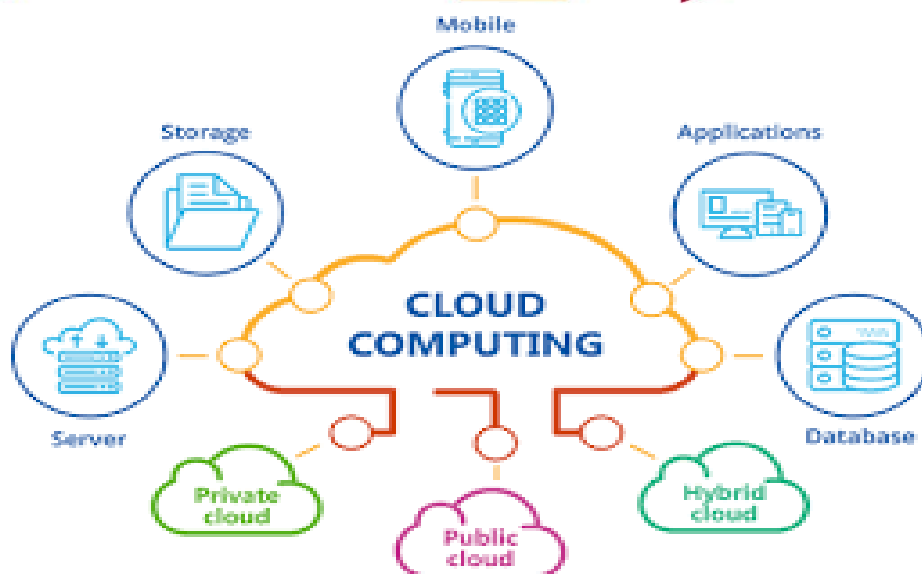

Рис. 3 Структура хмарних обчислень

Джерело: сформовано авторами на підставі [2]

По суті, це технологія розподіленої обробки даних в якій комп'ютерні ресурси і потужності надаються користувачеві як Інтернет-сервіс, тобто робочий майданчик на віддаленому сервері.

Для Cloud Computing властиві п'ять суттєвих (базових) характеристик хмарних обчислень, завдяки яким можна відрізнити ці системи від інших різновидів інформаційно-комп'ютерних технологій:

- самообслуговування за потребою;
- вільний (повсюдний) мережний доступ;
- об'єднання ресурсів у пул (незалежність від місцезнаходження ресурсу);
- швидка еластичність (надання і вивільнення ресурсу в потрібній кількості і у будь-який час);
- вимірюваність сервісу (оплата по факту надання).

Дані базові характеристики вказують на те, якими властивостями має володіти ІКТ-інфраструктура для того, щоб програмні додатки і сервіси, надбудовані над нею, можна було вважати як такі, що постачаються за хмарною моделлю.

Крім них виділяють ще додаткові характеристики, що уточнюють сутність хмарних обчислень:

- технологічність (в дата-центрах постачальників хмарних послуг використовуються більш сучасні інноваційні технології, ніж у більшості звичайних дата-центрів, що надають послуги з оренди серверів, а також власних дата-центрів компаній; це дозволяє автоматично оптимізувати використання обчислювальних ресурсів і скоротити витрати на обслуговування обладнання в порівнянні з аналогічними витратами звичайних дата-центрів);

- відмовостійкість (хмарні провайдери забезпечують максимально можливий рівень відмовостійкості на різних рівнях, так як кожен дата-центр має незалежне живлення та мережеве підключення);
- облік споживання ресурсів і оплата за фактом використання (споживачі платять лише за фактично спожиті послуги)..

Хмарні обчислення - одна з найбільш інноваційних технологій сучасності, що пропонує швидкість, меншу вартість та кращий доступ до ресурсів у глобальному масштабі. Суттєвою перевагою хмарних обчислень в освіті є значне скорочення часу, що витрачається на роботу з апаратним забезпеченням. Можна аргументовано стверджувати, що система хмарних обчислень являє собою рушійну силу розвитку електронного навчання (особливо мобільного), дистанційного навчання та спільного навчання в Інтернеті. При цьому, як відзначає Н. С. Ількевич, соціальні переваги хмарних технологій все ще неочевидні, оскільки триває дослідження розвитку нової технологічної доби [3, с. 5].

Поняття «хмарні технології» тлумачиться як технології, що передбачають віддалену обробку і зберігання даних, в яких обчислювальні ресурси і потужності надаються користувачеві як інтернет-сервіс. Хмарні технології передбачають повсюдний і зручний мережевий доступ до спільного набору конфігурацій обчислювальних та інформаційних ресурсів (мереж передачі даних, серверів, баз даних, додатків, сервісів), які можуть бути оперативно надані та звільнені на вимогу користувача з мінімальними експлуатаційними витратами та зверненнями до провайдера [4, 5].

Хмарні сервіси (Cloud Services) – це програмне-апаратне рішення, що служить фундаментом для розміщення ІТ-інфраструктури на віддалених серверах. Іншими словами, це сукупність програм та платформ, що розміщуються та працюють на серверах хмарних провайдерів та дозволяють, створюючи акаунт на такій платформі, отримувати зручний і безпечний доступ до власної інформації з будь-якого девайса в будь-якій точці світу. Хмарні провайдери організовують на базі обраних платформ хмарні сервіси, які надалі здаються в оренду бізнесу. Таке рішення забезпечує користувачам по всьому світу доступ до високопродуктивних ресурсів для створення власних інфраструктур.

Хмарні сервіси дозволяють дистанційно керувати процесами; автоматизувати рутину; організувати робочий простір для співробітників; захистити дані від знищення та витоків. З їх допомогою зберігаються дані, створюються віртуальні робочі місця, організовується гнучка координація контейнерними програмами з їх подальшою масштабованістю. Дата-центри можуть бути територіально віддалені один від одного та пов'язані на великій відстані захищеними високошвидкісними каналами зв'язку. Користувачі підклю-

чаються до хмарної інфраструктури через інтернет, отримуючи можливість працювати зі своїми застосунками/сервісами.

Існує понад десять моделей надання Cloud Services. Хмарні оператори виділяють три найпоширеніші з них:

- IaaS (Infrastructure as a Service - Інфраструктура як Послуга): надання замовнику в оренду обчислювальних ресурсів у вигляді віртуальної інфраструктури;

- PaaS (Platform as a Service - Платформа як Послуга): клієнт отримує повноцінну віртуальну платформу з різними інструментами та сервісами;

- SaaS (Software as a Service - Програмне забезпечення як Послуга): клієнт отримує у своє розпорядження певні програмні продукти за допомогою мережі Інтернет (табл. 1).

Таблиця 1.

Концепція «хмарної» обробки даних на основі моделей надання ІТ-послуг PaaS, SaaS, DaaS, WaaS, CaaS, EaaS

Назва послуги	Опис
Platform as a service, Paas (Платформа як послуга)	Надання інтегрованої ІТ-платформи для створення, тестування, розгортання і підтримки додатків. Клієнт отримує дистанційний доступ до програмної інфраструктури і засобів розробки
Software as a service, Saas (Програмне забезпечення як послуга)	Провайдер розміщує у себе додаток, надаючи можливість платного доступу до нього через Інтернет. Користувачі платять тільки за користування програмою і не оплачують володіння нею
Data as a service, Daas (Данні як послуга)	Надання даних на вимогу користувача незалежно від його географічного розташування або провайдера або організаційної приналежності
Infrastructure as a Service, IaaS Інфраструктура як послуга	Надання обчислювальних ресурсів за запитом, на яких замовник має можливість розгорнути і запустити довільне програмне забезпечення, що включає в себе операційні системи і додатки
Workplace as a service, Waas (Робоче місце як послуга)	Надання віртуалізованого робочого місця
Communication as a Service, Caas (Комунікація як послуга)	В якості сервісів надаються послуги зв'язку IP-телефонія, поштові послуги, Unified Communications тощо
Everything as a service, EaaS (Все як послуга)	Комплекс всіляких «хмарних» сервісів, що задовольняють будь-які ІТ-потреби

Джерело: розроблено авторами на підставі [1-10]

«Класичними» прикладами хмарних сервісів є Google One (Диск) (хмарний додаток для зберігання, редагування та синхронізації файлів від

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Google); Microsoft Office 365 (хмарний сервіс, який поєднує сучасні інструменти для роботи, що поширюються на основі передплати; в пакет входить електронна пошта бізнес-класу на сервері Exchange, портал Sharepoint і публічний сайт-візитка з простим конструктором сторінок, комунікатор Lync, за допомогою якого можна обмінюватися текстовими фразами, проводити відео- та аудіоконференції, здійснювати показ робочого столу, доступ до додатків останньої версії Microsoft Office, місце в OneDrive обсягом 1 терабайт на користувача); Deals (онлайн-сервіс підписання документів електронним підписом); Serpstat (багатофункціональна SEO-платформа, що дозволяє проводити моніторинг позицій, аналіз зворотних посилань, робити SEO-аудит сайту, аналізувати семантику і аналітику конкурентів).

Альтернативним та максимально близьким до хмарних сервісів є поняття «хмарні платформи», що, як справедливо вказує Н. Писаренко, більш поширене в середовищі професійних маркетологів та SEO- і SMM-фахівців [6].

Хмарне середовище є більш складним і розмитим поняттям. Технічно воно являє собою набір служб і сховищ даних, у яких дані передаються та зберігаються у віддалених системах зберігання, де вони обробляються і стають доступними користувачам звідусіль [7].

Усі глобальні постачальники хмарних послуг забезпечують інновації в хмарних технологіях. Ключовими переваги даних інновацій для бізнесу, освіти та інших сфер і галузей суспільного життя є:

1) функціонально нескінченні ресурси (хмара є надзвичайно потужним цифровим інструментом; коли закінчуються ресурси локальної системи, доводиться чекати надходження додаткових ресурсів і оплачувати нове обладнання як капітальні витрати, а у хмарі ви платите за те, що використовуєте та завдяки автоматичному масштабуванню розгортання зростає відповідно до потреб);

2) візуалізація даних (хмара надає швидкий і легкий доступ до даних організації, дозволяючи переглядати віртуальну інфраструктуру, до якої можна отримати віддалений доступ з будь-якого місця; створення віртуального середовища дозволяє бачити більш широкий пул ресурсів, наявних у компанії, а також додавати і видаляти їх безпосередньо з нього);

3) тегування метаданих (служби ІТ часто зазнають труднощів з виділенням ресурсів для підтримання нових ініціатив після того, як ресурси на певний рік вже були виділені, а використовуючи можливості тегування метаданих у хмарі, організація може скоротити потребу в додатковому персоналі; крім того, тегування метаданих дозволяє розподіляти ресурси на різні напрями діяльності за допомогою середовища, заснованого на системі правил за допомогою прикріплення метаметок до кожної служби);

4) мікросервіси (хмара забезпечує швидкість, гнучкість і можливість швидкого вибору ресурсу шляхом використання нової архітектури, а мікросервіси являють собою додаток слабо пов'язаних сервісів, які є дрібноструктурними, легкими і організовані за модульним принципом та їх можна використовувати для віртуалізації сховищ і для активації інфраструктури у вигляді коду);

5) швидке розгортання (до хмарних сервісів можна отримати доступ практично миттєво з будь-якого місця, підключившись до інтернету);

6) доступ до нових функцій (хмарні сервіси додали всі види нових технологій (квантові обчислення, блокчейн, інтернет речей тощо) в каталог послуг, який постійно розширюється, доступ до яких можна отримати одним натисканням кнопки, завдяки яким можливо впровадити нові інноваційні технології в будь-якому середовищі);

7) доступність з різних пристроїв та зручність для користувача (достатньо мати доступ до інтернету та пристрій, в якому є інтернет-браузер, щоб скористатися всіма можливостями технологій);

8) надійність (центри хмарних даних мають резервні джерела живлення, регулярне резервування даних, високу стійкість до атак хакерів, серйозно охороняються і підтримуються професійними співробітниками);

9) он-лайн відкритість хмарного середовища, що особливо цінно для освіти.

На сьогоднішній день у вітчизняному науково-теоретичному дискурсі використовується поняття «хмарно орієнтоване освітнє середовище», яке тлумачиться як спеціально створене середовище для організації освітнього процесу з використанням різноманітного програмного забезпечення як послуги [8].

Основні принципами побудови хмаро орієнтованого освітнього середовища (ХООС) слід вважати:

- орієнтованість на інтереси і потреби учасників освітнього процесу;
- єдині технічні стандарти і взаємна сумісність,
- конфіденційність та інформаційна безпека;
- відкритість;
- відповідність міжнародним стандартам;
- добровільність, ієрархія, колективне використання даних.

Слід наголосити, що принципи розбудови і можливості ХООС відповідають Концептуальним засадам розвитку електронної освіти в Україні [9], що покликані забезпечити створення технологічної інфраструктури освітніх закладів, переважно орієнтованих на публічні, приватні хмарні та гібридні технології; розвиток нових видів цифрових ресурсів (зокрема, електронні лекції, цифрові підручники, викладацькі та навчальні ресурси);

створення інтерактивних засобів навчання; розвиток віртуальних спільнот викладачів та методистів для обміну цифровими освітніми ресурсами; розвиток нових освітніх методик, інтегрованих з ІКТ; визначення організаційної структури, відповідальної за впровадження системи електронного навчання в освітніх закладах.

Отже, аналіз понятійно-категоріального апарату проблеми хмарних технологій дозволяє констатувати, що на даному етапі розвитку наукової теорії паралельно співіснують декілька семантично близьких, але не змістовно гомогенних понять і категорій, що застосовуються досить вільно, на розсуд авторів, без чіткого змістовно-функціонального орієнтиру. В свою чергу, така ситуація вносить певну дезорієнтацію в розуміння аспектів піднятої проблеми, що й обумовило уточнення та глибше звернення до відповідних дефініцій.

За влучним зауваженням В. Косик та М. Тропіної, «метою формування хмарного освітнього середовища є створення найбільш сприятливих умов для особистісного розвитку і досягнення цілей навчання, які в сукупності мають забезпечити адаптацію, емоційне й особистісне благополуччя, навчальну й професійну мотивацію, особистісні досягнення та інші психологічні характеристики людини, яка перебуває в стані комфорту, високої працездатності й готовності до особистісного зростання» [1, с. 195]. При цьому, вихідними компонентами в цифровому освітньому просторі є хмарні сервіси, що надаються користувачу інформаційно-комунікаційних мереж з віртуалізованою ІКТ інфраструктурою. На даний час хмарні сервіси є повноцінним навчальним інструментом, що дозволяє ЗВО створити власний онлайн-простір та формувати особисте освітнє середовище здобувачів та науково-педагогічних працівників максимально ефективно.

Аналіз спеціальних джерел з проблеми дослідження дозволяє виділити такі основні форми використання хмарних технологій в освіті як:

- віртуальні предметні спільноти (наприклад, віртуальні кафедральні групи, віртуальні методичні кабінети, віртуальний документооборот тощо);
- електронний щоденник і журнал, інтерактивна приймальня, тематичний форум;
- контент-сховища (скажімо, електронні репозитарії ЗВО);
- освітні методики, засновані на використанні системи автоматизованого проектування (САПР), що працюють у віртуальному обчислювальному середовищі, а не на локальному комп'ютері та доступ до яких здійснюється або через спеціальний додаток, або через звичайний браузер (наприклад, Moodle (від англ. Modular Object-Oriented Dynamic Learning) – система управління освітніми електронними ресурсами або система управління навчанням; Autodesk AutoCAD – найпопулярніший сервіс автоматизованого проектування тощо).

Найпопулярнішими та ефективними хмарними сервісами, що використовуються у підготовці кадрів в сучасних ЗВО на сьогоднішній день слід вважати:

1. Google Академія (Google Scholar) - відкрита наукометрична міжнародна база даних публікацій та безкоштовна пошукова система повних текстів наукових публікацій одночасно (охоплює відкриті наукові джерела, такі як бібліотеки, депозитарії, наукові архіви, сайти наукових установ, наукові електронні видання).

2. Microsoft Office 365 – безкоштовне програмне забезпечення у формі офісних додатків, що застосовується для опрацювання навчальних, навчально-наукових, наукових, методичних документів і файлів та підтримування документообігу. Офісний пакет від Google (Google Документи, Таблиці, Презентації, Форми) містить текстовий і табличний процесор, а також сервіс для створення презентацій та має такі переваги як:

- швидкість пошуку й опрацювання електронних документів;
- інтеграція з сервісом Google Диск, що дозволяє автоматично зберігати внесені зміни й унеможливорює втрату незбережених даних;
- можливість систематизації файлів шляхом створення систем електронних каталогів/підкаталогів (за рахунок інтеграції з Google Диск);
- економія ресурсів;
- можливість спільної роботи з документами (редагування, коментування, перегляд), моніторингу внесення даних колегами в режимі реального часу; можливість здійснення синхронної комунікації у вікні документа;
- доступність робочих матеріалів будь-де, будь-коли, з будь-якого пристрою, підключеного до мережі Інтернет;
- підтримка документів різного формату;
- наявність функції перевірки правопису різними мовами, а також вбудованого перекладача;
- можливість додавання гіперпосилань в тексти документів тощо.

3. Google Classroom – новий хмарний сервіс, що надає можливості викладачу організувати освітній процес в онлайн-режимі поза межами режиму роботи ЗВО, побудувати індивідуальну траєкторію опанування змісту навчальної дисципліни, підвищити комунікацію із здобувачами вищої освіти за рахунок неформального спілкування.

Основними функціональними перевагами Google Classroom в контексті професійної підготовки кадрів у ЗВО є:

- створення віртуальних освітніх груп;
- створення і накопичення викладачем бази навчальних завдань, які доступні здобувачам у реальному часі;

- автоматичне поширення індивідуальних копій розроблених навчальних завдань (напр., за допомогою Google Docs);
- обмеження доступу до певного контенту або виокремлення блоку необхідної для сприймання здобувачами інформації;
- організація віртуальних тематичних обговорювань, дискусій, круглих столів та іншого;
- наявність функції організації індивідуальних занять;
- надання коментарів під час розв'язання здобувачами запропонованих завдань;
- сортування документів, які було переглянуто або оцінено;
- оновлення списку виконаних робіт здобувачів в реальному часі, що дозволяє перевірити роботу у зручний для викладача час із автоматичним повідомленням здобувачу результатів);
- збереження документів у структурованому вигляді в каталогах на Google Drive, що виключає їх втрату.

За даними американської аналітичної організації Absolute Markets Insights, очікується, що до 2027 року хмарні технології у вищій освіті зростуть на 25,4 % [10]. При цьому, очікується, що цей показник збільшиться за рахунок використання хмарних рішень для зменшення витрат та збільшення продуктивності та ефективності. Закономірно, що в даному контексті існує об'єктивна необхідність активного застосування хмарних сервісів, технологій і середовища зі сторони ЗВО та професорсько-викладацького складу у процесі професійної підготовки кадрів.

Висновки. Хмарні технології, сервіси і платформи, об'єднані у хмарно орієнтоване освітнє середовище ЗВО відкрили для всіх учасників освітнього процесу, включаючи менеджмент університетів і академій, перспективи значного зниження витрат, пов'язаних з його матеріальною стороною; вирішення проблеми забезпечення рівноправного доступу до засобів інформаційних технологій завдяки доступності потужних освітніх ресурсів через мережу Інтернет та значної активізації потенціалу особистісно орієнтованого навчання та системного підходу в навчанні, а також структурно і технологічно оптимізувати освітній процес, спростити оцінювання результатів освітньої діяльності та створити умови для самооцінки здобувачами вищої освіти результатів опанування навчального матеріалу.

Перспективними напрямками застосування хмарних технологій у професійній підготовці кадрів є система управління освітою (менеджмент освітньої діяльності), яка забезпечує тісну співпрацю суб'єктів освіти та надає можливість активно запроваджувати інноваційні форми навчання (інноваційні педагогічні технології).

Література:

1. Косик В. М., Тропіна М. А. Потенціал хмарних технологій для задач систем автоматизованого проектування в умовах цифровізації освіти. *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія «Педагогіка. Соціальна робота»*, 2021. Вип. 1(48). С. 194-198. DOI: 10.24144/2524-0609.2021.48.194-198
2. Mell P. The NIST Definition of Cloud Computing. Recommendations of the National Institute of Standards and Technology / P.Mell, T.Grance. – NIST Special Publication 800-145. NIST, Gaithersburg, MD 20899-8930, September 2011.
3. Хмарні технології в освіті. Навчально-методичний посібник для студентів фізико-математичного факультету. Житомир: *вид-во ЖДУ*, 2021. 88 с.
4. Yurchenko, A., Rozumenko, A., Rozumenko, A., Momot, R., Semenikhina, O. (2023). Cloud technologies in education: the bibliographic review, IAPGOŚ. 4. 79-84. DOI: <https://orcid.org/0000-0002-6770-186X>
5. Bajdor, P. (2023). Cloud computing in terms of sustainable development – evaluation and mutual relations. *Procedia Computer Science*, 225. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.procs.2023.10.019>. URL: <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1877050923011778>
6. Писаренко Н. В., Громоздова Л. В., Буткевич О. В., Довгенко Я. О., Дербеньова Я. В., Артеменко А. І. (2023). Наукові дослідження впливу психологічних чинників на ефективність комунікативних стратегій в маркетингу інновацій. *Актуальні питання у сучасній науці*, № 8(14). С. 136-149.
7. Shyshkina, M. (2019). Methodological basis of design of the cloud-based learning and research environment of a higher education institution. *Journal of Information Technologies in Education (ITE)*, (41), 21-33. DOI: <https://doi.org/10.14308/ite000706>
8. Хмарні технології в освіті : матеріали Всеукраїнського науково-методичного Інтернет-семінару (Кривий Ріг – Київ – Черкаси – Харків, 21 грудня 2012 р.). Кривий Ріг : Видавничий відділ КМІ, 2012. 173 с.
9. Концептуальні засади розвитку електронної освіти в Україні. URL: <http://www.mon.gov.ua>
10. Absolute Markets Insights : website. URL: <https://www.absolutemarketsinsights.com/>

References:

1. Kosyk, V. M., Tropina, M. A. (2021). Potentsial khmarnykh tekhnolohii dlia zadach system avtomatyzovanoho proektuvannia v umovakh tsyfrovizatsii osvity [The potential of cloud technologies for the tasks of computer-aided design systems in the context of digitalization of education]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho universytetu. Seriiia «Pedahohika. Sotsialna robota» - Scientific Bulletin of Uzhhorod University. Series "Pedagogy. Social Work"*, 1(48). 194-198. DOI: 10.24144/2524-0609.2021.48.194-198
2. Mell P. The NIST Definition of Cloud Computing. Recommendations of the National Institute of Standards and Technology / P.Mell, T.Grance. – NIST Special Publication 800-145. NIST, Gaithersburg, MD 20899-8930, September 2011.
3. Khmarni tekhnolohii v osviti (2021). Navchalno-metodychnyi posibnyk dlia studentiv fizyko-matematychnoho fakultetu [Cloud technologies in education. Study guide for students of the Faculty of Physics and Mathematics]. *Zhytomyr: vyd-vo ZhDU*. 88 с.
4. Yurchenko, A., Rozumenko, A., Rozumenko, A., Momot, R., Semenikhina, O. (2023). Cloud technologies in education: the bibliographic review, IAPGOŚ. 4. 79-84. DOI: <https://orcid.org/0000-0002-6770-186X>

5. Bajdor, P. (2023). Cloud computing in terms of sustainable development – evaluation and mutual relations. *Procedia Computer Science*, 225. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.procs.2023.10.019>. URL: <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1877050923011778>
6. Pysarenko, N. V., Hromozdova, L. V., Butkevych, O. V., Dovhenko, Ya. O., Derbenova, Ya. V., Artemenko, A. I. (2023). Naukovi doslidzhennia vplyvu psykholohichnykh chynnykiv na efektyvnist komunikativnykh stratehii v marketynhu innovatsii [Scientific research on the influence of psychological factors on the effectiveness of communication strategies in innovation marketing]. *Aktualni pytannia u suchasni nautsi - Topical issues in modern science*, 8(14). 136-149.
7. Shyshkina, M. (2019). Methodological basis of design of the cloud-based learning and research environment of a higher education institution. *Journal of Information Technologies in Education (ITE)*, (41), 21-33. DOI: <https://doi.org/10.14308/ite000706>
8. Khmarni tekhnolohii v osviti : materialy Vseukrainskoho naukovometodychnoho Internet-seminaru [Cloud technologies in education: materials of the All-Ukrainian scientific and methodological Internet seminar] (Kryvyi Rih – Kyiv – Cherkasy – Kharkiv, 21 hrudnia 2012 r.) (2012). Kryvyi Rih : Vydavnychi viddil KMI, 173 s.
9. Kontseptualni zasady rozvytku elektronnoi osvity v Ukraini [Conceptual framework for the development of e-learning in Ukraine]. URL: <http://www.mon.gov.ua>
10. Absolute Markets Insights : website. URL: <https://www.absolutemarketsinsights.com/>

УДК 364-785-57

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-388-400](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-388-400)

Клочок Олександр Миколайович доктор філософії, керівник мережі пансіонатів по догляду за людьми з обмеженими можливостями «Ренамед», <https://orcid.org/0000-0002-1851-3328>

ІСТОРИЧНІ ПЕРЕДУМОВИ СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ СИСТЕМИ СОЦІАЛЬНОЇ ДОПОМОГИ ЛЮДЬМ ПОХИЛОГО ВІКУ

Анотація. Стаття присвячена дослідженню історичних передумов становлення та розвитку системи соціальної допомоги людям похилого віку.

Актуальність статті зумовлена необхідністю детального розуміння різних періодів соціальної допомоги людям похилого віку, від зародження до сучасного стану. Система соціального захисту населення похилого віку в умовах ринкової економіки сформувалася через багаторічний розвиток. На кожному етапі її історії вона виявляла певну форму соціального захисту громадян. У початкових етапах становлення ринкових відносин основна функція соціального захисту полягала у наданні соціальної допомоги людям похилого віку.

У статті висвітлено корені соціальної роботи в Україні, які тягнуться зі східнослов'янських племен. Наголошено на важливості рис предків українців, які сприяли соціальній підтримці та допомозі. Було встановлено, що соціальна допомога сформувалася під впливом християнства, державності, права, розвитку суспільної моралі та норм суспільного співжиття. Підкреслено роль децентралізації соціальної допомоги на місцевому рівні, що дозволяла церкві ефективно визначати потреби бідних і надавати їм цільову допомогу. Відзначено, що з розвитком ринкових відносин і урбанізацією соціальна допомога почала переходити від церковних структур до цивільних організацій. Однак громадянські структури стикалися з проблемами визначення потреб і адресності надання допомоги. Розширення державних структур соціальної підтримки призводило до бюрократизації і приниження гідності малозабезпечених громадян. Ці проблеми залишаються актуальними і в сучасній ринковій економіці.

Зроблено акцент на тому, що в сучасних умовах складної економічної ситуації, коли кількість потребувачих зростає, а економічні ресурси держави зменшуються, ключовим завданням стає створення ефективної соціальної політики. Звернено увагу на запропоновані американськими дослідниками

принципи реформування соціальної допомоги людям похилого віку: не зашкодити, підвищення стійкості системи, інвестиції у фондовий ринок та особиста відповідальність.

Ключові слова: люди похилого віку, соціальна допомога, соціальна підтримка, соціальна робота, соціальні послуги, соціальний захист.

Klochok Oleksandr Mykolayovich Doctor of Philosophy, Head of the "Renamed" network of boarding houses for the care of people with disabilities, tel.: (095) 892-63-53, <https://orcid.org/0000-0002-1851-3328>

HISTORICAL BACKGROUND FOR THE FORMATION AND DEVELOPMENT OF THE SOCIAL CARE SYSTEM TO THE ELDERLY

Abstract. The article is devoted to the study of the historical background for the formation and development of the social care system to the elderly.

The relevance of the article is due to the need for a detailed understanding of various periods of social assistance to the elderly, from its inception to the present state. The system of social protection of the elderly population in the conditions of a market economy was formed through many years of development. At each stage of its history, it showed a certain form of social protection of citizens. In the initial stages of the formation of market relations, the main function of social protection was to provide social assistance to the elderly.

The article highlights the roots of social work in Ukraine, which go back to the East Slavic tribes. Emphasis is placed on the importance of features of the ancestors of Ukrainians, which contributed to social support and help. It was established that social assistance was formed under the influence of Christianity, statehood, law, the development of social morality and norms of social coexistence. The role of decentralization of social assistance at the local level was emphasized, which allowed the church to effectively determine the needs of the poor and provide them with targeted assistance. It was noted that with the development of market relations and urbanization, social assistance began to move from church structures to civil organizations. However, civil structures faced the problems of identifying needs and targeting assistance. The expansion of state structures of social support led to bureaucratization and humiliation of low-income citizens. These problems remain relevant in the modern market economy.

Emphasis is placed on the fact that in the modern conditions of a difficult economic situation, when the number of those in need is increasing, and the economic resources of the state are decreasing, the key task is to create an effective social policy. Attention is drawn to the principles of reforming social assistance for

the elderly proposed by American researchers: do no harm, increasing the stability of the system, investing in the stock market and personal responsibility.

Keywords: elderly people, social help, social care, social work, social services, social protection.

Постановка проблеми. У сучасному суспільстві зростає кількість людей похилого віку, тому соціальна робота з цією категорією стає невід'ємною для їхнього повноцінного функціонування та запобігання розвитку економічних, побутових, психологічних та духовних проблем. Розвиток і удосконалення соціальної роботи у напрямі, що охоплює всі сфери життєдіяльності людей похилого віку, дозволить збільшити активність цієї вікової групи, зменшити їх соціальну ізоляцію та деградацію як активних учасників суспільства. Основна мета соціальної роботи полягає у підтримці, супроводі, захисті, допомозі та піклуванні про людей похилого віку. Щоб краще розуміти та планувати майбутнє соціальної допомоги, треба дослідити її історичні передумови становлення та розвитку.

Метою статті є дослідження історичних передумов становлення та розвитку системи соціальної допомоги людям похилого віку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемам розвитку соціальної роботи та допомоги людям похилого віку присвятили свої праці багато сучасних науковців. Серед них дослідники Н. Романова, Н. Тимошенко, І. Іванова, М. Лукашевич, Т. Семигіна, С. Калаур, Н. Заверико, М. Наконечна, Р. Джуган, І. Зверєва, О. Матрос, В. Утвенко, А. Капська, Н. Кабаченко, А. Бойкін. Зокрема, історичним передумовам становлення соціальної допомоги приділили увагу К. Дубич, А. Фурман, С. Глазунов, В. Шарпатий, Г. Григоращ, А. Горілий.

Виклад основного матеріалу. Корені історії соціальної роботи в Україні випливають із зародження процесів підтримки та взаємодопомоги у східнослов'янських племен, які перебували на стадії розвитку, аналогічній первісному суспільству. М. Підгурська зазначає, що у предків українців була властива лагідна натура. Серед їхніх рис виступали гостинність, добросердечність та співчутливість. Це і ознаменувало зародження системи соціальної допомоги, в тому числі людям похилого віку [14].

Стародавні слов'яни (відомі з історичних джерел з VI століття н.е.) жили в родових громадах. Виконання важких робіт було можливим лише завдяки великому колективу. Тому громада мала особливе значення, була органом місцевого самоврядування, який вирішував питання земельних володінь, оподаткування, судові справи та надання допомоги потребуючим.

Традиції надання захисту в системі роду та громади знаходили відображення в конкретних формах підтримки та взаємодопомоги. Культова

підтримка з використанням релігійних символів та ритуалів, допомога в господарських питаннях в межах роду, сім'ї та поселення – все це були складові частини соціальної структури. Наприклад, культова підтримка включала в себе обряди шанування богів, такі як братчини; поклоніння колу як символу захисту від злих духів; обряди шанування померлих предків, вважаючи, що вони допомагають у родючості та зборі врожаю.

С. Глазунов описав історію соціальної роботи та підкреслює, що існувало кілька способів підтримки старших людей, таких як відведення їм земельних ділянок, тимчасове улаштування на постій (забезпечення їжі та житла) на кілька днів до різних членів громади та інші. Основою господарської допомоги стала взаємна підтримка. Поширеними практиками були селянські «помочі», «наряди громадою», толоки, спільне використання робочої худоби [17].

Таким чином, ще у найдавніший період слов'янської історії виникають ефективні форми допомоги й підтримки. Вони не лише мали внутрішньородовий характер, а й виходили за межі родової спільноти, стаючи основою християнської моделі допомоги й підтримки для потребуючих. Період церковної благодійності, який розпочався з прийняттям християнства в 988 році, є одним з найтриваліших в історії України [2, с. 62].

Становлення системи соціальної допомоги людям похилого віку обумовлювалося створенням спеціальних закладів, де могли перебувати люди, які потребували допомоги. Зокрема, в Запорізькій Січі було встановлено унікальні філантропічні установи та здійснювалась соціальна опіка над потребуючими. Згодом, по всій Україні були створені благодійні заклади для старих воїнів, які одночасно виконували функції лікарень, притулків і центрів громадської підтримки для тих, хто не міг займатися працею.

До початку ХХ століття відноситься становлення пенсійного забезпечення як одного з видів соціального страхування. Потреба в ньому виникла через зміну економічної ролі сім'ї під впливом індустріалізації та урбанізації суспільства. Традиційна багатопоколінна сім'я почала розпадатися, люди похилого віку стали проживати окремо і потребувати підтримки суспільства, оскільки сім'я перестала виконувати свою функцію. Робітничий клас боровся за свої права, вимагаючи перенесення частини відповідальності за забезпечення старості з робітника на роботодавця. Для цього було необхідне законодавче регулювання обов'язкового відрахування внесків у страхові фонди.

У світі значний вплив на поширення соціального страхування, зокрема пенсійного, мало введення у 1889 році обов'язкового пенсійного страхування німецьким урядом під керівництвом канцлера Бісмарка, що гарантувало

пенсійне забезпечення за віком усім найманим працівникам, а також створення у 1919 році Міжнародної організації праці (МОП) [22].

Початкові кроки у вирішенні цього питання були закладені законами 1861 і 1862 років, за якими пенсії за втрату працездатності через інвалідність та за довготривалу роботу до досягнення пенсійного віку впроваджувалися на державних і приватних підприємствах гірничо-добувної промисловості, для чого створювалися товариства з допоміжними касами.

Розвиток соціальної допомоги розглянула К. Дубич. Вона робить акцент на тому, що законодавство про пенсійне забезпечення по старості як самостійного виду соціального захисту розроблялося протягом 1928-1932 років. Перші пенсії за старість були встановлені для робітників текстильної промисловості постановою Наркомпраці СРСР від 5 січня 1928 року. Вік для отримання пенсії був визначений у 60 років для чоловіків і 55 років для жінок, а необхідний трудовий стаж – не менше 25 років, однаковий для обох статей. У 1929 році ЦВК і Раднарком СРСР ухвалили постанову щодо впровадження пенсійного забезпечення для робітників провідних галузей промисловості, таких як гірничо-металургійна, енергетична, залізничний і водний транспорт. Ці законодавчі акти, прийняті у 1928-1932 роках, стали основою для подальшого розвитку законодавства щодо пенсійного забезпечення за старість у наступні роки [7].

Як розповідає в історико-соціальному дослідженні В. Шарпатий, розміри пенсій були встановлені постановою Раднаркому за поясами, на які поділялася країна, враховуючи 40% середньої зарплати у відповідній місцевості. Вже тоді були введені спеціальні пенсії, серед яких середня сума становила 55 карбованців на місяць. Перш за все ці пенсії призначались для діячів більшовицької партії, революції та науки. Витрати на пенсійне забезпечення значно зросли: якщо у 1924-1925 роках вони становили 4 мільйони карбованців, то у 1928 році вже 36,7 мільйонів карбованців, що складало 45 копійок на душу населення [21].

У 1970-х роках були визначені основні принципи соціального забезпечення: загальність його покриття, різноманітність видів обслуговування та забезпечення громадян різними формами соціальної допомоги за рахунок державних і громадських коштів.

У 1980-х роках рівень життя населення почав погіршуватися, що створило необхідність в реформуванні соціальної системи, зокрема її важливої складової – соціального забезпечення. Спроби здійснити такі реформи відбуваються і в умовах незалежної України.

Система соціального обслуговування в Україні є важливим компонентом соціального захисту різних груп населення, зокрема самотніх людей похилого віку та інвалідів. Основні принципи та процедури призначення та

нарахування пенсій залишилися в основному спадкові від радянської системи, хоча було введено нову «номенклатуру» пенсіонерів, включаючи державних службовців та чиновницький апарат нової влади. У порівнянні з пенсіями інших громадян, які становлять близько 35% від їхнього середнього заробітку перед виходом на пенсію, пенсії держслужбовців можуть сягати до 90%. Крім того, вони отримують грошову допомогу у розмірі 12 посадових окладів під час виходу на пенсію, що значно підвищує їхні пенсійні виплати [15, с. 70-74].

З 2000 року порядок нарахування пенсій наблизився до держслужбовців для наукових працівників з вченими ступенями і званнями. У системі соціального обслуговування відбулися значні зміни протягом останнього десятиріччя, зокрема розвиток територіальних центрів – напівстаціонарних і нестаціонарних закладів, які доповнили традиційні будинки-інтернати. У 1997 році були затверджені типові положення про такі центри і відділення соціальної допомоги, що дозволило розширити спектр послуг, що надаються самотнім громадянам похилого віку [19].

С. Калаур звертає увагу на те, що збільшення кількості клієнтів соціальних служб обумовлене демографічними змінами, погіршенням стану здоров'я і фінансовим станом літніх людей, а також переглядом критеріїв надання допомоги. Правове регулювання соціального обслуговування відбувається за законами України, що стосуються статусу ветеранів, соціального захисту ветеранів праці та громадян похилого віку, а також за основами соціальної захищеності інвалідів [6].

Нинішній розвиток системи підтверджується такими ознаками як організація різноманітних центрів для обслуговування людей похилого віку. За останні роки значно зросла кількість територіальних центрів і відділень соціальної допомоги, які переважно надають послуги літнім людям через державні органи соціального захисту, що свідчить про активний розвиток соціальних служб в Україні, незважаючи на скорочення фінансування соціальних програм [13].

Люди похилого віку є найбільш незахищеною категорією населення в усіх країнах, зокрема через низький рівень доходів і високі потреби в медичному та побутовому обслуговуванні, висловлює думку Р. Джуган. Обтяжується їхнє становище тим, що часто старші члени родини живуть окремо від молодших, що ускладнює їхню здатність справлятися зі своїми проблемами і самотністю без допомоги з боку інших [10].

Наприклад, у США існують програми та фонди, спрямовані на підтримку людей похилого віку, які включають в себе нарахування пенсій за старістю, надання дешевого житла, продовольчі набори, транспортні послуги, а також заходи для активізації соціальної ролі та громадської

діяльності пенсіонерів. Ці послуги зазвичай організовані федеральними та місцевими урядовими структурами. Федеральна політика в США також сприяє соціалізації старших громадян через будівництво спеціалізованих житлових комплексів для одиноких престарілих і надання державних квартир. Закон 1973 року про американців похилого віку передбачає фінансування програм харчування. У багатьох містах США діє система індивідуальної доставки продуктів додому та колективні центри харчування для людей похилого віку. Також підтримується діяльність добровільників, програми шефської роботи та інші форми підтримки. Введено оплату за догляд та допомогу за престарілими в домашньому середовищі з різних фондів. Однак можливість улаштування престарілих у стаціонарні умови залишається актуальним питанням, оскільки старість прогресує. Цей досвід був би корисним і для України [23].

В будинках-інтернатах для престарілих впроваджуються нові форми обслуговування, такі як денні лікарні, періодичні курси оздоровчого лікування, поєднання стаціонарного лікування з диспансерним. Одночасно розширюється перелік житлово-побутових послуг для старих людей, які включають догляд у разі хвороби і можливість виклику допомоги через сигнально-чергову систему. Зазвичай таке персоніфіковане обслуговування включає доставку обідів додому, купання, педикюр, стрижку, укладання волосся, прання та обмін білизни, а також заняття гімнастикою під керівництвом інструктора. У деяких випадках престарілим і немичним також надають ремонт та облаштування квартир, тимчасове користування телефоном, організацію культурних заходів та спільних розваг [14].

Н. Кабаченко наводить приклад міжнародного досвіду надання соціальних послуг людям похилого віку у соціальних службах, який має перспективу бути перейнятим і в Україні [12]. У Великій Британії за наданням соціальної допомоги престарілим відповідальність несуть муніципальні відділи: служби соціального забезпечення в Англії та Вельсі, патронажні відділи в Шотландії, а також регіональні комісії охорони здоров'я та соціального забезпечення в Північній Ірландії. Головна мета цих організацій полягає у забезпеченні незалежного життя престарілих у власних домівках, спрощенні побутового господарювання через доставку готових продуктів, прання та інші допоміжні послуги. Комунальні медсестри можуть допомагати в прийнятті ванни, зробити заштрик чи перев'язку, а у спеціальних центрах допомоги престарілим надаються послуги з догляду за шкірою, волоссям тощо. У пансіонатах передбачено як постійне, так і тимчасове перебування, де крім медичної допомоги можна скористатися різноманітними побутовими послугами. Персонал забезпечує емоційне, соціальне й рекреаційне благополуччя пацієнтів, зважаючи на їхні

індивідуальні потреби та проблеми, оскільки в пансіонатах часто перебувають сліпі, глухі чи психічно хворі люди.

В Україні також розвивається система напівстаціонарного соціального обслуговування, переважно для осіб похилого віку. Ця програма надає послуги з харчування та забезпечує нічліг особам без житла. Спеціально обладнані місця для нічного перебування і одноразового харчування створюються з метою надання допомоги таким особам згідно з встановленими стандартами продуктів харчування, що використовуються в будинках-інтернатах для громадян похилого віку та осіб з інвалідністю загального типу. До цих спеціально обладнаних місць приймаються особи без житла, зокрема непрацездатні громадяни похилого віку, за їхнім особистим зверненням, якщо немає медичних протипоказань. Протипоказаннями для прийому в такі місця є наявність клінічних ознак інфекційних захворювань, психічні розлади, супроводжувані розладом поведінки, а також гострі алкогольне чи наркотичне сп'яніння, які становлять загрозу для самого хворого та його оточення [4].

Крім медичних заходів, організація допомоги літнім та старим людям спрямована на збереження і підтримку їхнього здоров'я і має соціально-медичний характер. Моделі соціальної політики в економічно розвинених країнах залишаються вірними своїм історичним особливостям, інструментам вирішення соціальних проблем та традиційним джерелам фінансування соціальних програм. Глобалізація не призвела до стандартизації соціальних програм та підходів до соціальної політики. Розподіл ресурсів на державні соціальні програми, тобто соціальний перерозподіл доходів, залежить від суспільних цінностей, що пріоритетні для кожної конкретної країни, зокрема, уявлень про соціальну справедливість [16].

Демографічна структура населення є важливим фактором, що визначає напрямки змін у соціальній політиці. У країнах зі старіючим населенням акцент робиться на індивідуалізацію солідарних схем страхування, програми довготривалого догляду та залучення людей похилого віку до ринку праці. У країнах з великою часткою населення молодше 15 років домінують програми охорони материнства і дитинства, часто базовані на універсальних принципах.

Зарубіжний досвід у галузі соціальної політики має значення для України, яка активно шукає ефективну модель соціального захисту, охорони здоров'я та регулювання трудових відносин. Розробка стратегічних напрямків розвитку соціальної сфери в Україні потребує урахування сучасних тенденцій у моделях соціальної політики, включаючи використання різних інструментів та підходів, децентралізацію та різноманітність надання соціальних послуг, а також сприяння конкуренції в соціальній сфері через підтримку активності волонтерських, громадських та приватних організацій [18].

На думку А. Капської, при розгляді сучасних проблем людей похилого віку необхідно визначити, що на сьогоднішній день рівень соціальної роботи і система соціальних служб в Україні не здатні ефективно впоратися з великою кількістю проблем, що виникають у цієї категорії населення. Зі збільшенням тривалості життя людей похилого віку зростає період, коли вони знаходяться у безпомічному стані через різні хронічні та психічні захворювання. Близько 60% тих, хто звертається за допомогою до медичних та соціальних служб, мають порушення повсякденних функцій [20].

Л. Тюптя досліджує сприйняття суспільством людей похилого віку та формування стереотипів щодо них. Вона також розглядає підготовку людей до старості та їхнє прийняття статусу людини похилого віку. Однією з ключових проблем життєдіяльності людей похилого віку є самотність, яка збільшується після виходу на пенсію, розриву з дітьми та втрати близьких, що призводить до постійного відчуття покинутості, непотрібності та марності власного існування [5, с. 474-488].

Соціальна робота з людьми похилого віку, на думку Н. Заверико, залишається однією з найважчих з психологічного погляду. Для ефективного вирішення невідкладних завдань у сфері обслуговування людей похилого віку необхідно мати на всіх рівнях кваліфікованих соціальних працівників. Саме тому соціальні працівники повинні мати всебічну підготовку, що охоплює всі аспекти життя людей похилого та старечого віку. Вони повинні бути готові вирішувати величезну кількість психологічних, психопатологічних, соматичних та морально-етичних проблем, що виникають у цієї вікової групи [8, 9].

І. Зверева вивчає рівні, на яких здійснюється соціальна робота з людьми похилого віку та основні принципи цієї діяльності. Вона акцентує увагу на важливості залучення цієї вікової групи до «соціальної самодіяльності» і розробці відповідних програм [11, с. 15-25].

Н. Тимошенко вважає важливим зазначити, що стиль життя та сфери діяльності людей похилого віку обираються самими ними відповідно до їхніх уподобань і можливостей. Вони самі є творцями свого життя, визначаючи, як витратити свій вільний час і що робити. Вибір, який вони роблять, може полягати в житті спогадами про минуле або в активній участі в сучасному житті та майбутньому, взаємодіючи з оточуючими та навколишнім світом. Цей об'єктивний вибір допомагає їм позбутися почуття самотності та непотрібності і знайти сенс у житті [1].

Глибоке і повне розуміння впливу соціально-психологічних і біологічних чинників на процес старіння дозволить направлено змінити умови і спосіб життя людей похилого віку таким чином, щоб сприяти їхньому оптимальному функціонуванню. Через форми та методи соціальної роботи можна здійснювати стримуючий вплив на процес їх старіння [3, с. 41-74].

Г. Григораш та його співавтори звертають увагу на сучасність та майбутнє соціальної допомоги людям похилого віку в роботах зарубіжних експертів. Американські дослідники оцінюють поточний стан системи соціального забезпечення як незадовільний. Для виходу з кризи запропоновано чотири підходи до реформування соціальної сфери, кожен з яких реалізується через відповідні принципи [22, с. 54-59].

Перший принцип «Не завдавай шкоди» передбачає, що не повинні змінюватися як соціальні пільги, так і критерії відбору їх отримувачів. Підтримувачі цього принципу висловлюють необхідність підтримки механізму врахування інфляційних темпів та змін індексу цін на споживчі товари у показнику «Вартість життя». Це зробило б населення менш вразливим до економічних коливань і дозволило б здійснити невеликі корекції для підвищення доходів. Одним із способів досягнення цього є збільшення частки заробітку працюючих, з якої утримується податок із соціального забезпечення.

Другий принцип «Підвищення стійкості системи» передбачає перебудову системи соціального страхування. Для досягнення цієї мети необхідно зменшити кореляцію між показником вартості життя та індексом споживчих цін, а також скоротити пільги для пенсіонерів з високими доходами. Пропонується поступове підвищення вікового цензу для отримання пенсійних виплат, а також збільшення ставок податків на соціальне забезпечення, що сплачуються як службовцями, так і їх роботодавцями.

Третій принцип «Інвестиції у фондовий ринок» передбачає вкладання коштів, зібраних через податки з соціального забезпечення, у приватний сектор. Цей підхід спрямований на інвестування накопичених коштів системою соцзабезпечення на фондовому ринку з метою їх подальшого росту для забезпечення потреб і надання необхідних пільг пенсіонерам. У випадку краху фондового ринку це стає державною гарантією для пенсіонерів.

Четвертий принцип «Особиста відповідальність» включає повну відмову держави в підтримці людини похилого віку. Прихильники цього принципу вважають, що систему соціального забезпечення слід замінити створенням обов'язкових заощаджувальних рахунків для кожного працівника. Самі працюючі та їх роботодавці будуть відраховувати кошти на ці рахунки для їх подальшого використання після виходу на пенсію. Також пропонується продовжити виплату допомоги найбільшій частині пенсіонерів та забезпечити їх необхідною медичною допомогою.

Висновки. В статті досліджено історичні періоди становлення та розвитку системи соціальної допомоги людям похилого віку, від зародження до сучасного стану. Проведено опис кожного етапу, починаючи зі східнослов'янських племен, продовжуючи поширенням соціального страхування

наприкінці XIX століття, і закінчуючи сучасним станом, коли кількість людей похилого віку постійно зростає і робить ситуацію з соціальною допомогою кризовою. Зроблено акцент на власному виборі людини похилого віку стосовно активного чи пасивного існування.

Отже, система соціального захисту населення похилого віку в умовах ринкової економіки є результатом багаторічного розвитку. На кожному її етапі вона мала визначену форму соціального захисту громадян. На ранніх етапах становлення ринкової економіки функція соціального захисту передусім полягала у наданні соціальної допомоги людям похилого віку. Перспективи розвитку системи полягають у децентралізації надання допомоги та врахуванні індивідуальних особливостей людей похилого віку.

Перспективними напрямками дослідження стануть питання, які пов'язані з вивченням суті, змісту, форм та методів соціальної допомоги та підтримки, зокрема, здійснення соціальної терапії людей похилого віку в геріатричних центрах.

Література:

1. Тимошенко Н. Є., Романова Н. Ф. «Лабораторія успіху» в роботі з людьми похилого віку: практичні рекомендації. Київ : Вид-во ТОВ РПА «51 Паралель», 2023. 114 с.
2. Іванова І. Б. Соціальна робота з людьми похилого віку : навч. посіб. К. : Університет «Україна», 2023. 220 с.
3. Лукашевич М. П., Мигович І. І. Теорія і методи соціальної роботи : навч. посіб. Вид. 2-ге. К. : МАУП, 2003. 168 с.
4. Лукашевич М. П., Семигіна Т. В. Соціальна робота (теорія і практика) : підручник. К. : Каравела, 2009. 368 с.
5. Тюття Л. І., Іванова І. Б. Соціальна робота: теорія і практика : навч. посіб. К. : Знання, 2008. 574 с.
6. Калаур С. М., Олексюк Н. С., Олійник Г. М., Петришин Л. Й. Соціальна робота і соціальна освіта в умовах сьогодення: проблеми та перспективи розвитку : кол. моногр. за ред. О. Сороки, Г. Лещук. Тернопіль : ФОП Осадца Ю. В., 2023. 288 с.
7. Дубич К. В. Вступ до соціальної допомоги : навч. посіб. Київ : «Слово», 2015. 224 с.
8. Заверико Н. В. Соціальна педагогіка : навч. посіб. Київ : «Слово», 2011. 240 с.
9. Наконечна М. М. Допомога іншому: психологічні аспекти : монографія. Київ : «Слово», 2012. 184 с.
10. Джуган Р. І. Потреби людей похилого віку та їх реалізація в умовах сучасного українського суспільства (соціологічний дискурс) : монографія. Ужгород : ТОВ «РІК-У», 2023. 164 с.
11. Зверева І. Д. Соціальна робота в Україні : навч. посіб. К. : Центр навчальної літератури, 2004. 256 с.
12. Кабаченко Н. В. Організація надання соціальних послуг людям похилого віку у соціальних службах: міжнародний досвід. *Наукові записки НаУКМА*. 2013. № 149. С. 62-68.
13. Горілий А. Г. Історія соціальної роботи : навч. посіб. Тернопіль : Астон, 2004. 174 с.

14. Фурман А. В., Підгурська М. В. Історія соціальної роботи : навч. посіб. Тернопіль : ТНЕУ, 2014. 174 с.
15. Матрос О. О. Система соціального захисту в Україні : навч. посіб. Умань : Візаві, 2021. 175 с.
16. Утвенко В. В. Система соціального забезпечення та соціальної підтримки : навч. посіб. Київ : Вид. дім «Персонал», 2018. 248 с.
17. Глазунов С. В. Нариси з історії соціальної роботи : навч. вид. Д. : РВВ ДНУ, 2015. 116 с.
18. Семигіна Т. В. Моделі соціальної політики економічно розвинутих країн: історія та сучасний розвиток : автореф. дис. ... канд. політ. наук : 23.00.01. Київ, 2007. 22 с.
19. Сопко Р. І. Послуги людям похилого віку в Україні. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2013. № 27. С. 188-191.
20. Капська А. Й. Соціальна робота: технологічний аспект. К. : Центр навчальної літератури, 2004. 352 с.
21. Шарпаций В. Г. Особливості призначення персональних пенсій в УСРР 20-30-х рр.: історико-соціальне дослідження. Проблеми історії України: факти, судження, пошуки: міжвід. зб. наук. пр. 2006. Вип. 15. С. 273-281.
22. Григораш Г. В., Григораш Т. Ф., Олійник В. Я, Субачов І. Т. Системи соціального страхування зарубіжних країн : навч. посіб. Дніпро : ДДФА, 2007. 146 с.
23. Boykin A., Schoenhofer S., Valentine K. Health Care System Transformation for Nursing and Health Care Leaders: Implementing a Culture of Caring (1st Ed.). Springer Publishing Company. 2013. 256 p.

References:

1. Tymoshenko, N. Ye., & Romanova, N. F. (2023). «Laboratoriia uspikhu» v roboti z liudmy pokhyloho viku: praktychni rekomendatsii ["Laboratory of success" in working with the elderly: practical recommendations]. Vyd-vo TOV RPA «51 Paralel».
2. Ivanova, I. B. (2023). Sotsialna robota z liudmy pokhyloho viku: navch. posib. [Social work with elderly people: study guide]. Universytet «Ukraina».
3. Lukashevych, M. P., & Mygovych, I. I. (2003). Teoriia i metody sotsialnoi roboty. Vyd. 2-he [Theory and methods of social work. 2nd ed.]. MAUP.
4. Lukashevych, M. P., & Semyhina, T. V. (2009). Sotsialna robota (teoriia i praktyka) [Social work (theory and practice)]. Karavela.
5. Tiuptia, L. I., & Ivanova, I. B. (2008). Sotsialna robota : teoriia i praktyka [Social work: theory and practice]. Znannia.
6. Kalaur, S. M., Oleksiuk, N. S., Oliinyk, H. M., & Petryshyn, L. Y. (2023). Sotsialna robota i sotsialna osvita v umovakh sohodennia: problemy ta perspektyvy rozvytku [Social work and social education in today's conditions: problems and prospects for development: monograph]. FOP Osadtsa Yu. V.
7. Dubych, K. V. (2015). Vstup do sotsialnoi dopomohy [Introduction to social assistance]. «Slovo».
8. Zaveryko, N. V. (2011). Sotsialna pedahohika [Social pedagogy]. «Slovo».
9. Nakonechna, M. M. (2012). Dopomoha inshomu: psykholohichni aspekty : monohrafiia [Helping others: psychological aspects: monograph]. «Slovo».
10. Dzhuhan, R. I. (2023). Potreby liudei pokhyloho viku ta yikh realizatsiia v umovakh suchasnoho ukrainskoho suspilstva: sotsiolohichniy dyskurs [The needs of the elderly and their implementation in the conditions of modern Ukrainian society: sociological discourse]. TOV «RIK-U».

11. Zvierieva, I. D. (2004). Sotsialna robota v Ukraini [Social work in Ukraine]. Tsentr navchalnoi literatury.
12. Kabachenko, N. V. (2013). Orhanizatsiia nadання sotsialnykh posluh liudiam pokhyloho viku u sotsialnykh sluzhbakh: mizhnarodnyi dosvid [Organization of provision of social services to the elderly in social services: international experience]. Naukovi zapysky NaUKMA. 149, 62-68.
13. Horilyi, A. H. (2004). Istoriia sotsialnoi roboty [History of social work]. Aston.
14. Furman, A. V., & Pidhurska, M. V. (2014). Istoriia sotsialnoi roboty [History of social work]. TNEU.
15. Matros, O. O. (2021). Systema sotsialnoho zakhystu v Ukraini [System of social protection in Ukraine]. Vizavi.
16. Utvenko, V. V. (2018). Systema sotsialnoho zabezpechennia ta sotsialnoi pidtrymky [The system of social security and social support]. Vyd. dim «Personal».
17. Hlazunov, S. V. (2015). Narysy z istorii sotsialnoi roboty [Essays on the history of social work]. RVV DNU.
18. Semyhina, T. V. (2007). Modeli sotsialnoi polityky ekonomichno rozvynutykh krain: istoriia ta suchasnyi rozvytok [Models of social policy of economically developed countries: history and modern development: dissertation]. Kyiv.
19. Sopko, R. I. (2013). Posluhy liudiam pokhyloho viku v Ukraini [Services for the elderly in Ukraine]. Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. 27, 188-191.
20. Kapska, A. Y. (2004). Sotsialna robota: tekhnolohichniy aspekt [Social work: technological aspect]. Tsentr navchalnoi literatury.
21. Sharpatyi, V. H. (2006). Osoblyvosti pryznachennia personalnykh pensii v USRR 20-30-kh rr.: istoryko-sotsialne doslidzhennia [Peculiarities of assigning personal pensions in the USSR in the 20-30s: historical and social research]. Problemy istorii Ukrainy: fakty, sudzhennia, poshuky: mizhvid. zb. nauk. pr. 15, 273-281.
22. Hryhorash, H. V., Hryhorash, T. F., Oliynyk, V. Ya, & Subachov, I. T. (2007). Systemy sotsialnoho strakhuvannia zarubizhnykh krain [Social insurance systems of foreign countries]. DDFA.
23. Boykin, A., Schoenhofer, S., & Valentine, K. (2013). Health Care System Transformation for Nursing and Health Care Leaders: Implementing a Culture of Caring (1st Ed.). Springer Publishing Company.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 378.091.313:378.046-021.66

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-401-411](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-401-411)

Козирод Ольга Геннадіївна доктор філософії, старший викладач кафедри мистецтвознавства та позашкільної освіти, Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка, вул. Остроградського, 2, м. Полтава, 36000, тел.: (050) 404-52-44, <https://orcid.org/0000-0002-2776-6204>

ВИКОРИСТАННЯ ПРОЄКТНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ МАГІСТРІВ МЕТОДИЦІ ВИКЛАДАННЯ

Анотація. Статтю присвячено аналізу актуальних питань використання в освітньому процесі вищої школи проєктної технології у ролі сучасного освітнього інструменту, який дозволяє ефективно керувати процесом комплексного засвоєння матеріалу та прикладного вирішення освітніх завдань. Метою дослідження є узагальнення досвіду, розкриття потенціалу, переваг та особливостей впровадження проєктної технології у процес професійної підготовки майбутніх викладачів закладів позашкільної освіти. Розкрито педагогічний потенціал застосування проєктної діяльності у руслі вимог та перспектив сучасного ринку праці націленого на європейську інтеграцію. Акцентовано увагу на розвитку фахових компетентностей майбутнього викладача вищої школи у процесі опрацювання методики педагогічного проєктування. Розглянуто характеристики, що вказують на переваги та можливі недоліки проєктної діяльності. Наведено приклади використання проєктної технології у змісті освітнього процесу магістрів освітніх педагогічних наук. Встановлено результативність впливу підготовки, створення та втілення проєктів на задоволення особистісних потреб, інтересів здобувачів освіти, виховний їх вплив на формування найважливіших якостей майбутнього викладача. Проаналізовано етапи реалізації проєктних технологій у процесі фахової підготовки здобувачів вищої освіти другого магістерського рівня. Представлено комплексне використання проєктних технологій майбутніми фахівцями позашкільної освіти під час вивчення навчальних дисциплін «Інноваційні та проєктні технології у позашкільній освіті», «Теорія і методика позашкільної освіти», «Методологія і організація наукових досліджень», «Організація навчально-виховної роботи у закладах позашкільної освіти» «Виробничо-педагогічна практика у закладах позашкільної освіти». Констатовано ефективність впровадження проєктних технологій як комплексного підходу до активізації освітнього середовища, та забезпечення необхідних умов для впровадження студентоцетрованої моделі навчання.

Ключові слова: освітній процес, проєктні технології навчання, проєктна діяльність, професійні компетентності, магістранти, майбутні фахівці позашкільної освіти, методика викладання у вищій школі.

Kozyrod Olha Gennadiyevna Doctor of Philosophy, Senior Lecturer of the Department of Art History and Extracurricular Education, Poltava V. G. Korolenko National Pedagogical University, St. Ostrogradsky, 2, Poltava, 36000, tel.: (050) 404-52-44, <https://orcid.org/0000-0002-2776-6204>

THE USE OF PROJECT TECHNOLOGIES IN THE PROCESS OF TEACHING MASTERS IN TEACHING METHODS

Abstract. The article is devoted to the analysis of current issues of using project technology in the educational process of higher education as a modern educational tool that allows to effectively manage the process of comprehensive assimilation of material and practical resolution of educational tasks. The purpose of the research is to summarize the experience, reveal the potential, advantages and features of the implementing of project technology in the process of professional training of future lecturers of extracurricular education institutions. The pedagogical potential of applying project activities in line with the requirements and prospects of the modern labour market oriented towards European integration is disclosed. Attention is focused on the development of professional competencies of a future higher education lecturer in the process of mastering pedagogical design methods. The characteristics indicating the advantages and possible disadvantages of project activities are considered. Examples of the use of project technology in the content of the educational process of masters of educational pedagogical sciences are provided. The effectiveness of the impact of the preparation, creation and implementation of projects on the satisfaction of personal needs, interests of students, their educational impact on the formation of the most important qualities of a future lecturer is established. The stages of implementation of project technologies in the process of professional training of higher education students of the second master's level are analyzed. The article presents the comprehensive use of project technologies by future specialists in extracurricular education in the study of the disciplines "Innovative and Project Technologies in Extracurricular Education", "Theory and Methods of Extracurricular Education", "Methodology and Organization of Scientific Research", "Organization of Educational Work in Extracurricular Education Institutions", "Production-Pedagogical Practice in Extracurricular Education Institutions". The effectiveness of the implementation of project technologies as a comprehensive approach to the activation of the educational environment and the provision of the necessary conditions for the implementation of a student-centered learning model is stated.

Keywords: educational process, project learning technologies, project activities, professional competencies, masters, future specialists in extracurricular education, teaching methods in higher education.

Постановка проблеми. Швидкісні процеси зміни соціально-політичного, економічного, культурного становища України у руслі європейської трансформації спричиняють систематичний перегляд вимог, стандартів та аспектів компетентісної підготовки фахівців освітньої галузі, обумовлюють необхідність оновлення змісту, методики викладання, пошуку нестандартних підходів застосування інноваційних технологій та методів підготовки здобувачів вищої освіти. Відтак, підготовка висококваліфікованих педагогічних працівників, здобувачів вищої освіти другого (магістерського) рівня у сфері освітніх, педагогічних наук нині спрямована на формування у них інтегральної компетентності, що націлена на готовність до вирішення складних, комплексних проблем дослідницького характеру, розвитку здатностей здобувачів освіти до абстрактного мислення, аналізу, синтезу, до проєктування і дослідження освітніх систем.

Чільне місце у підготовці професіоналів у галузі 01 «Освіта/Педагогіка» належить формуванню практичних навичок і умінь розробки і реалізації нових освітніх інструментів, проєктів, та їх інтеграції їх у середовищі закладів освіти засобами використання у навчанні потенціалу проєктних технологій, як таких, що передбачають залучення значного творчого потенціалу здобувачів освіти, зростання вмотивованості, інтересу до процесу практичного оволодіння знаннями і навичками, провокують успішність майбутньої професійної самореалізації. На думку сучасних дослідників, саме впровадження в освіту проєктних технологій є ключовим рушієм досягнення окреслених завдань та дієвим індикатором розвитку сучасної системи освіти, тому потребує продовження і поглиблення науково-педагогічних досліджень аспектів методики, досвіду застосування проєктних технологій у освітньому процесі вищої школи.

Аналіз інформаційних джерел. Проєктна технологія навчання, вважається однією з основних, що застосовується у руслі сучасної методології освітнього процесу хоча не є новою. Вона почала активно реалізовуватися з початку двадцятого століття, про що свідчать наукові праці зарубіжних дослідників О. Декролі, Дж. Дьюї, Ф. Карсена, У. Кілпатрика, Є. Коллінгса, Г. Кершенштейнера Б. Отто, С. Редді, О. Хаазе, С. Френе.

У публікаціях відчизняних дослідників П. Блонського, В. Вахтерова І. Дичківської, І. Єрмакова, І. Зимної, Г. Ісаєва, Б. Ігнатєва О. Падалки, Є. Полат, О. Пометун, О. Пехоти, Л. Левіна, Г. Селевка широко розглянуто питання змісту, значення, досвіду впровадження, підходів до класифікацій проєктних технологій.

Аналіз науково-педагогічних джерел показує, що проблемі дослідження аспектів застосування проєктних технологій у освітньому процесі закладів освіти приділено значну увагу. Однак, питання використання цієї технології під час підготовки магістрів у системі вищої освіти потребує подальшого уточнення умов, аспектів, переваг використання проєктних технологій, як таких, що здатні забезпечити через активну діяльність, якість та результативність оволодіння професійними компетентностями.

Метою дослідження є узагальнення досвіду, розкриття потенціалу, переваг та особливостей впровадження проєктної технології у процес професійної підготовки майбутніх викладачів закладів позашкільної освіти.

Виклад основного матеріалу. Сучасна освіта все більше фокусується на впровадженні проєктних технологій та методів, що сприяють гармонійному поєднанню соціальних та індивідуальних потреб, запроваджуючи механізми саморозвитку, самовдосконалення та самоосвіти. Це забезпечує підготовку особистості до розвитку власної індивідуальності та творчої реалізації, сприяє ефективному прикладному формуванню різноманітних освітніх компетентностей. Відтак, Джон Дьюї, зміг на багато десятиліть вперед спроектувати ефективну концептуальну модель прагматичної освіти. Сутність запровадження такої моделі полягає у використанні методології дослідницького навчання, як у побудові алгоритмізації викладання, так і стратегії освітньої діяльності студентів. Стрижнем запропонованої концепції є розгляд процесу дослідження, як технології інтегрованого пошуку мети і засобів експериментальної перевірки висунутих гіпотез, їх самокорекції з урахуванням отриманого досвіду [2, 5, 7].

Педагогічну проєктну технологію, яка інтегрує низку дидактичних підходів, визнано метатехнологією XXI століття та покладено в основу сучасного освітньо-виховного процесу. Німецький педагог А. Флітнер описує проєктну діяльність як процес, у якому задіяні розум, серце та руки, підкреслюючи значущість особистого ставлення до отриманої інформації та оцінки результатів. Основна цінність проєктної технології полягає не лише в результатах, а й у самому процесі їх досягнення. Проєктна діяльність стимулює творчий саморозвиток та самореалізацію здобувачів освіти, формуючи життєво важливі компетентності, які Європейська Рада визначила як спектр основних, якими необхідно оволодіти для успішної самореалізації у XXI столітті: полікультурні, мовленнєві, інформаційні, політичні та соціальні.

Отже, більшість науково-педагогічних праць стверджують високу практичну значимість використання проєктних технологій з метою формування навичок організації освітньої діяльності здобувачів освіти через планування, аналіз, синтез, узагальнення, педагогічне моделювання діяльності студентів у інтерактивній творчій взаємодії [5].

Використання проєктних технологій у навчанні методиці викладання освітніх педагогічних наук має характеристики що вказують на переваги, які сприяють підвищенню ефективності навчального процесу. До переваг використання проєктних технологій у вищій школі відносимо:

1. *Інтерактивність.* Студенти активно залучені в процес навчання та застосовують різні види діяльності, що передбачає володіння методологією їх здійснення та сприяє кращому засвоєнню матеріалу.

2. *Міждисциплінарність.* Завдяки груповому чи індивідуальному дослідженню студенти опрацьовують освітній матеріал з різних галузей, що сприяє розвитку системного мислення. Така перевага знаходить підтвердження у інших дослідників проєктної технології. Зокрема, А. Виневською спостережено посилення та поглиблення міжпредметних зв'язків у студентів як наслідок формування вмінь знаходити рішення у складних ситуаціях, швидкого пошуку і синтезування необхідної інформації, засвоєння методології здійснення пошуково-дослідницької роботи та якісного оформлення виконаного проєкту [8].

3. *Практична спрямованість.* Робота над проєктом, процес проєктування націлені на створення певного матеріального чи уявного продукту шляхом теоретичного та практичного опрацювання теми дисципліни. Студенти відпрацьовують здатність моделювати навчальні заняття, організовувати самостійну, індивідуальну, науково-дослідну та виховну роботу зі здобувачами освіти з урахуванням різних видів наочності та можливістю використання комп'ютерних продуктів. Детальний аналіз і розробка проблеми, що завершується конкретним практичним результатом, сприяють гармонійній інтеграції програмних та академічних знань у професійну компетентність.

4. *Самостійність.* Виконання завдань з проєктування вимагає від студентів активного комунікування, ініціативності та відповідальності, акумулювання особистісного досвіду. Магістранти чи студентське самоврядування можуть виступати ініціаторами проєктів, що мають такі ознаки як практична значимість, актуальність, передбачають самостійне дослідження студентів відповідно до їх можливостей щодо гнучкості у побудові взаємин між учасниками, сприяють вихованню і розвитку позитивних якостей викладача, виявленню нових лідерів.

5. *Колаборативне навчання.* Робота в командах за темою проєктування передбачає залучення багатьох учасників до обміну інформацією, судженнями, досвідом, консультування з викладачами, та фахівцями певних галузей знань, супроводжується удосконаленням комунікативних та організаційних навичок, формуванням вмінь працювати в групі, як важливих аспектів професійної діяльності викладачів.

6. *Мотивація студентів.* Проектна діяльність зазвичай викликає стимулювання інтересу студентів до запропонованого дослідження, оскільки вона є більш динамічною та різноплановішою порівняно з традиційним навчанням, так як спрямована на комплексне застосування викладачем дидактичних, дослідницьких, творчих методів, прийомів, способів, засобів. А також передбачає відповідність змісту освіти вихованню, задоволенню інтересів і потреб студентів, розвиток таких якостей як зосередженість на меті, працьовитість, уміння відстоювати свою позицію.

7. *Розвиток критичного мислення.* У процесі роботи над проектами різного типу і тематики студенти стикаються з реальними проблемами, які потребують аргументації власних суджень та критичного підходу до їх вирішення, що сприяє розвитку вмінь самостійно конструювати знання, орієнтуватися у інформаційному просторі та аналізувати результати своєї діяльності, робити висновки та приймати обґрунтовані рішення у нестандартних ситуаціях.

8. *Підготовка до професійної діяльності.* Проектна діяльність моделює реальні професійні ситуації, зосереджена на засвоєнні механізмів проектної самостійної, особистої, парної та групової діяльності по досягненню окресленої мети на кожному етапі, допомагає підготуватися до майбутньої кар'єри. Важливою є позиція викладача, зміна його ролі у організації проектної взаємодії зі студентами. Він виконує функцію керівника проєкту, менеджера, освітнього режисера, діяльність якого націлена на ефективну, організацію освітньої співпраці, у тому числі з залученням нових контактів з профільними установами, вузькими спеціалістами, фахівцями.

Розглянемо використання проектних технологій у змісті освітньої діяльності здобувачів освіти, що навчаються за освітньо-професійною програмою «Позашкільна освіта» другого (магістерського) рівня вищої освіти за спеціальністю 011 Освітні, педагогічні науки, галузі знань 01 Освіта/Педагогіка впродовж 2023-2024 навчального року.

У процесі реалізації освітньо-професійної програми «Позашкільна освіта» передбачено комплексне використання проектних технологій у змісті вивчення таких дисциплін як «Інноваційні та проектні технології у позашкільній освіті», «Теорія і методика позашкільної освіти», «Методологія і організація наукових досліджень», «Організація навчально-виховної роботи у закладах позашкільної освіти» «Виробничо-педагогічна практика у закладах позашкільної освіти» [3]. Теоретичне пізнання та аналіз проектної діяльності викладача, наявного педагогічного досвіду з огляду можливостей їх використання у змісті позашкільної освіти розпочинається з вивчення дисципліни «Інноваційні та проектні технології у позашкільній освіті». Отже,

відповідно до робочої програми навчальної дисципліни магістранти опрацьовують актуальність, сутність, завдання та сучасні вимоги до впровадження проєктної технології, типи проєктів, основні характеристики та принципи побудови й участі у проєктах в середовищі закладів позашкільної освіти, а також безпосередньо розглядають приклади вже реалізованих різнопрофільних тематичних проєктів. У межах вивчення кожної дисципліни передбачено використання проєктних технологій як у процесі аудиторного навчання, так і виконання самостійної проєктної діяльності. Серед видів навчальної проєктної діяльності, до якої залучаються магістранти в процесі професійної підготовки, виділяємо:

1. *Дослідження актуальних проблем галузі.* Першочергово-важливим є відстеження сучасних тенденцій розвитку позашкільної освіти, розроблення комплексних освітніх моделей здатних ефективно сприяти процесу соціалізації, саморозвитку особистості через включення її у діяльність [1]. Студенти проводять дослідження особливостей використання видів та тематики проєктів їх змісту у середовищі позашкільля, аналізують отримані дані та пропонують шляхи вирішення проблеми. Прикладного характеру набуває відповідне педагогічне проєктування під час проходження виробничої педагогічної практики на базі закладів позашкільної освіти.

2. *Розробка освітніх програм.* Студенти можуть розробляти програми гурткової роботи, тематичні проєкти для різних закладів освіти, враховуючи сучасні методики та інновації. Навички педагогічного проєктування та методику такої роботи майбутні викладачі опрацьовують під час вивчення дисциплін «Теорія і методика позашкільної освіти», «Організація навчально-виховної роботи у закладах позашкільної освіти».

3. *Створення освітнього контенту.* Використання проєктної технології у змісті навчання магістрів включає створення методичних матеріалів у ході виконання практичних завдань з зазначених дисциплін. Наслідуючи ідеї Вільяма Кілпатрика, магістранти націлені на проєктування та реалізацію конкретних цільових завдань: розроблення нестандартних занять, тематичних освітніх заходів, виставок, змагань інноваційного, патріотичного змісту, використання у їх реалізації сучасних дидактичних засобів, інформаційних технологій направлених на ефективне досягнення освітніх завдань.

4. *Розробка бізнес-планів, програм перспективного розвитку.* Створення бізнес-планів для реальних або вигаданих проєктів, грантів, освітніх подій сприяють удосконаленню і напрацюванню навичок самоменеджменту здобувачів освіти. Кожен заклад освіти на сьогодні має план перспективного розвитку, тому практикантам у процесі проходження практики пропонується скласти і представити індивідуальне планування

стосовно бачення покращення та інноваційного розвитку роботи профільного гуртка, відділу, освітньої події.

5. *Організація, участь у проведенні семінарів і наукових конференцій:* Підготовка та проведення навчальних семінарів чи майстер-класів допомагає студентам відчувати себе у ролі викладача. Формує досвід роботи по здійсненню наукових досліджень та участі у проведенні наукових заходів, що сприяє розвитку критичного мислення, ведення наукового пошуку, підготовки власних наукових публікацій та їх подальше використання під час оформлення магістерських робіт. Особлива увага приділяється розв'язанню проблемних ситуацій, які виникають або продукуються викладачем у змісті зазначеної роботи.

Отже, у якості інструменту фахової підготовки магістрів, проєктна діяльність забезпечує комплексне використання методів навчання, які мотивують пізнавальну активність студентів, спрямовані на поліфункціональний характер вирішення проблемних ситуацій. Педагогічна практика стверджує високу продуктивність використання у змісті проєктної діяльності студентів інноваційних технологій зорієнтованих на особистісний підхід та реалізації здібностей і інтересів : тренінгові, особистісно-орієнтовані, професійні, інформаційні, технології колективних творчих вправ, групові дискусії, ігрові педагогічні технології. Їх використання допомагає створити інтерактивне та динамічне навчальне середовище. Розглянемо основні аспекти впровадження проєктних технологій у вищій школі, зокрема *етапи реалізації проєктних технологій:*

1. *Визначення типу та теми проєкту.* Застосовуються різні типи проєктів: прикладні, дослідницькі, інформаційні, рольові, ігрові та практико-орієнтовані, з акцентом на змішані типи, які поєднують предметні та міжпредметні зв'язки. Важливо, щоб тема була актуальною та цікавою для студентів, а також відповідала навчальній програмі. Студенти зосереджуються на визначенні сутності теми дослідження.

2. *Формулювання цілей і завдань.* Цілі повинні бути чіткими та досяжними, а завдання - конкретними і зрозумілими. Учасники розробляють гіпотезу майбутнього дослідження, та можливі шляхи розв'язання виділеної проблематики.

3. *Планування роботи.* Розробка детального плану роботи, визначення етапів виконання проєкту та розподіл обов'язків між учасниками. Важливим є консультативний супровід викладача, його коментарі та вмотивований аналіз, поради стосовно етапів діяльності, можливостей втілення задуманого та дотримання таймінгу у роботі.

4. *Збір та аналіз інформації.* Студенти опрацьовують теоретичні положення, зосереджуються на методиці збору інформації, аналітиці фактів

та наявного досвіду та використовують їх для вирішення поставлених завдань.

5. *Виконання проєкту.* Практична реалізація проєкту відповідно до складеного та обговореного плану. На особливу увагу заслуговують STEM-проєкти, забезпечуючи гармонійне формування науково-орієнтованої освіти на основі математичних, природничих та гуманітарних напрямків залучаючи не тільки когнітивну, але й емоційну сферу особистості.

6. *Презентація результатів.* Значимим є належне оформлення результатів дослідження з дотриманням їх відповідності вимогам до оформлення тез, виступів, наукових, курсових, магістерських, робіт стосовно науковості, новизни, тематичної відповідності та обсягу. Підготовка та проведення презентації проєкту за допомогою відеопрезентацій, інших додаткових засобів візуалізації з метою більш повного представлення проведеної поетапної роботи, хід експериментальної частини, процес підтвердження чи спростування гіпотези, обговорення отриманих результатів. У практиці повоєнного часу цей вид діяльності як правило проводиться в умовах підсумкової конференції, у змішаному офлайн/онлайн форматі з безпекових міркувань, та з метою охоплення можливостей учасників освітнього процесу, та більш наявної безперервної презентації здобутків.

7. *Оцінка та рефлексія.* Аналіз результатів роботи, оцінка досягнення поставлених цілей, визначення сильних та слабких сторін проєкту відбувається як правило у формі диспуту, колективного обговорення. Цей етап допомагає відпрацюванню майбутніми викладачами навичок компетентного ведення публічного обговорення, толерантного відстоювання власної концепції на основі оперування науковими фактами, синтезованим досвідом опрацьованих надійних інформаційних джерел, умінь самооцінювання, самоаналізу та визначення подальших напрямів самовдосконалення навчально-дослідницької траєкторії розвитку.

При плануванні проєктної діяльності студентів стратегічно необхідно враховувати і можливість впливу на результат негативних факторів виділених Ольгою Потапчук: недостатність уваги викладача, виникнення бар'єрів викликаних різними інтересами (особистісний), недостатня обізнаність керівника проєкту у досліджуваній галузі, що спричиняє низьку мотивацію, хибну спрямованість дослідництва (професійний), неготовність технічної бази, велика кількість учасників та неправильна організація етапів роботи (організаційний) [7].

Висновки. Використання проєктної технології у підготовці магістрів освіти до викладацької діяльності ефективно сприяє створенню необхідних умов для глибокого та повного засвоєння навчального матеріалу, розвитку

навичок проєктування майбутньої педагогічної діяльності, гнучкості та критичності мислення, творчих і дослідницьких здібностей, підвищенню комунікативної активності, та формуванню здатності до інноваційної діяльності. Як наслідок – забезпечує всебічний розвиток студентів та якісну підготовку до професійної діяльності.

Магістранти краще усвідомлюють свою індивідуальність, розвивають контактність, емпатію, почуття обов'язку, рефлексивність і відповідальність. Ці технології, як ефективні педагогічні та багатофункціональні інструменти, допомагають вирішувати завдання виховання і розвитку особистості, спрямовуючи освітній процес на досягнення педагогічних цілей і завдань у кожній складовій системи освіти: навчання-учіння, виховання-самовиховання, розвиток-саморозвиток. Організація освітньої діяльності засобами проєктних технологій якісно переважає класичні освітні підходи можливістю ефективною інтеграції таких процесів як освітня мотивація, навчання, планування кар'єри, працевлаштування, безперервна освіта, ефективне оволодіння прикладними компетентностями передбаченими змістом освітньо-професійних програм, формує принципово нове інформаційне середовище що має широкі освітні можливості для реалізації студентоцентрованої моделі навчання.

Література:

1. Вовк Н. Реалізація проєктної технології навчання в системі позашкільної освіти. *Професіоналізм педагога: теоретичні й методичні аспекти*. Слов'янськ. 2021, №16. С. 109–121. URL: <http://surl.li/hwpcud>
2. Кравченко Г. Проєктний підхід у системі підвищення кваліфікації керівників навчальних закладів. Модернізація післядипломної педагогічної освіти. *Імідж сучасного педагога*. Полтава: ТОВ“АСМП”, 2012. № 10 (129) С. 13–16.
3. Освітньо-професійна програма «Позашкільна освіта» другого (магістерського) рівня вищої освіти за спеціальністю 011 Освітні, педагогічні науки галузі знань 01 Освіта/Педагогіка 2023. 21 с. URL: <http://surl.li/uakce>
4. Лещенко І. Створення інноваційного освітнього простору засобами впровадження інноваційних форм та методів навчання і виховання в умовах позашкільного навчального закладу. *Витоки педагогічної майстерності*, 2018. № 21. С. 113–118.
5. Павлова В. Дидактичні аспекти застосування проєктної технології навчання в підготовці магістрів освіти. *Актуальні питання гуманітарних наук*. 2019. № 23, С. 100-104. URL: <http://surl.li/bdvdec>
6. Підлісна Н. Методичні рекомендації щодо впровадження інновацій в управлінській діяльності закладом позашкільної освіти. Традиційні та інноваційні підходи до наукових досліджень, 2020. № 3, С. 65–66.
7. Потапчук О. Особливості проєктної діяльності студентів в навчальному процесі закладів вищої освіти. *Молодь і ринок*, 2019. № 2, 59-63. URL: <http://surl.li/vmxhph>
8. Чепіль М. Педагогічні технології : навчальний посібник. Київ : Академвидав, 2012. С. 191.

References:

1. Vovk, N. (2021). Realizatsiia proiektnoi tekhnolohii navchannia v systemi pozashkilnoi osvity [Implementation of project-based learning technology in the system of extracurricular education]. *Professionalism of a teacher: theoretical and methodological aspects*. Sloviansk. №16. Pp. 109–121. [in Ukrainian]. URL: <http://surl.li/hwpcud>
2. Kravchenko, H. (2012). Proektnyi pidkhid u systemi pidvyshchennia kvalifikatsii kerivnykiv navchalnykh zakladiv [Project approach in the system of professional development of heads of educational institutions. Modernization of postgraduate pedagogical education]. *The image of a modern teacher*. Poltava: TOV“ASMP”, № 10 (129) Pp. 13–16. [in Ukrainian].
3. Osvitno-profesiina prohrama «Pozashkilna osvita» druhoho (mahisterskoho) rivnia vyshchoi osvity za spetsialnistiu 011 Osvitni, pedahohichni nauky haluzi znan 01 Osvita/ Pedahohika [Educational and professional program "Extracurricular Education" of the second (master's) level of higher education in the specialty 011 Educational, pedagogical sciences of the field of knowledge 01 Education / Pedagogy] (2023). 21 p. [in Ukrainian]. URL: <http://surl.li/uakce>
4. Leshchenko, I. (2018). Stvorennia innovatsiinoho osvitnoho prostoru zasobamy vprovadzhennia innovatsiinykh form ta metodiv navchannia i vykhovannia v umovakh pozashkilnoho navchalnoho zakladu [Creation of an innovative educational space through the implementation of innovative forms and methods of education and upbringing in the conditions of an extracurricular educational institution]. *Origins of pedagogical skill*. № 21. Pp. 113–118. [in Ukrainian].
5. Pavlova, V. (2019). Dydaktychni aspekty zastosuvannia proiektnoi tekhnolohii navchannia v pidhotovtsi mahistriv osvity [Didactic aspects of the application of project learning technology in the preparation of masters of education]. *Current issues of humanitarian sciences*. № 23, Pp. 100–104. [in Ukrainian]. URL: <http://surl.li/bdvdec>
6. Pidlisna, N. (2020). Metodychni rekomendatsii shchodo vprovadzhennia innovatsii v upravlinskii diialnosti zakladom pozashkilnoi osvity [Methodological recommendations for the introduction of innovations in the management of extracurricular education institution]. *Traditional and innovative approaches to scientific research*. № 3, Pp. 65–66. [in Ukrainian].
7. Potapchuk, O. (2019). Osoblyvosti proiektnoi diialnosti studentiv v navchalnomu protsesi zakladiv vyshchoi osvity [Peculiarities of Students' Project Activities in the Educational Process of Higher Education Institutions]. *Youth and market*. № 2, Pp. 59–63. [in Ukrainian]. URL: <http://surl.li/vmxhph>
8. Chepil, M. (2012). Pedahohichni tekhnolohii : navchalnyi posibnyk [Pedagogical technologies: a textbook]. Kyiv : Akademvydav, 2012. 191 p. [in Ukrainian].

УДК 378.4(477)

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-412-428](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-412-428)

Косяк Світлана Михайлівна кандидат історичних наук, доцент, доцент кафедри соціально-гуманітарних дисциплін Черкаського інституту пожежної безпеки імені героїв Чорнобиля Національного університету цивільного захисту України, вул. Онопрієнка, 8, м. Черкаси, 1834, тел.: (067) 470-30-02, <https://orcid.org/0000-0002-9817-5743>

ВІДОМЧА ОСВІТА: ПІДГОТОВКА ФАХІВЦІВ У ЧЕРКАСЬКОМУ ІНСТИТУТІ ПОЖЕЖНОЇ БЕЗПЕКИ ІМЕНІ ГЕРОЇВ ЧОРНОБИЛЯ

Анотація. Освіта в сучасному глобалізованому й інформатизованому світі стає вирішальним чинником суспільного прогресу і національної безпеки, важливим складником розвитку особистості. Широкомасштабне вторгнення Російської Федерації в Україну оприсутнило нові виклики та необхідність коректив і в освітній сфері. Авторка ставить за мету через історичний дискурс, використовуючи ситуаційний аналіз – метод кейс-стаді (case study), на прикладі становлення та розвитку провідного навчального закладу системи ДСНС – Черкаського інституту пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля, проаналізувати реформаційні процеси та сучасний стан діяльності одного з закладів вищої освіти системи ДСНС України. Доведено, що основним завданням Черкаського інституту пожежної безпеки на всіх етапах його становлення та розвитку була підготовка висококваліфікованих спеціалістів для служби цивільного захисту. Відомча система освіти посідає чільне місце у вітчизняному освітньому просторі, здійснюючи свій внесок у справу підготовки інженерно-технічних кадрів для України. Рівень викладання у відомчих закладах вищої освіти є високим. Історія відомчих навчальних закладів, зокрема Черкаського інституту пожежної безпеки – частина історії України, яка має низку особливостей, що позначилися на соціальному, економічному, політичному і культурному розвитку країни. В основі діяльності закладу вищої освіти системи ДСНС України лежить спрямування на вдосконалення навчально-виховного процесу, надання професійних знань, умінь, навичок, самореалізація особистості до творчої діяльності та безперервної освіти впродовж усього життя, формування майбутніх спеціалістів готових до повноцінного включення в соціальне та професійне життя суспільства.

Ключові слова: відомча освіта, освітній процес, Черкаський інститут пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля, Державна служба України з

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

надзвичайних ситуацій, пожежна безпека, заклади вищої освіти зі специфічними умовами навчання.

Kosiak Svitlana Mykhaylivna Candidate of Historical Sciences, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Social and Humanitarian Disciplines of the Cherkasy Institute of Fire Safety named after the Heroes of Chernobyl, National University of Civil Defense of Ukraine, St. Onoprienka, 8, Cherkasy, 1834, tel.:(067) 470-30-02, <https://orcid.org/0000-0002-9817-5743>

DEPARTMENTAL EDUCATION: TRAINING OF SPECIALISTS AT THE CHERKASY INSTITUTE OF FIRE SAFETY NAMED AFTER THE HEROES OF CHERNOBYL

Abstract. Education in today's globalized and information-driven world is becoming a decisive factor in social progress and national security, as well as a crucial component of personal development. The large-scale invasion of Ukraine by the Russian Federation has introduced new challenges and necessitated adjustments in the education sector. The author aims to analyze the reform processes and the current state of one of the higher education institutions of the State Emergency Service of Ukraine – the Cherkasy Institute of Fire Safety named after the Heroes of Chernobyl – using a historical discourse and the case study method. The primary goal of the Cherkasy Institute of Fire Safety at all stages of its development has been to train highly qualified specialists for the civil protection service. The departmental education system occupies a leading position in the domestic educational space, contributing to the training of engineering and technical personnel for Ukraine. The level of teaching in departmental higher education institutions is high. The history of departmental educational institutions, particularly the Cherkasy Institute of Fire Safety, is a part of Ukraine's history with a number of features that have had a significant impact on the country's social, economic, political, and cultural development. The activities of higher education institutions within the State Emergency Service of Ukraine are focused on improving the educational process, providing professional knowledge, skills, and abilities, fostering personal self-realization through creative activity and lifelong learning, and shaping future specialists ready for full integration into the social and professional life of society.

Keywords: departmental education, educational process, Cherkasy Institute of Fire Safety named after the Heroes of Chernobyl, State Emergency Service of Ukraine, fire safety, higher education institutions with specific learning conditions.

Постановка проблеми. Освіта в сучасному глобалізованому й інформатизованому світі є джерелом конкурентоспроможності країни, її соціальної

й економічної стабільності, чинником суспільного прогресу і національної безпеки, культурним індикатором, важливим складником розвитку особистості тощо. Безперечним є факт, що від рівня інтелектуального потенціалу суспільства залежить політична і соціальна стабільність держави, безпека і стан громадянського суспільства. Динамічний процес щодо державної освітньої політики відбувається і в нашій країні. У Законі України «Про освіту» зазначається: «Освіта є основою інтелектуального, духовного, фізичного і культурного розвитку особистості, її успішної соціалізації, економічного добробуту, запорукою розвитку суспільства, об'єднаного спільними цінностями і культурою, та держави» [1]. Європейський вектор розвитку України вимагає оновлення національного законодавства та впровадження новацій. Практично у кожній галузі більш або менш ефективно відбувається поступове наближення до стандартів Європейського Союзу. У Стратегії Сталого розвитку «Україна-2020» у рамках чотирьох векторів руху (розвитку, безпеки, відповідальності, гордості) передбачено реалізацію реформ і програм розвитку держави, серед яких зазначена й реформа освіти, зокрема – відомчої. Водночас зауважимо, що вже не одне десятиліття триває дискусія щодо доцільності існування, місця і ролі відомчої освіти.

Розвиток вищої освіти виступає одним із пріоритетних чинників розвитку суспільства. Опора на освіченість суспільства, на якість людського капіталу дозволить Україні зберегти своє місце в ряді держав, здатних впливати на світові процеси. Відомча освіта в Україні є галузевим видом вищої освіти [2]. Система освіти повинна забезпечувати підготовку висококваліфікованих фахівців, здатних до професійного розвитку.

Широкомасштабне вторгнення Російської Федерації в Україну оприсутнило нові виклики та необхідність коректив і в освітній сфері. Як зазначили аналітики Національного інституту стратегічних досліджень, варто враховувати також сучасну динаміку попиту на навички й компетенції [3]. За останні 50 років в економіці розвинутих країн зростає попит на кваліфікованих фахівців, здатних до нетривіальної аналітичної праці, та спеціалістів із розвиненими комунікативними компетенціями. Тому затребуваність національною економікою фахівців, спроможних швидко навчатися, опановувати нові уміння й навички, змінювати індивідуальну траєкторію трудової діяльності, зростатиме на тлі ризиків і викликів, спричинених війною.

Воєнне лихоліття позначилося і на системі освіти в Україні. Карколомні зміни вплинули і на підвідомчі навчальні заклади, зокрема на ті, що перебувають у підпорядкуванні Державної служби України з надзвичайних ситуацій (далі – ДСНС України). Йдеться, по-перше, про необхідність забезпечення ДСНС України кваліфікованими, ініціативними

кадрами з ґрунтовною теоретичною і практичною підготовкою; по-друге, про об'єктивну потребу в якісно новому рівні підготовки офіцерських кадрів, що зумовлена участю випускників пожежно-технічного профілю в заходах у рамках міжнародного співробітництва в галузі реагування на надзвичайні ситуації техногенного та природного характеру; по-третє, вимогу формування в молодих фахівців прагнення до безперервної самоосвіти, здатності й готовності постійно оновлювати здобуті у закладі вищої освіти наукові знання, навички і вміння швидко адаптуватись до змін та корегувати свою професійну діяльність. Провідне місце серед закладів вищої освіти ДСНС України займає Черкаський інститут пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля Національного університету цивільного захисту України (далі – ЧІПБ).

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Науковий доробок, у якому окреслено проблеми функціонування системи вищої освіти, представлений значною кількістю праць вітчизняних дослідників (В. Андрущенко, В. Кремень, В. Луговий, Н. Пасічник, Ж. Таланова, П. Саух, О. Слюсаренко та ін.). Основні проблеми, що постали перед вищою школою у воєнний період, увиразнено в науково-аналітичній доповіді Національної академії педагогічних наук [4]. Ряд дослідників (О. Дашковська, О. Мельник, В. Погребняк та ін.) проаналізували трансформацію системи вищої освіти України в умовах воєнного стану [5].

У сучасній українській історіографії історія становлення та розвитку як відомчої освіти, так і ЧІПБ розглядалася здебільшого у межах праць загального характеру чи предметно орієнтовних. Так, питання основних векторів розвитку відомчої освіти порушено в публікаціях А. Аксютіної [6], М. Ануфрієва [7], І. Басистої та Д. Йосифовича [8], С. Гусарова [9], І. Совгір [10] та ін. Дослідження історії та становлення освітнього процесу в ЧІПБ актуалізовані, зокрема, в ювілейних (ювілейні видання до 30-річчя першого випуску ЧІПБ імені Героїв Чорнобиля [11], 40-річчя Академії пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля [12]). Досліджувана тематика знайшла своє відображення і в дисертаційних дослідженнях науковців С. Коротяєва [13] та Л. Богун [14].

Мета статті. Авторка ставить за мету через історичний дискурс, використовуючи метод кейс-стаді (case study), на прикладі розвитку провідного навчального закладу системи ДСНС – Черкаського інституту пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля проаналізувати характер становлення відомчої освіти, реформаційні процеси та сучасний стан діяльності одного з закладів вищої освіти системи ДСНС України. Як відомо, сутність кейс-методу полягає в тому, що йдеться про осмислення конкретної ситуації/проблеми, аналіз якої одночасно оприявнює не лише конкретну практичну проблему, але і актуалізує певний комплекс знань, який необхідно засвоїти при вирішенні

цієї проблеми. Занурення в ситуацію дозволяє порушити / проаналізувати один чи декілька смислових контекстів проблеми для цілісного її розуміння, з огляду на те, що всі аспекти кейса певним чином взаємозв'язані і впорядковані (на практиці увиразнюється поліваріантність кейсів). Кейс-метод одночасно відображає не тільки практичну проблему, а й актуалізує певний комплекс знань, який необхідно засвоїти при вирішенні цієї проблеми. Ґрунтовне дослідження випадку «варто читати як цілісний наратив» [15, Р. 241]. Кейс-стаді як метод уможливлює одержання детальної інформації про досліджуване явище в його власному контексті, тобто побачити явище у «контекстуалізованому розрізі» [16, Р. 35]. Водночас ми свідомі й того, що дослідження одного кейсу є доволі відносним для генералізації висновків, лише функціональне поле кейсів відкриває широкі можливості для інтенсивного процесу отримання знання. Разом з тим, використання ситуаційного методу є доволі успішним для висування гіпотези дослідження, певних узагальнень та спонукає до подальшої дискусії.

Виклад основного матеріалу. Станом на 15 березня 2024 р., мережа державних закладів вищої освіти (длі – ЗВО) України (без закладів, які зосереджені на підготовці здобувачів у галузі знань «25. Воєнні науки, національна безпека, безпека державного кордону» (Кабінет Міністрів України, 2015) включає 209 ЗВО, до яких віднесено 172 самостійні заклади (університети, академії, інститути) та 37 їх відокремлених підрозділів (академія, інститути, філії, факультети). Вони підпорядковані 12 суб'єктам державного управління. У державних закладах зосереджено близько 90 % загального контингенту здобувачів ЗВО України [17, С. 4].

Відомча система освіти (з відповідною підпорядкованістю, власним набором функцій та завдань, які вона вирішує) посідає особливе місце в державній освітянській системі України. Станом на 2024 р. державні заклади в Україні розподіляються за 12 суб'єктами державного управління. Найбільше таких закладів (76 %) у підпорядкуванні Міністерства освіти та науки (зокрема 78 % відокремлених). Міністерство охорони здоров'я і Міністерство культури та інформаційної політики мають по 14 закладів (по 7 %), Міністерство внутрішніх справ – 10 (5 %), Державна служба України з надзвичайних ситуацій – 4 (2 %), інші – по 1–2 (0,5–1 %) [17, С. 9–10].

Навчальні заклади системи Державної служби України з надзвичайних ситуацій є ефективним складником багаторівневої системи, яка успішно функціонує та подальший розвиток якої відбувається в напрямі вдосконалення багатoproфільної, багатоступеневої вищої освіти. За сучасних умов до них висуваються підвищені вимоги щодо кваліфікації та компетентності фахівців. Відомчі навчальні заклади сьогодні належать до провідних вищих закладів освіти України.

Створення і становлення Черкаського пожежно-технічного училища нерозривно пов'язане з економічним розвитком держави, з історією м. Черкаси, області та потребами суспільства. У 1970-ті рр. Черкаська область набула статусу одного з промислово розвинених центрів країни з потужною хімічною промисловістю. У місті з'явилася значна кількість пожежонебезпечних об'єктів, що збільшувало ймовірність виникнення техногенних надзвичайних ситуацій. Зросла потреба у відомчих інженерно-технічних кадрах, що й спонукало створити у 1973 р. Черкаське пожежно-технічне училище (далі – ЧПТУ).

Перший набір курсантів складав 165 осіб. Навчальний процес здійснювався на п'яти циклах: пожежно-тактичному, пожежно-технічному, пожежно-профілактичному, військових дисциплін і політичної економії та фізичного виховання. Навчальні плани й програми для підготовки курсантів затверджувало Міністерство вищої та середньої освіти для пожежно-технічних училищ МВС за спеціальністю «Пожежна техніка і безпека» [19, Арк. 85].

Навчання в училищі розпочалося з 1 жовтня 1973 р. Було створено шість взводів. Заняття проходили у складних умовах: підручників і посібників бракувало, навчальний матеріал подавався під запис, конспекти були основним джерелом інформації. Викладачі власноруч готували плакати, макети тощо, розробляли навчально-методичні матеріали. Особлива увага приділялась активним формам засвоєння знань і формуванню практичних навичок, що набувались під час занять на базі навчальної пожежної частини, де курсанти заступали на бойове чергування. За допомоги управлінь пожежної охорони Донецька, Львова, Дніпропетровська, Луганська, Чернігівщини істотно розширилася й удосконалилася навчально-матеріальна база навчального закладу. Важливим чинником підвищення фахової підготовки курсантів було запровадження раціоналізаторської та винахідницької роботи. Крім навчання, будівництва й участі в громадських заходах міста, в училищі створювалися умови для активних занять пожежно-прикладним та іншими видами спорту. 23 лютого 1974 р. курсанти, рядовий і начальницький склад училища був приведений до Присяги.

Другий рік навчання розпочався 1 жовтня 1974 р. на п'яти циклах: суспільних наук, пожежно-тактичному, пожежно-профілактичному, пожежно-технічному, військових дисциплін і фізичної підготовки. Лави курсантів поповнили 164 особи. В училищі було відкрито класи з усіх спеціальних предметів з пожежним обладнанням. Зміцнено матеріально-технічну базу навчальної пожежної частини. У жовтні 1974 р. створено бюро раціоналізації та винахідництва, що дозволило розвивати важливий напрямок практичної діяльності [20, Арк. 191–192]. Навесні 1975 р. курсанти 2-го курсу вперше

проходили навчальну практику інспекторів Державного пожежного нагляду. У червні того ж року Міністерство внутрішніх справ інспектувало навчальний заклад і відзначило належний рівень підготовки, високу дисциплінованість курсантів, професійність колективу, якісне методичне забезпечення навчально-виховного процесу [21, С. 1]. З жовтня 1975 р. на базі ЧПТУ організовано перепідготовку працівників пожежної охорони; також училище стало базовим для проведення загальносоюзних нарад керівного складу пожежної охорони країни.

Перший в історії училища випуск офіцерів-пожежників відбувся в 1976 р.: 164 курсанти-випускники отримали кваліфікацію «Пожежний технік» за спеціальністю № 0654 «Протипожежна техніка та безпека». Надалі тривала робота з удосконалення матеріально-технічної бази навчального закладу: створено газодимозахисну службу, збудовано димокамеру, встановлено навчальні пожежні вежі, на території училища побудовано психологічну смугу для підготовки вогнеборців. Крім стажування в гарнізонах пожежної охорони України від 1976 р. курсанти проходили обов'язкову практику в пожежних частинах м. Черкаси. Після завершення навчання молоді лейтенанти направлялися на роботу до різних регіонів республіки (до протипожежних служб армії, Цивільної оборони, Комітету державної безпеки).

1977 р. уперше було здійснено набір слухачів на заочну форму навчання. Це відділення стало кузницею підготовки фахівців для органів пожежної охорони, які поєднували навчання та проходження служби.

У 1978 р. навчальний заклад відзначав п'ятиріччя заснування. Підсумками п'ятирічної діяльності стало завершення будівництва навчальних корпусів, створення сучасної навчально-методичної та матеріально-технічної бази, формування висококваліфікованого колективу. З цього ж року стажування курсантів проходило на посадах начальника караулу воєнізованої пожежної охорони та інспектора державного пожежного нагляду. Високий рівень профільної кваліфікації курсантів училища упосліджував зростаючий попит пожежних частин саме на випускників ЧПТУ. Підтвердженням високої професійності та фаховості особового складу училища стала також участь офіцерів і курсантів у складі окремого батальйону в забезпеченні протипожежної безпеки олімпійських селищ XXII Олімпійських ігор. За зразкове виконання поставлених завдань особовий склад училища був удостоєний подяки Міністра внутрішніх справ, найкращі курсанти та офіцери нагороджені Урядовими нагородами, почесними знаками і грамотами.

Особовий склад училища продовжив роботу з вдосконалення навчально-виховного процесу, розробки стратегії й тактики розвитку навчального закладу, вдосконаленню форм практичної діяльності з використанням найсучасніших

технічних засобів навчання. У 1981 р. в училищі було створено замкнуту систему начального телебачення, яка передавала інформацію до двадцяти двох навчальних кабінетів і курсантських підрозділів. У навчальному процесі розпочато застосування електронно-обчислювальної техніки, обладнано перший кабінет інформатики. Методи і форми викладання вирізнялися прогресивним характером, різноманітністю, спрямовані на розвиток самостійної творчої діяльності курсантів та слухачів, стимулювання самостійності та нестандартності мислення, миттєвості реагування у критичних ситуаціях. Враховуючи особливості майбутньої професії курсантів, посилена увага в навчальному закладі приділялась фізичній підготовці. На базі училища постійно проходили змагання з різних видів спорту, щорічно – з пожежно-прикладного. За перші десять років діяльності навчальний заклад виховав 16 майстрів спорту, 50 кандидатів у майстри спорту, 185 спортсменів 1-го розряду [21, Арк. 241].

Історія закладу взаємопов'язана з родієвим розвитком держави. Чорнобильська аварія (квітень, 1986 р.) стала найбільшою техногенною катастрофою ХХ століття. Саме пожежники (37 випускників) Черкаського пожежно-технічного училища одними з перших вступили в боротьбу зі стихією. Першими прибули пожежний караул на чолі з лейтенантом В. П. Правиком і караул під командуванням лейтенанта В. М. Кібенка (обидва офіцери – випускники ЧПТУ). З 500 тис. ліквідаторів аварії на ЧАЕС – 340 осіб – випускники Черкаського пожежно-технічного училища. У 1997 р. навчальному закладу, на той час уже інституту пожежної безпеки, буде присвоєно звання Героїв Чорнобиля.

У зв'язку з інтенсивною воєнізацією пожежних частин у ЧПТУ вдосконалювалась підготовка кваліфікованих кадрів для пожежної охорони. Знаковим для вирішення нагальних питань стало створення у 1990 р. циклу практичного навчання, де було сконцентровано практичну підготовку фахівців пожежної охорони за всіма напрямками. Серед усіх навчальних закладів МВС країни це був перший цикл практичного навчання.

З проголошенням незалежності України Черкаське пожежно-технічне училище підпорядковується в 1991 р. Міністерству внутрішніх справ України. Зазнали змін навчальна й виховна робота. У 1993 р. навчальний заклад ініціював та одним із перших серед навчальних закладів МВС України перейшов на викладання всіх навчальних дисциплін українською мовою. У навчальних планах з'явилася нова дисципліна «Ділова українська мова», поглиблено вивчалась історія України.

За свою двадцятирічну історію у процесі становлення і розвитку пожежно-технічне училище впроваджувало найсучасніші методи технічної освіти. В основу такої освітньої системи було закладено поєднання фунда-

ментальної підготовки із загально-інженерною та набуття професійно-практичних навичок у підрозділах пожежної охорони. У виховному процесі гармонійно поєднувалося навчання з концепцією національного виховання та духовного відродження. Для відпрацювання тактики гасіння великих складних пожеж та проведення випробувань нової техніки пожежогасіння розпочато будівництво спеціального полігону і спортивно-тренувального комплексу.

Згідно з наказом Міністерства освіти України та Міністерства внутрішніх справ України за № 130/285 від 12 травня 1995 р. «Про створення Міжвідомчого навчально-наукового комплексу з підготовки спеціалістів для Державної пожежної охорони МВС України у складі Черкаського інженерно-технологічного інституту Міністерства освіти України та Черкаського пожежно-технічного училища МВС України [13, С. 130], у ЧПТУ відбулися значні структурні зміни: створено два факультети денної та заочної форми навчання, сім навчальних циклів перетворено на кафедри, дивізіони перетворили в курси. Крім того, з'явилися нові кафедри: соціально-економічних дисциплін, фундаментальних та гуманітарних дисциплін. В училищі було змінено систему викладання з поурочної на лекційно-семінарську і лекційно-практичну. Формування професорсько-викладацького складу здійснювався шляхом залучення кращих наукових працівників з інших вишів та виховання науковців на базі свого навчального закладу. На 1996 р. тут працювало 8 докторів та 40 кандидатів наук.

29 жовтня 1996 р. в навчальному закладі ухвалено новий Статут, згідно з яким Черкаське пожежно-технічне училище ставало вищим навчальним закладом МВС України з підготовки фахівців для Державної пожежної охорони. У лютому 1997 р. ЧПТУ успішно пройшло державну акредитацію та ліцензування за III рівнем. 9 червня 1997 р. Кабінет Міністрів прийняв Постанову за № 550 «Про створення Черкаського інституту пожежної безпеки Міністерства внутрішніх справ на базі Черкаського пожежно-технічного училища, що ліквідується, та присвоєння цьому інституту імені Героїв Чорнобиля» [22].

Підготовка фахівців пожежної охорони вимагала від керівництва Черкаського інституту пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля постійних оновлень і розвитку. Результати наукових досліджень професорсько-викладацького складу інституту впроваджувалися в навчальний процес. Для реалізації програми підготовки власних науковців важливе значення мало створення в інституті відділу з організації науково-дослідницької та редакційно-видавничої роботи. З 1998 р. розпочалося видання вісника «Вогнеборець». Важливим складником виховного процесу та оберегом спадщини навчального закладу стала діяльність музею інституту. Експозиції музею оприсутнюють історію становлення навчального закладу, його бойові

та спортивні традиції; секція пам'яті присвячена випускникам Черкаського пожежно-технічного училища, Героям Радянського Союзу (за мужність, героїзм та самовіддані дії, проявлені під час ліквідації аварії на Чорнобильській атомній електростанції, лейтенант внутрішньої служби В. М. Кібенок і лейтенант внутрішньої служби В. П. Правик 25 вересня 1986 р. удостоєні звання Героя Радянського Союзу (посмертно), Героям російсько-української війни.

Професіоналізм колективу інституту, постійне вдосконалення навчально-виховного процесу, оновлення методик викладання та підготовки курсантів, застосування найновіших досягнень науки і техніки, прагнення до безперервного розвитку стали підґрунтям для відкриття ад'юнктури у 2000 р. за спеціальністю 21.06.02 «Пожежна безпека» з денною і заочною формою навчання [12, С. 133].

Визнанням здобутків колективу навчального закладу з підготовки кваліфікованих кадрів вогнеборців в Україні стали результати рейтингу «Софія Київська–2000»: ЧПБ імені Героїв Чорнобиля увійшов до складу десяти найкращих військових вищих навчальних закладів України, які готують фахівців для міністерств оборони, внутрішніх справ та інших силових структур України, та був нагороджений «Дипломом лауреата» [11, С. 170].

2001 р. інституту присвоєно найвищий (четвертий) рівень акредитації. Державна акредитаційна комісія України надала право інституту готувати фахівців за спеціальністю 8.092107 «Пожежна безпека» освітньо-кваліфікаційного рівня «магістр». Зважаючи на потребу вищих навчальних закладів та наукових установ у фахівцях вищої кваліфікації та необхідність підготовки кандидатів психологічних наук, в ад'юнктурі відкрили нову спеціальність 19.00.09 – «Психологія діяльності в особливих умовах».

Однією з передумов входження навчального закладу до Європейського освітнього простору стало включення до Болонського процесу. У 2005/06 н. р. в інституті запроваджено кредитно-трансферну систему оцінювання знань курсантів та студентів. Основним завданням керівництва навчального закладу залишається забезпечення практичної спрямованості навчання: більшість занять відбувались на полігонах для кращого формування навичок дій в екстремальних ситуаціях; стажування курсанти, студенти і слухачі проходили на різних посадах у підрозділах Міністерства надзвичайних ситуацій України (далі – МНС). Головний акцент колективу ЧПБ фокусувався на якості освіти: педагогічній майстерності викладачів, комфорті в навчанні та побуті курсантів, поєднанні освіти, науки і практики та фізичній підготовці вогнеборців.

Праця колективу інституту була відзначена урядом. Відповідно до розпорядження Кабінету Міністрів України від 30 серпня 2007 р. за № 681-р,

ЧПБ імені Героїв Чорнобиля було реорганізовано в Академію пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля МНС України (далі – АПБ імені Героїв Чорнобиля) [23]. У цьому ж навчальному році, на базі навчального закладу створено кінологічну службу, яка входила до складу територіальних підрозділів МНС. У 2008 р. кінологічні розрахунки академії були зареєстровані в Європейському реєстрі міжнародних місій із пошуково-рятувальних робіт. Академія стала єдиним навчальним закладом у системі МНС, яка мала два підготовлені кінологічні розрахунки [12, С. 214].

З урахуванням вимог часу, руху України до Європейського співтовариства АПБ імені Героїв Чорнобиля долучилася до цього процесу. Курсанти, студенти та слухачі, щороку від 2007 р. беруть участь у Міжнародних тактико-спеціальних навчаннях «Fenix», які організовує навчальний заклад-партнер Головна школа пожежної служби у м. Варшаві (Республіка Польща). Під час навчань майбутні випускники разом із курсантами та працівниками Польщі, Франції, Німеччини, Білорусії, Литви, Латвії, Естонії, Румунії удосконалюють свої професійні навички, переймають досвід колег та діляться власними досягненнями. Реалізуючи програму співпраці з іншими державами в освітньому просторі Ю, АПБ імені Героїв Чорнобиля 2013 р. отримала право здійснювати підготовку іноземних громадян за акредитованими спеціальностями.

Враховуючи потреби служби з надзвичайних ситуацій, 2012 р. в Академії розпочали підготовку фахівців за новими спеціальностями: «Цивільна безпека», «Цивільний захист», «Системна інженерія», «Автоматизація та комп'ютерно-інтегровані технології». Вдосконалюючи навчальний процес з урахуванням вимог часу, було створено аудиторію віртуального моделювання та проведення ділових ігор.

Показником значної роботи колективу Академії стали результати рейтингу найкращих ВНЗ України за 2012 р., складеним Інститутом інноваційних технологій та змісту освіти МОН України. Так, АПБ імені Героїв Чорнобиля посіла четверте місце серед навчальних закладів із права, правоохоронної діяльності, цивільного захисту, безпеки життєдіяльності.

Визнанням навчального закладу як наукової установи стало відкриття у 2013 р. спеціалізованої вченої ради К 73.736.01 для підготовки науково-педагогічних кадрів із правом прийняття до розгляду та проведення захисту дисертацій на здобуття наукового ступеня кандидата технічних наук за спеціальністю 21.06.02 «Пожежна безпека».

У зв'язку з реформуванням ДСНС (грудень 2013 р.) навчальний заклад як Черкаський інститут пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля увійшов до складу Національного університету цивільного захисту України.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

В умовах російсько-української війни, яка триває від 2014 р., заклад продовжив підготовку фахівців спеціальностей: «Пожежна безпека», «Цивільний захист», «Охорона праці», «Психологія», «Право», імплементуючи позитивні національні та міжнародні освітні новації, дотримуючись діяльнісного підходу в навчанні, формуючи освітні компетентності й професійні якості. За умов широкомасштабної фази російської агресії проти України Черкаський інститут пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля, як і абсолютна більшість ЗВО, постав перед проблемою територіальної розпорошеності студентів, необхідності переходу на змішану форму навчання: курсанти і студенти очної (денної) та заочної форм навчання навчаються очно з використанням елементів дистанційного навчання.

Результатом фахової роботи колективу Інституту пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля Національного університету цивільного захисту України є досягнення науковців, курсантів та випускників. За роки діяльності навчального закладу з його стін вийшло понад 6 тис. молодих спеціалістів пожежної охорони та служби цивільного захисту які працюють не лише на теренах України, а й далеко за її межами. Серед випускників 22 генерали, які пишаються тим, що отримали тут свою першу освіту, гордістю навчального закладу є Герої Радянського Союзу – лейтенанти внутрішньої служби В. П. Правик і В. М. Кібенок, Герой України. Д. І. Коцюбайло (позивний Да Вінчі) (до березня 2023 р. – студент другого курсу заочного відділення).

Станом на 2024 р. у ЧПБ функціонують три факультети: «Пожежної безпеки», «Цивільного захисту» та «Оперативно-рятувальних сил». Здобувачів вищої освіти готують за спеціальностями: пожежна безпека, цивільний захист, охорона праці, психологія та право. Створено 16 спеціалізованих кафедр на яких працюють 26 докторів наук, 98 кандидатів наук. Успішно працює Науково-дослідна лабораторія інновацій у сфері цивільної безпеки. За період 2021–2023 рр. науковцями закладу отримано 29 патентів на корисні моделі та винаходи. Важливими структурними компонентами навчально-виховного процесу є Ад'юнктура, Відділення заочного навчання, Навчальна пожежно-рятувальна частина Відділення професійно-технічного навчання, бібліотека, курси автомобільної підготовки.

Необхідним складником сучасної вищої освіти є міжнародна комунікація та співпраця. У ЧПБ вона розпочалась 2001 року з підписання угоди про співробітництво з Головною школою пожежної служби (Республіка Польща, м. Варшава). Станом на 2024 р. укладено 20 угод з різними країнами світу. Представники інституту беруть участь у навчаннях з виконання рятувальних робіт на хімічнозабруднених територіях, що проводяться Організацією із заборони хімічної зброї; у тренінгах німецьких компаній MSA, Dräger та Weber, які проходять у Федеративній Республіці

Німеччині та у Республіці Польщі в рамках проєкту «Підтримка України в управлінні надзвичайними ситуаціями»; щорічних зборах Генеральної Асамблеї Європейської асоціації навчальних закладів пожежної служби; Національному оборонному Хакатоні (проходить за стандартами змагань НАТО TIDE Hackathon) тощо. Одним із найвизначніших досягнень 2016 р. став вступ ЧПБ до Європейської асоціації навчальних закладів пожежної служби (до складу Асоціації входять 24 заклади освіти з 22 країн Європи).

Від 2017 р. інститут бере участь у програмі академічної мобільності «Erasmus+» як заклад-партнер Головної школи пожежної служби м. Варшави (Республіка Польща). За 2017–2022 рр. відбулось 7 мобільностей (4 мобільності науково-педагогічних працівників, 2 мобільності адміністративного персоналу і 1 мобільність здобувача вищої освіти (вперше в історії ДСНС курсант 4 курсу спеціальності «Пожежна безпека» Л. Лукашенко став учасником програми студентської академічної мобільності «Erasmus+», і безкоштовно навчався протягом семестру у Головній школі пожежної служби, м. Варшава (Республіка Польща).

2018 р. підписано договір щодо спільного проведення навчання за І рівнем освіти (бакалавр) за спеціальністю інженерія пожежної безпеки з Головною школою пожежної служби м. Варшави (Республіка Польща). З вересня 2018 р. в інституті здійснюється підготовка фахівців за програмою подвійного диплому. У 2022 р. відбувся перший випуск бакалаврів за спеціальністю «Інженерія пожежної безпеки».

У рамках проєкту «Польська допомога» Міністерства закордонних справ Республіки Польща у 2020 р. відбулась передача та відкриття тренажера «Вогневий модуль» під назвою: «Регіональні тренінгові центри порятунку – підтримка системи підготовки ДПО та професійних аварійних служб в Україні»; реалізовується спільно з Головною школою пожежної служби м. Варшави (Республіка Польща); проведено сертифікацію інструкторів для роботи з тренажером. Від 2023 р. тренування проходять на новому багатомодульному тренажері контейнерного типу, що дозволяє моделювати ситуації та відтворювати умови максимально наближені до реальних та надзвичайних ситуацій.

Таким чином, відомча освіта має на меті підготовку висококваліфікованих кадрів, забезпечення потреб держави у кваліфікованих кадрах з високим рівнем професіоналізму та культури (це проблема загальнонаціонального значення).

Висновки. Відомча освіта – це система, яка ефективно працювала упродовж багатьох десятиків років, продовжує працювати і має достатньо переваг. Зокрема, це потужна навчально-матеріальна база, доволі високий науковий потенціал, професійна зорієнтованість підготовки фахівців тощо.

Через історичний дискурс на прикладі Черкаського інституту пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля, який посідає чільне місце серед закладів вищої освіти ДСНС України, доведено, що заклади вищої освіти ДСНС України здатні ефективно не лише існувати, а й розвиватися, імплементуючи позитивні національні та міжнародні освітні новації. Наведений історичний екскурс уможливорює висновування щодо позитивного досвіду накопичення позитивних здобутків Черкаського інституту пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля, фактичних можливостей розвитку і удосконалення. Поділяємо точку зору науковців, які вважають, що (попри критичні зауваження) відомча освіта є конкурентною, здатною «зберегти і у подальшому продовжувати формувати та нарощувати професійне ядро» [24]. Зважаючи на міркування безпекової ситуації у нашій державі, підготовка фахівців у закладах вищої освіти ДСНС України має бути продовжена.

Література:

1. Про освіту. Закон України. (Редакція від 27.06.2024). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text>
2. Андрощук А. Вища освіта України в умовах війни та цифрової трансформації: стан та перспективи розвитку // EUROPEAN HUMANITIES STUDIES: State and Society. 2022. Is. 4. С. 11. С. 4–19.
3. Українська система вищої освіти в умовах воєнної агресії РФ: проблеми й перспективи розвитку // Національний інститут стратегічних досліджень. URL: <https://niss.gov.ua/news/statti/ukrayinska-systema-vyshchoyi-osvity-vumovakh-voennoyi-ahresiyi-rf-problemy-y>
4. Вища освіта України в умовах воєнного стану та післявоєнного відновлення: виклики і відповіді: науково-аналітична доповідь. Кремень В. Г., Луговий В. І., Саух П. Ю., Драч І. І., Слюсаренко О. М., Скиба Ю. А. та інші. За заг. ред. Кременя В. Г. Київ: Педагогічна думка, 2023. 172 с. URL: <https://ihed.org.ua/publications/vyshha-osvita-ukrayiny-v-umovahvoennogo-stanu-ta-pislyavoyennogo-vidnovlennavyklyky>
5. Погребняк В. П., Дашковська О. В., Мельник О. М. Трансформація системи вищої освіти України в умовах воєнного стану // Інноваційна педгогик. 2024. Вип. 68. Т.1. С. 223–228. URL: http://www.innovpedagogy.od.ua/archives/2024/68/part_1/46.pdf
6. Аксютіна А. Відомча освіта в Україні: існуючі вектори та шляхи вдосконалення // Дніпровський державний університет внутрішніх справ. 27.05.2021. URL: <https://dduvs.edu.ua/2021/05/27/vidomcha-osvita/>
7. Ануфрієв М. І. Становлення, розвиток та основні напрямки удосконалення відомчої багатоступеневої системи підготовки персоналу Органів внутрішніх справ // Вісник університету внутрішніх справ. 1999. Вип. 9. С. 16-20. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnuvs_1999_9_5.
8. Басиста І.В., Йосифович Д. І. Підготовка фахівців у галузі «Право» закладами вищої освіти МВС України: історичні передумови, сучасний стан та перспективи // Соціально-правові студії. 2020. Вип. 1 (7). С. 8-14 URL: <https://dspace.lvduvs.edu.ua/bitstream/1234567890/2827/1/03.pdf>
9. Гусаров С. Відомча освіта: крок вперед чи назад? // Голос України. 2006. 28 листопада. URL: <http://www.golos.com.ua/article/213658>

10. Совгир І. М. Відомча освіта як елемент системи кадрового забезпечення органів внутрішніх справ України. *Право і безпека*. 2005/4'2. С. 159–161.
11. Лицарі порятунку : Черкаський інститут пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля : 30 років першого випуску / За заг. ред. Шкарабури М. Г. Черкаси: Брама-Україна, 2006. 224 с.
12. Академія пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля. За заг. ред. Андрієнка В. М. Черкаси: Брама-Україна, 2013. 560 с.
13. Коротяєв С. І. Підготовка інженерно-технічних кадрів у технічних вузах Черкаської області в 1954-1991 рр.: історичний аспект: дис... канд. іст. наук : 10.06.2016. Черкаси, 2016. 275 с.
14. Богун Л. В. Вищі навчальні заклади ДСНС України: історія створення, особливості розвитку та етапи становлення: дис... канд. іст. наук : 01.06.2016. Черкаси, 2016. 259 с.
15. Flyvbjerg B. Five Misunderstandings About Case-Study Research / Bent Flyvbjerg // *Qualitative Inquiry*. April 2006. Vol. 12. No. 2. P. 219–245.
16. Balcázar P. Investigación cualitativa / P. Balcázar Nava, N. I. González-Arratia López-Fuentes, G. M. G. Peña, A. Moysén Chimal. México : La Universidad Autónoma del Estado de México, 2005. 237 p.
17. Мережа державних закладів вищої освіти України: аналіз ефективності та конкурентоспроможності : препринт (аналітичні матеріали) / В. Кремень, В. Луговий, П. Саух, О. Слюсаренко, Ж. Таланова; за ред. В. Кременя. Київ: НАПН України, 2024. 68 с.
18. Архів Черкаського інституту пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля (далі – Арх ЧІПБ). Спр. 14 (14.03.1973–31.12.1973), 127 арк.
19. Архів ЧІПБ. Спр. 14, т.1. (01.01.1974–31.12.1974), 261 арк.
20. Нижник, С. Мій рідний заклад «Академія пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля». URL: <http://arbmingerchor.blogspot.ru/p/blog-page.html>
21. А ЧІПБ. Спр. 8, т.1. (02.01.1984–17.07.1984), 244 арк.
22. Про створення Черкаського інституту пожежної безпеки Міністерства внутрішніх справ та присвоєння йому імені Героїв Чорнобиля: Постанова Кабінету Міністрів України від 09.06.1997 р. № 550-97. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/KP970550.html
23. Про перетворення Черкаського інституту пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля: Розпорядження Кабінету міністрів України від 30 серпня 2007 р. N 681. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/681-2007-%D1%80#Text>
24. Басиста І.В., Йосифович Д. І. Підготовка фахівців у галузі «Право» закладами вищої освіти МВС України: історичні передумови, сучасний стан та перспективи // *Соціально-правові студії*. 2020. Вип. 1 (7). С. 8–14. С.10. URL: <https://dspace.lvduvs.edu.ua/bitstream/1234567890/2827/1/03.pdf>

References:

1. Zakon Ukrainy «Pro osvitu» [The Law of Ukraine «On Education»]. (2024). zakon.rada.gov.ua. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text> [in Ukrainian].
2. Androshchuk, A. (2022). Vyscha osvita Ukrayiny v umovakh viyny ta tsyfrovoy transformatsiyi: stan ta perspektyvy rozvytku [Higher education in Ukraine in conditions of war and digital transformation: state and development prospects]. *EUROPEAN HUMANITIES STUDIES: State and Society*. 2022, 4, 4–19 [in Ukrainian].
3. Ukrayinska systema vyshchoyi osvity v umovakh voyennoyi ahresiyi RF: problemy y perspektyvy rozvytku [Ukrainian higher education system under the conditions of RF military aggression: problems and development prospects]. *Natsionalnyi instytut stratehichnykh doslidzhen*. URL: <https://niss.gov.ua/news/statti/ukrayinska-systema-vyshchoyi-osvity-vumovakh-voyennoyi-ahresiyi-rf-problemy-y> [in Ukrainian].

4. Kremen, V. H., Luhovyi, V. I., Saukh, P. Yu., Drach, I. I., Sliusarenko, O. M., Skyba, Yu. A. et al.; za zah. red. Kremenya V. H. (2023). Vyscha osvita Ukrainy v umovakh voyennoho stanu ta pislyavoyennoho vidnovlennya: vyklyky i vidpovidi: naukovo-analitychna dopovid [Higher education in Ukraine in the conditions of martial law and post-war recovery: challenges and responses: scientific and analytical report]. Kyiv: Pedahohichna dumka. 172 s. URL: <https://ihed.org.ua/publications/vyshha-osvita-ukrayiny-v-umovahvoyennogo-stanu-ta-pislyavoyennogo-vidnovlennavyklyky> [in Ukrainian].

5. Pohrebnyak, V. P., Dashkovska, O. V., Melnyk, O. M. (2024). Transformatsiya systemy vyshchoyi osvity Ukrainy v umovakh voyennoho stanu [Transformation of the higher education system in Ukraine under martial law]. Innovatsiyna pedahohika, 68(1), 223–228. URL: http://www.innovpedagogy.od.ua/archives/2024/68/part_1/46.pdf [in Ukrainian].

6. Aksiutina, A. (2021). Vidomcha osvita v Ukraini: isniuchi vektory ta shlyakhy vdoskonalennya [Departmental education in Ukraine: existing vectors and ways of improvement]. Dniprovs'kyi derzhavnyi universytet vnutrishnikh sprav. URL: <https://dduvs.edu.ua/2021/05/27/vidomcha-osvita/> [in Ukrainian].

7. Anufriiev, M. I. (1999). Stanovlennya, rozvytok ta osnovni napryamky udoskonalennya vidomchoyi bahatostupenevoyi systemy pidhotovky personalu Orhaniv vnutrishnikh sprav [Formation, development and main directions of improvement of the departmental multi-level personnel training system of the Internal Affairs Bodies]. Visnyk universytetu vnutrishnikh sprav, 9, 16–20. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnuvs_1999_9_5 [in Ukrainian].

8. Basysta, I. V., Yosyfovych, D. I. (2020). Pidhotovka fakhivtsiv u haluzi «Pravo» zakladamy vyshchoyi osvity MVS Ukrainy: istorychni peredumovy, suchasnyy stan ta perspektyvy [Training of specialists in the field of "Law" by higher education institutions of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine: historical background, current state and prospects]. Sotsialno-pravovi studiyi, 1(7), 8–14. URL: <https://dspace.lvduvs.edu.ua/bitstream/1234567890/2827/1/03.pdf> [in Ukrainian].

9. Husarov, S. (2006). Vidomcha osvita: krok vpered chy nazad? [Departmental education: a step forward or backward?]. Holos Ukrainy, 28 November. URL: <http://www.golos.com.ua/article/213658> [in Ukrainian].

10. Sovhir, I. M. (2005). Vidomcha osvita yak element systemy kadrovoho zabezpechennya orhaniv vnutrishnikh sprav Ukrainy [Departmental education as an element of the personnel provision system of the internal affairs bodies of Ukraine]. Pravo i bezpeka, 4(2), 159–161 [in Ukrainian].

11. Lystari poryatunku: Cherkaskyy instytut pozhezhnoji bezpeky imeni Heroiv Chornobylya: 30 rokiv pershoho vypusku / za zah. red. Shkarabury M. H. (2006). Cherkasy: Brama-Ukrayina. 224 s. [in Ukrainian].

12. Akademiya pozhezhnoji bezpeky imeni Heroiv Chornobylya / za zah. red. Andriyenka V. M. (2013). Cherkasy: Brama-Ukrayina. 560 s. [in Ukrainian].

13. Korotyaiev, S. I. (2016). Pidhotovka inzhenerno-tekhnichnykh kadriv u tekhnichnykh vuzakh Cherkaskoyi oblasti v 1954-1991 rr.: istorychnyy aspekt: dys... kand. ist. nauk [Training of engineering and technical personnel in technical universities of Cherkasy region in 1954-1991: historical aspect: PhD thesis]. Cherkasy. 275 s. [in Ukrainian].

14. Bohun, L. V. (2016). Vyshchi navchal'ni zaklady DSNS Ukrainy: istoriya stvorennya, osoblyvosti rozvytku ta etapy stanovlennya: dys... kand. ist. nauk [Higher educational institutions of the State Emergency Service of Ukraine: history of creation, development features and stages of formation: PhD thesis]. Cherkasy. 259 s. [in Ukrainian].

15. Flyvbjerg, B. (2006). Five Misunderstandings About Case-Study Research. *Qualitative Inquiry*, 12(2), 219–245 [in English].
16. Balcázar, P., González-Arratia López-Fuentes, N. I., Peña, G. M. G., Moysén Chimal, A. (2005). *Investigación cualitativa [Qualitative Research]*. México: La Universidad Autónoma del Estado de México [in Spanish].
17. Kremen, V., Luhovyi, V., Saukh, P., Sliusarenko, O., Talanova, Z.; za red. Kremenya V. (2024). *Merezha derzhavnykh zakladiv vyshchoyi osvity Ukrainy: analiz efektyvnosti ta konkurentospromozhnosti: preprint (analytychni materialy) [Network of state higher education institutions in Ukraine: efficiency and competitiveness analysis: preprint (analytical materials)]*. Kyiv: NAPN Ukrainy. 68 s. [in Ukrainian].
18. Arkhiv Cherkaskoho instytutu pozhezhnoji bezpeky imeni Heroiv Chornobylya (A ChIPB) [Archive of the Cherkasy Institute of Fire Safety named after the Heroes of Chernobyl] (14.03.1973–31.12.1973), 127 ark. [in Ukrainian].
19. A ChIPB (01.01.1974–31.12.1974), 261 ark. [in Ukrainian].
20. Nyzhnyk, S. Miy ridnyy zaklad «Akademiya pozhezhnoji bezpeky imeni Heroiv Chornobylya» [My native institution "Academy of Fire Safety named after the Heroes of Chernobyl"]. URL: <http://apbingerchor.blogspot.ru/p/blog-page.html> [in Ukrainian].
21. A ChIPB (02.01.1984–17.07.1984), 244 ark. [in Ukrainian].
22. Pro stvorennia Cherkaskoho instytutu pozhezhnoji bezpeky Ministerstva vnutrishnikh sprav ta prysvoyenniam yomu imeni Heroiv Chornobylya: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 09.06.1997 r. № 550-97 [On the creation of the Cherkasy Institute of Fire Safety of the Ministry of Internal Affairs and naming it after the Heroes of Chernobyl: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated 09.06.1997 No. 550-97]. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/KP970550.html [in Ukrainian].
23. Pro peretvorennia Cherkaskoho instytutu pozhezhnoji bezpeky imeni Heroiv Chornobylya: Rozporyadzhennia Kabinetu ministriv Ukrainy vid 30 serpnia 2007 r. № 681 [On the transformation of the Cherkasy Institute of Fire Safety named after the Heroes of Chernobyl: Order of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated August 30, 2007 No. 681]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/681-2007-%D1%80#Text> [in Ukrainian].
24. Basysta, I. V., Yosyfovych, D. I. (2020). Pidhotovka fakhivtsiv u haluzi «Pravo» zakladamy vyshchoyi osvity MVS Ukrainy: istorychni peredumovy, suchasnyy stan ta perspektyvy [Training of specialists in the field of "Law" by higher education institutions of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine: historical background, current state and prospects]. *Sotsialno-pravovi studiyi*, 1(7), 8–14. URL: <https://dspace.lvduvs.edu.ua/bitstream/1234567890/2827/1/03.pdf> [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 378.011.3-051]:614.88

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-429-448](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-429-448)

Коцур Надія Іванівна доктор історичних наук, професор завідувач кафедри здоров'я і безпеки життєдіяльності, Університет Григорія Сковороди в Переяславі, вул. Сухомлинського, 30, м. Переяслав, 08401, тел.: (066) 368-45-85, <https://orcid.org/0009-0003-3072-1706>

Товкун Лідія Павлівна кандидат історичних наук, доцент, доцент кафедри здоров'я і безпеки життєдіяльності, Університет Григорія Сковороди в Переяславі, вул. Сухомлинського, 30, м. Переяслав, 08401, тел.: (093) 501-11-83, <https://orcid.org/0000-0002-4091-1322>

Гомонай Ігор Васильович кандидат медичних наук, викладач кафедри здоров'я і безпеки життєдіяльності, Університет Григорія Сковороди в Переяславі, вул. Сухомлинського, 30, м. Переяслав, 08401, тел.: (093) 952-48-17, <https://orcid.org/0009-0005-3880-7648>

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ВИВЧЕННЯ ОСНОВ МЕДИЧНИХ ЗНАНЬ І НАДАННЯ ДОЛІКАРСЬКОЇ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ В ПІДГОТОВЦІ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ НЕМЕДИЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

Анотація. Актуальність дослідження зумовлена погіршенням стану здоров'я, існуючими загрозами щодо життя та здоров'я дітей і підлітків як у мирний час, так і у воєнний. Як наслідок, збільшується кількість дітей із порушеннями фізичного і психічного здоров'я, зростає кількість невідкладних станів, які потребують надання термінової домедичної допомоги у закладах освіти. У зв'язку з цим знання з основ медичних знань і надання долікарської медичної допомоги необхідні кожній людині, особливо майбутнім педагогічним працівникам. Розв'язання зазначеної проблеми потребує відповідної підготовки їх у закладах вищої освіти.

Мета дослідження – теоретико-методологічні аспекти підготовки майбутніх педагогів із основ медичних знань, формування знань і практичних вмінь надання долікарської медичної допомоги дітям у закладах дошкільної та шкільної освіти. Згідно мети використано методи дослідження: теоретичні (огляд та аналіз наукової психолого-педагогічної та медико-біологічної літератури з досліджуваної проблеми; метод наукового моделювання для створення моделі підготовки майбутніх педагогів до формування

знань і практичних вмінь із основ медичних знань і надання долікарської медичної допомоги дітям в освітніх закладах.

Освітнє середовище в сучасних умовах викликів і загроз, воєнного стану в Україні характеризується погіршенням психосоматичного здоров'я дітей, появою надзвичайних станів і ситуацій, які потребують надання долікарської медичної допомоги всім суб'єктам освітнього процесу з використанням знань тактичної медицини. Проведений аналіз джерел і літератури з зазначеної проблеми засвідчив обмаль наукових публікацій, присвячених підготовці фахівців немедичних спеціальностей до формування медичних знань і надання долікарської медичної допомоги дітям у закладах неперервної освіти. У зв'язку з цим у статті розкрито змістовне наповнення освітніх компонентів, присвячених підготовці фахівців немедичних спеціальностей із формування компетентностей здоров'язбереження у дітей і підлітків та практичних навичок надання долікарської медичної допомоги в освітніх закладах. Впровадження в підготовці майбутніх педагогів таких освітніх компонентів як «Валеологія та основи медичних знань», «Основи педіатрії і дитячої гігієни», «Вікова фізіологія з основами шкільної гігієни», «Долікарська медична підготовка з основами тактичної медицини» спрямовані на підвищення їх професійної підготовки із зазначеної проблеми.

Сформовані в процесі вивчення освітніх компонентів знання з основ медичних знань і долікарської медичної допомоги сприятимуть ефективному функціонуванню майбутніх фахівців немедичних спеціальностей у навчальному та професійному середовищі, їх мобільності в сучасних умовах викликів і загроз та воєнного стану в Україні.

Ключові слова: здоров'я, долікарська медична допомога, педагог, вихователь, діти, підлітки, заклади дошкільної освіти, заклади загальної середньої освіти, валеологія, педіатрія, анатомія, вікова фізіологія, шкільна гігієна.

Kotsur Nadiia Ivanivna Doctor of Historical Sciences, professor, Head of Department of Health and Life Safety Hryhorii Skovoroda University in Pereiaslav, St. Sukhomlynsky, 30, Pereiaslav, Kyiv, 08401, <https://orcid.org/0009-0003-3072-1706>

Tovkun Lidiia Pavlivna Candidate of Historical Sciences, Assistant Professor of the Department of Health and Life Safety, Hryhorii Skovoroda University in Pereiaslav, St. Sukhomlynsky, 30, Pereiaslav, Kyiv, 08401, <https://orcid.org/0000-0002-4091-1322>

Homonai Ihor Vasylovych Candidate of Medical Sciences, lecturer of the Department of Health and Life Safety, Hryhorii Skovoroda University in Pereiaslav, St. Sukhomlynsky, 30, Pereiaslav, Kyiv, 08401, <https://orcid.org/0009-0005-3880-7648>

THEORETICAL-METHODOLOGICAL ASPECTS OF THE STUDY OF THE BASES OF MEDICAL KNOWLEDGE AND THE PROVISION OF PRE-MEDICAL AID IN THE TRAINING OF HIGHER EDUCATION STUDENTS IN NON-MEDICAL SPECIALITIES

Abstract. The actuality of the research is determined by the deterioration of the state of health, the existing threats to the life and health of children and adolescents both in peacetime and in wartime in the article. As a result, the number of children with physical and mental health disorders is increasing, and the number of emergency conditions that require urgent pre-medical aid in educational institutions is increasing. In this regard, knowledge of the basics of medical knowledge and the provision of pre-medical aid are necessary for every person, especially of future teachers. The solution to the mentioned problem requires their appropriate training in higher education institutions.

The purpose of the research is the theoretical-methodological aspects of training future teachers in the basics of medical knowledge, the formation of knowledge and practical skills in providing pre-medical aid to children in the preschool and the school education institutions. According to the goal, research methods were used: theoretical (review and analysis of scientific psychological-pedagogical and medical-biological literatures on the researched problem; the method of scientific modeling to create a model of training future teachers for the formation of knowledge and practical skills from the basics of medical knowledge and the provision of pre-medical aid to children in educational institutions. The educational environment in modern conditions of challenges and threats, the state of war in Ukraine is characterized by the deterioration of the psychomatic health of children, the emergence and situations that require the provision of pre-medical aid to all subjects of the educational process using the knowledge of tactical medicine. The analysis of sources and literature on this problem showed a lack of scientific publications devoted to the training of specialists in non-medical specialties to the formation of medical knowledge and the provision of pre-medical aid to children in institutions of continuing education. In this regard, the article reveals the meaningful content of educational components dedicated to the training of specialists in non-medical specialties on the formation of health care competencies in children and adolescents and practical skills in providing pre-medical aid in educational institutions.

The implementation in the training of future teachers of such educational components as «Valeology and the basic of medical knowledge», «Basics of pediatrics and child hygiene», «Age physiology with the basics of school hygiene», «Medical training with the basics of tactical medicine» are aimed at improving their professional training with the specified problem.

The knowledge of the basics of medical knowledge and pre-medical aid formed in the process of studying educational components will contribute to the effective functioning of future specialities in the educational and professional environment, their mobility in modern conditions of challenges and threats, the state of war in Ukraine.

Keywords: health, pre-medical aid, teacher, educator, children, teenagers, preschool education institutions, general secondary education institutions, valeology, pediatrics, anatomy, age physiology, school hygiene.

Постановка проблеми. У сучасних умовах різноманітних викликів і загроз зростають здоров'яруйнуючі фактори, що спричиняють зменшення потенціалу здоров'я як дорослого, так і дитячого населення. З кожним роком стає все більше викликів для здоров'я населення. Водночас для збереження здоров'я в таких умовах людина повинна мати достатні адаптаційні резерви та постійно підвищувати рівень здоров'я. У зв'язку з цим необхідно формувати здоров'я та постійно про нього дбати, починаючи з дитячого віку. Збереження і зміцнення здоров'я дітей і підлітків є одним із основних завдань Нової української школи, що закріплено в законодавчих освітніх документах (Законі України «Про повну загальну середню освіту (№ 2925 від 23.02.2023 року) та в Законі України «Про дошкільну освіту (№ 3504-IX від 08.12.2023 року).

Про поліпшення здоров'я дітей і створення здорового освітнього середовища зазначається в низці таких державних документів: Указ Президента України «Національна стратегія розбудови безпечного і здорового освітнього середовища у Новій українській школі», №195 від 25 травня 2020 року; Указ Президента України «Про вдосконалення вищої освіти в Україні», №210 від 3 червня 2020 року; Указ Президента України «Про невідкладні заходи щодо покращення здоров'я дітей», №894 від 7 грудня 2019 року); Концепції розвитку охорони психічного здоров'я в Україні на період до 2030 року; Національній програмі психічного здоров'я та психосоціальної підтримки (2022); Концепції реалізації державної політики у сфері реформування загальної середньої освіти «Нова українська школа» на період до 2029 року, схваленої розпорядженням Кабінету Міністрів України (№ 988 від 14 грудня 2016 року).

У період воєнного стану в Україні вагоме значення має надання термінової долікарської медичної допомоги дітям у закладах дошкільної та шкільної освіти. Саме тому педагог повинен мати теоретичні знання та володіти практичними навичками щодо елементарних правил надання такої допомоги при надзвичайних станах і ситуаціях. Особливо зростає актуальність знань із тактичної медицини, що пов'язано із перебуванням значної частини закладів освіти на територіях, які піддаються артилерійським

і ракетним обстрілам. При цьому своєчасно та правильно надана долікарська медична допомога постраждалим дітям і підліткам сприяє збереженню їх життя і здоров'я. Як зазначають лікарі, при відсутності надання такої допомоги потерпілим упродовж першої години після ушкодження, ймовірність виникнення смертельних випадків збільшується на 30%, впродовж 3-х годин – на 60%, а впродовж 6 годин – на 90% [12].

Про важливість професійної підготовки майбутніх педагогів із надання долікарської медичної допомоги дітям в освітніх закладах зазначається у таких нормативно-правових документах України: Закону України «Про екстрену медичну допомогу» (№2581-IX від 07 вересня 2022 р.); «Деякі питання підвищення кваліфікації педагогічних працівників закладів освіти» (Наказ Міністерства освіти України №64 від 21 січня 2022 р.). Відповідно до Типової програми підвищення кваліфікації педагогічних працівників навчання проводиться за програмою «Знаємо та діємо», напрямом «Організація діяльності педагогічних працівників з питань надання домедичної допомоги та безпечного поведіння на дорозі [14].

Аналіз досліджуваної проблеми свідчить про важливість і необхідність вивчення майбутніми педагогами освітніх компонентів, пов'язаних із формуванням медичних знань про здоров'я та практичних вмінь і навичок надання долікарської медичної допомоги дітям в освітніх закладах. Реалізація зазначеної проблеми пов'язана, на наш погляд, із такими фактами: погіршенням фізичного і психічного здоров'я дітей і підлітків, а також поширенням серед них різних форм і проявів девіантної поведінки, депресивних станів, підвищеного рівня тривожності й агресивності, про що свідчать статистичні дані останніх років Міністерства охорони здоров'я (МОЗ) України про стан здоров'я дитячого населення; відсутності у значної частини дітей і учнів звичок здорового і безпечного способу життя, перебуванням України у воєнному стані, в період якого зростає рівень дитячого травматизму внаслідок ракетних і артилерійських обстрілів; недостатній рівень медичного обслуговування дітей дошкільного і шкільного віку, пов'язаний із відсутності в низці освітніх закладах медичних працівників; недостатньою ефективністю впровадження здоров'язбережувальних і безпекових технологій у закладах освіти.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Формування знань із основ медичних знань і надання долікарської медичної допомоги при надзвичайних станах і ситуаціях необхідні не лише медичним працівникам, але й кожній людині. Особливо в період воєнного стану, адже життя і здоров'я людини проходить під постійними загрозами і небезпеками ракетних і артилерійських обстрілів, бойовими діями та перебуванням значної частини населення на окупованих територіях. Все це потребує готовності надання

долікарської медичної допомоги у разі виникнення різноманітних ушкоджень. Зазначені питання постійно знаходяться в полі не лише медиків, але й педагогів, психологів, соціологів та ін.

Професійна підготовки фахівців немедичного профілю щодо формування знань із основ здоров'язбереження та надання долікарської медичної допомоги потерпілим розглядається в низці навчальних і навчально-методичних посібниках, монографіях, робочих навчальних програмах, статтях, опублікованих вітчизняними і зарубіжними науковцями.

Упродовж останніх років авторами Н. І. Коцур та Л. П. Товкун видано серію навчально-методичних посібників, в яких приділена увага підготовці здобувачів до професійної педагогічної діяльності, орієнтованої на безпекову та здоров'яспрямовану діяльність у закладах середньої та вищої освіти («Основи валеології» (2021) [30]; «Основи медичних знань» (2021) [31]; «Шкільна гігієна» (2020) [33]. Запропоновані авторами методологічні підходи до оцінки індивідуального здоров'я, інноваційні оздоровчі технології, спрямовані на гармонізацію освіти та сталий розвиток потребують подальшої розробки та вдосконалення, зокрема впровадження в навчально-виховний процес закладів дошкільної, загальної середньої освіти та перевірки їх ефективності. Основні правила надання долікарської медичної допомоги потерпілим як у мирний час, так і у воєнно-польових умовах при різних ушкодженнях і травмах розкрито у навчально-методичному посібнику «Долікарська допомога з основами тактичної медицини» (2023), за авторством Н. І. Коцур, Л. П. Товкун, Ю. Л. Козубенко, який рекомендовано для педагогічних спеціальностей закладів вищої освіти [28].

Навчальні посібники з основ медичних знань і долікарської медичної допомоги для здобувачів вищої освіти немедичних спеціальностей опубліковано за авторством Р. В. Бурденюк, С. П. Гвоздій [8], С. О. Баштан [5], Т. С. Вайда [9], Т. Л. Білоус [6], А. М. Ляшевич, І. С. Лупаїна, А. М. Гарлінська, Л. І. Левчук [15], Сулима А.С. [39] та ін.

Теоретичні та методологічні основи домедичної допомоги, викладені на сучасному рівні, розкрито в навчальному посібнику «Домедична допомога при невідкладних станах» [17] за авторством І. О. Калиниченко, Г. О., Латіної, А. І. Кравченко, Г. Л. Заїкіної. Авторами на оновленій методологічній основі подано протоколи надання домедичної допомоги особам при невідкладних станах, протоколи догляду за пацієнтом та виконання основних медичних процедур і маніпуляцій. Вагоме значення має посібник для студентів під час підготовки до практичних занять і самостійної роботи в умовах дистанційного навчання.

Практичний посібник «Домедична підготовка на місці події» [16] за авторством П. Б. Волянського, А. М. Гринзовського і С. О. Гур'єва розробле-

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

ний на основі навчально-тренувальної програми «Перший на місці події» рекомендовано у професійній діяльності викладачів всіх спеціальностей.

Вікові особливості розвитку дитячого організму в збереженні здоров'я, профілактиці захворювань і наданні долікарської медичної допомоги при невідкладних станах у дітей висвітлено у навчально-методичному посібнику «Анатомія і фізіологія дитячого організму» (2022) за авторством Н. І. Коцур [27].

Наукові дослідження, котрі виконані вітчизняними фахівцями з питання формування здоров'язбережувального освітнього середовища висвітлено в низці монографій. Зокрема, в серії випусків монографії «Здоров'я дітей і молоді: безпекові та психолого-педагогічні аспекти» за редакцією Н. І. Коцур особливе місце приділяється проблемі підготовки майбутніх учителів, здатних розвивати безпекову та здоров'язбережувальну компетентність у дітей і підлітків, ролі освіти та педагогів у формуванні культури здоров'я, здорового способу життя молодого покоління, інноваційним підходам до здоров'язберігаючої діяльності в умовах закладів дошкільної освіти, закладів загальної середньої освіти, закладів вищої освіти, розкрито різні форми, методи та засоби здоров'язбережувальної діяльності дітей і молоді [19; 20; 21; 22; 23; 24]. У колективній монографії «Здоров'язбережувальні технології в освітньому середовищі» (2019) за загальною редакцією Л. М. Рибалко розкрито методологічні, теоретичні та методичні основи застосування здоров'язбережувальних технологій у освітньому середовищі різних типів: дошкільних, загальноосвітніх і вищих [25]. Збереженню і відновленню здоров'я людини в умовах війни і післявоєнний період присвячена монографія Т. М. Титаренко «Моє майбутнє залежить від мене: практики відновлення власного психічного здоров'я і здорового сьогодення у воєнних і повоєнних умовах» (2024). Автором розкрито практики самозбереження і самовідновлення власного психічного здоров'я під час війни і в повоєнних умовах як військовослужбовців, так і мирних людей [35]. Навчання здобувачів вищої освіти всіх спеціальностей основам надання долікарської допомоги на засадах 5 суб'єкт-суб'єктної взаємодії висвітлено в монографії за авторством С. П. Гвоздій, В. В. Пенова, С. О. Баштан, Л. М. Поліщука [10].

Питання підготовки майбутніх педагогів, психологів, вихователів із основ медичних знань і надання долікарської допомоги дітям у закладах дошкільної та шкільної освіти розкрито в робочих навчальних програмах, силабусах і анотаціях, розміщених на сайтах закладів вищої педагогічної освіти. Зокрема, на сайті кафедри здоров'я і безпеки життєдіяльності Університету Григорія Сковороди опубліковано силабуси, робочі навчальні програми та анотації з таких освітніх компонентів: «Валеологія та основи медичних знань», «Основи педіатрії і дитячої гігієни», «Анатомія і фізіологія дітей дошкільного віку», «Педагогічна валеологія», «Валеологія. Вікова

фізіологія та шкільна гігієна», «Долікарська медична допомога», «Долікарська медична допомога з основами тактичної медицини». Ознайомитися з практичним курсом «Перша домедична допомога в умовах війни» здобувачі вищої освіти немедичних спеціальностей можуть також на освітній платформі «Prometheus», де розміщено алгоритм MARCHE, загальна хронологія надання домедичної допомоги потерпілим, ознаки кровотечі та засоби її зупинки, основи зовнішнього масажу серця та ін. [38].

Для працівників немедичного профілю, професійні обов'язки яких пов'язані з наданням долікарської медичної допомоги відповідно до наказу МОЗ України №1627 від 04 серпня 2022 р. «Про удосконалення підготовки надання домедичної допомоги осіб, які не мають медичної освіти» та наказу МОЗ України №441 від 09 березня 2022 р. «Про затвердження порядків надання домедичної допомоги особам при невідкладних станах» [36], розроблена програма підготовки з надання долікарської допомоги «Знаємо та діємо», що включає теоретичну та практичну підготовку та містить такі 3 курси домедичної підготовки: домедична допомога при раптовій зупинці кровообігу дорослих; домедична допомога при раптовій зупинці кровообігу у дітей; домедична допомога при масивній кровотечі. Навчальна програма «Знаємо та діємо» відповідає стандартам, які передбачені міжнародними вимогами, зокрема у програмі BLS (basic life support), яка спрямована на основи підтримки життя (базисна допомога) та оволодіння практичними прийомами надання екстреної медичної допомоги при порушеннях або зупинці дихання, серцево-судинних розладах [18].

Теоретичні та методологічні аспекти підготовки здобувачів вищої освіти немедичних спеціальностей щодо надання долікарської допомоги при надзвичайних станах і ситуаціях висвітлено в низці статей. На наш погляд, особливо значимими в сучасних умовах воєнного стану в Україні дослідження Л. С. Гудзевич, в якому проведено медико-соціальне обґрунтування особливостей навчання студентів і підлітків домедичній допомозі, а також практичні навички долікарської допомоги, які повинні бути сформовані у всіх здобувачів вищої освіти [11; 12].

Про актуальність вивчення здобувачами вищої освіти немедичних спеціальностей освітніх курсів «Основи медичних знань» та «Курсу долікарської медичної допомоги» на основі науково обґрунтованих даних із профілактики травматизму та з метою підвищення ефективності надання першої медичної допомоги зазначається у науковому доробку за авторством В. М. Зюсь, Т. М. Бабич, В. В. Балахтіна [26]. Сучасні підходи щодо методики викладання дисципліни «Долікарська медична допомога» у процесі підготовки у закладі вищої освіти бакалаврів всіх спеціальностей розкрито в дослідженні М. Демянчук [13].

До останніх публікацій, присвячених важливості формування знань із основ домедичної підготовки для здобувачів немедичних спеціальностей, слід віднести науковий доробок авторів М. Матвієнко та В. Дідковського [34].

Серед досліджень зарубіжних учених, опублікованих упродовж останніх років, слід відмітити публікації, присвячені питанням надання першої та долікарської медичної допомоги при надзвичайних станах і ситуаціях, якими повинні володіти студенти як медичних, так і немедичних спеціальностей. У дослідженні Basuhail S., Al Hammad B. K., Aldhafeeri B. G., Alquhayz M. F., Alqahtani M. S., Alkharboush H. F., & Al Turki Y. A. проаналізовано рівень знань і навичок надання першої медичної допомоги при надзвичайних станах і ситуаціях у студентів-медиків і не медиків [2]. Аналогічне дослідження щодо формування знань і практичних навичок із надання першої медичної допомоги у студентів немедичних спеціальностей бакалаврського рівня Університету Карачі (Пакистан) та їх ставлення до вивчення зазначеного питання розкрито у науковому доробку за авторством Ahmer Z., Moin D., Khalil A., Akram A., Obaid E., & Jawaid H. (2020) [1], а також у дослідженні Riaz R., Riaz L., Khan J., Baloch M. [4]. Рівень знань із питань домедичної допомоги серед мультидисциплінарних студентів в університетах Пакистану показано у науковому доробку за авторством Hussain, Z., Yaseen, G., Ahmed, M. I., Muddassar, M., Ishaq, M., & Ali, M. M. [3].

Отже, науковий аналіз та огляд сучасного стану підготовки здобувачів вищої освіти немедичних спеціальностей із основ медичних знань і надання долікарської медичної допомоги при надзвичайних станах і ситуаціях свідчить, що досліджувана проблема була предметом вивчення науковців, водночас вона не набула належної уваги і потребує розв'язання таких проблем:

- нагальною потребою у підготовці майбутніх фахівців немедичних спеціальностей і, особливо педагогів і психологів, до формування у них спеціальних компетентностей здоров'язбереження дітей і підлітків в умовах катастрофічного зниження рівня їх здоров'я, порушення фізичного, психічного, інтелектуального розвитку та емоційного стану;
- доцільністю і важливістю в підготовці здобувачів вищої освіти бакалаврського рівня немедичних спеціальностей вивчення питань надання долікарської медичної допомоги з основами тактичної медицини під час воєнного стану в Україні;
- формування знань у здобувачів вищої освіти всіх спеціальностей про інноваційні здоров'язбережувальні технології та вміння застосовувати їх на практиці.

Актуальність проблеми та недостатній рівень її теоретичної і практичної розробленості зумовили вибір теми зазначеної статті.

Мета статті: теоретико-методологічні аспекти підготовки фахівців немедичних спеціальностей із основ медичних знань, формування знань і практичних умінь надання долікарської медичної допомоги з основами тактичної медицини у закладах дошкільної та загальної середньої освіти.

Відповідно до мети дослідження поставлено такі завдання: проаналізувати змістовне наповнення освітніх компонентів, присвячених формуванню здоров'язбежувальної компетентності дітей в процесі підготовки майбутніх педагогів; з'ясувати особливості надання долікарської допомоги з основами тактичної медицини потерпілим в період воєнного стану в Україні.

Виклад основного матеріалу. У сучасних умовах інтенсифікації, високої мобільності, впровадження дистанційних форм навчання завдання збереження і зміцнення здоров'я людини потребують першочергового розв'язання. Саме тому здоров'язбережувальні технології повинні посісти пріоритетне місце в освітніх, виховних і соціальних ініціативах держави. У зв'язку з цим формування знань зі здоров'язбереження, відповідального ставлення до життя та безпеки – це інтегрований процес, до якого повинні бути залучені не лише медичні працівники, але й педагоги, психологи, соціальні працівники, державні діячі, батьки та інші. Чільне місце при цьому посідає професійна підготовка майбутніх педагогів щодо формування компетентностей збереження і зміцнення здоров'я дітей у закладах освіти. Розв'язанню зазначеної проблеми сприяє вивчення в процесі професійної підготовки майбутніх педагогів таких освітніх компонентів (ОК): «Валеологія та основи медичних знань», «Основи педіатрії і дитячої гігієни», «Анатомія та фізіологія дітей», «Вікова фізіологія та шкільна гігієна».

Мета вивчення ОК «Валеологія та основи медичних знань» передбачає формування здоров'язбежувальної компетентності в процесі підготовки здобувачів вищої освіти до професійної педагогічної діяльності та здатність їх формувати валеологічну свідомість, культуру здоров'я та здоровий спосіб життя у дітей і підлітків. У процесі реалізація мети вивчення зазначеної дисципліни стоять такі завдання: розробка діагностичних моделей здоров'я і методів його оцінки та прогнозування; дослідження та кількісна оцінка рівня і резервів здоров'я практично здорової людини; формування установки на здоровий спосіб життя, оздоровчої поведінки, спрямованої на збереження здоров'я дітей; забезпечення здоров'язбежувальних умов навчання у закладах дошкільної та загальної середньої освіти для формування гармонійної особистості дітей; ознайомлення з факторами формування та ризиками порушення здоров'я школярів; формування практичних навичок із розробки оздоровчих педагогічних технологій, спрямованих на попередження шкільних хвороб.

Отримані бакалаврами вищої освіти знання з ОК «Валеологія та основи медичних знань» сприятимуть формуванню в учнів здоров'язбежувальної

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

компетентності, застосуванню інноваційних оздоровчих педагогічних технологій в навчально-виховному процесі, створенню здоров'язбережувального освітнього середовища.

Вивчення майбутніми вихователями ОК «Анатомія і фізіологія дітей дошкільного віку» та ОК «Основи педіатрії і дитяча гігієна» спрямовано на оволодінні їх теоретичними знаннями щодо закономірностей росту і розвитку дитячого організму, вікових структур і фізіологічних змін органів і систем організму та практичними навичками щодо проведення профілактичної роботи з питань збереження і зміцнення здоров'я дітей, дотримання гігієнічних нормативів у закладах дошкільної освіти згідно діючого Санітарного регламенту для дошкільних навчальних закладів (2016).

Формування професійної компетентності у контексті вивчення педіатрії та основ медичних знань для особистісного становлення майбутнього вихователя потребує обґрунтування інтегрованої моделі та удосконалення змісту, структури, форм і методів професійної підготовки здобувачів вищої освіти до педагогічної діяльності, визначення психолого-педагогічних та здоров'язбережувальних умов підвищення їх професійного рівня. У процесі професійної підготовки майбутніх вихователів предметно-специфічні (фахові) компетентності полягають у знанні і розумінні здоров'язбережувальних, особистісно-орієнтованих технологій навчання й виховання, правил надання долікарської медичної допомоги при невідкладних станах і ситуаціях, дитячому травматизмі, дитячих соматичних та інфекційних захворюваннях, дотриманні санітарних норм і гігієнічних нормативів та рекомендацій із організації всіх складових навчально-виховного процесу в закладах дошкільної освіти: режиму дня, проведення занять, обладнання, планування та благоустрою дитячих закладів, основ організації харчування і профілактику харчових отруєнь. Формування спеціальних компетентностей передбачає здатність до забезпечення у дітей раннього і дошкільного віку навичок безпечної поведінки і діяльності у побуті, природі та довкіллі; здатність до формування в дітей раннього і дошкільного віку навичок здорового способу життя як основи культури здоров'я особистості; здатність нести відповідальність за прийняття рішень у непередбачуваних ситуаціях. У процесі вивчення зазначеної дисципліни майбутні вихователі повинні мати навички збереження та зміцнення психофізичного і соціального здоров'я дітей; дотримуватися умов безпеки життєдіяльності дітей раннього і дошкільного віку [27; 29].

Предмет ОК «Вікова фізіологія та шкільна гігієна» охоплює вивчення майбутніми педагогами всіх спеціальностей вікових особливостей функціонування та регуляції функцій органів усіх систем організму людини в

процесі індивідуального розвитку, що реалізується при виконанні таких завдань: формування уявлення про вікову періодизацію онтогенезу людини, поняття біологічного і фізіологічного віку, критичні етапи онтогенезу; характеристика розвитку фізіологічних функцій усіх систем і органів у людини та регуляторних систем у різні вікові періоди. Особлива увага здобувачів вищої освіти бакалаврського рівня звертається на оволодінні теоретичними знаннями та вмінням їх застосовувати у професійній діяльності. На практичних заняттях здобувачі вищої освіти проводять дослідження та оцінку фізичного розвитку, біологічного віку учнів; оцінюють функціональний стан центральної нервової системи та окремих органів і систем школярів; дають гігієнічну оцінку навчального процесу відповідно до діючих гігієнічних нормативів Санітарного регламенту для закладів загальної середньої освіти (2020) [27 ; 32].

В умовах воєнного стану в Україні виникає необхідність і важливість включення в освітні професійні програми (ОПП) усіх немедичних спеціальностей освітнього компоненту «Долікарська медична допомога з основами тактичної медицини». Мета вивчення дисципліни полягає у підготовці здобувачів вищої освіти до надання долікарської медичної допомоги на місці події, при надзвичайних ситуаціях або небезпечних обставинах, в умовах війни, зоні активних бойових дій, зонах обстрілу. В процесі викладання зазначеної ОК вирішуються такі завдання: засвоєння основних принципів тактичної медицини та їх застосування в реальних ситуаціях; оволодіння навичками правильної оцінки стану постраждалого і швидким виявленням загроз для життя; вивчення методів ефективної долікарської допомоги при пораненнях, травмуваннях чи захворюваннях; розвиток комунікативних і лідерських вмінь для співпраці з іншими членами команди й організації надання долікарської допомоги у надзвичайних ситуаціях; збагачення досвіду надання долікарської медичної допомоги для подальшого вдосконалення практичних навичок у непередбачуваних ситуаціях.

При вивченні ОК «Долікарська медична допомога з основами тактичної медицини» у майбутніх фахівців немедичних спеціальностей повинні бути сформовані компетентності, які передбачають: надання долікарської медичної допомоги на місці події, при надзвичайній ситуації чи небезпечних обставинах, в умовах війни, зоні активних бойових дій, зонах обстрілу; здатність вчитися і оволодівати сучасними знаннями щодо збереження здоров'я і надання необхідної долікарської медичної допомоги та тактичної медицини; здатність володіти базовими поняттями і уявленнями про основи тактичної медицини, знаннями спеціального оснащення для порятунку поранених під час бойових дій; вміння своєчасно діагностувати

обсяг надання долікарської медичної допомоги; володіння методичними правилами і техніками надання першої медичної допомоги потерпілим та правилами евакуації поранених до лікарняних закладів [28].

Вагоме значення при вивченні дисципліни надається ознайомленню всіх фахівців немедичних спеціальностей із техніками надання долікарської медичної допомоги при кровотечах, відкритих і закритих травмах, гострих отруєннях, впливу високих і низьких температур на організм; долікарської медичної допомоги при травмах голови, грудної клітки, живота, проведення штучної вентиляції легень і непрямого масажу серця.

В умовах воєнного стану всі фахівці повинні володіти також знаннями з тактичної медицини. При цьому слід розрізняти поняття «домедична допомога» та «тактична медицина». Домедична допомога включає невідкладні медичні заходи, що проводяться терміново на місці пригоди. Як правило, вона надається немедичними працівниками безпосередньо на місці пригоди. Тактична медицина – це галузь медицини, котра зосереджена на наданні медичної допомоги в умовах бойових дій та інших екстремальних ситуацій та бути надана швидко й ефективно для забезпечення виживання постраждалих. Цей вид медицини включає в себе знання і навички, необхідні для надання першої медичної допомоги в бойових умовах, а також для евакуації поранених та їх подальшого лікування. У тактичній медицині існують такі поняття: «золота година», «платинові 10 хвилин», боєць-рятувальник, правило С-А-В-С. Як свідчить зарубіжний досвід медичних техніків (ЕМТ) та парамедиків, найчастішими причинами смертності від поранень є крововтрата (60%), пневмоторакс – 30 %, обструкція дихальних шляхів – 5 % та 5 % – інші причини [40].

Для надання потерпілому необхідного обсягу долікарської медичної допомоги в тактичних умовах першочергове значення надається вчасності, обсягу і правильності допомоги, що надається пораненому, враховуючи високу смертність від наведених вище причин. Так, встановлено, що при пораненні крупних артерій (наприклад стегнової) людина може загинути впродовж 2-3 хвилин від втрати крові, а від обструкції дихальних шляхів чи дихальної недостатності – впродовж 5-ти хвилин. Саме тому вагоме значення для порятунку потерпілого впродовж останніх років надається так званим «платиновим 10-ти хвилинам», тобто перші хвилини після ушкодження. Адже саме 10 хвилин є найкритичнішими і саме тому медична допомога, надана впродовж цього часу, в найбільшій мірі впливає на прогноз виживання та на перебіг подальшої реабілітації. Таким чином, життя і здоров'я поранених буде залежати від готовності та вміння надати своєчасно долікарську медичну допомогу [28].

Після завершення вивчення ОК «Долікарська медична допомога з основами тактичної медицини» майбутні фахівці немедичних спеціальностей повинні вміти аналізувати та оцінювати ризики, проблеми у професійній діяльності й обирати ефективні шляхи їх вирішення у разі надання долікарської медичної допомоги і тактичної медичної допомоги; емпатійно взаємодіяти, відповідати за прийняття рішень у межах своєї компетенції, дотримуватися стандартів професійної етики; застосовувати міжнародні та національні стандарти і практики в професійній діяльності щодо надання долікарської медичної допомоги в закладах освіти.

Висновки. Аналіз сучасного стану підготовки фахівців немедичних спеціальностей у закладах вищої педагогічної освіти з основ медичних знань і надання долікарської допомоги при надзвичайних станах і ситуаціях свідчить про доцільність і важливість включення в ОПП усіх спеціальностей таких ОК: «Валеологія та основи медичних знань», «Основи педіатрії і дитячої гігієни», «Вікова фізіологія з основами шкільної гігієни», «Долікарська медична допомога з основами тактичної медицини». Вивчення зазначених освітніх компонентів має вагомe значення в сучасних умовах погіршення здоров'я дитячого населення та воєнного стану в Україні. Змістовне наповнення зазначених освітніх компонентів свідчить про формування здоров'язбережувальної та життєвонеобхідних компетенцій, спрямованих на збереження життя, безпеку і здоров'я дітей в освітніх закладах. В умовах воєнного стану в Україні виникає необхідність у формуванні знань і практичних навичок із долікарської медичної допомоги з основами тактичної медицини, які необхідні всім фахівцям немедичних спеціальностей.

Перспективи подальших досліджень полягатимуть у порівнянні знань і практичних навичок із основ медичних знань і надання долікарської медичної допомоги при надзвичайних станах і ситуаціях у здобувачів вищої освіти немедичних спеціальностей.

Література:

1. Ahmer Z., Moin D., Khalil A., Akram A., Obaid E., & Jawaid H. Knowledge, attitude and practices of first aid among non-medical students of Karachi University. *Liaquat Natl J Prim Care*, 2020, 2, 22-28. URL: <https://journals.lnh.edu.pk/lnjpc/pdf/110fa617-b63c-4b3e-8e7e-f6466aa6f5f8.pdf>
2. Basuhail S., Al Hammad B. K., Aldhafeeri B. G., Alquhayz M. F., Alqahtani M. S., Alkharboush H. F., & Al Turki Y. A. Knowledge and management of first-aid skills between medical and non-medical students at King Saud University. *Journal of Family Medicine and Primary Care*. 2022, 11(12), pp. 7635-7639. https://doi.org/10.4103/jfmpe.jfmpe_773_22
3. Hussain Z., Yaseen G., Ahmed M. I., Muddassar M., Ishaq M., & Ali M. M. Original Articles AWARENESS OF PRE-HOSPITAL FIRST AID AMONG MULTIDISCIPLINARY UNIVERSITY STUDENTS: AN ANALYSIS. *Journal of Akhtar Saeed Medical & Dental College*, 2021, 3(2), 74-80. URL: <https://amdc.edu.pk/Ojs/ojs-3.3/index.php/jamdc/article/view/103>

4. Riaz R., Riaz L., Khan J., Baloch M. Survey on knowledge of first aid management of burns amongst medical and non-medical students in Karachi, Pakistan: Need for an educational intervention? Cureus, 2020. 12:e6674. <https://doi.org/10.7759/cureus.6674>
5. Баштан С.О., Гвоздій С.П., Пенів В.В. Основи медичних знань: Практикум для студентів педагогічних спеціальностей денної та заочної форм навчання. Одеса: Одес. Нац. Ун-т ім. І. І. Мечникова. 2019. 88 с.
6. Білоус, Т. Л. Долікарська допомога: навч. посіб. Суми: «Мрія», 2020. 148 с. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/items/b58957d0-2d91-47ab-8820-ffa82fecc563>
7. Бурденюк Р.В., Гвоздій С.П. Медицина катастроф та медико-санітарна підготовка: Практикум для студентів природничих спеціальностей денної та заочної форм навчання. Одеса: Одес. Нац. Ун-т ім. І. І. Мечникова, 2020. 104 с. URL: <https://dspace.onu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/8dfd3dd8-e211-4b79-af68-3811939e87a4/content>
8. Бурденюк Р.В., Гвоздій С.П. Основи медичних знань та перша долікарська допомога: Курс лекцій для здобувачів вищої освіти немедичних спеціальностей денної та заочної форм навчання. Одеса, ОНУ, 2021. 156 с.
9. Вайда Т. С. Долікарська допомога: навч. посіб. Херсон: ОЛДІ-ПЛЮС, 2019. 874 с. URL: <https://dspace.oduvs.edu.ua/server/api/core/bitstreams/1646e77d-4610-4dc6-9ed5-f4f6a3e12d20/content>
10. Вивчення ефективності навчання студентів основ безпеки та здоров'я на засадах 5 суб'єкт-суб'єктної взаємодії: Монографія / Гвоздій С.П., Пенів В.В., Баштан С.О., Поліщук Л.М. та ін. Одеса: Одеський національний університет, 2021. 345 с.
11. Гудзевич Л.С. Медико-соціальне обґрунтування особливостей навчання підлітків та студентів домедичній допомозі актуальні питання сучасної біологічної науки та методики її викладання. С. 110-124. URL: <https://library.vspu.net/jspui/bitstream/123456789/8843/1/%d0%93%d1%83%d0%b4%d0%b7%d0%b5%d0%b2%d0%b8%d1%87.pdf>
12. Гудзевич Л.С., Прокопенко Я.С. Особливості навчання студентів домедичної допомоги. Зб. наук. праць XVI Міжнар. наук.-практ. конф. молодих вчених, курсантів та студентів. Львів: ЛДУ БЖД, 2021. С. 373-375.
13. Демянчук М. Методика інноватизації викладання дисципліни «долікарська медична допомога» у процесі професійної підготовки майбутніх бакалаврів фізичної реабілітації в Медичній академії. *Перспективи та інновації науки*. 2022. № 7(12). С. 565-574. [https://doi.org/10.52058/2786-4952-2022-7\(12\)-565-574](https://doi.org/10.52058/2786-4952-2022-7(12)-565-574)
14. Деякі питання підвищення кваліфікації педагогічних працівників. Наказ МОН України №64 від 21 січня 2022 р. URL: https://osvita.ua/legislation/Ser_osv/85523/
15. Долікарська медична допомога: Навчальний посібник / Укладачі: Ляшевич А.М., Лупаїна І.С., Гарлінська А.М., Левчук Л.І. Житомир: Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2021. 224 с. URL: <http://eprints.zu.edu.ua/32537/1/dolikarska.pdf>
16. Домедична допомога на місці події : практичний посібник / П. Б. Волянський, А. М. Гринзовський, С. О. Гур'єв та ін. ; за заг. ред. д.н.держ.упр., професора П. Б. Волянського та д.мед.н., професора С. О. Гур'єва. Херсон : Видавничий дім «Гельветика», 2020. 224 с. URL: <https://dsns.gov.ua/upload/9/5/7/9/2020-5-19-112-posibnik.pdf>
17. Домедична допомога при невідкладних станах: навч. посібник / Укладачі: Калиниченко І. О., Латіна Г. О., Кравченко А. І., Заїкіна Г. Л. Суми: Вид-во СумДПУ імені А. С. Макаренка, 2023. 472 с. URL: <https://repository.sspu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/8673be4c-54b9-426e-b5bc-4cc47dd7787d/content>
18. ДП «Український медичний центр безпеки дорожнього руху та інформаційних технологій». Програма підготовки «Знаємо. Діємо». URL: <https://www.umcbdr.co.ua/programi-navchannya/>

19. Здоров'я дітей і молоді: безпекові та психолого-педагогічні аспекти : колективна монографія / за заг. ред. Н. І. Коцур, упоряд. Л. П. Товкун. Вип. 2. Переяслав-Хмельницький (Київ. обл.) : Домбровська Я. М., 2019. 302 с.

20. Здоров'я дітей і молоді: безпекові та психолого-педагогічні аспекти : колективна монографія / за заг. ред. Н. І. Коцур, упоряд. Л. П. Товкун. Вип. 3. Warszawa, 2020. 336 р.

21. Здоров'я дітей та підлітків: психолого-педагогічні аспекти. Колективна монографія (у 2 ч.) / за заг. ред. Н. І. Коцур, упоряд. Л. П. Товкун. Переяслав (Київ.обл.): Домбровська Я. М., 2021. Вип. 4. Ч. I. 402 с.

22. Здоров'я дітей та підлітків: психолого-педагогічні аспекти. Колективна монографія (у 2 ч.) / за заг. ред. Н. І. Коцур, упоряд. Л. П. Товкун. Переяслав (Київ.обл.): Домбровська Я. М., 2021. Вип. 4. Ч. II. 408 с.

23. Здоров'я учнівської та студентської молоді: безпекові та психолого-педагогічні аспекти. Колективна монографія / за заг. ред. Н. І. Коцур, упоряд. Л. П. Товкун. Переяслав(Київ.обл.): Домбровська Я. М., 2022. Вип. 5. 488 с.

24. Здоров'я учнівської та студентської молоді: безпекові та психолого-педагогічні аспекти. Колективна монографія / за заг. ред. Н. І. Коцур, упоряд. Л. П. Товкун. Переяслав(Київ.обл.): Домбровська Я. М., 2024. Вип. 6. 314 с.

25. Здоров'язбережувальні технології в освітньому середовищі: колективна монографія / за заг. ред. Л. М. Рибалко. Тернопіль: Осадца В. М., 2019. 400 с.

26. Зюзь В. М., Бабич Т. М., Балухтіна В. В. Навчання студентів основам надання першої медичної допомоги. *Науковий часопис НПУ імені М.П. Драгоманова*. 2020. №3 (123). С.66-70. [https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series15.2020.3\(123\).13](https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series15.2020.3(123).13).

27. Коцур Н. І. Анатомія і фізіологія дитячого організму: Навчальний посібник. Переяслав, 2022. 240 с.

28. Коцур Н. І., Товкун Л. П., Козубенко Ю. Л. Долікарська медична допомога з основами тактичної медицини: Навчально-методичний посібник. Переяслав (Київ.обл.): Домбровська Я. М., 2023. 370 с.

29. Коцур Н.І. Основи педіатрії і гігієни дітей раннього та дошкільного віку: Навч. посіб. Переяслав, 2022. 432 с.

30. Коцур Н. І., Товкун Л. П. Основи валеології: навчально-методичний посібник. Переяслав (Київ.обл.): Домбровська Я. М., 2021. 186 с.

31. Коцур Н. І., Товкун Л. П. Основи медичних знань: навчально-методичний посібник. Переяслав (Київ.обл.): Домбровська Я. М., 2021. 194 с.

32. Коцур Н. І., Товкун Л. П., Годун Н. І., Грінченко Ю. О. Анатомія та фізіологія дитячого організму. Валеологія. Основи медичних знань. Шкільна гігієна : Навчально-методичний посібник: Переяслав-Хмельницький, 2014. 569 с.

33. Коцур Н.І., Товкун Л.П. Шкільна гігієна: навчальний посібник. Переяслав (Київ. обл.) : Домбровська Я. М., 2020. 408 с.

34. Матвієнко М., Дідковський, В. Основи домедичної допомоги як галузь знань та навчальна дисципліна вищих навчальних закладів України. *Grail of Science*. 2023. №24. С. 561-565. <https://doi.org/10.36074/grail-of-science.17.02.2023.105>

35. Моє майбутнє залежить від мене: практики здорового сьогодення у воєнних і повоєнних умовах [Електронний ресурс] : монографія / Т. М. Титаренко; Національна академія педагогічних наук України, Інститут соціальної та політичної психології. Кропивницький : Імекс-ЛТД, 2024. 130 с. URL: <https://ispp.org.ua/2024/05/07/monografiya-moye-majbutnye-zalezhit-vid-mene-praktiki-zdorovogo-sogodennya-u-voyennix-i-povoyennix-umovax-titarenko-t-m/>

36. Наказ Міністерства охорони здоров'я України «Про затвердження порядків надання домедичної допомоги особам при невідкладних станах» № 441 від 09.03.2022. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0356-22#n36>

37. Наказ МОН України №64 від 21 січня 2022 р. URL: https://osvita.ua/legislation/Ser_osv/85523/

38. Перша медична допомога в умовах війни. URL: https://prometheus.org.ua/course/course-v1:Prometheus+FAW+2022_T2

39. Сулима А.С. Методика навчання основ медичних знань та проведення санпросвітницької роботи: методичні рекомендації до проведення практичних занять. Вінниця, 2019. 40 с. URL: <https://vspu.edu.ua/faculty/sport/doc/metod10.pdf>

40. Тактична медична допомога: навички самопомочі і порятунку життя пораненим. URL: <https://nubip.edu.ua/node/111286>.

References:

1. Ahmer Z., Moin D., Khalil A., Akram A., Obaid E., & Jawaid H. Knowledge, attitude and practices of first aid among non-medical students of Karachi University. *Liaquat Natl J Prim Care*, 2020, 2, 22-28. URL: <https://journals.lnh.edu.pk/lnjpc/pdf/110fa617-b63c-4b3e-8e7e-f6466aa6f5f8.pdf>

2. Basuhail S., Al Hammad B. K., Aldhafeeri B. G., Alquhayz M. F., Alqahtani M. S., Alkharboush H. F., & Al Turki Y. A. Knowledge and management of first-aid skills between medical and non-medical students at King Saud University. *Journal of Family Medicine and Primary Care*. 2022, 11(12), pp. 7635-7639. https://doi.org/10.4103/jfmprc.jfmprc_773_22

3. Hussain Z., Yaseen G., Ahmed M. I., Muddassar M., Ishaq M., & Ali M. M. Original Articles AWARENESS OF PRE-HOSPITAL FIRST AID AMONG MULTIDISCIPLINARY UNIVERSITY STUDENTS: AN ANALYSIS. *Journal of Akhtar Saeed Medical & Dental College*, 2021, 3(2), 74–80. URL: <https://amdc.edu.pk/Ojs/ojs-3.3/index.php/jamdc/article/view/103>

4. Riaz R., Riaz L., Khan J., & Baloch M. Survey on knowledge of first aid management of burns amongst medical and non-medical students in Karachi, Pakistan: Need for an educational intervention? *Cureus*, 2020. 12:e6674. <https://doi.org/10.7759/cureus.6674>

5. Bashtan, S.O., Hvozdiy, S.P., & Pyenov, V.V. (2019). *Osnovy medychnykh znan: Praktykum dlya studentiv pedahohichnykh spetsianostey dennoyi ta zaochnoyi form navchannya [Basics of medical knowledge: Workshop for students of pedagogical specialties of full-time and part-time forms of education]*. Odesa: Odes. Nats. Un-t im. I. I. Mechnykova [in Ukrainian].

6. Bilous, T. L. (2020). *Dolikars'ka dopomoha: navch. posib. [Pre-medical care: teaching. manual]*. Sumy: «Mriya» URL: <https://dspace.univd.edu.ua/items/b58957d0-2d91-47ab-8820-ffa82fecc563> [in Ukrainian].

7. Burdeniuk, R.V., & Hvozdiy, S.P. (2020). *Medytsyna katastrof ta medyko-sanitarna pidhotovka: Praktykum dlia studentiv pryrodnychkykh spetsialnostei dennoi ta zaochnoi form navchannia [Disaster medicine and medical training: Workshop for full-time and part-time students of natural sciences]*. Odesa: Odes. Nats. Un-t im. I.I. Mechnykova. URL: <https://dspace.onu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/8dfd3dd8-e211-4b79-af68-3811939e87a4/content> [in Ukrainian].

8. Burdeniuk, R.V., & Hvozdiy, S.P. (2021). *Basics of medical knowledge and first aid: A course of lectures for students of higher education in non-medical specialties of full-time and part-time education [Basics of medical knowledge and first aid: A course of lectures for students of higher education in non-medical specialties of full-time and part-time education]*. Odesa: ONU [in Ukrainian].

9. Vaida, T. S. (2019). Dolikarska dopomoha: navch. posib. [Medical assistance: education. manual]. Kherson: OLDI-PLIuS URL: <https://dspace.oduvs.edu.ua/server/api/core/bitstreams/1646e77d-4610-4dc6-9ed5-f4f6a3e12d20/content> [in Ukrainian].

10. Vyvchennia efektyvnosti navchannia studentiv osnov bezpeky ta zdorovia na zasadakh 5 subiekt-subiektnoi vzaiemodii: Monohrafiia (2021). [Study of the effectiveness of teaching students the basics of safety and health on the basis of 5 subject-subject interaction: Monograph] / Hvozdi, S.P., Pienov, V.V., Bashtan, S.O., Polishchuk, L.M. ta in. Odesa: Odeskyi natsionalnyi universytet [in Ukrainian].

11. Hudzevych, L.S. (n.d.). Medyko-sotsialne obgruntuvannia osoblyvosti navchannia pidlitiv ta studentiv domedychnoi dopomozi aktualni pytannia suchasnoi biolohichnoi nauky ta metodyky yii vykladannia. URL: <https://library.vspu.net/jspui/bitstream/123456789/8843/1/%d0%93%d1%83%d0%b4%d0%b7%d0%b5%d0%b2%d0%b8%d1%87.pdf> [in Ukrainian].

12. Hudzevych, L.S., & Prokopenko, Ya.S. (2021). Osoblyvosti navchannia studentiv domedychnoi dopomohy [Peculiarities of training of pre-medical care students]. Zb. nauk. prats XVI Mizhnar. nauk.-prakt. konf. molodykh vchenykh, kursantiv ta studentiv. Lviv: LDU BZhD, 373-375 [in Ukrainian].

13. Demianchuk, M. (2022). Metodyka innovatyzatsii vykladannia dystsypliny «dolikarska medychna dopomoha» u protsesi profesiinoi pidhotovky maibutnikh bakalavriv fizychnoi reabilitatsii v Medychnii akademii [The method of innovating the teaching of the discipline "pre-medical medical care" in the process of professional training of future bachelors of physical rehabilitation at the Medical Academy]. Perspektyvy ta innovatsii nauky - Perspectives and innovations of science, 7 (12), 565-574. [https://doi.org/10.52058/2786-4952-2022-7\(12\)-565-574](https://doi.org/10.52058/2786-4952-2022-7(12)-565-574) [in Ukrainian].

14. Deiaki pytannia pidvyshchennia kvalifikatsii pedahohichnykh pratsivnykiv. Nakaz MON Ukrainy №64 vid 21 sichnia 2022 r. (2022). [Some issues of improving the qualifications of teaching staff. Order of the Ministry of Education and Culture of Ukraine No. 64 of January 21, 2022]. URL: https://osvita.ua/legislation/Ser_osv/85523/ [in Ukrainian].

15. Dolikarska medychna dopomoha: Navchalnyi posibnyk (2021). [Pre-medical medical care: Study guide]. Ukladachi: Liashevych, A.M., Lupaina, I.S., Harlinska, A.M., Levchuk, L.I. Zhytomyr: Vyd-vo ZhDU im. I. Franka. URL: <http://eprints.zu.edu.ua/32537/1/dolikarska.pdf> [in Ukrainian].

16. Domedychna dopomoha na misti podii : praktychnyi posibnyk (2020). [First aid at the scene: a practical guide] / P. B. Volianskyi, A. M. Hrynzovskyi, S. O. Huriev ta in. ; za zah. red. d.n.derzh.upr., profesora P. B. Volianskoho ta d.med.n., profesora S. O. Hurieva. Kherson : Vydavnychiy dim «Helvetyka», URL: <https://dsns.gov.ua/upload/9/5/7/9/2020-5-19-112-posibnik.pdf> [in Ukrainian].

17. Domedychna dopomoha pry nevidkladnykh stanakh: navch. Posibnyk (2023). [Pre-medical assistance in emergency situations: training. manual] / Ukladachi: Kalynychenko, I. O., Latina, H. O., Kravchenko, A. I., Zaikina, H. L. Sumy: Vyd-vo SumDPU imeni A. S. Makarenka/ URL: <https://repository.sspu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/8673be4c-54b9-426e-b5bc-4cc47dd7787d/content> [in Ukrainian].

18. DP «Ukrainskyi medychnyi tsentr bezpeky dorozhnoho rukhu ta informatsiinykh tekhnolohii» (n.d.) [SE "Ukrainian Medical Center for Road Traffic Safety and Information Technologies". Training program "We know. We act"]. Prohrama pidhotovky «Znaiemo. Diemo». URL: <https://www.umcbdr.co.ua/programi-navchannya/> [in Ukrainian].

19. Zdorovia ditei i molodi: bezpekovi ta psykholoho-pedahohichni aspekty : kolektyvna monohrafiia (2019). *[Health of children and youth: safety and psychological and pedagogical aspects: collective monograph]* / za zah. red. N. I. Kotsur, uporiad. L. P. Tovkun. Vyp. 2. Pereiaslav-Khmelnitskyi (Kyiv. obl.) : Dombrovska, Ya. M. [in Ukrainian].

20. Zdorovia ditei i molodi: bezpekovi ta psykholoho-pedahohichni aspekty : kolektyvna monohrafiia (2020). *[Health of children and youth: safety and psychological and pedagogical aspects: collective monograph]* / za zah. red. N. I. Kotsur, uporiad. L. P. Tovkun. Vyp. 3. Warszawa [in Ukrainian].

21. Zdorovia ditei ta pidlitkiv: psykholoho-pedahohichni aspekty (2021). *[Health of children and adolescents: psychological and pedagogical aspects]*. Kolektyvna monohrafiia (u 2 ch.) / za zah. red. N. I. Kotsur, uporiad. L. P. Tovkun. Pereiaslav (Kyiv.obl.): Dombrovska Ya. M., vyp. 4, 1 [in Ukrainian].

22. Zdorovia ditei ta pidlitkiv: psykholoho-pedahohichni aspekty (2021). *[Health of children and adolescents: psychological and pedagogical aspects]*. Kolektyvna monohrafiia (u 2 ch.) / za zah. red. N. I. Kotsur, uporiad. L. P. Tovkun. Pereiaslav (Kyiv.obl.): Dombrovska Ya. M., vyp. 4, 2 [in Ukrainian].

23. Zdorovia uchnivskoi ta studentskoi molodi: bezpekovi ta psykholoho-pedahohichni aspekty (2022). *[Health of pupils and student youth: safety and psychological and pedagogical aspects]*. Kolektyvna monohrafiia / za zah. red. N. I. Kotsur, uporiad. L. P. Tovkun. Pereiaslav (Kyiv.obl.): Dombrovska Ya. M., vyp. 5 [in Ukrainian].

24. Zdorovia uchnivskoi ta studentskoi molodi: bezpekovi ta psykholoho-pedahohichni aspekty (2024). *[Health of pupils and student youth: safety and psychological and pedagogical aspects]*. Kolektyvna monohrafiia / za zah. red. N. I. Kotsur, uporiad. L. P. Tovkun. Pereiaslav(Kyiv.obl.): Dombrovska Ya. M., vyp. 6 [in Ukrainian].

25. Zdoroviazberezhuvalni tekhnolohii v osvritnomu seredovyshchi: kolektyvna monohrafiia (2019). *[Health-saving technologies in the educational environment: a collective monograph]* /za zah. red. L. M. Rybalko. Ternopil: Osadtsa V. M. [in Ukrainian].

26. Ziuz, V. M., Babych, T. M., & Balukhtina, V. V. (2020). Navchannia studentiv osnovam nadannia pershoi medychnoi dopomohy [Teaching students the basics of first aid]. *Naukovyi chasopys NPU imeni M.P. Drahomanova – Scientific journal of the National Pedagogical University named after M.P. Drahomanova*, 3(123), 66-70 [https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series15.2020.3\(123\).13](https://doi.org/10.31392/NPU-nc.series15.2020.3(123).13) [in Ukrainian].

27. Kotsur, N. I. (2022). Anatomiiia i fiziolohiia dytiachoho orhanizmu: Navchalnyi posibnyk *[Anatomy and physiology of the child's body: Study guide]*. Pereiaslav [in Ukrainian].

28. Kotsur, N. I., Tovkun, L. P., & Kozubenko, Yu. L. (2023). Dolikarska medychna dopomoha z osnovamy taktychnoi medytsyny: Navchalno-metodychnyi posibnyk *[Pre-medical medical care with the basics of tactical medicine: Educational and methodological manual]*. Pereiaslav (Kyiv.obl.): Dombrovska Ya. M. [in Ukrainian].

29. Kotsur, N.I. (2022). Osnovy pediatrii i hihiieny ditei rannoho ta doshkilnoho viku: Navch. posib. *[Basics of pediatrics and hygiene of children of early and preschool age: Education. manual]*. Pereiaslav [in Ukrainian].

30. Kotsur, N. I., & Tovkun, L. P. (2021). Osnovy valeolohii: navchalno-metodychnyi posibnyk *[Fundamentals of valeology: educational and methodological manual]*. Pereiaslav (Kyiv.obl.): Dombrovska Ya. M. [in Ukrainian].

31. Kotsur, N. I., & Tovkun, L. P. (2021). Osnovy medychnykh znan: navchalno-metodychnyi posibnyk *[Basics of medical knowledge: educational and methodological manual]*. Pereiaslav (Kyiv.obl.): Dombrovska Ya. M. [in Ukrainian].

32. Kotsur, N. I., Tovkun, L. P., Hodun, N. I., & Hrinenko, Yu. O. (2014). Anatomiiia ta fiziologiiia dytiachoho orhanizmu. Valeologiiia. Osnovy medychnykh znan. Shkilna hihiiena : Navchalno-metodychnyi posibnyk [*Anatomy and physiology of the child's body. Valeology. Basics of medical knowledge. School hygiene: Teaching and methodical manual*]. Pereiaslav-Khmelnitskyi [in Ukrainian].

33. Kotsur, N. I., & Tovkun, L. P. (2020). Shkilna hihiiena: navchalnyi posibnyk [*School hygiene: study guide*]. Pereiaslav (Kyiv. obl.) : Dombrovska Ya. M. [in Ukrainian].

34. Matviienko, M., & Didkovskyi, V. (2023). Osnovy domedychnoi dopomohy yak haluz znan ta navchalna dystsyplina vyshchykh navchalnykh zakladiv Ukrainy [Basics of pre-medical care as a field of knowledge and educational discipline of higher educational institutions of Ukraine]. *Grail of Science*, 24, 561-565. <https://doi.org/10.36074/grail-of-science.17.02.2023.105> [in Ukrainian].

35. Moie maibutnie zalezhyt vid mene: praktyky zdorovoho sohodennia voiennykh i povoiennykh umovakh: monohrafiia (2024). [*My future depends on me: healthy present practices in wartime and postwar conditions: a monograph*] / T. M. Tytarenko; Natsionalna akademiia pedahohichnykh nauk Ukrainy, Instytut sotsialnoi ta politychnoi psykholohii. Kropyvnytskyi : Imeks-LTD. URL: <https://ispp.org.ua/2024/05/07/monografiya-moye-majbutnye-zalezhit-vid-mene-praktiki-zdorovogo-sogodennya-u-voyennix-i-povoyennix-umovax-titarenko-t-m/> [in Ukrainian].

36. Nakaz Ministerstva okhorony zdorovia Ukrainy «Pro zatverdzhennia poriadkiv nadannia domedychnoi dopomohy osobam pry nevidkladnykh stanakh» № 441 vid 09.03.2022 (2022) [*Order of the Ministry of Health of Ukraine "On approval of procedures for providing pre-medical assistance to persons in emergency situations" No. 441 dated 09.03.2022*]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0356-22#n36> [in Ukrainian].

37. Nakaz MON Ukrainy №64 vid 21 sichnia 2022 r. (n.d.) (2022) [*Order of the Ministry of Education and Culture of Ukraine No. 64 of January 21, 2022*]. URL: https://osvita.ua/legislation/Ser_osv/85523/ [in Ukrainian].

38. Persha medychna dopomoha v umovakh viiny [*First medical aid in war conditions*] (n.d.). URL: https://prometheus.org.ua/course/course-v1:Prometheus+FAW+2022_T2 [in Ukrainian].

39. Sulyma, A.S. (2019). Metodyka navchannia osnov medychnykh znan ta provedennia sanprosvitnytskoi roboty: metodychni rekomendatsii do provedennia praktychnykh zaniat [*Methodology for teaching the basics of medical knowledge and conducting health education work: methodological recommendations for conducting practical classes*]. Vinnytsia. URL: <https://vspu.edu.ua/faculty/sport/doc/metod10.pdf> [in Ukrainian].

40. Taktychna medychna dopomoha: navychky samopomochi i poriatunku zhyttia poranenykh [*Tactical medical aid: self-help skills and saving the life of the wounded*] (n.d.). URL: <https://nubip.edu.ua/node/111286> [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 378.091.12: 364-051(045)

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-449-459](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-449-459)

Куліш Ірина Миколаївна кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри іноземних мов, Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького, бульвар Шевченка, 81, м. Черкаси, 18031, тел.: (047) 237-21-42, <https://orcid.org/0000-0002-5375-5429>

Трубенко Ірина Анатоліївна кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри іноземних мов, Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького, бульвар Шевченка, 81, м. Черкаси, 18031, тел.: (047) 237-21-42, <https://orcid.org/0000-0002-5375-5429>

Мартовицька Наталія Володимирівна кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри іноземних мов, Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького, бульвар Шевченка, 81, м. Черкаси, 18031, тел.: (047) 237-21-42, <https://orcid.org/0000-0002-5375-5429>

МОДУЛЬНЕ ІНТЕГРОВАНЕ НАВЧАННЯ ЗМІСТУ ТА МОВИ У ФОРМУВАННІ ІНШОМОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ПЕДАГОГІВ ПОЧАТКОВОЇ ОСВІТИ

Анотація. Стаття розглядає тему підготовки фахівців 21 століття та особливостей освітнього процесу на сучасному етапі. Стаття зосереджується на розвитку іншомовної компетентності майбутніх фахівців та можливостях дисципліни «Іноземна мова професійного спрямування», а також підходів інтегрованого навчання змісту та іноземної мови. Стаття визначає особливості навчального матеріалу на прикладі інтегрованого навчання педагогіки початкової освіти та англійської мови майбутніх педагогів початкової освіти та розробки навчального матеріалу для модуля «Primary Education in the UK» із застосуванням модульного інтегрованого навчання змісту та мови. Елементи навчального матеріалу зосереджені на оптимальному плануванні та проектуванні всіх етапів викладання/навчання та відповідних видів навчальної діяльності. В статті надаються приклади фахової та лінгвістичної складової навчального процесу із застосуванням підходу інтегрованого навчання змісту та мови. В статті звертається увага на прогнозовані труднощі студентів в процесі інтегрованого навчання змісту та іноземної мови та підбір способів скеффолдінгу, підтримки та допомоги студентам. Стаття звертає увагу на визначення системи оцінювання інтегрованого заняття.

Ключові слова: іншомовна компетентність, іноземна мова професійного спрямування, інтегроване навчання змісту та мови, навчальний матеріал, модульне інтегроване навчання змісту та мови, фахова складова, лінгвістична складова, скефолдінг, система оцінювання.

Kulish Iryna Mykolayivna Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Head of the Foreign Languages Chair, Cherkasy Bohdan Khmelnytsky National University, Shevchenko Boulevard, 81, Cherkasy, 18031, tel.: (047) 237-21-42, <https://orcid.org/0000-0002-5375-5429>

Trubenko Iryna Anatoliyivna Candidate of Philological Sciences, Associate Professor, Associate Professor of the Foreign Languages Chair, Cherkasy Bohdan Khmelnytsky National University, Shevchenko Boulevard, 81, Cherkasy, 18031, tel.: (047) 237-21-42, <https://orcid.org/0000-0002-5375-5429>

Martovytska Nataliya Volodymyrivna Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Associate Professor of the Foreign Languages Chair, Cherkasy Bohdan Khmelnytsky National University, Shevchenko Boulevard, 81, Cherkasy, 18031, tel.: (047) 237-21-42, <https://orcid.org/0000-0002-5375-5429>

MODULAR CONTENT AND LANGUAGE INTEGRATED LEARNING IN THE FORMATION OF FOREIGN LANGUAGE COMPETENCE OF FUTURE TEACHERS OF PRIMARY EDUCATION

Abstract. The article considers the problem of training specialists of the 21st century and features of the educational process at the current stage. The article focuses on the development of foreign language competence of the future specialists and the possibilities of the discipline “Professional-Oriented Foreign Language” and approaches of Content and Language Integrated Learning (CLIL). The article determines the features of the learning material on the example of integrated learning of primary education pedagogy and the English language by future teachers of primary education and the development of educational material for the module “Primary Education in the UK” using Modular CLIL. The elements of the learning materials are focused on the optimal planning and design of all stages of teaching/learning and relevant types of educational activities. The article provides examples of the professional and linguistic component of the educational process using the approach of CLIL. The article draws attention to the predicted difficulties of students in the process of CLIL and the selection of scaffolding methods, support and assistance to students. The article focuses on the determination of the assessment system of the integrated lesson.

Keywords: foreign language competence, Professional-Oriented Foreign Language, Content and Language Integrated Learning (CLIL), learning materials, Modular CLIL, professional component, linguistic component, scaffolding, assessment system.

Постановка проблеми. Підготовка професіонала 21 століття набуває все більше нових рис у сучасному світі, який характеризується швидкими змінами, орієнтацією на технології, глобалізацію та інтеграцію. Інноваційні практики, підходи, програми розробляються з метою розвитку навичок 21 століття та підготовки фахівців до успішної професійної діяльності у 21 столітті. Необхідні навички сучасного фахівця включають уміння вирішувати проблеми, будувати свої знання, ефективно спілкуватися, співпрацювати, самостійно регулювати та оцінювати свою діяльність, адаптуватися до змін та інновацій, тощо.

Серед важливих професійних та життєвих навичок значне місце у сучасному глобальному світі займає іноземна компетентність, а саме, володіння іноземною мовою професійного спрямування. Ряд дослідників відзначають необхідність зв'язку вивчення іноземної мови з майбутньою професійною діяльністю, враховуючи можливі ситуації спілкування на побутовому рівні. Таке змістове наповнення вивчення іноземної мови сприятиме мотивації студентів та інтересу до вивчення іноземної мови. Проблема підвищення мотивації безпосередньо пов'язана з проблемою вибору оптимальних підходів та методів навчання іноземній мові. Найбільшої уваги дослідники приділяють таким підходам, як комунікативний, когнітивний, функціональний, особистісно-орієнтований, який є одним з основних у сучасній особистісно-орієнтованій філософії освіти, а також проблемному методу, методі проектів та іншим.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Головною метою навчання іноземній мові є комунікативна компетентність студентів; відповідно, цілі навчання іноземній мові професійного спрямування охоплюють комунікативну компетентність майбутніх фахівців у сфері професійної діяльності. Навчальна дисципліна «Іноземна мова професійного спрямування» (ІМПС) у закладах вищої освіти має на меті розвиток навички використання іноземної мови у ситуаціях професійного спілкування. Мета дисципліни тісно пов'язана з методами та підходами до навчання, а саме, заохочення індуктивного навчання, розвиток автономії студентів, використання автентичних матеріалів, командне навчання, тощо [1].

Використання автентичних матеріалів відображає використання мови у професійному світі [2]. Іноземна мова професійного спрямування розглядається експертами як особливий методологічний підхід, який підкреслює конкретні потреби студентів і відповідне змістове наповнення дисципліни [3].

Викладачі ІМПС намагаються активувати і розширити існуючі знання студентів стосовно професійної термінології та ідентифікувати зразки і структури у відповідній професійній сфері [1, 2].

В рамках іншомовної компетентності, експерти розглядають та обговорюють різні навчальні підходи у парадигмі іноземної мови у вищій освіті, а саме [1, 3, 4]:

- О «передсесійна» ІМПС, яка передбачає підготовку студентів до майбутнього навчання змісту засобами іноземної мови;
- О «вбудована» ІМПС, яка є частиною програми іноземною мовою та спрямована на розвиток специфічних предметних та мовних навичок;
- О навчання дисципліни засобами іноземної мови, яке використовує іноземну мову як засіб навчання для певної дисципліни чи всього курсу;
- О інтегроване навчання змісту та мови у вищій освіті, яке передбачає використання іноземної мови як засіб навчання і певної дисципліни або всього курсу, і іноземної мови, а також поєднання методологій цих обох дисциплін.

Аналізуючи різні підходи, методисти і дослідники погоджуються на думці, що повний підхід інтегрованого навчання змісту та мови вимагає дуже ретельно розробленого навчального плану і програми. Такі підходи все більше застосовуються в освітніх процесах різних рівнів та різних країн, як пілотні проекти або експериментальне навчання. В той же час, більш реалістичною моделлю для вищої освіти вважається комбінація іноземної мови професійного спрямування та викладання всіх дисциплін або ряду дисциплін іноземною мовою [1].

В цьому контексті методисти та дослідники виокремлюють також модульне інтегроване навчання змісту та мови. Цей підхід передбачає навчання змісту та мови засобами іноземної мови за більш короткий період часу та охоплює такі умови:

- О найкраще підходять для модульного інтегрованого навчання викладачі з подвійною кваліфікацією (наприклад, у німецько-мовних країнах вчителі мають переважно подвійну кваліфікацію);
- О якщо викладач є фахівцем з іноземної мови, то важливо для нього мати певну компетентність з інтегрованого предмету;
- О якщо викладач є фахівцем з інтегрованого предмету. То важливо мати лінгвістичну компетентність;
- О лінгвістична компетентність студентів має бути достатньою для сприйняття предметного змісту засобами іноземної мови [4].

У ситуації модульного інтегрованого навчання завдання освітнього процесу охоплюють розвиток розуміння студентами важливості іноземної мови у сприйнятті предметного змісту та мотивації студентів щодо

вивчення іноземної мови. І ці завдання є аспектом іноземної мови професійного спрямування. Таким чином, модульне інтегроване навчання змісту та мови є корисною концепцією для реалізації ідеї інтегрованого навчання змісту та мови в цілому та може служити певним переходом між традиційним навчанням мови та регулярного інтегрованого навчання змісту та мови.

Стосовно методологічних і психологічних аспектів інтегрованого навчання дослідники визнають, що вивчення іноземної мови у закладах вищої освіти має труднощі, пов'язані з недостатньою мотивацією студентів, ентузіазмом та зацікавленістю. Іноземна мова професійного спрямування має потенціал покращити ситуацію, оскільки пов'язує мову з майбутнім фахом студентів, а інтегроване навчання змісту та мови поєднує ці процеси на практиці. Більше того, іноземна мова професійного спрямування готує студентів до інтегрованого навчання, оскільки забезпечує необхідними термінологічними лексичними навичками, необхідними навичками читання змісту фахового спрямування, продуктивними навичками, оскільки великого значення набувають навички письма. Крім цього, можливість використання рідної мови, яка допускається в інтегрованому навчанні, сприяє різносторонньому та інтегрованому погляду на контекст.

Оскільки інтегроване навчання є підходом, який не розроблявся спочатку в теорії, а походить зі щоденної навчальної практики, практичні аспекти надзвичайно важливі та різняться в залежності від ситуації, від інтегрованого предмету, від індивідуальних можливостей викладачів і студентів, від закладу освіти, тощо. Навчальний матеріал в процесі застосування інтегрованого навчання сприяє створенню навчального середовища, в якому студенти вивчають і зміст, і мову одночасно. Оскільки перед студентами в такому випадку стоять більш складні завдання, саме навчальний матеріал виступає засобом скеффолдінгу (підтримки та допомоги) студентів. Дослідники [5] пропонують певні принципи для створення якісного навчального матеріалу для освітнього процесу, використовуючи інтегроване навчання:

- чіткість навчальних намірів і процесу (мова, зміст, навчальні навички);
- систематична допомога в оволодінні академічною мовою;
- сприяння самостійності студентів та розвитку навчальних навичок;
- різні форми оцінювання та самооцінювання;
- створення безпечного освітнього середовища;
- сприяння співпраці;
- пошук шляхів використання автентичної мови;
- сприяння критичному мисленню;

О широке використання скеффолдінгу (підтримки і допомоги студентів);

О сприяння змістовності освітнього процесу.

Таким чином, інтегроване навчання змісту і мови у вищій освіті має свої особливості, які передбачають активне залучення студентів в освітній процес, інтерактивні методи викладання та навчання.

Метою нашого дослідження було визначення особливостей навчального матеріалу на прикладі інтегрованого навчання педагогіки початкової освіти та англійської мови майбутніх педагогів початкової освіти та розробка навчального матеріалу для модуля «Primary Education in the UK» із застосуванням модульного інтегрованого навчання змісту та мови. Для досягнення мети ми повинні виконати наступні завдання: вивчити освітньо-кваліфікаційну програму «Початкова освіта» та розробити навчальні матеріали на основі автентичних матеріалів, враховуючи мету та характеристику освітньої програми.

Виклад основного матеріалу дослідження. Планування і розробка навчальних матеріалів для інтегрованого навчання змісту та мови повинно: 1) забезпечити реалізацію різних підходів до введення та розгляду раніше відомих і нових (студентам) педагогічних понять, фактів і методів; 2) урахувати та поєднувати закономірності сприймання та засвоєння педагогічного змісту та закономірності формування іншомовної компетентності через аудіювання, читання, усне та письмове мовлення; 3) реалізовувати нові тренди у викладанні/навчанні, спричинені сучасними глобальними процесами та стрімкими змінами в сучасному суспільстві [6].

Елементи навчального матеріалу зосереджені на оптимальному плануванні та проектуванні всіх етапів викладання/навчання та відповідних видів навчальної діяльності. Однією з основних структур навчальних матеріалів для інтегрованого навчання є робоча програма [6]. Робоча програма відображає як основні результати навчання педагогіки початкової освіти, так і лінгвістичні результати програми навчання. Це характерна риса програми інтегрованого навчання у порівнянні з програмами інших дисциплін. У програмі зазначається, що курс спрямований на формування загальних і спеціальних компетентностей фахівців відповідних спеціальностей, а саме формування вміння оперувати поняттями, педагогічними фактами та способами педагогічної діяльності, продемонструвати володіння основними та спеціальними педагогічними методами українською та англійською мовами. Лінгвістичний компонент курсу спрямований на оволодіння студентами навичками усного та письмового спілкування українською та англійською мовами для вирішення педагогічних завдань та реалізації міжособистісної та міжкультурної взаємодії.

Оскільки модульне інтегроване навчання охоплює один змістовий модуль, розглянемо його на прикладі особливостей початкової освіти Великобританії та реалізації через такі види діяльності, як аудіювання, читання, відтворення та застосування навчального матеріалу на практиці усно та письмово українською та англійською мовами.

Змістове наповнення модуля охоплює такі теми для навчання та обговорення засобами англійської мови:

- o “Primary Education in the UK”,
- o “State/Public Primary Schools and Inclusive Education”,
- o “Quality of Education”,
- o “Extracurricular Activities”,
- o “The pros and cons of state primary schools in the UK”.

Кожна тема розрахована на 6 годин академічного часу, що в сумі складає 30 годин модуля аудиторних занять [7]. Кожен урок містить основні та додаткові автентичні тексти та систему вправ, розроблених авторами, які охоплюють різні види мовленнєвої діяльності.

Ми передбачаємо наступні очікувані результати модульного інтегрованого навчання [8] (Див.Табл.1).

Таблиця 1.

Педагогічні та лінгвістичні компоненти очікуваних результатів

Педагогічний компонент очікуваних результатів	Лінгвістичний компонент очікуваних результатів
Студент формулює визначення, надає приклади основних педагогічних понять	Студент розуміє значення термінів та слів лексичного мінімуму англійською мовою
Студент розуміє структуру освітньої системи Великобританії та особливості початкової освіти країни	Студент утворює нові слова, використовуючи відомі афікси англійської мови
Студент аналізує і порівнює державну та приватну систему початкової освіти країни	Студент відтворює, перефразовує, утворює самостійно речення різних структурних типів англійською мовою
Студент визначає особливості інклюзивної освіти країни	Студент диференціює різні граматичні структури англійської мови
Студент аналізує якість освіти Великобританії та стандарт початкової освіти країни	Студент розуміє, аналізує, відтворює прочитаний та почутий матеріал англійською мовою
Студент визначає позашкільну діяльність та порівнює особливості позашкільної початкової освіти	Студент використовує професійні та міждисциплінарні знання у мовленнєвій діяльності англійською мовою
Студент аналізує переваги та недоліки державної початкової освіти Великобританії	Студент приєднується до обговорення проблем фахового спрямування засобами англійської мови

Таким чином, інтегроване навчання передбачає інтеграцію очікуваних результатів освітнього процесу.

Досягненню очікуваних результатів сприяє система розроблених вправ та завдань різних типів. Перша група вправ та завдань має сприяти оволодінню педагогічної термінології англійською мовою. Друга група спрямована на розуміння прочитаних та почутих тверджень педагогічного змісту засобами англійської мови. Третя група має на меті відтворення прочитаного та почутого матеріалу та формулювання власного твердження засобами англійської мови. Всі типи вправ та завдань носять інтегрований характер та мають дві складових: змістову (фахову) та лінгвістичну.

Підготовка конкретного заняття модульного інтегрованого навчання буде включати декілька основних кроків [9]:

- визначення термінологічного та лексичного наповнення теми
- визначення організаційних форм освітнього процесу
- визначення системи оцінювання

Стосовно планування інтегрованого заняття визначаємо дві складові: фахову й лінгвістичну та, відповідно, два види навчальної діяльності (на прикладі одного навчального заняття) (Див. Табл. 2)

Таблиця 2.

Фахова та лінгвістична складові інтегрованого навчання

Фахова складова інтегрованого заняття	Лінгвістична складова інтегрованого заняття
Translate the following English terms into Ukrainian	Find the English equivalents of the following Ukrainian words and word-combinations
Match the notions and their definitions	Find the synonyms/antonyms to the following verbs/nouns
Agree or disagree with the following statements	Complete the sentences with the following phrases
Look through the advertisement and say what the main principles of these schools are	Read the text and put 3 questions for the group discussion
Read the paragraph and determine the specific features of Steiner Waldorf schools	Read the advertisement and find 3 mistakes in spelling
Look at the slide and discuss advantages and disadvantages of Waldorf Schools	Read the sentences and find 3 Grammar mistakes
Listen to the radio programme and say what do you know about international schools in the UK	Listen to the radio programme and say what a person needs to be a teacher

Введення педагогічного контексту англійською мовою з боку лінгвістичної складової ґрунтується на попередніх знаннях студентів англійської мови загального та професійного спрямування та полягає у сприйнятті

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

усного (аудіювання) та писемного (читання) мовлення. Визначальні риси аудіювання та читання:

- це рецептивні види мовленнєвої діяльності, що спрямовані на сприйняття інформації, та полягають в одночасному сприйнятті та розумінні почутого (аудіювання) та написаного (читання);
- форма перебігу – внутрішня, яка базується на сформованому умінні розуміти почуте (аудіювання) та написане (читання);
- предметом є чужа думка, яка закодована у графічному тесту або аудіотексті, яку слід розпізнати;
- продуктом є умовивід;
- результатом є розуміння сприйнятого на слух чи під час читання смислового змісту та власна мовленнєва і немовленнєва поведінка.

Враховуючи властивості цих видів мовленнєвої діяльності, ми можемо спрогнозувати труднощі студентів та підібрати способи скефолдінгу, тобто, полегшення сприйняття фахового контексту засобами англійської мови. Перш за все, успішність сприйняття нового педагогічного матеріалу англійською мовою залежить від самого студента, а саме, від рівня розвитку мовленнєвого слуху, пам'яті, уваги, інтересу, тощо), тобто, від індивідуально-психологічних особливостей студента. По-друге, успішність сприйняття і розуміння залежить від самого педагогічного тексту (інформації) та способу його подачі.

Тому, вважаємо, що способи скефолдінгу на даному етапі формування та розвитку умінь та навичок аудіювання та читання будуть включати:

- prior knowledge (починати навчальний процес з попередніх лінгвістичних знань студентів та використовувати їх як базу для сприйняття та розуміння нового навчального матеріалу);
- pre-teach vocabulary (введення нових лексичних одиниць у педагогічному контексті);
- visual aids (використання наочностей, які полегшують сприйняття та розуміння нового педагогічного змісту);
- pauses, questions, reviews (супроводження введення нового педагогічного змісту паузами для осмислення, запитаннями для контролю розуміння, повторенням для контролю сприйняття).

Щодо організаційних форм організації навчального процесу інтегрованого навчання індивідуальна робота є необхідним аспектом, який враховує різний рівень базовою підготовки студента як з фахових дисциплін, так і з іноземної мови загального та професійного спрямування. Поєднання роботи у парах, міні-групах та групах надає можливість розвитку навичок командної роботи, співпраці, ефективного спілкування вирішення проблем [10].

Визначення системи оцінювання інтегрованого заняття передбачає гнучку систему, яка зможе оцінювати як предметне виконання завдання

(педагогічний зміст, в даному випадку), так і лінгвістичну складову, тобто, відповідне використання англійської мови для виконання завдання. Отже, загальний бал за заняття може включати дві оцінки або продуманий розподіл балів.

Висновки. Таким чином, одним з аспектів сприяння іншомовної компетентності майбутніх педагогів початкової освіти є модульне інтегроване навчання. Цей підхід передбачає навчання змісту та мови засобами іноземної мови за більш короткий період часу, протягом одного модуля. Очікувані результати, як і змістове наповнення навчального процесу складається з двох складових: фахової та лінгвістичної. Важливим аспектом інтегрованого навчання є підбір засобів скеффолдінгу. Важливим організаційним аспектом інтегрованого навчання є індивідуальна робота, а також робота і парах та групах. Система оцінювання, як і всі інші складові інтегрованого навчання передбачає врахування двох сторін навчального процесу, а саме, фахової і лінгвістичної.

Метою подальших досліджень вбачаємо розвиток наступних етапів планування інтегрованого навчання змісту та іноземної мови з метою підвищення іншомовної компетентності майбутніх фахівців.

Література:

1. Schmidt-Unterberger B. The English-medium paradigm: a conceptualisation of English-medium teaching in higher education. *International Journal of bilingual Education and Bilingualism*. Volume 21. Issue 5. 2018. Retrieved from: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/13670050.2018.1491949>
2. Dudley-Evans, T., and M. St. John. 1998. *Developments in ESP: A Multi-disciplinary Approach*. Cambridge: Cambridge University Press.
3. Hyland, K. (1999). English for Specific Purposes 19(3): 297-300 DEVELOPMENTS IN ENGLISH FOR SPECIFIC PURPOSES: A MULTI-DISCIPLINARY APPROACH Tony Dudley-Evans and Maggie-Jo St John. Cambridge: CUP, 1998, 301 pp. Reviewed by Ken Hyland. Retrieved from: https://www.academia.edu/22895053/Developments_in_English_for_specific_purposes_a_multi_disciplinary_approach.
4. *Handbook of Foreign Language Communication and Learning*. Edited by: Karlfried Knapp and Barbara Seidlhofer Together with: Henry Widdowson. Volume 6 in the series *Handbooks of Applied Linguistics [HAL]* <https://doi.org/10.1515/9783110214246>.
5. Mehisto P. Criteria for producing CLI learning material // *Encuentro* 21, 2012, ISSN 1989-0796, pp. 15-33.
6. Tarasenkova N., Akulenko I, Kulish I., Nekoz I. Instructional design of Mathematics and Language Integrated Learning (MLIL) for future Mathematics teachers. *Educação & Formação*, 2022. Retrieved from: https://www.researchgate.net/publication/362660400_Instructional_design_of_mathematics_and_language_integrated_learning_MLIL_for_future_Mathematics_teachers.
7. English for Future Primary School Teachers: Навчальний посібник для майбутніх педагогів початкової освіти. Укладачі: Куліш І.М., Глущенко А.В. – Черкаси, 2024. – 50 с.
8. Tarasenkova, N., Akulenko, I., Kulish, I., & Nekoz, I. (2020). Preconditions and Preparatory Steps of Implementing CLIL for Future Mathematics Teachers. *Universal Journal of Educational Research*, 8(3), 971-982. Retrieved from: <https://www.hrpub.org/download/20200229/UJER32-19514908.pdf> (accessed September 2021).

9. Куліш І.М., Королук Г.О., Некоз І.В. До проблеми підготовчого етапу інтегрованого навчання фізичної реабілітації та англійської мови майбутніми реабілітологами Мовна особистість: лінгвістика і лінгводидактика / МОН України, Київський націон. лінгвістичний ун-т., Черкаський націон. ун-т. ім. Б. Хмельницького. – Київ-Черкаси : вид-во ФОП Гордієнко Є.І., 2020. – С. 314-319.

10. Куліш І.М., Некоз І.В. Співпраця як необхідна навичка 21-го століття в контексті вивчення іноземної мови професійного спрямування. *«Перспективи та інновації науки»* (Серія «Педагогіка», Серія «Психологія», Серія «Медицина»): журнал. 2022. № 2(7) 2022. С. 405-418.

References:

1. Schmidt-Unterberger B. (2018) The English-medium paradigm: a conceptualisation of English-medium teaching in higher education. *International Journal of bilingual Education and Bilingualism*. Volume 21. Issue 5. Retrieved from: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/13670050.2018.1491949> [in English]

2. Dudley-Evans, T., and M. St. John. (1998). *Developments in ESP: A Multi-disciplinary Approach*. Cambridge: Cambridge University Press. [in English]

3. Hyland, K. (1999). English for Specific Purposes 19(3): 297-300 DEVELOPMENTS IN ENGLISH FOR SPECIFIC PURPOSES: A MULTI-DISCIPLINARY APPROACH Tony Dudley-Evans and Maggie-Jo St John. Cambridge: CUP, 1998, 301 pp. Reviewed by Ken Hyland. Retrieved from: https://www.academia.edu/22895053/Developments_in_English_for_specific_purposes_a_multi_disciplinary_approach. [in English]

4. *Handbook of Foreign Language Communication and Learning*. Edited by: Karlfried Knapp and Barbara Seidlhofer Together with: Henry Widdowson. Volume 6 in the series *Handbooks of Applied Linguistics [HAL]* <https://doi.org/10.1515/9783110214246>. [in English]

5. Mehisto P. (2012) Criteria for producing CLI learning material // *Encuentro* 21. ISSN 1989-0796, pp. 15-33. [in English]

6. Tarasenkova N., Akulenko I, Kulish I., Nekoz I. (2022) Instructional design of Mathematics and Language Integrated Learning (MLIL) for future Mathematics teachers. *Educação & Formação*, 2022. Retrieved from: https://www.researchgate.net/publication/362660400_Instructional_design_of_mathematics_and_language_integrated_learning_MLIL_for_future_Mathematics_teachers. [in English]

7. *English for Future Primary School Teachers: Textbook for future teachers of primary education*. Ed.by: Kulish I., Hlushchenko A. – Cherkasy, 2024. – 50 p. [in English]

8. Tarasenkova, N., Akulenko, I., Kulish, I., & Nekoz, I. (2020). Preconditions and Preparatory Steps of Implementing CLIL for Future Mathematics Teachers. *Universal Journal of Educational Research*, 8(3), 971-982. Retrieved from: <https://www.hrpub.org/download/20200229/UJER32-19514908.pdf> [in English]

9. Kulish I.M., Koroliuk H.O., Nekoz S.V. (2020) *Do problemy pidhotovchoho etapu intehrovanoho navchannia fizychnoi reabilitatsii ta anhliiskoi mowy maibutnimy reabilitolohamy. [To the Problem of Preparatory Stage of Integrated Learning of Physical Rehabilitation and English by the Future Rehabilitators]*. *Movna osobystist: linhvistyka i linhvodydaktyka* – Kyiv – Cherkasy: Vydavnytstvo FOP Hordienko Ye.I. S. 314-319. [in Ukrainian].

10. Kulish I.M., Nekoz I.V. (2020) *Spivpratsia yak neobhidna navychka 21-ho stolittia v konteksti vyvchennia snjzemnoi mowy profesiinoho spriamuvannia [Collaboration as a Necessary skill of the 21st century in the Context of Learning Professional-Oriented Foreign Language]*. *Perspektyvy ta innovatsii nauky* (Seria "iPedahohika", Seriia "Psyholohiia", Seriia "Mediciina": zhurnal. № 2(7) 2022. S. 405-418.

УДК 331.5

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-460-473](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-460-473)

Кулішов Володимир Сергійович кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри педагогіки, психології та менеджменту Білоцерківського інституту неперервної професійної освіти ДЗВО «Університет менеджменту освіти» Національної академії педагогічних наук України, вул. Леваневського, буд. 52/4, м. Біла Церква, 09100, тел.: (099) 048-01-02, <https://orcid.org/0000-0003-3262-796X>

Пахомов Ілля Володимирович старший викладач кафедри педагогіки, психології та менеджменту Білоцерківського інституту неперервної професійної освіти ДЗВО «Університет менеджменту освіти» Національної академії педагогічних наук України, вул. Леваневського, буд. 52/4, м. Біла Церква, 09100, тел.: (099) 415-80-40, <https://orcid.org/0000-0002-6101-9384>

ПІДГОТОВКА ОСВІТНІХ ЛІДЕРІВ ВІДПОВІДНО ДО ВИМОГ РИНКУ ПРАЦІ

Анотація. У статті розкрито сутність процесу формування професійних компетентностей освітніх лідерів під час здобуття ними вищої освіти за освітньою програмою «Управління навчальним закладом» у Білоцерківському інституті неперервної професійної освіти. Аналіз ринку праці щодо кількості актуальних вакансій на посади освітніх управлінців (директорів та їх заступників закладів дошкільної, позашкільної, загальної середньої освіти, професійної (професійно-технічної), фахової передвищої та вищої освіти) свідчить про їх незначну кількість, але аналіз ринку праці передбачає також аналіз потенційних посад, які ще не є вакантними, але можуть ними стати. Для цього проаналізовано кількість посад директорів та їх заступників закладів дошкільної, позашкільної, загальної середньої освіти, професійної (професійно-технічної), фахової передвищої, післядипломної та вищої освіти згідно даних Міністерства освіти і науки України. З'ясовано, що загальна кількість потенційних вакансій освітніх управлінців в системі Міністерств освіти і науки України становить понад 61 тис., тому постає необхідність їх підготовки в закладах вищої освіти. Окреслено педагогічні аспекти формування їх лідерських компетентностей під час освітнього процесу. Визначено, що метою освітньої програми «Управління навчальним закладом» у Білоцерківському інституті неперервної професійної освіти є підготовка менеджерів освіти нового покоління, які зможуть успішно

керувати освітнім процесом в умовах сучасного освітнього середовища. Вона включає такі компоненти, як: теоретичні знання з управління, здатність до аналізу і прийняття рішень, комунікаційні навички, знання про сучасні технології управління та навчальні інновації. Зроблено висновки, що у Білоцерківському інституті неперервної професійної освіти створені сприятливі психолого-педагогічні умови, які дозволяють формувати особистість освітніх лідерів, здатних рухатися в напрямку динамічних і швидких змін у сфері освіти.

Ключові слова: освітнє лідерство, заклади освіти, освітня програма «Управління навчальним закладом», особистість освітнього лідера.

Kulishov Volodymyr Serhiyovych Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Head of the Department of Pedagogy, Psychology and Management of the Bila Tserkva Institute of Continuing Professional Education of the State Institution of Higher Education "University of Education Management" of the National Academy of Pedagogical Sciences of Ukraine, St. Levanevsky, build. 52/4, Bila Tserkva, 09100, tel.: (099) 048-01-02, <https://orcid.org/0000-0003-3262-796X>

Pakhomov Ilya Volodymyrovych senior lecturer of the Department of Pedagogy, Psychology and Management of the Bila Tserkva Institute of Continuing Professional Education of the State Institution of Higher Education "University of Education Management" of the National Academy of Pedagogical Sciences of Ukraine, St. Levanevsky, build. 52/4, Bila Tserkva, 09100, tel.: (099) 415-80-40, <https://orcid.org/0000-0002-6101-9384>

TRAINING OF EDUCATIONAL LEADERS ACCORDING TO LABOR MARKET REQUIREMENTS

Abstract. The article reveals the essence of the process of formation of professional competences of educational leaders during their higher education in the educational program "Educational Institution Management" at the Bila Tserkva Institute of Continuing Professional Education. The analysis of the labor market regarding the number of actual vacancies for the positions of educational managers (directors and their deputies of institutions of preschool, after-school, general secondary education, professional (vocational and technical), professional pre-higher and higher education) indicates their insignificant number, but the analysis of the labor market also provides analysis of potential positions that are not yet vacant, but may become vacant. For this purpose, the number of positions of directors and their deputies of preschool, after-school, general secondary education,

professional (vocational-technical), professional pre-university, postgraduate and higher education institutions was analyzed according to the data of the Ministry of Education and Science of Ukraine. It was found that the total number of potential vacancies for educational managers in the system of the Ministries of Education and Science of Ukraine is more than 61,000, therefore there is a need for their training in higher education institutions. Pedagogical aspects of the formation of their leadership competencies during the educational process are outlined. It was determined that the purpose of the educational program "Educational Institution Management" is to train new generation education managers who will be able to successfully manage the educational process in the conditions of a modern educational environment. It includes such components as: theoretical knowledge of management, the ability to analyze and make decisions, communication skills, knowledge of modern management technologies and educational innovations. It was concluded that favorable psychological and pedagogical conditions have been created at the Bila Tserkva Institute of Continuous Professional Education, which allow for the formation of the personality of educational leaders capable of moving in the direction of dynamic and rapid changes in the field of education.

Keywords: educational leadership, educational institutions, educational program «Management of an educational institution», the personality of an educational leader.

Постановка проблеми. Нові реалії суспільного життя в умовах воєнного стану вимагають створення умов для підготовки освітніх лідерів, здатних швидко адаптуватися до нових умов, навчатися та розвиватися. А це, у свою чергу, обумовлює необхідність формування в них системи лідерських компетентностей, які дали б змогу повноцінно самореалізуватися та бути конкурентоспроможним на ринку праці.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Важливі аспекти підготовки освітніх лідерів висвітлюються такими українськими ученими як О. Бондарчук, А. Ключко, О. Крупський, О. Нестуля, Г. Полякова, О. Романовський, Л. Сергєєва, М. Саюк, С. Саяпіна, В. Стинська, Є. Сокол, В. Турбан, М. Швардак та інші. Однак питання підготовки освітніх лідерів у закладах вищої освіти відповідно до вимог ринку праці розроблені не в повному обсязі.

Метою статті є аналіз шляхів формування лідерських компетентностей здобувачів вищої освіти за освітньою програмою «Управління навчальним закладом» у Білоцерківському інституті неперервно професійно освіти ДЗВО «Університет менеджменту освіти» НАПН України (далі – БІНПО) відповідно до вимог ринку праці.

Виклад основного матеріалу. Для сучасного здобувача вищої освіти за освітньою програмою «Управління навчальним закладом» установка на

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

саморозвиток, напрацювання індивідуального стилю мислення й діяльності має стати пріоритетним упродовж усього життя. Креативність, здатність до абстрактного мислення, самостійність у прийнятті обґрунтованих рішень, здатність діяти соціально відповідально та свідомо, стресостійкість – оволодіння такими компетентностями є важливим, особливо зважаючи на необхідність успішної професійної діяльності в умовах воєнного стану та подальшого повоєнного відновлення України.

Особливе значення для розвитку лідерських якостей керівників освітніх закладів має стимулювання і максимальне використання мотивації досягнень у трудовій діяльності. Посилення ролі мотивації для подальшого розвитку здобувачів освіти за освітньою програмою «Управління навчальним закладом» має низку переваг. Насамперед це сприяє розвитку достатньо стійкої особистісної властивості – мотиву досягнення успіху, який домінує над мотивом невдач, що особливо важливо в період адаптації до нових умов.

Мотивація лідерства залежить від ідентифікації з найбільш значущими людьми з їхнього найближчого оточення. На місці лідера не може бути будь-яка людина, а лише той, чия готовність діяти відповідає моменту. Специфіка лідерства полягає в тому, що роль лідера не тільки «дають», але лідер бере її сам. Іншими словами, лідером закладу освіти може стати той, хто, крім відповідного соціально-психологічного складу, має достатню мотивацію лідерства, хоче виконувати цю роль у малій групі у певній ситуації.

Успішність реалізації прагнення до самоствердження освітнього лідера виявляється значною мірою залежною від таких двох здатностей, як здатність до організації діяльності, в якій має здійснюватися самоствердження, та здатності до самоорганізації, що здатна обумовити успішний поступ самоствердження. Орієнтування в складній диференційованій спільноті педагогічних працівників закладу освіти, а подекуди і спрямування її в потрібному для особистості напрямку, вимагає від здобувача вищої освіти за освітньою програмою «Управління навчальним закладом» відповідного рівня організаторських здібностей.

Аналізуючи різні наукові підходи до визначення лідерських якостей особистості, визначаємо, що: лідерські якості – це риси, які забезпечують здатність виділитися в конкретній справі й приймати відповідальні рішення в значущих ситуаціях; використовувати інноваційні підходи для розв’язання проблеми; успішно впливати на послідовників у напрямі досягнення спільних цілей; умінням гідно опановувати зміни та пристосовуватися до нових і часто складних ситуацій, створювати позитивну соціально-психологічну атмосферу в колективі.

У структурі лідерських якостей здобувачів вищої освіти за освітньою програмою «Управління навчальним закладом» традиційно виокремлено

п'ять компонентів. Мотиваційний компонент лідерських якостей забезпечує мотивацію успіху здобувачів освіти, потребу в досягненні поставлених цілей, прагнення до самоствердження та самореалізації. Когнітивний компонент лідерських якостей зумовлює логічність, здатність до прогнозування та узагальнення, критичність та розсудливість, творче мислення їх. Емоційно-вольовий компонент лідерських якостей містить такі їх риси, як: цілеспрямованість, цілісність і послідовність, наполегливість, відповідальність, рішучість, упевненість у собі, стресостійкість, урівноваженість, готовність до ризику тощо. Комунікативно-організаційний компонент лідерських якостей визначають такі риси здобувачів освіти, як: комунікабельність, тактовність, уважність, ініціативність, енергійність, доброзичливість, уміння працювати в системі зворотного зв'язку, вміння розв'язувати конфлікти та адаптуватися. Особистісний компонент лідерських якостей зумовлює адекватну самооцінку, чесність, порядність, надійність, активність, оптимізм, почуття гумору, вимогливість до себе та до інших.

Аналіз ринку праці щодо кількості актуальних вакансій на посади освітніх управлінців: директорів та їх заступників закладів дошкільної, позашкільної, загальної середньої освіти, професійної (професійно-технічної), фахової передвищої та вищої освіти свідчить про їх незначну кількість. Умови воєнного стану також вплинули на запит роботодавців, щодо залучення керівних кадрів на відповідні посади. Кількість вакансій, які пропонують роботодавці сьогодні, ще далека від довоєнного періоду, але з кожним місяцем пропозицій стає дедалі більше.

За останній рік фахівцям за спеціальністю 073 Менеджмент знайти роботу в Україні стало важче. Як свідчать дані сайту Work.ua, за останній рік кількість вакансій скоротилася майже вдвічі, а на ресурсі Rabota.ua вакансій ще менше. Скорочення пропозицій з працевлаштування підштовхує людей до активних пошуків роботи. Чи не єдиним способом є розміщення резюме. За останній рік їх кількість на згаданих сайтах зросла в 4 рази, у порівнянні з минулорічними показниками. Пропозицій від Державного центру зайнятості теж поменшало вдвічі. Державний сервіс менш популярний серед шукачів роботи. Не в останню чергу через те, що заявки там розміщують переважно державні та комунальні установи з винагородою, близькою до мінімально допустимої.

Для аналізу ринок праці та запитів роботодавців щодо затребуваності фахівців за спеціальністю 073 Менеджмент було проаналізовано 12 сервісів працевлаштування щодо затребуваних посад, обов'язків, навичок та компетентностей: dcz.gov.ua, Work.ua, Rabota.ua, Ua.trud.com, Jobs.ua, Ua.jooble.org, Novarobota.ua, Superjob.ua, Grc.ua, Jobis.com.ua, Olx.робота та Headhunter.ua. Найбільше вакансій для керівників на кінець 2023 року

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

представлена на сайтах Work.ua (близько 90), Robota.ua (близько 60), та Ua.jooble.org (близько 30 пропозицій). Якщо говорити про керівників закладів освіти, то найбільшу кількість пропозицій по працевлаштуванню сьогодні дають приватні заклади освіти (близько 90), у державних закладах освіти було знайдено тільки 12 вакансій на керівні посади.

Відповідно інформації сервісів з пошуку роботи, серед основних функцій, які мають сьогодні виконувати керівники закладів освіти виділено такі: керівництво та моніторинг освітнім процесом, внутрішній аудит; розроблення стратегії закладу освіти; документообіг; фінанси та фінансова автономія; ефективна командна робота; інклюзія; навчання упродовж життя; освітнє лідерство та партнерство.

Середня заробітна плата у галузі управління визначена на рівні 15600 грн. Найбільш високооплачуваними є посади: директора приватної школи (30000 грн.), посада заступника директора приватної школи (близько 25000 грн.). Найменш оплачуваними керівними посадами є: куратор в приватну школу, адміністратор мовної школи – близько 10000 грн. Рівень заробітної плати керівників у тому числі залежить від регіону працевлаштування. Так, найвищі зарплати зафіксовано у Києві (близько 30000 грн.), в обласних центрах заробітна плата керівників визначена на рівні від 15000 до 20000 грн., районні центри – в середньому 15000 грн., віддалені міста і села – близько 10000 грн.

За даними сервісів із пошуку роботи основними вимогами до фахівців спеціальності 073 Менеджмент (зокрема керівних кадрів освітньої сфери) науки визначено: вища освіта (в сфері педагогіки/психології та менеджмент/управління персоналом); досвід роботи в системі освіти від 2-х до 5-ти років; досвід управління в закладах освіти; прийняття самостійних рішень; інтеграція нових ідей та технологій; досвід впровадження проєктних технологій (проєктний менеджмент); орієнтація в сучасних освітніх трендах; комунікабельність, креативність; організаторські та лідерські здібності.

У Єдиному порталі вакансій Державної служби зайнятості виявлено лише 55 вакансій для освітніх управлінців [1]. Більшість їх (70%) – на посади заступників директорів закладів загальної середньої освіти, значно менше – на посади завідувачів закладів дошкільної освіти (14%), завідувачів кафедр закладів вищої освіти (12%) та директорів закладів загальної середньої освіти (10%). Також виявлено одиничні вакансії на наступні посади: заступника директора та директора закладу фахової передвищої освіти, директора закладу професійної (професійно-технічної) освіти, завідуючого відділом центру позашкільної освіти, а також директора навчального центру.

Незважаючи на незначну кількість актуальних вакансій освітніх управлінців на Єдиному порталі вакансій Державної служби зайнятості,

аналіз ринку праці передбачає також аналіз потенційних посад, які ще не є вакантними, але можуть ними стати. Для цього ми проаналізували кількість посад директорів та їх заступників закладів дошкільної, позашкільної, загальної середньої освіти, професійної (професійно-технічної), фахової передвищої, післядипломної та вищої освіти згідно даних Міністерства освіти і науки України.

Згідно даних Міністерства освіти і науки України, на її території функціонують 14 898 закладів дошкільної освіти, кожен з яких очолює завідуючий [2]. Тобто, кількість потенційних вакансій освітніх управлінців закладів дошкільної освіти становить близько 15 тис.

Щодо закладів позашкільної освіти, на території України функціонують 1 263 таких заклади, кожен з яких очолює директор [2]. Тобто, кількість потенційних вакансій освітніх управлінців закладів позашкільної освіти становить близько 1,3 тис.

Кількість закладів загальної середньої освіти становить 12 923, кожен з яких очолює директор, у якого є два заступники: з навчально-методичної та виховної роботи [2]. Тобто, кількість потенційних вакансій освітніх управлінців закладів загальної середньої освіти становить близько 39 тис.

Кількість закладів професійної (професійно-технічної) освіти становить 708, кожен з яких також очолює директор, у якого є два заступники: з навчально-виробничої та виховної роботи [2]. Тобто, кількість потенційних вакансій освітніх управлінців закладів професійної (професійно-технічної) освіти становить понад 2,1 тис.

Щодо закладів фахової передвищої освіти, то їх кількість становить 498, кожен з яких також очолює директор, у якого є два заступники: з навчально-методичної та виховної роботи [2]. Тобто, кількість потенційних вакансій освітніх управлінців закладів фахової передвищої освіти становить близько 1,5 тис.

Також функціонують 281 заклад вищої освіти, то їх кількість становить 281, кожен з яких також очолює директор або ректор, у якого є кілька проректорів (з наукової, навчальної та фінансово-господарської роботи) чи заступник (з навчальної роботи) [2]. Тобто, кількість потенційних вакансій освітніх управлінців закладів вищої освіти становить близько 0,6 тис.

Посади освітніх управлінців існують і у закладах післядипломної освіти, яких в Україні 28 [2]. Кожен з них очолює ректор, якому підпорядковуються кілька проректорів (з наукової, навчальної та фінансово-господарської діяльності). Тобто, кількість потенційних вакансій освітніх управлінців закладів післядипломної освіти становить близько 0,1 тис.

Крім того, функціонують посади освітніх управлінців на рівні територіальних громад, яких в Україні нараховується 1 469 (як правило,

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

завідувач відділу освіти). Також є обласні департаменти освіти, які очолюють директори, які мають заступників та завідувачів відділів, кількість яких становить близько 0,1 тис. осіб. Кількість освітніх управлінців у Міністерстві освіти і науки України також становить близько 0,1 тис. осіб [2].

Тобто, загальна кількість потенційних вакансій освітніх управлінців в системі Міністерств освіти і науки України становить понад 61 тис., тому постає необхідність їх підготовки в закладах вищої освіти.

Таким чином, фахівці за спеціальністю 073 Менеджмент затребувані в нинішніх умовах, хоч і не так інтенсивно користуються попитом, як у довоєнний час. Найбільше керівних посад пропонують приватні заклади освіти на рівні директора або заступника директора. Тенденції які сьогодні впливають на ринок праці та на запити роботодавців щодо затребуваності фахівців за спеціальностями 073 Менеджмент свідчать про те, що в цілому ринок праці потребує фахівців зазначених спеціальностей, проте затребуваність не є такою інтенсивною як у довоєнний час. Ринок праці поступово відновлюється, але до показників довоєнного періоду ще далеко.

З метою якісної підготовки компетентних освітніх управлінців для закладів освіти усіх рівнів у БІНПО здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти за освітньою програмою «Управління закладом освіти». Рівень вищої освіти – другий (магістерський), ступінь вищої освіти – магістр, галузь знань – 07 Управління та адміністрування, спеціальність – 073 Менеджмент, освітня кваліфікація – магістр менеджменту.

Освітня програма «Управління навчальним закладом» другого (магістерського) рівня вищої освіти розроблена відповідно до Стандарту вищої освіти України із галузі знань 07 Управління та адміністрування, спеціальності 073 Менеджмент другого (магістерського) рівня, затвердженого та введеного в дію наказом Міністерства освіти і науки України від 10.07.2019 р. № 959 [3].

Розробниками освітньої програми виступила проєктна група кафедри педагогіки, психології та менеджменту БІНПО. За рівнем НРК України програма має 7 рівень, за FQ-EHEA – другий цикл, за EQFLLL – 7 рівень. Передумовами вступу є наявність диплома освітнього ступеня «Бакалавр» / «Магістр» або освітньо-кваліфікаційного рівня «Спеціаліст». Термін дії програми – 1 рік 6 місяців.

Метою освітньої програми є підготовка менеджерів освіти нового покоління, які зможуть успішно керувати освітнім процесом в умовах сучасного освітнього середовища. Освітня програма забезпечує випускників з необхідними знаннями, уміннями та навичками для ефективного управління освітнім закладом. Крім того, програма надає здобувачам можливість зрозуміти сутність освітнього процесу, його соціальну роль і

значення, а також готує їх до вирішення різноманітних завдань, пов'язаних з управлінням персоналом, фінансовими ресурсами, плануванням і організацією навчального процесу. В цілому, освітня програма сприяє формуванню комплексу знань, умінь і навичок, необхідних для успішного керування освітнім закладом. Вона включає такі компоненти, як: теоретичні знання з управління, здатність до аналізу і прийняття рішень, комунікаційні навички, знання про сучасні технології управління та освітні інновації.

Програма досліджує всі аспекти діяльності закладу освіти, включаючи організаційну структуру, фінансовий менеджмент, планування і забезпечення освітнього процесу, взаємодію із здобувачами, викладачами та батьками. Також, об'єктом вивчення є соціальна роль і значення освіти, яка включає в себе виховання та розвиток особистості, формування громадянської позиції та культури поведінки, підготовку майбутніх професіоналів, науковців та лідерів майбутнього.

Освітня програма спрямована на підготовку висококваліфікованих фахівців у галузі управління освітніми закладами, які зазвичай працюють на посадах завідуючих, директорів, заступників директорів, методистів та інших керівних посад у закладах освіти. Програма надає знання з питань управління персоналом, організації навчального процесу, фінансового та матеріально-технічного забезпечення закладів освіти, розвитку зовнішніх зв'язків та співпраці з громадськістю. Крім того, програма також включає в себе знання з педагогіки та психології, що дозволяє керівникам закладів освіти більш ефективно взаємодіяти з педагогічним колективом, здобувачами освіти та їх батьками.

Освітня програма спрямована на підготовку фахівців, які мають знання з різних галузей, пов'язаних з управлінням закладом освіти. Програма зорієнтована на підготовку фахівців, які зможуть успішно керувати закладом освіти. Основні цілі програми полягають в забезпеченні учасників освітнього процесу такими компетентностями: розуміння суті та принципів управління закладом освіти; оволодіння методами планування та контролювання освітнього процесу; здатність до управління фінансовими та матеріальними ресурсами закладу освіти; розуміння та дотримання вимог законодавства про освіту; здатність до розвитку та управління персоналом, зокрема мотивація та оцінка працівників; уміння взаємодіяти із здобувачами, батьками та громадськістю; знання методів стратегічного планування та аналізу результативності закладу освіти; уміння комунікувати та працювати в команді для досягнення спільних цілей.

Програма передбачає студентоцентроване, проблемно-орієнтоване навчання, ініціативне самонавчання. Комбінований підхід до навчання: поєднання традиційних та нетрадиційних методів навчання, залучення до

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

проведення лекцій іноземних лекторів та фахівців-практиків. Викладання проводиться у вигляді лекцій, презентацій, дискусій, практичних занять, тренінгів, ситуаційних ігор, семінарів, застосування методу case-study із розв'язанням реальних завдань, вирішення розрахунково-аналітичних та творчих задач, роботи в малих групах, індивідуальних занять, консультацій з викладачами, самонавчання, навчання на основі досліджень, проходження практики на підприємствах та в організаціях, виконання індивідуальних проектних робіт на основі виробничих даних підприємств, електронне навчання з використанням хмарного сервісу Microsoft Teams платформи Office 365, підготовки кваліфікаційної роботи магістра.

Оцінювання навчальних досягнень здобувачів здійснюється за національною шкалою (відмінно, добре, задовільно, незадовільно; зараховано/ незараховано) та за системою ECTS, що передбачає оцінювання здобувачів за усі види аудиторної та позааудиторної навчальної діяльності, спрямованої на опанування програмних результатів навчання відповідно до освітньої програми. Шкала оцінювання в БІНПО: відмінно – 90-100; добре – 89-74; задовільно – 60-73; незадовільно – 0-59.

Види контролю навчальних досягнень здобувачів: поточний, тематичний, періодичний, підсумковий, самоконтроль. Поточне опитування, тестовий контроль, презентація індивідуальних та групових завдань, проектна робота, виконання розрахунково-аналітичних та ситуаційних завдань, звіти з практики.

Форми контролю навчальних досягнень здобувачів: усне та письмове опитування, тестові завдання, модульні контрольні роботи, захист творчих проектів, створення презентацій, заліки, екзамени, захист звіту з практики, атестація. Кваліфікаційна робота не повинна містити академічного плагіату, у тому числі некоректних текстових запозичень, фабрикації та фальсифікації. Система підсумкового оцінювання будується на умовах академічної доброчесності та прозорості. Передбачена можливість апеляції.

Освітній процес за програмою здійснюють 12 науково-педагогічних працівників, яких задіяно у викладанні дисциплін освітніх компонентів програми, мають наукові ступені та вчені звання за спеціальністю 073 Менеджмент чи спорідненими спеціальностями.

Науково-педагогічний персонал відповідає вимогам чинного законодавства України. Розробників освітньої програми троє: усі доктори наук, з них один професор та два доценти. Усі є штатними співробітниками БІНПО. Науково-педагогічні працівники, залучені до реалізації освітньої програми, є співробітниками БІНПО, мають науковий ступінь і вчене звання та підтверджений рівень наукової і професійної підготовки. Відповідно до Закону України «Про вищу освіту» забезпечується підвищення кваліфікації та

стажування науково-педагогічних працівників не менше, ніж один раз на п'ять років, в т. ч. закордонні. З усіма науково-педагогічними працівниками укладено трудові договори (контракти) та наявні відповідні накази про прийняття їх на роботу.

Навчальна база БІНПО дозволяє організовувати та проводити заняття з усіх навчальних дисциплін на високому науково-методичному рівні. Для проведення лекційних та практичних занять здобувачів освіти використовуються сучасні: навчальні корпуси, навчальні кабінети, комп'ютерні класи, точки бездротового доступу до мережі Інтернет та мультимедійне обладнання. Освітній процес забезпечено відповідною навчальною, методичною та науковою літературою на паперових та електронних носіях. Постійно розробляються і видаються нові навчальні та навчально-методичні посібники.

Усі освітні компоненти освітньої програми забезпечені: силабусами, навчально-методичними комплексами дисциплін (робочими програмами навчальних дисциплін, завданнями та методичними рекомендаціями до практичних, лабораторних робіт, завданнями для організації самостійної роботи здобувачів, завданнями для поточного та підсумкового контролю, робочими програмами практичної підготовки, матеріалами для проведення підсумкової атестації), підручниками, навчальними та навчально-методичними посібниками та фаховими періодичними виданнями.

Підтримується в актуальному стані: офіційний сайт БІНПО (<https://binpo.com.ua/>), інформаційний ресурс – офіційна сторінка кафедри у цільній мережі Facebook, діють точки доступу WiFi, впроваджена система дистанційного навчання на платформі Teams Microsoft, корпоративна пошта, цифрова бібліотека БІНПО, електронний архів-репозиторій.

Національна кредитна мобільність забезпечується відповідно до укладених меморандумів, угод, договорів про співробітництво між ДЗВО «Університет менеджменту освіти» та закладами вищої освіти України, науковими установами.

Міжнародна кредитна мобільність забезпечується у межах меморандумів, договорів про міжнародне співробітництво між ДЗВО «Університет менеджменту освіти» та закладами вищої освіти США, Великобританії, Австрії, Південної Кореї, Республіки Польща, Угорщини, Словацької республіки, тощо в рамках яких здійснюється партнерський обмін та навчання, а також на основі двосторонніх партнерських угод (договорів) про співробітництво між БІНПО та закладами вищої освіти зарубіжних країн-партнерів: Par University College (Хорватія), Juraj Dobrila University of Pula (Хорватія), Varna Free University «Chernorizets Hrabar» (Болгарія), Національний центр підвищення кваліфікації «Орлеу» Інституту підвищення кваліфікації педагогічних працівників по Жамбильській області» (Казахстан),

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Краківська Академія ім. Фрича Моджевського (Польща), Вища Школа Економіко-Гуманітарна (Польща), Вища школа менеджменту (Болгарія), Коледж туризму при Економічному університеті Варни (Болгарія).

Освітня програма складається з обов'язкових, вибіркових компонентів та практичної підготовки. До обов'язкових компонентів формування загальних компетентностей належать: «Сучасні технології маркетингу», «Культура фахової мови», «Ділова іноземна мова», «Економічна безпека діяльності підприємства» та «Методологія та методика організації наукових досліджень».

До обов'язкових компонентів формування спеціальних (фахових, предметних) компетентностей належать: «Нормативне забезпечення закладу освіти», «Теорія організацій та організаційна поведінка», «Менеджмент організацій», «Педагогіка та освітні технології», «Управління навчальною та виховною діяльністю», «Технологія прийняття управлінських рішень», «Стратегічне управління людськими ресурсами», «Психологія управління та лідерство» та «Основи управлінського консультування».

Вибіркові навчальні дисципліни можуть посилювати цикл професійної підготовки для здобуття спеціальних (фахових) компетентностей з напряму підготовки здобувача освіти. Вибіркова частина програми надає право вибору освітніх компонент з урахуванням особистих потреб здобувачів для формування індивідуальної освітньої траєкторії.

Перелік вибіркових освітніх компонент для I курсу: «Управління проектами» та «Адміністративний менеджмент», для II курсу: «Діяльність керівника закладу освіти в умовах впровадження Концепції «Нова українська школа», «Моніторинг якості освіти», «Техніка управлінської діяльності», «Корпоративне управління», «Основи медіаграмотності», «Сучасні програмні продукти та Інтернет-технології в освіті», «Логістика» та «Фінансовий менеджмент».

Практична підготовка включає: переддипломну практику, підготовку кваліфікаційної роботи магістра та її захист. Атестація випускників освітньої програми «Управління навчальним закладом» спеціальності 073 «Менеджмент» другого (магістерського) рівня проводиться у формі публічного захисту кваліфікаційної роботи. Кваліфікаційна робота має передбачати розв'язання складної задачі або проблеми в сфері менеджменту, задачі або проблеми в сфері менеджменту, що потребує здійснення досліджень та/або інновацій і характеризується комплексністю і невизначеністю умов, із застосуванням теорій та методів економічної науки. Вона не повинна містити академічного плагіату, фальсифікації, фабрикації та має бути оприлюднена на офіційному сайті БІНПО у репозитарії. Атестація завершується видачою документа встановленого зразка про присудження

ступеня вищої освіти магістр із присвоєнням кваліфікації магістр менеджменту. Вона здійснюється відкрито і публічно.

Висновки. Ринок праці ставить високі вимоги до освітніх менеджерів: інтелектуальні, морально-етичні, освітні, психологічні тощо. Підготовка їх повинна здійснюватися у закладах вищої освіти за освітньою програмою «Управління закладом освіти». Під час освітнього процесу здобувачі мають змогу сформувати компетентності, необхідні для ефективного управління закладом освіти будь-якого рівня. Формування професійних компетентностей освітніх лідерів відбувається під час здобуття ними вищої освіти за освітньою програмою «Управління навчальним закладом» у Білоцерківському інституті неперервної професійної освіти.

Аналіз ринку праці щодо кількості актуальних вакансій на посади освітніх управлінців (директорів та їх заступників закладів дошкільної, позашкільної, загальної середньої освіти, професійної (професійно-технічної), фахової передвищої та вищої освіти) свідчить про їх незначну кількість, але аналіз ринку праці передбачає також аналіз потенційних посад, які ще не є вакантними, але можуть ними стати. Для цього проаналізовано кількість посад директорів та їх заступників закладів дошкільної, позашкільної, загальної середньої освіти, професійної (професійно-технічної), фахової передвищої, післядипломної та вищої освіти згідно даних Міністерства освіти і науки України. З'ясовано, що загальна кількість потенційних вакансій освітніх управлінців в системі Міністерств освіти і науки України становить понад 61 тис., тому постає необхідність їх підготовки в закладах вищої освіти.

Метою освітньої програми «Управління навчальним закладом» у БІНПО є підготовка менеджерів освіти нового покоління, які зможуть успішно керувати освітнім процесом в умовах сучасного освітнього середовища. Вона включає такі компоненти, як: теоретичні знання з управління, здатність до аналізу і прийняття рішень, комунікаційні навички, знання про сучасні технології управління та навчальні інновації.

Отже, у світлі вище означеного варто зазначити, що у Білоцерківському інституті неперервної професійної освіти створені сприятливі психолого-педагогічні умови, які дозволяють формувати особистість освітніх лідерів, здатних рухатися в напрямку динамічних і швидких змін у сфері освіти.

Література:

1. Єдиний портал вакансій Державної служби зайнятості. <https://jobportal.dcz.gov.ua/>
2. Офіційний сайт Міністерства освіти і науки України. <https://mon.gov.ua/ua/tag/>
3. Освітньо-професійна програма «Управління навчальним закладом». https://binpo.com.ua/wp-content/uploads/2023/05/ОПП_УНЗ_2022.pdf

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

References:

1. Yedynyi portal vakansii Derzhavnoi sluzhby zainiatosti [The single job portal of the State Employment Service] (n.d.). *jobportal.dcz.gov.ua*. Retrieved from <https://jobportal.dcz.gov.ua/> [in Ukrainian].
2. Ofitsiinyi sait Ministerstva osvity i nauky Ukrainy [Official website of the Ministry of Education and Science of Ukraine] (n.d.). *mon.gov.ua*. Retrieved from <https://mon.gov.ua/ua/tag/> [in Ukrainian].
3. Osvitno-profesiina prohrama «Upravlinnia navchalnym zakladom» [Educational and professional program "Educational Institution Management"] (n.d.). *binpo.com.ua*. Retrieved from https://binpo.com.ua/wp-content/uploads/2023/05/OPP_UNZ_2022.pdf [in Ukrainian].

УДК 80

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-474-484](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-474-484)

Маргітич Катерина Євгенівна кандидат педагогічних наук, доцент, кафедри філології Закарпатського угорського інституту імені Ф. Ракоці ІІ, площа Кошута, 6, м. Берегово, 90202, тел.: (099) 413-34-30, <https://orcid.org/0000-0003-4300-5939>

КУЛЬТУРА УКРАЇНСЬКОГО НАУКОВОГО МОВЛЕННЯ У ВИМІРІ УКРАЇНСЬКОЇ НАУКИ

Анотація. Мовлення – це один з найважливіших засобів спілкування. По тому, як людина розмовляє, одразу складається враження про неї. Мовлення людини – це наче її візитна картка, завдяки їй ми легко розуміємо, хто перед нами – дитина чи дорослий, людина з вищою освітою чи безробітний волоцюга, людина чемна чи груба. І культура мовлення є дуже важливою, адже якщо людина говорить з помилками, ставить неправильні наголоси, уживає недоречні слова та слова-паразити, то ми вже не сприймаємо її приязно, не вважаємо культурною. Що означає культура мовлення? Це й дотримання літературних норм мови, вживання певних інтонацій. Крім того, культура мовлення тісно пов'язана з культурою спілкування. Треба вміти зрозуміти і те, що сказати, і те, як сказати, а також коли. Найчастіше культурою мовлення володіє той, хто має відповідну освіту та виховання, тобто той, кого привчили бути чемними при спілкуванні з іншими, а також навчили правил мови, поваги до її краси та багатства. І хоч усі ми вчимо в школі українську мову (або будь-яку іншу), далеко не всі використовують ці знання в повсякденному житті. У побуті ми користуємося розмовним стилем і думаємо, що нам не треба стежити за тим, що ми говоримо. Бо тут ніхто не поставить нам «двійку». Але чи варто засмічувати своє мовлення нецензурними висловами, жаргонізмами, вульгарними словами? До того ж, таке мовлення не завжди доречне й не всіма буде зрозумілим. Мовлення – це відображення думок людини, її світогляду з одного боку, а з іншого – це показник її ставлення до інших. Вміння людини використовувати багатства мови для того, щоб виразити свої думки, характеризує її як освічену, розвинену, духовно багату. Хтось скаже, що для нього це не має значення, як говорити. Бо в житті є проблеми набагато більш суттєві. Та спілкування – це одна з основних потреб людини, а зробити його приємним хоча б за допомогою культурного наукового мовлення – це доступно кожному. Культура мови кожної людини є основою духовності як

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

окремої людини, так і всього суспільства в цілому. Духовно зростати і збагачувати пізнання свого народу і всього світу ми можемо лише знаючи мову.

Ключові слова: українська мова, культура наукового мовлення, наукова культура, фахове мовлення.

Margitych Kateryna Yevgenivna Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor of the Department of philology of the Ferenc Rakoczi II Transcarpathian Hungarian College of Higher Education, Sq. Kosuta, 6, Berehovo, 90202, tel.: (094) 133-430, <https://orcid.org/0000-0003-4300-5939>

CULTURE OF UKRAINIAN SCIENTIFIC BROADCASTING IN THE DIMENSION OF UKRAINIAN SCIENCE

Abstract. Speech is one of the most important means of communication. The way a person speaks gives us an immediate impression of them. A person's speech is like their business card, and it helps us to easily understand who they are - a child or an adult, a person with a university degree or an unemployed tramp, a polite or rude person. And the culture of speech is very important, because if a person speaks with mistakes, puts the wrong accents, uses inappropriate words and parasitic words, we no longer perceive them as friendly, we no longer consider them cultured. What does culture of speech mean? It includes adherence to the literary norms of the language and the use of certain intonations. In addition, the culture of speech is closely related to the culture of communication. You need to be able to understand what to say, how to say it, and when to say it. Most often, the culture of speech is possessed by those who have the appropriate education and upbringing, i.e. those who have been taught to be polite when communicating with others, and who have been taught the rules of the language, respect for its beauty and richness. Although we all learn Ukrainian (or any other language) at school, not everyone uses this knowledge in everyday life. In everyday life, we use a colloquial style and think that we don't need to watch what we say. After all, no one will give us a „D” here. But is it worth clogging up your speech with foul language, jargon, and vulgar words? Besides, such speech is not always appropriate and not everyone will understand it. On the one hand, speech is a reflection of a person's thoughts and worldview, and on the other hand, it is an indicator of his or her attitude towards others. A person's ability to use the riches of language to express his or her thoughts characterises him or her as educated, developed, and spiritually rich. Someone might say that it doesn't matter to them how they speak. After all, there are much more significant problems in life. But communication is one of the basic human needs, and making it pleasant, at least with the help of cultural scientific speech, is

within everyone's reach. The culture of each person's language is the basis of the spirituality of both the individual and the whole society. We can grow spiritually and enrich the knowledge of our people and the world only by knowing the language.

Keywords: Ukrainian language, culture of scientific speech, scientific culture, professional speech.

Постановка проблеми. Наукова культура, сформовані мовні навички – запорука правильного, продуктивного мислення, майбутньому науковцеві вони потрібні не лише для оприлюднення, але й для народження ідей, а сучасна українська літературна мова уможливорює авторові ефективно передавати власні думки адресатові, а адресатові/читачеві забезпечує глибоке розуміння й засвоєння їх. Написані науковим жаргоном тексти, у яких є термінологічні зловживання, присутня надмірна кількість віддієслівних іменників, немотивоване вживання запозичень, занадто довгі речення, багатослів'я, марнослов'я, зазвичай незрозумілі навіть для фахівців, і це суперечить комунікативній сутності української наукової мови, позаяк не повідомляє нові знання, а, навпаки, приховує їх. Як ми зазначали вище, це не тільки хвороба української наукової мови, а й цілісне явище, поширене в багатьох країнах і науках. Водночас причини наукового жаргону варто шукати не тільки в особистості автора-науковця, а й інших позамовних чинниках. Така мовна недбалість автора загрожує звести нанівець усю співпрацю автора й читача, понад те, знецінює здобутки української науки та певним чином дискредитує її, слугує поганим узірцем для здобувачів вищої освіти. Тому є потреба в екології української наукової мови, необхідності продукувати стилістично довершений науковий текст. Для створення такого тексту авторові необхідно дотримуватися усталених комунікативних якостей (нормативності, логічності, ясності, стислості тощо), стильових норм (послугуватися мовними засобами осмислено), уникати стильових помилок, лексичних анормативів, що заважають швидко й однозначно розуміти написане, дбати про досконалу композицію наукового тексту, випрацьовувати яскраве авторське «Я», пильнувати про помірну експресивність [16]. Добре знання мови однаковою мірою потрібне як для популяризації наукових здобутків, так і для їх творення [16, с. 24].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Науковий стиль використовується в галузі науки і техніки в неоднорідних за жанрами видах літератури, різноманітних за призначенням та змістом. Сьогодні науковий стиль активно вивчається, і можна назвати окремі найцікавіші праці, присвячені його всебічному вивченню [1; 4; 14 та ін.], зокрема й стилістики наукового стилю, його мовному аспекту. Укладений «Бібліографічний

показчик літератури» (Умань, 2013) частково увиразнює здобутки українських учених у царині культури української наукової мови [10].

У цій галузі мовознавчої науки сьогодні плідно працюють цілі наукові школи за керівництва знаних учених (Л. Кравець, Л. Мацько, Г. Онуфрієнко, М. Пентилюк, О. Семенов та ін.), а також послідовники наукових шкіл А. Коваль, В. Русанівського, О. Пономаріва та ін. Учені обстоюють думку про те, що володіння науковим стилем української літературної мови істотно підвищує ефективність інтелектуальної праці особистості, забезпечує перспективи самоосвіти в подальшому професійному зростанні, активізує механізми функціонування української наукової мови, що слугує формуванню й удосконаленню індивідуальної програми пізнавальної діяльності через самостійну роботу з різними джерелами наукової інформації та ін.

Метою статті є розвиток мовнокомунікативної компетентності студента-дослідника для успішної презентації результатів наукової діяльності.

Виклад основного матеріалу дослідження. Мова науки – синтетичне поняття методології науки, що поєднує в собі всі мовні засоби, які вживаються в науці для виразу здобутих знань на конкретно-історичному етапі її розвитку. При аналізі мови науки вичленовують дві підмови – мову спостереження і мову теорії. До мови спостереження включають ті твердження науки, які формулюють результати спостереження й експерименту; до мови теорії відносять твердження, які є наслідком логічних міркувань. Мовою спостереження виражають властивості предметів, що виявляються органами відчуттів чи експериментальними засобами (напр., властивості “холодний”, “твердий”, “зелений” тощо). Мовою теорії формулюють твердження про властивості предметів, які не можна безпосередньо спостерігати [13, с. 389-390].

Науковий стиль (від грец. – паличка для писання) – функціональний різновид літературної мови, що обслуговує сферу науки, отже, передає наукову інформацію аргументовано і доказово, за допомогою властивої йому сукупності мовних засобів, використовується в літературознавстві, теорії й історії літератури. Для текстів-розвідок із цих дисциплін характерні орієнтація на книжну лексику, логічний виклад спостережень та доведень, застосування класифікаційних прийомів при осмисленні досліджуваного матеріалу, використання термінологічного апарату тощо. Призначення наукового стилю зумовлює добір специфічних синтаксичних і граматичних засобів, зокрема переважне вживання абстрактних іменників із суфіксами -ство, -изм, -ація, використання іменних складених присудків, безособових форм дієслів на -но, -то, складних речень із різними типами підрядного зв'язку тощо. Логіку наукового тексту відображає рубрикація наукового стилю, у XIX ст. він представлений переважно в писемній формі, що

зумовило його надмірну книжність, а у ХХ ст. із поширенням обміну інформацією на семінарах, конференціях диспутах у ньому виробляються засоби, зорієнтовані на використання в усному мовленні, на встановлення контакту з аудиторією [6; 15].

Під науковою літературою розуміють твори, які з'являються внаслідок наукових досліджень, теоретичних узагальнень і розробок і публікуються з метою інформувати вчених або фахівців про останні досягнення науки або просто дослідження, незалежно від того, дали вони практичний результат чи ні [6]. Предметом змісту наукової літератури є сама наука – її ідеї, факти, закони та категорії, здобуті чи відкриті вченими внаслідок експериментів, спостережень, теоретичних пошуків. Основна громадська сфера використання наукової літератури – передусім наука, сфера наукової діяльності.

Науковий стиль української мови належить до письмово-книжкового типу мови (хоча може виявлятися і в усній у вигляді доповідей, лекцій та ін.) та функціонує за певних умов. До основних особливостей української наукової мови можна віднести сувору визначеність меж предмета висловлювання, об'єктивне ставлення до нього. У науковому мовленні головним стилем/визначальним чинником є його змістовний бік. Саме змістовною стороною наукової мови, комунікативними вимогами змісту визначається і споконвічна форма її існування – письмова (усна форма тут вторинна), і її монологічний характер, і принципова безпідтекстність, і її логічна завершеність тощо. Основними змістовними одиницями наукової мови, як і логічного мислення, є поняття, судження та висновок [17, с. 28-56].

Таким чином, науковий стиль, як і будь-який інший стиль, характеризується особливими стилеутворювальними (чи внутрітильовими) рисами, такими, як: абстрактність – узагальнений характер, об'єктивність викладу, точність, логічність й у зв'язку із цим часто – безособовість викладу.

Науковий стиль української мови пройшов складні етапи становлення і розвитку. Становлення наукового стилю української мови певною мірою визначається станом самої науки, яка відчувала вплив європейської науки. Відомо, що, скажімо, за доби середньовіччя у Європі була незначна диференціація галузей науки, недостатній розвиток літературної мови призвели до того, що в Західній Європі «вченою мовою» стала латинська, яку тривалий час вважали мовою науки, це заважало формуванню власне наукового стилю в кожній країні [8, с.124]. Невипадково в різних державах науковий стиль складається в різний час. Оформлення та подальший розвиток наукового стилю визначалися станом науки в цій країні, розвитком літературної мови. Авторитетна вчена О. Семеног зазначає, що витoki наукового стилю простежуються ще в давній книжній українській мові доби

Київської держави (історичні переклади про Давні Грецію, Рим, Візантію, Ізборник Святослава тощо) [17, с. 12].

Формування мови української науки відносимо до першої третини XVI століття – періоду діяльності Острозької академії, де працювали знані мовознавці Л. Зизанія, П. Беринда та інші вчені, укладачі перших підручників граматики, тощо. Доба Києво-Могилянської академії – ренесанс української науки, яка збагатилася працями в ділянці мовознавства, риторики. Проте за того часу науковий стиль не був відокремленою мовною системою, як сьогодні. Учені Л. Мацько, Л. Кравець зауважують, що як окрема галузь мовознавства культура мови оформилася в 50–60-х рр. XX ст. та була пов'язана зі стилістикою, опирається на факти граматики, історії української літературної мови, лексикології, лексикографії тощо [12, с. 6].

Наукова мова неоднорідна за своїм складом. Відмінності між видами наукової літератури зумовлені специфікою об'єктів, що описуються. Можна виокремити науково-технічну, науково-гуманітарну, науково-природничу літературу зі своїми численними підмовами: мовознавство, літературознавство, математика, педагогіка, біологія, юриспруденція, психологія, історія, економіка та ін.

Учені виокремлюють різні види наукового стилю: власне науковий (академічний) стиль (монографія, стаття, наукова доповідь та ін.), науково-інформативні чи науково-реферативні (вторинні інформаційні матеріали) [11; 17]. Виокремлюють науково-довідкову (довідники, каталоги та ін.), навчально-наукову (підручники та навчальні посібники для закладів вищої освіти, шкіл), науково-популярну (біографія вчених, історії відкриттів та ін.), науково-рекламну (промислова рекламу) та ін. наукову літературу. Певну дискусію викликають науково-популярна, науково-рекламна література, які навряд чи можна віднести до власне наукового функціонального стилю. У першому з них, покликаному навчати, викладаються лише основи наук, що (за винятком підручників для вишів) значною мірою змінює характер викладу, який тут рясніє ілюстративним матеріалом, порівняннями, прикладами, роз'ясненнями, повтореннями та іншими дидактичними, методичними та навчально-пізнавальними прийомами.

Позаяк ключовими ознаками наукової мови є нормативність (правильність), ясність (зрозумілість), точність, лаконічність висловлювань, логічна послідовність викладення матеріалу, його аргументованість, переконливість тверджень, предметність тлумачень, узагальненість понять і явищ, об'єктивний аналіз, однозначне пояснення причинно-наслідкових відношень, докладні й аргументовані висновки, тому традиційно вважається, що науковий стиль притаманний таким жанрам, як монографія, наукова стаття, тези, дисертація, анотація, рецензія/відгук, лекція, підручник тощо.

Добір мовної форми навчальної літератури для вишів визначається тим, що підручник має бути оцінений насамперед з погляду сприйняття, засвоєння та запам'ятовування пропонованого в ньому матеріалу студентами. Основне завдання навчальної літератури – донести до читача навчальний предмет, а не науку загалом. Тому від наукової літератури навчальна відрізняється передовсім особливим добором та цілеспрямованістю викладу знань, наявністю матеріалу виховного призначення та адресатом – читачем-нефахівцем. Така література включає максимальну суму знань із певного навчального предмета. Наука як така представлена в ньому в необхідному для оволодіння науковою спеціальністю або підвищення кваліфікації обсягу через набуття певних наукових знань. Добір матеріалу, зміст та форма навчальної літератури визначається характером адресата: для вищої школи, для середньої спеціальної школи, для початкової та середньої загальноосвітньої школи, для інших типів шкіл (підготовки та підвищення кваліфікації та ін.). Науково-популярна література, основне завдання якої – у популярній, доступній та зрозумілій нефахівцеві формі ознайомити читача з науковими знаннями, рясніє такими мовно-стилістичними характеристиками, які не представлені у власне науковому стилі. Відрізняється науково-популярна література і щодо добору матеріалу, системи доказів, манері викладу та ін. Основні відмінності між суворо науковим викладом та науково-популярним визначаються різницею взаємин між (адресантом та адресатом наукової комунікації) автором та читачем. Погоджуємося з думкою науковців [18; 19; та ін.] про те, що адекватність сприйняття автором і читачем, їх "інформативна" однорідність у мовному акті наукового стилю є обов'язковою, а науково-популярний виклад розрахований на неоднорідність та неадекватність авторського та читацького сприйняття: автор (спеціаліст) знає більше від читача (неспеціаліста), до якого адресується наукове мовлення. Організація висловлювання в тому та іншому мовному акті тому різна.

Науковий стиль використовується і в усній формі. Це доповіді, повідомлення, виступи, запитання, репліки в дискусії, лекції викладачів тощо.

Українська наукова мова – це відокремлена, дещо замкнута система, що характеризується прагненням стандартизації засобів висловлювання. За рівнем стандартизації науковий стиль поступається місцем лише офіційно-діловому. До прикладу, стандартними є звороти: *ідеться про проблему, варто зазначити, що, дані зумовлюють такі висновки, висновки носять попередній характер, зі сказаного раніше випливає, перейдемо до розгляду і т. ін.* Наукова інформація може передаватися за допомогою так званої "штучної" мови – графічної. У цій ролі виступають:

1) графіки, креслення, малюнки та ін.;

- 2) математичні, фізичні символи та ін.;
- 3) назви хімічних елементів, математичних знаків та ін. Характерною рисою наукового стилю української мови є широке застосування різноманітних покликань, приміток, цитат із обов'язковим покликанням на джерело тощо [5, с. 76].

Українська наукова мова використовує певний набір мовностилістичних засобів: терміни та поняття (спеціальні слова), що становлять наукову термінологію, складні синтаксичні конструкції (у яких має місце суворо впорядкований зв'язок, до прикладу, завдяки вставним конструкціям); речення, ускладнені узагальнювальними родовими найменуваннями [3; 5, с. 76-77; та ін.], тощо.

В українській науковій мові слова здебільшого використовуються в прямому значенні, емоційно-забарвлена, експресивна лексика вживається доволі рідко, широко використовуються іменники з абстрактним значенням, з погляду походження слів – слова іншомовного походження, за останніх двох десятиріч зазвичай англіцизми, з погляду стилістики української мови – професіоналізми, книжна лексика, з погляду морфології – українська наукова мова відзначається наявністю дієслівних форм, зазвичай безособових, неозначених, дієслів теперішнього часу, що констатують певні явища й факти; з погляду синтаксису – переважають різнотипні складні речення, стандартні вирази (кліше, специфічна монологічність текстів, наявність виразної композиційної структури тексту (послідовний поділ на розділи/підрозділи, частини, пункти, підпункти, параграфи, абзаци із застосуванням цифрової або літерної нумерації), здебільшого відсутність авторської індивідуальної манери та ін. [17, с.11-28]. Таким чином, науковий стиль має такі функціональні ознаки, як: узагальнено-абстрактний характер, об'єктивність, логічність, безособовість, точність викладу.

Українська наукова мова зорієнтована на читача як професіонала, підготовленого до сприйняття інформації. Змістом наукового тексту є наукове знання. Оскільки науковому знанню притаманні онтологічність, методологічність, аксіологічність, комунікативність, отже, і науковому тексту властиві ті ж риси. Зміст наукової мови відображає певну часову послідовність різноманітних фактів, подій і думок. Звичайно, не можна створити наукового тексту без попередньо зібраного матеріалу, проведення певного (констатувального, формувального) дослідження, обдумування фактів, аналізу тощо. В іншому випадку такий текст нагадуватиме огляд, реферат прочитаних книг, текст, написаний з такою установкою, виконуватиме лише інформативну, а не дослідницьку функцію. Науковці увиразнюють принципи укладання наукових текстів: змістовна насиченість, наукова інформативність, новизна, змістова закінченість, проблемність,

доступність фахівцеві однієї чи кількох галузей. А також акцентують на принципах професійної значущості, що виявляється в повідомленні необхідних відомостей з галузі професійної сфери діяльності; науковості, що полягає в дослідженні об'єктивного (істинного) змісту речей і явищ та їх взаємодії; новизні професійно орієнтованої інформації, її пізнавальної цінності, що характеризується наявністю теоретичних положень, нових знань, які обґрунтовані на основі фундаментальних або прикладних наукових досліджень, і розкривається в авторській концепції, оцінці певного явища чи факту; доступності фахівцям однієї чи кількох галузей, що означає зрозумілість, легкість сприйняття інформації, відповідність повідомлення комунікативній сприйнятливості користувача; та ін. [11, с. 157]. Важливими характеристиками наукового тексту є проблемність, гіпотетичність, цілеспрямованість. Текст обов'язково відображає ту чи іншу проблему, висуває гіпотези, орієнтує на нове знання, характеризується доцільністю й раціональністю всіх положень, орієнтований на досягнення дослідницької мети і завдань. Водночас принцип проблемності передбачає потребу кодування проблемних запитань у назвах, змісті окремих підрозділів і всього наукового тексту. Зростає вага принципу інтертекстуальності, який характеризують як багатовимірний зв'язок наукового тексту з іншими. Укладачі підручників з культури української наукової мови акцентують на так званому діалозі з певною чужою смисловою позицією, на взаємодії «своїї» і чужої мови (залучення читача до авторського міркування). Цю ознаку наукового тексту визначають як діалогічність, виражену у використанні проблемних запитань, цитат, оцінних мовних засобів тощо. Так, дослідник повідомляє про мету дослідження (*зупинимось на*), кваліфікує свої дії (*розглянемо, проілюструємо, наведемо приклад*), прагне висловити власне бачення стосовно певної проблеми, подискутувати з фахівцями.

Висновки. Слово рідної мови – могутній засіб передачі історичного, культурного, морального, естетичного, побутового досвіду народу. Рідне слово – то невичерпне, животворне і невмируще джерело, з якого людина черпає уявлення про навколишній світ, про свою родину, про весь свій край. Віками український народ творив це багатство, відкладаючи до скарбниці рідної мови найдорогоцінніші перлини думки, почуття, фантазії. В мові одухотворяється весь народ і вся його Батьківщина. Роль науки в житті суспільства за останні десятиліття надзвичайно зросла. Вона перетворилася на повноцінний соціальний організм, невід'ємну складову професійної компетентності. У динамічному сьогоденні значнішою стала роль методологічної культури дослідників, їх здатності до критичного осмислення, наукового обґрунтування і творчого застосування певних норм і методів пізнання. Така діяльність вимагає постійної копіткої розумової праці,

умінь інтерпретувати концепції і теорії, творчого осмислення аналізованого матеріалу, прагнення до саморозвитку тощо. Водночас лавиноподібний розвиток науки загострює увагу і до мовної культури дослідника.

Література:

1. Білавич Г. В., Савчук Б. П. Українське наукове мовлення в контексті наукової діяльності майбутніх педагогів. *Іноватика у вихованні*. 2017. Вип. 6. С. 67-74.
2. Грищенко У. М., Грищенко О. М., Борисенко В. А. Основи наукових досліджень. Навч. посібник. К.: Слово, 2001. 250 с.
3. Довідник офіційного опонента. Збірник нормативних документів та інформаційних матеріалів з питань дисертаційних досліджень / Упорядник Ю. І. Цеков; за редакцією Р. В. Бойка. 2-е вид., випр. і доповн. К.: Редакція «Бюлетеня ВАК України», видавництво «Толока», 2008. 64 с.
4. Дудик П. С. Стилїстика української мови: Навчальний посібник. К.: Видавничий центр «Академія», 2005. 368 с.
5. Єрмоленко С.Я. Науковий стиль. *Українська мова: Енциклопедія*. 3-тє вид., змін, і допов. К., 2007. С 421-422.
6. Зелінська Н. Наукове книговидавництво в Україні: історія та сучасний стан: Навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. Львів: Світ, 2002. 268 с.
7. Культура української мови : бібліографічний покажчик літератури / [укл.: дир. Наукової б-ки доц. Т. В. Григоренко, зав. інформ.-бібліогр. відділом Т. С. Ткаченко, пров. бібліотекар А. І. Абраменко, пров. бібліограф А. П. Пінковська]. Умань : [Б. в.], 2013. 27 с.
8. Мацько Л.І., Денискіна Г.О. Українська наукова мова (теорія і практика): Навчальний посібник. Тернопіль, 2011. 272 с.
9. Мацько Л. І., Кравець Л. В. *Культура української фахової мови*: навч. посіб. Київ: ВЦ "Академія", 2007. 360 с.
10. Мова науки. *Філософський енциклопедичний словник* / В. І. Шинкарук (гол. редкол.) та ін. Київ : Інститут філософії імені Григорія Сковороди НАН України : Абрис, 2002. 742 с.
11. Можарова Т. М. Культура наукового мовлення. *Вісник КДУ імені Михайла Остроградського*. 2010. Випуск 5. Частина 1. С. 169-174.
12. Науковий стиль. *Літературознавча енциклопедія*: у 2 т. / авт.-уклад. Ю. І. Ковалів. К.: ВЦ «Академія», 2007. Т. 2 : М – Я. С. 108.
13. Селігей П. О. Світло і тіні наукового стилю. К.: Вид. дім «Києво-могилянська академія», 2016. 627 с.
14. Семеног О. М. Культура наукової української мови : навч. посіб. К. : Акад., 2010. 215 с.
15. Сурмін Ю. Наукові тексти: специфіка, підготовка та презентація. К.: НАДУ, 2008. 345 с.
16. Тимкова В.А. Українська мова в науці: навчальний посібник. Вінниця: ВВ ВНАУ, 2018. 212 с.

References:

1. Bilavych G., Savchuk B. (2017). Ukrainian scientific speech in the context of scientific activity of future teachers. [Ukrainian scientific speech in the context of scientific activity of future teachers]. *Innovatyka u vykhovanni. -Innovation in education*. 6, 67-74 [in Ukrainian].

2. Hryshchenko U., Hryshchenko O. & Borysenko V. (2001). *Osnovy naukovykh doslidzhen.* [Fundamentals of scientific research]. *Navch. posibnyk.* K.: Slovo -Study guide. K.: Slovo, 2001. 250 [in Ukrainian].
3. Dovidnyk ofitsiinoho oponenta. Zbirnyk normatyvnykh dokumentiv ta informatsiinykh materialiv z pytan dysertatsiinykh doslidzhen. [Handbook of the official opponent. Collection of regulatory documents and information materials on dissertation research]. K.: Redaktsiia «Biuletentia VAK Ukrainy», vydavnytstvo «Toloka». K.: Editorial Board of the Bulletin of the Higher Attestation Commission of Ukraine, Toloka Publishing House, 64 [in Ukrainian].
4. Dudyk P. (2005). *Stylistyka ukrainskoi movy: Navchalnyi posibnyk.* [Stylistics of the Ukrainian language: Study guide.] K.: Vydavnychiy tsentr «Akademiia». K.: Akademia Publishing Centre, 368 [in Ukrainian].
5. Yermolenko S.(2007). *Naukovyi styl. Ukrainska mova: Entsyklopediia.* 3-tie vyd., zmin, i dopov. [Scientific style. Ukrainian language: Encyclopaedia. 3rd ed]. K., 421-422 [in Ukrainian].
6. *Naukove knyhovydannia v Ukraini: istoriia ta suchasnyi stan: Navch. posib. dlia stud. vyshch. navch. zakl.* [Scientific book publishing in Ukraine: history and current state: Study guide for students of higher educational institutions]. Lviv: Svit, 268 [in Ukrainian].
7. *Kultura ukrainskoi movy : bibliohrafichni pokazhchyk literatury.* [Culture of the Ukrainian language: a bibliographic index of literature]. Uman : [B. v.], 27 [in Ukrainian].
8. Matsko L., Denyskina H.(2011). *Ukrainska naukova mova (teoriia i praktyka): Navchalnyi posibnyk.* [Ukrainian scientific language (theory and practice): Study guide]. Ternopil, 272 [in Ukrainian].
9. Matsko L., Kravets L. (2007). *Kultura ukrainskoi fakhovoi movy: navch. posib.* [Culture of the Ukrainian professional language: a textbook]. Kyiv: Akademia Publishing House, 360 [in Ukrainian].
10. *Mova nauky. Filosofskyi entsyklopedychnyi slovnyk.* [The language of science. Philosophical Encyclopaedic Dictionary Kyiv]. Hryhorii Skovoroda Institute of Philosophy of the National Academy of Sciences of Ukraine: Abris, 742 [in Ukrainian].
11. Mozharova T. (2010). *Kultura naukovooho movlennia.* [Culture of scientific speech]. *Visnyk KDU imeni Mykhaila Ostrohradskoho. - Bulletin of Mykhailo Ostrohradskyyi Kyiv State University.* 5, 1, 169-174 [in Ukrainian].
12. *Naukovyi styl. Literaturoznavcha entsyklopediia : u 2 t.* [Scientific style. Literary encyclopedia: in 2 vols]. K.: VC 'Akademia', 2, 108 [in Ukrainian].
13. Selihei P. (2016). *Svitlo i tini naukovooho styliu.* [Light and shadows of the scientific style]. K.: Vyd. dim «Kyievo-mohylianska akademiia» - Kyiv: Kyiv-Mohyla Academy Publishing House, 627 [in Ukrainian].
14. Semenoh O. (2010). *Kultura naukovoï ukrainskoi movy : navch. posib.* [Culture of the scientific Ukrainian language: a textbook]. Kyiv: Acad., 215 [in Ukrainian].
15. Surmin Y. (2008). *Naukovi teksty: spetsyfika, pidhotovka ta prezentatsiia* [Scientific texts: specificity, preparation and presentation]. K.: NADU, 345
16. Tymkova V. (2018). *Ukrainska mova v nautsi: navchalnyi posibnyk.* [Ukrainian language in science: a textbook]. Vinnytsia: VV VNAU, 212 [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 376.011.3-051:37.014.5(477)

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-485-497](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-485-497)

Мартинчук Олена Валеріївна доктор педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри спеціальної та інклюзивної освіти Київського столичного університету імені Бориса Грінченка, бульвар І. Шамо 18/2, м. Київ, 02154, <https://orcid.org/0000-0001-6119-9306>

Скрипник Тетяна Вікторівна доктор психологічних наук, старший науковий співробітник, професор кафедри спеціальної та інклюзивної освіти Київського столичного університету імені Бориса Грінченка, бульвар І. Шамо 18/2, м. Київ, 02154, <https://orcid.org/0000-0002-8511-4984>

Федоренко Оксана Филімонівна кандидат педагогічних наук, перший заступник директора Українського інституту розвитку освіти, доцент кафедри спеціальної та інклюзивної освіти Київського столичного університету імені Бориса Грінченка, бульвар І. Шамо 18/2, м. Київ, 02154, <https://orcid.org/0000-0002-4875-9505>

Найда Юлія Михайлівна старший викладач кафедри спеціальної та інклюзивної освіти Київського столичного університету імені Бориса Грінченка, виконавчий директор ВФ «Крок за кроком», бульвар І. Шамо 18/2, м. Київ, 02154, <https://orcid.org/0000-0002-5363-079X>

Засеркова Наталія Віталіївна старший викладач кафедри спеціальної та інклюзивної освіти Київського столичного університету імені Бориса Грінченка, керівник Ресурсного центру підтримки інклюзивної освіти Інституту післядипломної освіти, бульвар І. Шамо 18/2, м. Київ, 02154, <https://orcid.org/0000-0002-4562-4584>

ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОГО КАДРОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНКЛЮЗИВНОГО НАВЧАННЯ В УКРАЇНІ

Анотація. У статті описано проблеми сучасного кадрового забезпечення інклюзивного навчання в українських закладах дошкільної та загальної середньої освіти, що пов'язані з відсутністю у них фахівців зі спеціальної освіти, які б цілеспрямовано та послідовно дбали про розвиток інклюзивної культури й практики у закладі освіти та про якість інклюзивного навчання загалом. У статті розкрито функціональні обов'язки фахівців

(асистентів вчителів, вчителів-логопедів, фахівців (консультантів) інклюзивно-ресурсних центрів, адміністрації закладу освіти), дотичних до організації та впровадження інклюзивного навчання, що дає змогу дійти висновку про неможливість на достатньому рівні забезпечувати якість інклюзивного навчання дітей з обмеженнями життєдіяльності та здоров'я у вітчизняному освітньому просторі. Особливу увагу приділено висвітленню результатів реалізації проєкту ВФ «Крок за кроком» «Інституціоналізація "універсального" асистента вчителя в Україні: дослідження умов реалізації», що стосуються зарубіжного та вітчизняного досвіду асистування педагогам в інклюзивному освітньому середовищі та контраверсійності посади «асистент вчителя» у вітчизняному освітньому просторі. Авторами статті піднімається питання про потребу у введенні нової посади до штату закладів освіти, яку б обійняв фахівець зі спеціальної освіти і до сфери функціональних обов'язків якого належало б: виявлення й оцінювання освітніх потреб дітей; координування процесу розроблення індивідуальної програми розвитку, здійснення моніторингу динаміки їхнього успіху; консультування педагогів з питань підтримки осіб з особливими освітніми потребами; надання рекомендацій адміністрації щодо створення інклюзивного освітнього середовища; консультування батьків та інформування їх про успіхи та потреби дитини; налагодження міжвідомчої взаємодії за межами закладу освіти тощо.

Ключові слова: якість інклюзивного навчання, кадрове забезпечення інклюзивного навчання, діти з особливими освітніми потребами, координатор інклюзивного навчання.

Martynchuk Olena Valeriivna Doctor of Pedagogical Sciences, the Chairholder of the Chair of Special and Inclusive Education of Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University, I. Shamo Boulevard, 02154, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0001-6119-9306>

Skrypnyk Tatiana Viktorivna Doctor of Psychological Sciences, the Professor of the Chair of Special and Inclusive Education of Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University, I. Shamo Boulevard, 02154, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0002-8511-4984>

Fedorenko Oksana Fylymonivna PhD in Education, First deputy director of the Ukrainian Institute of Education Development, associate professor of the Chairholder of the Chair of Special and Inclusive Education of Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University, I. Shamo Boulevard, 02154, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0002-4875-9505>

Naida Yulia Mykhaylivna Senior lecturer of the Chair of Special and Inclusive Education of Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University, Executive Director of the All-Ukrainian Foundation «Step by Step», I. Shamo Boulevard, 02154, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0002-5363-079X>

Zaierkova Nataliia Vitaliyivna senior lecturer of the Chair of Special and Inclusive Education of Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University, Head of the Resource Centre for Supporting Inclusive Education at the Institute of Postgraduate Education, I. Shamo Boulevard, 02154, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0002-4562-4584>

PROBLEMS OF MODERN STAFFING FOR INCLUSIVE EDUCATION IN UKRAINE

Abstract. The article describes the problems of modern staffing of inclusive education in Ukrainian preschool and general secondary education institutions, which are related to the lack of special education specialists who would purposefully and consistently take care of the development of inclusive culture and practice in the educational institution and the quality of inclusive education in general. The article reveals the functional responsibilities of specialists (teacher assistants, speech therapists, specialists of inclusive resource centers, and the administration of an educational institution) involved in the organization and implementation of inclusive education, which allows us to conclude that it is impossible to ensure the quality of inclusive education for children with disabilities in the national educational space at a sufficient level. Particular attention is paid to the results of the implementation of the All-Ukrainian Foundation «Step by Step» project «Institutionalisation of a “universal” teacher's assistant in Ukraine: a study of the conditions of implementation», which relate to foreign and domestic experience of assisting teachers in an inclusive educational environment and the controversial position of ‘teacher's assistant’ in the domestic educational space. The authors of the article raise the issue of the need to introduce a new position in the staff of educational institutions, which would be held by a special education specialist whose functional responsibilities would include: identifying and assessing the educational needs of children; monitoring the dynamics of their progress; coordinating the process of developing an individual development programme; advising teachers on the support of persons with special educational needs; providing recommendations to the administration on creating an inclusive educational environment; counseling parents and informing them about the child's progress and needs; establishing interagency cooperation outside the educational institution, etc.

Keywords: quality of inclusive education, staffing for inclusive education, children with special educational needs, coordinator of inclusive education.

Постановка проблеми. Наразі освіта в Україні переживає складні часи, деякі проблеми є тимчасовими і пов'язані з російсько-українською війною, але деякі є постійними і пов'язані з тим, що держава протягом багатьох років не приймає системні рішення щодо їх усунення. Однією з таких проблем є проблема кадрового забезпечення інклюзивного навчання дітей з особливими освітніми потребами, зокрема дітей з обмеженнями життєдіяльності та здоров'я.

Загальновідомо, що діти з особливими освітніми потребами були, є і будуть однією з найбільш вразливих категорій у загальноосвітньому просторі. Україна зробила достатньо багато кроків на шляху до впровадження якісного інклюзивного навчання, проте у напрямі забезпечення інклюзивної освіти фахівцями, здатними до її ефективної реалізації, зроблено недостатньо. Аналіз реального стану кадрового забезпечення інклюзивної освіти показує, що на сьогодні в українських школах немає жодної посади, серед посадових обов'язків якої є компетентна опіка питаннями впровадження інклюзивного навчання [1, 2].

Натомість, у закладах освіти США, низки європейських країн, які дбають про якісне інклюзивне навчання, наявні одночасно декілька таких посад у школах – це вчитель спеціальної освіти (SEN-teacher) або спеціальний педагог, а також є посади, пов'язані з координаційно-управлінською діяльністю – адміністратор спеціальної освіти (Administration of Special Education), координатор з питань особливих освітніх потреб (SENCO).

Наразі в українських школах є посади для фахівців зі спеціальної освіти, які є членами команди психолого-педагогічного супроводу дитини з особливими освітніми потребами – це вчителі-логопеди і вчителі-дефектологи. Щодо вчителів-логопедів, то вони, відповідно до своїх функціональних обов'язків, беруть участь у розробленні Індивідуальної програми розвитку та надають корекційно-розвиткові послуги дітям з розвитку їхньої мовленнєвої діяльності. І фактично тільки цим і характеризується їхня робота в умовах інклюзивного закладу освіти. Назва посади «вчитель-дефектолог», по-перше, є спадком від радянського минулого, що не узгоджується з сучасними гуманістичними підходами в освіті, зокрема, ставленням до людей з обмеженнями життєдіяльності; в жодній цивілізованій країні немає такої застарілої назви посади. А по-друге, до функціональних обов'язків цього вчителя також належить проведення корекційно-розвиткових занять з дітьми з особливими освітніми потребами,

при цьому не зрозуміло: 1) як визначати ціль та зміст цих занять; 2) як співпрацювати з іншими учасниками команди супроводу в закладі освіти, за межами закладів освіти, з батьками; 3) з якою самою категорією дітей проводити заняття; 4) як здійснювати моніторинг динаміки успіху та ін.). Показовим є також те, що у жодному супровідному документі не передбачено представлення конкретики щодо зазначених питань, а це означає, що процес супроводу позбавлений цілеспрямованості, узгодженості, наступності. Також можна констатувати, що та команда супроводу, яка буде підтримувати цю дитину на вищому щаблі освітнього процесу, не буде обізнана з того, над чим працювали учасники попередньої команди супроводу, які цілі ставили, які підходи чи засоби застосовувати, яких успіхів було досягнуто.

Зважаючи на обраний Україною європейський вектор розвитку вже настав час відірватися, нарешті, від радянського минулого у кадровому забезпеченні навчання дітей з особливими освітніми потребами. Наразі є потреба відходу від формалізму та пошуку реальних ефективних шляхів підтримки учнів з обмеженнями життєдіяльності та здоров'я у загальноосвітньому просторі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема сучасного кадрового забезпечення інклюзивного навчання є предметом наукових розвідок вітчизняних науковців і останнім часом все більш активно розглядається і висвітлюється у літературних джерелах. Зокрема, сферою наукових інтересів викладачів кафедри спеціальної та інклюзивної освіти Київського столичного університету імені Бориса Грінченка (О.В. Мартинчук, Т.В. Скрипник, Ю.М. Найда та інші) є розроблення профілю нової професії для вітчизняного освітнього простору – координатора інклюзивного навчання – фахівця зі спеціальної освіти, відповідального за забезпечення особливих освітніх потреб дітей в інклюзивному освітньому середовищі [1-4].

Також цікавими є наукові розвідки, представлені у статті О.М. Дікової-Фаворської, у якій описано результати фокусованих групових інтерв'ю, які проходили у термін з 10 жовтня по 19 грудня 2019 року під час реалізації Міжнародного австрійсько-українського проєкту “Компетентності лідерства та менеджменту для ефективного розвитку якості в опорних школах”, що передбачав підготовку керівників опорних освітніх закладів загальної середньої освіти, зокрема інклюзивного типу. Метою якісного соціологічного дослідження стало вивчення ситуації, що склалась у закладах загальної середньої освіти України, які реалізують концепцію інклюзії. Всього в обговоренні взяли участь 46 респондентів, з них: директори опорних закладів загальної середньої освіти інклюзивного типу (8 осіб), начальники відділів освіти об'єднаних територіальних громад (12 осіб), начальники обласних і

міських департаментів освіти (6 осіб), директори шкіл, що вперше реалізують концепцію інклюзивної освіти в регіоні (20 осіб). Статус опитаних дав змогу дослідникам вважати опитування експертним [5].

За результатами дослідження виявлено недоліки в навчальному процесі закладу освіти, що працює на засадах інклюзії: «Майже однотайно учасники обговорення зазначили відсутність фахівців (“підготовлених кадрів”) для роботи з цією технологією (*прим. авторів – технологією інклюзивного навчання*). Вчителі надзвичайно напружені через методичну і психологічну неготовність працювати в інклюзивних класах.» [5, с. 120]. «До ризиків і загроз було віднесено: недосконалість системи організації роботи та відсутність підготовлених фахівців, здатних працювати в умовах інклюзії» [5, с. 122]. Результати опитування показали, що освітній менеджмент демонструє професійну та управлінську готовність до реалізації концепції інклюзії, «проте невирішеними залишаються питання, які впритул пов’язані із забезпеченням якості освітніх послуг: – підтримка державою перепідготовки (здобуття другої вищої освіти) вчителів, які працюють в інклюзивних класах; – зміна штатного розкладу з введенням одиниць логопедів, реабілітологів, фахівців з ЛФК, корекційних педагогів ...» [5, с. 122]. Отже, результати досліджень свідчать про потребу у державній політиці щодо системного підходу до кадрового забезпечення інклюзивного навчання у вітчизняному освітньому просторі. Виявлені проблеми, недоліки та ризики ще більше загострились на фоні освітніх втрат, яких зазнають діти у сучасних кризових умовах навчання.

Мета статті: окреслити проблеми сучасного кадрового забезпечення інклюзивного навчання в Україні та висвітлити можливі шляхи їх розв’язання.

Виклад основного матеріалу. Україна протягом періоду упровадження інклюзивного навчання, безперечно, здійснювала кроки, спрямовані на покращення кадрового забезпечення інклюзивного навчання. Так, у 2012 році до штатного розпису закладів освіти була введена посада «асистент вчителя» [6], яка, на наш погляд, є контраверсійною, адже функціональні обов’язки, покладені на асистента вчителя, не відповідають вимогам до його фахової підготовки та рівню оплати. Так, згідно з сучасним трактуванням професійного профілю асистента вчителя, він розглядається як педагог, здатний здійснювати професійну діяльність у складі міждисциплінарної команди в інклюзивному освітньому середовищі з різними категоріями дітей. Аналіз функціональних обов’язків асистента вчителя, які визначено в українській нормативно-правовій базі, показує, що цьому фахівцю делеговано певну кількість обов’язків, які виконує за кордоном вчитель спеціальної освіти / спеціальний педагог, тому наразі наявне протиріччя між очікуваннями від фахової діяльності асистентів вчителів та реальними їхніми можливостями.

До його функцій належать: організаційна (проводить спостереження за дитиною з метою вивчення її індивідуальних особливостей, схильностей, інтересів та потреб), навчально-розвивальна (надає освітні послуги, спрямовані на задоволення освітніх потреб учнів, дбає про професійне самовизначення та соціальну адаптацію учнів), діагностична (оцінює навчальні досягнення учнів; оцінює виконання індивідуальної програми розвитку, вивчає та аналізує динаміку розвитку учня), прогностична (на основі вивчення актуального та потенційного розвитку дитини бере участь у розробленні індивідуальної програми розвитку), консультативна (постійно спілкується з батьками, надаючи їм необхідну консультативну допомогу; інформує вчителя класу та батьків про досягнення учня) [7].

Отже, описані вище функціональні обов'язки українського асистента вчителя більшою мірою належать до функціональних обов'язків фахівця зі спеціальної освіти, який має відповідну освіту і здатен здійснити оцінювання потреб дитини; надати освітні послуги, спрямовані на забезпечення її потреб, та провести моніторинг динаміки розвитку учня. Відтак, на початку введення посади асистента вчителя та розроблення нормативних документів щодо його діяльності була допущена помилка (закріплення на законодавчому рівні невідповідності фахової підготовки функціональним обов'язкам), яка унеможливує якісне виконання цим фахівцем обов'язків, покладених на нього.

У 2019 році у межах реалізації проєкту ВФ «Крок за кроком» «Інституціоналізація "універсального" асистента вчителя в Україні: дослідження умов реалізації» спільно з українськими університетами (у тому числі з Київським університетом імені Бориса Грінченка) була здійснена спроба дослідити ситуацію з підготовки асистентів педагогів (вихователів і вчителів), які були б спроможні працювати в інклюзивному освітньому середовищі з різними дітьми, реалізуючи якісно свої функціональні обов'язки. Мета проєкту полягала у дослідженні ролі асистента педагога в освітньому процесі, основних компетентностей, якими має володіти асистент педагога, та особливостей його підготовки [8].

На основі аналізу зарубіжного досвіду країн, які мають значні успіхи та великий досвід у впровадженні інклюзивної освіти: США, Канада, Великобританія та Австралія, а також країн, які стали на цей шлях відносно недавно: Чехія, Словаччина та Сербія визначено основні фахові функції асистентів педагогів. До них належать:

- залучення дітей до діяльності, яка сприяє навчанню;
- мотивування і заохочення до соціальної участі,
- співпраця з іншими педагогами у межах підтримки навчання та соціальної участі.

З'ясовано, що мають знати та уміти усі асистенти, не зважаючи на те, якими дітьми вони опікуються. Зокрема, асистенти мають знати вікові та індивідуальні особливості дітей, основні прояви та стратегії протибулінгу, знати, як управляти поведінкою гіперактивної та агресивної дитини, як мотивувати дітей до діяльності, як ефективно взаємодіяти з усіма учасниками освітнього процесу, як керувати власними емоціями.

Отже, аналіз зарубіжного досвіду засвідчив, що, зазвичай, закордоном асистент педагога – це фахівець, який не є педагогом, але виконує певні обов'язки, пов'язані з педагогічною діяльністю. Асистенти допомагають педагогам (зокрема, вчителям, вихователям, спеціальним педагогам тощо) у різних закладах, як загальноосвітніх, так і спеціальних. Вони працюють відповідно до освітніх політик і практик, що існують у закладі, і їхні завдання визначаються потребами закладу, у яких вони працюють. З'ясовано, що для асистентів, які працюють в класах, де є діти з етнонаціональних спільнот важливо бути здатними налагоджувати та підтримувати комунікацію між педагогами та дітьми, дітей між собою, допомагати дітям у навчальному процесі та позакласних заходах.

У процесі вивчення української практики асистування в інклюзивному освітньому просторі було проведено фокус-групові дослідження з різними учасниками освітнього процесу (з директорами, вчителями, асистентами вчителів, батьками) у формі інтерв'ю з фіксацією відповідей (обговорення) для напрацювання плану дій щодо запровадження змін для покращення надання освітніх послуг усім дітям, які потребують підтримки в освітньому процесі.

Так, під час фокус-групового дослідження виявлено спектр думок щодо: розподілу обов'язків у класі між вчителем і асистентом вчителя та особливостей взаємодії між ними; труднощів у запровадженні практики асистування та шляхів їх подолання; підготовки асистентів педагогів та способів надання їм методичної підтримки; змін, які потрібно внести у роботу асистента.

Результати дослідження засвідчили, що українські педагоги очікують від асистентів значно глибших і ширших знань, ніж ті, що мають самі щодо освіти дітей з особливими освітніми потребами. Водночас оплата праці асистента вчителя закладу загальної середньої освіти здійснюється за 10–12-тарифними розрядами. У фінансовому еквіваленті – це значно менше за заробітну плату педагога, незважаючи на вищу освіту, яку мають асистенти відповідно до чинного законодавства. Тоді як в інших країнах заробітна плата асистента варіюється залежно від ролі, обов'язків та його освіти.

Асистент у нашій країні повинен мати педагогічну освіту. Втім, він рідко має можливість викладати на рівні класу, а його основним завданням

стає індивідуальний супровід конкретної дитини з особливими освітніми потребами. Таке звужене тлумачення особливих освітніх потреб в контексті надання підтримки створює ситуацію, в якій щодо знань та навичок асистентів нерідко висувують вимоги, які можуть задовольнити лише фахівці зі спеціальною освітою (по суті, на асистента перекладають завдання і функції з розвитку чи корекції певних навичок, що мають бути забезпечені фахівцями, які мають спеціальну освіту). Перевага індивідуального супроводу усталює думку педагогів про те, що асистент несе відповідальність за навчання, виховання і розвиток дітей з психофізичними порушеннями. Окрім цього, в умовах інклюзивного освітнього середовища такий фахівець має бути компетентним стосовно інклюзивних методів, засобів і технологій, інакше він буде безпорадним (що, на жаль, є типовим явищем) стосовно організації і впровадження ефективного супроводу певної дитини та реальної допомоги вчителю й іншим учасникам команди супроводу.

Описана ситуація може бути наслідком того, що в умовах інклюзивного навчання працюють педагогічні працівники, які не мають відповідної фахової підготовки і тому змушені самотійно орієнтуватись як у специфіці посади асистента, так і в особливостях взаємодії між педагогом та асистентом, що зрештою, не сприяє забезпеченню якості інклюзивного навчання.

Розуміння на державному рівні того факту, що заклади освіти самотужки не справляються із впровадженням ефективного інклюзивного навчання, сприяло введенню до функціональних обов'язків фахівця інклюзивно-ресурсного центру його участі у діяльності команди психолого-педагогічного супроводу особи з особливими освітніми потребами [9], що, звісно, покращило ситуацію, але не в повному обсязі. І це пов'язано, насамперед, з тим, що фахівець інклюзивно-ресурсного центру не має змоги постійно бути включеним в освітній процес і в режимі реального часу спостерігати за розвитком дитини та відстежувати ефективність інклюзивного навчання.

Відомо, що підтримка кожної особливої дитини в освітньому процесі – це командна робота, і головною умовою впровадження узгодженої діяльності команди супроводу є наявність у цій команді лідера, координатора, компетентного у питаннях навчання, розвитку і соціалізації. Наразі таку роль щодо координування діяльності команди психолого-педагогічного супроводу та загалом процесу організації та впровадження інклюзивного навчання виконує адміністрація закладу освіти [10], проте директор або заступник директора школи не мають змоги (часу, фахових знань тощо) впроваджувати повсякденне інклюзивне навчання, здійснювати реальні моніторинг та оцінку

ефективності інклюзивного навчання кожної дитини з особливими освітніми потребами.

Відтак, наявне кадрове забезпечення інклюзивного навчання не задовольняє потреби закладів освіти та не сприяє організації та впровадженню якісного інклюзивного навчання в українських закладах освіти.

Аналіз зарубіжного досвіду показує, що в інклюзивних закладах освіти працюють вчителі спеціальної освіти / спеціальні педагоги, у деяких країнах є ще додатково посади координаторів інклюзивного навчання (посади мають у кожній країні свої назви). Узагальнюючи інформацію у відповідності до професійних профілів цих фахівців, можна зазначити, що вони виконують наступні функціональні обов'язки:

- виявляють і оцінюють освітні потреби дітей,
- координують процес розроблення документу, який визначає завдання розвитку дитини та механізми їх досягнення (в Україні такий документ має назву «Індивідуальна програма розвитку» і потребує принципового вдосконалення для набуття ним функції керівництва до дій, а не документу для перевірки),
- надають рекомендації адміністрації щодо створення інклюзивного освітнього середовища і самі безпосередньо долучаються до створення цього середовища;
- надають поради й рекомендації педагогам (класним керівникам, вчителям-предметникам, вихователям, асистентам вчителів / асистентам вихователів тощо) з питань підтримки осіб з особливими освітніми потребами;
- проводять корекційну-розвивальну роботу,
- зустрічаються з батьками, інформують їх про успіхи та потреби дитини;
- налагоджують міжвідомчу взаємодію за межами закладу освіти (з психологами, медичними та соціальними працівниками, логопедами, ерготерапевтами тощо);
- здійснюють моніторинг динаміки успіху дітей з особливими освітніми потребами,
- цілеспрямовано і послідовно дбають про розвиток інклюзивної культури й практики у закладі освіти та про якість інклюзивного навчання загалом.

Узагальнені нами види діяльності спеціального педагога закладу освіти дають змогу охопити: стратегічні напрями у плані впровадження освітньої політики та стратегії щодо осіб з особливими освітніми потребами; комплексну практику повсякденного супроводу осіб з ООП, що забезпечує реалізацію індивідуальних планів підтримки й супроводу освітнього процесу

для цих осіб; організаційно-методичну підтримку педагогів, вчителів спеціальної освіти, асистентів вчителів та допоміжного персоналу закладу освіти; підтримку родин осіб з ООП та співпрацю з ними; партнерську взаємодію з медичними й соціальними закладами і установами.

Визначено також вимоги до таких координаторів, завдяки яким стає більше зрозуміло очікування від їхньої діяльності, серед яких: навички впливу та ведення переговорів в процесі розроблення освітньої політики та стратегії у закладі освіти, отримання необхідних ресурсів та підтримки з боку зовнішніх організацій; лідерські якості – для натхнення та мотивації інших педагогів, моделювання і реалізацію передових практик щодо підтримки осіб з ООП; навички міжособистісного спілкування – для розбудови стосунків з батьками, педагогами закладу освіти та зовнішніми фахівцями; навички письмового спілкування – для складання планів навчання та підтримки, звітів про успішність учнів, а також навчання та інструкцій для персоналу; навички організації та керування часом; гнучкі навички та емоційний інтелект – для розпізнавання потреб учнів і їхніх родин, чуйного реагування на них; аналітичні навички та навички розв'язання проблем.

Перераховані вимоги переконують, що в особі спеціального педагога як координатора з питань особливих освітніх потреб і дитина з ООП, і її родина, і педагогічний колектив закладу освіти знаходить компетентного, цілеспрямованого й відповідального помічника і радника, який зможе координувати освітній процес дитини як у конкретний період часу, так і в процесі її переходу на новий щабель освітнього процесу.

Висновки. В умовах наявного дефіциту у компетентних фахівцях щодо впровадження відповідного та безперешкодного освітнього процесу для осіб з особливими освітніми потребами, надзвичайно актуальним постає питання введення до штату педагогічних працівників фахівця на кшталт спеціального педагога (Польща), або вчителя спеціальної освіти (США), що уможливило забезпечення права осіб з ООП на якісну освіту.

Здійснений нами ретельний аналіз функціональних обов'язків тих фахівців зі спеціальної освіти, які наразі є у штаті закладів освіти (вчитель-дефектолог і вчитель-логопед), дає змогу переконатися, що вони компетентні у плані задоволення лише обмежених потреб осіб з ООП, що не охоплюють ні інклюзивне освітнє середовище, ні процес супроводу, ні життєдіяльність цих осіб. Принципово не змінює негативну ситуацію з впровадженням інклюзивного навчання в Україні і введена посада «асистент вчителя», адже переважна більшість фахівців, які обіймають цю посаду, не є фахівцями як зі спеціальної, так й інклюзивної освіти. Представлені у статті дослідження засвідчують, що українські педагоги не бачать в асистентах вчителів необхідних помічників і радників. Не рятують ситуацію і робітники

інклюзивно-ресурсних центрів, які, навіть якби й були обізнаними з питань інклюзивного навчання, але не можуть бути реальними учасниками команд супроводу, бо не є учасниками освітнього процесу у закладі освіти, а також мають надмірно велике навантаження.

З опорою на успішний зарубіжний досвід є можливим введення посади «спеціальний педагог закладу освіти», у підготовці якого було б закладено розвиток компетентностей, необхідних для розбудови якісного інклюзивного навчання. Такий фахівець міг би стати справжнім координатором й експертом у плануванні, впровадженні у повному обсязі й, нарешті, оцінці ефективності досягнень особи з ООП, діяльності команд супроводу й інклюзивного освітнього середовища, у цілому.

Література:

1. Скрипник Т.В., Мартинчук О.В, Софій Н.З, Тищенко Л.А Координатор інклюзивного навчання як виклик для української освітньої системи. Науковий журнал Хортицької національної академії. 2023. Вип. 1(8). С.148-156.
2. Скрипник Т.В., Мартинчук О.В., Софій Н.З., Бабич Н.М. Координація команди супроводу дітей з особливими освітніми потребами в аспекті управлінської діяльності. Освіта осіб з особливими освітніми потребами: шляхи розбудови. 2023. № 22. С. 103-119.
3. Martynchuk O., Skrypnyk T., Sofiy N., Bahdanovich Hanssen N. Inclusive education in Ukraine – tension between policy and practice. *Dialogues between Northern and Eastern Europe on the Development of Inclusion.Theoretical and Practical Perspectives* / Edited By Natallia Bahdanovich Hanssen, Sven-Erik Hansén, Kristina Ström. London: Routledge, 2021. P.148-167.
4. Martynchuk O., Skrypnyk T., Sofiy N. Current Trends in the Training of Specialists in Special Education to Understand and Meet the Educational Needs of Pupils with SEN in the Context of Building the New Ukrainian School. *Progress in Education*. Vol. 72. 2022. USA, Nova Science Publishers. P. 33-64.
5. Дікова-Фаворська О.М. Інклюзія в Україні: перший досвід впровадження в оцінках експертів. Український соціум. 2020. №4 (75). С. 113-126.
6. Щодо введення посади вихователя (асистента вчителя) у загальноосвітніх навчальних закладах з інклюзивним навчанням. Лист Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України від 28.09.2012 № 1/9-694.
7. Щодо посадових обов'язків асистента вчителя. Лист Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України від 25.09.2012 р. № 1/9-675.
8. Практика асистента педагога: міжнародний й український контекст. Результати дослідження / О. Федоренко, О. Мартинчук, Н. Софій, Г. Лук'янова, О. Кошіль, Т. Симоненко, Л. Байда, Ю. Найда. Київ: ФОП Парашин, 2020, 106 с.
9. Про затвердження Положення про інклюзивно-ресурсний центр. Постанова Кабінету міністрів України від 12.07.2017 №545.
10. Примірне положення про команду психолого-педагогічного супроводу дитини з особливими освітніми потребами в закладі загальної середньої та дошкільної освіти. Наказ Міністерства освіти і науки України від 08.06.2018 № 609.

References:

1. Skrypnyk, T.V., Martynchuk, O.V., Sofii, N.Z., Tyshchenko, L.A. (2023). Koordinator inkliuzyvnoho navchannia yak vyklyk dlia ukrainskoi osvitoi systemy [Coordinator of inclusive education as a key to the Ukrainian education system]. *Naukovyi zhurnal Khortytskoi natsionalnoi akademii – Naukovyi zhurnal Khortytskoi natsionalnoi akademii*, 1(8), 148-156 [in Ukrainian].
2. Skrypnyk, T.V., Martynchuk, O.V., Sofii, N.Z., Babych, N.M. (2023). Koordynatsiia komandy suprovodu ditei z osoblyvymy osvithnyimi potrebamy v aspekti upravlinskoi diialnosti [Coordination of the team of support for children with special educational needs in terms of management]. *Osvita osib z osoblyvymy osvithnyimi potrebamy: shliakhy rozbudovy – Education of persons with special educational needs: ways of development*, 22. 103-119 [in Ukrainian].
3. Martynchuk, O., Skrypnyk, T., Sofiy, N., Bahdanovich Hanssen, N. (2021). Inclusive education in Ukraine – tension between policy and practice. *Dialogues between Northern and Eastern Europe on the Development of Inclusion. Theoretical and Practical Perspectives* / Edited By Natallia Bahdanovich Hanssen, Sven-Erik Hansén, Kristina Ström. London: Routledge. pp. 148-167 [in English].
4. Martynchuk, O., Skrypnyk, T., Sofiy, N. (2022). Current Trends in the Training of Specialists in Special Education to Understand and Meet the Educational Needs of Pupils with SEN in the Context of Building the New Ukrainian School. *Progress in Education*. 72. USA, Nova Science Publishers. pp. 33-64 [in English].
5. Dikova-Favorska O.M. (2020). Inkliuziia v Ukraini: pershyi dosvid vprovadzhennia v otsinkakh ekspertiv [Inclusion in Ukraine: the first experience of implementation in expert assessments]. *Ukrainskyi sotsium – Ukrainian society*, 4 (75), 113-126 [in Ukrainian].
6. Shchodo vvedennia posady vykhovatelja (asystenta vchytelja) u zahalnoosvitnikh navchalnykh zakladakh z inkliuzyvnym navchanniam. Lyst Ministerstva osvity i nauky, molodi ta sportu Ukrainy vid 28.09.2012 № 1/9-694 [On the introduction of the position of educator (teacher's assistant) in general education institutions with inclusive education. Letter of the Ministry of Education and Science, Youth and Sports of Ukraine of 28.09.2012 No. 1/9-694] [in Ukrainian].
7. Shchodo posadovykh obov'язkiv asystenta vchytelja. Lyst Ministerstva osvity i nauky, molodi ta sportu Ukrainy vid 25.09.2012 r. № 1/9-675 [Regarding the duties of a teacher's assistant. Letter of the Ministry of Education and Science, Youth and Sports of Ukraine of 25.09.2012, No. 1/9-675] [in Ukrainian].
8. Fedorenko, O., Martynchuk, O., Sofii, N., Lukianova, H., Koshil, O., Symonenko, T., et al. (2020). Praktyka asystenta pedahoha: mizhnarodnyi y ukrainskyi kontekst. Rezultaty doslidzhennia [The practice of a teaching assistant: international and Ukrainian context. Results of the study]. Kyiv: FOP Parashyn [in Ukrainian].
9. Pro zatverdzhennia Polozhennia pro inkliuzyvno-resursnyi tsentr. Postanova Kabinetu ministriv Ukrainy vid 12.07.2017 №545 [Pro zatverdzhennia Polozhennia pro inkliuzyvno-resursnyi tsentr. Postanova Kabinet of Ministers of Ukraine vid 12.07.2017 № 545] [in Ukrainian].
10. Prymirne polozhennia pro komandu psykholoho-pedahohichnoho suprovodu dytyny z osoblyvymy osvithnyimi potrebamy v zakladi zahalnoi serednoi ta doshkilnoi osvity. Nakaz Ministerstva osvity i nauky Ukrainy vid 08.06.2018 № 609 [Primary positions for the command of the psychological-psychological supercommand of the dynasty with special lighting needs in the basis of the external serousness and the reaching lighting. Order of the Ministry of Enlightenment and Science of Ukraine of 08.06.2018 № 609] [in Ukrainian].

УДК 378. 09 : 355

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-498-506](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-498-506)

Марченко Ольга Геннадіївна доктор педагогічних наук, професор, професор кафедри соціології та психології факультету № 6, Харківський національний університет внутрішніх справ, пр. Льва Ландау, буд. 27, м. Харків, 61080, тел.: (067) 57-94-306, <https://orcid.org/0000-0003-1007-9560>.

Онипченко Павло Миколайович кандидат педагогічних наук, доцент, провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії льотного факультету, Харківський національний університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба, вул. Сумська 77/79, м. Харків, 61023, тел.: (050) 969-04-07, <https://orcid.org/0000-0003-4497-327X>

ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ ОФІЦЕРА ДО РОБОТИ З ОСОБОВИМ СКЛАДОМ

Анотація. У статті обґрунтовано актуальність проблеми формування готовності офіцера до роботи з особовим складом підпорядкованого підрозділу. Визначено психолого-педагогічні основи підготовки майбутніх командирів. Готовність офіцера до роботи з особовим складом охарактеризована як особливий стан особистості, що передуює реалізації ефективної управлінської діяльності. Так, з позицій функціонального підходу готовність трактується як певний стан психічних процесів особистості, який забезпечує високий рівень досягнень при виконанні певного виду діяльності. З позицій особистісно-діяльнісного підходу готовність розглядається в межах цільових, ресурсних, операційних, інструментальних, часових та продуктивних параметрів особистості у процесі виконання певної діяльності. У структурі готовності виокремлено мотиваційний, організаційний, операційний, контрольно-оцінний, соціально-психологічний, психофізіологічний компоненти. Формування готовності майбутніх офіцерів до ефективної управлінської діяльності реалізується у процесі професійної підготовки у вищих військових навчальних закладах і закладах вищої освіти із специфічними умовами навчання та потребує системного використання особистісно-орієнтованих, функціонально-орієнтованих, інноваційних методів розвитку, стимуляції й організації творчої діяльності, інтерактивних методів навчання та освітніх технологій. Готовність до роботи з особовим складом проявляється у сформованості на високому рівні виховних компетентностей, морально-бойових, особистісно-психологічних якостей курсантів, які забезпечують

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

високу мобілізаційну та бойову готовність майбутніх фахівців сектору безпеки та оборони України. Перспективними є наукові розвідки щодо уточнення критеріїв, показників, рівнів готовності майбутніх офіцерів до роботи з особовим складом підпорядкованих підрозділів.

Ключові слова: готовність, офіцер, курсант, підрозділ, особовий склад, сектор безпеки та оборони України, вищий військовий навчальний заклад, заклад вищої освіти із специфічними умовами навчання.

Marchenko Olga Gennadiyevna Doctor of Pedagogical Sciences, Professor, Professor of the Department of Sociology and Psychology, Faculty № 6 of the Kharkiv National University of Internal Affairs, build. 27, Kharkiv, 61080, tel.: (057) 73-98-093, <https://orcid.org/0000-0003-1007-9560>

Onypchenko Pavlo Mykolayovych Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Lead Researcher of Research Laboratory of the Flight Faculty Ivan Kozhedub Kharkov National University of Air Forces, St. Sumska, 77/79, Kharkiv, 61023, tel.: (050) 969-04-07, <https://orcid.org/0000-0003-4497-327X>

PSYCHOLOGICAL AND PEDAGOGICAL FUNDAMENTALS OF FORMING AN OFFICER'S READINESS TO WORK WITH THE PERSONNEL OF THE SUBORDINATED UNIT

Abstract. The article substantiates the relevance of the problem of forming an officer's readiness to work with the personnel of a subordinate unit. The psychological and pedagogical foundations of the training of future commanders have been determined. The officer's readiness to work with the personnel is characterized as a special state of personality that precedes the implementation of effective management activities. Thus, from the standpoint of the functional approach, readiness is interpreted as a certain state of mental processes of the individual, which ensures a high level of achievement when performing a certain type of activity. From the standpoint of the personal-activity approach, readiness is considered within the limits of target, resource, operational, instrumental, time and productive parameters of the individual in the process of performing a certain activity. In the structure of readiness motivational, organizational, operational, control and evaluation, social-psychological, psychophysiological components are distinguished. The formation of the readiness of future officers for effective managerial activities is implemented in the process of professional training in higher military educational institutions and institutions of higher education with specific learning conditions and requires the systematic use of personal-oriented, functional- oriented, innovative methods of development, stimulation and

organization of creative activity, interactive educational methods and technologies. The readiness to work with personnel is manifested in the formation in high-level educational competencies, moral-combat, personal-psychological qualities of cadets, which ensures high mobilization and combat readiness of future specialists of the security and defense sector of Ukraine. Scientific intelligence on clarifying the criteria, indicators, levels of readiness of future officers to work with the personnel of subordinate units is promising.

Keywords: readiness, officer, cadet, unit, personnel, security and defense sector of Ukraine, higher military educational institution, higher education institution with specific study conditions.

Постановка проблеми. Російсько-українська війна призвела до загострення екзистенційних питань у міжнародних відносинах, підвищення ролі людського фактору у військовій справі. Це у свою чергу актуалізувало проблему готовності командирів до роботи з особовим складом військових підрозділів, діяльність яких спрямована на охорону територіальної цілісності та суверенітету України, «захист та охорону життя, прав, свобод і законних інтересів громадян, суспільства і держави» [1, с. 3], гарантування безпеки мирного населення.

Хоча у процесі навчання у вищих військових навчальних закладах (ВВНЗ) і закладах вищої освіти (ЗВО) із специфічними умовами навчання проводиться робота з особовим складом як комплекс педагогічних впливів, які спрямовані на формування морально-бойових, особистісно-психологічних якостей курсантів, підтримання здорового та сприятливого морально-психологічного стану особового складу, офіцери відзначають труднощі в організації роботи військових частин, які пов'язані з недостатнім рівнем знань і умінь реалізовувати зміст роботи з особовим складом, використувати її прийоми, методи, форми з підлеглими (41, 86 %) і слабким досвідом щодо виявлення індивідуальних особливостей військовослужбовців (34, 88 %), невмінням передбачати результати колективної взаємодії, згуртовувати колектив військовослужбовців і працювати з лідерами (23,26 %) [1, с. 3].

Нормативно-правовою основою організації підготовки майбутніх офіцерів до роботи з особовим складом у ВВНЗ і ЗВО із специфічними умовами навчання є Закони України «Про освіту», «Про Національну гвардію України», «Про Національну поліцію», директивах і наказах командування сектору безпеки оборони та України [2-4].

Концептуальним підґрунтям формування готовності майбутніх офіцерів до організації діяльності підлеглих є теоретичні положення військової психології та педагогіки (І. Біжан, Д. Коваленко, М. Нещадим), теоретичні й методичні засади формування готовності майбутніх офіцерів до професійної

діяльності, зокрема до роботи з особовим складом у ВВНЗ і ЗВО із специфічними умовами навчання були та є в фокусі досліджень О. Євдокімової, В. Тюріної та інших науковців [5; 6].

Як правило, вирішення проблеми формування готовності майбутніх офіцерів до роботи з особовим складом науковці пов'язують із розвитком комунікативно-організаторських умінь, лідерської компетентності майбутніх керівників (О. Бойко, С. Іщенко, А. Пожидаєв [1; 7]). Зазначена проблема ще не була предметом окремого дослідження.

Метою статті є уточнення сутності готовності офіцерів до роботи з особовим складом, вивчення психолого-педагогічних аспектів її формування у ВВНЗ і ЗВО із специфічними умовами навчання з урахуванням їх відомчої належності.

Виклад основного матеріалу. У сучасній науці готовність особистості розглядається як передумова доцільної та ефективної діяльності, результати якої адекватні меті. Готовність є станом мобілізації психологічних і психофізіологічних систем людини, які забезпечують виконання певної діяльності на основі комплексу взаємопов'язаних та взаємозумовлених знань, умінь, ціннісних орієнтацій, життєвого та професійно-практичного досвіду, особистісно-психологічних якостей, які забезпечують успішність виконання певних дій.

У психологічній науковій літературі актуальними є функціональний та особистісно-діяльнісний підходи щодо визначення змісту та структури готовності до виконання певної діяльності. Зокрема, з позицій функціонального підходу готовність трактується як певний стан психічних процесів особистості, який забезпечує високий рівень досягнень при виконанні певного виду діяльності. З позицій особистісно-діялісного підходу готовність розглядається в межах цільових, ресурсних, операційних, інструментальних, часових та продуктивних параметрів особистості у процесі виконання певної діяльності [8].

Готовність офіцера до роботи з особовим складом є особливим станом, що передуює реалізації ефективної управлінської діяльності, містить такі можливості військовослужбовця, яких він спроможний досягти у процесі свого професійного формування у ВВНЗ і ЗВО із специфічними умовами навчання. Готовність до роботи з особовим складом проявляється у сформованості на високому рівні морально-бойових, особистісно-психологічних якостей курсантів, які забезпечують високу мобілізаційну та бойову готовність майбутніх фахівців сектору безпеки та оборони України.

Не менш важливим виявленням готовності офіцера до роботи з особовим складом є здатність до підтримання здорового морально-психологічного клімату у військовому або поліцейському підрозділі, що

забезпечується вихованням у курсантів правової та громадянської свідомості, правової культури, знанням та дотриманням статутних вимог, на засадах гуманізму, доброчинності, справедливості, толерантності [1; 9].

У структурі готовності особистості науковці виокремлюють мотиваційний, організаційний, діяльнісний, контрольний (С. Караваєва), мотиваційний, операційний, вольовий, оцінний (М. Іванова).

Зокрема, мотиваційний компонент готовності майбутнього фахівця сектору безпеки та оборони до управління діяльністю підрозділу передбачає систему спонукальних якостей щодо здійснення ефективної керівної діяльності (мотиви лідерства, досягнення, самореалізації тощо).

Організаційний компонент готовності майбутнього офіцера до керівницької діяльності детермінує взірцеві для особового дії та поведінку майбутнього командира.

Операційний компонент готовності потребує від курсанта оволодіння певним набором знань, способів дій, умінь та навичок, а також можливості набуття нового досвіду в межах керівної діяльності. Наявність відповідних компетенцій є запорукою ефективної управлінської діяльності майбутніх офіцерів.

Контрольно-оцінний компонент готовності майбутнього командира до управління підлеглими передбачає наявність у курсанта ВВНЗ і ЗВО із специфічними умовами навчання критичного ставлення до власних знань, умінь, здатності оцінювати прикінцеві та проміжні результати командирської діяльності, адекватної оцінки дій підлеглих, самооцінки власних дій тощо. Офіцер з адекватною самооцінкою впевнений у своїх можливостях, ставить перед підрозділом посильні завдання, обирає оптимальні засоби для їх виконання.

Важливою складовою готовності майбутніх фахівців сектору безпеки та оборони України до командирської діяльності є соціально-психологічний компонент, який виражає рівень зрілості комунікативної сфери особистості, вміння здійснювати колективно розподілену діяльність і відповідальність, підтримувати стосунки в колективі, уникати деструктивних конфліктів та ін.

Психофізіологічний компонент готовності керівника до роботи з особовим складом військового підрозділу означає здатність систем організму діяти в екстремальних умовах.

О. Задкова розуміє готовність фахівця як категорію діяльності й складової професійної надійності та передбачає цілісний прояв усіх сторін особистості (досвіду – знань, умінь і навичок; соціально-обумовлених особливостей – мотивації та спрямованості; індивідуальних психічних процесів – уваги, пам'яті, мислення), що є результатом професійної підготовки [9, с. 7].

Узагальнюючи наведену інформацію, можна зробити висновок, що кожний стан готовності до певної діяльності визначається сполученням різних факторів, що визначають різні рівні, аспекти готовності. Залежно від змісту діяльності та умов її здійснення провідним може стати один із таких аспектів. Так, готовність офіцерів до роботи з особовим складом передбачає здатність швидкого дієвого реагування на негайно виникаючі непередбачені ситуації: спроможність швидкого включення в нестандартні ситуації, а також довільної зміни свого стану відповідно до їхніх вимог.

Готовність майбутніх офіцерів до роботи з особовим складом реалізується вже у процесі професійної підготовки у ВВНЗ і ЗВО із специфічними умовами навчання, виконання завершення професійних, зокрема бойових завдань. Так, у нормативних документах акцентовано на необхідності навчання молодших командирів (сержантського складу) методиці роботи з особовим складом, причому передбачається надання допомоги сержантам з боку офіцерів у проведенні роботи з різними категоріями військовослужбовців. Йдеться про планування та реалізацію педагогічних заходів, здійснення контролю та оцінювання наслідків впливу.

Зважаючи на результати наукових розвідок О. Бойка, О. Євдокімової, В. Мірошніченко, О. Федоренко, зроблено висновок про те, що підготовка майбутніх офіцерів до роботи з особовим складом має бути цілеспрямованою та системною за характером її здійснення.

З позицій системного підходу підготовка майбутніх фахівців сектору безпеки та оборони як керівників частин і підрозділів інтегрує відповідні мету, завдання, зміст, закономірності та принципи, суб'єктний компонент, прийоми, методи, форми організаційно-виховної роботи з курсантським колективом. Якщо мета (результат) як головний чинник утворення та функціонування педагогічної системи підготовки майбутніх фахівців сектору безпеки та оборони полягає у формуванні управлінської компетентності як сукупності знань і умінь організаційно-керівної роботи з колективом, корпоративних цінностей і особистісних якостей, то завдання підготовки – це формування готовності майбутніх офіцерів до ефективного управління діяльністю підрозділу.

Формування готовності офіцерів до ефективної роботи з особовим складом підпорядковане психолого-педагогічним закономірностям: чим раціональніше організована педагогічна взаємодія із здобувачами освіти, тим ефективніший і значний вплив на свідомість, яка інтегрує почуття, мислення, пам'ять, емоції, волю особистості. Підготовка фахівця, діяльність якого реалізується в тому числі за схемою «людина – людина», має спиратися на принципи гуманізації та гуманітаризації, урахування вікових і індивідуальних особливостей здобувачів освіти задля їхнього всебічного

розвитку. Суб'єктами формування готовності майбутніх командирів до роботи з особовим складом є керівництво відповідного вишу, його відділів, факультетів, кафедр, науково-педагогічні працівники, офіцери курсової ланки, сержанти як актив курсантського колективу.

Як свідчить досвід педагогічної діяльності у ВВНЗ і ЗВО із специфічними умовами навчання, залишаються ефективними такі методи формування готовності офіцерів до ефективної роботи з особовим складом підрозділів:

1) особистісно-орієнтовані методи – ділові й організаційно-діяльнісні ігри, метод проєктів, особистісно-розвивальні методи, сутнісна наповненість яких забезпечується проведенням рефлексивно-розвивальних діагностик, соціально-психологічних тренінгів особистісно-професійного розвитку, професійно-психологічних тренінгів підвищення соціально-професійної та психолого-юридичної компетентності, навчанням технік аутотренінгу щодо саморозвитку та самовдосконалення;

2) функціонально-орієнтовані методи – соціально-психологічні тренінги та тренінги ділового спілкування, мотиваційні тренінги, методи виховання та самовиховання ділових рис характеру, рефлексивні тренінги емоційно-вольової саморегуляції, метод сугестивного навіювання, елементи нейролінгвістичного програмування, інтелектуальні тренінги уваги, пам'яті, відчуття, сприймання, логічного мислення, творчої уяви.

Як уже відзначалося, підвищення готовності майбутніх фахівців у галузі сектору безпеки і оборони передбачає формування здатності до підготовки та розстановки особового складу, посилення дисципліни та психологічної готовності особового складу до дій в екстремальних умовах.

Необхідно зауважити, що специфіка військової служби або правоохоронної діяльності зобов'язує офіцера працювати з особовим складом на основі вироблення виховних компетенцій, основу яких становлять:

- моральна свідомість, емоційна стійкість, вольова саморегуляція, міцність духу під час виконання конституційного, військового, службового обов'язку;
- громадянська свідомість та відповідальність, формування зазначених якостей у підлеглих;
- знання психологічних положень про подібність індивідуальних і групових властивостей психіки: когнітивних (знання – громадська думка), афективних (емоції – груповий настрій), регулятивних (навички – традиції), які мають аналогічні функції, структуру, фактори, динаміку;
- вміння щодо згуртування колективу;
- моральні якості (чесність, правдивість, порядність, толерантність, турбота про підлеглих);

- формування в підлеглих почуття патріотизму і захисту громадян і суспільства від злочинних посягань, вірності традиціям українського народу;

3) інноваційні методи розвитку, стимуляції й організації творчої діяльності – мозкова атака (колективна, пряма, масова, зворотна, письмова, індивідуальна), колективні творчі справи,

4) інтерактивні методи та технології [1].

Окрім зовнішнього педагогічного впливу формування готовності майбутніх офіцерів до роботи з особовим складом передбачає «тернистий шлях розуміння, ... саморозвитку, самовдосконалення», який «... починається з вибору професії, продовжується в професійному навчанні та адаптації до практичної діяльності; залежить від багатьох внутрішніх та зовнішніх умов ставлення до обраної професії, успішного оволодіння нею, надання допомоги зі сторони досвідчених спеціалістів ...» [5, с. 157].

Висновки. Тож, у статті доведена актуальність проблеми формування готовності майбутніх офіцерів до роботи з особовим складом, що передувє реалізації ефективної управлінської діяльності, містить такі можливості військовослужбовця, яких військовослужбовець або правоохоронець спроможний досягти у процесі свого професійного формування у ВВНЗ і ЗВО із специфічними умовами навчання. У структурі готовності майбутніх офіцерів до роботи з особовим складом силових підрозділів виокремлено мотиваційний, організаційний, операційний, контрольно-оцінний, соціально-психологічний, психофізіологічний компоненти. Дієвими методами формування готовності майбутніх офіцерів до роботи з особовим складом визначені особистісно-орієнтовані, функціонально-орієнтовані, інноваційні, інтерактивні методи та технології. Перспективними є наукові розвідки щодо уточнення критеріїв, показників, рівнів готовності майбутніх офіцерів до роботи з особовим складом підпорядкованих підрозділів.

Література:

1. Іщенко С. О. Підготовка майбутніх офіцерів до виховної роботи з особовим складом у вищому навчальному закладі системи МВС України: автореф. дис. ... канд. пед. наук: 13.00.04. Харків: Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди, 2016. 20 с.
2. Закон України «Про Національну гвардію України» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 17, ст. 594). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/876-18#Text> (дата звернення 12.07.2024).
3. Закон України «Про Національну поліцію» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 40-41, ст. 379). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text> (дата звернення 12.07.2024).
4. Закон України «Про освіту» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 38-39, ст. 380). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text> (дата звернення 12.07.2024).
5. Євдокімова О. О., Бойко-Бузиль Ю. Ю. Психологія професіогенезу керівника системи МВС України: монографія. Харків: ФОП Бровін О. В. 2023. 320 с.

6. Тюріна В. О. Відповідальність як фактор формування лідерської компетентності курсантів як майбутніх офіцерів поліції. *Науковий часопис НПУ ім. П. М. Драгоманова. Серія № 5. Педагогічні науки: реалії та перспективи*. Київ: НПУ. 2020. Вип. 72. С. 214-218.

7. Бойко О. В. Теорія і методика формування лідерської компетентності офіцерів Збройних сил України: монографія. Житомир: Вид. О. О. Євенок, 2020. 667 с.

8. Енциклопедія освіти / Акад. пед. наук України; головний ред. В. Г. Кремень. Київ: Юрінком Інтер, 2008. 1040 с.

9. Задкова О. В. Формування готовності майбутніх пілотів до вирішення проблемних ситуацій в професійній діяльності: автореф. дис. ... канд. пед. наук: 13.00.04. Київ: Національний авіаційний університет, 2011. 20 с.

References:

1. Ishchenko S. O. (2016). Pidhotovka maibutnikh ofitseriv do vykhovnoi roboty z osobovym skladom u vyshchomu navchalnomu zakladi systemy MVS Ukrainy [Preparation of future officers for educational work with personnel in a higher educational institution of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine]. Kharkiv: Kharkivskiy natsionalnyi pedahohichnyi universytet imeni H. S. Skovorody. 20 s. [in Ukrainian].

2. Zakon Ukrainy «Pro Natsionalnu hvardiiu Ukrainy» [Law of Ukraine «On the National Guard of Ukraine»] (2014). Kyiv: Vidomosti Verkhovnoi Rady. 17. 594. [in Ukrainian]. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/876-18#Text>

3. Zakon Ukrainy «Pro Natsionalnu politsiiu» [Law of Ukraine «On the National Guard of Ukraine»] (2015). Kyiv: Vidomosti Verkhovnoi Rady. 40-41. 379. [in Ukrainian]. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>

4. Zakon Ukrainy «Pro osvitu» [Law of Ukraine «On Education»] (2017). Kyiv: Vidomosti Verkhovnoi Rady. 38-39. 380. [in Ukrainian]. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>

5. Ievdokimova O. O., Boiko-Buzyl Yu. Yu. (2023). Psykholohiia profesiohenezu kerivnyka systemy MVS Ukrainy [Psychology of the professional development of the head of the system of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine]. Kharkiv: FOP Brovin O.V. 320 s. [in Ukrainian].

6. Tiurina V. O. Vidpovidalnist yak faktor formuvannia liderskoi kompetentnosti kursantiv yak maibutnikh ofitseriv politsii [Responsibility as a factor in the formation of leadership competence of cadets as future police officers]. *Naukovyi chasopys NPU im. P. M. Drahomanova. Seriia № 5. Pedahohichni nauky: realii ta perspektyvy*. Kyiv: NPU. 72. 214-218. [in Ukrainian].

7. Boiko O. V. (2020). Teoriia i metodyka formuvannia liderskoi kompetentnosti ofitseriv Zbroinykh syl Ukrainy [Theory and methodology of formation of leadership competence of officers of the Armed Forces of Ukraine]. Zhytomyr: Publisher O. Yevenok. 667 s. [in Ukrainian].

8. Entsyklopediia osvity [Encyclopedia of education] (2008). Akad. ped. nauk Ukrainy; holovnyi red. V. H. Kremen. Kyiv: Yurinkom Inter. 1040 s. [in Ukrainian].

9. Zadkova O. V. (2011). Formuvannia hotovnosti maibutnikh pilotiv do vyrishennia problemnykh sytuatsii v profesiinii diialnosti [Formation of readiness of future pilots to solve problematic situations in professional activities]. Kyiv: Natsionalnyi aviatsiinyi universytet. 20 s. [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 378.147 : 373.67

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-507-518](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-507-518)

Матковський Андрій Олександрович викладач ПВНЗ «Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука», вул. Соборна, 321, м. Рівне, 33020, тел.: (068) 831-14-61, <https://orcid.org/0009-0005-1368-0791>

ОНОВЛЕННЯ ВИЩОЇ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ ЗАСОБАМИ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ КОНТЕКСТНОГО НАВЧАННЯ

Анотація. Статтю присвячено актуальній проблемі оновлення вищої юридичної освіти в Україні. Система вищої юридичної освіти є стратегічно важливою базою сталого розвитку правового суспільства в Україні, забезпечення соціального, демократичного розвитку та економічного зростання нашої держави. Заклади вищої юридичної освіти покликані сформувати інноваційно та креативно мисляче покоління правників, яке має відповідні фахові знання і компетентності, здатне ефективно діяти у сучасному світі. Вища юридична освіта повинна бути якісною, нарощувати інтелектуальний капітал особистості фахівця в галузі права, спрямовувати його до нових ідей, самостійності, професійної творчості.

Під час переходу до компетентнісної моделі навчання особливої актуальності набуває розробка технологій формування фахівців у вищій школі, максимально наближених до умов майбутньої професійної діяльності юриста. До таких технологій належить контекстне навчання, яке моделює предметний і соціальний зміст майбутньої професії юриста як системи широкого спектру інноваційних форм, методів, і засобів. Типологія освітніх інновацій може охоплювати: індивідуальні та групові інновації, пов'язані з потребами студентів і професійними очікуваннями, семінари тренінги, майстер класи, що проводяться фахівцями; ініціативи, пов'язані з вивченням певних дисциплін та схвалені галузевими асоціаціями роботодавців; неформальна співпраця між фахівцями споріднених інститутів; інновації, пов'язані з використанням інформаційно-комунікаційних технологій, цифрових ресурсів, дистанційних платформ, програмного забезпечення, електронної пошти, онлайн-ресурсів; інновації, пов'язані з реформуванням змісту навчальних програм, зокрема запровадження кредитно-трансферної системи з новою системою оцінювання як відповідь на зміну змісту навчальних дисциплін і посилення міждисциплінарної взаємодії.

Ключові слова: вища юридична освіта, інноваційні технології, якість професійної підготовки, майбутні юристи.

Matkovskiy Andrii Oleksandrovyh teacher, Academician Stepan Demianchuk International University of Economics and Humanities, Soborna St., 321, Rivne, 33020, tel.: (098) 100-18-08, <https://orcid.org/0009-0005-1368-0791>

UPGRADING OF HIGHER LEGAL EDUCATION BY MEANS OF INNOVATIVE TECHNOLOGIES OF CONTEXTUAL LEARNING

Abstract. The article is devoted to the actual problem of renewal of higher legal education in Ukraine. The system of higher legal education is a strategically important basis for the sustainable development of the legal society in Ukraine, ensuring the social, democratic development and economic growth of our state. Institutions of higher legal education are designed to form an innovative and creatively thinking generation of lawyers who have relevant professional knowledge and competences, able to act effectively in the modern world. Higher legal education should be of high quality, build up the intellectual capital of a specialist in the field of law, direct him to new ideas, independence, and professional creativity.

During the transition to the competence model of education, the development of technologies for the formation of specialists in higher education, which are as close as possible to the conditions of the future professional activity of a lawyer, becomes especially relevant. Such technologies include contextual learning, which models the subject and social content of the future legal profession as a system of a wide range of innovative forms, methods, and means. The typology of educational innovations may include: individual and group innovations related to student needs and professional expectations, training seminars, master classes conducted by specialists; initiatives related to the study of certain disciplines and approved by industry associations of employers; informal cooperation between specialists of related institutes; innovations related to the use of information and communication technologies, digital resources, remote platforms, software, e-mail, online resources; innovation, related to reforming the content of educational programs, in particular, the introduction of a credit-transfer system with a new evaluation system as a response to changes in the content of academic disciplines and strengthening interdisciplinary interaction.

Keywords: higher legal education, innovative technologies, quality of professional training, future lawyers.

Постановка проблеми. На зламі XX-XXI століття під впливом соціально-економічних перетворень у суспільному житті система вищої освіти України зазнала змін ціннісних орієнтацій, що спонукає до перегляду існуючих і пошуку нових шляхів та методів формування майбутніх фахівців

у різних галузях життя. Сучасній правничій системі України потрібні юристи-професіонали – компетентні, творчі, комунікабельні, з особливою системою ціннісних орієнтирів, із глибоким інноваційним професійним мисленням, високою фаховою культурою, духовністю; ерудовані, толерантні, гуманні. Юрист повинен бути і професіоналом, і високоосвіченою людиною, справжнім представником педагогічної еліти.

Актуальність проблеми підкреслюється не лише суспільним попитом на творчих, компетентних юристів-професіоналів, посиленою потребою особистості у професійному зростанні та самореалізації, але, насамперед, і необхідністю вироблення стратегії і тактики професійної підготовки майбутніх юристів на основі застосування інноваційних технологій як наукового обґрунтування підвищення якості професійної підготовки фахівців у галузі права.

Удосконалення вищої юридичної освіти є лейтмотивом сучасних вітчизняних розвідок, зокрема в аналітичному дослідженні за результатами освітніх вимірювань «Стан юридичної освіти в Україні» (2018), статистичному звіті «Знання та навички випускників юридичних факультетів та закладів вищої освіти через призму потреб ринку праці» (2018), Білій книзі з реформування української юридичної освіти (2015), Концепції розвитку юридичної освіти (2020) та інших документах. Система вищої юридичної освіти є стратегічно важливою базою сталого розвитку правового суспільства в Україні, забезпечення соціального, демократичного розвитку та економічного зростання нашої держави. Заклади вищої юридичної освіти покликані сформувати інноваційно та креативно мисляче покоління правників, яке має відповідні фахові знання і компетентності, здатне ефективно діяти у сучасному світі. Вища юридична освіта повинна бути якісною, нарощувати інтелектуальний капітал особистості фахівця в галузі права, спрямовувати його до нових ідей, самостійності, професійної творчості.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Фундаментальним теоретико-методичним підґрунтям проблеми професійної підготовки майбутніх юристів у системі закладів вищої освіти є наукові праці вітчизняних і зарубіжних учених, зокрема питання вищої юридичної освіти репрезентували Р. Каламаж, Т. Кушнірова, А. Білоножко, О. Бовдир, О. Калита, Н. Кожем'яко, Л. Насіленко, Є. Тягнирядно; особливості професійного становлення майбутнього фахівця юридичного профілю вивчали Ю. Бойко, О. Денищик, Р. Каламаж, О. Котикова, Т. Кушнірова, О. Мурзіна. Долідження щодо реформування юридичної освіти, зокрема окремих її складових, здійснювали Д. Азаров, Б. Андрусишин, Ю. Барабаш, А. Бойко, В. Венедиктов, В. Власюк, І. Котюк, М. Кравчук, Р. Мельник, Л. Міхневич, С. Мудрук, О. Сироїд, Л. Стецюк, Ю. Шемшученко. Інноваційні та нтерактивні технології, активні

форми й методи навчання права в закладах вищої освіти описано в працях Н. Артикуци, В. Бігуна, А. Завального, М. Моци.

Проблематика інновацій у сфері вищої освіти розглядається в роботах вчених: О. Антонової, О. Дубасенюк, В. Кременя, С. Лісової, О. Красовської, С. Скворцової; порівняльні дослідження у галузі вищої освіти презентують Ю. Поляченко, В. Передерій, А. Волосовець, В. Москаленко; формування професійної компетентності фахівця у зарубіжній науці знаходимо у працях М. Smith, М. Mulder, Т. Weigel і К. Collins. Теоретичні й практичні засади реалізації компетентнісного підходу до підготовки майбутніх правників розкриваються в дослідженнях вітчизняних та зарубіжних вчених В. Бондаря, Л. Коваль, А. Кузьминського, О. Овчарук, О. Пометун, С. Скворцової, D. Mc. Clelland, B. Mansfield, D. Raven, T. Hoffman, M. Linard.

Ретельне вивчення і аналіз особливостей запровадження освітніх інновацій в галузі вищої освіти дав змогу виявити найважливіші структурні елементи, процеси їх виникнення і функціонування, осмислити закономірності їх становлення та розвитку з метою удосконалення якості професійної підготовки майбутніх юристів.

Метою статті є розкриття визначальної ролі освітніх інновацій у процесі реформування юридичної освіти в Україні. Досягнення цієї мети передбачає виконання низки завдань:

- проаналізувати загальні тенденції освітніх змін у країнах Європейського Союзу, що викликані інноваційними процесами;
- розкрити тенденції інституційних і змістових змін у вітчизняній і зарубіжній юридичній освіті;
- визначити інноваційні технології навчання юристів;
- встановити орієнтири інноваційної діяльності в процесі реформування юридичної освіти в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Нині в Україні триває процес реформування методології, змісту і технологій вищої юридичної освіти в контексті як стандарту змісту, так і методик викладання юридичних дисциплін. Формуються засади набуття студентами широкого кола професійних компетентностей, правничих навичок, обізнаності з питань етики та прав людини, усвідомлення фундаментальної ролі правника в утвердженні верховенства права через захист прав і свобод людини [11, с. 8]. Наказом Міністерства освіти і науки України від 12 грудня 2018 року № 1379 затверджено Стандарт вищої освіти України: першого (бакалаврського) рівня вищої освіти, галузі знань 08 «Право», спеціальності 081 «Право», а отже, зміни інституційного та змістовного характеру в юридичній освіті на часі.

Стандартом вищої освіти в галузі знань 08 «Право» бакалаврського рівня закріплено перелік компетентностей здобувача вищої освіти за

вказаним фахом, зокрема інтегральних, загальних і спеціальних. Підтримуючи такий підхід до структури компетентностей, слід наголосити, що інтегральні компетентності мають базуватися на контекстних знаннях, які означають усвідомлення цілісної картини пов'язаних між собою деталей правничого фаху [6]. Закріплені в стандарті загальні та спеціальні компетентності, на нашу думку, мають відповідати ключовим компетентностям особи XXI століття, зокрема здатність комплексного розв'язання проблем; критичного мислення; розвинена креативність; здатність управління людьми; координації діяльності з іншими професіоналами; наявність емоційного інтелекту; здатність оцінювати ситуацію та приймати рішення; орієнтація на надання послуг іншим; здатність до переговорів; розвинена когнітивна гнучкість.

Європейський простір вищої освіти є багатомірним і динамічним, він системно та гнучко реагує на виклики щодо розвитку вищої освіти, актуалізуючи та підтримуючи відповідні тенденції та процеси. Пріоритет розвитку вищої освіти «Навчання та викладання: актуальність та якість» був доданий до пріоритетів розвитку у 2015 році. Віднесення цього пріоритету до вимірів розвитку Болонського процесу фактично засвідчило легалізацію запровадження у Європейський простір вищої освіти парадигми «Вдосконалення викладання та навчання» (Teaching and Learning Excellence, TE). Орієнтація вищої юридичної освіти України на сучасні тенденції розвитку вищої освіти в країнах Європейського Союзу спонукає до імплементації фундаментальних засад представлених у дослідженнях українських вчених:

- студентоцентроване навчання (Student-centred learning), яке розкривають через такі характеристики: роль викладача як фасилітатора у навчанні; активна роль студента у навчанні; фокусування на самостійності, автономності, відповідальності студента у процесі навчання; розподіл відповідальності між викладачем і студентом; забезпечення зв'язку між дослідженням та викладанням.

- використання активних методів навчання (Active learning pedagogies): викладання у малих групах; навчання, орієнтоване на вирішення проблеми (Problem-based learning); колегіальне навчання (Peer learning); навчання, орієнтоване на залучення громади (Community projects); перевернуте навчання (Flipped learning).

- викладання як колективний процес і відповідальність: спільні програми, проєктні команди, авторські колективи, взаємодія між різними підрозділами; ресурсномісткі підходи до навчання та викладання; цифрове навчання; системні рішення щодо підтримки студентів.

- трансформації в управлінні: зміна ролей у викладанні та навчанні; підвищення вагомості централізованих структур і рішень (колегіальні органи, стратегії, забезпечення якості) [2, с. 12].

Очевидно, що під час переходу до компетентнісної моделі навчання особливої актуальності набуває розробка технологій формування фахівців у вищій школі, максимально наближених до умов майбутньої професійної діяльності. До таких технологій належить контекстне навчання, яке моделює предметний і соціальний зміст майбутньої професії юриста як системи широкого спектру інноваційних форм, методів, і засобів. Головною рисою освітнього процесу контекстного типу, що впроваджується за допомогою системи інноваційних і традиційних форм, методів і засобів навчання, є особистісна активність фахівця, яка формується шляхом виховання предметно-професійних та суспільнозначущих якостей майбутнього юриста.

Цікавою і слушною нам видається думка А. Завального, який виокремив топ-10 інноваційних технологій, визначальних у найближчому майбутньому для спрямованості професійної діяльності юриста, а саме:

1) інформаційна безпека – оскільки проблема безпеки даних для юридичних установ та організацій неабияк актуалізується;

2) мобільність – повсякденне життя нині означене динамікою змін, з огляду на що юристи усвідомлюють переваги можливості практикувати право в будь-який час і в будь-якому місці;

3) «хмарні» технології – ці технології дають змогу установам отримувати доступ до ІТ-інфраструктури, а отже, заощаджувати час й інші ресурси;

4) аналітика – юридичні фірми володіють значною кількістю даних, що потребує представлення їх у форматі, який дає змогу оптимально опрацьовувати інформацію, встановлювати найважливіші тенденції;

5) бізнес-аналітика – ефективність, тобто раціональні затрати часу на організацію даних, укладення звітів, аналіз даних;

6) відстеження ефективності – йдеться про продуктивність;

7) система розрахунків – зміна способів оплати праці юристів, що полягає як у зміні способів отримання коштів, так і відході від традиційної погодинної оплати праці та запровадження оплати за підписку або за виконану роботу;

8) розумні годинники – розвиток загальної тенденції щодо нових технологій у повсякденному житті;

9) програмне забезпечення для регулювання взаємовідносин з клієнтами – зберігання інформації клієнта в одному місці дає змогу оптимізувати співпрацю;

10) інтернет-спільноти й соціальні мережі, що безперечно, впливають на діяльність юристів, нові технології програмного забезпечення та процесу автоматизації, спільноти та платформи дають змогу юристам та іншим юридичним спеціалістам підключатися до різних країн світу [4].

Основні напрями запровадження освітніх інновацій у вищій школі на достатньому рівні опрацьовано в зарубіжній педагогічній літературі. Так, на думку британського освітянина Г. Сілвера, типологія освітніх інновацій може містити такі складові:

- індивідуальні та групові інновації, пов'язані з потребами студентів і професійними очікуваннями (наприклад, семінари тренінги, майстер класи, що проводяться фахівцями);
- ініціативи, пов'язані з вивченням певних дисциплін та схвалені галузевими асоціаціями роботодавців; неформальна співпраця між фахівцями споріднених інститутів;
- інновації, пов'язані з використанням інформаційно-комунікаційних технологій (наприклад, цифрових ресурсів, дистанційних платформ, програмного забезпечення, електронної пошти, онлайн-ресурсів);
- інновації, пов'язані з реформуванням змісту навчальних програм, зокрема запровадження кредитно-трансферної системи з новою системою оцінювання як відповідь на зміну змісту навчальних дисциплін і посилення міждисциплінарної взаємодії;
- інституційні ініціативи, зокрема політика прийняття рішень щодо широкого спектру питань (наприклад, стосовно використання інформаційно-комунікаційних технологій, практично-прикладної спрямованості навчання), професійного розвитку викладачів, залучення менеджерів до оцінки рівня розвитку системи якості освіти;
- системні ініціативи, включаючи створення нових освітніх інституцій; фінансування системних змін, що сприяє підвищенню рівня професійних умінь і навичок викладачів; розроблення національних схем використання цифрових технологій; створення груп просування інновацій;
- інновації у сфері оцінювання і моніторингу якості освітніх послуг (наприклад, оцінка якості навчання) [12].

Під контекстним навчанням ми розуміємо таку модель навчально-виховного процесу, яка формує предметний та соціальний зміст професійної діяльності, забезпечуючи умови трансформації навчальної діяльності студента до професійної діяльності фахівця. Головними засадами контекстного навчання, як стверджує Г. Сілвер, є наступні положення:

- перенесення акцентів з викладацької діяльності педагога вищої школи на пізнавальну діяльність студента, його творчість, активність;
- діалогова взаємодія в системі «викладач – студент» на засадах взаєморозуміння, відкритості, довіри, стимулювання і підтримки пізнавальної творчої активності та процесу формування професійних особистісних рис і якостей;
- забезпечення психолого-педагогічних умов, форм і методів навчальної діяльності, які сприяють формуванню професійних компетентностей,

загальних і професійних здібностей, соціальних якостей особистості, набуття досвіду творчої діяльності [12].

Контекстне навчання базується на наступних принципових засадах: послідовного моделювання в формах навчальної діяльності студентів цілісного змісту і умов професійної діяльності спеціалістів; зв'язку теорії з практикою; спільної діяльності; активності особистості; проблемності; єдності навчання і виховання.

Контекстне навчання, вважає С. Сисоєва, є формою реалізації динамічної моделі руху діяльності студентів: від власної навчальної діяльності (наприклад, в формі лекцій) через квазіпрофесійну (ігрові форми, спецкурси) і навчально-професійну (науково-дослідницька робота студентів: курсові та дипломні роботи, педагогічна практика й тощо) до власне професійної діяльності. Основною характеристикою навчально-виховного процесу контекстного типу є моделювання предметного і соціального змісту майбутньої фахової діяльності через відтворення реальних професійних ситуацій. В контекстному навчанні моделюється не тільки предметний зміст професійної діяльності, але й її контекст і соціальний зміст [10, с. 67].

Базовими формами контекстного навчання є: навчальна діяльність академічного типу (лекційні, семінарські, практичні, лабораторні заняття, самостійна та індивідуальна робота); квазіпрофесійна діяльність (ділові ігри, ігрові форми занять); навчально-професійна діяльність (науково-дослідницька робота, виробнича практика). У якості перехідних від однієї базової форми до іншої виступають наступні: лабораторно-практичні заняття; імітаційне моделювання; аналіз ситуацій професійної діяльності; розігрування ролей; спецкурси і спецсемінари.

Технології контекстного навчання набувають практичного втілення через наступні форми організації навчальної діяльності:

- проблемна лекція (власне навчальна діяльність), за допомогою якої формується предметний контекст діяльності;
- практичне та лабораторне заняття з елементами дискусії, рольових та імітаційних навчально-правничих ігор, моделювання майбутньої професійної діяльності (квазіпрофесійна діяльність), що сприяє формуванню не лише предметного, а соціального контексту майбутньої професійної діяльності;
- самостійна та індивідуальна дослідницька робота студентів;
- науково-дослідна робота студентів, проєктна діяльність, педагогічна практика, курсові, бакалаврські та магістерські роботи (навчально-професійна діяльність).

Найбільш яскрава форма квазіпрофесійної діяльності – імітаційна, рольова гра. Під час її проведення вдало моделюється предметний і соціальний зміст майбутньої праці, задається його контекст. Рольові ігри – це

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

неначе репетиції педагогічної діяльності майбутніх юристів. Засобом таких ігор створюється можливість «програти ситуацію» юридичного процесу в суді з різних позицій (з позиції позивача або з позиції відповідача). Це дає можливість зрозуміти психологію її учасників і набути певного досвіду професійної правничої діяльності. Основні етапи організації імітаційних технологій: постановка проблеми, мети і завдань; розподіл ролей і визначення функцій різних посадових осіб; розмежування інтересів учасників; обговорення проблеми; визначення переможців, стимулювання і підведення підсумків.

За таких умов змінюється змістовий та процесуальний характер юридичної освіти, а саме методи й технології навчання. Слушною слід визнати позицію Н. Артикуци: «Надзвичайно високу ефективність навчального процесу на юридичному факультеті вищого закладу освіти забезпечує застосування таких методів, форм і прийомів навчальної роботи, як: аналіз помилок, колізій, казусів; аудіовізуальний метод навчання; брейнстормінг («мозковий штурм»); діалог Сократа (Сократів діалог); «дерево рішень»; дискусія із запрошенням фахівців; ділова (рольова) гра (студенти перебувають у ролі законодавця, експерта, юрисконсульта, нотаріуса, клієнта, судді, прокурора, адвоката, слідчого); «займи позицію»; коментування, оцінка (або самооцінка) дій учасників; майстер-класи; метод аналізу та діагностики ситуації; метод інтерв'ю (інтерв'ювання); метод проєктів; моделювання; навчальний полігон; PRES-формула (від англ. Position–Reason–Explanation or Example–Summary); проблемний (проблемно-пошуковий) метод; публічний виступ; робота в малих групах; тренінги індивідуальні та групові (як окремих, так і комплексних навичок) та інші» [1].

Наведені активні й інтерактивні методи навчання в сукупності становлять інноваційні технології навчання. Зокрема, технологія активного навчання спрямована на застосування методів, орієнтованих на особистість здобувача вищої освіти, його безпосередню та свідому участь у саморозвитку, отримання якісних знань, професійних умінь творчо розв'язати конкретні проблеми, формування компетентності. Передумовою інтерактивного навчання є активна взаємодія всіх учасників освітнього процесу між собою. Це співнавчання, взаємонавчання (колективне, групове, навчання у співпраці), де і здобувач вищої освіти, і науково-педагогічний працівник є рівноправними учасниками освітнього процесу. Інтерактивне навчання передбачає використання методу моделювання різноманітних правових ситуацій, комплексне розв'язання проблеми на основі всебічного аналізу останньої, використання рольових ігор та інших інноваційних методів навчання. Запровадження інноваційних методів освітнього процесу передбачає підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників.

Неформальна й інформальна освіта – це вимога науково-технічного прогресу, який потребує постійного опанування новітніми технологіями, заснованими на інноваційних знаннях; це вимога інформаційного суспільства, головною ознакою якого є постійні оновлювальні знання. Людина в усі періоди свого життя здатна набувати нових знань, розширювати світогляд, оволодівати новими і сумісними професіями. На допомогу приходять штучний інтелект, комп'ютерне, дистанційне навчання. Штучний інтелект, що навчає, – це вже реальність, як і симулятори й освітній віртуальний простір. Комп'ютерне, дистанційне навчання – технологія, яка стала загальнодоступною.

Прикладом може слугувати громадський проєкт масових відкритих онлайн-курсів «Prometheus» (<https://prometheus.org.ua>) або «EdEra» (<https://www.ed-era.com>), Європейська програма освіти в галузі прав людини для юридичних фахівців HELP Online Courses (<http://help.elearning.ext.coe.int>) тощо. На відміну від штучного інтелекту, вони вже існують і є загальнодоступними. Онлайн-курси, відеолекції, інтерактивні підручники, цікаві навчальні програми з кращими професорами країни і світу доступні студентам, де б вони не знаходилися. Педагог повинен мінімізувати роль джерела інформації, стати «джерелом духовного та інтелектуального імпульсу, котрий спонукає до дії» [4].

Висновки. Осмислення стану та перспектив, векторів розвитку юридичної освіти передбачає визнання освітнього процесу таким, який має орієнтуватися не на передавання статичних знань, а передусім на формування технології роботи з правовою інформацією, на основі чого майбутні юристи отримують компетентності для розв'язання практичних проблем у галузі професійної юридичної діяльності. Цей інноваційний процес має ґрунтуватися на формуванні компетентностей, що необхідні для досягнення успіху в мінливому й технологічно орієнтованому суспільстві. Водночас основними орієнтирами цього процесу мають бути: – ціннісний, що полягає в орієнтації на особистість майбутнього юриста, його здатність до самостійної діяльності щодо збору, обробки та аналізу правової інформації, уміння приймати рішення та застосовувати набуті знання в практичній діяльності; – технологічний, що передбачає створення інноваційної платформи освітньої програми юриста.

Література:

1. Артикуца Н. В. Інноваційні методики викладання дисциплін у вищій юридичній освіті. /Матеріали Міжнародної науково-методичної конференції, присвяченої 390-річчю з дня заснування Київської братської школи – предтечі Києво-Могилянської академії (Київ, 25–28 трав. 2005 р.) / відп. ред. Н. В. Артикуца. Київ : СТИЛОС, 2005. С. 3–25
2. Вдосконалення викладання у вищій освіті: теорія та практика: монографія / за наук. ред. С. Калашнікової. Київ: Інститут вищої освіти НАПН України, 2023. 255 с.

3. Енциклопедія освіти /за ред. В.Г. Кремень. Київ: Юрінком Інтер, 2008. 1040 с.
4. Завальний А.М. Інновації вищої юридичної освіти: осмислення, виклики, перспективи. Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. № 4 (109). 2018. С. 113-132.
5. Концептуальні засади розвитку освіти дорослих: світовий досвід, українські реалії і перспективи. /за ред. В.Г. Кременя, Н.Г. Ничкало. Київ: Знання України. 2018. 616 с.
6. Концепція розвитку юридичної освіти. URL: https://kno.rada.gov.ua/news/main_news/75465.html
7. Луговий В. І. Становлення безперервної освіти в країнах економічного співробітництва і розвитку. Вища освіта України. 2008. № 4. С. 7–9.
8. Механізми оцінювання якості вищої освіти в умовах євроінтеграції: монографія / за ред. В. Лугового, Ж. Таланової. Київ: Ін-т вищої освіти НАПН України, 2020. 220 с.
9. Положення про порядок здійснення інноваційної освітньої діяльності. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0946-00/>
10. Сисоєва С.О. Інтерактивні технології навчання дорослих. Київ: ВД «ЕКМО». 2011. 324 с.
11. Стан юридичної освіти в Україні /Аналітичне дослідження за результатами освітніх вимірювань. Київ : Ваїте, 2018. 168 с.
12. Silver H. Managing to Innovate in Higher Education. British Journal of Educational Studies. 1999. Vol. 47. P. 145–156.

References:

1. Artykutsa, N.V. (2005). Innovatsiini metodyky vykladannia dystsyplin u vyshchii yurydychnii osviti [Innovative methods of teaching disciplines in higher legal education]. Materialy Mizhnarodnoi naukovo-metodychnoi konferentsii, prysviachenoї 390-richchiu z dnia zasnuvannia Kyivskoi bratskoi shkoly-predtechy KyievoMohylianskoi akademii, Materials of the International Scientific and Methodological Conference devoted to the 390th anniversary of the founding of the Kyiv Brotherhood School of the forerunner of the Kyiv-Mohyla Academy. (pp. 3-25). Kyiv: STYLOS [in Ukrainian].
2. Vdoskonalennya vykladannya u vychiy osviti: teoriya ta praktyka: monografiya. (n.d.). [Improvement of teaching in higher education: theory and practice: monograph] (2023) S. Kalachnikova. Kyiv [in Ukrainian]
3. Encyklopediya osvity. [Encyclopedia of education] (2008) V.G. Kremen Kyiv: Urinkom. [in Ukrainian]
4. Zavalnyi A. M. (2018) Innovacyi vychoyi urydycnoyi osvity: osmyslenya, vyklyky, perspektyvy. [Innovations of higher legal education: understanding, challenges, prospects] Naukovyi visnyk Nacionalnoyi arademiyi vnutrichnih sprav Ukrainy. 4, 113-132. [in Ukrainian]
5. Konceptualni zasady pozvytku osvity doroslyh: svitovyy dosvid, ukrayinski realiyyi i perspektyvy [Conceptual foundations of the development of adult education: world experience, Ukrainian realities and perspectives] (2018) V.G. Kremen, N.G. Nychkalo. (Eds.) Kyiv: Znanya Ukrayiny. [in Ukrainian]
6. Konceptciya rozvytku urydycnoyi osvity. [Concept of development of legal education] URL: https://kno.rada.gov.ua/news/main_news/75465.html [in Ukrainian]
7. Lugovyy V. (2008) Stanovlenya bezperervnoyi osvity v krayinah ekonomichnogo spivrobitnytstva i rozvytku [Development of continuing education in countries of economic cooperation and development] Vycha osvita Ukrayiny - Higher education of Ukraine, 4, 7-9 [in Ukrainian]

8. Mehanizmy ocinuvannya yacosti vychoyi osvity v umovah yevrointegracyi: monografiya.. [Mechanisms for evaluating the quality of higher education in the conditions of European integration: monograph] (2020) V. Lugovyy, Z. Talanova. Kyiv: IVO NAPN Ukrainy. [in Ukrainian]
9. Polozennya pro poryadok zdiysnennya innovaciynoyi diyalnosni. [Regulations on the procedure for carrying out innovative educational activities]. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0946-00/> [in Ukrainian]
10. Sysoyeva S.O. (2011) *Interaktyvni tehnologiyi navcanya doroslyh. [Interactive technologies for adult learning]* Kyiv : VD «EKSMO». [in Ukrainian]
11. Stan urydycnoyi osvity v Ukrayini. [The state of legal education in Ukraine] (2018) Kyiv: Vaite/ [in Ukrainian]
12. Silver, H. (1999). Managing to Innovate in Higher Education. *British Journal of Educational Studies*, 47, 145-156.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 371.3

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-519-531](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-519-531)

Мельничук Ліля Борисівна кандидат педагогічних наук, доцент, завідувачка кафедри загальної педагогіки та дошкільної освіти, Приватний вищий навчальний заклад «Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука», вул. академіка Степана Дем'янчука, 4, м. Рівне, 33027, тел.:(097) 042-89-86, <https://orcid.org/0000-0001-8307-7932>

Кочкарьов Владислав Дмитрович Керівник команди Backend розробки, ТОВ «ЕІРСЛЕЙТ Україна», вул. Мечнікова, 2, поверх 8, м. Київ, 01133, тел.:(073) 164-64-41

ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМП'ЮТЕРНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ПРИРОДНИЧОЇ ОСВІТНЬОЇ ГАЛУЗІ В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ

Анотація. Сучасне суспільство нерозривно пов'язане з процесом інформатизації. Відбувається повсюдне використання інформаційних технологій. Однією з пріоритетних напрямів процесу інформатизації сучасного суспільства є інформатизація навчання, тобто впровадження засобів нових інформаційно-комунікативних технологій у систему освіти.

Статтю присвячено актуальній проблемі використання інформаційно-комп'ютерних технологій у процесі навчання природничої освітньої галузі на уроках інтегрованого курсу «Я досліджую світ» у початковій школі.

На сьогоднішній день у системі екологічної освіти особлива увага приділяється розробці технологій, що сприяють розвитку суб'єктно-непрагматичного ставлення до природи, формування досвіду екологічної діяльності. Формування пізнавального інтересу до уроків природознавства є важливою складовою суб'єктно-непрагматичного до ставлення до неї.

У статті охарактеризовано сутність інформаційно-комп'ютерних технологій, які доцільно упроваджувати в освітній процес початкової школи при навчанні природничої освітньої галузі (мультимедійні презентації; мобільні додатки; мультимедійні підручники (електронні конструктори ОС); навчальні платформи; інтелектуальні карти; кросворди онлайн; мультиплікаційні фільми природознавчого змісту; навчальні комп'ютерні ігри), обґрунтовано методику їх упровадження у процесі навчання природничої освітньої галузі на уроках інтегрованого курсу «Я досліджую світ» у початковій школі.

Доведено, що уроки інтегрованого курсу «Я досліджую світ», що проводяться за допомогою ІКТ, викликають у дітей позитивний емоційний відгук, підтримують увагу до тем, що вивчаються, упродовж усього уроку. Даний засіб навчання зручний для вчителів, оскільки комп'ютер може бути помічником в оцінюванні здібностей і знань здобувачів початкової освіти. Стає можливим використання нових форм та методів навчання для прояву творчих здібностей молодших школярів.

Ключові слова: інформаційно-комп'ютерні технології, природнича освітня галузь, інтегрований курс «Я досліджую світ», молодші школярі.

Melnichuk Lilia Borisivna Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, The leader of the Department of General Pedagogy and Preschool Education, St. Academician Stepan Demianchuk, 4, Rivne, tel.:(097) 042-89-86, <https://orcid.org/0000-0001-8307-7932>

Kochkarov Vladyslav Dmyrtovych staff software engineer, Company LLC «Airslate Ukraine», St. Mechnikova, build. 2, 8th floor, Kyiv, 01133, tel.: (073) 164-64-41

THE USE OF INFORMATION AND COMPUTER TECHNOLOGIES IN THE PROCESS OF TEACHING THE NATURAL SCIENCES IN PRIMARY SCHOOL

Abstract. Modern society is inextricably linked to the process of informatisation. There is a widespread use of information technology. One of the priority areas of the process of informatisation of modern society is the informatisation of education, i.e. the introduction of new information and communication technologies into the education system.

The article is devoted to the actual problem of using information and computer technologies in the process of teaching the natural sciences in the lessons of the integrated course «I Explore the World» in primary school.

Today, in the system of environmental education, special attention is paid to the development of technologies that promote the development of a subjective and non-pragmatic attitude to nature, the formation of experience in environmental activities. Formation of cognitive interest in natural science lessons is an important component of a subjective and non-pragmatic attitude towards nature.

The article describes the essence of information and computer technologies that should be introduced into the educational process of primary school in the teaching of natural science (multimedia presentations; mobile applications; multimedia textbooks (electronic OS designers); learning platforms; intellectual

maps; online crosswords; animated films with natural history content; educational computer games), the methodology of their implementation in the process of teaching the natural education field in the lessons of the integrated course «I Explore the World» in primary school is substantiated.

It has been proven that lessons of the integrated course «I Explore the World», conducted with the help of ICT, evoke a positive emotional response in children, maintain attention to the topics studied throughout the lesson. This teaching tool is convenient for teachers, as a computer can be an assistant in assessing the abilities and knowledge of primary school students. It makes it possible to use new forms and methods of teaching to develop the creative abilities of primary school students.

Keywords: information and computer technologies, natural science education, integrated course «I Explore the World», primary school students.

Постановка проблеми. Одним із стратегічних завдань реформування сучасної освіти в Україні є спрямованість на покращення її якості, орієнтація на всебічний розвиток і підвищення рівня освіченості особистості. Важливою складовою загальної освіти кожної людини є природнича освіта, у зміст якої закладено систему природничих знань, необхідних для адекватного світосприйняття та уявлення про сучасну природничо-наукову картину світу, опанування науковим стилем мислення, усвідомлення способів діяльності і ціннісних орієнтацій, що дають змогу безпечно жити у високотехнологічному суспільстві та цивілізовано взаємодіяти з природним довкіллям.

Використання інформаційно-комп'ютерних технологій у процесі навчання природничої освітньої галузі на уроках інтегрованого курсу «Я досліджую світ» у початковій школі як засобу організації навчання потребує розв'язання цілої низки проблем, які полягають у розробці ефективних навчальних комп'ютерних програм, поєднанні їх з різними традиційними засобами навчання природничої освітньої галузі (картою, підручником, робочим зошитом та ін); організація навчально-пізнавальної діяльності учня на уроці з застосуванням комп'ютера, керівництво вчителем навчально-пізнавальною діяльністю здобувачів початкової освіти на такому уроці та ін. Відсутність відповідей на зазначені та інші запитання на сьогоднішній день уповільнюють інтеграцію комп'ютерних технологій навчання в освітній процес початкової школи.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Використання на уроках технічних засобів навчання як окрему педагогічну проблему достатньо широко й різнобічно досліджували такі науковці, як А. Багленова, І. Белавіна, Е. Буцин, І. Ветрова, В. Вербунко, Л. Жук, І. Захарова, О. Кивлюк, Н. Попова, О. Співаковський та ін. Ученими детально обґрунтовано дидак-

тичні та методичні підходи до застосування технічних засобів навчання у процесі вивчення різних навчальних предметів, у тому числі природничої освітньої галузі.

Проблемі використання інформаційно-комп'ютерних технологій на уроках у початковій школі присвячено наукові доробки А. Багленової, І. Ветрової, В. Вербунко, Л. Жук, О. Кивлюк, Н. Попової, О. Співаковського, О. Таргонія, Т. Чабанюк, С. Хомич, В. Шакотько та ін.

Мета статті – обґрунтування змісту, форм та методів навчання природничої освітньої галузі у початковій школі засобами інформаційно-комп'ютерних технологій.

Виклад основного матеріалу. Одним із напрямів всебічного розвитку та виховання учнів є розробка та удосконалення теоретичних та практичних основ навчання природничої освітньої галузі, спрямованої на формування у дітей уявлень про цінності природи, набуття досвіду емоційно-чуттєвої взаємодії з природними об'єктами та включення їх у природоохоронну діяльність. На сьогоднішній день у системі екологічної освіти особлива увага приділяється розробці технологій, що сприяють розвитку суб'єктно-непрагматичного ставлення до природи, формування досвіду екологічної діяльності. Формування пізнавального інтересу до уроків природознавства є важливою складовою суб'єктно-непрагматичного до ставлення до неї [3].

Незважаючи на наявний досвід формування пізнавального інтересу до навчання природничої освітньої галузі у молодших школярів у шкільній практиці, актуальною залишається орієнтація дітей на прагматичну модель взаємодії з об'єктами природи, що пов'язано з проблемою неузгодженості системи цінностей у реальних умовах і з труднощами діагностики пізнавального інтересу молодших школярів до уроків інтегрованого курсу «Я досліджую світ» у початковій школі. В умовах сучасної освіти триває пошук форм і методів, які б забезпечили сприйняття природних об'єктів як суб'єктів взаємодії та активізували діяльність молодшого школяра у соціоприродному оточенні. Завдяки застосуванню інформаційно-комп'ютерних технологій в учнів з'являється можливість здійснити самостійний пізнавальний пошук цінностей та цілей взаємодії з об'єктами природи (твореннями природи), а в учителя з'являється можливість оцінити ефективність процесу взаємодії учнів початкової школи з природою.

У зв'язку з цим актуалізуються запитання напрацювання та деталізації нових моделей, які забезпечують формування пізнавального інтересу до навчання природничої освітньої галузі на основі інформаційно-комп'ютерних технологій.

Сучасні нові інформаційні технології навчання, виходячи з принципів, сформульованих сучасними вітчизняними науковцями, визначаються як

сукупність інтегрованих у системи організаційного управління освітою та в системи освітнього процесу принципово нових систем та методів обробки даних, які являють собою цілісні навчальні системи, а також відображення інформаційного продукту (даних, ідей, знань) з найменшими витратами та у відповідності до закономірностей того середовища, в якому вони розвиваються [2].

Здобувачі початкової освіти як суб'єкти освітньої діяльності цілком здатні до саморозвитку в процесі освітньої діяльності: засвоюючи нові способи аналізу, синтезу, узагальнення, класифікації. В умовах цілеспрямованого навчання, використовуючи інформаційно-комп'ютерні технології, формування особистості молодшого школяра здійснюється швидше та ефективніше за рахунок системності та узагальненості освоєння знань.

Серед інформаційно-комп'ютерних технологій, які варто упроваджувати в освітній процес початкової школи при навчанні природничої освітньої галузі нами виокремлено наступні: мультимедійні презентації; мобільні додатки; мультимедійні підручники (електронні конструктори ОС); навчальні платформи; інтелектуальні карти; кросворди онлайн; мультиплікаційні фільми природознавчого змісту; навчальні комп'ютерні ігри.

Метою застосування інформаційно-комп'ютерних технологій на уроках у початковій школі є підвищення якості навчання, що сприяє формуванню у здобувачів початкової освіти загальних та предметних компетентностей. Використання ІКТ дає змогу:

- розвивати вміння учнів орієнтуватися в інформаційних потоках навколишнього світу;
- опановувати практичні прийоми роботи з інформацією;
- розвивати вміння обмінюватися інформацією за допомогою сучасних технічних засобів;
- перейти до способу навчання, при якому дитина є активним суб'єктом навчальної діяльності.
- активізувати пізнавальну діяльність учнів;
- проводити уроки на високому естетичному рівні (використання музики, анімації);
- здійснювати індивідуальний підхід до кожного учня (застосування різнорівневих завдань) [3].

Навчання природничої освітньої галузі в контексті вивчення інтегрованого курсу «Я досліджую світ» вважається одним із найскладніших у початковій школі, оскільки в процесі його опанування необхідний досить великий обсяг знань, умінь і навичок дітьми молодшого шкільного віку. Однак природнича освітня галузь водночас є дуже цікавою й пізнавальною, а

для того, щоб утримати пізнавальний інтерес молодших школярів, необхідна інтеграція у зміст сучасного уроку інтерактивних форм та методів навчання.

Сучасні учні вже не можуть уявити проведення уроків без використання комп'ютерів, перегляду цікавих відеороликів, презентацій, проходження електронного тестування. ІКТ сприяють ширшому залученню молодших школярів до навчання природничої освітньої галузі. А одне з найважливіших завдань педагога та учнів – не зупинятися на досягнутому, ставити нові цілі та прагнути до їх досягнення – це і є основним рушієм розвитку особистості. Ефективність використання комп'ютерів та інформаційних технологій в освітньому процесі початкової школи залежить від сформованості інформаційної компетентності сучасного вчителя, від його умілого застосування цих технологій на всіх етапах уроку [2, с. 63].

Інформаційно-комп'ютерні технології відкривають безліч варіантів та можливостей у вдосконаленні освітнього процесу навчання природничої освітньої галузі інтегрованого курсу «Я досліджую світ» у початковій школі.

I. Використання мультимедійних презентацій.

Створені в Microsoft Power Point тематичні презентації є електронним супроводом до текстів підручника. Окрім економії часу вчителя, вони сприяють виникненню та підтримці інтересу до предмета і, таким чином, сприятливо впливають на якість освіти молодших школярів.

Ми переконалися, що перевагами презентацій у процесі навчання природничої освітньої галузі інтегрованого курсу «Я досліджую світ» є наступні:

1) велика кількість наочного матеріалу: світлин, схем, малюнків дозволяє реалізувати принцип наочності у навчанні, що дуже важливо для учнів початкових класів.

2) інформація на слайдах розташована у певній логічній послідовності, розподіленій відповідно до зручного для вчителя варіанта подання теми для дітей, що сприяє швидкому засвоєнню нової теми;

3) в уроки-презентації входить безліч запитань та завдань, заздалегідь підібраних із різних джерел, що дозволяє вчителю вести активний діалог з учнями та не гаяти часу на пошук завдань у підручниках та навчально-методичних посібниках;

4) відеофрагменти, музичні слайд-шоу, електронний дидактичний матеріал (ігри, конкурси, кросворди) – все це дає змогу проводити цікаві нестандартні уроки.

II. Використання навчальних програм.

Використання готових програмних продуктів можна вважати одним із напрямків використання ІКТ у процесі навчання природничої освітньої галузі. Так, мультимедійний підручник «Природознавство 2 клас. Електронний

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

конструктор ОС (за новою програмою)» містить тематичні уроки, анімовані інтерактивні завдання. До уроків включено тестові завдання в ігровій формі, відеофрагменти, загадки, цікаві факти. Матеріал представлений у доступній для дітей формі та сприяє розвитку пізнавального інтересу молодших школярів [10].

Описаний мультимедійний підручник доповнює зміст та методику навчання природничої освітньої галузі матеріалом, що дає змогу збільшити можливість збагачення чуттєвого досвіду молодших школярів засобами демонстрації та анімації, забезпечуючи умови для індивідуалізації процесу навчання (за допомогою вправ, тестів, ігрових сюжетів та ін.).

Крім мультимедійного підручника, у процесі навчання природничої освітньої галузі педагоги мають змогу використовувати навчальні програми, мультимедійні додатки, освітні платформи, набори інтерактивних комп'ютерних моделей, зокрема: Inspiration, Plickers, Kahoot!, H5P, Poodll, TurnItIn, Moodle, Open edX, PhET, Graasp та ін.

Так, програма Inspiration є надійним помічником у візуалізації освітнього процесу, оскільки дає змогу педагогу разом з учнями у процесі навчання природничої освітньої галузі створювати різні діаграми, карти, схеми та ін.

Мобільний додаток Plickers має можливість сканувати відповіді учнів, заповнені на спеціальних картках та за лічені секунди вивести статистичні дані на екран смартфона вчителя. Цей додаток педагоги використовують з метою швидкого моніторингу якості знань учнів. Таким чином, на уроках природничої освітньої галузі мобільний додаток Plickers дає змогу дізнатись учителю, наскільки учні зрозуміли природничі поняття та засвоїли ключові навички.

Навчальна платформа Kahoot! дає можливість педагогам проводити інтерактивні заняття з навчання природничої освітньої галузі та здійснювати перевірку знань молодших школярів за допомогою онлайн-тестування. За допомогою цієї платформи вчителі початкових класів мають можливість самостійно створити тести, що будуть складатися з серії запитань з кількома варіантами відповідей. Педагог має змогу самостійно обирати формат та кількість запропонованих учням запитань залежно від їх вікових та індивідуальних можливостей. Також є можливість у форматі запитань використовувати відео, зображення та діаграми.

Безкоштовна платформа H5P допомагає у створенні, поширенні та використанні контенту і програм HTML5. За допомогою платформи педагоги можуть самостійно створювати інтерактивний контент, який уміщує такі категорії: ігри, мультимедійний контент, запитання, соціальні мережі.

Програма TurnItIn є інструментом, який стає у нагоді для вчителів у процесі перевірки робіт школярів на наявність академічного плагіату. Програма має змогу порівнювати творчі роботи учнів із найточнішою базою даних для порівняння текстів. Turnitin вказує на ту частину обсягу матеріалу, який має збіг зі змістом бази даних, що дає змогу вчителям дізнатися, яка частина творчої роботи учнів не є оригінальною. Зміст матеріалу, який не вміщує оригінального тексту, у цій програмі виділено різними кольорами, де зазначено оригінальність джерел. У процесі навчання природничої освітньої галузі педагоги мають змогу за допомогою цієї програми перевіряти на оригінальність творчі проекти молодших школярів.

Платформа Moodle представляє різноманітний набір інструментів для вчителів та учнів з метою комп'ютеризованого навчання. В умовах воєнного стану саме ця освітня платформа представила для учнів початкових класів та педагогів широкі можливості для дистанційного навчання.

Платформа Open edX представляє собою безкоштовну систему керування курсами. Мета її використання – розміщення різноманітних масових відкритих онлайн-курсів, міні-класів та навчальних модулів для освітян, та, зокрема, для вчителів початкових класів. Ця платформа надає широкі можливості для вчителів підвищити свій рівень професійної компетентності в контексті навчання молодших школярів природничої освітньої галузі.

Набір інтерактивних комп'ютерних моделей-симуляцій на основі наукових досліджень PhET призначений безпосередньо для вивчення природничої освітньої галузі. Симуляції є анімованими, інтерактивними та ігровими середовищами, де молодші школярі мають змогу навчатися за допомогою дослідження. Ці моделі для учнів педагог може безкоштовно завантажити в мережі з сайту PhET.

Платформа Graasp є помічником для педагогів у створенні віртуальних дослідницько-навчальних просторів, структурованих у відповідності до фаз освітнього процесу. За допомогою посилань на них учні можуть здійснювати індивідуальне та групове навчання [7].

III. Використання інтелектуальних карт

Інтелект-карта є способом зображення за допомогою схем і образів процесу мислення, а також засобом розв'язування завдань та підвищення якості навчання.

Вибір малюнків до слів не лише сприяє кращому запам'ятовуванню змісту інтелектуальної карти, але і дає змогу молодшим школярам відобразити своє емоційне (позитивне або негативне) ставлення до досліджуваного об'єкту. У процесі навчання природничої освітньої галузі педагоги зазвичай обирають інтелектуальні карти яскраві, барвисті й позитивні, а образи – несподівані та оригінальні.

Головними завданнями технології інтелект-карт у процесі навчання природничої освітньої галузі інтегрованого курсу «Я досліджую світ» є наступні:

- розвиток креативності молодших школярів;
- формування комунікативної компетентності в процесі групової діяльності;
- формування загальнонавчальних умінь, пов'язаних зі сприйняттям, переробкою та обміном інформацією;
- покращення всіх видів пам'яті учнів (короткочасної, довготривалої, образної, зорової та ін.);
- прискорення процесу навчання;
- формування організаційних умінь.

Інтелектуальні карти дають змогу молодшим школярам у стислій, вербально-образній формі глибоко й міцно засвоювати навчальний матеріал на уроках «Я досліджую світ», тому педагоги використовують цю технологію на різних етапах уроків у процесі навчання природничої освітньої галузі.

Наприклад, під час ознайомлення учнів з новим матеріалом (подаючи його блоком) педагоги на дошці створюють інтелект-карту упродовж уроку, додаючи нові «гілки», малюнки, символи. Такий колаж слугує своєрідним планом і дає змогу молодшим школярам легко зробити висновки під час підведення підсумку уроку «Я досліджую світ».

У процесі перевірки знань з теми, під час самостійних робіт учителі початкових класів дають завдання молодшим школярам зобразити вивчений матеріал у вигляді карті-пам'яті.

Творчі домашні завдання зі складання інтелект-карт молодші школярі виконують з великим задоволенням та творчим натхненням (наприклад, інтелектуальні карти до таких тем: «Пори року», «Ланцюги живлення», «Вода та її властивості», «Жива природа», «Нежива природа», «Рослинний світ», «Тварини» та ін.).

У процесі закріплення матеріалу учні колективно чи самостійно створюють на дошці інтелект-карту із готових елементів і розміщують малюнки, виконуючи завдання до кожної з підтем. При повторенні матеріалу учні малюють інтелектуальні карти, працюючи в групах.

Використовувати карти пам'яті у процесі навчання природничої освітньої галузі інтегрованого курсу «Я досліджую світ» можна вже з першого класу, поступово ускладнюючи їх до четвертого. Оскільки сам автор методу постійно підкреслює, що Інтелект-карта не є лише ще одним прийомом навчання. На його думку, на основі цього методу можна створити систему навчання, яка озброїть учня найважливішим умінням – самостійно здобувати знання і використовувати їх у своїй діяльності [4].

До окремих уроків навчання природничої освітньої галузі педагоги створюють Інтелект-карти у вигляді колажу, де діти виступають активними учасниками та «співавторами» цього процесу: допомагають вирізати картинки, клеїти магніти до елементів, підказувати різноманітні ідеї. Після цього на уроці розміщують інтелектуальну карту на дошці, сприймаючи таке завдання як цікаву захопливу гру.

У процесі складання інтелектуальної карти молодші школярі намагаються відійти від усіх правил з тією метою, щоб їх карта виглядала унікальною. Це не суперечить ідеї методу, оскільки автор технології Тоні Бьюзен акцентував увагу на тому, що «строгих правил побудови Інтелект-карти не існує, так як не існує і «неправильних» карт: виробляючи свій унікальний стиль, змінювати можна все, лише б мислення ставало продуктивніше – для цього інтелект-карти і були придумані» [4].

У процесі створення інтелектуальних карт молодші школярі засвоюють такі етапи їх побудови:

- 1) готуємо кольорові ручки, олівці та фломастери;
- 2) аркуш розміщуємо горизонтально;
- 3) в центрі сторінки великими друкованими літерами пишемо і виділяємо рамкою основну ідею (тему);
- 4) від центральної теми відділяємо розгалуження (гілки) олівцями різного кольору – підтеми;
- 5) кожній гілці присвоюємо назву (підписуємо одним-двома словами);
- 6) на кожній гілці (не змінюючи кольору) малюємо гілочки, підписуємо їх;
- 7) встановлюємо зв'язки між поняттями.
- 8) в інтелектуальній карті не лише підписуємо назви, але й ілюструємо їх: малюнки, схеми, символи та ін.

Інтелектуальні карти для молодших школярів педагоги можуть розробляти, користуючись сайтами:

1. «Canva» (https://www.canva.com/uk_ua/grafiky/intelekt-karta/).
2. XMind (<https://xmind.app/m/pMcu/>).
3. Miro (<https://miro.com/ru/mind-map/>).
4. Ioctopus (<https://ioctopus.online/ua>).

III. Розгадування кросвордів

У процесі навчання природничої освітньої галузі з повторення пройдених тем для узагальнення знань корисним є розгадування кросвордів молодшими школярами.

Особливий інтерес викликають у здобувачів початкової освіти кросворди на комп'ютері. Для того, щоб відгадати слова, необхідно неодноразово

перегорнути та повторити вивчене раніше, що, звичайно ж, сприяє не лише узагальненню, а й систематизації знань у дітей молодшого шкільного віку.

Крім кросвордів, представлених у вигляді навчально-методичного матеріалу, завдяки інформаційно-комп'ютерним технологіям учителі початкових класів мають змогу самостійно згенерувати кросворд на будь-яку тему для молодших школярів. Для цього існують різні онлайн сервіси: learningapps.org, генератори кросвордів. Так, онлайн-платформа «Генератор «кросворд» дає змогу для педагогів створити кросворди на будь-яку тематику різного рівня складності, які відповідатимуть віковим особливостям учням молодшого шкільного віку. Такі кросворди можуть бути використані з метою перевірки знань з будь-якої теми природничої освітньої галузі, а ігрова форма виконання завдання сприятиме зниженню рівня тривожності у молодших школярів, підтримуючи їх позитивні емоції. Завдання у формі кросвордів сприяють збагаченню словникового запасу дітей, а також актуалізації набутих знань [1].

IV. Онлайн-тестування

Комп'ютерне тестування онлайн учителі початкової школи використовують для перевірки отриманих учнями знань, оскільки така форма оцінювання вважається оптимально економним варіантом у плані затрати часу як на уроці, так і після нього, оскільки після завершення роботи відбувається автоматичне оцінювання роботи учня. Безперечним позитивом онлайн-тестування вважається і те, що відразу є можливість оцінити свої помилки і водночас проаналізувати результати всього класу.

Учитель, який вирішив скористатися тестовим методом, може самостійно створити тест, користуючись відповідним шаблоном-системою для створення тестів (таку можливість дає використання інтерактивного апаратно-програмного комплексу).

Комп'ютерне тестування (з використанням індивідуальних пульта тестування) дає можливість за короткий проміжок часу фіксувати, аналізувати результат виконаної роботи, повертатися до виконання завдання, працювати над помилками [8].

Дидактичні вимоги до використання тестових завдань для молодших школярів:

- тестування на уроці не повинно займати більше 10-15 хвилин;
- необхідно забезпечити високий темп тестування (з розрахунку на кожне запитання – трохи більше 1 хвилини);
- необхідно створити максимально комфортні умови для учнів.

Педагогам зазвичай легше користуватися готовими шаблонами, конструкторами тестів. З цією метою учасниками освітніх порталів «На

урок», «Всеосвіта» представлено широку тематичну палітру тестових завдань з різних тем природничої освітньої галузі [8].

Авторами вищевказаних освітніх порталів підготовлено спеціальні тестові шаблони, де вчителю, який володіє навіть незначним досвідом роботи з програмою PowerPoint, виявиться доступним підготувати належну добірку тестів. Достатньо лише доповнити слайди необхідними запитаннями, варіантами відповідей, що відповідає наочному зображенню [8].

V. Навчальні ігри.

У процесі навчання природничої освітньої галузі інтегрованого курсу «Я досліджую світ» педагоги використовують відомі учням види ігор з телевізійних програм, а використання проектора дозволяє зробити гру реальною, справжньою, насиченою світлинами, малюнками та відповідними відеосюжетами [6].

V. Мультиплікаційні фільми природознавчого змісту.

Мультиплікаційні фільми природознавчого змісту є не лише однією з цікавих форм проведення дозвілля молодших школярів, але й слугують дієвим засобом формування їх природознавчих компетентностей, сприяють розвитку екологічної свідомості та вихованню екологічної культури.

Наприклад, у серії мультфільмів «Пригода лісових друзів» героями є більчєня, зайчєня, сова, мишенятко. Завдяки доступному для розуміння молодшим школярам сюжетів серії мультфільмів учні мають змогу проаналізувати поведінку та вчинки героїв, зробити висновки про те, наскільки важливо охороняти природу, не засмічувати її [9].

Висновки. Отже, використання інформаційно-комунікаційних технологій у процесі навчання природничої освітньої галузі інтегрованого курсу «Я досліджую світ» (мультимедійні презентації; мобільні додатки; мультимедійні підручники (електронні конструктори ОС); навчальні платформи; інтелектуальні карти; кросворди онлайн; мультиплікаційні фільми природознавчого змісту; навчальні комп'ютерні ігри) сприяє підвищенню у молодших школярів пізнавального інтересу до уроків, зміцненню та поглибленню знань; вихованню дисциплінованості під час використання тестових завдань; сприяє згуртованості учнівського колективу в процесі проведення ігор, вікторин та спільному створенні інтелект-карт; вихованню екологічної культури у процесі переглядів мультиплікаційних фільмів природознавчого змісту.

Уроки інтегрованого курсу «Я досліджую світ», що проводяться за допомогою ІКТ, викликають у дітей позитивний емоційний відгук, підтримують увагу до тем, що вивчаються, упродовж усього уроку. Даний засіб навчання зручний для вчителів, оскільки комп'ютер може бути помічником в оцінюванні якості знань учнів. Стає можливим використання нових форм та методів навчання для прояву творчих здібностей молодших школярів.

Література:

1. Генератор «Кросворд» URL: <https://childdevelop.com.ua/generator/letters/cross.html> (дата звернення: 24.06.2024).
2. Головань М. Інформатична компетентність: сутність, структура та становлення. *Інформатика та інформаційні технології в навчальних закладах*. 2017. № 4. С. 62-69.
3. Гущина Н. І. Путівник світом цифрових технологій: посіб. для вчителів початкових класів. Київ: Освіта, 2018. 32 с. URL: <https://sites.google.com/view/eduset> (дата звернення: 19.06.2024).
4. Данилова О., Манак В., Манак Д. Мультимедія власноруч: текст, графіка, анімація, відео. Київ : Вид. дім «Шкіл. Світ», 2016. 120 с.
5. Конструктор тестів. URL: <https://vseosvita.ua/test> (дата звернення: 25.06.2024).
6. Онлайн-ігри створені у сервісі «Wordwall» на тему: «Організм людини». URL: <https://vseosvita.ua/library/onlajn-igri-stvoreni-u-servisi-wordwall-na-temu-organizm-ludini-318177.html> (дата звернення: 26.06.2024).
7. Онлайн-ресурси, що знадобляться на уроках. URL: <https://okms.gov.ua/onlajnresursi-scho-znadoblyatsya-na-urokah-10-10-13-19-05-2020/> (дата звернення: 23.06.2024).
8. Онлайн-тести. Інтерактивні завдання для контролю знань та засвоєння вивченого матеріалу. URL: <https://naurok.ua/student/tests> (дата звернення: 25.06.2024).
9. Пригоди лісових друзів. URL: (<https://www.youtube.com/watch?v=JZL8EqG7YoI&t=4s>) (дата звернення: 26.06.2024).
10. Природознавство 2 клас Електронний конструктор ОС (за новою програмою). URL: <http://www.ukrprog.com/index.php?productID=1795> (дата звернення: 23.06.2024).

References:

1. Henerator «Krosvord» [Generator «Crossword»], (2024). Retrieved from: <https://childdevelop.com.ua/generator/letters/cross.html> [in Ukrainian].
2. Golovan, M. (2017). Informatychna kompetentnist: sutnist, struktura ta stanovlennia [Informational competence: essence, structure and formation]. *Informatyka ta informatsiini tekhnolohii v navchalnykh zakladykh – Informatics and information technologies in educational institutions*. 4, 62-69. [in Ukrainian].
3. Gushchina, N. I. (2018). Putivnyk svitom tsyfrovyykh tekhnolohii: posib. dlia vchyteliv pochatkovykh klasiv [Guide to the world of digital technologies: a manual for primary school teachers. Kyiv: Osvita]. Retrieved from: <https://sites.google.com/view/eduset> [in Ukrainian].
4. Danilova, O., Manako, V., Manako D. (2016) Multymediia vlasnoruch: tekst, hrafika, animatsiia, video [Multimedia with your own hands: text, graphics, animation, video]. Kyiv: Shkil. Svit. [in Ukrainian].
5. Konstruktor testiv, (2024). [Test builder]. Retrieved from: <https://vseosvita.ua/test> [in Ukrainian].
6. Onlain-ihry stvoreni u servisi «Wordwall» na temu: «Orhanizm liudyny» (2024). [The online games were created in the Wordwall service on the topic of the human body]. Retrieved from: <https://vseosvita.ua/library/onlajn-igri-stvoreni-u-servisi-wordwall-na-temu-organizm-ludini-318177.html> [in Ukrainian].
7. Onlain-resursy, shcho znadobliatsia na urokakh [Online resources you will need in class]. Retrieved from: <https://okms.gov.ua/onlajnresursi-scho-znadoblyatsya-na-urokah-10-10-13-19-05-2020/> [in Ukrainian].
8. Onlain-testy. Interaktyvni zavdannia dlia kontroliu znan ta zasvoiennia vyychenoho materialu [Online tests. Interactive tasks to control knowledge and mastery of the studied material]. Retrieved from: <https://naurok.ua/student/tests> [in Ukrainian].
9. Pryhody lisovykh друзів [Adventures of forest friends]. Retrieved from: <https://www.youtube.com/watch?v=JZL8EqG7YoI&t=4s> [in Ukrainian].
10. Pryrodoznavstvo 2 klas Elektronnyi konstruktor OS (za novoiu prohramoiu), (2024) [Natural Science 2 grade Electronic OS constructor (under the new programme)]. Retrieved from: <http://www.ukrprog.com/index.php?productID=1795> [in Ukrainian].

УДК 373.091.12.011.3-051:005.336.5

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-532-545](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-532-545)

Мешко Галина Михайлівна доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри педагогіки та менеджменту освіти, Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка, вул. М. Кривоноса, 2, м. Тернопіль, 46027, тел.: (098) 447-60-19, <https://orcid.org/0000-0002-3168-3954>

Мешко Олександр Іванович кандидат психологічних наук, доцент, кафедра психології, Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка, вул. М. Кривоноса, 2, м. Тернопіль, 46027, тел.: (098) 447-60-18, <https://orcid.org/0000-0003-4463-7073>

ПРОФЕСІЙНА УСПІШНІСТЬ УЧИТЕЛЯ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ ЯК КОМПОНЕНТ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ

Анотація. Статтю присвячено важливій проблемі психолого-педагогічної науки – професійній успішності вчителя Нової української школи. Проаналізовано стан дослідженості у наукових джерелах проблеми професійної успішності та обґрунтовано необхідність її забезпечення на етапі професійної підготовки. Мета дослідження полягала у виявленні детермінант і ресурсів професійної успішності, визначенні змісту, методів і форм роботи із забезпечення професійної успішності майбутніх учителів на етапі професійної підготовки у закладі вищої освіти. На основі аналізу наукової літератури і педагогічної практики, а також результатів проведеного експрес-опитування вчителів виокремлено детермінанти професійної успішності. Виявлено ресурси професійної успішності педагогів: soft skills («м'які навички»), стресостійкість, асертивність, резильєнтність особистості, акме-енергетична професійна позиція. Визначені детермінанти і ресурси професійної успішності слугували векторами її забезпечення на початковому етапі входження у педагогічну діяльність, перших «кроках» у педагогічну професію, зокрема у процесі вивчення інтегрованого курсу «Педагогіка» (змістового модуля «Вступ до педагогічної професії»), під час проходження неперервної педагогічної практики, а також у діяльності психолого-педагогічного тренінгу. Представлено змістовий контент, форми і методи роботи в досліджуваному аспекті. Розкрито роль психолого-педагогічного тренінгу, який орієнтований на допомогу майбутнім учителям у самопізнанні, самоприйнятті, саморозкритті й особистісно-професійному

зростанні та побудований на принципах активного соціально-психологічного навчання.

Ключові слова: професійна успішність, детермінанти і ресурси професійної успішності, професійний саморозвиток майбутнього педагога, професійна стресостійкість, асертивність, акмесинергетична позиція.

Meshko Halyna Mykhailivna Doctor of Pedagogical Sciences, Professor, Head of the Department of Pedagogy and Education Management, Ternopil Volodymyr Hnatyuk National Pedagogical University, St. M. Kryvonosa, 2, Ternopil, 46027, tel.: (098) 447-60-19, <https://orcid.org/0000-0002-3168-3954>

Meshko Oleksandr Ivanovych Candidate of Psychological Sciences, Associate Professor, Associate Professor Department of Psychology, Ternopil Volodymyr Hnatyuk National Pedagogical University, St. M. Kryvonosa, 2, Ternopil, 46027, tel.: (098) 447-60-18, <https://orcid.org/0000-0003-4463-7073>

PROFESSIONAL SUCCESS OF A NEW UKRAINIAN SCHOOL TEACHER AS A COMPONENT OF VOCATIONAL TRAINING

Abstract. The article is devoted to an essential problem of psychological and pedagogical science – the professional success of a teacher of the New Ukrainian School. The author analyses the state of research on the issue of professional success in scientific sources and substantiates the need to ensure it at the stage of professional training. The purpose of the study was to identify the determinants and resources of professional success and to determine the content, methods and forms of work to ensure the professional success of future teachers at the stage of vocational training in a higher education institution. On the basis of the analysis of scientific literature and pedagogical practice, as well as the results of the express survey of teachers, the determinants of professional success are identified: socio-economic conditions and the situation in the country, social requirements for the teacher's personality, working conditions, socio-psychological climate in the teaching staff, personal qualities and abilities, individual psychological characteristics, level of competence, level of motivation to achieve, personal needs, need for self-actualisation and self-realisation, ability to personal and professional development. The resources of teachers' professional success are identified: soft skills, stress resistance, assertiveness, personality resistance, and acme synergetic professional position. The identified determinants and resources of professional success served as vectors of its provision at the initial stage of entering the teaching profession, the first “steps” into the teaching profession, in particular in the process of studying the integrated course “Pedagogy” (content

module “Introduction to the teaching profession”), during the continuous pedagogical practice, as well as in the activities of psychological and pedagogical training. The article presents the content, forms and methods of work in the studied aspect. The role of psychological and pedagogical training, which is focused on helping future teachers in self-knowledge, self-acceptance, self-disclosure and personal and professional growth, is revealed and is aimed at mobilization of personal and neuropsychological resources of future teachers; formation of their positive self-concept, development of skills to recognize and manage their emotional state; formation of skills of constructive interaction; development of readiness and ability for self-changing and professional self-development, self-realization in the field of professional activity; formation of assertive behaviour; increase of the level of professional stress resistance. Prospects for further scientific research aimed at substantiating and developing a system to promote the achievement of sustainable professional success of teachers are outlined.

Keywords: professional success, determinants and resources of professional success, professional self-development of future teachers, professional stress resistance, assertiveness, acmesynergetic position.

Постановка проблеми. Педагог ХХІ тисячоліття – це конкурентоспроможний, компетентний фахівець, здатний до особистісно-професійного зростання і самореалізації в постійно змінюваних умовах педагогічної діяльності, досягнення вершин професіоналізму й успіху у професійній діяльності. У Концепції Нової української школи зазначено, що школа буде успішною, якщо до неї прийде успішний учитель. Успішний педагог усвідомлює власну самоефективність, свою здатність управляти власною життєдіяльністю, долати життєві і професійні труднощі, реалізувати заплановані цілі. Успіх, на думку вчених, – це «результат, ціннісне мірило рівня досягнення поставленої мети, визнане як людиною особисто, так і суспільством. Успіх формує позитивний емоційний фон життєдіяльності, спонукає до пошуку креативних її форм» [1, с. 55]. Саме володіння ефективними способами педагогічної діяльності дає змогу вчителю перейти від одиничного успіху до постійного, забезпечуючи йому успішність у професії. Успіх у професійній діяльності може виступати формою самореалізації і призводити до суб'єктивної задоволеності собою та педагогічною професією загалом.

Досягнення професійної успішності не є короткотривалим процесом. Цей процес має певні передумови та особливості перебігу, залежить від багатьох чинників. Прагнення до життєвого і професійного успіху властиве кожній молодій людині. Потрібно лише навчитися його реалізовувати. Визначення мети, усвідомлення наміру бути успішним у педагогічній

професії дає поштовх розкриттю внутрішніх сил і потенційних можливостей саме у процесі особистісно-професійного зростання.

Означене актуалізує проблему професійної успішності педагогів та необхідність запровадження нових підходів до її забезпечення у процесі професійної підготовки в закладі вищої освіти.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання успіху, життєвого успіху, професійного успіху та успішності особистості є предметом досліджень багатьох галузей наук. Поняття «успіх» та «успішність» у науковій літературі розроблені краще, ніж такі поняття як «життєвий успіх» та «життєва успішність», «професійний успіх» та «професійна успішність». Проблема професійної успішності вчителя є відносно новою у психологічній і педагогічній науках. У наукових джерелах недостатньо уваги приділено проблемі забезпечення професійної успішності фахівця загалом і вчителя зокрема.

У дослідженнях професійної успішності учені часто зосереджують увагу на вивченні психології успіху і психологічних характеристиках успішності особистості. Психологія успішності стверджує, що успішність – це динамічний і довготривалий процес, тому при дослідженні цього феномену не потрібно відокремлювати його від діяльності людини, зокрема власне самого процесу досягнення успішності, який супроводжується певними особливостями перебігу залежно від чинників впливу. Ю. Ільїна [2] досліджує життєвий успіх у координатах побудови та функціонування ментальної моделі, що забезпечує досягнення успіху в житті. Успішність розглядається як стан переживання власного успіху. У межах науково-дослідницького проекту «Психологія успіху» Інститутом психології ім. Г.С. Костюка АПН України розробляється універсальна науково обґрунтована ментальна модель життєвого успіху з урахуванням гендерних, вікових, культурних, філософсько-релігійних аспектів, що дають можливість визначити психологічні координати особистісної успішності [3, с. 71].

Поняття «успіх» дослідники часто розглядають крізь призму категорій «мета-процес-позитивний результат» і трактують це поняття як досягнення запланованої мети, максимальну самореалізацію особистості у професії. При цьому професійну успішність вчителя вони визначають та оцінюють або з позиції його професійних досягнень, педагогічної майстерності, успіхів учнів [4], або у вимірі реалізації потенційних можливостей для досягнення вершин професіоналізму [5].

У філософських дослідженнях означеної проблеми успішною вважають людину, сповнену ідеалами та прагненням до самореалізації в усіх сферах життєдіяльності (Дж. Аткинсон, Д. Макклелланд, А. Маслоу та ін.), а шлях до

успіху розглядають як організовану відповідним чином власну енергію та зусилля, а також наявні знання і здібності [6].

У педагогіці успіх визначають як результат виховання, якісної та успішної навчальної діяльності, ефективних педагогічних впливів, створення комфортних умов навчання, сприятливої педагогічної ситуації. Успішну особистість характеризують її теперішні досягнення порівняно з попередніми, «приріст» пізнавальних можливостей та спроможностей, їх розвиток чи вдосконалення [7].

У науковій літературі часто ототожнюються поняття «успіх» та «успішність», «життєвий успіх» та «життєва успішність». У контексті нашого дослідження заслуговує на особливу увагу підхід І. Боровинської до розмежування і трактування цих понять. Життєва успішність визначається нею як «емоційно забарвлений стан, який супроводжує успішну реалізацію власного життєвого проекту; це відчуття самоздійснення особи, що призводить до суб'єктивного благополуччя, гармонії, відчуття сенсу власного життя» [8, с. 147]. Життєвий успіх є результатом реалізації життєвого проекту.

Теоретичні основи успішності особистості представлено у дослідженні Г. Михайлишин і М. Довгої [1], загальні теоретичні аспекти розвитку професійної успішності майбутніх учителів Нової української школи висвітлив у своїй статті І. Биков [9]. У контексті дослідження означеної проблеми важливими є праці відомого українського вченого І. Зязюна, зокрема, положення про те, що професійна успішність досягається на основі педагогіки добра [10].

Найбільш цілісно і системно проблема професійної успішності педагога представлена у дослідженні Т. Скорик [11], у якому висвітлено розвиток професійної успішності майбутнього вчителя в закладах вищої освіти України (друга половина ХХ – початок ХХІ століття). Авторка визначає поняття «професійна успішність вчителя» як «процес і результат професійної діяльності, що характеризується стійкою спрямованістю на професійний саморозвиток і професійні досягнення, цілепокладанням та ціледосягненням, має позитивну зовнішню та внутрішню оцінку» [11, с. 94]. Розвиток професійної успішності дослідниця представляє через наступність: компетентність, творчість/майстерність, професіоналізм, акме вектор педагогічної діяльності, які виявляються і виражаються в культурі педагогічної праці і забезпечують успішність педагогічних дій.

Український дослідник І. Биков у своєму дослідженні визначає структуру професійної успішності вчителя, яка в узагальненому вигляді охоплює: соціально-педагогічну спрямованість особистості; педагогічну компетентність професійно важливі якості вчителя; професійно значущі

психічні та фізіологічні властивості вчителя; найбільш значущі для вчительської праці soft skills [9, с. 6]. Т. Скорик вважає, що засадничим підґрунтям професійної успішності майбутнього вчителя є соціальний та емоційний інтелект [11, с. 176-177]. Дослідниця розробила структурно-функціональну модель розвитку професійної успішності майбутнього вчителя, яка охоплює методолого-цільовий, організаційно-змістовий, діяльнісно-технологічний і рефлексивно-результативний блоки та розкриває професійне зростання педагога як безперервний процес самоудосконалення педагогічної діяльності в координатах досягнення успішності виконання професійних дій та їх результативності [12, с. 46-48]. Запропонована модель потребує конкретизації деяких компонентів, зокрема організаційно-змістового і діяльнісно-технологічного, оскільки вона задекларована як універсальна для всіх педагогічних спеціальностей.

Важливим аспектом дослідження професійної успішності педагога є питання визначення її критеріїв. З позиції психологічної науки важливим критерієм професійної успішності є «задоволеність своєю діяльністю – усвідомлена суб'єктивна оцінка своєї праці, яка проявляється у помітних проявах сприятливих психічних станів під час діяльності, формуючи тим самим бажання продовжувати займатися певним видом діяльності» [13, с. 76].

Варто зазначити, що у науковій літературі вживаються поняття «розвиток професійної успішності майбутнього вчителя», «формування професійної успішності майбутнього педагога», «становлення професійної успішності майбутнього вчителя». Вважаємо за доцільне використовувати поняття «досягнення професійної успішності», «сприяння в досягненні професійної успішності», «забезпечення професійної успішності», «створення умов для досягнення професійної успішності».

Аналіз наукових джерел свідчить про недостатню розробленість проблеми професійного успіху і забезпечення професійної успішності майбутніх учителів на етапі професійної підготовки. Потребують вивчення ресурси, індикатори професійної успішності вчителя, які мають бути орієнтирами якісної професійної підготовки і детермінувати зміст і технології, особливості професійної підготовки майбутнього успішного фахівця.

Мета статті полягає у виявленні детермінант і ресурсів професійної успішності педагогів, визначенні змісту, форм і методів роботи із забезпечення професійної успішності майбутніх учителів на етапі професійної підготовки у закладі вищої освіти.

Методи дослідження: теоретичні – аналіз наукової психологічної, філософської, педагогічної літератури, порівняння, систематизація, узагальнення; емпіричні – спостереження, аналіз освітньо-професійних програм

підготовки здобувачів першого (бакалаврського) рівня вищої освіти, узагальнення педагогічного досвіду. Для діагностування розуміння педагогами сутності професійної успішності, її детермінант, ресурсів та шляхів забезпечення використано експрес-опитування.

Виклад основного матеріалу. Результати проведеного нами дослідження засвідчили різне розуміння і трактування педагогами феномена «професійна успішність»: «йти вперед, досягати мети», «вдале досягнення бажаної мети», «досягнення бажаного у професійній діяльності», «професійні досягнення», «досягнення педагогом особистісних і соціально значущих результатів», «відчуття щастя у професії», «самореалізація у професії», «співпадіння намірів педагога і досягнутих результатів у професійній діяльності», «повне розкриття власного потенціалу», «баланс бажаного і досягнутого у професії», «відповідність досягнутого результату зовнішнім очікуванням і внутрішнім сподіванням», «досягнення вищих щаблів професійної діяльності», «благополуччя на роботі», «задоволеність та комфорт у професійній діяльності», «задоволеність результатами професійної діяльності», «гармонія, узгодженість зовнішньої оцінки і внутрішнього схвалення досягнутого у професії», «визнання колег і керівництва», «авторитет у колективі» та ін., а також виявили недостатній рівень обізнаності щодо детермінант, ресурсів та шляхів досягнення професійної успішності.

Універсальної формули професійної успішності педагога поки що не існує. Узагальнений образ успішного педагога очима здобувачів вищої освіти містить такі риси і якості: компетентність, професіоналізм, чітка професійна позиція, конкурентоздатність, творчість, інноваційність, володіння сучасними освітніми технологіями, стресостійкість, асертивність, резильєнтність, конгруентність, самоефективність, магнетизм, сформований індивідуальний стиль професійної діяльності, професійна зрілість, здатність до особистісно-професійного саморозвитку, мотивація досягнення, гнучкість, мобільність, надійність, уміння оперативно і гнучко реагувати на різні ситуації педагогічної взаємодії і приймати виважені рішення.

На основі аналізу наукової літератури та проведеного дослідження виокремлено детермінанти професійної успішності: соціально-економічні умови та ситуація в країні, соціальні вимоги до особистості вчителя, умови праці, соціально-психологічний клімат у педагогічному колективі, особисті якості і здібності, індивідуально-психологічні особливості, рівень компетентності, рівень мотивації досягнення, особистісні потреби, зокрема, потреба у самоактуалізації та самореалізації, здатність до особистісно-професійного зростання, наявність позитивного ставлення до педагогічної професії як на етапі навчання у закладі вищої освіти, так і в професійній діяльності, стан професійного здоров'я, конструктивне мислення, рівень сімейного благопо-

луччя. Важливими ресурсами професійної успішності є soft skills («м'які навички»), стресостійкість, асертивність, резильєнтність особистості, акмесинергетична професійна позиція.

Акмесинергетичну професійну позицію визначаємо як сформовану систему ціннісно-смислових орієнтацій, самомотивацію на постійне особистісно-професійне зростання, максимальну мобілізацію особистісних і нервово-психічних ресурсів на досягнення успіху у професійній діяльності, постійну потребу у творчій самоактуалізації та самореалізації.

Виявлені детермінанти і ресурси враховувалися у визначенні змістового контенту змістового модуля «Педагогіка. Вступ до педагогічної професії» інтегрованого курсу «Педагогіка» [14], а також у процесі пропедевтичної педагогічної практики. Тому для забезпечення професійної успішності майбутніх учителів у процесі вивчення означеного інтегрованого курсу «Педагогіка» увагу зосереджуємо на: розвитку soft skills, формуванні професійної стресостійкості, розвитку асертивності, підвищенні рівня резильєнтності, формуванні акмесинергетичної позиції майбутніх учителів.

Майбутнім вчителям під час навчання пропонуємо розв'язувати педагогічні задачі і ситуації різних рівнів складності: вибрати правильний варіант відповіді із кількох запропонованих, що характеризує/забезпечує успішну діяльність учителя в тій чи іншій педагогічній ситуації; проаналізувати педагогічну ситуацію і відповісти на поставлені запитання; запропонувати шляхи вирішення певної конфліктогенної педагогічної ситуації, самостійно розв'язати задачу. Робота над цими задачами і ситуаціями дає змогу майбутнім учителям опановувати практичні вміння вирішення проблем, з якими вони зустрінуться у професійній діяльності, і загалом сприяє формуванню їх професійної компетентності, усвідомленню приналежності до педагогічної професії.

Першокурсники виконують тести і методики для самопізнання, що дають можливість виявити власні індивідуальні особливості, визначити рівень сформованості професійно значущих рис і якостей і на підставі цього скласти карту особистості педагога, яка є основою самовиховання і особистісно-професійного саморозвитку. Акцентуємо увагу на важливості психологічної настанови педагога на успіх, вмінні керувати своїм емоційно-вольовим станом, важливості бути стресостійким та асертивним, психофізіологічній «ціні» професійної успішності. Адже професійна діяльність не може вважатися успішною, якщо педагог у процесі її виконання працює «на знос», завдає шкоди власному здоров'ю.

Студенти виконують серію завдань, серед яких, наприклад:

– Наведіть приклади з художньої літератури, в яких описано успішного педагога.

- Зобразіть схематично абстрактну модель ідеального/успішного вчителя.
- Вивчіть досвід роботи сучасного вчителя. Складіть портрет учителя-майстра.
- Підготуйте твір/розповідь на одну із запропонованих тем: «Учитель ХХІ століття», «Яким учителем я себе уявляю», «Місія педагога в III тисячолітті».
- Напишіть міні-твір на одну із запропонованих тем: «Що в моєму характері мені допоможе, а що може перешкодити стати успішним педагогом?», «У чому моя «сила» і «слабкість» як майбутнього педагога?».
- Під час неперервної педагогічної практики проведіть бесіду з 2-3 вчителями з різним стажем роботи про причини вибору вчительської професії, педагогічні невдачі і проблеми, чинники професійного успіху, ставлення до педагогічної діяльності. Проаналізуйте отримані дані.
- Проведіть ретроспективний аналіз фактів вашого шкільного життя. Опишіть одного із педагогів, проаналізувавши його професійні якості. Визначте, які здібності переважали у нього. Який компонент педагогічної діяльності здійснювався педагогом з найбільшим успіхом? Які особистісні риси виступали найбільш помітно? Які негативні риси та якості притаманні Вашому учителю? Чи сформований у педагога власний стиль педагогічної діяльності? Чи продуктивний він?
- Які методи пізнання власного «Я» допоможуть Вам об'єктивно оцінити себе? Спробуйте з їх допомогою дати об'єктивну оцінку своїх професійно значущих рис і якостей. Опишіть свій власний професійний портрет.
- Подивіться на себе очима оточуючих (друзів, викладачів, однокурсників, учнів) і складіть «фоторобот». Порівняйте «автопортрет» майбутнього успішного педагога із «думкою-портретом» оточуючих. Яка роль педагогічної рефлексії у професійному самовихованні? Відповідь обґрунтуйте.
- Заповніть таблицю, до якої внесіть власні професійно значущі риси і якості:

Я – реальний студент, майбутній учитель	Я – успішний учитель

- Виконайте психомалюнок на тему: «Я – реальний студент, Я – успішний учитель». Визначте основні напрями загального і професійного самовиховання, враховуючи власні психологічні особливості і можливості.
- Складіть програму власного професійного самовиховання на весь період навчання у ЗВО.

– Складіть пам'ятки «Маленькі кроки до великого професійного успіху», «Як спілкуватися педагогу, щоб досягти запланованого результату і отримати насолоду, задоволення», «Як досягти професійного успіху без шкоди для здоров'я», «Як не згоріти у полум'ї педагогічної професії».

– Опишіть педагога, який Вам сподобався своєю манерою спілкування, і визначте, що стало для Вас найбільш привабливим у його манері. Опишіть педагога, який не сподобався Вам манерою спілкування, і проаналізуйте, чим саме. Складіть програму удосконалення своїх комунікативних умінь і визначте шляхи формування власного стилю спілкування.

У досліджуваному контексті важливими є підготовка і захист студентами творчих робіт (індивідуальних навчально-дослідницьких завдань): «Професійна успішність педагога Нової української школи», «Успішний педагог – успішний учень: дві грані однієї проблеми», «Індивідуальний стиль і псевдостиль педагогічного спілкування», «Професійна надійність і професійна успішність учителя», «Педагогічна кар'єра і професійна успішність: спільне і відмінне», «Професійна успішність як форма самореалізації особистості педагога» та ін.

Доцільним та ефективним на цьому етапі є використання акмеологічних технологій педагогічного впливу для формування акмесинергетичної позиції майбутніх учителів і сталого прагнення бути успішним у професійній діяльності. Ці технології допомагають цілеспрямованому переорієнтуванню мотиваційної сфери першокурсників, їх ціннісних орієнтацій і стимулюванню розвитку властивостей суб'єктності, сприяють появі бажання самоідентифікації і самореалізації у майбутній педагогічній діяльності через власні професійні досягнення.

Формувальному та корекційному впливу у процесі забезпечення професійної успішності слугує розроблений нами психолого-педагогічний тренінг [15], який базується на принципах активного соціально-психологічного навчання, й орієнтований на допомогу майбутнім учителям у самопізнанні, самосприйнятті, саморозкритті та їх особистісно-професійному зростанні. Тренінг спрямований на: мобілізацію особистісних і нервово-психічних ресурсів майбутніх учителів; формування їх позитивної Я-концепції, розвиток умінь розпізнавати свій емоційний стан та керувати ним; формування навичок конструктивної взаємодії; розвиток готовності і здатності до самозмін і професійного саморозвитку, самореалізації у сфері професійної діяльності; формування асертивної поведінки; підвищення рівня професійної стресостійкості; профілактику професійно небажаних якостей здобувачів вищої освіти. У процесі функціонування тренінгової групи дуже важливою є психологічна настанова на професійний успіх. Означений тренінг проводимо в межах діяльності Центру педагогічного консалтингу [16],

що функціонує при кафедрі педагогіки та менеджменту освіти Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Елементи психолого-педагогічного тренінгу використовуємо у процесі читання змістового модуля інтегрованого курсу педагогіки «Вступ до педагогічної професії».

Варто зауважити, що важливе значення має також залучення майбутніх учителів до волонтерської діяльності/освітніх волонтерських проєктів, а також взірць професійної успішності викладача курсу педагогіки, сформованість у нього акмесинергетичної позиції.

Висновки. Отже, сучасній школі потрібен конкурентоспроможний учитель-професіонал, який відповідає суспільним запитам і здатен до успішної самореалізації у педагогічній діяльності. Професійна успішність учителя є якісною характеристикою його педагогічної діяльності, яка визначається суспільно значущими результатами. Професійна успішність містить не тільки оцінку досягнутого результату, але й оцінку задоволеності вчителя процесом та результатами своєї діяльності. Професійна успішність досягається за умови особистісно-професійного зростання вчителя до рівня професіонала, безперервного самоудосконалення власної професійної діяльності. Тому важливо формувати у майбутніх учителів здатність до побудови траєкторії сталого професійного розвитку, мотивацію досягнення «акме» у педагогічній діяльності, сприяти становленню успішної особистості майбутнього педагога. Необхідно цілеспрямовано впливати на процес досягнення професійної успішності майбутніми вчителями ще на етапі професійної підготовки у закладі вищої освіти, виявляти і враховувати її детермінанти і ресурси.

Важливими ресурсами професійної успішності є soft skills («м'які навички»), стресостійкість, асертивність, резильєнтність особистості, акмесинергетична професійна позиція. Виявлені детермінанти і ресурси професійної успішності слугують векторами її забезпечення на початковому етапі входження у педагогічну діяльність, здійснення перших «кроків» у педагогічну професію, зокрема у процесі вивчення інтегрованого курсу «Педагогіка» (змістовий модуль «Вступ до педагогічної професії»), під час проходження неперервної педагогічної практики, а також у діяльності психолого-педагогічного тренінгу. Змістовий контент, форми і методи роботи орієнтовані на: формування позитивного ставлення до педагогічної професії і внутрішньої психологічної настанови на успіх у професії; спрямування на досягнення успішності виконання професійних дій та їх результативності; формування моделі успішної, асертивної, стресостійкої поведінки компетентної і творчої особистості майбутнього вчителя; готовності до оволодіння технологіями сталого професійного розвитку.

На теперішній час потребує розроблення система сприяння досягненню сталої професійної успішності вчителів, а також вивчення динаміки формування мотиваційних чинників професійного успіху майбутніх учителів та з'ясування їх місця і ролі у процесі успішного професійного самовизначення випускника закладу вищої освіти.

Література:

1. Михайлишин Г.Й., Довга М.М. Успішність особистості: філософський та психолого-педагогічний контекст. *Наукове мислення: збірник матеріалів IX Всеукраїнської практично-пізнавальної інтернет-конференції «Наукова думка сучасності і майбутнього»*. Дніпро: Видавництво НМ, 2017. С. 50-56. <https://naukam.triada.in.ua/index.php/konferentsiji/39-dev-yata-vseukrajinska-praktichno-piznavalna-konferentsiya/125-uspishnist-osobistosti-filosofskij-ta-psikhologo-pedagogichnij-kontekst>
2. Ільїна Ю.М. Методика дослідження життєвого сценарію «успіх». *Актуальні проблеми психології*. 2010. Т. 3. С. 244-257. http://lib.iitta.gov.ua/1711/1/Lototska_lifescenario_research_metod_2010.pdf
3. Гуляс І.А. Життєвий успіх як соціально-психологічний феномен. *Проблеми сучасної психології*. 2018. № 41. С. 69-78. <https://doi.org/10.32626/2227-6246.2018-41.69-78>
4. Ткачук І.І. Теоретичні засади дослідження проблеми успіху особистості в діяльності. *Теоретико-методичні проблеми виховання дітей та учнівської молоді: збірник наукових праць*. Кам'янець-Подільський: Вид. Зволейко Д.Г., 2011. Вип. 15. С. 139-147.
5. Назар Ю.О. Теоретико-психологічний аналіз особливостей процесу досягнення успішності у професійній діяльності особистості. *Науковий вісник Миколаївського державного університету імені В.О. Сухомлинського. Серія: Психологічні науки*. 2013. Т. 2. Вип. 10. С. 217-221. http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvmdups_2013_2_10_44
6. Романовський О.Г., Михайличенко В.Є. Філософія досягнення успіху: навчальний посібник. Харків: НТУ «ХПІ», 2003. 691 с.
7. Романовський О.Г. Педагогіка успіху: її сутність та основні напрями вивчення. *Теорія і практика управління соціальними системами*. 2011. № 2. С. 3-8. <https://repository.kpi.kharkov.ua/handle/KhPI-Press/519>
8. Боровинська І.Є. До психологічного розуміння понять «успіх», «успішність», «життєвий успіх», «життєва успішність». *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Психологічні науки»*. 2017. Том 2. Вип. 3. С. 142-148. <https://pj.journal.kspu.edu/index.php/pj/article/view/888>
9. Биков І.В. Теоретичні засади розвитку професійної успішності майбутніх учителів Нової української школи. *Вісник Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т. Г. Шевченка. Серія: Педагогічні науки*. 2022. Том 173. № 17. С. 3-7. <https://visnyk.chnpu.edu.ua/index.php/visnyk/article/view/41>
10. Зязюн І.А. Педагогіка добра: ідеали і реалії: науково-методичний посібник. Київ: МАУП, 2000. 312 с.
11. Скорик Т.В. Розвиток професійної успішності майбутнього вчителя в закладах вищої освіти України (друга половина XX – початок XXI ст.): монографія. Черкаси: Видавець Чабаненко Ю.А., 2020. 314 с.
12. Скорик Т.В. Модель розвитку професійної успішності майбутнього вчителя у закладах вищої освіти. *Дидактика*. 2021. № 2. С. 43-49. <https://didactics.com.ua/index.php/journal/article/view/15>

13. Гуменюк Г.В. Професійна успішність, ефективність праці та професійне здоров'я: шлях психологічного пошуку. *Особистісні та ситуативні детермінанти здоров'я*: матеріали IV Всеукраїнської науково-практичної конференції. Вінниця: ДНУ імені Василя Стуса, 2019. С. 73-77. <https://jhealth.donnu.edu.ua/article/view/7504>

14. Мешко Г.М. Вступ до педагогічної професії. Практикум: навчальний посібник. Видання 3-тє, виправлене і доповнене. Тернопіль: Осадца Ю.В., 2023. 220 с.

15. Meshko H., Meshko O., Drobyk N., Mikheienko O. Psycho-pedagogical training as a mean of forming the occupational stress resistance of future teachers. *E3S Web of Conferences: Proceedings of the International Conference on Sustainable Futures: Environmental, Technological, Social and Economic Matters*. 2020. Vol. 166. 10023. <https://doi.org/10.1051/e3sconf/202016610023>

16. Веб-сторінка «Центр педагогічного консалтингу». <http://fpp.tnpu.edu.ua/pidrozdili/centr-pedagogichno-konsaltingu>.

References:

1. Mykhailyshyn, H.I., & Dovha, M.M. (2017). Uspishnist osobystosti: filosofskyi ta psykholoho-pedahohichnyi kontekst [Personality success: Philosophical and psychological and pedagogical context]. *Naukove myslennia – Scientific thinking: Proceedings of the IX All-Ukrainian practical-cognitive conference «Scientific opinion of the present and the future»*. (pp. 50-56). Dnipro: Vydavnytstvo NM. Retrieved from <https://naukam.triada.in.ua/index.php/konferentsiji/39-dev-yata-vseukrajinska-praktichno-piznavalna-konferentsiya/125-uspishnist-osobystosti-filosofskij-ta-psikhologo-pedagogichnij-kontekst> [in Ukrainian].

2. Ilina, Yu.M. (2010). Metodyka doslidzhennia zhyttievoho stsenariiu «uspikh» [Research method of life scenario «success»]. *Aktualni problemy psykholohii – Actual Problems of Psychology*, 3, 244-257. Retrieved from http://lib.iitta.gov.ua/1711/1/Lototska_lifescenario_research_metod_2010.pdf [in Ukrainian].

3. Hulas, I.A. (2018). Zhyttievyi uspikh yak sotsialno–psykholohichnyi fenomen [Life success as a socio-psychological phenomenon]. *Problemy suchasnoi psykholohii – Problems of Modern Psychology*, 41, 69-78. Retrieved from <https://doi.org/10.32626/2227-6246.2018-41.69-78> [in Ukrainian].

4. Tkachuk, I.I. (2011). Teoretychni zasady doslidzhennia problemy uspikhu osobystosti v diialnosti [Theoretical foundations of the study of the problem of personal success in activities]. *Teoretyko-metodychni problemy vykhovannia ditei ta uchnivskoi molodi – Theoretical and Methodological Problems of Raising Children and School Youth*. (Vol. 15). (pp. 139-147). Kam'ianets-Podilskyi: Vyd. Zvoleiko D.H. [in Ukrainian].

5. Nazar, Yu.O. (2013). Teoretyko-psykholohichnyi analiz osoblyvostei protsesu dosiahnennia uspishnosti u profesiinii diialnosti osobystosti [Theoretical and psychological analysis of the characteristics of the process of success in the professional activities of the individual]. *Naukovyi visnyk Mykolaivskoho derzhavnogo universytetu imeni V.O. Sukhomlynskoho. Serii: Psykholohichni nauky – Scientific Bulletin of V.O. Sukhomlynskyi Mykolaiv State University. Series: Psychological Sciences*, 2(10), 217-221. Retrieved from http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvmdups_2013_2_10_44 [in Ukrainian].

6. Romanovskyi, O.H., & Mykhailychenko, V.Ye. (2003). *Filosofiia dosiahnennia uspikhu [The philosophy of achieving success]*. Kharkiv: NTU «KhPI» [in Ukrainian].

7. Romanovsky, O.H. (2011). Pedahohika uspikhu: yii sutnist ta osnovni napriamy vyvchennia [Pedagogics of success: its essence and basic directions of study]. *Teoriia i praktyka upravlinnia sotsialnymi systemamy – Theory and practice of social systems management*, 2, 3-8. Retrieved from <https://repository.kpi.kharkov.ua/handle/KhPI-Press/519> [in Ukrainian].

8. Borovynska, I.Ye. (2017). Do psykholohichnoho rozuminnia poniat «uspikh», «uspishnist», «zhyttievyi uspikh», «zhyttieva uspishnist» [To the psychological understanding of the notions «success», «successfulness», «life success», «life successfulness»]. *Naukovyi visnyk Khersonskoho derzhavnoho universytetu. Serii «Psykholohichni nauky» – Scientific Bulletin of Kherson State University. Series «Psychological Sciences»*, 2(3), 142-148. Retrieved from <https://pj.journal.kspu.edu/index.php/pj/article/view/888> [in Ukrainian].
9. Bykov, I.V. (2022). Teoretychni zasady rozvytku profesiinoi uspishnosti maibutnikh uchyteliv Novoi ukrainskoi shkoly [Theoretical basis of the development of the professional success of the future teachers of the new Ukrainian school]. *Visnyk Natsionalnoho universytetu «Chernihivskiy kolehium» imeni T.H. Shevchenka – Bulletin of the T.H. Shevchenko National University «Chernihiv Colehium»*, 17(173), 3-7 [in Ukrainian].
10. Ziazium, I.A. (2000). *Pedahohika dobra: idealy i realii [Pedagogy of goodness: ideals and realities]*. Kyiv: MAUP [in Ukrainian].
11. Skoryk, T.V. (2020). Rozvytok profesiinoi uspishnosti maibutnikh uchyteliv u zakladakh vyshchoi osvity Ukrainy (druha polovyna XX – pochatok XXI st.) [Development of future teachers' professional success at institutions of higher education of Ukraine (the second half of the XX – beginning of the XXI century)]. Cherkasy: Vydavets Chabanenko Yu.A. [in Ukrainian].
12. Skoryk, T.V. (2021). Model rozvytku profesiinoi uspishnosti maibutnoho vchytelia u zakladakh vyshchoi osvity [Model of future teacher's professional success development at higher education institutions]. *Dydaktyka – Didactics*, 2, 43-49. Retrieved from <https://didactics.com.ua/index.php/journal/article/view/15> [in Ukrainian].
13. Humeniuk, H.V. (2019). Profesiina uspishnist, efektyvnist pratsi ta profesiine zdorovia: shliakh psykholohichnoho poshuku [Professional success, work efficiency and professional health: the path of psychological search]. *Osobystisni ta sytuatyvni determinanty zdorovia – Personal and situational determinants of health: Proceedings of the IV All-Ukrainian scientific and practical conference*. (pp. 73-77). Vinnytsia: DNU imeni Vasylia Stusa. Retrieved from <https://jhealth.donnu.edu.ua/article/view/7504> [in Ukrainian].
14. Meshko, H.M. (2023). *Vstup do pedahohichnoi profesii. Praktykum [Introduction to the teaching profession. Practicum]*. Ternopil: Osadtsa Yu.V. [in Ukrainian].
15. Meshko, H., Meshko, O., Drobyk, N., & Mikheienko, O. (2020). Psycho-pedagogical training as a mean of forming the occupational stress resistance of future teachers. *E3S Web of Conferences: Proceedings of the International Conference on Sustainable Futures: Environmental, Technological, Social and Economic Matters*. (Vol. 166). (id.10023). Retrieved from <https://doi.org/10.1051/e3sconf/202016610023>
16. Veb-storinka «Tsentr pedahohichnoho konsal'tynhu» [Webpage «Center for pedagogical consulting»]. fpp.tnpu.edu.ua. Retrieved from <http://fpp.tnpu.edu.ua/pidrozdili/centr-pedagogichnogo-konsal'tynhu> [in Ukrainian].

УДК 159.923.2

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-546-556](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-546-556)

Михальчук Олена Олександрівна кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри дошкільної та спеціальної освіти Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького, вул. О. Дашкевича, 24, м. Черкаси, 18000, тел.: (047) 231-72-83, <https://orcid.org/0000-0001-6991-0588>

Нікітська Юлія Мирославівна кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри дошкільної та спеціальної освіти Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького, вул. О. Дашкевича, 24, м. Черкаси, 18000, тел.: (047) 231-72-83, <https://orcid.org/0000-0002-0482-8011>

Омельяненко Анастасія Сергіївна викладач кафедри дошкільної та спеціальної освіти Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького, вул. О. Дашкевича, 24, м. Черкаси, 18000, тел.: (047) 231-72-83, <https://orcid.org/0009-0009-8944-5607>

ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ЕМОЦІЙНОЇ СФЕРИ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Анотація. У статті здійснено теоретичне обґрунтування психолого-педагогічних аспектів розвитку емоційної сфери дітей старшого дошкільного віку. Авторами схарактеризовано основні виклики для системи дошкільної освіти під час пандемії та воєнного стану, а саме: загроза життю та здоров'ю учасників освітнього процесу, пошкодження закладів дошкільної освіти, вимушене переміщення дітей та педагогічного складу, забезпечення безпечного доступу до освіти, психологічний стан усіх учасників освітнього процесу, тощо. Акцентовано, що всі ці фактори, безперечно, мають негативний вплив на формування та розвиток емоційної сфери дітей дошкільного віку.

Проаналізовано поняття «емоції» у роботах вітчизняних та зарубіжних науковців, що дозволило виділити різні підходи до вивчення емоційної сфери дитини. Визначено, що у психології емоції розглядаються у різних аспектах: особистісному розвитку, поведінці та діяльності.

Констатовано, що розвиток емоційної сфери дитини старшого дошкільного віку проявляється у зростанні здатності організму до саморегуляції емоційних станів, накопиченні вербальних та невербальних проявів емоцій, у збагаченні емоційного досвіду та словника, у появі нових соціальних емоцій, у вмінні розрізняти та диференціювати емоційні стани інших людей.

Досліджено, що розвиток емоційної сфери дітей має три аспекти: осмислення, вираження та регуляція емоцій.

Авторами акцентовано, що дуже важливо розвивати емоційну сферу дітей старшого дошкільного віку, оскільки це гарантія того, що до молодшого шкільного віку, дитина зможе адекватно реагувати на проблемні та конфліктні ситуації.

Розвиток емоційної сфери дітей старшого дошкільного віку визначено як педагогічний процес, що має складну структуру та динамічний характер, в основі якого є емоційний досвід дитини, який виявляється у розпізнаванні, розумінні та вираженні емоцій відповідно до ситуації, первісній оцінці та регулюванні емоційних станів людей.

Схарактеризовані основні методи і форми роботи, які варто використовувати в освітньому процесі для ефективного розвитку емоційної сфери дітей старшого дошкільного віку.

Ключові слова: емоції, емоційна сфера дітей, діти старшого дошкільного віку, розвиток емоційної сфери дітей, освітній процес дітей старшого дошкільного віку.

Mykhalchuk Olena Oleksandrivna PhD (Candidate of Pedagogical Sciences), Associate professor, Associate professor at the Department of Preschool and Special Education, Bohdan Khmelnytsky National University of Cherkasy, St. O. Dashkevich, 24, Cherkasy, 18000, tel.: (047) 231-72-83, <https://orcid.org/0000-0001-6991-0588>

Nikitska Yuliia Myroslavivna PhD (Candidate of Pedagogical Sciences), Associate professor, Associate professor at the Department of Preschool and Special Education, Bohdan Khmelnytsky National University of Cherkasy, St. O. Dashkevich, 24, Cherkasy, 18000, tel.: (047) 231-72-83, <https://orcid.org/0000-0002-0482-8011>

Omelianenko Anastasiia Serhiivna Lecturer at the Department of Preschool and Special Education, Bohdan Khmelnytsky National University of Cherkasy, St. O. Dashkevich, 24, Cherkasy, 18000, tel.: (047) 231-72-83, <https://orcid.org/0009-0009-8944-5607>

PSYCHOLOGICAL AND PEDAGOGICAL ASPECTS OF DEVELOPMENT OF THE EMOTIONAL SPHERE OF OLDER PRESCHOOL AGE CHILDREN

Abstract. The article provides a theoretical substantiation of the psychological and pedagogical aspects of the development of the emotional sphere

of older preschool age children. The authors characterized the main challenges for the preschool education system during the pandemic and martial law, namely: threat to life and health of participants in the educational process, damage to preschool education institutions, forced relocation of children and teaching staff, ensuring safe access to education, psychological state of all participants of educational process, etc. It is emphasized that all these factors undoubtedly have a negative impact on the formation and development of the emotional sphere of preschool age children.

The concept of «emotions» in the works of domestic and foreign scientists was analyzed, which made it possible to distinguish different approaches to the study of the child's emotional sphere. It was determined that in psychology, emotions are considered in different aspects: personal development, behavior and activity.

It was established that the development of the emotional sphere of an older preschool age child is manifested in the growth of the body's ability to self-regulate emotional states, the accumulation of verbal and non-verbal manifestations of emotions, the enrichment of emotional experience and vocabulary, the emergence of new social emotions, and the ability to distinguish and differentiate the emotional states of other people.

It has been studied that the development of children's emotional sphere has three aspects: comprehension, expression and regulation of emotions.

The authors emphasize that it is very important to develop the emotional sphere of older preschool children, as this is a guarantee that by the time the child reaches elementary school age, the child will be able to adequately respond to problematic and conflict situations.

The development of the emotional sphere of older preschool age children is defined as a pedagogical process that has a complex structure and a dynamic nature, the basis of which is the child's emotional experience, which is manifested in the recognition, understanding and expression of emotions according to the situation, the initial assessment and regulation of people's emotional states.

The main methods and forms of work that should be used in the educational process for the effective development of the emotional sphere of older preschool age children are characterized.

Keywords: emotions, emotional sphere of children, children of older preschool age, development of the emotional sphere of children, educational process of older preschool age children.

Постановка проблеми. У системі дошкільної освіти за останні роки відбуваються суттєві зміни, що спричинені пандемією та повномасштабним вторгненням. Основними викликами для системи дошкільної освіти стали:

загроза життю та здоров'ю учасників освітнього процесу, пошкодження закладів дошкільної освіти, вимушене переміщення дітей та педагогічного складу, забезпечення безпечного доступу до освіти, психологічний стан усіх учасників освітнього процесу, тощо. Усі ці фактори, безперечно, мають негативний вплив на формування та розвиток емоційної сфери дітей дошкільного віку.

Ефективний розвиток емоційної сфери гарантує успішний розвиток усіх сфер життєдіяльності дитини. Відомо, що у дошкільному віці емоційна сфера є провідною у психічному розвитку, під впливом якої формуються вищі психічні функції поведінки особистості.

Мета статті полягає у теоретичному обґрунтуванні психолого-педагогічних аспектів розвитку емоційної сфери дітей старшого дошкільного віку.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Актуальність теми підтверджується сучасними дослідженнями в педагогічній та психологічній сферах. Особливо зацікавили праці щодо забезпечення психолого-педагогічних умов для ефективного розвитку емоційної сфери дітей (Н. Трофаїла); виокремлення емоційних порушень у дошкільному віці (Л. Терещенко, І. Карабаєва); ґрунтовного аналізу психологічних механізмів розвитку емоційної сфери (І. Лисенкова); можливостей розвитку емоційної сфери дітей із тяжкими порушеннями мовлення (Ю. Рібцун). Цікавими науковими доробками в межах досліджуваної теми стали напрацювання таких науковців, як Ю. Демидової, С. Бадер, К. Борисенко, Н. Трофаїла, зміст яких презентує особливості емоційного розвитку дітей дошкільного віку. Зокрема, дослідження науковців розкривають особливе значення емоцій, які є важливим регулятором психіки дитини та її здоров'я.

Виклад основного матеріалу. Сучасна педагогіка спрямована на формування емоційно освіченої, творчої особистості, яка адекватно реагує на виклики сучасного життя.

Психологи та педагоги визначають тісний зв'язок емоційних процесів з інтелектом та мисленням. Досліджено, що рівень розвитку емоційної сфери безпосередньо впливає на формування особистості, її соціальний та інтелектуальний розвиток.

Проблема розвитку емоційної сфери особистості дитини дошкільного віку займає важливе місце у педагогіці та психології. Це пов'язано з неоднозначністю розуміння сутності та змісту процесу емоційного розвитку, а також його умов та механізмів.

Визначено, що емоція – це особливий клас психічних процесів та станів, що відображаються у формі досвіду (радості, страху, подиву, тощо) первинна оцінка явищ та ситуацій [1, с. 156]. Варто зазначити, що емоції є

певним ставленням дитини до навколишнього світу, а також пов'язані з особистим вихованням дитини, свідомістю та ідентичністю особистості.

Зарубіжні психологи Д. Вотсон, Т. Рібо, П. Фресс, розглядали емоції як вроджені реакції організму. Психологи зазначали, що емоції в онтогенезі підкоряються інтелекту дедалі більше і розглядаються як «архаїчні інстинктивні реакції» [2, с. 216]. Вітчизняні психологи поділяють думку, що емоції під час онтогенезу збагачуються та набувають нових більш досконалих форм прояву під впливом соціальних умов [3, с. 141].

Поняття «емоції» широко розглядалось вітчизняними та зарубіжними науковцями, що дозволило виділити різні підходи до вивчення емоційної сфери дитини дошкільного віку. У психологічній науці емоції проаналізовано у різних аспектах: в особистісному розвитку; у поведінці; у діяльності.

Науковці зазначають, що з віком емоції починають передбачати дії дітей, збільшується значення активності дітей, а діяльність дітей дошкільного віку зумовлена емоційними переживаннями, які викликають подальший розвиток [4, с. 297].

Дослідивши наукову літературу з цієї проблеми, можна зробити висновок, що розвиток емоційної сфери дитини проявляється у зростанні здатності організму до саморегуляції емоційних станів, накопиченні вербальних та невербальних проявів емоцій, у збагаченні емоційного досвіду та словника, у появі нових соціальних емоцій, у вмінні розрізняти та диференціювати емоційні стани інших людей. З'ясовано, що розвиток емоційної сфери дітей має три аспекти: осмислення, вираження та регуляція емоцій [5, с. 259].

Багато педагогів і психологів, які дотримуються в дослідженнях діяльнісного підходу стверджують, що рівень розвитку емоційної сфери виробляється шляхом новоутворень. Таке твердження допомагає науковцям зрозуміти індивідуальність розвитку емоційної сфери як процесу послідовного та природного виникнення та функціонування новоутворень, необхідних для даного вікового періоду [6, с. 168].

Проаналізовано, що у процесі розвитку дитини дошкільного віку змінюється місце емоцій у загальній структурі поведінки: з'являються нові форми співчуття, співпереживання іншій людині, необхідні для спільної діяльності.

Визначено, що форму емоції визначають особливості сигнального подразника, що викликає емоційний процес. Усі сигнали будуть специфічно адресованими, вони пов'язані з певними потребами (дихання, харчування, тощо). При занадто сильному впливі подразника – виникає огида, біль, тощо [7, с. 49].

Багато науковців стверджують, що емоції – це особлива форма ставлення до явищ дійсності і предметів та виділяють такі аспекти цих процесів: аспект ставлення, аспект переживання, аспект відображення [8, с. 622].

Визначено, що специфічність емоцій полягає у переживанні подій та відносин, а почуття виражаються у формі переживання, ставлення суб'єкта до оточення, до того, що він пізнає і робить [9, с. 664].

Досліджено, що емоції – це форма активного ставлення людини до навколишнього світу. Науковці стверджують, що «...людина не пасивно, не автоматично відображає навколишню дійсність, а активно впливає на зовнішнє середовище та пізнає його, водночас суб'єктивно переживає ставлення до предметів та явищ реального світу» [10, с. 134].

Науковці зазначають, що емоції, відображаючи навколишню реальність, виконують оціночну функцію пізнання. У процесі пізнання суб'єкт з одного боку відображає предмети та явища такими, які вони є у природних умовах, а з іншого боку – суб'єкт оцінює ці явища з погляду своїх потреб та установок [6, с. 170].

Варто зазначити, що дуже важливо розвивати емоційну сферу дітей старшого дошкільного віку, оскільки це гарантія того, що до молодшого шкільного віку, дитина зможе адекватно реагувати на проблемні та конфліктні ситуації. А виховання у дитині здібності співпереживати, співчувати, висловлювати власні емоції, розпізнавати емоції інших, допоможе їй стати гідним членом суспільства.

Особливістю дошкільного віку є надзвичайна сприйнятливість до чуттєвих вражень навколишнього світу. Досліджено, що до п'яти років дитина починає вловлювати красу в ритмічності, гармонії фарб та ліній, у розвитку музичної мелодії, у пластичності танцю, тощо. Сильні переживання у дітей старшого дошкільного віку викликані красою природних явищ [10, с. 136]. Вразливість, емоційна чуйність – найбільш характерна риса дітей старшого дошкільного віку. Саме тому діти так бурхливо та швидко реагують на все, що їх стосується, викликає яскравий емоційний відгук.

Ідея емоцій реалізується у єдності з розвитком пізнавальних процесів (пам'яті, сприйняття, мислення), а також містить наступні напрямки [8, с. 628]: усвідомлення дітьми факту виникнення емоцій; розуміння емоційного життя інших, сенсу емоційних проявів; осмислення зовнішніх ознак вираження позитивних та негативних емоцій, меж їхнього адекватного прояву; збагачення дітей проєктивним матеріалом, що відкриває моральний зміст ідей, емоцій і спонукає до самостійних етичних роздумам.

Основними складовими розвитку емоційної сфери дітей старшого дошкільного є активізація словника емоційного лексикону та освоєння словесних позначень емоцій, що містять таку мету: осмислення семантичного аспекту мовлення, що дозволяє дітям пояснити причину тієї чи іншої емоції, настрою, способу поведінки, а також розпізнати почуття узагальнених характеристик; активізація мовленнєвої поведінки, що дозволяє дітям

вирішувати конфліктні ситуації, робити компліменти, щоб сприяти зміні негативного настрою; розбір змісту слів, що позначають емоції, відтінки настроїв, переживання та співставлення їх із певним станом людини чи казкового героя [1, с. 157].

Проаналізовано, що діти старшого дошкільного віку перестають бути довірливими та розкутими, вони стають більш закритими для оточуючих людей; у них розвивається здатність до підпорядкування мотивів і вчинків, до певного довільного регулювання власних дій; засвоєння норм та правил, вміння співставляти власні вчинки із цими нормами призводять до зародження довільної поведінки, для якої характерні стійкість та не ситуативність; у поведінці та взаєминах спостерігаються вольові прояви; формується досить стійка самооцінка.

Варто зазначити, що у старшому дошкільному віці відбувається подальший розвиток взаємовідносин з однолітками та дорослими. Діти освоюють різні форми співробітництва: домовляються один з одним, обмінюються думками; чергують та узгоджують дії; спільно виконують одну операцію; контролюють дії партнера, виправляють його помилки; допомагають партнеру, приймають його зауваження, виправляють помилки. У результаті спільної діяльності діти старшого дошкільного віку набувають практики рівноправного спілкування, досвід керівництва та підпорядкування, навчаються досягати порозуміння. Все це має велике значення для соціального розвитку дітей та готовності до навчання у школі.

Проведений аналіз проблеми дозволяє нам визначити розвиток емоційної сфери дітей старшого дошкільного віку як педагогічний процес, що має складну структуру та динамічний характер, в основі якого є емоційний досвід дитини, який виявляється у розпізнаванні, розумінні та вираженні емоцій відповідно до ситуації, первісна оцінка та регулювання емоційних станів людей.

Розвиток емоційної сфери дитини старшого дошкільного віку відіграє важливу роль, оскільки емоційні процеси є тією сферою психологічного буття дитини, яка заряджає та регулює всі інші функції (сприйняття, мислення, пам'ять, увага, уява, тощо).

У ході освітнього процесу діти старшого дошкільного віку знайомляться із фундаментальними емоціями, з досвідом однолітків, вербалізують власні переживання, а також знайомляться з живописом, музикою, літературою. Під час таких занять у дітей розширюється коло усвідомлених емоцій, частіше виникає емпатія по відношенню до однолітків та дорослих.

Визначено, що гра у дошкільному віці – це емоційно забарвлена діяльність, що вимагає від дитини певного настрою, оскільки саме гра

насичена різними емоціями (страхом, сумом, подивом, радістю, тощо), сприяючи розвитку всіх вищих інтелектуальних, моральних та естетичних почуттів [4, с. 297].

Необхідно зазначити, що у грі розвиваються дружні взаємини, гуманні почуття, діти навчаються поступатися один одному, домовлятися, переживати, допомагати, враховувати бажання та думки інших.

Деякі науковці зазначають, що всебічний вплив ігор на особистість дитини старшого дошкільного віку дозволяє використовувати їх як сильний ефективний, але ненав'язливий педагогічний засіб, адже дитина під час гри відчувається вільно, розкуто і невимушено [2, с. 222].

Ефективність розвитку емоційної сфери дітей старшого дошкільного віку забезпечується певними формами, методами та прийомами.

Науковці виділяють основні форми розвитку емоційної сфери дітей старшого дошкільного віку: ігрові заняття, спільна діяльність дітей та дорослих на святах, фотовиставках, спектаклях, спортивних заходах, тощо, самостійна музична, образотворча діяльність дітей [9, с. 667].

До ефективних методів розвитку емоційної сфери дітей старшого дошкільного віку відносять: метод емоційно-образного впливу, який спрямований на мотивацію дітей до передачі емоційних переживань у вигляді «занурення» у ситуації вільних уявлень; словниковий метод, який реалізується в естетичних бесідах з дітьми, розвитку словника емоцій дитини; метод мотивації до емпатії: вихователь пробуджує у дітей емоційні реакції шляхом розуміння емоційних станів іншої людини, перетворюючи на допомогу; ігровий метод – один з основних у розвитку емоційної сфери дітей, оскільки гра, як провідний вид діяльності, здатна здійснювати позитивні зміни в емоційній сфері, формувати нові способи дій та форми поведінки; гра створює сприятливу ситуацію для творчої самореалізації дітей старшого дошкільного віку [5, с. 260].

Варто зазначити, що прийом – це практичний механізм застосування освітніх технологій у процесі формування всебічно розвиненої особистості.

В освітньому процесі дітей старшого дошкільного віку доцільно використовувати наступні прийоми розвитку емоційної сфери: колір-настрій – цей прийом дає можливість дітям висловити настрій вірша, музики, героя, через колір (вибираючи кольорову картку); емоційний масаж – прийом заснований на парності контрастних настроїв, він регулює емоційні стани дітей (дитина усвідомлює, що власний настрій та настрій інших можна змінювати, регулювати); створення емоційно-насиченого фону – передача емоцій за допомогою візуальних та звукових засобів, довірчий контакт вихователя з дітьми, кольорове оформлення у групі, куточок усамотнення, настрою, тощо.

Під час занять у закладі дошкільної освіти для розвитку емоційної сфери дітей старшого дошкільного віку, вихователі використовують: комунікативні ігри, спрямовані на формування вміння бачити в іншій людині її гідність; ігри та завдання, що сприяють поглибленню усвідомлення сфери спілкування; ігри, які навчають вмінню співпрацювати; рольові ігри (рольова гімнастика). Рольові ігри ґрунтуються на розумінні соціальної ролі людини у суспільстві; релаксаційні методи, що передбачають використання вправ, які засновані на активній нервово-м'язовій релаксації Е. Джекобсона, дихальні техніки, візуально-кінестетичні техніки; ігри, спрямовані на розвиток уяви; психогімнастичні ігри – формується прийняття власного імені, прийняття власних якостей характеру, прийняття свого минулого та сьогодення; мімічний диктант; малювання автопортрета; розповідь казок та історій від першої особи.

Тому, використання цих методів допомагає успішно зміцнити емоційне благополуччя дітей старшого дошкільного віку, оскільки в їх основі є емоційний досвід дитини, який виражається в розпізнаванні, розумінні та вираженні емоцій відповідно до певної ситуації.

Висновки. Емоційний світ дитини старшого дошкільного віку виходить на новий рівень: дитина починає випробовувати нові, раніше не знайомі їй емоції. На все це впливає зміни мотивів, змінене дитяче середовище, виникнення нових інтересів.

Отже, варто підсумувати, що розвиток емоційної сфери дітей старшого дошкільного віку – це цілеспрямований педагогічний процес, який тісно пов'язаний з індивідуальним розвитком дітей, засвоєнням ними культурних цінностей, процесом соціалізації та творчої самореалізації.

Емоції у старшому дошкільному віці мають бурхливий, але не стійкий характер, це проявляється у яскравих, хоча й короткочасних афектах, швидкому переході від одного емоційного стану до іншого. Дітям старшого дошкільного віку властива «емоційна зарядженість», вони схильні до впливу емоцій, що переживаються однолітками та дорослими.

Необхідно зазначити, що якщо почати розвивати емоційну сферу у старшому дошкільному віці, тренувати та розвивати здібності, передбачати, керувати власними діями та брати на себе відповідальність, то у зрілому віці можна досягти більшої досконалості в управлінні власними емоціями.

Література:

1. Трофаїла Н. Д. Емоційний розвиток дітей дошкільного віку. *Науковий вісник Миколаївського державного університету імені В. О. Сухомлинського*. Серія: Педагогічні науки, (45), 2014, С. 155–158.
2. Терещенко Л. А., Карабаєва І. І. Психологічні особливості емоційної сфери дітей дошкільного віку. *Актуальні проблеми психології: збірник наукових праць Інституту психології імені Г. С. Костюка НАПН України*. Психологія навчання. Генетична психологія. Медична психологія. Том 10. Випуск 33. 2019, Київ, С. 214–234.

3. Лисенкова І. П. Аналіз проблеми розвитку емоційної сфери дітей у психолого-педагогічній літературі. *Збірник наукових праць Національної академії Державної прикордонної служби України*. Серія: Психологічні науки, (1), 2018, С. 139–150.
4. Рібцун Ю. Розвиток емоційної сфери дітей із тяжкими порушеннями мовлення. *Освіта осіб з особливими потребами: шляхи розбудови*, 1(16), 2020, С. 295–313.
5. Лисенкова І. П. Дослідження психологічних механізмів розвитку емоційної сфери. *Теорія і практика сучасної психології*, 3, 2018, С. 258–261.
6. Олійник О. Особливості емоційного розвитку та умови формування емоційної культури дітей старшого дошкільного віку засобами театралізованих ігор. *Психолого-педагогічні проблеми сільської школи*, (47), 2013, С. 167–173.
7. Борисенко К., Бадер С. Особливості розвитку емоційного інтелекту дітей старшого дошкільного віку. *Науковий вісник Ужгородського університету*. Серія: Педагогіка. Соціальна робота, 1(48), 2021, С. 48–52.
8. Славина Н. С., Михальська С. А. Розвиток емоційної сфери та вольових якостей дитини як умова психологічної готовності до школи. *Збірник наукових праць К-ПНУ імені Івана Огієнка, Інституту психології імені Г.С.Костюка НАПН України*, (24), 2014, С. 621–630.
9. Демидова Ю. Психологічний дискурс емоційного сприйняття світу дітьми дошкільного віку. *Перспективи та інновації науки* (Серія «Педагогіка», Серія «Психологія», Серія «Медицина»), 2(36) 2024, С. 662–673.
10. Федорова М. А. Особливості емоційного розвитку сучасних дітей в аспекті становлення міжособистісних взаємин. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*: Серія «Педагогіка. Соціальна робота». 2020. Вип. 1 (46). С. 133–137.

References:

1. Trofailla, N. D. (2014). Emotsiinyi rozvytok ditei doshkilnoho viku [Emotional development of preschool children]. *Naukovyi visnyk Mykolaivskoho derzhavnoho universytetu imeni V. O. Sukhomlynskoho*. Serii: Pedagogichni nauky – Scientific Bulletin of V. O. Sukhomlynskyi Mykolaiv State University. Series: Pedagogical Sciences, (45), 155–158 [in Ukrainian].
2. Tereshchenko, L. A., & Karabaeva, I. I. (2019). Psykholohichni osoblyvosti emotsiinoi sfery ditei doshkilnoho viku [Psychological features of the emotional sphere of preschool children]. *Aktualni problemy psykholohii: zbirnyk naukovykh prats Instytutu psykholohii imeni H.S. Kostiuks NAPN Ukrainy. Psykholohiia navchannia. Henetychna psykholohiia. Medychna psykholohiia – Current problems of psychology: a collection of scientific works of the Institute of Psychology named after H.S. Kostyuk of the National Academy of Sciences of Ukraine. Psychology of learning. Genetic psychology. Medical psychology*. Kyiv. 10, 33, 214–234 [in Ukrainian].
3. Lysenkova, I. P. (2018). Analiz problemy rozvytku emotsiinoi sfery ditei u psykholoho-pedahohichnii literaturi [Analysis of the problem of the development of children's emotional sphere in psychological and pedagogical literature]. *Zbirnyk naukovykh prats Natsionalnoi akademii Derzhavnoi prykordonnoi sluzhby Ukrainy. Serii: Psykholohichni nauky – Collection of scientific works of the National Academy of the State Border Service of Ukraine. Series: Psychological Sciences*, (1), 139–150 [in Ukrainian].
4. Ribtsun, Y. (2020). Rozvytok emotsiinoi sfery ditei iz tiazhkymy porushenniamy movlennia [Development of the emotional sphere of children with severe speech disorders]. *Osvita osib z osoblyvymy potrebamy: shliakhy rozbudovy – Education of persons with special needs: ways of development*, 1(16), 295–313 [in Ukrainian].

5. Lysenkova, I. P. (2018). Doslidzhennia psykholohichnykh mekhanizmiv rozvytku emotsiinoi sfery [Study of the psychological mechanisms of the development of the emotional sphere]. *Teoriia i praktyka suchasnoi psykholohii – Theory and practice of modern psychology*, 3, 258–261 [in Ukrainian].

6. Oliynyk, O. (2013). Osoblyvosti emotsiinoho rozvytku ta umovy formuvannia emotsiinoi kultury ditei starshoho doshkilnogo viku zasobamy teatralizovanykh ihor [Peculiarities of emotional development and conditions of formation of emotional culture of older preschool children by means of theatrical games]. *Psykhologo-pedahohichni problemy silskoi shkoly – Psychological and pedagogical problems of the rural school*, (47), 167–173 [in Ukrainian].

7. Borysenko K., & Bader S. (2021). Osoblyvosti rozvytku emotsiinoho intelektu ditei starshoho doshkilnogo viku [Features of development of emotional intelligence of children of older preschool age]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho universytetu. Serii: Pedahohika. Sotsialna robota – Scientific Bulletin of Uzhhorod University. Series: Pedagogy. Social work*, 1(48), 48–52 [in Ukrainian].

8. Slavina, N. S., & Mikhalska, S. A. (2014). Rozvytok emotsiinoi sfery ta volovykh yakosti dytyny yak umova psykholohichnoi hotovnosti do shkoly [Development of the child's emotional sphere and volitional qualities as a condition of psychological readiness for school]. *Zbirnyk naukovykh prats K-PNU imeni Ivana Ohienka, Instytutu psykholohii imeni H.S.Kostiuka NAPN Ukrainy – Collection of scientific papers of Ivan Ohienko K-PNU, Institute of Psychology named after H.S. Kostyuk National Academy of Sciences of Ukraine*, (24), 621–630 [in Ukrainian].

9. Demydova, Yu. (2024). Psykholohichnyi dyskurs emotsiinoho spryiniattia svitu ditmy doshkilnogo viku [Psychological discourse of emotional perception of the world by preschool children]. *Perspektyvy ta innovatsii nauky (Serii «Pedahohika», Serii «Psykholohiia», Serii «Medytsyna») – Science Perspectives and Innovations (Pedagogy Series, Psychology Series, Medicine Series)*, 2(36) 2024, 662–673 [in Ukrainian].

10. Fedorova, M. A. (2020). Osoblyvosti emotsiinoho rozvytku suchasnykh ditei v aspekti stanovlennia mizhosobystisnykh vzaiemyn [Peculiarities of emotional development of modern children in the aspect of the formation of interpersonal relationships]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnogo universytetu: Serii Pedahohika. Sotsialna robota – Scientific Bulletin of the Uzhgorod National University: Series Pedagogy. Social work*. 2020. 1 (46), 133–137 [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 37.018.378.

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-557-567](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-557-567)

Мірошніченко Валентина Іванівна доктор педагогічних наук, професор, професор кафедри педагогіки, Національний університет біоресурсів і природокористування України, вул. Героїв Оборони, 15, м. Київ, 03041, <https://orcid.org/0000-0002-3931-0888>

ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ ДО ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДІ НА ЗАСАДАХ СИНЕРГЕТИЧНОГО ПІДХОДУ

Анотація. У статті обґрунтовується доцільність підготовки майбутніх офіцерів до патріотичного виховання молоді на засадах синергетичного підходу. Вивчаються можливості синергетики як міждисциплінарної галузі науки, що досліджує самоорганізацію у відкритих соціальних, економічних, педагогічних системах, виявляючи можливості та перспективи їх розвитку. Звертається увага на визначальну роль синергетичного підходу у зміні лінійного мислення на нелінійне.

Автор наголошує на обов'язковості креативно налаштованого освітнього середовища для реалізації синергетичного підходу. До інструментів посилення когнітивної ролі взаємодії вихователів та вихованців (керівників та підпорядкованого персоналу), поєднання раціональних та ірраціональних складових мислення, цілісності світогляду на базовому рівні автор відносить матеріальні та духовні засоби.

До компонентів синергетичного віднесено такі: інформаційно-методичні, ергономічні, економічні та правові компоненти. Їх взаємодія сприяє позитивному педагогічному результату – кожен із вихованців набуває уміння мислити креативно та нелінійно.

До основних психолого-педагогічних умов формування синергетичного мислення варто віднести такі:

дотримання структурно-логічної схеми у вивченні окремих дисциплін навчального плану;

урахування послідовності в засвоєнні понять;

єдність інтеріоризації загальнонаукових понять, наповнення їх конкретним змістом з використанням герменевтики;

дотримання єдиного підходу до розкриття подібних рівнів знань.

Посилаючись на сучасну освітню парадигму безперервності освіти, освіти впродовж життя, автор переконує у доцільності підготовки майбутніх

офіцерів до патріотичного виховання молоді на засадах синергетичного підходу.

Актуальність упровадження ідей синергетики у патріотичне виховання молоді зумовлюється наявністю в практиці патріотичної роботи як традиційного лінійного, так і нелінійного імовірнісного синергетичного мислення, та впливає із протиріч між:

необхідністю реалізації синергетичного підходу у патріотичній діяльності молоді та недостатнім рівнем розробленості педагогічною теорією основ концепції синергетики в педагогічній сфері;

задекларованою орієнтованою на особистість освітньою парадигмою та несформованістю високотехнологічних шляхів її реалізації і відкритою системою патріотичного виховання, зміст якої має бути багатогранним і варіативним.

Ключові слова: патріотичне виховання молоді, підготовка майбутніх офіцерів, синергетичний підхід, нелінійне мислення, безперервність освіти, формування особистості патріота.

Miroshnichenko Valentyna Ivanivna Doctor of Pedagogy, Professor, Professor of the Pedagogy Department, National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine, St. Defense Gurus, 15, Kyiv, 03041, <https://orcid.org/0000-0002-3931-0888>

TRAINING OF FUTURE OFFICERS TO PATRIOTIC EDUCATION OF YOUTH ON THE BASIS OF A SYNERGETIC APPROACH

Abstract. The article substantiates the expediency of preparing future officers for patriotic education of youth on the basis of a synergistic approach. The possibilities of synergetics as an interdisciplinary field of science that investigates self-organization in open social, economic, and pedagogical systems are studied, revealing opportunities and prospects for their development. Attention is drawn to the decisive role of the synergistic approach in changing linear thinking to non-linear.

The author emphasizes the necessity of a creative educational environment for the implementation of a synergistic approach. To the tools of strengthening the cognitive role of the interaction of educators and students (leaders and subordinates), the combination of rational and irrational components of thinking, the integrity of the worldview at the basic level, the author includes material and spiritual means.

The synergistic components include the following: informational and methodical, ergonomic, economic and legal components. Their interaction contributes to a positive pedagogical result - each student acquires the ability to think creatively and non-linearly.

The main psychological and pedagogical conditions for the formation of synergistic thinking include the following:

- compliance with the structural and logical scheme in the study of individual disciplines of the curriculum;

- taking into account the sequence in the assimilation of concepts;

- the unity of internalization of general scientific concepts, filling them with specific content using hermeneutics;

- following a uniform approach to the disclosure of similar levels of knowledge.

Referring to the modern educational paradigm of continuity of education, lifelong education, the author convinces the expediency of preparing future officers for patriotic education of youth on the basis of a synergistic approach.

The relevance of introducing the ideas of synergy in the patriotic education of youth is determined by the presence in the practice of patriotic work of both traditional linear and non-linear probabilistic synergistic thinking, and stems from the contradictions between:

- the need to implement a synergistic approach in the patriotic activities of young people and the insufficient level of elaboration of the pedagogical theory of the basics of the concept of synergy in the pedagogical sphere;

- the declared personality-oriented educational paradigm and the unformed high-tech ways of its implementation and the open system of patriotic education, the content of which should be multifaceted and varied.

Keywords: patriotic upbringing of youth, training of future officers, synergistic approach, non-linear thinking, continuity of education, formation of the personality of a patriot.

Постановка проблеми в загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими, чи практичними, завданнями. У нормативних документах, що регламентують діяльність військової освіти та визначають основні завдання щодо змістового та якісного аспектів підготовки майбутніх офіцерів, зазначається, що успішне вирішення службових завдань офіцерами передбачає їх готовність як керівників бути компетентними щодо патріотичного виховання молоді. З перших днів, коли почалась військова агресія російської федерації проти України, це завдання актуалізувалося. Патріотичне виховання молоді визначається як один із основних напрямів їх виховної діяльності. Ще більшої актуальності набуло виховання патріотизму

молоді у зв'язку з прийняттям Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» [1], у якому до змісту мобілізаційної підготовки віднесені у числі інших такі складові, як «створення мобілізаційного резерву; підготовка та накопичення військово-навчених людських ресурсів призовників, військовозобов'язаних та резервістів для комплектування посад, передбачених штатами воєнного часу», оскільки успішна реалізація зазначеного закону залежить від високого рівня патріотичної вихованості молоді.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми і на які спирається автор, виділення невирішених раніше частин загальної проблеми, котрим присвячується означена стаття. Проблема підготовки фахівців різних галузей до здійснення професійної діяльності порушувалась у працях багатьох дослідників (А. Галімов, О. Ставицький, О. Татарін та ін.). Водночас, патріотичне виховання розкривається як одне із пріоритетних завдань підготовки військовослужбовців. Над обґрунтуванням теоретичних і методичних аспектів патріотичного виховання працювали О. Абрамчук, О. Васюк, О. Гевко, О. Жаровська, В. Кириченко, О. Киричук, В. Коваль, А. Левицька, Л. Романишина, Р. Сопівник, Г. Шевченко та інші.

За результатами аналізу наукової літератури доходимо висновку про виокремлення вченими таких підходів до патріотичного виховання молоді: історичний, правовий, індивідуальний, ціннісний, культурологічний, синергетичний тощо. Про доцільність та важливість патріотичного виховання військовослужбовців наголошують у своїх працях О. Діденко, Д. Іщенко, О. Торічний, В. Ягупов та інші автори. Однак, незважаючи на вияв значної уваги вчених до проблеми виховання патріота, на сьогодні залишається низка недостатньо з'ясованих аспектів та особливостей підготовки майбутніх офіцерів до патріотичного виховання молоді на засадах синергетичного підходу. Зокрема, О. Вознюк здійснює «аналіз синергетичної парадигми світопізнання, аналіз педагогічної синергетики як форми педагогічного аналізу, що відповідає сучасним реаліям, вивчення відомих педагогічних систем щодо наявності у них синергетичних ознак. Увагу автора привертає відсутність у прямій постановці дефініції таких понять, як «педагогічна синергетика», «синергетичний підхід в освіті», вони ще не представлені єдиним трактуванням в педагогічній науці, перебувають на етапі розроблення» [2, с. 5].

Результати аналізу наукових праць [3–6] та експериментального навчання переконують у наявності низки труднощів адаптації ідей синергетичного підходу у змісті вищої освіти загалом та патріотичне виховання молоді зокрема. Найсуттєвіші з цих труднощів такі: по-перше, недостатня

кількість праць фундаментального характеру з цієї проблеми у вищій військовій школі; по-друге, відсутність всебічного методичного забезпечення виховного процесу синергетичним інструментарієм; по-третє, недостатній рівень готовності офіцерів до патріотичного виховання молоді на засадах синергетичного підходу.

Метою статті є обґрунтування підготовки майбутніх офіцерів до патріотичного виховання молоді на засадах синергетичного підходу.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Не викликає сумніву «необхідність гуманістичної парадигми виховання в сучасному суспільстві. Цим зумовлено застосування особистісного підходу у вихованні молоді» [5]. Завдяки урахуванню психологічного аспекту, світогляду та рис характеру кожного із вихованців у межах особистісно орієнтованого підходу можливо створити умови для комплексного впливу на особистість у патріотичному вихованні молоді. Умови життєдіяльності постійно змінюються, тому доцільним є також людинознавчий та оптимізаційний підходи до патріотичного виховання. Але оскільки патріотизм є категорією з відповідним змістом та структурою, варто одночасно застосовувати декілька підходів до патріотичного виховання, розглядаючи сам процес у різних вимірах, нелінійно.

На сучасному етапі активно розвивається синергетика (від грец. *sinergeia* – співдружність). Вона є відносно новою міждисциплінарною галуззю науки, здійснює вивчення процесів самоорганізації у відкритих соціальних, економічних, педагогічних системах, виявляючи можливості та перспективи їх розвитку. Завдяки застосуванню синергетичного підходу лінійність мислення змінюється нелінійністю. Об'єкти та явища, які є предметом вивчення науки, як правило, керовані нелінійними законами. Вони «демонструють вияв здатності самоорганізовуватись, а їх поведінку визначає попередня історія їх еволюцій» [7, с. 7].

Синергетика виконує допоміжну роль у пошуках загальних наукових принципів. З урахуванням позиції сучасних дослідників, вважаємо, що актуальним є застосовувати синергетичний підхід не лише в просторі цілісних наук, але й окремо для теорій та методології в межах цих наук. Не є виключенням підготовка майбутніх офіцерів до патріотичного виховання молоді. З урахуванням думки, про «можливість позиціонування синергетики як методологічного підґрунтя в сфері управлінської діяльності» [5, с. 112], вважаємо, доцільним є застосовувати нелінійність мислення як пріоритетний варіант теорії та методології підготовки майбутніх офіцерів до патріотичного виховання молоді.

Як обов'язкову умову, за якої синергетичний підхід може бути реалізованим, розуміємо наявність креативно налаштованого освітнього

середовища. Таке середовище містить матеріальні та духовні засоби, завдяки яким посилюється когнітивна роль взаємодії вихователів та вихованців (керівників та підпорядкованого персоналу), поєднання раціональних та ірраціональних складових мислення, цілісність світогляду на базовому рівні. має цілісний світогляд і що пізнає природу без відторгнення на фундаментальному рівні.

До компонентів синергетичного середовища належать такі: інформаційно-методичні, ергономічні, економічні та правові компоненти. Їх взаємодія сприяє позитивному педагогічному результату – кожен із вихованців набуває уміння мислити креативно та нелінійно. До основних психолого-педагогічних умов формування синергетичного мислення варто віднести такі:

- дотримання структурно-логічної схеми у вивченні окремих дисциплін навчального плану;

- урахування послідовності в засвоєнні понять;

- єдність інтеріоризації загальнонаукових понять, наповнення їх конкретним змістом з використанням герменевтики;

- дотримання єдиного підходу до розкриття подібних рівнів знань.

Лише якщо подолати лінійне мислення, можна досягти повної реалізації синергетичного підходу у вихованні.

Погоджуємося з думкою, що «що сприйняття світу на синергетичному підґрунті є вирішальним виховним впливом, оскільки синергетичний спосіб мислення вибудовується на таких властивостях, як відкритість, діалогічність, комунікативність [3, с. 129]. Нами було взято до уваги, що синергетичний підхід є «одним із концептуальних наукових підходів до планетарного виховання студентської молоді... Синергетичний підхід до патріотичного виховання є одним з перспективних нових напрямків удосконалення виховного середовища в сучасних умовах. Матиме успіх використання методології синергетики в патріотичному вихованні за умови позиціонування виховної системи загалом як відкритої еволюціонуючої систем» [3, с. 132].. Будучи об'єктом освіти людина водночас є к складно організованою відкритою системою. Вона може здійснювати інформаційний та матеріальний обмін з іншими подібними об'єктами відкритого природного та соціального світу. За такого підходу суттєво змінюється сприйняття та пояснення освіти як сфери діяльності. Методологія синергетики ототожнює суб'єкт і об'єкт виховання. Особистість розвивається зсередини використовуючи та засвоївши доступний потенціал інформаційного простору. Взаємодія людини з природою та природи з суспільством набуває у нелінійному сприйнятті нового сенсу. Людина є частиною системи. Будь-який вплив насильного характеру викликає катастрофічні наслідки як для системи, так і

для людини. Таке мислення призводить до зміни ціннісних установок та сприяє еволюції сучасної цивілізації.

Достатньо переконливою є наукова позиція Л. Ткаченко. Дослідниця стверджує, що «особистість сучасною філософською та педагогічною наукою може розглядатися як синергетична система – складна, відкрита, когерентна, емерджентна, дисипативна. У процесі життєдіяльності особистість стає учасницею нових відносин і, відповідно, переходить до інших когерентних систем. Показовим є феномен малого впливу, коли виникає резонанс через зміну стану системи незначними відхиленнями, коливаннями. З точки зору синергетики розвиток особистості пояснюється як постійний рух від одного стану системи до іншого, в якому невизначеність, випадковість, створення чи руйнування є звичними станами системи. Послідовність, з якою вони змінюють один одного, сприяє утворенню безперервного ланцюга перетворень» [8].

Синергетична методологія базується на сумуючому ефекті. Під час взаємодії кількох чинників відбувається збільшення ефективності окремих компонентів та їх сукупності. Наприклад, як доводить практика, якщо об'єднати зусилля педагогічних працівників і виховних структур щодо патріотичного виховання молоді, це підсилить ефективність виховного впливу. Якщо ж додати ще чинники, зокрема доєднати громадські організації до проведення заходів патріотичного спрямування і надати цьому процесу системного характеру, то це ще більше посилить ефективність виховних впливів.

Сучасна освітня парадигма – це безперервність освіти, освіта впродовж життя. Заходи патріотичного виховання в дошкільному закладі, в системі закладів загальної середньої освіти є опосередкованими чинниками патріотичного виховання молоді на етапі професійної та вищої освіти. Синергетичний підхід у підготовці майбутніх офіцерів до патріотичного виховання молоді передбачає урахування принципу безперервності в освіті.

Це зумовлює доцільність застосовувати у патріотичному вихованні молоді методологію синергетики як «систему патріотичних знань та цінностей, орієнтованих на нелінійне сприйняття освітнього процесу загалом та удосконалення його за допомогою теоретичних та практичних ресурсів педагогічної науки» [2; 9–12].

Доцільність і актуальність упровадження ідей синергетики у патріотичне виховання молоді зумовлюється наявністю в практиці патріотичної роботи як традиційного лінійного, так і нелінійного імовірного синергетичного мислення, та впливає із протиріч між: необхідністю реалізації синергетичного підходу у патріотичній діяльності молоді та недостатнім рівнем розробленості педагогічною теорією основ концепції синергетики в педагогічній сфері; задекларованою орієнтованою на особистість освітньою

парадигмою та несформованістю високотехнологічних шляхів її реалізації, і відкритою системою патріотичного виховання, зміст якої має бути багатограним і варіативним. Досягнення синергетики відкривають широкі можливості для моделювання системи патріотичного виховання молоді з використанням методичного інструментарію, яким оперують як природні, так точні науки. Майбутнім офіцерам у процесі професійної діяльності доведеться поєднувати різноманітні методики в межах заходів патріотичного виховання підпорядкованого персоналу та молоді загалом. Тому розробляючи відкриту систему патріотичного виховання молоді, ми дотримувались вимоги щодо детального вивчення внутрішніх причин, що впливають на закономірний розвиток.

Зазначене уможливорює обґрунтування освітніх системи не лише як систематизовані різноманітні освітні явища, а як «еволюційний процес, взаємодію між усіма елементами (підсистемами), що обов'язково узгоджується» [4, с. 82]. Важливість синергетики для теорії патріотичного виховання молоді полягає, перш за все, у наявній зацікавленості станом відкритих систем у стані саморозвитку, які визначаються у вигляді будь-якого об'єкту, що здійснює зовнішню взаємодію, має вплив на об'єкт, здатний змінювати його структурні та змістові складові на засадах за особливих закономірностей.

Варто згадати про динамічний характер чинників педагогічного процесу.. Незначні зміни одного з них істотно впливають на зміну інших. Синергетична площина мислення сприяє такій взаємозалежності. Певні зміни інформаційного наповнення, спричинені суспільно-політичними та соціально-економічними важелями, мають відтворення у структурних компонентах освітнього процесу. До основних компонентів системи патріотичного виховання молоді, на нашу думку, варто віднести такі, як: мета; зміст; принципи; напрямки патріотичного виховання майбутніх офіцерів-прикордонників; об'єкти і суб'єкти патріотичного виховання; етапи патріотичного виховання; форми та методи виховних впливів; оцінка та корекція результативності заходів патріотичного виховання; взаємозв'язки компонентів між собою. Система патріотичного виховання молоді, водночас, є підсистемою педагогічної системи закладу вищої освіти. Тому особистісні якості патріотичної вихованості доцільно вважати якостями моральними, національними чи професійними.

Доречним є звернути увагу на наукову позицію Є. Зеленова, щодо «...аналізу суспільства сучасної епохи загалом як «цілісного організму, частини якого не лише мають вплив одна на одну, але й перебувають у взаємозв'язках (ефект синергії). Такий етап пізнання суспільства передбачає сприйняття та тлумачення, що не співпадає з класичним, яке містить низку

різноманітних теоретичних підходів. За таких обставин оптимальним для всіх підходів є тлумачення суспільства як абстрактної усеохоплюючої системи, що визначається межами соціальності та змістової комунікації, а в просторі позиціонується світовим, планетарним суспільством» [3, с. 117]. Тому є необхідність визначення універсальних методів виховання за кожним із виховних напрямів. Відтак надаючи переваги системному підходові до патріотичного виховання, вважаємо, варто враховувати міжсистемні зв'язки у вихованні. Синергетична методологія здійснює аналіз результату конкретних педагогічних дій щодо відповідності цих дій виховній меті загалом. Виявлені в результаті аналізу суперечливі сторони слугують підставою для внесення коректив у мету виховного процесу.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямі. Отже, нами проаналізовано особливості та можливості підготовки майбутніх офіцерів до патріотичного виховання молоді на засадах синергетичного підходу. Сьогодні не варто недооцінювати синергетику як механізм у патріотичному вихованні молоді. Реалізація синергетичного підходу сприяє суттєвому збагаченню патріотичних ідеалів молоді, підвищенню рівня патріотичної вихованості. Завдяки нелінійному мисленню вихованець розширює можливості здобуття знань, умінь та навичок для самореалізації як патріота. Організована з урахуванням синергетичних підходів освітня діяльність є засобом патріотичного виховання особистості. Це відповідає призначенню сучасної освіти сприяти суспільним перетворенням. **Перспективним** напрямком подальшого дослідження зазначеної проблеми є з'ясування педагогічних умов патріотичного виховання молоді на засадах синергетичного підходу, а також деталізація виховних методів та форм.

Література:

1. Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію: Закон України редакція від 18.05.2024. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3543-12#Text>
2. Вознюк О. В. Розвиток вітчизняної педагогічної думки: синергетичний підхід : монографія. Житомир : ЖДУ ім. І. Франка, 2009. 184 с.
3. Зеленов Є. А. Теоретичні основи планетарного виховання студентської молоді : монографія. Луганськ : НЦППРК “НОУЛІЖ”, 2008. 272 с.
4. Дияк В. В. Синергетичні принципи еволюції освітньої системи (теоретико-практична ретроспектива). *Збірник наукових праць № 36. Частина II. Хмельницький : Видавництво НАДПСУ, 2006. С. 81–83.*
5. Мірошніченко В. І. Система патріотичного виховання майбутніх офіцерів-прикордонників : монографія. Хмельницький : Вид-во НАДПСУ, 2012. 376 с.
6. Oleh Farion, Lyubov Trifanina, Valentina Miroshnichenko, Anatoliy Miroshnichenko, Yuliya Adamchuk, Ihor Tomkiv, Oleksandr Binkovskyi. The advantages of a synergistic approach in training students of second-level education in higher military school. *AD ALTA: Journal of Interdisciplinary Research*. 2023. 13/01-XXXIII. P. 77–81.
<https://www.magnanimitas.cz/13-01-xxxiii>

7. Добронравова І. С. Синергетика : становлення нелінійного мислення. Київ : Либідь, 1990. 232 с.

8. Ткаченко Л. І. Розвиток особистості в дефініціях синергетики: освітньо-педагогічний тезаурус. *Освіта і розвиток обдарованої дитини*. № 8–9 (14–15). 2013. С. 20–23. <https://hrome-extension://efaidnbmninnbpcajpcglclefindmkaj/https://lib.iitta.gov.ua/10650>

9. Мірошніченко В.І. Методика проведення занять з «актуальних проблем педагогіки вищої військової школи» зі слухачами ад'юнктури. *Актуальні питання гуманітарних наук: міжвузівський збірник наукових праць молодих вчених Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка*. Вип 41. 2021. С. 239–245.

10. Галімов А. В. Теоретико-методичні засади підготовки майбутніх офіцерів-прикордонників до виховної роботи з особовим складом : монографія. Хмельницький : Вид-во НАДПСУ, 2004. 376 с.

11. Семененко І., Куцкір М. Військово-патріотичне виховання та фізична підготовка допризовної молоді, курсантів і військовослужбовців Збройних сил України, працівників силових структур. *Теорія і методика хортингу*. 2015. Вип. 3. С. 69–79.

12. Zhao D., Wang X. Research on the Environment of Talented Persons' Development Under Current Predicament. *Proceedings of 2010 International Conference on Regional Management Science and Engineering*. St. Plum-Blossom Press, 2010. P. 633–636.

References:

1. Pro mobilizatsiinu pidhotovku ta mobilizatsiiu: [About mobilization training and mobilization] *Zakon Ukrainy redaktsiia vid 18.05.2024*.

<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3543-12#Text> [in Ukrainian].

2. Vozniuk O. V. (2009) Rozvytok vitchyznianoї pedahohichnoi dumky: synerhetychnyi pidkhid [Development of national pedagogical thought: a synergistic approach]: monohrafiia. Zhytomyr : ZhDU im. I. Franka. 184 s. [in Ukrainian].

3. Zelenov Ye. A. (2008) Teoretychni osnovy planetarnoho vykhovannia studentskoi molodi [Theoretical foundations of planetary education of student youth]: monohrafiia. Luhansk: NTsPPRK "NOULIZh". 272 s. [in Ukrainian].

4. Dyiak V. V. (2006) Synerhetychni pryntsypy evoliutsii osvithoi systemy (teoretyko-praktychna retrospektyva). [Synergistic principles of the evolution of the educational system (theoretical-practical retrospective)] *Zbirnyk naukovykh prats* № 36. Chastyna II. Khmelnytskyi: Vydavnytstvo NADPSU. S. 81–83. [in Ukrainian].

5. Miroshnichenko V. I. (2012) Systema patriotychnoho vykhovannia maibutnikh ofitseriv-prykordonnykiv [System of patriotic education of future border guards] : monohrafiia. Khmelnytskyi : Vyd-vo NADPSU. 376 s. [in Ukrainian]. [in Ukrainian].

6. Oleh Farion, Lyubov Trifanina, Valentina Miroshnichenko, Anatoliy Miroshnichenko, Yuliya Adamchuk, Ihor Tomkiv, Oleksandr Binkovskyi. (2023) The advantages of a synergistic approach in training students of second-level education in higher military school. *AD ALTA: Journal of Interdisciplinary Research*. 13/01-XXXIII. P. 77–81. <https://www.magnanimitas.cz/13-01-xxxiii> [in English].

7. Dobronravova I. S. (1990). Synerhetyka : stanovlennnia nelineinoho myslennia [Synergetics: the formation of non-linear thinking] . Kyiv : Lybid. 232 s. [in Ukrainian].

8. Tkachenko L.I. (2013). Rozvytok osobystosti v definitsiakh synerhetyky: osvitho-pedahohichnyi tezaurus. [Personality development in definitions of synergy: educational and pedagogical thesaurus] *Osvita i rozvytok obdarovanoi dytyny*. № 8–9 (14–15). S. 20–23. <https://hrome-extension://efaidnbmninnbpcajpcglclefindmkaj/https://lib.iitta.gov.ua/10650> [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

9. Miroshnichenko V.I. (2021). Metodyka provedennia zaniat z «aktualnykh problem pedahohiky vyshchoi viiskovoi shkoly» zi slukhachamy adiunktury. [The method of conducting classes on "current problems of pedagogy of the higher military school" with adjunct students] Aktualni pytannia humanitarnykh nauk: mizhvuzivskyi zbirnyk naukovykh prats molodykh vchenykh Drohobyskoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu imeni Ivana Franka. Vyp 41. S. 239–245. [in Ukrainian].

10. Halimov A. V. (2004) Teoretyko-metodychni zasady pidhotovky maibutnikh ofitseriv-prykordonnykiv do vykhovnoi roboty z osobovym skladom [Theoretical and methodological principles of training future border guards for educational work with personnel] : monohrafiia. Khmelnytskyi : Vyd-vo NADPSU. 376 s. [in Ukrainian].

11. Semenenko I., Kutskir M. (2015). Viiskovo-patriotychne vykhovannia ta fizychna pidhotovka dopryzovnoi molodi, kursantiv i viiskovosluzhbovtsiv Zbroinykh syl Ukrainy, pratsivnykiv sylovykh struktur. [Military-patriotic education and physical training of pre-conscription youth, cadets and servicemen of the Armed Forces of Ukraine, employees of security forces] *Teoriia i metodyka khortynhu*. Vyp. 3. S. 69–79. [in Ukrainian].

12. Zhao D., Wang X. (2010). Research on the Environment of Talented Persons' Development Under Current Predicament. *Proceedings of 2010 International Conference on Regional Management Science and Engineering*. St. Plum-Blossom Press. P. 633–636. [inEnglish].

УДК 376.015.31-056.262:502-047.22(045)

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-568-580](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-568-580)

Ніколаєську Інна Олександрівна доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри дошкільної та спеціальної освіти Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького, вул. О. Дашкевича, 24, м. Черкаси, 18000, тел.: (047) 231-72-83, <https://orcid.org/0000-0002-9928-9291>

Панченко Оксана Олександрівна доктор філософії, старший викладач кафедри дошкільної та спеціальної освіти Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького, вул. О. Дашкевича, 24, м. Черкаси, 18000, тел.: (047) 231-72-83, <https://orcid.org/0000-0001-8911-7544>

СИСТЕМА ФОРМУВАННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ДІТЕЙ ЗІ ЗНИЖЕННЯМ ЗОРУ

Анотація. У статті представлено систему формування екологічної компетентності дітей молодшого шкільного віку зі зниженням зору. Проведено аналіз проблеми інклюзивної освіти дітей з порушеннями зору та розглянуто поняття природничо-екологічної компетентності здобувачів освіти. Окреслено основні аспекти психічного розвитку, які важливі для дітей зі зниженням зору, що включають соціальний, когнітивний, емоційний розвиток, розвиток моторики, зорову реабілітацію. Акцентовано увагу на тому, що за допомогою спеціально підтримуючих та реабілітаційних заходів діти з порушеннями зору можуть розвинути свої психічні здібності та навички.

Проаналізовано особливості формування екологічної компетентності учнів початкових класів зі зниженням зору з точки зору особистісно-орієнтованого, компетентнісного та діяльнісного підходів. Зважаючи на проведений аналіз структури екологічної компетентності, представленої у сучасних наукових працях, авторами виокремлено ціннісно-мотиваційний, когнітивно-пізнавальний, практично-діяльнісний та рефлексивно-оцінювальний компоненти сформованості екологічної компетентності молодших школярів зі зниженням зору.

З'ясовано, що на формування екологічної компетентності учнів початкової школи зі зниженням зору впливає обмежений доступ до візуальної інформації, доступність інформаційно-дидактичних матеріалів, залучення до практичних досліджень, брак адаптивних методик навчання.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Авторами наголошено, що варто використовувати інноваційні форми й методи навчання, що спрямовані на формування у дітей знань про екосистеми, розуміння екологічних процесів, усвідомлення екологічних проблем, вміння аналізувати та оцінювати екологічні ситуації, навички відповідальності.

Ключові слова: екологічна компетентність, дитина з особливими освітніми потребами, діти з порушеннями зору, спеціальна освіта, інклюзивна освіта.

Nikolaesku Inna Oleksandrivna doctor of Pedagogical Sciences, Professor, at the Department of Preschool and Special Education, Bohdan Khmelnytsky National University of Cherkasy, St. O. Dashkevich, 24, Cherkasy, 18000, tel.: (047) 231-72-83, <https://orcid.org/0000-0002-9928-9291>.

Panchenko Oksana Oleksandrivna PhD, Senior Lecturer at the Department of Preschool and Special Education, Bohdan Khmelnytsky National University of Cherkasy, St. O. Dashkevich, 24, Cherkasy, 18000, tel.: (047) 231-72-83, <https://orcid.org/0000-0001-8911-7544>.

THE SYSTEM FOR FORMING THE ENVIRONMENTAL COMPETENCE OF VISUALLY IMPAIRED CHILDREN

Abstract. The article presents the system of formation of environmental competence of children of primary school age with reduced vision. In particular, an analysis of the problem of inclusive education of children with visual impairments was carried out and the concept of natural and ecological competence of education seekers was considered. The main aspects of mental development that are important for children with reduced vision are outlined, including: social development, cognitive development, emotional development, motor development, visual rehabilitation. Attention is focused on the fact that with the help of special support and rehabilitation measures, visually impaired children can develop their mental abilities and skills.

The peculiarities of the formation of environmental competence of primary school students with reduced vision were analyzed from the point of view of person-oriented, competence-based and activity-based approaches. Taking into account the analysis of the structure of environmental competence presented in modern scientific works, the authors single out the value-motivational, cognitive-cognitive, practical-active and reflective-evaluative components of the formation of environmental competence of younger schoolchildren with reduced vision.

It was found that limited access to visual information, availability of information and didactic materials, involvement in practical research, lack of adaptive teaching methods affect the formation of environmental competence of elementary school students with reduced vision. Attention is focused on the fact that it is worth using innovative forms and methods of education aimed at forming children's knowledge about ecosystems, understanding of ecological processes, awareness of environmental problems, the ability to analyze and evaluate environmental situations, and skills of responsibility.

Keywords: environmental competence, child with special educational needs, children with visual impairments, special education, inclusive education.

Постановка проблеми. Необхідність висвітлення питання формування екологічної компетентності дітей молодшого шкільного віку зі зниженням зору як цілісної системи освітнього процесу в початковій школі, а також сутності та структури досліджуваного процесу вимагає не лише вивчення теоретичних засад наукової проблеми, а й аналізу особливостей розвитку та навчання молодших школярів зі зниженням зору в умовах Нової української школи.

Однією з актуальних проблем у сфері соціального життя людства є проблема спеціальної освіти в цілому та освіти людей з особливими освітніми потребами, зокрема дітей з порушеннями зору. Актуальність дослідження зумовлена недостатньою кількістю наукових розробок, присвячених саме формуванню екологічної компетентності у дітей молодшого шкільного віку зі зниженим зором. Більшість існуючих методик не враховують специфіку сприйняття інформації цією категорією дітей, що створює бар'єри для їхнього повноцінного розвитку та інтеграції у суспільство.

Мета статті полягає в обґрунтуванні системи формування екологічної компетентності у дітей молодшого шкільного віку зі зниженням зору, зокрема виокремленні компонентів сформованості екологічної компетентності молодших школярів зі зниженням зору з точки зору особистісно-орієнтованого, компетентнісного та діяльнісного підходів.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблематика формування екологічної компетентності дітей молодшого шкільного віку є однією з ключових у сучасній педагогічній науці, про що свідчать численні дослідження вітчизняних та зарубіжних науковців. У наукових розвідках дослідників (А. Войтович, Н. Луцан, Л. Матвєєва, О. Половіна, М. Швед, Т. Федько та інші) обґрунтовано нові концептуальні підходи до формування екологічної компетентності молодших школярів. Педагоги-практики акцентують увагу на формуванні екологічних цінностей та підвищенні рівня

екологічної свідомості у дітей, а також наголошують на важливості впровадження інноваційних форм, засобів та методів екологічного виховання в освітній процес Нової української школи.

Зауважимо, що у контексті інклюзивної освіти важливим є дослідження організації навчання дітей з порушеннями зору. Вивченням питань адаптації освітнього середовища до потреб таких дітей займаються Т. Костенко, Н. Матвеева, А. Колупаєва, К. Довгопола та інші. Науковий інтерес становлять праці дослідників (І. Гудим, С. Кондратенко, Т. Костенко, О. Легкий), які досліджують особливості формування екологічної компетентності у дітей з порушеннями зору. Науковці аналізують особливості здійснення психологічної підтримки учнів, організацію освітнього процесу та обґрунтовують інноваційні підходи до екологічного виховання дітей з особливими освітніми потребами, що є надзвичайно важливим для формування їх екологічної компетентності.

Виклад основного матеріалу. На наш погляд, цілком слушною є думка А. Колупаєвої [1] про те, що ефективне інтегрування дітей з особливими освітніми потребами можливе лише в умовах постійної систематичної модернізації систем загальної та спеціальної освіти, усунення існуючих кордонів між ними. Такі зрушення в освіті дадуть можливість навчатися дітям з ООП в умовах виняткового соціокультурного статусу, зважаючи на позитивні фактори і результативність диференційованого навчання.

Аналогічної позиції дотримується С. Іноземцева [2], яка наголошує, що у контексті сучасних глобальних змін освітня політика України взяла курс на євроінтеграцію, що зумовлює появу обґрунтованих змін, що виникають у сфері спеціальної освіти, зокрема керівні органи влади приділяють неабияку увагу щодо забезпечення рівного доступу до надання якісних освітніх послуг дітям з ООП та створення для цієї категорії дітей комфортного освітнього середовища для навчання та виховання.

Нам імпонує також позиція О. Будник, яка, вивчаючи питання інклюзивного освітнього середовища в гірських школах [3], зазначає, що створення системи інклюзивної освіти та організація відповідного інклюзивного середовища в закладах освіти вимагає системи підготовки педагогічних кадрів для початкової школи відповідно до Болонського процесу, здатних працювати з дітьми з особливими освітніми потребами, адже педагоги є відповідальними за результати освіти молодших школярів.

Зазначені вище твердження у контексті досліджуваної нами проблеми дають підстави констатувати, що актуальність питання спеціальної освіти в цілому зумовлена суспільними та освітніми проблемами. Це, у свою чергу, вимагає створення особливих умов для дітей молодшого шкільного віку щодо отримання якісної освіти, включення молодших школярів в

інтегрований освітній процес, забезпечення рівних можливостей дітей щодо формування загальних компетентностей, а також кваліфікованої підготовки педагогів до роботи з дітьми з особливими освітніми потребами в цілому та молодшими школярами зі зниженням зору зокрема.

Проблема інклюзивної освіти дітей з порушеннями зору є значущою, незважаючи на те, що обговорюють її не перший рік різні фахівці у галузі медицини, психології та педагогіки. Це пов'язано, насамперед, із тим, що у цій галузі освіти виникають нові й актуальні аспекти дослідження та вивчення особливостей психолого-педагогічного та соціального розвитку цієї категорії дітей.

Згідно з даними Всесвітньої організації здоров'я у світі понад 45 мільйонів людей, які позбавлені зору та 135 мільйонів страждають на різноманітні дефекти зору. З кожним роком кількість таких людей помітно збільшується і за прогнозами аналітиків до 2026 року людей із зниженням зору може збільшитися до 300 мільйонів осіб.

Діагностика та дослідження дітей з порушеннями зору передбачає комплексне їх вивчення різноманітними фахівцями: офтальмологами, психологами, педагогами. Діти з порушеннями зору поділяються на тих, що втратили зір, та слабозорих. Сліпота і зниження зору є категорією психофізичних порушень, що виявляються в обмеженні зорового сприйняття або його відсутності, що впливає на весь процес формування та розвитку особистості. У дітей зі зниженням зору виникають специфічні особливості в діяльності, спілкуванні та психофізичному розвитку.

Слабозорі – діти з порушеннями зору, у яких гострота зору із застосуванням звичайних засобів корекції (окулярів) від 0,05 до 0,2, а також діти, у яких гострота зору вища, але порушені інші зорові функції, наприклад, значне звуження меж поля зору [4]. Крім зниження гостроти зору такі діти можуть мати відхилення щодо інших зорових функцій (кольорового та світловідчуття, периферичний та бінокулярний зір).

Зауважимо, що психічний розвиток дітей із зниженням зору має свої особливості і позначається на руховій сфері, змісті соціального досвіду, емоційно-вольовій сфері, характеру, чуттєвому досвіді. Здійснений нами аналіз наукової літератури з проблеми дослідження засвідчив, що основні аспекти психічного розвитку, які важливі для дітей зі зниженнями зору, включають:

- соціальний розвиток: діти зі зниженням зору можуть мати потребу в спеціальних та соціальних навичках щодо взаємодії з іншими людьми. Важливо створювати умови та середовище для соціальних ігор, спілкування з однолітками та виконання спільних проектів;

- когнітивний розвиток: зниження зору може впливати на когнітивні процеси, такі як сприйняття, увага, пам'ять і мислення. Для покращення когнітивного розвитку можна використовувати різні методи, включаючи зорову реабілітацію, розвиток тактильних навичок та використання додаткових інформаційно-цифрових інструментів, таких як аудіокниги або доповнена реальність;

- емоційний розвиток: для дітей зі зниженням зору дуже важлива емоційна підтримка та створення сприятливого емоційного середовища. Це сприяє у подальшому формуванню самооцінки особистості дитини, вміння керувати емоціями, соціальних навичок і сприйняття себе в навколишньому середовищі.

- розвиток моторики: наявність моторики спрямована на допомогу дитині розвинути моторні навички та покращити координацію рухів;

- зорова реабілітація: зорова реабілітація може включати в себе спеціальні пристрої, навчання техніці орієнтування, тренування зору та використання допоміжних технологій, таких як збільшуючі скла або електронні пристрої для підсилення зору.

Такими чином, діти зі зниженням зору можуть розвинути свої психічні здібності та навички, зокрема когнітивні, соціальні та емоційні, за допомогою спеціально підтримуючих та реабілітаційних заходів.

Зважаючи на сучасні тенденції розвитку інклюзивної освіти України, зауважимо, що початкова школа для дітей з порушеннями зору ставить за мету забезпечити всебічний гармонійний розвиток цієї категорії дітей поряд із нормотиповими учнями. Отже, навчання учнів зі зниженням зору потребує особливого підходу і використання спеціальних методів та матеріалів, які враховують їхні потреби.

Беззаперечним є той факт, що молодший шкільний вік є сенситивним періодом щодо формування основ екологічної компетентності, оскільки цей період розвитку характеризується переважанням чуттєво-емоційного способу освоєння навколишнього світу, інтенсивно формуються якості та властивості особистості, які впливатимуть на подальше її життя. У цьому віці у свідомості молодших школярів відбувається формування морально-екологічної позиції, наочно-образної картини світу та особистості, що визначає ставлення учнів до соціального та природного оточення, а також до самого себе.

Науковці пов'язують екологічну компетентність, як новий програмний результат екологічної освіти, зі здатністю учня самостійно переносити та комплексно застосовувати загальні навчальні вміння та предметні знання для проектування та організації екологічно безпечної діяльності (дій, поведінки) в навчальних (змодельованих) соціально проблемних екологічних ситуаціях в інтересах сталого розвитку, здоров'я людини та безпеки життєдіяльності.

Вивчаючи поняття природничо-екологічної компетентності здобувачів освіти, Н. Ошуркевич зазначає, що ця компетентність як складник життєвої компетентності дитини містить конкретні знання про природу, ствердне емоційно-ціннісне ставлення до її компонентів та характеристик, поінформованість із правилами та нормами природокористування та їх дотримання, тобто, включає три компоненти: інтелектуальний (когнітивний), емоційно-ціннісний та діяльнісно-практичний [5]. Слід зауважити, що в сучасному науково-педагогічному дискурсі екологічна компетентність учнів початкових класів зі зниженням зору розглядається з точки зору особистісно-орієнтованого, компетентнісного та діяльнісного підходів.

Аналіз наукової літератури засвідчує, що переважна група дослідників характеризує екологічну компетентність з позиції особистісно-орієнтованого підходу. Особистісно-орієнтований підхід характеризує екологічну компетентність як багаторівневу структуру якостей особистості; стійкі особистісні характеристики людини (переконання, погляди, риси характеру); здатності й можливості особистості, що допомагають досягти успішного результату діяльності.

Використання компетентнісного підходу сприяє поетапному формуванню компонентів екологічної компетентності молодших школярів зі зниженням зору та дозволяє як найкраще поєднувати теоретичну і практичну складові освітньої взаємодії всіх суб'єктів. Це, у свою чергу, забезпечує:

- спрямованість освітнього процесу на формування екологічної компетентності;
- сприяння як опануванню необхідних теоретичних знань, так і практичному їх застосуванню у подальшій життєдіяльності;
- створення технічної можливості для самостійного набуття молодшими школярами зі зниженням зору екологічної компетентності різноманітними засобами ІКТ.

Отже, компетентнісний підхід дає можливість побудувати освітній процес у початковій школі як випереджальний та безперервний, що дозволяє формувати в учнів молодшого шкільного віку зі зниженням зору сукупності необхідних особистісних якостей, які становлять основу екологічної компетентності.

Упровадження діяльнісного підходу в освітній процес початкової школи сприяє самовираженню учнів і визначенню діяльності основним засобом формування екологічної компетентності молодших школярів. Для нашого дослідження цей підхід потребує організації екологічної діяльності учнів зі зниженням зору та управління нею – спрямованості інтересів, життєвих планів, мотивації, змісту навчання, особистого досвіду на формування їхньої власної екологічної компетентності.

Ураховуючи зазначене, а також на основі нашого розуміння базових термінів нашого дослідження можемо сформулювати зміст поняття «екологічна компетентність дітей молодшого шкільного віку зі зниженням зору» як інтегральне особистісне новоутворення молодших школярів, яке характеризується вмотивованістю та ціннісним ставленням учнів до екологічної діяльності, цілісною системою необхідних знань, умінь, навичок та досвіду, особистісних якостей, що відображається у готовності й здатності здійснювати у подальшому житті власну екологічну діяльність з метою підвищення якості екологічної освіти.

У контексті теми нашої роботи вважаємо за доцільне здійснити аналіз структури екологічної компетентності, представлені у сучасних наукових працях. У змісті та структурі екологічної компетентності виділяють різні компоненти:

- нормативний, когнітивний, емоційно-мотиваційний і практичний (С. Шмалей) [6];

- мотиваційний, когнітивний, практично-діяльнісний, емоційно-вольовий, ціннісний (Н. Стецула) [7];

- когнітивний, емоційно-ціннісний та діяльнісний (Н. Ошуркевич) [5].

Зважаючи на різноманітність поглядів сучасних науковців стосовно досліджуваної нами проблеми, базуючись на значущих ідеях, представлених у наукових доробках зазначених вище вчених щодо структури екологічної компетентності, у структурі формування екологічної компетентності молодших школярів зі зниженням зору можемо виокремити ціннісно-мотиваційний, когнітивно-пізнавальний, практично-діяльнісний та рефлексивно-оцінювальний компоненти.

Конкретизуємо змістове наповнення кожного із названих компонентів.

Ціннісно-мотиваційний компонент сформованості екологічної компетентності молодших школярів зі зниженням зору представлений сукупністю цінностей (ціннісних ставлень, ідеалів як уявлень про гідні для наслідування якості та здатності особистості учня, зразки поведінки і відносин з іншими людьми), також мотивів, адекватних цілям та завданням освітнього процесу в початковій школі.

Цей компонент виражає усвідомлене ставлення учнів до необхідності здійснення якісної екологічної діяльності, що спрямована на реалізацію цільових настанов Державного стандарту початкової освіти, розуміння важливості екологічної освіти у становленні особистості молодшого школяра.

Для якісної організації екологічної діяльності з учнями початкових класів та своєчасного формування екологічної компетентності важливими є сформованість ціннісних орієнтацій учителів початкових класів на створення безпечного та психологічно комфортного середовища, зорієнтованого на

всебічний розвиток дітей та реалізацію педагогічної взаємодії в освітньому середовищі початкової школи, наявність позитивної мотивації на досягнення успіху, мотиваційної спрямованості учителів початкових класів на активне застосування сучасних методик та технологій навчання, виховання та розвитку молодших школярів.

При цьому особистісна значущість конкретних мотивів відображається у визначеній самим педагогом меті професійної діяльності щодо організації екологічної діяльності в початковій школі, а також у його ставленні до різних аспектів освітнього процесу щодо формування екологічної компетентності молодших школярів зі зниженням зору.

Когнітивно-пізнавальний компонент сформованості екологічної компетентності учнів молодших класів зі зниженням зору представлений сукупністю предметних та спеціальних знань, спрямованих на якісну організацію екологічної діяльності та методичну систему формування екологічної компетентності здобувачів освіти. Це, передусім, усвідомлені знання теоретичних основ процесу виховання і соціалізації учнів початкової школи, нормативних документів, які регламентують позакласну діяльність учителя початкової школи, зокрема – знання сутності понять та способів діяльності, що належать до освітніх галузей, визначених Державним стандартом початкової освіти.

Когнітивний компонент сформованості екологічної компетентності учнів молодших класів зі зниженням зору об'єднує також усвідомлені знання про:

- функції, мету і завдання екологічної освіти в цілому;
- вікові та індивідуальні особливості динаміки становлення когнітивно-пізнавальних процесів учнів, особливості розвитку особистості учня початкової школи; методику педагогічної діагностики молодшого школяра;
- моральні переживання і почуття, які базуються на спілкуванні з навколишнім середовищем, а також емоційні реакції, які відображають негативне ставлення до людей, які руйнують довкілля;
- сукупність матеріальних і духовних цінностей, які дозволяють опанувати систему наукових понять з проблем екології, усвідомлювати потребу в охороні природного середовища з метою гармонізації взаємозв'язку в системі «людина–природа»;
- відповідальність за стан навколишнього середовища, досвід діяльності з охорони природи та вивчення природного середовища;
- сучасні підходи до навчання, розвитку, виховання й соціалізації учнів початкових класів в екологічній діяльності;
- інноваційні способи (форми, методи, прийоми, педагогічні засоби) використання в освітньому процесі початкової школи, спрямованих на формування екологічної компетентності учнів молодших класів.

Практично-діяльнісний компонент сформованості екологічної компетентності учнів молодших класів зі зниженням зору репрезентований комплексом умінь і навичок практичного вирішення завдань екологічної навчання та виховання, а саме: проєктувальних, конструктивних, організаційних, комунікативних, гностичних, а також опанування учнем світоглядних знань у процесі формування природничо-наукової картини світу на основі наукових знань про природу.

Крім зазначеного, зауважимо, що практично-діяльнісний компонент передбачає окрім сформованості в учнів молодших класів умінь і навичок організації екологічної діяльності в початковій школі, а й набуття ним певного практичного досвіду необхідності відповідального ставлення до навколишнього природного середовища та особистого внеску в збереження природи.

Рефлексивно-оцінювальний компонент сформованості містить не лише особистісні якості та здатності, необхідні для ефективного формування екологічної компетентності, а також спроможність здійснювати рефлексію щодо власної екологічної діяльності.

Отже, зазначені вище компоненти репрезентують структуру сформованості екологічної компетентності учнів молодших класів зі зниженням зору.

Змістовий аналіз екологічної компетентності в цілому та проблема формування екологічної компетентності учнів молодших класів зі зниженням зору зокрема має певні особливості та потребує якісного підходу до її вирішення. Зокрема, на основі аналізу методичної літератури та з власного практичного досвіду й досвіду своїх колег спостерігаємо:

- обмежений доступ до візуальної інформації: діти зі зниженням зору можуть мати обмежену можливість сприймати візуальні зображення, під час вивчення окремих тем, наприклад, природничої освітньої галузі виникають складнощі з розпізнаванням зображень рослин, тварин або природних явищ;

- доступність інформаційно-дидактичних матеріалів: інформаційно-роздаткові та методичні матеріали чи-то ресурси переважно не адаптовані для дітей зі зниженням зору. Брак альтернативних форматів (аудіо/відеокниги, тактильні матеріали тощо) обмежують доступ учнів до знань у сфері екології);

- залучення до практичних досліджень: деякі практико зорієнтовані дослідження, які вимагають спостереження, є складними для цієї категорії дітей. Наприклад, спостереження за змінами у природі, вирощування рослин або вивчення водних екосистем не можливе без якісного візуального оформлення;

- брак адаптованих методик навчання: педагоги можуть стикатися з проблемою недостатньо якісної розробки та застосування спеціальних

методик навчання, які б враховували особливості дітей зі зниженням зору щодо формування екологічної компетентності [8].

Підсумовуючи, наголосимо, що зазначене вище сприятиме визначенню ефективних підходів та інноваційних форм й методів до організації формування екологічної компетентності учнів молодших класів зі зниженням зору.

Формування екологічної компетентності учнів молодших класів зі зниженням зору є складним, проте важливим процесом у початковій школі. Вивчення предметів у початкових класах, які спрямовані формувати екологічну компетентність молодшого школяра зі зниженням зору, має базуватися на тому, що екологічна компетентність – це здатність розуміти та взаємодіяти з навколишнім середовищем з урахуванням екологічних проблем та аспектів. Ця компетентність забезпечує не лише знання про природу, але й уміння аналізувати екологічні проблеми, усвідомлювати власну роль у збереженні природи, а також приймати екологічно обґрунтовані рішення [9]. Тому педагогам початкових класів необхідно використовувати інноваційні форми й методи навчання, що спрямовані на формування у дітей знань про екосистеми (розуміння різних типів екосистем, їх складу, взаємозв'язків та впливу людини на ці системи); розуміння екологічних процесів (мати уявлення, наприклад, про цикли води, вуглецю та інших речовин у природі, взаємодію живих організмів у біосфері); усвідомлення екологічних проблем (забруднення повітря, води, знищення лісів тощо); вміння аналізувати та оцінювати екологічні ситуації (здатність розпізнавати екологічні проблеми, аналізувати причини їх виникнення, оцінювати можливості щодо вирішення екологічних проблем); навички відповідальності (брати участь у діяльності, спрямовані на збереження природи, як-от: сортування сміття, збереження енергії та води тощо).

Висновки. Отже, здійснене нами висвітлення сутності та компонентної структури формування екологічної компетентності учнів молодших класів зі зниженням зору уможливить розроблення критеріїв та показників для діагностики стану сформованості досліджуваного феномену, а також визначення ефективних способів навчання дітей молодшого шкільного віку до означеної діяльності. Вважаємо, що одним із засобів формування екологічної компетентності молодших школярів зі зниженням зору є використання інформаційно-комунікаційних технологій в цілому та віртуальних екскурсій зокрема, що зробить цей процес більш ефективним і сучасним. Це зумовлює більш детальний розгляд потенційних можливостей використання віртуальних екскурсій в освітньому процесі початкової школи для формування досліджуваного феномену, що і буде перспективою нашого подальшого дослідження.

Література:

1. Колупаєва А. Спеціальна освіта в Україні та модернізація освітньої галузі. *Особлива дитина: навчання і виховання*. № 3. 2014. С. 7–11.
2. Іноземцева С. Спеціальна освіта на сучасному етапі розвитку суспільства. URL : <https://www.pulib.sk/web/kniznica/elpub/dokument/Bernatova8/subor/Inozemtseva.pdf> (дата звернення: 12.07.2024).
3. Budnyk O., Sydoriv S., Serman L., Lushchynska O., Tsehelnik T., Matsuk L. Inclusive education in rural schools of Ukraine or how to ensure quality inclusive education in rural schools in Ukraine? *Revista Brasileira De Educação Do Campo*. 2022. №7. URL : https://www.researchgate.net/publication/359365342_Inclusive_education_in_rural_schools_of_Ukraine_or_how_to_ensure_quality_inclusive_education_in_rural_schools_in_Ukraine (дата звернення: 12.07.2024).
4. Костенко Т. М., Гудим І. М., Легкий О. М., Кондратенко С. В. Особливості стандартизації змісту освіти дітей з порушеннями зору: навч.- метод. посіб. Київ: ФОП Симоненко О.І., 2019. 180 с.
5. Ошуркевич Н. Сучасні педагогічні технології формування природничо-екологічної компетентності дітей дошкільного віку. *Педагогічний процес: теорія і практика (серія: педагогіка.)* № 1-2 (60–61), 2018. С.65–72.
6. Шмалей С. В. Система екологічної освіти в загальноосвітній школі в процесі вивчення предметів природничо-наукового циклу : автореф. дис.на здобуття наук. ступеня доктора пед. наук : спец. 13.00. Київ, 2005. 44 с.
7. Стецула Н. Еколого-компетентнісний підхід як сучасна науково-педагогічна концепція фахової підготовки майбутніх учителів природничих спеціальностей. *Молодь і ринок*. № 9–10 (207–208). 2022. С. 71–76.
8. Ковальчук К., Мелаш В. Теоретико-методичні засади формування екологічної компетентності молодших школярів. *Науковий вісник Мелітопольського державного педагогічного університету*. Серія: Педагогіка. №1 (10). 2013. С. 118–121.
9. Маршицька В. В. Сутнісні характеристики екологічної компетентності учнів початкової школи. Теоретико-методичні проблеми виховання дітей та учнівської молоді: зб. наук. праць. Київ, 2005. Кн.2. Вип.8. С. 20–24.

References:

1. Kolupaieva, A. (2014). Spetsialna osvita v Ukraini ta modernizatsiia osvitnoi haluzi [Special education in Ukraine and modernization of the educational industry]. *Osoblyva dytyna: navchannia i vykhovannia*. – A special child: education and upbringing, 3, 7–11 [in Ukrainian].
2. Inozemtseva, S. (2016). Spetsialna osvita na suchasnomu etapi rozvytku suspilstva [Special education at the current stage of social development]. Retrieved from <https://www.pulib.sk/web/kniznica/elpub/dokument/Bernatova8/subor/Inozemtseva.pdf> [in Ukrainian].
3. Budnyk, O., Sydoriv, S., Serman, L., Lushchynska, O., Tsehelnik, T., Matsuk, L. (2022). Inkliuzyvna osvita v silskykh shkolakh Ukrainy, chy zabezpechuie orhanizatsiia yakist inkliuzyvnoi osvity v silskykh shkolakh Ukrainy? [Inclusive education in rural schools of Ukraine or how to ensure quality inclusive education in rural schools in Ukraine?]. *Brazyl'skyi sil'skyi osvitnii zhurnal – Revista Brasileira De Educação Do Campo*, 7. Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/359365342_Inclusive_education_in_rural_schools_of_Ukraine_or_how_to_ensure_quality_inclusive_education_in_rural_schools_in_Ukraine [in Brasil].

4. Kostenko, T. M., Hudym, I. M., Lehkyi, O. M., Kondratenko, S. V. (2019). Osoblyvosti standartyzatsii zmistu osvity ditei z porushenniamy zoru [Peculiarities of standardization of the content of education of children with visual impairments]. Kyiv: FOP Symonenko O.I. [in Ukrainian].

5. Oshurkevych, N. (2018). Suchasni pedahohichni tekhnolohii formuvannia pryrodnycho-ekolohichnoi kompetentnosti ditei doshkilnoho viku [Modern pedagogical technologies of formation of natural and ecological competence of preschool children]. *Pedahohichni protses: teoriia i praktyka (seriia: Pedahohika.) – Pedagogical process: theory and practice (series: Pedagogy.)*, 1-2 (60–61), 65–72 [in Ukrainian].

6. Shmaliei, S. V. (2005). Systema ekolohichnoi osvity v zahalnoosvitnii shkoli v protsesi vyvchennia predmetiv pryrodnycho-naukovoho tsykladu [The system of ecological education in a secondary school in the process of studying subjects of the natural science cycle]. *Extended abstract of Doctor's thesis*. Kyiv [in Ukrainian].

7. Stetsula, N. (2022). Ekoloho-kompetentnisnyi pidkhid yak suchasna naukovopedahohichna kontseptsiiia fakhovoi pidhotovky maibutnikh uchyteliv pryrodnychychk spetsialnostei [Environmental competence approach as a modern scientific and pedagogical concept of professional training of future teachers of natural sciences]. *Molod i rynok – Youth and the market*, 9–10 (207–208), 71–76 [in Ukrainian].

8. Kovalchuk, K., Melash, V. (2013). Teoretyko-metodychni zasady formuvannia ekolohichnoi kompetentnosti molodshykh shkoliariv [Theoretical and methodological principles of formation of ecological competence of younger schoolchildren]. *Naukovyi visnyk Melitopolskoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu. Seriia: Pedahohika – Scientific Bulletin of the Melitopol State Pedagogical University*, 1 (10), 118–121 [in Ukrainian].

9. Marshytska, V. V. (2005). Sutnisni kharakterystyky ekolohichnoi kompetentnosti uchniv pochatkovoï shkoly [Essential characteristics of ecological competence of elementary school students]. *Teoretyko-metodychni problemy vykhovannia ditei ta uchnivskoi molodi – Theoretical and methodological problems of raising children and school youth*. (pp. 20-24). Kyiv [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 159.923:[378-057.175-051:78]:378.018.8-057.875]:378.4/.6

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-581-592](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-581-592)

Остапенко Лариса Вікторівна кандидат педагогічних наук, доцент, Київський національний університет культури і мистецтв, Київ, тел.: (067) 466-38-97, <https://orcid.org/0000-0002-5468-4343>

Сінельнікова Валентина Володимирівна кандидат історичних наук, доцент, Київський національний університет культури і мистецтв, Київ, тел.: (098) 398-20-30, <https://orcid.org/0000-0001-9488-270X>

Шпортько Олексій Вікторович заслужений артист України, доцент, Київський національний університет культури і мистецтв; ПВНЗ «Київський університет культури», Київ, тел.: (096) 144-44-94, <https://orcid.org/0000-0003-0984-3066>

РОЛЬ ОСОБИСТОСТІ ПЕДАГОГА У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ СТУДЕНТІВ-МУЗИКАНТІВ У МИСТЕЦЬКИХ ЗВО

Анотація. Освітня парадигма сьогодення вимагає підготовки фахівців, здатних мислити по-новому та працювати творчо, виконавців та викладачів, зорієнтованих не лише на передачу мистецтвознавчих знань, виконавчих умінь та навичок, але й на всебічний креативний розвиток своїх вихованців, на моделювання і прогнозування навчального процесу з урахуванням закономірностей розвитку і саморозвитку особистості, на постійний пошук шляхів підвищення ефективності своєї праці, на використання інноваційних методик навчання, та здатних до постійного самовдосконалення, тобто на розвиток художньо-творчої особистості.

У сучасній системі підготовки музикантів-виконавців та музикантів-педагогів особливе місце приділяється пошуку шляхів формування творчої індивідуальності викладача, реалізації його творчих здібностей, розвитку особистісного стилю діяльності. Розглядаючи діяльність виконавця та музиканта-педагога, дуже складно та недоцільно виділяти будь-який елемент професійної майстерності як найважливіший, адже лише в комплексі, доповнюючи один одного (володіння інструментарієм, обізнаність в галузі методик навчання, володіння педагогічною технікою, складовою якої є педагогічний артистизм), вони утворюють ідеальну модель педагогічних знань, умінь, навичок, яка здатна забезпечити успішність навчально-виховного процесу в галузі музичного мистецтва.

Отже, у процесі навчання музичному мистецтву, як і в будь-якій іншій людській діяльності, можна виділити дві складові – це раціональна та образно-емоційна сторона процесу. Вивчаючи діяльність музиканта-педагога, неважко помітити, що в його роботі домінує остання. Робота музиканта-педагога відрізняється особливою емоційною напруженістю, адже робота над музичним твором вимагає від нього значної активізації образно-емоційної сфери.

Ключові слова: освітня парадигма; методика навчання; музикант-педагог; творча індивідуальність викладача; професійна майстерність; педагогічна техніка.

Ostapenko Larysa Viktorivna Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Kyiv National University of Culture and Arts, Kyiv, tel.: (067) 466-38-97, <https://orcid.org/0000-0002-5468-4343>

Sinelnikova Valentyna Volodymyrivna PhD in History, Associate Professor, Kyiv National University of Culture and Arts, Kyiv, tel.: (098) 398-20-30, <https://orcid.org/0000-0001-9488-270X>

Shportko Oleksii Viktorovich Honored Artist of Ukraine, Associate Professor; Kyiv National University of Culture and Arts, Kyiv University of Culture; Kyiv, tel.: (096) 144-44-94, <https://orcid.org/0000-0003-0984-3066>

THE ROLE OF THE TEACHER'S PERSONALITY IN THE PROFESSIONAL TRAINING OF STUDENT MUSICIANS IN ART HIGHER EDUCATION INSTITUTIONS

Abstract. Today's educational paradigm requires the training of specialists who are able to think in a new way and work creatively, of performers and teachers, oriented not only to the transfer of artistic knowledge, performing abilities and skills, but also to the all-round creative development of their students, to modeling and forecasting the educational process while taking into account the principles of the development and self-development of an individual, to the constant search for ways to increase the efficiency of one's work, to using innovative teaching methods.

These new professionals should be capable of constant self-improvement and development of an artistic and creative personality. In the modern system of training musicians-performers and musicians-pedagogues, a special place is given to the search for ways to form the creative individuality of the teacher, to realize their creative abilities, and to develop a personal style of their professional activity.

Considering the activities of a performer and a pedagogue, it is very difficult and impractical to single out any element of professional skill as the most important, because only working together and complementing each other (mastery of instruments, knowledge of teaching methods, mastery of pedagogical techniques, including pedagogical artistry) do they form an ideal model of pedagogical knowledge, abilities, and skills that can ensure the success of the educational process in the field of musical art.

So, in the process of learning the art of music, as in any other human activity, two components can be distinguished - the rational side and the imaginative and emotional side of a process. Studying the activity of a musician-pedagogue, one may notice that the latter dominates their work. The work of a musician-pedagogue is characterized by special emotional tension, because working on a musical piece requires significant activation of the visual and emotional sphere.

Keywords: educational paradigm, teaching method, musician-pedagogue, teacher's creative individuality, professional skill, pedagogical technique.

Постановка проблеми. Сучасна система освіти України являє собою добре налагоджений механізм, спрямований на всебічний розвиток особистості. Знаходячись у тісному взаємозв'язку з іншими соціальними інститутами, система освіти гостро реагує на будь-якого роду зміни, що відбуваються в суспільстві, прагнучи відповідати сутності і потребам наявної фази його історичного розвитку. Роль мистецтва у вихованні завжди була надзвичайно вагомою: в усі часи естетичний розвиток громадян був відображенням рівня культурного розвитку суспільства та обов'язковою складовою процесу формування соціально бажаних якостей підростаючого покоління.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Розглядаючи факт «прориву» культури у сферу освіти, науковці - дослідники вказують на різні причини, що зумовили це явище. Однією з таких причин, на яку вказує у своїй праці «Основні парадигми освіти та їх сутнісна характеристика» А. Крисоватий [1], є як ніколи гостре усвідомлення сучасною людиною зв'язку нинішнього і майбутнього з минулим, яке відбите у культурі. Дослідник зазначає, що серед причин, що зумовили прорив культури в систему освіти, особливе місце належить питанню співвідношення природничо-наукового і культурно-гуманітарного в освіті, зростання потреби сучасного суспільства в підвищенні рівня і якості історико-культурної спадкоємності поколінь. Можна говорити про те, що сьогодні на зміну парадигмі традиційної освіти приходить система особистісно-орієнтованого навчання, де особливу роль покликане зіграти музичне мистецтво. В цьому контексті необхідно говорити

про так звану «педагогіку творчості» як «процес формування творчої особистості в її навчально-виховній взаємодії з педагогом»; вивчення цього аспекту на сучасному етапі розвитку психолого-педагогічної науки відбувається в річищі основних напрямів педагогічної діяльності «у взаємодії з педагогічною творчістю» [2].

Про ті та інші проблемні питання, пов'язані з педагогічною майстерністю викладача, взаємодію педагога / педагога-музиканта і учня в аудиторії та в умовах дистанційного навчання, розвиток творчої складової педагогічних технологій та парадигм освіти (у тому числі самоосвіти і освіти дорослих, в умовах формальної і неформальної освіти) у своїх дослідженнях пишуть: І. Зязюн [3], Г. Падалка [4], Ю. Лебідь із співавторами [5], Н. Кречко [6], О. Отич [7], Н. Білик [8], група авторів на чолі з В. Сінельніковою [9] та ін. Щодо розвитку інтелектуально-творчих здібностей педагогів-музикантів як детермінанти формування освітніх парадигм, заснованих на професійно значущих компетентностях музично-педагогічного мислення, психотехніки, мовлення, невербальної поведінки, артистизму, - ці питання висвітлювалися групою авторів на чолі з Н. Брояко [10], Т. Сідлецькою [11], О. Лободою [12], В. Черкасовим [13] та ін., а також авторами розвідки у попередніх дослідженнях [14, 15].

Мета статті (постановка завдання): окреслити роль і складові професійної майстерності педагога у фаховій підготовці студентів-музикантів у мистецьких ЗВО в умовах сьогодення.

Виклад основного матеріалу дослідження. Особлива роль всіх видів мистецтв у сучасній системі освіти, яку визначає нова освітня парадигма, нові цілі, які вона ставить перед викладачами мистецьких дисциплін з музичної освіти та музикантами, зокрема, вносять певні зміни до системи професійної підготовки фахівців вищеозначеної галузі, вимагають осмислення зазначеної проблеми з позицій новітніх методологічних, психолого-педагогічних, музикознавчих підходів, пошуку нових інноваційних шляхів підготовки майбутніх фахівців-музикантів під час навчання у закладах вищої освіти (ЗВО) мистецького спрямування.

Сучасні умови життя висувають до людини все нові і нові вимоги, віддаючи перевагу всебічно інтелектуально розвинутим, здатним творчо мислити особистостям. Зміна ідеалу освіти, яку диктує сьогодення, ставить перед педагогікою нові завдання, для вирішення яких, згідно сучасної освітньої парадигми, все частіше залучаються фахівці з галузі мистецтва, які в такому контексті набувають статусу музиканта-виконавця, музиканта-організатора, музиканта-педагога.

Освітня парадигма сьогодення вимагає підготовки фахівців, здатних мислити по-новому та працювати творчо, виконавців та викладачів,

зорієнтованих не лише на передачу мистецтвознавчих знань, виконавчих умінь та навичок, а на всебічний креативний розвиток своїх вихованців, на моделювання і прогнозування навчального процесу з урахуванням закономірностей розвитку і саморозвитку особистості, на постійний пошук шляхів підвищення ефективності своєї праці, на використання інноваційних методик навчання, та здатних до постійного самовдосконалення, тобто на розвиток художньо-творчої особистості, адже «у процесі самореалізації творчого потенціалу» педагог-музикант «розвиває його, виробляючи свої власні (авторські) інтегративні схеми різних типів, а саме: синтезу знань, отриманих із різних джерел; приведення їх у систему з метою застосування на практиці, у процесі вирішення теоретичних і практичних завдань», що є основою формування, на думку Н. Білик, так званого «педагогічного акмепрофесіогенезу» [8, С. 65].

Педагогіка у сучасних складних умовах, зокрема музична педагогіка, здійснює активний пошук шляхів підвищення ефективності навчально-виховного процесу. Загальновідомо, що серед факторів, що впливають на цей процес, особливе місце належить особистості викладача, як важливій, а іноді й вирішальній ланці у процесі втілення в життя будь-яких методів музично-педагогічної роботи. Саме від особистості викладача, від його оригінальності, особистісних якостей, професіоналізму залежить успішність навчально-виховного процесу у підготовці майбутніх фахівців.

Безперечним є той факт, що поряд з методикою навчання ефективність цього процесу, особливо на початковому етапі, залежить в значній мірі від педагога, від його уміння створювати на занятті необхідну атмосферу, від уміння доносити свої думки і почуття до учнів, викликати у них певні емоції та переживання, а також впевненість у власному таланті. Саме розвиток талановитості кожного суб'єкта педагогічного процесу на основі впровадження «педагогіки любові й свободи» О. Отич називає «педагогічним мистецтвом». «Основна спрямованість педагогічного мистецтва... – вселити в кожного суб'єкта педагогічного процесу абсолютну переконаність у своєму обдаруванні, зняти страхи й невпевненість у собі, пробудити в ньому потужну потребу творити» [7, С. 126].

Роль особистості педагога у навчальному процесі важко переоцінити, адже саме від нього у великій мірі залежить успішне опанування навчальної дисципліни, яку він викладає. Адже, відомо, що, зазвичай, ставлення до педагога учні схильні переносити на предмет, який він викладає. Таким чином, у сучасній системі підготовки музикантів-виконавців та музикантів-педагогів особливе місце приділяється пошуку шляхів формування творчої індивідуальності викладача, реалізації його творчих здібностей, розвитку особистісного стилю професійної діяльності.

На сьогодні, на жаль, у час поступової зміни процесів сприйняття інформації сучасною людиною все більш гострим постає питання не лише про зміст навчання (про те «чому» вчити, «як» це робити), а і яким має бути процес навчання відповідно сучасним вимогам. Не секрет, що для деяких педагогів недостатнім виявляється і володіння знаннями суміжних дисциплін. Адже, на сьогодні, педагог як ніколи, відчуває потребу в підвищенні своєї педагогічної майстерності: у розвитку вербальних та невербальних комунікативних здібностей, здібностей до самовираження та саморегулювання, у розвитку уміння ефективно впливати на виховання відповідно до типу його нервової системи та безпосереднього емоційного стану.

Сучасний досвід музично-педагогічної діяльності доводить, що педагогу-вихователю недостатньо знань з основ педагогічних, психологічних, музикознавчих наук, методик навчально-виховної роботи, адже всі його знання і практичні уміння в умовах сьогодення можуть передаватись учням лише завдяки живому і безпосередньому спілкуванню з ними, отже надзвичайно важливою проблемою для молодих педагогів є проблема досконалого оволодіння педагогічною технікою, тобто комплексом умінь, який забезпечує оптимальну поведінку викладача та його ефективну взаємодію з учнями. До комплексу таких умінь належать знання та уміння у сфері педагогічного спілкування, техніки і культури мови, елементів акторської та режисерської майстерності, саморегуляції поведінки тощо.

У системі підготовки музикантів-виконавців та музикантів-педагогів, де пріоритетним по праву вважається виховання виконавської культури майбутнього фахівця, а також засвоєння ним методики постановки голосу, гри на інструментах, диригування, циклу хороознавчих та музично-теоретичних дисциплін, знань психолого-педагогічних основ, дидактичних принципів, все більше уваги приділяється розвитку таких професійно важливих якостей, як: здатність до саморегулювання психічних процесів, до вербальної та невербальної комунікації, емоційності, розвитку емпатії, та багатьом іншим складовим образно-емоційних компонентів педагогічної техніки, що в значній мірі допомагають молодим спеціалістам успішно розпочати свою педагогічну діяльність.

Саме цей образно-емоційний аспект своєї професійної діяльності, як показує опитування, педагоги схильні недооцінювати. Отже, підготовка майбутнього виконавця або викладача музичних дисциплін, який відповідав би вимогам сучасної навчальної парадигми, потребує нової технології професійної підготовки, адже навички і уміння, що складають образно-емоційний компонент педагогічної техніки, не засвоюються разом з базовими знаннями, під час оволодіння інструментарієм, опанування методикою навчання. Оволодіння образно-емоційним компонентом педагогічної техніки

потребує окремої роботи студента та побудови спеціальної методики, яка забезпечить успішність цієї роботи.

Значні зміни у систему освіти вносить науково-технічний прогрес. Так, навчальний розвиток мультимедійних технологій, мережі Internet вносить суттєві зміни у процес сприйняття інформації учнями, що у свою чергу висуває нові вимоги до педагога, який гостро відчуває потребу в підвищенні не лише рівня своїх знань, але і підвищення своєї педагогічної майстерності, тобто уміння подавати інформацію на відстані. Хоча слід зазначити, що методи застосування інформаційно-комунікативних онлайн-технологій у музичному мистецтві «не замінять безпосереднього контакту з викладачем, але можуть бути корисними як додаткові теоретично-практичні заняття, консультації, елементи контролю організації самосійної роботи студентів, засоби розширення комунікативних фахових можливостей, а також спонукати до пошуку нових креативних рішень на шляху реалізації художньої ідеї» [6, С. 100].

Питання пошуку технологій, які забезпечать найбільшу ефективність навчально-виховного процесу, надзвичайно гостро стоїть у сучасній музично-педагогічній науці та практиці, але ще більш гостро стоїть питання про те, як підготувати виконавця та педагога у музичному мистецтві, спроможного навчати «по-новому», педагога з багатим внутрішнім світом, що володіє високим рівнем трансляції свого «Я», власного світовідчуття, спроможного захоплювати і чарувати своєю особистістю, і, водночас, спрямованого на вихованця, жити його інтересами, дивитися на світ його очима. Одним словом, як підготувати виконавця або педагога-музиканта, який відповідав би вимогам сучасної гуманістичної освітньої парадигми?

Сучасні тенденції гуманізації змісту, методів і форм музично-педагогічного процесу, орієнтація на вияв індивідуальності кожного учня висувають високі вимоги до особистості музиканта-педагога, розвитку його творчого потенціалу. Так, в музичній освіті, сучасний етап якої характеризується, насамперед, пошуками нетрадиційних підходів, все більше зростає потреба виховання нової генерації педагогічних кадрів у музичній освіті: педагогів схильних діяти нестандартно, використовувати інноваційні технології, педагогів, спроможних до принципового переорієнтування на сучасні пріоритети, налаштованих на творче рішення проблем. Пошук шляхів підготовки таких педагогів є одним з основних завдань музичної освіти у вищій школі.

Аналіз сучасної системи професійної підготовки студентів-музикантів у мистецьких ЗВО дозволяє виділити три основні напрямки:

1. Опанування комплексом фахових професійно-орієнтованих дисциплін (спів, диригування, гра на інструменті), розвиток виконавської

майстерності, оволодіння знаннями з суміжних дисциплін, які необхідні для виховання виконавської культури (музично-теоретичні та психолого-педагогічні знання).

2. Опанування методикою навчання з фахових дисциплін (засвоєння пріоритетів сучасної навчальної парадигми та методичного досвіду провідних виконавців та музикантів-педагогів минулого та сьогодення).

3. Оволодіння педагогічною майстерністю – сукупністю умінь та навичок, які забезпечують навчальний процес та ефективну взаємодію з вихованцями у різних педагогічних ситуаціях.

Протягом багатьох десятиліть у системі музичної освіти – підготовці музикантів-педагогів у мистецьких закладах – пріоритет надавався виключно формуванню виконавських умінь і навичок, підкреслювалося домінуюче значення власне виконавської культури. А питанню розвитку педагогічної майстерності, тобто безпосередній роботі, спрямованій на оволодіння психолого-педагогічною технікою, сукупністю умінь та навичок, спрямованих на забезпечення ефективності навчально-виховного процесу, приділялося недостатньо уваги. Разом з тим слід зазначити, що жоден видатний музикант-педагог не обходився у своїй педагогічній діяльності виключно ілюструванням, навіть якщо робив це досконало. Своє виконання найвидатніші майстри музично-педагогічної справи обов'язково доповнювали словом, жестом, мімікою, власним показом, що робило навчально-виховний вплив значно ефективнішим.

Взагалі, специфіка навчання у музичних класах, робота над музичним твором вимагає від педагога неабияких знань, умінь та навичок у галузі емоційного мовлення, пластики та міміки, адже робота ця не зводиться до формального опанування технічних труднощів, а являє собою емоційно напружену роботу над художнім образом, яка починається з моменту першого знайомства з твором і триває весь час до його фінального виконання перед аудиторією. Вирішення завдань, що стоять перед музикантом-педагогом, вимагають від нього здатності раціонально доводити вірність свого розуміння музичного твору, доцільність запропонованої інтерпретації, уміння переконувати словом, жестом, мімікою та іншими проявами власної інтерпретації.

Ідею актуалізації розвитку професійно значущих здібностей, умінь, особливостей музично-педагогічного мислення, психотехніки, мовлення, невербальної поведінки, артистизму особистості саме у студентські роки активно розробляють українські науковці під керівництвом І. Зязюна. Так, дослідник наголошує, що не слід чекати закінчення вузу, а саме у студентські роки необхідно набувати професіоналізму, підкреслює необхідність щоденної наполегливої праці над розвитком здібностей та особистісних

якостей до музично-виконавської та музично-педагогічної діяльності, формуванням професійної позиції, виховуванням уміння спілкуватися з людьми тощо. [3] Слід зазначити, що уміння та навички, які складають педагогічну техніку, не засвоюються разом з базовими знаннями, під час оволодіння інструментарієм, або опанування методики навчання, вони потребують окремої, спеціальним чином організованої роботи студента: «чималу роль відіграє розвиток критичного мислення, здатність до продукування власної думки, сприяння формуванню самостійного бачення музичних творів», що актуалізує вимогу до студента «бути ознайомленим з усіма новаціями, що стосуються сфери музичного мистецтва: постановками провідних театрів світу, новаторськими інтерпретаціями опер, балетів та інших музично-сценічних жанрів, що сприяє розширенню кругозору студентів і формуванню навичок аналізу музично-культурного простору сьогодення» [14, С. 60].

Відсутність у процесі музично-професійної підготовки студентів мистецьких ЗВО роботи, що спрямована на безпосередній розвиток педагогічної майстерності, призводить до того, що перехід від виконавської діяльності до діяльності педагогічної є для молодого спеціаліста достатньо складним процесом, в якому йому, зазвичай, доводиться спиратися лише на власну інтуїцію. Одним із шляхів подолання окресленої проблеми є реалізація міждисциплінарного підходу, залучення до системи професійної підготовки музикантів методик та технологій підготовки фахівців інших мистецьких галузей, зокрема театральної. Саме формування акторської майстерності, педагогічного артистизму, як особливої якості, дозволяє виводити процес спілкування на рівень художньої комунікації. До речі, ідея акторського начала в музично-педагогічній діяльності також знайшла своє відображення у працях І. Зязюна, зокрема, у кількох його розвідках, присвячених розвитку артистичних здібностей у музично-педагогічній практиці (серед яких робота «Основи педагогічної майстерності», в якій йдеться про акторські здібності як передумову успішного формування педагогічної техніки).

Висновки. Отже, у процесі навчання музичному мистецтву, як і в будь-якій іншій людській діяльності, можна виділити дві складові – це раціональна та образно-емоційна сторона процесу. Вивчаючи діяльність музиканта-педагога, неважко помітити, що в його роботі домінує остання. Робота музиканта-педагога відрізняється особливою емоційною напруженістю, адже робота над музичним твором вимагає від нього значної активізації образно-емоційної сфери.

Розглядаючи діяльність виконавця та музиканта-педагога, дуже складно та недоцільно виділяти будь-який елемент професійної майстерності

як найважливіший, адже лише в комплексі, доповнюючи один одного (володіння інструментарієм, обізнаність в галузі методик навчання, володіння педагогічною технікою, складовою якої є педагогічний артистизм), вони утворюють ідеальну модель педагогічних знань, умінь, навичок, яка здатна забезпечити успішність навчально-виховного процесу в галузі музичного мистецтва.

Разом з тим, самостійне набуття професійно значущих якостей в ході практичної діяльності часто набуває хаотичного характеру та не завжди є достатньо результативним через неможливість об'єктивного оцінення та коригування особистістю власної поведінки та діяльності. Виявлений факт обґрунтовує необхідність впровадження відповідної методики розвитку педагогічної майстерності та педагогічного артистизму саме під час навчання майбутнього фахівця-музиканта у ЗВО, що забезпечить реалізацію випереджувального принципу навчання.

Література:

1. Крисоватий А. (2015) Основні парадигми освіти та їх сутнісна характеристика. *Психологія і суспільство*. № 1, 114–121.
2. Остапенко, Л. В., & Нарожна, Н. І. (2023). Педагогічна діяльність і педагогічна творчість. *Імідж сучасного педагога*, (4(211), 133–140. [https://doi.org/10.33272/2522-9729-2023-4\(211\)-133-140](https://doi.org/10.33272/2522-9729-2023-4(211)-133-140)
3. Зязюн, І. А. (2001). Педагогічний професіоналізм у контексті професійної свідомості. *Педагог професійної школи: Зб. наук. пр.*–К.: Науковий світ, 8–17.
4. Падалка Г. М. (2008) Педагогіка мистецтва: теорія і методика викладання мистецьких дисциплін. Київ: Освіта України, 274 с.
5. Lebid, Y., Sinelnikova, V., Pistunova, T., Tormakhova, V., Popova, A., & Sinenko, O. (2021). Organization of qualitative education of music students in the conditions of distance education. *Postmodern Openings*, 12(3Sup1), 76–93. <https://doi.org/10.18662/po/12.3sup1/352>
6. Кречко, Н. М. (2021). Інформаційно-комунікаційні дистанційні технології в музичній освітній практиці. *Вісник КНУКіМ. Серія «Мистецтвознавство»*, (45), 100–106. <https://doi.org/10.31866/2410-1176.45.2021.247374>
7. Отич О. М. (2014) Основи педагогічної майстерності викладача професійної школи : підручник. Кіровоград : Імекс-ЛТД, 208 с.
8. Білик Н. І. (2021) Розвиток педагогічного акмепрофесіогенезу в умовах формальної і неформальної освіти. Науково-методичний підхід до вдосконалення педагогічної майстерності педагогічних працівників у системі підвищення кваліфікації : електрон. навч.-метод. посіб. / [упоряд.: І. О. Калініченко, Н. І. Білик]. Полтава : ПОІППО, 64–70. URL: http://poippo.pl.ua/images/FILES/pidrozdily/kafedra_pedmaisternosti/biblioteka/modul-2021.pdf
9. Sinelnikova, V., Ivchenko, T., Pistunova, T., Regesha, N., & Skazhenyk, M. (2022). Enhancing the performance of andragogic education. *Journal of Curriculum and Teaching*, 11(1), 245–254. <https://doi.org/10.5430/jct.v11n1p245>
10. Broiako, N.; Oliinyk, O.; Skomorovska, I.; Dorofieieva, V., Pistunova, T., Koehn, N. (2021) Training as a means of successful Professionalization of applicants for higher Education in quarantine. *Laplace em Revista (International)*, vol.7, n. Extra B, May - Aug. 2021, 503–510. https://www.researchgate.net/publication/352358830_Training_as_a_means_of_successful_professionalization_of_applicants_for_higher_education_in_quarantine

11. Сідлецька Т. І. (2012) Музична освіта в Україні: стан, проблеми, перспективи. Актуальні проблеми історії, теорії та практики художньої культури : зб. наук. праць. Київ: Міленіум, Вип. XXIX. С. 462–467.
12. Лобода О.Є. (2022) Спецкурс з розвитку інтелектуально-творчих здібностей майбутніх педагогів-музикантів. *Наукові записки. Серія: Педагогічні науки*. Випуск 200, 197–202. DOI: 10.36550/2415-7988-2022-1-200-197-202
13. Черкасов В. Ф. (2014) Теорія і методика музичної освіти: підручник. Кіровоград. держ. пед. ун-т ім. Володимира Винниченка. Кіровоград: РВВ КДПУ ім. В. Винниченка, 527 с.
14. Остапенко Л. В., Нарожна Н. І., Сінельнікова В. В. (2020) Ways of renewal and modernization of art education in Ukraine. *Імідж сучасного педагога* : електрон. наук. фах журн. № 3 (192). С. 60–64. DOI: [https://doi.org/10.33272/2522-9729-2020-3\(192\)-60-64](https://doi.org/10.33272/2522-9729-2020-3(192)-60-64)
15. Остапенко, Л., Войченко, О., & Шпортько, О. (2018). Актуальні проблеми музично-естетичної освіти та виховання на початку ХХІ століття. *Молодий вчений*, 1 (53), 153-157. вилучено із <https://molodyivchenyi.ua/index.php/journal/article/view/5261>

References:

1. Krysovatyi A. (2015) Osnovni paradyhmy osvity ta yikh sutnisna kharakterystyka. [The main paradigms of education and their essential characteristics] *Psykhologhiia i suspilstvo*. № 1, 114–121. [in Ukrainian]
2. Ostapenko, L. V., & Narozhna, N. I. (2023). Pedahohichna diialnist i pedahohichna tvorchist. [Pedagogical activity and pedagogical creativity] *Imidzh suchasnoho pedahoha*, (4(211), 133–140. [https://doi.org/10.33272/2522-9729-2023-4\(211\)-133-140](https://doi.org/10.33272/2522-9729-2023-4(211)-133-140) [in Ukrainian]
3. Ziazun, I. A. (2001). Pedahohichniy profesionalizm u konteksti profesiinoi svidomosti. [Pedagogical professionalism in the context of professional consciousness] *Pedahoh profesiinoi shkoly*: Zb. nauk. pr.–K.: Naukovyi svit, 8–17. [in Ukrainian]
4. Padalka H. M. (2008) Pedahohika mystetstva: teoriia i metodyka vykladannia mystetskykh dystsyplin. [Art pedagogy: theory and methods of teaching art disciplines] Kyiv: Osvita Ukrainy, 274 s. [in Ukrainian]
5. Lebid, Y., Sinelnikova, V., Pistunova, T., Tormakhova, V., Popova, A., & Sinenko, O. (2021). Organization of qualitative education of music students in the conditions of distance education. *Postmodern Openings*, 12(3Sup1), 76–93. <https://doi.org/10.18662/po/12.3sup1/352> [in English]
6. Krechko, N. M. (2021). Informatsiino-komunikatsiini dystantsiini tekhnolohii v muzychnii osvitiinyi praktytsi. [Information and communication distance technologies in musical educational practice] *Visnyk KNUKiM. Seriia «Mystetstvoznavstvo»*, (45), 100–106. <https://doi.org/10.31866/2410-1176.45.2021.247374> [in Ukrainian]
7. Otych O. M. (2014) Osnovy pedahohichnoi maisternosti vykladacha profesiinoi shkoly : pidruchnyk. [Basics of pedagogical skill of a professional school teacher]. Kirovohrad : Imeks-LTD, 208 s. [in Ukrainian]
8. Bilyk N. I. (2021) Rozvytok pedahohichnoho akmeprofesiohenezu v umovakh formalnoi i neformalnoi osvity. [The development of pedagogical acmeprofessionogenesis in the conditions of formal and informal education] *Naukovo-metodychnyi pidkhid do vdoshkonalennia pedahohichnoi maisternosti pedahohichnykh pratsivnykiv u systemi pidvyshchennia kvalifikatsii*: elektron. navch.-metod. posib. / [uporiad.: I. O. Kalinichenko, N. I. Bilyk]. Poltava : POIPPO, 64–70. URL: http://poippo.pl.ua/images/FILES/pidrozdyly/kafedra_pedmaisternosti/biblioteka/modul-2021.pdf [in Ukrainian]

9. Sinelnikova, V., Ivchenko, T., Pistunova, T., Regesha, N., & Skazhenyk, M. (2022). Enhancing the performance of andragogic education. *Journal of Curriculum and Teaching*, 11(1), 245–254. <https://doi.org/10.5430/jct.v11n1p245> [in English]
10. Broiako, N.; Oliinyk, O.; Skomorovska, I.; Dorofieieva, V., Pistunova, T., Koehn, N. (2021) Training as a means of successful Professionalization of applicants for higher Education in quarantine. *Laplage em Revista (International)*, vol.7, n. Extra B, May - Aug. 2021, 503–510. https://www.researchgate.net/publication/352358830_Training_as_a_means_of_successful_professionalization_of_applicants_for_higher_education_in_quarantine [in English]
11. Sidletska T. I. (2012) Muzychna osvita v Ukraini: stan, problemy, perspektyvy. Aktualni problemy istorii, teorii ta praktyky khudozhnoi kultury : zb. nauk. prats. [Music education in Ukraine: state, problems, prospects. Actual problems of the history, theory and practice of artistic culture]. Kyiv : Milenium, Vyp. XXIX. S. 462–467. [in Ukrainian]
12. Loboda O.Ie. (2022) Spetskurs z rozvytku intelektualno-tvorchykh zdibnostei maibutnikh pedahohiv-muzykantiv. [Special course on the development of intellectual and creative abilities of future teachers-musicians] *Naukovi zapysky. Serii: Pedahohichni nauky*. Vypusk 200, 197–202. DOI: 10.36550/2415-7988-2022-1-200-197-202 [in Ukrainian]
13. Cherkasov V. F. (2014) Teoriia i metodyka muzychnoi osvity: pidruchnyk. [Theory and methodology of music education]. Kirovohr. derzh. ped. un-t im. Volodymyra Vynnychenka. Kirovohrad: RVV KDPU im. V. Vynnychenka, 527 s. [in Ukrainian]
14. Ostapenko L. V., Narozhna N. I., Sinelnikova V. V. (2020) Ways of renewal and modernization of art education in Ukraine. *Imidzh suchasnoho pedahoha : elektron. nauk. fakh zhurn.* № 3 (192). S. 60–64. DOI: [https://doi.org/10.33272/2522-9729-2020-3\(192\)-60-64](https://doi.org/10.33272/2522-9729-2020-3(192)-60-64) [in English]
15. Ostapenko, L., Voichenko, O., & Shportko, O. (2018). Aktualni problemy muzychno-estetychnoi osvity ta vykhovannia na pochatku XXI stolittia. [Actual problems of musical and aesthetic education and upbringing at the beginning of the XXI century]. *Molodyi vchenyi*, 1 (53), 153-157. <https://molodyivchenyi.ua/index.php/journal/article/view/5261> [in Ukrainian]

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 80

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-593-600](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-593-600)

Островська Маріанна Ярославівна доктор педагогічних наук, доцент кафедри педагогіки, психології, початкової, дошкільної освіти та управління закладами освіти Закарпатського угорського інституту ім. Ф. Ракоці II, площа Кошута, 6, м. Берегово, 90202, тел.: (066) 440-19-78, <https://orcid.org/0000-0001-8810-3810>

ВИКОРИСТАННЯ КОМП'ЮТЕРНОЇ ТЕХНІКИ В МОВЛЕННЄВОМУ РОЗВИТКУ СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ

Анотація. У сучасному світі, інформаційний вплив на людину є настільки великим, що дедалі частіше нам доводиться звертатися по допомогу до різноманітної техніки. Зараз важко уявити собі людину, яка не користується телебаченням і радіо, комп'ютером, електричним чайником і холодильником, і цей список можна продовжувати нескінченно. Все наше життя стало настільки залежним від створених нами речей, що якби людина раптом втратила їх, то довго проіснувати в цьому світі вона б не змогла. У час електроніки і інформатики необхідно крокувати в ногу з технічним прогресом. Ми живемо в століття інформації, в часи, коли відбувається комп'ютерна революція і є свідками того, що комп'ютери вже зайняли міцні позиції в багатьох галузях сучасного життя, швидко проникають у школи і сім'ї. В сучасних умовах України комп'ютер є своєрідним "інтелектуальним знаряддям" і дозволяє людині вийти на новий інформаційний рівень. Комп'ютер, як інструмент для обробки інформації, може служити і потужним технічним засобом навчання і відігравати роль незамінного помічника у вихованні дошкільників. Психологи відзначають: чим раніше дитина познайомиться з комп'ютером, тим меншим буде психологічний бар'єр між нею і машиною, тому що в дитини практично немає страху перед технікою. Чому? Тому що комп'ютер приваблює дітей, як будь-яка нова іграшка, і саме так у більшості випадків вони на нього дивляться. Спілкування дітей дошкільного віку з комп'ютером починається з комп'ютерних ігор, ретельно підібраних з урахуванням віку й навчальної спрямованості. Однією з найважливіших функцій комп'ютерних ігор є навчальна. Комп'ютерні ігри створені так, що дитина може собі уявити окреме поняття або конкретну ситуацію, а одержати узагальнене поняття про всі схожі предмети або ситуації. У такий спосіб у дитини розвиваються такі важливі операції мислення як узагальнення і класифікація. Під час гри на комп'ютері, дитина

рано починає розуміти, що предмети на екрані – це не реальні речі, а тільки знаки цих реальних речей. Таким чином, у дітей починає розвиватися так звана знакова функція свідомості, тобто розуміння того, що є кілька рівнів навколишнього середовища – це й реальні речі, і картинки, схеми, слова або числа тощо.

Ключові слова: комп'ютерні технології, старші дошкільнята, мовленнєвий розвиток, формування навичок спілкування.

Ostrovskia Marianna Yaroslavivna Doctor of Pedagogical Sciences, Associate Professor of the Department of Pedagogy, Psychology, Primary and Preschool Education and Management of Educational Institutions of the Ferenc Rakoczi II Transcarpathian Hungarian College of Higher Education Ukraine, Sq. Koshuta, 6, Beregovo, 90202, tel.: (066) 440-19-78, <https://orcid.org/0000-0001-8810-3810>

THE USE OF COMPUTER TECHNOLOGY IN THE SPEECH DEVELOPMENT OF SENIOR PRESCHOOLERS

Abstract. In today's world, the information impact on people is so great that we increasingly have to turn to various technologies for help. Nowadays, it is difficult to imagine a person who does not use television and radio, a computer, an electric kettle and a refrigerator, and the list goes on and on. Our entire life has become so dependent on the things we have created that if a person suddenly lost them, he or she would not be able to survive in this world for long. In the age of electronics and computer science, it is necessary to keep up with technological progress. We live in the age of information, in a time when the computer revolution is taking place and we are witnessing that computers have already taken a strong position in many areas of modern life, quickly penetrating schools and families. In the current conditions of Ukraine, a computer is a kind of 'intellectual tool' that allows a person to reach a new information level. A computer, as a tool for processing information, can also serve as a powerful learning tool and play the role of an indispensable assistant in the education of preschoolers. Psychologists note that the earlier a child gets acquainted with a computer, the lower the psychological barrier between him or her and the machine will be, because the child has virtually no fear of technology. Why? Because a computer attracts children like any new toy, and that's how they look at it in most cases. Preschool children's communication with computers begins with computer games that are carefully selected for their age and educational focus. One of the most important functions of computer games is educational. Computer games are designed in such a way that a child can imagine a particular concept or a specific situation and get a

generalised concept of all similar objects or situations. In this way, the child develops such important thinking operations as generalisation and classification. When playing on the computer, a child begins to understand early on that the objects on the screen are not real things, but only signs of these real things. Thus, children begin to develop the so-called sign function of consciousness, i.e. the understanding that there are several levels of the environment - real things, pictures, diagrams, words or numbers, etc.

Keywords: computer technologies, senior preschoolers, speech development, formation of communication skills.

Постановка проблеми. Під час комп'ютерних занять у дітей поліпшуються пам'ять і увага. Діти в ранньому віці мають мимовільну увагу, тобто вони не можуть усвідомлено намагатися запам'ятати той або інший матеріал. Дитина мимоволі звертає увагу на навчальний матеріал якщо він є яскравим й цікавим. [1, с. 39]. І тут комп'ютер просто незамінний, тому що передає інформацію у привабливій для дитини формі, а це не тільки прискорює запам'ятовування матеріалу, але й робить його осмисленим і довгостроковим. Заняття дітей на комп'ютері мають велике значення не тільки для розвитку інтелекту, але й для розвитку їхньої моторики. У будь-яких іграх, від найпростіших до складних, дітям необхідно вчитися натискати пальцями на певні клавіші, що розвиває дрібну моторику. Учені зазначають, що чим більше ми робимо дрібних і складних рухів пальцями, тим більше ділянок мозку включається в роботу. Як і руки, очі також широко представлені в корі головного мозку. Чим уважніше ми вдивляємося в те, над чим працюємо, тим ефективнішим буде процес запам'ятовування. Ось чому так важливо формувати моторну координацію і координацію спільної діяльності зорового й моторного аналізаторів, що з успіхом досягається на заняттях, де діти працюють з комп'ютером. Спілкування з комп'ютером викликає в дітей жвавий інтерес, спочатку як ігрова діяльність, а потім і як навчальна. Цей інтерес лежить в основі формування таких важливих структур, як пізнавальна мотивація, довільні пам'ять й увага, адже саме ці якості забезпечують психологічну готовність дитини до навчання в школі. Комп'ютерні ігри вчать дітей переборювати труднощі, контролювати виконання дій, оцінювати результати. Завдяки комп'ютеру стає ефективним навчання цілеспрямованості, плануванню, контролю і оцінки результатів самостійної діяльності дитини, через сполучення ігрових і не ігрових моментів. Дитина входить у сюжет ігор, засвоює правила, відповідно діє і прагне досягнення результатів. Крім того, практично у всіх іграх є свої герої, яким потрібно допомогти виконати завдання. Таким чином, комп'ютер допомагає розвинути не тільки інтелектуальні здібності дитини, але й виховати

вольові якості, такі як самостійність, зібраність, зосередженість, посидючість, спонукає дитину до співпереживання, допомоги героям ігор тощо, збагачуючи тим самим його ставлення до навколишнього світу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Через призму поглядів вчених (С. Дяченко, Н. Хміль, О. Гавриленко) інформаційними технологіями (ІТ) називають сучасні види інформаційного обслуговування різних сфер людської діяльності, що організовані на базі комп'ютерної техніки і засобів зв'язку [1, с. 39; 3, с.14].

На думку дослідників надзвичайно важливим є використання ресурсів мережі Інтернет у науковій, науково-дослідній роботі фахівців в галузі дошкільної освіти. Сучасний фахівець має володіти навичками пошуку та роботи з ресурсами електронних бібліотек, наукових закладів та установ, ресурсних, навчальних центрів, музеїв тощо; використовувати бази даних спеціалізованих сайтів і порталів; уміти користуватися можливостями Інтернет-магазинів для придбання необхідного програмного забезпечення чи наукової та методичної літератури [1; 2].

Мета статті – є формування базису знань для ефективного застосування комп'ютерних технологій навчання в майбутній професійній діяльності; відповідних медико-біологічних і психолого-педагогічних основ використання КТ у дошкільному закладі, основних можливостей персонального комп'ютера як засобу розвитку інтелектуальних здібностей старших дошкільників, специфіки організації та проведення занять з використанням засобів комп'ютерних технологій.

Виклад основного матеріалу. Сучасний період розвитку суспільства характеризується відчутним впливом комп'ютерних технологій, які проникають в усі сфери людської діяльності, забезпечують поширення інформаційних потоків у суспільстві, утворюючи глобальний інформаційний простір. Людині, яка вміло й ефективно володіє технологіями та інформацією, притаманний новий стиль мислення, вона принципово інакше оцінює проблеми, що виникають, організовує свою діяльність [4, с. 5].

Останнім часом поняття "*комп'ютерні технології*" дедалі більше поширюється в науці й освіті. Його варіанти "*сучасні інформаційні технології*", "*інформаційно-комунікаційні технології*", "*інноваційні технології в освіті*" – широко використовуються в психолого-педагогічній палітрі з варіативними формулюваннями, залежно від того, як автори уявляють структуру і компоненти освітнього процесу.

За даними ЮНЕСКО, коли людина слухає, вона запам'ятовує 15% мовної інформації, коли дивиться – 25% видимої інформації, коли бачить і слухає – 65% усієї інформації [5]. Отже, необхідність застосування в освітньому процесі дітей дошкільного віку мультимедійних ІКТ, які як

аудіовізуальні засоби можуть впливати на різні органи чуття, – беззаперечно.

Необхідність застосування КТ в дошкільній освіті, насамперед для формування природознавчої компетентності дошкільників, також зумовлена складністю об'єктів вивчення (скажімо, певних явищ довкілля), які неможливо продемонструвати лише вербальними засобами і за допомогою одиничного зображення. КТ дають змогу "вийти" за межі навчального середовища на занятті; зробити видимим те, що неможливо побачити неозброєним оком, імітувати будь-які ситуації і процеси в довкіллі.

Спілкування дітей дошкільного віку з комп'ютером здебільшого розпочинається з комп'ютерних ігор. Вихователі ретельно добирають ігри навчальної спрямованості для роботи з дітьми з огляду на вікові особливості дошкільників. І тому використання комп'ютерних ігор у освітній діяльності дітей дошкільного віку є природним для дитини і слугує ефективним способом підвищення мотивації і забезпечення індивідуалізації навчання та розвитку особистісних здібностей. А ще – створює позитивний емоційний фон. Гра є однією з форм практичного мислення. У грі дитина оперує своїми знаннями, досвідом, враженнями, що відображаються у формі ігрових способів дії, ігрових знаків, які набувають значення в смисловому полі гри. Дослідження свідчать, що дитина виявляє здатність наділяти нейтральний до певного часу об'єкт ігровим значенням у смисловому полі гри. Саме ця здатність є психологічною базою для введення в гру дошкільника комп'ютера як ігрового розвивального засобу. Зображення, що виникає на моніторі, дитина може наділяти ігровим значенням, коли вона сама буде сюжет гри, оперуючи образними і функціональними можливостями комп'ютерної програми. У процесі ігрової діяльності з використанням комп'ютерних засобів у дошкільника розвиваються:

- теоретичне мислення;
- уява;
- здатність до прогнозування результату своїх дій;
- проектні якості мислення, які є основою формування креативних здібностей дитини [6, с.42].

Педіатри США дійшли висновку, що дошкільники, які користуються комп'ютером, краще підготовлені до одержання середньої освіти. Як з'ясувалося, діти, які рано оволоділи комп'ютером, набагато успішніше проходять тести на підготовку до школи в порівнянні з їхніми однолітками. У той же час, відеоігри не справляють подібного позитивного впливу на розвиток пізнавальних здібностей дітей, такий як робота з персональним комп'ютером. Однак, крім ігор, дошкільники, наслідуючи батьків, намагаються на комп'ютері ще й працювати: вони друкують, малюють,

пробують користуватися різними пристроями та програмами. Використання комп'ютера поліпшує дитячі моторні навички й здібності щодо мов, допомагає розпізнавати цифри та літери. Водночас існують альтернативні думки щодо використання комп'ютера в дошкільному віці. Учені спираються на твердження про шкоду, якої завдає комп'ютер інтелекту дитини, оскільки в основі комп'ютерних ігор – моторні реакції, а не свідомо психічна діяльність. У маленьких комп'ютерних гравців, на відміну від тих, хто малює, ліпить, моделює з натуральних предметів та ін., значно гірше розвиваються лобові частини мозку, які регулюють самоконтроль, удосконалюють пам'ять, сприяють накопиченню знань, тобто відповідають за інтелектуальний розвиток.

Переваги застосування КТ в освіті дошкільників. Наукові дослідження щодо застосування КТ в освіті дітей дошкільного віку, які проводила у Франції протягом декількох років *Асоціація педагогічних фахівців "Комп'ютер і дитинство"* у співдружності з ученими багатьох науково-дослідних інститутів Франції, показали, що мультимедійний спосіб подання інформації сприяє:

- легшому і глибшому осягненню та засвоєнню дітьми понять;
- швидшому формуванню вмінь орієнтуватися на площині і у просторі;
- підвищенню ефективності уваги і поліпшенню пам'яті;
- оволодінню навичками читання;
- активному поповненню словарного запасу;
- розвитку дрібної моторики;
- формуванню чіткої координації рухів очей;
- зменшенню часу як на просту реакцію, так і на реакцію вибору [6, с. 103].

Таким чином, вихователь, який працює з дошкільнятами має широкі можливості для використання КТ у роботі з дітьми. Однак для їх ефективної реалізації важливо знати і враховувати переваги застосування. Попри все, слід враховувати, що комп'ютер шкодить фізичному розвитку дитини, оскільки є джерелом електромагнітних коливань. Використання комп'ютерів для занять з дітьми в дошкільних навчальних закладах ще не стало масовим, а тільки починається. Ідея виховання нового покоління підготовленого до роботи з комп'ютером – важлива і перспективна як для розвитку суспільства в цілому, так і для самого покоління. Адже комп'ютер міцно вкорінився в науку, промисловість, культуру нашого суспільства. А для майбутнього покоління він стане часткою їхнього життя. Комп'ютер грає велику роль в нашому житті. До появи в сім'ї дитини дорослі не замислюються над тим, який вплив має це чудо техніки на їх здоров'я. Але коли народжується і виростає маля мама і тато намагаються обмежити доступ дитини до

комп'ютера. Про те, що забавна іграшка має в основному негативний вплив на ще не сформовану особистість, чули багато хто, але як це в майбутньому може відобразитися на дитині, знають одиниці. Неправильне використання комп'ютера має негативний вплив на фізичний, моральний, психічний, соціальний розвиток малюка.

Висновки. Таким чином, повноцінне здійснення педагогом, вихователем професійної діяльності неможливе без використання інформаційних технологій. Повністю уникнути медіасередовища сьогодні також неможливо. Тож важливо виховувати у дітей культуру користування інформацією. Питання сучасного комп'ютерного середовища можна розглядати й у контексті його взаємозв'язку з художнім словом. Тож у освітньому процесі дошкільного навчального закладу доцільною є інтеграція медіатекстів, зокрема мультфільмів, як засобу впливу на формування світоглядних уявлень дитини для покращення мовлення дошкільника, але за умови ретельного їх відбору вдумливим педагогом. Слід зауважити, що навчання роботі на комп'ютері передбачає також знання старшими дошкільниками алфавіту, їх вміння читати. Навчити взаємодії з комп'ютером дитину, яка не вміє читати, дуже важко та й доцільність такого намагання сумнівна. В ході спілкування з комп'ютером потрібно виховувати інтелектуальні, волевові та емоційні якості особистості, культивувати звичку до свідомої та сумлінної праці, уміння долати труднощі, переживати радість пізнання та досягнення успіху. Мобільність, швидкість, своєчасність роботи фахівців дошкільної освіти в моделі взаємодії всіх суб'єктів освітнього простору здійснюється за допомогою комп'ютеризації.

Література:

1. Гавриленко, О. В. Навчання дітей дошкільного віку основ комп'ютерної грамотності / Олена Гавриленко // Вихователь-методист дошкільного закладу. – 2010. – № 1. – С. 37-46.
2. Дяченко С.В. Методика використання персонального комп'ютера в дошкільних закладах: Методичні рекомендації до лабораторного практикуму з дисципліни "Методика застосування комп'ютерної техніки в допоміжних закладах" для студентів вищих навчальних закладів спеціальності "Дошкільне виховання" / С.В. Дяченко, Державний заклад "Луганський національний університет імені Тараса Шевченка". – Луганськ: Вид-во ДЗ "ЛНУ імені Тараса Шевченка", 2008. – 68с.
3. Дяченко С.В., Хміль Н.А. Нові інформаційні технології: Методичні рекомендації до лабораторних робіт студентів гуманітарних факультетів вищих навчальних закладів / С.В. Дяченко, Н.А. Хміль, – Луганськ: Альма-матер, 2005. – 58с.
4. Єресько О. В. Освіта в Україні: курс – на ефективне використання інформаційно-комунікаційних технологій / Олег Єресько // Вихователь-методист дошкільного закладу. – 2012. – № 1. – С. 4-6.

5. Іванова О. В. Підвищення інформаційно-комп'ютерної компетентності педагогів/ Олена Іванова // Вихователь-методист дошкільного закладу. – 2010. – № 2. – С. 22 – 30.

6. Лісовець О.В., Сватенков О.В. Сучасні інформаційні технології у професійній діяльності соціального педагога та практичного психолога [Навчальний посібник] / О.В.Лісовець, О.В.Сватенков. – Ніжин: Видавництво НДУ ім. М.Гоголя, 2011. – 104с.

7. Мотурнак Є. В. Упровадження інформаційно-комунікаційних технологій у дошкільному навчальному закладі / Євген Мотурнак // Практика управління дошкільним закладом. – 2012. – № 5. – С. 23 – 29.

References:

1. Havrylenko O. (2010). Navchannia ditei doshkilnoho viku osnov kompiuternoi hramotnosti [Teaching preschool children the basics of computer literacy]. *Vykhovatel-metodyst doshkilnoho zakladu. – Educator-methodologist of preschool institution.* 1, 37-46. [in Ukrainian].

2. Dyachenko S. (2008). Metodyka vykorystannia personalnoho kompiutera v doshkilnykh zakladakh: Metodychni rekomendatsii do laboratornoho praktykumu z dystsypliny "Metodyka zastosuvannia kompiuternoi tekhniky v dopomizhnykh zakladakh" dlia studentiv vyshchykh navchalnykh zakladiv spetsialnosti "Doshkilne vykhovannia" [Methods of using a personal computer in preschool institutions: Methodical recommendations for the laboratory workshop on the discipline 'Methods of using computer technology in auxiliary institutions' for students of higher educational institutions majoring in 'Preschool education.']. *Luhansk: Vyd-vo DZ "LNU imeni Tarasa Shevchenka"- Luhansk: State Institution 'Luhansk Taras Shevchenko National University'*, 68 [in Ukrainian].

3. Dyachenko S., Khmil N. (2005). Novi informatsiini tekhnolohii: Metodychni rekomendatsii do laboratornykh robot studentiv humanitarnykh fakultetiv vyshchykh navchalnykh zakladiv [New information technologies: Methodical recommendations for laboratory work of students of humanitarian faculties of higher educational institutions] *Luhansk: Alma-mater - Luhansk: Alma Mater*, 58 [in Ukrainian].

4. Yeresko O. (2012). Osvita v Ukraini: kurs – na efektyvne vykorystannia informatsiino-komunikatsiinykh tekhnolohii [Education in Ukraine: a course for the effective use of information and communication technologies]. *Vykhovatel-metodyst doshkilnoho zakladu - Educator-methodologist of preschool institution.* 1, 4-6 [in Ukrainian].

5. Ivanova O. (2010). Pidvyshchennia informatsiino-kompiuternoi kompetentnosti pedahohiv [Increasing the information and computer competence of teachers]. *Vykhovatel-metodyst doshkilnoho zakladu - Educator-methodologist of preschool institution.* 2, 22 – 30 [in Ukrainian].

6. Lisovets O., Svatentkov O. (2011). Suchasni informatsiini tekhnolohii u profesiinii diialnosti sotsialnoho pedahoha ta praktychnoho psykholoha. [Modern information technologies in the professional activity of a social pedagogue and practical psychologist] *Nizhyn: Vydavnytstvo NDU im. M.Hoholi - Publishing House of the Nizhyn Gogol State University*, 104 [in Ukrainian].

7. Moturnak E. (2012). Uprovadzhennia informatsiino-komunikatsiinykh tekhnolohii u doshkilnomu navchalnomu zakladi. [Introduction of information and communication technologies in preschool educational institution]. *Praktyka upravlinnia doshkilnym zakladom. – Practice of managing preschool institution.* 5, 23 – 29 [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 614.2:378

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-601-609](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-601-609)

Поліщук Наталія Миколаївна доктор філософії старший викладач кафедри медико-біологічних основ фізичної культури, Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини, м. Умань, <https://orcid.org/0000-0003-3677-1248>

Крикунова Олена В'ячеславівна викладач, Комунальний заклад "Уманський гуманітарно-педагогічний фаховий коледж ім. Т.Г. Шевченка Черкаської обласної ради" циклова комісія спеціальної педагогіки і психології та соціальної роботи, м. Умань, <https://orcid.org/0000-0003-3478-7097>

МЕТОДИ ФІЗКУЛЬТУРНО-СПОРТИВНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ ДЛЯ ВІДНОВЛЕННЯ ЗДОРОВ'Я ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ З АУТИЗМОМ

Анотація. Фізична реабілітація дітей з аутизмом є критично важливою для їхнього загального здоров'я, когнітивного розвитку та соціальної інтеграції. Аутизм, як неврологічний розлад, вимагає спеціалізованих підходів у фізичній реабілітації для покращення фізичних, моторних і соціальних функцій дітей. Це дослідження спрямоване на виявлення ефективних методів фізкультурно-спортивної реабілітації для дітей молодшого шкільного віку з аутизмом, які можуть бути адаптовані до індивідуальних потреб цих дітей.

Методологія дослідження включала аналіз наукових публікацій, присвячених фізичній реабілітації дітей з аутизмом, а також проведення експериментальних досліджень з метою оцінки ефективності різних фізкультурно-спортивних програм. Виявлено, що адаптовані фізичні вправи, які враховують особливості моторного розвитку та психоемоційного стану дітей з аутизмом, є важливими для покращення їхнього фізичного здоров'я та когнітивних функцій.

Основні методи, що продемонстрували високу ефективність, включають ігрові форми фізичних вправ, які забезпечують інтерактивний і мотиваційний підходи, заняття плаванням, що сприяє розвитку координації та зменшенню тривожності, а також індивідуалізовану фізичну активність, яка адаптована до специфічних потреб кожної дитини. Ці методи позитивно впливають на покращення моторних навичок, зменшення проявів аутистичних симптомів, розвиток соціальних навичок та підвищення загального психоемоційного комфорту.

Подальші дослідження повинні зосередитися на оптимізації існуючих методик, розробці нових реабілітаційних програм та вивченні їхнього впливу на довгостроковий розвиток дітей з аутизмом. Важливо також враховувати індивідуальні особливості кожної дитини та розробляти персоналізовані підходи для максимізації результатів реабілітації.

Ключові слова: аутизм, фізична реабілітація, моторні навички, соціальна інтеграція, фізкультурно-спортивні методи, когнітивний розвиток, психоемоційний комфорт, індивідуалізовані програми.

Polishchuk Nataliya Mykolaivna Doctor of Philosophy, Senior Lecturer of the Department of Medical and Biological Foundations of Physical Culture, Uman State Pedagogical University named after Pavel Tychyna, Uman, <https://orcid.org/0000-0003-3677-1248>

Krykunova Olena Vyacheslavivna teacher, Communal Institution "T.G. Shevchenko Uman Humanitarian and Pedagogical Vocational College of the Cherkasy Regional Council" cycle commission of special pedagogy and psychology and social work, Uman, <https://orcid.org/0000-0003-3478-7097>

METHODS OF PHYSICAL AND SPORTS REHABILITATION FOR RECOVERING THE HEALTH OF YOUNGER SCHOOL-AGE CHILDREN WITH AUTISM

Abstract. Physical rehabilitation for children with autism is crucial for their overall health, cognitive development, and social integration. Autism, as a neurological disorder, requires specialized approaches in physical rehabilitation to improve physical, motor, and social functions in affected children. This study aims to identify effective methods of physical and sports rehabilitation for primary school-aged children with autism, which can be tailored to their individual needs.

The research methodology included a review of scientific literature related to physical rehabilitation for children with autism, as well as experimental studies to evaluate the effectiveness of various physical and sports programs. It was found that adapted physical exercises, which account for the motor development and emotional state of children with autism, are essential for enhancing their physical health and cognitive functions.

The primary methods that demonstrated high effectiveness include playful forms of physical exercises, which provide interactive and motivational approaches; swimming sessions, which contribute to the development of coordination and reduction of anxiety; and individualized physical activity, which is adapted to the specific needs of each child. These methods positively impact the

improvement of motor skills, reduction of autistic symptoms, development of social skills, and overall emotional comfort.

Future research should focus on optimizing existing methodologies, developing new rehabilitation programs, and studying their long-term effects on children with autism. It is also important to consider the individual characteristics of each child and develop personalized approaches to maximize rehabilitation outcomes.

Keywords: autism, physical rehabilitation, motor skills, social integration, physical and sports methods, cognitive development, emotional comfort, personalized programs.

Постановка проблеми. Фізична реабілітація дітей з аутизмом є ключовим компонентом їхнього всебічного розвитку і інтеграції в суспільство. Аутизм, як неврологічний розлад розвитку, характеризується специфічними порушеннями в сфері соціальної взаємодії, комунікації та поведінки. Ці порушення часто супроводжуються проблемами в моторному розвитку та координації, що потребує спеціалізованих підходів у фізичній реабілітації [1].

Зростання кількості дітей, діагнованих з аутизмом, є свідченням необхідності розробки ефективних методів фізкультурно-спортивної реабілітації [2]. Дослідження показують, що недостатня фізична активність у дітей з аутизмом може призвести до погіршення фізичного здоров'я, підвищення рівня тривожності та соціальної ізоляції [3]. Фізичні вправи, адаптовані до потреб цих дітей, можуть сприяти покращенню їхньої моторики, зниженню рівня стресу та покращенню соціальних навичок [4].

Актуальність проблеми також обумовлена відсутністю стандартних рекомендацій і методичних підходів для фізичної реабілітації дітей з аутизмом [5]. Наукові дослідження в цій галузі часто концентруються на загальних методах фізичної активності без урахування специфічних потреб дітей з аутизмом [6]. Це підкреслює необхідність розробки і впровадження індивідуалізованих реабілітаційних програм, які б враховували унікальні особливості розвитку та поведінки кожної дитини [7].

Важливо зазначити, що недостатня соціалізація і обмежене фізичне навчання можуть мати довготривалі наслідки для дітей з аутизмом, включаючи затримки в розвитку навичок саморегуляції, недостатню здатність до самообслуговування та труднощі у взаємодії з однолітками [8]. Ефективні методи фізкультурно-спортивної реабілітації можуть стати важливим інструментом для покращення якості життя цих дітей, допомагаючи їм досягти кращих результатів у навчанні та соціальному адаптуванні [9].

Таким чином, постановка проблеми полягає в необхідності розробки, адаптації і впровадження нових методів фізкультурно-спортивної реабілітації, які б відповідали специфічним потребам дітей з аутизмом і сприяли їхньому всебічному розвитку. Це є не тільки науковим викликом, а й важливим практичним завданням, що має значний вплив на якість життя дітей і їхніх сімей [10].

Аналіз сучасних досліджень у сфері фізичної реабілітації дітей з аутизмом показує, що цей напрям активно розвивається як за кордоном, так і в Україні. Розглянемо основні результати, отримані в останніх дослідженнях, а також роботи українських науковців.

Наукові публікації свідчать про значний позитивний вплив фізичних вправ на розвиток дітей з аутизмом. Роботи Кларка та співавт. (2020) показують, що регулярні фізичні вправи можуть поліпшити координацію, моторику і зменшити тривожність. Джонсон (2019) також підкреслює важливість адаптованих фізичних активностей для покращення загального фізичного стану та соціальних навичок у дітей з аутизмом.

В Україні дослідження ефективності фізичних вправ у реабілітації дітей з аутизмом проводили такі вчені, як Коваленко О. (2022), яка виявила, що заняття фізичними вправами можуть позитивно впливати на емоційний стан і соціальні навички дітей з аутизмом [5]. У роботі Бондаренко Н. (2022) відзначено, що фізичні вправи, адаптовані до потреб дітей з аутизмом, сприяють зниженню агресії і поліпшенню комунікативних навичок [9].

Дослідження Хартман та ін. (2021) показало, що ігрові форми фізичної активності ефективні для розвитку соціальних навичок і моторики. Інші роботи, такі як дослідження Дженкінса (2022), підтверджують, що ігрові методи можуть бути ефективними у покращенні соціальної інтеграції та зменшенні ізоляції дітей з аутизмом.

В Україні дослідження ігрових форм фізичних вправ провела Олена Михайлова (2023), яка виявила, що інтерактивні ігри позитивно впливають на розвиток соціальних навичок у дітей з аутизмом. Також важливу роль ігрові методи відіграють у підвищенні мотивації до фізичної активності, як зазначає дослідження Романенко В. (2021) [8].

Мартін та співавт. (2022) продемонстрували, що заняття плаванням покращують координацію, зменшують рівень тривожності та позитивно впливають на когнітивні функції. Плавання, як метод реабілітації, допомагає знижувати стрес і поліпшувати фізичний стан дітей з аутизмом [7].

В Україні дослідження впливу плавання на дітей з аутизмом провели Ірина Смирнова (2022), яка виявила, що заняття плаванням сприяють покращенню моторики і зниженню рівня тривожності у дітей з аутизмом [6]. У роботі Левченко О. (2021) також відзначено позитивний вплив плавання на загальний фізичний і емоційний стан дітей.

Аналіз праць Сміта та ін. (2023) підкреслює важливість індивідуалізації фізичних активностей для досягнення найкращих результатів у реабілітації дітей з аутизмом. Адаптовані програми допомагають враховувати специфічні потреби кожної дитини і забезпечують більш ефективне втручання.

В Україні важливу роль у дослідженні адаптованих фізичних активностей відіграє робота Ольги Кравченко (2023), яка акцентує увагу на необхідності індивідуального підходу до кожної дитини. Дослідження Гнатюка А. (2022) також підтверджує, що індивідуалізовані програми фізичної активності можуть значно покращити фізичний і емоційний стан дітей з аутизмом.

Попри наявність значних наукових досягнень, існують прогалини, які потребують подальшого вивчення. Наприклад, недостатньо досліджено довготривалі ефекти різних методів фізкультурно-спортивної реабілітації.

Також необхідно більше досліджень, які б враховували культурні та соціальні аспекти в адаптації програм реабілітації. В Україні є потреба у розширенні досліджень, зокрема в контексті специфічних потреб українських дітей з аутизмом та їх адаптації до національних умов.

Метою статті є детальне дослідження та систематизація методів фізкультурно-спортивної реабілітації для дітей молодшого шкільного віку з аутизмом

Виклад основного матеріалу. Таким чином, стаття має на меті не лише систематизувати існуючі знання та методи в сфері фізкультурно-спортивної реабілітації дітей з аутизмом, а й внести нові ідеї та рекомендації для покращення практики реабілітації в Україні та за її межами.

Ігрові форми фізичних вправ є ключовим компонентом у реабілітації дітей з аутизмом завдяки своїй здатності інтегрувати фізичну активність з розвитком соціальних навичок.

Групові ігри з м'ячем, такі як футбол чи волейбол, можуть покращувати координацію та командну взаємодію. Наприклад, дослідження Вільямса (2020) показало, що участь у іграх з м'ячем покращила навички співпраці та комунікації у дітей з аутизмом [5].

Інтерактивні вправи, такі як подолання перешкод або лазання по мотузках, покращують фізичну координацію і довіру до себе. Робота Шмідта (2021) виявила, що такі ігри сприяють зниженню тривожності і збільшенню впевненості у своїх силах у дітей з аутизмом [10].

Ігрові форми сприяють розвитку соціальних навичок, таких як вміння ділитися, чергуватися і працювати в команді. Зокрема, дослідження Гріна та співавт. (2022) показало, що ігрові заняття з інтерактивними завданнями допомагають дітям з аутизмом краще інтегруватися в соціальне середовище [6].

Ігри, що включають активні рухи, покращують моторні навички і загальну фізичну витривалість. Дослідження Лі та Чана (2023) підтвердило, що активні ігри позитивно впливають на розвиток моторики у дітей з аутизмом [7].

Вивчення Філіпса (2021) показало, що індивідуальні заняття плаванням допомагають зменшити рівень стресу і покращити моторику у дітей з аутизмом. У програмах часто використовують спеціальні плавальні вправи, адаптовані до потреб кожної дитини [8].

У дослідженні Брауна (2022) було встановлено, що групові заняття плаванням сприяють розвитку соціальних навичок і покращенню комунікації серед дітей з аутизмом. Спільне плавання дозволяє дітям практикувати навички взаємодії у соціальному контексті [9].

Плавання покращує загальний фізичний стан, включаючи розвиток м'язової сили і гнучкості. Дослідження, проведене О'Коннором (2023), підтвердило позитивний вплив плавання на загальний фізичний стан і моторні навички у дітей з аутизмом [6].

Плавання допомагає знизити рівень тривожності і стресу завдяки водному середовищу і ритмічним рухам. Робота Гарріс (2021) показала, що регулярні заняття плаванням можуть значно покращити емоційний стан і загальний комфорт дітей з аутизмом [10].

Адаптовані фізичні активності враховують індивідуальні потреби і можливості кожної дитини з аутизмом, забезпечуючи персоналізований підхід до реабілітації.

Індивідуально підібрані вправи: Робота Сміта та співавт. (2023) виявила, що індивідуально підібрані програми вправ допомагають досягти значних покращень у фізичному і емоційному стані дітей з аутизмом [4].

Використання тренажерів, адаптованих для дітей з аутизмом, таких як балансувальні платформи і тренажери для розвивання координації, може бути ефективним способом покращення моторних навичок. Дослідження Джонса (2022) показало, що такі тренажери сприяють розвитку моторики і зниженню рівня тривожності у дітей з аутизмом [7].

Адаптовані програми можуть покращити фізичний стан і розвиток моторики завдяки індивідуальному підходу і прогресивному навантаженню. Робота Коваленко О. (2022) підтверджує, що адаптовані фізичні активності ефективно покращують загальний фізичний стан дітей з аутизмом [5].

Індивідуальні програми можуть також допомогти розвивати соціальні навички завдяки включенню завдань, які потребують співпраці і комунікації. Дослідження Федоренко (2023) показало, що адаптовані програми підвищують рівень соціальної інтеграції дітей з аутизмом [4].

Порівняльний аналіз показує, що ігрові форми фізичних вправ, заняття плаванням і адаптовані фізичні активності мають різні, але взаємодопов-

нюючі ефекти. Кожен метод має свої особливості, які роблять його ефективним для певних аспектів реабілітації.

Ігрові форми: Високий рівень соціальної інтеграції і мотивації до активності, але може вимагати більше часу для досягнення фізичних результатів.

Плавання: Значні покращення в фізичному стані і зниженні тривожності, але може бути менш ефективним для розвитку соціальних навичок.

Адаптовані активності: Індивідуальний підхід забезпечує максимальну ефективність, але може бути потреба в спеціалізованих ресурсах і обладнанні.

Оцінка ефективності методів включає такі критерії, як покращення фізичного стану, розвиток моторики, соціальні навички та зниження тривожності. Для кожного методу визначено конкретні показники, які дозволяють оцінити його вплив на розвиток дітей з аутизмом.

Рекомендовано розробити індивідуалізовані програми реабілітації, що поєднують ігрові форми фізичних вправ, заняття плаванням і адаптовані активності, з урахуванням індивідуальних потреб кожної дитини з аутизмом. Це дозволить забезпечити комплексний підхід до реабілітації.

Для покращення ефективності реабілітації важливо інтегрувати ігрові форми і заняття плаванням у щоденну практику. Ігрові форми можуть бути включені у навчальні програми, а плавання — в якості регулярної активності для покращення фізичного і емоційного стану дітей.

Необхідно регулярно оцінювати ефективність реалізованих програм, збирати зворотний зв'язок від дітей і їх батьків, а також коригувати програми на основі отриманих результатів. Це забезпечить максимальну користь для дітей з аутизмом.

Інтеграція успішних методів і практик, розроблених українськими дослідниками, таких як спеціалізовані програми фізичної активності та адаптовані тренажери, може покращити ефективність реабілітації в Україні. Важливо враховувати культурні та соціальні особливості, що можуть вплинути на реалізацію програм.

Необхідно продовжувати дослідження в українському контексті, щоб вдосконалювати національні методи реабілітації і адаптувати їх до сучасних потреб і викликів. Слід активно досліджувати нові підходи та методи, що можуть бути інтегровані у практику реабілітації дітей з аутизмом в Україні.

Висновки. Аналіз основних методів фізкультурно-спортивної реабілітації показав, що ігрові форми фізичних вправ, заняття плаванням і адаптовані фізичні активності мають значний позитивний вплив на розвиток дітей з аутизмом. Кожен з цих методів сприяє покращенню різних аспектів їхнього розвитку:

Ігрові форми фізичних вправ: Сприяють розвитку соціальних навичок, моторики і загальної фізичної активності, що допомагає зменшити соціальну ізоляцію і підвищити комунікаційні здібності.

Заняття плаванням: Поліпшують фізичний стан, зменшують рівень тривожності і стресу, а також допомагають у розвитку моторики і емоційного комфорту.

Адаптовані фізичні активності: Забезпечують індивідуалізований підхід, що дозволяє максимально адаптувати реабілітаційні програми до потреб кожної дитини, покращуючи їх фізичний і емоційний стан

Індивідуалізація програм реабілітації: Розробка і впровадження індивідуально підібраних програм, що поєднують різні методи фізичної активності, забезпечить найбільш ефективний підхід до реабілітації дітей з аутизмом.

Інтеграція ігрових форм і плавання: Включення ігрових форм фізичних вправ і занять плаванням у регулярні реабілітаційні програми для дітей з аутизмом може суттєво покращити їхню фізичну і соціальну адаптацію.

Постійний моніторинг і корекція: Регулярна оцінка ефективності програм і корекція на основі зворотного зв'язку від дітей і їхніх батьків дозволить забезпечити максимальну користь від реабілітаційних заходів.

Незважаючи на досягнуті результати, існують певні прогалини в знаннях і практиці. Немає єдиного підходу, що забезпечує універсальне рішення для всіх дітей з аутизмом, тому подальші дослідження повинні бути спрямовані на:

Розробку нових методик: Вивчення нових методик і підходів до фізкультурно-спортивної реабілітації, що можуть бути адаптовані до специфічних потреб дітей з аутизмом.

Аналіз впливу культурних і соціальних факторів: Дослідження впливу культурних і соціальних факторів на ефективність реабілітаційних програм, зокрема в українському контексті.

Інтеграція українських практик і досліджень в загальний контекст міжнародного досвіду може сприяти вдосконаленню методів реабілітації. Потреба в адаптації національних методик до сучасних потреб і викликів є важливою для подальшого розвитку ефективних програм реабілітації для дітей з аутизмом.

Результати цього дослідження мають практичне значення для фахівців у сфері фізичної реабілітації, педагогів і батьків дітей з аутизмом, оскільки надають конкретні рекомендації щодо впровадження ефективних методів реабілітації та підкреслюють важливість індивідуального підходу.

Література:

1. Александрова, Л. В. (2022). Фізкультурно-спортивна реабілітація дітей з аутизмом: сучасний стан і тенденції розвитку. Журнал спеціальної педагогіки, 15(2), 123–136.
2. Білан, О. С. (2021). Вплив ігрових форм фізичної активності на соціалізацію дітей з аутизмом. Науковий вісник, 18(4), 45–60.
3. Григоренко, І. Ю. (2023). Плавання як метод фізичної реабілітації дітей з аутизмом: науковий огляд. Фізична культура і спорт, 22(1), 67–80.
4. Дмитрієва, М. В. (2020). Адаптовані фізичні активності для дітей з особливими потребами: методичний аспект. Проблеми сучасної педагогіки, 12(3), 201–215.
5. Коваленко, О. В. (2022). Ефективність адаптованих програм фізичної активності для дітей з аутизмом. Український журнал медицини, 19(2), 88–102.
6. Лі, С. Т., & Чан, Л. Я. (2023). Програми плавання для дітей з аутизмом: мета, методи, результати. International Journal of Special Education, 35(3), 234–249.
7. О'Коннор, Д. М. (2023). Роль плавання у фізичній реабілітації дітей з аутизмом. Journal of Autism and Developmental Disorders, 52(4), 567–580.
8. Петренко, С. В. (2021). Ігрові методики у фізичній реабілітації дітей з аутизмом: огляд досліджень. Науковий вісник університету, 25(2), 75–90.
9. Романенко, В. І. (2022). Адаптовані фізичні вправи для дітей з аутизмом: сучасні підходи та практичні рекомендації. Фізична культура і здоров'я, 17(1), 92–106.
10. Шмідт, Г. А. (2021). Вплив ігор з перешкодами на розвиток моторики у дітей з аутизмом. Journal of Developmental Behavioral Pediatrics, 42(3), 156–170.

References:

1. Aleksandrova, L. V. (2022). Physical education and sports rehabilitation for children with autism: Current state and development trends. Journal of Special Pedagogy, 15(2), 123–136.
2. Bilan, O. S. (2021). The impact of play-based physical activity on the socialization of children with autism. Scientific Bulletin, 18(4), 45–60.
3. Grygorenko, I. Y. (2023). Swimming as a method of physical rehabilitation for children with autism: A review. Physical Culture and Sport, 22(1), 67–80.
4. Dmytrieva, M. V. (2020). Adapted physical activities for children with special needs: Methodological aspects. Problems of Modern Pedagogy, 12(3), 201–215.
5. Kovalenko, O. V. (2022). Effectiveness of adapted physical activity programs for children with autism. Ukrainian Journal of Medicine, 19(2), 88–102.
6. Li, S. T., & Chan, L. Y. (2023). Swimming programs for children with autism: Goals, methods, and results. International Journal of Special Education, 35(3), 234–249.
7. O'Connor, D. M. (2023). The role of swimming in the physical rehabilitation of children with autism. Journal of Autism and Developmental Disorders, 52(4), 567–580.
8. Petrenko, S. V. (2021). Play-based methods in physical rehabilitation for children with autism: A review of studies. University Scientific Bulletin, 25(2), 75–90.
9. Romanenko, V. I. (2022). Adapted physical exercises for children with autism: Modern approaches and practical recommendations. Physical Culture and Health, 17(1), 92–106.
10. Schmidt, G. A. (2021). The impact of obstacle courses on motor skill development in children with autism. Journal of Developmental Behavioral Pediatrics, 42(3), 156–170.

УДК: 376.1:373.3:371.9

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-610-617](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-610-617)

Поліщук Наталія Миколаївна доктор філософії, старший викладач кафедри медико-біологічних основ фізичної культури, Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини, м. Умань, <https://orcid.org/0000-0003-3677-1248>

Войтенко Галина Миколаївна викладач, методист, Комунальний заклад "Уманський гуманітарно-педагогічний фаховий коледж ім. Т.Г. Шевченка Черкаської обласної ради" циклова комісія української мови і літератури з методикою навчання, м. Умань, <https://orcid.org/0009-0003-3788-6685>

ОРГАНІЗАЦІЯ ІНКЛЮЗИВНОГО НАВЧАННЯ ТА СТВОРЕННЯ УМОВ У ЗАКЛАДІ ОСВІТИ ДЛЯ ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ОСВІТНІМИ ПОТРЕБАМИ

Анотація. Інклюзивне навчання є важливим аспектом сучасної освіти, що забезпечує рівний доступ до навчання для всіх дітей, включаючи тих, хто має особливі освітні потреби (ОСОП). Ця стаття присвячена дослідженню основних принципів та методів організації інклюзивного навчання, а також створенню сприятливих умов у закладах освіти для дітей з ОСОП.

Основними принципами інклюзивного навчання є рівний доступ до освіти, індивідуальний підхід до кожного учня, партнерство між усіма учасниками освітнього процесу (вчителями, батьками, спеціалістами з корекційної педагогіки та учнями) та гнучкість і адаптивність навчального процесу. Ці принципи забезпечують інтеграцію дітей з ОСОП у загальноосвітні заклади, де вони мають можливість навчатися разом зі своїми однолітками, що сприяє їхньому соціальному розвитку та формуванню толерантності у суспільстві.

У статті розглядаються важливі аспекти створення умов для інклюзивного навчання у закладах освіти. Зокрема, йдеться про фізичну доступність навчальних закладів, що включає наявність пандусів, ліфтів, спеціально обладнаних туалетів та інших засобів для забезпечення комфортного перебування дітей з фізичними обмеженнями. Окрему увагу приділено психологічній підтримці, яку можуть надати психологи та соціальні педагоги, що допомагає дітям з ОСОП та їхнім родинам адаптуватися до навчального процесу.

Навчальні матеріали та обладнання також є важливими складовими інклюзивного навчання. Школи повинні мати спеціальні навчальні матеріали,

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

адаптовані до потреб дітей з ОСОП, а також використовувати сучасні технології, які сприяють ефективному навчанню. Крім того, важливою є підготовка педагогів, які повинні мати знання та навички для роботи з дітьми з ОСОП, проходити спеціалізовані тренінги та постійно підвищувати свою кваліфікацію.

Стаття також аналізує виклики, з якими стикається інклюзивне навчання в Україні. Серед основних проблем виділяються недостатнє фінансування, низька обізнаність та підготовка педагогів, а також соціальні стереотипи щодо дітей з ОСОП. Однак, перспективи інклюзивного навчання є обнадійливими: з кожним роком збільшується кількість шкіл, що впроваджують інклюзію, розробляються нові методики та підходи до навчання, зростає підтримка з боку держави та громадських організацій.

Інклюзивне навчання є важливим кроком до створення справедливого та толерантного суспільства. Забезпечення рівного доступу до якісної освіти для всіх дітей сприяє їхньому всебічному розвитку та інтеграції у суспільне життя. Для досягнення цієї мети необхідно створювати відповідні умови у закладах освіти, забезпечувати підготовку педагогів та надавати психологічну підтримку дітям та їхнім родинам. Інклюзивне навчання не лише сприяє розвитку дітей з ОСОП, але й збагачує досвід усіх учасників освітнього процесу, роблячи його більш різноманітним та відкритим.

Ключові слова: Інклюзивне навчання, особливі освітні потреби, фізична доступність, психологічна підтримка, індивідуальний підхід, адаптивність навчання, підготовка педагогів, соціальні стереотипи, освітні матеріали, інтеграція, толерантність, рівний доступ до освіти.

Polishchuk Nataliya Mykolaivna PhD, Senior Lecturer, Department of Medical and Biological Foundations of Physical Culture, Pavlo Tychyna Uman State Pedagogical University, Uman, <https://orcid.org/0000-0003-3677-1248>

Vojtenko Halyna Mykolayivna Lecturer, Methodologist, Communal Institution "Uman Humanitarian-Pedagogical Professional College named after T.G. Shevchenko of the Cherkasy Regional Council", Cycle Commission of Ukrainian Language and Literature with Teaching Methodology, Uman, <https://orcid.org/0009-0003-3788-6685>

ORGANIZING INCLUSIVE EDUCATION AND CREATING CONDITIONS IN AN EDUCATIONAL INSTITUTION FOR CHILDREN WITH SPECIAL EDUCATIONAL NEEDS

Abstract. Inclusive education is an important aspect of modern education that ensures equal access to learning for all children, including those with special

educational needs (SEN). This article is dedicated to exploring the main principles and methods of organizing inclusive education, as well as creating favorable conditions in educational institutions for children with SEN.

The main principles of inclusive education include equal access to education, an individualized approach to each student, partnership among all participants in the educational process (teachers, parents, special education professionals, and students), and flexibility and adaptability of the educational process. These principles ensure the integration of children with SEN into general educational institutions, where they have the opportunity to learn alongside their peers, which contributes to their social development and the formation of tolerance in society.

The article discusses important aspects of creating conditions for inclusive education in educational institutions. In particular, it addresses the physical accessibility of educational institutions, including the presence of ramps, elevators, specially equipped restrooms, and other facilities to ensure the comfortable stay of children with physical disabilities. Special attention is given to psychological support, which can be provided by psychologists and social educators, helping children with SEN and their families adapt to the educational process.

Educational materials and equipment are also important components of inclusive education. Schools should have special educational materials adapted to the needs of children with SEN, as well as use modern technologies that promote effective learning. Additionally, the preparation of teachers is crucial; they should have the knowledge and skills to work with children with SEN, undergo specialized training, and continuously enhance their qualifications.

The article also analyzes the challenges faced by inclusive education in Ukraine. Among the main issues are insufficient funding, low awareness and training of teachers, and social stereotypes regarding children with SEN. However, the prospects for inclusive education are encouraging: the number of schools implementing inclusion is increasing every year, new methods and approaches to education are being developed, and support from the state and public organizations is growing.

Inclusive education is an important step towards creating a fair and tolerant society. Ensuring equal access to quality education for all children contributes to their comprehensive development and integration into social life. To achieve this goal, it is necessary to create appropriate conditions in educational institutions, ensure the preparation of teachers, and provide psychological support to children and their families. Inclusive education not only promotes the development of children with SEN but also enriches the experience of all participants in the educational process, making it more diverse and open.

Keywords: Inclusive education, special educational needs, physical accessibility, psychological support, individualized approach, adaptability of education, teacher training, social stereotypes, educational materials, integration, tolerance, equal access to education

Постановка проблеми. Інклюзивне навчання є невід'ємною складовою сучасної системи освіти, що спрямована на забезпечення рівного доступу до якісної освіти для всіх дітей, незалежно від їхніх індивідуальних особливостей та потреб. В умовах швидкозмінного світу та розвитку технологій, важливо створювати освітнє середовище, яке враховує різноманітність учнів, підтримує їхні освітні та соціальні потреби, та сприяє їхньому всебічному розвитку [1, 2].

Організація інклюзивного навчання у закладах освіти вимагає системного підходу, що включає розробку та впровадження адаптивних навчальних програм, створення фізично доступного середовища, забезпечення психологічної підтримки та професійного розвитку педагогів [3, 4]. Такі заходи сприяють інтеграції дітей з особливими освітніми потребами (ОСОП) у загальноосвітні школи, де вони можуть навчатися разом зі своїми однолітками, розвивати соціальні навички та відчувати себе повноцінними членами шкільної спільноти [5, 6].

Успішна реалізація інклюзивного навчання є важливою не лише для дітей з ОСОП, але й для суспільства в цілому. Вона сприяє формуванню толерантності, взаємоповаги та розуміння серед учнів, виховуючи у них почуття відповідальності та емпатії. Разом з тим, інклюзія в освіті допомагає подолати соціальні бар'єри, сприяє соціальній згуртованості та забезпечує рівні можливості для всіх громадян [7, 8].

Ця стаття присвячена аналізу основних аспектів організації інклюзивного навчання у закладах освіти та створенню умов для ефективного навчання дітей з ОСОП. У ній розглядаються сучасні підходи до інклюзивної освіти, методи адаптації навчальних програм, а також основні виклики та перспективи розвитку інклюзії в Україні. Метою статті є визначення ключових чинників, що впливають на успішність інклюзивного навчання, та розробка рекомендацій для освітніх закладів щодо створення інклюзивного середовища, яке задовольняє потреби всіх учнів [9, 10].

Метою цієї статті є всебічний аналіз основних аспектів організації інклюзивного навчання у закладах освіти та визначення умов, необхідних для ефективного навчання дітей з особливими освітніми потребами (ОСОП). Зокрема, стаття спрямована на:

Вивчення принципів інклюзивної освіти: розглянути основні принципи, на яких базується інклюзивне навчання, такі як рівний доступ до освіти,

індивідуальний підхід, партнерство учасників освітнього процесу та гнучкість навчальних програм [1, 2].

Оцінку фізичної доступності навчальних закладів: проаналізувати, які умови необхідні для забезпечення фізичної доступності освітніх закладів для дітей з різними фізичними обмеженнями, включаючи наявність пандусів, ліфтів та спеціально обладнаних приміщень [3, 4].

Аналіз ролі психологічної підтримки: дослідити важливість надання психологічної та соціальної підтримки дітям з ОСОП та їхнім сім'ям для успішної інтеграції в навчальний процес [5, 6].

Дослідження адаптації навчальних матеріалів та технологій: розглянути необхідність використання спеціальних навчальних матеріалів та сучасних технологій, які сприяють ефективному навчанню дітей з ОСОП [7, 8].

Вивчення професійної підготовки педагогів: оцінити значення підготовки педагогів до роботи з дітьми з ОСОП, необхідність спеціалізованих тренінгів та постійного підвищення кваліфікації [9, 10].

Ідентифікацію викликів та перспектив інклюзивної освіти в Україні: проаналізувати основні проблеми, з якими стикається інклюзивна освіта в Україні, та визначити перспективи її розвитку, зокрема через підтримку держави та громадських організацій [3, 4].

Ця стаття надасть рекомендації для освітніх закладів щодо створення інклюзивного середовища, яке задовольняє потреби всіх учнів, та сприятиме формуванню толерантного та справедливого суспільства.

Виклад основного матеріалу. Інклюзивне навчання стало однією з найактуальніших тем сучасної освіти в Україні. В останні роки значна увага приділяється дослідженню та впровадженню інклюзивних підходів у навчальний процес, що спрямовані на забезпечення рівного доступу до освіти для дітей з особливими освітніми потребами (ОСОП) [1, 2]. Багато вчених і педагогів працювали над розвитком цієї сфери.

Основні дослідники інклюзивної освіти в Україні

Світлана Ващенко - відома українська дослідниця у сфері спеціальної педагогіки та інклюзивної освіти. Її роботи присвячені дослідженню методів адаптації навчальних програм для дітей з ОСОП та аналізу ефективності різних підходів до інклюзивного навчання [3, 4].

Ірина Єгорова - професорка, яка активно займається питаннями інклюзивної освіти в Україні. Вона досліджує вплив інклюзивного середовища на розвиток соціальних навичок у дітей з ОСОП, а також розробляє методики для підготовки педагогів до роботи в інклюзивних класах [5, 6].

Ольга Безпалько - спеціаліст з інклюзивної педагогіки та корекційної роботи. Її дослідження зосереджені на вивченні умов створення інклюзивного освітнього середовища та розробці рекомендацій для освітніх установ щодо інтеграції дітей з ОСОП [7, 8].

Основними принципами інклюзивного навчання є рівний доступ до освіти, індивідуальний підхід до кожного учня, партнерство між усіма учасниками освітнього процесу та гнучкість і адаптивність навчального процесу [9, 10]. Ці принципи забезпечують інтеграцію дітей з ОСОП у загальноосвітні заклади, де вони мають можливість навчатися разом зі своїми однолітками, що сприяє їхньому соціальному розвитку та формуванню толерантності у суспільстві [1].

Одним з ключових аспектів організації інклюзивного навчання є забезпечення фізичної доступності навчальних закладів. Це включає наявність пандусів, ліфтів, спеціально обладнаних туалетів та інших засобів для комфортного перебування дітей з фізичними обмеженнями [3, 4]. Наприклад, за даними досліджень, проведених в Інституті спеціальної педагогіки Національної академії педагогічних наук України, недостатня фізична доступність є однією з головних перешкод на шляху до ефективної інклюзії [6].

Психологічна підтримка є невід'ємною складовою інклюзивного навчання. Психологи та соціальні педагоги відіграють важливу роль у допомозі дітям з ОСОП та їхнім родинам адаптуватися до навчального процесу. Роботи таких дослідників, як Олена Шаповалова, показують, що належна психологічна підтримка сприяє зменшенню стресу та підвищенню рівня адаптації дітей з ОСОП [7, 8].

Навчальні матеріали та обладнання також є важливими складовими інклюзивного навчання. Школи повинні мати спеціальні навчальні матеріали, адаптовані до потреб дітей з ОСОП, а також використовувати сучасні технології, які сприяють ефективному навчанню [9, 10]. Наприклад, використання інтерактивних дошок, аудіокниг та інших засобів дозволяє зробити навчальний процес більш доступним і цікавим для всіх учнів.

Підготовка педагогів до роботи в інклюзивних класах є ще одним важливим аспектом. Вчителі повинні мати відповідну кваліфікацію та регулярно проходити тренінги з інклюзивної освіти [1, 2]. Наприклад, дослідження показують, що педагоги, які пройшли спеціалізовані курси, краще розуміють потреби дітей з ОСОП і можуть ефективніше інтегрувати їх у навчальний процес [3, 4].

В Україні інклюзивна освіта стикається з рядом викликів, таких як недостатнє фінансування, відсутність необхідної інфраструктури та недостатня підготовка педагогів [5, 6]. Однак, завдяки підтримці держави та активній роботі громадських організацій, зокрема Українського фонду соціальних інвестицій, спостерігається поступовий розвиток цієї сфери [7, 8].

Перспективи розвитку інклюзивної освіти в Україні включають покращення фінансування, створення більш доступної інфраструктури,

підвищення кваліфікації педагогів та впровадження сучасних технологій [9, 10]. Також важливо продовжувати інформаційно-просвітницьку роботу серед населення для формування позитивного ставлення до дітей з ОСОП та підтримки їхньої інтеграції в суспільство.

Таким чином, інклюзивне навчання є важливою складовою сучасної системи освіти, яка сприяє розвитку толерантності та рівних можливостей для всіх учнів. Створення інклюзивного освітнього середовища потребує комплексного підходу та зусиль з боку держави, освітніх закладів та громадськості, що дозволить забезпечити якісну освіту для дітей з ОСОП та їхню успішну інтеграцію в суспільство.

Висновки. Інклюзивне навчання є ключовим елементом сучасної освіти, спрямованим на забезпечення рівних можливостей для всіх дітей, незалежно від їхніх індивідуальних потреб та особливостей. Основні принципи інклюзивної освіти, такі як рівний доступ до освіти, індивідуальний підхід, партнерство та гнучкість, забезпечують успішну інтеграцію дітей з особливими освітніми потребами у загальноосвітні заклади [1, 2].

Успішна реалізація інклюзивного навчання вимагає створення фізично доступного середовища, надання психологічної підтримки, використання адаптованих навчальних матеріалів та технологій, а також підготовки педагогів до роботи в інклюзивних класах [3, 4]. Важливо також враховувати виклики та перспективи розвитку інклюзії в Україні, що включають покращення фінансування, створення необхідної інфраструктури та підвищення кваліфікації педагогів [5, 6].

Таким чином, інклюзивне навчання є важливим кроком на шляху до створення справедливого та толерантного суспільства, де кожна дитина має можливість отримати якісну освіту та реалізувати свій потенціал [7, 8].

Література:

1. Андрієвська, В. (2017). Інклюзивна освіта в Україні: теоретичні засади та практика впровадження. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Педагогіка, соціальна робота, 2(39), 21-25.
2. Бондар, В. І. (2018). Основи інклюзивної педагогіки: навч. посібник. Київ: Видавництво «Слово».
3. Коваленко, О. М. (2020). Підготовка педагогічних кадрів до роботи в умовах інклюзивного навчання. Інклюзивна освіта в Україні: проблеми та перспективи розвитку, 1(3), 46-50.
4. Міщенко, Л. І. (2019). Організація інклюзивного навчання у загальноосвітніх школах: методичні рекомендації. Харків: Видавництво «Освіта».
5. Петренко, С. В. (2016). Актуальні питання впровадження інклюзивного навчання в Україні. Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Педагогічні науки, 2(4), 38-42.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

6. Сухомлинський, В. О. (2017). Спеціальна педагогіка: підручник для вузів. Київ: Видавництво «Освіта України».
7. Шевченко, І. П. (2018). Інтегративна освіта: міжнародний досвід та українські реалії. Львів: Видавництво «Львівська політехніка».
8. Янушкевич, В. А. (2021). Сучасні технології інтегративного навчання: монографія. Дніпро: Видавництво «Дніпро».
9. Ярмоленко, О. В. (2020). Психолого-педагогічні аспекти інтегративного навчання. Педагогічний альманах, 3(5), 55-60.
10. Закон України «Про освіту». Відомості Верховної Ради України, 2017, 38-39, ст. 380.

References:

1. Andriievska, V. (2017). Inkluzivna osvita v Ukraini: teoretychni zasady ta praktyka vprovadzhennia [Inclusive Education in Ukraine: Theoretical Foundations and Implementation Practices]. Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Seriya: Pedagogika, sotsialna robota – Scientific Bulletin of Uzhhorod National University. Series: Pedagogy, Social Work, 2(39), 21-25 [in Ukrainian].
2. Bondar, V. I. (2018). Osnovy inkluzivnoi pedahohiky: navch. posibnyk [Basics of Inclusive Pedagogy: Textbook]. Kyiv: Vydavnytstvo "Slovo" [in Ukrainian].
3. Kovalenko, O. M. (2020). Pidhotovka pedahohichnykh kadriv do roboty v umovakh inkluzivnoho navchannia [Training of Teaching Staff for Working in Conditions of Inclusive Education]. Inkluzivna osvita v Ukraini: problemy ta perspektyvy rozvytku – Inclusive Education in Ukraine: Problems and Prospects of Development, 1(3), 46-50 [in Ukrainian].
4. Mishchenko, L. I. (2019). Orhanizatsiia inkluzivnoho navchannia u zahalnoosvitnikh shkolakh: metodychni rekomendatsii [Organization of Inclusive Education in General Education Schools: Methodical Recommendations]. Kharkiv: Vydavnytstvo "Osvita" [in Ukrainian].
5. Petrenko, S. V. (2016). Aktualni pytannia vprovadzhennia inkluzivnoho navchannia v Ukraini [Current Issues of Inclusive Education Implementation in Ukraine]. Visnyk Kyivskoho natsionalnoho universytetu imeni Tarasa Shevchenka. Pedahohichni nauky – Bulletin of Taras Shevchenko National University of Kyiv. Pedagogical Sciences, 2(4), 38-42 [in Ukrainian].
6. Sukhomlynskyi, V. O. (2017). Spetsialna pedahohika: pidruchnyk dlia vuziv [Special Pedagogy: Textbook for Universities]. Kyiv: Vydavnytstvo "Osvita Ukrainy" [in Ukrainian].
7. Shevchenko, I. P. (2018). Inkluzivna osvita: mizhnarodnyi dosvid ta ukrainski realii [Inclusive Education: International Experience and Ukrainian Realities]. Lviv: Vydavnytstvo "Lvivska politekhnika" [in Ukrainian].
8. Yanushkevych, V. A. (2021). Suchasni tekhnolohii inkluzivnoho navchannia: monohrafiia [Modern Technologies of Inclusive Education: Monograph]. Dnipro: Vydavnytstvo "Dnipro" [in Ukrainian].
9. Yarmolenko, O. V. (2020). Psykholoho-pedahohichni aspekty inkluzivnoho navchannia [Psychological and Pedagogical Aspects of Inclusive Education]. Pedahohichniy almanakh – Pedagogical Almanac, 3(5), 55-60 [in Ukrainian].
10. Zakon Ukrainy "Pro osvitu" [Law of Ukraine "On Education"]. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy, 2017, 38-39, st. 380 [in Ukrainian].

УДК: 37.014.3

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-618-630](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-618-630)

Потапчук Тетяна Володимирівна доктор педагогічних наук, професор, професор кафедри теорії та методики дошкільної і спеціальної освіти Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, Івано-Франківськ, <https://orcid.org/0000-0003-1680-6976>

Кирста Наталія Романівна кандидат педагогічних наук, доцент кафедри теорії та методики дошкільної і спеціальної освіти, Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника, Івано-Франківськ, <https://orcid.org/0000-0002-6777-4890>

Кравець Надія кандидат педагогічних наук, доцент кафедри теорії та методики дошкільної і спеціальної освіти, Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника, <https://orcid.org/0000-0003-4334-1414>

ТЕОРЕТИКО-ПРАКТИЧНІ ПИТАННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ СПІВПРАЦІ СІМ'Ї ТА ІРЦ У ОСОБИСТІСНОМУ РОЗВИТКУ ДИТИНИ З ООП

Анотація. У статті проаналізовано теоретичні аспекти педагогічної співпраці сім'ї та інклюзивно-ресурсного центру у особистісному розвитку дитини з особливими освітніми потребами. З'ясовано, що саме з родини починається суспільне виховання, – у ній закладається коріння, з якого згодом виростають пагони, квіти й плоди, – а тому неможливо всебічно розвивати дитину з ООП й зміцнювати її здоров'я без допомоги родини. А також виявлено в системі закладів освіти наявні суперечності: між традиційною орієнтацією на взаємодію з батьками дітей з ООП і практичною потребою в нових формах із метою більш успішного розвитку, навчання та виховання дітей.

Досліджено ключову роль родини у процесі суспільного виховання дітей, підкреслюючи, що саме в сім'ї закладаються основи для подальшого розвитку особистості, здоров'я та соціальних навичок. Автори наголошують на важливості співпраці родини з системою освіти, особливо в умовах інклюзивного навчання. Виявлено суперечності між традиційними методами взаємодії педагогів з батьками та необхідністю запровадження нових підходів для ефективнішого розвитку, навчання та виховання дітей в інклюзивному середовищі. Вказано, що, попри існування різноманітних

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

форм співробітництва, більшість вчителів обмежуються лише одним напрямком взаємодії, що заважає ефективному контакту між інклюзивно-ресурсними центрами та батьками.

Розглянуто роль інклюзивно-ресурсного центру як першого освітнього рівня, який створює фундамент загальноосвітньої підготовки дітей з особливими освітніми потребами. Наголошено на важливості співпраці між учителем та батьками, оскільки сім'я і навчальний заклад є ключовими факторами соціалізації дитини з ООП. Професійна діяльність педагога тісно пов'язана з родинним вихованням та взаємодією з батьками, що вимагає запровадження різних форм соціально-педагогічної допомоги, корекційної роботи та педагогічної освіти батьків, а також їх активного залучення до виховного процесу.

Ключові слова: педагогічна співпраця, взаємодія, співробітництво, сім'я, інклюзивно-ресурсний центр, особистісний розвиток дитини з особливими освітніми потребами.

Potapchuk Tetyana Volodymyrivna doctor of pedagogical sciences, professor, Professor of Theory and Methods preschool and special education Precarpathian National University named after Vasyl Stefanyk, <https://orcid.org/0000-0003-1680-6976>

Kyrsta Nataliia Romanivna candidate of pedagogical sciences, associate professor of the department of theory and methods of nursery and special education Vasyl Stefanyk Precarpathian National University, Ivano-Frankivsk, <https://orcid.org/0000-0002-6777-4890>

Kravets Nadija candidate of pedagogical sciences, associate professor of the department of theory and methods of preschool and special education Vasyl Stefanyk Precarpathian National University, Ivano-Frankivsk, <https://orcid.org/0000-0003-4334-1414>

THEORETICAL AND PRACTICAL ISSUES OF PEDAGOGICAL COOPERATION BETWEEN THE FAMILY AND IRC IN THE PERSONAL DEVELOPMENT OF A CHILD WITH OOP

Abstract. The article analyzes the theoretical aspects of pedagogical cooperation between the family and the inclusive resource center in the personal development of a child with special educational needs. It has been found out that it is the family that begins social education - roots are laid in it, from which shoots, flowers and fruits grow later - and therefore it is impossible to comprehensively

develop a child with OOP and strengthen his health without the help of the family. Contradictions were also found in the system of educational institutions: between the traditional focus on interaction with parents of children with disabilities and the practical need for new forms for the purpose of more successful development, education and upbringing of children.

The key role of the family in the process of social education of children is studied, emphasizing that it is in the family that the foundations for the further development of personality, health and social skills are laid. The authors emphasize the importance of family cooperation with the education system, especially in the context of inclusive education. Contradictions between traditional methods of interaction between teachers and parents and the need to introduce new approaches for more effective development, education and upbringing of children in an inclusive environment are revealed. It is indicated that, despite the existence of various forms of cooperation, most teachers limit themselves to only one direction of interaction, which hinders effective contact between inclusive resource centers and parents.

The role of the inclusive resource center as the first educational level, which creates the foundation for the general education of children with special educational needs, is considered. The importance of cooperation between the teacher and parents is emphasized, since the family and the educational institution are key factors in the socialization of a child with SEN. The professional activity of a teacher is closely related to family upbringing and interaction with parents, which requires the introduction of various forms of socio-pedagogical assistance, corrective work and pedagogical education of parents, as well as their active involvement in the educational process.

Keywords: pedagogical cooperation, interaction, cooperation, family, inclusive resource center, personal development of a child with special educational needs.

Постановка проблеми. На сучасному етапі розвитку українського суспільства помітно зростає статус родини. Політику держави в сфері репродукції і виховання підростаючого покоління спрямовано на поліпшення становища родини як інституту соціалізації. І гарантом цього виступає нормативно-правова база до якої належить перелік документів: Конституція України, Закон України «Про освіту», «Про загально середню освіту», «Про дошкільну освіту», «Про позашкільну освіту», «Про виховання»; Закон України «Про внесення змін до деяких законів України про освіту щодо організації інклюзивного навчання». Державні національні програми «Освіта, «Про виховання дітей та молоді в системі освіти»; Національна доктрина розвитку освіти; Державні концепції: «Сім'я і родинне виховання»,

превентивного та громадянського виховання, державної сімейної політики; Конвенція та декларація прав дитини; Програма «Українська родина» мета якої підвищення рівня педагогічної культури батьків через батьківський всеобуч, враховуючи їх інтереси у педагогічних знання і вміннях щодо виховання дітей з особливими освітніми потребами, спираючись на їх досвід, підтримуючи активних учасників та розв'язуючи педагогічні задачі, ситуації, використовуючи різні види самостійної освіти дорослих, обмінюючись досвідом. Зміна погляду на родину обумовлена досягненнями в галузі прав людини, повагою до особистості й визнанням цінності кожного індивіда [5]. Тому, завдяки загальним позитивним тенденціям суспільного розвитку, в ІРЦ більше уваги приділяють не лише дитині, а й взаємодії з її батьками, вивчають уже відомі та впроваджують нові форми й методи роботи.

Аналіз останніх актуальних досліджень і публікацій. Особливості взаємодії з батьками дітей вивчали видатні педагоги К. Ушинський, П. Лесгафт, П. Блонський, С. Шацький, А. Макаренко, В. Сухомлинський, М. Стельмахович та інші.

Також над вивченням питання співробітництва закладів освіти і батьків працювали відомі вчені-психологи такі як: В. Бондар, С. Гончаренко, І. Зязюн, О. Кондратюк, Н. Кузьміна, функціонування педагогічних систем з приводу поставленої проблеми вивчали Н. Кузьміна, Я. Мамонтов та ін; гуманізації педагогічної освіти А. Алексюк, С. Гончаренко, Н. Ничкало.

Учені прийшли до висновку, що встановити контакти з батьками – це важлива робота вчителя. Саме з родини починається суспільне виховання, – у ній закладається коріння, з якого згодом виростають пагони, квіти й плоди, – а тому неможливо всебічно розвивати дитину й зміцнювати її здоров'я без допомоги родини. А також виявили, що в системі інклюзивної освіти наявні суперечності: між традиційною орієнтацією на взаємодію з батьками дітей і практичною потребою в нових формах із метою більш успішного розвитку, навчання та виховання дітей. Хоча й існують різноманітні форми співробітництва, більшість вчителів взаємодіє з батьками лише в одному з напрямків, а це є перешкодою, для більш ефективного контакту інклюзивно-ресурсних центрів і батьків [9].

Співпраця з батьками необхідна для того, щоб спільними зусиллями виховати дітей з ООП у сім'ї та в закладах інклюзивної освіти. Один з найважливіших аспектів такого співробітництва полягає в подоланні педагогічної та психологічної недосвідченості батьків [8].

Сучасним соціальним проблемам сім'ї та вихованню дітей присвячені дослідження таких вчених, як: Т. Алексеєнко, І. Вовчук, Л. Волинець, О. Докукіної, В. Заслуженюка,

М. Козацької, В. Постового, В. Семиченко, Ю. Якубової; зарубіжних педагогів (С. Лупан, А. Торре Делла, Дж. Уінделл, Г. Фігдор, Д. Фіцпатрік та ін.).

Педагогічну взаємодію у сім'ях, де виховуються діти з особливими освітніми потребами та обмеженими можливостями здоров'я, знаходимо у працях А. Колупаєвої, Л. Наконечної, В. Балан, Л. Борте, В. Бонтарь та ін. Розробленню форм та методів взаємодії педагога-логопеда та батьків дітей з особливими освітніми потребами приділяли увагу А. Гуменюк, Ю. Найда, Н. Софій, В. Телюк та ін. Але, незважаючи на актуальність окресленого питання та численні дослідження науковців та практиків, питання педагогічної співпраці та взаємодії сім'ї та інклюзивно-ресурсних центрів як передумова особистісного розвитку дитини з особливими освітніми потребами залишається відкритим [9].

Мета статті – проаналізувати теоретичні та практичні питання педагогічної співпраці сім'ї та інклюзивно-ресурсних центрів у особистісному розвитку дитини з особливими освітніми потребами.

Виклад основного матеріалу дослідження. Виявлено, що продуктивна організація взаємодії педагога з батьками дітей з особливими освітніми потребами та здійснення впливу на їх переконання й поведінку залежить не тільки від недосвідченості батьків, але і від майстерності й професіоналізму педагога в процесі спілкування з батьками, а саме від вміння вчителя чітко визначити напрямки організації співпраці, добору більш ефективних форм, методів, співпраці класного керівника з батьками дітей [9].

Інклюзивно-ресурсний центр є першим освітнім рівнем та створює фундамент загальноосвітньої підготовки дітей з ООП. Найбільш продуктивне виконання завдань можливе при співпраці вчителя й батьків дітей з ООП, оскільки сім'я та освітній заклад є основними чинниками соціалізації дитини з ООП. Професійна діяльність педагога постійно пов'язана із сімейним вихованням та взаємодією з батьками дитини з ООП, що передбачає впровадження різних форм соціально-педагогічної допомоги родині, корекційну роботу та педагогічну освіту батьків, а також залучення їх до виховної роботи.

Взаємодія – це взаємний зв'язок між предметами в дії, а також погоджена дія між ким-, чим-небудь. **Взаємодіяти** – означає перебувати у зв'язку, взаємно проявляти дію, або погоджено взаємно діяти, бути у взаємодії [2, с. 85]. Взаємодія являє собою спосіб організації спільної діяльності, що здійснюється на підставі соціальної перцепції і за допомогою спілкування. Тому ІРЦ має планувати свою роботу з батьками на основі нової філософії взаємодії родини, у центрі якої утримується ідея про те, що за виховання дітей несуть відповідальність батьки, а всі інші соціальні інститути покликані допомогти, підтримати, спрямувати та доповнити виховну діяльність батьків. Взаємодія з батьками – шлях до співробітництва [2].

Сам термін «співробітництво» вперше з'являється у 80-х роках ХХ століття, коли окремі вчителі-практики (І. Волков, Є. Ільїн, С. Лисенкова, М. Палтишев, В. Шаталов, М. Щетинін) вони об'єднали свої зусилля і на зустрічі в 1986 році поділились досвідом і надбаннями, накопиченими за двадцять років практичної роботи в освітніх закладах. На цій зустрічі було висловлено спільні ідеї, що розкривають сутність процесу співробітництва. Серед основних ідей можна виокремити такі: доброзичливі стосунки педагога та дітей, навчання без примушування, важкої мети, опори, великих блоків, вільного вибору, випередження, самоаналізу, спільної творчої діяльності колективу, співробітництва з батьками [1]. Але ці ідеї співробітництва висловлювали ще такі великі філософи й педагоги, як Сократ, Квінтіліан, Платон, І. Песталоцці, Дж. Локк, Ж.-Ж. Руссо, Я. Коменський.

За Тлумачним словником української мови «співробітництво» визначається як спільна діяльність та спільні дії або праця в якій-небудь установі.

Співробітництво – це спілкування «на рівних», де нікому не належить привілей указувати, контролювати, оцінювати. Завдяки тісному співробітництву з батьками навколо дітей з особливими освітніми потребами створюється атмосфера взаєморозуміння та підтримки. Учителю необхідно насамперед залучити родину до співробітництва, підвести її до засвоєння і розуміння педагогічних принципів, доброзичливо пояснити проблеми дитини, позначити шляхи їхнього рішення.

Співробітництво розпочинається з моменту першої зустрічі, в рамках педагогічного супроводу періоду адаптації дітей. Для успішного співробітництва педагогів із батьками дітей можуть використовуватись різноманітні форми взаємодії: батьківські збори, анкетування, консультування та ін. Педагоги повинні розуміти, що кожна родина має різний досвід у вихованні дітей з ООП, рівень педагогічної підготовки, освіти та ін. Педагог добре знає закономірності розвитку дитини з особливими освітніми потребами, методи її виховання й робить усе можливе для надання допомоги молодим батькам в оволодінні основами педагогічних знань. Під час установалення взаємодії з батьками дітей з ООП фахівцю необхідно перш за все приділяти увагу спілкуванню з ними, визначити рівень їхніх інтересів та особистісних потреб. Із цією метою бажано провести письмове опитування, відповіді якого допоможуть у складанні перспективного плану взаємодії інклюзивно-ресурсного центру та батьків [4].

Цікаво, на наш погляд, реалізовував В. Сухомлинський ідею співробітництва з батьками. З перших днів роботи директором Пависької школи він організував батьківський університет і школу молодих батьків. Курс педагогіки і психології був розрахований на 250 годин. Програма охоплювала всі розділи вузівського курсу, але особлива увага приділялась

віковій психології. Школа молодих батьків починалась із бесіди «Стосунки дорослих в родині і моральне виховання дітей». Батькам говорили, що головною умовою здорового розвитку дитини є гармонія стосунків дорослих людей, що були навколо неї. Тут навчали, як правильно орієнтувати дитину у складній моральній сфері людських бажань і можливостей їхнього задоволення, навчали розбиратися з такими поняттями, як «хочу», «треба», «не можна», «можна». Треба зазначити, що популярність батьківського університету була дуже високою, що, у свою чергу, було викликане тим, що батькам ніколи не доводилося червоніти за вчинки своїх дітей, бо вони ніколи не обговорювались публічно [10].

А. Макаренко [7] вважав, що зміст співпраці школи, сім'ї і громадськості в питаннях виховання дітей, спрямований на утвердження ролі школи як організуючого центру співпраці з сім'єю і громадськістю.

Сім'я [8] виступає найважливішим інститутом соціалізації дитини, і від виховного потенціалу, рівня життєвої позиції, адаптивних можливостей родини, стилів спілкування, налагодження взаємодії в сім'ї, майнового стану, відсутності одного з батьків залежить процес соціалізації – її успішність, виникнення труднощів та перешкод.

Мета співробітництва з батьками – запобігати негативним явищам у вихованні дітей, стимулювати і заохочувати їх до кращої роботи.

Ефективності функціонування співпраці з батьками можна досягти за умов, які базуються на **принципах співробітництва**:

- знання умов родинного виховання і доброзичливе ставлення педагога до кожної дитини;
- диференційований підхід до роботи з сім'єю з урахуванням рівнів педагогічної освіченості батьків;
- довіра сім'ї у вихованні дітей і систематичні пошуки методів демократичного співробітництва з нею;
- збереження батьківського авторитету і його примноження через гуманізацію всього освітнього процесу;
- єдність вимог до дітей з боку ІРЦ і сім'ї через організацію різноманітних видів спільної діяльності й змістового співробітництва та усвідомлення мети.

Проблема співпраці та гармонізація взаємодії сім'ї та ІРЦ у вихованні дітей з особливими освітніми потребами – складна і багатоаспектна. Насамперед це стосується структури взаємодії, розподілу обов'язків, ролей, завдань і функцій між усіма учасниками освітнього процесу, вироблення спільних дій. Зокрема співпраці педагога і батьків під час адаптації дитини до умов навчання в інклюзивно-ресурсному центрі, питаннях педагогічної

взаємодії, відповідали на найтиповіші запитання, що стосувались актуальних проблем навчання і виховання дітей з особливими освітніми потребами [9].

Почнемо з першого аспекту співпраці – *вивчення сім'ї дитини з ООП*.

Для педагога домінуюче значення має психолого-педагогічний підхід до вивчення сім'ї, тобто виконання нею своєї виховної функції, визначення умов і чинників, які впливають на ефективну взаємодію між учасниками освітнього процесу, В. Сухомлинський переконливо доводив, що «без знання умов проживання дитини в сім'ї неможливе правильне навчання і виховання. Вчителю дуже важливо знати, як взаємостосунки в сім'ї впливають на формування дитини, її позитивних морально-психологічних якостей...» [10, с. 121–122]. А. Крикун зазначає, що «педагогічний клімат залежить від взаємодії багатьох чинників: вихованості самих батьків, характеру стосунків між членами сім'ї, культури домашнього побуту, організованості сімейного колективу, його традицій тощо. Педагогічний клімат багато в чому визначається нашою любов'ю до дітей...» [6, с. 77] Отже, це питання є наріжним каменем у співпраці педагога і батьків, тому важливим у професійній діяльності педагога є вивчення умов сімейного виховання дитини з особливими освітніми потребам, мікроклімату сім'ї, взаємин між батьками і дітьми, бо «чудові діти виростають у тих сім'ях, де батько і мати по-справжньому люблять і поважають людей. Творити людину треба любов'ю, глибокою вірою в красу і гідність людини...» [10, с. 157].

Враховуючи зазначене, вивчення сім'ї дитини з ООП має здійснюватися систематично, планомірно, тому педагогу важливо володіти методикою поглибленого дослідження сім'ї, до якої належать методи: документалістики, опосередкованого і прямого вивчення родини, а також метод психолого-педагогічного спостереження. Перший з них передбачає вивчення документальних даних про дитину і її сім'ю (медична картка, відомості про перебування в дошкільному навчальному закладі, особова справа, характеристика, встановлення стану успішності за попередні роки на основі даних класного журналу тощо). За одержаною інформацією можна скласти уявлення про стан здоров'я, психофізіологічний та інтелектуальний розвиток дитини (відповідність віковим нормам), умови життя сім'ї тощо.

Під час застосування методу опосередкованого вивчення увага педагога спрямовується на дитину як члена сім'ї. Вивчається поведінка, характер, темперамент дитини, її стосунки з батьками, всіма членами родини та ровесниками, а також здібності, захоплення, потреби, уподобання тощо.

Методи прямого вивчення сім'ї і психолого-педагогічного спостереження спрямовані на конкретне вивчення сімейного оточення дитини з ООП, стосунків між батьками і дітьми, існуючої атмосфери в родині з метою визначення засобів, форм і методів педагогічного впливу на батьків,

виявлення не лише вразливих місць, а й можливостей для усунення недоліків, вироблення єдиних педагогічних вимог. Цінність психолого-педагогічного спостереження полягає в тому, що педагог збирає конкретний емпіричний матеріал, вивчаючи особистість дитини і життя сім'ї в природних умовах. Для того, щоб результати були об'єктивними і повними, необхідно ретельно планувати, чітко визначати мету та об'єкти спостереження. За одержаними даними складається картка потенційного розвитку дитини. Вивчення сім'ї на основі застосування запропонованої діагностичної методики допоможе встановити ступінь володіння батьків методами виховання дітей з ООП, визначити ступінь найбільш широкого їх використання. Для того, щоб результати спостережень були об'єктивними, їх варто проводити систематично впродовж тривалого часу (періоду навчання в), це допоможе педагогу скласти чітке і повне уявлення про кожну сім'ю своїх вихованців, вміло задовольнити потребу батьків у спілкуванні, стимулювати їхній інтерес до співпраці. Як результат – батьки із вдячністю сприйматимуть рекомендації фахівців, із задоволенням спілкуватимуться, відвідуватимуть батьківські збори, братимуть участь у спільних заходах.

Наступний аспект співпраці - *педагогічна допомога і підготовка батьків до виховання дітей з особливими освітніми потребами.*

76 % батьків вважають, що сім'я має користуватися допомогою ІРЦ з питань виховання дітей, але лише 53 % з них звертаються до педагогів з проханням поради, як організувати виховання дитини вдома. Відтак стає зрозуміло, що батьки по-різному ставляться як до виконання своїх обов'язків у сім'ї, так і до спілкування з учителями, які навчають і виховують їхніх дітей. Більшість батьків, як свідчать наші дослідження, не мають достатньої педагогічної підготовки, щоб цілеспрямовано виховувати дитину з ООП, тому на перших батьківських зборах педагогу необхідно почати вивчати їхню готовність до такої роботи шляхом бесід, анкетувань, тестувань, дати певні психолого-педагогічні та етичні знання, ознайомити з умовами роботи центру, правилами внутрішнього розпорядку. Запитання анкети спонукають батьків замислитися про потребу тісної взаємодії ІРЦ та родини у вихованні дітей з ООП; про характер і стиль спілкування між дітьми та батьками; визначають, які труднощі мають дорослі у вихованні своїх дітей [2].

Згодом, плануючи роботу з родиною дитини з ООП, педагог передбачає тематику бесід, наприклад, «Психологічний клімат у сім'ї та формування особистості дитини з ООП», «Особливості спілкування та взаємин у сім'ї, їх вплив на виховання дитини з ООП» тощо. Крім того, батьків варто ознайомити з правилами співжиття дітей у колективі, спільної праці, педагогічного такту під час визначення вимог та їх контролю,

покарання та заохочування дитини, Із секретами вміння налагоджувати стосунки з різними людьми [2].

Однією з найважливіших якостей батьків-вихователів, на нашу думку, є вміння спостерігати. Як зазначено у Віснику, «не просто дивитись на дитину чи прискіпливо наглядати за нею, а уважно і доброзичливо придивлятися до її поведінки, помічати зміни настроїв, прагнути об'єктивно зрозуміти мотиви вчинків, не робити поспішних висновків, а узагальнювати результати багатьох спостережень. Відчувати зміни душевного стану дитини, прагнути зрозуміти його причини – найважливіша умова успішного застосування всіх педагогічних прийомів» [3, с. 25]. Неодмінною ознакою педагогічної культури батьків є також їхнє вміння володіти словом, але не кожен з них уміє розмовляти з дітьми, переконливо пояснювати, формувати стиль поведінки. Тож дуже важливо пам'ятати; що б ви не говорили дітям, обережно користуйтеся словами. Під час спілкування батьки досить часто вдаються до одного з методів виховання – репродуктивного пояснення, за допомогою якого а діалогічній формі розкривають перед дітьми найсуттєвіші особливості етичних норм спілкування, формують позитивне ставлення до інклюзивно-ресурсного центру, першого вчителя, у співпраці з педагогом складають режим дня для своєї дитини з урахуванням її індивідуальних особливостей і життєдіяльності родини [1].

Важливим чинником педагогічної співпраці є вміння організації та проведення батьківських зборів з метою вирішення проблем освітньої діяльності дітей, надання практичних порад і рекомендацій, які стануть в пригоді кожній сім'ї. «Батьківська педагогіка, – за словами В. Сухомлинського, – це елементарне коло знань матері та батька про те, як істота, що народилася від людини, стає людиною, це фундамент, основа всієї педагогічної теорії та практики...» [10, с.152]. Як бачимо, видатний педагог надавав великого значення єдності сім'ї та школи, підготовці батьків до виховання дітей. Основні питання, які стосуються виховання дітей у сім'ї – це формування здорового способу життя дитини та її загальна культура.

Педагогу інклюзивно-ресурсного центру, плануючи роботу з батьками дітей, бажано це врахувати. До плану проведення тематичних бесід, батьківських зборів внести такі питання:

- Мати і батько в житті дитини.
- Моральна відповідальність батьків за виховання дітей.
- Роль внутрішньосімейних стосунків у вихованні дітей.
- Виховання у дітей любові та поваги до батьків, усіх дорослих членів родини.
- Вікові та індивідуальні особливості шестилітніх дітей: акселерація, зміни показників вищої нервової діяльності.

- Фізіологічні особливості шестилітніх дітей, розвиток моторики і мовлення. Особливості уваги, пам'яті, сприйняття.
- Як допомогти дитині адаптуватися до інклюзивно-ресурсного центру. Вплив сімейного мікроклімату на успішну адаптацію шестилітньої дитини до шкільного життя.
- Моральний клімат сім'ї та його вплив на формування особистості дитини.
- Батькам про вимоги щодо формування особистості дитини, норм і правил його поведінки.
- Єдність вимог інклюзивно-ресурсного центру і родини як необхідна умова виховання дитини.
- Можливості сім'ї виховувати у дитини позитивні якості особистості: чесність, доброту, правдивість, гуманне ставлення до оточуючих.
- Особистий приклад батьків, його вплив на формування дитини.
- Спільна діяльність батьків і дітей, дотримання сімейних традицій [2].

ІРЦ складають висновок про комплексну оцінку дитини та ознайомлюють із ним батьків чи законних представників і необхідністю створення умов для навчання та надання психолого-педагогічних та корекційно-розвиткових послуг у закладах освіти [2].

Ми впевнені, якою б плідною не була робота педагога, без батьків, їхньої підтримки та розуміння, що інклюзивно-ресурсний центр безсилий у вирішенні багатьох питань. Необхідно, на нашу думку, організувати навчання саме батьків, отримати від них підтримку у вихованні дитини з особливими освітніми потребами. Як зазначає Т. Алексеєнко, «для дітей надзвичайно важливо відчувати порозуміння батьків між собою, а також їхню повагу до порад педагога. Шкільне і сімейне виховання не повинні суперечити одне одному. Досягненню цілісності виховного процесу сприяють змістовні, переконливі бесіди з батьками як на батьківських зборах, так і під час Індивідуальних консультацій» [1, с. 6].

І, врешті-решт, - *проблема педагогічного спілкування педагога і батьків.*

Як свідчить практика, не кожен педагог, навіть достатньо кваліфікований, уміє співпрацювати з батьками дітей з ООП. Досить часто педагоги, які прекрасно володіють навчальним матеріалом і методикою його викладання, демонструють педагогічну майстерність, стають безпорадними, розгубленими у спілкуванні з батьками, не вміють встановити з ними контакт, педагогічну взаємодію. Ці спостереження підтверджуються результатами проведених нами досліджень, які показали, що роботу з родинами дітей з ООП педагоги вважають однією із найважчих функцій професійної діяльності (87,3% опитаних педагогів ІРЦ).

У чому ж полягають ці труднощі? Фахівці наголошують на тому, що особливо важко з'ясувати загальну спрямованість сім'ї, характер стосунків між членами родини, для деяких педагогів на заваді стає з'ясування особливостей взаємин між батьками і дітьми, інтересів і захоплень сім'ї. Чому так важко багатьом педагогам-професіоналам працювати з родинами дітей з ООП? Які особистісні риси та професійні якості мають бути притаманні фахівцю, аби він успішно здійснював цю роботу? Безумовно, успіх взаємодії з батьками насамперед залежить від рівня педагогічної майстерності педагога, володіння навичками діагностичної методики, які формуються поступово. У процесі професійної діяльності педагог інклюзивно-ресурсного центру набуває педагогічних умінь і навичок. Фахівець має бути добре вихований сам, мати знання, навички щодо організації та проведення освітньої діяльності [2].

Висновки. Успіх роботи з батьками дітей з особливими освітніми потребами залежить від уміння педагога встановлювати з ними контакт, без якого не може бути й мови про взаємодію у вихованні дітей. Таким чином, особливого значення набуває комунікативна діяльність педагога, його здатність до спілкування з дорослими. В основі спілкування батька, матері та педагога має бути взаємна зацікавленість долею дитини, результатами її виховання і навчання. Кожна сім'я, безперечно, має свої проблеми у вихованні, особливо в його методиці. Якщо батько й мати відчують, що педагог прагне зрозуміти їх, вони позитивно сприймають його рекомендації, поради і настанови.

Надзвичайно важливим аспектом спілкування, на наше переконання, є вміння педагога вислуховувати батьків, їхні проблеми та успіхи у вихованні дітей з ООП, виявляти найкритичніші моменти сімейного виховання і коли треба прийти на допомогу. Створення толерантних особистісних взаємин між педагогами і батьками стає основою для розвитку їхньої подальшої співпраці не лише з питань успішності та старанності їхньої дитини, а й переосмислення батьками свого способу життя, установок, позицій у ставленні до своїх дітей.

Перспективи подальших наукових розвідок напряму вбачаємо у розробці методичних рекомендацій з даної проблеми дослідження.

Література:

1. Алексєнко Т. Ф. Сходінки гуманних взаємин батьків і дітей. *Дитячий садок*. 2002. №24. С.3 – 24.
2. Взаємодія батьків та інклюзивно-ресурсних центрів для забезпечення прав дітей з особливими освітніми потребами. Ел.ресурс: <https://eo.gov.ua/vzaiemodiia-batkiv-ta-inkliuzyvno-resursnykh-tsentriv-dlia-zabezpechennia-prav-ditey-z-osoblyvymy-osvitnimy-potrebamy/> 2024/02/20/

3. Вісник проекту «Інклюзивна освіта для дітей з особливими потребами в Україні» – жовтень 2009 – лютий 2010. 35 с.

4. Інклюзивна освіта : теорія і практика : навч.-метод. посібн. / [Кол. авторів ; за заг. ред. С. П. Миронової], Кам'янець-Подільський нац. ун-т імені Івана Огієнка, 2012. – 192 с.

5. Концепція розвитку інклюзивної освіти. Наказ № 912 МОН України від 01.10. 2010 р. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://osvita.ua>

6. Крикун А. Включення дітей з особливими потребами в освітнє середовище. *Вихователь-методист дошкільного закладу*. 2009. №10. С.9-15

7. Макаренко А. С. Книга для батьків. К.: Рад. школа, 1980. 327 с.

8. Постовий В. Г. Сучасна сім'я і її педагогіка / Ін-т сист. дослідж. освіти; АПН України, Ін-т педагогіки. К.: Освіта, 1994. 64 с.

9. Практика взаємодії з батьками дітей з особливими освітніми потребами в інклюзивному просторі : метод. посіб. / уклад. : О. В. Коган та ін. Лисичанськ : ТОВ «ФОКСПРИНТ», 2021. 80 с.

10. Сухомлинський В. О. Батьківська педагогіка. К.: Рад. школа, 1978. 293 с.

References:

1. Aleksyeyenko T. F. (2002). *Sxody`nky` gumanny`x vzayemy`n bat`kiv i ditej* [Steps of humane relations between parents and children]. *Dy`tyachy`j sadok*. #24. S.3 – 24.

2. *Vzayemodiya bat`kiv ta inklyuzy`vno-resursny`x centriv dlya zabezpechennya prav ditej z osobly`vy`my` osvitnimy` potrebamy`* [Interaction of parents and inclusive resource centers to ensure the rights of children with special educational needs]. El.variant: <https://eo.gov.ua/vzaiemodiia-batkiv-ta-inklyuzyvno-resursnykh-tsentriv-dlia-zabezpechennia-prav-ditej-z-osoblyvymy-osvitnimy-potrebamy/2024/02/20/>

3. *Visny`k proektu «Inklyuzy`vna osvita dlya ditej z osobly`vy`my` potrebamy` v Ukrayini» – zhovten` 2009 – lyuty`j* [Bulletin of the project "Inclusive education for children with special needs in Ukraine" - October 2009 - February]. 2010. 35 s.

4. *Inklyuzy`vna osvita : teoriya i prakty`ka* [Inclusive education: theory and practice]: navch.-metod. posibn. / [Kol. avtoriv ; za zag. red. S. P. My`ronovoyi], Kam`yanecz`-Podil`s`ky`j nacz. un-t imeni Ivana Ogiyenka, 2012. – 192 s.

5. *Koncepciya rozvy`tku inklyuzy`vnoyi osvity`* [Concept of development of inclusive education]. Nakaz # 912 MON Ukrayiny` vid 01.10. 2010 r. [Elektronny`j resurs]. – Rezhy`m dostupu: <http://osvita.ua>

6. Kry`kun A. (2009). *Vklyuchennya ditej z osobly`vy`my` potrebamy` v osvitnye sere dov y`she* [Inclusion of children with special needs in the educational environment]. *Vy`xovatel`-metody`st doshkil`nogo zakladu*. #10. S.9-15

7. Makarenko A. S. (1980). *Kny`ga dlya bat`kiv* [Book for parents]. K.: Rad. shkola, 327 s.

8. Postovy`j V. G. (1994). *Suchasna sim`ya i yiyi pedagogika* [Modern family and its pedagogy] / In-t sy`st. doslidzh. osvity`; APN Ukrayiny`, In-t pedagogiky`. K.: Os v ita, 64 s.

9. *Prakty`ka vzayemodiyi z bat`kamy` ditej z osobly`vy`my` osvitnimy` potrebamy` v inklyuzy`vnomu prostori* [Practice of interaction with parents of children with special educational needs in an inclusive space] : metod. posib. / uklad. : O. V. Kogan ta in. Ly`sy`chans`k : TOV «FOKSPRY`NT», 2021. 80 s.

10. Suxomly`ns`ky`j V. O. (1978). *Bat`kivs`ka pedagogika* [Parental pedagogy]. K.: Rad. shkola, 293 s.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 371.132

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-631-644](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-631-644)

Сіпко Людмила Олександрівна кандидат педагогічних наук, доцент кафедри педагогіки і психології Навчально-наукового інституту педагогічної освіти, соціальної роботи і мистецтва Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького, вул.. Володимира Великого, будинок 83, кв. 279, м. Черкаси, 18021, тел.: (067) 769-05-57, <https://orcid.org/0000-0003-3884-3217>

Березівська Тетяна Сергіївна викладач-методист вищої кваліфікаційної категорії Комунального навчального закладу фахової передвищої освіти "Корсунь-Шевченківський педагогічний фаховий коледж ім. Т.Г. Шевченка Черкаської обласної ради», вул. Ярослава Мудрого, будинок 109, кв.76, м. Корсунь-Шевченківський, 19402, тел.: (097) 310-68-79

ПЕДАГОГІЧНА ПРАКТИКА ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ

Анотація. Стаття присвячена дослідженню фахової підготовки майбутніх учителів у процесі проходження педагогічної фахової практики. У статті розглядається організація педагогічної практики студентів вищих навчальних закладів України. Підкреслюється важливість педагогічної практики для розвитку професійних навичок майбутніх вчителів, а також її роль у формуванні педагогічної культури та індивідуального стилю викладача. Під час педагогічної практики студенти не тільки поглиблюють знання з предметів і психолого-педагогічних дисциплін, але й вчаться застосовувати теорію на практиці через взаємодію з учасниками освітнього процесу. Важливою складовою педагогічної практики є організаційно-методичне забезпечення, яке включає наскрізні програми та навчально-методичні посібники. Ці ресурси допомагають студентам виконувати педагогічні завдання, розвивати професійно значущі якості та мати чіткий план дій у процесі проходження практики.

Також у статті розглядаються питання професіоналізації майбутніх вчителів під час проходження педагогічної практики. Акцентується увага на важливості вдосконалення теоретичного, методологічного та практичного рівнів підготовки вчителів. Висвітлюється роль педагогічної практики як ключового компонента професійного становлення, що включає розвиток особистісних і професійних якостей, уміння встановлювати професійні стосунки, забезпечення фахово-спрямованого діалогу та інше.

Педагогічна практика розглядається як складова частина навчально-виховного процесу, мета якої – актуалізувати та поглибити теоретичні знання, формувати педагогічну позицію та професійно значущі якості. В статті аналізуються різні підходи до організації та проведення педагогічної практики, зазначається її значущість для формування професійної ідентичності майбутніх вчителів.

Особлива увага приділяється досвіду Корсунь Шевченківського педагогічного коледжу ім. Т. Г. Шевченка та Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького, де педагогічна практика є невід'ємною частиною навчально-виховного процесу та охоплює різні етапи підготовки – від ознайомлювальної практики на перших курсах до виробничої та викладацької практики у магістратурі.

Висновки статті підкреслюють необхідність подальшого вдосконалення організаційно-методичного забезпечення педагогічної практики, що сприятиме ефективній підготовці майбутніх вчителів до професійної діяльності.

Ключові слова: педагогічна практика, фахова підготовка, професіоналізація вчителя, професійна компетентність, педагогічна діяльність, професійне самовизначення.

Sipko Liudmyla Oleksandrivna PhD in Pedagogical Sciences, Associate Professor of the Department of Pedagogy and Psychology of the Educational-and-Scientific Institute of Pedagogical Education, Social Work and Art of Bohdan Khmelnytsky National University of Cherkasy, St. Volodymyr Velyky, 83, fl.279, Cherkasy, 18021, tel.: (067) 769-05-57, <https://orcid.org/0000-0003-3884-3217>

Berezivska Tetiana Sergiivna the teacher – methodologist of the higher qualification category of Public Institution of the Pre-Higher Education "The Korsun-Shevchenkovskiy Pedagogical Applied College named after Taras Shevchenko of the Cherkasy Oblast Council". St. Yaroslav Mudry, 109/76, Korsun-Shevchenkovskiy, 19402, tel.: (097) 310-68-79

PEDAGOGICAL PRACTICE AS A COMPONENT OF FUTURE TEACHERS' PROFESSIONAL TRAINING

Abstract. The article is dedicated to the study of professional training of future teachers through the process of pedagogical practice. It discusses the organization of pedagogical practice for students in higher educational institutions in Ukraine. The importance of pedagogical practice for developing future teachers' professional skills is emphasized, as well as its role in shaping pedagogical culture

and the individual teaching style. During pedagogical practice, students not only deepen their knowledge of subjects and psychological-pedagogical disciplines but also learn to apply theory in practice through interaction with participants in the educational process. An essential component of pedagogical practice is organizational-methodological support, which includes continuous programs and educational-methodical manuals. These resources assist students in performing pedagogical tasks, developing professionally significant qualities, and having a clear action plan during the practice.

The article also addresses issues related to the professionalization of future teachers during pedagogical practice. Attention is drawn to the importance of improving theoretical, methodological, and practical levels of teacher preparation. The role of pedagogical practice as a key component of professional development is highlighted, encompassing the development of personal and professional qualities, the ability to establish professional relationships, and ensuring a professionally oriented dialogue, among other aspects.

Pedagogical practice is viewed as an integral part of the educational process, aimed at actualizing and deepening theoretical knowledge, forming a pedagogical position, and developing professionally significant qualities. The article analyzes various approaches to organizing and conducting pedagogical practice and notes its significance for forming the professional identity of future teachers.

Special attention is given to the experience of Korsun-Shevchenko Pedagogical College named after T. H. Shevchenko and Cherkasy National University named after Bohdan Khmelnytsky, where pedagogical practice is an essential part of the educational process and covers different stages of preparation – from introductory practice in the early years to production and teaching practice in the master's program.

The conclusions of the article emphasize the need for further improvement of organizational-methodological support for pedagogical practice, which will contribute to the effective preparation of future teachers for professional activity.

Keywords: pedagogical practice, professional training, teacher professionalization, professional competence, pedagogical activity, professional self-determination.

Постановка проблеми. Професіоналізація вчителя є традиційно актуальною проблемою. Особливий інтерес до цієї теми зумовлюється підвищенням соціальної значущості професії вчителя, стрімким зростанням популярності та розширенням сфер застосування. Відтак потребують удосконалення теоретичний, методологічний та інструментально-практичний рівні фахової підготовки майбутніх вчителів у процесі проходження педагогічної практики. Це, своєю чергою, визначає широке коло напрямів

дослідження професіоналізації вчителя та робить акцент на пошуку нових методів і прийомів, які б забезпечили ефективну підготовку майбутніх учителів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аспекти професійного становлення сучасного вчителя, зокрема, відображено у працях таких науковців: С. У. Гончаренко, М. Б. Євтух, І. А. Зязюн, Л. М. Кравець, Г. Г. Кіт, М. К. Козій, Г. В. Ложкін, О. Г. Мороз, Н. Г. Ничкало, В. І. Шулдик, Г. О. Шулдик та ін. Наукова спільнота виділяє такі основні компоненти професійної готовності вчителя: теоретичний (ґрунтовне знання теоретико-методологічних засад); практичний (професійний інструментарій, розвинені практичні навички); особистісний (відчуття іншої людини, професійна інтуїція, гуманістична спрямованість, комунікабельність, професійна культура спілкування та інші професійно-значущі якості). Дослідники наголошують на актуальності проблеми фахової підготовки майбутніх учителів і роблять акцент на необхідності докорінних змін у системі освіти та підготовці учителів, які б забезпечили умови формування необхідних особистісних та професійних якостей.

Метою статті є дослідження аспекту фахової підготовки вчителя у процесі проходження педагогічної практики під час навчання у закладах вищої освіти.

Виклад основного матеріалу. Необхідною складовою підготовки вчителя є його психологічна готовність до забезпечення фахово-спрямованого діалогу, уміння налагоджувати професійні стосунки, встановлювати конструктивні контакти з учасниками освітнього процесу. Під час здобуття вищої освіти важливим аспектом професійного становлення майбутніх учителів є педагогічна практика, яка суттєво відрізняється від навчальної діяльності своєю метою, змістом і методами. Процес професійного самовизначення студентів значно посилюється саме у процесі проходження практики, що є важливим показником сформованості особистості вчителя та ключовим компонентом його професійного розвитку. Враховуючи це, дослідження проблеми педагогічної практики як однієї з умов формування професійного самовизначення майбутніх учителів є надзвичайно актуальним.

Досліджуючи проблему педагогічної практики майбутніх педагогів, вчені по-різному дають їй визначення. У соціально-педагогічному словнику за редакцією В.В. Радула подано на ступне тлумачення терміну «практика (грец. активний, діяльний) – матеріальна, почуттєво-предметна, цілеспрямована діяльність людини, що має своїм змістом освоєння і перетворення природних і соціальних об'єктів на складову загальну основу» [1, с.191-192].

Як педагогічна категорія «практика» розглядається як складова частина навчально-виховного процесу, мета якої актуалізувати та поглибити

теоретичні знання, активізувати процес виконання педагогічних умінь, професійно значущих якостей особистості, створити умови для формування педагогічної позиції. Педагогічна практика – «це спосіб вивчення навчально-виховного процесу на основі безпосередньої участі у ньому практикантів, мета якої – сформувати у них уміння і навички, необхідні у майбутній професійній діяльності, закріпити теоретичні знання, застосувати їх на педагогічній практиці» [2, С.268].

На думку М. К. Козія, педагогічна практика – це особливий вид діяльності, що визначений як ефективний компонент професійної, інтелектуальної та життєвої підготовки майбутнього учителя, вихователя. Педагогічна практика для студента – це процес пізнання багатоаспектної, багаторівневої, багатоякісної інтеграційної системи. При цьому практика є системоутворюючим фактором у загальнопрофесійній підготовці педагога-майстра своєї справи [3, с. 5-12].

Г. О. Шулдик та В. І. Шулдик розглядають педагогічну практику як ключову ланку між теоретичним навчанням студента і його майбутньою педагогічною діяльністю у школі. Учені підкреслюють, що «під час педагогічної практики не тільки відбувається перевірка теоретичної і практичної підготовки студента до самостійної роботи, але й створюються широкі можливості для забезпечення творчого потенціалу особистості майбутнього вчителя» [4].

В основі готовності до професійної діяльності лежить спрямованість особистості на професійну діяльність загалом та на її окремі аспекти. Постає питання професійної спрямованості особистості вчителя, а саме про внутрішню спонуку до професійної діяльності. Такий підхід висуває особливі вимоги до майбутнього фахівця не лише щодо якості засвоєння знань, умінь, навичок, а й до особистісного розвитку вчителя, його когнітивних, емоційно-вольових та комунікативних якостей.

У сучасних умовах підготовки майбутніх учителів у закладах вищої освіти фахова практика носить систематичний характер, водночас забезпечуючи фундамент для формування спеціальних компетенцій. Навчальними програмами практик передбачено сучасні тенденції розвитку освіти і виховання в Україні і в них включені різні види практичної діяльності вчителя відповідно до державного освітнього стандарту.

Педагогічна практика спрямована на вирішення різноманітних психолого-педагогічних завдань. Її специфіка полягає в тому, що вона дозволяє ідентифікуватися з професійною діяльністю вчителя і створює умови для формування професійної спрямованості, потреби в самоудосконаленні та самовизначенні майбутніх педагогів. У процесі організації практики значна увага приділяється підвищенню самостійності та активності

студентів. Майбутні вчителі отримують реальне уявлення про всі переваги та труднощі педагогічної роботи. Протягом проходження практики у студентів формується педагогічна свідомість, яка трансформується з ідеальних уявлень у систему реальних настанов і поглядів на професію.

Виховна функція практики сприяє розвитку педагогічної культури та формуванню індивідуального стилю, оскільки вчителі своїм прикладом стимулюють творчу самостійність студентів у виконанні завдань. Під час практики майбутній вчитель розвивається як у особистісному, так і у професійному планах: він вчиться мислити і діяти як педагог. Спілкування студентів з учнями, вчителями, методистами та колегами-практикантами забезпечує діалогічну взаємодію, яка позитивно впливає на їх майбутню професійну діяльність. Лише на практиці студент може оцінити свій емоційний стан у процесі взаємодії з усіма учасниками педагогічного процесу, а також проаналізувати та оцінити свої особисті й професійні якості як майбутнього вчителя, свою успішність або невдачі [5].

Педагогічна практика повинна бути організована таким чином, щоб студенти могли розширювати і поглиблювати свої знання з навчального предмета та дисциплін психолого-педагогічного циклу, а також навчалися застосовувати теоретичні знання у практичній діяльності через взаємодію зі школярами. Важливо, щоб вони розвивали педагогічні вміння і навички, формували професійно значущі якості та мали чіткий план дій. З огляду на це, актуальним є вирішення питань організаційно-методичного забезпечення педагогічної практики студентів. Відповідно до «Положення про проведення практики студентів вищих навчальних закладів України», зміст практики відображено у наскрізній програмі, яка є основним навчально-методичним документом практики. Частковому вирішенню цих питань сприяють навчально-методичні посібники, які включають програми з педагогіки для всіх видів педагогічної практики, методичні матеріали, що забезпечують виконання педагогічних завдань, а також зразки виконання та оформлення завдань педагогічної практики студентами.

Важливими складовими організаційного процесу проходження студентами педагогічної фахової практики є:

- 1) настановчі та підсумкові конференції; постановка чітких завдань практики;
- 2) участь студентів-практикантів у педагогічних та методичних нарадах, семінарах, «круглих столах»;
- 3) активна участь у громадському житті освітнього закладу, де студент проходить практику;
- 4) постійний методичний супровід студента;
- 5) відвідування керівником практики уроків, класних годин та виховних заходів, які проводить студент;

б) підготовка звітної документації (план, щоденник, конспекти уроків, виховних заходів, характеристики та ін.)

Попри широку репрезентованість теми професіоналізації вчителя у науковій літературі, розлогість методичних рекомендацій щодо покращення фахової майстерності, залишається недостатньо розкритою практичною складовою підготовки майбутніх учителів. Позначене вище вказує на потребу подальшої розробки теми практичного аспекту фахової підготовки вчителя, на чому й сфокусовано увагу у нашій статті.

Сьогодні підготовка вчителів має здебільшого академічний характер, що сприяє збільшенню обсягу стандартизованих знань майбутніх спеціалістів. Тому в практичній роботі вчителя можна спостерігати суперечності між рівнем теоретичних знань, методичних умінь та можливостей продуктивного їх використання у непередбачуваній ситуації спілкування. Серед основних форм практичної підготовки студентів у закладах вищої освіти, що забезпечують як якісну теоретичну підготовку, так і формування практичних умінь та навичок, слід назвати семінарські, лабораторні заняття, різноманітні практикуми, тренінгові групи, гуртки, навчальні та виробничі практики.

Зміст та завдання практичної підготовки в Комунальному навчальному закладі фахової передвищої освіти "Корсунь-Шевченківський педагогічний фаховий коледж ім. Т.Г. Шевченка Черкаської обласної ради» визначаються навчальним планом Коледжу, наскрізною програмою практики, робочими програмами практики та навчальними планами й програмами, які розробляються цикловими комісіями фахових дисциплін під керівництвом заступника директора з навчальної роботи та завідувача виробничої практики.

Організація практичної підготовки студентів у Коледжі має наскрізний характер. Проходження студентами різних видів практик здійснюється упродовж всього періоду навчання, починаючи з другого (третього) курсу відповідно до спеціальностей 013 Початкова освіта та 014.10 Середня освіта (Трудове навчання та технології) під організаційно-методичним керівництвом викладачів, методистів Коледжу та спеціалістів з відповідного фаху.

Студенти Коледжу проходять усі види практики, що визначені освітньо-професійною програмою та навчальним планом. Видами практичної підготовки студентів у Комунальному навчальному закладі фахової передвищої освіти "Корсунь-Шевченківський педагогічний фаховий коледж ім. Т.Г. Шевченка Черкаської обласної ради» залежно від конкретної спеціальності (кваліфікації, спеціалізації) є:

- навчальна практика (практичні та лабораторні заняття (уроки-спостереження) – II-IV курси, спеціальність 013 Початкова освіта та 014.10 Середня освіта (Трудове навчання та технології); практика з основ природо-

знавства та краєзнавства – II курс, спеціальність 013 Початкова освіта; психолого-педагогічна (спостереження за навчально-виховною роботою вчителя-класовода в перші дні дитини в школі) - IV курс, спеціальність 013 Початкова освіта; навчальна практика з удосконалення навичок з обробки конструкційних матеріалів) - спеціальність 014.10 Середня освіта (Трудове навчання та технології);

- виробнича (позакласна та позашкільна виховна робота, пробні уроки та заняття, практика з додаткової кваліфікації) – III, IV курси спеціальність 013 Початкова освіта та 014.10 Середня освіта (Трудове навчання та технології);

- переддипломна педагогічна практика - IV курси спеціальність 013 Початкова освіта та 014.10 Середня освіта (Трудове навчання та технології).

Організація практичної підготовки студентів у Коледжі має наскрізний характер. Її безперервність та послідовність впродовж кількох років навчання дозволяє майбутнім педагогам освітньо-професійного ступеня «фаховий молодший бакалавр» - здобувати необхідний і достатній обсяг практичних знань і умінь. Вона проводиться у спеціально відведений період навчального року або паралельно з навчальними заняттями з урахуванням тривалості навчального часу для здобувачів освіти та форми здобуття фахової передвищої освіти [6].

Під час проходження різних видів практики студенти ознайомлюються із сучасним станом навчально-виховної роботи в різних типах закладів освіти, передовим педагогічним досвідом, станом реалізації основних завдань концепції української національної школи; закріплюють і поглиблюють знання з психолого-педагогічного та методичного циклу дисциплін. Викладачі та вчителі шкіл сприяють формуванню психологічної готовності до роботи в закладі освіти, розвивають в майбутніх педагогів особисті якості, які необхідні в професійній діяльності вчителя, вчать надавати допомогу освітнім закладам у вирішенні завдань навчання та виховання дітей, сприяють формуванню вмінь і навичок реалізовувати професійні функції: конструктивну, мобілізуючу, організаторську, комунікативну та інформаційну тощо, встановлювати та поглиблювати зв'язок теоретичних знань студентів з реальним навчально-виховним процесом, розвивати вміння використовувати їх під час вирішення конкретних навчальних і виховних ситуацій.

Важливим є формувати у майбутніх учителів педагогічну майстерність під час виконання ними обов'язків вчителя-предметника, класного керівника, педагога-організатора та вихователя;

- формувати навички підготовки і проведення уроків з фаху, позакласних навчальних і виховних заходів; реалізовувати творчий, дослідницький підхід до педагогічної діяльності;

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

- виробляти вміння встановлювати внутрішньопредметні та міжпредметні зв'язки, використовувати ефективні педагогічні технології, нові інформаційні засоби навчання; виробляти творчий, дослідницький підхід до педагогічної діяльності;

- виховувати у студентів національно-патріотичні, інтелектуальні, моральні, естетичні та інші якості, інтерес і любов до обраної професії, потребу в самоосвіті, виробляти творчий, навчально - і науково-дослідницький підхід до педагогічної діяльності, виховання професійно значущих якостей особистості вчителя початкової школи та технологічної освіти;

- виховувати інтерес й любов до професії; закріплювати, поглиблювати та збагачувати знання в процесі вирішення педагогічних завдань[7].

В процесі практичної підготовки формуються професійно-педагогічні уміння:

- здійснюється поточне та перспективне планування навчально-виховної роботи;

- використовуються науково обґрунтовані форми, методи і засоби організації навчально-пізнавальної діяльності школярів, розвивається їх мислення, формуються навички самостійної роботи;

- ведеться навчально-виховна робота;

- ведуться спостереження і аналіз організації навчально-виховного процесу, вивчається передовий досвід і використовується у своїй діяльності;

- аналізуються педагогічні ситуації;

- проектується розвиток особистості і колективу, виходячи з урахування вікових та індивідуальних особливостей;

- використовуються ефективні форми і методи виховної роботи з дитячими організаціями і об'єднаннями;

- використовуються технічні і наочні засоби навчання та виховання, розробляються наочні посібники;

- встановлюються педагогічно доцільні взаємовідносини з окремими учнями, педагогами, батьками.

Практика студентів проводиться відповідно до діючих Державних та галузевих стандартів вищої освіти. Після закінчення Коледжу фахові молодші бакалаври мають можливість вступати до Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького, де під час навчання та проходження педагогічної практики удосконалюють свої знання, уміння і навички у відповідності з обраною спеціальністю. Тут спрацьовує принцип наступності, який припускає встановлення необхідних зв'язків і правильних співвідношень між різними частинами навчального матеріалу та організацією навчального процесу на різних ступенях його вивчення із урахуванням психолого-фізіологічних особливостей учнів.

Педагогічна практика студентів у Черкаському національному університеті імені Богдана Хмельницького організовується і проводиться згідно з вимогами нормативних документів Міністерства освіти і науки України, оновленими навчальними планами і програмами [8].

Вона є важливою складовою навчально-виховного процесу освітніх ступенів «бакалавра» та «магістра». Педагогічна практика є логічним продовженням лекційних та практичних занять у закладі вищої освіти і створює реальні можливості для формування готовності майбутніх учителів до організації навчально-виховної роботи з учасниками освітнього процесу; потреби застосовувати теоретичні знання, засвоювати інноваційний педагогічний досвід, а також виховує інтерес та любов до обраної професії. Практичний компонент підготовки студентів у Черкаському національному університеті імені Богдана Хмельницького передбачає реалізацію таких функцій: навчальна (доповнення і збагачення теоретичної підготовки студентів, формування навичок самоосвіти); виховна (формування у майбутнього вчителя професійно-значущих якостей особистості, психологічної культури, гуманістичної спрямованості, здатності до професійної ідентифікації); діагностична (перевірка рівня готовності і формування вміння аналізувати придатність студентів до професійної педагогічної діяльності); розвивальна (розширення професійної ерудиції, розвиток пізнавальної та творчої активності майбутніх учителів, формування якостей та навичок наукового дослідження); адаптаційна (набуття студентами досвіду виконання професійної діяльності вчителя, формування інтересу та любові до майбутньої професії, створення сприятливих умов для здійснення самостійних професійних дій). Система організації педагогічної практики у Черкаському національному університеті імені Богдана Хмельницького відповідає провідному принципу навчання у вищій школі – єдності теоретичної та практичної підготовки майбутнього фахівця.

Розгляньмо більш детально різні види педагогічної фахової практики студентів Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького.

На першому курсі відбувається ознайомлювальна практика, мета якої – ознайомити майбутніх педагогів із загальною структурою системи освіти в Україні, функціональними особливостями її підрозділів, основними завданнями, формами та методами професійної діяльності вчителя в освітніх закладах.

У ході практики студенти набувають умінь професійного спілкування, спостерігають за діяльністю психолога та аналізують її.

Наступним кроком підготовки вчителя є ознайомлювальна навчальна практика, яка проводиться на другому курсі. Цей вид практики дає змогу студентам розширити уявлення про професію вчителя, його фікційні

обов'язки, права, особливості спілкування з учасниками освітнього процесу. За період проходження такого виду практики студенти мають можливості спостерігати за формами, методами, прийомами та технологіями, які вчитель використовує у своїй педагогічній діяльності. Студенти ведуть щоденник спостережень, в якому аналізують виконану роботу.

Запланована на четвертому курсі виробнича педагогічна практика закладає підвалини практичних педагогічних умінь та навичок, творчого ставлення до педагогічної діяльності, професійно важливих якостей особистості вчителя і вихователя. Саме цей вид практики можна вважати початком практичної підготовки студентів до професії вчителя.

Майбутні вчителі дістають змогу самостійного проведення уроків, класних годин та виховних заходів. Використання студентами на практиці різних методів, прийомів та форм роботи дає можливість оволодівати практичними аспектами діяльності вчителя. На четвертому курсі відбувається стажування студентів. У процесі фахової практики удосконалюються професійні вміння та навички, продовжується професійне становлення майбутнього вчителя, здатного самостійно розв'язувати психолого-педагогічні завдання.

Виробнича педагогічна практика дає можливість закріпити у студентів вміння спостерігати, проводити професійне спілкування, застосовувати різні методи роботи, проводити різні види соціально-психологічних досліджень, організовувати власну професійну діяльність та аналізувати її результати.

Метою викладацької практики, яку проходять студенти освітнього рівня «Магістр», є оволодіння формами, методами та засобами організації навчального процесу закладів вищої освіти, ознайомлення зі специфікою викладацької діяльності, самостійного підготовки та проведення лекційних, семінарських та лабораторних занять. Наукова практика, яка також проводиться під час навчання в магістратурі, спрямована на озброєння студентів досвідом наукової діяльності, формування в них відповідного професійного мислення, закріплення вміння проводити наукові дослідження.

Педагогічна фахова практика у закладах вищої освіти ґрунтується на таких принципах:

- 1) принцип системності, багаторівневості та безперервності впродовж усього періоду навчання, поступове ускладнення видів практичної діяльності;
- 2) дослідницький принцип (порівняльний аналіз роботи вчителя у різних закладах, комплексне дослідження колективу або окремої особистості, вивчення психологічних проблем соціальних структур);
- 3) принцип самостійності, тобто вільний вибір студентами бази практики відповідно до професійних інтересів;

4) принцип комплексності, який передбачає виконання студентом різних видів діяльності в єдності.

Усі принципи, завдання та форми організації практичної підготовки майбутніх учителів мають бути органічно пов'язані між собою.

Професійно-значущими рисами, які формуються та розвиваються у процесі фахової практики студента, є: відповідний рівень мотивації, творчий світогляд, професійне мислення, розвинені соціально-перцептивна та емоційна сфери, висока емпатійність, професійна інтуїція, психологічна культура, професійна компетентність загалом. Серед позитивних наслідків фахової практики важливо відзначити такі: опанування інструментарію психолого-педагогічного пізнання, поповнення арсеналу методів, форм та прийомів педагогічної діяльності, вміння їх застосовувати відповідно до поточного моменту роботи; збільшення здатності до спонтанної творчості, децентрації уваги, вміння відчувати, враховувати і цінуватиплинність моменту, володіння поточною ситуацією взаємодії “тут і тепер”; розвиток навичок спостереження, здатності до аналізу психічних явищ; розвиток уміння ведення професійного діалогу з урахуванням індивідуальних та вікових особливостей учнів; поглиблення власного самопізнання, самоаналізу, самокорекції поведінки у професійному спілкуванні; розвиток особистісних якостей, важливих у контексті професійної роботи (гуманність, тактовність, толерантність, сміливість, наполегливість, послідовність, незалежність, здатність до самостійного прийняття рішень); нівелювання страху новозмін, невизначеності поточної ситуації; підвищення культури спілкування, мовленнєвої культури, загальної ерудованості, розширення кругозору [9].

Шляхи підвищення ефективності практичної підготовки вчителя у закладах вищої освіти під час проходження педагогічної практики, полягають, на наш погляд, у:

- створенні для ефективного формування у студентів професійних якостей та умінь таких умов, щоб уможливили розвиток активності, самостійності, дослідницького інтересу, спонтанної творчості;
- максимальному поєднанні практики з набутими теоретичними знаннями (від теорії до практики і навпаки – від практики до теорії);
- збільшенні на кожному етапі практичної підготовки майбутніх вчителів нестандартних завдань, що дають можливість актуалізувати свій досвід у повному обсязі – як навчальний, так і накопичений у життєвій практиці;
- розробленні методичних прийомів досягнення студентами у процесі практики не лише розуміння навчального матеріалу, накопичення певних технік роботи, а й інтерпретації засвоєного знання, що сприятиме визначенню смислового ставлення майбутнього вчителя до будь-яких подій, інформації та інших людей, змісту фахової діяльності загалом.

Отже, основною метою педагогічної практики у закладах вищої освіти є закріплення професійних навичок, здобутих при отриманні кваліфікації бакалавра, вдосконалення знань, необхідних для роботи у вищих навчальних закладах, формування вмінь застосовувати їх у навчально-виховному процесі під час виконання функцій викладача.

Педагогічна практика в системі вищої освіти є важливою складовою професійної підготовки до науково-педагогічної діяльності. Вона включає практичну діяльність учителів, яка охоплює участь в організації та проведенні викладацької роботи навчальних закладах освіти, а також організацію навчальної діяльності учасників освітнього процесу. Під час проходження педагогічної практики майбутні фахівці розвивають власний стиль педагогічної діяльності, що сприяє формуванню професійної самосвідомості, культурі спілкування, а також розвитку теоретичних, практичних та особистісно-мотиваційних компонентів професійної компетентності.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Підбиваючи підсумок, зазначимо, що питання фахового становлення вчителя за сучасних умов слід розглядати розгорнуто, крізь призму не лише набутих теоретико-методологічних знань, розвинутого технічно-інструментального рівня та набутих практичних навичок, а й особистісних якостей. Усе це не може бути забезпеченим повною мірою без практичної складової фахової підготовки вчителя у процесі проходження педагогічної практики, яка допомагає розвивати рефлексивні знання, дає змогу опановувати професійним інструментарієм, який є свого роду мистецтвом, адже діяльність вчителя щораз є індивідуально неповторною.

Перспективи дослідження пов'язані з вивченням кола проблем, пов'язаних із педагогічною практикою майбутніх учителів, розробкою конкретних рекомендацій щодо змісту і форм організації практичної діяльності студентів з метою підвищення якості фахової підготовки.

Література:

1. Соціально-педагогічний словник / За ред. В.В.Радула. - К.: «ЕксОб», 2004., 304 с. 11.
2. Гончаренко С.У. Український педагогічний словник / С.У. Гончаренко. К.: Либідь, 1997. - 376 с.
3. Козій М. К. Психолого-педагогічні умови удосконалення педагогічної практики: [методичний посібник] / Микола Кузьмич Козій. – К. : Вид-во НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2001. – 140 с.
4. Шулдик Г. О., Шулдик В. І. Педагогічна практика : навч. посібник. – К. : Наук. світ, 2000. – 143 с.
5. Кравець Л.М. Педагогічна практика як чинник професійного становлення майбутнього вчителя. Педагогічні науки. 2012. Вип. 55. С. 80–86. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/pena_2012_55_16.
6. Положення про практичну підготовку здобувачів фахової передвищої освіти. «ЗАТВЕРДЖЕНО»: Наказ Міністерства освіти і науки України 02 травня 2023 року № 510; Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 26 червня 2023 р. за № 1055/40111

7. Кіт Г.Г. Педагогічна практика в системі ступеневої підготовки вчителя початкових класів: Навч.-метод. посібник для студентів педагогічних закладів освіти (спеціальність: початкове навчання). - Вінниця, 2007. - 222 с.

8. Закон України «Про вищу освіту». Документ 1556-VII, чинний, поточна редакція — Редакція від 28.05.2024, підстава - 3062-IX.

9. Педагогічна практика: навчально-методичний посібник для здобувачів ступеня вищої освіти бакалавра, магістра спеціальності «Філологія» освітньо-професійних програм «Мова і література (англійська)», «Мова і література (німецька)», «Мова і література (французька)», «Мова і література (іспанська)» / укладачі: К.М. Ружин, О.А. Каніболоцька, Н.О. Надточий. Запоріжжя: ЗНУ, 2019. 106 с.

References:

1. Radula, V.V. (2004). *Sociol'no-pedagogichnij slovník [Social and pedagogical dictionary]*. K.: «EksOb» [in Ukrainian].

2. Goncharenko, S.U. (1997). *Ukrains'kij pedagogichnij slovník [Ukrainian pedagogical dictionary]*. K.: Libid' [in Ukrainian].

3. Kozij, M. K. (2001). *Psihologo-pedagogichni umovi udoskonalennja pedagogichnoi praktiki [Psychological and pedagogical minds of improved pedagogical practice]*. K. : Vid-vo NPU im. M. P. Dragomanova [in Ukrainian].

4. Shuldik, G. O., Shuldik, V. I. (2000). *Pedagogichna praktika [Pedagogical practice]*. K. : Nauk. Svit [in Ukrainian].

5. Kravec', L.M. (2012). Pedagogichna praktika jak chinnik profesijnogo stanovlennja majbutn'ogo vchitelja [Pedagogical practice as an official of the professional development of a future teacher]. *Pedagogichni nauki - Pedagogical sciences*, 55, 80–86. Retrieved from http://nbuv.gov.ua/UJRN/pena_2012_55_16. [in Ukrainian].

6. Nakaz Ministerstva osviti i nauki Ukraїni “Polozhennja pro praktichnu pidgotovku zdobuvachiv fahovoї peredvishhoї osviti” [The Order of the Ministry of Education and Science of Ukraine “Provisions on the practical preparation of workers for road transport lighting. “CONFIRMED””]. [in Ukrainian].

7. Kit, G.G. (2007). *Pedagogichna praktika v sistemi stupenevoi pidgotovki vchitelja pochatkovih klasiv [Pedagogical practice in the system of step-by-step training for teachers of cob classes]*. Vinnicja [in Ukrainian].

8. Zakon Ukraїni «Pro vishhu osvitu» [Law of Ukraine “In search of light.”]. [in Ukrainian].

9. Ruzhin, K.M. , Kaniboloc'ka, O.A. , Nadtochij, N.O. (2019). *Pedagogichna praktika [Pedagogical practice]*. Zaporizhzhja: ZNU [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 659.445

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-645-657](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-645-657)

Титаренко Валентина Петрівна доктор педагогічних наук, професор, професор кафедри теорії і методики технологічної освіти, Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка, вул. Остроградського, буд. 2, м. Полтава, 36000, тел.: (095) 827-59-43, <https://orcid.org/0000-0002-0553-4277>

Срібна Юлія Анатоліївна кандидат педагогічних наук, доцент, декан факультету технологій та дизайну, Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка, вул. Остроградського, буд. 2, м. Полтава, 36000, тел.: (099) 057-99-92, <https://orcid.org/0000-0003-3846-3871>

Нагорна Наталія Олександрівна кандидат педагогічних наук, асистент кафедри теорії і методики технологічної освіти, Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка, вул. Остроградського, буд. 2, м. Полтава, 36000, тел.: (099) 935-56-38, <https://orcid.org/0000-0003-0017-9496>

АНАЛІЗ ІСТОРИЧНОГО ВИМІРУ ТА СУЧАСНИХ ЗМІН У ВИСТАВКОВОМУ МИСТЕЦТВІ

Анотація. У статті проаналізовано трансформацію виставкових практик від традиційних до сучасних мультифункціональних платформ. Дослідження висвітлює, як зміни в технологіях, соціальних установах і культурних трендах вплинули на розвиток і роль виставок у суспільстві. Особлива увага приділяється ролі виставок як культурних феноменів, що сприяють обміну ідеями та розвитку мистецтва як відповіді на суспільні виклики.

В історичному контексті розглянуто еволюцію виставок, починаючи з перших міжнародних виставок XIX століття, які стали важливими подіями для демонстрації технічних та художніх досягнень. Також досліджено розвиток національних виставкових практик, зокрема в Україні, де сучасні експооператори, такі як «АККО Інтернешнл» і «Євроіндекс», формують значну частину виставкової індустрії.

Сучасні виставки, такі як виставка робіт В.Д. Сидоренка в Харкові або колективний проект «Creative Ukraine», демонструють здатність виставок адаптуватися до нових реалій, використовуючи інноваційні підходи та технології для залучення аудиторії. Виставки сьогодні слугують не лише майданчиками для демонстрації мистецтва, але й платформами для

обговорення глобальних питань, таких як екологічна криза або соціальна справедливість.

У статті також підкреслюється важливість виставкових центрів, таких як Національний комплекс «Експоцентр України», які мають потенціал стати значними гравцями на міжнародній арені. Однак, зазначається проблема нестачі інвестицій у нові виставкові площі, що обмежує можливості розвитку цієї сфери.

Таким чином у статті здійснено висновок, що виставкове мистецтво є динамічною та важливою складовою культурного ландшафту, яка відображає і формує суспільні зміни. Виставки відіграють ключову роль у просуванні культурного діалогу та інновацій, надаючи художникам платформу для вираження нових ідей та взаємодії з глядачами.

Ключові слова: виставкове мистецтво, історичний аналіз, дизайн, культурний діалог, інноваційні практики, соціальні зміни, технологічний розвиток, мистецькі виставки, експооператори, виставкова діяльність.

Tytarenko Valentyna Petrivna Doctor of Pedagogical Sciences, Professor, Professor of the Department of Theory and Methodology of Technological Education, Poltava National Pedagogical University named after V. G. Korolenko, St. Ostrogradskyi, build. 2, Poltava, 36000, tel.:(095) 827-59-43, <https://orcid.org/0000-0002-0553-4277>

Sribna Yuliia Anatoliivna Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Dean of the Faculty of Technology and of the Poltava National Pedagogical University named after V. G. Korolenko, St. Ostrogradskyi, build. 2, Poltava, 36000, tel.:(099) 057-99-92, <https://orcid.org/0000-0003-3846-3871>

Nahorna Nataliia Oleksandrivna Candidate of Pedagogical Sciences, assistant professor of the Department of Theory and Methodology of Technological Education, Poltava National Pedagogical University named after V. G. Korolenko, St. Ostrogradskyi, build. 2, Poltava, 36000, tel.:(099) 935-56-38, <https://orcid.org/0000-0003-0017-9496>

ANALYSIS OF HISTORICAL DIMENSION AND MODERN CHANGES IN EXHIBITION ART

Abstract. The article analyzes the transformation of exhibition practices from traditional to modern multifunctional platforms. The study highlights how changes in technology, social attitudes and cultural trends have influenced the development and role of exhibitions in society. Special attention is paid to the role

of exhibitions as cultural phenomena that contribute to the exchange of ideas and the development of art as a response to social challenges.

The evolution of exhibitions is considered in a historical context, starting with the first international exhibitions of the 19th century, which became important events for the demonstration of technical and artistic achievements. The development of national exhibition practices, in particular in Ukraine, where modern expo operators such as «AKKO International» and «Euroindex» form a significant part of the exhibition industry, is also investigated.

Modern exhibitions, such as the exhibition of works by V.D. Sydorenko in Kharkiv or the collective project «Creative Ukraine» demonstrate the ability of exhibitions to adapt to new realities, using innovative approaches and technologies to attract audiences. Exhibitions today serve not only as platforms for displaying art, but also as platforms for discussing global issues such as the environmental crisis or social justice.

The article also emphasizes the importance of exhibition centers, such as the National Complex «Expocenter of Ukraine», which have the potential to become significant players on the international stage. However, the problem of lack of investment in new exhibition spaces is noted, which limits the development of this area.

Thus, the article concludes that exhibition art is a dynamic and important component of the cultural landscape, which reflects and shapes social changes. Exhibitions play a key role in promoting cultural dialogue and innovation, providing artists with a platform to express new ideas and engage with audiences.

Keywords: exhibition art, historical analysis, design, cultural dialogue, innovative practices, social changes, technological development, art exhibitions, expo operators, exhibition activity.

Постановка проблеми. Аналіз історичних аспектів та сучасних трансформацій у виставковому мистецтві в Україні виявляє його значення як невід'ємного компонента маркетингових стратегій. Значна частка бюджету українських підприємств, яка припадає на виставкову діяльність (30-35%), підкреслює її вагу в структурі маркетингових комунікацій. Статистичні дані підтверджують, що виставки є однією з найбільш динамічних сфер вітчизняної економіки, що вимагає систематичного аналізу та оцінки їх ефективності.

Інтеграція України у глобальний культурний контекст спонукає до розширення виставкової діяльності як засобу презентації національних досягнень. Виставка як феномен проектнохудожньої культури охоплює широкий спектр діяльностей, зокрема, політичні, економічні, соціальні та науково-технічні аспекти, що відображає її багатоаспектність та комплексність.

Сучасний виставковий дизайн, що включає інноваційні технології та методи презентації, виступає не тільки як ефективний механізм збуту, але й як важливий елемент науково-технічного прогресу. Виставки стають місцем зустрічі професіоналів, де обмін думками та ідеями сприяє розширенню інформаційного поля через проведення конференцій, конгресів та конкурсів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз історичного розвитку та сучасних змін у виставковому мистецтві підкреслює важливість маркетингових комунікацій, що були ретельно досліджені видатними вітчизняними та міжнародними науковцями, які включають Т. Ананьєву, Ю.С. Апчеля, Дж. Бернета і С. Моріарті, Ф. Котлера та Г.Г. Почепцова. Особливу увагу в національних дослідженнях приділено аналізу виставкової діяльності, яка з часом перетворилася на важливий інструмент маркетингової стратегії підприємств, відображено у працях М.І. Белявцева, Л.В. Шестопазової та колективу науковців під керівництвом А.Ф. Павленка.

Історично, виставки слугували майданчиком для демонстрації технологічних інновацій та культурних досягнень, однак сучасні зміни у виставковому мистецтві виявляють його еволюцію до складних мультимедійних проєктів, що включають високотехнологічні рішення для залучення аудиторії та підвищення комерційної ефективності. Ця тенденція викликала необхідність у розвитку нових методологій планування та організації виставкових заходів, що акцентують на стратегічному підході до вибору виставок та їх тематичному змісту. Важливі внески у цю дисципліну внесли П. Баллестер, Я. Критсотакіс та С. Міллер, а також Т.І. Лук'янець і В.А. Пекар, які вивчали прикладні аспекти виставкового мистецтва.

Мета статті полягає у вивченні історичного розвитку та сучасних змін у виставковому мистецтві, аналізуючи їх вплив на культурні та соціальні процеси.

Виклад основного матеріалу. Протягом останнього десятиліття виставки та ярмарки зазнали значних трансформацій, стаючи все більш подібними за своєю суттю, що важливо для підприємств у контексті вибору найбільш ефективних заходів відповідно до своїх цілей. Згідно з Постановою КМУ про вдосконалення виставково-ярмаркової діяльності, виставка визначається як захід, спрямований на демонстрацію продукції, товарів, та послуг для їхнього просування на ринки, включаючи створення можливостей для ділових переговорів та інвестиційних угод. У свою чергу, ярмарок пов'язаний із безпосередньою торгівлею, що регулярно проводиться в конкретному місці.

Головна відмінність між виставкою та ярмарком полягає у формі взаємодії: якщо виставка фокусується на демонстрації та поширенні інформації, то ярмарок зорієнтований на безпосередній продаж. Такі заходи

відіграють ключову роль у комерційних взаємодіях, дозволяючи виробникам, споживачам та посередникам налагодити прямі торговельні контакти, що сприяє регулюванню попиту й пропозиції та активізує господарську ініціативу. Сучасні виставки перетворилися з простих показів продукції на заходи, які визначають стратегічні напрямки розвитку підприємств, виступаючи як платформи для обміну досвідом, збільшення обсягів продажів, а також як індикатори нових перспективних проектів. Такі заходи є життєво важливими для стратегічного позиціонування підприємств у сучасному динамічному бізнес-середовищі.

Аналіз історичного виміру та сучасних змін у виставковому мистецтві відкривається з історичної віхи – Великої міжнародної виставки 1851 року, яка знаменує початок виставкової діяльності. Цей захід став платформою для всебічної презентації продукції і досягнень різних країн. Вчені-архітектори, серед яких Н. Коновалова та О. Орельська, вивчали архітектурні аспекти виставкових заходів, зокрема розглядаючи їх як вияв відкритості до різноманітності людської діяльності. Олексій Хомяков у своїй роботі критично оцінив виставкові заходи як майданчики, де формалізм заміщує духовні спонукання, підкреслюючи роздвоєність суспільства між прагненням до знань і втратою життєвих сил. Німецькі дослідники, включаючи Вінфренда Кречмера та Томаса Шріферса, а також англомовні автори, як Паола Антонеллі та Удо Культерман, забезпечують глибокий аналіз виставкової діяльності. Новік Г.В. звертає увагу на Кришталевий палац, використовуючи його як приклад архітектурної новаторськості та візуальної привабливості, що стали можливими завдяки використанню чавунних модулів та інноваційних конструкторських рішень. Такі дослідження допомагають зрозуміти, як виставкові заходи відображають культурні зміни та розвиток суспільства, слугуючи одночасно дзеркалом історичних тенденцій і каталізатором майбутнього прогресу [3, с. 107].

Зародження виставкової діяльності може бути простежене вже з XVI століття, але вагомий розвиток міжнародних великих виставок почався у XVIII столітті, коли вони стали набувати популярності як організовані демонстрації відбору культурних та освітніх елементів. Виставки традиційно проводилися у таких місцях, як музеї, художні галереї, бібліотеки та виставкові центри, демонструючи широкий спектр експонатів – від мистецтва до інтерпретаційних панелей природничих і історичних музеїв.

Французький вчений Патріс Баллестер у своїй праці зосереджується на аналізі міжнародних виставок, розглядаючи їх як об'єкти географічного та містобудівного дослідження, описуючи архітектуру та розвиток виставкових заходів з XVIII по XX століття. Він виділяє різні типи виставок, такі як архітектурні, колоніальні, комунально-культурні та публічні виставки, які

відображають соціальні та культурні зміни того періоду. Наприкінці ХХ століття виставки перетворюються на значні масштабні події, включаючи Expo та World Expo, що є величезними глобальними вечірками та міжнародними ярмарками, демонструючи глобалізацію та зростаючу світову взаємозалежність.

XVIII та XIX століття стали переломними у формуванні художніх виставок та мистецтвознавства як ключових елементів культурного діалогу між європейськими художниками та їхньою аудиторією, що зазнало істотних змін. Цей період відзначений реформуванням громадського сприйняття живопису, скульптури та загалом ролі художника у суспільстві. Вперше виставки стали важливою платформою в мистецьких столицях таких як Рим, Венеція, і Флоренція, де вони часто супроводжувались релігійними святами, надаючи художникам можливість використати ці заходи для зміцнення своєї репутації та впливу в мистецькому світі.

Уже у 1833 році у Парижі виникла ідея проведення європейської, а згодом і всесвітньої виставки, яка мала на меті зібрати та представити публіці досягнення промислової революції, включаючи машини, винаходи, художні та інтелектуальні здобутки. Проте через опір промисловців, які боялися міжнародної конкуренції, проект був відкладений на майже два десятиліття. Першу Всесвітню виставку вдалося організувати у 1851 році в Лондоні завдяки зусиллям принца Альберта, чоловіка королеви Англії Вікторії. Цей захід відображав нову економічну доктрину вільної торгівлі та був спрямований на створення нових форм економічних зв'язків між державами [9].

Принц Альберт у своєму зверненні до парламенту в 1850 році окреслив місію виставки як показник досягнень людства та вихідний пункт для майбутнього розвитку націй. Виставка була розміщена у Гайд-парку, а конкурс на проект павільйону виграв Джозеф Пакстон, який представив інноваційний дизайн з металу та скла, згодом відомий як Кришталевий палац. Цей павільйон став архітектурним символом епохи, демонструючи нові технологічні можливості та естетичні підходи в будівництві.

Закриваючи виставку, принц Альберт наголосив на значущості події для промоції праці та поліпшення соціального статусу учасників. Виставка залучила близько 6 мільйонів відвідувачів, що стало свідченням її величезного успіху та впливу на розвиток промисловості та культури, а також засвідчило перехід до нової ери глобальної економічної інтеграції і культурного обміну.

Перша Всесвітня промислова виставка, що відбулася у 1851 році в Лондоні, стала ключовою подією у соціально-економічному розвитку не тільки Англії, але й усього світу. В цей період Англія визначалася як провідна держава промислової революції та економічного зростання.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Виставка проходила під гаслом сприяння глобальному вдосконаленню людства, і її відкриття зібрало близько 25 тисяч гостей у Кришталевому палаці, який став архітектурним символом сучасності завдяки своїй інноваційній конструкції зі скла та сталі.

Архітектор Джозеф Пакстон, автор проекту Кришталевого палацу, створив першу у світі великомасштабну споруду зі збірного чавуну і віконного скла, що демонструвала нові технічні можливості і архітектурні підходи. Виставка тривала з травня по жовтень, приваблюючи шість мільйонів відвідувачів, які мали змогу ознайомитися з останніми досягненнями у техніці та промисловості. Експонати, представлені на виставці, включали машини та товари з Великобританії, які займали більше місця порівняно з виробами інших країн.

Велика виставка в Лондоні об'єднала близько 40 держав і колоній, серед яких були країни Європи, Америки, Азії, що відзначалося як відображення зростання глобальної інтеграції та культурного обміну. Цей захід відіграв значну роль у підсумуванні досягнень промислової революції та стимулюванні подальшого поширення технологічних інновацій, сприяючи переходу до нової епохи у глобальній історії [2].

Перша Всесвітня промислова виставка 1851 року в Лондоні зіграла значну роль у соціально-економічному розвитку не лише Англії, але й глобальної спільноти. Тематично виставка була структурована на чотири основні розділи, поділені на 31 клас, що охоплювали сировину та матеріали, інструменти та машини, фабричні вироби та образотворчі твори. Ця виставка не тільки продемонструвала бурхливий розвиток британської промисловості, але й підсилила її домінуючі позиції у світі.

Організована у Кришталевому палаці, який був взірцем новітньої архітектури завдяки своїй інноваційній структурі зі скла та сталі, виставка привернула увагу приблизно 6 мільйонів відвідувачів. Проведення виставки стало значним економічним успіхом, кошти від якого були використані для заснування музеїв Абертополя.

Позитивний вплив виставки не обмежився лише Великобританією. Завдяки її успіху, французи незабаром організували свою всесвітню виставку у 1855 році, і з того часу міжнародні виставки стали постійним явищем. Важливість цього заходу проявилася у точному представленні стану світової техніки, зміцненні переконань у користь вільної торгівлі та міжнародного поділу праці, а також у стимулюванні розвитку промисловості та освіти у багатьох країнах [4, с. 45].

Кришталевий палац, як архітектурний шедевр, поставлений поряд з такими пам'ятками як Собор Святої Софії, став символом технологічного прогресу та культурного обміну. Принципи, сформульовані та реалізовані під

час першої Всесвітньої виставки, такі як національні секції, офіційні запрошення країн, класифікація виставкових об'єктів та вручення нагород, заклали основу для організації майбутніх міжнародних експозицій [8].

Світові виставки стали ключовими міжнародними заходами, які відіграють важливу роль у культурному, освітньому та технологічному розвитку глобальної спільноти. Від першої Всесвітньої промислової виставки у Лондоні у 1851 році до сучасних подій, ці масштабні заходи спрямовані на демонстрацію культурної спадщини, сприяння міжнародній освіті та зміцнення крос-культурної співпраці. Важливі міжнародні виставки, які мали значний вплив на розвиток мистецтв та індустрії, включають Всесвітню виставку в Парижі у 1855 році, яка відбувалася за лондонською та стала місцем для демонстрації технічного та художнього прогресу [10]. Міжнародна виставка сучасного мистецтва 1913 року в Нью-Йорку започаткувала нові художні течії в Америці, в той час як Лондонська міжнародна виставка сюрреалістів 1936 року стимулювала інтерес до сюрреалізму в англomовному світі. У Китаї, виставка авангарду в Пекіні 1989 року відіграла ключову роль у введенні сучасного мистецького діалогу в азійський контекст. Ці виставки не лише підкреслюють динаміку культурного обміну, але й відображають глобальні зрушення в освіті та індустрії, що є важливими для історичного та сучасного розвитку міжнародних відносин.

З настанням ХХІ століття, історичні зміни у суспільстві викликали значні адаптації у сфері виставкової діяльності, спрямовані на залучення сучасного відвідувача. Виставкові експозиції тепер розробляються з урахуванням нових цілей, змісту, обмеженого часу існування та різноманітності функцій приміщень, зокрема через інтеграцію маркетингових досліджень для задоволення потреб споживачів. Кожна експозиція має чітко визначену тему та зміст, детально розроблені складові частини, які разом створюють новий унікальний простір, що включає текст, артефакти, архівні зображення та відповідає на потребу глибокого образного рішення.

Експозиції у сучасному розумінні – це комплексні інформаційні системи, які, згідно з вченими, функціонують на перетині мистецтва та дизайну, здатні самостійно формувати вираження через специфічні засоби. Динаміка сучасних експозицій відображається не тільки у застосуванні сучасних технологічних засобів, але й у динамізмі авторської інтерпретації, перетворюючи експозицію на активне інтерактивне середовище, де відвідувач стає не просто спостерігачем, а учасником. Організація простору у таких експозиціях здійснюється через творчі розробки оригінальних конструктивних рішень, які підкреслюють художньо-естетичний вплив на аудиторію. Це дозволяє не тільки передати вагому інформацію, але й вико-

нати культуротворчу місію у сучасному суспільстві. Використання аудіовізуальних програм і інтерактивних мультимедійних пристроїв робить експозиції особливо привабливими для молоді та дітей, інтегруючи комп'ютерні технології як невід'ємну частину сучасного культурного досвіду [1].

Аналіз історичного виміру та сучасних змін у виставковому мистецтві свідчить, як глобальні культурні та технологічні інновації вплинули на розвиток експозицій. У розвинених країнах інтеграція передових технологій та державних інвестицій сприяла створенню виставок, які відрізняються високим рівнем дизайну та функціональності. Вітчизняні практики також еволюціонували, акцентуючи на використанні новітніх матеріалів і технологій для збільшення інформативності та візуальної привабливості експозицій.

Сучасні експозиції характеризуються динамічністю та інтерактивністю, розгортаючись як цілісні, гармонійно організовані середовища, де відвідувачі активно взаємодіють з контентом. Ці зміни відображають перехід від статичних дисплеїв до багатовимірних, інтерактивних експозиційних просторів, що використовують сценографічні та функціонально-конструктивні підходи для створення глибоко інтегрованих, естетично впливових інсталяцій.

Ефективність виставкового дизайну визначається комплексом функцій, таких як просвітницька, психологічна, естетична, гедоністична та комунікативна. Ці функції спрямовані на підсилення інтересу до виставки, глибше сприйняття предметів, забезпечення доступності інформації, емоційне задоволення від споглядання експозицій, створення комфортного середовища для комунікації та залучення уваги глядачів і потенційних покупців. Виставковий дизайн у сучасному контексті набуває значення завдяки специфічній мові, що включає оригінальні концептуальні рішення, різноманітні конструкції, сучасні технічні засоби, ефективне використання форм, кольорів, символіки, світла, реклами та мультимедійного супроводу.

На прикладі бієнале «Пан-Україна'92», що відбулася у Дніпрі, можна прослідкувати як виставка слугувала репрезентації національної культури, демонструючи рівень мистецтва та історичні аспекти України, зокрема в контексті 500-ліття Запорізького козацтва. Експозиція охоплювала близько ста робіт майже сорока учасників, включаючи твори малярства, скульптури та графіки з різних міст та країн, відображаючи стан розвитку національного мистецтва. Вона продемонструвала, як митці, використовуючи національне забарвлення, розробляють нові форми та образи, зосереджені на історії та культурі народу, прагнучи до глибинного вираження своєї духовності.

На аналітичному рівні, виставкові заходи, такі як бієнале «Пан-Україна», що з часом набули більш широкого розмаху, свідчать про активну участь українського мистецтва у світових культурних процесах. Так,

виставка 1994 року, що відбулася у День незалежності України, стала важливим кроком до встановлення традиції проведення бієнале. Це відображає еволюцію у сприйнятті та інтеграції українського мистецтва на міжнародній арені.

Особливе значення має виставка робіт В.Д. Сидоренка у Харкові (2012-2013), яка тематизувала концепцію свободи. Через історичну проекцію автор викликав у глядачів рефлексію над здатністю владних систем маніпулювати свідомістю особистості. Твори Сидоренка відкривають фантазмагоричний вимір свободи, де зникають усі соціальні обмеження, дозволяючи істинне самовираження [7].

У контексті сучасних виставкових ініціатив значущою є діяльність київського PinchukArtCentre, де виставка «Свій простір» (2018-2019) пропонувала новий погляд на історію українського мистецтва через призму жіночої позиції. Це підкреслює зміщення фокусу сучасних виставок на включення різноманітних перспектив і дослідження культурних тем у новому світлі, сприяючи розширенню діалогу між минулим і сучасністю в контексті глобальних мистецьких практик.

У контексті аналізу історичного виміру та сучасних змін у виставковому мистецтві, значну увагу заслуговує роль жінок-художниць, яка акцентується через виставку «Простір». Ця експозиція використовує діалог між сучасними та історичними творами для розгляду позицій жінок у художньому світі, інформуючи про історичні та сучасні аспекти через категорії «вимушений/прихований», «тілесний/почуттєвий» та «політичний/маніфестаційний».

Значним є внесок міжнародних заходів як Міланський тиждень дизайну та Голландський тиждень дизайну у розвиток предметно-просторового середовища. Особливо виділяється Голландський тиждень дизайну, що виступає як платформа для демонстрації інновацій, підтримуючи динамічний розвиток дизайну. Участь України на цьому форумі підкреслює зростаючу роль вітчизняного дизайну у глобальних дизайнерських процесах, демонструючи еволюцію виставкової практики з історичної перспективи до сучасних інноваційних підходів.

Аналізуючи історичний вимір та сучасні зміни у виставковому мистецтві, можна відзначити значне зростання відповідальності дизайну, зокрема в рамках презентації «Хороший дизайн для поганого світу». Ця концепція включає екологічність, інклюзивність та технологічність, підкреслюючи роль дизайну у формуванні майбутнього. Виставка «Чиста революція» ілюструвала ці принципи через мінімізацію відходів і створення стійких продуктів.

Інклюзивний дизайн, реалізований на міжнародних платформах, таких як Голландський тиждень дизайну, підтверджує важливість комфорту для

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

людей з обмеженими можливостями, що також відображено в українських проектах, зокрема участі харківської школи архітектури. Підхід «Creative Ukraine» демонструє сучасний український дизайн через інновації та експерименти, акцентуючи на потребі адаптації та інтеграції у глобальні тренди. Ці зміни свідчать про зростання динаміки та відповідальності у виставковому мистецтві, а також про історичний розвиток дизайну в контексті вирішення актуальних соціальних та екологічних викликів [5].

На сучасному міжнародному ринку ярмарків та виставок Німеччина виступає лідером, завдяки своїм відомим виставковим комплексам, розташованим у таких містах як Ганновер, Берлін, Лейпциг, Мюнхен та Франкфурт-на-Майні, загалом охоплюючи 23 міста країни. Ганноверський виставковий центр, один з найбільших у світі, займає 500 тисяч квадратних метрів, що значно перевищує середній розмір виставкових центрів в Європі, який становить близько 30 тисяч квадратних метрів. Важливою особливістю є те, що лише 20% великих виставок проводяться щорічно, тоді як більшість з них відбувається кожні два роки, що корелює з тривалістю інноваційних циклів у відповідних галузях. Така періодичність підкреслює роль виставкової діяльності як інструменту державної регуляторної політики, орієнтованої на підтримку інноваційно-інвестиційних процесів у промисловості.

Європалата, заснована у 1958 році, об'єднує 45 національних торговельно-промислових палат Європи, представляючи інтереси 22 мільйонів підприємств. Ця організація відіграє ключову роль у розвитку виставкової діяльності на континенті, підкреслюючи її значення як засобу державної регуляторної політики і стимулу для інноваційно-інвестиційних процесів. Європалата не тільки виражає загальноєвропейські бізнес-інтереси, але й сприяє розвитку промисловості через масштабні заходи, такі як колоквіуми, конгреси та семінари. Ці заходи залучають ведучих експертів, політиків та керівників для обговорення важливих економічних питань, впливаючи на динаміку розвитку виставкової індустрії.

Аналізуючи історичний вимір та сучасні зміни у виставковому мистецтві в Україні, можна спостерігати інтеграцію у глобальні виставкові практики з появою таких значних експооператорів, як «АККО Інтернешнл», «Євроіндекс» та інші. Важливо відмітити розширення інфраструктури виставкових площ, що свідчить про стратегічне прагнення країни стати ключовим гравцем на євразійському виставковому ринку [6].

Сучасні зміни також підкреслюють дефіцит інвестицій у нові виставкові центри, що пояснюється тривалим періодом окупності таких проектів. Однак, наявність значних виставкових площ, особливо у таких масштабних центрах як «Експоцентр України» в Києві, демонструє потенціал

для масштабної міжнародної активності. Це відкриває перспективи для перетворення Києва на серйозного конкурента на європейському виставковому ринку, особливо в контексті підготовки до міжнародних заходів, як то Євро-2012, що сприяло б зміцненню позицій України як важливого центру виставкової діяльності на континенті.

Сучасні ярмарки еволюціонують від традиційних торговельних заходів до мультифункціональних платформ, які слугують не лише для продажу товарів, але й для важливих бізнес-угод. Це відображає глибокі зміни у структурі і функціях виставкової діяльності, що адаптується до вимог сучасної економіки і культури. Прикладом такої адаптації є Виставковий центр «Іллінський» у Сумській області, який є важливим центром для виставкової діяльності, сприяючи економічному зростанню і культурному обміну в регіоні.

Висновки. Аналіз історичного виміру та сучасних змін у виставковому мистецтві демонструє, що виставки слугують не лише як майданчики для показу мистецьких творів, а й як активні посередники культурної еволюції. Історично виставки відіграли ключову роль у формуванні мистецьких напрямків і стилів, ставши віддзеркаленням соціальних і культурних змін у суспільстві. Вони надають платформу для вираження різноманітних точок зору, забезпечуючи місце для нових наративів та альтернативних історій мистецтва.

Сучасні зміни у виставковому мистецтві зосереджуються на адаптації до швидкоплинних культурних і технологічних тенденцій, що вимагають від виставкових просторів бути гнучкими та реактивними до нових форм мистецького вираження. Виставки тепер виступають як інструменти для обговорення глобальних питань, від екологічної кризи до соціальної справедливості, відображаючи роль мистецтва як каталізатора громадської свідомості та змін.

Враховуючи цю динаміку, виставки сьогодні стають частинами ширшого дискурсу, де кожен експонат і кожна кураторська концепція можуть впливати на сприйняття і розуміння мистецтва в глобальному контексті. Це підкреслює важливість аналізу історичного виміру та відслідковування сучасних змін у виставковому мистецтві як засобу культурного реагування та адаптації до світу, що змінюється.

Література:

1. Бондаренко Б. К. Дизайн предметно-просторового середовища автоцентрів як носіїв ідентичності корпоративних брендів: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. мист.: 17.00.07. Харків, 2015. 20 с.
2. Коновалова Н. Орельська О. Кришталевий палац 1851. 2008. 4 с.
3. Новік Г.В. Три підходи до формотворення металевих конструкцій як засобів виразності інтер'єра в період з кінця XVII – до початку XIX ст. *Теорія та практика дизайну*: збірник наукових праць. Технічна естетика. Київ : Компрінт, 2016. Вип. 10. С.102–110.

4. Підгрушний Г. П., Пекар В. О., Денисенко О. О. Виставкова діяльність та її значення як інструменту регіонального розвитку. *Український географічний журнал*. 2009. № 1. С. 41–49.
5. Полисевич Р. Український стенд на Dutch Design Week. URL: <http://royaldesign.ua/ru/ukranskiy-stend-na-dutchdesign-week.bXvGD/>
6. Постанова КМУ «Про вдосконалення виставково-ярмаркової діяльності в Україні» від 22.09.2007 р. №1065. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1065-2007-%D0%BF>
7. Ткаченко Т.І., Дупляк Т.П. Виставковий бізнес : монографія. Київ : Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2016. 244 с.
8. Archive.org. URL: <https://archive.org/search?query=Exhibitionof+1851&sin=TXT>
9. Davis John R.. The Great Exhibition. Sutton : Stroud, 1999. 238 с
10. Jean-François Sirinelli. Dictionnaire de l'Histoire de France. Paris : Larousse, 2007. 1176 p.

References:

1. Bondarenko B. K. (2015). Dyzaïn predmetno-prostorovoho seredovyscha avtotsentriv yak nosiiv identychnosti korporatyvnykh brendiv [The design of the object-spatial environment of car centers as carriers of the identity of corporate brands]: avtoref. dys. na zdobuttia nauk. stupenia kand. myst.: 17.00.07. Kharkiv. 20 s. [in Ukrainian].
2. Konovalova N. Orel'ska O. (2008). Kryshdalevyi palatst 1851 [Crystal Palace]. 4 s. [in Ukrainian].
3. Novik H.V. (2016). Try pidkhody do formotvorennia metalevykh konstruksii yak zasobiv vyraznosti inter'iera v period z kintsia XVII – do pochatku XIX st. [Three approaches to the formation of metal structures as a means of expressiveness of the interior in the period from the end of the 17th to the beginning of the 19th century.]. *Teoriia ta praktyka dyzainu: zbirnyk naukovykh prats. Tekhnichna estetyka*. Kyiv : Komprint. Vyp. 10. S.102–110. [in Ukrainian].
4. Pidhrushnyi H. P., Pekar V. O., Denysenko O. O. (2009). Vystavkova diialnist ta yii znachennia yak instrumentu rehionalnoho rozvytku [Exhibition activity and its significance as a tool of regional development]. *Ukrainskyi heohrafichnyi zhurnal*. № 1. S. 41–49. [in Ukrainian].
5. Polysevych R. Ukrainskyi stend na Dutch Design Week [Ukrainian stand at Dutch Design Week]. URL: <http://royaldesign.ua/ru/ukranskiy-stend-na-dutchdesign-week.bXvGD/> [in Ukrainian].
6. Postanova KMU «Pro vdoskonalennia vystavkovo-yarmarkovoi diialnosti v Ukraini» [Resolution of the CMU "On the improvement of exhibition and fair activities in Ukraine"] vid 22.09.2007 r. №1065. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1065-2007-%D0%BF> [in Ukrainian].
7. Tkachenko T.I., Dupliak T.P. (2016). Vystavkovyi biznes : monohrafiia [Exhibition business: monograph]. Kyiv : Kyiv. nats. torh.-ekon. un-t. 244 s. [in Ukrainian].
8. Archive.org. URL: <https://archive.org/search?query=Exhibitionof+1851&sin=TXT> [in English]
9. Davis John R. (1999). The Great Exhibition [Велика виставка]. Sutton : Stroud. 238 с. [in English]
10. Jean-François Sirinelli (2007). Dictionnaire de l'Histoire de France [Словник французької історії]. Paris : Larousse. 1176 p. [in French]

УДК 338.48:379.8

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-658-669](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-658-669)

Ткачівська Інна Михайлівна кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри теорії та методики фізичної культури, Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника, <https://orcid.org/0000-0002-8995-2483>

Гуменюк Галина Михайлівна кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри туризмознавства і краєзнавства, Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника, <https://orcid.org/0000-0003-2859-8369>

Гуменюк Андрій Ігорович кандидат наук з державного управління, асистент кафедри туризмознавства і краєзнавства, Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника, <https://orcid.org/0000-0002-7409-4498>

СОЦІАЛЬНА МЕРЕЖА TRIPBYCLICK, ЯК ЕФЕКТИВНИЙ ЗАСІБ ІНТЕРНЕТ-МАРКЕТИНГУ В ТУРИСТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Анотація. В статті висвітлено використання інноваційних стратегій діджитал-маркетингу в туристичній діяльності, як комплексного підходу для просування компанії та її послуг у цифровому середовищі, що охоплює й офлайн споживачів. Встановлено, що найшвидшим і найпростішим способом доступу і отримання інформації для сучасних туристів є соціальні мережі, які й займають домінуючі позиції в діджитал-маркетингових проєктах.

Перспективним напрямком діяльності туристичних підприємств є також фінансування та впровадження в свою діяльність стартапів Інтернет-маркетингу. Один з останніх успішних стартапів у сфері туризму стало створення першої української туристичної соціальної мережі.

Соціальна мережа TripbyClick виділяється серед інших саме завдяки цілком туристичній спрямованості. Для мандрівників, – це місце, де можна надихнутися на нову подорож, а також зручний інструмент організації подорожі, завдяки можливостям бронювати місця розташування, підраховувати вартість послуг та складання повноцінних маршрутів.

Головними цілями проєкту, за задумом засновників, є: популяризація унікальних місця для туризму у нашій великій країні; об'єднання всіх аспектів організації подорожі в одному місці - "в один клік"; надання можливості користувачам ділитися своїм досвідом подорожей; надання локальним гідом та event-менеджерам зручний та логічний інструмент для просування своїх послуг; і найголовніше – об'єднати все це в одному місці.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Перевагами української соціальної мережі TripbyClick є: створення персональної сторінки з посиланнями на свої сайти та сторінки в соціальних мережах; публікація власних постів унікальних місць, подій та маршрутів для подорожі; функція органайзера, де є можливість у зручній формі скласти свою подорож на підставі вибраних публікацій; автоматичний підрахунок вартості подорожі на будь-який смак та бюджет; бронювання проживання та трансферу; програма лояльності для активних користувачів.

Ключові слова: соціальна мережа TripbyClick, інтернет-маркетинг, туристичні послуги.

Tkachivska Inna Mykhailivna PhD in Pedagogy, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Theory and Methods of Physical Culture, Vasyl Stefanyk Precarpathian National University, <https://orcid.org/0000-0002-8995-2483>

Humeniuk Halyna Mykhailivna PhD in Pedagogy, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Tourism and Local History, Vasyl Stefanyk Precarpathian National University, <https://orcid.org/0000-0003-2859-8369>

Humeniuk Andriy Ihorovych PhD in Public Administration, Assistant of the Department of Tourism and Local History, Vasyl Stefanyk Precarpathian National University, <https://orcid.org/0000-0002-7409-4498>

TRIPBYCLICK SOCIAL NETWORK AS AN EFFECTIVE MEANS OF INTERNET MARKETING IN TOURISM ACTIVITIES

Abstract. The article highlights the use of innovative digital marketing strategies in tourism activities as an integrated approach to promoting a company and its services in the digital environment, including offline consumers. It has been established that the fastest and easiest way for modern tourists to access and receive information is through social networks, which occupy a dominant position in digital marketing projects.

Another promising area of activity for tourism enterprises is the financing and implementation of Internet marketing startups in their activities. One of the most recent successful startups in the tourism sector was the creation of the first Ukrainian travel social network.

The main goals of the project, as conceived by the founders, are to: popularize unique tourist destinations in our great country; combine all aspects of travel organization in one place - "in one click"; enable users to share their travel experiences; provide local guides and event managers with a convenient and

logical tool to promote their services; and most importantly, combine all this in one place.

The advantages of the Ukrainian social network TripbyClick are: creating a personal page with links to your websites and social media pages; publishing your own posts of unique places, events and travel routes; an organizer function where you can conveniently plan your trip based on selected posts; automatic calculation of the cost of travel for every taste and budget; booking accommodation and transfers; a loyalty program for active users.

Keywords: TripbyClick social network, online marketing, travel services.

Постановка проблеми. Більшість досліджень у сфері ІТ та туризму доводять, що сучасне суспільство велику увагу приділяє саме соціальним мережам. Якщо раніше це був спосіб спілкування та викладання фото з подорожей чи цікавих місць, то на сьогодні – один з дієвих засобів просування туристичного продукту.

Соціальна мережа TripbyClick виділяється серед інших саме завдяки цілком туристичній спрямованості. Для мандрівників, – це місце, де можна надихнутися на нову подорож, а також зручний інструмент організації подорожі, завдяки можливостям бронювати місця розташування, підраховувати вартість послуг та складання повноцінних маршрутів.

Але чомусь більшість українців надають перевагу відомим туристичним сайтам. Варто відзначити, що створення додатку - не означає досягнення швидкого успіху, адже робота над популярністю – складний і тривалий процес, який потребує багато уваги.

Важливим є те, що все більше туристичних підприємств звертаються до SMM (social media marketing) просування. Навіть невеликі компанії звертаються до соціальних мереж, як до найефективнішого способу просування свого товару чи послуг. Проте більшість з них надають перевагу широко відомим соціальним мережам, як Instagram, Facebook, Twitter чи YouTube.

Цей процес відбувається саме завдяки розвитку Інтернет-маркетингу. Проте не всі інструменти соціальних мереж є однаково дієвими щодо просування туристичного продукту.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз доступної нам науково-методичної літератури дозволяє констатувати, що чимало науковців свої дослідження присвятили проблемам застосування інновацій в галузі туризму. З-поміж робіт, присвячених проблемі використання інтернет-маркетингу для просування товарів та послуг нашу увагу привернули дослідження таких науковців, як Дьячук І. (2021), Гуменюк Г., Польова Л., Ткачівська І. (2022), Мерчанський В. (2023), Попова Л., Тимофєєва О., Онопрієнко І. (2008), Radmila Živković, Jelena Gajić, Ivana Brdar (2014) [1; 2; 3; 4; 6; 8].

Дьячук І. вважає, що впровадження Digital стратегій стало можливим через велику аудиторію Інтернету, відносно дешеве просування та можливість налаштування рекламних кампаній, комфортних та менш витратних для бізнесу, а зміни, які відбуваються в процесі впровадження Інтернет-маркетингу, слід сприймати як індикатор формування основної складової задоволення потреб споживачів на ринку товарів та послуг [1].

Гуменюк Г., Польова Л., Ткачівська І. виявили, що соціальні мережі уже стали повноцінною платформою для ведення туристичного бізнесу, де вдало поєднуються функції, які необхідні для побудови ефективного маркетингу: точна цільова аудиторія; наявність та доступність інформації про потенційних споживачів послуг; можливість комунікації з клієнтами; проста форма створення пропозиції. Швидкість та простота доступу до інформації – головні переваги соціальних мереж [3].

Мета статті – вивчення української соціальної мережі TripbyClick, як ефективного засобу інноваційних маркетингових технологій в туристичній діяльності.

Виклад основного матеріалу. Значний інтерес до Інтернет-маркетингу з'явився в період швидкого розвитку глобальної мережі. Мережа є зручною, адже полегшує роботу підприємств, створює можливості для глобальних комунікацій, а також зменшує витрати. Важливо зазначити, що головними інструментами Інтернет-маркетингу, які використовує сфера туризму є оптимізація сайтів у пошукових системах, контекстна реклама, PR-заходи в електронних засобах масової інформації, блогінг в соціальних мережах і на тематичних форумах.

При комплексному просуванні віддача від Інтернет-маркетингу збільшується у кілька разів. Це пов'язано з тим, що користувач взаємодіє з рекламою та веб-ресурсом через різні канали, що призводить до швидшого запам'ятовування бренду та сайту, підвищення довіри до компанії. Як показує практика, для ухвалення рішення про покупку більшості користувачів потрібно від 3 до 10 контактів з рекламним повідомленням, брендом та сайтом [1].

Специфіка застосування технологічних інтернет-досягнень дозволяє використовувати мережу у всіх напрямках діяльності фірми. Низька вартість, оперативність та відносна анонімність отримання інформації відкривають перед туристичними фірмами наступні можливості [4]:

1. Зручність споживачів. По-перше – це швидке використання інформації, замовлення товарів та послуг у будь-який час доби, не виходячи з дому, відоме як формат 24/7. В Інтернеті не потрібно економити на часі та місці, оскільки про продукт можна написати, помістити його фото, зробити звуковий та відео супровід.

2. Платоспроможна та соціально активна аудиторія. Наявність комп'ютера та Інтернету – ознака середньої та високої купівельної спроможності. Це означає, що у мережі аудиторія, яка є цікавою для туристичної фірми. Крім того, користувачі Інтернету – це люди, які активно заявляють про свої переваги та досвід. Недарма одночасно із зменшенням довіри до традиційної реклами збільшується вплив форумів, блогів та спільнот, їм довіряють, бо кожне повідомлення – це думка живої людини, яка має репутацію.

3. Зниження рівня на споживача. Споживач не піддається впливу раціональних та емоційних факторів переконання таких, як родичі та друзі і продавці. Зберігається конфіденційність купівлі та отримання інформації. Також простежується швидка адаптація до ринкових умов - постачальники можуть оперативно доповнювати торгові пропозиції, регулювати ціни та характеристики продукції. Інтернет дозволяє стежити за тенденціями розвитку переваг споживачів, навіть здатний їх формувати.

4. Зниження витрат фірми. Інтернет-маркетинг дозволяє зменшити витрати на зберігання та страхування товарів, створення та підтримання каталогів, внутрішній документообіг та інше.

5. Побудова партнерських відносин фірми із споживачем. Фірми мають можливість тісніших контактів, створення форумів, телеконференцій та ведення діалогів у режимі реального часу, швидко реагувати на запити споживачів та вимоги партнерів, які постійно змінюються.

6. Просування товарів та послуг, бренду фірми. Реклама та рекламні фірми практично не мають ні територіальних, ні тимчасових кордонів. Велике значення набувають партнерські програми та обмін посиланнями, формування файлообміну. Інтернет-реклама вимагає набагато менших витрат на підготовку та випуск, ніж традиційні ЗМІ.

6. Інтерактивність. В інтернеті можна безпосередньо взаємодіяти з споживачем: у живій дискусії показувати переваги послуг, дізнаватися думку користувача та залежно від отриманої інформації динамічно міняти підхід [4].

Одним з нових напрямків Інтернет-маркетингу можна відзначити діджитал-маркетинг – комплексний підхід для просування компанії та її послуг у цифровому середовищі, що охоплює й офлайн споживачів, що використовують мобільні телефони та інші цифрові засоби зв'язку. Діджитал-маркетинг називають цифровим маркетингом, орієнтованим на застосування цифрових технологій з метою залучення та утримання клієнтів. За його практичної реалізації використовується як інтерактивний так і налаштований на певну цільову аудиторію, маркетинговий підхід.

Його використовують, щоб просувати бренди та збільшувати продажі. У арсеналі даного виду маркетингу є багато тактик, призначених для просування брендів товарів та послуг. Він використовує і мобільні технології, і

традиційні радіо- та телевізійні методи, та Інтернет, який у цьому маркетингу вважається головним комунікаційним посередником. Фундаментальна концепція цифрового маркетингу полягає в орієнтованому на клієнтів підході. Найважливіші заходи маркетингу, що розглядається, включають:

1. контент-маркетинг - сукупність маркетингових прийомів, заснованих на створенні та розповсюдженні корисної для споживача інформації з метою завоювання довіри та залучення потенційних клієнтів;
2. блогінг - спосіб просування товарів та послуг через лідерів думок;
3. SEM-маркетинг – комплекс заходів, спрямований на збільшення відвідуваності сайту його цільовою аудиторією;
4. пошукову оптимізацію - комплекс дій та заходів, що впливають на попадання сайту у верхні рядки видачі пошукових систем за запитами, пов'язаними з тематикою даного сайту;
5. SMM-маркетинг - маркетинг у соціальних мережах, тобто. просування товарів та послуг через соціальні мережі;
6. email-маркетинг - інструмент маркетингу, що вибудовує пряме спілкування між компанією і споживачем, що підвищує лояльність клієнтів через зворотний зв'язок;
7. рекламу контекстного виду - текстові повідомлення, що показуються користувачам мережі за їх запитами і саме в той момент, коли вони виявляють інтерес до товару чи послуги;
8. рекламу в електронних виданнях (книжках, іграх, програмах, інших цифрових продуктах).

Швидкість та простота доступу до інформації – головні переваги соціальних мереж. Все більше туристичних підприємств використовують можливості Інтернету для збільшення прибутків.

У сучасній науковій літературі виділяють різні види соціальних мереж. Так існує 6 видів соціальних медіа в мережі Інтернет [3]:

1. Соціальні мережі (Instagram, Facebook)
2. Блоги (YouTube)
3. Спільні проекти (Wikitravel)
4. Віртуальні соціальні світи (Second Life)
5. Віртуальні ігри (World of Warcraft)
6. Контент-спільноти (Slideshare)

Отже, сьогодні важливо розуміти різницю між соціальною мережею і соціальним медіа. Соціальні медіа – це мережа, які висвітлює інформацію, тоді як соціальні мережі – це місце де можна обмінюватися інформацією. Якщо говорити іншими словами, то соціальна мережа побудована у віртуальному світі так само, як і в реальному. Відмінністю є те, що у віртуальному світі такі фактори як відстань не грають ролі. І в цьому основна перевага соціальних мереж.

Перспективним напрямком діяльності туристичних підприємств є також фінансування та впровадження в свою діяльність стартапів Інтернет-маркетингу.

Під туристичним стартапом розуміють проєкт, орієнтований на продаж квитків на транспорт (літаки, поїзди, автобуси, кораблі), пов'язаний з подорожами номерів у готелях (приватному секторі, міні-готелі тощо), або того й іншого, а також традиційні проєкти з продажу турпутівок (комплексних турів, комбінованих турів та ін.) [2].

Важливо розуміти, що стартапи – досить ризикована діяльність, проте при правильній підготовці і розрахунках вони можуть принести значний прибуток і покращити функціонування туристичної сфери. Один з успішних стартапів в Україні став сервіс «TripMyDream», який був найкращим у 2016 році з версією «Seedstars Summit». Його основна мета – пошук найбільш привабливих туристичних маршрутів. Він є унікальним, адже не допомагає знайти найдешевший тур, а підбирає його відповідно до потреб і бажань самого туриста. Сервіс також може показувати акції та знижки та полегшити бронювання послуг [7]. Проте це не єдиний успішний туристичний стартап в Україні.

Зважаючи на те, що Інтернет-маркетинг розвивається досить швидко, люди досить швидко звикають до нововведень і з кожним роком стає дедалі важче зацікавити споживачів. Туристична діяльність не є винятком, тому завжди виникає потреба створення та впровадження інновацій в індустрію туризму. Зважаючи на те, що інноваційна діяльність є досить ризикованою, більшість туристичних підприємств намагаються впроваджувати лише ті інновації, в успіху яких вони впевнені.

Проте в сучасному світі виникає все більше туристичних стартапів, які активно фінансуються не лише державою, але і приватними компаніями, які зацікавлені у розвитку інноваційної діяльності.

Один з останніх успішних стартапів у сфері туризму стало створення першої української туристичної соціальної мережі. Адже як показує наше дослідження, соціальні мережі є одним з найбільш ефективних інструментів Інтернет-маркетингу.

Перша туристична соціальна мережа TripbyClick була розроблена у 2018 році українським девелопером Сергієм Пастухом разом з спеціалістами галузі IT [5].

Ідея створити соціальну мережу виникла після створення Instagram-сторінки TripbyClick, яка має більше 14 тис. підписників. Ця сторінка наповнена фото туристичних пам'яток України, а також інформацією про них. На сьогоднішній день Instagram-сторінка TripbyClick нараховує 760 дописів про цікаві туристичні місця України, серед яких є як пам'ятки архітектури, так і природи та індустриальні пам'ятки.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Сторінка стала досить популярною в карантинний період, коли більшість мандрівників стали подорожувати саме по Україні. Для збільшення популярності, розробники сторінки використовували такі засоби Інтернет-маркетингу, як таргетована реклама, завдяки якій більшість підписників мережі дізналися про сторінку, а також в історіях досить часто проводилися різноманітні опитування на рахунок подорожей та туристичних місць України. Часто підписникам пропонували вгадати місто по фото.

Ще одним маркетинговим ходом було оформлення серії фото та корисною інформацією, яка буде важливою та корисною кожному мандрівнику. Серед таких серій є:

- 5 незвичних музеїв України. До підбірки увійшли: музей історії туалету, музей космонавтики ім. Корольова, музей авіації ім. Антонова, музей костюма та стилю, музей медуз;
- оглядові майданчики: оглядове колесо в Харкові, ратуша в Івано-Франківську та Львові й інші;
- гірськолижні курорти: Буковель, Драгобрат, Пилипець, Мигово та інші;
- місця де можна купатися взимку: чани в Лумшорах, Косино, Барегове;
- ідеї для зимового відпочинку: Фабрика ялинкових прикрас, смт.

Опішня;

- Закарпаття, яке варто побачити;
- печери, які варто відвідати;
- каньйони, які варто відвідати;
- вершини на які варто зійти та інші [5].

Також в Instagram автори сторінки активно спілкуються з читачами, які в коментарях теж рекомендують цікаві місця відпочинку в Україні. Спілкування відбувається в легкій та дружній формі. Автори реагують на кожен коментар.

До Всесвітнього дня туризму на сторінці TripbyClick була розроблена власна сучасна класифікація туристів, яке теж складена в легкій і дещо комічній формі. Відтак, автори виділяють такі типи туристів:

- Людина-гора. Звичним для таких мандрівників є бути поза зоною досяжності. Невибagliвi люди, яким потрібна лише їжа та неймовірні краєвиди;
- Мандрівник вихідного дня. Автори стверджують, що це людина, яка буквально народилася в машині і постійно в дорозі;
- Ще один коктейль і все! Поширений тип мандрівників, які їдуть в теплі країни, щоб нічого не робити, лише засмагати і пити коктейлі. Зазвичай подорожують двічі на рік: влітку та взимку;
- Божевільні мандрівники. Шукачі пригод, які готові до найризикованіших подорожей;

- Інстаграм зірка. Подорожує виключно заради красивих фото і завжди має багато реквізиту;

- Квартирні мандрівники. Тип туристів, які подорожують лише в межах своєї квартири, дивлячись туристичні шоу чи блоги.

Позаяк, активна частина користувачів Instagram – молодь, то така форма подачі інформації є досить цікавою і легкою для сприйняття. Це і зіграло вирішальну роль в популярності Instagram-сторінки.

Після значної і досить швидкої популярності TripbyClick в Instagram, автори і вирішили розробити саме туристичну соціальну мережу, схожу до Instagram. Так і виник мобільний додаток TripbyClick.

Соціальна мережа має легкий інтерфейс, який наповнений красивими світлинами з туристичних місць. Користувачі самі формують стрічку новин. Унікальність місць та їх новизна відіграють головну в популярності світлин. Окрім завантаження фото, в додатку можна також скласти маршрути, додавати опис до фото та всю необхідну інформацію (рис.1).

Також в додатку можна підписуватися на сторінки інших мандрівників, оцінювати їх фото та писати повідомлення. «Ми намагаємося вирішити проблему відсутності систематизованого сучасного ресурсу, який би по новому популяризував багатий туристичний потенціал України», – розповів засновник додатку Сергій [5].

10:43 LTE

Нові місце

Додати фото

Як називається це місце?

Опис місця

Не менше 50 символів 0

Категорія Не вказано

Пора року на фото Не вказано

Далі

10:44 LTE

Нові місце

Дод. інформація (не обов'язково)

Як дістатися?

Наприклад, особливості дороги і проїзду на особистому авто, номери автобусів, поїздів

Ціни

Знаєш скільки коштує квиток, проїзд, спорядження і т.д.? Поділися цим з іншими мандрівниками

Корисні контакти і посилання

+ Додати

Додати місце

Рис. 1 Оформлення поста в додатку TripbyClick

- Головні цілі свого проєкту, засновники визначають так:
- популяризувати унікальні місця для туризму у нашій великій країні;
 - об'єднати всі аспекти організації подорожі в одному місці, тим самим зробивши цю процедуру максимально простою - "в один клік";
 - надати можливість користувачам ділитися своїм досвідом подорожей;
 - надати локальним гідом та event-менеджерам зручний та логічний інструмент для просування своїх послуг;
 - і найголовніше – об'єднати все це в одному місці [5].

Дана мережа буде цікава як для мандрівників, так і для фотографів, гідів та туристичних блогерів. Також для активних користувачів TripbyClick було створено програму лояльності за якої можна стати амбасадором мережі. Для цього потрібно публікувати унікальні та цікаві маршрути чи місця та отримувати нагороди в різних категоріях (рис. 2). Після отримання максимальної кількості нагород можна стати амбасадором і користуватися певними перевагами, серед яких:

1. Фотографії амбасадорів будуть завжди показані на головній сторінці додатку
2. Профіль амбасадорів розміщують на офіційному сайті TripbyClick
3. Профіль буде відзначений спеціальною міткою, яка допоможе відрізнитися від інших
4. Можливість автоматичного створення маршрутів
5. Наявність знижок при організації подорожей
6. Можна рекламувати та просувати свій туристичний продукт на вигідних умовах.

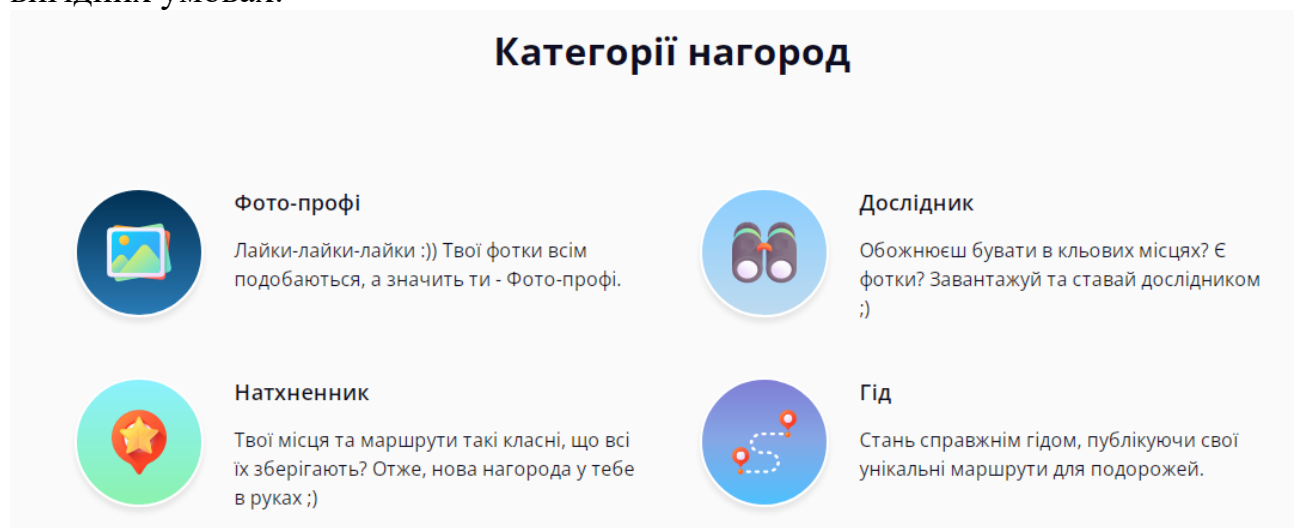

Рис. 2 Категорії нагород в додатку TripbyClick

Також планується зробити можливість переглядати туристичні події (концерти, фестивалі, змагання), які відбуваються поблизу місць, доданих до

мандрівки. Важливою функцією буде можливість отримання рекомендацій від мандрівників, що відвідали певний об'єкт.

Розробники також планують інтеграцію з системами бронювання транспорту та житла. Іншими словами TripbyClick має стати повноцінним українським сервісом для всіх етапів створення і формування подорожі: від пошуку натхнення і цікавих місць до бронювання готелів.

Висновки. Отже варто розуміти, що діджитал-технології є лідером у сфері рекламування туристичних послуг. А орієнтація на цільові сегменти в Інтернеті ефективно впливає на збільшення потенційних туристів. Туристична соціальна мережа TripbyClick має стати тим інструментом, який допоможе як ефективно просувати свій продукт туристичними агентствами, так і популяризувати туристичний потенціал України і значно збільшувати кількість споживачів туристичних послуг. Таким чином перевагами української соціальної мережі TripbyClick є:

- ✓ створення персональної сторінки з посиланнями на свої сайти та сторінки в соціальних мережах
- ✓ публікація власних постів унікальних місць, подій та маршрутів для подорожі
- ✓ функція органайзера, де є можливість у зручній формі скласти свою подорож на підставі вибраних публікацій
- ✓ автоматичний підрахунок вартості подорожі на будь-який смак та бюджет
- ✓ бронювання проживання та трансферу
- ✓ програма лояльності для активних користувачів.

Важливо також формування правильної маркетингової стратегії соціальної мережі TripbyClick, яка допомогла б збільшити число користувачів мережею.

При правильній організації маркетингової стратегії соціальна мережа TripbyClick зможе конкурувати з туристичними сайтами та системами онлайн-бронювання, адже в ній присутні елементи цих систем, але на жаль поки вона ще не отримала бажаної популярності.

Література:

1. Дьячук І.В. Інтернет-маркетинг та digital-стратегії. Принципи ефективного використання. *Вчені записки університету «Крок»*. 2021. 4(64). С. 106-113.
2. Мерчанський В.В. Напрями інноваційної діяльності в туристичній сфері. *Причорноморські економічні студії*. 2023. Вип. 79. С. 240-246.
3. Польова Л.В., Гуменюк Г.М., Ткачівська І.М., Гуменюк А.І. Соціальні мережі як засіб просування туристичного продукту України. *Електронне наукове фахове видання. «Соціально-економічні проблеми і держава»*. 2022. 2(27). С. 46-55.
4. Попова Л. О., Тимофеева О. М., Онопрієнко І. В. Сучасні засоби ведення туристичного бізнесу. *Збірник наукових праць ХДУХТ «Економічна стратегія і перспективи розвитку сфери торгівлі та послуг»*. 2008. Вип. 2 (8), Ч. 2. С. 175-183.

5. Соціальна мережа TripbyClick. URL:<https://trip-by-click.com/about-us> (Дата звернення: 8.05.2022).

6. Ткачівська І., Гуменюк Г., Гуменюк А. Інноваційні підходи в розвитку регіонального туризму з використанням маркетингових проєктів. *Освітні обрії*. Івано-Франківськ, 2023. Т.56. №1. С. 141-146.

7. Туризм в Instagram URL: https://business.instagram.com/a/inspire-action/travel?locale=ru_RU (Дата звернення: 25.04.2022).

8. Radmila Živković, Jelena Gajić, Ivana Brdar. The impact of social media on tourism. E-Business in tourism and hospitality industry. 2014. P. 758–761. DOI: 10.15308/SInteZa-2014-758-761

References:

1. Diachuk, I.V. (2021). Internet-marketynh ta digital-stratehii. Pryntsypy efektyvnoho vykorystannia [Internet marketing and digital strategies. Principles of effective use]. *Vcheni zapysky universytetu «Krok»*, 4(64), S. 106-113 [in Ukrainian].

2. Merchanskyi, V.V. (2023). Napriamy innovatsiinoi diialnosti v turystychnii sferi [Areas of innovation in the tourism sector]. *Prychornomorski ekonomichni studii*, Vyp. 79, S. 240-246 [in Ukrainian].

3. Polova, L.V., Humeniuk, H.M., Tkachivska, I.M., Humeniuk A.I. (2022). Sotsialni merezhi yak zasib prosvuvannia turystychnoho produktu Ukrainy [Social media as a means of promoting Ukraine's tourism product]. *Elektronne naukove fakhove vydannia. «Sotsialno-ekonomichni problemy i derzhava»*, 2(27), S. 46-55 [in Ukrainian].

4. Popova, L. O., Timofieieva, O. M., Onopriienko, I. V. (2008). Suchasni zasoby vedennia turystychnoho biznesu [Modern means of doing tourism business]. *Zbirnyk naukovykh prats KhDUKhT «Ekonomichna stratehiia i perspektyvy rozvytku sfery torhivli ta posluh»*. Vyp. 2 (8), Ch. 2, 175-183 [in Ukrainian].

5. Sotsialna merezha TripbyClick. URL:<https://trip-by-click.com/about-us> (Data zvernennia: 8.05.2022).

6. Tkachivska, I., Humeniuk, H., Humeniuk, A. (2023). Innovatsiini pidkhody v rozvytku rehionalnoho turyzmu z vykorystanniam marketynhovykh proiektiv [Innovative approaches to regional tourism development using marketing projects]. *Osvitni obrii*, T.56, №1, 141-146 [in Ukrainian].

7. Tourism on Instagram URL: https://business.instagram.com/a/inspire-action/travel?locale=ru_RU (Accessed: 25.04.2022).

8. Radmila Živković, Jelena Gajić, Ivana Brdar. The impact of social media on tourism. E-Business in tourism and hospitality industry. 2014. P. 758–761. DOI: 10.15308/SInteZa-2014-758-761

УДК 378. 147

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-670-683](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-670-683)

Толочко Світлана Вікторівна доктор педагогічних наук, професор, головний науковий співробітник лабораторії позашкільної освіти Інституту проблем виховання, Національна академія педагогічних наук України, вул. М. Берлинського, 9, м. Київ, 04060, тел.:(044) 455-53-38, <https://orcid.org/0000-0002-9262-2311>

ЕКОЛОГІЧНА КУЛЬТУРА В СТРУКТУРІ ПОЛІКУЛЬТУРНОЇ ОСОБИСТОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ

Анотація. У статті здійснено аналіз місця, ролі і значення екологічної культури в структурі полікультурної особистості здобувачів освіти. Визначено понятійно-категоріальний апарат дослідження, зокрема досліджено терміни «особистість», «культура», «полікультурна особистість», «полікультурне виховання», «полікультурна компетентність», «екологічна культура». Означено, що термін «полікультурна особистість» нами ототожнено з тією, яка володіє здатністю до ефективної комунікації, взаємодії та співпраці з представниками різних культур; відрізняється високим рівнем толерантності, емпатії, адаптивності, культурної чутливості та відкритості до нового досвіду. В умовах глобалізації та інтеркультурних контактів полікультурна особистість має змогу ефективно функціонувати в різних культурних контекстах, підтримуючи гармонійні стосунки та сприяючи взаєморозумінню між людьми. Доведено, що процес формування полікультурної особистості зазнавав впливу залежно від панівної в певному суспільстві парадигми, зокрема теорії міжкультурної компетенції D. Deardorff, моделі культурного інтелекту (CQ) P. Earley та S. Ang. Досліджено, що в процесі реалізації концепції сталого розвитку актуалізується екологічна культура, яка є складником у структурі полікультурної особистості здобувачів освіти. Визначено на основі здійсненого аналізу, що екологічна культура включає: екологічні знання як розуміння основних екологічних процесів, екосистемних взаємозв'язків і проблем довкілля; екологічні цінності, а саме: визнання важливості природи та екологічної стабільності, усвідомлення власної відповідальності за збереження навколишнього середовища; екологічні навички, тобто практичні вміння та дії, спрямовані на зменшення негативного впливу на природу, збереження ресурсів та підтримку екологічного балансу; екологічні практики, або конкретні дії та поведінка, що відображають екологічні знання та цінності в повсякденному житті.. Установлено, що робота з формування екологічної культури здобувачів освіти має поєднувати два

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

взаємопов'язані компоненти: 1) прийняття ними цінностей здорового способу життя (пропагандистський компонент); 2) засвоєння знань та набуття умінь і навичок, необхідних для самостійного виконання вимог і передачі знань здобувачам освіти в майбутній професійній діяльності (змістовий, інформаційний і практичний плани).

Ключові слова: культура, екологічна культура, полікультурна особистість, здобувач освіти, заклад освіти, виховання, Україна.

Tolochko Svitlana Viktorivna Doctor of Pedagogical Sciences, Professor, chief researcher of the laboratory of extracurricular education Institute of Problems on Education of the NAES of Ukraine, St. M. Berlinsky, 9, Kyiv, 04060, tel.:(044) 455-53-38, <https://orcid.org/0000-0002-9262-2311>

ECOLOGICAL CULTURE IN THE STRUCTURE OF MULTICULTURAL PERSONALITY OF APPLICANTS FOR EDUCATION

Abstract. The article analyzes place, role and importance of ecological culture in the structure of multicultural personality of applicants for education. Conceptual and categorical apparatus of research is defined, in particular, the terms «personality», «culture», «multicultural personality», «multicultural education», «multicultural competence», «ecological culture» are investigated. It is indicated that the term «multicultural personality» is identified with one that has the ability to effectively communicate, interact and cooperate with representatives of different cultures; characterized by a high level of tolerance, empathy, adaptability, cultural sensitivity and openness to new experiences. In the context of globalization and intercultural contacts, a multicultural personality is able to function effectively in different cultural contexts, maintaining harmonious relationships and promoting mutual understanding between people. It is proved that the process of formation of a multicultural personality was influenced depending on the prevailing paradigm in a certain society, in particular the theory of intercultural competence D. Deardorff, Models of Cultural Intelligence (CQ) P. Earley and S. Ang. It is investigated that in the process of realization of the concept of sustainable development the ecological culture, which is a component in the structure of multicultural personality of applicants for education, is actualized,. On the basis of the carried out analysis it is determined that ecological culture includes: ecological knowledge as understanding of basic ecological processes, ecosystem interconnections and environmental problems; environmental values, namely: recognition of nature and environmental stability importance, awareness of personal responsibility for environment preservation; environmental skills, that is, practical skills and actions aimed at reducing negative impact on nature,

conserving resources and maintaining environmental balance; environmental practices, or specific actions and behaviors that reflect environmental knowledge and values in everyday life. It is established that work on formation applicants' for education ecological culture should combine two interrelated components: 1) their acceptance of the values of a healthy lifestyle (propaganda component); 2) acquisition of knowledge and skills necessary for independent fulfillment of requirements and knowledge transformation to applicants for education in future professional activities (content, information and practical plans).

Keywords: culture, ecological culture, multicultural personality, applicant for education, educational establishment, education, Ukraine.

Постановка проблеми. У контексті глобалізації та взаємодії різних культур важливо забезпечити гармонійний розвиток особистості, яка здатна інтегрувати екологічні цінності й принципи сталого розвитку у своє повсякденне життя. Актуалізуються поняття екологічної культури, її значення в структурі полікультурної особистості та методи формування екологічної свідомості у здобувачів освіти.

Сучасна парадигма сталого розвитку екологічну культуру вважає важливою складовою формування сучасної полікультурної особистості здобувачів освіти.

Розвиток глобального й міжкультурного світогляду є процесом неперервної освіти, зреалізованої у формальній, неформальній та інформальній формах (коротко- й довгострокові навчальних програмах, стажуванні, нетворкінгах, хакатонах, воркшопах тощо).

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Виховання полікультурної особистості здобувачів освіти стало об'єктом аналізу й вивчення низки закордонних та українських науковців. Вітчизняними вченими й дослідниками актуалізуються розвідки тезаурусу полікультурної освіти через аналіз проблеми формування у вітчизняному науковому дискурсі [2] та сутності поняття «полікультурність» як основоположного компоненту в структурі міжкультурної комунікації [4]. Деталізується виховання полікультурної особистості у процесі вивчення іноземної мови (на прикладі підготовки майбутніх офіцерів-прикордонників) [5]. Досліджується полікультурне виховання школярів у Канаді [3] та теоретичний аспект полікультурної освіти майбутнього викладача закладу вищої освіти [6]. Проаналізовано актуальність та особливості формування екологічної культури здобувачів освіти в контексті сучасної освіти [18]. Закордонні вчені фокус наукового пошуку спрямовували на виявлення та оцінку міжкультурної компетентності як результату інтернаціоналізації студента [11]; досліджено перспективи полікультурної компетентності в соціальній роботі на основі практичних знань [15], культурний інтелект як

індивідуальні взаємодії між культурами [12]. Вивчено та виокремлено напрями виховання екологічної культури в здобувачів освіти, зокрема під час реалізації парадигми сталого розвитку [10, 16, 17, 19, 20].

Мета статті – здійснити аналіз місця, ролі і значення екологічної культури в структурі полікультурної особистості здобувачів освіти.

Виклад основного матеріалу. Аналіз психолого-педагогічної літератури з теми дослідження засвідчив її розлоге вивчення, практичне засвоєння та застосування, широку інтерпретацію. Розпочнемо аналіз із тлумачення основного поняття – особистість. Звернемося до Українського педагогічного словника С. Гончаренка. Означена лексикографічна праця надає таку дефініцію поняттю «*особистість*» – «конкретна, цілісна людська індивідуальність у єдності її природних і соціальних якостей; ...певне поєднання психічних (включаючи психофізіологічні і соціально-психологічні) властивостей: спрямованості (потреби, мотиви, інтереси, світогляд, переконання тощо), рис темпераменту й характеру, здібностей, особливостей психічних процесів (відчуття, сприймання, пам'яті, мислення, уяви, уваги, емоційно-вольової сфери); ... усунення протиріччя між технічною й гуманітарною культурою, подолання відчуження людини від політики та забезпечення її діяльного включення в нові соціально-економічні умови життя суспільства» [1, с. 243].

Хочемо зауважити, що, на думку колективу вчених на чолі з Н. Горбач, *культура* – це комплекс чотирьох основних елементів:

- концептів (знаходяться переважно в мові; завдяки їм можна організовувати досвід людей);
- стосунків (вони не лише розрізняють певні частини світу за допомогою ідеологій, а й також показють, як ці компоненти пов'язані між собою: у просторі та часі, за значенням, на основі причинної зумовленості);
- цінностей (загальноприйняті переконання щодо цілей, до яких має прагнути людина. Вони складають основу моральних положень.
- правил і норм (ці елементи регулюють дії людей відповідно до цінностей певної культури [8, с.44].

Кожен із цих компонентів відіграє надзвичайно важливу роль у вихованні полікультурної особистості здобувачів освіти. Культура, як і будь-яке інше соціальне явище, виконує певні функції в суспільному житті, є комплексом суб'єктивних і об'єктивних, які обов'язково повинні бути засвоєні в процесі кроскультурного виховання і використані в повсякденній орієнтації. Найважливішою функцією культури вважається те, що вона є способом, яким суспільства вирішують глобальні проблеми в контексті сучасних освітніх явищ: відкритої освіти та цифровізації [18].

Аналіз праць українських науковців та дослідників щодо сутності та змісту поняття «*полікультурна особистість*» уможливив укладання таблиці з репрезентованими його дефініціями (таблиця 1).

Таблиця 1.

Контент-аналіз тлумачення терміна «полікультурна особистість»

Автори-дослідники	Визначення поняття
Л.Кругленко [2, с. 240]	особистість із системою освітніх принципів та цінностей (толерантністю, плюралізмом, рівністю прав та можливостей тощо).
І. Омелянчук [4]	особистість, що володіє уміннями та навичками успішної взаємодії з представниками іншої держави та культури, осмислення картин світу іншої соціокультури, готовність до вирішення конфліктів, що виникають у процесі спілкування, позитивне ставлення до мови, що вивчається, та її носіїв.
Т. Сніца [5, с. 143]	сформованість ... уявлення про різносторонні процеси культурного обміну, багатогранність культури кожного окремого народу, розвиток здатності до міжкультурної взаємодії, емпатії, толерантності, залагоджувати або попереджати конфлікти, що можуть виникати у ситуаціях культурних перетинань.
Л. Султанова [6, с.312]	(авт. людина культури) – це особливий тип особистості..., яка усвідомлює себе носієм культури (тобто здатна до самовизначення у соціокультурному просторі); людина толерантна до інших культур (або іншими словами – відкрита до сприйняття інших культур) ...людина, здатна до взаємодії з різними представниками культур в межах навчально-виховного (освітнього) процесу
Є. Чорний [9, с. 103]	особистість, котра: а) вкорінена у власній культурі, усвідомлює, переживає і приймає свою культурна приналежність; б) не замкнена тільки на власній культурі, а цілком компетентна у спілкуванні та взаємодії із представниками інших культур, орієнтована на конструктивну міжкультурну співпрацю; в) визнає, осмислює, позитивно сприймає розмаїття світу, суспільства, людей та їхні особливості – расові, етнічні, національні, гендерні, мовні, вікові, інтелектуальні, особистісні, які виявляються у різних потребах, ідеологіях, мотивах, цілях, у повсякденній поведінці і діяльності.

Джерело: створено автором

Дефінітивний аналіз поняття «полікультурна особистість», здійснений українськими науковцями, уможлиблює його трактування як такої, котра:

- володіє системою освітніх принципів і цінностей;
- репрезентує уміння та навичка успішної взаємодії, осмислення картин світу іншої соціокультури, готовність до вирішення конфліктів;
- має уявлення про різносторонні процеси культурного обміну, багатогранністю культури кожного окремого народу тощо;
- усвідомлює себе носієм культури, толерантна до інших культур, здатна до взаємодії з різними представниками культур;

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

– вкорінена у власній культурі, компетентна у спілкуванні та взаємодії із представниками інших культур, визнає, осмислює, позитивно сприймає розмаїття світу, суспільства, людей та їхні особливості.

Спільним для вищеназваних тлумачень є усвідомлення різноманітності міжнародних культур, принципів, поглядів і цінностей; знання, уміння й навички щодо дотримання культурних норм і традицій інших соціумів; співпраці з людьми з різних мовних і культурних середовищ тощо.

Полікультурна особистість є «продуктом» *полікультурного виховання*, яке «можна сформулювати, як передача молодому поколінню соціального досвіду, багатств культури ... народу, його національної ментальності, своєрідності світогляду, формування національної самосвідомості, яка є складовою національної ідентичності, розвиненої духовності, моральної, художньо-естетичної, правової, трудової, фізичної, екологічної культури, розвиток індивідуальних здібностей і таланту» [3, с. 88].

Як наголошується у світовій науковій літературі, мінливий характер культур ускладнює дослідження ще одного актуального в контексті дослідження феномену – *полікультурної компетентності*. Тому для вивчення цього складного й концептуально дифузного поняття дослідники стали застосовувати різноманітні підходи, причому зміст цього феномену не обмежується тільки обізнаністю й культурною толерантністю людини, що спостерігалось у ранніх концепціях полікультурної компетентності. Отже, нині пріоритетними стають ті концепції, які ґрунтуються на визнанні ідеї про прояв *полікультурної компетентності* особистості насамперед в її ставленні і практичній поведінці та передбачають демонстрацію людиною визнання й толерантну оцінку культурних відмінностей інших народів, а також шанобливе пристосування до них на тлі усвідомлення особою власної культурної ідентичності й відсутності упередженості щодо інших культурних груп [15].

Тож *полікультурна особистість* – це та, яка володіє здатністю до ефективної комунікації, взаємодії та співпраці з представниками різних культур; відрізняється високим рівнем толерантності, емпатії, адаптивності, культурної чутливості та відкритості до нового досвіду. В умовах глобалізації та інтеркультурних контактів полікультурна особистість має змогу ефективно функціонувати в різних культурних контекстах, підтримуючи гармонійні стосунки та сприяючи взаєморозумінню між людьми.

Розкриємо характеристики полікультурної особистості, до яких нами віднесено:

– *культурну чутливість* як здатність розуміти та поважати культурні відмінності, враховуючи різні цінності, норми та традиції;

- *толерантність*, тобто відсутність упереджень і стереотипів щодо інших культур, готовність приймати різноманіття як норму;
- *емпатію*, або здатність співпереживати та розуміти емоції й почуття людей з інших культур;
- *адаптивність* як здатність швидко пристосовуватися до нових культурних умов та ситуацій;
- *міжкультурну комунікацію*, тобто вміння ефективно спілкуватися з представниками різних культур, використовуючи вербальні та невербальні засоби комунікації;
- *культурне самопізнання*, або усвідомлення власної культурної ідентичності та розуміння свого місця в полікультурному світі.

У сучасному глобалізованому світі, де кордони між країнами стають дедалі менш значущими, значення полікультурної особистості безупинно зростає.

Полікультурна особистість відіграє велику роль в успішному співіснуванні різних культур, оскільки сприяє побудові мостів між культурами, допомагаючи уникати конфліктів і непорозумінь. У зв'язку із цим полікультурні особистості є цінними кадрами для міжнародних компаній та організацій, тому що забезпечують ефективну взаємодію в мультикультурних колективах та розширення бізнесу на міжнародні ринки.

Полікультурна особистість здатна сприяти соціальній інтеграції мігрантів та етнічних меншин, створюючи умови для гармонійного співіснування різних груп населення в одній країні. В освітньому процесі полікультурні особистості спроможні збагачувати навчальне середовище, сприяючи обмінові знаннями й досвідом між представниками різних культур.

Процес формування полікультурної особистості зазнавав впливу панівної в певному суспільстві парадигми. Зупинимося на основних.

Теорія міжкультурної компетенції [11]

D. Deardorff запропонувала модель міжкультурної компетенції, яка складається з окремих компонентів, до яких вченою віднесено:

1. **Ставлення** (відкритість, повага та цікавість до інших культур).
2. **Знання** (розуміння культурних відмінностей включно зі знаннями про культурні норми, цінності та практики).
3. **Уміння** (міжкультурні комунікативні навички, зокрема здатність до ефективної вербальної й невербальної комунікації).
4. **Діяльність** (здатність застосовувати знання та уміння на практиці для ефективної взаємодії з представниками інших культур).

Модель культурного інтелекту [12]

Культурний інтелект (CQ) – це здатність до адаптації та ефективної взаємодії з представниками різних культур. Модель CQ науковців Р. Earley та S. Ang складається з чотирьох компонентів:

1. *Мотиваційного CQ* (бажання та мотивація взаємодіяти з іншими культурами).
2. *Когнітивного CQ* (знання про культурні відмінності та розуміння культурних контекстів).
3. *Метакогнітивного CQ* (усвідомлення власних культурних установок і здатність регулювати свою поведінку відповідно до культурного контексту).
4. *Поведінкового C* (здатність до ефективної вербальної та невербальної комунікації з представниками інших культур).

Вивчення закордонного досвіду формування полікультурної особистості уможливорює виокремлення методів означеного процесу. Результативним є проведення інтеркультурних тренінгів і семінарів з міжкультурної комунікації та толерантності для здобувачів освіти. Організація програм обміну та стажувань дозволяє здобувачам освіти знайомитися з іншими культурами на практиці. Широкого використання набувають мультимедійні ресурси та інтерактивні методи навчання для ознайомлення здобувачів освіти з культурним різноманіттям. Інтенсифікується участь у міжнародних проєктах та ініціативах, які сприяють міжкультурному обміну й співпраці. У зв'язку з вищезначеним актуалізується вивчення іноземних мов як засобу ознайомлення з іншими культурами та розширення світогляду.

У процесі реалізації концепції сталого розвитку актуалізується екологічна культура, яка є складником у структурі полікультурної особистості здобувачів освіти. та визначається як система знань, цінностей, навичок і практик, спрямованих на гармонізацію відносин людини з природою та збереження природного середовища для майбутніх поколінь [19].

Екологічна культура, на нашу думку, включає:

- *екологічні знання* як розуміння основних екологічних процесів, екосистемних взаємозв'язків і проблем довкілля;
- *екологічні цінності*, а саме: визнання важливості природи та екологічної стабільності, усвідомлення власної відповідальності за збереження навколишнього середовища;
- *екологічні навички*, тобто практичні вміння та дії, спрямовані на зменшення негативного впливу на природу, збереження ресурсів та підтримку екологічного балансу;
- *екологічні практики*, або конкретні дії та поведінка, що відображають екологічні знання та цінності в повсякденному житті.

Як зазначалося нами раніше, полікультурна особистість характеризується здатністю до адаптації, взаємодії та співпраці з представниками

різних культур, з повагою до їхніх традицій, цінностей та особливостей. Формування екологічної культури в структурі полікультурної особистості здобувачів освіти є ключовим аспектом для досягнення гармонійного співіснування в глобалізованому світі. Це сприяє формуванню глобальної свідомості та відповідального ставлення до природного середовища.

Наведемо теоретичні підходи до формування екологічної культури через виокремлення основних наукових теорій.

Теорія екологічного розвитку [10]

У. Бронфенбреннер розробив теорію екологічного розвитку, яка підкреслює вплив різних рівнів середовища на розвиток особистості. Ця теорія виділяє п'ять основних систем, які впливають на особистість: мікросистема, мезосистема, екзосистема, макросистема та хронсистема. У контексті формування екологічної культури, ці системи можуть бути адаптовані таким чином:

1. Мікросистема, тобто безпосереднє оточення здобувачів освіти включно із сім'єю, закладами освіти та друзями, які можуть впливати на формування екологічних звичок і цінностей.

2. Мезосистема як взаємодія між різними мікросистемами, такими як співпраця між закладом освіти та сім'єю у вихованні екологічної свідомості.

3. Екзосистема, або ширші соціальні контексти, які не включають безпосередню участь здобувачів освіти, але впливають на їхній розвиток, такі як політика й економіка.

4. Макросистема, зреалізована в культурних цінностях, традиціях та нормах, які визначають екологічну свідомість і поведінку.

5. Хронсистема в ролі часових змін, які впливають на розвиток екологічної культури, такі як екологічні кризи та зміни в політиці.

Теорія морального розвитку [14]

Л. Колберг запропонував теорію морального розвитку, яка розглядає етапи формування моральної свідомості. Ця теорія може бути застосована до розвитку екологічної культури, де здобувачі освіти проходять через етапи:

1) *допередконвенційний рівень* (екологічна поведінка мотивується уникненням покарання або отриманням винагороди);

2) *конвенційний рівень* (екологічна свідомість формується на основі соціальних норм та очікувань);

3) *постконвенційний рівень* (екологічна культура стає результатом усвідомлення глобальних цінностей та принципів сталого розвитку).

Теорія множинного інтелекту [13]

Г. Гарднер запропонував теорію множинного інтелекту, яка виділяє різні типи інтелекту, зокрема й природничий інтелект. Розвиток природничого інтелекту сприяє формуванню екологічної культури, оскільки

здобувачі освіти можуть краще розуміти природні процеси та їхній вплив на навколишнє середовище.

До методів формування екологічної культури науковцями віднесено інтерактивні методи навчання, які сприяють активному залученню здобувачів освіти до процесу навчання, розвиваючи їхні екологічні знання та навички. Це може бути проєктна діяльність (здобувачі освіти розробляють та реалізують екологічні проєкти, такі як озеленення території або створення системи роздільного збору сміття).

Під час проведення екскурсій і польових досліджень здобувачі освіти відвідують природні об'єкти, беруть участь у дослідженнях екосистем та оцінюють вплив людської діяльності на природу. Проведення дискусій і дебатов забезпечують обговорення екологічних проблем і пошук рішень, що сприяє розвитку критичного мислення й екологічної свідомості.

Виховні програми, спрямовані на розвиток екологічної культури, можуть включати:

1. *Курси з екологічної етики.* Вивчення моральних аспектів ставлення до природи та відповідальності за збереження навколишнього середовища.
2. *Екологічні табори та клуби.* Організація літніх таборів та клубів, де здобувачі освіти можуть навчатися екологічних навичок та брати участь у практичних заходах.
3. *Екологічні акції й заходи.* Проведення екологічних акцій, таких як прибирання території, висадка дерев та участь у міжнародних екологічних ініціативах.

Використання сучасних технологій може сприяти ефективнішому навчанню екологічним аспектам. Доцільним визначено використання віртуальних лабораторій для моделювання екологічних процесів та експериментів. Важливо забезпечити доступ до онлайн-курсів, відеолекцій та інтерактивних ресурсів з екології. Результативним є також використання соціальних мереж і платформ для обговорення екологічних тем та обміну досвідом.

Закордонними науковцями репрезентовано ефективний світовий досвід формування екологічної культури як складника полікультурної особистості здобувачів освіти. Наведемо найкращі практики.

Екологічна освіта в школах Швеції. У Швеції екологічна освіта є невід'ємною частиною шкільної програми. Оскільки освіта для сталого розвитку (ОСР) є визначеною метою ООН та невід'ємною частиною сучасних навчальних програм, здобувачі освіти беруть участь у численних екологічних проєктах, вивчають екологічні науки та активно залучаються до екологічних ініціатив. Домінуючою категорією стали «приклади сталої особистої поведінки», що сприяє їхньому полікультурному вихованню [17].

Програма «Екологічний слід» у Великобританії. Ця програма спрямована на зменшення екологічного «сліду» шкіл від їхньої діяльності та сприяє розвитку екологічної культури серед учнів. Вона включає заходи з енергоефективності, зменшення відходів та заощадження водних ресурсів. Досліджуючи дії в реальному часі, взаємодію та інтерпретацію окремих здобувачів освіти в різних ситуаціях навколишнього середовища, продемонстровано, як уявлення про їхній досвід означеної діяльності можуть стати потужними вказівками для майбутньої практики, політики й досліджень, зокрема й вихованню полікультурної особистості [16].

Проект «Зелені школи» в Китаї. «Зелені» школи, які все більше поширюються по всьому світу, поєднуючи природний дизайн, ресурсозберігаючу інфраструктуру та практичне навчання екологічному способу життя, поступово формують інноваційну модель екологічної освіти в інтересах сталого розвитку. Аналіз досвіду організації та функціонування «зелених» шкіл у Німеччині, Індонезії, Новій Зеландії, Сінгапурі, Фінляндії, Франції, Південній Африці, Південній Кореї тощо, будівлі яких будуються з натуральних або екологічно чистих матеріалів з використанням енергії, засвідчує, що в навчальних кабінетах використовуються економні технології, природне освітлення, свіже повітря тощо. У Китаї також реалізується проєкт «Зелені школи», який включає будівництво екологічно дружніх шкільних будівель, упровадження систем роздільного збору сміття та організацію екологічних клубів. Загалом зв'язок із навколишнім середовищем, включення його в архітектуру школи та опосередковано в освітній процес, використання екологічно чистих ресурсозберігаючих технологій є одним із актуальних напрямів проєктування сучасних шкіл та змісту їхньої природоохоронної роботи, освіта в інтересах сталого розвитку та виховання полікультурної особистості здобувачів освіти [20].

Зважаючи на проведений аналіз, можна стверджувати, що екологічна культура фахівців може допомагати трансформації людства від споживацького способу життя до ощадливого й відновного, оскільки саме в закладах освіти можна виховати любов до навколишнього середовища, краси та здоров'я, що, безперечно, сприяє вихованню полікультурної особистості здобувачів освіти. Дуже важливо максимально наблизити екологічну освіту до повсякденного життя – сприяти усвідомленню людством того, що їх повсякденна діяльність впливає на екологічний стан найближчого оточення, а також формувати культуру і мислення, які допомагали б їм у будь-якому ситуації оцінити власну діяльність з точки зору екологічної доцільності. Важливою складовою екологічної культури фахівця є валеологічна складова, яка передбачає збереження та зміцнення здоров'я людини, яке певною мірою залежить від екологічного стану довкілля. Здоров'я завжди було головним

фактором безпеки нації. Здоров'я має бути одним із результатів освіти, однією з головних основ сучасного суспільства. Нині існує потреба у створенні освітньої інноваційної системи, яка б не лише виховала освічену культурну людину, а й зберегла її здоров'я.

Робота з формування екологічної культури здобувачів освіти має поєднувати два взаємопов'язані компоненти: 1) прийняття ними цінностей здорового способу життя (пропагандистський компонент); 2) засвоєння ними знань і набуття умінь і навичок, необхідних для самостійного виконання вимог і передачі знань здобувачам освіти в майбутній професійній діяльності (змістовий, інформаційний і практичний плани). Дослідження стану проблеми формування екологічної культури здобувачів освіти в сучасних наукових розвідках дозволяє сформулювати, конкретизувати та науково обґрунтувати педагогічні умови ефективної здоров'язберігальної діяльності здобувачів освіти в освітньо-виховному процесі, а саме: ціннісне ставлення до збереження та зміцнення здоров'я; оволодіння цінностями здоров'я, необхідними в соціально-особистісному, психічному та фізичному плані для підвищення ефективності фахової освіти та подальшої ефективної професійної діяльності [18].

Тож екологічна культура займає важливе місце та відіграє значущу роль у структурі полікультурної особистості здобувачів освіти, виховання яких – місія закладів освіти України.

Висновки. Зі сказаного вище можна зробити висновок, що формування полікультурної особистості є невід'ємною частиною сучасної української освітньої системи, що сприяє гармонійному співіснуванню різних культур та створенню глобальної екологічної свідомості. Формування екологічної культури в структурі полікультурної особистості здобувачів освіти є важливим завданням сучасної реформованої освіти. Значущість екологічної культури в структурі полікультурної особистості підкреслює необхідність розвитку екологічних знань, цінностей і навичок, які допоможуть здобувачам освіти стати відповідальними громадянами світу. Це сприяє розвитку ціннісного ставлення до природи, гармонізації взаємин людини з навколишнім середовищем та формуванню глобальної екологічної свідомості. Упровадження інтерактивних методів навчання, виховних програм і сучасних технологій в освітній процес може значно покращити рівень екологічної культури серед здобувачів освіти та сприяти їхньому вихованню як полікультурних особистостей.

Література:

1. Гончаренко С. У. Український педагогічний словник. Київ: Либідь, 1997. 373 с.
2. Кругленко Л. Тезаурус полікультурної освіти: проблеми формування у вітчизняному науковому дискурсі. *Актуальні питання гуманітарних наук*. 2020. Вип. 32. Т. 1. С. 237–241.

3. Козьменко О. Полікультурне виховання школярів у Канаді. *Духовність особистості: методологія, теорія і практика: збірник наукових праць*. 2023. № 2 (106). Т. 1. С. 86–94.
4. Омелянчук І.І. Сутність поняття «полікультурність» як основоположного компоненту в структурі міжкультурної комунікації. URL: <https://www.psych.kiev.ua>
5. Сніца Т. Виховання полікультурної особистості у процесі вивчення іноземної мови (на прикладі підготовки майбутніх офіцерів-прикордонників). *Молодь і ринок*. 2022. № 5 (203). С. 142–147.
6. Султанова Л. Полікультурна освіта майбутнього викладача закладу вищої освіти: теоретичний аспект: монографія. Івано-Франківськ: ЯРИНА, 2018. 352 с.
7. Толочко С.В. Структурно-системний аналіз визначення сучасних ключових компетентностей у світі. *ScienceRise: Pedagogical Education*. 2018. № 5(25). С.36–42.
8. Теорія та історія світової і вітчизняної культури: підручник / Горбач Н.Я., Гелей С.Д., Російська З.П. та ін. Львів: Каменяр. 1992. 166 с.
9. Чорний Є. Концептуальне та емпіричне підґрунтя психологічного моделювання полікультурної освіти. *Психологія і суспільство*. 2011. № 4. С. 101–109.
10. Bronfenbrenner U. *The Ecology of Human Development: Experiments by Nature and Design*. Harvard University Press. 1979
11. Deardorff D. K. Identification and Assessment of Intercultural Competence as a Student Outcome of Internationalization. *Journal of Studies in International Education*. 2006. № 10(3). P. 241–266.
12. Earley P. C., Ang S. *Cultural Intelligence: Individual Interactions Across Cultures*. Stanford University Press. 2003.
13. Gardner H. *Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligences*. Basic Books. 1983.
14. Kohlberg L. *The Philosophy of Moral Development: Moral Stages and the Idea of Justice*. Harper & Row. 1981.
15. Preston R. Practice-based knowledge perspectives of cultural competence in social work. 2022. URL: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/15313204.2022.2046228>
16. Rickinson M., Lundholm C., Hopwood N. *Environmental Learning: Insights from Research into the Student Experience*. Springer. 2004.
17. Sund P., Gericke N. Teaching contributions to sustainability: A study of science and geography teaching in Sweden. *Environmental Education Research*. 2020. № 26(7). P. 996–1010.
18. Tolochko S., Bordiug N., Mironets L., Mozul I., Tanasiichuk I. Forming ecological culture in educational applicants within the context of modern education. *Amazonia Investiga*. 2023. № 12 (61). P. 41–50. <https://doi.org/10.34069/AI/2023.61.01.5>
19. Yureva O. V. *Environmental Culture: Theoretical and Methodological Aspects*. Science and Education Publishing. 2013.
20. Zhang L., Liu Y. Green schools: An exploration of the China's green school project. *Environmental Education Research*, 2014. № 20(3). P. 379–399.

References:

1. Honcharenko, S. U. (1997). *Ukrainskyi pedahohichnyi slovnyk* [Ukrainian pedagogical dictionary]. Kyiv: Lybid., [in Ukrainian].
2. Kruhlenko, L. (2020). Tezaurus polikulturnoi osvity: problemy formuvannya u vitchyznianomu naukovomu dyskursi [Conceptual approaches to the definition of the term “polycultural education” in national pedagogical discourse]. *Aktualni pytannia humanitarnykh nauk*, 32 (1), 237–241. [in Ukrainian].
3. Kozmenko, O. (2023). Polikulturene vykhovannya shkoliariv u Kanadi [Multicultural education of schoolchildren in Canada]. *Dukhovnist osobystosti: metodolohiia, teoriia i praktyka: zbirnyk naukovykh prats*, 2 (106), 1, 86–94. [in Ukrainian].

4. Omelianchuk, I.I. Sutnist poniattia «polikulturnist» yak osnovopolozhnoho komponentu v strukturi mizhkulturnoi komunikatsii [The essence of the concept of «multiculturalism» as a fundamental component in the structure of intercultural communication]. URL: <https://www.psyh.kiev.ua> [in Ukrainian].
5. Snitsa, T. (2022). Vychovannia polikulturnoi osobystosti u protsesi vyvchennia inozemnoi movy (na prykladi pidhotovky maibutnikh ofitseriv-prykordonnnykiv) []. *Molod i rynok*, 5 (203), 142–147. [in Ukrainian].
6. Sultanova, L. (2018). Polikultura osvita maibutnoho vykladacha zakladu vyshchoi osvity: teoretychnyi aspekt [Polycultural education of the future teacher of the institution higher education: theoretical aspect]: monohrafiia. Ivano-Frankivsk: YaRYNA. [in Ukrainian].
7. Tolochko, S.V. (2018). Strukturno-systemnyi analiz vyznachennia suchasnykh kliuchovykh kompetentnostei u sviti [Structured system analysis of determination of modern key competences in the world]. *ScienceRise: Pedagogical Education*, 5(25), 36–42. [in Ukrainian].
8. Teoriia ta istoriia svitovoi i vitchyznianoï kultury (1992). [Theory and history of world and national culture]: pidruchnyk / Horbach N.Ia., Helei S.D., Rosiiska Z.P. ta in. Lviv: Kameniar. [in Ukrainian].
9. Chornyi, Ye. (2011). Kontseptualne ta empiirychne pidgruntia psykhologichnoho modeliuvannia polikulturnoi osvity [Conceptual and Empiric Grounds of Psychological Simulation of Polycultural Education]. *Psykholohiia i suspilstvo*, 4, 101–109. [in Ukrainian].
10. Bronfenbrenner, U. (1979). The Ecology of Human Development: Experiments by Nature and Design. Harvard University Press. [in English].
11. Deardorff, D. K. (2006). Identification and Assessment of Intercultural Competence as a Student Outcome of Internationalization. *Journal of Studies in International Education*, 10(3), 241–266. [in English].
12. Earley, P. C., & Ang, S. (2003). Cultural Intelligence: Individual Interactions Across Cultures. Stanford University Press. [in English].
13. Gardner, H. (1983). Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligences. Basic Books. [in English].
14. Kohlberg, L. (1981). The Philosophy of Moral Development: Moral Stages and the Idea of Justice. Harper & Row. [in English].
15. Preston, R. (2022). Practice-based knowledge perspectives of cultural competence in social work. URL: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/15313204.2022.2046228> [in English].
16. Rickinson, M., Lundholm, C., & Hopwood, N. (2004). Environmental Learning: Insights from Research into the Student Experience. Springer. [in English].
17. Sund, P., & Gericke, N. (2020). Teaching contributions to sustainability: A study of science and geography teaching in Sweden. *Environmental Education Research*, 26(7), 996–1010. [in English].
18. Tolochko, S., Bordiug, N., Mironets, L., Mozul, I., & Tanasiichuk, I. (2023). Forming ecological culture in educational applicants within the context of modern education. *Amazonia Investiga*, 12 (61), 41–50. <https://doi.org/10.34069/AI/2023.61.01.5> [in English].
19. Yureva, O. V. (2013). Environmental Culture: Theoretical and Methodological Aspects. Science and Education Publishing. [in English].
20. Zhang, L., & Liu, Y. (2014). Green schools: An exploration of the China's green school project. *Environmental Education Research*, 20(3), 379–399. [in English].

УДК 378.018.8:376.011.3-051]:378.147](045)

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-684-691](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-684-691)

Трофаїла Наталія Дмитрівна кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри психології та педагогіки розвитку дитини, Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини, вул. Садова, 28, м. Умань, 20304, <https://orcid.org/0000-0002-9865-6133>

ВИКОРИСТАННЯ НАВЧАЛЬНИХ ТРЕНІНГІВ У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ СПЕЦІАЛЬНОСТІ 016 СПЕЦІАЛЬНА ОСВІТА

Анотація. У статті здійснено теоретичне осмислення понять «тренінг», «навчальний тренінг». Розглянуто теоретичні засади підготовки та виховання майбутніх педагогів, здатних працювати на засадах інноваційних підходів в сфері спеціальної освіти. Виділено найбільш дієві парадигми інтерпретації тренінгових технологій в професійній підготовці майбутніх вчителів до інноваційної діяльності в сфері спеціальної освіти, що дозволяє реалізувати необхідні умови розвитку їхнього самоусвідомлення як гарантії професійного успіху. У статті аргументовано актуальність використання навчальних тренінгів у професійній підготовці майбутніх фахівців спеціальності 016 Спеціальна освіта. Основними складовими тренінгу є розширення і поглиблення самосвідомості і пізнання учасників, зміна їх настановлень за допомогою свідомого вибору, співпраці і спільної відповідальності в раціональному вирішенні проблем і виконанні завдань, що досягається головним чином через самостійну активність учасників при мінімальному структуруванні їх діяльності тренером.

Впровадження означених педагогічних технологій потребує підготовки всіх учасників навчального процесу до роботи в умовах тренінгу. Основним є розробка програми навчального тренінгу з конкретизацією часових меж кожного етапу, навчально-методичного забезпечення, що відповідає темі заняття конкретної дисципліни. Навчальні тренінги як процес, що здійснюється в активному спілкуванні на основі постійної взаємодії всіх його учасників, передбачає формування нових компетенцій та/або розвиток наявних, уможливорює залучення досвіду того, хто навчається, у побудову системи нових знань, уявлень, цінностей, орієнтацій, бачень, видів і способів діяльності, а також постійної рефлексії, оцінювання та переоцінки підходів, принципів тощо.

З'ясовано, що тренінги виконують такі функції: комунікативну (засвоєння діалектики спілкування), ігротерапевтичну (перемога труднощів, які виникають

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

у різних видах життєдіяльності), діагностичну (сприяння самопізнанню), соціалізаційну (включення в систему суспільних відносин).

Ключові слова: тренінги, навчальні тренінги, майбутні фахівці.

Trofaila Nataliia Dmitrivna candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor at the Department of Child Psychology and Pedagogy, Pavlo Tychyna Uman State Pedagogical University, St. Sadova, 28, Uman, 20304, <https://orcid.org/0000-0002-9865-6133>

USE OF EDUCATIONAL TRAINING IN PROFESSIONAL TRAINING OF FUTURE SPECIALISTS OF SPECIALTY 016 SPECIAL EDUCATION

Abstract. The article provides a theoretical understanding of the concepts of "training", "educational training". The theoretical principles of training and education of future teachers capable of working on the basis of innovative approaches in the field of special education are considered. The most effective paradigms of interpretation of training technologies in the professional training of future teachers for innovative activities in the field of special education are highlighted, which allows to implement the necessary conditions for the development of their self-awareness as a guarantee of professional success. The article argues the relevance of using educational trainings in the professional training of future specialists in specialty 016 Special education. The main components of the training are the expansion and deepening of the self-awareness and knowledge of the participants, the change of their instructions with the help of conscious choice, cooperation and joint responsibility in the rational solution of problems and the performance of tasks, which is achieved mainly through the independent activity of the participants with minimal structuring of their activities by the trainer.

The introduction of the specified pedagogical technologies requires the preparation of all participants of the educational process to work in training conditions. The main thing is to develop an educational training program with a specification of the time limits of each stage, educational and methodological support that corresponds to the subject of a specific discipline. Educational training as a process carried out in active communication based on the constant interaction of all its participants, involves the formation of new competencies and/or the development of existing ones, makes it possible to involve the experience of the learner in building a system of new knowledge, ideas, values, orientations, visions, types and methods of activity, as well as constant reflection, evaluation and reevaluation of approaches, principles, etc.

It was found that the trainings perform the following functions: communicative (mastering the dialectic of communication), game therapy (overcoming difficulties that arise in various types of life), diagnostic (promotion of self-knowledge), socialization (inclusion in the system of social relations).

Keywords: trainings, educational trainings, future specialists.

Постановка проблеми. Успішний шлях професійного становлення майбутніх фахівців ЗВО залежить не лише від якості набутих знань з основних курсів підготовки, а й від того, наскільки ефективно вони зможуть їх реалізовувати в складних умовах невизначеності, багатовимірності професійних завдань, розвитку технологій та інформаційної насиченості.

Різноманітність і гнучкість освітніх траєкторій для фахівців, які реалізовуватимуть інклюзію, повинні слугувати справі забезпечення ефективного інклюзивного навчання осіб із особливими освітніми потребами (ООП) в українських реаліях.

Запровадження інклюзивної освіти в процесі реформування освітньої галузі висуває якісно нові вимоги до професійної діяльності фахівців, їхніх компетентностей і цінностей, що спонукає до зміни світоглядних позицій і формування нових особистісних якостей.

У сучасному мінливому світі важливо мати навички для самоосвіти й саморозвитку, вміти аналізувати та критично мислити, робити висновки та слухати інших, працювати в команді та налагоджувати ділові контакти з клієнтами, партнерами чи підлеглими.

Сьогодні професійна освіта майбутніх фахівців спеціальної освіти потребує як академічної підготовки, так і розвитку їх професійно важливих особистісних якостей, формування професійно значущих умінь і навичок. Якщо торкатися проблеми осучаснення професійної підготовки майбутніх фахівців, то при виборі педагогічних технологій необхідно враховувати специфіку майбутньої роботи за фахом випускників закладу вищої освіти.

Такими педагогічними технологіями вважаються навчальні тренінги, в яких поєднуються різні інтеракції та засоби інших технологій. Організація та проведення занять з використанням навчальних тренінгів вимагає сумлінної підготовки викладачів і студентів до означеної освітньої діяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. За останні роки з'явився доволі великий об'єм інформації щодо розробки теорії, методології та практики організації й проведення тренінгів для студентської аудиторії. Зокрема, проблеми розвитку комунікативних умінь студентів на основі тренінгів були в центрі уваги Н. Волкової, В. Киричок, А. Панфілова, В. Тюріної В. Федорчук та ін. Напрацювання науковців вносять вагомий внесок у процес формування комунікативної компетентності майбутніх

студентів, проте неповною мірою відображають усю специфіку майбутнього фаху та сучасні вимоги до фахівців соціальної сфери. Чимало науковців (І. Вачков, Ю. Ємельянов, Н. Морєва, А. Панфілова, О. Пасічник, Л. Петровська, О. Сидоренко, В. Федорчук, Н. Хрящева та ін.) присвятили свої дослідження вивченню теорії та практики організації й проведення тренінгів. Експериментальне використання тренінгових технологій з метою фахової підготовки й професійного самовдосконалення викладено в працях О. Білюк, Л. Вейланде, Т. Гери, Н. Заячківської, О. Керик, Г. Кошонько, Л. Мітіної, В. Павловського, Т. Цюман, Х. Шапаренка та ін.

Такі науковці як (Ю. Бистрова, В. Бондар, І. Дмитрієва, А. Колупаєва, О. Мартинчук, С. Миронова, В. Синьов, Є. Синьова, Н. Софій, С. Федоренко, О. Таранченко, А. Шевцов, М. Шеремет і багато інших) констатують низку системних проблем у науково-методичному, матеріально-технічному, практико-функціональному та кадровому забезпеченні інклюзивних процесів.

Мета статті полягає в аргументації доцільності використання навчальних тренінгів у підготовці фахівців спеціальності 016 Спеціальна освіта.

Виклад основного матеріалу. Для успішного введення в інклюзивну практику різноманітних інновацій та для реалізації поставлених перед ним завдань педагог повинен мати необхідний рівень професійної компетентності та професіоналізму.

Сьогодні все більшу популярність набуває такий метод навчання, як тренінг. Аналіз наукових джерел засвідчує що, науковці, педагоги та дослідники освітніх інновацій визнають тренінгові технології одним із найбільш дієвих засобів підготовки майбутніх фахівців до професійної діяльності.

Звернемося до визначення терміну «тренінг» у науковій літературі.

У педагогічному словнику наукова дефініція «тренінг» розглядається як форма інтерактивного навчання, метою якого є розвиток міжособистісної та професійної поведінки.

У словнику іншомовних слів тренінг визначається як організована форма навчально-виховного процесу, яка, спираючись на досвід і знання її учасників, забезпечує ефективне використання різних педагогічних методів за рахунок створення позитивної емоційної атмосфери та спрямовується на отримання сформованих навичок і життєвих компетенцій.

Згідно з положеннями К. Левіна, R. Lippit, K. Benne, тренінг є методом формування, що спирається на проблемне навчання через дії і досвід, які використовують дані про актуальну поведінку учасників і про ситуації, що виникають у групах, про спроби їх зміни, зокрема, шляхом взаємодії учасників [2].

На основі аналізу наукової літератури із досліджуваної проблеми дійшли висновку, що поняття «тренінг» слід розглядати як вид навчального заняття, який виконує цілий ряд завдань, у першу чергу, формування загальних та фахових компетентностей студентів шляхом студентоцентрованого інтерактивного викладання та навчання.

Виділяють декілька парадигм інтерпретації вищезначеного поняття: тренінг як тренування, в результаті якого відбувається формування вмінь та навичок ефективної поведінки; тренінг як своєрідна форма дресури; тренінг як форма активного навчання, метою якого, перш за все є передача психологічних знань, а також розвиток деяких вмінь та навичок; тренінг як метод створення умов для саморозкриття учасників та самостійного пошуку ними способів вирішення власних педагогічних проблем.

Тренінг має свої атрибути. До них відноситься тренінгові групи; тренінгове коло; спеціально обладнане приміщення та приналежності (фліпчарт, маркери); тренер; правила групи; атмосфера взаємодії та спілкування; інтерактивні методи навчання; структура тренінгового заняття; оцінка ефективності тренінгу.

Серед переваг, які має тренінг як активна форма навчання, можна визначити такі:

- тренінг побудований (повністю чи частково) на моделюванні ситуацій професійної діяльності учасників тренінгу та спрямований на формування умінь і навичок, необхідних у практичній роботі;
- тренінги передбачають виконання індивідуальних і групових практичних занять, проведення рольових ігор;
- тренінг дає можливість студентам систематизувати набутий досвід, усвідомити рівень власної професійної компетентності, окреслити шляхи особистісного фахового саморозвитку;
- тренінг сприяє встановленню демократичного стилю спілкування, забезпечує суб'єкт-суб'єктний процес навчальної діяльності;
- тренінг формує у студентів практичні навички до виконання індивідуальних завдань і публічної презентації результатів своєї роботи, навчає ефективно працювати в команді;
- тренінг розвиває лідерські якості, ініціює активність студентів.

Тренінгове навчання в структурі освітнього процесу виконує функцію практико-орієнтованого, контекстного навчання, моделювання виробничих ситуацій, розвитку здатності студентів проводити аналіз різних ситуацій і, відповідно, приймати самостійні рішення.

Здебільшого, навчальний тренінг дозволяє вирішувати широке коло завдань: від формування знань і актуальних навичок до вироблення складних ідей, стратегій, планів, підготовки програм і проектів. На сьогодні

проведення навчального тренінгу або його елементів залишається нетрадиційною формою викладання і є досить складною в підготовці та проведенні, оскільки потребує наявності у викладача тренерських навичок.

У ході його проведення викладач також має створювати умови багаторівневої комунікації для всіх учасників тренінгового заняття. Розроблення змісту та процедури проведення навчального тренінгу потребує від викладача навичок не тільки в сфері викладання профільних дисциплін, але й реалізаційних здатностей у сфері педагогіки й психології, уміння застосовувати нестандартні підходи в процесі навчання студентів.

Навчальний тренінг – це організаційна форма навчання, яка ґрунтується на активних та інтерактивних технологіях, інтенсивних міжособистісних і групових комунікаціях, орієнтована на набуття соціального та професійного досвіду, розвиток професійно значущих та особистісних якостей і здібностей студентів, формування загальних (універсальних, ключових) та фахових компетентностей.

Традиційне навчання спрямоване на формування професійних знань, умінь та навичок, а сучасні реалії ринку праці все більше потребують фахівців, які, окрім високого професійного рівня, мають бути здатними до ефективних комунікацій, автономності та відповідальності. Саме на забезпечення цих вимог спрямоване тренінгове навчання, що є процесом, спрямованим на особистісно-професійне становлення майбутніх фахівців, формування загальних і фахових компетентностей, заснованих на груповій взаємодії, міжособистісних комунікаціях, актуалізації власного досвіду та рефлексії учасників.

Під час навчального тренінгу створюється неформальне, невимушене спілкування, яке відкриває перед учасниками різні варіанти розвитку й вирішення завдань із конкретної навчальної дисципліни, незалежно від спеціалізації майбутніх фахівців.

Навчальний тренінг спрямований передусім на формування загальних та фахових компетентностей у здобувачів вищої освіти. Тому навчальні тренінги можуть мати місце в процесі викладання навчальних дисциплін, а також під час проведення практичної підготовки студентів [3].

Ураховуючи особливості тренінгів та базуючись на дослідженнях науковців, вважаємо, що саме проведення навчальних тренінгів в процесі підготовки магістрів дозволяє не лише залучити учасників до взаємодії, а й сформувати відповідні уміння та навички, вибудувати приязні взаємовідносини, створити доброзичливу атмосферу.

Зміст тренінгів повинен бути спрямованим на вироблення навичок у майбутніх фахівців вступати у взаємодію в інклюзивному освітньому середовищі з суб'єктами педагогічної діяльності, тактовно й цілеспрямовано

вести з ними бесіду, враховуючи їхні інтереси та потреби намагались зрозуміти мотиви вчинків та поведінки, знаходити індивідуальний підхід і прогнозувати їх розвиток [1].

До основних форм роботи, які можуть бути використанні в ході проведення тренінгу, найбільш поширені є такі як: інформаційне повідомлення, міні-лекція, мозковий штурм, рольова гра, робота у малих групах, групові дискусії (круглий стіл, засідання експертної групи, форум) тощо.

Водночас найбільш актуальними тренінгами підготовки майбутніх фахівців сфери спеціальної освіти є тренінг таймменеджмента, тренінг цілепокладання, тренінг управління конфліктом, тренінг впевненості в собі, тренінг для створення команди. З метою формування вмінь із володіння педагогічними технологіями інклюзивного навчання тренінги містять величезну кількість технік, методів, вправ і завдань, як от: «Світове кафе», «Самоанське коло», «Синквейн», «Спільний проект», «Рольова гра», «Ранжування», «Досягнення консенсусу», «Енерджайзери», «Модераційні картки», «Акваріум», «Сторітелінг», «Шість капелюхів», «Батл», «Мовник», «Метод кейсів» та багато інших.

Усе вищевказане дозволяє розглядати тренінгові технології як засіб професійної підготовки майбутніх фахівців сфери спеціальної або інклюзивної освіти не лише у розв'язанні чітко визначених завдань, а й як формування вмінь вербалізації власних почуттів, думок, ідей, конкретизації бажань та прагнень в контексті більш чіткого усвідомлення своєї власної «Я-концепції» та «Я-концепції інших».

Основними завданнями навчального тренінгу є: задоволення потреби в афіліації та самоактуалізації; подолання системи психологічних захистів особистості; оволодіння психологічними знаннями; розвиток соціальної перцепції; корекція системи ставлень особистості; корекція різних сторін особистості; розвиток спеціальних здібностей; формування комунікативних умінь.

У відповідності до завдань, які стоять перед тренінгом, цикл занять включає вправи, спрямовані на розвиток як репродуктивних аспектів, так і продуктивної, творчої сторони спілкування, яка характеризується виникненням нових мотивів та цілей, оскільки реальне спілкування завжди являє собою складне поєднання перцептивних, комунікативних та інтерактивних аспектів, продуктивних та репродуктивних елементів.

Висновки. Тренінгове навчання має суттєві переваги перед іншими формами та видами навчання, особливо у підготовці майбутніх фахівців спеціальності 016 Спеціальна освіта, професійна діяльність яких потребує не просто знань, а й умінь застосовувати ці знання в практичній діяльності.

Правильно організований тренінг розвиває гнучкість, оригінальність мислення, толерантність, уміння вирішувати проблемні завдання та ситуації; сприяє усуненню мовних помилок і недоліків у мовленні студентів, збагачує їхній активний словниковий запас науковою та професійною термінологією, а також формує творче мислення майбутнього фахівця.

Література:

1. Бистрова Ю.В. Інноваційні методи навчання у вищій школі України. Право на інноваційне суспільство. 2015. №1. (4). С. 27–33.
2. Зливков В.Л., Лукомська С.О. Сучасні тренінгові технології розвитку особистості в освіті. Київ. 2022. 184 с.
3. Тренінгове навчання в закладі вищої освіти : навчально-методичний посібник [Електронний ресурс] / М. В. Афанасьєв, Г. А. Полякова, Н. Ф. Романова та ін. ; за заг. ред. професора М. В. Афанасьєва. Харків : ХНЕУ ім. С. Кузнеця, 2018. 323 с.

References:

1. Bystrova Yu.V. (2015) Innovatsiini metody navchannia u vyshchii shkoli Ukrainy. Pravo na innovatsiine suspilstvo [Innovative teaching methods in higher education of Ukraine. The right to an innovative society]. №1. (4). P. 27-33 [in Ukrainian].
2. Zlyvkov V.L., Lukomska S.O. (2022) Suchasni treninhovi tekhnolohii rozvytku osobystosti v osviti [Modern training technologies of personality development in education]. Kyiv. 184 p. [in Ukrainian].
3. M. V. Afanasiev, H. A. Poliakova, N. F. Romanova (2018) Treninhove navchannia v zakladi vyshchoi osvity : navchalno-metodychnyi posibnyk [Training in a higher education institution: educational and methodological manual.. Kharkiv : KhNEU im. S. Kuznetsia. 323 p. [in Ukrainian].

УДК 811.581'38:378.147] (477+100) (045)

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-692-703](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-692-703)

Черниш Валентина Василівна доктор педагогічних наук, професор, Київський національний лінгвістичний університет, 03680, тел.: (044) 529-83-26, <https://orcid.org/0000-0002-5457-5024>

Чекалін Ігор Сергійович аспірант кафедри педагогіки та методики викладання іноземних мов, Київський національний лінгвістичний університет, 03680, тел.: (044) 529-83-26

НАВЧАННЯ СТИЛІСТИКИ КОРИСТУВАЧІВ МОВИ У ДОСЛІДЖЕННЯХ ВІТЧИЗНЯНИХ І ЗАРУБІЖНИХ НАУКОВЦІВ

Анотація. Навчання стилістики є важливим аспектом формування мовної компетентності кожного користувача мови (language user). Вивчення будь-якої мови, та іноземної зокрема, неодмінно пов'язано з опануванням стилістичного аспекту, оскільки кожна лінгвістична одиниця використовується у реальній мовній ситуації, а користувач мови має можливість добирати їх залежно від потреб комунікативної ситуації. Процес формування стилістичної компетентності передбачає у користувача мови сформованість комунікативної компетентності на певному рівні. Найголовнішим у процесі навчання є його цілі та добір ефективної методики. Проте у різних країнах історично склалися свої лінгвістичні школи, на основі досліджень яких і визначаються підходи до навчання. У статті продемонстровано відмінності у розумінні поняття «стилістична компетентність» серед вітчизняних і зарубіжних наукових шкіл. Вказано сфери функціонування стилістичної компетентності, продемонстровано залежність між цими сферами та трактуванням поняття «стилістична компетентність». Проаналізовано кореляцію між теоретичними і методами навчання стилістики. Подано приклади різних методів формування стилістичної компетентності в залежності від спеціалізації здобувача освіти. Порівняно підходи до формування стилістичної компетентності у працях вітчизняних і зарубіжних методистів, проаналізовано досвід формування стилістичної компетентності у процесі опанування східних мов в цілому, китайської зокрема. Встановлено специфіку навчання китайської стилістики залежно від сфер користування китайською мовою. Вивчено особливості стилістики китайської мови. Наголошено на позитивних аспектах вітчизняного методичних підходів. Запропоновано використання досвіду зарубіжних колег для оптимізації

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

вітчизняного навчального процесу. Запропоновано оптимізацію та реорганізацію процесу навчання стилістики іноземних мов з урахуванням представлених у статті методичних підходів. Обґрунтовано необхідність інтегрувати навчання стилістики до процесу формування комунікативної компетентності

Ключові слова: стилістика китайської мови, стилістична компетентність, стилістичні дослідження, навчання стилістики, методика формування стилістичної компетентності

Chernysh Valentina Vasylivna Doctor of Pedagogical Sciences, Professor, Kyiv National Linguistic University, 03680, tel.: (044) 287-33-72, <https://orcid.org/0000-0002-5457-5024>

Chekalin Ihor Serhiyovych graduate student of the Department of Pedagogy and Methods of Teaching Foreign Languages, Kyiv National Linguistic University, 03680, tel.: (044) 287-33-72, <https://orcid.org/0000-0002-8643-7099>

TEACHING STYLISTICS OF LANGUAGE USERS IN THE RESEARCH OF DOMESTIC AND FOREIGN SCIENTISTS

Abstract. Studying stylistics is an important aspect of the formation of language competence of every language user. Learning any language, and a foreign language in particular, is related to mastering the stylistic aspect, since each linguistic unit is used in a real language situation, and the language user has the opportunity to select them depending on the needs of the communicative situation. The process of forming stylistic competence presupposes the formation of communicative competence of a language user at a certain level. Also, the goals and the selection of effective methodical approaches is important. However, different countries have developed their own, unique linguistic schools, on the basis of which approaches to teaching are determined. The article demonstrates differences in the understanding of the concept of "stylistic competence" among domestic and foreign scientific schools. The spheres of functioning of stylistic competence are shown, the dependence between these spheres and the interpretation of the concept of "stylistic competence" is demonstrated. The correlation between theoretical and teaching methods of stylistics is analyzed. Examples of different methods of forming stylistic competence depending on the specialization of the student of education are given. Approaches to the formation of stylistic competence in the works of domestic and foreign methodologists are compared, the experience of stylistic competence formation in the process of mastering Eastern languages in general, Chinese in particular, is analyzed. The specifics of learning Chinese stylistics have been established depending on the

spheres of Chinese language use. Peculiarities of the stylistics of the Chinese language have been studied. The positive aspects of domestic methodical approaches are emphasized. It is proposed to use the experience of foreign colleagues to optimize the domestic educational process. It is proposed to optimize and reorganize the process of learning the stylistics of foreign languages, taking into account the methodical approaches presented in the article. The need to integrate the teaching of stylistics into the process of formation of communicative competence is substantiated.

Keywords: stylistics of the Chinese language, stylistic competence, stylistic research, teaching stylistics, methods of formation of stylistic competence.

Постановка проблеми. Різниця наукових поглядів китайської і української лінгвістичних шкіл щодо стилістичної компетентності створює труднощі під час спроб обміну досвідом або інтегрування напрацювань дослідників існуючої лінгвістичної та методичної парадигмами. Таким чином постає необхідність у порівнянні та знаходженні певних спільних категорій, що є **актуальним**, оскільки дозволить науковцям ефективніше ділитися результатами досліджень, а також інтегрувати результати зарубіжних досліджень до процесу формування у користувачів мови стилістичної компетентності в цілому та китайськомовної зокрема.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В Україні питання формування стилістичної компетентності користувачів на різних рівнях здобуття освіти розглянуто такими українськими науковцями як Кучеренко І.А., Вовк О.І., Мякович Х.Я., Крюкова Ю.В., Клімова К.Я., Рускуліс Л.В., Бабенко В.В., К.В., Шевченко, Попович А.С. та інші. Зарубіжним дослідниками, що наголошують на важливості стилістичної компетентності рідних та іноземної (зокрема китайської) мов вважаються Ван Сі Цзе, Лі Жуо Юй, Чень Гуан Лей, Чжан Сінь, Ван Сяона, Чжан Лей, Тейлор Т., Брювер В. та інші.

Проте як показує наш критичний аналіз літератури, немає єдності у трактуванні поняття «стилістична компетентність». Стилiстична компетентність потребує у користувача мови певного рівня володіння нею. Нами було проаналізовано наукові дослідження вітчизняних і зарубіжних науковців, для повного розуміння сучасного стану дослідження поняття стилістичної компетентності, підходів і методів до її формування. Джерельною базою критичного аналізу наукової літератури виступили праці представників східної і західної наукових шкіл. Погляди східних і західних науковців та методи дослідження і навчання стилістики значно відрізняються, тому порівняння і знаходження спільних рис, є важливими для розроблення методики формування стилістичної компетентності у користувачів китайської. Попри існування різноманітних тлумачень поняття «стилістична компетент-

ність», існування різноманітних підходів і методів її формування не існує уніфікованого визначення поняття «стилістична компетентність». Науковцям не встановлено єдиної структури та компонентний склад, не узгоджені рівні її володіння та чітко не описані дескриптори кожного з них. Не визначено критерії добору мовних одиниць, не визначені оптимальні підходи та методи, які дозволяють ефективно формувати стилістичну компетентність рідної та іноземної мови, в тому числі і китайської. Тому вказані вище аспекти потребують подальшого вивчення та наукових розвідок.

Методологія та методи дослідження. У нашому дослідженні були використані такі наукові методи як аналіз, порівняння, аналіз лінгвістичних і науково-педагогічних статей та метод систематизації і класифікації.

Мета статті. Проаналізувати і порівняти підходи до навчання стилістики в Україні і таза кордоном.

Досягнення мети передбачає розв'язання таких завдань:

- 1) порівняти трактування стилістичної компетентності в працях українських і зарубіжних дослідників;
- 2) Проаналізувати та порівняти методичні підходи до формування стилістичної компетентності у працях українських і зарубіжних методистів.

Виклад основного матеріалу дослідження. Навчання стилістики та формування стилістичної компетентності в цілому нерозривно пов'язане з розуміння самого поняття «стилістика». Хід наукової лінгвістичної думки, що історично склався у східних і західних країнах світу, відрізняється від українського, тому і відрізняється теоретичне підґрунтя формування стилістичної компетентності. Науковцями було проаналізовано поняття «стилістика», визначено її види, запропоновано поняття «стилістичної компетентності» та критерії її формування. На основі створених теоретичних засад, науковці-методисти запропонували свої підходи формування стилістичної компетентності користувачів мови різних освітніх рівнів і освітніх програм. Важливість стилістичної компетентності полягає у самій природі мови, котра існує винятково в реальних мовних ситуаціях. Саме стилістична обізнаність дозволяє мовцю коректно добирати граматичні структури, інтонацію, лексичні та фразеологічні одиниці залежно від кожної мовленнєвої ситуації. Стилїстика іноді розглядається як певна «філософія мови», що дозволяє комунікантам, не лише взаємодіяти у певних дискурсах, а й їх формувати як явище.

Проаналізувавши дослідження українських науковців можна стверджувати, що поняття стилістичної компетентності ще не набуло остаточного узгодження. У працях досліджень останніх років науковці дійшли таких визначень стилістичної компетентності:

— це «багатокомпонентна й динамічна здатність особистості, що є результатом навчання стилістики, засвоєння знань зі стилістики, оволодіння стилістичними вміннями й навичками», а також «наявність мотиваційно-ціннісного ставлення й поведінкових норм, і досвіду їх застосування під час конструювання стилістично довершеного тексту в усній і писемній формах, використання мовних засобів відповідно до мети, умов й цільових настанов спілкування, здійснення науково-дослідницьких пошуків і майбутньої педагогічної діяльності»[1].

— «здатність засвоїти стилістичну систему мови на фонетичному, лексико-семантичному, фразеологічному й граматичному рівнях»[2].

— «досконале оволодіння стилістикою мови на фонетичному, лексичному, фразеологічному й граматичному рівнях»[3].

Науковці також вбачають стилістичну компетентність як сукупність когнітивного, мотиваційного, міжособистісного, діяльнісного аспектів[4].

Таке теоретичне підґрунтя дозволяє більш точно розробляти ефективні методики для формування стилістичної компетентності і розглядати стилістику не як допоміжний аспект мовної компетентності, а один із рівнозначних по важливості елементів таких як граматичний, лексичний тощо.

Аналізуючи методичні підходи до навчання стилістики, ми виокремили деякі ефективні, на нашу думку, пропозиції науковців-методистів. Так, Шевченко К.В. говорячи про формування стилістичної компетентності китайської мови, пропонує активізувати набуті знання за допомогою організації вправління на практиці, а також наголошує на необхідності впровадження інтерактивних методів, симуляції перекладацької діяльності, при цьому застосовуючи текстові одиниці у різних стилях, підстилях та жанрах[5]. Бабенко вважає, що є потреба у «комунікативному вихованні» майбутніх вчителів української мови. На думку науковиці, для формування стилістичної компетентності студентів необхідно навчати робити методичну адаптацію стилістичного матеріалу враховуючи тип учнів кожної вікової категорії [6]. Кучеренко у свою чергу пропонує низку фонетико-стилістичних, лексико-стилістичних, граматико-стилістичних та стилістичних вправ і завдань із стилістики. У своїй роботі науковиця наголошує на важливості формування стилістичної компетентності починаючи вже зі шкільного віку. [7] Численні дослідження вказують на те, що вправи мають критично важливе значення при набутті знань, формуванні навичок і розвитку вмінь. Тому саме правильно підібрані комплекси вправ є ключем до ефективного формування стилістичної компетентності.

Розмірковуючи про сфери використання стилістичної компетентності ми можемо навести такі сфери її примінення у професійній діяльності як філологія, методика викладання, усний та письмовий двосторонній переклад,

дипломатична діяльність тощо. Окрім цього, стилістична компетентність є важливим аспектом повсякденного життя і саме вірне використання мови, в залежності від кожної окремої комунікативної ситуації, дозволяє ефективно комунікувати, досягати поставлених цілей, нівелювати конфліктні ситуації і розкривати мовний потенціал.

Говорячи, про східну лінгвістичну думку, ми перш за все беремо до уваги саме представників китайських лінгвістичної школи. Давньокитайська мова слугувала фундаментом для багатьох сучасних східних мов, тому, на нашу думку, саме її прямий наслідувач – сучасна китайська мова і є головним представником східної лінгвістичної школи. Тим не менш, треба враховувати, що унікальність розвитку та формування китайської мови і китайськомовного суспільства наклало свій відбиток на формування лінгвістичної думки. Чжан Сінь у своїй роботі зазначає, що стилістичні дослідження на Заході та на Сході спираються на різні моделі суспільного розвитку, що фактично відображає відмінності в соціально-політичних системах та сприйняття понять справедливості та моральності [8]. Попри те китайська лінгвістична школа оперує схожою з українською термінологією, що дозволяє проводити паралелі як у лінгвістичному, так і в методичному аспектах.

Так, згідно з ідеями Ван Сіцзе викладених у монографії Стилістика китайської мови в китайській лінгвістиці існує 5 термінів позначаючих стилістику: 修辞学 *xiūcí xué*, 文体学 *wéntǐ xué*, 风格学 *fēnggé xué*, 词章学 *cízhāng xué*, 语体学 *yǔ tǐ xué* [9]. Кожен термін визначає певний розділ дослідження, а їх сукупність можна співвіднести з поняттям «стилістика» в українській лінгвістичній школі. У монографії Оськіної Н.О., ми знаходимо приблизно співставити стилістику в цілому, її розділи зі сферами використання мови: 修辞学 *xiūcí xué* зі сферою риторики і загальної стилістики; 文体学 і 语体学 з розділом функціональної стилістики; 风格学 з літературознавчою стилістикою; 词章学 з лінгвостилістикою і художньою стилістикою [10]. Відповідно, в дослідженнях китайських науковців можна спостерігати такі варіації терміну стилістична компетентність: 修辞能力, 文体能力, 语体能力 і 风格能力.

Китайськими дослідниками запропоновано такі варіації тлумачення «стилістична компетентність»:

— це здатність суб'єкта добирати та використовувати різні жанрові маркери для розуміння або вираження певного жанру дискурсу на основі правильного визначення типу контексту та зв'язку між конкретним контекстом і використанням мови [11].

— це здатність суб'єкта належним чином добирати та використовувати маркери стилю щоб зрозуміти та виразити дискурс стилю на основі правильного визначення типу контексту стилю [12].

Ван Сяона у своїх розмірковуваннях, щодо формування стилістичної компетентності вказує на важливість добору комплексу вправ, пояснюючи це тим, що віртуальний контекст вправ часто не відповідає задіяним стилістичним компонентам, що в подальшому призводить до закріплення стилістичних помилок[13]. Чжан Лей пропонує використовувати анкетування користувачів мови і аналіз домашніх завдань для контролю рівня сформованості стилістичної компетентності в іноземних студентів старших курсів закладів вищої освіти. Також у своєму дослідженні науковець на прикладі художнього стилю вказує на те, що стилістична компетентність складається з чотирьох компонентів: 1) розпізнавання стилю; 2) здатність використовувати маркери стилю; 3) здатність розуміти та виразити думки у певному стилі; 4) здатність до вираження думок у кросжанровості.[14]. Чжоу Цзянь, Пен Цайхун наголошують на важливості формування стилістичної компетентності у користувачів, що володіють мовою на середньому і просунутому рівнях, що відповідають рівням В і С згідно із Загальноєвропейських рекомендацій з мовної освіти, а також вказують на необхідності зосередження уваги на зв'язку між стилістичними і граматичними навичками[15].

Фан Вен'лін розглядає важливість стратегій формування стилістичної компетентності в аспектах читання, письма і усного спілкування [16].

Цзюй Юмей та Пен Фанг розглядають стилістичну компетентність як риторику і пропонують через формування компетентності «громадської риторики» розвивати риторичні(стилістичні) навички і тим самим підвищувати критичне мислення та інноваційні здібності учнів. Даний підхід спрямований на виховання активістів і «громадських критиків». [17] У Сянью, Ло Цзяньтін, У Сумей вказують на те, що формування стилістичної компетентності позитивно впливає на розвиток навичок усного і писемного мовлення та наголошують на важливості стилістичних умінь для студентів професійних коледжів та університетів. Також науковці пропонують у впровадженні до навчально процесу методів стилістичного аналізу[18].

З точки зору китайських науковців поняття «стилістична компетентність» активно застосовується у сферах діяльності, як-от: філологія, викладання, громадський активізм, діяльність, пов'язана з іноземними мовами, дикторство на телебаченні (особливо двомовні диктори) [19], політика і дипломатія. В китайській лінгвістичній думці стилістична компетентність ще не має чіткого теоретичного оформлення і тому науковці часто використовують різні назви розділів стилістики у вигляді синонімічних одиниць.

Що стосується досліджень західних науковців, то доводиться констатувати, що ситуація зі визначення «стилістичної компетентності» також є досить неоднозначною. Це пов'язано з іншим підходом до розуміння самого терміну, а також тим, що в західній лінгвістичній думці стилістика є розділом соціолінгвістики. Так, у своїй праці Тейлором визначає стилістику як вивчення афективної сторони мови і її змісту, тобто для емоційного висловлювання наших думок, де мова та емоції впливають один на одного»[20 с 23]. Стилiстика часто розглядається науковцями як складник соціолінгвістичної компетентності, а саме поняття значною мірою застосовується у сферах літературознавства та поезики. Також важливо зазначити те, що стилістика і риторика у роботах західних науковців мають синонімічне значення. Риторика та стилістика — це сфери, які взаємодіють одна з одною, використовуючи фігури мовлення та інші композиційні прийоми, а основною відмінністю лінгвісти вбачають у наявності у риторичі персуазивного компоненту [21]. Вважається, що стилістика йде шляхом класичної риторики, тобто адаптує мову під конкретну ситуацію, реалізуючи таким чином її основну функцію — комунікацію. Згідно з нашим аналізом останніх робіт поняття стилістичної компетентності фігурує, в основному, в роботах українських і східних науковців, і доволі не часто зустрічається у роботах західних. Це пов'язано з тим, що формування стилістичної компетентності значною мірою реалізується у вигляді соціолінгвістичної і риторичної компетентності. Як самостійне поняття, цей термін фігурує лише в сфері літературознавства і поезики.

Таким чином, західні науковці мають різні трактування термінів, залежно від сфер використання і освітніх цілей.

Як соціолінгвістична компетентність:

— здатність правильно спілкуватися, використовуючи правильні слова, вирази та ставлення до конкретної теми, обставин та стосунків.

Як риторична компетентність:

— означає здатність аналізувати та діяти відповідно до розуміння аудиторії, цілей і контексту під час створення та розуміння текстів.

Як літературознавча компетентність:

— здатність створювати й аналізувати літературні тексти, вирізняти стиль автора, епохи. Правильно використовувати та інтерпретувати стилістичні засоби.

В основі методичних рекомендацій західних науковців стоїть мета підготовки літературознавців і риторів у різних сферах діяльності. Тому методичні підходи для формування соціолінгвістичної компетентності полягають у практиці мовленнєвих актів з урахуванням культурних, етнічних, гендерних та інших особливостей користувачів мови. У свою чергу сформованість

літературознавчої компетентності у користувача мови передбачає його здатність застосувати методи лінгвістичного і стилістичного аналізу текстів. Тоді як риторична компетентність йде класичним шляхом розвитку ораторського мистецтва.

Щодо сфер використання компетентностей зазначені вище, то вони є компонентами професійної компетентності літераторів, риторів і політиків. Також Раґо А. у своїй праці «RHETORIC AND STYLISTICS IN THE FUNCTION OF EFFECTIVE COMMUNICATION» вказує, що стилістика є важливим аспектом експериментальних досліджень для психологів, що вивчають дискурс [22].

Висновки. Отже, по результатах нашого дослідження, ми можемо стверджувати, що навчання стилістики за кордоном характеризується такими моментами:

- теоретичні засади стилістичної компетентності за кордоном формуються виходячи з потреб сфери діяльності, у якій застосовується ця компетентність. На це вказує і варіативність термінології в китайській лінгвістичній школі, і погляди на саме поняття «стилістична компетентність» на заході. Це впливає на добір методів і прийомів під час освітнього процесу;
- західна лінгвістична школа розглядає риторичну компетентність синонімом до стилістичної, наголошуючи на тому, що основна різниця лише у притаманності персуазивного компоненту риторичності. Стилiстика більшою мірою розглядається як компонент соціолінгвістичної компетентності, а також реалізує освітні потреби у галузях літературознавства;
- вітчизняна лінгвістична думка демонструє цілісність і структурованість теоретичних засад стилістичної компетентності та загальну узгодженість термінології, залишаючи при цьому місце для творчого підходу до осмислення понять і добору оптимальних методичних підходів;
- порівнюючи методичні рекомендації вітчизняних і зарубіжних науковців, ми відзначаємо динамічність і неоднорідність підходів, що говорить про те, що стилістична компетентність є важливим супутнім компонентом при формуванні інших аспектів мовної компетентності. Проте, варто зауважити, що і українські, і західні науковці наголошують на важливості створення комплексів вправ різних типів з правильно добраним стилістичним компонентом;
- методичні рекомендації зарубіжних колег, особливо східної лінгвістичної школи, мають велику цінність для української методичної думки. Їх можна розглядати як свіжий погляд крізь призму іншого лінгвістичного світобачення і тому такі напрацювання рекомендується аналізувати, практикувати і інтегрувати до освітнього процесу;

• стилістична компетентність, окрім повсякденного використання, є важливим компонентом певних видів професійної діяльності, у яких реалізує відповідні цілі та завдання. Сферами використання стилістичної компетентності є: філологія, літературознавство, сфери діяльності, де задіяні риторика, ораторське мистецтво, такі як дипломатія, політична діяльність, громадська діяльність, психологія тощо.

Перспективами досліджень ми вбачає у визначенні самого поняття стилістична компетентність, визначення її структури та встановлення її компонентів, а також виокремлення знань укладення переліку відповідних навичок і вмінь, що мають формуватися у студентів, що опановують китайську мови.

Література:

1. Попович А. Формування стилістичних умінь майбутніх учителів української мови і літератури в закладах вищої освіти. *Український педагогічний журнал. Педагогічні науки*. 2019. № 3. С. 119–127.
2. Ruskulis L. PUPILS' STYLISTIC COMPETENCE FORMATION: LINGUO-DIDACTIC ASPECT. *Baltic Journal of Legal and Social Sciences*. 2022. No. 2. P. 162–169. URL: <https://doi.org/10.30525/2592-8813-2022-2-27>
3. Рускуліс Л. Методологічна сутність категорії лінгвістична компетентність у сучасному освітньому просторі. *Науковий вісник Миколаївського національного університету імені ВО Сухомлинського. Педагогічні науки*. 2018. № 1. С. 286–291.
4. ОСЬКІНА Н. СТРУКТУРА КОГНІТИВНОГО КОМПОНЕНТУ СТИЛІСТИЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ФІЛОЛОГІВ-СИНОЛОГІВ. *Humanities science current issues*. 2020. Т. 2, № 32. С. 89–93. URL: <https://doi.org/10.24919/2308-4863.2/32.214671> .
5. Шевченко К. Розвиток стилістичної компетентності майбутніх перекладачів китайської мови на лексико-семантичному та граматичному рівнях. *Сучасні дослідження з іноземної філології*. 2023. № 2. С. 411–420. URL: <https://doi.org/10.32782/2617-3921.2023.24.411-420>
6. Бабенко В. Лінгводидактичні засади формування комунікативної компетентності майбутніх учителів-словесників у процесі навчання стилістики. *Теоретична і дидактична філологія. Серія "Філологія"*. 2018. Вип. 28. С. 4–15.
7. Кучеренко І. ФОРМУВАННЯ ЛЕКСИКО-СТИЛІСТИЧНИХ УМІВ І НАВИЧОК У СТАРШОКЛАСНИКІВ. *Психолого-педагогічні проблеми сільської школи. Дидактика, методика, нові інформаційні технології*. 2006. № 14.
8. 张鑫. 语言表达能力训练. 成都：西南交通大学出版社，2011
9. 王希. 汉语修辞学： монографія. 3-тє вид. 上海：北京出版社，2014. 477 с.
10. Оськіна Н. О. Навчальний посібник до дисципліни «Теоретичні засади китайськомовного спілкування (стилістика)» для здобувачів першого (бакалаврського) рівня освіти зі спеціальності 014.029 Середня освіта (Інші мови (Китайська)). Одеса: Державний заклад «Південноукраїнський національний університет імені К. Д. Ушинського» 2024. 162 с.
11. 周芸, 张永芹, 张婧. 论汉语作为外语学习者的语体能力 //云南师范大学学报: 对外汉语教学与研究版. 2010. №1. С. 49-54.

12. 周芸, 张永芹. 泰国学生汉语报道语体能力习得调查 //云南师范大学学报: 对外汉语教学与研究版. 2010. №. 2. С. 68-75
13. 王晓娜. 第二语言语体能力的培养与教材虚拟语境的设置 //汉语学习. 2003. №. 1. С. 70-74.
14. 章蕾. 高级阶段留学生汉语文艺语体能力考察 : дис. 暨南大学, 2018.
15. 周健, 彭彩红. 中高级汉语教学应突出修辞能力培养 //汉语学习. 2005. №. 3. С. 53-60.
16. 方雯玲. 试论高中生汉语修辞能力培养 : дис. 闽南师范大学, 2016.
17. 鞠玉梅, 彭芳. 伯克的教育哲学观与外语专业学生修辞能力的培养 //外语界. 2014. №. 2. – С. 76-82.
18. 吴显友, 罗建婷, 吴素梅. 国内首次高校英语专业学生文体能力调查: 问题与对策 //外语教学. 2010. №. 3. С. 45-49.
19. 谭琳. 浅谈县级播音员的定位方向 //新闻传播. 2015. №. 2X. С. 115.
20. Brewer W. F. Literary Theory, Rhetoric, and Stylistics: Implications for Psychology. Theoretical Issues in Reading Comprehension. 2017. P. 221–240. URL: <https://doi.org/10.4324/9781315107493-12>.
21. PAJO A. RHETORIC AND STYLISTICS IN THE FUNCTION OF EFFECTIVE COMMUNICATION. Journal of Awareness. 2018. Vol. 3, no. 5. P. 497–502. URL: <https://doi.org/10.26809/joa.2018548659>
22. Brewer W. F. Literary Theory, Rhetoric, and Stylistics: Implications for Psychology. Theoretical Issues in Reading Comprehension. 2017. P. 221–240. URL: <https://doi.org/10.4324/9781315107493-12>

References:

1. Popovych A. (2019) Formuvannia stylistychnykh umin maibutnykh uchyteliv ukrainskoi movy i literatury v zakladakh vyshchoi osvity. [Formation of stylistic skills of future teachers of Ukrainian language and literature in institutions of higher education.] *Ukrainskyi pedahohichnyi zhurnal. Pedahohichni nauky*, 3, 119–127 [in Ukrainian].
2. Ruskulis L. (2022) Pupils' stylistic competence formation: linguo-didactic aspect. *Baltic Journal of Legal and Social Sciences*, 2, 162–169.
3. Ruskulis L. (2018) Metodolohichna sutnist katehorii linhvistychna kompetentnist u suchasnomu osvitnomu prostori [The methodological essence of the linguistic competence category in the modern educational space]. *Naukovyi visnyk Mykolaivskoho natsionalnoho universytetu imeni VO Sukhomlynskoho. Pedahohichni nauky*. 2018, 1, 286–291.
4. Oskina N. (2020) Struktura kohnityvnogo komponentu stylistychnoi kompetentnosti maibutnykh filolohiv-synolohiv. [The structure of the cognitive component of the stylistic competence of future synology philologists]. *Humanities science current issues*, 2, (32), 89–93. [in Ukrainian]
5. Shevchenko K. (2023) Rozvytok stylistychnoi kompetentnosti maibutnykh perekladachiv kytayskoi movy na leksyko-semantychnomu ta hramatychnomu rivniakh. [Development of stylistic competence of future Chinese translators at the lexical-semantic and grammatical levels] *Suchasni doslidzhennia z inozemnoi filolohii*, 2, 411–420. [in Ukrainian]

6. Babenko V. (2018) *Linhvodydaktychni zasady formuvannia komunikativnoi kompetentnosti maibutnikh uchyteliv-slovesnykiv u protsesi navchannia stylistyky. Teoretychna i dydaktychna filolohiia. Seriia "Filolohiia"*, 28, 4–15.

7. Kucherenko I. (2006) *Formuvannia leksyko-stylistychnykh umin i navychok u starshoklasnykiv. [Formation of lexical and stylistic abilities and skills of high school students.] Psykholoho-pedahohichni problemy silskoi shkoly. Dydaktyka, metodyka, novi informatsiini tekhnologii*. 2006, 14 [in Ukrainian]

8. 张鑫 (2011) *语言表达能力训练*. 成都：西南交通大学出版社

9. 王希. (2014) *汉语修辞学*. 上海：北京出版社, 2014. 477.

10. Oskina N. O. (2024) *Navchalnyi posibnyk do dystsypliny «Teoretychni zasady kytaiskomovnoho spilkuвання (stylistyka)» dlia zdobuvachiv pershoho (bakalavrskoho) rivnia osvity zi spetsialnosti 014.029 Serednia osvita (Inshi movy (Kytaiska)) [Study guide for the discipline "Theoretical foundations of Chinese-language communication (stylistics)" for students of the first (bachelor's) level of education in the specialty 014.029 Secondary education (Other languages (Chinese))]*. Odesa, Derzhavnyi zaklad «Pivdenoukrainskyi natsionalnyi universytet imeni K. D. Ushynskoho» [in Ukrainian]

11. 周芸, 张永芹, 张婧. (2010) *论汉语作为外语学习者的语体能力*. 云南师范大学学报: 对外汉语教学与研究版, 1, 49-54.

12. 周芸, 张永芹. (2010) *泰国学生汉语报道语体能力习得调查*. 云南师范大学学报: 对外汉语教学与研究版, 2, 68-75

13. 王晓娜. (2003) *第二语言语体能力的培养与教材虚拟语境的设置*. 汉语学习, 1, 70-74.

14. 章蕾. (2018) *高级阶段留学生汉语文艺语体能力考*. 暨南大学

15. 周健, 彭彩红. (2005) *中高级汉语教学应突出修辞能力培养*. 汉语学习, 3, 53-60.

16. 方雯玲. (2016) *试论高中生汉语修辞能力培养*. 闽南师范大学.

17. 鞠玉梅, 彭芳. (2014) *伯克的教育哲学观与外语专业学生修辞能力的培养*. 外语界, 2, 76-82.

18. 吴显友, 罗建婷, 吴素梅. (2010) *国内首次高校英语专业学生文体能力调查: 问题与对策*. 外语教学, 3, 45-49.

19. 谭琳. (2015) *浅谈县级播音员的定位方向*. 新闻传播, 2, 115.

20. Brewer W. F. (2017) *Literary Theory, Rhetoric, and Stylistics: Implications for Psychology. Theoretical Issues in Reading Comprehension*, 221–240.

21. PAJO A. (2018) *RHETORIC AND STYLISTICS IN THE FUNCTION OF EFFECTIVE COMMUNICATION. Journal of Awareness*, 3 (5), 497–502.

22. Brewer W. F. (2017) *Literary Theory, Rhetoric, and Stylistics: Implications for Psychology. Theoretical Issues in Reading Comprehension*, 2017, 221–240.

УДК 37:304/001:004.58

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-704-715](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-704-715)

Шевчук Борис Вікторович кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри інформаційних систем та технологій, Український державний університет імені Михайла Драгоманова, м. Київ, 02000, <https://orcid.org/0000-0002-4406-1011>

ВІРТУАЛЬНІСТЬ У СУЧАСНОМУ СВІТІ: ВПЛИВ НА СУСПІЛЬСТВО, КУЛЬТУРУ ТА ТЕХНОЛОГІЇ

Анотація. У статті розглядається вплив віртуальності на різні аспекти сучасного життя, зосереджуючись на її впливі на суспільство, культуру та технології. Адже віртуальність стала невід'ємною частиною сучасного життя, кардинально змінюючи всі аспекти нашого існування. Від соціальних медіа до віртуальної реальності, цей феномен впливає на суспільство, культуру та технології в цілому.

Автором розглядається, як соціальні медіа та нові технології змінюють наше суспільство, яким чином віртуальні середовища впливають на культурний обмін та мистецтво, а також як сучасні технології трансформують наші робочі простори досліджується, як технології віртуальності перетворюють соціальні взаємодії через розширені можливості комунікації та соціальних мереж. Особлива увага приділяється впливу віртуальних середовищ на уявлення про особистість та ідентичність, а також на етичні аспекти використання технологій. Віртуальність впливає на суспільство, надаючи нові можливості для взаємодії та самовираження, але водночас викликає нові виклики, пов'язані з питаннями приватності та аутентичності.

Крім того, стаття вивчає вплив віртуальності на сучасну освіту, культуру, включаючи нові форми мистецтва та глобалізацію культурного обміну через інтернет. Не менш важливим є розгляд технологічних викликів та можливостей, які віртуальні та доповнені реальності принесли у сферах як розваг, так і професійного оточення. У сфері культури віртуальні технології сприяють виникненню нових форм мистецтва і розваг. Ця стаття спрямована на глибоке розуміння і вивчення впливу віртуальності в сучасному світі і наголошує на необхідності управління цими технологіями з урахуванням їхнього значного впливу на суспільство та культурний розвиток.

Ключові слова: віртуальність, віртуальна реальність, доповнена реальність, соціальні медіа, технологічні виклики, комунікація, цифрова трансформація

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Shevchuk Borys Viktorovich Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, department of information systems and technologies, Ukrainian State University named after Mykhailo Drahomanov, Kyiv, 02000, <https://orcid.org/0000-0002-4406-1011>

VIRTUALITY IN THE MODERN WORLD: IMPACT ON SOCIETY, CULTURE AND TECHNOLOGY

Abstract. The article examines the impact of virtuality on various aspects of modern life, focusing on its impact on society, culture and technology. After all, virtuality has become an integral part of modern life, radically changing all aspects of our existence. From social media to virtual reality, this phenomenon is affecting society, culture and technology as a whole.

The author examines how social media and new technologies are changing our society, how virtual environments affect cultural exchange and art, as well as how modern technologies are transforming our work spaces, and how virtuality technologies are transforming social interactions through enhanced communication and social networking capabilities. Special attention is paid to the influence of virtual environments on the perception of personality and identity, as well as on the ethical aspects of the use of technology. Virtuality affects society, providing new opportunities for interaction and self-expression, but at the same time it raises new challenges related to issues of privacy and authenticity.

In addition, the article examines the impact of virtuality on modern education, culture, including new forms of art and the globalization of cultural exchange through the Internet. Equally important is consideration of the technological challenges and opportunities that virtual and augmented reality have brought in the fields of both entertainment and professional environments. In the field of culture, virtual technologies contribute to the emergence of new forms of art and entertainment. This article aims to deeply understand and study the impact of virtuality in today's world and emphasizes the need to manage these technologies, taking into account their significant impact on society and cultural development.

Keywords: virtuality, virtual reality, augmented reality, social media, technological challenges, communication, digital transformation

Постановка проблеми узагальному вигляді та її зв'язок з важливими науковими чи практичними завданнями (Вступ). У сучасному світі віртуальність стала однією з ключових характеристик, що визначають наш спосіб життя. Від соціальних медіа до віртуальної реальності, технології віртуальності глибоко інтегрувались у наше повсякденне існування, змінюючи всі аспекти суспільного життя. Ці технології не тільки перетворили способи

комунікації, але й дали поштовх розвитку нових форм мистецтва, сприяли глобалізації культурного обміну та вплинули на робочі процеси [8]. Одним із найбільш помітних впливів віртуальності на суспільство є розвиток соціальних медіа[9]. Платформи, такі як Facebook, Instagram, Twitter та TikTok, змінили спосіб, у який люди спілкуються, діляться інформацією та взаємодіють один з одним. Соціальні медіа дозволяють швидко ділитися новинами, створювати онлайн-спільноти та підтримувати зв'язок з людьми з усього світу.

Віртуальність також впливає на уявлення про особистість та ідентичність [14]. У віртуальному просторі люди можуть створювати та втілювати різні образи, експериментувати з різними аспектами своєї ідентичності та взаємодіяти з іншими на основі цих нових образів. Це відкриває можливості для самовираження та самопізнання, але водночас ставить нові виклики перед аутентичністю та приватністю.

Аналіз останніх досліджень і публікацій (Огляд літератури)
Популяризація терміну "віртуальність" нерозривно пов'язана з ім'ям Джарона Ланьє. Його роботи були присвячені розробці та популяризації технологій майбутнього.

У зарубіжній літературі дослідженню віртуальності присвятили свої роботи А. Альшаммарі [24], Й. Ван, Й. Жай [28], В. Лоуелл [24], М. Нельсон,[27], Ю. Фу [28], Дж.Шен[27], С. Чен[27] та інші.

Вітчизняні науковці розглядали питання сучасного рівня розвитку інформаційних технологій (Т. Бабенко [1], В. Биков [10], А. Кіктенко [12], В. Кремень [10], О. Любарська [12], О. Ляшенко, [10], О. Пехота [12], та інші), роль та досвід застосування технології доповненої реальності (AR-технології) в освіті (Н. Бабюк [2], Т. Вакалюк [26], М. Коротков, [6], С. Романюк [15], Л. Тарангул [15], В. Тимчина [16], А. Торяник [17], С. Литвинова [10], В. Осадчий [25] Л. Шевчук [26]), соціально-філософські аспекти віртуалізації суспільства (В. Волинець [3], О. Гришкова [4]. Ю. Кравцов,[9] І. Литовченко[11], О. Потерейко[13]), соціального впливу віртуальної реальності на людину і суспільство (В. Волинець[3], В. Дупак [6], М. Журба [28], Ю. Ільчишин[8], Г. Сашук[14], С. Соляник [18]).

Аналіз останніх досліджень і публікацій показує, що на сьогодні існують різноманітні та досить суперечливі погляди на природу та сутність сучасного віртуального простору, а концептуальні протиріччя в їх розумінні створюють невизначену ситуацію, яка ускладнює вивчення та розуміння цього явища.

Мета статті полягає в глибокому розумінні і вивченні впливу віртуальної та доповненої реальності на сучасний світ з урахуванням різноманітних аспектів їхнього застосування та розвитку. Для досягнення поставленої мети необхідним є виконання наступних завдань:

- Вивчення впливу віртуальності на суспільство та дослідження нових форм взаємодії через віртуальні середовища та їхнє значення для культурного обміну.
- Висвітлення, як віртуальність впливають на суспільство, освіту та аспекти культурного життя.
- Огляд новітніх досягнень у розвитку віртуальності, їхніх потенційних застосувань у медицині, освіті, бізнесі та інших сферах.
- Обговорення етичних аспектів використання віртуальності, зокрема конфіденційності даних, впливу на психічне здоров'я та моральні стандарти.
- Встановлення перспектив подальшого розвитку віртуальності, включаючи можливості інтеграції з іншими технологіями, напрямки майбутніх досліджень та їхній вплив на суспільство.

Виклад нового матеріалу. Віртуальність — це концепція, що описує створення реалій або середовищ, які не існують фізично, але можуть бути досліджені та взаємодіяні завдяки технологічним засобам. Термін "віртуальний" походить від латинського слова (*virtus* – *потенційний, можливий*) Латинське слово за античності могло означати «мужність; енергія, сила; доблесть; відмінні якості; чеснота» [21].

В електронній версії Енциклопедії Сучасної України *віртуальність* (від англ. *virtuale* – актуальність) розглядається як будь-яка інтерсуб'єктивна реальність, присутність якої опосередковано універсумом знаків. Вона наділена майже всіма характеристиками емпірич. реальності, крім безпосередності присутності [7]. В контексті сучасних технологій, віртуальність охоплює всі аспекти комп'ютерно створених середовищ, від відеоігор та віртуальної реальності (VR) до доповненої реальності (AR) та навіть онлайн-соціальних платформ.

Перші згадки про віртуальні середовища можна знайти у науково-фантастичній літературі середини 20-го століття. Перші спроби осмислення віртуальної реальності можна побачити в роботах М. Крюгера, І. Сазерленда та С. Фішера. Проте, перші реальні спроби створення віртуальних просторів відносяться до 1960-х років, коли Мортон Хейліг створив "Сенсораму" — пристрій, який надавав користувачам досвід, що включав візуальні, звукові та тактильні відчуття.

У 1980-х роках термін "віртуальна реальність" набув популярності завдяки Джерону Ланье, який заснував компанію VPL Research, що займалася розробкою VR-технологій [23]. Перші шоломи віртуальної реальності та рукавички, що відслідковували рухи, стали прообразом сучасних VR-систем.

З розвитком комп'ютерних технологій, Інтернету та графічних процесорів, віртуальні середовища стали більш доступними та реалістичними [22]. Сьогодні віртуальність є важливою складовою багатьох аспектів життя: від розваг та освіти до медицини та промисловості.

У сучасному світі віртуальність стала невід'ємною частиною нашого повсякденного життя. Технології віртуальної та доповненої реальності швидко розвиваються, пропонуючи нові можливості для взаємодії з цифровими світами. Віртуальні простори використовуються не лише для розваг, але й для навчання, тренувань, терапії та бізнесу [18].

VR та AR технології швидко розвиваються і знаходять застосування в різних сферах життя, від освіти та медицини до розваг і бізнесу. Вони змінюють наші способи взаємодії з інформацією та навколишнім світом, відкриваючи нові можливості для розвитку та інновацій. Цей розвиток став можливим завдяки швидкому прогресу в обчислювальній техніці, графіці та мережевих технологіях. Розуміння впливу віртуальності на різні аспекти нашого життя, а також дослідження потенційних ризиків та етичних питань, пов'язаних з її використанням, є надзвичайно важливим.

Таким чином, дослідження віртуальності відкриває нові горизонти не лише у технологічній сфері, але й у соціальних, культурних та етичних аспектах нашого суспільства.

Віртуальна реальність (VR) створює повністю цифрове середовище, де користувач може зануритися у віртуальний світ за допомогою спеціальних пристроїв, таких як VR-шоломи (наприклад, Oculus Rift, HTC Vive) і контролери [16]. VR дозволяє користувачам взаємодіяти з тривимірними об'єктами та середовищами, які створені комп'ютером, забезпечуючи високий рівень занурення та реалістичності.

Основні елементи VR-технологій включають:

- *VR-шоломи:* Пристрої, які закривають очі користувача, показуючи йому стереоскопічні зображення.
- *Контролери:* Пристрої, що відслідковують рухи рук і дозволяють взаємодіяти з віртуальними об'єктами.
- *Трекінг-системи:* Системи, що відслідковують положення користувача в просторі для коректного відображення віртуального світу.

Доповнена реальність (AR) накладає цифрові об'єкти на реальний світ, доповнюючи його додатковою інформацією та інтерактивними елементами. Це досягається за допомогою пристроїв, таких як смартфони, планшети та спеціальні окуляри (наприклад, Microsoft HoloLens, Google Glass) [15].

Основні елементи AR-технологій включають:

- *Камери та датчики:* Для сканування та розпізнавання реального оточення.
- *Екрани:* На яких відображаються цифрові об'єкти, інтегровані з реальним світом.
- *Програмне забезпечення:* Алгоритми, що обробляють дані з камер та датчиків для створення інтерактивного контенту.

Віртуальність також значно вплинула на освіту та навчання в нашій країні ще з початком пандемії COVID-19, та російського вторгнення в Україну. Сьогодні віртуальна реальність та доповнена реальність є одними з найпотужніших технологій, що розвиваються завдяки віртуальності. VR дозволяє створювати для освітян повністю занурюючі віртуальні середовища, де користувачі можуть взаємодіяти з цифровими об'єктами у реальному часі. AR, своєю чергою, дозволяє доповнювати реальний світ цифровою інформацією, роблячи взаємодію з навколишнім середовищем більш інтерактивною та інформативною. Онлайн-курси, вебінари та віртуальні класи стали доступними для широкого кола людей, забезпечуючи доступ до знань та навичок з будь-якої точки світу [13]. Це особливо важливо для тих, хто не має можливості відвідувати традиційні освітні заклади. Сьогодні до VR та AR в освіті можна віднести:

- *Віртуальні класи:* Студенти можуть відвідувати заняття в віртуальних аудиторіях, що дозволяє забезпечити доступ до якісної освіти з будь-якої точки світу.
- *Історичні тури:* Віртуальні екскурсії в минуле дозволяють студентам досліджувати історичні події та місця.
- *Інтерактивні підручники:* Додаткові матеріали, такі як 3D-моделі та анімації, які з'являються при наведенні камери на текст.
- *Лабораторні роботи:* Віртуальні експерименти, що доповнюють традиційні лабораторні заняття [19].

Для того щоб повною мірою скористатися можливостями віртуальності, необхідно інвестувати в освіту та підготовку кадрів. Це включає навчання нових технологічних навичок, розвиток критичного мислення та розуміння етичних аспектів роботи у віртуальному середовищі. Інститути освіти, бізнеси та уряди мають співпрацювати для створення програм, що підготують працівників до нових викликів та можливостей віртуальної ери [20].

Віртуальна реальність (VR) та доповнена реальність (AR) в останні роки значно просунулися в медичній сфері, перетворюючи підходи до діагностики, лікування та навчання медичного персоналу. Ці технології надають можливість іммерсивного досвіду, що дозволяє реалістично відтворювати складні медичні сценарії та покращувати результати лікування. Так VR та AR використовуються для діагностики та планування лікування шляхом створення тривимірних моделей органів та патологій. Лікарі можуть детально вивчати структуру органів перед операцією, а також віртуально симулювати складні медичні процедури, щоб зменшити ризики та підвищити точність втручань [24]. Основні напрямки застосування VR та AR в медицині:

- *Тренування хірургів:* Сценарії віртуальних операцій дозволяють лікарям практикуватися без ризику для пацієнтів.

- *Реабілітація:* Програми, що допомагають пацієнтам відновлювати рухові навички через віртуальні вправи.
- *Хірургічна навігація:* Проекція внутрішніх органів пацієнта під час операції для точного виконання хірургічних процедур.
- *Діагностика:* Накладання медичних зображень (МРТ, КТ) на тіло пацієнта для більш точного діагнозу.

Віртуальність сприяє розвитку нових форм мистецтва та розваг. Віртуальна реальність (VR) та доповнена реальність (AR) відкривають нові горизонти для художників, музикантів та розробників ігор [4, 6]. Виставки у VR, інтерактивні перформанси та імерсивні ігри надають користувачам унікальний досвід, який неможливо отримати в реальному світі [29]. Основними напрямками застосування VR та AR для розваг є:

- *Відеоігри:* Імерсивні ігрові досвіди, де гравці повністю занурюються у віртуальні світи.
- *Віртуальні тури:* Відвідування віртуальних музеїв, концертів і природних місць.
- *Ігри:* Популярні ігри, такі як Pokémon Go, що інтегрують віртуальні об'єкти в реальний світ.
- *Фільтри в соцмережах:* Додатки, що додають віртуальні елементи до фотографій і відео в реальному часі [8].

Пандемія COVID-19 значно прискорила впровадження віртуальних робочих просторів та дистанційної роботи. Платформи для відеоконференцій, віртуальні офіси та інші інструменти для співпраці стали незамінними для багатьох компаній та працівників. Це змінює традиційні моделі роботи, відкриваючи нові можливості для гнучкості та ефективності, але також ставить питання щодо соціальної ізоляції та підтримки корпоративної культури. Застосування VR та AR у бізнесі [9]:

- *Віртуальні зустрічі:* Проведення конференцій і зустрічей у віртуальних офісах, що особливо актуально для віддалених команд.
- *Тренінги:* Навчання співробітників через імітацію реальних робочих ситуацій у
- *Маркетинг та реклама:* AR-додатки, що дозволяють клієнтам "приміряти" продукти перед покупкою (наприклад, меблі в кімнаті або одяг).
- *Технічна підтримка:* AR-додатки, що допомагають технічним спеціалістам виконувати ремонтні роботи, надаючи інструкції в реальному часі.

Віртуальність продовжує еволюціонувати, відкриваючи нові можливості та виклики. Технології, такі як штучний інтелект, блокчейн та Інтернет речей (IOT), інтегруються з віртуальними платформами, створюючи ще більш складні та інтерактивні середовища [13]. Однак важливо пам'ятати про

етичні та соціальні аспекти цих змін, щоб забезпечити безпечне та справедливе використання нових технологій.

Етика штучного інтелекту (ШІ) та віртуальних технологій (VR, AR) в сучасному світі стає все більш важливою проблемою, оскільки ці технології впливають на багато аспектів життя суспільства. Розробники ШІ та віртуальних технологій повинні нести відповідальність за наслідки своїх рішень. Прозорість у використанні алгоритмів і обґрунтування прийнятих рішень є ключовими елементами для забезпечення довіри спільноти.

Збір і обробка даних користувачів через ШІ та віртуальні технології має відповідати високим стандартам конфіденційності та захисту особистої інформації. Важливо розробляти механізми шифрування та захисту даних [5].

Вплив ШІ та віртуальних технологій на соціальні взаємини, культурний розвиток і розподіл ресурсів потребує етичної оцінки. Важливо уникати відчуження людей від реальності та підтримувати здорові взаємини [20].

Використання ШІ та віртуальних технологій у дослідженнях має враховувати етичні принципи, включаючи дотримання етичних стандартів у використанні зібраних даних і експериментів. Загалом, розуміння та врахування цих етичних принципів дозволяє забезпечити відповідальне та етичне впровадження та використання штучного інтелекту та віртуальних технологій в сучасному світі

Інтернет та віртуальні платформи сприяють глобалізації культурного обміну. Люди з різних куточків світу можуть легко обмінюватися культурними надбаннями, ділитися музикою, фільмами, книгами та мистецтвом [18, 29]. Це сприяє збагаченню культурного ландшафту, але також викликає питання щодо збереження унікальності та автентичності місцевих культур.

Отже, віртуальність сьогодні стає не лише технологічними інноваціями, але й значущими чинниками впливу на різні аспекти сучасного життя. Вона глибоко змінює наш світ, впливаючи на суспільство, культуру та технології, відкриває нові горизонти для самовираження, творчості та співпраці. Віртуальність відкриває нові можливості для соціальних взаємодій, культурного обміну та розвитку технологій, але також постають питання етики та конфіденційності. Кожен з цих питань потребує уважного розгляду та вирішення для забезпечення безпеки та захисту прав людей у цифровому середовищі. Розуміння та управління цими змінами є ключовими для забезпечення того, щоб віртуальність стала інструментом для позитивного розвитку та збагачення нашого життя.

Література:

1. Бабенко Т. Розвиток ціннісного компонента інформаційної культури майбутніх учителів історії. Рідна школа. 2017. № 3-4. С. 26-30
2. Бабюк Н. П. Аналіз можливостей використання технологій віртуальної реальності в освітньому процесі. Матеріали II Всеукраїнської науково-технічної конференції молодих вчених, аспірантів та студентів :Комп'ютерні ігри та мультимедіа як інноваційний підхід до комунікації Одеса. 2022. С. 9– 11.

3. Волинець В.О. Віртуальна реальність у соціокультурному просторі сучасності. *Культура України*. 2016. Вип. 52. С. 120–128.
4. Гришкова О. Віртуальна реальність у контексті сучасного соціуму. *Sociological Studios*. 2 (11). 2017. С. 11-15.
5. Драглюк, О., Радченко, М., Коротков, М., Павлюк, Д. Застосування технологій Virtual desktop infrastructure в інформаційних інфраструктурах учасників сектору безпеки та. Системи і технології зв'язку, інформатизації та кібербезпеки. [] *ВІТІ* No 1 (1). 2022. С.18-28.
6. Дупак В. Вплив віртуальної реальності на особистість людини: соціально-філософський аналіз. *Гілея: Науковий вісник*. 2013. № 73. С. 192–194.
7. Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол. : І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]; НАН України, НТШ. – К. 2005. – Режим доступу : <https://esu.com.ua/article-34727>
8. Ільчишин, Ю. Соціально-філософський аналіз впливу віртуальної реальності, як засобу моделювання дійсності. Соціально-політичні комунікації як чинник консолідації та демократизації українського суспільства : щорічн. наук. праць / відп. за вип. Т. В. Гончарук (Чолач). Тернопіль : ЗУНУ. 2021. С. 313.
9. Кравцов Ю. С. Про парадокс феноменологічної інтерпретації співвідношення реальності соціальної і віртуальної. [Електронний ресурс] / *Мультиверсум*. 2008. Вип. 75. С. 13-23. Режим доступу: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/77240/02-Kravcov.pdf?sequence=1>.
10. Кремень, В. Г., Биков, В. Ю., Ляшенко, О. І., Литвинова, С. Г., Луговий, В. І., Мальований, Ю. І., Топузов, О. М. Науково-методичне забезпечення цифровізації освіти України: стан, проблеми, перспективи. *Вісник Національної академії педагогічних наук України*. 4(2). 2022. С. 1-49.
11. Литовченко І. В. Віртуалізація соціальної реальності та соціальних інститутів в умовах розвитку інформаційного суспільства. *Вісник НАУ. Серія: Філософія. Культурологія*. 2020. No 1 (31) с.64-66.
12. Освітні технології : навч.-метод. посіб. / О. М. Пехота, А. З. Кіктенко, О. М. Любарська та ін. ; за ред. О. М. Пехоти. К. : А.С.К. 2004.
13. Потерейко, О. О. Віртуалізація соціально-політичної реальності: основні риси та аспекти. *Дрогобич. ТзОВ «Трек»*. 2017. с. 194-195.
14. Сашук Г.М. Віртуалізація реальності як феномен культури сучасного інформаційного суспільства. [Електронний ресурс] / *S.P.A.C.E. Society, Politics, Administration in Central Europe*. 2019. No 10(2019). С. 22–29 Режим доступу: <http://space.onua.edu.ua/index.php/space/article/view/131>
15. Тарангул Л., Романюк С. Використання технології доповненої реальності в освітньому процесі закладів вищої освіти. *Проблеми освіти*. 2022. No 1 (96). С. 187– 204. DOI: <https://doi.org/10.52256/2710-3986.1-96.2022.12>
16. Тимчина В., Тимчина Н. Нові перспективи освітнього процесу: віртуальна та доповнена реальність. *Нова педагогічна думка*. 2020. Т. 101, No 1. DOI: <https://doi.org/10.37026/2520-6427-2020-101-1-42-46>
17. Торяник А. Переваги та недоліки застосування технологій віртуальної реальності в освіті. [Електронний ресурс] / *Україна і світ: гуманітарно-технічна еліта та соціальний прогрес : матеріали міжнар. наук.-теор. конференції студ. та аспір. Харків*. 2019. С. 591–593. Режим доступу: <https://repository.kpi.kharkov.ua/server/api/core/bitstreams/df6324db-a062-4614-bb3aea5a45bfd183/content#page=591>

18. Соляник С. Ф. Віртуальна реальність як феномен культури інформаційного суспільства. Перспективи. Соціально-політичний журнал. – 2021. – № 2. – С. 95-101.
19. Шевчук Б.В. Основні ознаки віртуального середовища професійної освіти та шляхи його формування. «Вісник науки та освіти: журнал. No 4(22) 2024. С. 1636-1650. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-6165-2024-4\(22\)-1636-1649](https://doi.org/10.52058/2786-6165-2024-4(22)-1636-1649)
20. Шевчук Б.В. Віртуальне освітнє середовище закладу вищої освіти: реалії та перспективи. «Наука і техніка сьогодні» : журнал. 2023. № 14(28) 2023, 493 – 505. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-6025-2023-14\(28\)-493-504](https://doi.org/10.52058/2786-6025-2023-14(28)-493-504)
21. Glossary of Virtual Reality Terminology [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://www.fabricat.com/ENG/glossary.html>
22. Kovalenko V., Marienko M., Sukhikh A. Use of augmented and virtual reality tools in a general secondary education institution in the context of blended learning. Information Technologies and Learning Tools. 2020. Vol. 86, No. 6. P. 70–86. DOI: <https://doi.org/10.33407/itlt.v86i6.4664>
23. Lanier, Jaron,. Dawn of the New Everything: Encounters with Reality and Virtual Reality. — New York : Henry Holt and Co. 351 s.
24. Lowell, V. L., & Alshammari, A. Experiential learning experiences in an online 3D virtual environment for mental health interviewing and diagnosis role-playing: a comparison of perceived learning across learning activities. Educational Technology Research and Development, 67. 2019. s. 825-854
25. Osadchyi V. V., Valko N. V., Kuzmich L. V. Using augmented reality technologies for STEM education organization. Journal of Physics: Conference Series. 2021. Vol. 1840. DOI: <https://doi.org/10.1088/1742-6596/1840/1/012027>
26. Tetiana A. Vakaliuk1, Larysa D. Shevchuk, Borys V. Shevchuk Possibilities of Using AR and VR Technologies in Teaching Mathematics to High School Students / Universal Journal of Educational Research 8(11B): 6280-6288, 2020 DOI: <https://doi.org/10.13189/ujer.2020.082267>
27. Shen, J., Wang, Y., Chen, C., Nelson, M. R., & Yao, M. Z. Using virtual reality to promote the university brand: When do telepresence and system immersion matter?. Journal of Marketing Communications, 26(4), (2020). s.362-393.
28. Zhurba, M. (2012). Virtual reality as a compensatory mechanism for unresolved problems in life. [Електронний ресурс] / Epistemological studies in philosophy, social and political sciences. 4(22), 77-82. Режим доступу: <https://visnukpfs.dp.ua/index.php/PFS/article/view/154>
29. Yu Zhai. and Fu, Yi, " Dynamic Panorama Virtual System Display Platform for Digital Museum Exhibition." International Conference on Cognitive based Information Processing and Applications. Singapore: Springer Nature Singapore, 2023. s.41-50.

References:

1. Babenko T. (2017) Rozvytok tsinnisnoho komponenta informatsiinoi kultury maibutnykh uchyteliv istorii. [Development of the value component of the information culture of future history teachers.] *Ridna shkola*. № 3-4. S. 26-30 [in Ukrainian].
2. Babiuk N. P. (2022) Analiz mozhlyvostei vykorystannia tekhnolohii virtualnoi realnosti v osvithomu protsesi. [Analysis of the possibilities of using virtual reality technologies in the educational process.] Materialy II Vseukrainskoi naukovo-tekhnichnoi konferentsii molodykh vchenykh, aspirantiv ta studentiv : *Kompiuterni ihry ta multymedia yak innovatsiinyi pidkhid do komunikatsii* Odesa. S. 9– 11. [in Ukrainian].

3. Volynets V.O. Virtualna realnist u sotsiokulturnomu prostori suchasnosti. (2016) [Virtual reality in the socio-cultural space of modernity.] *Kultura Ukrainy*. Vyp. 52. S. 120–128. [in Ukrainian].
4. Hryshkova O. Virtualna realnist u konteksti suchasnoho sotsiumu. (2017) [Virtual reality in the context of modern society.] *Sociological Studios*. 2 (11). S. 11-15. [in Ukrainian].
5. Drahliuk, O., Radchenko, M., Korotkov, M., Pavliuk, D. (2022) Zastosuvannia tekhnolohii Virtual desktop interastructure v informatsiinykh infrastrukturakh uchastykiv sektoru bezpeky ta. Systemy i tekhnolohii zviazku, informatyzatsii ta kiberbezpeky. [Application of Virtual desktop interstructure technologies in the information infrastructures of participants in the security sector and systems and technologies of communication, informatization and cyber security] *VITI* No 1 (1). S.18-28. [in Ukrainian].
6. Dupak V. (2013) Vplyv virtualnoi realnosti na osobystist liudyny: sotsialno-filosofskyi analiz. [The impact of virtual reality on a person's personality: a socio-philosophical analysis.] *Hileia: Naukovi visnyk*. № 73. S. 192–194. [in Ukrainian].
7. Entsyklopediia Suchasnoi Ukrainy [Encyclopedia of Modern Ukraine]/[Elektronnyi resurs] / Redkol. : I. M. Dziuba, A. I. Zhukovskiy, M. H. Zhelezniak [ta in.]; NAN Ukrainy, NTSh. – K. 2005. – Rezhym dostupu : <https://esu.com.ua/article-34727> [in Ukrainian].
8. Ilchyshyn, Yu. (2021) Sotsialno-filosofskyi analiz vplyvu virtualnoi realnosti, yak zasobu modeliuвання diisnosti. [Socio-philosophical analysis of the impact of virtual reality as a means of modeling reality] *Sotsialno-politychni komunikatsii yak chynnyk konsolidatsii ta demokratyzatsii ukrainskoho suspilstva : shchorichn. nauk. prats / vidp. za vyp. T. V. Honcharuk (Cholach)*. Ternopil : ZUNU. S. 313. [in Ukrainian].
9. Kravtsov Yu. S. (2008) Pro paradoks fenomenolohichnoi interpretatsii spivvidnoshennia realnosti sotsialnoi i virtualnoi. [On the paradox of the phenomenological interpretation of the relationship between social and virtual reality] [Elektronnyi resurs] / *Multyversum*. Vyp. 75. S. 13-23. Rezhym dostupu: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/77240/02-Kravcov.pdf?sequence=1>. [in Ukrainian].
10. Kremen, V. H., Bykov, V. Yu., Liashenko, O. I., Lytvynova, S. H., Luhovyi, V. I., Malovanyi, Yu. I., Topuzov, O. M. (2022) Naukovo-metodychne zabezpechennia tsyfrovizatsii osvity Ukrainy: stan, problemy, perspektyvy [Scientific and methodological support of digitalization of education in Ukraine: state, problems, prospects]. *Visnyk Natsionalnoi akademii pedahohichnykh nauk Ukrainy*. 4(2). C. 1-49. [in Ukrainian].
11. Lytovchenko I. V. (2020) Virtualizatsiia sotsialnoi realnosti ta sotsialnykh instytutiv v umovakh rozvytku informatsiinoho suspilstva. [Virtualization of social reality and social institutions in the context of information society development] *Visnyk NAU. Serii: Filosofiia. Kulturolohiia*. No 1 (31) s.64-66. [in Ukrainian].
12. Osvitni tekhnolohii (2004) [Educational technologies] : navch.-metod. posib. / O. M. Piekhota, A. Z. Kiktenko, O. M. Liubarska ta in. ; za red. O. M. Piekhoty. K. : A.S.K. [in Ukrainian].
13. Potereiko, O. O. (2017) Virtualizatsiia sotsialno-politychnoi realnosti: osnovni rysy ta aspekty. [Virtualization of socio-political reality: main features and aspects.] *Drohobych. TzOV «Trek»*. s. 194-195. [in Ukrainian].
14. Sashchuk H.M. (2019). Virtualizatsiia realnosti yak fenomen kultury suchasnoho informatsiinoho suspilstva. [Virtualization of reality as a cultural phenomenon of the modern information society.] [Elektronnyi resurs] / *S.P.A.C.E. Society, Politics, Administration in Central Europe*. No 10 S. 22–29 Rezhym dostupu: <http://space.onua.edu.ua/index.php/space/article/view/131> [in Ukrainian].
15. Taranhul L., Romaniuk S. (2022) Vykorystannia tekhnolohii dopovnenoi realnosti v osvitnomu protsesi zakladiv vyshchoi osvity. [The use of augmented reality technology in the educational process of higher education institutions..] *Problemy osvity*. 2022. No 1 (96). S. 187– 204. DOI: <https://doi.org/10.52256/2710-3986.1-96.12> [in Ukrainian].

16. Tymchyna V., Tymchyna N. (2020) Novi perspektyvy osvithnoho protsesu: virtualna ta dopovnena realnist. [New perspectives of the educational process: virtual and augmented reality.] Nova pedahohichna dumka. T. 101, No 1. DOI: <https://doi.org/10.37026/2520-6427-2020-101-1-42-46> [in Ukrainian].
17. Torianyk A. (2019) Perevahy ta nedoliky zastosuvannia tekhnolohii virtualnoi realnosti v osviti. [Advantages and disadvantages of using virtual reality technologies in education.] [Elektronnyi resurs] /Ukraina i svit: humanitarno-tekhnichna elita ta sotsialnyi prohres : materialy mizhnar. nauk.-teor. konferentsii stud. ta aspir. Kharkiv. S. 591–593. Rezhym dostupu: <https://repository.kpi.kharkov.ua/server/api/core/bitstreams/df6324db-a062-4614-bb3aea5a45bfd183/content#page=591> [in Ukrainian].
18. Colianyk S. F. (2021) Virtualna realnist yak fenomen kultury informatsiinoho suspilstva. [Virtual reality as a phenomenon of information society culture..] Perspektyvy. Sotsialno-politychnyi zhurnal. — № 2. — S. 95-101. [in Ukrainian].
19. Shevchuk B.V. (2024) Osnovni oznaky virtualnoho seredovyscha profesiinoi osvity ta shliakhy yoho formuvannia. [The main features of the virtual environment of professional education and ways of its formation.] «Visnyk nauky ta osvity: zhurnal. No 4(22) S. 1636-1650. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-6165-2024-4\(22\)-1636-1649](https://doi.org/10.52058/2786-6165-2024-4(22)-1636-1649) [in Ukrainian].
20. Shevchuk B.V. (2023) Virtualne osvithnie seredovyshe zakladu vyshchoi osvity: realii ta perspektyvy. [Virtual educational environment of a higher education institution: realities and prospects] «Nauka i tekhnika sohodni» : zhurnal. № 14(28), 493 – 505. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-6025-2023-14\(28\)-493-504](https://doi.org/10.52058/2786-6025-2023-14(28)-493-504) [in Ukrainian].
21. Glossary of Virtual Reality Terminology [Elektronnyi resurs] / Rezhym dostupu: <http://www.fabricat.com/ENG/glossary.html>
22. Kovalenko V., Marienko M., Sukhikh A. (2020) Use of augmented and virtual reality tools in a general secondary education institution in the context of blended learning. Information Technologies and Learning Tools. Vol. 86, No. 6. R. 70–86. DOI: <https://doi.org/10.33407/itlt.v86i6.4664> [in Ukrainian].
23. Lanier, Jaron,. Dawn of the New Everything: Encounters with Reality and Virtual Reality. — New York : Henry Holt and Co. 351 s. [in English].
24. Lowell, V. L., & Alshammari, A. (2019) Experiential learning experiences in an online 3D virtual environment for mental health interviewing and diagnosis role-playing: a comparison of perceived learning across learning activities. Educational Technology Research and Development, 67. s. 825-854 [in English].
25. Osadchyi V. V., Valko N. V., Kuzmich L. V. (2021) Using augmented reality technologies for STEM education organization. Journal of Physics: Conference Series. Vol. 1840. DOI: <https://doi.org/10.1088/1742-6596/1840/1/012027> [in Ukrainian].
26. Tetiana A. Vakaliuk1, Larysa D. Shevchuk, Borys V. Shevchuk (2020) Possibilities of Using AR and VR Technologies in Teaching Mathematics to High School Students / Universal Journal of Educational Research 8(11B): 6280-6288, DOI: <https://doi.org/10.13189/ujer.2020.082267> [in Ukrainian].
27. Shen, J., Wang, Y., Chen, C., Nelson, M. R., & Yao, M. Z. (2020). Using virtual reality to promote the university brand: When do telepresence and system immersion matter?. Journal of Marketing Communications, 26(4), s.362-393. [in English].
28. Zhurba, M. (2012). Virtual reality as a compensatory mechanism for unresolved problems in life. [Elektronnyi resurs] / Epistemological studies in philosophy, social and political sciences. 4(22), 77-82. Rezhym dostupu: <https://visnukpfs.dp.ua/index.php/PFS/article/view/154> [in English].
29. Yu Zhai. and Fu, Yi, (2023.) Dynamic Panorama Virtual System Display Platform for Digital Museum Exhibition." International Conference on Cognitive based Information Processing and Applications. Singapore: Springer Nature Singapore, s.41-50. [in English].

УДК 613.96:613.72:312

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-716-724](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-716-724)

Шинкарук Віктор Олександрович старший викладач кафедри фізичного виховання і спорту, Національна академія Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького, вул. Шевченка, буд. 46, м. Хмельницький, 29007, тел.: (067) 382-15-16, <https://orcid.org/0000-0002-1317-8225>

Рефель Вадим Іванович старший викладач кафедри фізичного виховання і спорту, Національна академія Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького, вул. Шевченка, буд. 46, м. Хмельницький, 29007, тел.: (067) 661-94-81, <https://orcid.org/0000-0001-7887-3707>

Корольков Олександр Валерійович курсант факультету правоохоронної діяльності, Національна академія Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького, вул. Шевченка, буд. 46, м. Хмельницький, 29007, тел.: (063) 831-26-99, <https://orcid.org/0009-0004-0707-5758>

РОЛЬ ТРЕНЕРА ЯК ФАСИЛІТАТОРА ФІЗИЧНОГО РОЗВИТКУ ТА ЗДОРОВ'Я ВИХОВАНЦІВ

Анотація. На сьогодні загальновизнаним є той факт, що здоров'я молоді є важливим фактором для економічного та соціального розвитку будь-якої країни. Перспективи значною мірою залежать від того, як відбувається процес збереження людських ресурсів. Молодь є не лише запорукою, а й ключовим рушієм розвитку. Сучасний стан здоров'я молоді свідчить про те, що існує реальна потреба в популяризації культури здорового способу життя. Специфічні відносини та поведінкові норми у колективі під керівництвом тренера сприяють не лише досягненню високого спортивного результату, а й вихованню особистості самого спортсмена. Тренер з обраного виду спорту грає особливу роль у формуванні в особистості правильного ставлення до фізичної культури та спорту. Перекопати, що фізичні вправи зміцнюють здоров'я, збільшують працездатність та покращують загальний стан організму може лише той тренер, який має глибокі знання свого предмета та загальну освіченість. В статті розглянуто питання взаємовідносин між тренером вихованцями, які займаються різними видами спорту та їх батьками, Розкриваються особливості спортивного колективу. Розкрито роль тренера у життєдіяльності спортсмена, особистісні та моральні якості, а отже й вплив на фізичний розвиток та

формування здорового способу життя. Запропоновано способи та методи роботи тренера з метою зацікавити вихованців у тренувальних заняттях та підвищити результати на спортивних змаганнях різного рівня. Тренер постає як фасилітатор фізичного розвитку та здоров'я учнів. Дослідження обґрунтовує важливість ролі тренера у стимулюванні активного способу життя та фізичного розвитку серед вихованців. Через аналіз сучасних тенденцій у фізичній активності, наводяться докази ефективності підходів тренера у створенні мотивації, навичок та здорових звичок. Зокрема, стаття акцентує увагу на важливості індивідуального підходу до кожного, враховуючи їхні особливості та потреби. У статті також обговорюються стратегії комунікації та мотивації, які допомагають тренерам забезпечити успішний процес фізичного розвитку та підтримку здоров'я у спортивному колективі. Висновки статті сприяють більш глибокому розумінню важливості ролі тренера у формуванні здорового способу життя та активної фізичної діяльності серед молоді.

Ключові слова: здоров'я, валеологія, тренер, фізичний розвиток.

Shynkaruk Viktor Oleksandrovich Senior Lecturer at the Department of Physical Training and Sports, The Bohdan Khmelnytskyi National Academy of the State Border Guard, St. Shevchenka, build. 46, Khmelnytskyi, 29007, tel.: (067) 382-15-16, <https://orcid.org/0000-0002-1317-8225>

Refel Vadym Ivanovich Senior Lecturer at the Department of Physical Training and Sports, The Bohdan Khmelnytskyi National Academy of the State Border Guard, St. Shevchenka, build. 46, Khmelnytskyi, 29007, tel.: (067) 661-94-81, <https://orcid.org/0000-0001-7887-3707>

Korolkov Oleksandr Valeriyovych cadet of the Faculty of Law Enforcement, The Bohdan Khmelnytskyi National Academy of the State Border Guard, St. Shevchenka, build. 46, Khmelnytskyi, 29007, tel.: (063) 831-26-99, <https://orcid.org/0009-0004-0707-5758>

THE COACH'S ROLE AS A FACILITATOR OF THE PHYSICAL DEVELOPMENT AND HEALTH OF STUDENTS

Abstract. Today, it is generally recognized that the health of young people is an important factor for the economic and social development of any country. Prospects for development largely depend on how the process of preserving human resources takes place. The health of the young population is the highest value for social and socio-economic development of any country. Youth is not only a

guarantee, but also a key driver of development. The current state of health of young people shows that there is a real need for the development of a healthy lifestyle culture. Specific relations and behavioral norms in the team under the guidance of the coach contribute not only to the achievement of a high sports result, but also to the education of the personality of the athlete himself. The coach of the chosen sport plays a special role in the formation of the right attitude to physical culture and sports in the individual. Only a trainer who has deep knowledge of his subject and general education can convince that physical exercises strengthen health, increase work capacity and improve the general condition of the body. The article examines the issue of the relationship between the coach of pupils who are engaged in various sports and their parents. The peculiarities of the sports team are revealed. The role of the coach in the athlete's life, personal and moral qualities, and therefore the influence on physical development and the formation of a healthy lifestyle are revealed. The ways and methods of the coach's work are proposed in order to interest pupils in training classes and improve results in sports competitions of various levels. The coach is a facilitator of physical development and health of students. The study substantiates the importance of the coach's role in stimulating an active lifestyle and physical development among pupils. Through an analysis of current trends in physical activity, evidence is provided for the effectiveness of coaching approaches in creating motivation, skills, and healthy habits. In particular, the article emphasizes the importance of an individual approach to everyone, taking into account their peculiarities and needs. The article also discusses communication and motivation strategies that help coaches ensure a successful process of physical development and health support in a sports team. The conclusions of the article contribute to a deeper understanding of the importance of the coach's role in the formation of a healthy lifestyle and active physical activity among young people.

Keywords: health, valeology, coach, physical development.

Постановка проблеми. У сучасному спортивному середовищі роль тренера як фасилітатора фізичного розвитку та здоров'я спортсменів набуває все більшої актуальності. Здоров'я молоді має важливе значення для економічного та соціального прогресу будь-якої країни, адже саме молодь є не лише запорукою, а й головним каталізатором прогресу. Актуальний стан здоров'я молоді свідчить про необхідність розвитку в Україні культури здорового способу життя. Взаємини та норми поведінки у колективі, під керівництвом тренера, сприяють не лише досягненню високих спортивних результатів, а й формуванню особистості спортсмена. Роль тренера у вибраній галузі спорту є вирішальною у формуванні правильного ставлення як до фізичної культури та спорту, так і до власного здоров'я. Переконати у

тому, що фізичні вправи сприяють зміцненню здоров'я, підвищенню працездатності та поліпшенню загального стану організму, може тільки той тренер, який має глибокі знання у своєму предметі та високий рівень освіти. Однак, існують певні проблеми, пов'язані з відсутністю чіткого розуміння цієї ролі та необхідними стратегіями для ефективного забезпечення фізичного розвитку та збереження здоров'я учасників спортивного тренування. Недостатня увага до індивідуальних особливостей та потреб спортсменів, відсутність належної комунікації між тренером та спортсменом, а також недоліки у впровадженні мотиваційних стратегій можуть стати перешкодою для досягнення оптимальних результатів у фізичному розвитку та забезпеченні загального здоров'я спортсменів. Тому вирішення цих проблем та розробка ефективних підходів до ролі тренера є важливим завданням для подальшого покращення спортивної діяльності та забезпечення здоров'я учасників.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Визначення поняття «здоровий спосіб життя» знаходимо у роботах А. Ізуткіна, Е. Лібанової, Л. Сущенко та інших. Зокрема, Е. Лібанова [3] визначає здоровий спосіб життя як все те в людській діяльності, що стосується збереження і зміцнення здоров'я, все, що сприяє виконанню людиною своїх людських функцій через діяльність з оздоровлення умов життя – праці, відпочинку, побуту. Питання формування здорового способу життя розкрито у працях Г. Голобородько [2], О. Лісуна [4] та інших. Психолого-педагогічні аспекти виховання здорового способу життя розглядають в своїх дослідженнях Т. Бойченко, М. Кобринський, Т. Круцевич.

За оцінкою академіка І. Бега [1], перед педагогічною наукою стоїть завдання використати всі наявні теоретичні можливості, значно покращивши їх, а також розробити новаторські наукові концепції, які радикально перетворять методи та засоби виховання доступні сучасному тренеру. Аналіз наукових робіт підтверджує, що вчені активно працюють над розробкою моделі виховання інтересу до занять фізичною культурою та спортом серед молоді. Ці моделі повинні сприяти зацікавленості молоді у заняттях спортом, що є важливою системою цінностей у реалізації програми здорового способу життя.

Мета статті – розглянути можливості тренера як фасилітатора фізичного розвитку, а також проаналізувати можливості вдосконалення цієї ролі.

Виклад основного матеріалу. На сьогодні в Україні здійснюються конкретні заходи з метою збереження та підтримки здоров'я її громадян. Ці заходи включають в себе валеологічну освіту, соціальну профілактику та державну підтримку соціально вразливих груп населення. Серед факторів, що впливають на здоров'я, найбільша питома вага займає спосіб життя. ЗОЖ забезпечує біологічний потенціал життєдіяльності організму, створює

передумови для гармонійного розвитку особистості, сприяє виявленню високого рівня соціальної активності та творчого ставлення до навчальної діяльності. Важливим аспектом соціального виховання молоді є формування здорового способу життя та запобігання негативним явищам у молодіжному середовищі [6]. Ця робота має базуватися на наукових підходах і спрямовуватися на усвідомлення молоддю значення власного здоров'я як ключового ресурсу. Також важливо створювати умови для запобігання ризикованій поведінки, розвивати навички здорового способу життя та надавати відповідну підготовку фахівцям, які працюють з молоддю. Для формування свідомого ставлення молоді до власного здоров'я важливо передавати їм знання і сприяти розвитку навичок, спрямованих на зміцнення та збереження здоров'я через практичні заходи здорового способу життя. У молоді роки відбувається формування норм та моделей поведінки, усвідомлення потреб та мотивацій, а також визначення цінностей, інтересів та уявлень. Поведінкові фактори можуть виявитися як корисними, так і шкідливими для здоров'я, в залежності від індивідуального вибору способу життя.

Головна мета занять фізичною культурою та спортом – формування фізичної культури особистості, підготовка до соціально-професійної діяльності, збереження та зміцнення здоров'я людини. І. Бех пише, що важливим завданням фізичного виховання учнівської молоді є те, що вчитель має сприяти учня із системи управління до системи самоуправління, самовиховання й фізичного самовдосконалення [1, С. 11]. Проектуючи це твердження на роль тренера можна стверджувати, що важливим завданням керівника спортивного колективу є саме мотивація молоді до самовдосконалення, розвитку, особистісного зростання.

Тренер – це людина, яка володіє спеціальними знаннями в галузі того чи іншого виду спорту, яка передає учням свої вміння, навички та працьовитість. Хороший тренер повинен вміти професійно працювати зі своїми вихованцями, досконало володіти психологічною підготовкою та бути прикладом для наслідування. Без такого прикладу між тренером та вихованцем відбудеться дистанціювання у їхніх відносинах, оскільки кожен тренер особисто повинен показувати виконання будь-яких технічних дій на практиці, а не лише пояснювати у словесній формі. Тому під час виконання технічної дії більшість спортсменів не тільки освоюють з легкістю матеріал, що дається тренером, а й переконуються в тому, що він є фахівцем у цій галузі.

Тренер повинен добре знати історію, теорію та практику спорту. На озброєнні тренера має бути все різноманіття засобів загальної фізичної підготовки. Він досконало знає як свої види спорту або види, що входять у

тренувальну діяльність, регулярно переглядає літературу, цікавиться новим, обмінюється досвідом із колегами, розвиває у своїх підопічних тіло та дух. Можна зацікавити спортсмена будь-якого рангу. Для цього тренеру необхідно бути не лише фахівцем у вибраному виді спорту, а й прикладом для наслідування, за рахунок якого його підопічні прагнуть дійти до його рівня, а також перевершити у всіх показниках. Необхідно відзначити, що роль тренера при впливі на особистість грає значно вище для молодого спортсмена, ніж дорослого. Як правило, багато тренерів переносять принципи роботи з професійного спорту на аматорський, що згубно впливає на освоєння тренувальної програми, результативність самого спортсмена, а також взаємини між тренером та вихованцем. Роль тренера відіграє важливу значиму на формування здорового способу життя у його вихованців. Тренер, як фахівець з фізичного виховання, володіє не лише технічними знаннями у вибраній галузі спорту, але й глибоким розумінням принципів здорового життя та фізичної активності. Знання про основи здоров'я людини, про методи його формування, зміцнення та збереження дозволять тренеру активно застосовувати в навчально-виховному процесі оздоровлюючі методи та валеологічні технології навчання. Тренер відповідає за впровадження ефективних методик тренувань, які сприяють не лише досягненню спортивних результатів, але і формуванню звички до здорового способу життя серед спортсменів.

Тренер, який поважає свою команду та завойовує їхню довіру, зазвичай має авторитет, і чим вищий цей авторитет, тим більше значення має моральний приклад, який він встановлює. Розвиток самосвідомості у спортсмена призводить до того, що він стає більш критичним до своїх здібностей, сили волі, зовнішнього вигляду та стану тіла. Знання спортивним тренером спеціальних моральних принципів та методів тренування має значний вплив на його авторитет та ефективність роботи. Наприклад, прийом спортивного підключення може значно допомогти тренеру. Досвідчені тренери часто покладаються на допомогу активістів, найкращих спортсменів та батьків.

Тренер активно сприяє створенню сприятливого середовища, де підтримується позитивне ставлення до фізичної активності та збалансованого способу життя. Одне із завдань тренера полягає в тому, щоб допомогти вихованцям сформувати здорові звички. Це може включати в себе надання інформації про правильне харчування, прийом збалансованої дієти, а також навчання методів планування та приготування здорової їжі. Тренер також може використовувати методи позитивного посилення, щоб стимулювати учнів до введення здорових звичок у своє щоденне життя. Однак формування здорових звичок - лише початок. Утримання цих звичок на тривалий термін

вимагає постійної підтримки та мотивації. Тренер може допомагати спортивному колективу шляхом створення реалістичних цілей, розробки індивідуалізованих програм тренувань та надання підтримки у важких моментах. Важливо, щоб тренер виявляв розуміння та емпатію до індивідуальних потреб кожного учня. Здоровий спосіб життя передбачає також відмову від шкідливих звичок, таких як куріння або споживання алкоголю. Тренер може стати важливим партнером у процесі здобуття контролю над цими звичками, надаючи підтримку, використовуючи психологічні методи та допомагаючи вихованцям розвивати здорові стратегії. Дуже важливо, щоб тренер, маючи спеціальні знання та здібності, був добре ерудований у питаннях психології особистості та спортивної діяльності. Ступінь ефективності керівництва тренера залежить від умінь оцінити особливості психічних станів кожного спортсмена при його взаємодії з партнером та противником, умінь своєчасно та правильно усунути причини, що ведуть до невдач чи конфліктів [5]. Через неправильну тактику тренера може статися конфлікт із вихованцем, що призведе до відходу юного спортсмена зі спорту чи переходу їх у іншу команду. Усі ці чинники негативно впливають психічну стійкість спортсмена, призводять до формування заниженої самооцінки, тобто вихованець втрачає у собі почуття упевненості з допомогою постійних принижень, образ з боку тренера. Така ситуація складається через неправильне застосування тренером психолого-педагогічних аспектів тренувального та змагального процесів, відсутність обліку психічного стану спортсмена, а саме його особистісних характеристик, а також підтримки в різних складних ситуаціях у змагальний період, при цьому сам тренер часто виступає джерелом додаткового стресу. Якщо не підтримувати спортсмена в емоційному та моральному планах, то у вихованця може статися зрив не лише у тренувально-змагальній діяльності, а й у повсякденному житті. Тренер повинен розуміти та враховувати методи ведення тренувального процесу, оскільки саме від його роботи залежить добробут всього колективу та взаємин з кожним спортсменом особисто.

У своїй роботі тренер повинен мати якості, здатні створити сприятливу обстановку для спортсменів як під час змагань, так й на тренуваннях. До таких якостей відносяться: стриманість, тактовність, пунктуальність, почуття справедливості, грамотність та мудрість. Маючи ці характеристики, тренер зможе підтримати свого підопічного як під час тренувань, так і на спортивних заходах, враховуючи, що в цей період спортсмен відчуває не тільки фізичну втому, а й емоційну напругу. Саме від цих факторів залежить успіх підопічного, стан його здоров'я, загальний фізичний розвиток.

Варто виокремити принципи, яких мають дотримуватися тренери під час роботи зі спортивним колективом для успішної реалізації ролі

фасилітатора формування здорового образу життя: 1). Формування уявлень про фізичний розвиток та здоровий спосіб життя. 2). Розвиток рухових здібностей, умінь та навичок за допомогою усвідомлення їхньої життєвої необхідності для людини. 3). Інтегрований підхід до організації фізичного виховання. 4). Формування сталого інтересу до фізичної культури та спорту. 5). Постійний контроль тренера над роботою вихованців. 7). Індивідуальний підхід. Використання цих принципів забезпечує активізацію вихованців, підвищення емоційного сприйняття, розвитку фізичних здібностей, творчої активності.

Висновки. Однією з ключових проблем нашого суспільства є формування, збереження та зміцнення здоров'я громадян України. Наразі актуальним завданням є покращення та удосконалення показників здорового способу життя, а також розвиток можливостей його втілення та засобів впливу на цей процес. Професія тренер є комплексною у повному розумінні цього слова. Тренеру часто доводиться старанно працювати не лише над удосконаленням фізіологічних показників спортсмена, а й формувати особистість, поняття про відповідальність, командний дух, спортивну етику тощо. Особливо це стосується тренерів молодіжних команд та збірних, де до звичної діяльності тренера додаються виховна та педагогічна складова. Тренер – це еталон, який прагне перевершити кожен спортсмен. Формування у молоді основ фізичної культури та дотримання здорового способу життя сприяють розкриттю особистісного потенціалу. На основі дослідження ролі тренера у формуванні здорового способу життя та фізичного розвитку доходим висновку, що тренер відіграє ключову роль у створенні мотивації та підтримці активного способу життя серед своїх вихованців. Тренер виступає як фасилітатор, що сприяє підтримці здоров'я своїх підопічних. Його вплив на формування здорових звичок та фізичний розвиток є важливим чинником у їхньому житті. Важливо враховувати індивідуальні особливості кожного вихованця при розробці програм тренувань та мотиваційних стратегій. Індивідуальний підхід дозволяє ефективніше впливати на їхні здорові звички. Комунікація та взаємодія тренера з вихованцями є важливим елементом успішного формування здорового способу життя. Встановлення довіри та підтримки сприяє позитивному ставленню до фізичної активності та збереженню здоров'я. Тренер повинен постійно підтримувати свою освіту та вдосконалювати свої знання про фізичну активність, здоровий спосіб життя та мотиваційні методики. Це дозволить йому краще впливати на спортивний колектив та стимулювати їх до здорового способу життя.

Література:

1. Бех І. Здоровий спосіб життя як науково-практична проблема. *Директор школи, ліцею, гімназії*. 2018. № 1. С. 10-12

2. Голобородько Г. П. Формування поняття здорового способу життя в учнів основної школи: автореф. дис. канд. пед. наук. Харків, 1997. 17 с

3. Лібанова Е. М. Бідність населення України: методологія, методика та практика аналізу: монографія. Київ: КНЕУ, 2008. 328 с.

4. Лісун О. І. Формування позитивної мотивації здорового способу життя. *Виховна робота у професійно-технічних навчальних закладах*. 2010. № 7. С.100

5. Професійна майстерність тренера (педагогічний та психологічний аспекти): Навчально-методичний посібник для студентів факультету фізичного виховання / уклад.: Папуча В.М., Сватєєв А.В. Запоріжжя: ЗНУ, 2008. 45 с.

6. Формування здорового способу життя. Навчально-методичні рекомендації/упоряд.: Т. Андріученко, О. Вакуленко, В. Волков, Н. Дзюба, В. Коляда, Н. Комарова, І. Пеша, Н. Тілікіна Київ: ДУ «Державний інститут сімейної та молодіжної політики», 2018. 100 с.

References:

1. Bekh I. (2018) Zdorovyi sposib zhyttia yak naukovo-praktychna problema. [Healthy lifestyle as a scientific and practical problem]. *Dyrektor shkoly, litseiu, himnazii*. № 1. Pp. 10-12 [in Ukrainian]

2. Holoborodko H. P. (1997) Formuvannia poniattia zdorovoho sposobu zhyttia v uchniv osnovnoi shkoly [Formation of the concept of a healthy lifestyle among primary school students: author's abstract. thesis Ph.D. of science]. Harkiv, 17 p. [in Ukrainian]

3. Libanova E. M. (2008) Bidnist naselennia Ukrainy: metodolohiia, metodyka ta praktyka analizu: monohrafiia. [Poverty of the population of Ukraine: methodology, methodology and practice of analysis: monograph]. Kyiv: KNEU. 328 p. [in Ukrainian]

4. Lisun O. I. (2010) Formuvannia pozytyvnoi motyvatsii zdorovoho sposobu zhyttia. *Vykhovna robota u profesiino-tekhnichnykh navchalnykh zakladakh*. № 7. P.100 [in Ukrainian]

5. Papucha V.M., Svatiev A.V. (Ed) (2008) Profesiina maisternist trenera (pedagogichnyi ta psykholohichni aspekty): Navchalno-metodychnyi posibnyk dlia studentiv fakultetu fizychnoho vykhovannia [Professional skills of a coach (pedagogical and psychological aspects): Educational and methodological guide for students of the Faculty of Physical Education] Zaporizhzhia: ZNU, 45 p. [in Ukrainian]

6. Andriuchenko T. Vakulenko O. Volkov V. & et al. (2018) Formuvannia zdorovoho sposobu zhyttia. *Navchalno-metodychni rekomendatsii* [Formation of a healthy lifestyle. Educational and methodological recommendations]. Kyiv: DU «Derzhavnyi instytut simeinoi ta molodizhnoi polityky», 100 p. [in Ukrainian]

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

СЕРІЯ «Публічне управління та адміністрування»

UDC [330.322:379.85] (477)

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-725-746](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-725-746)

Karpenko Lidiia Mykolayivna Doctor in Economics, Professor, Professor of the Local Self-Government and Territorial Development Department, Educational and Scientific Institute of Public Service and Administration, Odesa Polytechnic National University, Genueska, 22, 65000, Odesa, <https://orcid.org/0000-0002-2888-2477>

Izha Mykola Mykolayovych Doctor of Political Sciences, Professor, Director of Educational and Scientific Institute of Public Service and Administration of the Odesa Polytechnic National University, Genueska, 22, 65000, Odesa, <https://orcid.org/0000-0002-7263-6193>

Kazavchynskyy Dmytro Yurievich master, Head of the community association "Odessa Business Club", Odesa

Utkin Maksym Yevhenovich master, marketer of the company «Checkbox», Kyiv

STATE INVESTMENT POLICY FOR THE DEVELOPMENT OF TOURIST INFRASTRUCTURE IN THE MODERN CHALLENGES CONDITIONS: REGIONAL ASPECT

Abstract. Investment is the basis of economic growth of any nation. Therefore, the question of how to activate it is especially important in the difficulties that exist in the modern world. History shows that investments effectively contribute to the development of the country's economy. Thus, the continuation of the social and economic development of Ukraine depends on the creation of an investment-friendly environment.

The research of the author's team has theoretical and applied significance, as it will allow to generalize and systematize information about the current state of state investment policy in tourism infrastructure and its impact on the socio-economic development of the region.

The article summarizes the main elements of the tourist infrastructure; modern trends in the area of tourism, the possibility of adapting these trends for the region were investigated; the main problems and obstacles hindering the development of tourist infrastructure in the region were identified; opportunities for the development of the tourism sector of the Odesa region were analyzed, taking into account modern economic, environmental and social challenges; strategic goals and objectives for the formation of investment policy are substantiated; modern approaches and tools for stimulating investments in the tourism industry are proposed for implementation; investment modeling with the calculation of a certain economic effect is proposed.

The implementation of the proposed investment programs has the potential to make a significant contribution to the development of the economy, the improvement of social well-being and the revival of culture in the region, making it an attractive tourist center of international level. According to the analysis of existing facilities, the Odesa region has significant potential for tourism. This is evident from natural resources, cultural and historical heritage and modern tourism opportunities. However, to meet the growing demands of tourists, many facilities need to be updated and modernized, and the range of services needs to be expanded.

The authors emphasized how important it is to develop investment processes in Ukraine when it comes to the policy of macroeconomic stabilization. The main goals of stimulation are the creation of favorable conditions for investors, the creation of transparent and effective investment support systems, and the active involvement of private capital in the development of tourism infrastructure.

An increase in tourist flows, an increase in income from tourism, the creation of new jobs and an improvement in the quality of life of the local population should be the results of the implementation of the proposed investment programs. This contributes to the sustainable development of the Odesa region and strengthening its position in the tourist market.

Keywords: state policy, investment policy, investment risk, macroeconomic policy, optimal investment portfolio, tourism, tourist infrastructure, tourist brand.

Карпенко Лідія Миколаївна доктор економічних наук, професор, професор кафедри місцевого самоврядування та розвитку територій Інституту публічної служби та управління, Національний університет «Одеська політехніка», вул. Генуеська 22, Одеса, 65000, <https://orcid.org/0000-0002-2888-2477>

Іжа Микола Миколайович доктор політичних наук, професор, Директор Інституту публічної служби та управління, Національний університет «Одеська політехніка», вул. Генуеська 22, 65000, Одеса, <https://orcid.org/0000-0002-7263-6193>

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Казавчинський Дмитро Юрійович магістр, Голова Громадського Об'єднання «Одеський Діловий клуб», Одеса

Уткін Максим Євгенович магістр, маркетолог компанії «Checkbox», Київ

ДЕРЖАВНА ІНВЕСТИЦІЙНА ПОЛІТИКА РОЗВИТКУ ТУРИСТИЧНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ В УМОВАХ СУЧАСНИХ ВИКЛИКІВ: РЕГІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТ

Анотація. Інвестиції є основою економічного росту будь-якої нації. Отже, питання про те, як її активізувати, є особливо важливим у труднощах, які існують у сучасному світі. Історія показує, що інвестиції ефективно сприяють розвитку економіки країни. Таким чином, продовження соціально-економічного розвитку України залежить від створення сприятливого для інвестицій середовища.

Дослідження авторського колективу має теоретико-прикладне значення, оскільки воно дозволить узагальнити та систематизувати інформацію про поточний стан державної інвестиційної політики в туристичну інфраструктуру та її вплив на соціально-економічний розвиток регіону.

У статті узагальнені основні елементи туристичної інфраструктури; досліджено сучасні тенденції у галузі туризму, можливість адаптації цих тенденцій для регіону; виявлено основні проблеми та перешкоди, що заважають розвитку туристичної інфраструктури в регіоні; проаналізовано можливості для розвитку туристичного сектору Одеського регіону, враховуючи сучасні економічні, екологічні та соціальні виклики; обґрунтовано стратегічні цілі та завдання для формування інвестиційної політики; запропоновано до впровадження сучасні підходи та інструменти стимулювання інвестицій у туристичну галузь; запропоновано інвестиційне моделювання з розрахунком певного економічного ефекту.

Запровадження запропонованих інвестиційних програм має потенціал зробити значний внесок у розвиток економіки, покращення соціального благополуччя та відродження культури в регіоні, зробивши його привабливим туристичним центром міжнародного рівня.

Згідно з аналізом існуючих об'єктів, Одеський регіон має значний потенціал для туризму. Це видно з природних ресурсів, культурно-історичної спадщини та сучасних туристичних можливостей. Однак для задоволення зростаючих вимог туристів багато об'єктів повинні бути оновлені та модернізовані, а також потрібно розширити асортимент послуг.

Автори підкреслили, наскільки важливо розвивати інвестиційні процеси в Україні, коли йдеться про політику макроекономічної стабілізації. Основними цілями стимулювання є створення сприятливих умов для інвесторів, створення прозорих і ефективних систем підтримки інвестицій і активне залучення приватного капіталу до розвитку туристичної інфраструктури. Збільшення туристичних потоків, зростання доходів від туризму, створення нових робочих місць і покращення якості життя місцевого населення мають бути результатами реалізації запропонованих інвестиційних програм. Це сприяє сталому розвитку Одеського регіону та зміцненню його позицій на туристичному ринку.

Ключові слова: державна політика, інвестиційна політика, інвестиційний ризик, макроекономічна політика, оптимальний інвестицій портфель, туризм, туристична інфраструктура, туристичний бренд.

Problem setting. At the moment, investments provide a solid basis for the expansion of companies, certain industries, economic domains, and the country as a whole. The degree and potential dynamism of human, financial, and physical capital, the extent of opportunities for addressing social and environmental challenges, and the prosperity or decrease in output all have an impact on an organization's ability to attract and manage investments. Developing investment activities and luring in and making use of foreign capital are crucial and urgent concerns in the current stage of global economic development. The majority of nations worldwide focus their endeavors on enhancing the allure of foreign investments and augmenting their quantity within the domestic economy [1].

Transparency and predictability in interactions, along with awareness and fulfillment of the primary needs and objectives of both parties, are crucial for establishing mutually beneficial investment cooperation between the state of investment and a foreign investor. For the state, this means generating new tax revenues, establishing new businesses and/or importing goods, creating jobs for its own citizens, expanding certain sectors of the state economy, etc.; for the investor, it means realizing the maximum return on investment, repaying the investment, and lowering the risks involved in investing [2].

Establishing transparent, intelligible, unbreakable, and enforceable investment and investment management policies and procedures for both investors and government agencies is the first step in achieving and ensuring this kind of mutually beneficial investment cooperation.

The aid of the "strong" to the "weak" will only be implemented after a thorough examination of the investment environment, taking into account all potential risks, given that nearly every country in the world, including the top donor countries, is still suffering from the effects of the financial crisis.

Simultaneously, increased risk entails increased uncertainty in the investment climate and more stringent investment requirements.

Therefore, given the current state of development, it is imperative that a long-term program for stabilizing the nation's development be developed and put into action. This program's main goal is to define a balanced investment policy that, while taking into account national interests, should ensure the formation of an efficient mechanism for attracting foreign investments to the nation. Any long-term program should be considered to have a variety of different characteristics that may change over time. This includes managing the process for carrying out economic calculations and making managerial judgments in the face of uncertainty.

Literature review. Sustaining socioeconomic growth in the Ukrainian regions requires attracting sufficient finance from both domestic and foreign sources. Sustaining socioeconomic growth in the Ukrainian regions requires attracting sufficient finance from both domestic and foreign sources. The results of basic study by experts from Ukraine and other countries clearly demonstrate that investments' size, structure, quality, and speed have an effect on the processes of economic growth and renewal. Numerous subjects related to researching investment activities and attracting foreign investment to enhance the investment climate are covered in the works of economists and scientists, both domestic and foreign.

Many scientists and experts, both local and foreign, are focusing their research on topics pertaining to regional investment plans. A vast range of subjects related to research in the area of investment activity and attracting foreign investment in order to improve the investment climate are covered in the works of economists and scientists, both domestic and foreign.

Therefore, research and analysis for the many categories of foreign investments that are currently in place based on a number of important aspects are the topic of numerous publications by both domestic and international economists these days. These authors include A. Peresada, D. Lukyanenko, S. Reverchuk, B. Gubskiy, O. Mozgovyi, A. Pehnyk, V. Zahozai, L. Borshch, V. Budkin, N. Goliyan, B. Gubskiy, Ya. Zhalila, G. Kozachenko, V. Kolomoytsev, A. Kredisov, L. Lazebnyk, A. Poruchnyk, A. Filipenko, O. Chmyr, V. Shevchuk, R. Vernon, S. Heimer, R. Lacroix, U. Fisher, and others.

For instance, Tkachenko O. (2018) offers an evaluation of Ukraine's investment attractiveness via the prism of global ratings. The investment management and investment modeling of territory growth are areas of focus for Fabozzi F. (2008). The topics of contemporary portfolio theory and current investment analysis are explored by writers such as Elton E., Gruber M., Brown L., and Goetzmann R. (2014). Piarce J. (2013) has devoted his writings to the areas of

formulation, execution, control, and strategic management. Working on the problems of base alternatives and the effect investing development paradigm in the context of changes in globalization and European integration is Karpenko L. (2018).

It is necessary to ascertain the present level of investment security, as well as possible and existing risks, and the best ways to reduce them. This is the case even with the long-standing interest in security studies as a field of study and the large number of works that analyze and evaluate the elements of national economic security.

Research goal. The main purpose of the contribution is to examine the state investment policy for the development of tourist infrastructure in the modern challenges conditions for guarantee economic stability and development of the state.

The theoretical, methodological, and applied concepts of creating investment strategy tools and organizing investments for territorial expansion are the main areas of attention for this work.

The methodological basis of the study is based on the fundamental concepts of public administration theory, the key legal frameworks in Ukraine, and the scholarly works of international and local authorities on issues related to healthcare system regulation. The information base for the study included materials from the State Statistics Service of Ukraine, the Verkhovna Rada of Ukraine, the Cabinet of Ministers of Ukraine, data from the Ministry of Economic Development and Trade of Ukraine, bibliographic sources, and the results of the author's own calculations.

Key research findings. In the modern world, tourism is multifaceted phenomenon that interacts with various spheres. However, no socio-economic institution can independently solve all its problems. Tourism can be considered as a separate branch of the economy, as well as an inter-industry complex or market, where tourism enterprises create a tourism product using goods and services from different areas.

Tourism is one of the sectors that develops most stably and forms the basis of the many developed economy and developing countries. To emphasize the importance of competitiveness in the tourism sector, it is necessary to appeal to the understanding that this type of management depends on various factors and has a significant impact on the development of the region and society as a whole. Tourism is a complex branch of the economy and is very important for progress and economic well-being [3].

The analysis of literary sources shows that the use of the term "infrastructure" is associated either with construction activities or with military activities. In both cases, infrastructure is interpreted as a complex of buildings and communications that support the functioning and development of the relevant systems, providing transport, communication, energy, water supply and defense needs.

The definition of tourist infrastructure can be of a diverse nature, which is present in the scientific literature with different options and approaches. In this article, we will consider some works in which the tourist infrastructure and its components were analyzed in the most depth.

The main elements of the tourist infrastructure can be summarized as follows:

- provision of accommodation (hotels, motels, hostels, campsites and other types of accommodation that provide comfortable conditions for tourists);
- provision of food (restaurants, cafes, canteens, bars and other catering establishments that offer a variety of menus for tourists);
- transport (bus and railway stations, airports, ports, as well as public and private transport services that ensure the mobility of tourists in the region);
- information and communication services (tourist information centers, maps, guides, mobile applications and other tools that help tourists navigate in a new place, learn about places of interest, events and routes);
- entertainment and recreation (parks, museums, theaters, cinemas, sports complexes, beaches and other facilities that provide recreation and entertainment for tourists);
- medical services (hospitals, clinics, pharmacies and other medical institutions that ensure the health and safety of tourists during their stay in the region);
- security (shelter, as well as police, rescue services, security agencies, and other structures that ensure the safety of tourists).

These infrastructure elements interact with each other, creating a comfortable environment for tourists and contributing to the development of tourism business in the region.

So, tourism is one of the industries that has suffered perhaps the biggest losses during the COVID-19 pandemic. Quarantine restrictions have led to the closure of airports, emptying of hotels and reduced demand for travel agency services. And just as the industry began to recover after the coronavirus, the full-scale invasion of the Russia into Ukraine seriously hit the tourism sector again [4].

Russia's armed aggression against Ukraine significantly affected the country's tourism infrastructure, causing significant losses and complications. Many hotels, hostels, apartments and recreation centers were destroyed or damaged during the fighting, which greatly reduced the number of places available for tourists to stay. Museums, historical buildings, monuments and other cultural heritage sites also suffered significant damage, depriving tourists of the opportunity to visit important cultural and historical sites. Airports and train stations have been closed or operating with restrictions due to hostilities and security threats, and the destruction or damage of highways and bridges is making

travel around the country difficult, making tourist travel dangerous and difficult. Due to constant shelling and the threat of terrorist acts, most tourists refuse to travel to Ukraine, which leads to a sharp decrease in the tourist flow. Many residents of tourist areas were forced to leave their homes, which reduced the number of staff available to serve tourists.

Tourism businesses experience significant financial losses due to lack of customers and property damage. The unstable security situation scares away investors, making it difficult to restore and develop the tourist infrastructure. Many tourism workers have lost their jobs due to business closures and a general decline in tourism activity, and local communities whose economies depend heavily on tourism are experiencing a significant reduction in income, affecting their well-being and standard of living. In general, Russia's armed aggression against Ukraine has dealt a heavy blow to the tourism infrastructure, creating numerous problems that require significant resources and time to resolve and restore [5].

Although foreign tourists are unlikely to want to visit a country at war, it is important to think about the future. Attracting investment in the rehabilitation and development of tourism infrastructure now will create the basis for a rapid recovery of tourism after the end of the conflict. This will allow the country as a whole, and the Odesa region in particular, to once again become attractive to foreign tourists when the situation stabilizes, ensuring long-term economic development and prosperity.

The practical part of the article consists of studying a number of problems faced by the tourism infrastructure in the Odesa region and identifying opportunities for the development of the tourism sector in the context of modern challenges.

Odesa region has significant tourism and recreation potential, which is one of the leading in Ukraine. The Odesa region is an example for analyzing the specific structure of demand in tourism, in particular, the state of foreign or inbound tourism. Economically, foreign tourism is the most beneficial for the region and the country as a whole, since foreign tourists spend the funds accumulated in their countries during their vacation in Ukraine. For the host country, foreign tourism is an export of services and a source of foreign exchange earnings.

Recently, the Department of Ecology and Natural Resources of the Odesa Regional State Administration has carefully analyzed the ecological problems of the Odesa Region, which affect the health of the population and are related to the program of socio-economic and cultural development of the region for 2023. Recently, an increase in emissions from stationary sources of pollution has been recorded. Approximately three-quarters of all pollutant emissions in the Odesa region (70.4%) are caused by enterprises engaged in the production of electricity,

gas, steam and air conditioning, and 15.9% - by enterprises of the processing industry [6].

At the beginning of 2023, twenty-three territories and objects of the nature reserve fund, including the Nizhny Dniester National Natural Park, the National Natural Park "Tuzlovsky Lymani", the Regional Landscape Park "Tyligulskyi" and twenty parks-monuments of horticultural art, have no projects of the organization and development of the territory approved in the prescribed manner. This leads to their inappropriate use and violations of environmental legislation.

The development of the tourism industry is slowing down due to:

- 1) Inadequacy of the legislative and regulatory framework in the field of tourism;
- 2) Low level of tourism infrastructure development;
- 3) A limited number of 3-5 star hotels that meet international standards and certification requirements;
- 4) The condition of tourist destinations, historical and cultural monuments and museums does not meet the requirements, which limits the growth of the tourist flow and the development of new routes;
- 5) Insufficient number of qualified personnel, especially in rural areas;
- 6) Insufficient level of environmental education and informing the population;
- 7) Lack of urban planning documentation with actual source data, which limits the development of settlements;
- 8) Wear and tear of networks and technical equipment, in particular water supply and sewage systems;
- 9) Insufficient number and condition of treatment facilities;
- 10) Pollution of water basins and lack of water supply sources in the south of the region, which requires additional water purification.

Odesa region faces an energy deficit, as 91% of electricity is mainly imported from the Dniester Hydroelectric Plant. The rest of the energy is supplied from solar and thermal power plants in the region. The largest consumer of electricity among cities is Odesa, and Odesa district among districts. In addition, the southern regions of the Odesa region, in particular the support substation "Artsiz", are connected to the Moldovan State Regulating Power Station and do not depend on the main power grids of Ukraine.

As for insufficient monitoring, the realization of human rights to a natural environment safe for their health and well-being is the main goal of Ukraine's sustainable development. In this context, it is necessary to organize and further improve environmental monitoring. This will increase the effectiveness of measures to prevent, minimize and eliminate the dangerous consequences of anthropogenic load.

The main problems of the existing atmospheric air monitoring system of the Odesa region are [7]:

- inconsistency of information technologies, insufficient provision of networks with means of information exchange, which leads to low efficiency in providing information to users;
- lack of a single comprehensive network of observations at the regional level, including networks of monitoring subjects, automated posts and a center for collecting and processing information;
- insufficient level of technical and methodological support for the functioning of observation networks.

Let's consider the issue of formulating strategic goals and objectives of investment policy. There are 2 main types of investments: *real* and *financial*, which play an important role in economic development. Real investments are aimed at creating or expanding production facilities that provide growth in physical capital. This may include the construction of new facilities or the modernization of existing ones, as well as the employment of workers.

Financial investment, on the other hand, does not involve the physical creation of new assets, but the use of financial instruments such as stocks, bonds, and funds. In this case, investors do not participate in the management of real assets, but usually rely on professional managers.

There is also the concept of "consumer investment", which refers to consumer spending on goods and real estate for long-term use. These expenses can be considered as a form of savings, since they are investments, but do not generate income or capital gains [8].

Investment activity is based on constant transformation, which can be conditionally divided into several stages: accumulation of capital, spending, accumulation of financial resources, making a profit, repeating this cycle.

Considering the possibility of forming a tourism cluster in the region, it is important to assess the potential of tourism and its implementation. When analyzing the creation of clusters in any industry, it is important to take into account various factors: natural resources, geographical location, availability of qualified workers, level of innovation, consumer demand, market competition, amount of investment and government support [9].

The use of various methods of analyzing the functioning of recreational and tourist clusters helps to make effective management decisions aimed at their development, profitability and positive impact on the region. Since the cluster as a form of business organization in Ukraine is not yet universally accepted, statistical data on the results of cluster functioning allow us to practically agree that there are certain obstacles in Ukraine, but all the prerequisites for the implementation of the cluster model of economic development are present [8].

The implementation of cluster initiatives is possible only with the active intervention of the state's regional policy in the sphere of clustering and the creation of a good macroeconomic, informational and legal environment. It is necessary to create a reliable information platform for the development of clusters, conduct a detailed analysis and coordination of cluster policy at each stage of the process, and unite the efforts of the state, the private sector, and state authorities to promote the development of clusters in Ukraine [9].

Ukraine has significant potential for the successful implementation of the cluster model in the tourism and recreation sector, but a number of measures must be taken to achieve this goal. For example, it is necessary to develop public-private partnerships to create innovation clusters, carry out management reforms to reduce bureaucracy, develop education systems and train personnel to work in new systems, develop national strategies and programs to increase competitiveness based on the formation and development of clusters, ensure favorable laws for entrepreneurship and put them into practice. other necessary measures [8].

At the end of the 1990-s, a study was conducted in the Odesa region regarding the potential of cluster formation in depressed areas of the region. This study contributed to the development of clusters in the sectors of agro-industrial complex and recreational tourism. With the support of local initiative persons, logistics and tourism-recreational clusters were created in the Izmail-Reni area, with the participation of Moldovan and Romanian parties. It is also known about the creation of rural green tourism clusters in the Danube region. Association of farmers "Prydanavya" invites you to visit the unique natural places of the Izmail district of the Odesa region, including the biosphere reserve and other interesting places.

The development of a new cluster in the area of organic agriculture will facilitate joint marketing and the creation of a local market for these products, as well as expand export opportunities. The Danube Region is known for its resort and recreation opportunities that attract foreign tourists. With the development of organic agriculture, the attractiveness of the resort and recreation complex will increase, and the region's export opportunities will also increase.

The Regional Center for Economic Clustering operates in the Odesa region, which promotes the formation of network production structures known as clusters. This center operates under the management of the Subsidiary Enterprise "Regional Development Agency".

In the context of updates on the development of regional development strategies and action plans for their implementation, as well as monitoring and evaluation of results, the use of smart specialization approaches in the formation of a regional development strategy is envisaged. The essence of smart specialization is the concentration of knowledge and a limited number of priority sectors of the economy in order to increase the competitiveness of regions on the world market.

The Smart tourist destination model at the regional and provincial levels is a new concept of tourist destination development, management and marketing aimed

at meeting the needs of modern tourists. In addition to the digital infrastructure and the "smart" tourist destination model, an important initiative for the digitization of tourism is:

- creation of websites of tourist destinations with content that meets the needs of tourists;
- collection and analysis of statistics in real time using such technologies as the Internet of things and big data, virtual tours, 3D modeling, etc.;
- introduction of loyalty programs and electronic tourist cards;
- development of mobile applications for tourists, etc.

In recent years, with the growth of the decentralization process in Ukraine, the implementation of the concept of "smart cities" is becoming more and more active. The main idea of this concept is digital technologies to solve urgent problems of the city, ensure its sustainable development and create comfortable living conditions for citizens [8].

It is important to consider that for the success of the "smart city" concept, it is necessary to focus on 2 key aspects: the renewal of urban infrastructure and the implementation of effective resource management using the Internet of things, "green" technologies and "smart networks". It is also important to integrate systems and data to transform urban governance systems, and since cities are the center of innovation and human capital development, we need to define economic models of urban development that take the human factor into account.

To implement such a strategic plan in the area of tourism, it is necessary to conduct a detailed analysis of available resources and evaluate external factors that may affect the planned activity. One of the effective methods of assessing the current and future development of the tourism industry is the SWOT analysis, which allows you to identify strengths and weaknesses, opportunities and threats [10].

The analysis of the pros and cons of tourist activity is aimed at determining its competitive position on the market, identifying opportunities for increasing competitiveness, and identifying threats that may affect the development of the industry.

Consideration of opportunities and threats related to external factors, such as social and political aspects, investment activity, demand, supply and competition, are important stages of strategic planning. This allows you to make informed decisions and implement effective development strategies.

Analysis of prospects for the development of the tourism industry in the Odesa region shows significant potential for further growth. The region offers a variety of services and attractions designed for different social groups of tourists, which makes it attractive to both domestic and foreign markets. High natural potential, favorable geographical location and the presence of a large number of tourist facilities create conditions for the creation of a competitive and investment-attractive tourism industry on the Black Sea coast of Ukraine.

However, achieving this goal requires significant investments and a systematic strategic approach in the area of management and support from the state.

Implementation of the National Regional Development Strategy, improvement of the legal framework in the area of recreation and tourism, development of tourist routes and formation of recreation and tourism clusters are important steps in attracting tourists taking into account the characteristics of the region. This can bring real income to the regional budget and contribute to the development of other relevant sectors of the economy.

The next step, we are going to investigate the main stages of strategic territory brand management:

Stage I. Evaluation of existing tourism brands in the city of Odessa.

Stage II. Determination of the content of the tourism brand of the city of Odessa.

Stage III. Promotion of the tourist brand of the city.

Stage IV. Implementation of the plan to promote the tourist brand of the city.

Stage V. Evaluation of the effectiveness of the city brand.

Table 1 presents the values forming the tourism brand of Odessa.

Table 1.

Values forming the tourism brand of Odessa

Value	Characteristic
Urban architecture	Includes architectural gems such as the opera and ballet theater, historic buildings and monuments.
The Black Sea and beaches	The uniqueness and beauty of the Black Sea, beaches and sea resorts.
Nature and Theme Parks	Green areas for recreation, amusement parks and theme parks for a variety of interests.
Art and artefacts	Contemporary art, exhibitions, museums, galleries and artefacts reflecting cultural heritage.
Entertainment and nightlife	Restaurants, clubs, cinemas, concert halls and other places for evening entertainment.
Festivals and cultural events	Various festivals, concerts, exhibitions, theater performances and other cultural events.
Cultural and historical objects	Historical monuments that represent the identity and uniqueness of the city.
Nature reserves and parks	Unique natural objects and landscapes for ecological tourism and recreation.
Garden and park art	Botanical gardens and tourist parks with a variety of plants and landscape design.
Cultural heritage	A variety of cultural and historical objects reflecting the city's rich history.
Gastronomic environment	Restaurants and cafes with national and local cuisine that reflects the cultural heritage.

Sours: systematized by the authors on [9;10;12]

The evaluation of the effectiveness of the city brand is carried out through the analysis of the achievements of the previous stages. If the plan is not implemented, it may be necessary to return to the initial stages. A successful implementation of the strategic plan should lead to attracting the optimal number of tourists and investors through a clear visual identity based on national and local identity (Table 2).

Table 2.

The essence of the tourism brand of the city of Odessa for specific audiences

Target audience	Content of the brand concept
Local residents	Transferring the unique cultural and historical heritage of the city, highlighting local traditions and folklore.
Tourists	Emphasizing the beauty and diversity of the city's architecture, unique natural environment and cultural events.
Investors	Reflecting the potential for the development of tourist infrastructure and investment opportunities of the city.
History lovers	Emphasizing the city's rich history through the display of historical monuments and architectural gems.
Active tourists	Offering a variety of entertainment and sports opportunities, as well as active recreation at sea
Cultural tourists	Emphasis on modern art, exhibitions, festivals and other cultural events in the city.
Gastronomic tourists	Presentation of the wealth of local cuisine and gastronomic diversity, in particular in restaurants and cafes of the city.
Eco-tourists	Designation of nature reserves, parks and ecological routes for recreation and ecological tourism.

Sours: systematized by the authors on [6;7;13]

Let's summarize *directions for improving the mechanisms of state regulation of the tourism sphere of Ukraine*. When choosing the tourism sphere as a priority direction for the development of the national economy, the state tourism policy is carried out within the framework of the economic development programs of individual regions [14]. Such activity is carried out on the basis of the following principles of state regulation in the tourism sphere: the general economic potential of the state depends on the state and development trends of regional economies; an important link in the development of the tourism sphere is territorial tourist centers

and complexes, which have characteristic features and development problems; natural, cultural, historical, economic and demographic factors determine the development of tourism in each region, reflecting the characteristic features of the development of individual territories.

The Government of Ukraine, using its financial and economic potential, must:

- to implement the Concept of sustainable development of tourism adopted by the UN as an environmentally safe form of use of natural and cultural resources;
- to develop the tourism industry in the country as a whole and in individual tourist zones, in particular, by supporting tour operators, private entrepreneurs, representatives of small and medium-sized businesses, public organizations and rational management of natural territories and objects of historical and cultural significance;
- to establish the general procedure for the use of tourism resources and compensation for damages;
- determine the procedure for certification of the tourist product;
- to create a state system of training and retraining of personnel for tourism and scientific support for sustainable development of the tourism sphere;
- allocate budget funds for the development and implementation of pilot projects related to the development of the tourism sector;
- together with donor countries, international organizations and funds operating in Ukraine, to intensify the processes of attracting foreign investments in the development of tourism in Ukraine.

The executive power of individual regions of Ukraine, based on programmatic and regulatory documents, should:

- to develop and implement a specific policy of the state regarding the development of the tourism sphere;
- justify the main directions of tourism development in Ukraine as a whole and its regions, determining real opportunities on the ground, based on natural conditions;
- to establish legal and ecologically sound standards for tourist activities in regional natural territories that are specially protected;
- to coordinate the work of regional authorities in the area of planning their activities for the tourism development; to collect, generalize, analyze and disseminate information on existing natural and historical and cultural values, environmental protection, territories, as well as tourist activities in general;
- organize and finance social, biological, ethnographic, archaeological and other cultural research in the regions; carry out work on the integration of tourism activities into state and regional strategies, territorial development plans;
- participate in the process of agreements and permits with all interested parties on issues of land, water, forest use, etc. when conducting tourist activities;

- include tourism in the general plan of economic development of the country and its regions, taking into account state programs; participate in making decisions on licensing or issuing special permits for activities in a specific area;
- to participate in solving issues related to the development of infrastructure sectors (transport, communication, accommodation, food), etc. [15]

Today in Ukraine, local tourist locations will be developed, a map of the routes of memorable places will be created, and foreign partners will be attracted to restore tourism.

The State Tourism Development Agency (STDA) provided information about such plans for 2024. One of the main tasks is to help local communities throughout the country find their own, unique way of tourism development. Each region, each location in Ukraine is unique. STDA works to make communities understand that they already have everything they need to develop their tourism potential – incredible nature, historical and cultural heritage, and gastronomic specialties. It is only necessary to "pack" all this correctly. And they will not only earn from what is right under their feet, but will be able to develop infrastructure and improve services [16].

The next, some *basis concepts of the state investment policy* are presented accordingly with our investigation [7].

The theories developed in this article draw on concepts from two areas: financial economic theory and probability and statistical theory. Many of the concepts have a more technical or regions definitions. Our goal here is to keep the explanation simple enough for the investigator to appreciate the importance and applicability of these concepts to the development of two theories.

So, the first step is some description about *Efficient Portfolios and an Optimal Portfolio*.

In constructing a portfolio, investors seek to maximize the expected return from their investment given some level of risk they are willing to accept. Portfolios that satisfy this requirement are called efficient portfolios. The concepts of expected return and risk will be defined more specifically as we proceed in the development of portfolio theory. To construct an efficient portfolio, it is necessary to make some assumption about how investors behave in making investment decisions. A reasonable assumption is that investors are risk averse. A risk-averse investor is one who, when faced with two investments with the same expected return but two different risks, will prefer the one with the lower risk. Given a choice of efficient portfolios from which an investor can select, an optimal portfolio is the one that is most preferred.

The second step is *Utility Function and Indifference Curves*.

In economic theory, there are many situations where entities (i.e., individuals and firms) face a trade-off between two choices. The "theory of choice"

describes the decision-making process with the help of the concept called the utility function. A utility function is a mathematical expression that assigns a value to all possible choices. The higher the value, the greater the utility. Simply put, in portfolio theory, the utility function expresses the preferences of economic entities with respect to perceived risk and expected return.

A utility function can be expressed in graphical form by an indifference curve. Figure shows indifference curves. The horizontal axis measures risk, and the vertical axis measures expected return. Each curve represents a set of portfolios with different combinations of risk and return. All the points on a given indifference curve indicate combinations of risk and expected return that will give the same level of utility to a given investor. An investor has an equal preference for (or is indifferent to) any point on the curve, because the curve reflects the investor's level of risk aversion. The slope of an indifference curve reflects the fact that investors require a higher expected return in order to accept higher risk.

The third step is *Risky Assets versus Risk-Free Assets*.

A risky asset is one for which the return that will be realized in the future is uncertain. For example, suppose an investor purchases the stock of General Motors today and plans to hold the stock for 1 year. At the time the investor purchases the stock, he or she does not know what return will be realized. The return will depend on the price of General Motors stock 1 year from now and the dividends that the company pays during the year. Thus, General Motors stock, and indeed the stock of all companies, is a risky asset. Even securities issued by the U.S. government are risky assets. For example, an investor who purchases a U.S. government bond that matures in 30 years does not know the return that will be realized if this bond is to be held for only 1 year. This is because a change in interest rates will affect the price of the bond 1 year from now, and therefore the return from investing in that bond for 1 year [7].

There are assets, however, for which the return that will be realized in the future is known with certainty today. Such assets are referred to as risk-free or riskless assets. The risk-free asset is commonly defined as short-term obligations of the U.S. government. For example, if an investor buys a U.S. government security that matures in 1 year, and the investor plans to hold that security for 1 year, then there is no uncertainty about the return that will be realized. The investor knows that in 1 year, the maturity date of the security, the government will pay a specific amount to retire the debt. Notice how this situation differs for the U.S. government security that matures in 30 years. While the 1-year and the 30-year securities are obligations of the U.S. government, the former matures in 1 year, so that there is no uncertainty about the return that will be realized. In contrast, while the investor knows what the government will pay at the end of 30 years for the 30-year bond, he or she does not know what the price of the bond will be 1 year from now.

The four step is *Measuring Portfolio's Expected Return*.

Investors are most often faced with choices among risky assets. Here we will look at how to measure the expected return of a risky asset and the expected return of a portfolio of risky assets.

So, some words about using *the Measuring Single-Period Portfolio Return*.

The actual return on a portfolio of assets over some specific time period is straight forward to calculate, as shown below:

$$R_p = w_1 R_1 + w_2 R_2 + \dots + w_G R_G \quad (1)$$

where:

R_p – rate of return on the portfolio over the period

R_g – rate of return on asset g over the period

w_g – weight of asset g in the portfolio (i.e., asset g as a proportion of the market value of the total portfolio)

G – number of assets in the portfolio.

In shorthand notation, Equation (1) can be expressed as follows:

$$R_p = \sum_{g=1}^G w_g R_g \quad (2)$$

Table 3.

Source data for example

Asset	Market Value	Rate of Return
1	\$6 million	12%
2	\$8 million	10%
3	\$11 million	5%

Equation (2) states that the return on a portfolio of G assets R_p is equal to the sum of the individual asset weights in the portfolio times its return, for each asset g. The portfolio return R_p is sometimes called the holding period return/ or the ex-post return.

The portfolio's total market value is \$25 million. Therefore:

$R_1 = 12\%$ and $w_1 = \$6 \text{ million} / \$25 \text{ million} = 0.24$ or 24%

$R_2 = 10\%$ and $w_2 = \$8 \text{ million} / \$25 \text{ million} = 0.32$ or 32%

$R_3 = 5\%$ and $w_3 = \$11 \text{ million} / \$25 \text{ million} = 0.44$ or 44%

Notice that the sum of the weights is equal to (1). Substituting into Equation (1).

$R_p = 0.24(12\%) + 0.32(10\%) + 0.44(5\%) = 8.28\%$

Conclusion. Conclusions regarding scientific and practical results in the format of a general theoretical and applied nature are as follows.

In the Odesa region, there are a number of investment programs and projects aimed at the development of the tourism industry. These programs cover the modernization of existing facilities, the creation of new tourist attractions and the improvement of infrastructure. An important component is the attraction of both internal and external investors, which contributes to increasing the competitiveness of the region.

The key components of the tourist infrastructure are transport networks, hotel complexes, restaurants, cultural and entertainment facilities and information centers. Their development and interaction are critically important for ensuring a comfortable stay for tourists and their attraction to the region.

The analysis of existing facilities showed that the Odesa region has significant potential in the area of tourism, in particular, thanks to its natural resources, cultural and historical heritage and modern tourist facilities. However, there is a need to update and modernize many facilities, as well as to expand the range of services to meet the growing demands of tourists.

Modern trends, such as the growth of ecological tourism, the use of digital technologies and the personalization of tourist services, significantly affect the development of tourism infrastructure. The Odesa region must adapt to these trends in order to remain competitive and attractive to tourists.

The main problems are insufficient funding, lack of modern infrastructure and qualified personnel, as well as low level of coordination between the public and private sectors. Solving these problems is key to the sustainable development of the tourism industry.

Opportunities for development include improving infrastructure, improving the quality of services, expanding the range of tourism products, as well as active use of digital technologies for marketing and management of tourist flows.

Strategic goals include improving the quality of tourism services, creating new tourism products, improving infrastructure and attracting investment. The realization of these goals requires a clear strategy, which involves the coordination of actions of state bodies, business and community.

The main areas of stimulation are the creation of favorable conditions for investors, the provision of transparent and effective investment support mechanisms, as well as the active involvement of private capital in the development of tourism infrastructure.

The implementation of the proposed investment programs should lead to an increase in tourist flows, an increase in income from tourism, the creation of new jobs and an improvement in the quality of life of the local population. This will contribute to the sustainable development of the Odesa region and strengthen its position in the tourist market.

Thus, it is important to pursue an active state investment policy in view of the current economic imbalances and long-term crisis conditions in Ukraine. Attracting investment requires a number of measures, including ensuring the political and legislative systems remain stable, fighting corruption with utmost rigor and determination, and providing the public with information about the fight's outcomes in order to encourage potential investors. According to this line of inquiry, it is more appealing to construct investment projects that draw in new investors than traditional investor nations. This will help advance our nation's socioeconomic and technological growth while also taking the investment sector to new heights.

The adoption of policies to promote high investment activity must be supported by research, integrated with other facets of the state's economic policy, and concentrated on the concepts of sustainable development, in addition to enhancing the investment climate at the state and local levels.

References:

1. Bozhydarnyk T. (2019). *Mizhnarodnyi turizm* [International tourism]. Kyiv: Tsentr navchalnoi literatury. - 321 s. [in Ukrainian].
2. GLOBAL ECONOMY COMPANY. (2023): Investment freedom – classification of counties. Business and economic data for 200 countries. [Online.] In: *The Global Economy Company*, 2023. [Cited 20.07.2024.].
3. Elton, E.J. – Gruber, M.J. (2014). *Modern Portfolio Theory and Investment Analysis*. 7-th ed. New York: New York University, 2014. 728 p.
4. WORLD ECONOMIC FORUM. (n.a.): The Global Competitiveness Report. [Online.] In: *World Economic Forum*, n.a. [Cited 10.07.2024.] Available online: <<https://www.weforum.org/reports/the-global-competitiveness-report-2018>>.
5. Bouton, L. (2020). Trends in Private Investments in Developing Countries. Statistics for 1970–1998. *International Finance Corporation*. – Available at: <https://openknowledge.worldbank.org/bitstream/handle/10986/13986/multi0page.pdf>
6. Karpenko, L. (2019). Innovative Trends in the Process Modelling of International Strategies: Systematic of Fundamental Factor Models. *Proceedings of the 6th International Conference on Strategies, Models and Technologies of Economic Systems Management*, 2019, V.95, pp. 349-354.
7. Fabozzi, F.J. (2008). *Investment management*. New Jersey: Prentice Hall, 2008. 837p.
8. Casidy R. (2014). Linking Brand Orientation with Service Quality, Satisfaction, and Positive Word-of-Mouth: Evidence from the Higher Education Sector In: *Journal of Nonprofit and Public Sector Marketin*, 2014, 26, 2, pp. 142–161
9. Karpenko, L., Izha, M, Rachynskyi, A. (2020). Structural and Wave Analysis Energy Policy of Ukraine in the Context of European Integration. In Lidiia Karpenko, Mykola Izha, Anatoliy Rachynskyi (eds.). *Proceedings of the 5 th International Conference on European Integration 2020*. Ostrava: VSB-Technical University of Ostrava, 2020, pp. 391-405.
10. Karpenko, L. – Pashko P. (2019). Formation of the system of fair businesspractice of the company under conditions of corporate responsibility. *Academy of Strategic Management Journal, London*, 2019, V.18 (2), pp.1-8.

11. Navratil, B. (2016). Ever-Coser or Multi-Speed Union". In Kovarova, E., L. Melecky and M. Stanickova (ed). *Proceeding of the 3st International Conference on European Intergration 2016*. Ostrava: VSB-Technical University of Ostrava, 2016, pp. 649-655.
12. Kunychka, M. (2018). *Hospodárska Diplomacia: Efektivita Hospodárskej Diplomacie Ukrajiny: Monografia*. – Odessa: ORIPA NAPA. – 2018. – 168 p.
13. TURNBULL, S. M. (2018): Capital Allocation in Decentralized Businesses. In: *Journal of Risk and Financial Management*, 2018, 11, 82. <https://doi.org/10.3390/jrfm11040082>
14. Pearce, J.A. (2013). *Strategic management: formulation, implementation and control*. 8th ed. Publications Office of the McGraw-Hill Companies.
15. Shevchenko, L.S. (2009). *Ekonomichna bezpeka derzhavy: sutnist ta napriamy formuvannia: monohrafiia* [Economic security of the state: essence and directions of formation]. Kharkiv: Pravo, 2009. – 312 s. [in Ukrainian]
16. Yurkevych O.M. (2012). Otsinka rivnia investytsiinoi bezpeky v Ukraini [Assessment of the level of investment security in Ukraine]. *Mizhnarodna ekonomichna polityka - International economic policy*. P. 402 – 407 [in Ukrainian].

Література:

1. Божидарник Т. Міжнародний туризм: навч. пос. / Т. Божидарник. - К.: Центр навчальної літератури, 2019. - 321 с.
2. GLOBAL ECONOMY COMPANY. (2023): Investment freedom – classification of counties. Business and economic data for 200 countries. [Online.] In: *The Global Economy Company*, 2023. [Cited 20.07.2024.].
3. Elton, E.J. – Gruber, M.J. (2014). *Modern Portfolio Theory and Investment Analysis*. 7-th ed. New York: New York University, 2014. 728 p.
4. WORLD ECONOMIC FORUM. (n.a.): The Global Competitiveness Report. [Online.] In: *World Economic Forum*, n.a. [Cited 10.07.2024.] Available online: <<https://www.weforum.org/reports/the-global-competitiveness-report-2018>>.
5. Bouton, L. (2020). Trends in Private Investments in Developing Countries. Statistics for 1970–1998. *International Finance Corporation*. – Available at: <https://openknowledge.worldbank.org/bitstream/handle/10986/13986/multi0page.pdf>
6. Fabozzi, F.J. (2008). *Investment management*. New Jersey: Prentice Hall, 2008. 837p.
7. Casidy R. (2014). Linking Brand Orientation with Service Quality, Satisfaction, and Positive Word-of-Mouth: Evidence from the Higher Education Sector In: *Journal of Nonprofit and Public Sector Marketin*, 2014, 26, 2, pp. 142–161
8. Karpenko, L., Izha, M, Rachynskyi, A. (2020). Structural and Wave Analysis Energy Policy of Ukraine in the Context of European Integration. In Lidiia Karpenko, Mykola Izha, Anatoliy Rachynskyi (eds.). *Proceedings of the 5th International Conference on European Integration 2020*. Ostrava: VSB-Technical University of Ostrava, 2020, pp. 391-405.
9. Karpenko, L. – Pashko P. (2019). Formation of the system of fair businesspractice of the company under conditions of corporate responsibility. *Academy of Strategic Management Journal, London*, 2019, V.18 (2), pp.1-8.
10. Navratil, B. (2016). Ever-Coser or Multi-Speed Union". In Kovarova, E., L.Melecky and M.Stanickova (ed). *Proceeding of the 3st International Conference on European Intergration 2016*. Ostrava: VSB-Technical University of Ostrava, 2016, pp. 649-655.
11. Kunychka, M. (2018). *Hospodárska Diplomacia: Efektivita Hospodárskej Diplomacie Ukrajiny: Monografia*. – Odessa: ORIPA NAPA. – 2018. – 168 p.

12. University of Ostrava, 2012, pp. 171-178.
13. TURNBULL, S. M. (2018): Capital Allocation in Decentralized Businesses. In: *Journal of Risk and Financial Management*, 2018, 11, 82. <https://doi.org/10.3390/jrfm11040082>
14. Pearce, J.A. (2013). *Strategic management: formulation, implementation and control*. 8th ed. Publications Office of the McGraw-Hill Companies. ISBN 0-07-248846-8.
15. Економічна безпека держави: сутність та напрями формування: монографія / Л. С. Шевченко та ін. / за ред. Л. С. Шевченко. – Харків: Право, 2009. – 312 с.
16. Юркевич О. М. Оцінка рівня інвестиційної безпеки в Україні / О.М.Юркевич // Міжнародна економічна політика. - 2012.- Ч. 2. - С. 402 – 407.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

UDC 327.7

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-747-760](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-747-760)

Lőrinc Ingrid Dezhevna PhD student, University of Debrecen,
tel.: (050) 76-93-790, <https://orcid.org/0009-0006-8928-6667>

UKRAINE'S RELATIONSHIP WITH THE VENICE COMMISSION IN THE LIGHT OF EUROPEAN INTEGRATION

Abstract. The Venice Commission contributes to strengthening the principles of the rule of law and democracy. His area of expertise is the development of international legal norms and standards, as well as supporting their implementation in the member states. In this way, it promotes legal stability and the functioning of democratic institutions.

Second, the Commission supports national constitutional and legal reforms through its advisory and analytical activities. By formulating independent expert opinions, it helps member states to transform their legal and institutional frameworks in accordance with international standards, the work of the Venice Commission promotes international cooperation and dialogue between legal cultures. It contributes to the harmonization of the global legal community by strengthening understanding and mutual respect between different legal systems and political traditions. Overall, the activities of the Venice Commission are key to maintaining the international legal order, enforcing democratic principles and strengthening the rule of law. Ukraine's first integration efforts into the European communities were formulated already in the 1990s, when the first efforts in this regard were launched. Since 1990, the Venice Commission (VC) has been providing professional recommendations and evaluations to countries on various issues. From 1995 to 2023, the international organization published 113 different assessments in connection with Ukraine. The present study first takes the ten steps of the opinion process in order. In the rest of the work, the recommendations for the country and their issues will be interpreted. One of the points of Ukraine's accession to the European Union is the reform of the Constitutional Court, the formulation of which was also contributed by the VC. In the last part of the work, the study examines the efforts and recommendations made since 2014.

Keywords: Ukraine, Venice Commission, EU-integration, European Union, recommendations.

Леврінц Інгрід Дежевна аспірантка, Дебреценський Університет,
тел.: (050) 769-37-p90, <https://orcid.org/0009-0006-8928-6667>

Анотація. Венеціанська комісія сприяє зміцненню принципів верховенства права та демократії. Сфера його компетенції – розробка міжнародно-правових норм і стандартів, а також підтримка їх впровадження в державах-членах. Таким чином він сприяє правовій стабільності та функціонуванню демократичних інститутів.

По-друге, Комісія підтримує національні конституційні та правові реформи через свою консультативну та аналітичну діяльність. Формуючи незалежні експертні висновки, він допомагає державам-членам трансформувати свої правові та інституційні рамки відповідно до міжнародних стандартів. робота Венеціанської комісії сприяє міжнародній співпраці та діалогу між правовими культурами. Він сприяє гармонізації світової правової спільноти шляхом зміцнення розуміння та взаємної поваги між різними правовими системами та політичними традиціями. Загалом діяльність Венеціанської комісії є ключовою для підтримки міжнародного правопорядку, дотримання демократичних принципів та зміцнення верховенства права. Перші спроби України щодо інтеграції в європейські співтовариства були сформульовані ще в 90-х роках, і перші зусилля в цьому напрямку були розпочаті. З 1990 року Венеціанська комісія надає професійні рекомендації та оцінки країнам з різних питань. З 1995 по 2023 рік міжнародна організація опублікувала 113 різних оцінок щодо України. Дослідження спочатку виконує 10 кроків процесу формування думки. У решті роботи будуть інтерпретовані рекомендації для країни та їх питання. Одним із пунктів вступу України до Європейського Союзу є реформа Конституційного Суду, до розробки якої також доклався ВК. В останній частині роботи дослідження розглядає зусилля та рекомендації, зроблені з 2014 року.

Перші спроби України щодо інтеграції в європейські співтовариства були сформульовані ще в 90-х роках, і перші зусилля в цьому напрямку були розпочаті. З 1990 року Венеціанська комісія надає професійні рекомендації та оцінки країнам з різних питань. З 1995 по 2023 рік міжнародна організація опублікувала 113 різних оцінок щодо України. Дослідження спочатку виконує 10 кроків процесу формування думки. У решті роботи будуть інтерпретовані рекомендації для країни та їх питання. Одним із пунктів вступу України до Європейського Союзу є реформа Конституційного Суду, до розробки якої також доклався ВК. В останній частині роботи дослідження розглядає зусилля та рекомендації, зроблені з 2014 року.

Ключові слова: Україна, Венеціанська комісія, євроінтеграція, Європейський Союз, рекомендації.

Formulation of the problem. In 1998, Ukraine declared its long-term integration aspirations into various European and continental organizations (6., 23 p.).

The process started even earlier, since the country joined the peace partnership program of the North Atlantic Treaty Organization (NATO) in 1994, as the first state of the post-Soviet countries.

The European Commission for Democracy through Law is also one of the organizations that are responsible for enforcing European standards. Better known as the Venice Commission, it has been providing professional and legal evaluations to the member states of the Council of Europe since 1990. The organization, which was initially formed from 18 member states, now has 61 members. Ukraine is also a member of the Commission, which has formulated opinions on various laws more than 150 times. In 2022, the EU asked the country to fulfill the requirements set by the Commission, but it is important to formulate the questions of how and to what extent the recommendations were implemented in the country.

Analysis of the latest research papers and publications. Several researchers dealt with the investigated topic from different aspects. Svitlana Kravatska, Ivan Toronchuk, and Alyona Manyk approached the topic from the point of view of international integration. In their study, the authors emphasized that the activities of the Venice Commission are multifaceted in order to achieve their goals. First, the Commission prepares conclusions on the constitutions (drafts) and amendments, as well as on legislation within the constitutional framework. The Constitutional Court may prescribe an *amicus curiae*, in which the Commission analyzes the examined constitutional question from a comparative and/or international point of view, expressing an opinion on the constitutional provisions. Through the conclusions of the *amicus ombudsman*, the Commission also makes recommendations to the national ombudsmen. In addition, the Venice Commission deals with „transnational issues”, i.e. constitutional issues whose relevance go beyond all states [22.,361 p.].

Mihai Apostolache in *The review of constitutional norms concerning local public administration in the view of the European Commission for Democracy through Law* declares that the task of the Venice Commission is to provide legal advice to its member states and, in particular, to help those states that wish to bring their legal and institutional structures in line with European standards and international experience of democracy, human rights and the rules of law.

It also helps to spread and consolidate a common constitutional heritage, plays a unique role in conflict management, and provides „constitutional emergency aid” to states in transition.

The individual members of the Commission include European university professors dealing with public and international law, constitutional and supreme court judges, and civil servants. With their work, the body of independent experts contributed to the strengthening of the law and political science of the state that

appointed them. The mandate of the members of the Venice Commission is for four years. The Commission is managed by a presidency consisting of a president, three vice-presidents and four members. The presidency is elected for two years, with the right to re-election. Its current president is the French Mme Claire Bazy Malaurie [24].

Its permanent secretariat is located in Strasbourg, France, at the seat of the Council of Europe. Venice, Italy serves as its seat and as the venue for its plenary sessions, four times a year (in March, June, October and December).

The Commission operates in three areas:

- constitutional adjudication and ordinary justice,
- democratic institutions and fundamental rights,
- elections, referendums and political parties. [13., 106-108 p.]

Anna-Luise Chané commented on the fact that the work of the international organization is related to the political sphere to the extent that legal – and especially constitutional – issues are related to politics. In this broader sense, the Commission is often asked to examine requests for opinions submitted by public or political bodies representing the Council of Europe. However, the political origin of the requests does not determine the content of the substantive position of the Commission in any way. In its opinions, the Commission uses only legal reasoning, considering the political context of the case only as a type of background information [1., 189 p.].

Purpose of the article. The purpose of the analysis is to take a closer look at the relationship between Ukraine and the Commission. It is believed that the recommendations and procedures of the Venice Commission are part of the road to the European Union, which has been in the process of formulation for several years. The Venice Commission has not only been making recommendations regarding Ukraine for years, but the organization also participated in the development of the „Seven points” formulated by the European Union.

Presentation of the main material of the study. The opinion expressed by the Commission is not binding, so it does not seek to impose its solutions on other states. Rather, it adopts a dialogue-based, indirect approach and shares the member states’ experiences and practices. For this reason, the working group visits the country concerned to meet the various stakeholders and assess the situation as objectively as possible. The authorities can also submit comments to the Commission regarding the draft opinions.

In addition to forming opinions, the Commission holds seminars and conferences in cooperation with constitutional courts, parliaments, central election commissions and universities. Its goal is to not only form an opinion on the quality of laws, but also to provide assistance in putting them into practice through conferences and seminars [24].

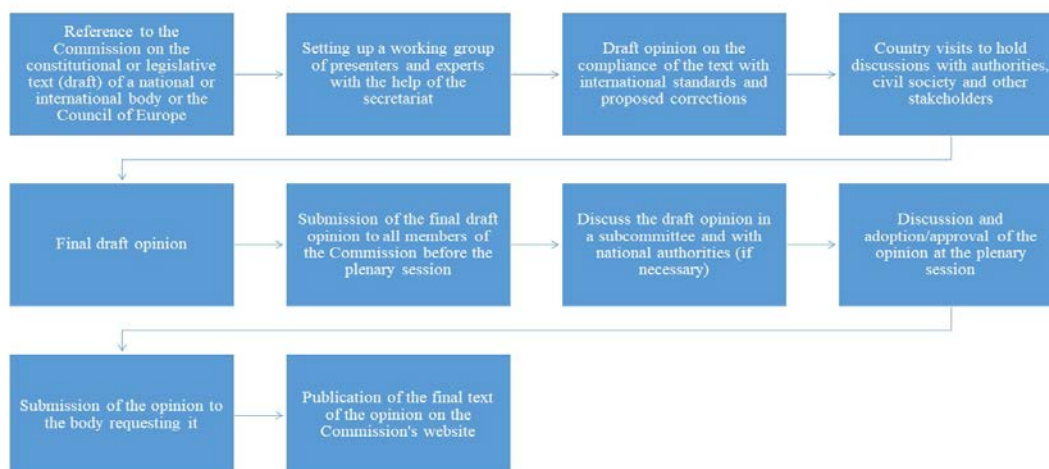

Fig. 1 The process of forming an opinion by the Venice Commission

Since there are four plenary sessions per year, the above process is not particularly slow. Thanks to the expertise of the members and the secretariat, an opinion can be prepared from start to finish in a few months. There is also an accelerated committee procedure. A protocol also exists for the preparation of urgent opinions, which allows a preliminary opinion to be issued until the approval of the plenary session [14].

Between 1995 and 2023, the Venice Commission prepared 113 different opinions on Ukraine independently or jointly with other international organizations (e.g. OSCE). In the course of the research, I systematically organized the 113 opinions and identified the main issues to which they relate.

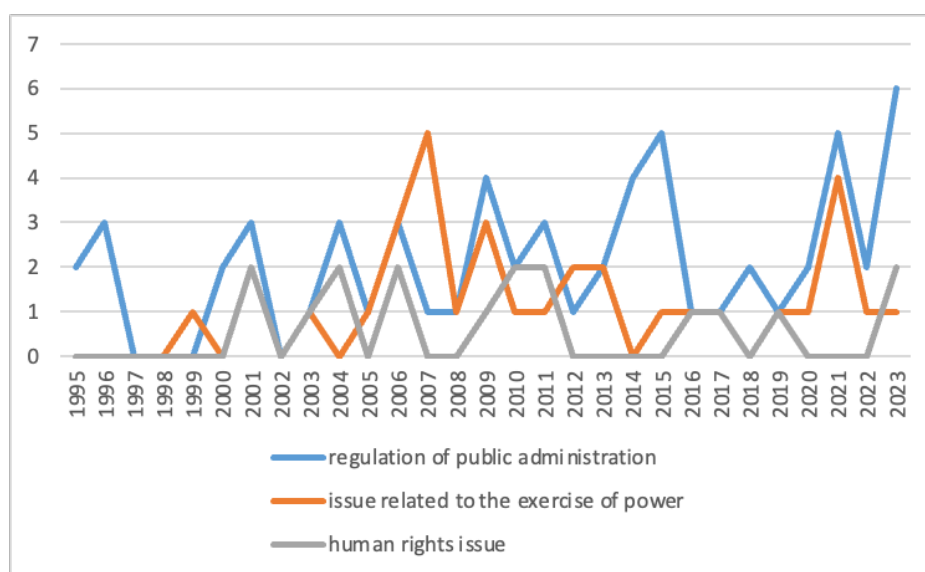

Fig. 2 Distribution of questions regarding the recommendations of the Venice Commission in Ukraine between 1995–2023

A total of 20 different issues were characterized. Most of the opinions dealt with some issues of the regulation of public administration, comprising a total of 62 different recommendations. This is followed by 33 recommendations relating to a segment of the exercise of power. It can be seen that the Commission dealt with the issue of human rights in the smallest number over the years. The issue of the regulation of public administration has been present since the 1990s, and even today analyses are mostly made in this regard. The reason for this is that in the 1990s the focus was on the implementation and adoption of the Constitution in the country. After 2005, we can see a spike in the exercise of power, the probable cause of which is the domestic political crisis in the middle of the 2000s, and the Orange Revolution. Figure 2 also shows the jump related to state administration in 2014. The reason for this is Euromaidan and the events taking place in the country at the time. From 2022, a growth can be observed in relation to both state administration and human rights, the reason for which is the country's aspiration to join the European Union, which is also a part of the opinions prepared by the VC. The aforementioned EU accession aspiration was greatly accelerated by the Russian–Ukrainian war that broke out in the country in February 2022.

The „Seven points” of Ukraine. As the more than 100 reports clearly show, the Venice Commission has been evaluating the country's actions for years. In the summer of 2022, the EU granted Ukraine candidate status. The criteria and rules established at the European Council meeting in Copenhagen in 1993 determine whether a country is eligible to join the European Union. Based on this, the country applying for accession is required to have the necessary institutions for the preservation of democratic governance and human rights, a functioning market economy, and to accept the obligations and intentions of the European Union. In connection with this, a list of seven requirements related to reforms was compiled. Ukraine can only start accession negotiations by fulfilling the seven requirements. Briefly, the conditions were the following.

Step 1: Reform of the Constitutional Court

EU recommendation: adoption and implementation of legislation on the selection procedure for judges of the Constitutional Court of Ukraine (Конституційний Суд України), including the pre-selection procedure based on the evaluation of their integrity and professional preparation, in accordance with the recommendations of the Venice Commission.

Step 2: Continuation of judicial reform

EU recommendation: complete the integrity check of candidates for the High Council of Justice (Вища рада правосуддя) by the Ethics Council (Етична

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

пада), and the selection of candidates by the High Qualification Committee of Judges of Ukraine (Вища кваліфікаційна комісія суддів України).

Step 3: Corruption prevention

EU recommendation: further strengthen the fight against corruption, especially at higher levels, through proactive and effective investigations and a credible record of prosecutions and convictions. The appointment of the new head of the Specialized Anti-Corruption Prosecutor's Office (Спеціалізована антикорупційна прокуратура) should be completed with the confirmation of the identified winner of the tender, as well as the appointment of the new director of the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine (Національне антикорупційне бюро).

Step 4: Anti-Money Laundering

EU recommendation: ensure that anti-money laundering legislation meets the standards of the international Financial Action Task Force, adopt a comprehensive strategic plan for the reform of the entire law enforcement sector as part of Ukraine's security environment.

Step 5: Anti-Oligarchic Reform

EU recommendation: implement the anti-oligarch law to limit the excessive influence of oligarchs in economic, political and public life; this must be done in a legally sound manner, taking into account the expected opinion of the Venice Commission on the relevant legislation.

Step 6: Media Right

EU recommendation: address vested interests by adopting a media law that aligns Ukraine's legislation with the EU Audiovisual Media Services Directive and empowers an independent media regulator.

Step 7: Amending the Legislation on National Minorities

EU recommendation: complete the currently under-preparation reform of the legal framework for national minorities as recommended by the Venice Commission and adopt immediate and effective implementation mechanisms.

The seven points that were formulated and published in June 2022 are not only recommendations, but a series of steps that are essential for the country's accession to the EU. Among the seven steps formulated, in the rest of the study the recommendations formulated in step 1 are going to be analyzed. The following recommendations regarding the reform of the Constitutional Court from 2014 to 2022 were published by the VC [2].

Table 1.

Recommendations of the Venice Commission on the constitutionality of Ukraine between 2014–2022

Number of recommendation	Name
766/2014	Constitutional Reform of Ukraine
802/2015	Opinion on draft constitutional amendments on the immunity of members of Parliament and judges of Ukraine
803/2015	Constitutional Reform of Ukraine
870/2016	Ukraine – Draft law on the Constitutional Court
1012/2020	Urgent opinion on the Reform of the Constitutional Court
1024/2021	Opinion on the draft law on Constitutional Procedure (draft law no. 4533) and alternative draft law on the procedure for consideration of cases and execution of judgements of the Constitutional Court (draft law no. 4533-1)
1070/2021	Amicus Curiae brief on the limits of subsequent (a posteriori) review of constitutional amendments by the Constitutional Court

Recommendations and progress. In the №766/2014 recommendation, the Commission first of all welcomes the progress: the planned termination of the mandatory mandate and general supervisory authority of the public prosecutor's office. Furthermore, the welcome of the principle of „moving towards decentralization” is formulated. Pursuant to decentralization, the regional and district councils can independently elect their own executive bodies, chaired by their president, being accountable to them. State administration at the regional and district level will be abolished. Thanks to the new definition of „hromada”, the territory of Ukraine should be completely divided into communities. The principle of subsidiarity has been properly introduced. This reform may enable the creation of a modern municipality in accordance with the principles and spirit of the European Charter of Local Self-Government. The opinion states that constitutional amendments must be sustainable and the constitution must be stable in the long term. [19]

According to the №802/2015 recommendation, the Commission again welcomes the progress on the basis of which the draft amendment to the Ukrainian constitution transfers the authority to terminate the immunity of judges from the Parliament to the High Council of Justice. The Commission proposes the creation of other mechanisms that can prevent interference in the Parliament's activities while helping to fight corruption.

In the №803/2015 recommendation, we can see that the steps forward are once again highlighted: the abolition of the power of appointment of judges, the abolition of the probationary period of young judges, the abolition of „breach of oath” as a reason for the dismissal of judges, the reform of the prosecutor's office

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

and, in particular, the abolition of the power of the Supreme Council to express no confidence against the chief prosecutor, as well as the termination of the general supervisory authority of prosecutors. Furthermore, the Commission reiterated its strong recommendation to abolish high-level specialized courts so that the administrative courts remain autonomous. In order to dispel any doubts, the Commission strongly recommended that the „decision on the transfer and promotion of judges” should be included among the powers of the High Council of Justice.

Based on the №870/2016 recommendation which attaches recommendations to the draft law on the Constitutional Court, the Commission explains that an improvement can be observed compared to the previous period. The draft law implementing constitutional amendments is a clear step forward in line with European legal standards for constitutional adjudication, stated in the beginning of the recommendation. In particular, the Venice Commission recommends the following in connection with the law: the draft law should provide for the maximum number of vetting committees and clearly define whether these committees are permanent or ad hoc. The Venice Commission knows that the resulting list of candidates is binding for the selection of judges; the factions must be presented proportionally in the screening committee of the Supreme Council. Article 68 of the draft law should be brought in line with Article 92, paragraph 3, in order to make it clear that the Senate, which wishes to deviate from previous jurisprudence, must hand over its jurisdiction to the Grand Chamber. Restrictions on the previous political activity of judges to be elected must be abolished. [20]

According to the №1012/2020 recommendation, we can see a recommendation that would deal with the issues of the Constitutional Court. This recommendation was also an urgent opinion of the Commission, the initiator of which was the Ukrainian President Volodymyr Zelenskyy in November. The committee formulated several recommendations in connection with the law.

The №1024/2021 recommendation was requested by the President of the Supreme Council. It is centred on the draft law on the constitutional procedure and the alternative draft law on the administration and execution of the judgments of the Constitutional Court. The Commission emphasizes that the previous efforts essentially changed the regulation of the constitutional procedure at the time (Act on the Constitutional Court and the Rules of Procedure). The draft law would also improve applicants’ access to the Court through various means (electronic filing of complaints and communication, deadline for remedying deficiencies in the complaint, temporary measures, reimbursement of costs, compensation for unjustified delay).

The №766/2014 recommendation includes the discussion of a reform formulated in 2014 summarizing the concept of local governments and territorial

reforms. The decentralization reform took place in practical form in the country in 2020, but it was preceded by numerous national and international activities. According to what was discussed in the mentioned recommendation, the constitutional amendments had to solve primarily the issue of the creation of executive bodies within the territorial (regional) and district councils, the reorganization of local state administration bodies into control and supervisory bodies, and they had to clearly define the „hromada” (community), its function and existence as a state unit. Through the cooperation of experts, scientists and specialists in practical fields, the Draft Constitution Amendment was prepared and submitted for public discussion. It is important that the proposed amendments were supported by the society and appreciated by the Venice Commission.

The new judicial reform in Ukraine was a series of legislative, institutional and personnel changes aimed at improving Ukraine’s justice system.

On April 8, 2014, the Supreme Council of Ukraine adopted the Law of Ukraine on „Restoration of Trust in the Judiciary in Ukraine”, which satisfied the demand of the population to control the activities of judges who made procedural decisions in cases related to the holding of mass events. It resolved social tension for a certain period of time.

After that, the Law of Ukraine „On the Judiciary and the Status of Judges” was adopted, according to which the general assembly of judges was given the independent right to elect the head of the court and his deputies. Also, the law simultaneously terminated the powers of the members of the High Council of Justice, except for those who are ex officio members of this body, and the High Qualification Commission of Judges of Ukraine, as a result of which the work of these bodies ceased.

On September 16, 2014, the Law of Ukraine „On Purification of Power” was adopted, the norms of which applied to a significant part of the representatives of the state apparatus, including judges, as well as employees of court apparatuses and civil servants. This law defines „lustration” as a process of purging power, which means that this law or court order prohibits certain individuals from holding certain public offices or being officials of local government bodies.

Another part of the judicial reform was the result of the adoption of the Law of Ukraine „On ensuring the right to a fair trial” on February 12, 2015, during which the Law of Ukraine „On the High Council of Justice” and the Law of Ukraine „On the Judiciary and the Status of Judges” were updated. Most of their changes were related to personnel issues: a competitive judge selection procedure was introduced for all positions, the time for special training of candidates for the position of judge was increased, new disciplinary sanctions were introduced against judges, etc. Increasing and changing the training of judges served as an innovation.

In September 2016, the Ukrainian government introduced the first amendments to the constitution, according to which the Supreme Council no longer appointed or dismissed judges. Powers were transferred to the Supreme Judicial Council.

During the judicial reform, the government established two specialized courts: the Anti-Corruption High Court began operating in September 2019, and the draft law on the Supreme Court of Intellectual Property was registered in January 2021.

The High Qualification Commission of Judges of Ukraine also received the right to conduct the qualification evaluation procedure for judges. In addition, the Integrity Council was established, which assists the High Qualification Commission in determining whether candidates for judicial office meet the criteria of professional ethics and integrity or not.

The judicial system was reduced to three levels: local courts, courts of appeal and the Supreme Court. In March 2021, the final version of the project entitled „The development strategy of the administration of justice and constitutional adjudication for the period 2021–2023” was presented, which was later accepted by President Zelenskyy.

In a separate report, the European Court of Auditors also examined the effectiveness of the judicial reform. They found that although the EU’s advisory mission to Ukraine greatly helped the implementation of the reform, setbacks were nevertheless experienced. They also pointed out that the environment in Ukraine threatened the sustainability of the institution, as they still relied on the unreformed judiciary and prosecutorial system. The Court stated that foreign investors did not pursue economic relations because, among other things, cooperation was threatened by corruption, mistrust of the justice system, and the expropriation of the market. The European Court of Auditors found that the support provided by the Union on the subject was not sufficiently successful. [4]

Summary. The Venice Commission, as an international organization, has been evaluating various laws and events in Ukraine for several decades. From 1994 to 2023, they made 113 different recommendations for different laws of the country. All these recommendations were categorized into three different groups and analyzed accordingly. It can be seen that seven different recommendations were formulated for Ukraine’s European Union aspirations. These so-called „steps” are supplemented by the recommendations of the Venice Commission. In the present study, the recommendations of the first step and their implementation were examined. From 2014, the country’s decentralization reform was formulated in connection with the reform of the Constitutional Court. The year 2020 became a milestone in the development of the administrative-territorial system of the basic and sub-regional levels of Ukraine. Prior to this, most micro-regions were

excessively fragmented and could not provide adequate services to their population. Thus, more than 60% of rural territorial communities had a population of less than 1,000 people. Before the implementation of the reform, territorial communities with a population of less than 100 inhabitants operated in Ukraine. Thanks to the merging of small regions, not only their powers have been expanded, but also the financial possibilities for the implementation of developmental projects. Thanks to the reform, the local government was given more opportunities to use the budget at the local level. In its resolution on Ukraine's implementation of the association agreement with the EU, the European Parliament noted the effectiveness of the implementation of the decentralization reform, which it described as one of the most successful initiatives in Ukraine.

Ukraine can become a member of the European Union if it establishes strong, people-oriented institutions of power, primarily the judiciary, explains several statements on this topic. For this purpose, the legislature established the Expert Advisory Group for the transparent and clear selection of candidates for the post of judges of the Ukrainian Constitutional Court, as well as for the implementation of the reform of the Ukrainian Constitutional Court. For Ukraine on its way to the European Union, this doctrine is extremely important, because the introduction of transparent procedures in the activities of the power executors enables the society to exercise control over the government and guarantees the prevention of the arbitrariness of officials. The transparency of the procedures promotes the development of society's public trust in the institutions of power. This public trust is ensured by the fair recruitment of judges of the Constitutional Court of Ukraine, based on a selection procedure. All of this guarantees the transparency of its activities and the opportunity to choose worthy candidates for such key positions together with international partners.

In conclusion, we can see the cooperation of Ukraine with a long-established international organization, which tries to ensure harmonization with the European norm system. A series of reforms and laws can be seen in the examined period. The development is perceptible, however, the Russian–Ukrainian war left its mark on the realization of similar reforms.

References:

1. Anna-Luise Chané, Agata Hauser, Jakub Jaraczewski, Władysław Józwicki, Zdzisław Kędzia, Michaela Anna Šimáková, Hanna Suchocka, Stuart Wallace, 2016. EU engagement with other European regional organisations. *Fostering Human Rights among European Policies*, 189.p.
2. Candidate Check-2: Where Ukraine is in the implementation of 7 EU recommendations regarding candidacy. New Europe Center: <http://neweurope.org.ua/en/visual-materials/13214/>
3. Commission Opinion on Ukraine's application for membership of the European Union. European Commission: https://neighbourhood-enlargement.ec.europa.eu/document/download/c8316380-6cb6-4ffd-8a84-d2874003b288_en?filename=Ukraine%20Opinion%20and%20Annex.pdf

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

4. Deká Márta, Vovk Katerina, 2022. Судова реформа в Україні: що відбувається? Свідомі
5. Hotinszka-Nor O.Z., 2015. Судова реформа в Україні. Особливості сучасного формату. Вісник Кримінального Судочинства, 147.р.
6. Imre Gabriella, 2007. UA és az EU kapcsolatai. EU working papers, 2007/3. 23. p.
7. Iván T. Berend 2016. The History of European Integration: A New Perspective, London, Routledge
8. Law of Ukraine "On Amendments to the Constitution of Ukraine (Regarding the Judiciary)": <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1401-19#Text>
9. Law of Ukraine "On Purification of Power": <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1682-18#Text>
10. Law of Ukraine "On Restoration of Confidence in the Judiciary of Ukraine": <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/en/1188-18?lang=en#Text>
11. Law of Ukraine "On the administration of justice and legal status of judges": <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/en/1402-19#Text>
12. Law of Ukraine "On the Supreme Judicial Council": <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-19#Text>
13. Mihai Apostolache, 2015. The review of constitutional norms concerning local public administration in the view of the European Commission for Democracy through Law (Venice Commission). Journal of Law and Administrative Sciences, 3/2015, 106-108.o.
14. Orbán Endre, 2022. A Velencei Bizottság a többszintű alkotmányosság rendszerében. Arsbon
15. Recommendation of the Venice Commission № 2016/013 sz. ajánlása: [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL-AD\(2015\)013-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL-AD(2015)013-e)
16. Recommendation of the Venice Commission № 2021/006 sz. ajánlása: [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD\(2021\)006-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD(2021)006-e)
17. Recommendation of the Venice Commission № 2022/012 sz. ajánlása: [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD\(2022\)012-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD(2022)012-e)
18. Recommendation of the Venice Commission № 2015/043 [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD\(2015\)043-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD(2015)043-e)
19. Recommendation of the Venice Commission № 766/2014 sz. ajánlása: [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD\(2014\)037-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD(2014)037-e)
20. Recommendation of the Venice Commission № 870/2016 sz. ajánlása: [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD\(2016\)034-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD(2016)034-e)
21. Statute of the Venice Commission: https://www.venice.coe.int/WebForms/pages/?p=01_01_Statute
22. Svitlana Kravatska, Ivan Toronchuk, Alyona Manyk, 2021. Venice Commission: the role in the process of international and national law interpretation. Juridical Tribune, 361. p.
23. The European Court of Auditors no. 23/2021 special report: <https://op.europa.eu/webpub/eca/special-reports/ukraine-23-2021/hu/>
24. The official website of the Venice Commission: <https://www.venice.coe.int/WebForms/members/default.aspx>
25. Venice Commission No. 1012/2020 recommendation: [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD\(2020\)039-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD(2020)039-e)

Література:

1. Anna-Luise Chané, Agata Hauser, Jakub Jaraczewski, Władysław Jóźwicki, Zdzisław Kędzia, Michaela Anna Šimáková, Hanna Suchocka, Stuart Wallace, 2016. EU engagement with other European regional organisations. Fostering Human Rights among European Policies, 189.p.
2. Candidate Check-2: Where Ukraine is in the implementation of 7 EU recommendations regarding candidacy. New Europe Center: <http://neweurope.org.ua/en/visual-materials/13214/>
3. Commission Opinion on Ukraine's application for membership of the European Union. European Commission: https://neighbourhood-enlargement.ec.europa.eu/document/download/c8316380-6cb6-4ffd-8a84-d2874003b288_en?filename=Ukraine%20Opinion%20and%20Annex.pdf
4. Deka Márta, Vovk Katerina, 2022. Судова реформа в Україні: що відбувається? Свідомі
5. Hotinszka-Nor O.Z., 2015. Судова реформа в Україні. Особливості сучасного формату. Вісник Кримінального Судочинства, 147.p.
6. Imre Gabriella, 2007. UA és az EU kapcsolatai. EU working papers, 2007/3. 23. p.
7. Iván T. Berend 2016. The History of European Integration: A New Perspective, London, Routledge
8. Law of Ukraine "On Amendments to the Constitution of Ukraine (Regarding the Judiciary)": <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1401-19#Text>
9. Law of Ukraine "On Purification of Power": <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1682-18#Text>
10. Law of Ukraine "On Restoration of Confidence in the Judiciary of Ukraine": <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/en/1188-18?lang=en#Text>
11. Law of Ukraine "On the administration of justice and legal status of judges": <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/en/1402-19#Text>
12. Law of Ukraine "On the Supreme Judicial Council": <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-19#Text>
13. Mihai Apostolache, 2015. The review of constitutional norms concerning local public administration in the view of the European Commission for Democracy through Law (Venice Commission). Journal of Law and Administrative Sciences, 3/2015, 106-108.o.
14. Orbán Endre, 2022. A Velencei Bizottság a többszintű alkotmányosság rendszerében. Arsbon
15. Recommendation of the Venice Commission № 2016/013 sz. ajánlása: [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL-AD\(2015\)013-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL-AD(2015)013-e)
16. Recommendation of the Venice Commission № 2021/006 sz. ajánlása: [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD\(2021\)006-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD(2021)006-e)
17. Recommendation of the Venice Commission № 2022/012 sz. ajánlása: [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD\(2022\)012-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD(2022)012-e)
18. Recommendation of the Venice Commission № 2015/043 [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD\(2015\)043-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD(2015)043-e)
19. Recommendation of the Venice Commission № 766/2014 sz. ajánlása: [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD\(2014\)037-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD(2014)037-e)
20. Recommendation of the Venice Commission № 870/2016 sz. ajánlása: [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD\(2016\)034-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD(2016)034-e)
21. Statute of the Venice Commission: https://www.venice.coe.int/WebForms/pages/?p=01_01_Statute
22. Svitlana Kravatska, Ivan Toronchuk, Alyona Manyk, 2021. Venice Commission: the role in the process of international and national law interpretation. Juridical Tribune, 361. p.
23. The European Court of Auditors no. 23/2021 special report: <https://op.europa.eu/webpub/eca/special-reports/ukraine-23-2021/hu/>
24. The official website of the Venice Commission: <https://www.venice.coe.int/WebForms/members/default.aspx>
25. Venice Commission No. 1012/2020 recommendation: [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD\(2020\)039-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD(2020)039-e)

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

UDC 519.9

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-761-770](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-761-770)

Voronin Albert Nikolaevich Doctor of Technical Sciences, professor, National Aviation University, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0001-7201-1877>

Savchenko Alina Stanislavovna Doctor of Technical Sciences, professor, National Aviation University, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0001-8205-8852>

“RED LINES” IN ADMINISTRATION AND MANAGEMENT OF COMPLEX SYSTEMS

Abstract. The problem of optimizing a control system for an object created to fulfill several purposes is considered. Such a system has limited resources, determined during the administration process, based on the real capabilities of the developer. When optimizing the system, it is necessary to take these restrictions into account without violating them. This explains the presence of so-called “red lines”, approaching which is undesirable or completely unacceptable. The optimization problem contains optimization arguments that deliver the extremum to the objective function. The objective function is based on the concept of a nonlinear trade-off scheme, for which the “away from restrictions” principle is satisfied. The optimization problem is solved formally, without the direct participation of the decision maker (DM). We consider an object O , the state of which is determined by a set of values $x_1, x_2, \dots, x_n$, from the admissible region X that make up the vector $x = \{x_i\}_{i=1}^n \in X$. An object pursues several goals, the degree of achievement of each of them is expressed by the corresponding criterion $y_k(x), k \in [1, \dots, s]$. The criteria form a vector $y = \{y_k(x)\}_{k=1}^s \in M$. Area M is determined by restrictions $y_{k\min}(x) \leq y_k(x) \leq y_{k\max}(x)$ obtained during the administration process. This is the analytical expression of “red lines”. The optimization problem is to determine the arguments $x_1, x_2, \dots, x_n$ by extremizing the objective function $Y[y(x)]$. Essentially, this function is a scalar convolution of the criteria vector $y(x)$, reflecting the utility function of the decision maker (DM) when solving a specific optimization problem. Scalar convolution is the act of *composing* criteria. A criterion $y_k(x)$ is a measure of the quality of functioning of object O in relation to the achievement of the k -th goal. If “more” means “better,” then to improve quality this criterion must be maximized. Otherwise, the criterion is minimized. For definiteness, we consider the optimization problem with minimized quality criteria.

Keywords: administration, restrictions, “red lines”, multi-criteria, scalar convolution, tension of the situation, non-linear compromise scheme.

Воронін Альберт Миколайович Доктор технічних наук, професор,
Національний Авіаційний університет, Київ, <https://orcid.org/0000-0001-7201-1877>

Савченко Аліна Станіславівна Доктор технічних наук, професор,
Національний Авіаційний університет, Київ, <https://orcid.org/0000-0001-8205-8852>

«ЧЕРВОНІ ЛІНІЇ» В АДМІНІСТРУВАННІ ТА УПРАВЛІННІ СКЛАДНИМИ СИСТЕМАМИ

Анотація. Розглянуто задачу оптимізації системи керування об'єктом, створеним для кількох цілей. Така система має обмежені ресурси, які визначаються в процесі адміністрування, виходячи з реальних можливостей розробника. При оптимізації системи необхідно враховувати ці обмеження, не порушуючи їх. Цим пояснюється наявність так званих «червоних ліній», наближення до яких є небажаним або зовсім неприпустимим. Задача оптимізації містить оптимізаційні аргументи, які забезпечують екстремум цільової функції. Цільова функція базується на концепції нелінійної компромісної схеми, для якої задовольняється принцип «подалі від обмежень». Задача оптимізації вирішується формально, без безпосередньої участі особи, яка приймає рішення (ОПР). Розглядаємо об'єкт O , стан якого визначається набором значень $x_1, x_2, \dots, x_n$, із допустимої області X , які складають вектор $x = \{x_i\}_{i=1}^n \in X$. Об'єкт переслідує кілька цілей, ступінь досягнення кожної з яких виражається відповідним критерієм $y_k(x), k \in [1, \dots, s]$. Критерії утворюють вектор $y_k(x), k \in [1, \dots, s]$. Область M визначається обмеженнями $y_{k \min}(x) \leq y_k(x) \leq y_{k \max}(x)$, отриманими в процесі адміністрування. Це аналітичний вираз «червоних ліній». Задача оптимізації полягає у визначенні аргументів $y_{k \min}(x) \leq y_k(x) \leq y_{k \max}(x)$ шляхом екстремізації цільової функції $Y[y(x)]$. По суті, ця функція є скалярною згорткою вектора критеріїв $y(x)$, що відображає функцію корисності особи, що приймає рішення (ОПР) при вирішенні конкретної задачі оптимізації. Скалярна згортка — це акт складання критеріїв. Критерій $y_k(x)$ — міра якості функціонування об'єкта O щодо досягнення k -ї мети. Якщо «більше» означає «краще», то для підвищення якості цей критерій має бути максимізований. В іншому випадку критерій мінімізується. Для визначеності розглянемо задачу оптимізації з мінімізованими критеріями якості.

Ключові слова: адміністрування, обмеження, «червоні лінії», багатокритеріальність, скалярна згортка, напруженість ситуації, нелінійна компромісна схема.

Problem statement. Administrative measures and management decisions are aimed at resolving the complex problems arising in different subject areas. The study of such problems is carried out within the framework of a systems approach. The result of the study is a systematic linkage of requirements for various aspects of the operation of the object in various situations.

Analysis of the latest research and publications. Important aspects of research in this area are considered by such Ukrainian scientists as V. Glushkov, V. Kuntsevich, A. Voloshin, V. Totsenko, V. Mikhalevich, V. Volkovich, etc. However, the algorithms they developed must use information from the decision maker, which introduces elements of subjectivity into the result. Meanwhile, in science, results that are free from bias and subjectivity are especially valued.

The purpose of the article is to study methods for multi-criteria optimization of the operation of the complex object in various situations and to develop algorithms that provide objective decision-making results.

Optimization problem. In the class of problems under consideration, system resources are limited. If resources can be selected in an open area, then there are no “red lines”. In an unconstrained problem, the principle of rational organization [1] is applied and a consensus solution can be obtained. Limitations on resources give rise to “red lines” and the solution to the problem can only be a compromise.

An example of the tasks under consideration would be diplomatic negotiations. Here the parties can make concessions on some aspects, but only insofar as such a concession does not bring the solution to the problem closer to the corresponding “red line”. Negotiations are considered successful when the maximum possible distance of concessions from the “red lines” is achieved.

The objective function $Y[y(x)]$ connects the vector of quality criteria with the optimization arguments. With some reservations, the optimization problem is formulated as finding such a combination of arguments from the domain of their definition at which the objective function acquires an extreme value. If, without loss of generality, we assume that “better” means “less”, then

$$x^* = \arg \min_{x \in X} Y[y(x)].$$

Formalization. Restrictions can be imposed both on the optimization arguments $x \in X$ and on the criteria of the effectiveness of the solution $y \in M$. Even small changes in constraints can significantly affect the solution results [2]. Moreover, the very concept of a decision-making *situation* is assessed by the measure of the dangerous approach of individual criteria to their maximum permissible values (“red lines”). Indeed, it is logical to consider the difference

between the current value of the criterion and its maximum permissible value as a measure of the *tension of the situation*:

$$\rho_k(x) = y_{k \max} - y_k(x), \rho_k \in [0, \dots, y_{k \max}], k \in [1, \dots, s],$$

where $y_{\max} = \{y_{k \max}\}_{k=1}^s$ is the vector of maximum permissible minimized criteria.

Let's consider the logic of decision-makers in polar decision-making situations. If some criterion $y_p(x), p \in [1, \dots, s]$ is dangerously approaching its limit $y_{p \max}$, that is $\rho_p(x) \rightarrow 0$, then we call such a situation *tense*. In a tense situation, the decision-maker pays primary attention only to this, the most “unfavorable” criterion, trying to remove it from the dangerous “red line”. In this case, with criteria of one dimension, the optimization problem is solved using the *minimax* (Chebyshev) model

$$x^* = \arg \min_{x \in X} Y[y(x)]_1 = \arg \min_{x \in X} \max_{k \in [1, \dots, s]} y_k(x).$$

In less tense situations, one should turn to satisfying other criteria, taking into account the contradictory unity of all interests and goals of the system. At the same time, the decision maker varies his assessment of winning according to some criteria and losing according to others, depending on the situation.

When $\rho_k(x) \rightarrow 1, k \in [1, \dots, s]$ the partial criteria are small, there is no threat of violating the restrictions. In a calm situation, the decision maker believes that a unit of deterioration in any of the criteria is fully compensated by an equivalent unit of improvement in any of the others. Here the optimization problem is solved using the *integral optimality* model

$$x^* = \arg \min_{x \in X} Y[y(x)]_2 = \arg \min_{x \in X} \sum_{k=1}^s y_k(x).$$

Thus, as a rule, the decision maker varies his choice from the integral optimality model in calm situations to the minimax model in tense situations. In intermediate cases, the decision maker selects optimality principles that provide different degrees of satisfaction of individual criteria, in accordance with the given situation. The type of objective function $Y[y(x)]$ depends on the chosen optimality principle and reflects the scheme of compromises adequate to the given situation.

Nonlinear trade-off scheme. Based on the above analysis of decision maker logic, it is advisable to formalize the multi-criteria decision procedure and obtain

an algorithm that reflects this logic, but does not explicitly include elements of the human factor. From the standpoint of a systems approach, it is advisable to replace the task of *choosing* a compromise scheme with an equivalent task of synthesizing some *unified* scalar convolution of criteria, which in various situations would automatically express adequate principles of optimality. Separate models of trade-off schemes are combined into a single holistic model, the structure of which is adapted to the situation of making a multi-criteria decision.

The synthesized function $Y^*[y(x)]$ must be smooth and differentiable; in tense situations it should express the minimax principle $Y[y(x)]_1$; in calm conditions – the principle of integral optimality $Y[y(x)]_2$; in intermediate cases it should lead to Pareto-optimal solutions that provide various measures of partial satisfaction of the criteria.

Our principle of optimality “away from limits” expresses the desire in any situation to ensure the greatest possible distance from the “red lines”. Therefore, it is necessary to explicitly include a characteristic of the tension of the situation $\rho_k(x) = y_{k \max} - y_k(x)$, $k \in [1, \dots, s]$ in the expression for the desired scalar convolution. The simplest of them in the case of minimized criteria is scalar convolution

$$Y^*[y(x)] = \sum_{k=1}^s y_{k \max} [y_{k \max} - y_k(x)]^{-1}.$$

This objective function embodies a trade-off scheme that is adequate to the entire range of possible situations. Let's call the proposed scheme a nonlinear trade-off scheme (NTS). It corresponds to the vector optimization model

$$x^* = \arg \min_{x \in X} \sum_{k=1}^s y_{k \max} [y_{k \max} - y_k(x)]^{-1}.$$

Let's show how it works in different situations. If any of the criteria, for example $y_i(x)$, begins to approach its “red line” $y_{i \max}$, i.e. the situation becomes tense, then the corresponding term $Y_i = \frac{y_{i \max}}{y_{i \max} - y_i(x)}$ in the sum being minimized will increase so much that the problem of minimizing the entire sum will be reduced to minimizing only this worst term, i.e., ultimately, the criterion $y_i(x)$. This is equivalent to the action of the minimax model $Y[y(x)]_1$.

If the criteria are far from their limits, i.e. the situation is calm, then the model $Y^*[y(x)]$ acts equivalent to the integral optimality model $Y[y(x)]_2$. In intermediate situations, various degrees of partial alignment of criteria are obtained.

If “better” means “more”, then for the criteria to be maximized the scalar convolution according to the nonlinear compromise scheme has the form

$$Y^*[y(x)] = \sum_{k=1}^s y_{k \min} [y_k(x) - y_{k \min}]^{-1},$$

where $y_{k \min}$ are the minimum acceptable values of the criteria to be maximized.

Note that the construction of scalar convolution $Y^*[y(x)]$ allows solving the optimization problem even in the case when the criteria have different dimensions.

A systematic approach to the problem of vector optimization made it possible to combine models of individual compromise schemes into a single holistic structure that adapts to the situation of making a multi-criteria decision.

The nonlinear compromise scheme has the property of *continuous adaptation* to the situation of making a multi-criteria decision. From this point of view, traditional trade-off schemes can be viewed as the result of the “linearization” of a nonlinear scheme at various “operating points” - situations. This, by the way, explains the name of the proposed *nonlinear* trade-off scheme, since in other respects it is no more “nonlinear” than other schemes considered in decision theory. We emphasize that the adaptation of a nonlinear scheme to the situation is carried out continuously, while the traditional choice of a compromise scheme is made discretely, which adds to the subjective errors the errors associated with the quantization of the compromise schemes.

Artificial intelligence. The advantage of the concept of a nonlinear compromise scheme is the ability to make a multi-criteria decision formally without the direct participation of the decision maker, which is a distinctive feature of *artificial intelligence*. The apparatus of a nonlinear compromise scheme, developed as a formalized tool for studying systems with conflicting criteria, allows an artificial intelligence system to practically solve multi-criteria problems of a wide class.

Artificial intelligence (AI) systems are created in order to replace a person as a decision maker in a given situation [3]. AI systems such as robots, decision support systems, neural networks, etc. work in conditions that a person considers unfavorable for himself. Thus, a robot carrying out mine clearance operates in an environment that is dangerous for the sapper. Decision support systems are usually used under time pressure or in hostile environments. Neural network classifiers process volumes of information that exceed the capabilities of a human operator, etc. The implementation of the outlined stages of vector optimization allows, without the direct participation of the decision maker, to determine the architecture of the neural network classifier, in which conflicting criteria for the effectiveness

of its functioning are systematically linked, and the resulting architecture itself is a compromise-optimal one.

The analytical solution to the optimization problem is represented as a solution to the system of equations

$$\frac{\partial Y^*[y(x)]}{\partial x_k} = 0, k \in [1, \dots, s].$$

If the analytical solution turns out to be difficult, then numerical methods or a computer program for multi-criteria optimization are used [1].

Resource Allocation Problem. In the areas of management and economics, the actual task is to distribute the resources of a managed system between individual elements (objects), which ensures the most efficient functioning of the system in given circumstances. The problem of allocation of limited resources is the main problem of economics. They say that the correct distribution and redistribution of resources is the economy itself.

With a large number of objects and in critical cases, the cost of an error in management decisions increases sharply. It becomes necessary to develop *formalized* decision support methods for the competent distribution of limited resources between objects.

The most common case is that the total (global) resource of the system is limited and must be distributed among individual objects. In practical cases, restrictions are imposed not only on the global resource, but also on the partial resources allocated to individual objects. In this case, restrictions can be imposed both from below and from above.

An example of *lower* bounds is the distribution of fuel between aircraft when flying to different cities. For each flight there is a lower limit, below which it is pointless to allocate fuel; the plane simply will not reach its destination. This is the essence of the lower bound for each partial resource. If a given flight receives fuel in excess of a known lower limit, then it has the opportunity to freely maneuver through flight levels, bypass a thunderstorm front, go to an alternate airfield, etc.

On the other hand, it is also impossible to increase a partial resource unlimitedly; there is an *upper* limit for it. This is understandable, if only because each aircraft has a certain tank capacity, more than which it physically cannot take fuel on board.

Such restrictions ("red lines") are either known in advance or are determined during administration by technical and economic calculations or expert assessment methods. Given a set of restrictions, it is required to distribute the global resource of the system between objects in such a way as to ensure the most efficient

operation of the entire system as a whole. The problem is to construct an adequate objective function to optimize the process of resource allocation under conditions of their limitation.

In this paper, to solve the problem under consideration, a multi-criteria optimization approach is taken using a nonlinear trade-off scheme [1].

Formulation of the problem. The problem under consideration is relevant for various subject areas. Therefore, we present the statement of the problem in general form. The global resource R to be distributed is specified, as well as the $n \geq 2$ system elements (objects), each of which is allocated a partial resource r_i ; their totality constitutes a vector $r = \{r_i\}_{i=1}^n$. It is clear that $\sum_{i=1}^n r_i = R$.

For each object, the maximum permissible value of the allocated resource $r_{i\min}$ is known (or determined by the method of expert assessments), less than which the given object cannot function. Thus, a system of restrictions from below is specified

$$r_i \geq r_{i\min}, \sum_{i=1}^n r_{i\min} \leq R, i \in [1, n].$$

On the other hand, for each object a value $r_{i\max}$ is known, which the object's resource cannot or should not exceed. The system of restrictions from above has the form

$$r_i \leq r_{i\max}, \sum_{i=1}^n r_{i\max} \geq R, i \in [1, n].$$

The task is posed: to determine such partial resources $r^* \in X_r$, at which the requirement $\sum_{i=1}^n r_i = R$ is met and the objective function $f(r)$, the form of which is determined by a nonlinear compromise scheme, acquires an extreme value:

$$f(r) = \sum_{i=1}^n r_{i\min} (r_i - r_{i\min})^{-1}.$$

Based on the above, the problem of vector optimization of the distribution of limited resources, taking into account the isoperimetric constraint for the arguments, takes the form

$$r^* = \arg \min_{r \in X_r} f(r) = \arg \min_{r \in X_r} \sum_{i=1}^n r_{i\min} (r_i - r_{i\min})^{-1}, \sum_{i=1}^n r_i = R.$$

This problem can be solved both analytically, using the Lagrange method of indefinite multipliers, and by numerical methods if the analytical solution turns out to be difficult.

The analytical solution involves constructing the Lagrange function in the form

$$L(r, \lambda) = f(r) + \lambda \left(\sum_{i=1}^n r_i - R \right),$$

where λ is the indeterminate Lagrange multiplier, and the solution to the system of equations

$$\frac{\partial L(r, \lambda)}{\partial r_i} = 0, i \in [1, n]$$

$$\frac{\partial L(r, \lambda)}{\partial \lambda} = \sum_{i=1}^n r_i - R = 0$$

Illustrative example. To carry out two aviation flights ($n=2$), the airport has fuel with a total volume of $R=12$ tons (the figures are relative). The minimum requirement for the first flight is $r_1 \geq r_{1\min} = 2$ tons, for the second flight $r_2 \geq r_{2\min} = 5$ tons. These are lower bounds for partial resources. The tank capacity of the first plane $r_{1\max} = 7$ tons, the second plane $r_{2\max} = 10$ tons. These are restrictions from above.

The task is set: to obtain an analytical solution for the compromise-optimal distribution of fuel between flights.

Constructing the Lagrange function

$$L(r, \lambda) = r_{1\min} (r_1 - r_{1\min})^{-1} + r_{2\min} (r_2 - r_{2\min})^{-1} + \lambda (r_1 + r_2 - R)$$

we get a system of equations

$$\frac{\partial L(r, \lambda)}{\partial r_1} = -r_{1\min} (r_1 - r_{1\min})^{-2} + \lambda = 0$$

$$\frac{\partial L(r, \lambda)}{\partial r_2} = -r_{2\min} (r_2 - r_{2\min})^{-2} + \lambda = 0$$

$$r_1 + r_2 - R = 0$$

Substituting numerical data

$$-2(r_1 - 2)^{-2} + \lambda = 0$$

$$-5(r_2 - 5)^{-2} + \lambda = 0,$$

$$r_1 + r_2 - 12 = 0$$

and solving this system by the Gaussian method (sequential elimination of variables), we obtain

$$r_1^* = 3,94 \text{ tons}, r_2^* = 8,06 \text{ tons}.$$

Conclusions. The proposed approach makes it possible to work out formally different scenarios of managerial decisions to solve problems with different input data. The apparatus of a nonlinear compromise scheme, developed as a formalized tool for studying systems with conflicting criteria, allows one to practically solve multi-criteria problems of a wide class.

References:

1. Albert Voronin (2017). Multi-Criteria Decision Making for the Management of Complex Systems. – USA: IGI Global.
2. Lebedeva T.T., Semenova N.V., Sergienko T.N. (2020). Mnogokriterialnaya zadacha optimizatsiy: Ustoichivost k vozmucheniyam vkhodnich dannich vektornogo kriteriya [Multi-criteria optimization problem: Resistance to disturbances in input data of a vector criterion] – *Kibernetika I sistemnij analis – Cybernetics and System Analysis*, 6 –107-114. [In Russian]
3. A.S. Savchenko (2012). Metody ta sistemy shchuchnogo intelektu: Laboratornij praktikum [Methods and systems of artificial intelligence: Laboratory workshop.] - K.: NAU.[In Ukrainian].

Література:

1. Multi-Criteria Decision Making for the Management of Complex Systems / Albert Voronin. – USA: IGI Global, 2017. – 201 p.
2. Лебедева Т.Т., Семенова Н.В., Сергиенко Т.Н. Многокритериальная задача оптимизации: Устойчивость к возмущениям входных данных векторного критерия / Лебедева Т.Т., Семенова Н.В., Сергиенко Т.Н. // *Кибернетика и системный анализ*, 2020, № 6 – С. 107-114.
3. Методи та системи штучного інтелекту: Лабораторний практикум / А.С. Савченко. – К.: НАУ, 2012. – 40 с.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 351.82

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-771-787](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-771-787)

Богданенко Анатолій Іванович кандидат наук з державного управління, доктор економічних наук, голова Українського фонду міжнародного молодіжного співробітництва «Лідер», вул. Велика Васильківська 44, м. Київ, 01024, тел.: (044) 467-62-53, <https://orcid.org/0000-0003-0758-5809>

ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВИ ТА СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН В ТЕОЛОГІЧНІЙ ДУМЦІ ПАТРІАРХА ФІЛАРЕТА ДЕНИСЕНКА

Анотація. Представлено результати комплексного дослідження концептуальних положень соціальної думки і філософії державного управління патріарха Філарета Денисенка. Вперше до державно-управлінської науки залучено теологічні аспекти духовної спадщини Православної церкви України, розкрито духовну сутність, зміст і характер соціального вчення українського православ'я. Детально досліджуються моделі соціальної політики православної церкви стосовно актуальних проблем державотворення. Обґрунтовуються теоретико-методологічні засади дослідження проблем держави та суспільних відносин в теологічній думці патріарха Філарета Денисенка, напрями подальшого наукового використання його духовної спадщини в державно-управлінській науці. Особливу увагу приділяється з'ясуванню засад соціального вчення українського православ'я.

Доведено, що від сучасного державного службовця вимагається не лише компетентність, володіння певними теоретичними політологічними знаннями, практичними навичками спілкування й досвід роботи, а й чітке усвідомлення духовно-релігійних процесів української історії, головних векторів державно-церковних відносин, бачення історичного місця та гуманітарної ролі українського православ'я в теорії та історії державного управління, своєчасне виконання поставлених завдань, спрямовування своєї службової діяльності на задоволення потреб та інтересів представників релігійних громад і християнських конфесій.

Обґрунтовано, що вміння здійснювати аналітичну наукову роботу стає обов'язковою вимогою у професійній діяльності державних службовців. Теологічний аналіз має власну специфіку. Він спирається на методологічну базу загальної теорії християнської теології, соціальної доктрини християнства, політології, прикладної політичної і публічної теології, інших теологічних дисциплін, але при цьому є особливою галуззю діяльності церковних ієрархів, теологів і священників. На відміну від аналізу політики

держави, теологічний має справу з церковним життям, християнською духовністю. Таким чином, теологічний аналіз у державному управлінні набуває специфічного характеру, який відрізняє його від теоретичного та прикладного аналізу в політології, філософії і соціології. Доведено, що обґрунтоване застосування категоріального апарату християнської теології і соціального вчення українського православ'я суттєво збагачує науковий лексикон державного управління.

Ключові слова: соціальне вчення, філософія, державотворення, українське православ'я, патріарх, теологія, християнство, духовні цінності.

Bogdanenko Anatoliy Ivanovych Ph.D. in public administration, Doctor of Science in Economics, Chairman of the Ukrainian Foundation for International Youth Cooperation "Leader", St. Velyka Vasylkivska, 44, Kyiv, 01024, tel.: (044) 467-62-53, <https://orcid.org/0000-0003-0758-5809>

PROBLEMS OF THE STATE AND SOCIAL RELATIONS IN THE THEOLOGICAL THOUGHT OF PATRIARCH FILARET DENYSENKO

Abstract. The results of a comprehensive study of the conceptual provisions of social thought and philosophy of state administration of Patriarch Filaret Denysenko are presented. For the first time, the theological aspects of the spiritual heritage of the Orthodox Church of Ukraine were involved in public administration science, and the spiritual essence, content and nature of the social teachings of Ukrainian Orthodoxy were revealed. The models of the social policy of the Orthodox Church concerning the current problems of state formation are studied in detail. The theoretical and methodological principles of studying the problems of the state and social relations in the theological opinion of Patriarch Filaret Denysenko and the directions of the further scientific use of his spiritual heritage in public administration science are substantiated. Particular attention is paid to clarifying the foundations of the social teaching of Ukrainian Orthodoxy.

It has been proven that a modern civil servant is required not only to be competent, possess specific theoretical political knowledge, practical communication skills and work experience but also to have a clear awareness of the spiritual and religious processes of Ukrainian history, the main vectors of state-church relations, a vision of the historical place and the humanitarian role of the Ukrainian Orthodoxy in the theory and history of state administration, timely performance of assigned tasks, directing one's official activities to meet the needs and interests of representatives of religious communities and Christian denominations.

It is substantiated that the ability to perform analytical scientific work becomes a mandatory requirement in the professional activity of civil servants. Theological analysis has its own specificity. It is based on the methodological basis of the general theory of Christian theology, the social doctrine of Christianity, political science, applied political and public theology, and other theological disciplines, but at the same time, it is a unique field of activity of church hierarchs, theologians and priests. Unlike state policy analysis, the theological one deals with church life and Christian spirituality. Thus, theological analysis in public administration acquires a specific character that distinguishes it from theoretical and applied analysis in political science, philosophy, and sociology. It is proved that the well-founded application of the categorical apparatus of Christian theology and the social teaching of Ukrainian Orthodoxy significantly enriches the scientific lexicon of state administration.

Keywords: social teaching, philosophy, state formation, Ukrainian Orthodoxy, patriarch, theology, Christianity, spiritual values.

Постановка проблеми. Актуальність дослідження історії українського православ'я ХХІ століття аксіологічних чинників державних ідей церковних керманичів пов'язана з тим, що жодна політична система, жодне суспільство не можуть нормально розвиватися без цілісної релігійно-моральної і духовної системи суспільно-політичних цінностей. У філософії державного управління домінуюча роль належить ідеям філософських і теологічних концептів, есхатологічним підходам, політичним і моральним цінностям, що становлять основу духовного і соціального розвитку держави й суспільства.

Сучасні українські державотворчі процеси характеризуються широким поступом християнської теології — динамічного, складного та багатовимірного наукового знання, яке суттєво впливає на економіку, культуру, історію, психологію і політику. Після розвалу атеїстичної системи СРСР, з огляду на нові формати відродження і розвитку українського православ'я, процеси впливу християнської теології, моралі, соціального вчення церкви на державне управління ще недостатньо вивчені й проаналізовані у світлі державно-управлінської проблематики. Водночас інтенсивні й різнопланові процеси українського церковного життя стимулюють наукове дослідження сутності державотворчих ідей видатного церковного діяча сьогодення Героя України, святійшого патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета Денисенка — мудрого церковного управлінця, унікального релігійного мислителя, християнського богослова, педагога, перекладача, народного просвітителя і державного будівничого, про що свідчить колосальний список його науково-публіцистичних праць [1].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. На нашу думку, духовні, моральні, ціннісні, національні ідеї і патріотичні прагнення патріарха Філарета є рушійною силою державотворчих перетворень, а ціннісна система соціального вчення православної церкви обумовлює майбутнє християнського світу. Усе це й актуалізує необхідність теоретико-методологічного вивчення впливу ціннісних ідей видатного церковного ієрарха сучасності. Дослідження етики християнства, поза сумнівом, викликає як наукову, так і певну практичну зацікавленість, і має певну мету — зниження гостроти українських політичних процесів і їх спрямування на розбудову дійсно демократичної моделі взаємозв'язку держави, церкви і суспільства.

Важливими для даного дослідження є праці таких науковців: В. Бондаренка, В. Беда, В. Бліхара, А. Денисенка, Н. Драгомирецької, Ю. Дорошенка, В. Єленського, І. Жукової, Ю. Кальниша, Д. Кіслова, В. Козакова, А. Колодного, П. Крالياка, Д. Лозової, М. Мариновича, Д. Мартишина, М. Пірен, В. Пасічника, І. Преловської, О. Радченка, Є. Романенка, О. Сагана, Д. Степовика, А. Смирнова, М. Тимошика, Л. Филипович, В. Хромця, Г. Христокіна, Ю. Чорноморця, С. Шумила, П. Яроцького.

Державницький потенціал українського православ'я, церковне і громадське служіння патріарха Філарета детально висвітлено у фундаментальній науково-популярній праці Ю. Дорошенка «Без догмату: релігійні магістралі» [2].

Мета статті полягає в тому, щоб на основі теологічного підходу та аналізу духовної спадщини патріарха Філарета Денисенка уточнити проблеми української держави, суспільних відносин, а також дефініції базових категорій об'єктно-предметного поля сучасної української науки «Державне управління» в межах конструктивного діалогу науки і релігії.

Виклад основного матеріалу. Питання відродження і розбудови українського православ'я, головних концептів філософії державного управління актуалізувалися у ХХІ столітті з розвитком інформаційного суспільства, з наступом секулярного мислення, з поширенням шовінізму, імперіалізму, україноненависницьких ідей російської пропаганди в оцінці української історії і культури. Це надзвичайно актуалізує проблемне поле державно-управлінської науки, нового осмислення базових категорій християнської теології, у тому числі ціннісних ідеалів євангельського проголошення істини, духовного переходу християнства від політичної пропаганди, ідеологізації російського православ'я до нової гуманістичної і відкритої комунікації православної церкви із сучасним світом. Під тиском

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

об'єктивних політичних і цивілізаційних викликів сьогодення дедалі поширюється науковий дискурс щодо теології, філософії, політології, державного управління, проте й донині все ще немає ґрунтовних теологічних досліджень з питань державотворення у світлі християнських цінностей. Усе це й обумовлює необхідність теоретичного вивчення впливу ціннісних ідей українського православ'я на сучасну філософію державного управління.

Маємо визнати, що сьогодні існує доволі скептичне ставлення з боку науковців, політиків, журналістів і лідерів громадської думки до надбань християнської теології у галузі державного управління, подеколи — заперечення і права існування теології в науковому дискурсі, що значною мірою зумовлене недостатньою ознайомленістю сучасника з інтелектуальними здобутками світової християнської теології, плеяди церковних діячів, богословів, релігійних мислителів, у тому числі в галузі соціології, політології і філософії державного управління.

Державно-управлінські ідеї патріарха Філарета — це насамперед мозаїка теологічних думок, церковного досвіду пізнання світу і людини, певні форми християнської комунікації, християнська мораль і фундаментальні засади релігійної філософії, навіть більше — це його власні духовні роздуми, що стосуються найрізноманітніших аспектів церковного й державного життя в Україні: держава, нація, народ, суспільство, державне управління, теологія, духовні цінності, українська культура, духовність, менталітет і низка політологічних і культурологічних понять.

Духовні ідеї патріарха, його вільне мислення і свобода думки є реальним прикладом утвердження інтересів української держави. Для державних службовців, освітян, науковців, богословів і церковним служителям, які несуть в духовно-інтелектуальний простір України вищі цінності людського інтелекту і української історії, духовна спадщина патріарха може стати певним дороговказом на шляху пізнання способів досягнення суспільного ідеалу православної церкви: просвітницька діяльність, самовдосконалення, духовне самопізнання, вияви християнської соборності, любові, доброї волі, доброчесності, поширення християнських цінностей в суспільстві, утвердження моральних традицій в глобальному світі.

На нашу думку, патріарх Філарет є прикладом незламної боротьби за свободу, вільне українське православ'я і майбутнє демократичного світу. Широкомасштабна церковна діяльність патріарха розглядається нами як спроба визначити унікальну роль української церкви й церковного ієрарха в державотворчих процесах України та проаналізувати основні ідеї

українського православ'я у формуванні ціннісного і смислового універсуму українського соціуму. Варто нагадати, що духовні цінності християнства є не тільки визначальним фактором поведінки християнина, вони закладені в основу виникнення, становлення та розвитку політичної діяльності людини. Цінності є похідними від теології та християнської моралі.

У реальній справі розбудови українського церковного життя і християнської теології патріархом зроблено достатньо і суттєво: перекладено і видано Біблію українською мовою, богослужбові книги (псалтир, чисельні молитовники, напрестольне і требне євангеліє, мінеї, богослужбовий апостол, часослов, тріодь постова і цвітна, твори святих отців церкви; помітні праці — з церковного права (Правила православної церкви); церковної історії (Історія вселенських соборів), катехізації і біблійної теології [1, с. 25–29].

Проте центральне питання, яким постійно переймався патріарх, стосувалося незалежності української церкви і держави. Духовний спадок релігійної думки України — вільне і неупереджене мислення, особливості українського православ'я, літургійні традиції, звичаї, духовне і культурне життя українського народу, з погляду патріарха, формують ціннісне поле українського державотворення і націєбудування.

Для патріарха Філарета, історія українського православ'я — національна й вирішальна ідея об'єднання України. Церква, за вченням патріарха, робить людей живою нацією, духовно спорідненим суспільством християнської віри і єдиним народом в історії і культурі глобального людства. Цілком справедливо наголосити, що йдеться про існування православної церкви в новітній системі культурних координат третього тисячоліття, яка актуалізуватиме перед православними християнами досить гострі проблеми політики, національної ідентичності і загальних цінностей християнства.

Не так вже й давно, в романтичну і водночас героїчну добу боротьби за автокефалію української церкви початку 90-х років минулого століття багатьом християнам здавалося, що достатньо проголосити незалежність української держави і самостійність церковного буття від Московії, як церковне життя, неначе квіти у палісаднику, розквітне і почнеться нове духовне життя. Але з часом з'ясувалося, що шлях до церковного оновлення і справжньої християнської духовності важкий, болісний і тривалий. Логіка цього духовного шляху залежить від певних соціальних, культурних і творчих закономірностей і приховує певні ризики, небезпеки, про які клір і миряни навіть не здогадувалися.

На жаль православні християни України виявилися не готовими досягнути зміст теологічної і державотворчої думки про те, що процес

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

церковного життя, парафіяльного розвитку як і процеси державотворення є не вольовим ривком церковної ієрархії, державних керманців, представників творчої інтелігенції, які витягнуть за собою всю Церкву, усі християнські рухи, а це — складна християнська наука, певні філософські, теологічні теорії та культурологічні концепції, перекладені мовою соціального служіння, практичної церковної діяльності, тобто кропіткою рутинної щоденної праці мирян, журналістів, волонтерів, перекладачів, науковців-теологів, письменників, священників, пересічних парафіян і всього українського народу.

З огляду на пошук власної місії українського православ'я у контексті сучасних глобалізаційних викликів та історичних традицій християнства варто звернутися до світоглядної і богословської спадщини патріарха Філарета. Цілком очевидно, що він бере до уваги і постійно враховує нові ідеологічні проекти українського державотворення для пошуку новітньої національної ідеї у світлі вічних цінностей християнства.

Церква українського народу є одним із ключових пріоритетів постійних релігійних прагнень патріарха. Метою його служіння є сприяння розвитку й утвердженню справжньої незалежної єдиної православної церкви, що є спільною справою вільних православних християн, об'єднаних спільним інтересом до розвитку української держави, культури, історії та розумінням справжньої свободи і цінностей демократії як спільного блага. Він наголошує, що до процесів розвитку церковно-просвітницького служіння православної церкви має бути залучений кожен християнин. Широкий загальнонаціональний консенсус на засадах демократичної республіканської ідеї і християнських цінностей має стати новим суспільним договором для сучасної України, яка нині жертовно на полі бою виборює своє священне право на свободу. Патріарх вчить: «Людина якраз і відрізняється від тварини тим, що має свободу. Саме тому ми зараз так цінуємо різні свободи (наприклад, преси, слова, зборів). Свобода — це дар Божий, відібрати її означає позбавити людину блаженства» [2, с. 472].

Перші витoki державницьких ідей в Україні є значно старішими, ніж прийнято вважати істориками-науковцями. Зокрема, ще до прийняття християнства у 988 році на території Київської Русі зафіксовано наявність різноманітних релігійних та філософських творів. Відомо, що українську політико-філософську спадщину збагатили відомі діячі християнства: основоположник історіософської та есхатологічної думки християнства — митрополит Іларіон Київський, видатний історик церкви — преподобний Нестор Літописець, реформатор українського православ'я — святитель Петро Могила.

Зрозуміло, що на різних історичних етапах різні церковні діячі, богослови, філософи, історики й релігієзнавці доклали чимало зусиль до формування філософії державного управління. Українська релігійна філософія, релігійно-містичні інтуїції відомих філософів, поетів і видатних письменників України ще чекають свого глибинного наукового вивчення, наукової рефлексії та адаптації їхніх багатогранних праць до проблем і викликів сьогодення. Виходячи за межі суто матеріалістичного бачення світу, творчо використовуючи запозичені богословські ідеї святих християнської церкви і філософські теорії античної філософії, українські мислителі створювали власну інтелектуальну традицію, що поєднувала в собі культурні, національні, політичні і державотворчі надбання світової релігійної думки.

За великим рахунком, перед сучасними дослідниками філософії українського державотворення постає суто практичне питання: як надбання християнської теології інтегрувати до проблемного поля державного управління. Крім того, усвідомлюючи цивілізаційну кризу української християнської церкви, столітні кризи української державності, культури й історії загалом, якими постійно супроводжувався розвиток українського суспільства в минулому, варто проаналізувати і ретельно вивчити чимало богословських і філософських творів, в яких порушуються політичні та ідеологічні питання розвитку світу.

Наголосимо, що наявність вільної богословської рефлексії є одним з основних індикаторів діяльності сучасного українського православ'я, яке стало реальністю завдяки державницькій позиції патріарха Філарета: «Я мрію, аби президентом України була людина, яка б усвідомила роль церкви в державотворенні... Церква відіграє важливу роль у державному будівництві» [2, с. 462; 478]. Сучасні реалії дають підстави стверджувати, що запеклі церковні дискусії, ідеологічні пошуки єднання українського народу, питання національної ідентичності, геополітики, соціально-філософські візії в Україні стали характерними і для самого церковного життя українського православ'я.

Географічне положення України спонукає теологів, релігієзнавців і політологів до вивчення геополітичної ролі українського християнства (УПЦ, ПЦУ, УГКЦ, РКЦ), яке слугує духовним з'єднувальним мостом між християнським Сходом і християнським Заходом. Державотворчі ідеї України постійно виникали і розвивалися ґрунтуючись на різних християнських традиціях: західноєвропейській, східновізантійській і російсько-імперській. Але саме українські богослови і філософи одними з перших виступили проти сакралізації держави і політичної влади, яка так притаманна російському православ'ю. Зрозуміти життєвий шлях патріарха

Філарета, проаналізувати основні ідеї українського православ'я в його нинішньому вигляді можна, спираючись на історію української церкви впродовж століть та її ставлення до питань свободи, волі, держави, імперії і вільного мислення християнина.

Патріарх Філарет своєю державотворчою діяльністю сприяв духовній консолідації українського народу, творенню єдиного комунікативного простору української культури, а відтак і націєтворенню. Глибокий знавець реальних проблем церковного буття Російської православної церкви та ідеолог усамітнення Української православної церкви постійно обстоював необхідність побудови незалежної суверенної української держави і незалежної української церкви як джерела єдності українського народу. Тільки з виникненням власної української церкви, на його думку, українець відчує себе справжнім сином рідної землі, рідної історії, культури, мови, письменництва і громадянином вільної української держави. Тільки за таких умов народжується справжня цілісна нація. Ідеал української держави він бачить в автокефалії української церкви.

На думку патріарха Філарета, саме церковне незалежне життя постає основою усвідомлення народом своєї культурної самобутності і державного суверенітету. Як церковний діяч і релігійний мислитель він розглядає життя церкви у контексті духовної і державної історії людства. Центром його наукових філософських, державно-управлінських і теологічних інтересів є історія українського православ'я, особливо власна соціальна думка. Він стверджує, що саме українське православ'я найповніше репрезентує національну культуру, національну історичну свідомість, а специфіка українського церковного життя полягає в особливостях національного характеру українського народу, і розпізнати їх можна, досліджуючи історію церкви, релігійну думку, народну творчість у найяскравіших епохах в історії українського народу.

Саме православна церква здатна бути органічною складовою духовної сили України. У цьому напрямі значний внесок у справу українського державотворення, демократії й релігійного плюралізму зробив патріарх Філарет. Зазначимо, що за його судженням, Україну, з її давніми демократичними традиціями суспільно-політичного й національного життя, не влаштовує ніяка сакралізація влади, абсолютизація політичних режимів і партій. Жоден політичний лідер і державний керманіч на чолі української держави як вождь, або як верховний правитель, не сумісний з головними аспектами соціальної думки українського православ'я і християнської соборності.

Українська православна церква київського патріархату вчить: «Церква, а також сім'я мають Божественне установлення, а держава не є

божественним установленням. Вона виникла на основі розвитку суспільного життя. Форму державного правління обрав народ, а не Бог... В той же час церква не абсолютизує державну владу. Ісус Христос сказав: «Віддавайте кесарево кесарю, а Боже Богові» (Мф. 22: 21), і цим обмежив державну владу. Держава не повинна втручатися у внутрішні справи церкви, в її управління, віровчення, літургійне життя. За вченням церкви, сама влада не має права себе абсолютизувати, бо це призводить до певного обоження влади. Прикладів у минулому столітті більше ніж достатньо, щоб активно протидіяти цьому. Церква за будь-яких обставин, навіть в умовах найжорстокішого гоніння, в усі часи непогрішно проповідувала істину. Не має вона права і на те, щоб замовкнути і не проповідувати Євангеліє Христове, навіть якщо держава буде намагатися поширювати інше вчення, несумісне з християнським. В даному випадку церква вільна, вона віддає Боже Богові і діє незалежно від держави» [3]. Ось чому церковна і політична верхівка нинішньої Росії найбільше боїться зміцнення української церкви, запровадження соборності, демократії, вільного мислення християн, конкуренції, плюралізму різних думок, бо соціальне вчення вільної церкви — це могутній духовний фундамент утвердження і постійного розвитку українського народу.

Коли народ живе вченням справжньої християнської церкви, а не зовнішніми обрядами, ритуалами, політичною пропагандою, національною ворожнечею, він стає незборимим. І саме патріарх Філарет є справжнім проповідником християнських істин, духовним борцем, соціальним мислителем, який розуміє складні психологічні проблеми кожної людської душі і глобальні суперечності сучасного колективного світу, оскільки саме патріарх постійно порушує питання відповідальності православного християнина перед Богом за майбутнє власної рідної української церкви, суспільства, держави й світу.

У реаліях сьогодення глобалізації саме патріарх у своїх проповідях, зверненнях до громадськості поширює християнські цінності задля розгортання християнського активного руху духовного оновлення України у світлі євангельського одкровення: «Якраз мене як патріарха дуже турбує те, що матеріальні цінності мають пріоритет над духовними в житті та діяльності людей. Чи будуть переважати в третьому тисячолітті духовні цінності — це велике питання. Саме від відповіді на нього залежить, буде існувати європейська цивілізація чи ні. Якщо не станеться переоцінки цінностей, то вона піде до завершення своєї історії. Якщо не поставити Бога в центр буття, історії, якщо замість нього буде людина, ми зайдемо в глухий кут» [2, с. 469].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

На думку патріарха, саме священики, богослови мають налагодити дієві і конструктивні контакти зі школами, бібліотеками, видавництвами, гімназіями і вишами, щоб допомогти вчителям, професорам, науковцям і викладачам виховувати молоде покоління в душі християнської духовності і наукового осмислення буття. Православна церква повинна виховувати народ, дбаючи про майбутнє релігії і держави. Просвітницька і виховна діяльність церкви — це характерний приклад прищеплювання духовних і соціальних ідей християнства майбутнім поколінням. Патріархат має давню традицію співпрацювати на ниві утвердження християнських цінностей, православної духовності та високих освітянських традицій українського народу. Тому питання освіти, зміцнення християнського духу, актуальні проблеми історії, культури, мови, журналістики і літератури як питання християнської науки і просвіти є для нього визначальними.

На нашу думку, проповіді, інтерв'ю, бесіди, статті патріарха Філарета стають духовними захистом від антиукраїнської політики і приниження українського православ'я. Писемна і проповідницька спадщина патріарха — це певні духовні, теологічні концепти, аскетичні поради, есхатологічні застереження і філософська прогностика. Патріарх Філарет є найбільшим моральним авторитетом України, він перебуває поза політичними силами, організаціями, партіями, впливаючи на процеси українського державотворення, історії, культури і особливо на духовне відродження українського народу. У Зверненні науковців, діячів культури, а також представників усіх професій та суспільних прошарків до української спільноти говориться: «Патріарх Філарет — історична особистість, постать, яка вже міцно ввійшла в історію України... Він — стовідсотковий символ українського патріотизму, державництва та вірності нації» [4, с. 18].

На думку патріарха Філарета, українське православ'я міцнішатиме лише тоді, коли православні християни будуть зміцнювати українську ідентичність, розвивати вільне мислення, захищати і відстоювати свободу думки і висловлювань. Маленька копія кишенькової державно-імперської «московської патріархії», яку українському суспільству пропонують певні політики запровадити в Україні, перешкоджатиме цьому. Патріарх завжди наголошує на тому, що ідеологія «благословіть, чого влада забажає» не служитиме українській державі, демократії, релігійній конкуренції істиною, не убезпечить «у своїй хаті» духовну свободу християнина. Передусім цю аксіому, нагадує патріарх, мають засвоїти священики, журналісти, науковці. Допоки церковний народ не стане свідомим у власному християнському віровченні, провідники церкви — ієрархи і пересічне духовенство, зобов'язані завжди лишатися на боці свободи віри й думки.

Науковий потенціал християнської церкви має давати не тільки правдиву оцінку іншим релігіям, традиціям, чужоземним політичним доктринам, а й розуміти власні недоліки. Українське православ'я має «пізнати себе» у середовищі політичної маніпуляції, культурної конкуренції і духовної боротьби, де безперервно змагаються релігійні доктрини, ідеологічні концепти, працюють інформаційні «війни», виникають різні інтереси держав, народів, націй, глобальних інституцій.

Людство постійно шукає шлях до правди, свободи, гідності всього людського роду. І саме тому патріарх нагадує, що євангеліє спонукає церкву до співучасті у вирішенні проблем глобального світу, до духовної солідарності усієї християнської спільноти земної кулі. Правильне розуміння сутності християнської теології і соціального вчення християнства буде сприятливим для справжніх відносин між Богом і людиною, і також між самими людьми.

Таким чином, православна церква просуває духовні цінності, соціальну трансформацію, формує нове суспільство та бере активну участь в житті держави й світу. Будувати нове суспільство, державу, культуру, освіту і науку — це постійно пізнавати Бога. Патріарх Філарет вчить, що теологічне знання Бога може бути виражене мовою творення справедливості, правди, милосердя до ближнього й усієї держави. Він наводить біблійні істини: «Хто виправдовує нечестивого і хто звинувачує праведного — обоє мерзота перед Господом» (Притч. 17:15). Любити ближнього — це любити Христа, бо Христа можна віднайти саме в ближньому. Ось єдино вірний шлях християнської духовності і метафізичної філософії державного управління. Справжня духовність полягає в любові, єдності і солідарності з тими, хто потребує уваги й допомоги.

Зауважимо, що згадування православною церквою у церковних молитвах історичної події визволення єврейського народу з Єгипту та Синайський завіт є реальним закликом до творення християнами нового суспільства, а отже і одухотворення держави. Аби бути справжнім християнином, необхідно прийняти чітку позицію щодо нинішнього стану тотальної корупції, соціальної несправедливості, політичної облуди, омани та економічних реформ задля блага людей. Проповідувати євангеліє означає проголошувати правду й істину перетворення буття. У певному сенсі, проголошувати прийдешнє есхатологічне царство Бога означає критику несправедливості в суспільстві, боротьбу з гріхом, корупцією і політичною брехнею. «Корупція — страшна біда, яка роками роз'їдає нашу державу, підриває довіру не лише власних громадян, але й міжнародних партнерів» [5, с. 16], — за словами патріарха. «Подивіться навколо себе. Що, Україна така вже бідна? Не бідна. Звідкіля беруться ті мільярди, вкладені в

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

закордонні банки? У нашого ж народу, від нашої землі. А чому наші правителі це роблять? Бо нема в них совісті ніякої. Держава виділяє кілька мільярдів шахтарям, а шахтарі цих мільярдів не бачать. Де причина? Причина у відсутності совісті, у відсутності відповідальності перед Богом. І корупція на цій же «платформі» бездуховності процвітає. Тому завдання церкви виховувати царство Боже в душі людини, а не розповсюджувати різноманітні декларації «в дусі часу» [2, с. 487].

Патріарх Філарет зауважує, що тільки в світлі християнських теологічних ідей науковці можуть зрозуміти сучасну людину, минуле, історію й сьогодення. Християнин не має права сидіти мовчки і чекати на славне друге пришестя Христа, а навпаки, активна християнська позиція у світі політики, культури, науки й освіти — це те, що зазначено у вченні християнства про царство Боже, де сучасне і майбутнє християнства нерозривно пов'язані. Зрозуміти взаємозв'язок небесного й земного є найскладнішою проблемою сучасної християнської теології і соціального вчення православної церкви. Знаний богослов, філософ А. Денисенко нагадує: «Теологія, яка бажає залишитися актуальною, має зосередити свою увагу на застосуванні біблійних істин в тих чи інших сучасних умовах. Передусім, теологією є те, що працює» [6, с. 153].

Цілком очевидно, що церковна проповідь — один із найважливіших напрямів священної місії православної церкви у світі [7]. Від розуміння важливості проповідницької діяльності та осмислення актуальності церковного проголошення біблійних істин буття залежить не лише майбутнє християнства, а й багато в чому культура сучасного суспільства. Митрополит Димитрій Рудюк зауважує: «Побожне, проникливе, правдиве слово святійшого владики пов'язане із сьогоденням, звернене до всіх віруючих... Більшість його проповідей — це не просто переказ євангельських подій, розповідь про християнські чесноти, а глибокий аналіз і їх зв'язок із сьогоденням [8, с. 63]. Християнська теологія, інформаційне поле засобів масової інформації, світова культура, література, поезія, кіно, живопис та багатогранні інтереси людства доводять життєвість твердження, що проповідь християнства формує ціннісне поле людської діяльності та основи світогляду людської особистості.

Отже, патріарх Філарет гармонійно поєднує дві сторони церковного буття: духовну сутність християнства, яке переймається суто теологічними питаннями церкви як містичного Тіла Христа, і соціальну парадигму, коли церква безпосередньо контактує з державою, громадянами і сучасним глобальним світом, відгукуючись на всі його суперечності. Церква, крокуючи шляхами пророчої місії, не може стояти осторонь важливих питань політики, економіки і культури. Коли йдеться про національну

безпеку держави, гідність і свободу громадян, церква порушує питання справедливості, нагадуючи людству, що є правда і воля Божа. Як свідчить світова історія, християнство здатне надихати людей на творчість, соціальні перетворення, економічні реформи і політичну боротьбу.

Соціальна думка святійшого патріарха Філарета і його умовна несформульована «політична», «соціальна теологія» виступають захистом активного свідчення про цінності християнства і творення нових суспільних відносин у глобальному світі [9-12]. Для патріарха глобальний світ та церква не є двома відокремленими сферами християнського буття. Те, що світ стає дедалі все більш секуляризованим не применшує важливої ролі православної церкви у процесах державотворення. Навпаки, церква має демонструвати свою соціальну, історичну і, навіть, політичну силу і мудрість. Церква, держава і суспільство стають одним цілим саме тому, що всі люди, все глобальне людство є суб'єктами християнського послання любові.

Соціальна думка церкви, нагадує патріарх, є певною спробою сформулювати есхатологічне послання в умовах процесів глобалізації. Соціальне вчення православної церкви виступає критикою сучасної хибної церковної позиції ізоляції, оскільки справжня християнська теологія порушує питання реального світу і духовності людини, а не лише богослужіння християн у храмі. Інакше кажучи, християнська соціальна думка патріарха є теологічною мовою, яка пронизує абсолютно все і є глибоко соціальною, а для філософії держави — глибоко теологічною [12].

Висновки. Соціальні думки патріарха, його умовна державницька філософія мають значний потенціал у вирішенні основних завдань православної церкви ХХІ століття. Насамперед він нагадує церкві і православним християнам, що християнська теологія і соціальне вчення церкви мають бути практичними й сучасними дисциплінами, які визначають реальні практичні завдання православної церкви у процесах державотворення, освіти, науки і культури. Церква має надати конкретну відповідь на нагальні геополітичні й економічні проблеми, зокрема, і виклики політики, соціальної несправедливості, і державного управління.

Доведено, що всебічне науково-богословське вивчення питань місії, духовного лідерства сьогодення дає можливість православним дослідникам детально осмислити саму християнську історію, місію церкви в світі, богослов'я православної церкви, які є фундаментом у житті та діяльності кожного православного християнина.

Висвітлено, що православна церква в Україні виступає у новій соціальній і духовній ролі, зміцнюючи патріотичний і моральний стан українського суспільства. Вона впевнено повертає собі можливості гуманітарного духовного впливу на культуру, історію, освіту, науку,

педагогіку і певні політичні сегменти суспільного життя України. Мова йде, насамперед, про пошуки шляхів співпраці з українською державою, світською системою освіти, капеланське служіння в медицині, армії та інших силових структурах, а також розвиток багатогранних аспектів соціального служіння українського православ'я. Проблеми наукової інтеграції християнської теології поступово втілюються в наукових розробках і дослідженнях. Коріння цієї наукової дискусії живиться історичним досвідом християнства: зародження середньовічних університетів відбувалося на базі монастирів. У свою чергу світовий досвід сучасних демократій Європи та США свідчить про необхідність використання духовно-морального потенціалу християнства, теології, етики, гуманістичних ідей, які закладені в основу усієї системи загальнолюдських духовних цінностей глобального світу.

Важливим внеском соціальної думки українського православ'я є відновлення уваги християнських богословів, православного духовенства і світських науковців до контекстуального виміру богословського пошуку місії православної церкви в сьогоденні, оскільки тільки завдяки зв'язку з політичним, культурним і національним контекстом богослов'я церкви набуває актуальності і зрозумілості. Християнська теологія має постійно вивчати нагальні проблеми людства, застосовувати святе письмо і тексти святих отців церкви, вирішуючи першочергові питання державотворення, культури і, навіть, геополітики. Теологія має стати критичним осмисленням життя суспільства та діяльності держави. Звичайно не варто очікувати, що православна церква має стати міністерством економіки чи культури в демократичній українській державі, але безсумнівно те, що православні християни мають боротися за власну державу, її культуру, економіку і політику.

Література:

1. Архіпастирське служіння Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета за 60 років в архієрейському сані: [у 5 т.]. Київ : Видавниче управління УПЦ Київського Патріархату, 2021. 653 с.
2. Дорошенко Юрій. Без догмату: релігійні магістралі / Юрій Дорошенко; худ. оформл. Ігоря Женченка. Київ: Ярославів Вал, 2012. 733 с.
3. Церква і світ на початку третього тисячоліття: Декларація Ювілейного Помісного Собору Української Православної Церкви Київського Патріархату // РІСУ. Релігійно-інформаційна служба України. [Електронний ресурс] / URL: https://risu.ua/cerkva-i-svit-na-pochatku-tretogo-tisyacholittya_n34612 (дата звернення: 28.06.2024).
4. Звернення до української спільноти, Священного Синоду УПЦ (ПЦУ), вірян та прихильників Української Православної Церкви, представників усіх професій та суспільних прошарків // Православний вісник Київського Патріархату. 2019. № 6. С. 17–20.
5. Філарет, Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України. Святійший Патріарх Філарет привітав Зеленського В. О. з обранням Президентом України // Православний вісник Київського Патріархату. 2019. № 5. С. 16–17.

6. Денисенко Анатолій. Теологія визволення: ідеї, критика, перспективи. Київ : ДУХ І ЛІТЕРА, 2019. 192 с.

7. Філарет (Денисенко), патріарх. Проповіді, промови, послання, доповіді, інтерв'ю. Т. 7. Київ: Видавничий відділ УПЦ Київського Патріархату, 2007. 800 с.

8. Дмитрій (Рудюк), архієпископ. Предстоятель Української Православної Церкви (біографічний есей). Київ : Видавництво «Архангельський глас», 2009. 96 с.

9. Богданенко А. І. Державотворчі процеси крізь призму християнської комунікації. Київ: Видавництво Ліра-К, 2024. 96 с.

10. Богданенко А. І. Роль Православної Церкви у збереженні української самосвідомості / А. І. Богданенко. Київ: Видавництво Ліра-К, 2024. 80 с.

11. Богданенко А. І. Українське православ'я у філософії державного управління / А. І. Богданенко, Д. С. Мартишин. Київ: Видавництво Ліра-К, 2023. 80 с.

12. Богданенко А. І. Соціальна думка патріарха Філарета Денисенка в контексті демократичного державотворення: діалог державного управління та християнської теології // Наукові інновації та передові технології. № 6 (34). 2024. С. 44-53.

References:

1. Arkhipastyrskye sluzhinnia Sviatiishoho Patriarkha Kyivskoho i vsiei Rusy-Ukrainy Filareta za 60 rokiv v arkhiiereiskomu sani: [u 5 t.] [The archpastoral service of His Holiness Patriarch Filaret of Kyiv and All Rus' Ukraine for 60 years in the episcopal rank: [in 5 volumes]. (2021). Kyiv: Vydavnyche upravlinnia UPTs Kyivskoho Patriarkhatu – Kyiv: Publishing Department of the UOC of the Kyiv Patriarchate, 653 p. [in Ukrainian].

2. Doroshenko Yurii. (2012). Bez dohmatu: relihiini mahistrali [Without dogma: religious highways]. Kyiv: Yaroslaviv Val – Kyiv: Yaroslaviv Val, 733 p. [in Ukrainian].

3. Tserkva i svit na pochatku tretogo tysiacholittia: Deklaratsiia Yuvileinoho Pomisnoho Soboru Ukrainskoi Pravoslavnoi Tserkvy Kyivskoho Patriarkhatu [The Church and the World at the Beginning of the Third Millennium: Declaration of the Jubilee Local Council of the Ukrainian Orthodox Church of the Kyiv Patriarchate] (n.d.). RISU. Relihiino-informatsiina sluzhba Ukrainy – RISU. Religious Information Service of Ukraine – RISU. Religious Information Service of Ukraine. Retrieved from: https://risu.ua/cerkva-i-svit-na-pochatku-tretogo-tisyacholittya_n34612 [in Ukrainian].

4. Zvernennia do ukrainskoi spilnoty, Sviashchennoho Synodu UPTs (PTsU), virian ta prykhylnykiv Ukrainskoi Pravoslavnoi Tserkvy, predstavnykiv usikh profesii ta suspilnykh prosharkiv [Appeal to the Ukrainian community, the Holy Synod of the Ukrainian Orthodox Church (OCU), believers and supporters of the Ukrainian Orthodox Church, representatives of all professions and social strata]. (2019). *Pravoslavnyi visnyk Kyivskoho Patriarkhatu – Orthodox Herald of the Kyiv Patriarchate*, No. 6. p. 17-20 [in Ukrainian].

5. Filaret, Sviatiishyi Patriarkh Kyivskiy i vsiei Rusy-Ukrainy. Sviatiishyi Patriarkh Filaret pryvitav Zelenskoho V. O. z obranniam Prezydentom Ukrainy [Filaret, His Holiness Patriarch of Kyiv and All Rus' Ukraine. His Holiness Patriarch Filaret congratulated V. O. Zelenskyi on his election as the President of Ukraine]. (2019). *Pravoslavnyi visnyk Kyivskoho Patriarkhatu – Orthodox Herald of the Kyiv Patriarchate*, No. 5, p. 16-17 [in Ukrainian].

6. Denysenko Anatolii. (2019). Teolohiia vyzvolennia: idei, krytyka, perspektyvy [Liberation theology: ideas, criticism, perspectives]. *DUKh I LITERA – SPIRIT AND LETTER*, 192 p. [in Ukrainian].

7. Filaret (Denysenko), patriarch. (2007). Propovidi, promovy, poslannia, dopovidi, interviiu [Sermons, speeches, messages, reports, interviews]. V. 7. *Vydavnychiy viddil UPTs Kyivskoho Patriarkhatu – Publishing Department of the UOC of the Kyiv Patriarchate*, 800 p. [in Ukrainian].

8. Dymytry (Rudiuk), archbishop. (2009). Predstoiatel Ukrainskoi Pravoslavnoi Tserkvy (biohrafichnyi esei) [Primate of the Ukrainian Orthodox Church (biographical essay)]. Vydavnytstvo "Arkhanhelskyi hlas" – "Archangel's Voice" Publishing House, 96 p. [in Ukrainian].
9. Bogdanenko A. I. (2024). Derzhavotvorchi protsesy kriz pryzmu khrystyianskoi komunikatsii [State-building processes through the prism of Christian communication]. Vydavnytstvo Lira-K – Lira-K Publishing House, 96 p. [in Ukrainian].
10. Bogdanenko A. I. (2024). Rol Pravoslavnoi Tserkvy u zberezheni ukrainskoi samosvidomosti [The role of the Orthodox Church in the preservation of Ukrainian identity]. Vydavnytstvo Lira-K – Lira-K Publishing House, 80 p. [in Ukrainian].
11. Bogdanenko A. I., Martyshyn D. S. (2023). Ukrainske pravoslavia u filosofii derzhavnoho upravlinnia [Ukrainian Orthodoxy in the philosophy of state administration]. Vydavnytstvo Lira-K – Lira-K Publishing House, 80 p. [in Ukrainian].
12. Bogdanenko A. I. (2024). Sotsialna dumka patriarkha Filareta Denysenka v konteksti demokratychnoho derzhavotvorennia: dialoh derzhavnoho upravlinnia ta khrystyianskoi teolohii [The social opinion of Patriarch Filaret Denysenko in the context of democratic state-building: dialogue of state administration and Christian theology]. *Naukovi innovatsii ta peredovi tekhnolohii – Scientific innovations and advanced technologies*, No. 6 (34), p. 44-53 [in Ukrainian].

УДК 351

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-788-796](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-788-796)

Богоніс Андрій Ростиславович аспірант кафедри публічного адміністрування, Міжрегіональна Академія управління персоналом, Київ, <https://orcid.org/0009-0000-6284-4098>

ОСОБЛИВОСТІ ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ СФЕРИ: НОВІ РИЗИКИ В СИСТЕМІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Анотація. Метою дослідження є характеристика особливостей появи нових ризиків в системі державного управління внаслідок посиленої цифрової трансформації інформаційної сфери. Встановлено, що інформаційна безпека на усіх рівнях безпосередньо залежить від безпекового розвитку інформаційної сфери. На основі аналізу теми цифрової трансформації інформаційної сфери встановлено, що інтеграція цифрових технологій у сфери людського життя значно трансформувала як внутрішні процеси, так і зовнішні взаємодії. В результаті цих змін охарактеризовано нові ризики та виклики, зокрема збільшення вразливості до кіберзагроз та проблеми конфіденційності даних. Визначено, що цифровий розрив між різними соціальними та географічними групами залишається значущим фактором, що впливає на соціальну справедливість та інклюзивність. Доведено, що ефективне державне управління може сприяти мінімізації цих ризиків через регулювання та розробку стандартів безпеки інформації. Крім того, зазначено про важливість забезпечення інклюзивності доступу до цифрових технологій для всіх громадян, щоб запобігти поглибленню існуючих розривів. Завдяки цифровізації зростає потенціал для підвищення прозорості управлінських процесів та громадського контролю, що є критично важливим для демократичного суспільства. Цифрова трансформація також принесла позитивні зміни, зокрема покращення доступу до інформації, що сприяло інноваціям в багатьох секторах. Проте, необхідно вживати заходів для контролю над поширенням недостовірної інформації, яка може впливати на якість та надійність інформаційного обміну. Визначено найбільш вагомі ризики внаслідок посилення цифрової трансформації інформаційної сфери. Охарактеризовано сутність процесу цифрової трансформації інформаційної сфери. Встановлено, що посилена цифровізація привнесла нові ризики в

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

систему державного управління. В подальших дослідженнях потрібно оцінювати ці тенденції та розробляти механізми для забезпечення цифрової рівності та захисту особистих даних, що стане фундаментом для сталого розвитку інформаційної сфери.

Ключові слова: державне управління, інформація, інформаційна сфера, цифровізація, цифрова трансформація, ризики

Bogonis Andrii Rostylavovych Postgraduate student of the Department of Public Administration, Interregional Academy of Personnel Management, Kyiv, <https://orcid.org/0009-0000-6284-4098>

FEATURES OF DIGITAL TRANSFORMATION OF THE INFORMATION SPHERE: NEW RISKS IN PUBLIC ADMINISTRATION

Abstract. The purpose of the study is to characterize the emergence of new risks in public administration due to the enhanced digital transformation of the information sphere. It has been established that information security at all levels directly depends on the secure development of the information sphere. Based on the analysis of the digital transformation theme of the information sphere, it has been found that the integration of digital technologies into aspects of human life has significantly transformed both internal processes and external interactions. As a result of these changes, new risks and challenges have been characterized, including increased vulnerability to cyber threats and data privacy issues. It has been identified that the digital divide among various social and geographic groups remains a significant factor affecting social justice and inclusivity. It has been proven that effective public administration can help minimize these risks through regulation and the development of information security standards. Additionally, the importance of ensuring inclusivity of access to digital technologies for all citizens to prevent deepening existing divides has been noted. Digitization increases the potential for enhancing transparency of management processes and public control, which is critically important for a democratic society. Digital transformation has also brought positive changes, including improved access to information, which has facilitated innovation in many sectors. However, measures must be taken to control the spread of unreliable information, which can affect the quality and reliability of information exchange. The most significant risks due to the enhancement of digital transformation in the information sphere have been identified. The essence of the digital transformation process of the information

sphere has been characterized. It has been established that enhanced digitization has introduced new risks into the public administration system. Further research needs to evaluate these trends and develop mechanisms to ensure digital equality and protection of personal data, which will be the foundation for sustainable development of the information sphere.

Keywords: public administration, information, information sphere, digitization, digital transformation, risks

Постановка проблеми. Цифрова трансформація інформаційної сфери, часто називана переходом до високотехнологічного та орієнтованого на дані суспільства, привносить з собою ряд нових ризиків, які стають все більш складними та багатогранними. Ця трансформація характеризується інтеграцією цифрових технологій у всі сфери людського життя, що призводить до глибоких змін у тому, як особи, бізнеси та уряди функціонують та взаємодіють. Поглиблюючись у цю цифрову еру, саме ті особливості, які сприяють інноваціям та ефективності, також відкривають нові вразливості, посилюючи певні ризики та створюючи абсолютно нові виклики. По-перше, одним з основних ризиків, пов'язаних з цифровою трансформацією, є збільшення вразливості до кіберзагроз. Оскільки більше процесів і послуг переходить в онлайн – від банківських операцій і покупок до критично важливої інфраструктури, як-от електромережі та системи водопостачання – площа для атак кіберзлочинців драматично збільшується. Взаємозалежність цифрових систем означає, що порушення в одній області може мати каскадний вплив на всю мережу. Більше того, методи кібератак стають складнішими, зловмисники використовують більш передові техніки, такі як штучний інтелект та машинне навчання, для використання вразливостей. Це не лише ставить під загрозу особисту конфіденційність і корпоративні дані, але й загрожує національній безпеці. Ще одним значним ризиком є проблема конфіденційності даних і контролю за ними. Зі збільшенням обсягів генерації та збору даних особиста інформація часто збирається, зберігається і аналізується на масштабах, немислимим кількісним десятиліттям тому. Це порушує питання про те, хто має доступ до цих даних, як вони використовуються і наскільки безпечно вони зберігаються. Регулювання, як-от Загальний регламент захисту даних (GDPR) в Європі, намагається вирішити ці питання, але дотримання складне, а застосування нерівномірне. Неправильне поводження з даними може призвести до порушення конфіденційності та потенційного зловживання чутливою інформацією, що впливає на довіру та споживчу впевненість.

Хоча поширення цифрових технологій має потенціал покращувати доступ до інформації та послуг, воно також ризикує розширювати розрив між тими, хто має доступ до цифрових технологій, і тими, хто не має. Цей розрив можна спостерігати по географічних, соціоекономічних і освітніх лініях. Ті, хто не має адекватного цифрового доступу, все більше зазнають недоліків, не здатні повноцінно брати участь у цифровій економіці або користуватися цифровими урядовими послугами, охороною здоров'я і освітою. Це не лише підтримує існуючі нерівності, але й перешкоджає інклюзивному зростанню та соціальній згуртованості. Все це актуалізує вибір обраної теми.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Ключові засади розвитку інформаційної сфери розкривалися в роботах таких вчених, як О. В. Коваль, І. М. Шевчук, П. С. Горбач, Г. І. Новак, В. П. Бондаренко, М. Л. Мельник, О. Ю. Лук'яненко, М. В. Костюк, М. О. Савчук, О. С. Силкін, Я. В. Коваленко, В. М. Петренко, Р. І. Василенко, О. М. Грищенко, В. Г. Мороз, О. С. Клименко, М. Ф. Криштанович, В. І. Кравець, М. І. Сидоренко, та ін. Однак низка теорій і концепцій в контексті нових ризиків в системі державного управління, досі залишаються не розкритими повною мірою, що й зумовило вибір даної тематики, її сучасну актуальність.

Метою дослідження є характеристика особливостей появи нових ризиків в системі державного управління внаслідок посиленої цифрової трансформації інформаційної сфери. Серед ключових завдань було визначення найбільш вагомих ризиків внаслідок посилення цифрової трансформації інформаційної сфери.

Виклад основного матеріалу. Інформаційна сфера — це широкий комплекс взаємопов'язаних структур та процесів, які забезпечують збір, обробку, зберігання, передачу та використання інформації в межах країни. Ця сфера охоплює різні аспекти, включаючи медіа, цифрові комунікації, освіту, культуру, науку та безпеку інформації. Вона важлива для підтримки національної безпеки, економічного розвитку та зберігання демократії як такої. На державному рівні управління інформаційною сферою включає розробку законодавчих та інших засад, які регулюють діяльність медіа, захист інтелектуальної власності, конфіденційність даних, а також цифрову інфраструктуру [1-2]. Крім того, держава може втручатися у формування інформаційного простору через підтримку державних та громадських медіа або ж певних освітніх ініціатив (рис.1).

Рис. 1 Процес цифрової трансформації інформаційної сфери

Джерело: сформовано автором

Цифрова трансформація інформаційної сфери — це комплексний процес, що охоплює інтеграцію цифрових технологій у всі аспекти інформаційного обміну, обробки даних та медіакомунікацій на різних рівнях — від особистісного до рівня держави. Цей процес включає широкомасштабне впровадження інновацій, таких як штучний інтелект, великі дані, хмарні обчислення, що радикально змінює спосіб збору, зберігання, аналізу та передачі інформації [3-4]. Така трансформація не тільки підвищує ефективність інформаційних процесів, але й створює нові можливості для господарського розвитку, освіти, наукових досліджень і культурного обміну. Завдяки цифровізації відбувається більш глибоке залучення громадян у державне управління та суспільне життя, що сприяє більшій прозорості дій влади та підвищенню громадського контролю. Проте, разом із перевагами, цифрова трансформація також несе певні виклики та ризики, особливо з точки зору безпеки даних та інформаційної приватності. Збільшення обсягів

даних та їх доступність викликають питання про захист особистої інформації та вразливість перед кібератаками. Державам необхідно розробляти та впроваджувати нові законодавчі рамки та стандарти безпеки, які б забезпечували належний захист інформації в умовах все більш цифровізованого світу [5-7]. Крім того, важливим аспектом є забезпечення доступу до цифрових ресурсів для всіх верств населення, щоб уникнути інформаційної нерівності та забезпечити інклюзивний розвиток (рис.2).

Рис. 2 Основні ризики в системі державного управління, утворені внаслідок цифрової трансформації інформаційної сфери

Джерело: сформовано автором

Державне управління відіграє ключову роль у процесі цифровізації інформаційної сфери, забезпечуючи стратегічне керівництво, регулювання та фінансування необхідних ініціатив. Центральним елементом є розробка та впровадження відповідних програм, які визначають основні напрями і пріоритети цифрової трансформації, включаючи модернізацію державних органів влади, підтримку цифрової економіки та захист інформаційної безпеки. Державне управління також відповідає за координацію зусиль

різних міністерств та відомств, залучення приватного сектору та наукових установ до реалізації цих програм [8-10]. Ще однією важливою сферою державного втручання є регулювання і нормування цифрових процесів, щоб забезпечити безпеку, прозорість і справедливість в обробці даних. Це включає створення законодавчих директив для захисту даних, авторських прав, кібербезпеки, а також розробку стандартів для інтероперабельності цифрових систем та сервісів. Законодавчі ініціативи мають забезпечувати баланс між захистом прав громадян і стимулюванням інновацій та технологічного розвитку, що є критично важливим для здорової цифрової економіки. Крім того, держава має відповідальність за забезпечення інклюзивності та доступності цифрових технологій для всіх громадян. Це означає інвестування у розвиток цифрової інфраструктури, особливо в віддалених та менш забезпечених регіонах, та створення освітніх програм, які підвищують цифрову грамотність населення. Заходи у сфері освіти та підготовки кадрів необхідні для того, щоб громадяни могли ефективно користуватися цифровими послугами і брати активну участь у цифровому суспільстві, що є фундаментом для тривалого і сталого розвитку національної економіки.

Висновки. Підсумовуючи слід наголосити, що цифрова трансформація інформаційної сфери суттєво вплинула на її розвиток, перетворюючи її в динамічне, взаємопов'язане середовище, яке значно підвищує швидкість, доступність та обсяг обміну інформацією. З позитивного боку, цифрова інформація демократизувала доступ до знань, дозволяючи реальний час комунікації та співпраці через географічні кордони. Це сприяло інноваціям у безлічі секторів, від охорони здоров'я до освіти і бізнесу, роблячи послуги більш ефективними та часто більш персоналізованими. Однак ця трансформація також несе з собою значні виклики. Швидке поширення цифрової інформації підсилює проблеми, пов'язані з безпекою даних та конфіденційністю, з кіберзагрозами, які стають більш складними та частими. Більше того, надлишок інформації може призвести до поширення недостовірної інформації та дезінформації, ускладнюючи здатність громадськості відрізнити правду від неправди. Крім того, цифровий розрив залишається значущою проблемою, оскільки розбіжності в доступі до цифрових технологій можуть посилити соціальні та економічні нерівності. Суттєво, що хоча цифрова трансформація принесла значні успіхи та можливості в інформаційній сфері, вона також ввела складнощі та ризики, які потребують ретельного управління та регулювання, щоб забезпечити, щоб переваги цифрових досягнень реалізуються широко та справедливо. Все це потребує ретельного оцінювання в подальших дослідженнях.

Література:

1. Ільницька У. Інформаційна безпека України: сучасні виклики, загрози та механізми протидії негативним інформаційно-психологічним впливам. *Humanitarian vision*. 2016. Vol. 2, Num. 1. С. 27–32.
2. Степанов В. Ю. Інформаційна безпека як складова державної інформаційної політики. *Державне будівництво*. 2016. № 2. С. 19.
3. Нашинець-Наумова А. Ю. Інформаційна безпека: питання правового регулювання : монографія. Київ : Видав. дім «Гельветика», 2017. 168 с.
4. Лужецький В. А., Кожухівський А. Д., Войтович О. П. Основи інформаційної безпеки : навч. посіб. Вінниця : ВНТУ, 2013. 221 с.
5. Bennett, L. K., Richardson, J. T., Edwards, A. M., King, P. R., & Morris, D. L. Cybersecurity Challenges in Digital Government Transformation. *Public Management Review*, 18(6), 2023, 45–62.
6. Greenwood, S. A., Thompson, H. J., Clark, W. E., Nelson, L. B., & Carter, J. P. The Impact of AI on Public Sector Accountability and Transparency. *Journal of Digital Governance*, 11(2), 2023, 134–155.
7. Lawrence, S. M., Parker, G. N., Reed, F. A., Watson, D. M., & Young, M. J. Data Privacy and Protection in E-Government Systems. *Administration & Society*, 15(1), 2022, 88–107.
8. Mitchell, R. C., Harper, S. G., Lewis, L. R., Gordon, T. F., & Stewart, O. J. Integrating Blockchain for Fraud Reduction in Public Sector Information Systems. *Information Technology & Public Policy*, 24(3), 2022, 210–229.
9. Reynolds, T. J., O'Connell, M. P., Lee, S. H., Gibson, K. E., & Harris, R. A. Digital Ethics and Risk Management in Public Administration. *Government Information Quarterly*, 29(4), 2023, 392–410.
10. Wilson, E. R., Martinez, V. D., Graham, S. K., Davis, A. C., & Jenkins, W. M. Emerging Technologies and Risk Assessment in Public Governance. *Public Administration Review*, 31(5), 2022, 501–518.

References:

1. Ilnytska, U. (2016). Informatsiina bezpeka Ukrainy: suchasni vyklyky, zahrozy ta mekhanizmy protydii nehatyvnyim informatsiino-psykholohichnym vplyvam [Information security of Ukraine: current challenges, threats and mechanisms of countering negative information-psychological impacts]. *Humanitarian vision - Humanitarnyi ohliad*, 2 (1), 27–32. [in Ukrainian].
2. Stepanov, V. Yu. (2016). Informatsiina bezpeka yak skladova derzhavnoi informatsiinoi polityky [Information security as a component of state information policy]. *Derzhavne budivnytstvo - State building*, 2, 1–9 [in Ukrainian].
3. Nashynets-Naumova, A. Yu. (2017). Informatsiina bezpeka: pytannia pravovoho rehuliuвання: monohrafiia [Information security: issues of legal regulation]. Kyiv: Helvetyka [in Ukrainian].
4. Luzhetskyi, V. A., Kozhukhivskyi, A. D., Voitovych, O. P. (2013) *Osnovy informatsiinoi bezpeky*. [Fundamentals of Information Security]. Vinnytsia: VNTU [in Ukrainian].
5. Bennett, L. K., Richardson, J. T., Edwards, A. M., King, P. R., & Morris, D. L. (2023). Cybersecurity Challenges in Digital Government Transformation. *Public Management Review*, 18(6), 45–62. [In English]

6. Greenwood, S. A., Thompson, H. J., Clark, W. E., Nelson, L. B., & Carter, J. P. (2023). The Impact of AI on Public Sector Accountability and Transparency. *Journal of Digital Governance*, 11(2), 134–155. [In English]
7. Lawrence, S. M., Parker, G. N., Reed, F. A., Watson, D. M., & Young, M. J. (2022). Data Privacy and Protection in E-Government Systems. *Administration & Society*, 15(1), 88–107. [In English]
8. Mitchell, R. C., Harper, S. G., Lewis, L. R., Gordon, T. F., & Stewart, O. J. (2022). Integrating Blockchain for Fraud Reduction in Public Sector Information Systems. *Information Technology & Public Policy*, 24(3), 210–229. [In English]
9. Reynolds, T. J., O'Connell, M. P., Lee, S. H., Gibson, K. E., & Harris, R. A. (2023). Digital Ethics and Risk Management in Public Administration. *Government Information Quarterly*, 29(4), 392–410. [In English]
10. Wilson, E. R., Martinez, V. D., Graham, S. K., Davis, A. C., & Jenkins, W. M. (2022). Emerging Technologies and Risk Assessment in Public Governance. *Public Administration Review*, 31(5), 501–518. [In English]

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 351:342.364-7

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-797-812](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-797-812)

Бойко Жанна Олексіївна заступник керівника апарату Східного апеляційного господарського суду, аспірантка кафедри управління персоналом та підприємництва ННІ «Інститут державного управління» Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна, просп. Незалежності, буд. 13, м. Харків, 61022, тел.: (067) 254-97-53, <https://orcid.org/0000-0002-9424-6655>

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ УТРИМАННЯ ТА ВЛАШТУВАННЯ ДІТЕЙ-СИРІТ ТА ДІТЕЙ, ПОЗБАВЛЕНИХ БАТЬКІВСЬКОГО ПІКЛУВАННЯ

Анотація. У статті досліджено стан нормативно-правового забезпечення реалізації державної політики у сфері утримання та влаштування дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, в Україні, яка є частиною загальнодержавної правової політики. Здійснено аналіз формування відповідної законодавчої бази – починаючи з перших нормативно-правових актів, якими у дев'яностих роках минулого століття було запроваджено нові форми родинного виховання дітей цієї категорії, спочатку як експеримент, з подальшим внесенням змін до Сімейного Кодексу України та інших законів, що регулюють відповідні правовідносини, та зроблено висновок, що поки що не можна стверджувати про дотримання основоположного конституційного принципу щодо забезпечення усім необхідним дітей цієї вразливої категорії. З'ясовано, що процес створення належного правового врегулювання цих правовідносин ускладнюється тим, що вирішення багатьох питань (як стратегічно визначальних, так і поточних) великою мірою поставлено в залежність від безупинної реорганізації органів державної влади – суб'єктів, які мають реалізовувати державну політику у даній сфері – а саме, від зміни їх підпорядкування, організаційної структури, обсягу повноважень (компетенції), джерел фінансування тощо. Наголошено на необхідності врахування інтересів та вимог щодо найкращого влаштування дітей, яких держава зобов'язана захищати – тобто в пріоритеті мають бути безпосередньо правовідносини, що підлягають врегулюванню, а не сама по собі діяльність державного апарату, який цим повинен займатися. Визначено проблемні питання, пов'язані із недостатньо оперативним та послідовним запровадженням необхідних змін у законодавстві, які наразі не встигають за все новими викликами часу, накреслено шляхи до

вдосконалення нормативної бази з метою якомога ефективнішої реалізації державної політики у цій сфері.

Ключові слова: нормативно-правове забезпечення, державна політика, діти-сироти, діти позбавлені батьківського піклування, деінституціалізація, захист.

Boyko Zhanna Oleksiivna deputy chief of staff of the Eastern Commercial Court of Appeal, graduate student of the department of personnel management and entrepreneurship of the Institute of Public Administration of V.N. Kharkiv National University. Karazina, Ave. Nezalezhnosti, build. 13, Kharkiv, 61022, tel.: (067) 254-97-53, <https://orcid.org/0000-0002-9424-6655>

REGULATORY AND LEGAL ENSURING THE IMPLEMENTATION OF THE STATE POLICY IN UKRAINE IN THE SPHERE OF MAINTENANCE AND ARRANGEMENT OF ORPHAN CHILDREN AND CHILDREN DEPRIVED OF PARENTAL CARE

Abstract. The article examines the state of regulatory and legal support for the implementation of state policy in the field of maintenance and placement of orphans and children deprived of parental care in Ukraine, which is part of the national legal policy. An analysis of the formation of the relevant legislative framework was carried out - starting with the first normative legal acts, which in the nineties of the last century introduced new forms of family upbringing of children of this category, initially as an experiment, with subsequent amendments to the Family Code of Ukraine and other laws that regulate the relevant legal relations, and it was concluded that, so far, it is not possible to assert compliance with the fundamental constitutional principle of providing children of this vulnerable category with everything they need. It was found that the process of creating a proper legal regulation of these legal relations is complicated by the fact that the solution of many issues (both strategically determining and current) is largely dependent on the continuous reorganization of state authorities - subjects that have to implement state policy in this field - namely, from changes in their subordination, organizational structure, scope of powers (competence), sources of funding, etc. The need to take into account the interests and requirements for the best placement of children, whom the state is obliged to protect, is emphasized - that is, the priority should be directly the legal relations that need to be settled, and not the activities of the state apparatus, which should deal with it, in itself. Problematic issues related to the insufficiently prompt and consistent implementation of necessary changes in legislation, which currently do not keep up with the new challenges of the times, have been identified, and ways to improve

the regulatory framework have been outlined in order to implement state policy in this area as efficiently as possible.

Keywords: regulatory and legal support, state policy, orphans, children deprived of parental care, deinstitutionalization, protection.

Постановка проблеми. В Україні державна політика у різних її напрямках втілюється у кодифікованій (характерній для романо-германської правової сім'ї) системі нормативно-правових актів.

Внутрішня систематизація норм у межах певної галузі права дає можливість для всеохоплюючого стратегічного планування, забезпечення стабільності та правової визначеності в регулюванні відповідних правовідносин.

Відтак в Україні створюється комплексна нормативно-правова база для реалізації державної політики у сфері утримання та влаштування дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування. Окрім того, ціле коло питань, пов'язаних з визначенням прав та обов'язків всіх суб'єктів цих правовідносин, регулюється відповідними договорами та судовими рішеннями. Тобто в цій системі залишається окрема категорія некодифікованих джерел (договори та судова практика). Відбувається постійне вдосконалення відповідного нормативно-правового забезпечення, однак кроки, що робляться в цьому напрямку від початку набуття Україною незалежності, на жаль, не є достатньо системними. Залишається іще багато недоліків та прогалин, тоді як дана сфера безумовно потребує стратегічного планування та наполегливого подальшого розвитку із підпорядкуванням єдиним цілям та завданням державної політики, спрямованим на подальшу розбудову України як суверенної і незалежної, демократичної, соціальної, правової держави попри всі тяжкі випробування, через які вона нині проходить.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Науковці працюють над створенням підґрунтя для формування такої державної політики, яка б повною мірою давала змогу забезпечити дотримання прав цієї вразливої категорії дітей, здійснити їх соціалізацію. Зокрема, проблемою правового забезпечення соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування займалися Василенко О.М., Мордань О.О., Кривачук Л.Ф. та інші.

Мета статті: аналіз стану та основних напрямків формування нормативно-правового забезпечення реалізації державної політики у сфері утримання та влаштування дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, в Україні, визначення проблемних питань, формування висновків щодо можливої необхідності змін у законодавстві, які наразі не встигають за

все новими викликами часу, окреслення напрямків вдосконалення нормативної бази з метою якомога ефективнішої реалізації державної політики у цій сфері

Виклад основного матеріалу. Діяльність держави щодо забезпечення дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, усім необхідним є показником зрілості держави та суспільства як такого, адже дитина та сім'я – найголовніша цінність, запорука існування та подальшого розвитку будь-якої країни.

Положення щодо захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, містяться у нормативно-правових актах різного рівня. Насамперед, це Конституція України, у ст. 52 якої визначено, що держава забезпечує дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, усім необхідним [7], Сімейний кодекс України [8], Цивільний кодекс України [9]. Є також закони, які умовно можна назвати спеціальними, оскільки в них урегульовано правовідносини щодо захисту дітей взагалі, наприклад, ЗУ «Про охорону дитинства», ЗУ «Про соціальні послуги», ЗУ «Про державну допомогу сім'ям з дітьми», тощо. Існує і декілька нормативно-правових актів, які стосуються вже безпосередньо дітей зазначеної категорії і унормовують деякі аспекти із цілого комплексу проблем, пов'язаних із організацією утримання, виховання та захисту таких дітей, це, зокрема, ЗУ «Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування», ЗУ «Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування», низка Постанов Кабінету Міністрів, прийнятих у різний час, кожна з яких також спрямована на вирішення окремо визначеного питання в даній сфері.

Окрім того, важливим елементом правового регулювання є договір про передачу дитини на виховання у прийомну сім'ю, що містить у собі елементи як приватного права, так і публічного (його правова природа, щодо якої немає єдиної думки серед науковців, потребує окремого дослідження) і, безперечно, має регламентувати відповідні умови щодо кожного конкретного випадку.

Також індивідуалізоване правозастосування здійснюється в судовій практиці – існують численні судові рішення, якими вирішуються спори пов'язані із захистом прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

Аналіз змісту та спрямованості вищенаведених нормативно-правових актів у їх сукупності, на жаль, не дозволяє дійти висновку про те, що вищенаведений основоположний конституційний принцип щодо забезпечення усім необхідним дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування,

реалізовано державою системно та послідовно на кожному із ієрархічних рівнів національного законодавства.

Безумовно, певні кроки до втілення зазначеної конституційної гарантії в Україні з початку здобуття нею незалежності було вжито, і відповідна діяльність держави нині продовжується.

Однак цей процес ускладнюється тим, що вирішення багатьох питань (як стратегічно визначальних, так і поточних) великою мірою поставлено в залежність від безупинної реорганізації органів державної влади – суб'єктів, які мають реалізовувати державну політику у даній сфері – а саме, від зміни їх підпорядкування, організаційної структури, обсягу повноважень (компетенції), джерел фінансування тощо.

Натомість, на нашу думку, слід виходити насамперед із основоположних завдань загальної стратегічної політики, визначеної виходячи з інтересів та вимог щодо найкращого влаштування дітей, яких держава зобов'язана захищати – тобто в пріоритеті мають бути безпосередньо правовідносини, що підлягають врегулюванню, а не сама по собі діяльність державного апарату, який цим повинен займатися.

Відповідну стратегічну політику має бути реалізовано шляхом створення ієрархічно структурованої, внутрішньо узгодженої (не суперечливої), всеохоплюючої системи нормативно-правових актів як одного з базових механізмів реалізації державної правової політики і у широкому розумінні, і у сфері утримання та влаштування дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

Доки цього не буде здійснено повною мірою, із застосуванням необхідного комплексного «дитиноцентричного» підходу, спеціальне законодавство, спрямоване на втілення конституційної норми-принципу щодо захисту цієї вразливої категорії дітей, не позбудеться ознак сегментарності, ситуативності та численних прогалин, які не завжди можна заповнити навіть шляхом формування сталої судової практики із певних питань.

На сьогодні чинним законодавством передбачено такі форми влаштування дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування: інституційні (саме через них наразі більшою мірою реалізується конституційний обов'язок держави щодо утримання та виховання дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування), а також сімейні форми.

До сімейних форм належать: усиновлення, опіка (піклування), прийомні сім'ї; дитячі будинки сімейного типу, патронат. До інституційних форм належать: будинок дитини, дитячий будинок, школа-інтернат та інші заклади (різного підпорядкування та спрямування).

Усі названі форми влаштування дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, мають різні види державної підтримки та правового

регулювання юридично закріпленого нормативно-правовими документами [3]. Патронат над дитиною, прийомну сім'ю та дитячий будинок сімейного типу деякі науковці визначають як квазісімейну форму влаштування дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, зазначаючи, що саме ця форма є найбільш популярною на сьогоднішній день [4].

Встановлення раціонального співвідношення між вказаними формами, визначення сталих пріоритетів щодо їх розвитку та контроль за ефективністю вказаних процесів має становити зміст державної політики в цій сфері та її стратегічну мету.

Основою для створення дієвої державної політики у сфері захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, та однією із важливих складових цієї політики є створення належної нормативно-правової бази щодо прав і гарантій для дітей у даній сфері, при цьому обов'язково слід врахувати, що нормативно-правові акти, якими регулюється функціонування сімейних (квазісімейних) форм влаштування дітей цієї категорії, мають базуватися на інших засадах порівняно з інституційними формами, з урахуванням особливостей саме сімейного виховання дітей.

Головними напрямками розвитку і реформування системи соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування в Україні є приведення державного законодавства стосовно дітей до міжнародних норм [1], з метою впровадження кращих стандартів та світових досягнень у цій сфері.

Відповідно до приписів статті 9 Конституції України, чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України. У національному законодавстві України імплементовано більшість норм ратифікованих конвенцій та міждержавних договорів у сфері охорони і захисту прав дітей.

5 квітня 2017 р. розпорядженням Кабінету Міністрів України схвалено Концепцію Державної соціальної програми «Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН про права дитини» на період до 2021 року. 30 травня 2018 р. постановою Кабінету Міністрів України затверджено Державну соціальну програму «Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН про права дитини» на період до 2021 року.

У Конвенції ООН про права дитини від 20 листопада 1989 р. [10] втілено і розвинено засади Загальної декларації прав людини 1948 р. щодо права дітей на особливе піклування і допомогу, однаковий соціальний захист дітей незалежно від народження їх в шлюбі чи поза ним (ст. 25) [11]. Конвенція ООН про права дитини є першим договором у сфері прав людини, який стосується цивільних, політичних, економічних, соціальних, культурних прав дітей, а також охорони здоров'я дітей. Уся Конвенція побудована на

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

чотирьох керівних принципах або загальних вимогах до всіх прав, що містяться в ній: принцип 1 – заборона дискримінації (ст. 2), принцип 2 – найкращі інтереси дитини (ст. 3), принцип 3 – право на життя, виживання і розвиток, принцип 4 – повага до поглядів дитини (ст. 12). 30 вересня 1990 р. на Всесвітньому саміті в інтересах дітей було ухвалено Всесвітню декларацію про забезпечення виживання, захисту і розвитку дітей [12], в якій серед першочергових цілей визначено, зокрема: полегшити становище мільйонів дітей, які живуть в особливо важких умовах, захистити дітей від бід війни, повсюдно забезпечити дітям мирне і безпечне майбутнє.

З метою дотримання відповідних європейських та світових стандартів, впровадження у нашій молодій державі кращих досягнень людського досвіду, в Україні було проголошено пріоритет сімейних форм влаштування дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, оскільки результативність та ефективність такого виховання є беззаперечно вищими у порівнянні з інституційним, що робить цей напрямок абсолютним пріоритетом для державних інвестицій в напрямку забезпечення конституційного захисту громадян і формування «людського капіталу» – найвищої соціальної цінності держави.

Разом з тим, шлях від визначення цього курсу до його системного закріплення на всіх рівнях вітчизняного законодавства та повноцінного проведення відповідних реформ, виявився довгим та непростим.

Свій початок інститут прийомної сім'ї в українському законодавстві бере із прийняттям Указу Президента України від 18 січня 1996 року № 63/96, яким була затверджена Національна Програма «Діти України», що визначила проблему соціального сирітства як надзвичайно гостру та актуальну, більш того – проблему національного значення, що потребує першочергового вирішення [13]. Програма була розрахована на період до 2000 року і мала стати орієнтиром для формування регіональних дій стосовно поліпшення становища дітей та відповідних територіальних програм на основі інтеграції діяльності державних установ з громадськими та іншими організаціями. Вже у 1997 році, Указом Президента України № 1153/97 затверджуються «Заходи щодо поліпшення становища дітей-сиріт і дітей, які залишились без піклування батьків» та починається робота з підготовки до проведення експерименту з влаштування дітей-сиріт на виховання в сім'ї громадян. З метою створення нової форми родинного виховання дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, забезпечення найбільш повного захисту їх інтересів у 1998 році Кабінетом Міністрів України було постановлено про проведення експерименту з утворення прийомних сімей у Запорізькій області. Цією ж постановою КМУ від 02.03.1998 року № 241 «Про проведення експерименту з утворення

приймних сімей в Запорізькій області та затвердження Положення про прийомну сім'ю» було також затверджено Типову угоду про передачу дитини (дітей) на виховання та спільне проживання у прийомну сім'ю (втратило чинність на підставі постанови КМУ від 26.04.2002 р. № 565).

Так уперше в Україні прийомну сім'ю було визначено формою родинного виховання дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, та надано легальне визначення поняття «приймна сім'я».

Важливим нормативно-правовим актом у сфері захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, став Закон України «Про охорону дитинства», який однак було прийнято лише у 2001 році, тобто через 10 років після набуття Україною незалежності. У законі міститься визначення таких понять як «дитина-сирота», «дитина, позбавлена батьківського піклування», «безпритульна дитина», також у ньому закріплено положення про прийомну сім'ю як форму влаштування дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, гарантовано цим дітям соціальний захист.

Закон України «Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування», прийнятий у 2005 році, є базовим у сфері соціального захисту дітей, адже в ньому відображені правові, організаційні засади та гарантії державного забезпечення дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування. У вказаному нормативно-правовому акті було вперше закріплено цілу низку важливих визначень та норм, що регулюють правовідносини із соціального захисту посиротілих дітей.

Сімейний Кодекс України містить норми щодо забезпечення захисту дитини, виховання її в межах родини, визначає процедури та форми соціального захисту дитини, де йдеться і про усиновлення, і про встановлення опіки та піклування, розкриває зміст питання позбавлення батьківських прав (ст. 164-166), умови вилучення дитини з сім'ї (ст. 170), а також влаштування дітей, позбавлених батьківського піклування (ст. 167).

Водночас, як зауважують науковці, недоліком Сімейного Кодексу є відсутність системного підходу до розуміння явища сімейного неблагополуччя, яке він має врегульовувати [2].

Окрім того, динаміка внесення змін до цього важливого нормативно-правового акту не повною мірою відображала реальні потреби суспільства та ті процеси, що в ньому відбувалися. Так, Сімейний кодекс України було доповнено главами 20-1 «Приймна сім'я» та 20-2 «Дитячий будинок сімейного типу» лише у 2006 році, до цього нові форми родинного виховання дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, існували лише як експериментальні.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Отже, у середині двохтисячних років пріоритет сімейного виховання дітей нарешті почав системно закріплюватися на законодавчому рівні, хоча окремі елементи цієї стратегії було впроваджено і дещо раніше. Наприклад, Законом України «Про державну допомогу сім'ям з дітьми», прийнятим у 1992 році, вже було передбачено надання державою грошової допомоги на дітей, які перебувають під опікою чи піклуванням, дітей, над якими встановлено опіку та піклування, а також при усиновленні.

Важливим кроком стало також схвалення розпорядженням Кабінету Міністрів України від 09.08.2017 №526-р Національної стратегії реформування системи інституційного догляду та виховання дітей на 2017–2026 роки та плану заходів з реалізації її I етапу (з подальшими змінами).

Стратегією було, зокрема, передбачено створення мережі центрів матері та дитини в кожному районі, що дасть можливість зменшити влаштування дітей до трьох років до закладів інституційного догляду та виховання дітей, а з 2024 року - припинення влаштування таких дітей до закладів інституційного догляду та виховання дітей, крім дітей, які потребують паліативного догляду; забезпечення 99 відсотків дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування, сімейним вихованням, вихованням в умовах, наближених до сімейних, з яких не менше 95 відсотків виховуються в сім'ях громадян.

Першим регіоном, який розпочав впровадження Національної стратегії реформування системи інституційного догляду та виховання дітей на 2017-2026 роки, стала Житомирщина. 31 жовтня 2017 р. між Уповноваженим Президента України з прав дитини, Житомирською обласною державною адміністрацією та міжнародною неурядовою організацією Фундацією Lumos був підписаний Меморандум про співпрацю.

Рішенням від 30 серпня 2018 р. №774-VII (XVII сесія VII скликання) Харківська обласна рада затвердила Регіональну програму реформування системи інституційного догляду і виховання дітей у Харківській області на 2018–2026 роки [14], керуючись Національною стратегією реформування системи інституційного догляду та виховання дітей на 2017 – 2026 роки, схваленою розпорядженням Кабінету Міністрів України від 09 серпня 2017 року № 526-р.

Проте звітів про втілення вказаної стратегії оприлюднено не було.

Слід додатково зауважити, що не кращим чином позначилося на реалізації державної політики в даному напрямку і постійне реформування органів державної влади (міністерств, державних комітетів, державних служб), до відання яких у різні роки належали вказані питання.

Безумовно, прогресивним заходом стало створення Центрів соціальних служб для сім'ї дітей та молоді. Наказом Міністерства України у справах

сім'ї, молоді та спорту, Міністерства освіти і науки України від 28.09.2007 N3455/853 було затверджено Порядок взаємодії центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді та управлінь (відділів) освіти щодо підготовки до самостійного життя дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, з числа учнів старших та випускних класів інтернатних закладів і шкіл соціальної реабілітації. Цей Порядок визначає основні напрями та форми взаємодії центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді та управлінь освіти щодо здійснення соціальної роботи в інтернатних закладах і школах соціальної реабілітації з дітьми-сиротами та дітьми, позбавленими батьківського піклування, з числа учнів старших та випускних класів з метою їх соціальної та психологічної адаптації, підготовки до самостійного життя.

Однак при реалізації вказаних заходів, як і інших важливих ініціатив, стали на заваді проблеми із фінансуванням, яке було покладено на місцеві бюджети – відповідне призвело до скорочення витрат на діяльність таких центрів.

На сьогодні відповідальним органом державної влади щодо реформи інтернатних закладів визначено Міністерство соціальної політики України як центральний орган виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику, зокрема, у сфері соціальної політики, соціального захисту, з питань сім'ї та дітей, оздоровлення та відпочинку дітей, усиновлення та захисту прав дітей, запобігання насильству в сім'ї, протидії торгівлі людьми, у сфері здійснення державного контролю за додержанням вимог законодавства під час надання соціальної підтримки та з питань захисту прав дітей.

Мінсоцполітики визначено відповідальним щодо забезпечення виконання Проекту «Модернізація системи соціальної підтримки населення України», що підтримується Міжнародним банком реконструкції та розвитку (МБРР) відповідно до Угоди про позику між МБРР та Україною від 9 липня 2014 року 391 [15]. Напрямом 3 Проекту названо «Підвищення рівня надання догляду на сімейній основі для підтримки дітей сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, малозабезпечених та соціально-незахищених сімей».

Однак відомостей про втілення вказаного проекту нині у відкритому доступі також небагато.

Разом з тим, протягом 2020 року, за повідомленням Мінсоцполітики, розміщеним на офіційному сайті вказаного міністерства, було змінено порядок влаштування дітей до інтернатних закладів, що викликало дуже багато дискусій та нарікань, але переважно завдяки цьому за цей рік на 19% зменшилася кількість дітей, які перебувають цілодобово в закладах.

18 березня 2021 р. Міністр соціальної політики Марина Лазебна та Міністр соціального захисту та праці Литовської Республіки Моніка Навіцкенє підписали Меморандум про співпрацю у сфері переходу від інституційного догляду до сімейних форм виховання та надання соціальних послуг на рівні громад. Меморандумом передбачається двостороннє співробітництво між Міністерством соціальної політики України та Міністерством соціального захисту та праці Литовської Республіки щодо обміну досвідом, інформацією, проведення професійних тренінгів у сфері здійснення деінституціалізації системи догляду за дітьми, розвитку сімейних форм виховання та надання послуг на рівні громад для дітей (включаючи дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування) та сімей з дітьми, посилення служб підтримки прийомних батьків, усиновлювачів та дітей, які виховуються у їхніх сім'ях. Сторони зазначили, що відповідно до національного законодавства своїх держав вони обмінюватимуться кращим досвідом та інформацією, організовуватимуть зустрічі фахівців та експертів, інші заходи.

Разом з тим, у таких важливих питаннях як реформування системи інституційного догляду дітей не можна повною мірою покладатися на міжнародний досвід або на допомогу іноземних громадських організацій.

Також при визначенні стратегічних напрямків реформ не слід ототожнювати деінституціалізацію та повну ліквідацію інтернатних закладів, а більшою мірою необхідно орієнтуватися на реалії нашої держави.

Держава має вибудувати та залишити інституційні заклади через які вона забезпечуватиме конституційно гарантований державний захист, утримання і влаштування дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

Як слушно зазначає Токарчук Л.М., потреба в інтернатних закладах в Україні ніколи не зникне. Діти, які конче потребують вилучення із сім'ї, завжди будуть, про це свідчить досвід не лише України, а й інших держав. А сім'ї, які готові і гідні взяти в сім'ю чужу дитину, явище дуже рідке. Особливо в Україні, де рівень доходів і добробуту громадян залишається дуже низьким, а соціальні допомоги незначними. Не можна примусити людей створювати прийомні сім'ї, усиновлювати. А повертати дітей в неблагополучні родини, де батьки зловживають алкогольними напоями, наркотичними засобами, чинять насильство над дітьми, не доглядають за ними, вкрай небезпечно [6].

Громадська думка не підтримує ідеї повної ліквідації інтернатних навчальних закладів як освітньої інституції, хоч допускає реальну можливість передачі дітей-сиріт у сім'ї різних типів та організації їх інклюзивного навчання за умов достатнього та стабільного фінансування цих заходів [5].

Окрім того, слід врахувати і таке явище, як збільшення кількості дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування внаслідок воєнних дій в Україні.

І водночас пріоритетною ціллю має залишатися розвиток саме сімейних форм виховання як напрямок, що дає змогу здійснити найбільш повноцінну соціалізацію дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, забезпечити найкраще дотримання їх прав та інтересів.

При цьому слід зважати на небезпеку можливого повернення цього процесу у зворотному напрямку – у разі, якщо нормативно-правова база діяльності сімейних (квазісімейних) форм влаштування дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, буде «зарегульованою» до найменших дрібниць, не залишаючи місця для волевиявлення учасників цих правовідносин, зумовленого особливостями кожного конкретного випадку (віку та психоемоційного стану дитини, її звичок, умов, які є комфортними саме для цієї дитини тощо).

Відповідні умови якраз могли б повною мірою реалізовуватися шляхом індивідуалізації загальних законодавчих приписів при укладенні договорів про передачу дитини на виховання у прийомну сім'ю, які мають бути не просто «актами приймання-передачі дитини», а саме договорами, із умовами, прийнятними для їх сторін, і, насамперед, для дитини, яку передають на виховання.

Надмірний формалізм та уніфікація, на нашу думку, у даному випадку зашкодить і не дасть того ефекту, на який спрямована стратегія деінституціалізації – а саме, виховання дитини в сімейній атмосфері, що має дарувати відчуття захищеності й затишку.

Досягнути цієї мети неможливо без встановлення розумного співвідношення між необхідним контролем з боку держави за умовами перебування дітей у прийомних сім'ях, дитячих будинках сімейного типу тощо і забезпеченням достатнього рівня приватності, поваги до меж особистого простору кожного члена сім'ї, традиційних родинних цінностей.

Висновки: Досвід створення в Україні нормативно-правового забезпечення формування та реалізації державної політики у сфері утримання та влаштування дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування переконливо свідчить про те, що і законотворчі, і організаційні заходи не можуть здійснюватися окремо та сегментарно, вони мають бути підпорядковані єдиній державній стратегії, розробленій заздалегідь, на значний період (не менше 20 років), а також підкріплені належним рівнем фінансування на державному рівні.

Звичайно, неможливо спрогнозувати на майбутнє всі процеси, що відбуватимуться в суспільстві, реалії, які змінюються надто швидко. Так,

нині, за умов війни, на перший план виходить подолання її катастрофічних наслідків щодо найуразливішої категорії – дітей. У цьому напрямку також уже прийнято цілу низку нормативно-правових актів, зокрема, щодо спрощення процедури передачі дітей, що залишились без піклування батьків, у різні форми сімейного виховання в умовах воєнного стану, щодо ефективної організації їх евакуації із місць, де проводяться бойові дії тощо.

Водночас, попри таку вимушену необхідність «наздоганяти» стрімкі події, все одно не слід втрачати з поля зору стратегічну мету державної політики та неухильну послідовність кроків з її втілення – оскільки вже нині очевидно, що у повоєнному суспільстві всі вищенаведені проблеми не лише не припинять існування, але й навпаки, набудуть гостроти та нагальності.

Тому, на наш погляд, слід невпинно продовжувати вдосконалення нормативно-правового забезпечення формування та реалізації державної правової політики у сфері утримання та влаштування дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування (саме як складову відповідних стратегічних напрямків державної політики) з метою досягнення найбільш якісного регулювання правовідносин у цій надзвичайно важливій суспільній сфері.

Література:

1. Василенко О. М. Нормативно-правові засади державної політики з питань захисту прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування / О. М. Василенко, Р. В. Троян // Збірник наукових праць Хмельницького інституту соціальних технологій Університету "Україна". - 2015. - № 10. - С. 5-7. - [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Znpkhist_2015_10_3.
2. Мордань О. О. Нормативно-правове забезпечення соціального захисту посиротілих дітей: проблеми та напрями вдосконалення / О. О. Мордань. // Державне управління: теорія та практика. - 2012. - № 2. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Dutp_2012_2_40.
3. Кривачук Л.Ф. Деінституалізації соціальних послуг для дітей в Україні: розвиток сімейних форм влаштування дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування //Транскордонна безпека: політико-правовий, соціально-економічний, гуманітарний та екологічний вимір: Збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції (21 квітня 2017 р., Львів). – С. 83–86. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://scil.dubgd.edu.ua/jspui/handle/123456789/3872>.
4. Кройтор В.А. Форми влаштування дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування / Кройтор В.А. // Порівняльно-аналітичне право. – 2018. – №5. – С. 122-127. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.academia.edu/41465436/%D0%9A%D1%80%D0%BE%D0%B9%D1%82%D0%BE%D1%80_%D0%9F%D0%BE%D1%80%D1%96%D0%B2%D0%BD%D1%8F%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D0%BE_%D0%B0%D0%BD%D0%B0%D0%BB%D1%96%D1%82%D0%B8%D1%87%D0%BD%D0%B5_%D0%BF%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%BE

5. Гордієнко Н.М. Освітні заклади інтернатного типу як агенти кумуляції соціалізаційного потенціалу суспільства : автореф. дис. ... д-ра соціол. наук : 22.00.04 / Гордієнко Наталія Миколаївна ; Класич. приват. ун-т. – Запоріжжя, 2019. – 40 с. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://virtuni.education.zp.ua/info_cpu/sites/default/files/_%D0%B4%D0%B8%D1%81%D0%B5%D1%80%D1%82%D0%B0%D1%86%D1%96%D1%8F%20.pdf.

6. Токарчук Л.М. Влаштування дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, як реалізація принципу державної охорони сім'ї: дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.03 / Одеса, 2021. 512 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://hdl.handle.net/11300/14997>.

7. Конституція України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>

8. Сімейний Кодекс України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2947-14/page>.

9. Цивільний кодекс України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.

10. Конвенція ООН про права дитини [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_021

11. Загальна декларація прав людини, прийнята і проголошена резолюцією 217 А (III) Генеральної Асамблеї ООН від 10.12.1948. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015

12. Всесвітня декларація про забезпечення виживання, захисту і розвитку дітей, ухвалена на Всесвітній зустрічі на найвищому рівні в інтересах дітей, НьюЙорк, 30.09.1990 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://nvkschool34.ck.ua/wp-content/uploads/2019/01/Vsesvitnya-deklaratsiya-pro-zabezpechennya-vyzhyvannya-zahystu-i-rozvytku-ditej.pdf>

13. Указ Президента України від 18.01.1996 року № 63/96 «Про Національну програму «Діти України» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/63/96/page>.

14. Регіональна програма реформування системи інституційного догляду і виховання дітей у Харківській області на 2018 – 2026 роки: рішення Харківської обласної ради від 30.08.2018 №774-VII (XVII сесія VII скликання). Сайт Харківської обласної ради. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.oblrada.kharkov.ua/docs/774-VII_programa.

15. Зміни до Угоди про позику (Проект "Модернізація системи соціальної підтримки населення України") між Україною та Міжнародним Банком реконструкції та розвитку №8404-UA від 09.07.2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/996_001-20#Text.

References:

1. Vasylenko O. M., & Troian R. V. (2015) *Normatyvno-pravovi zasady derzhavnoi polityky z pytan zakhystu prav ditei-syrit ta ditei, pozbavlenykh batkivskoho pikluvannia* [Normative and legal foundations of state policy on the protection of the rights of orphans and children deprived of parental care] *Zbirnyk naukovykh prats Khmelnytskoho instytutu sotsialnykh tekhnolohii Universytetu "Ukraina"* – Collection of scientific works of the Khmelnytskyi Institute of Social Technologies of the University "Ukraine", 10, 5-7. Retrieved from http://nbuv.gov.ua/UJRN/Znpkhist_2015_10_3 [in Ukrainian].

2. Mordan O. O. (2012). *Normatyvno-pravove zabezpechennia sotsialnoho zakhystu posyrotylykh ditei: problemy ta napriamy vdoskonalennia* [Normative and legal provision of social protection of orphaned children: problems and directions of improvement]. *Derzhavne upravlinnia: teoriia ta praktyka* – Public administration: theory and practice, 2. Retrieved from http://nbuv.gov.ua/UJRN/Dutp_2012_2_40 [in Ukrainian].

3. Kryvachuk L.F. (2017). *Deinstytualizatsii sotsialnykh posluh dlia ditei v Ukraini: rozvytok simeinykh form vlashtuvannia ditei-syrit i ditei, pozbavlenykh batkivskoho pikluvannia* [Deinstitutionalization of social services for children in Ukraine: the development of family forms of placement of orphans and children deprived of parental care]. Proceedings from: *Mizhnarodna naukovo-praktychna konferentsiia «Transkordonna bezpeka: polityko-pravovyi, sotsialno-ekonomichnyi, humanitarnyi ta ekolohichnyi vymir» – the International Scientific and Practical Conference: «Transborder security: political-legal, socio-economic, humanitarian and environmental dimensions»*. (pp. 83–86) Lviv. Retrieved from <https://sci.ldubgd.edu.ua/jspui/handle/123456789/3872> [in Ukrainian].
4. Kroitor V.A. (2018). *Formy vlashtuvannia ditei-syrit ta ditei, pozbavlenykh batkivskoho pikluvannia* [Forms of placement of orphans and children deprived of parental care]. *Porivnialno-analitychne pravo – Comparative and analytical law*, 5, 122-127 Retrieved from https://www.academia.edu/41465436/%D0%9A%D1%80%D0%BE%D0%B9%D1%82%D0%BE%D1%80_%D0%9F%D0%BE%D1%80%D1%96%D0%B2%D0%BD%D1%8F%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D0%BE_%D0%B0%D0%BD%D0%B0%D0%BB%D1%96%D1%82%D0%B8%D1%87%D0%BD%D0%B5_%D0%BF%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%BE [in Ukrainian].
5. Gordienko N.M. (2019). *Osvitni zaklady internatnoho typu yak ahenty kumuliatsii sotsializatsiinoho potentsialu suspilstva* [Boarding-type educational institutions as agents of cumulation of the socialization potential of society]. Zaporizhzhia: Classic. private Univ. Retrieved from http://virtuni.education.zp.ua/info_cpu/sites/default/files/_%D0%B4%D0%B8%D1%81%D0%B5%D1%80%D1%82%D0%B0%D1%86%D1%96%D1%8F%20.pdf [in Ukrainian].
6. Tokarchuk L.M. (2021). *Vlashtuvannia ditei-syrit ta ditei, pozbavlenykh batkivskoho pikluvannia, yak realizatsiia pryntsyphu derzhavnoi okhorony simi* [Placement of orphans and children deprived of parental care as an implementation of the principle of state protection of the family]. Odesa. Retrieved from <https://hdl.handle.net/11300/14997> [in Ukrainian].
7. Konstytutsiia Ukrainy [Constitution of Ukraine]. (n.d.). zakon.rada.gov.ua. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> [in Ukrainian].
8. Simeinyi Kodeks Ukrainy [Family Code of Ukraine]. (n.d.). zakon.rada.gov.ua. Retrieved from: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2947-14/page> [in Ukrainian].
9. Tsyvilnyi Kodeks Ukrainy [Civil Code of Ukraine]. (n.d.). zakon.rada.gov.ua. Retrieved from: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2947-14/page> [in Ukrainian].
10. Konventsiiia OON pro prava dytyny [The UN Convention on the Rights of the Child]. (n.d.). zakon.rada.gov.ua. Retrieved from: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_021 [in Ukrainian].
11. Zahalna deklaratsiia prav liudyny, pryiniata i proholoshena rezoliutsiieiu 217 A (III) Heneralnoi Asamblei OON vid 10.12.1948 [The Universal Declaration of Human Rights, adopted and proclaimed by resolution 217 A (III) of the UN General Assembly dated 10.12.1948]. (n.d.). zakon.rada.gov.ua. Retrieved from: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015 [in Ukrainian].
12. Vsesvitnia deklaratsiia pro zabezpechennia vyzyhivannia, zakhystu i rozvytku ditei, ukhvalena na Vsesvitnii zustrichi na naivysshchomu rivni v interesakh ditei, NiuIork, 30.09.1990 [The World Declaration on Ensuring the Survival, Protection and Development of Children, adopted at the World Meeting at the highest level in the interests of children, New York, September 30, 1990]. (n.d.). <https://nvkschool34.ck.ua/> - Retrieved from: <https://nvkschool34.ck.ua/wp-content/uploads/2019/01/Vsesvitnya-deklaratsiya-pro-zabezpechennya-vyzyhivannya-zahystu-i-rozvytku-ditej.pdf> [in Ukrainian].

13. Ukaz Prezidenta Ukrainy vid 18.01.1996 roku № 63/96 «Pro Natsionalnu prohramu «Dity Ukrainy» [Decree of the President of Ukraine dated January 18, 1996 No. 63/96 "On the National Program "Children of Ukraine"]. (n.d.). zakon.rada.gov.ua. Retrieved from: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/63/96/page> [in Ukrainian].

14. Rehionalna prohrama reformuvannia systemy instytutsiinoho dohliadu i vykhovannia ditei u Kharkivskii oblasti na 2018 – 2026 roky: rishennia Kharkivskoi oblasnoi rady vid 30.08.2018 №774-VII (XVII sesiia VII sklykannia) [Regional program for reforming the system of institutional care and education of children in the Kharkiv region for 2018-2026: decision of the Kharkiv Regional Council dated August 30, 2018 No. 774-VII (XVII session of the VII convocation)]. (n.d.). www.oblrada.kharkov.ua Retrieved from: www.oblrada.kharkov.ua › docs › 774-VII_programa [in Ukrainian].

15. Zminy do Uhody pro pozyku (Proekt "Modernizatsiia systemy sotsialnoi pidtrymky naselennia Ukrainy") mizh Ukrainoiu ta Mizhnarodnym Bankom rekonstruktsii ta rozvytku №8404-UA vid 09.07.2014 [Amendments to the Loan Agreement (Project "Modernization of the Social Support System of the Population of Ukraine") between Ukraine and the International Bank for Reconstruction and Development No. 8404-UA dated July 9, 2014]. (n.d.). zakon.rada.gov.ua. Retrieved from: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/996_001-20#Text.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 351:354.1:327.8

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-813-825](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-813-825)

Бондар Володимир Тимофійович доктор філософії, доцент кафедри економіки, підприємництва, менеджменту економічного факультету, Київський міжнародний університет, вул. Львівська, 49, м. Київ, 03179, тел.: (044) 507-07-30, <https://orcid.org/0000-0002-9833-9867>.

ВПЛИВ ЕТНОНАЦІОНАЛЬНОГО ЧИННИКА НА СИСТЕМУ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ: УКРАЇНСЬКО-УГОРСЬКИЙ КОНТЕКСТ

Анотація. У роботі актуалізується проблема впливу етнонаціонального чинника на формулювання етнополітики та забезпечення національної безпеки, зокрема в українсько-угорському контексті. Мета статті – з'ясувати місце і роль етнонаціонального чинника у забезпеченні національної безпеки через призму етнонаціональної політики. Виходячи з цього, завданням є дослідити підходи влади Угорщини в забезпеченні прав закордонних угорців. На прикладі обговорення програмних документів та основних засад Угорщини наведено про довготривалу політику послідовного вдосконалення концептуальних підходів, основоположного закону, головним заданням якої є розбудова угорсько-націєцентричної моделі держави, підтримка закордонних угорців включенням цієї категорії в систему національної безпеки. Продемонстровано, що такі заходи угорської влади продиктовано необхідністю правової підтримки системоутворювальних факторів, наприклад, мови, позиціонуванням країни як домінантної держави в системі міжнародних відносин насамперед з сусідніми країнами. Розкриття предмету завдячує системному підходу, вибірковому аналізу доктринальних першоджерел визначення поняття «національна безпека» й дослідження цього феномена. Наукова новизна полягає у висвітленні того, що використання Угорщиною етнонаціонального чинника як елемента етнонаціональної політики у реалізації зовнішньополітичного курсу та стратегії національної безпеки по відношенню до України з метою впливу на публічний простір з позицій примусу, зумовлює прояви ознак загроз системі національної безпеки України як країни-об'єкта зовнішнього впливу у двосторонніх українсько-угорських відносинах. Практична значимість статті пов'язана з можливістю подальшого дослідження її основних положень й висновків у теоретичному напрямі при розробці методичних рекомендацій з проблематики застосування українсько-угорського етнонаціонального контексту в формулюванні

етнополітики і національної безпеки, вдосконалення механізмів державного управління. Зроблено висновки щодо ролі й місця етнонаціонального чинника, який важливо враховувати у забезпеченні сталого та безпечного розвитку державоутворювальних компонентів Української держави.

Ключові слова: етнополітика, етнонаціональний чинник, національна меншина (спільнота), система національної безпеки, зовнішній вплив, механізми державного управління.

Bondar Volodymyr Tymophiiiovych Doctor of Philosophy, Associate professor at the Department of economics, management, business, Faculty of Economics, Kyiv International University, St. Lvivska, 49, Kyiv, 03179, tel.: (044) 507-07-30, <https://orcid.org/0000-0002-9833-9867>.

INFLUENCE OF THE ETHNO-NATIONAL FACTOR ON THE STATE OF NATIONAL SECURITY SYSTEM OF UKRAINE: UKRAINIAN-HUNGARIAN CONTEXT

Abstract. The manuscript actualizes the problem of the influence of the ethno-national factor on the formulation of ethno-politics and ensuring national security, in particular in the Ukrainian-Hungarian context. The purpose of the article is to clarify the place and role of the ethno-national factor in ensuring national security through the prism of ethno-national policy. Based on this, the task is to study the approaches of the Hungarian authorities in ensuring the rights of Hungarians abroad. On the example of the discussion of the program documents and basic foundations of Hungary, the long-term policy of consistent improvement of conceptual approaches, the fundamental law, the main task of which is the development of the Hungarian-national-centric model of a State, support of Hungarians abroad by including this category in the national security system, is given. It is demonstrated that such measures of the Hungarian authorities are dictated by the need for legal support of system-forming factors, for example, language, positioning of the country as a dominant State in the system of international relations, primarily with neighboring countries. The disclosure of the subject owes to a systematic approach, a selective analysis of the doctrinal primary sources of the definition of the concept of "national security" and the study of this phenomenon. The scientific novelty consists in highlighting the fact that Hungary's use of the ethno-national factor as an element of the ethno-national policy in the implementation of the foreign policy course and national security strategy in relation to Ukraine with the aim of influencing the public space from the standpoint of coercion leads to the manifestation of signs of threats to the national security system of Ukraine as a country object of external influence in bilateral

Ukrainian-Hungarian relations. The practical significance of the article is related to the possibility of further research of its main provisions and conclusions in the theoretical direction in the development of methodological recommendations on the issue of the application of the Ukrainian-Hungarian ethno-national context in the formulation of ethno-politics and national security, improvement of State management mechanisms. Conclusions were made regarding the role and place of the ethno-national factor, which is important to take into account in ensuring the sustainable and safe development of the state-forming components of the Ukrainian State.

Keywords: ethno-politics, ethno-national factor, national minority (community), national security system, external influence, State management mechanisms.

Постановка проблеми. Одним із результатів вироблення міжнародної політики з огляду на актуалізацію захисту прав національностей стало прийняття у 2019 році резолюції ГА ООН про визнання періоду 2022-2032 років як «Міжнародне десятиліття корінних народів». На регіональному рівні, Європейським центром у справах меншостей (European Center for Minority Issues) увесь 2024 рік оголошено роком мов меншин, у зв'язку з цим співпраця між Центром і Радою Європи передбачатиме проведення спільних консультацій і досліджень, розроблення рекомендацій на адресу окремих країн, а також отримано фінансування під загальноєвропейську програму «Мовна множинність у мінливій медіа сфері Європи».

В Україні, можемо констатувати про високу увагу влади й експертного середовища до етнонаціональної сфери. Так, проведено Форум національних меншин (спільнот) України: Європейська перспектива, діалог, захист (07.06.2024), присвячений реалізації реформ з удосконалення українського законодавства відповідно до європейського у сфері етнополітики та забезпечення прав національних меншин в умовах війни. Учасники заходу (близько 150 представників державних інституцій, міжнародних організацій, громадського сектору, наукових кіл) у підсумковому документі рекомендували використовувати платформу Форуму як майданчик для конструктивного діалогу в сприянні подальшого впровадження відповідних законодавчих актів, державних програм [1]. Метою іншого, вузькопрофільного заходу – Круглий стіл «Україна – Угорщина: сучасний стан та перспективи міждержавних відносин» (20.06.2024) передбачалося науково-експертне оцінювання сучасного стану та шляхів «зміцнення стратегічного партнерства між двома країнами, ролі українсько-угорських відносин у забезпеченні безпеки на європейському континенті [2]».

Безсумнівно, з початку 2024 року офіційним Будапештом активізовано український зовнішньополітичний курс. Нарощуванням інтенсивності в

наступальному обстоюванні інтересів угорської національної меншини України зі значним розширенням запитів, як-то втілення 11-ти вимог, що було сприйнято у вітчизняному інформаційному просторі як «угорський ультиматум [3]». А послідуєча «човникова дипломатія» В. Орбана – почергові візити до України, рф і КНР задля «відкриття ліній зв'язку, щоб принести мир в Україну [4]», стала подразником для західних партнерів.

Звісно, наведено лише окремі приклади. Однак і вони свідчать про тенденцію використання зовнішніми акторами етнонаціонального чинника для впливу не лише на формулювання вітчизняної етнополітики, а й систему національної безпеки України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. З розробки окремих аспектів забезпечення національної безпеки можемо відзначити вітчизняних вчених О. Власюка, В. Горбуліна, С. Кононенка, М. Орел, Т. Пікуля, Л. Рябопол, Г. Ситника, Т. Ткачука. Дещо цікаві розвідки про особливості етнонаціональної політики, у яких вивчають це явище й механізм його реалізації авторів Д. Грицяк, І. Зварич, Т. Ковальова, І. Лопушинський, О. Майборода, М. Обушний, Г. Панченко, О. Рафальський, В. Трощинський, включно підходи Угорщини – В. Бабюк, Л. Белей, М. Бучин, М. Гетьманчук, Л. Дорош, І. Кресіна, Т. Лейк, Ю. Мателешко, О. Сергєєва, Я. Турчин.

Попри затвердження програмних документів, а саме «Стратегія забезпечення національної безпеки» (2022 р.), «Державна цільова національно-культурна програма «Єдність у розмаїтті» до 2034 року» (2023 р.), прийняття низки профільних законодавчих актів з врегулювання етнонаціональної сфери питання методологічних підходів до всебічного розкриття феномену етнонаціонального чинника, проявів у сфері національної безпеки, виокремлення його ролі чи значущих особливостей для ефективного їх практичного втілення в діяльність органів влади продовжує залишатись актуальним.

Звідси – **мета статті** полягає у з'ясуванні місця і ролі етнонаціонального чинника у забезпеченні національної безпеки через призму етнонаціональної політики. Виходячи з цього, завданням є дослідити підходи влади Угорщини у забезпеченні прав закордонних угорців.

Виклад основного матеріалу. Звернімося до визначення поняття «національна безпека» у доктринальних першоджерелах, яке можна представити як перманентний еволюційний процес взаємодоповнення парадигм її дослідження:

- *філософсько-правовий* аспект інтерпретує національну безпеку як стан захищеності життєво важливих інтересів особистості, суспільства й держави, за якої забезпечується сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам [5, с. 59];

- через критерії *аксіологічних компонентів* сутність цього поняття розкривається розв'язанням проблем захисту прав і свобод індивіда, тобто пріоритетом визнається безпека людини, втім безпека державних інститутів чи інституцій, як системоутворювальних факторів забезпечення національної безпеки – другорядні завдання [6, с. 83, 84];

- з позицій *системного* підходу, забезпечення національної безпеки як системи розглядається через цілісність, єдність компонентів, а поміж суттєвих ознак – досягнення її стійкості (стабільності) під впливом різних чинників (внутрішніх / зовнішніх, об'єктивних / суб'єктивних, конструктивних / деструктивних) [7, с.29];

- за широкого розуміння, «це спосіб самозбереження українського народу, який досяг рівня організації у формі незалежної держави», отже, національну безпеку України можна визначити як систему державно-правових і суспільних гарантій стабільності життєдіяльності та розвитку українського народу загалом й кожного громадянина зокрема, захист їхніх базових цінностей і законних інтересів, джерел духовного та матеріального розвитку від можливих реальних й потенційних, внутрішніх і зовнішніх загроз [8, с.]»;

- з позицій *організаційно-структурного* підходу, національна безпека – система, що характеризується подільністю, відкритістю, адаптивністю та наявністю структури, мети й пріоритетів оптимальної взаємодії тощо; *функціонально-діяльнісного* – динамічна і відкрита система, що перебуває у тісному зв'язку із середовищем та потребами людини, суспільства і держави, а забезпечення національної безпеки орієнтується не лише на боротьбу із зовнішніми загрозами, але й, власне, на безпеку як важливу соціальну цінність [9, с. 70, 72].

Концептуальні підходи державного регулювання сфери національної безпеки України, у програмі «Стратегія забезпечення державної безпеки» (2022 р.), визначають реальні та потенційні загрози. Звертаємо увагу на: п. 15, в якому відзначається про властивість сучасної моделі глобалізації у поширенні, зокрема політичного і релігійного екстремізму, підживлюваного з-за кордону сепаратизму; п. 16 – цілеспрямовані намагання окремих держав впливати, у тому числі через національні меншини України, на ухвалення органами державної влади, місцевого самоврядування рішень на шкоду державній безпеці України [10].

Стосовно етнонаціональної сфери, то метою програми «Державна цільова національно-культурна програма «Єдність у розмаїтті» до 2034 року» (2023 р.) є створення сталих інституційних умов на загальнодержавному та регіональному рівні для задоволення потреб й ефективної реалізації прав і можливостей осіб, які належать до національних меншин (спільнот) та

корінних народів України, а також сприяння зміцненню соціальної стійкості, згуртованості, загальнонаціональної єдності українського суспільства [11].

Виходячи із вищенаведених окремих положень різнопрофільних програмних документів, можемо виявити смисловий зв'язок між ними. Як бачимо, реальні або потенційні загрози національній безпеці диктують необхідність протидіяти зовнішнім спробам сепаратизму, впливу зовнішніх акторів на функціонування державного устрою, втручання в прийняття рішень владними органами всіх рівнів при посередництві зокрема національних меншин України. Одна з її форм, це зміцнення, згуртованість, єдність українського суспільства, тобто – неподільність вітчизняного соціуму окремо на, з одного боку, титульну націю, а з другого, етнічне середовище. Не може бути так, що забезпечення захисту прав національних меншин (спільнот) це першочергове завдання держави, а Української нації – другорядне. Теж саме стосується і багатоманітних питомих ознак ідентичності, наприклад, мови.

Здійснений нами хоча й вибірковий огляд сучасного доктринального аналізу системи національної безпеки втім дає можливість говорити про міждисциплінарний характер вивчення цього поняття. Тому у межах даної праці, за основу розкриття предмета пропонуємо виходити із системного підходу розгляду етнонаціональної політики як складової публічної політики. А вітчизняне етнічне середовище разом з державоутворювальною нацією, громадян України – неподільного суб'єкта державного регулювання задля розв'язання завдань з захисту від зовнішніх загроз їхніх: базових цінностей і законних інтересів; джерел духовного розвитку; рідної мови, національних культурних традицій, релігії та інших етнічних компонентів. По суті, застосування такого пізнавального інструментарію в дослідженні впливу українсько-угорського етнонаціонального чинника на стан системи національної безпеки України та етнонаціональної політики, на наш погляд, дає можливість достатньою мірою досягти поставленої мети.

Досить цікавою є думка колективу авторів монографії «Україні і росія: дев'ятий вал чи Китайська стіна», що міжнародні відносини мають низку природних властивостей, які роблять війни та збройні конфлікти неминучими. Насправді, ідеологія глобалізації – її ціннісно-концептуальний внесок «вічний мир» про те, що зростання глобальної взаємозалежності зробить зброю й насильство непотрібним і не вигідним, оманлива. Оскільки взаємозалежність реально асиметрична, тому саме вона провокуватиме нові конфлікти та суперечності [11, с. 28, 29]. Віддаючи належне авторам і сповна погоджуючись з ними додаємо, в умовах гібридного протистояння, коли до слабкості країни в аспекті оборонної спроможності додається ще й неготовність або недостатня здатність чи можливість інформаційного і

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

психологічного захисту державоутворювальних компонентів (населення, нація, суспільство, державна мова тощо), то така країна не лише продовжує залишатися привабливою ціллю провокуючи збройного агресора чи зовнішнього актора у смислі гібридного нападу, а й сама перетворюється на загрозу в масштабі регіональної або світової безпекової архітектури.

У профільному етнічному законодавстві Угорщини, за критерієм *столітнього* проживання чітко визначені 13 етнічних груп, включно українська, які користуються правами передбаченими для національних меншин. Як пише угорський дослідник Б. Добос, наслідком розширення ЄС та свободи пересування громадян-членів територією Європейського Союзу, за результатами перепису 2011 року, різко збільшилася чисельність новоприбулих іммігрантів з Румунії і Словаччини етнічних угорців (відповідні етнічні групи увійшли в законодавчий перелік національних меншин), які проживали переважно в угорських прикордонних населених пунктах, де житло було порівняно дешевшим, ніж в їхніх країнах, утім не припиняли працювати і навчатися на своїй батьківщині [12]. З приводу умовного поділу на «історичні» («старі») та «нові» національні меншини (100-літній критерій також імплементовано в профільних законах Польщі, Чехії, Норвегії), дискусії на предмет чи співмірні права новоприбулих до країни з правами їх компатріотів уроджених в цій країні, європейською інституцією було надано відповідний коментар. Дорадчий комітет Рамкової конвенції Ради Європи про захист національних меншин в оцінюванні Звіту Норвегії за 2011 рік схвально прокоментував доступність навчання для дітей іммігрантів з терміном їх перебування в країні не менше трьох місяців [13, с. 20]. Але, цей чинник досі залишається положеннями Конвенції не врегульований, а національні уряди застосовують різні підходи залежно від етнонаціональної чи міграційної політики, суспільної думки або інших факторів.

У питанні українських біженців війни в Угорщині, число яких приблизно 2 мільйони за даними Верховного комісара ООН у справах біженців [14], їх підтримка угорським населенням становила на рівні 90 %, що є найвищим показником у Східній Європі, відповідно до результатів дослідження словацької аналітичної інституції GLOBSEC [15]. З боку влади, за словами уповноваженого уряду Угорщини з питань українських біженців Норберта Пала, нині реалізується наймасштабніша гуманітарна програма в історії країни спрямована на: створення умов для довшого перебування біженців і сприяння їхній соціальній інтеграції (передусім освіта, медичні послуги, працевлаштування), заклики залучатися до української національної меншини Угорщини; підтримку Закарпатської угорської громади [16]. Тож, можемо відзначити, що в Угорщині владою та громадянським суспільством у публічному просторі сформована сприятлива суспільна думка про іммігрантів з України, реалізуються підтримчі заходи для їх адаптації.

Тут ми не можемо оминати увагою основні засади формулювання етнонаціональної політики Угорщини, в яких передбачена угорсько-націєцентрична модель розбудови держави (стаття D Конституції Угорщини (2011 р.) [17]). У тексті фундаментального закону відсутні посилання на принцип мультикультуралізму, етнокультурне чи мовне розмаїття, які активно впроваджуються ЄС в політику країн-членів. Попри офіційні заяви угорських лідерів про прийняття нової проєвропейської редакції основного документу на заміну чинної на той час «прорадянської» конституції від 1949 року.

У концептуальних підходах угорської влади з забезпечення національної безпеки відображено про захист прав закордонних угорців як окрему складову безпекової політики. Зокрема, у Національній стратегії безпеки Угорщини (2012 р.) передбачалося: п. 21 – реалізація зовнішньої політики в тих країнах, де проживають закордонні угорці на утворення в обов'язковому порядку таких адміністративних механізмів, як органи *самоврядування та автономія* у відповідності до статусу угорської меншості в цій країні для належного забезпечення й реалізації її прав; п. 22 – прагнення визнання від європейських інституцій необхідності захисту спільних цінностей, як ключових елементів довгострокової стабільності зокрема в країнах прикордонних з Угорщиною [18, с. 8, 9]. В останній редакції Національної стратегії Угорщини (2020 р.): п. 20 до першочергових цінностей віднесено єдність, мову та культуру нації як всередині Угорщини так й за її межами, заснованих на угорській ідентичності та спільній долі; у п. 84 зазначено, що закордонні угорці є невід'ємною частиною системи національної безпеки, і з огляду на положення Конституції, угорський уряд повинен контролювати ситуацію в сусідніх країнах щоб угорські спільноти мали можливість користуватися формами самоврядування та автономії відповідно до їхньої конкретної ситуації [19].

Вивчення програмних документів і основоположного закону Угорщини показує, що підхід влади не є якимось новаторськими у питанні забезпечення національної безпеки через розвиток націєцентричної моделі держави чи реалізації прав закордонних угорців, а радше традиційними, неухильним, послідовним, який покроково реалізуються через внутрішню і зовнішню політику. Прикметним проявом цього з позицій сьогодення слугують заходи офіційного Будапешту на масштабну соціальну інтеграцію українських біженців війни, повернення до активного обстоювання інтересів Закарпатських угорців у вигляді розширеного переліку запитів до України. Таким чином, нагальна потреба для вітчизняної влади вдосконалення підходів із запобігання перетворення Закарпаття на нестабільний регіон, звуження функціонування державної мови за рахунок витиснення її з

окремих сфер мовою угорської національної меншини. Слушно було б звернутися, наприклад, до успішної практики протидії Словаччини та Румунії політиці іредентизму Угорщини, яка змогла досягти бажаного результату у Сербії зі створення там угорського анклаву [20, с. 153].

Інший контекст, вже сьогодні постає важливе питання відбудови України. Насамперед це забезпечення народного господарства достатньою кількістю трудових ресурсів і кваліфікованих кадрів, повернення українських біженців війни. В етнонаціональному і безпековому секторі, за умови прийняття Україною угорських одинадцяти вимог у повному обсязі, тоді яке буде мотивування для молодого покоління етнічних угорців Закарпаття після отримання ними середньої чи вищої освіти угорською мовою, щоб вони могли збудувати успішну кар'єру в Україні? Або у чому полягатиме основа, щоб утримувати їх від трудової міграції до етнічної батьківщини після закінчення більш дешевого у порівнянні з європейськими закладами освіти навчання в Україні, ба більш за державний кошт? Які стимули будуть для українських біженців війни передусім в Угорщині для повернення їх на батьківщину, у разі їх адекватної соціальної інтеграції чи внаслідок повзучого асимілювання в угорське суспільство?

Українсько-угорський етнонаціональний чинник також спрямовує нас до обговорення механізмів державного управління. Так, Постановою Кабінету Міністрів України від 21.06.2021 № 954 повноваження Українського уряду було делеговано Українській частині Змішаної українсько-угорської комісії з питань забезпечення прав національних меншин у здійсненні комплексу заходів із координування дотичних ЦОВВ з реалізації прав відповідно угорської меншини в Україні та української меншини в Угорщині. Склад Української частини формують представники органів публічної влади, інститутів громадянського суспільства, депутати, незалежні експерти (за згодою). Підготовчу, організаційну, експертну роботу покладено на Державну службу України з етнополітики та свободи совісті. Традиційно засідання таких міжурядових механізмів співпраці скликаються щотрищочотири роки, почергово у кожній країні на паритетній основі, або в інший термін за ініціативи однієї сторони. Раніше, урядовою Постановою від 28.04.2021 № 437 було оновлено склад Української частини, а дату чергового 16-го засідання погоджено з угорською стороною на вересень 2021 року в Києві. Проте це засідання проведено не було, а попередні: 15-е відбулося 2017 року, 14-е – 2008 року [21]. Не дивлячись на підписання сторонами протоколів за результатами усіх проведених раніше засідань, відсутність спірних питань й визнання того, що забезпечення захисту прав відповідних національних меншин в Угорщині та Україні є важливим завданням для обох країн, вочевидь, що рівень імплементації цього механізму державного управління залишається поки ще далекий від досконалості.

Підсумовуючи, можемо зробити такі **висновки**.

Виходячи із основних засад і концептуальних підходів Угорщини, по-перше, етнонаціональний чинник відіграє одну із першорядних ролей для публічної влади у формулюванні етнополітики та забезпечення національної безпеки. Угорська етнічність законодавчо розглядається як ключовий компонент націєцентричної моделі розбудови держави. А такі питомі ознаки ідентичності, як мова, культура й інші офіційно набирають визначеності системоутворювальних факторів як внутрішнього етнічного середовища в країні – титульної (панівної) нації, так й за її межами там, де проживають угорські громади – національної меншини. Підсилюючим фактором є офіційне заохочення закордонних угорців брати участь у роботі місцевих органів самоврядування або окремої автономії. На додаток, ця категорія співвітчизників визначена Національною стратегією безпеки Угорщини в останній редакції від 2020 року невід’ємною частиною системи національної безпеки.

Другий підсумок у тому, що значущість етнонаціонального чинника зростає по мірі того, яку зовнішню політику уряд країни впроваджує з підтримки співвітчизників за кордоном. За Всеукраїнським переписом 2011 року, у рейтингу найчисельніших національностей України угорці шості після росіян, білорусів, молдаван, кримських татар, болгар. Проте Україна продовжує тривалий час залишатися пріоритетною для сусідньої Угорщини країною-об’єктом реалізації довгострокової стратегії в межах Закарпаття, після росії з її експансивною гібридною ідеологією «руського мира» на Півдні і Сході й нині повномасштабною військовою агресією. Що апріорі становить загрозу національній безпеці України у багатьох аспектах, до прикладу, звуження сфер використання державної мови, автономізація Закарпаття, міграція української молоді, розшарування в українському суспільстві. Важко не погодитися з думкою, що Угорщина продовжуватиме наступальний український зовнішньополітичний курс та відмовиться від безпідставних запитів, якщо українська влада виявить рішучу і послідовну позицію в обстоюванні прав громадян України, проживаючих зокрема на Закарпатті, які захищені вітчизняним правовим полем, що в цілому узгоджується з положеннями Європейського Союзу.

Інший аргумент, це націлювання виконавчої влади України на відновлення якомога повною мірою функціонування чинних механізмів двосторонніх відносин між Україною та Угорщиною, зокрема Змішаної українсько-угорської комісії з питань забезпечення прав національних меншин, їх кардинальної модернізації. Позаяк Українській частині комісії Урядом делеговано усі необхідні повноваження для використання цього інструменту етнонаціональної політики. Поряд з обговоренням питань

угорської національної меншини України окремої уваги Комісії потребують закордонні українці в Угорщині. Тому ключовими завданнями роботи цього двостороннього та інших механізмів повинно стати забезпечення національної безпеки через призму етнонаціональної політики, гарантуванням необхідних умов сталого і безпечного розвитку державоутворювальних компонентів Української держави.

Література:

1. У Києві відбувся Форум національних меншин (спільнот) України: європейська перспектива, діалог, захист прав. *kmu.gov.ua*. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/u-kyievi-vidbuvsia-forum-natsionalnykh-menshyn-spilnot-ukrainy-ievropeiska-perspektyva-dialoh-zakhyst-prav> (дата звернення: 17.07.2024).
2. Круглий стіл «Україна – Угорщина: сучасний стан та перспективи міждержавних відносин» URL: <https://ipind.gov.ua/novyny/kruhlyj-stil-ukraina-uhorshchyna-suchasnyj-stan-ta-perspektyvu-mizhderzhavnykh-vidnosyn/> (дата звернення: 17.07.2024).
3. 11 вимог Орбана. Як Угорщина знову перетнула червоні лінії у шантажі України на шляху до ЄС. URL: <https://www.eurointegration.com.ua/articles/2024/06/27/7188991/> (дата звернення: 17.07.2024)].
4. «Човникова дипломатія» Орбана викликала роздратування західних союзників – Bloomberg. URL: <https://unn.ua/en/news/orbans-shuttle-diplomacy-irritates-western-allies-bloomberg> (дата звернення: 17.07.2024).
5. Пікуля Т.О. Доктринальний аналіз системи національної безпеки України. *Право і суспільство*, 2024. № 2. С. 57-62. DOI: <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2024.2.7>.
6. Ситник Г.П., Орел М.Г. Публічне управління у сфері національної безпеки: підручник. К., 2022. 464 с. URL: <https://ipacs.knu.ua/pages/dop/336/files/1bec7c93-6513-4767-8083-7e91d2941a05.pdf> (дата звернення: 17.07.2024).
7. Рябопол Л.Т. Національна безпека України: структурно-функціональний аналіз. *Вісник університету імені Альфреда Нобеля. Серія «Право»*, 2020. Т. 1. № 1. С. 25-30. DOI: <https://10.32342/2709-6408-2020-1-1-4>.
8. Власюк О.С. Національна безпека України: еволюція проблем внутрішньої політики: Вибіркові наук. праці. К.: НІСД, 2016. 528 с. URL: <https://niss.gov.ua/sites/default/files/2017-01/Vlasuk-fin-99d56.pdf> (дата звернення: 17.07.2024).
9. Ткачук Т. Ю. Правове забезпечення інформаційної безпеки в умовах євроінтеграції України: дис. ... д-ра юрид. наук: Ужгород, 2019. 487 с.
10. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України: Указ Президента України від 16 лют. 2022 р., № 56/2022. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/56/2022#Text> (дата звернення: 17.07.2024).
11. Горбулін В.П., Власюк О.С., Кононенко С.В. Україна і росія: дев'яти вал чи Китайська стіна. К.: НІСД, 2015. 132 с.
12. Balazs Dobos. With you or without you: integrating migrants into the minority protection regime in Hungary. *Migration Letters*, 2016. 13(2), pages 242-257.
13. Advisory Committee on the Framework Convention for the Protection of National Minorities. Third Opinion on Norway adopted on 30 June 2011. ACFC/OP/III(20011)/007. URL: https://www.regjeringen.no/globalassets/upload/fad/vedlegg/sami/nasjmin/euoparadets_3_rapport_norge_2011.pdf (дата звернення: 17.07.2024).

14. Ukraine Refugee Situation. *Operational Data Portal*. URL: <https://data.unhcr.org/en/situations/ukraine> (дата звернення: 17.07.2024).

15. GLOBSEC TRENDS 2023. URL: <https://www.globsec.org/sites/default/files/2023-05/GLOBSEC%20TRENDS%202023.pdf> (дата звернення: 17.07.2024).

16. У Берегові уповноважений уряду Угорщини розповів про допомогу українським біженцям. URL: <https://berehove.rayon.in.ua/news/672082-u-beregovi-upovnovazheniy-uryadu-ugorshchyni-rozpoviv-pro-dopomogu-ukrainskim-bizhentsyam> (дата звернення: 17.07.2024).

17. The Fundamental Law of Hungary (as in force on 1 April 2024). *Ministry of Justice*, 2024. URL: <https://njt.hu/jogszabaly/en/2011-4301-02-00> (дата звернення: 17.07.2024).

18. Hungary's National Security Strategy 2012. *Ministry of Foreign Affairs of Hungary*. URL: <https://eda.europa.eu/docs/default-source/documents/hungary-national-security-strategy-2012.pdf> (дата звернення: 17.07.2024).

19. On Hungary's National Security Strategy. *Government Resolution 1163/2020* (21st April). URL: <https://honvedelem.hu/hirek/government-resolution-1163-2020-21st-april.html> (дата звернення: 17.07.2024).

20. Теоретико-методологічні засади соціокомунікативного механізму публічного управління: колектив. моногр. за заг. ред. С. Бронікової та Н. Кондратенко. К.: НАДУ, 2020. 192 с.

21. Бондар В.Т. Публічна політика з розвитку мов національних меншин: порівняльний аналіз досвіду Республіки Польща та України: дис. ... д-ра філософії (публічне управління та адміністрування). Київ, 2023. 244 с.

References:

1. U Kyievi vidbuvsia Forum natsionalnykh menshyn (spilnot) Ukrainy: yevropeiska perspektyva, dialoh, zakhyst prav [The Forum of National Minorities (Communities) of Ukraine: European Perspective, Dialogue, Rights Protection was held in Kyiv] (2024, 7 June). *kmu.gov.ua*. Retrieved from <https://www.kmu.gov.ua/news/u-kyievi-vidbuvsia-forum-natsionalnykh-menshyn-spilnot-ukrainy-ievropeiska-perspektyva-dialoh-zakhyst-prav> [in Ukrainian].

2. Kruhlyi stil «Ukraina – Uhorshchyna: suchasnyi stan ta perspektyvy mizhderzhavnykh vidnosyn» [Round Table «Ukraine - Hungary: Current State and Prospects of Interstate Relations»] (2024, 20 June). Retrieved from <https://ipiend.gov.ua/novyny/kruhlyj-stil-ukraina-uhorshchyna-suchasnyj-stand-ta-perspektyvy-mizhderzhavnykh-vidnosyn/> [in Ukrainian].

3. 11 vymoh Orbana. Yak Uhorshchyna zнову peretnula chervoni linii u shantazhi Ukrainy na shliakhu do YeS [Orban's 11 demands. How Hungary once again crossed red lines in blackmailing Ukraine on the way to the EU] (2024, 27 June). Retrieved from <https://www.eurointegration.com.ua/articles/2024/06/27/7188991/> [in Ukrainian].

4. Orban's «shuttle diplomacy» leave Western Allies exasperated – Bloomberg (2024, 9 July). Retrieved from <https://unn.ua/en/news/orbans-shuttle-diplomacy-irritates-western-allies-bloomberg>.

5. Pikulia, T.O. (2024). Doktrynalnyi analiz systemy natsionalnoi bezpeky Ukrainy [Doctrinal analysis of the national security system of Ukraine]. *Pravo i suspilstvo – Law and society*, (2), 57-62. DOI: <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2024.2.7> [in Ukrainian].

6. Sytnyk, H.P., & Orel, M.H. (2022). Publichne upravlinnia u sferi natsionalnoi bezpeky: pidruchnyk [Public administration in the field of national security: textbook]. In H.P. Sytnyk (Ed.). Kyiv : «Kyiv University». Retrieved from <https://ipacs.knu.ua/pages/dop/336/files/1bec7c93-6513-4767-8083-7e91d2941a05.pdf> [in Ukrainian].

7. Riabovol, L.T. (2020). Natsionalna bezpeka krainy: strukturno-funktsionalnyi analiz [National security of Ukraine: structural-functional analysis]. *Visnyk universytetu imeni Alfreda Nobelia. Seriiia «PRAVO» – Bulletin of Alfred Nobel University. Series «Law»*, 1(1), 25-30. DOI: <https://10.32342/2709-6408-2020-1-1-4> [in Ukrainian].
8. Vlasuk, O.S. (2016). Natsionalna bezpeka ukrainy: evoliutsiia problem vnutrishnoi politykyu Vybrani naukovy pratsi [National security of ukraine: evolution of domestic policy problems. Selected scientific works]. *niss.gov.ua*. Retrieved from <https://niss.gov.ua/sites/default/files/2017-01/Vlasuk-fin-99d56.pdf> [in Ukrainian].
9. Tkachuk, T.Yu. (2019). Pravove zabezpechennia informatsiinoi bezpeky v umovakh yevrointehratsii Ukrainy [Legal provision of information security in the conditions of European integration of Ukraine]. *Doctor's thesis*. Uzhhorod [in Ukrainian].
10. Pro rishennia Rady natsionalnoi bezpeky i oborony Ukrainy vid 30 hrudnia 2021 roku «Pro Stratehiiu zabezpechennia derzhavnoi bezpeky». Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 16 liutoho 2022 roku № 56/2022 [On the decision of the National Security and Defense Council of Ukraine of December 30, 2021 «On the State Security Strategy» Presidential Decree» dated February 16, 2022 No. 56/2022]. *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/56/2022#n5> [in Ukrainian].
11. Horbulin V.P., Vlasuk O.S., Kononenko S.V. (2015). Ukraina i rosiia: deviaty val chy Kytaiska stina [Ukraine and Russia: Nine Walls or the Great Wall of China]. Kyiv: NISD. 132 s. [in Ukrainian].
12. Balazs, Dobos (2016). With you or without you: integrating migrants into the minority protection regime in Hungary. *Migration Letters*. 13(2), 242-257.
13. Advisory Committee on the Framework Convention for the Protection of National Minorities. Third Opinion on Norway adopted on 30 June 2011. ACFC/OP/III(20011)/007. Retrieved from https://www.regjeringen.no/globalassets/upload/fad/vedlegg/sami/nasjmin/europaradets_3_rapport_norge_2011.pdf.
14. Ukraine Refugee Situation. *Operational Data Portal*. Retrieved from <https://data.unhcr.org/en/situations/ukraine>.
15. GLOBSEC TRENDS 2023. Retrieved from <https://www.globsec.org/sites/default/files/2023-05/GLOBSEC%20TRENDS%202023.pdf>.
16. U Berehovi upovnovazhenyi uriadu Uhorshchyny rozpoviv pro dopomohu ukraïnskym bizhentsiam [In Beregov, the representative of the Hungarian government spoke about assistance to Ukrainian refugees] (2024, 23 January). Retrieved from <https://berehove.rayon.in.ua/news/672082-u-beregovi-upovnovazheniy-uryadu-ugorshchiny-rozpoviv-pro-dopomogu-ukraïnskym-bizhentsyam> [in Ukrainian].
17. The Fundamental Law of Hungary (as in force on 1 April 2024). *Ministry of Justice*, 2024. Retrieved from <https://njt.hu/jogszabaly/en/2011-4301-02-00>.
18. Hungary's National Security Strategy 2012. *Ministry of Foreign Affairs of Hungary*. Retrieved from <https://eda.europa.eu/docs/default-source/documents/hungary-national-security-strategy-2012.pdf>.
19. On Hungary's National Security Strategy. *Government Resolution 1163/2020* (21st April). Retrieved from <https://honvedelem.hu/hirek/government-resolution-1163-2020-21st-april.html>.
20. Teoretyko-metodolohichni zasady sotsiokomunikatyvnoho mekhanizmu publichnoho upravlinnia: kolektyv. Monohr (2020) [Theoretical-and-Methodological Basis of Socio-Communicative Mechanism of Public Administration. Multi-authored monograph]. In S. Bronikovi & N. Kondratenko (Eds.). Kyiv, NAPA [in Ukrainian].
21. Bondar, V.T. (2023). [Public policy for the development of languages of national minorities: comparative analysis of the experience of the Republic of Poland and Ukraine]. *Ph. D in Public Management and Administration Thesis*. Kyiv [in Ukrainian].

УДК 336

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-826-835](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-826-835)

Боняр Світлана Михайлівна доктор економічних наук, професор, професор кафедри бізнес-логістики та транспортних технологій, Державний університет інфраструктури та технологій, вул. Огієнко, буд. 19, м. Київ, 03049, тел.: (067) 664-43-85, <https://orcid.org/0000-0001-8910-7100>

Харчук Олена Георгіївна кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри менеджменту, публічного управління та адміністрування, Державний університет інфраструктури та адміністрування, вул. Огієнко, буд. 19, м. Київ, 03049, тел.: (098) 431-22-84, <https://orcid.org/0000-0001-5344-4121>

СТАН ТА НАУКОВИЙ ПОТЕНЦІАЛ РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Анотація. Науково-інноваційна сфера в Україні на сьогодні стикається з низкою складних проблем, які серйозно впливають на її розвиток та потребують вирішення, і тому Україна потребує комплексного підходу, що включає збільшення фінансування науки, підтримку інновацій, створення сприятливого клімату для наукових досліджень та впровадження високих стандартів управління науково-технологічними проектами.

Проведений аналіз динаміки рейтингів інноваційної спроможності України за період 2015-2022 рр., де Україна займає скромне місце в рейтингу Глобального індексу інновацій, що свідчить про загальну слабкість інноваційної системи країни. У 2022 році Україна потрапила до топ-50 країн зі 180 у рейтингу Глобального індексу конкурентоспроможності, що свідчить про певні позитивні зрушення в конкурентоспроможності країни, але загалом рівень залишається помірним. Місце України у рейтингу Глобального індексу кіберспортивних технологій не визначене та не має інформації щодо загального індексу (рейтингу) інноваційного середовища.

Україна має значний потенціал у сфері науки та освіти, що є основою її конкурентоспроможності у науково-інноваційній галузі. Але для його подальшого розвитку є необхідність розроблення та втілення узгодженої науково-технічної та інноваційної політики та проведення структурних змін в економіці та науці, модернізації технологій у виробництві та стимулювання бізнесу до інновацій.

У 2022 році Україна посіла 57 місце серед 132 країн у світовому рейтингу інноваційної спроможності. У Європі Україна займає 34 місце серед 39 країн. В групі країн з нижчим рівнем доходів Україна посіла 4 місце. На душу населення ВВП становить 14146 доларів за паритетом купівельної спроможності.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Україна входить у Топ-50 країн за індексом інноваційної спроможності Глобального індексу конкурентоспроможності на 2022 рік, посідаючи 49-те місце серед 180 країн світу зі значенням 46,9. Україна з рівнем ЗП - 31,0 у 2022 році, відносно середнього значення в ЄС у 2015 році, класифікується як "повільний інноватор". Значення ЗП для України (0,168) становить більш як утричі менше, ніж середнє значення країн ЄС (0,542).

За інформацією Державної служби статистики України, у 2022 році в Україні науково-дослідницьку діяльність проводили 557 організацій. Більшість з них, як і раніше, належать до державного сектору (61,0% від загальної кількості).

Наукоємність ВВП України (витрати на наукові дослідження та розробки у відсотках до ВВП) у 2022 році досягла 0,33%, що свідчить про те, що наука виконує лише пізнавальну функцію та Україна може конкурувати лише з країнами, які не є постачальниками нових технологій чи продукції з високою доданою вартістю. У 2022 році витрати на виконання науково-дослідних робіт в Україні з усіх джерел склали 16 972,75 млн грн (на 5,6% більше, ніж у 2021 році).

Ключові слова: науковий потенціал, рейтинги конкурентоспроможності, наукові дослідження та розробки в Україні

Boniar Svitlana Mikhailovna doctor of economic sciences, professor, Professor of the Department of Business Logistics and transport technologies, State University of Infrastructure and Technologies, St. Ogienko, 19, Kyiv, 03049, tel.: (067) 664-43-85, <https://orcid.org/0000-0001-8910-7100>

Kharchuk Olena Georgievna Candidate of Economic Sciences, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Management, Public Management and Administration, State University of Infrastructure and Technologies, St. Ogienko, 19, Kyiv, 03049, tel.: (098) 431-22-84, <https://orcid.org/0000-0001-5344-4121>

STATE, SCIENTIFIC POTENTIAL AND FINANCIAL SUPPORT OF RESEARCH AND DEVELOPMENT IN UKRAINE

Abstract. The research and innovation sector in Ukraine is currently facing a number of complex problems that seriously affect its development and need to be addressed, and therefore Ukraine needs a comprehensive approach that includes increasing funding for science, supporting innovation, creating a favorable climate for research, and implementing high standards of management of scientific and technological projects.

The article analyzes the dynamics of Ukraine's innovation capacity ratings for the period 2015-2022, where Ukraine ranks modestly in the Global Innovation

Index, indicating the overall weakness of the country's innovation system. In 2022, Ukraine was ranked among the top 50 countries out of 180 in the Global Competitiveness Index, which indicates some positive changes in the country's competitiveness, but the overall level remains moderate. Ukraine's place in the Global Esports Technology Index ranking is not determined and there is no information on the overall index (ranking) of the innovation environment.

Ukraine has a significant potential in science and education, which is the basis of its competitiveness in the research and innovation sector. However, its further development requires the development and implementation of a coherent science, technology and innovation policy and structural changes in the economy and science, modernization of production technologies and incentives for business to innovate.

In 2022, Ukraine was ranked 57th among 132 countries in the global innovation ranking. In Europe, Ukraine ranks 34th among 39 countries. In the group of countries with lower incomes, Ukraine ranked 4th. Per capita GDP is \$14,146 in purchasing power parity terms.

Ukraine is among the Top 50 countries in the Global Competitiveness Index's Innovation Capacity Index for 2022, ranking 49th among 180 countries with a value of 46.9. With a FDI score of 31.0 in 2022, relative to the EU average in 2015, Ukraine is classified as a "slow innovator." Ukraine's FDI value (0.168) is more than three times lower than the EU average (0.542).

According to the State Statistics Service of Ukraine, in 2022, 557 organizations conducted R&D activities in Ukraine. Most of them still belong to the public sector (61.0% of the total).

The science intensity of Ukraine's GDP (research and development expenditures as a percentage of GDP) reached 0.33% in 2022, which indicates that science performs only a cognitive function and Ukraine can only compete with countries that are not suppliers of new technologies or high value-added products. In 2022, expenditures on R&D in Ukraine from all sources amounted to UAH 16,972.75 million (5.6% more than in 2021).

Keywords: scientific potential, competitiveness ratings research and development in Ukraine.

Постановка проблеми. Науково-інноваційна сфера в Україні на сьогодні стикається з низкою складних проблем, які серйозно впливають на її розвиток і перспективи, головними з яких є: військова агресія росії та окупація частини території України, що серйозно підривають всі сфери життя країни, включаючи і науково-інноваційну сферу; недостатнє фінансування, що значно обмежує можливості для проведення досліджень і розробок, модернізації інфраструктури та залучення талановитих науковців; високий ступінь ризикованості, бо відсутність стабільного середовища для наукових досліджень і інновацій обмежує інвестиції та розвиток нових

технологій; недостатня увага суспільства, що може призводити до недооцінки їх значення для економічного розвитку.

Для подолання цих викликів Україна потребує комплексного підходу, який включатиме збільшення фінансування науки, підтримку інновацій, створення сприятливого клімату для наукових досліджень та впровадження високих стандартів управління науково-технологічними проектами.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Такі науковці, як Боголіб Т.М., Бурдонос Л.І., Бажал Ю.М., Гейць В.М., Грига В.Ю., Головатюк В.М., Згуровський М.З., Кремень В.Г., Каленюк І.С., Левчишина О.М., Ляшенко О.М., Ніколаєнко С.М., Овчарова Л.П., Петрушина Т.О., Сіренко К.Ю., Хаустова В.Є., Федулова Л.І. та багато інших вчених у своїх працях розкривали питання фінансового регулювання наукової й науково-технічної діяльності, перерозподілу бюджетних коштів на цілі наукових досліджень, пошуку альтернативних джерел їх фінансування, фінансування сектору вищої освіти, заходів та проектів "розумної спеціалізації", а також впливу фінансових показників на реалізацію інноваційної політики.

Проте, незважаючи на широкий спектр досліджень з цієї тематики, питання, що пов'язані з розвитком наукового потенціалу та фінансового забезпечення наукових досліджень та розробок в Україні потребують подальшого дослідження.

Метою статті є аналіз стану та наукового потенціалу розвитку України та розробка рекомендацій щодо підвищення її конкурентоспроможності.

Виклад основного матеріалу. Проведений аналіз динаміки рейтингів інноваційної спроможності України за чотирма підходами (ГП, ГІСК, ГІКТ, ЗП) за період з 2015 по 2022 роки [1] дає можливість зробити наступні висновки (рис.1):

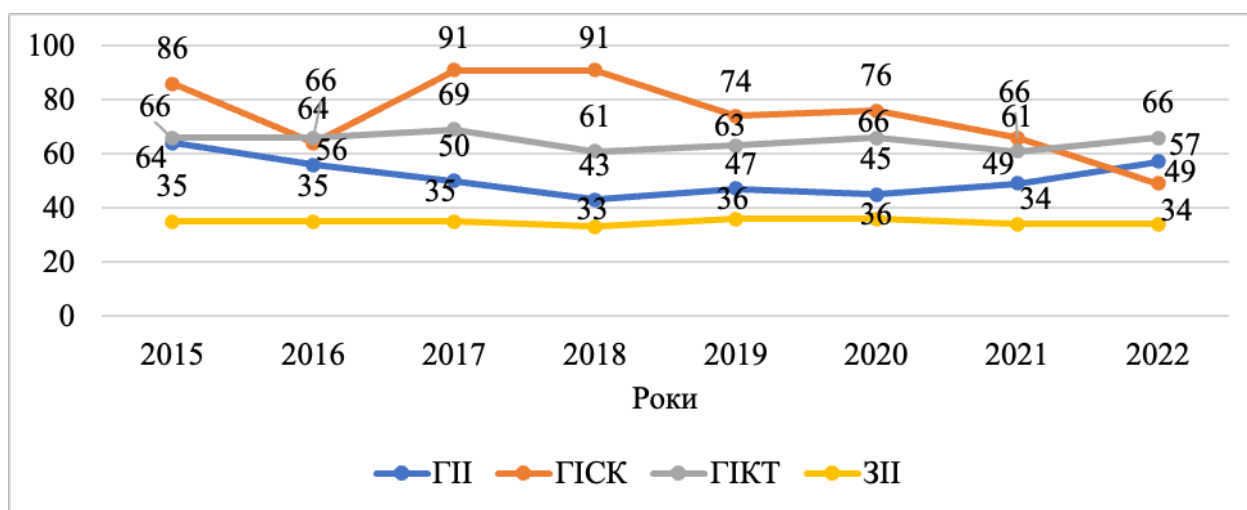

Рис. 1 Рейтинги України за індексами інноваційної спроможності

- Україна займає скромне місце в рейтингу Глобального індексу інновацій (ГІІ), що свідчить про загальну слабкість інноваційної системи країни. Однак можлива тенденція до покращення у певні роки вказує на розвиток інноваційного потенціалу;

- у 2022 році Україна потрапила до топ-50 країн зі 180 у рейтингу Глобального індексу конкурентоспроможності (ГІСК), що свідчить про певні позитивні зрушення в конкурентоспроможності країни, але загалом рівень залишається помірним;

- деталі щодо місця України у рейтингу Глобального індексу кіберспортивних технологій (ГІКТ) не визначені, але згадка про цей індекс свідчить про важливість кіберспортивних технологій для оцінки інноваційної спроможності;

- не має інформації щодо загального індексу (рейтингу) інноваційного середовища (ЗІІ), а він є ключовим показником для оцінки сприятливості інноваційного середовища в країні.

Загалом, покращення деяких позицій у міжнародних рейтингах свідчить про те, що Україна рухається вперед у напрямку покращення інноваційного потенціалу, але проблеми залишаються серйозними і вимагають комплексних заходів для вирішення.

Україна має значний потенціал у сфері науки та освіти, що є основою її конкурентоспроможності у науково-інноваційній галузі. Однак результати міжнародного оцінювання показують ряд серйозних проблем:

1. Неефективний механізм впровадження інновацій в економічну діяльність та їх комерціалізація.

2. Недостатня державна підтримка інноваційних проєктів як з державного бюджету, так і з боку приватних інвесторів.

3. Невикористання можливостей, що передбачені Угодою про асоціацію між Україною та ЄС, зокрема щодо науково-технологічного співробітництва та розвитку промислової політики.

4. Низький рівень співпраці між інноваційними підприємствами та науково-дослідними установами.

Вище сказане свідчать про необхідність розроблення та втілення узгодженої науково-технічної та інноваційної політики. Також підкреслюється важливість проведення структурних змін в економіці та науці, модернізації технологій у виробництві та стимулювання бізнесу до інновацій.

Щодо глобального інноваційного індексу, у 2022 році Україна посіла 57 місце серед 132 країн у світовому рейтингу інноваційної спроможності. Це значне зниження у порівнянні з 2021 роком, коли вона займала 49 місце. У Європі Україна займає 34 місце серед 39 країн. В групі країн з нижчим рівнем доходів Україна посіла 4 місце. На душу населення ВВП становить 14146 доларів за паритетом купівельної спроможності (ПКС) [1,2].

Топ-5 інноваційних економік за рівнем доходу на душу населення в групах країн за класифікацією Світового банку у 2022 році наведено в табл.1 [1].

Таблиця 1.

Топ-5 інноваційних економік за рівнем доходу на душу населення в групах країн за класифікацією Світового банку у 2022 році

Високодохідна група (всього 48 країн):	Дохід вище середнього (всього 36 країн):	Дохід нижче середнього (всього 36 країн):	Низькодохідна група (всього 12 країн):
1. Швейцарія (1)	1. Китай (11)	1. Індія (40)	1. Руанда (105)
2. США (2)	2. Болгарія (35)	2. В'єтнам (48)	2. Мадагаскар (106)
3. Швеція (3)	3. Таїланд (43)	3. Іран (53)	3. Мозамбік (123)
4. Велика Британія (4)	4. Бразилія (54)	4. Україна (57)	4. Бурунді (130)
5. Нідерланди (5)	5. Молдова (56)	5. Філіппіни (59)	5. Ефіопія (117)

Щодо глобального інноваційного індексу, у 2022 році 26 економік показали кращі результати у сфері інновацій (знання і технології, креативність), ніж їхні інноваційні ресурси (інфраструктура, інституційна підтримка, ринкова складність та бізнес-клімат, людський капітал і наукові дослідження). Ці країни відомі як лідери в інноваціях. Україна також входить до цієї групи. Рейтинги України за цими категоріями відображені на рис. 2 [1,2].

Отже, як і у 2021 році, інноваційні досягнення України перевищують інноваційні ресурси завдяки високим показникам отримання прав на об'єкти інтелектуальної власності (корисні моделі, торгові марки, промислові зразки) та інформаційно-комунікаційних технологій (зростання витрат на комп'ютерне та програмне забезпечення, створення мобільних додатків та експорт ІКТ послуг).

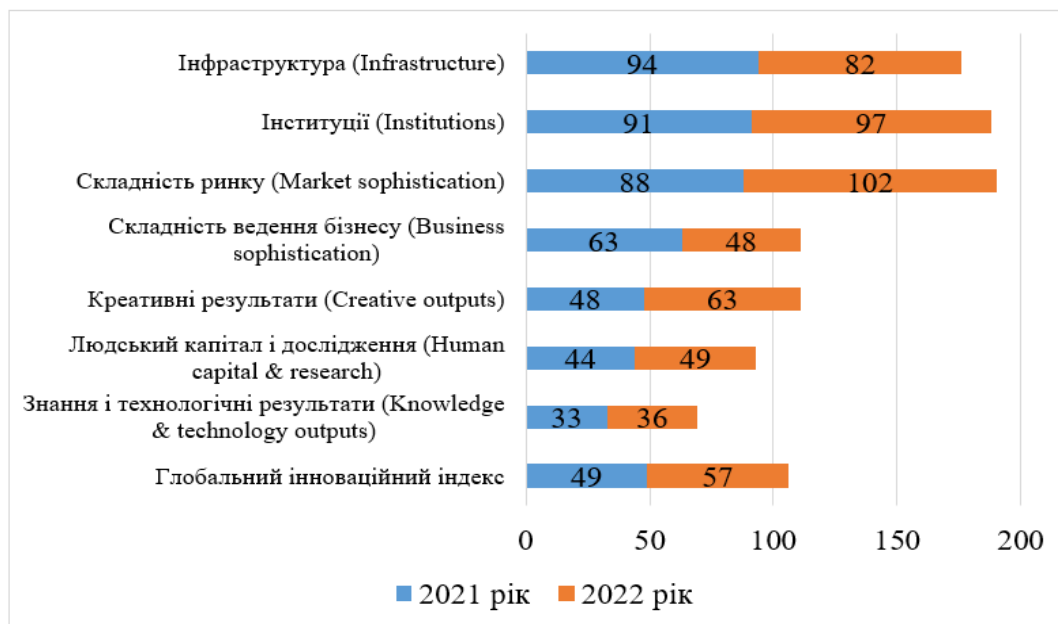

Рис. 2 Рейтинги України за блоками показників Глобального інноваційного індексу за 2021-2022 роки

Однак для поліпшення своїх позицій у світовому рейтингу, зокрема через збільшення фінансування наукових досліджень і розробок, підвищення інновацій у галузі охорони здоров'я та підтримки інноваційної активності малих і середніх підприємств, Україні необхідно зробити додаткові кроки. Це ускладняється в умовах повномасштабної військової агресії російської федерації проти України.

Україна входить у Топ-50 країн за індексом інноваційної спроможності Глобального індексу конкурентоспроможності (ГІСК) на 2022 рік, посідаючи 49-те місце серед 180 країн світу зі значенням 46,9. При середньому значенні рейтингу 43,1, а максимальному – 100,0 [2,3]. Також в Україні непогані результати за показниками конкурентоспроможності, займаючи 41-ше місце за "Інтелектуальний капітал" з рейтингом 47,3 і 43-те місце за "Економічна стійкість" з рейтингом 47,5.

Однак є показник, де Україна відстає – це "Природний капітал", де вона посідає 84-те місце з рейтингом 41,3, що нижче середнього рівня. За показником "Ресурсоємність та ефективність" Україна знаходиться на 116-му місці через низьку ефективність використання ресурсів. Якщо світові ціни на сировину та енергію значно зростуть у майбутньому, це може стати проблемою для України, порівняно з країнами з вищими показниками ресурсоємності та ефективності [2,3].

Європейське інноваційне табло (European Innovation Scoreboard, ЄІТ) є важливим інструментом для оцінювання та рейтингування науково-технологічного та інноваційного розвитку країн Європи. Це та система показників науково-технічної та інноваційної діяльності, на основі якої обчислюється Зведений Інноваційний Індекс (ЗІІ) для кожної європейської країни. Україна з рівнем ЗІІ - 31,0 у 2022 році, відносно середнього значення в ЄС у 2015 році, класифікується як "повільний інноватор". Значення ЗІІ для України (0,168) становить більш як утричі менше, ніж середнє значення країн ЄС (0,542).

Порівняно з 2021 роком, найкращі результати Україна продемонструвала в таких інноваційних вимірах як "Екологічна стійкість" – 75,9 в індикаторі "Вплив", "Фінанси і підтримка" – 33,2 в індикаторі "Інвестиції", а також "Зв'язки" – 21,1 та "Інтелектуальні активи" – 20,8 в індикаторі "Інноваційна активність". У 2022 році не було отримано жодних результатів за інноваційними вимірами "Цифровізація" в індикаторі "Рамкові умови" та "Інноватори" в індикаторі "Інноваційна активність" [2,3].

Система індикаторів Європейського інноваційного табло (ЄІТ) широко використовується для формування інноваційної політики та проведення порівняльного аналізу рівнів інноваційної активності в країнах Європи і інших розвинених країнах світу. Ці дані дозволяють оцінювати як сильні, так і слабкі сторони національних інноваційних систем.

Для України за результатами оцінювання стану інноваційної та науково-технічної сфери за індикаторами ЄІТ є необхідність розроблення і впровад-

ження єдиної узгодженої науково-технічної та інноваційної політики. Також є важливість здійснення реальних кроків у напрямі структурних змін в економіці та науці, а також впровадження технологічної модернізації виробництва й стимулювання бізнесу до інновацій.

За інформацією Державної служби статистики України, у 2022 році в Україні науково-дослідницьку діяльність проводили 557 організацій. Більшість з них, як і раніше, належать до державного сектору (61,0% від загальної кількості).

У порівнянні з 2021 роком, кількість організацій у державному секторі зросла на 3,3%, тоді як рівень організаційного забезпечення в підприємницькому секторі знизився на 10,3%, а у секторі вищої освіти – на 3,4% (табл.2) [2,3].

Таблиця 2.

Кількість науково-дослідних організацій за секторами діяльності за 2010-2023рр., од.

Кількість науково-дослідних організацій за секторами діяльності	Роки						
	2010	2018	2019	2020	2021	2022	2023
Усього, одиниць	1303	950	950	769	637	567	547
Підприємницький сектор	610	351	409	198	137	109	99
Державний сектор	514	457	408	416	374	345	329
Сектор вищої освіти	178	142	133	155	126	113	119
Приватний неприбутковий сектор	1	–	–	–	-	-	-

Наукоємність ВВП України (витрати на наукові дослідження та розробки у відсотках до ВВП) постійно зменшується – з 0,70% у 2013 році до критичного рівня 0,29% у 2021 році, з незначним підвищенням до 0,33% у 2022 році. При таких показниках наука в Україні практично перестала виконувати економічну функцію.

За оцінками експертів, коли наукоємність складає менше 0,9% ВВП, наука виконує лише пізнавальну функцію, а при рівні менше 0,3% ВВП – лише соціокультурну (рис.3).

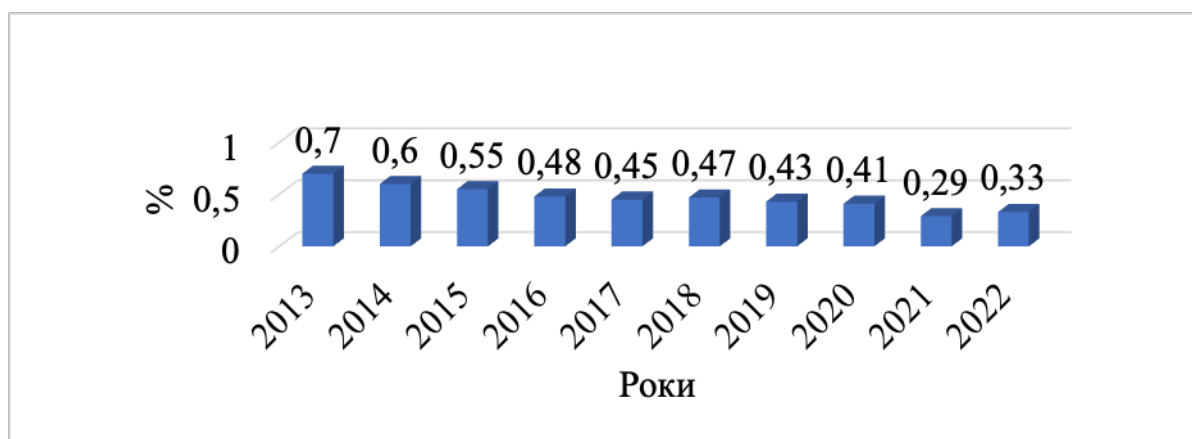

Рис. 3 Динаміка наукоємності ВВП України, %

Частка витрат на наукові дослідження та розробки у ВВП країн ЄС-27 у 2021 році в середньому становила 2,26%. Вищий за середній показник спостерігався у Швеції (3,35%), Бельгії (3,22%), Австрії (3,19%), Німеччині (3,13%), Фінляндії (2,99%), Данії (2,81%) та Франції (2,21%).

Нижчий показник був у Румунії, Мальті, Латвії, Болгарії та Кіпрі (від 0,47% до 0,87%) [4]. Найвищі значення цього показника мають Ізраїль (5,56%) та Південна Корея (4,93%), а також Китай (3,78%), США (3,46%) та Японія (3,30%) [5].

Таким чином, наукоємність ВВП України майже у сім разів менша за середній показник у країнах ЄС, не кажучи вже про провідні країни з наукоємністю 3% і більше. Це означає, що Україна може конкурувати лише з країнами, які не є постачальниками нових технологій чи продукції з високою доданою вартістю.

У 2022 році витрати на виконання науково-дослідних робіт в Україні з усіх джерел склали 16 972,75 млн грн (на 5,6% більше, ніж у 2021 році).

Частка коштів з іноземних джерел (10,8%) зменшилася на 14,4 в.п. порівняно з 2021 роком, а частка вітчизняних замовників (14,4%) знизилася на 7,8 в.п. Кошти організацій підприємницького сектору були найбільшими (80,4%) в структурі коштів вітчизняних замовників.

Значне зменшення попиту на результати вітчизняних науково-дослідних робіт у 2022 році з боку реального сектору економіки (іноземні та вітчизняні замовники) було спричинене тривалим воєнним станом у країні.

Для покращення ситуації необхідно якнайшвидше створити механізми, які стимулюватимуть українську промисловість використовувати існуючі та замовляти нові вітчизняні розробки, а також сприятимуть більш ефективній співпраці науковців із підприємницьким сектором. До таких механізмів можуть належати запровадження систем пільгового оподаткування та корпоративного управління, вдосконалення законодавчого забезпечення венчурної інноваційної діяльності тощо.

Висновки. Отже, проблеми, які сповільнюють інноваційний розвиток України та знижують її позиції у міжнародних рейтингах, потребують виконання таких заходів як:

- удосконалення інституційного середовища та впровадження ефективних інструментів державної підтримки реалізації інноваційних розробок;
- стимулювання збільшення інвестицій в інноваційну діяльність;
- поширення науково-технічних програм, які передбачають співпрацю між науковим і виробничим секторами;
- налагодження партнерських відносин з країнами ЄС та світовими лідерами у сфері інноваційного розвитку;
- модернізації української освітньої системи та вдосконалення системи інформаційного забезпечення інноваційної діяльності.

Реалізація цих заходів має стати рушієм розвитку інноваційної сфери, важливим кроком на шляху до сталого розвитку та підвищення конкурентоспроможності України на світовій арені, що сприятиме покращенню її позицій у міжнародних рейтингах.

Література:

1. The Global Innovation Index 2022. GII 2022 Economy profiles. Ukraine. p. 213 - <https://www.wipo.int/edocs/pubdocs/en/wipo-pub-2000-2022-en-main-report-global-innovation-index-2022-15thedition.pdf>
2. Наукова та науково-технічна діяльність в Україні у 2022 році: науковоаналітична доповідь / Т.В. Писаренко, Т.К. Куранда та ін. К.: УкрІНТЕІ, 2023. 94 с. <https://mon.gov.ua/storage/app/media/nauka/2023/07/25/Nauk-analit.dopov.Naukova.ta.nauk-tekhn.diyaln.v.Ukr.2022-25.07.2023.pdf>
3. Global Sustainable Competitiveness Index 2022 <https://www.politico.com/f/?id=00000184-d344-da2c-a3af-fb66c4150000>
4. Eurostat.. Gross domestic expenditure on R&D (GERD) % of GDP // <https://ec.europa.eu/eurostat/web/sciencetechnology-innovation/visualisations>
5. OECD. Gross domestic spending on R&D // <https://data.oecd.org/rd/gross-domestic-spending-on-r-d.htm>

References:

1. Global Innovation Index 2023 Innovation in the face of uncertainty. Available <https://www.wipo.int/edocs/pubdocs/en/wipo-pub-2000-2023-en-main-report-global-innovation-index-2023-16th-edition.pdf> [in Switzerland].
2. Pysarenko, T.V., Kuranda, T.K. et al. (2023), *Naukova ta naukovo-tekhnichna diyal'nist' v Ukraini u 2022 rotsi: naukovoanalitichna dopovid'* [Scientific and scientific-technical activity in Ukraine in 2022: scientific and analytical report], K, UkrINTEI, Available at: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/nauka/2023/07/25/Nauk-analit.dopov.Naukova.ta.nauk-tekhn.diyaln.v.Ukr.2022-25.07.2023.pdf> [in Ukrainian].
3. Global Sustainable Competitiveness Index 2022. Available at: <https://www.politico.com/f/?id=00000184-d344-da2c-a3af-fb66c4150000>. [in Switzerland].
4. Eurostat.. Gross domestic expenditure on R&D (GERD) % of GDP. Available at: <https://ec.europa.eu/eurostat/web/sciencetechnology-innovation/visualisations>. [in Switzerland].
5. OECD. Gross domestic spending on R&D. Available at: <https://data.oecd.org/rd/gross-domestic-spending-on-r-d.htm>. [in Switzerland].

УДК 364-7/ 352:005

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-836-851](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-836-851)

Борисова Юлія Володимирівна кандидат соціологічних наук, доцент, доцент кафедри соціальної роботи, Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара, пр-т Науки, 72, м. Дніпро, 49010, тел.: (067) 953-89-64, <https://orcid.org/0000-0001-9623-612X>

ОЦІНКА ПОТРЕБ ГРОМАДИ У СОЦІАЛЬНИХ ПОСЛУГАХ ЯК СКЛADOVA СТАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ МІСЦЕВОГО РОЗВИТКУ

Анотація. Визначення потреб населення громад у соціальних послугах є однією з нових функцій органів місцевого самоврядування, запроваджених в умовах децентралізації. В Україні триває розбудова системи відповідної діяльності попри виклики, пов'язані із війною. Зростає необхідність в управлінні продуктивністю надання соціальних послуг та його включення в систему стратегічного планування місцевого розвитку.

Процес визначення потреб громад у соціальних послугах важливий з кількох причин: переваги ефективної профілактики соціальних проблем і раннього втручання порівняно з розв'язанням вже існуючих ускладнень; заохочення і сприяння більшій незалежності отримувачів; забезпечення співробітництва між різними зацікавленими сторонами у системі надання соціальних послуг; контроль витрат, ефективний і справедливий розподіл ресурсів; можливість подальшого розвитку мережі надавачів соціальних послуг.

Оптимізації діяльності з визначення потреб громад у соціальних послугах можуть сприяти: ефективніше інформування представників цільових груп та населення громад у цілому щодо вже запроваджених на місцевому і регіональному рівнях соціальних послуг, умов і порядку їх отримання; подальша цифровізація процесу надання соціальних послуг і алгоритму оцінювання потреби в них; надання фахівцям, відповідальним за визначення потреб, доступу до державних реєстрів, інших даних щодо бенефіціарів соціальних програм; активніше залучення до процесу оцінювання членів громади, у т.ч. фахівців із досвідом відповідної діяльності, громадських активістів; забезпечення розширення штату комунальних установ-надавачів соціальних послуг, сприяння посиленню їхніх кадрових і матеріально-технічних спроможностей; активізація механізму замовлення соціальних послуг в організацій-надавачів різних форм власності і

господарювання, використання можливостей участі у міжнародних соціальних проєктах, реалізація місцевих програм соціального і економічного розвитку із залученням коштів грантодавців; проведення науково-практичних семінарів, відеолекцій, тренінгів для фахівців соціальних служб, залучених до надання соціальних послуг в громадах.

Ключові слова: соціальні послуги, соціальна робота, децентралізація, територіальні громади, надавачі послуг, отримувачі послуг, стратегічне планування місцевого розвитку.

Borysova Yuliia Volodymyrivna Candidate of Sociological Sciences, Associate Professor, Oles Honchar Dnipro National University, Ave. Nauka, 72, Dnipro, 49010, tel: (067) 953-89-64, <https://orcid.org/0000-0001-9623-612X>

ASSESSMENT OF COMMUNITY NEEDS FOR SOCIAL SERVICES AS A COMPONENT OF STRATEGIC LOCAL DEVELOPMENT PLANNING

Abstract. Determining the needs of the population of communities for social services is one of the new functions of local governments, introduced in the context of decentralisation. Ukraine continues to develop a system of relevant activities despite the challenges posed by the war. There is a growing need to manage the performance of social service delivery and integrate it into the system of strategic local development planning.

The process of identifying the social service needs of communities is important for several reasons: the benefits of effective prevention of social problems and early intervention compared to addressing existing complications; encouraging and facilitating greater independence of recipients; ensure cooperation between different stakeholders in the social service delivery system; cost control, efficient and equitable allocation of resources; possibility of further development of the network of social service providers.

Optimizing the activity of determining the needs of communities for social services can contribute to: more effective informing of representatives of target groups and the population of communities as a whole about social services already implemented at the local and regional levels, the conditions and procedure for receiving them; further digitalization of the process of social services providing and the algorithm of needs assessment; providing specialists responsible for service needs determining access to state registers and other data on beneficiaries of social programs; more active involvement in the evaluation process of community members, including specialists with relevant activity experience, public activists; ensuring the expansion of the staff of communal institutions

providing social services, promoting the strengthening of their personnel and material and technical capabilities; activation of the mechanism for ordering social services from organizations-providers of various forms of ownership and management, use of opportunities to participate in international social projects, implementation of local programs of social and economic development with the involvement of funds from grantors; conducting scientific and practical seminars, video lectures, trainings for social service specialists involved in the provision of social services in communities.

Keywords: social services, social work, decentralisation, local communities, service providers, service recipients, strategic planning of local development.

Постановка проблеми. В умовах децентралізації, яка триває в Україні попри виклики, пов'язані із війною, місцеві громади отримали цілу низку додаткових повноважень і соціально важливих функцій, серед яких – визначення потреб населення у соціальних послугах. Розбудова системи діяльності із визначення потреб у соціальних послугах на рівні громад відбувається шляхом долаття цілої низки перешкод, серед яких – обмеженість матеріально-технічних, кадрових ресурсів, відсутність досвіду подібної діяльності в Україні, масштабні переміщення населення та зростання кількості бенефіціарів з числа ветеранів і ветеранок, ВПО, осіб з інвалідністю та ін.

Забезпечення відповідності надаваних соціальними службами послуг реальним запитам мешканців громад постало як актуальна науково-практична проблема порівняно нещодавно. Система соціальних послуг в незалежній Україні розбудовувалася поступово; не зважаючи на прийняття ще в 2003 р. Закону України «Про соціальні послуги» (втратив чинність 1 січня 2020 р. у зв'язку із прийняттям нової версії цього закону від 17 січня 2019 р.), становлення і розгалуження відповідної системи триває і сьогодні. Перехід економіки країни на ринкові засади з початку 1990-х рр. та поштовх розвитку сервісної сфери обумовив як концептуальні, так і інституційні зміни у системі соціального захисту населення.

У сфері управління місцевим соціальним розвитком, в практичній соціальній роботі використовувані тривалий час терміни «соціальне забезпечення», «соціальне обслуговування» поступилися місцем поняттям «соціальний захист», «соціальна підтримка», «соціальні послуги», а державний сектор втратив монополію на їх надання. Ринкові рейки економічних процесів та орієнтація на європейські і кращі світові стандарти суспільного добробуту спонукали диверсифікацію у кластері постачальників соціальних послуг (зі збільшенням ваги неурядового сегменту і орієнтацією на міжсекторне співробітництво) та актуалізували потребу в управлінні продуктивністю їх надання. Намітився перехід від роздрібно-низхідної

системи соціальних послуг до висхідної оцінки потреб, а перерозподільчий підхід витісняється орієнтацією на оцінки задоволеності, короткострокові та довгострокові результати. Фахівці наголошують на «переформатуванні основних підходів до розуміння соціальної роботи в громаді як професійної діяльності та побудови нової парадигми соціальної роботи як сфери надання соціальних послуг компетентними фахівцями диференційовано й адресно залежно від потреб об'єкта на різних рівнях (мікро-, мезо- та макро-) та різним категоріям клієнтів» [1, с. 65].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У вітчизняному дослідницькому просторі питанню визначення потреб громад у соціальних послугах присвячено недостатньо уваги. Переважна більшість наукових робіт зорієнтована на аналіз особливостей надання соціальних послуг в територіальних громадах і розвитку їх системи з початку 2000-х років і до сьогодення. Зокрема питанням здійснення практичної соціальної роботи в Україні та за кордоном, аналізу ролей і функцій соціального працівника в об'єднаній територіальній громаді присвячено роботи Г.Слозанської [1; 2; 3], Ю.Бриндікова [4] та інших. На висвітлення проблеми управління якістю соціальних послуг в Україні спрямовано праці К.Дубич та О.Жук [5; 6]; у роботах Ю.Горемикіної та Н.Горішньої розглядаються питання моніторингу та оцінювання соціальних послуг [7; 8]; О.Берданова, В.Вакуленко, В.Тертичка, М.Ольчак [9; 10; 11] та інші аналізують особливості стратегічного планування та управління місцевим розвитком в умовах децентралізації; дослідження фахівців Інституту демографії та соціальних досліджень імені М.В.Птухи присвячені комплексному аналізу ефективності програм соціальної підтримки населення України [12; 13].

Стан надання соціальних послуг окремим категоріям потребуючого населення громад віддзеркалено у результатах соціальних досліджень і узагальнено, зокрема, у звітах «Про оцінку потреб щодо перегляду політики та нормативно-правової бази у сфері забезпечення прав людей з інвалідністю в Україні» [14], «Дослідження з питань соціального захисту та соціальних прав в Україні: задоволеність соціальними послугами» [15], «Соціальні послуги для ветеранів та ветеранок у громадах: виклики та потреби» [16] та інших. Результати цих досліджень дозволяють отримати уявлення щодо найбільш суттєвих прогалин як у системі надання, так і у плануванні соціальних послуг у громадах та містять пропозиції щодо їх усунення.

Мета статті – обґрунтування важливості оцінки потреб громад у соціальних послугах в стратегічному плануванні місцевого розвитку.

Виклад основного матеріалу. Оцінювання потреб ком'юнітіс у соціальних послугах сьогодні є невід'ємною складовою діяльності із стратегічного планування не тільки в Україні, але в країнах Європи та Північної

Америци. Зокрема, у США оцінювання потреб у послугах на рівні громади розглядається як внесок у інституційне знання про причини та умови бідності і шляхи покращення стану у громадах і проводиться за допомогою федерального фінансування в рамках так званого блокового гранту на громадські послуги (CSBG). Повноваження з проведення оцінки потреб в громадах покладені на місцеві агентства по боротьбі з бідністю; воно здійснюється з використанням різних форм збору інформації – від даних Бюро перепису населення США до опитувань окремих осіб, сімей і некомерційних організацій на місцевому рівні та інтерв'ю з ключовими інформантами [17]. У Великій Британії скринінг потреб є невід'ємним етапом у наданні медико-соціальної допомоги у Національній системі охорони здоров'я (NHS); не зважаючи на відносно нетривалий період його застосування в країні, на сьогодні зібрано багато підтверджень його суттєвих переваг, включаючи покращення якості життя клієнтів служби, зменшення розбіжностей у результатах догляду, збір більш точної інформації про населення та забезпечення цільового характеру послуг для підтримки найбільш знедолених [18].

В Україні процес визначення потреб громад у соціальних послугах регламентований Законом «Про соціальні послуги» та іншими актами законодавства, що врегульовують надання соціальної допомоги і послуг конкретним верствам населення, а також Порядком організації надання соціальних послуг та Порядком визначення потреб населення адміністративно-територіальної одиниці / територіальної громади у соціальних послугах [19; 20; 21]. Не менш важливими є затверджені на сьогодні Державні стандарти соціальних послуг, якими конкретизовано показники якості їх надання, заходи, що становлять зміст відповідних соціальних послуг, форми роботи та орієнтовний час для їх виконання.

Згідно Закону України «Про соціальні послуги» визначення потреб населення в соціальних послугах – це «збір, узагальнення та аналіз інформації про наявність на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці вразливих груп населення, осіб/сімей, які перебувають у складних життєвих обставинах і не можуть самостійно їх подолати, про їхні потреби у соціальних послугах, на основі результатів яких приймаються управлінські рішення щодо організації надання таких послуг» [19].

Результати визначення потреб мешканців громади у соціальних послугах враховуються у розробці програм місцевих бюджетів відповідно до наказу Міністерства соціальної політики «Про затвердження Типового переліку бюджетних програм і результативних показників їх виконання для місцевих бюджетів у галузі «Соціальний захист та соціальне забезпечення» [22]. Водночас програми територіальних громад можуть містити окремі завдання,

які стосуються, наприклад, заходів з енергозбереження в установах соціального захисту, капітального ремонту притулків тощо [23]. Такі завдання і результативні показники можуть формуватися відповідно до наказу Міністерства фінансів «Про затвердження Примірною переліку результативних показників бюджетних програм для місцевих бюджетів за видатками, що можуть здійснюватися з усіх місцевих бюджетів» [24]. Визначені в цьому переліку результативні показники застосовуються в тій частині, що відповідає встановленим меті й завданням конкретної бюджетної програми.

Процес визначення потреб громад у соціальних послугах важливий з кількох причин, включаючи такі:

1. Переваги ефективної профілактики соціальних проблем і раннього втручання порівняно з розв'язанням вже існуючих ускладнень. Виявлення потенційних проблем або проблем на ранніх стадіях дозволяє вжити своєчасних та цілеспрямованих заходів, які знижуватимуть ризики ескалації проблем. Цей запобіжний підхід не тільки допомагає покращити загальну якість соціальної допомоги, знизити навантаження на соціальні служби, але сприяє економії коштів за рахунок запобігання більшим і витратнішим втручанням.

2. Заохочення і сприяння більшій незалежності отримувачів: визначивши сфери, в яких мешканцям громади може бути потрібна допомога, надавачі послуг сприяють отримувачам у збереженні автономії в повсякденному житті. Це може включати впровадження систем підтримки, які розширюють їхню здатність виконувати повсякденні завдання, що може сприяти їхній самодостатності та почуттю гідності.

3. Забезпечення співробітництва між різними зацікавленими сторонами у системі надання соціальних послуг. Процес оцінки потреби у послугах сприяє ефективній взаємодії між фахівцями різних інстанцій, що може розглядатися як основа подальшої ефективної їх співпраці в рамках міждисциплінарного підходу до надання послуг. Спільний підхід допомагає забезпечити врахування всіх аспектів благополуччя людини і розробляти більш комплексні та інтегровані плани надання послуг.

4. Контроль витрат, ефективний і справедливий розподіл ресурсів. Ресурси соціальної допомоги часто обмежені, і їх необхідно ефективно і справедливо розподіляти. Точно і своєчасно оцінюючи рівень підтримки, якого очікує і об'єктивно потребує окрема людина чи група осіб, суб'єкти управління наданням соціальних послуг на тих чи інших рівнях можуть ефективно розподіляти наявні ресурси; це не тільки оптимізує їх використання, а й допомагає запобігти недостатньому або надлишковому наданню послуг, роблячи всю систему соціальної допомоги більш стійкою та гнучкою.

5. Можливість подальшого розвитку мережі надавачів соціальних послуг на основі зворотного зв'язку із залученням комплексних даних та належного використання результатів оцінки їх якості і моніторингу процесу надання.

Результатом визначення потреб у послугах можуть бути управлінські рішення щодо розвитку системи соціальних послуг, їх надання, в т.ч., шляхом соціального замовлення, конкурсу соціальних проєктів, програм, на засадах державно-приватного партнерства і співпраці громад. Рішення щодо покращення діючої системи послуг можуть стосуватися створення або реструктуризації відповідних установ соціальної сфери і закладів з надання соціальних послуг, розробки нормативно-правової бази для їх функціонування, поліпшення кадрового забезпечення і подальшої цифровізації цього процесу. Відповідні рішення складатимуть основу соціальної компоненти таких документів, як стратегія розвитку громади або рекомендації щодо змін чинної стратегії, цільова бюджетна програма розвитку і надання соціальних послуг у громаді та інших прогностичних і програмних документів економічного і соціального розвитку територіальної громади в частині забезпечення потреб осіб/сімей у соціальних послугах [23, с.21].

Від процесу визначення потреб населення громад у соціальних послугах сьогодні очікується:

- відповідність принципам міждисциплінарності та міжсекторного партнерства;
- поєднання різних видів даних, кількісних та якісних методів їх збирання;
- орієнтованість на середньо- та короткострокову перспективу з метою подальшого застосування отриманих результатів у місцевому стратегічному плануванні та розвитку.

На практиці реалізація цих принципів може стикатися з низкою перешкод, пов'язаних як зі специфікою вітчизняної моделі соціального захисту населення або її регіональних версій, так й з поточними складнощами воєнного стану у країні. Найбільш серйозними завадами ефективного оцінювання потреб громад у соціальних послугах, врахування його результатів у стратегічному плануванні є організаційні перешкоди, фінансові складнощі, відсутність зворотного зв'язку із представниками цільових груп населення громад.

Згідно діючих нормативних вимог, визначення потреб населення у соціальних послугах забезпечується шляхом: проведення соціального дослідження; застосування результатів моніторингу надання соціальних послуг та даних Реєстру надавачів та отримувачів соціальних послуг [21]. Аналітики зазначають: як моніторинг надання соціальних послуг та узагальнення його

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

результатів, так й визначення потреб у послугах, принаймні на базовому рівні – рівні організації-надавача в умовах наднавантаження фахівців «польовою роботою» - безпосереднім наданням соціальних послуг – відходять на другий план.

Ситуація ускладнюється в зв'язку з періодичним прийняттям поправок до діючих стандартів соціальних послуг і їх документального супроводу. Зокрема, порівняно нещодавно чергових новацій зазнав Державний стандарт послуги соціального супроводу сімей, які перебувають у складних життєвих обставинах (СЖО); передбачається, що фахівці із соціального супроводу, співпрацюючи з клієнтською родиною, робитимуть акцент на посиленні виховного потенціалу батьків, згідно кращого досвіду Польщі, США та Литви [25]. Зміни у алгоритмі ведення випадку неодмінно супроводжуватимуться змінами у документальному супроводі цього процесу (наразі проєкт відповідного рішення перебуває на обговоренні), що додатково посилить навантаження на соціальних працівників і фахівців із соціальної роботи.

Визначення потреб населення у соціальних послугах на середньостроковий період передбачає проведення соціального дослідження шляхом збирання, узагальнення та аналізу даних щодо: соціально-демографічної ситуації у громаді та кількості осіб/сімей, які належать до вразливих груп населення; надавачів соціальних послуг, їхніх ресурсів для надання послуг; забезпечення вразливих груп населення соціальними послугами; стану розвитку сімейних форм виховання дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування; організаційної спроможності територіальної громади у забезпеченні населення соціальними послугами; стану інформування та обізнаності населення про соціальні послуги, що надаються в громаді, їх змісту та порядку надання, що вивчається шляхом проведення опитувань, інтерв'ю, фокус-груп [21]. Крім того, джерелами інформації для проведення оцінки потреб можуть бути прогнози та програмні документи економічного і соціального розвитку громади, дані моніторингу та оцінки якості надання соціальних послуг та результати досліджень щодо соціальних проблем громади та заходів із їх вирішення.

Для проведення соціального дослідження та інших заходів зі збору даних можуть бути залучені «фахівці та/або суб'єкти господарювання, які провадять професійну діяльність із соціальної роботи, соціології, соціальних послуг, представники наукових установ» [21]. З одного боку така можливість полегшує реалізацію дослідно-аналітичної складової оцінювання потреб, з іншого ж боку вона породжує питання джерел і обсягів фінансування цієї діяльності: якщо програми і заходи регіонального характеру фінансуються в більш належний спосіб, то для малих громад це питання часто залишається відкритим. На наш погляд, на різних етапах процесу визначення потреб

мешканців громади у послугах і послідууючій діяльності з місцевого стратегічного планування доречним є більш активне залучення самих мешканців, в т.ч. на волонтерських засадах. Позитивні приклади такої співпраці на сьогодні накопичено не тільки за кордоном, але й в Україні. Моделі участі представників цільової аудиторії у визначенні потреб у соціальних послугах можуть бути різними – від задіювання на окремих етапах соціального дослідження (наприклад, під час його підготовки та планування), до участі також і в збиранні, опрацюванні та аналізі даних, у підготовці проєктів рішень за його результатами.

Не менш актуальною проблемою сьогодення є задоволення інформаційних запитів суб'єктів оцінювання потреб. Для збору необхідних даних (наприклад, щодо кількості вразливих верств населення громади) орган соціального захисту в передбачений законодавством спосіб надсилає запит до органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій та закладів соціальної сфери [21]. Водночас в непоодиноких випадках ці звернення не задовольняються, адже працівники інстанцій, які отримують відповідну інформацію безпосередньо від заявників (наприклад, людей з інвалідністю, учасників бойових дій та інших категорій осіб), апелюють до її нерозголошення третім особам. В умовах, коли в організацій – надавачів соціальних послуг (в першу чергу це стосується малих громад) немає доступу до державних реєстрів, можливість отримання даних, важливих для визначення і подальшого планування потреб громади у соціальних послугах, знижується, а подекуди й взагалі зводиться нанівець. Соціальні менеджери та аналітики вказують на нагальну потребу у врегулюванні обміну адміністративними даними між установами та відомствами, аби фахівці та фахівчині органів місцевого самоврядування, які залучені в оцінку, могли отримати необхідні дані від установ та закладів обласного рівня підпорядкування, зокрема медичних закладів [16].

Покращенню ситуації із доступністю інформації, важливої в системі оцінювання потреб громад, сприятиме подальша цифрова трансформація в країні. В умовах цифровізації, з одного боку, зростають обсяги даних, які доцільно враховувати у плануванні місцевого соціального розвитку, з іншого ж з'являються додаткові можливості використання наявних баз даних, у т.ч. задля визначення потреб у послугах і планування їх надання. У найближчій перспективі очікується введення в дію геоінформаційної системи (ГІС), яка акумулюватиме і систематизуватиме дані про соціально-економічне життя громад та регіонів і віддзеркалюватиме їх у інтерактивному форматі (це сукупність показників демографічного, економічного, освітнього, медичного характеру та ін.). Паралельно «напрацьовуються рішення для створення ефективної системи муніципальної статистики: у системі будуть вбудовані

інструменти, які дадуть змогу аналізувати поточну та перспективну ситуацію на окремій території» [26]. Вже сьогодні суб'єкти місцевого стратегічного планування можуть користуватися ресурсами, доступними через публічний портал «Децентралізація», які пропонуються у відкритому доступі. Також на порталі з'явиться можливість проведення онлайн-консультацій для представників органів місцевого самоврядування. В найближчий час передбачена інтеграція цього порталу із ГІС та екосистемою DREAM (вона створена для управління проектами та інтегрує в собі можливості дев'яти державних ІТ-систем та реєстрів). Для всіх ініціаторів проектів проводиться навчання та забезпечена технічна підтримка; крім того, система дозволяє формувати проекти за вимогами міжнародних донорів, просувати їх, залучати кошти на впровадження.

Прикладом забезпечення доступності соціальної послуги із використанням наявних цифрових ресурсів є послуга з соціальної та професійної адаптації ветеранів війни, осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною, членів сімей таких осіб, члени сімей загиблих (померлих) ветеранів війни, Захисників і Захисниць України. Через застосунок Дія потенційний отримувач може знайти повну інформацію щодо даної послуги, включно із алгоритмом та формою подачі заяви, уточненням даних щодо суб'єктів надання соціальної послуги в громаді.

У найближчому майбутньому очікується більш широке використання для оцінки і прогнозування потреб клієнтів у послугах «дані, зчитані з клієнтів або їх мобільних пристроїв, з інтернету речей та інша подібна інформація» [27]. Потоки даних можуть надходити з різноманітних внутрішніх (телематика та моніторинг) і зовнішніх (соціальних) джерел і можуть включати геолокаційні дані, дані про взаємодію з клієнтами, дані про рух і дані соціальних мереж. Об'єднуючи дані з різних джерел, інформацію про соціальні взаємодії та демографічну інформацію, команди з догляду можуть отримати всебічне розуміння обставин та потреб клієнтів; розширена аналітика дозволяє розробляти прогностичні моделі, які можуть ідентифікувати осіб, схильних до ризику погіршення здоров'я або соціального благополуччя [27]. Підхід на основі даних, який застосовує розширену аналітику, може покращити спосіб надання соціальних послуг відповідно до потреб як окремих осіб, так і громад.

Аналітичні дослідження продемонстрували існуючий на сьогодні дефіцит певних соціальних послуг навіть у великих, фінансово спроможних громадах та поодинокі факти запровадження окремих послуг без належної потреби у них. Зокрема, суттєво не вистачає послуг для осіб з інвалідністю: мова йде про переклад жестовою мовою, який не впроваджено в державних установах, громадських місцях, громадському транспорті, про тактильні і

візуальні засоби доступності для осіб із вадами слуху і зору і про просторову безперешкодність для людей з порушеннями опорно-рухового апарату. Відповідні заходи передбачені діючим законодавством, відповідальність за їх виконання покладена, зокрема, на власників будівель, але процедура моніторингу фактично не запроваджена [14]. Потребує збільшення кількості комунальних реабілітаційних центрів, які наразі створено у багатьох містах України, але попит на їх послуги вагомо перевищує пропозицію, так само як і попит на послуги центрів раннього втручання для дітей від 0 до 18 років та інших спеціалізованих установ для людей із інвалідністю.

Сферою надання соціальних послуг, яка є сьогодні однією з найпріоритетніших, є соціальна підтримка ветеранів війни та їх сімей. Задоволення їх потреб у соціальних послугах та психологічній допомозі вимагає, за думкою аналітиків, оновлення протоколів оцінки потреб у такий спосіб, аби вони враховували можливі потреби ветеранів та особливості етичної комунікації з людьми, які брали участь у бойових діях; на рівні громад «потребує комплексного вирішення проблема з відсутністю сталої психологічної допомоги ..., якою б мали скористатися як ветерани та їхні сім'ї, так й інші мешканці громад» [16]. Запровадження в масштабах країни нових послуг і посад, у т.ч. у системі соціальної підтримки ветеранів, доцільно робити на основі оцінки успішності відповідних пілотних проєктів, із залученням результатів опитувань отримувачів послуг і фахівців системи соціальних служб та з врахуванням компетентної думки представників громадських організацій. Нові ініціативи у царині соціальних послуг повинні адресно задовольняти потреби цільової аудиторії, враховувати кадрову спроможність соціальних служб і можливості належного фінансування з боку держави.

Безумовно важливим аспектом в системі підтримки вразливих верств населення і сімей у СЖО є їх поінформування щодо наявних у громаді послуг. Результати досліджень вказують на необхідність посилення цього напрямку діяльності, адже подекуди рекламно-інформаційна складова у роботі соціальних служб фактично відсутня або обмежується розміщенням відповідних відомостей у приміщеннях установ. Це перешкоджає належному поширенню інформації стосовно послуг профільних закладів, установ, організацій і, відповідно, реалізації прав клієнтів, передбачених чинним законодавством [4, с.138].

Висновки і пропозиції. Узагальнюючи результати проведеного аналізу, сформулюємо низку рекомендацій з оптимізації системи діяльності з визначення потреб громад у соціальних послугах.

1. Забезпечити ефективніше інформування представників цільових груп та населення громад у цілому щодо вже запроваджених на місцевому і регіональному рівнях соціальних послуг, умов і порядку їх отримання.

2. Сприяти подальшій цифровізації процесу надання соціальних послуг і алгоритму оцінювання наявної потреби в них. В закордонній і, подекуди, у вітчизняній практиці соціального менеджменту вже сьогодні застосовуються інтегровані бази даних, цифрові інструменти та готові шаблони і алгоритми виявлення потреб громад, які доцільно адаптувати для оцінювання потреб у соціальних послугах.

3. Надати фахівцям, відповідальним за визначення потреб населення громад у соціальних послугах, доступ до державних реєстрів, інших даних щодо бенефіціарів соціальних програм задля оптимізації процесу визначення потреб у послугах і подальшого планування їх надання у громадах.

4. Для оптимізації дослідно-аналітичного етапу проведення оцінки потреб у послугах доцільно залучати до цього процесу членів громади, у т.ч. фахівців із досвідом відповідної діяльності, громадських активістів не тільки на платній договірній основі, але й на волонтерських засадах. Доречною також є участь мешканців громади у інших видах діяльності, пов'язаної із місцевим стратегічним плануванням, зокрема у визначенні його пріоритетів і ресурсів, стратегій покращення стану справ у соціальній та інших дотичних сферах життєдіяльності громади.

5. Забезпечити розширення штату комунальних установ-надавачів соціальних послуг, сприяти посиленню їхніх кадрових і матеріально-технічних спроможностей задля заміни ресурсного підходу у наданні соціальних послуг підходом, орієнтованим на виявлені потреби.

6. Активізувати механізм замовлення соціальних послуг в організацій-надавачів різних форм власності і господарювання, використовувати можливості участі у міжнародних соціальних проєктах, реалізовувати місцеві програми соціально-економічного розвитку із залученням коштів грантодавців.

7. На регулярній основі проводити науково-практичні семінари, відеолекції, тренінги для фахівців соціальних служб, залучених до надання соціальних послуг. Добре себе зарекомендували заходи із обміну досвідом між спеціалістами-практиками та представниками закладів вищої освіти, які здійснюють підготовку за спеціальністю *Соціальна робота* і є фахівцями з методології соціальних досліджень. Окремим фокусом у підвищенні кваліфікації менеджерів соціальних служб повинні бути компетенції із розробки програм місцевого розвитку у частині надання соціальних послуг та заходів з їх адаптації до потреб воєнного часу.

Література:

1. Слозанська Г.І. Теорія і практика професійної підготовки майбутніх соціальних працівників до роботи у територіальних громадах: дис....д-ра пед. наук: 13.00.05 – соціальна педагогіка (231 – соціальна робота). Тернопіль, 2019. 687 с.

2. Слозанська Г. І. Соціальна робота в громаді: основні моделі її реалізації за кордоном. *Актуальні проблеми сучасної соціології і соціальної роботи та професійної підготовки фахівців: антидискримінаційна теорія і практика*: матеріали доп. та повід. міжнар. наук.- практ. конф. (Ужгород, 14 вересня 2018 р.). Ужгород: РІК-У, 2018. С. 100–102.

3. Слозанська Г. І. Соціальний працівник в об'єднаній територіальній громаді: ролі, які він виконує. *Психологічні виміри розвитку сучасної освіти України в умовах євроінтеграції*: матеріали міжнар. наук.- практ. конф. з нагоди 20-річчя каф. практ. псих. (Тернопіль, 19–20 жовтня 2018 р.). Тернопіль: ТНПУ ім. В. Гнатюка, 2018. С. 160–162

4. Бриндіков Ю.Л. Соціальна робота з внутрішньо переміщеними особами в системі соціальних служб (приклад Хмельницького міського центру соціальних служб). *Інноваційна педагогіка*. 2023. № 11. С. 135-139.

5. Дубич К. В. Механізми державного управління якістю соціальних послуг в Україні. *Збірник наукових праць Національної академії державного управління при Президентові України*. 2014. №1. С. 119-134.

6. Жук О. М. Організаційно-правові засади контролю в системі соціального забезпечення в Україні на сучасному етапі. *Економічний форум*. 2021. № 2. С. 147-155.

7. Горемикіна Ю. В. Моніторинг і оцінювання якості та ефективності соціальних послуг: прикладний аспект. *Демографія та соціальна економіка*. 2016. №3. С.120-132.

8. Горішна Н. Якість як критерій моніторингу та оцінювання соціальних послуг: можливості чи обмеження? *Social Work and Education*. 2018. Vol. 5. №4. Рр. 19-32.

9. Берданова О., Вакуленко В. Стратегічне планування місцевого розвитку: практичний посібник / Швейцарсько-український проект «Підтримка децентралізації в Україні – DESPRO. Київ: ТОВ «Софія-А». 2012. 88 с.

10. Тертичка В. В. Стратегічне управління : навч. посіб. Київ : НАДУ, 2014. 196 с.

11. Ольчак М. Партисипативне стратегічне планування в органах місцевого самоврядування. Посібник для об'єднаних територіальних громад. Варшава: Фонд розвитку місцевої демократії (Fundacja Rozwoju Demokracji Lokalnej), 2017. 113 с.

12. Макарова О.В. Соціальна політика в Україні: монографія. Київ: Ін-т демографії та соц. досліджень ім. М.В. Птухи НАН України, 2015. 244 с.

13. Оцінка ефективності програм соціальної підтримки за даними спеціального опитування населення / Л.М.Черенько та ін. Електронне видання. Київ: НАНУ, Ін-т демогр. та соц. дослідж. ім. М.В. Птухи, 2020. URL: <https://www.idss.org.ua/public>

14. Звіт про оцінку потреб щодо перегляду політики та нормативно-правової бази у сфері забезпечення прав людей з інвалідністю в Україні / М.Смуш-Кулеша. Проект Ради Європи «Розвиток соціальних прав людини як ключовий чинник сталої демократії в Україні». Рада Європи: Лодзинський університет, Польща, червень 2020. 75 с.

15. Дослідження з питань соціального захисту та соціальних прав в Україні: задоволеність соціальними послугами / Н.Ломоносова, Ю.Кабанець, О.Буць, К.Бабич. Cedoss, 2023. 65 с. URL: <https://cedos.org.ua/researches/doslidzhennya-z-pytan-soczialnogo-zahystu-ta-soczialnyh-prav-v-ukrayini-zadovolenist-soczialnymy-poslugamy/>

16. Соціальні послуги для ветеранів та ветеранок у громадах: виклики та потреби / Н.Ломоносова, А.Хелашвілі, Ю.Назаренко. Cedoss, 2024. 130 с. URL: <https://cedos.org.ua/researches/soczialni-poslugy-dlya-veteraniv-ta-veteranok-u-gromadah-vyklyky-ta-potreby/>

17. Comprehensive Community Needs Assessment 2018. Community Services Block Grant. URL: <https://www.dropbox.com/scl/fi/4m7ohwcng5xez1p06h65q/CNA-2018-FINAL-JULY-2018.pdf?rlkey=y79atokz5u4ztx5nakk6r7ix5&e=1&dl=0>

18. Painter H., Lunn A.D., Parry E., Gopal D., Marszalek M., Ford D. How-to: Screen for social needs in primary care / Health Equity Evidence Center. January 2024. URL: <https://www.heec.co.uk/wp-content/uploads/2023/12/How-to-Screen-for-social-needs-in-primary-care.pdf>
19. Про соціальні послуги: Закон України від 17 січня 2019 року № 2671-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2671-19#Text>.
20. Про затвердження Порядку організації надання соціальних послуг: Постанова Кабінету Міністрів України від 01.06. 2020 № 587. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/587-2020-%D0%BF#Text>
21. Про затвердження Порядку визначення потреб населення адміністративно-територіальної одиниці / територіальної громади у соціальних послугах: Наказ Міністерства соціальної політики України від 19.04.2023 № 130-Н. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1169-23#Text>
22. Про затвердження Типового переліку бюджетних програм і результативних показників їх виконання для місцевих бюджетів у галузі «Соціальний захист та соціальне забезпечення»: Наказ Міністерства соціальної політики від 14.05.2018 № 688. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0685-18#Text>
23. Спільно до нових послуг. Керівництво із впровадження соціальних послуг для сімей з дітьми в громадах. Частина 1. Соціальне планування та розвиток послуг. Посібник/ О.Ю.Дашаківська, І.П.Криницька, К.М.Максименко. Київ, 2021. 76 с.
24. Про затвердження Примірного переліку результативних показників бюджетних програм для місцевих бюджетів за видатками, що можуть здійснюватися з усіх місцевих бюджетів: Наказ Міністерства фінансів від 27.07.2011 № 945. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/MF11152>
25. Мінсоцполітики вдосконалює послугу соціального супроводу сімей у складних життєвих обставинах. *Єдиний веб-портал органів виконавчої влади України*. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/minsotspolityky-vdoskonaliuie-posluhu-sotsialnoho-suprovodu-simej-u-skladnykh-zhyttievykh-obstavynakh#>
26. Азархіна О. Громада у смартфоні. Три цифрові інструменти для розвитку громад і регіонів. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-politics/3816860-gromada-u-smartfoni-tri-cifrovi-instrumenti-dla-rozvitku-gromad-i-regioniv.html>
27. Public sector – social services needs assessments / Oracle Data Platform for Public Sector. URL: <https://www.oracle.com/ca-fr/data-platform/social-services-needs-assessments/>

References:

1. Slozans'ka, G.I. (2019). Teorija i praktika profesijnoї pidgotovki majbutnih social'nih pracivnikiv do roboti u teritorial'nih gromadah [Theory and practice of professional training of future social workers to work in territorial communities]. *Doctor's thesis*. Ternopil' [in Ukrainian].
2. Slozans'ka, G. I. (2018). Social'na robota v gromadi: osnovni modeli її realizacii za kordonom [Social work in the community: the main models of its implementation abroad]. *Proceedings from Mizhnarodna naukovo-praktychna konferentsiia « Aktual'ni problemi suchasnoї sociologii i social'noї roboti ta profesijnoї pidgotovki fahivciv: antidiskriminacijna teorija i praktika » – The International Scientific and Practical Conference «Actual problems of modern sociology and social work and professional training of specialists: anti-discrimination theory and practice»*. (pp. 100-102). Uzhgorod: RIK-U [in Ukrainian].
3. Slozans'ka, G. I. (2018). Social'nij pracivnik v ob'ednanih teritorial'nij gromadi: roli, jaki vin vikonue [The social worker in the united territorial community: the roles he performs]. *Proceedings from Mizhnarodna naukovo-praktychna konferentsiia z nagodi 20-richchja kaf. prakt. psih. « Psihologichni vimiri rozvitku suchasnoї osviti Ukraini v umovah evrointegracii » – The International Scientific and Practical Conference on the occasion of the 20th anniversary of the cafe practice psycho. «Psychological dimensions of the development of modern education of Ukraine in the conditions of European integration»*. (pp. 160-162). Ternopil': TNPU im. V. Gnatjuka [in Ukrainian].

4. Brindikov, Ju.L. (2023). Social'na robota z vnutrishn'o peremishhenimi osobami v sistemi social'nih sluzhb (priklad Hmel'nic'kogo mis'kogo centru social'nih sluzhb) [Social work with internally displaced persons in the system of social services (an example of the Khmelnytskyi City Center of Social Services)]. *Innovacijna pedagogika - Innovative pedagogy*, 11, 135-139 [in Ukrainian].

5. Dubich, K. V. (2014). Mehanizmi derzhavnogo upravlinnja jakistju social'nih poslug v Ukraïni [Mechanisms of state management of the quality of social services in Ukraine]. *Zbirnik naukovih prac' Nacional'noi akademii derzhavnogo upravlinnja pri Prezidentovi Ukraïni - Collection of scientific works of the National Academy of Public Administration under the President of Ukraine*, 1, 119-134 [in Ukrainian].

6. Zhuk, O. M. (2021). Organizacijno-pravovi zasadi kontrolju v sistemi social'nogo zabezpechennja v Ukraïni na suchasnomu etapi [Organizational and legal principles of control in the social security system in Ukraine at the current stage]. *Ekonomichnij forum - Economic Forum*, 2, 147-155 [in Ukrainian].

7. Goremikina, Ju. V. (2016). Monitoring i ocinjuvannja jakosti ta efektyvnosti social'nih poslug: prikladnij aspekt [Monitoring and evaluation of the quality and efficiency of social services: applied aspect]. *Demografija ta social'na ekonomika - Demography and social economy*, 3, 120-132 [in Ukrainian].

8. Gorishna, N. (2018). Jakist' jak kriterij monitoringu ta ocinjuvannja social'nih poslug: mozhlivosti chi obmezhennja? [Quality as a criterion for monitoring and evaluating social services: opportunities or limitations?]. *Social Work and Education*, 5, 4, 19-32 [in Ukrainian].

9. Berdanova, O., Vakulenko, V. (2012). *Strategichne planuvannja misceвого rozvitku* [Strategic planning of local development: a practical guide]. Kiïv: TOV «Sofija-A» [in Ukrainian].

10. Tertichka, V. V. (2014). *Strategichne upravlinnja* [Strategic management]. Kiïv : NADU [in Ukrainian].

11. Ol'chak, M. (2017). *Partisipativne strategichne planuvannja v organah misceвого samovrjaduvannja* [Participatory strategic planning in local self-government bodies]. Varshava: Fond rozvitku miscevoi demokracii (Fundacja Rozwoju Demokracji Lokalnej) [in Ukrainian].

12. Makarova, O.V. (2015). *Social'na politika v Ukraïni* [Social policy in Ukraine]. Kiïv: In-t demografii ta soc. doslidzhen' im. M.V. Ptuhii NAN Ukraïni [in Ukrainian].

13. Cheren'ko, L.M. *Ocinka efektyvnosti program social'noi pidtrimki za danimi special'nogo opituvannja naseleennja* [Evaluation of the effectiveness of social support programs according to the data of a special population survey]. Kiïv: NANU, In-t demogr. ta soc. doslidzh. im. M.V. Ptuhii. Retrieved from <https://www.idss.org.ua/public> [in Ukrainian].

14. Smush-Kulesha, M. (2020). *Zvit pro ocinku potreb shhodo peregljadu politiki ta normativno-pravovoï bazi u sferi zabezpechennja prav ljudej z invalidnistju v Ukraïni* [Report on the assessment of needs regarding the revision of the policy and legal framework in the field of ensuring the rights of people with disabilities in Ukraine]. Rada Ėvropi: Lodzins'kij universitet, Pol'shha, cherven' [in Ukrainian].

15. Lomonosova, N., Kabanec', Ju., Buc', O., Babich, K. (2023). Cedoss Doslidzhennja z pitan' social'nogo zahistu ta social'nih prav v Ukraïni: zadovolenist' social'nimi poslugami [Research on issues of social protection and social rights in Ukraine: satisfaction with social services]. Cedoss. Retrieved from <https://cedos.org.ua/researches/doslidzhennja-z-pytan-soczialnogo-zahystu-ta-soczialnyh-prav-v-ukrayini-zadovolenist-soczialnymy-poslugamy/> [in Ukrainian].

16. Lomonosova, N., Helashvili, A., Nazarenko, Ju. (2024). Social'ni poslugi dlja veteraniv ta veteranok u gromadah: vikliki ta potrebi [Social services for veterans in communities: challenges and needs]. Cedoss. Retrieved from <https://cedos.org.ua/researches/soczialni-poslugy-dlya-veteraniv-ta-veteranok-u-gromadah-vyklyky-ta-potreby/> [in Ukrainian].

17. Comprehensive Community Needs Assessment 2018. Community Services Block Grant. [www.dropbox.com](https://www.dropbox.com/scl/fi/4m7ohwcng5xez1p06h65q/CNA-2018-FINAL-JULY-2018.pdf?rlkey=y79atokz5u4ztx5nakk6r7ix5&e=1&dl=0) Retrieved from <https://www.dropbox.com/scl/fi/4m7ohwcng5xez1p06h65q/CNA-2018-FINAL-JULY-2018.pdf?rlkey=y79atokz5u4ztx5nakk6r7ix5&e=1&dl=0> [in English].
18. Painter, H., Lunn, A.D., Parry, E., Gopal, D., Marszalek, M., Ford, D. (2024). How-to: Screen for social needs in primary care. www.heec.co.uk Retrieved from <https://www.heec.co.uk/wp-content/uploads/2023/12/How-to-Screen-for-social-needs-in-primary-care.pdf> [in English].
19. Zakon Ukraïni "Pro social'ni poslugi" [The Law of Ukraine "On social services"]. (n.d). zakon.rada.gov.ua Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2671-19#Text>. [in Ukrainian].
20. Postanova Kabinetu Ministriv Ukraïni "Pro zatverdzhennja Porjadku organizacii nadannja social'nih poslug" [The Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine "On the approval of the Procedure for the organization of the provision of social services"]. (n.d). zakon.rada.gov.ua Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/587-2020-%D0%BF#Text> [in Ukrainian].
21. Nakaz Ministerstva social'noï politiki Ukraïni "Pro zatverdzhennja Porjadku viznachennja potreb naselennja administrativno-teritorial'noï odinici / teritorial'noï gromadi u social'nih poslugah" [The Order of the Ministry of Social Policy of Ukraine "On the approval of the Procedure for determining the needs of the population of an administrative-territorial unit / territorial community in social services"]. (n.d). zakon.rada.gov.ua Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1169-23#Text>
22. Nakaz Ministerstva social'noï politiki "Pro zatverdzhennja Tipovogo pereliku bjudzhetnih program i rezul'tativnih pokaznikov ih vikonannja dlja miscevih bjudzhetiv u galuzi «Social'nij zahist ta social'ne zabezpechennja»" [The Order of the Ministry of Social Policy "On the approval of the Standard list of budget programs and effective indicators of their implementation for local budgets in the field of "Social protection and social security""]. (n.d). zakon.rada.gov.ua Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0685-18#Text> [in Ukrainian].
23. Dashhakivs'ka, O.Ju., Krinic'ka, I.P., Maksimenko, K.M. (2021). *Spil'no do novih poslug. Kerivnictvo iz vprovadzhennja social'nih poslug dlja simej z dit'mi v gromadah* [Together with new services. Guidelines for implementing social services for families with children in communities]. Kiïv [in Ukrainian].
24. Nakaz Ministerstva finansiv "Pro zatverdzhennja Primirnogo pereliku rezul'tativnih pokaznikov bjudzhetnih program dlja miscevih bjudzhetiv za vidatkami, shho mozhut' zdijsnuvatisja z usih miscevih bjudzhetiv" [The Order of the Ministry of Finance "On the approval of the Exemplary list of performance indicators of budget programs for local budgets for expenditures that can be made from all local budgets"]. (n.d). ips.ligazakon.net Retrieved from <https://ips.ligazakon.net/document/MF11152> [in Ukrainian].
25. Minsocpolitiki vdoskonaljue poslugu social'nogo suprovodu simej u skladnih zhittevih obstavinah [The Ministry of Social Policy is improving the service of social support for families in difficult life circumstances]. (n.d). www.kmu.gov.ua Retrieved from <https://www.kmu.gov.ua/news/minsotspolityky-vdoskonaliuie-posluhu-sotsialnoho-suprovodu-simej-u-skladnykh-zhyttievych-obstavynakh#> [in Ukrainian].
26. Azarhina, O. Gromada u smartfoni. Tri cifrovi instrumenti dlja rozvitku gromad i regioniv [Community in a smartphone. Three digital tools for the development of communities and regions]. Retrieved from <https://www.ukrinform.ua/rubric-polytics/3816860-gromada-u-smartfoni-tri-cifrovi-instrumenti-dla-rozvitku-gromad-i-regioniv.html> [in Ukrainian].
27. Public sector – social services needs assessments. www.oracle.com Retrieved from <https://www.oracle.com/ca-fr/data-platform/social-services-needs-assessments/> [in English].

УДК 351: 323.2

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-852-864](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-852-864)

Бублій Максим Петрович кандидат наук з державного управління, доцент, доцент кафедри управління персоналом та підприємництва Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна, просп. Героїв Харкова, 75, м. Харків, 61082, тел.: (057)7583532, <https://orcid.org/0000-0003-1060-6404>

МОДЕЛІ СОЦІАЛЬНОЇ ДЕРЖАВИ ЯК ФАКТОР, ЩО ВИЗНАЧАЄ СПЕЦИФІКУ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ТА ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Анотація. У статті досліджено моделі соціальної держави як фактор, що визначає специфіку взаємодії владних структур та інститутів громадянського суспільства. Громадянське суспільство визначається історичними особливостями і традиціями, рівнем політичної культури, населенням і елітою. Поява та рівень розвитку громадянського суспільства залежать від того, чи є країна демократичною або має сильні авторитарні традиції – по суті, громадянське суспільство вплетене в ширший суспільний контекст і, таким чином, діє як його складова частина.

Доведено, що у розвинутих країнах прийняття різних моделей соціальної держави призвело до реалізації різноманітних механізмів соціальної політики. Виділяються три основні моделі: ліберальна, корпоративна та соціальна (або солідарна). Ці моделі відрізняються залежно від ролі та рівня участі держави, корпорації та особи, а також інших інститутів громадянського суспільства в реалізації соціальної політики. Кожна модель соціальної держави ґрунтується на власному керівному принципі – визначеному пропорційною часткою залучення ключових зацікавлених сторін. Модель ліберальної соціальної держави приймає індивідуалістичний принцип, згідно з яким кожен член суспільства несе особисту відповідальність за власну долю та долю своєї родини. Безпосередня участь державних структур у реалізації соціальної політики є мінімальною. Корпоративна модель базується на корпоративному принципі, коли корпорація несе максимальну відповідальність за матеріальні блага своїх співробітників – це особисте питання. Модель соціальної держави є публічною, заснованою на солідарному принципі. Це передбачає колективну відповідальність суспільства за долю кожного громадянина. З цього випливає, що має місце перерозподільна модель соціальної політики, коли багаті платять за бідних і так далі: одна група платить за іншу групу, яка потребує в суспільстві; незалежно від віку, стану здоров'я чи фінансових можливостей.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Зв'язок між громадянським суспільством і державою вимагає рівноваги, але ця рівновага має бути порушена дисбалансом, а сама дисбаланс має бути збалансованим. Постійне втручання цих подвійних порушень громадянським суспільством у сферу держави є тим, що не дає державі задихнутися у своїй власній бюрократичній віртуальності. Саме тому у відносинах між державою та громадянським суспільством завжди виявлятимуться протиріччя, оскільки перша не може існувати без внесення елементів дисбалансу, а дисбаланс, у свою чергу, прагне шукати балансу.

Ключові слова: держава, соціальна держава, органи державної влади, моделі соціальної держави, взаємодія, громадянське суспільство, інститути громадянського суспільства.

Bublii Maksym Petrovich PhD in Public Administration, Associate Professor, Associate Professor of Department of Personnel management and entrepreneurship, VN Kharkiv National University Karazina, Ave. Heroiv Kharkova, 75, Kharkiv, 61082, tel.: (057) 758-35-32, <https://orcid.org/0000-0003-1060-6404>

MODELS OF THE SOCIAL STATE AS A FACTOR DETERMINING THE SPECIFICS OF INTERACTION BETWEEN STATE AUTHORITIES AND CIVIL SOCIETY

Abstract. The article examines models of the social state as a factor that determines the specifics of interaction between government structures and civil society institutions. Civil society is defined by historical features and traditions, the level of political culture, the population and the elite. The emergence and level of development of civil society depends on whether the country is democratic or has strong authoritarian traditions – in fact, civil society is woven into a broader social context and thus acts as an integral part of it.

It is proved that in developed countries, the adoption of various models of the social state has led to the implementation of various mechanisms of social policy. There are three main models: liberal, corporate, and social (or solidary). These models differ depending on the role and level of participation of the state, corporation and individual, as well as other civil society institutions in the implementation of social policy. Each model of the social state is based on its own guiding principle – determined by the proportional share of involvement of key stakeholders. The model of a liberal social state accepts the individualistic principle that each member of society is personally responsible for their own fate and the fate of their family. Direct participation of state structures in the implementation of social policy is minimal. The corporate model is based on the corporate principle, when a corporation bears maximum responsibility for the

material benefits of its employees – this is a personal matter. The model of the social state is public, based on the solidary principle. This implies the collective responsibility of society for the fate of each citizen. It follows that there is a redistributive model of social policy, where the rich pay for the poor, and so on: one group pays for another group that needs society; regardless of age, health status, or financial capabilities.

The relationship between civil society and the state requires balance, but this balance must be disturbed by an imbalance, and the imbalance itself must be balanced. The constant interference of these double violations by civil society in the sphere of the state is what prevents the state from suffocating in its own bureaucratic virtuality. That is why there will always be contradictions in relations between the state and civil society, since the former cannot exist without introducing elements of imbalance, and the imbalance, in turn, tends to seek balance.

Keywords: state, social state, state authorities, models of the social state, interaction, civil society, civil society institutions.

Постановка проблеми. Сьогодні вся соціальна тканина українського суспільства пронизана трансформаціями. І часто принципи, методи трансформацій країн Заходу автоматично переносяться на наш ґрунт – без урахування української специфіки, історичного досвіду нашого народу, особливостей соціальної структури і соціальних відносин. Не дивно, що така ситуація викликає соціальну напругу, кризи, девальвацію моральних цінностей тощо. В цих умовах першочергового значення набуває пошук механізмів узгодження інтересів більшості членів суспільства, формування громадянського суспільства.

Нині відсутня єдина, цілісна модель соціальної держави (дедалі частіше вживається термін соціальна модель); вона проявила себе як поліваріантна концепція. За останню чверть століття виділено низку режимів добробуту – моделей, які відрізняються обсягом пільг та обґрунтуванням права на їх отримання, за фінансуванням і організацією. Моделі соціальної держави методологічно базуються на різних ідеологіях, які пропонують різні підходи до розв'язання соціальних проблем. Проблематика взаємодії органів державної влади та громадянського суспільства завжди була актуальною протягом існування сучасної цивілізації. Незважаючи на нерівномірність соціально-гуманітарного розвитку людства у різні історичні періоди, форма співіснування державних, персональних та громадянських інтересів завжди виявлялася визначальною для суспільного розвитку.

Аналіз досліджень та публікацій. Теоретичні і практичні аспекти моделей соціальної держави та взаємодії владних структур та інститутів

громадянського суспільства розглянуті в працях як зарубіжних, так і вітчизняних вчених. Серед них слід виділити праці таких вчених, Вільсон В. [2], Дарендорф Р. [8], Дніпров О. [3], Дюгі Л. [4], Коврига О. [5], Колосовська І. [6], Крутий О. [7], Лоренц фон Штайн [9], Рейтерович І. [1], Роулс Дж. [10], Ситник С. [1], Телешун С. [1] та ін. Однак, незважаючи на численні дослідження, слід зазначити, що проблематика формування моделі соціальної держави, як фактору, що визначає специфіку взаємодії органів державної влади та громадянського суспільства практично не розглядається у вітчизняній науковій літературі, що свідчить про актуальність обраної тематики цієї статті.

Мета статті. Метою статті є дослідження моделей соціальної держави як фактору, що визначає специфіку взаємодії органів державної влади та громадянського суспільства.

Виклад основного матеріалу. Процес розвитку держави та громадянського суспільства – це еволюція, у якій взаємодія цих двох елементів показує нам, як вони набувають унікальних рис залежно від свого тимчасового фактора, а також свого соціокультурного контексту.

Стан громадянського суспільства в кожній країні залежить від історичних особливостей, традицій, рівня політичної культури. Виникнення та розвиток громадянського суспільства визначається тим, чи є країна демократичною чи підтримує сильні авторитарні традиції, причому його сутність глибоко вплетена в структуру більшого суспільного тіла. Отже, поняття «громадянське суспільство» можна зрозуміти лише у зв'язку з іншими ширшими конструкціями, такими як «держава», які є частиною цієї подвійної системи координат між приватною та публічною сферами.

Крім того, розуміння різних моделей, що зображують відносини між громадянським суспільством і державними інституціями, вимагає від нас спочатку зрозуміти основні характеристики, що лежать в основі таких термінів, як «правова держава», «соціальна держава». Ці відмінності існують не ізольовано, а скоріше є частиною цієї складної мережі, де кожен термін отримує значення завдяки взаємодії з іншими, як нитки, сплетені разом, щоб утворити тканину.

Протягом ХХ ст. багато країн світу у своїх політичних ландшафтах побачили появу унікальної форми держави, яку зазвичай називають правовою державою. Більшість сучасних європейських держав за системою правління належать до правових держав. Сам термін «правова держава» говорить про те, що «закон» має пріоритет над «державою». У соціально-політичному житті така держава виступає за верховенство права в суспільстві, цей фундаментальний принцип є священним і має гарантуватися конституцією [7, с. 101].

Поняття верховенства права різноманітне. Оскільки суспільство розвивається з часом, цей принцип набуває нових вимірів і наповнюється новим змістом, який узгоджується з конкретними обставинами існування суспільства та рівнем його розвитку. Фундаментальною основою будь-якої правової системи є дотримання законів усіма особами в державі. Верховенство права являє собою форму організації державної влади, яка взаємодіє з окремими особами та їхніми колективами на основі правових норм, проте закон повинен мати перевагу лише тоді, коли він виступає гарантією свободи кожного і коли закони справді відповідають інтересам народу та держави, де правозастосування підтримує справедливість як свою основну цінність. Таким чином, свобода є невід'ємним правом кожної людини, як сформулювала І. Колосовська, що державний лад, в якому вони порушуються, не може бути визнаний нормальним, незалежно від того, хто при владі. Там, де цих свобод немає або де вони можуть бути хоча б тимчасово скасовані в будь-який момент, немає навіть елементарної політичної свободи, і там державна влада має насильницький, а не правовий характер [6, С. 162]. Розвинуте законодавство ще не свідчить про наявність у суспільстві правової державності. Історичний досвід свідчить, що в тоталітарних державах нормативно-правові акти видавалися регулярно, забезпечувалося їх неухильне виконання, але таке правове регулювання було антиподом правової держави. Це твердження підкреслює неможливість визнати таку державу політично вільною на базовому рівні через її притаманну насильницьку природу; це також вказує на те, як певні історичні приклади зображують це протиріччя між законністю та свободою навіть через дуже інституціоналізовані процедури, прийняті режимами для збереження контролю над своїми громадянами.

У наукових дослідженнях визнаються такі ознаки правової держави:

- принцип пріоритету права, який полягає у розгляді всіх питань публічної та державної влади з точки зору права.
- поєднання загальнолюдських морально-правових принципів (розумності, справедливості), а також формалізованих регулятивних принципів поведінки (нормативність, рівність усіх перед законом) з організаційно-територіальним поділом суспільства та легітимною публічною владою [3, С. 27];
- необхідність філософсько-правового обґрунтування будь-яких рішень, що приймаються державними чи громадськими органами;
- поняття права як формальної системи правил, яких необхідно дотримуватися при вираженні та дії законодавства (конституція та закони, система матеріальних і процесуальних гарантій тощо);
- принцип правової захищеності людини і громадянина є похідним від природного джерела права, яке передусім ґрунтується на прагненні особи

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

зберегти та захистити своє життя, свободу, здоров'я тощо. абсолютний характер цього принципу полягає в тому, що зв'язок особи з державою (в тому числі з її посадовими особами та органами) має будуватися лише на правових засадах. Коли вони відхиляються від юрисдикції закону, це може перетворитися на свавілля, позазаконне насильство та ігнорування людських потреб.

Правова держава – це не якась субстанція, завершена ідеальна формула. Це також категорія існування та належності; ідеал, який перетворює дійсне в реальне. Правова держава – це те, що створює умови, які дозволяють громадянському суспільству нормально функціонувати та розвиватися, і ці взаємовідносини містять: гарантію вирішення конфліктів, що виникають, законними та цивілізованими засобами; впевненість, що в результаті не відбудеться соціальних катаклізмів; і запорука ненасильницького прогресивного розвитку суспільства.

Теоретична конструкція громадянського суспільства передбачає, що верховенство влади утворює п'єдестал соціальної піраміди. У цій конструкції кожен окремий член громадянського суспільства вважається суб'єктом прав і свобод – не об'єктом, яким слід керувати чи контролювати, а одержувачем влади та піклування. Верховенство права гарантує своїм громадянам свободу діяти автономно, не втручаючись у їхні рішення заради власних інтересів, мети чи блага, що призводить до перевизначення понять влади; натомість перенесення фокусу з батьківської турботи про благополуччя підданих на підтримку незалежності підданих як їхнього соціально-психологічного походження стає тим, що визначає стан сучасної демократичної держави.

Правове регулювання вільних ринкових відносин спрямоване на досягнення соціальних результатів. Це змушує верховенство права набувати соціального змісту, який можна побачити у світлі, якого воно набуває. Контент не накладає обмежень на бенефіціарів ринкових благ, але забезпечує гідне життя особам, які не можуть отримати доступ. У цьому контексті соціальний ринок виступає як система, де держава встановлює ринкові елементи, регулюючи інститути без втручання силою в їх горло: не диктуючи їм свою волю. Європейська модель соціальної держави – це економічний підхід, який реалізує державну політику в різних аспектах, включаючи: гарантування прав приватної власності, дотримання економічної свободи та усунення бюрократичних бар'єрів для власників малого бізнесу. Він також сприяє створенню середовища, в якому будь-яка форма інвестицій може процвітати, і активно працює над боротьбою з монополіями, одночасно забезпечуючи конкурентний ринок шляхом суворого контролю над тарифами природних монополій. Крім того, модель спрямована на подолання розбіжностей у доходах шляхом створення надійних систем обов'язкового

державного страхування, а також боротьби з бідністю без шкоди для якості чи доступності освіти та охорони здоров'я, зокрема.

Результатом політики соціальної держави є держава загального добробуту та сильний середній клас; соціальні системи.

Р. Дарендорф зазначає, що якщо індивід виявляється неспроможним реалізувати надані йому свободи та права, тоді все справді стає просто обіцянкою, яка звучить порожньо. Участь знаходить свою реалізацію лише через ту соціальну політику, яка на практиці спрямована на підтримку і життя громадянських прав [8].

Автор поняття «соціальна держава» Лоренц фон Штайн, вважав, що всі закони та дії держави слід оцінювати на основі їхньої здатності сприяти щастю та добробуту для більшості людей. Тому держава повинна продовжувати не тільки політичний, але також економічний і соціальний прогрес усіх його членів, оскільки кожен є умовою для розвитку кожного іншого настільки, наскільки індивід є членом суспільства чи соціальної держави [9].

Є дві основні тенденції, які виникають в еволюції ідей, що оточують державу добробуту. В англо-американській моделі розвивалася регулятивна держава, запропонована В. Вільсоном [2]. У цій моделі вважається, що уряд може мінімізувати різницю між багатством і бідністю, таким чином зменшуючи соціальну біполярність, не втручаючись безпосередньо в економіку; скоріше він регулює майнову та соціальну нерівність. Метою є створення середовища, де всі люди мають рівні умови діяльності, що, у свою чергу, надає всім однакові життєві шанси та можливості для самореалізації.

Основним акцентом англо-американської моделі є її зосередженість на соціальній державності та факторах, які сприяють запобіганню поляризації суспільства, а також забезпеченню того, щоб права та свободи не були монополізовані жодною групою чи структурою всередині суспільства. Це включає розробку механізмів децентралізації влади – розмежування функцій держави та громадянського суспільства виникло питання щодо меж державного втручання. Упродовж історичної практики принцип невтручання відточувався: він сприяв прагматичному підходу до визначення можливих каналів, форм, і навіть сфери, де державне регулювання може бути ефективним.

Заглиблюючись у західні ідеї держави загального добробуту, важливо розрізняти теорію Дж.Роулса, про «справедливість як чесність» [10], теорію «соціальної солідарності» Л.Дюгі [4], та концепцію К. Дженкінса, яка спрямована на вирівнювання позицій людей за допомогою засобів, узгоджених на добровільній основі. на загальному консенсусі та контракті. Дж.Роулс, розглядає суспільство як систему співробітництва, де залучені особи пов'язані почуттями, заснованими на спільній справі один з одним [10].

На якісно новий етап свого розвитку соціальна держава вступила після Другої світової війни – вона перетворилася на конституційний принцип. Положення соціальної держави та ознаки конституційного принципу вперше були закріплені у ст. 20 Основного закону Західної Німеччини, яка проголосила себе «демократичною і соціальною федеративною державою» [1, с. 24].

Концепція конституційного закріплення статусу держави добробуту еволюціонувала. Після усунення диктаторського правління та запровадження демократії Іспанія у 1978 році проголосила себе правовою та соціальною державою, тоді як Португалія у 1979 році проголосила себе суверенною республікою, яка прагне побудувати суспільство, засноване на свободі, справедливості та солідарності. Обов'язки держави щодо добробуту свого народу закріплені в Конституції Швеції 1974 року [7, с. 52].

У розвинутих країнах склалися різноманітні моделі соціальної держави, що зумовлює різні підходи до реалізації соціальної політики. Виділяються три основні моделі: ліберальна, корпоративна та соціальна (або солідарна), які різняться залежно від участі держави, корпорації та особи – серед інших інститутів громадянського суспільства – у реалізації соціальної політики. Кожна модель керується основним принципом, який визначається пропорційними внесками основних зацікавлених сторін у реалізацію соціальної політики.

Ліберальна модель соціальної держави ґрунтується на індивідуалізмі, коли кожен член суспільства несе особисту відповідальність за власну долю та долю своєї родини. Державні структури відіграють мінімальну роль у безпосередньому забезпеченні соціальної політики; натомість основними учасниками є окремі особи та неурядові організації, такі як фонди соціального страхування та асоціації. У цій моделі соціальні програми в основному фінансуються за рахунок приватних заощаджень і страхування, що значно відрізняється від залежності від коштів державного бюджету в інших моделях.

Модель ліберальної соціальної політики покладає відповідальність держави лише на дві сфери: підтримання мінімального доходу для всіх громадян (з акцентом на найслабших і найбільш знедолених членів суспільства), а також сприяння, якомога більше, розвитку в суспільстві системи державного соціального страхування та підтримки. Це включає способи отримання фізичними особами доходу без прямої участі держави через фінансові асигнування на соціальні програми; натомість держава організовує юридично інституціоналізовані недержавні фінансові потоки в освіту, охорону здоров'я, пенсійні системи та інші подібні сектори, тим самим опосередковано беручи більш значну участь у реалізації соціальної політики. Такий підхід спостерігається в США.

Наступна модель соціальної держави корпоративна. Ця модель побудована на основі корпоративного принципу, згідно з яким корпорація несе максимальну відповідальність за фінансове благополуччя своїх співробітників. Встановлюючи систему збереження робочого місця протягом усього життя, компанія прагне мотивувати співробітників до максимальної віддачі праці. Натомість їм надаються різні види соціальних гарантій, такі як пенсії та часткова оплата медичних та освітніх послуг. Корпоративна модель держави загального добробуту передбачає, що держава, неурядові організації та окремі особи разом із державою несуть відповідальність за соціальний добробут, але суб'єкти, які мають власну соціальну інфраструктуру та страхові фонди, також відіграють тут життєво важливу роль. Японія є класичним прикладом корпоративної держави добробуту.

Третя – суспільна модель, заснована на принципі солідарності. Принцип солідарності означає відповідальність усього суспільства перед кожним громадянином. Це модель, коли багаті платять за бідних, здорові за хворих, молоді за старих. Держава як головна соціальна інституція здійснює та контролює такий перерозподіл, відповідаючи не лише за виконання такої програми, але й за встановлення суспільного ставлення та політики.

Багато сучасних вчених спостерігають унікальний підхід європейських країн під час їхнього модернізаційного процесу в історії. Вони відзначають, що кожному етапу цієї еволюційної трансформації було надано достатньо часу для органічного розвитку; де нові структури були побудовані на існуючих через еволюційний процес. Концепція соціальної держави на Заході була сконструйована на основі реалістичних політичних і соціальних рамок. Розвиток соціальної державності працював пліч-о-пліч із усталеними правовими системами, які враховували такі аспекти, як рівність, справедливість та індивідуальні права, засновані на еволюції суспільних потреб, таким чином забезпечуючи також пріоритет правової державності. Розвиток соціальної державності на Заході виховувався в уже зрілому громадянському суспільстві, де благодійність не була просто формальністю, а вважалася обов'язком як для держави, так і для окремих осіб. Це означає, що держава загального добробуту є інституційною системою, яка в першу чергу працює на підтримку інтересів тих, хто не здатний до самозабезпечення, створюючи таким чином новий тип суспільних відносин. Базуючись на соціальній справедливості, солідарності та громадянській злагоді, ця інноваційна система прагне створити позитивні умови життя для вразливих членів, які складають частину їхнього населення.

Громадянські права не можуть стояти окремо поряд із юридичними та політичними правами; має бути доповнення до соціальних громадянських прав. Держава загального добробуту передбачає, що кожна людина повинна

мати доступ до мінімально гідних умов життя, таким чином визнаючи верхню та нижню межу цивілізованого існування. Розмежування цього простору має далекосяжні практичні наслідки, які, по суті, однаково впливають на всіх громадян: воно визначає податкову систему, охорону здоров'я, освіту, допомогу по безробіттю та інші складові соціального забезпечення. Незважаючи на те, що соціальна держава є дорогою, і сама по собі народжує ряд серйозних проблем пов'язаних з перерозподілом, саме соціальна держава є гарантом реалізації громадянських свобод [3, С. 28].

Важливим питанням для українського суспільства є вибір моделі соціальної держави, яка стане ключовою основою для соціальних стратегій і програм у нашій країні. Це значною мірою спрямує курс структурного розвитку нашого громадянського суспільства.

Ряд сучасних авторів, які досліджують громадянське суспільство, вважають, що його сутність може бути актуалізована лише в демократичній державі; так само демократія можлива лише на основі громадянського суспільства. О. Коврига проводить прямий зв'язок між громадянським суспільством і демократичними формами правління. Досвід Східної та Центральної Європи показує, що реальний перехід до демократії може відбутися лише за наявності соціальної та інституційної інфраструктури. Для появи демократії в її справжньому розумінні – не просто формальності, а стабільного соціально-політичного процесу – громадянське суспільство є необхідним [5, С. 110]. З іншого боку, добрі наміри чи навіть вільні вибори не обов'язково створюють необхідні умови для вкорінення пов'язаних з демократією цінностей або навичок, властивих членам вільного суспільства, у свідомість і поведінку громадян загалом.

Громадянське суспільство структурує приватні інтереси, і чим чіткіше вони структуровані, тим сильніше громадянське суспільство і тим потужніший його вплив на формування державної політики.

Проблема відносин між громадянським суспільством і державою – це проблема створення та налагодження ефективно діючого механізму взаємодії між приватною та публічною сферами суспільного життя.

Масив індивідуальних інтересів у суспільстві багатий, різноманітний і часто суперечить один одному. Не існує вродженого механізму, за допомогою якого ці приватні інтереси можна було б узгодити або сублімувати в загальний суспільний інтерес; однак, як це не парадоксально, такий механізм об'єднання вкрай необхідний. Саме з цієї органічної потреби в тій чи іншій формі контролю над цією неконтрольованою різноманітністю приватних інтересів виникає держава як суб'єкт, що представляє загальну волю.

Громадянське суспільство, виражаючи ті приватні інтереси, які не входять у державну політику або не враховуються нею, стоїть в опозиції до

самої держави. Ця опозиція не прагне «знищити» державну владу, а радше змусити її визнати ці непредставлені інтереси. Необхідно, щоб вони також виражалися в державній політиці; таким чином, взаємодія передбачає не лише протистояння, а й співпрацю з державою. Отже, справді влучно зауважено, що уряд зацікавлений у громадянському суспільстві, оскільки така опозиція сигналізує йому про те, що ці різні приватні групи претендують на свою участь у державній політиці.

З іншого боку, слід усвідомлювати, що громадянське суспільство не виникає лише на основі добре структурованих групових інтересів; розвиток цих інтересів є досить амбівалентним за своєю логікою. Це може призвести до громадянського суспільства, але також може призвести до корпоративного суспільства, де приватні інтереси переважають над суспільними, як зазначав сам Г. Гегель. Формування громадянського суспільства відбувається тоді, коли приватні інтереси збігаються з суспільними; однак цей союз не відбувається через простий компроміс, а розгортається протягом тривалого процесу розвитку. Якщо ми звернемо увагу на те, наскільки приватні інтереси інституціоналізовані, то в кінцевому результаті ми отримаємо не громадянське суспільство, а корпоративне суспільство; ці тенденції дійсно помітні в Україні. Багато організацій, які претендують на те, щоб бути голосами громадянського суспільства, перетворюються на корпоративні структури чи штучні конструкції, створені державним апаратом.

Висновки. Взаємодія органів державної влади та громадянського суспільства – це тонкий баланс сил та інтересів. Але рівновагу має врівноважувати дисбаланс, водночас громадянське суспільство має постійно вводити у відносини з державними структурами моменти втручання, не даючи державі замикатися у власній бюрократичній віртуальності. Таким чином, у відносинах між державою і громадянським суспільством завжди будуть існувати суперечності, ці протиріччя допомагають утримувати обидві сторони чесними та підзвітними одна одній.

Відносини між ними можуть бути вкрай негативними і навіть конфліктними або партнерськими, заснованими на конструктивній співпраці. Суспільство завжди виступає опонентом держави. Це змушує державу реагувати на нові суспільні вимоги та потреби, що виникають. Подібним чином громадянське суспільство не може бути створене за допомогою підходів зверху вниз, коли влада вказує, що потрібно робити. Воно виховується з низів.

Протистояння органів державної влади та громадянського суспільства не зображує громадянське суспільство як позитивний полюс, концентруючи демократію та державу як негативний – це взаємодія. У цій взаємодії громадянське суспільство не лише формує основу демократичних принципів,

а й концепцію верховенства права. Верховенство права має на меті підтримувати суспільні інтереси та гарантувати, що права людей не порушуються будь-якою формою деформації в структурах громадянського суспільства, таким чином захищаються права громадян.

Розвиток громадянського суспільства з різноманітних приватних інтересів – це те, що робить його багатим по суті; однак цей аспект також обмежує його здатність. Громадянське суспільство не може служити сполучною ланкою для спільноти, а також не може повністю представляти суспільні інтереси. Коли громадянське суспільство починає вимагати повноважень, це породжує анархію з розбіжних приватних сфер і суперечливі сутички всередині різних угруповань – на основі їхніх особливих інтересів – закінчуються тим, що руйнується будь-яка тканину, яка утримує суспільство.

Отже, функцією громадянського суспільства є не влада, а вплив на неї та весь процес – від формування до виконання державної політики, яка підтримує належну увагу до множинності приватних інтересів. Цей вплив і контроль громадськості над своїм урядом здійснюється, перш за все, шляхом гарантування прозорості дій влади, а по-друге, надання кожному громадянину справжньої можливості публічно та вільно висловлювати свою думку з усіх сфер.

Література:

1. Взаємодія держави і суспільства в процесах публічної політики: наук. розробка / авт. кол.: С. О. Телешун, І. В. Рейтерович, С. В. Ситник та ін. Київ: НАДУ, 2013. 44 с.
2. Гончар Б. Вільсон Томас Вудро. Політична енциклопедія. Редкол.: Ю. Левенець (голова), Ю. Шаповал (заст. голови) та ін. Київ: Парламентське видавництво, 2011. с.110
3. Дніпров О.С. Діалог органів державної виконавчої влади та громадянського суспільства. *Вісник національного університету "Львівська політехніка"*. 2015. № 825. С. 26–30.
4. Дюгі Л. Юридична енциклопедія: [у 6 т.] / ред. кол.: Ю. С. Шемшученко (відп. ред.) [та ін.]. Київ: Українська енциклопедія ім. М. П. Бажана, 1998. Т. 2 : Д - Й. С. 316.
5. Коврига О.С. Взаємодія органів державної влади з громадськістю в системі державного управління України. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського: Серія "Державне управління"* 2020. Том 31 (70). № 2. С.109-114.
6. Колосовська І. Формування ефективної моделі партнерства інститутів публічної влади та громадського суспільства. *Ефективність державного управління. Зб. наук. праць*. 2015. Вип. 45 С.161-166.
7. Крутій О.М. Діалогова взаємодія органів державної влади та громадськості: монографія. Харків: Вид-во ХарПІ НАДУ "Магістр", 2008. 302 с.
8. Dahrendorf R. Versuchungen der Unfreiheit. Die Intellektuellen in Zeiten der Prüfung. München. 2006. 147 p.
9. Lorenz von Stein. Handbuch der Verwaltungslehre. Stuttgart. 1889. 3 volumes. 258 p.
10. Rawls J. Collected Papers. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press, 1999. 140 p.

References:

1. Teleshun, S.O., Reiterovych, I.V., Sytnyk, S.V. (2013). Vzaiemodiia derzhavy i suspilstva v protsesakh publichnoi polityky [Interaction of the state and society in the processes of public policy]. Kyiv: NADU, [in Ukrainian].
2. Honchar, B. (2011). Vilson Tomas Vudro. Politychna entsyklopediia. [Wilson Thomas Woodrow. Political encyclopedia]. Kyiv: Parlamentske vydavnytstvo. [in Ukrainian].
3. Dniprov, O.S. (2015). Dialoh orhaniv derzhavnoi vykonavchoi vlady ta hromadianskoho suspilstva. [Dialogue of state executive authorities and civil society]. Visnyk natsionalnoho universytetu "Lvivska politekhnika" – Bulletin of the National University "Lviv Polytechnic". Vol. 825. 26–30. [in Ukrainian].
4. Shemshuchenko, Yu. S. (1998). Diuhi L. Yurydychna entsyklopediia. [Dugi L. Legal Encyclopedia]. Kyiv: Ukrainska entsyklopediia im. M. P. Bazhana. [in Ukrainian].
5. Kovryha, O.S. (2020). Vzaiemodiia orhaniv derzhavnoi vlady z hromadskistiu v systemi derzhavnoho upravlinnia Ukrainy. [Interaction of state authorities with the public in the system of Public Administration of Ukraine]. Vcheni zapysky Tavriiskoho natsionalnoho universytetu imeni V. I. Vernadskoho: Serii "Derzhavne upravlinnia" – Academic notes of the V. I. Vernadsky Tauride National University: Series "Public Administration". 31 (70). 109-114. [in Ukrainian].
6. Kolosovka, I. (2015). Formuvannia efektyvnoi modeli partnerstva instytutiv publichnoi vlady ta hromadskoho suspilstva. [Formation of an effective model of partnership between public authorities and civil society institutions]. Efektyvnist derzhavnoho upravlinnia. Zb. nauk. prats. – Efficiency of Public Administration. Sat. scientific works. 45. 161-166. [in Ukrainian].
7. Krutii, O.M. (2008). Dialohova vzaiemodiia orhaniv derzhavnoi vlady ta hromadskosti [Dialog interaction of state authorities and the public]. Kharkiv: Vyd-vo KharRI NADU "Mahistr". [in Ukrainian].
8. Dahrendorf, R. (2006). Versuchungen der Unfreiheit. Die Intellektuellen in Zeiten der Prüfung. München. [in English].
9. Lorenz von Stein. (1889). Handbuch der Verwaltungslehre. Stuttgart. [in English].
10. Rawls, J. (1999). Collected Papers. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press. [in English].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 342.9

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-865-876](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-865-876)

Гайдай Сергій Сергійович аспірант кафедри публічного управління та адміністрування, Національна академія внутрішніх справ, пл. Солом'янська, 1, Київ, 03151, тел.: (097) 237-07-44, <https://orcid.org/0009-0009-0922-0628>

ОСНОВНІ ЗАСАДИ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ У СФЕРІ ОХОРОНИ ЗЕМЕЛЬНИХ РЕСУРСІВ

Анотація. Стаття присвячена висвітленню однієї з актуальних тем сьогодення. Земельні ресурси є найважливішою частиною природного середовища, що характеризується просторовим розміщенням, рельєфом, ґрунтовим покривом, рослинністю, надрами, водами, виступають головним засобом виробництва в сільському і лісовому господарстві, а також просторовим базисом для розміщення усіх галузей виробництва. Неоціненне значення земельних ресурсів у всіх сферах життя людини обумовлюють необхідність всебічного їхнього вивчення та пропагування ідеї всебічної охорони продуктивних угідь - як запоруки продовольчої, економічної та екологічної безпеки. Згідно із Земельним кодексом України повноваженнями в галузі регулювання земельних відносин наділені Верховні Ради України та Автономної республіки Крим, Кабінет Міністрів України і Рада Міністрів Автономної Республіки Крим, центральні органи виконавчої влади з питань екології і природних ресурсів, земельних ресурсів і місцеві державні адміністрації. При вивченні та управлінні земельними ресурсами враховується їхнє адміністративно-територіальне розміщення, цільове призначення, господарське використання, кількісні та якісні параметри. Доведено, що неконтрольоване використання земельних ресурсів призводить до їх неліквідності або знищення тому забезпечення дієвого публічного адміністрування сферою охорони земельних ресурсів має бути одним із пріоритетних напрямків державної політики, особливо у теперішній час, коли до існуючих проблем додалися негативні наслідки військових дій на території нашої країни, що в свою чергу теж негативно впливає на стан землі в Україні та несе не лише екологічні збитки, а й економічні.

Метою статті є ґрунтовне дослідження суб'єктів публічного адміністрування та їх повноважень у сфері охорони земельних ресурсів та вдосконалення механізмів щодо збереження та охорони земельного фонду України.

У зв'язку з постійним збільшенням потреб людства навколишнє природне середовище все більшою мірою залежить від взаємовідносин

людини і природи. Через надмірне збільшення кількості населення, збільшення кількості шкідливих відходів, споживання та вичерпання земельних ресурсів, розвиток інтенсивного сільського господарства навколишнє природне середовище у всьому світі поступово руйнується. Природні процеси внаслідок глобального втручання з боку людини та обмеженості механізмів їх саморегуляції вже не можуть підтримувати динамічну рівновагу свого існування. Функцію регулятора в такій ситуації може виконувати лише суспільство. Тільки цілеспрямоване публічне адміністрування у сфері охорони земельних ресурсів через прийняття рішень, адекватних вимогам довкілля, допоможе суспільству і надалі стало використовувати земельні ресурси та залишати їх у придатності до використання майбутніми поколіннями.

Ключові слова: публічне адміністрування, землекористування, охорона земельних ресурсів, суб'єкти адміністрування.

Heyday Serhii Serhiyovych graduate student of the Department of Public Management and Administration of the National Academy of Internal Affairs, Sq. Solomyanska, 1, Kyiv, 03151, tel.: (097) 237-07-44, <https://orcid.org/0009-0009-0922-0628>

BASIC PRINCIPLES OF PUBLIC ADMINISTRATION IN THE FIELD OF PROTECTION OF LAND RESOURCES

Abstract. The article is devoted to the coverage of one of the current topics. Land resources are the most important part of the natural environment, which is characterized by spatial location, relief, soil cover, vegetation, subsoil, waters, are the main means of production in agriculture and forestry, as well as the spatial basis for the location of all branches of production. The invaluable importance of land resources in all spheres of human life necessitates their comprehensive study and promotion of the idea of comprehensive protection of productive lands - as a guarantee of food, economic and ecological security. According to the Land Code of Ukraine, the Verkhovna Rada of Ukraine and the Autonomous Republic of Crimea, the Cabinet of Ministers of Ukraine and the Council of Ministers of the Autonomous Republic of Crimea, the central executive bodies for ecology and natural resources, land resources and local state administrations are empowered to regulate land relations. It has been proven that the uncontrolled use of land resources leads to their illiquidity or destruction, therefore, ensuring effective public administration in the field of land resources protection should be one of the priority areas of state policy, especially at the present time, when the negative consequences of military actions on the territory of our country have been added to

the existing problems. which, in turn, also negatively affects the state of the land in Ukraine and causes not only environmental damage, but also economic damage.

The purpose of the article is a thorough study of subjects of public administration and their powers in the field of land resources protection and improvement of mechanisms for the preservation and protection of the land fund of Ukraine.

In connection with the constant increase in the needs of mankind, the natural environment increasingly depends on the relationship between man and nature. Due to the excessive increase in the number of the population, the increase in the amount of harmful waste, the consumption and depletion of land resources, the development of intensive agriculture, the natural environment around the world is gradually being destroyed. Only purposeful public administration in the field of land resources protection through the adoption of decisions adequate to the requirements of the environment will help society continue to use land resources and leave them suitable for use by future generations.

Keywords: public administration, land use, protection of land resources, subjects of administration.

Постановка проблеми. Земельні ресурси є найважливішою частиною природного середовища, що характеризується просторовим розміщенням, рельєфом, ґрунтовим покривом, рослинністю, надрами, водами, виступають головним засобом виробництва в сільському і лісовому господарстві, а також просторовим базисом для розміщення усіх галузей виробництва. Вони є невід'ємною і основною умовою життя і функціонування процесу суспільного виробництва, обумовлюють існування та використання інших природних ресурсів (атмосферного повітря, поверхневих і підземних вод, рослинного та тваринного світу). Не докладаючи ніяких зусиль до створення основного засобу виробництва в сільському господарстві людина не завжди обдумано та раціонально використовувала земельні ресурси, що зумовлювало погіршення їхніх властивостей і повну деградацію. Землеробський період людського суспільства характеризується незворотними втратами продуктивних земель, а збереження існуючих тенденцій у землекористуванні та темпів демографічного розвитку призведе до повного використання резервного фонду придатних земель за 35-40 років [3]. Неоціненне значення земельних ресурсів у всіх сферах життя людини обумовлюють необхідність всебічного їхнього вивчення та пропагування ідеї всебічної охорони продуктивних угідь - як запоруки продовольчої, економічної та екологічної безпеки. Саме тому визначена тема вкрай актуальна особливо щодо розробки та вдосконалення механізмів публічного управління щодо здійснення охорони земельних ресурсів в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання щодо публічного адміністрування у сфері земельних ресурсів були предметом дослідження таких науковців: В. Авер'янова, М. Блецкана, С. Бобровника, О. Зайчука, І. Бухтіярової, В. Галунька, Т. Коломоєць, В. Колпакова, О. Кузьменко, О. Стрельченко, В. Стеценко, С. Стеценка, І. Сенюти, В. Радиша, В. Пашко та ін. Зазначені автори досліджували різноманітні питання, пов'язані із обраною проблематикою, натомість питання охорони земельних ресурсів на сьогоднішній день стає особливо актуальним, враховуючи проблеми, які додалися із військовими діями на території нашої країни та призвели до погіршення екологічної безпеки та забруднення навколишнього середовища разом із земельними угіддями, та потребують подальшого вивчення.

Мета статті є ґрунтовне дослідження суб'єктів публічного адміністрування та їх повноважень у сфері охорони земельних ресурсів та вдосконалення механізмів щодо збереження та охорони земельного фонду України.

Виклад основного матеріалу. До земельних ресурсів України належать усі землі в межах її території, в тому числі острови та землі, зайняті водними об'єктами, які за основним цільовим призначенням поділяються на категорії. Усі категорії земель України мають особливий правовий режим [1].

Відповідно до Земельного кодексу України, землі за основним цільовим призначенням поділяються на такі категорії: землі сільськогосподарського призначення; землі житлової та громадської забудови; землі природно-заповідного та іншого природоохоронного призначення; землі оздоровчого призначення; землі рекреаційного призначення; землі історико-культурного призначення; землі лісгосподарського призначення; землі водного фонду; землі промисловості, транспорту, електронних комунікацій, енергетики, оборони та іншого призначення [1].

Тобто земельні ресурси України є багатством України та українського народу які становлять її природний та економічний потенціал, використання якого врегульовано на законодавчому рівні та потребує участі держави щодо збереження та охорони для сталого використання як у сьогоденні так і для майбутніх поколінь.

Охорона земель - система правових, організаційних, економічних, технологічних та інших заходів, спрямованих на раціональне використання земель, запобігання необґрунтованому вилученню земель сільськогосподарського призначення для несільськогосподарських потреб, захист від шкідливого антропогенного впливу, відтворення і підвищення родючості ґрунтів, підвищення продуктивності земель лісового фонду, забезпечення особливого режиму використання земель природоохоронного, оздоровчого, рекреаційного та історико-культурного призначення [2].

Згідно із законодавством України повноваженнями в галузі регулювання земельних відносин наділені Верховні Ради України та Автономної республіки Крим, Кабінет Міністрів України і Рада Міністрів Автономної Республіки Крим, центральні органи виконавчої влади з питань екології і природних ресурсів, земельних ресурсів і місцеві державні адміністрації. При вивченні та управлінні земельними ресурсами враховується їхнє адміністративно-територіальне розміщення, цільове призначення, господарське використання, кількісні та якісні параметри. Тобто публічне адміністрування у сфері охорони земель здійснюють так само Верховна Рада України та органи виконавчої влади, які наділені повноваженнями у сфері землекористування та охорони природних ресурсів.

Варто зауважити, що земельні ресурси в межах України є об'єктом особливої охорони держави, що вимагає безперервної участі держави щодо формування державної політики у сфері охорони земель та її неухильне виконання задля сталого використання та збереження земельних ресурсів.

Загальновідомо, що термін «політика» походить від давньогрецького слова «polis» (місто-держава) та пов'язаних з ним «politike» (мистецтво управління), «politicas» (державний діяч), означає діяльність з керівництва й управління суспільством на основі публічної влади. Отже, політика має вплив не тільки на суспільство, але й на окремі суспільні групи людей, котрі знаходяться у межах здійснення її управлінських функцій. А тому вона здатна забезпечити процес реалізації суспільних, особистих і групових інтересів та регулювання взаємовідносин між людьми з метою збереження цілісності суспільства. Важливим видом політики є державна (політика уряду, президента, парламенту, різних міністерств), котра під впливом змін у її політичній і функціональній сферах кожен раз видозмінюється і виступає об'єктом теоретико-методологічних наукових досліджень (проблемних і дискусійних). Державною вважається політика не тільки з тієї причини, що вона впливає на суспільство, але й тому, що її стартовим етапом формування є уряд або ж інші державні органи. Зауважимо, що формування державної політики це лише складова публічного адміністрування, адже після формування неодмінно потрібна реалізація, яка і покладається на органи виконавчої влади [6].

Українські вчені по-різному характеризують поняття політики, як сфери професійної діяльності органів виконавчої влади. Зокрема, стверджується, що політика («politics») — це «сфера відносин різних соціальних груп та індивідів у використанні інститутів публічної влади задля реалізації своїх суспільно значущих інтересів і потреб» [4, с. 370], в іншому випадку — «суспільна наука, що вивчає політичні інституції, принципи та поведінку влади» [5, с. 272]. Ці ж самі науковці розуміють політику

(«policy») відповідно як «напрямок дій, прийнятий і дотримуваний владою, керівником, політичною партією та інше» та «певний курс дій, обраний заради вигідності, зручності» [4; 5].

Існування людства та суспільства неможливо без використання природних ресурсів та земельних ресурсів зокрема, які є фундаментальною основою життя. Вони використовуються в таких сферах: промисловість, будівництво, сільське господарство; інтенсифікація виробничих процесів; енергозабезпечення; харчування; рекреація, оздоровлення та ін. Отже, відносини використання земельних ресурсів є тією сферою, яка значною мірою визначає розвиток усієї сукупності виробничих і соціальних відносин, є першоосновою виробництва та існування людства [7].

У зв'язку з постійним збільшенням потреб людства навколишнє природне середовище все більшою мірою залежить від взаємовідносин людини і природи. Через надмірне збільшення кількості населення, збільшення кількості шкідливих відходів, споживання та вичерпання земельних ресурсів, розвиток інтенсивного сільського господарства навколишнє природне середовище у всьому світі поступово руйнується. З ускладненням економічних відносин, військовими діями підвищенням попиту на природні, зокрема земельні ресурси, чинник природного капіталу стає дедалі рідкіснішим. Природні процеси внаслідок глобального втручання з боку людини та обмеженості механізмів їх саморегуляції вже не можуть підтримувати динамічну рівновагу свого існування. Функцію регулятора в такій ситуації може виконувати лише суспільство. Тільки цілеспрямована антропогенна зміна природного середовища через прийняття рішень, адекватних вимогам довкілля, допоможе суспільству подолати обмеженість умов його існування [7].

Для забезпечення сталого використання природних ресурсів людство повинно дотримуватися такого способу життя та існування, щоб зберегти земельні ресурси для майбутніх поколінь та гарантувати їх використання на багато років вперед. Отже, необхідно акцентувати увагу на оптимізації взаємодії між: суспільством, людиною, технікою, природним середовищем. Свідома координація економічної поведінки здійснюється, передусім, шляхом державного управління. До факторів, що підсилюють важливість свідомого управління, відносять: реальні перспективи виснаження невідновлюваних ресурсів землі; зростаючу загрозу екологічних вибухів; нерівномірність розподілу світових ресурсів та на сьогоднішній день військові дії на території нашої країни, які спричиняють екологічні катастрофи.

Отже, однією із сфер публічного адміністрування є державне управління земельними ресурсами. У процесі публічного адміністрування у

сфері охорони земельними ресурсами, як і в інших сферах, держава виступає легітимним суб'єктом управління, а взаємодія людини та природи підпорядковується владній волі суб'єкта управління і виконує його рішення. Державне втручання в суспільні процеси землекористування необхідне і неминуче, щоб захистити суспільний інтерес незалежно від його носія [8, с.170-172].

Щодо землекористування, то легітимність утручання держави через створення відповідних механізмів державного адміністрування підтверджується положеннями Конституції України. Відповідно до ст. 13 Конституції України всі природні ресурси є об'єктами права власності українського народу. Від імені українського народу права власника здійснюють органи державної влади та органи місцевого самоврядування в межах, визначених Конституцією України, які розпоряджаються природними ресурсами, реалізують законодавство, контролюють додержання його вимог, забезпечення вжиття заходів щодо раціонального використання та охорони навколишнього природного середовища, тобто безпосередньо здійснюють публічне адміністрування природокористуванням, а в нашому випадку охорону земель та їх використання [8; 9].

Відповідно до Закону України «Про охорону земель» публічне адміністрування здійснюють Верховна Рада України, Верховна Рада Автономної Республіки Крим, Кабінет Міністрів України, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування, місцеві державні адміністрації, а також спеціально уповноважені центральні органи виконавчої влади в межах повноважень, установлених законом.

Спеціально уповноваженими центральними органами виконавчої влади в галузі охорони земель є: центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері земельних відносин; центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері земельних відносин; центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони навколишнього природного середовища; центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища; центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із забезпечення нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища [2].

Можемо визначити, що публічне адміністрування у сфері охорони земельних ресурсів це - регулювання суспільних відносин шляхом діяльності усіх гілок державної влади - законодавчої, виконавчої, судової, їх органів, державних службовців.

Вважаємо, що головною метою публічного адміністрування у сфері охорони земельних ресурсів України є раціональне використання природоре-

сурсного потенціалу, а саме ощадливість та раціональність щодо використання земельних ресурсів.

Публічне адміністрування у сфері охорони земельних ресурсів є складовою частиною регуляторного процесу держави, оскільки природні ресурси - це один з видів економічних ресурсів, що використовується як джерело засобів існування людського суспільства, один з основних чинників, що зумовлюють фізичну здатність будь-якої економіки до зростання. Зауважимо, що публічне адміністрування у сфері охорони земельних ресурсів це державне управління охороною навколишнього природного середовища, природокористуванням та екологічною безпекою. Це система управління, яка забезпечує формування та сприяє реалізації екологічної політики та міжнародних екологічних зобов'язань із застосуванням законодавчо визначених державних функцій, економічних, правових, організаційних механізмів і важелів, що забезпечують гармонізацію відносин природи і суспільства, збалансованого розвитку екологогосподарських, етноландшафтних і природоресурсних систем [8].

В процесі публічного адміністрування у сфері охорони земельних ресурсів здійснюється управління, що являє собою комплекс заходів, спрямованих на покращення природокористування та зменшення негативного впливу на навколишнє природне середовище шляхом переважного використання економічних та адміністративно-правових важелів та існує як у рамках чинного законодавства, так і в рамках міжнародної кооперації, що координує зусилля у виховній, просвітницькій, інформаційній та іншій екологічній діяльності [8].

Публічне адміністрування у сфері охорони земельних ресурсів полягає у виконанні функцій спостереження, дослідження, екологічної експертизи, контролю, прогнозування, програмування, інформування та іншої виконавчорозпорядчої діяльності. Виконання визначених функцій органами виконавчої влади включає: ужиття заходів, що спрямовані проти дій підприємств та фізичних осіб, які негативно впливають на стан земельних ресурсів, здійснення діяльності щодо обмеження цих дій, заохочення до раціонального землекористування, а саме: відшкодування нанесеної екологічної шкоди, накладання штрафів за порушення природоохоронного законодавства; стимулювання вжиття землеохоронних заходів шляхом надання підприємствам кредитних та інших пільг, відстрочки та зменшення екологічних платежів під час упровадження ними маловідходних, ресурсозберігаючих технологій, будівництві та реконструкції природоохоронних споруд тощо [8, с. 171; 10].

Враховуючи глобальність і складність питань землекористування, стратегічною метою публічного адміністрування в цій сфері є забезпечення прав і свобод людини і громадянина, пов'язаних зі збереженням природних

ресурсів, їх раціональним використанням, запобіганням негативних наслідків використання, збереженням комфортних умов життя в процесі охорони навколишнього середовища та землекористування, відновлення природного середовища для майбутніх поколінь, формування у населення дбайливого ставлення до використання земельних ресурсів.

Отже, під час використання земельних ресурсів держава здійснює діяльність щодо задоволення таких інтересів: поточних інтересів сучасного суспільства, що пов'язані з розвитком економіки; обмежене використання з урахуванням потреб майбутніх поколінь; поточних інтересів суспільства, що пов'язані із забезпеченням безпечних умов існування людини, зниженням екологічного навантаження на навколишнє природне середовище; поточних інтересів підприємств - видобувників та переробників сировини, що зацікавлені в максимальному терміновому прибутку. Таким чином, під час використання земельних ресурсів виникають суперечності, навіть конфлікти, між перспективними, далекоглядними (ощадливими щодо ресурсів) інтересами суспільства та його майбутнього розвитку та поточними, короткотерміновими (максимально виснажливими) економічними інтересами [8].

Зауважимо, що задоволення сучасних економічних інтересів суспільства у сфері землекористування фактично визначає розвиток економіки країни, а екологічні загрози та вкрай виснажливе використання потребують регулювання цих процесів державою.

Основними завданнями сучасного публічного адміністрування у сфері охорони земельних ресурсів є:

- 1) регулювання відносин у галузі охорони, використання та відтворення земельних ресурсів;
- 2) забезпечення екологічної безпеки;
- 3) запобігання і ліквідація негативного впливу господарської та іншої діяльності на стан земельних угідь;
- 4) збереження природних ресурсів, генетичного фонду живої природи, ландшафтів та інших природних комплексів, унікальних територій та природних об'єктів, пов'язаних з історико-культурною спадщиною;
- 5) створення сприятливих умов для розвитку господарської системи, яка б орієнтувалася на вибір найефективніших варіантів використання земельних ресурсів [8, с. 170-171; 10].

Органи виконавчої влади, які наділені повноваженнями у сфері охорони земельних ресурсів під час публічного адміністрування виконують наступні функції: визначення цілей, регламентуючу, стимулюючу, контролюючу, організаційну.

Функція визначення цілей полягає у визначенні пріоритетів і основних напрямів розвитку, що сприятимуть поліпшенню економічного становища та

запобіганню проявам негативних тенденцій у майбутньому під час землекористання.

Регламентуюча функція полягає у створенні нормативно-правових основ (внутрішньодержавної та міжнародної ваги), у яких наводяться обов'язкові для всіх громадян вимоги, що визначають умови користування земельними ресурсами та спрямовані на їх раціональне використання та підтримання.

Стимулююча функція передбачає формування регуляторів, здатних ефективно впливати на діяльність господарюючих суб'єктів, тобто створення передумов, необхідних для ефективної економічної діяльності в галузі землекористування.

Контролююча функція означає державний нагляд і контроль за виконанням і дотриманням законів, нормативних актів, екологічних і соціальних стандартів тощо. Ґрунтується на міжгалузевому екологічному дослідженні, аналізі та оцінці передпроектних, проектних та інших матеріалів чи об'єктів, реалізація і дія яких може негативно впливати або впливає на стан земельних ресурсів і спрямована на підготовку висновків про відповідність запланованої чи здійснюваної діяльності нормам і вимогам законодавства про охорону земельних ресурсів, раціонального використання, забезпечення екологічної безпеки (екологічний аудит, екологічна експертиза). Це одна з найважливіших функцій державного управління [8, с. 171-172].

Організаційна функція полягає в організаційній діяльності держави щодо державного регулювання процесу використання ресурсів, створенні спеціальних центральних та регіональних органів, що виконують функції управління, контролю та нагляду за використанням ресурсів і екологічний моніторинг земель, та взаємозв'язків між ними, формуванні та організації вжиття конкретних заходів, спрямованих на усунення та ослаблення дії чинників, які можуть ускладнити екологічну ситуацію і шкідливо вплинути на здоров'я населення (визначається національними екологічними програмами) [8, с. 171-172].

Вище викладене дає змогу констатувати, що публічне адміністрування у сфері охорони земельних ресурсів має орієнтуватися на задоволення потреб як сучасних, так і майбутніх поколінь, що пов'язані з чистим довкіллям, забезпеченням земельними ресурсами економіки через десятки років, уникненням земельної виснаженості країни та цілковитої залежності від природних ресурсів інших країн.

На наш погляд, нагальними завданнями держави у сфері охорони земельних ресурсів має бути наступні кроки: проведення інституційних реформ державної системи охорони земельних ресурсів, впровадження механізмів та інструментів для забезпечення екологічної політики; реалізація

пріоритетних національних і державних програм з метою створення умов для сталого збалансованого використання земельних ресурсів, створення державної системи регулювання використання земельних ресурсів, як невід'ємної складової національної безпеки України.

Література:

1. Земельний кодекс України від 25.10.2001 року. Голос України від 20.11.2001. № 217
2. «Про охорону земель»: Закон України від 19.06.2003 року. Голос України від 29.07.2003. № 139. (дата звернення 25.06.2024)
3. Паньків З.П. Навчально-методичні вказівки до виконання робіт з курсу «Земельні ресурси». 2010 р. Львів. Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка. С. 44
4. Економічний розвиток і державна політика / за заг. ред. Ю. Єханурова, І. Розпутенка. К. : Вид-во УАДУ, 2001. 480 с.
5. Кілієвич О. Англо-український глосарій термінів і понять з аналізу державної політики та економіки. К. : Основи, 2003. 510 с.
6. Лаврук О.В. Сутність поняття державної політики. Університетські наукові записки. 2018. № 67-68. С. 254-263
7. Стрельченко О.Г., Бухтіярова І.Г. Нормативно-правове регулювання експорту зерна в Україні в умовах воєнного стану. *«Наука і техніка сьогодні» (Серія «Педагогіка», Серія «Право», Серія «Економіка», Серія «Фізико-математичні науки», Серія «Техніка»)*. Випуск № 5 (33) 2024. С. 208-218. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-6025-2024-5\(33\)-208-218](https://doi.org/10.52058/2786-6025-2024-5(33)-208-218)
8. Державна політика : підручник / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України; ред. кол.: Ю. В. Ковбасюк (голова), К. О. Ващенко (заст. голови), Ю. П. Сурмін (заст. голови) [та ін.]. К. : НАДУ, 2014. С. 448.
9. Конституція України від 28.06.1996 року. Голос України від 13.07.1996. № 128 (дата звернення 26.06.2004)
10. Стрельченко О.Г., Бухтіярова І.Г., Бухтіяров О.А. Доктринальна характеристика суб'єктів публічної адміністрації: сучасний вимір у рамках європеїзації суспільства. *Правова позиція* (правонаступник наукового журналу «Вісник Академії митної служби України. Серія: «Право»). 2022. Випуск 2 (35). С. 22-26. DOI: <https://doi.org/10.32836/2521-6473.2022-2.4>

References:

1. Zemelnyi kodeks Ukrainy [Land Code of Ukraine]. vid 25.10.2001 roku. Holos Ukrainy vid 20.11.2001. № 217. [in Ukrainian].
2. «Pro okhoronu zemel»:[On land protection]. Zakon Ukrainy vid 19.06.2003 roku. Holos Ukrainy vid 29.07.2003. № 139. (data zvernennia 25.06.2024) [in Ukrainian].
3. Pankiv Z.P. (2010). Navchalno-metodychni vkazivky do vykonannia robit z kursu «Zemelni resursy». [Educational and methodical instructions for the performance of works from the course "Land Resources"]. Lviv. Vydavnychiy tsentr LNU imeni Ivana Franka. S. 44 [in Ukrainian].
4. Ekonomichnyi rozvytok i derzhavna polityka [Economic development and state policy in general]. za zah. red. Yu. Yekhanurova, I. Rozputenka. (2001). K. : Vyd-vo UADU. 480 s. [in Ukrainian].

5. Kiliievych O. (2003). Anhlo-ukrainskyi hlosarii terminiv i poniat z analizu derzhavnoi polityky ta ekonomiky. [Anglo-Ukrainian glossary of terms and concepts from the analysis of state policy and economy]. K. : Osnovy. 510 s. [in Ukrainian].
6. Lavruk O.V. (2018). Sutnist poniattia derzhavnoi polityky. [The essence of the concept of state policy]. Universytetski naukovi zapysky. 2018. № 67-68. S. 254-263 [in Ukrainian].
7. Strelchenko O.H., Bukhtiiarova I.H. (2024). Normatyvno-pravove rehuliuвання експорту зерна в Україні в умовах воєнного стану. [Normative and legal regulation of grain export in Ukraine under martial law]. «Nauka i tekhnika sohodni» (Seriia «Pedahohika», Seriia «Pravo», Seriia «Ekonomika», Seriia «Fizyko-matematychni nauky», Seriia «Tekhnika»). Vypusk № 5 (33) S. 208-218. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-6025-2024-5\(33\)-208-218](https://doi.org/10.52058/2786-6025-2024-5(33)-208-218) [in Ukrainian].
8. Derzhavna polityka: [State policy] pidruchnyk (2014). Nats. akad. derzh. upr. pry Prezydentovi Ukrainy ; red. kol.: Yu. V. Kovbasiuk (holova), K. O. Vashchenko (zast. holovy), Yu. P. Surmin (zast. holovy) [ta in.]. K. : NADU, S. 448. [in Ukrainian].
9. Konstytutsiia Ukrainy [Constitution of Ukraine] vid 28.06.1996 roku. Holos Ukrainy vid 13.07.1996. № 128 (data zvernennia 26.06.2004) [in Ukrainian].
10. Strelchenko O.H., Bukhtiiarova I.H., Bukhtiiarov O.A. (2022). Doktrynalna kharakterystyka subiektiv publichnoi administratsii: suchasnyi vymir u ramkakh yevropeizatsii suspilstva. [Doctrinal characteristics of subjects of public administration: a modern dimension within the Europeanization of society]. Pravova pozytsiia (pravonastupnyk naukovoho zhurnalu «Visnyk Akademii mytnoi sluzhby Ukrainy. Seriia: «Pravo»). Vypusk 2 (35). S. 22-26. DOI: <https://doi.org/10.32836/2521-6473.2022-2.4> [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 351; 338.24

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-877-888](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-877-888)

Гараз Іван Вікторович аспірант кафедри управління персоналом та підприємництва, Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна, Навчально-науковий інститут «Інститут державного управління», Маршала Рибалко, 51, кв. 13, м. Харків, 61099, тел.:(050) 043-38-50, <https://orcid.org/0009-0005-9868-5398>

ЗАКОРДОННИЙ ДОСВІД ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ СИСТЕМИ

Анотація. У статті узагальнено закордонний досвід державного регулювання національної інноваційної системи. Вивчення іноземного досвіду створення та впровадження інноваційної політики показало, що в аналізованих країнах є спільні риси, які включають, але не обмежуються ними: сильне державне втручання, яке переважно демонструється на ранніх етапах сприяння національним (або регіональним) інноваційним системам. Це робиться шляхом розробки стратегій розвитку системи та вибору сфер для спрямування ресурсів, спрямованих на стимулювання інноваційної діяльності (це згодом залучить інших зацікавлених сторін); концентрація на розвитку малого та середнього бізнесу.

З'ясовано, що еволюція сфери освіти та її постійне зростання розглядаються через: впровадження інформаційних технологій у навчальний процес, що передбачає залучення висококваліфікованих кадрів; ефективна глобальна комерціалізація інновацій на міжнародних ринках для стабільного економічного зростання націй; створення та зміцнення розвиненої системи міжвідомчих зв'язків за активного залучення та підтримки бізнесу, а також створення надійної основи для співпраці науки та бізнесу.

Доведено, що для успішного використання інноваційного потенціалу на національному рівні потрібно застосовувати системний підхід. Як свідчить аналіз зарубіжного досвіду: загальносистемний підхід є дієвим інструментом у розробці та оцінці ефективності результатів реалізації заходів державної політики в рамках розвитку національних інноваційних систем. Це означає, що за допомогою системного підходу стає можливим зрозуміти, який вплив чинять зовнішні та внутрішні фактори на інноваційні системи, а також яку динаміку може мати такий вплив, не лише з точки зору адаптації та функціонування систем, а й з точки зору досягнуті ними результати.

Проте практичний аналіз досвіду зарубіжних країн у розбудові національних інноваційних систем дав можливість з'ясувати що національна

або регіональна інноваційна система чітко відповідає соціально-економічним відносинам і рівню розвитку виробничої сфери держави, на території якої вона функціонує. Немає одноманітності вибору ні при виборі територіальної концепції розвитку інноваційної системи, ні при виборі моделі її реалізації.

Ключові слова: держава, державне регулювання, інновації, інноваційна діяльність, національна інноваційна система, державна інноваційна політика.

Haraz Ivan Viktorovich Postgraduate student of the Department of Personnel Management and Entrepreneurship, VN Kharkiv National University Karazina, Educational and Scientific Institute "Institute of Public Administration", Kharkiv, <https://orcid.org/0009-0005-9868-5398>

FOREIGN EXPERIENCE OF STATE REGULATION OF THE NATIONAL INNOVATION SYSTEM

Abstract. The article summarizes the foreign experience of state regulation of the national innovation system. The study of foreign experience in creating and implementing innovation policies showed that the countries analyzed have common features that include, but are not limited to: strong government intervention, which is mainly demonstrated in the early stages of promoting national (or regional) innovation systems. This is done by developing system development strategies and selecting areas for channeling resources aimed at stimulating innovation (this will later attract other stakeholders); focus on small and medium-sized business development;

It was found out that the evolution of the education sector and its constant growth are considered through: the introduction of information technologies in the educational process, which involves the involvement of highly qualified personnel; effective global commercialization of innovations in international markets for stable economic growth of nations; the creation and strengthening of a developed system of interdepartmental relations with active involvement and support of business, as well as the creation of a reliable basis for cooperation between science and business.

It is proved that for the successful use of innovation potential at the national level, it is necessary to apply a systematic approach. As the analysis of foreign experience shows: the system-wide approach is an effective tool in developing and evaluating the effectiveness of the results of implementing state policy measures within the framework of the development of national innovation systems. This means that with the help of a systematic approach, it becomes possible to understand what impact external and internal factors have on innovative systems, as well as what dynamics such an impact can have, not only in terms of adaptation and functioning of systems, but also in terms of the results achieved by them.

However, a practical analysis of the experience of foreign countries in the development of national innovation systems made it possible to find out that the national or regional innovation system clearly corresponds to socio-economic relations and the level of development of the production sphere of the state on the territory of which it operates. There is no uniformity of choice either when choosing a territorial concept for the development of an innovation system, or when choosing a model for its implementation.

Keywords: state, state regulation, innovation, innovation activity, national innovation system, state innovation policy.

Постановка проблеми. Розвиток національних інноваційних систем є одним із найскладніших завдань при розробці стратегій щодо розширення технологічних та інноваційних можливостей країни та переходу її на інноваційний шлях розвитку. Формування ефективної національної інноваційної системи сприяє розвитку ринкових процесів у всіх регіонах і галузях народного господарства. При цьому, особливого значення набуває завдання формування сучасної інфраструктури на регіональному рівні, яке стає матеріальною основою розвитку інноваційних процесів у країні та сприяє моделюванню комплексних взаємовідносин між суб'єктами, які є постачальниками інновацій. Розглядаючи процес формування інноваційної системи на регіональному рівні слід зазначити важливість вироблення інноваційної стратегії для кожного регіону відповідно до системи цілей і завдань розвитку даної конкретної території та наявних у її розпорядженні ресурсної бази. Таким чином, інноваційна система функціонує на різних рівнях: як на рівні фірми або галузі, так і на національному та регіональному рівнях. При цьому, національну інноваційну систему можна представити у вигляді матриці регіональних або галузевих систем, відповідно до цього, від ефективності організації регіональних інноваційних систем залежить досягнення поставлених цілей у загальній стратегії інноваційного розвитку в країні.

Грамотне впровадження регіональних інноваційних систем є необхідною умовою для створення сприятливого інноваційного середовища, і як наслідок, розвитку національної інноваційної системи.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні і практичні аспекти державного регулювання національної інноваційної системи розглянуті в працях як зарубіжних, так і вітчизняних вчених. Вагомий внесок у дослідження впливу держави на інноваційну діяльність зробили такі вчені Березняк Н.В. [7], Біла І.С. [1], Водянка Л.Д. [2], Горник В.Г. [3], Дацій Н.В. [3], Дудченко О.В. [8], Захаркіна Л.С. [4], Касьянова Н.В. [5], Коверга С. В. [5], Лігузова В.О. [6], Ломакіна, Т.О. [8], Павлович Р.В. [5], Підгірна В.С. [2],

Писаренко Т.В. [7], Салатюк Н.М. [1], Сироїжко К.В. [2], Смоляр Л.Г. [8], Юринець З.В. [10] та ін. Незважаючи на велику кількість робіт по означеній проблематиці, слід зазначити наявність низки невивчених питань в інноваційній сфері, що свідчить про актуальність обраної тематики цієї статті.

Формулювання цілей (мети) статті. Метою даної статті є узагальнення закордонного досвіду державного регулювання національної інноваційної системи.

Виклад основного матеріалу. Різні органи державної влади та місцевого самоврядування повинні краще розуміти, як оцінювати ефективність розробки та реалізації регіональної політики, а також усвідомлювати, що потрібно робити з інноваційними системами. Щоб забезпечити бажані результати, якщо ці системи неефективні. Одним із згаданих вище методів, який можна використовувати для оцінки національної інноваційної системи, є системний підхід, що гарантує наявність цілісності в розумінні такої системи через такі аспекти, як особливі властивості та відкритість системи в цілому.

Пропонуємо розглянути зарубіжний досвід формування національних та регіональних стратегій розвитку інноваційних систем у країнах Азіатсько-Тихоокеанського регіону, таких як Австралія, Сінгапур та Південна Корея. Досвід цих країн у формуванні інноваційних систем може бути особливо цікавим через прискорені темпи розвитку національних інноваційних систем у країнах Азії в умовах обмежених ресурсів [1, С. 27]. Якщо говорити про Австралію, то в цій країні справді домінує видобувний сектор; однак, незважаючи на такі обставини, Австралія зараз належить до країн із розвиненою регіональною інноваційною системою.

Саме на початку 90-х рр. XX ст. Австралія ініціювала дискусії про те, як розвивати свою інноваційну систему. Дефіцит капіталу для розвитку малого і середнього підприємництва у країні змусив уряд запропонувати деякі заходи, які б забезпечили сприятливий інвестиційний клімат. Це дало початок Австралійській асоціації венчурного капіталу, першій австралійській асоціації прямих інвестицій та венчурного капіталу, у 1992 році, а пізніше, у 1998 році, було створено Інноваційний інвестиційний фонд. Паралельно, протягом того ж періоду, Австралія запровадила національну програму з підвищення конкурентоспроможності за допомогою інформаційних технологій, яка зрештою призвела до розвитку ІТ-сектору та створення одинадцяти інкубаторів по всій Австралії з початковим асигнуванням з урядової скарбниці в розмірі 158 млн. дол. Зрештою, цей захід вплинув на нову хвилю стратегії формування австралійської економіки шляхом підвищення конкурентоспроможності приватного сектора через створення сприятливого для інвестицій та інновацій середовища. Незважаючи на те, що уряд

підтримував розвиток стартапів, Австралія не змогла потрапити до першої групи інноваційних екосистем стартапів у глобальному рейтингу 2015 року, який включає 20 найкращих екосистем стартапів у всьому світі на основі їх ефективності, фінансування, показники людського капіталу, охоплення ринку та досвіду. Лише Сідней представляв Австралію в списку найкращих стартап-екосистем світу, займаючи 16 місце [6, С. 36]. Станом на кінець 2019 року Сідней утримує свою позицію в топ-30, будучи 23-м, але опустився на 6 пунктів у порівнянні з 2017 роком. Крім того, місто, яке займає незвичайне місце в списку, це Мельбурн. Це одне з тих міст із добре налагодженими системними механізмами підтримки стартапів у сфері охорони здоров'я та освіти, однак, Австралія все ще може ризикувати опинитися в категорії відстаючих інновацій, якщо не поставить це питання як одне з головними пріоритетами національного порядку денного.

Австралія є однією з країн, яка інвестує в інноваційне середовище, яке включає стимулювання досліджень і комерціалізацію інновацій через державні програми, що підтримують стартапи та інвестиції в науково-інноваційні підприємства. Австралія має загальну структуру підтримки приватного інноваційного підприємництва, урядом виділено близько 9,2 млрд дол. у 2019-2020 фінансовому році на підтримку освіти та науково-дослідних розробок, а також наприкінці 2020 року австралійський уряд також створив «Національну програму дій щодо інновацій та науки», яка була підтримана фінансовою допомогою в розмірі 1,1 млрд дол. за стимулювання інновацій, комерціалізації та співпраці на довгостроковій основі. Національна програма Австралії в галузі інновацій та науки включає чотири ключові компоненти: 1) культура та капітал; 2) співпраця; 3) уряд як зразок; 4) талант та навички [3, с. 87].

Високо відзначені передові технології у сфері науки та освіти. Понад 10% стартапів у Мельбурні зосереджуються на сприянні освітньому ландшафту. Університет Мельбурна, який є лідером освітніх досліджень, був визнаний 6-м у світовому рейтингу освітніх університетів у 2018 році.

Інший напрям програми полягав у покращенні відносин між науковою спільнотою та промисловістю шляхом впровадження інновацій, коли обидві сторони співпрацюють під час розробки, впровадження та використання науково-дослідних робіт для комерціалізації. Тому уряд створив два фонди CSIRO – інноваційний фонд і фонд біомедичної трансформації, які спрямовані на комерціалізацію найперспективніших ідей. Науково-промислова дослідницька організація співдружності (CSIRO) – це державна корпоративна структура Австралії, яка відповідає за визначення національної стратегії розвитку інноваційної системи в Австралії, а також за встановлення стратегічного партнерства з місцевими та глобальними організаціями щодо дослідницьких інноваційних проектів у довгостроковому періоді [4, с. 27].

Наступний напрямок включає в себе розробку заходів з розвитку державно-приватного партнерства та системи державних закупівель спільно з малими і середніми підприємствами, що розвиваються в області інновацій.

Крім того, реалізуючи Національну програму, Австралія приділяє пильну увагу питанню створення сприятливого середовища для внутрішнього та зовнішнього висококваліфікованого персоналу – що є невід’ємною частиною будь-якого технологічного стартапу. Уряд заохочує розвиток цифрових навичок серед населення шляхом популяризації програмування та інформатики на всіх рівнях австралійської освіти. Щоб залучити підприємницькі та дослідницькі кадри з-за кордону, запроваджено пільговий візовий режим за наявності успішного бізнесу, створеного в Австралії після отримання посвідки на постійне проживання.

Наслідки реалізованої державної інноваційної політики можна побачити у зростанні високотехнологічного експорту. Піковий темп зростання високотехнологічного експорту спостерігався у 2011 році на рівні 23%, що є найвищим показником за досліджуваний період. З 2011 по 2021 рік динаміка цього показника досить стабільна: в середньому щорічно він збільшується на 3%. Таке зростання є важливим для економіки держави, тому що, по-перше, виробництво високотехнологічної продукції передбачає використання сучасних знань і технологій – з них насамперед формується додана вартість; по-друге, експорт високих технологій дає країні набагато більший прибуток, ніж доходи, отримані від низько- та середньотехнологічних товарів. Сфера науки та освіти має значну кількість високих технологій, яка, як уже зазначалося, є одним із напрямів, який активно культивується. Більше однієї десятої (10%) стартапів, розташованих у Мельбурні, спрямовані на розвиток освітнього середовища. Університет Мельбурна є одним із лідерів у галузі освітніх досліджень; він посів шосте місце у світі за QS World University Rankings з освіти в 2018 [7, с. 35].

Серед результатів реалізованої інноваційної політики – зростання високотехнологічного експорту. Найвищий темп зростання високотехнологічного експорту був у 2011 році – 23%, що є максимальним показником для аналізованого періоду. До 2018 року темпи зростання залишаються досить стабільними із середньорічним темпом зростання 3%. Таке зростання є важливим для розвитку економіки країни – по-перше, виробництво високотехнологічної продукції використовує сучасні знання та технології (основне джерело їхньої доданої вартості; свою чергу), тоді як експорт високих технологій дає значно більший прибуток для країни: доходи від експорту середньотехнологічних низькотехнологічних товарів.

Зростання Силіконової долини в Сполучених Штатах Америки, наукового міста Цукуба в Японії та наукового парку Синьчжу на Тайвані

спонукало уряд Сінгапуру до значних інвестицій. Протягом останніх п'ятнадцяти років він створював сприятливі умови для розвитку науки та наукової спільноти [8, с. С. 7]. Національна інноваційна система Сінгапуру насамперед включає державні дослідницькі інститути та університети, з одного боку; заклади вищої освіти та Біополіс серед 20 інших дослідницьких центрів, таких як дослідницький центр CREATE – з транснаціональними корпораціями [5, с. 41].

Створення Національного дослідницького фонду в 2006 році підкреслює гострий інтерес Сінгапуру до просування своїх досліджень і розробок. На чолі з прем'єр-міністром фонд надає підтримку Раді з досліджень, інновацій та підприємництва. Рада, у свою чергу, має два основні повноваження: консультувати уряд щодо інноваційної політики щодо побудови суспільства, заснованого на знаннях, яке розширює дослідницькі можливості; і сприяти науковим дослідженням, а також інноваціям і підприємництву – з баченням підтримки економіки в довгостроковій перспективі. Ця підтримка спрямовується через управління національною системою інновацій та підприємництва, яка робить наголос на залученні університетських та політехнічних науково-дослідницьких робіт до комерційних організацій як продуктів, які можуть продаватися в цих секторах, а також організаціях за їх межами для отримання ширших соціально-економічних переваг.

Чистий приплив прямих іноземних інвестицій не лише створив сприятливий фон для розвитку інноваційної системи – він також став додатковим транснаціональним джерелом завдяки висококваліфікованому персоналу плюс трансфер технологій, навичок і капіталу [2, С. 78]. Цей напрямок інвестиційної політики Сінгапуру є невід'ємною частиною національної інноваційної системи країни, яка потребує узгодження з новими стратегіями залучення іноземних інвесторів і розвитку місцевих малих і середніх підприємств – зацікавлених у науково-дослідний персонал – на засадах співпраці з міжнародними дослідницькими університетами та національними установами Сінгапуру для створення наукової спільноти в країні.

Серед країн-лідерів за прямими іноземними інвестиціями – Сінгапур. Вона випала з цієї групи лише протягом 2007-2008 рр. внаслідок глобальної фінансової кризи, яка вдарила по економіці Сінгапуру більше, ніж будь-яка інша азіатська країна. У 2012 і 2013 роках Сінгапур увійшов до двадцятки провідних економік світу з річним надходженням прямих іноземних інвестицій, що перевищив 60 млрд дол. Динаміка прямих іноземних інвестицій в Сінгапурі за період з 1990 по 2018 рік представлена на графіку. Найвищий пік обсягу прямих іноземних інвестицій спостерігався у 2017 році серед усіх розглянутих років – 94811,16 млн. дол., що більш ніж у 17 разів

перевищує показник 1990 року. У середньому за весь період річний темп зростання становив близько 10% [10, с. 36].

Позитивний вплив надходження прямих іноземних інвестицій не лише створює сприятливий фон для розвитку інноваційної системи, а й слугує додатковим каналом транснаціонального потоку висококваліфікованих кадрів, технологій, навичок і капіталу з досліджень. Цей напрямок інвестиційної політики Сінгапуру розглядається як важлива частина національної інноваційної системи та має добре узгоджуватися з новими стратегіями залучення іноземних інвесторів. Він також передбачає розвиток місцевих малих і середніх підприємств для залучення наукових дослідників і, нарешті, співпрацю з міжнародними дослідницькими університетами та національними установами в Сінгапурі для створення наукової спільноти в країні.

Говорячи про освітню систему Сінгапуру, важливо виділити один із напрямків розвитку інноваційної системи в країні через сприяння освітньому середовищу. Мета – залучити іноземних абітурієнтів до вищих навчальних закладів країни. Міграційна політика побудована так, щоб залучати висококваліфікованих фахівців – для зростаючої економіки, заснованої на знаннях, яка включає послуги та туризм, біомедицину та пристрої з високим рівнем знань у сферах ІКТ, телекомунікації та індустрію ігор [3, с. 42]. У залученні вчених і висококваліфікованих кадрів важливу роль зіграло свого часу створення «Біополіса».

Біополіс – це не просто типовий дослідницький кластер. Він об'єднує вісім національних лабораторій, які пліч-о-пліч працюють над дослідженнями та розробками в галузі біомедицини [4, с. 31]. Бачення створення такого наукового центру полягало в тому, щоб залучити сміливих підприємців, допитливих науковців, місцеві та зарубіжні компанії – усіх для спільного створення та спільного впровадження дослідницьких ініціатив, які згодом розквітнуть у промислові кластери світового рівня, керовані наукою, на регіональному рівні. Масштаб. У міру роботи кластера процвітала сфера біомедицини. Їй вдалося зайняти міцну позицію як один із головних вкладників у національний ВВП з показниками виробництва, які майже в п'ять разів перевищили початкову вартість – зареєстровані на рівні 6 млрд дол. у 2000 році та піднялися до 29,4 млрд дол. до 2012 року. Подібним чином, показуючи багатообіцяючі траєкторії зростання для тих, хто працює в галузі, цифри більш ніж подвоїлися за той самий період, збільшившись з 6000 до 15700 осіб [1, С. 29].

Південна Корея є гарним прикладом ефективної співпраці держави з науково-технічними організаціями. Сьогодні Південна Корея є одним із головних інноваторів серед країн, що розвиваються, що стало можливим

завдяки наявності ефективного механізму відбору та розробки технологій, а також участі уряду у фінансуванні та координації наукових досліджень, а також розробки дорожньої карти національної інноваційної політики [6, с. 38]. На відміну від інших розвинутих країн – Південна Корея більше залучена до спільних державних науково-дослідних проектів; на його частку припадає 60,4%, тоді як для США (20%) та Японії (12%) ці показники нижчі, за винятком Південної Кореї, де існує добре розвинений механізм реалізації дослідницьких проектів на основі співпраці приватного бізнесу з науковою спільнотою. як на національному рівні широко використовують спільні дослідницькі проекти як засіб розвитку технологій (41% усіх проаналізованих проектів) [6, с. 38].

Одним із інших кроків для сприяння інноваціям всередині країни є шостий план досліджень, інновацій та підприємництва, ініційований урядом Сінгапуру. Уряд виділив суму грошей, яка ніколи раніше не виділялася, тобто 19 млрд дол. на дослідження, інновації та підприємницьку діяльність на наступні п'ять років. Цей акт призначений для підтримки її високої репутації в таких сферах, як дослідження та розробки, інновації та підприємництво, таким чином забезпечуючи безперервний розвиток країни.

Австралія та Сінгапур зацікавлені у сприянні науковим дослідженням і розробкам; однак, згідно з дослідженням, їх державна політика має бути більш уніфікованою, щоб мати послідовні інвестиції в розвиток людського капіталу, де залучається висококваліфікована робоча сила, окрім створення сприятливої інфраструктури для малих і середніх підприємств, державно-приватного координація галузевих партнерств, покращення правового середовища, надання фінансової підтримки, а також комерціалізація інновацій та довгострокова орієнтація корпоративної культури на сферу інновацій.

Конкурентна позиція нації на світовому ринку визначається насамперед її технологічною потужністю. У зв'язку з цим особливого значення набуває розробка державних програм, спрямованих на підтримку науково-дослідних проектів і малих суб'єктів господарювання, які є основними гравцями розвитку технологій. Модель потрійної спіралі передбачає, що уряд, університет і промисловість відіграють певну роль у спільній науково-дослідній діяльності [2, с. 78].

Ефективним прикладом співпраці державних науково-технічних організацій є Південна Корея. Сьогодні Південна Корея є одним із лідерів серед країн, що розвиваються, у сфері інновацій, що стало можливим завдяки ефективному механізму відбору та розвитку технологій, участі уряду у фінансуванні та координації наукових досліджень, а також розробці дорожньої карти національної інноваційної політики [2, с. 79]. З точки зору співпраці під керівництвом уряду в галузі науково-дослідних розробок,

Південна Корея має вищий відсоток, ніж інші розвинені країни (60,4% для США, 20% для Японії), за винятком того, що вона також має розвинений механізм, заснований на реалізації дослідницьких проектів через співпрацю з приватним бізнесом, що включає наукової спільноти. На національному рівні спільні дослідницькі проекти ширше використовуються як засіб розвитку технологій (41% внеску від усіх проаналізованих проектів).

Загалом у Південній Кореї спостерігають зростання витрат на наукові дослідження та розробки. Дуже потужним інструментом державної інвестиційно-інноваційної політики є субсидування спільних наукових проектів.

Так, одним із прикладів, який можна навести в організації спільних інноваційних проектів з урядом Південної Кореї, є розробка та комерціалізація технології множинного доступу з кодовим розділенням [5, с. 84]. Науково-дослідний інститут електроніки та телекомунікацій і державна науково-дослідна лабораторія Південної Кореї, які співпрацюють з іншими компаніями, уклали угоду з компанією Qualcomm зі США про розробку цього технічного стандарту. Цей випадок яскраво демонструє схему взаємодії між урядом і комерційними організаціями з точки зору організації роботи з науково-дослідних робіт: спочатку південнокорейський уряд визначив потенціал технологій – які могли б задовольнити національну економіку – потім лише створив план технологічного розвитку і реалізував його через національний колективні науково-дослідні проекти.

Національна інноваційна система Південної Кореї має дисбаланс у географічному розподілі інноваційних організацій, який включає наявність найбільшої кількості державних науково-дослідних інститутів, розташованих у Сеулі, Кьонгі та Теджоні, тоді як у деяких розвинених регіонах, таких як Пусан і Кьонбук, їх практично немає. Приватні та державні вищі навчальні заклади також сильно сконцентровані в Сеулі (35,2% від загальної кількості приватних університетів і 36,1% від загальної кількості державних університетів по всій країні) [6, с. 37].

Нерівномірний розподіл інноваційних організацій у Південній Кореї визначено як один із недоліків її національної інноваційної системи. Поки що в Сеулі, Кьонгі та Теджоні розташовано більшість державних науково-дослідних інститутів, тоді як у деяких розвинених областях, таких як Пусан і Кьонбук, державних науково-дослідних інститутів немає взагалі. Приватні та державні вищі навчальні заклади дуже сконцентровані в Сеулі (35,2% від загальної кількості приватних університетів і 36,1% від загальної кількості державних університетів по всій країні) [6, с. 37].

Висновки і перспективи подальших розвідок. Аналіз зарубіжного досвіду формування та реалізації інноваційної політики показав, що, для аналізованих країн притаманні схожі риси, в тому числі:

- активна роль держави, особливо виражена на початкових етапах розвитку національних (регіональних) інноваційних систем (у тому числі з метою формування стратегії розвитку, вибору пріоритетних напрямів інноваційної діяльності та початкового забезпечення її розвитку ресурсами);
- орієнтація на розвиток малого та середнього підприємництва;
- розвиток сфери освіти, впровадження інформаційних технологій в освітній процес та залучення висококваліфікованих кадрів;
- активна комерціалізація інновацій на міжнародних ринках;
- розвиток міжвідомчих зв'язків і формування стійкої системи взаємодії бізнесу з науковим співтовариством і т. д.

У той же час, ефективне використання національного інноваційного потенціалу вимагає системного підходу. Аналіз зарубіжного досвіду показав, що системний підхід є важливим інструментом при розробці та оцінці ефективності результатів реалізації державної політики в рамках розвитку національних інноваційних систем. Таким чином, системний підхід допомагає зрозуміти, який вплив зовнішні і внутрішні чинники надають на інноваційні системи і який вплив подібна динаміка може мати не тільки з точки зору адаптації та функціонування систем, але і з точки зору досягання ними результатів.

З іншого боку, аналіз практичного досвіду зарубіжних країн в області формування національних інноваційних систем підтвердив, що національна або регіональна інноваційна система однозначно відповідає суспільно-економічним відносинам і рівню розвитку продуктивних сил держави, на території якого вона функціонує. Як при виборі територіальної концепції розвитку інноваційної системи, так і при виборі моделі її реалізації не існує єдиності. Відповідно до цього регіони повинні формувати певні траєкторії розвитку інноваційних систем, орієнтуючись на параметри, що характеризують її актуальний стан «як є», рухаючись у напрямку «як має бути» з урахуванням наявних обмежень щодо матеріального забезпечення ресурсами та наявного інноваційного потенціалу.

Література:

1. Біла І.С., Салатюк Н.М. Світовий досвід державного регулювання підприємництва. *Проблеми економіки*. 2014. № 1. С. 26-30.
2. Водянка Л.Д., Підгірна В.С., Сироїжко К.В. Зарубіжний досвід державного регулювання інноваційної діяльності. *Інвестиції: практика та досвід*. 2018. № 9. С. 77-82.
3. Горник В.Г., Дацій Н.В. Інвестиційно-інноваційний розвиток промисловості: монографія. Київ: Вид-во НАДУ, 2005. 200 с.
4. Державне стимулювання інноваційного розвитку суб'єктів господарювання: методологічні засади, світовий та вітчизняний досвід: монографія / за заг. ред. Л.С. Захаркіної. Суми : Сумський державний університет, 2019. 200 с.

5. Коверга С. В., Касьянова Н.В., Павлович Р.В. Інвестиційне забезпечення розвитку національної інноваційної системи України: стратегія, оцінка, концепції: монографія. Слов'янськ: Вид-во Б. І. Маторіна, 2020. 197 с.

6. Лігузова В.О. Світовий досвід державної підтримки інновацій. Глобальні та національні проблеми економіки. 2017. №18. С. 36-41.

7. Писаренко Т.В., Кваша Т.К., Березняк Н.В., Прудка О.В. Інформаційне забезпечення інноваційного розвитку: світовий та вітчизняний досвід: монографія. Київ: УкрІНТЕІ, 2015. 239 с.

8. Смоляр Л.Г., Дудченко О.В., Ломакіна, Т.О. Національна інноваційна система: загрози та перепони на макрорівні. *Підприємництво та інновації*. 2017. №3. С. 6-12.

9. Учасники національної інноваційної системи: інституційно-функціональний аналіз в праві: монографія / за заг. ред. С.В. Глібка, Ю.В. Георгієвського. Харків: Право, 2018. 270 с.

10. Юринець З.В. Інноваційний потенціал і державна інноваційна політика в системі підвищення конкурентоспроможності національної економіки. *Інвестиції: практика та досвід*. 2016. № 4. С. 35–37.

References:

1.Bila, I.S., Salatiuk, N.M. (2014). Svitovyi dosvid derzhavnoho rehuliuвання pidpriemnytstva. [World experience of state regulation of entrepreneurship]. Problemy ekonomiky. – Problems of the economy. 1. 26-30. [in Ukrainian].

2. Vodianka, L.D., Pidhirna, V.S., Syroizhko, K. V. (2018). Zarubizhnyi dosvid derzhavnoho rehuliuвання innovatsiinoi diialnosti. [Foreign experience of state regulation of innovative activity]. Investytsii: praktyka ta dosvid. – Investments: practice and experience. 9. 77–82. [in Ukrainian].

3. Hornyk, V.H., Datsii, N.V. (2005). Investytsiino-innovatsiinyi rozvytok promyslovosti. [Investment and innovation development of industry]. Kyiv: Vyd-vo NADU. [in Ukrainian].

4. Zakharkina, L.S. (2019). Derzhavne stymuliuvannya innovatsiinoho rozvytku subiektiv hospodariuvannya: metodolohichni zasady, svitovyi ta vitchyzniani dosvid. [State stimulation of innovative development of business entities: methodological principles, world and domestic experience:]. Sumy : Sumskyi derzhavnyi universytet. [in Ukrainian].

5. Koverha, S.V., Kasianova, N.V., Pavlovych, R.V. (2020). Investytsiine zabezpechennia rozvytku natsionalnoi innovatsiinoi systemy Ukrainy: stratehiia, otsinka, kontseptsii. [Investment support for the development of the national innovation system of Ukraine: strategy, assessment, concepts]. Sloviansk: Vyd-vo B. I. Matorina. [in Ukrainian].

6. Lihuzova V.O. (2017). Svitovyi dosvid derzhavnoi pidtrymky innovatsii. [World experience of state support for innovations.]. Hlobalni ta natsionalni problemy ekonomiky. – Global and national economic problems. №18. 36-41. [in Ukrainian].

7. Pysarenko T.V., Kvasha T.K., Berезniak N.V., Prudka O.V. (2015). Informatsiine zabezpechennia innovatsiinoho rozvytku: svitovyi ta vitchyzniani dosvid. [Information provision of innovative development: global and domestic experience]. Kyiv: UkrINTEI. [in Ukrainian].

8. Smoliar L.H., Dudchenko O.V., Lomakina, T.O. (2017). Natsionalna innovatsiina systema: zahrozy ta perepony na makrorivni. [National innovation system: threats and obstacles at the macro level]. Pidpriemnytstvo ta innovatsii. – Entrepreneurship and innovation. №3. 6-12. [in Ukrainian].

9. Hlibka, S.V., Heorhiievsky Yu.V. (2018). Uchasnyky natsionalnoi innovatsiinoi systemy: instytutsiino-funktsionalnyi analiz v pravi. [Participants of the national innovation system: institutional and functional analysis in law]. Kharkiv: Pravo. [in Ukrainian].

10. Iurynets, Z.V. (2016). Innovatsiinyi potentsial i derzhavna innovatsiina polityka v systemi pidvyshchennia konkurentospromozhnosti natsionalnoi ekonomiky. [Innovation potential and state innovation policy in the system of increasing the competitiveness of the national economy]. Investytsii: praktyka ta dosvid. – Investments: practice and experience. № 4. S. 35–37. [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 351:519

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-889-904](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-889-904)

Гасюк Ігор Леонідович доктор наук з державного управління, професор, заступник директора науково-дослідного інституту публічного управління та права, вул. Марка Кропивницького 8/1, м. Хмельницький, 29015, тел.: (097) 463-61-04, <https://orcid.org/0000-0001-6575-5680>

Іваній Олена Миколаївна кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри права та публічного управління, Сумський державний педагогічний університет імені А.С. Макаренка, вул. Роменська 87, м. Суми, 40002, тел.: (050) 407-59-33, <https://orcid.org/0000-0003-3967-7900>

СТРУКТУРА УПРАВЛІНСЬКОГО РІШЕННЯ: СИСТЕМНИЙ ПІДХІД

Анотація. У статті викладено концептуальні засади розуміння структури управлінського рішення з точки зору функціонального, системного, діалектичного та синергетичного підходів. Представлено логічно-структурну організацію управлінського рішення з огляду на його змістову та суб'єктно-об'єктну природу в єдності ключових ознак: цільової та предметної структури, завдань та засобів їх реалізації. Визначено, що структура управлінського рішення це організована сукупність його елементів, впорядковане їх розташування в логічно-змістовій послідовності у відповідності до принципів та закономірностей, які забезпечують якість та ефективність реалізації управлінського рішення. Доводиться, що структура управлінського рішення характеризується наявністю мети та завдань, принципів впорядкування окремих його змістових елементів. Управлінські рішення є функціональною системою, оскільки вони складаються з різних елементів, які взаємодіють між собою для досягнення загальної мети. Відповідно до функціональних компонентів будується структура управлінського рішення, яку можна скомпонувати у наступні блоки: постановка проблеми, цільового покладання, аналітичного, оціночного, результативного, програмного, розпорядчого, моніторингового і контрольного блоків, які впорядковуються у вступній, основній, програмовій, наказовій, заключній частинах управлінського рішення. Така структура управлінського рішення забезпечує його гнучкість та динамічність. Суб'єктно-об'єктна структура управлінського рішення відображає діалектичну взаємодію між суб'єктом та об'єктом управлінського рішення, а її зміст та відповідна організація утворюють синергічний ефект,

який дозволяє ефективно вирішувати будь-які складні соціально-економічні проблеми соціуму і держави. Структура управлінського рішення залежить від його функціональної системи, оскільки кожен елемент впливає на інші, і неправильно сконструйована структура може призвести до неефективного формування змісту та побудови процесу прийняття управлінського рішення.

Ключові слова: управління, рішення, структура управлінського рішення.

Hasiuk Ihor Leonidovich Doctor of Science in Public Administration, Professor, Deputy Director of the scientific-research institute for public management and law, St. Mark Kropyvnytsky, 8/1, Khmelnytsky, 29015, тел.: (097) 463-61-04, <https://orcid.org/0000-0001-6575-5680>

Ivanii Olena Mykolaivna PhD in Pedagogy, Associate Professor, Head of the Department of Law and Public Administration, Sumy State Pedagogical University named after A.S. Makarenko, St. Romenska, 87, Sumy, 40002, tel.: (050) 407-59-33, <https://orcid.org/0000-0003-3967-7900>

MANAGEMENT DECISION STRUCTURE: SYSTEM APPROACH

Abstract. The article outlines the conceptual foundations of understanding the structure of managerial decision from the point of view of functional, systemic, dialectical and synergetic approaches. The logical-structural organization of the managerial decision is presented, taking into account its substantive and subject-object nature in the unity of key features: target and subject structure, tasks and means of their implementation. It is determined that the structure of a managerial decision is an organized set of its elements, their arrangement in a logical and semantic sequence in accordance with the principles and regularities that ensure the quality and efficiency of implementation of a managerial decision. It is proved that the structure of a managerial decision is characterized by the presence of goals and objectives, principles of ordering its individual content elements. Management decisions are a functional system, since they are made up of different elements that interact with each other to achieve a common goal. In accordance with the functional components, the structure of the managerial decision is built, which can be arranged into the following blocks: statement of the problem, target assignment, analytical, evaluative, effective, programmatic, prescriptive, monitoring and control blocks, which are ordered in the introductory, main, program, order, final parts of the managerial decision. Such a structure of the management decision ensures its flexibility and dynamism. The subject-object structure of a managerial decision reflects the dialectical interaction between the subject and the object of a

managerial decision, and its content and appropriate organization form a synergistic effect that allows to effectively solve any complex socio-economic problems of society and the state. The structure of a managerial decision depends on its functional system, since each element affects the others, and an incorrectly designed structure can lead to ineffective formation of the content and construction of the process of managerial decision-making.

Keywords: management, decision, management decision structure.

Постановка проблеми. Розуміння сутності управлінського рішення з позицій функціонального підходу, як комплексної функціональної системи дозволяє дати конкретні та однозначні відповіді про поняття його «структури» та її можливих конфігурацій, в залежності від рівня абстракції та предметної сфери розуміння. Пояснимо цих два важливих і принципово відмінних моменти. В першому випадку, ми можемо вести мову про логічно-структурну організацію викладу змісту управлінського рішення, так би мовити, його структуризацію в логічній та змістовній узгодженості між окремими елементами його змісту. В другому випадку, можна вести мову про об'єктно-суб'єктну природу управлінського рішення, внутрішніх його ознак: цільової структури, предметної структури, структури завдань та засобів їх реалізації тощо. Така різноплановість розуміння структури управлінського рішення пов'язана в першу чергу із складним наявним функціональним комплексом, який є по факту функціональною системою управлінського рішення, і яку є можливим дослідити із використанням діалектичного підходу поряд із системним та структурно-функціональним. В останньому ми більше будемо спиратись на структурний компонент, який є формою по відношенню до змісту, тобто функції. Системний підхід – це один із найпотужніших методів наукового аналізу, який базується на розгляді об'єкта дослідження, як складної системи, яка складається з окремих та взаємозалежних підсистем. В контексті дослідження структури управлінського рішення, системний підхід дозволяє розглядати його як систему, що складається з підсистем, які взаємодіють між собою відповідно до визначеної структури. Необхідність застосування системного підходу у визначенні змісту структури управлінського рішення впливає з того, що управлінські рішення в публічному управлінні, як правило є поліфункціональними, комплексними, із складною логічною структурою, яка подекуди внаслідок складності проблем, які за допомогою таких рішень вирішуються, може бути порушена, а логічні зв'язки, причини та наслідки мати суперечливий характер і не розумітись однозначно чітко. Тобто з юридичної точки зору така структура управлінських рішень може призводити до правових колізій. Системний підхід до визначення змісту

структури управлінського рішення дозволяє виявити не тільки окремі його елементи, але й взаємозв'язки між ними. У самому широкому розумінні «системний підхід» це діяльність організована відповідно до узгодженого набору методів та узгодженого із ними плану. Більш предметно під цим поняттям розуміють використання певних методів організації наукової, виробничої, дослідницької тощо діяльності, які деталізуються у відповідних програмних документах [6, 13]. Слід відзначити, що структура управлінського рішення є динамічним і швидко змінюваним утворенням, як за своїм змістом так і за формою. Адже в залежності від рівня деталізації або складності, рівня узагальнення питань на вирішення яких воно може бути спрямоване, його структура та зміст може суттєво змінюватись, як в порядку розташування його структурних елементів так і в їх кількості. Концепт діалектичного підходу, у свою чергу, вказує на необхідність розгляду структури управлінського рішення, як динамічного процесу, що постійно змінюється та розвивається, набуває із часом нових якостей, змісту та форм, які самі залежать від змін в оточуючому середовищі, але й в одно час, самі активно впливають на його зміни, тобто відбувається процес діалектичної взаємодії між суб'єктом, об'єктом управлінського рішення, обмін інформацією із середовищем, який протікає в часі і набуває усієї багатоманітності форм і змісту, які можливо класифікувати в історичній ретроспективі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Не зважаючи на те, що проблему удосконалення структури і процесу формування змісту управлінського рішення намагаються вирішити вже не один десяток років вона і до цього часу залишається актуальною, адже з моменту її виникнення суттєво змінилися не тільки соціально-економічні умови, але й розуміння сутності держави, органів державної влади, вимоги до осіб, що приймають управлінські рішення, і саме головне, технологічний уклад та цифровізація економіки, перехід до економіки «знань», які в свою чергу, обумовили суттєві зміни у формі і змісті між розвитком продуктивних сил та виробничих відносин. На разі одним із основних питань так і залишається проблема оптимальної або збалансованої структури управлінських рішень в залежності від контексту та умов в яких воно формується. Так, у одному із перших досліджень на дану тематику представлено підхід до активізації участі громадськості у процесах прийняття рішень та формування його структури і змісту щодо екологічних та технічних ризиків [1]. Поєднуючи елементи ризик-комунікації із ціннісно-орієнтованим мисленням, дослідження мало на меті підвищити якість публічного внеску у структурування процесу прийняття управлінських рішень. Автори переконливо доводять, що використання структурного, ціннісного підходів до інформування населення про ризики призведе до того, що учасники прийматимуть більш продумані,

більш обґрунтовані рішення, завдяки удосконалення його структури. Це дослідження має важливе значення у сфері участі громадськості у процесах прийняття управлінських рішень, пов'язаних з екологічними та технічними ризиками. Поєднуючи принципи інформування про ризики та ціннісно-орієнтоване мислення, автори пропонують перспективну стратегію для підвищення якості публічного внеску у формування структури управлінського рішення. Отримані результати свідчать про те, що надання учасникам необхідної інформації дозволяє покращити структуру управлінського рішення, що в свою чергу забезпечує більш обґрунтований і якісний зміст управлінських рішень.

Не залишається поза увагою науковців проблема формування загальної концепції, що дозволяє вивчати різноманітні ієрархічні структури організації та управлінських рішень у ній [10]. На думку дослідників така концепція забезпечує єдиний погляд на ієрархічні алгоритми, ієрархічне планування, сутність відносин в межах структури «головний-агент» та ієрархічні переговори. Основна ідея концепції полягає в описі організації, формуванні структури рішень, як індивідуальних робочих процесів, які доцільно формалізувати парою функціональних рівнянь. Різні специфікації цих рівнянь дозволяють характеризувати вищезазначені ієрархічні явища. Оскільки управління у статті розглядається як діяльність з планування, лідерства, контролю міжособистісних відносин, протікання індивідуальних процесів прийняття рішень, відповідно до цього побудована концепція дозволяє краще описати та зрозуміти процес формування структури управлінських рішень і управління в цілому.

Звернемо увагу на те, що неодноразово здійснювались спроби розробити систему для аналізу структури процесу прийняття і розробки змісту рішень керівництвом [2]. Структура системи ґрунтується на дихотомних відповідях на прості питання: що потрібно зробити? Де? Ким? З яким фокусом? І чи необхідне збільшення контролю над виконавцями? Шукаючи відповіді на ці питання автори прийшли до створення системи, яка складається із чотирьох загальних видів діяльності, восьми конкретних або специфічних видів діяльності та шістнадцяти процесів. Ключовими аспектами щодо забезпечення оптимальної структури управлінських рішень є: диференціація між різними видами діяльності, висока толерантність до різних процесів і динамічний перехід між ними. На думку авторів, важливим показником у розв'язанні проблеми побудови оптимальної структури управлінських рішень має бути достатня та збалансована рівновага між вище наведеними дихотоміями.

Важливим напрямом наукових досліджень залишається оцінка обґрунтованості змісту та структури управлінських рішень [4, 14]. На думку

авторів, для успішного управління необхідно обрати правильний вид і методологію аналізу для підготовки змісту і формування структури управлінських рішень. У статті обґрунтовано концептуальну основу теорії «раціональної аргументації», яка дозволяє вимірювати якість та ефективність підготовки управлінського рішення, його структури або, іншими словами, оцінювати рівень обґрунтованості аргументів, які лягли в основу для формування структури та змісту управлінського рішення. Для практичного застосування авторами пропонується поєднати концепцію із методологією оцінки аргументів. Аргументи є кількісно-якісним виразом обґрунтування змісту і структури управлінських рішень та відображають зміст якісних характеристик щодо підготовки структури рішення. Вимірювання якісних ознак аргументів дозволяє оцінювати їх раціональність відповідно до таких трьох характеристик: відношення за/проти, логічність аргументів, їх об'єктивність та істинність.

Епістемологія управління в контексті визначення змісту, форми та структури управлінських рішень, які менеджери приймають на практиці, є актуальним напрямом досліджень сьогодення [3]. У статті автори зазначають, що дослідження структури та змісту управлінських рішень має базуватись на загальних когнітивних структурах, які демонструють високий рівень стабільності, не залежно від середовища та організаційної культури в яких вони приймаються. Автори намагаються описати ці структури за допомогою номології, науки про закони організації суспільного буття в контексті позитивістської теорії пізнання дійсності. У статті, автори доводять, що такі когнітивні структури формуються через встановлену практику і використовуються в різних культурах та галузях управління.

Останнім часом активно досліджується метод діалогу [11], що називається «діалогом структурування рішень» який доцільно використовувати у прийнятті групових рішень. На думку авторів, структурування проблем сприяє колективному формуванню та структуруванню змісту управлінських рішень за умови врахування інтересів різних груп. Діалог структурування рішень підходить для впорядкування проблем за участю багатьох сторін, дозволяє враховувати умови, перспективи та можливі конфлікти інтересів. Як зазначають дослідники запропонований підхід доповнює інші методи структурування проблем та може бути першим кроком у процедурі аналізу багато-критеріальних управлінських рішень.

Не залишається поза увагою і дослідження методологічних основ та змісту процесу моделювання, які забезпечують підтримку процесу розробки структури і змісту управлінських рішень [9]. У роботі представлені детальний опис контексту моделювання, що складається з: ролі моделей у підтримці прийняття рішень; парадигм моделювання; актуальних аспектів

моделювання складних проблем. Характеризується і сам процес моделювання, проводиться аналіз вимог до реалізації структурованого моделювання. Основна частина статті презентує технологію структурованого моделювання, яка була розроблена для підтримки впровадження принципів структурованого моделювання для вирішення складних проблем та прийняття якісних управлінських рішень.

Проблемі планування логістики, управління потоками товарів та інформації присвячено багато праць, адже це є одним із інструментів управління, який впливає на продуктивність функціонування складних систем [8]. Автори представили один із перших концептів формування структури управлінських рішень щодо планування та управління логістикою, потоками товарів та інформації. Основою структури рішень є врахування особливостей управлінської діяльності та інституційних рівнів прийняття рішень: вибір/розробка процесу, планування діяльності (агреговане планування та програмування діяльності), контроль діяльності.

Одним із перспективних напрямів є дослідження явищ синтезу багатосекторних, міжсекторних та інших міжорганізаційних структур і процесів з особливим акцентом на їх значущості у прийнятті рішень у партнерстві/альянсі [7]. У роботі автори зосереджуються на дослідженні процесів прийняття рішень та розробки їх структури у багатосекторних, міжсекторних та інших міжорганізаційних альянсах. В ході дослідження було встановлено, що прийняття і структурування рішень відбувається на кожному етапі партнерського процесу, причому складність залежить від організаційної структури та дизайну партнерської мережі. Структура організацій та ключові процеси, включаючи координацію, співпрацю та довіру, є критичними елементами, що впливають на прийняття та формування структури управлінських рішень. Довіра є основою для формування, розвитку та сталості альянсів, а прийняття та формування структури рішень на основі довіри має великий потенціал щодо забезпечення усвідомлення спільної та персональної відповідальності кожним із учасників процесу їх прийняття.

Таким чином, слід зазначити, що проблемі формування структури управлінських рішень, умов в яких таке формування відбувається, особливостям когнітивної та психологічної діяльності учасників цього процесу до цього часу приділяється багато уваги. Наразі стверджувати про її однозначне розв'язання не можна, адже згідно принципів діалектики розвитку соціальних явищ з часом формуються нові соціально-економічні, технологічні, політичні та інші умови, які обумовлюють необхідність пошуку нових форм і змісту структури управлінських рішень.

Метою статті є змістовне визначення феномену «структура управлінського рішення» та вимог до її формування.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до предмету нашого дослідження ключовим і базовим виступає поняття «структура». Вищезначене поняття має декілька загальновизнаних тлумачень, а саме: спосіб, у який частини або елементи системи організовані; щось, що було зроблено і складається з окремих деталей або елементів, особливо великі і складні технічні та соціальні системи; впорядкування за певним принципом елементів, частин цілого, їх планування, організація або розміщення по відношенню одне до одного; розташування або організація елементів в системі тощо [5, 12]. Таким чином, уточнюючи зміст даного поняття ми будемо притримуватись його розуміння з точки зору впорядкованого розташування, організації елементів системи у відповідності до певних принципів, які утворюють внутрішню організаційну його структуру. Тому для визначення поняття «структура управлінського рішення» важливими і ключовими є дві властивості: організація елементів, їх розташування одне по відношенню до одного та принципи, відповідно до яких така організація і розташування перетворюється в структуру. Зазначимо, що ми ведемо мову про «управлінське рішення», як результат процесу його прийняття, а саме розуміємо його як впорядкований за певною структурою зміст, який був сформований внаслідок проведених процедур аналізування, прогнозування, економічного або політичного іншого обґрунтування, вибору найкращого варіанту із усіх можливих для вирішення поставленого управлінської завдання, реалізації функцій управління, досягнення цілей управління у найбільш раціональний та ефективний спосіб. Таким чином, вважається доречним наступне формулювання поняття «структура управлінського рішення». Структура управлінського рішення це організована сукупність його елементів, впорядковане їх розташування в логічно-змістовій послідовності у відповідності до принципів та закономірностей, які забезпечують якість та ефективність реалізації управлінського рішення. Як висновок, слід зауважити, що в даному контексті структура управлінського рішення характеризується наявністю мети та завдань, принципів впорядкування окремих його змістових елементів. Іншими словами, це відповіді на питання, а для чого потрібна така структуризація, організація змісту управлінських рішень, і яку функцію виконує структура у формуванні змісту управлінських рішень. Розглянемо зміст кожної цієї складової.

Структура управлінського рішення є динамічним утворенням і її зміст залежить від конкретної управлінської ситуації та складності проблеми та сфери до якої вона належить, але у загальному, структура управлінського рішення обумовлена наявністю або відсутністю наступних чинників. Першим, і обов'язковим чинником, є наявність проблемної ситуації, яка потребує розв'язання, формулювання та змістового визначення. У разі, якщо

проблема є складною і комплексною, то наступним чинником, який впливає на структуру управлінського рішення є збір інформації, релевантних даних про проблему, яка власне і забезпечує можливість проведення формального і змістовного її аналізу. Оцінка та аналіз зібраної інформації, включаючи визначення ключових факторів, які впливають на ситуацію, і виявлення можливих наслідків різних варіантів рішень є наступним чинником, який формує ядро, або операційну базу для прийняття управлінського рішення. Саме оцінка і результати аналізу зібраної інформації породжують увесь спектр можливих варіантів реалізації управлінського рішення, що є окремими елементом в його структурі. Самі по собі варіанти і можливості не є однаковими за своєю ефективністю та якістю, часовими та ресурсними затратами, тому наступним чинником є оцінка таких альтернатив, яка, як правило здійснюється із використанням спеціального методичного інструментарію та за певними критеріями. Слід відзначити, що це є доволі складним і творчим процесом. Наступним чинником, який впливає на зміст структури управлінського рішення це є операційна або діяльнісна його складова, а саме завдання і безпосередній механізм реалізації відповідних варіантів управлінського рішення, його впровадження у практичну площину. Обов'язковим чинником це є керованість цього процесу, який забезпечується завдяки моніторингу і контролю, коригування та адаптації, як структури так і змісту управлінського рішення в залежності від проміжних результатів його реалізації, змін факторів та умов внутрішнього або зовнішнього середовища тощо. Саме ці чинники, на нашу думку і утворюють структуру управлінського рішення у формально-логічному контексті її розуміння. Окремі компоненти структури управлінського рішення безпосередньо впливають і є наслідками дії вищеперерахованих чинників, які в подальшому організуються і логічне впорядковуються за наслідуванням і поступальною передачею інформації з одного структурного елемента управлінського рішення до іншого.

Компоненти або елементи структури управлінського рішення, з точки зору їх логічно-формальної організації, виконують різноманітні завдання, які спрямовані на раціоналізацію та оптимізацію не тільки змісту але й процесу прийняття управлінських рішень. Давайте розглянемо кожен компонент і його завдання:

- заголовок або формалізована назва рішення, яка стисло відображає його предмет. Даний компонент є необхідним для ідентифікації та змістового відокремлення даного рішення від інших, забезпечує загальний огляд теми або проблеми, яка вирішується;
- контекст або постановка проблеми, спрямований на формулювання проблеми або ситуації, що потребує втручання, визначає обмеження та вимоги до рішення, утворює контент для подальшого аналізу;

- цільовий компонент або мета і завдання управлінського рішення, забезпечує формулювання конкретних цілей та очікуваних результатів від реалізації управлінського рішення, окреслює напрямки дій та дозволяє оцінити ефективність рішення за певними критеріями;
- аналітичний компонент альтернатив визначає можливі варіанти дій чи стратегій для вирішення проблеми, розширює зону впливу можливих варіантів та стимулює застосування творчого та критичного мислення для розв'язання проблемної ситуації;
- оціночний блок альтернативних варіантів, відображає результати процедур аналізування переваг та недоліків кожної альтернативи, визначає ймовірні наслідки та ризики для кожного варіанту, кількісно та якісно обґрунтовує варіанти можливого вибору оптимального рішення;
- блок затвердження вибору варіанту управлінського рішення, відображає зміст обраної оптимальної альтернативи на основі проведеного аналізу, формулює зміст рішення в стислій, ясній та конкретній формі;
- компонент діяльнісно-операційний відображає зміст заходів щодо реалізації плану дій, визначає конкретні кроки, які необхідно вжити для втілення обраного варіанту управлінського рішення, встановлює відповідальних за виконання та терміни по кожному із заходів згідно плану дій;
- розпорядчий компонент встановлює коло відповідальних осіб, які відповідають за виконання окремих завдань так і рішення в цілому, забезпечує чітке розподілення секторів та сфер відповідальності, встановлює реалістичні терміни виконання;
- моніторинговий та контролюючий компонент, встановлює механізми для відстеження та оцінки виконання рішення, що дозволяє вчасно виявляти проблеми та здійснювати коригування планів, якщо це необхідно.

Вище означені компоненти або елементи логічно-формальної структури управлінського рішення забезпечують систематизацію та узгодження процесу прийняття управлінських рішень, забезпечуючи їх змістову відповідність до правових, організаційних тощо вимог.

Для того щоби структура управлінського рішення була оптимальною і відповідала вимогам і стандартам якості вона має будуватись з урахуванням вимог низки принципів, які варто враховувати при її створенні. Чіткість та прозорість структури управлінського рішення забезпечує легкість, доступність, однозначне розуміння змісту управлінського рішення для усіх дотичних до нього учасників. Кожен компонент повинен бути сформульований ясно і зрозуміло, бути логічно досконалим та несуперечливим за своїм змістом. Структура повинна відповідати усім нормам системного та функціонального підходів, тобто в ній мають бути усі ознаки системності, єдності частки і цілого, форми і змісту тощо. Це означає, що всі компоненти

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

мають логічно і послідовно доповнювати одне одного забезпечуючи утворення синергетичного ефекту який дозволить ефективно вирішити проблему. Комплексність структури управлінського рішення полягає в охопленні усіх важливих аспектів проблеми, яка підлягає вирішенню, включаючи її аналіз, оцінку альтернатив, вибору оптимального варіанту та плану дій для його впровадження. Структура управлінського рішення має бути гнучкою та здатною до адаптації нового змісту, змінних умов та нової інформації. Вона повинна дозволити коригувати плани та стратегії в разі необхідності. Синергія та діалектика взаємодії компонентів в структурі управлінського рішення відображається в ефекті активної участі та співпраці між усіма зацікавленими сторонами, сприянню комунікації, обміну інформацією та колективній розробці змісту управлінського рішення в цілому та кожного його елементу зокрема. Ефективність і результативність організації структури управлінського рішення має забезпечуватись шляхом використання найкращих практик, методів та інструментів розробки змісту кожного із компонентів структури, відповідно до його завдань та цільового призначення. Таким чином, на наше переконання, вищезначені принципи покликані забезпечити створення ефективної та дієвої структури управлінського рішення, яка сприяє успішному вирішенню проблем та досягненню поставлених цілей публічного управління.

У структурі управлінських рішень надзвичайно важливим є дотримання формально-логічних вимог до побудови та наявності низки взаємозв'язків між її окремими компонентами. Важлива наявність не тільки таких зв'язків, але й послідовність розташування окремих компонентів, які, як ми побачимо в подальшому обумовлюють зміст характерних особливостей протікання певних процесів між етапами прийняття рішень. Саме логічно-формальні зв'язки забезпечують чіткість, прозорість, завершеність структури, яка забезпечує систематизацію та організацію процесу прийняття управлінських рішень. Охарактеризуємо основні логічні зв'язки, які мають бути присутніми в будь-якій структурі управлінського рішення. Інформаційне наслідування між окремими елементами структури управлінського рішення, їх змістовна відповідність одне одному, що має забезпечити впорядкований та послідовний хід подій від постановки проблеми до вибору та реалізації управлінського рішення. Змістова узгодженість між предметом, об'єктом та суб'єктом управлінського рішення, між сутністю проблеми та варіантами її вирішення, а план дій має відповідати змісту обраного варіанту операційної складової управлінського рішення (див. рис. 1).

Рис. 1 Модель структури управлінського рішення: системний підхід

В подальшому компоненти моніторингу, контролю та оцінки мають відповідати завданням та плану дій, який розгортається в просторі і часі за встановленою послідовністю та реалізацією етапів. Порядок розташування окремих елементів також має важливе значення для формування якісної і ефективної з організаційної точки зору структури управлінського рішення. Порушення слідування порядку елементів знищує будь яку логіку, інформативність, зрозумілість змісту управлінського рішення, робить його функціонально не придатним. На нашу думку, саме вищезначені логічні зв'язки забезпечують логічну та зрозумілу структуру управлінського рішення, яка сприяє ефективному та якісному процесу їх прийняття.

Процес формування структури управлінського рішення носить циклічний характер, хоча водночас в ньому є закономірності, які практично залишаються сталими, а саме, це суб'єктно-об'єктна структура управлінського рішення, іншими словами хто рішення приймає і хто його виконує, зв'язок між суб'єктом і об'єктом, важелі впливу, легітимність і законність, як принцип і вимога до формування структури управлінського рішення. Розглянемо ці концепти більш детально.

Суб'єктно-об'єктна структура управлінського рішення відображає взаємодію між суб'єктом (особою або групою, яка приймає рішення) та об'єктом (проблемою, ситуацією або завданням, що вимагає прийняття рішення). В ролі об'єкта також можуть виступати, в залежності від рівня управління, окремі люди, відділи, організації або соціально-економічні

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

сфери, галузі, суспільні відносини в певній сфері, публічні або приватні інтереси тощо. Основна суть цієї структури полягає в тому, що суб'єкт, за умови, якщо він наділений відповідною правосуб'єктністю щодо вирішення певних соціально-економічних проблема або задач, взаємодіє з об'єктом управління в частині зміни його кількісно-якісного стану, виконує роль «розумового центру», який докладає необхідних зусиль для вирішення проблем або задач, спрямованих на підвищення якості і рівня ефективності його функціонування. Зміст зусиль, як правило, проявляється в інтелектуальній діяльності: вивченні, аналізі, оцінці та контролю. Суб'єктно-об'єктна структура управлінського рішення не тільки розкриває процес прийняття та формування структури і змісту управлінських рішень, але й є результатом взаємодії між особою, що приймає рішення або групою осіб, у разі якщо рішення колегіальне і конкретною ситуацією або проблемою, із врахуванням поточного контексту та умов, в яких відбувається прийняття рішення.

Зв'язок між суб'єктом та об'єктом управлінського рішення забезпечується зворотними інформаційними потоками, правовою формалізацією та субординацією повноважень та функціональних обов'язків, функціональною ієрархічною структурою вертикалі та горизонталі владних взаємовідносин. Саме ці особливості зв'язку є ключовими для ефективного управління з боку суб'єкту та досягнення поставлених цілей об'єктом управління. Загалом, саме ефективний та якісний зв'язок між суб'єктом та об'єктом управління дозволяє створювати позитивний економічний та соціальний ефекти внаслідок реалізації відповідних управлінських рішень, що по суті є тією корисністю для суспільства, яка виправдовує необхідність існування такої системи управління суспільними справами в соціумі та державі. Важливою складовою зв'язку є взаємодія між суб'єктом і об'єктом, яка визначається рівнем довіри, співробітництва та координації між ними. Для суб'єкта важелями впливу на об'єкт є наявність необхідних владних повноважень щодо володіння, розпорядження та використання наявних ресурсів (фінансових, людських, матеріальних), легітимності влади та заслуженого авторитету, доступ до інформації та аналітичних засобів, а також засобів заохочення, примусу та покарання. З іншого боку, об'єкт може впливати на суб'єкт управління шляхом погодження або відмови у співпраці, добровільного та свідомого прийняття встановлених законом правовідносин між ними, або їх не прийняття в разі порушення ними конституційних або інших правил і норм суспільної моралі, загальнолюдських цінностей. Важливою є саме свідомо і активна участь об'єкту управління у процесі впровадження управлінського рішення та здатності задовольняти очікування суспільства та здійснювати таку діяльність з урахуванням різноманітних

вимог, стандартів та етичних принципів. Практикою беззаперечно доведено, що успішне публічне управління полягає в ефективній взаємодії суб'єкта та об'єкта управління, формуванні структури управлінських рішень, яка базується на взаємному розумінні, співпраці та довірі, враховує і відповідає потребам та очікуванням суспільства.

Наступною важливою складовою в такому зв'язку є його легітимність і законність. Легітимність і законність є важливими принципами і вимогами до формування структури управлінського рішення, особливо коли мова йде про суспільно значущі питання. Легітимність визначається як відповідність прийнятого рішення встановленим нормам, правилам і цінностям суспільства, а також його прийнятність за змістом у громадському середовищі. Легітимність означає, що рішення прийняте управлінням має бути суспільно прийнятим і відповідати моральним, етичним та культурним цінностям і стандартам. Законність управлінського рішення передбачає дотримання в його змісті і структурі норм чинного законодавства та процесуальних норм під час їх прийняття. Структура управлінського рішення є законною лише в разі її відповідності законодавчим нормам, правилам і процедурам. Зв'язок між суб'єктом і об'єктом управлінського рішення є значущим лише тоді, коли взаємодія між ними є легітимною та законною, в іншому разі для суспільства можуть виникати небажані наслідки у вигляді загроз демократичним процедурам, цінностям, узурпації влади, несправедливого перерозподілу валового продукту, корупції тощо. Суб'єкт повинен враховувати інтереси та потреби об'єкту у процесі прийняття рішення, забезпечуючи його легітимність та відповідність законам і правилам. З іншого боку, об'єкт також може впливати на суб'єкт, надаючи зворотний зв'язок, виражаючи свої погляди і вимоги, а також сприяючи створенню легітимного і законного рішення. Суспільство, в свою чергу, виступає важелем впливу на обидві сторони, вимагаючи і контролюючи дотримання легітимності та законності структури і змісту управлінських рішень. Отже, легітимність і законність виступають як основні принципи та вимоги, які формують зв'язок між суб'єктом і об'єктом управлінського рішення, та забезпечують його соціальну та правову прийнятність.

Висновки. Управлінські рішення є функціональною системою, оскільки вони складаються з різних елементів, які взаємодіють між собою для досягнення загальної мети. Згідно нашого бачення така система включає в себе такі складові: цільовий, структурний, аналітично-програмний, інформаційний, моніторинговий та оціночний компоненти. Відповідно до функціональних компонентів будується структура управлінського рішення, яку можна скомпонувати у наступні блоки: постановка проблеми, цільового покладання, аналітичного, оціночного, результативного, програмного, розпоряд-

чого, моніторингового і контрольного блоків, які впорядковуються у вступній, основній, програмовій, наказовій заключній частинах управлінського рішення. Структура управлінського рішення залежить від його функціональної системи, оскільки кожен елемент впливає на інші, і неправильно сконструйована структура може призвести до неефективного формування змісту та побудови процесу прийняття управлінського рішення. Структура управлінського рішення повинна бути гнучкою і динамічною, щоб забезпечити ефективність управлінського процесу. Суб'єктно-об'єктна структура управлінського рішення відображає діалектичну взаємодію між суб'єктом та об'єктом управлінського рішення, а її зміст та відповідна організація утворюють синергічний ефект, який дозволяє ефективно вирішувати будь-які складні соціально-економічні проблеми соціуму і держави

Література:

1. Arvai, J. L., Gregory, R., & Mcdaniels, T. L. (2001). Testing A Structured Decision Approach: Value-Focused Thinking For Deliberative Risk Communication. *Risk Analysis*, 21(6), 1065–1076. <https://doi.org/10.1111/0272-4332.216175>
2. Brugha, C. M. (1998). The Structure Of Adjustment Decision-Making. *European journal of operational research*, 104(1), 63–76. [https://doi.org/10.1016/S0377-2217\(97\)00249-X](https://doi.org/10.1016/S0377-2217(97)00249-X)
3. Brugha, C. M., & Bowen, K. (2005). Decision Research Using Cognitive Structures. *Systemic practice and action research*, 18(1), 67–88. <https://doi.org/10.1007/S11213-005-2460-X>
4. Chelst, K., & Bodily, S. E. (2000). Structured Risk Management: Filling A Gap In Decision Analysis Education. *Journal of the operational research society*, 51(12), 1420–1432. <https://doi.org/10.1057/Palgrave.Jors.2601034> WE - Science Citation Index Expanded (sci-expanded) WE - Social Science Citation Index (SSCI)
5. Frischknecht, f. (1974). Structure of management decision systems. *Interfaces*, 5(1), 11–18. <https://doi.org/10.1287/Inte.5.1.11>
6. Garbolino, E., Chéry, J.-P., & Guarnieri, F. (2019). The Systemic Approach: Concepts, Method And Tools. In F. Guarnieri & E. Garbolino (Eds.), *Safety Dynamics: Evaluating Risk In Complex Industrial Systems* (Pp. 1–30). Springer International Publishing. https://doi.org/10.1007/978-3-319-96259-7_1
7. Henderson, S. S., & Smith-King, E. J. (2015). Sectoral Decision Making: Structures, Processes And Trust. *Management decision*, 53(7), 1545–1559. <https://doi.org/10.1108/MD-04-2015-0128>
8. Kuik, R., Salomon, M., & Vanwassenhove, L. N. (1994). Batching Decisions - Structure And Models. *European Journal Of Operational Research*, 75(2), 243–263. [https://doi.org/10.1016/0377-2217\(94\)90072-8](https://doi.org/10.1016/0377-2217(94)90072-8)
9. Makowski, M. (2005). A Structured Modeling Technology. *European journal of operational research*, 166(3), 615–648. <https://doi.org/10.1016/J.Ejor.2004.03.037>
10. Schneeweiss, C. (1995). Hierarchical structures in organizations - a conceptual-framework. *European journal of operational research*, 86(1), 4–31. [https://doi.org/10.1016/0377-2217\(95\)00058-X](https://doi.org/10.1016/0377-2217(95)00058-X)
11. Slotte, S., & Hämäläinen, R. P. (2015). Decision Structuring Dialogue. *Euro journal on decision processes*, 3(1–2), 141–159. <https://doi.org/10.1007/S40070-014-0028-7>

12. Structure | English Meaning - Cambridge Dictionary. (N.D.). Retrieved March 4, 2024, From <https://Dictionary.Cambridge.Org/Dictionary/English/Structure>
13. Systematic | English Meaning - Cambridge Dictionary. (N.D.). Retrieved March 2, 2024, From <https://Dictionary.Cambridge.Org/Dictionary/English/Systematic>
14. Von Werder, A. (1999). Argumentation Rationality Of Management Decisions. *Organization science*, 10(5), 672–690.

References:

1. Arvai, J. L., Gregory, R., & Mcdaniels, T. L. (2001). Testing A Structured Decision Approach: Value-Focused Thinking For Deliberative Risk Communication. *Risk Analysis*, 21(6), 1065–1076. <https://doi.org/10.1111/0272-4332.216175>
2. Brugha, C. M. (1998). The Structure Of Adjustment Decision-Making. *European journal of operational research*, 104(1), 63–76. [https://doi.org/10.1016/S0377-2217\(97\)00249-X](https://doi.org/10.1016/S0377-2217(97)00249-X)
3. Brugha, C. M., & Bowen, K. (2005). Decision Research Using Cognitive Structures. *Systemic practice and action research*, 18(1), 67–88. <https://doi.org/10.1007/S11213-005-2460-X>
4. Chelst, K., & Bodily, S. E. (2000). Structured Risk Management: Filling A Gap In Decision Analysis Education. *Journal of the operational research society*, 51(12), 1420–1432. <https://doi.org/10.1057/Palgrave.Jors.2601034> WE - Science Citation Index Expanded (sci-expanded) WE - Social Science Citation Index (SSCI)
5. Frischknecht, f. (1974). Structure of management decision systems. *Interfaces*, 5(1), 11–18. <https://doi.org/10.1287/Inte.5.1.11>
6. Garbolino, E., Chéry, J.-P., & Guarnieri, F. (2019). The Systemic Approach: Concepts, Method And Tools. In F. Guarnieri & E. Garbolino (Eds.), *Safety Dynamics: Evaluating Risk In Complex Industrial Systems* (Pp. 1–30). Springer International Publishing. https://doi.org/10.1007/978-3-319-96259-7_1
7. Henderson, S. S., & Smith-King, E. J. (2015). Sectoral Decision Making: Structures, Processes And Trust. *Management decision*, 53(7), 1545–1559. <https://doi.org/10.1108/MD-04-2015-0128>
8. Kuik, R., Salomon, M., & Vanwassenhove, L. N. (1994). Batching Decisions - Structure And Models. *European Journal Of Operational Research*, 75(2), 243–263. [https://doi.org/10.1016/0377-2217\(94\)90072-8](https://doi.org/10.1016/0377-2217(94)90072-8)
9. Makowski, M. (2005). A Structured Modeling Technology. *European journal of operational research*, 166(3), 615–648. <https://doi.org/10.1016/J.Ejor.2004.03.037>
10. Schneeweiss, C. (1995). Hierarchical structures in organizations - a conceptual-framework. *European journal of operational research*, 86(1), 4–31. [https://doi.org/10.1016/0377-2217\(95\)00058-X](https://doi.org/10.1016/0377-2217(95)00058-X)
11. Slotte, S., & Härmäläinen, R. P. (2015). Decision Structuring Dialogue. *Euro journal on decision processes*, 3(1–2), 141–159. <https://doi.org/10.1007/S40070-014-0028-7>
12. Structure | English Meaning - Cambridge Dictionary. (N.D.). Retrieved March 4, 2024, From <https://Dictionary.Cambridge.Org/Dictionary/English/Structure>
13. Systematic | English Meaning - Cambridge Dictionary. (N.D.). Retrieved March 2, 2024, From <https://Dictionary.Cambridge.Org/Dictionary/English/Systematic>
14. Von Werder, A. (1999). Argumentation Rationality Of Management Decisions. *Organization science*, 10(5), 672–690.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 342.7-8

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-905-914](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-905-914)

Гончаренко Володимир Сергійович кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри адвокатської майстерності та міжнародної юридичної практики, Академія адвокатури України, бульвар Тараса Шевченка, 27, Київ, 01032, тел.:(044) 246-57-88, <https://orcid.org/0009-0008-1569-9180>

ШЛЯХИ УНОРМУВАННЯ ВИБОРЧОГО ПРОЦЕСУ У ПОВОЄННИЙ ПЕРІОД

Анотація. У статті здійснено спробу окреслити та проаналізувати шляхи оптимізації та унормування національного виборчого процесу в період повоєнного відновлення України.

Розглянуто перспективи заходів з повоєнного відновлення та розвитку України, пропозиції щодо пріоритетних реформ та стратегічних ініціатив, правові акти, реалізація яких є необхідною для ефективної роботи і відновлення країни у повоєнний період та розвитку України як європейської держави.

Визначено, що повоєнне відновлення зумовлює не тільки політичні, економічні чи соціальні трансформації, а й зміни у виборчому процесі. Повноцінна повоєнна відбудова не можлива без формування якісного та ефективного виборчого права як фундаментальної складової демократичної системи, що забезпечує можливість громадянам брати участь у формуванні органів влади через вибори.

Акцентовано, що передумовами успішного вирішення окресленої проблеми є: реформування виборчої системи; посилення інституційних механізмів; гармонізація виборчого законодавства шляхом уніфікації виборчих норм на різних рівнях урядування; адаптація виборчого законодавства до міжнародних стандартів; застосування рекомендацій міжнародних організацій; запровадження жорстких антикорупційних заходів з метою усунення фальсифікацій та інших зловживань під час виборчого процесу; створення незалежних органів для моніторингу виборів та розслідування порушень; залучення міжнародних місій для спостереження за виборами; запровадження спеціалізованих судових механізмів; розширення виборчих прав громадян; інклюзивність/забезпечення доступності виборів для всіх громадян, включаючи людей з обмеженими можливостями, літніх людей, віддалені громади та ін.; технологічні інновації (електронне голосування, біометрична реєстрація виборців та ін.); протидія дезінформації та посилення ролі соціальних мереж у виборчому процесі; просвіта виборців тощо.

Ключові слова: виборчий процес, виборче право, унормування, оптимізація, громадськість, повоєнне відновлення.

Goncharenko Volodymyr Serhiyovych Candidate of Legal Sciences, Senior Lecturer of the Department of Advocacy and International Legal Practice of the Academy of Advocacy of Ukraine, Tarasa Shevchenko Boulevard, 27, Kyiv, 01032, tel.:(044) 246-57-88, <https://orcid.org/0009-0008-1569-9180>

WAYS TO NORMALIZE THE ELECTION PROCESS IN THE POST-WAR PERIOD

Abstract. The article attempts to outline and analyze ways of optimizing and normalizing the national election process in the period of post-war reconstruction of Ukraine.

The prospectuses of measures for the post-war recovery and development of Ukraine, proposals for priority reforms and strategic initiatives, legal acts, the implementation of which is necessary for the effective work and recovery of the country in the post-war period and the development of Ukraine as a European state, were considered.

It was determined that the post-war reconstruction causes not only political, economic or social transformations, but also changes in the electoral process. Full-fledged post-war reconstruction is not possible without the formation of high-quality and effective electoral law as a fundamental component of the democratic system, which provides the opportunity for citizens to participate in the formation of government bodies through elections.

It was emphasized that the prerequisites for a successful solution to the outlined problem are: reforming the electoral system; strengthening of institutional mechanisms; harmonization of electoral legislation through the unification of electoral norms at different levels of government; adaptation of election legislation to international standards; application of recommendations of international organizations; introduction of strict anti-corruption measures aimed at eliminating falsifications and other abuses during the election process; creation of independent bodies to monitor elections and investigate violations; involvement of international missions to observe the elections; introduction of specialized judicial mechanisms; expansion of voting rights of citizens; inclusiveness/ensuring the accessibility of elections for all citizens, including people with disabilities, the elderly, remote communities, etc.; technological innovations (electronic voting, biometric voter registration, etc.); countering disinformation and strengthening the role of social networks in the election process; voter education, etc.

Keywords: electoral process, suffrage, normalization, optimization, public, post-war reconstruction.

Постановка проблеми. Сучасний виборчий процес є своєрідним індикатором існування конституційного ладу, функціонування правової держави, імплементації світових правових стандартів, реалізації вдалих внутрішніх реформ, існування інших демократичних характеристик держави. Як доводить історія, повоєнний виборчий процес вирізняється соціальними чутливістю, справедливістю, рівністю, електоральною культурою й усвідомленням нагальної необхідності змін.

Оптимізація та унормування виборчих заходів у повоєнний період повинні охоплювати широкий спектр напрямів, орієнтованих на забезпечення справедливих, прозорих та ефективних виборів. Ці заходи передбачають не тільки інституційні та законодавчі реформи, але й технологічні інновації, освітні програми, антикорупційні заходи та інші ініціативи, що сприяють зміцненню демократії та довіри громадян до виборчого процесу. Завдяки окресленим векторам повоєнного відновлення та безпосередній участі громадськості Україна зможе не лише ефективно відновитися після війни, але й створити стійку та демократичну систему управління, яка враховуватиме інтереси громадян та забезпечуватиме їх активну участь в управлінських процесах. Ці напрями сприятимуть не лише фізичному відновленню країни, але й побудові стійкої, демократичної та процвітаючої України, де громадяни мають реальний вплив на процеси публічного управління і можуть активно брати участь у розвитку демократичного європейського суспільства.

Саме тому якомога швидше необхідно удосконалити національне виборче право та законодавство, гармонізувати його з європейськими виборчими традиціями.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемі повоєнних виборів в Україні присвячено низку наукових праць українських науковців (М. Афанасьєва, О. Діденко, Я. Зволінська, Н. Камінська, О. Кармаза, Ю. Ключковськый, О. Тарасенко та ін.).

Віддаючи належне проведеним дослідженням, зазначимо, що попри окреслені ґрунтовні студії, питання удосконалення виборчого процесу у повоєнний період на сьогодні залишається мало вивченим. З огляду на це, зазначений аспект вимагає додаткового студіювання та висвітлення.

Мета статті. Окреслити та проаналізувати шляхи оптимізації національного виборчого процесу в період повоєнного відновлення України.

Виклад основного матеріалу. Основним завданням Національної ради з відновлення України від наслідків війни, сформованої як консультативно-

дорадчий орган при Президентові України, є розроблення плану заходів з повоєнного відновлення та розвитку України. Рада відповідно до Указу Президента від 21 квітня 2022 р. № 266/2022 [5] в рамках 24-ох робочих груп розробила проєкт плану повоєнного відновлення, який базується на п'яти основних принципах:

- ❧ негайний початок і поступовий розвиток;
- ❧ нарощування справедливого добробуту;
- ❧ інтеграція в ЄС;
- ❧ відбудова кращого, ніж було, в національному та регіональному

масштабах;

- ❧ стимулювання приватних інвестицій [4].

Основними завданнями Національної ради є: розроблення плану заходів з післявоєнного відновлення та розвитку України, який, зокрема, передбачатиме відновлення і розбудову транспортної, медичної, соціальної, комунальної, виробничої інфраструктури та житла, інфраструктури енергетики, зв'язку, військової інфраструктури і військово-промислового комплексу, структурну модернізацію та перезапуск економіки, заходи з подолання безробіття, підтримки сімей з дітьми, вразливих верств населення, осіб, які опинилися у складних життєвих обставинах внаслідок війни, відновлення та збереження об'єктів культурної спадщини; визначення та напрацювання пропозицій щодо пріоритетних реформ, прийняття та реалізація яких є необхідними у воєнний і післявоєнний періоди; підготовка стратегічних ініціатив, проєктів нормативно-правових актів, прийняття і реалізація яких є необхідними для ефективної роботи та відновлення України у воєнний і післявоєнний періоди [1].

Окреслений проєкт заходів з повоєнного відновлення та розвитку України, перелік пропозицій щодо пріоритетних реформ та стратегічних ініціатив, проєктів нормативно-правових актів, прийняття та реалізація яких є необхідними для ефективної роботи і відновлення України у воєнний та повоєнний періоди, сприяють пришвидшеному відновленню та розвитку України як європейської держави.

Крім того, позиція Європейської комісії щодо повоєнного відновлення зафіксована у комюніке COM(2022) 233 «Ukraine Relief and Reconstruction» від 18 травня 2022 р. [6]. Європейська Комісія сформулила своє бачення повоєнного відновлення як системного процесу, що включає відбудову від наслідків війни, модернізацію держави, проведення широкого спектру євроінтеграційних реформ та підтримку середньострокового розвитку економіки та суспільства [2].

Звичайно, згадані кроки не є остаточними і виключними у процесі відновлення та реформування України як європейської демократичної держави.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Протягом останніх років проведено низку україноцентричних заходів, покликаних підтримувати та сприяти розвитку нашої держави, серед яких: Конференція в Лугано (Ukraine Reform Conference, 4-5 липня 2022 р.); Берлінська конференція (International Expert Conference on the Recovery, Reconstruction and Modernisation of Ukraine, 25 жовтня 2022 р.); Конференції з відновлення України у Римі, 26 квітня 2023 р.); Конференція в Лондоні (Ukraine Recovery Conference, 21-22 червня 2023 р.); Конференція в Берліні (Ukraine Recovery Conference, 11-12 червня 2024 р.); Глобальний саміт миру (Summit on Peace in Ukraine, 15-16 червня 2024 р.) та ін.

Звичайно, всі, зазначені заходи покликані пришвидшити повоєнне відновлення країни та нормалізувати життя громадян.

Однак повоєнний час зумовлює не тільки політичні, економічні чи соціальні трансформації, а й зміни у виборчому праві. Процес повноцінного повоєнного відновлення не можливий без формування якісного та ефективного виборчого права як фундаментальної складової демократичної системи, що забезпечує можливість громадянам брати участь у формуванні органів влади через вибори.

Сьогодні, зважаючи на запровадження воєнного стану, в Україні існують певні обмеження конституційних прав і свобод громадян. У тому числі, це стосується і заборони проведення усіх типів виборів, що встановлено Законом України «Про правовий режим воєнного стану» (ст. 19) – на підставі Виборчого кодексу України в разі введення в Україні чи на окремих її територіях воєнного стану виборчий процес загальнодержавних виборів та/або виборчий процес відповідних місцевих виборів, що відбуваються на цих територіях або їх частині, припиняється з дня набрання чинності указом Президента України (ст. 20). Однак не маємо сумніву, що після нашої перемоги, у період повоєнної відбудови відбудеться повноцінне відновлення та функціонування інститутів прямого народовладдя та виборчого права.

На початку ХХІ ст. було прийнято низку міжнародно правових актів, що закріпили стандарти виборчого права, а також модернізували інституційну основу його реалізації і захисту. Зокрема, йдеться про Кодекс належної практики у виборчих справах 2002 р., «Чинні зобов'язання щодо проведення демократичних виборів у державах-членах ОБСЄ» 2003 р., Кодекс належної практики щодо політичних партій 2009 р., Кодекс кращих практик участі громадськості в процесі прийняття рішень 2009 р., Доповідь про міжнародно визнаний статус спостерігачів на виборах 2009 р., Сараєвську декларацію про виборчий доступ людей з обмеженими можливостями і людей, які належать до меншин 2012 р., Декларацію глобальних принципів непартійного спостереження за виборами громадськими організа-

ціями 2012 р.; Рекомендацію КРМВРС 2017 р. СМ/Res (2017)5 щодо стандартів для електронного голосування тощо. Тобто, очевидна вагома роль Ради Європи, ОБСЄ, Європейського Союзу у становленні інституційних механізмів у даній сфері [3, с. 147].

Військова агресія рф, звичайно, матиме значні інституційні, логістичні та законодавчі наслідки для проведення виборів, тому варто готуватися до майбутніх викликів вже сьогодні [3, с. 148]. Тому вже сьогодні необхідно вживати всіх можливих заходів щодо правового унормування та регулювання виборчого права, включаючи розробку ймовірних сценаріїв з найбільшими ризиками, пошуку способів їх попередження чи подолання. Необхідно розширювати інституційні та правові горизонти з метою узагальнення позитивних світових тенденцій на цьому шляху. Консолідація зусиль, створення робочих груп з багаторівневим і різностороннім представництвом, вивчення досвіду інших країн, обмін досвідом у підготовці й проведенні майбутніх демократичних виборів у складних повоєнних умовах – ключові напрями, завдяки реалізації яких можливе формування ефективного вітчизняного виборчого право у повоєнний період.

Важливими кроками у цьому напрямі вважаємо співпрацю вітчизняних та світових державних інституцій. Так, Комітет Верховної Ради України з питань організації державної влади, місцевого самоврядування, регіонального розвитку та містобудування на прохання Міністерства юстиції України долучився до опрацювання опитувальника Європейської Комісії для формування висновку про надання статусу кандидата на членство в Європейському Союзі в частині законодавчого забезпечення виборчого процесу в Україні та підготував відповіді на питання опитувальника з означеної тематики [1].

У червні 2022 р. відбулася зустріч представників Ради Європи, Комітету, Міністерства розвитку громад та територій України і Центральної виборчої комісії, на якій було обговорено заходи, спрямовані на реформування адміністративно-територіального устрою, органів місцевого самоврядування, публічної служби та виборчого законодавства з огляду на виклики, зумовлені збройною агресією рф проти нашої держави. У результаті зустрічі було прийнято рішення про створення Спільної ініціативи «Добре демократичне врядування в Україні: рух вперед у повоєнний період», в рамках якої, за підтримки Ради Європи, було заплановано зреалізувати комплексні заходи із удосконалення законодавства та практик за напрямом «Міське самоврядування», передбачені Планом повоєнного відновлення України [1].

Згодом, у листопаді того ж року відбувся багатосторонній діалог «Добре демократичне врядування в Україні: досягнення, виклики та шлях

вперед у повоєнний період», загальною метою якого стало обговорення перспектив реформ доброго демократичного врядування в Україні та досягнення загальної згоди зацікавлених сторін щодо подальших кроків задля удосконалення нормативно-правової бази щодо багаторівневого врядування та виборів у відповідності до європейських стандартів та належних практик у повоєнний період. Діалог було проведено відповідно до запиту Комітету з питань організації державної влади, місцевого самоврядування, регіонального розвитку та містобудування.

Крім цього, Комітет на прохання Міністерства юстиції України долучився до опрацювання опитувальника Європейської Комісії для формування висновку про надання статусу кандидата на членство в Європейському Союзі в частині законодавчого забезпечення виборчого процесу в Україні та підготував відповіді на питання опитувальника з означеної тематики.

За наслідками обговорення учасники Діалогу задекларували необхідність напрацювання спільного проєкту, що містить висновки та інформацію про домовленості учасників щодо подальших дій в рамках спільної ініціативи «Добре демократичне врядування в Україні: рух вперед у повоєнний період», який стане поштовхом до запуску нового етапу реформи місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні і відповідно консолідації зусиль всіх зацікавлених сторін в успішній реалізації її завдань. Захід організовано в межах спільної ініціативи «Добре демократичне врядування в Україні: шлях вперед у повоєнний період» та за підтримки проєктів Ради Європи «Децентралізація і реформа публічної адміністрації в Україні» та «Підтримка прозорості, інклюзивності та чесності виборчої практики і процесів в Україні – Фаза III», що впроваджуються в рамках оновленого Плану дій Ради Європи для України на 2018-2022 рр. (українську делегацію очолив Перший заступник Голови Верховної Ради України О. Корнієнко; до її складу увійшли народні депутати України – члени Комітету, зокрема, А. Ключко, В. Безгін, Л. Білозір, А. Загоруйко, В. Рубльов, Т. Плачкова та інші народні депутати України, працівники Апарату Верховної Ради України, Міністерства розвитку громад та територій України, Центральної виборчої комісії, всеукраїнських асоціацій органів місцевого самоврядування [1].

Свого часу, членами Комітету було розглянуто законопроєкти №№ 7476-1, 7476-2, 7476-3, які передбачають внесення змін до Виборчого кодексу України та Закону України «Про статус депутатів місцевих рад», а також зміни до законів України «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про політичні партії в Україні», «Про військовоцивільні адміністрації» та «Про правовий режим воєнного стану», та регулюють виборчий процес у повоєнний період.

Як бачимо, окреслені превентивні заходи покликані не тільки врегулювати та сформувати «нові» виборчі принципи в Україні, а й запобігати руйнуванню конституційної демократії, конституційного ладу, національної безпеки в цілому.

Закономірно, що повоєнний період є надзвичайно складним для будь-якої країни і характеризується значними змінами у виборчій системі, спрямованій на вдосконалення виборчого процесу. Ці зміни можуть включати як інституційні реформи, так і технологічні інновації. На нашу думку, до основних напрямів вдосконалення виборчого процесу в повоєнний період можна зарахувати:

❧ реформування виборчої системи, що передбачає пропорційне представництво та мажоритарну систему з другим туром; низка країн перейшли до пропорційної виборчої системи, що дозволяє краще відображати політичні вподобання виборців у парламенті. Наприклад, Німеччина після Другої світової війни запровадила змішану виборчу систему, яка поєднує елементи пропорційного представництва та мажоритарної системи. Щодо останньої, то у Франції зазначена система застосовувалася у повоєнний період для виборів до Національної асамблеї, що дозволило зменшити вплив малих партій та забезпечити стабільність уряду;

❧ посилення інституційних механізмів передбачає формування незалежних виборчих комісій з метою забезпечення прозорості та справедливості виборчого процесу, які б відповідали за організацію виборів, реєстрацію виборців, підрахунок голосів, розгляд скарг тощо;

❧ запровадження спеціалізованих судових механізмів – органів або відділів для розгляду виборчих спорів, що сприяє підвищенню довіри до виборчого процесу в цілому;

❧ розширення виборчих прав – ця позиція передбачає зменшення вікових обмежень виборців та розширення виборчих прав етнічних меншин чи соціальних груп у повоєнний період;

❧ інклюзивність/забезпечення доступності виборів – необхідно створити умови для вільного доступу до виборів для всіх громадян, включаючи людей з обмеженими можливостями, літніх людей, віддалені громади та ін. З цією метою слід формувати мобільні виборчі дільниці для обслуговування необхідних верств населення та важкодоступних районів та забезпечення участі у виборах для всіх громадян;

❧ технологічні інновації (електронне голосування, біометрична реєстрація виборців), які допомагають запобігти фальсифікаціям та подвійним голосуванням тощо.

Разом з цим, як зазначає Н. Камінська, варто звернути увагу на «питання протидії дезінформації та посиленні ролі соціальних мереж у виборчому процесі, довіри до виборчих інституцій, використання поштового й електронного голосування, забезпечення реалізації і захисту виборчих прав військовослужбовців, внутрішньо переміщених осіб та осіб, які потребують тимчасового захисту, доступності реалізації і захисту виборчих прав у закордонних округах і т.д. Тут важливим є удосконалення організаційно-правових й інституційних національних механізмів і процедур реалізації і захисту цих прав. Тобто, потребують внесення змін і доповнень нормативно-правові акти України, що становлять правову основу функціонування Центральної виборчої комісії, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, спостережних і моніторингових місій на виборах тощо. Також важливі судові гарантії захисту виборчих прав національного, наднаціонального і міжнародного рівнів» [3, с. 148].

Висновки. Звичайно, окреслені напрями оптимізації та унормування виборчого права у повоєнний період не є вичерпними. Необхідно в цілому гармонізувати виборче законодавство шляхом уніфікації виборчих норм на різних рівнях урядування з метою забезпечення послідовності у виборчих процесах. Крім цього, адаптація виборчого законодавства до міжнародних стандартів сприятиме підвищенню прозорості, справедливості та ефективності виборів, що, у свою чергу, зміцнить довіру громадян до демократичних процесів. Застосування рекомендацій міжнародних організацій (Організація Об'єднаних Націй, Організація з безпеки і співробітництва в Європі та ін.) сприятиме встановленню загальноприйнятих норм для проведення чесних і прозорих виборів.

Ще одним важливим кроком до удосконалення виборчого процесу є антикорупційні заходи – запровадження жорстких антикорупційних законів і механізмів для запобігання підкупу виборців, фальсифікацій та інших зловживань під час виборчого процесу, створення незалежних органів для моніторингу виборів та розслідування порушень, а також залучення міжнародних місій для спостереження за виборами сприятимуть формуванню ефективного виборчого права у повоєнній Україні.

Невід'ємною складовою окреслених процесів повинна стати і просвіта виборців – після війни важливо забезпечити громадян знаннями про їхні права і обов'язки, а також про важливість участі у виборах, що передбачає імплементацію програм з громадянської освіти, підготовку навчальних матеріалів, інформаційні кампанії тощо.

Повоєнний період має характеризуватися значними реформами виборчого процесу, спрямованими на вдосконалення демократичних інститутів, розширення виборчих прав і впровадження нових технологій.

Література:

1. Звіт Комітету Верховної Ради України з питань організації державної влади, місцевого самоврядування, регіонального розвитку та містобудування за 2022 рік. URL: <https://komsamovr.rada.gov.ua/uploads/documents/43299.pdf>.
2. Зелене повоєнне відновлення України: візія та моделі: аналітична записка. URL: <https://www.rac.org.ua/uploads/content/658/files/zelene-vidnovlennyafinal.pdf>.
3. Камінська Н. Актуальні проблеми реалізації міжнародних стандартів захисту виборчих прав у післявоєнний період: інституційний аспект. *Проблеми і перспективи поствоєнної розбудови України*: матеріали міжнар. наук.-практ. конф., м. Київ, 7-8 грудня 2023 р. Київ: МДУ, 2023. С. 147-149.
4. План повоєнного відновлення України. URL: <https://recovery.gov.ua>.
5. Проект плану заходів з відновлення України від наслідків війни. URL: <https://www.kmu.gov.ua/diyalnist/nacionalna-rada-z-vidnovlennya-ukrayini-vid-naslidkiv-vijni/robochi-grupi>.
6. COM(2022) 233, UKRAINE RELIEF AND RECONSTRUCTION. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A52022DC0233>

References:

1. Zvit Komitetu Verkhovnoyi Rady Ukrayiny z pytan' orhanizatsiyi derzhavnoyi vlady, mistsevoho samovryaduvannya, rehional'noho rozvytku ta mistobuduvannya za 2022 rik [Report of the Committee of the Verkhovna Rada of Ukraine on the Organization of State Power, Local Self-Government, Regional Development and Urban Planning for 2022]. Retrieved from <https://komsamovr.rada.gov.ua/uploads/documents/43299.pdf> [in Ukrainian].
2. Zelene povoyenne vidnovlennya Ukrayiny: viziya ta modeli: analitychna zapyska [Green post-war recovery of Ukraine: vision and models: analytical note]. Retrieved from <https://www.rac.org.ua/uploads/content/658/files/zelene-vidnovlennyafinal.pdf> [in Ukrainian].
3. Kaminska, N. (2023). Aktual'ni problemy realizatsiyi mizhnarodnykh standartiv zakhystu vyborchykh prav u pislyavovoyennyi period: instytutsiynyy aspekt [Actual problems of implementation of international standards for the protection of electoral rights in the post-war period: institutional aspect]. *Problemy i perspektyvy postvovoyennoyi rozbudovy Ukrayiny – Problems and prospects of the post-war development of Ukraine* (p. 147-149). Kyiv: MDU [in Ukrainian].
4. Plan povoyennoho vidnovlennya Ukrayiny [Post-war reconstruction plan of Ukraine]. Retrieved from <https://recovery.gov.ua> [in Ukrainian].
5. Proekt planu zakhodiv z vidnovlennya Ukrayiny vid naslidkiv viyny [The draft plan of measures for the recovery of Ukraine from the consequences of the war]. Retrieved from <https://www.kmu.gov.ua/diyalnist/nacionalna-rada-z-vidnovlennya-ukrayini-vid-naslidkiv-vijni/robochi-grupi> [in Ukrainian].
6. COM(2022) 233, UKRAINE RELIEF AND RECONSTRUCTION. Retrieved from <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A52022DC0233>.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 351:005.334

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-915-924](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-915-924)

Дзюндзюк Вячеслав Борисович доктор наук з державного управління, професор, завідувач кафедри публічної політики Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна, <https://orcid.org/0000-0003-0622-2600>

Клочко Іван Андрійович аспірант кафедри публічної політики Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна, <https://orcid.org/0009-0007-4881-7107>

УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ В ПУБЛІЧНОМУ СЕКТОРІ: СТРАТЕГІЇ ТА МЕХАНІЗМИ ВПРОВАДЖЕННЯ

Анотація. Стаття присвячена дослідженню концептуальних засад та практичних механізмів управління ризиками в публічному секторі. Обґрунтовано актуальність впровадження ризик-менеджменту в діяльність органів публічної влади в умовах зростання невизначеності, динамічності та турбулентності зовнішнього середовища. На основі аналізу наукових джерел розкрито сутність та специфіку публічних ризиків, здійснено їх класифікацію за різними критеріями (джерело виникнення, сфера прояву, можливість впливу, наслідки та ін.). Визначено ключові передумови та чинники формування ризиків у національній системі публічного управління (політична нестабільність, макроекономічні дисбаланси, недосконалість правового поля, корупція, низька спроможність інститутів, недовіра до влади тощо). Проаналізовано сучасний стан нормативно-правового, інституційного, методичного та кадрового забезпечення управління ризиками в органах державної влади та місцевого самоврядування України. Виявлено низку проблем у цій сфері, зокрема фрагментарність та неузгодженість регулювання, відсутність єдиної методології оцінки ризиків, низький рівень ризик-культури в органах влади. На основі вивчення кращих зарубіжних практик (Велика Британія, Канада, Австралія) систематизовано успішні підходи до побудови комплексних систем ризик-менеджменту в публічному секторі. Показано, що ефективне управління ризиками вимагає інтеграції цього процесу в усі аспекти діяльності організації, розвитку культури відкритості та проактивності у роботі з ризиками. Запропоновано концептуальну модель управління ризиками на основі циклу встановлення контексту, ідентифікації, аналізу, оцінювання та обробки ризиків, моніторингу та комунікації. Обґрунтовано стратегічні пріоритети та механізми вдоскона-

лення державної політики в сфері ризик-менеджменту, серед яких: розроблення та впровадження національної стратегії управління ризиками, гармонізація та систематизація регуляторного поля, розбудова інституційної інфраструктури оцінки та превенції ризиків, запровадження єдиної методології ризик-менеджменту в органах влади, цифровізація процесів управління ризиками, підвищення спроможності публічних службовців, розвиток міжвідомчої та міжсекторальної взаємодії у роботі з ризиками, комунікація та залучення громадськості. Перспективами подальших досліджень визначено адаптацію кращих міжнародних практик ризик-менеджменту до українських реалій публічного управління, а також розроблення галузевих моделей управління ризиками у різних сферах державної політики.

Ключові слова: публічне управління, ризик, невизначеність, ризик-менеджмент, стратегія, механізми, публічний сектор, державна політика.

Dziundziuk Viacheslav Borisovich Doctor of Sciences in Public Administration, Professor, Head of Public Policy Department, V.N. Karazin Kharkiv National University, <https://orcid.org/0000-0003-0622-2600>

Klochko Ivan Andriyovych post-graduate student of Public Policy Department of V.N. Karazin Kharkiv National University, <https://orcid.org/0009-0007-4881-7107>

RISK MANAGEMENT IN THE PUBLIC SECTOR: IMPLEMENTATION STRATEGIES AND MECHANISMS

Abstract. The article is devoted to the study of conceptual foundations and practical mechanisms of risk management in the public sector. The relevance of introducing risk management into the activities of public authorities in conditions of growing uncertainty, dynamism and turbulence of the external environment is substantiated. Based on the analysis of scientific sources, the essence and specifics of public risks are revealed, their classification is carried out according to various criteria (source of origin, sphere of manifestation, possibility of influence, consequences, etc.). The key prerequisites and factors of risk formation in the national public administration system are identified (political instability, macroeconomic imbalances, imperfection of the legal field, corruption, low institutional capacity, distrust of the authorities, etc.). The current state of regulatory, institutional, methodological and personnel support of risk management in state authorities and local self-government bodies of Ukraine is analyzed. A number of problems in this area are identified, in particular the fragmentation and

inconsistency of regulation, the lack of a unified risk assessment methodology, and the low level of risk culture in government bodies. Based on the study of best foreign practices (Great Britain, Canada, Australia), successful approaches to building comprehensive risk management systems in the public sector are systematized. It is shown that effective risk management requires the integration of this process into all aspects of the organization's activities, the development of a culture of openness and proactivity in working with risks. A conceptual model of risk management based on the cycle of context establishment, risk identification, analysis, assessment and treatment, monitoring and communication is proposed. Strategic priorities and mechanisms for improving state policy in the field of risk management are substantiated, including: development and implementation of a national risk management strategy, harmonization and systematization of the regulatory field, development of institutional infrastructure for risk assessment and prevention, introduction of a unified risk management methodology in government bodies, digitalization of risk management processes, capacity building of public servants, development of interdepartmental and intersectoral cooperation in working with risks, communication and public involvement. Prospects for further research are defined as adaptation of the best international risk management practices to the Ukrainian realities of public administration, as well as the development of sectoral risk management models in various areas of public policy.

Keywords: public administration, risk, uncertainty, risk management, strategy, mechanisms, public sector, public policy.

Постановка проблеми. В умовах динамічних трансформацій та викликів сучасності ефективність публічного управління критично залежить від спроможності органів влади своєчасно ідентифікувати, оцінювати та мінімізувати потенційні ризики і загрози досягненню цілей державної політики. Невизначеність, турбулентність та непередбачуваність стають визначальними характеристиками середовища функціонування національних систем публічного управління. За таких умов традиційні бюрократичні підходи до управління, засновані на жорсткому плануванні та контролі, виявляються недостатньо ефективними. Натомість зростає запит на гнучкі, адаптивні та проактивні моделі управління, здатні швидко реагувати на зміни та працювати на випередження ризиків. Впровадження систем ризик-менеджменту є загальновизнаним імперативом належного врядування у XXI столітті. Ризики мають стати невід'ємним елементом стратегічного планування та прийняття управлінських рішень у публічному секторі. Передові країни вже накопичили значний досвід та кращі практики інтеграції управління ризиками у діяльність органів влади. В Україні цей процес лише розпочинається, він стикається з низкою інституційних, регуляторних та

культурних бар'єрів. Тому розвиток дієвих стратегій та механізмів управління ризиками в публічному секторі постає актуальним завданням вітчизняної науки державного управління.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика ризик-менеджменту у публічному управлінні все частіше привертає увагу дослідників. Різні аспекти управління ризиками в державному секторі висвітлюються у працях низки зарубіжних вчених, зокрема М. Пауера, К. Худа, Д. Ротштейна, С. Озбурна, Дж. Блек.

В Україні питання управління ризиками в публічній сфері порушуються в роботах таких науковців, як В. Вітлінський, Т. Пахомова, О. Долгий, О. Непомнящий, О. Половцев, Г. Коробкова, І. Чикаренко. Водночас бракує комплексного та системного погляду на проблему управління ризиками в національній системі публічного управління з урахуванням кращого світового досвіду та викликів українських реалій.

Мета статті. Метою статті є обґрунтування концептуальних засад та механізмів впровадження ризик-менеджменту в публічному секторі України на основі аналізу провідних зарубіжних практик та національної специфіки.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасний світ характеризується безпрецедентним зростанням різноманітних ризиків та загроз сталому розвитку держав – від пандемій та природних катаклізмів до економічних криз, соціальних потрясінь та технологічних збоїв. Масштабні глобальні ризики (зміна клімату, кібератаки, тероризм, фінансова нестабільність) тісно переплітаються з внутрішніми дисбалансами та інституційними обмеженнями національних систем врядування. В Україні додатковими чинниками невизначеності є затяжна російська агресія, політична турбулентність, слабкість демократичних інститутів та верховенства права, системна корупція, соціально-економічна нерівність. Ці умови формують «ідеальний шторм» для поширення та ескалації різнопланових ризиків, що ставлять під загрозу стійкість держави. За даними опитувань, майже 80% українців вважають, що країна рухається у неправильному напрямку, лише 9% мають оптимістичні очікування щодо майбутнього [1]. Криза довіри до державних інститутів є похідною від їх неспроможності належно ідентифікувати, оцінити та зарадити ключовим ризикам суспільного розвитку.

В цьому контексті переосмислення та модернізація підходів до публічного управління ризиками постає стратегічним завданням державотворення. Адже саме ризик-менеджмент уособлює перехід від реактивної до проактивної моделі врядування, від політики «гасіння пожеж» до запобігання їх виникненню. Згідно з визначенням ISO 31000:2018, ризик - це «вплив невизначеності на цілі», а управління ризиками - «скоординована діяльність

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

щодо керування та контролю організації стосовно ризиків» [2]. Тобто мова йде не просто про одноразову реакцію на кризову подію, а про безперервний та інтегрований в усі аспекти діяльності процес роботи з невизначеністю.

Впровадження ризик-орієнтованого підходу передбачає докорінну трансформацію культури та процедур функціонування органів публічної влади. В основу ухвалення будь-якого політичного рішення чи розроблення програми має бути покладений ретельний аналіз ризиків та вигід, потенційних сценаріїв та альтернатив. Необхідна зміна мислення публічних службовців з виконавчо-інструментального на проактивно-аналітичне, формування культури відкритого обговорення ризиків та вилучення уроків з невдач. Цим мають перейматися не лише спеціальні підрозділи з управління ризиками, а всі співробітники організації в межах своїх повноважень.

Світова практика демонструє різні моделі та траєкторії інституціоналізації ризик-менеджменту в державному секторі. Піонером у цій галузі вважається Велика Британія, яка ще в 2001 р. опублікувала Помаранчеву книгу по управлінню ризиками [3], що стала еталоном для багатьох країн. Наразі в кожному міністерстві є департамент з управління ризиками, діють єдині стандарти та методичні рекомендації з ризик-менеджменту, публікуються щорічні звіти про ключові ризики. Цікавим є досвід впровадження посад Chief Risk Officer на вищих щаблях державної служби.

Канада також є одним із лідерів з інтеграції управління ризиками у діяльність уряду. Секретаріат Казначейства видав низку директив та керівництв щодо ідентифікації, оцінки, моніторингу ризиків, комунікацій щодо ризиків [4]. При розробленні політики обов'язковим є застосування Рамки управління ризиками, що передбачає аналіз внутрішнього та зовнішнього контексту, визначення критеріїв ризику, ідентифікацію, оцінку ризиків та розроблення стратегій реагування. В міністерствах діють комітети з ризик-менеджменту на чолі з заступниками міністра. Щорічно публікується звіт про ризики для Канади.

Департамент фінансів Австралії розробив комплексну Рамку управління ризиками в державному секторі [5]. Управління ризиками інтегровано в систему звітності та підзвітності органів влади, бюджетний процес, державні закупівлі, управління державними підприємствами, внутрішній контроль та аудит. Керівники державних установ несуть особисту відповідальність за впровадження ризик-менеджменту та створення відповідної культури. Розвивається співпраця між відомствами щодо управління загальнодержавними ризиками.

Попри поступ у розбудові систем управління ризиками в окремих органах влади, Україна все ще суттєво відстає від провідних країн за рівнем

інституціоналізації ризик-менеджменту в публічному секторі. Більшість відомств не мають чітко сформульованої політики щодо ідентифікації, оцінки та контролю ризиків. Бракує уніфікованих методологій та процедур роботи з ризиками. Не сформована культура управління ризиками як безперервного процесу. Переважає формальний підхід до ризиків - як до одноразової загрози, а не постійної невизначеності.

Національне агентство України з питань державної служби досі не розробило профілі компетентності та кваліфікаційні вимоги для фахівців з ризик-менеджменту на публічній службі. Недостатнім є кадрове та ресурсне забезпечення цієї функції. В більшості організацій обов'язки з управління ризиками покладаються на підрозділи внутрішнього контролю чи аудиту «за сумісництвом». Гострою є проблема низької культури сприйняття ризиків, небажання держслужбовців відкрито говорити про невизначеності та потенційні невдачі.

Для подолання цих прогалин Україні вкрай необхідно прискорити імплементацію кращих світових стандартів ризик-менеджменту в державному управлінні. Доцільно розробити та затвердити на урядовому рівні Концепцію впровадження ризик-орієнтованого підходу в публічному секторі, яка б визначила єдині принципи, рамки та механізми роботи з ризиками для всіх органів влади. Вона має бути узгоджена з іншими реформами, зокрема впровадженням стратегічного планування, бюджетування, внутрішнього контролю, аудиту. Важливо не зводити ризик-менеджмент до формальної процедури, а забезпечити його інтегрованість в усі управлінські процеси - від формування політики до надання послуг.

Пріоритетом має стати розвиток спроможності управління ризиками на публічній службі. Слід запровадити систему навчання та підвищення кваліфікації державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування з питань ідентифікації, оцінки, моніторингу ризиків. Це передбачає розроблення відповідних освітніх програм, методичних матеріалів, тренінгів. Доцільно започаткувати магістерські програми з ризик-менеджменту у провідних вишах України. Потрібна цільова підготовка фахівців з управління ризиками для органів влади через систему вищої освіти.

Потужним інструментом розвитку культури управління ризиками в публічному секторі може стати комунікація та залучення громадськості. Слід забезпечити прозорість інформації про ризики в діяльності органів влади, залучати громадян до обговорення ключових ризиків у різних сферах політики через консультації. Варто також публікувати щорічні звіти про ризики державних установ, проводити громадські обговорення щодо ефективності управління ними. Це сприятиме формуванню спільної відповідальності влади і суспільства за мінімізацію загроз.

Серед першочергових кроків - законодавче закріплення обов'язковості управління ризиками для органів державної влади та місцевого самоврядування. Зокрема, слід внести відповідні положення до законів «Про Кабінет міністрів», «Про центральні органи виконавчої влади», «Про державну службу», «Про місцеве самоврядування в Україні». Це вимагатиме делегування керівникам державних органів повноважень та відповідальності щодо впровадження систем ризик-менеджменту. Доцільно визначити управління ризиками як один з ключових індикаторів оцінки ефективності їх діяльності.

Для методологічної підтримки слід розробити серію методичних рекомендацій з питань ідентифікації, аналізу, оцінки, моніторингу та комунікації щодо ризиків у публічному секторі. Вони мають враховувати специфіку діяльності різних органів влади – міністерств, служб, агентств, інспекцій, місцевих адміністрацій. Корисно запровадити практику публікації «реєстру ризиків» для кожної установи з описом їх потенційного впливу та заходів контролю. Варто також розробити секторальні методології управління ризиками у різних галузях державної політики – економічній, соціальній, екологічній тощо.

Визначальним фактором успішності ризик-менеджменту є належна інформаційно-аналітична база. Тому критично важливо розвивати системи збору даних та аналізу ризиків при формуванні політики. Необхідні інвестиції в цифрові технології для моделювання та прогнозування ризиків, в тому числі технології штучного інтелекту, великих даних. Вкрай важливо забезпечити обмін даними про ризики між відомствами на основі інтероперабельності. Для цього доцільно створити єдину платформу управління ризиками в публічному секторі.

Ефективне управління ризиками вимагає і зміни всієї культури та філософії державної служби. Необхідно впроваджувати принципи відкритості, інноваційності, проактивності в роботі чиновників, заохочувати нестандартне мислення. Керівники мають подавати особистий приклад ставлення до ризиків не як до аномалії, а як до можливості для навчання та вдосконалення. Культура ризик-менеджменту має пронизувати всі рівні та аспекти функціонування публічної організації, стати справою кожного службовця.

Важливим аспектом управління ризиками в публічному секторі є також налагодження ефективної комунікації з суспільством. Громадськість має бути поінформована про ключові ризики, що стоять перед державою, та залучена до обговорення шляхів їх мінімізації. Це вимагає розробки та імплементації комунікаційних стратегій щодо ризиків, які б базувалися на принципах відкритості, прозорості, доступності. Органи влади мають

регулярно оприлюднювати інформацію про свої ризики та заходи реагування, використовуючи різні канали – від офіційних звітів до соціальних мереж. Важливо, щоб ця інформація була зрозумілою для пересічних громадян, а не перевантаженою технічними деталями. Державні комунікації щодо ризиків мають бути спрямовані на підвищення обізнаності суспільства, формування культури безпеки та спільної відповідальності.

Перспективним напрямом є також інтеграція управління ризиками в систему стратегічного планування та програмування на державному та регіональному рівнях. Кожна стратегія чи програма, що розробляється та реалізується органами влади, має базуватися на ґрунтовному аналізі ризиків та включати заходи з їх попередження та мінімізації. Це дозволить зробити державну політику більш проактивною, гнучкою та адаптивною до змін зовнішнього середовища. Розробка «ризик-орієнтованих» стратегій вимагатиме переформатування всього циклу публічної політики – від ідентифікації проблем та цілепокладання до моніторингу та оцінювання результатів. Центральне місце в цьому циклі має посісти аналіз даних, сценарне планування та стрес-тестування стратегічних опцій.

Окремої уваги потребує проблематика управління ризиками на місцевому рівні. В умовах децентралізації значна частина ризиків та відповідальності за їх попередження переноситься на рівень територіальних громад. Органи місцевого самоврядування мають бути спроможні ідентифікувати, оцінювати та мінімізувати ризики у таких сферах як безпека, охорона здоров'я, екологія, інфраструктура тощо. Це вимагає розвитку компетентностей з ризик-менеджменту в посадових осіб місцевого самоврядування, розробки відповідних методологій та інструментів, обміну кращими практиками. Важливим є налагодження вертикальної та горизонтальної координації між різними рівнями та суб'єктами місцевого самоврядування в питаннях управління спільними ризиками. Децентралізація має супроводжуватися посиленням спроможності громад до забезпечення стійкості та безпеки на локальному рівні.

Нарешті, побудова ефективної системи управління ризиками в публічному секторі України вимагатиме також змін у більш широкому інституційному контексті. Мова йде про необхідність укорінення принципів належного врядування, відкритості та підзвітності в роботі органів публічної влади. Без реальної політичної волі до реформ, сильних та незалежних державних інституцій, розвиненого громадянського суспільства, верховенства права - впровадження ризик-менеджменту ризикує перетворитися на чергову бюрократичну імітацію. Тому реформа управління ризиками має відбуватися в тісному зв'язку з іншими пріоритетами розбудови держави – антикорупційною політикою, судовою реформою, дерегуляцією, діджиталізацією тощо.

Лише системний та ціннісний підхід до оновлення публічного врядування дозволить закласти міцний фундамент для сталої та відповідальної держави, здатної гнучко й проактивно реагувати на виклики майбутнього.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямку. Проведене дослідження дає підстави стверджувати, що інтеграція ризик-менеджменту в систему публічного управління є стратегічним пріоритетом розвитку України в умовах зростаючої невизначеності та «чорних лебедів». Для української держави, яка функціонує в турбулентному середовищі військових, політичних, економічних, соціальних потрясінь, налагодження дієвої системи управління ризиками є запорукою сталого розвитку та здатності протистояти викликам з мінімальними втратами.

Проведений аналіз показав, що передові країни світу суттєво просунулись у розбудові цілісних систем ризик-менеджменту в державному секторі. Україна все ще значно відстає за рівнем інституціоналізації цього процесу, що зумовлено низкою об'єктивних та суб'єктивних чинників - недосконалістю нормативно-правової бази, браком кваліфікованих кадрів, відсутністю уніфікованих методологій та процедур, низькою культурою сприйняття ризиків. Водночас окремі «точкові» практики управління ризиками в органах влади свідчать про значний потенціал розвитку цієї сфери.

На основі адаптації провідного зарубіжного досвіду запропоновано комплекс стратегічних напрямів та механізмів прискорення інституціоналізації ризик-менеджменту в публічному секторі України:

- розроблення та впровадження цілісної Концепції ризик-орієнтованого управління в державних органах на основі міжнародного стандарту ISO 31000;

- нормативно-правове закріплення обов'язковості управління ризиками та відповідальності керівників за його ефективність;

- формування професійних компетентностей з ризик-менеджменту на публічній службі через систему підготовки та підвищення кваліфікації;

- запровадження уніфікованої методології ідентифікації, оцінки, моніторингу ризиків з урахуванням специфіки різних сфер державної політики;

- розбудова аналітичної інфраструктури для моделювання та прогнозування ризиків на основі цифрових технологій;

- формування культури відкритості та проактивності в роботі з ризиками на всіх рівнях публічного управління;

- налагодження комунікації та залучення громадськості до управління суспільними ризиками.

Системна реалізація цих кроків дозволить сформувати цілісну інфраструктуру управління ризиками як невід'ємний компонент належного врядування, що відповідає кращим світовим практикам та суспільним очікуванням.

Перспективними напрямками подальших досліджень вбачаються: порівняльний аналіз моделей інтеграції ризик-менеджменту в різних національних системах публічного управління; розроблення методології оцінки зрілості системи управління ризиками в державних установах; аналіз впливу культурних факторів на імплементацію ризик-орієнтованого підходу; обґрунтування компетентнісної моделі фахівця з управління ризиками на публічній службі.

Література:

1. Дослідження досвіду взаємодії суб'єктів підприємництва з державними органами. URL: https://sapiens.com.ua/publications/socpol-research/135/Info%20Sapiens_Report_Business%20and%20State.pdf. 5
2. Barcevičius E. et al.. Exploring Digital Government Transformation in the EU - Analysis of the state of the art and review of literature, EUR 29987 EN, Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2019. 4
3. E-Estonia - E-governance. URL: <https://e-estonia.com/solutions/e-governance/>
4. Greenway, A. Terrett, B. Bracken, M. and Loosemore, T. Digital Transformation at Scale: Why the Strategy Is Delivery. London : London Publishing Partnership, 2020. 8
5. Mergel, I. Edelman, N. and Haug, N. Defining digital transformation: Results from expert interviews», *Government Information Quarterly*. 2019. Vol. 36(4). Pp. 1-16. 6
6. OECD. Digital Government Review of Sweden: Towards a Data-driven Public Sector, OECD Digital Government Studies. Paris: OECD Publishing, 2019.
7. Pérez-González, D. and Solana-González, P. Designing a Sustainable Digital Transformation Strategy. *Technology Innovation Management Review*. 2020. Vol. 10(7). Pp. 6-16. 7
8. UN E-Government Survey 2020. Digital Government in the Decade of Action for Sustainable Development. URL: [https://publicadministration.un.org/egovkb/Portals/egovkb/Documents/un/2020-Survey/2020%20UN%20E-Government%20Survey%20\(Full%20Report\).pdf](https://publicadministration.un.org/egovkb/Portals/egovkb/Documents/un/2020-Survey/2020%20UN%20E-Government%20Survey%20(Full%20Report).pdf).

References:

1. Info Sapiens (2020), "Research on the experience of interaction between business entities and government agencies", available at: https://sapiens.com.ua/publications/socpol-research/135/Info%20Sapiens_Report_Business%20and%20State.pdf (Accessed 30 May 2024).
2. Barcevičius, E. Cibaitė, G. Codagnone, C. Gineikytė, V. Klimavičiūtė, L. Liva, G. Matulevič, L. Misuraca, G. and Vanini, I. (2019), *Exploring Digital Government Transformation in the EU - Analysis of the state of the art and review of literature*, EUR 29987 EN, Publications Office of the European Union, Luxembourg.
3. E-Estonia (2023), "E-governance", available at: <https://e-estonia.com/solutions/e-governance/> (Accessed 30 May 2024).
4. Greenway, A. Terrett, B. Bracken, M. and Loosemore, T. (2018), *Digital Transformation at Scale: Why the Strategy Is Delivery*, London Publishing Partnership, London.
5. Mergel, I. Edelman, N. and Haug, N. (2019), "Defining digital transformation: Results from expert interviews", *Government Information Quarterly*, vol. 36(4), pp. 1-16.
6. OECD (2019), *Digital Government Review of Sweden: Towards a Data-driven Public Sector*, OECD Digital Government Studies, OECD Publishing, Paris.
7. Pérez-González, D. and Solana-González, P. (2020), "Designing a Sustainable Digital Transformation Strategy", *Technology Innovation Management Review*, vol. 10(7), pp. 6-16.
8. UN (2020), "UN E-Government Survey 2020. Digital Government in the Decade of Action for Sustainable Development", available at: [https://publicadministration.un.org/egovkb/Portals/egovkb/Documents/un/2020-Survey/2020%20UN%20E-Government%20Survey%20\(Full%20Report\).pdf](https://publicadministration.un.org/egovkb/Portals/egovkb/Documents/un/2020-Survey/2020%20UN%20E-Government%20Survey%20(Full%20Report).pdf) (Accessed 30 May 2024).

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 004.91 [005.5]

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-925-936](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-925-936)

Драбаніч Віталій Анатолійович аспірант кафедри державного управління та адміністрування, Комунальний заклад вищої освіти «Вінницька академія безперервної освіти», тел.: (098) 995-50-07, <https://orcid.org/0009-0003-5478-9449>

ВПРОВАДЖЕННЯ ІТ-ТЕХНОЛОГІЙ В СИСТЕМУ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД

Анотація. Стаття присвячена вивченню проблеми використання ІТ-технологій у системі публічного управління. Увагу зосереджено на аналізі зарубіжного досвіду високорозвинених західноєвропейських країн, зокрема, Фінляндії, Норвегії, Швеції, Федеративній Республіці Німеччини, Австрії, Польщі.

Доведено, що одним із пріоритетних завдань на сучасному етапі державного розвитку вважається запровадження цифрових технологій у сфері публічного управління, що набуває сьогодні особливого значення.

З'ясовано, що запровадження інформаційних технологій у систему публічного управління визначене у національних програмних документах, якими заплановано провадження ряду реформ у цій сфері (реформа телекомунікаційної інфраструктури; програма електронного урядування; розвиток інформаційного суспільства та медіа тощо).

Автор наголошує на тому, що основоположні нормативні акти українського законодавства щодо розвитку інформаційного суспільства в цілому відповідають основним принципам та стратегічним орієнтирам сучасного глобального інформаційного розвитку. Усі ці орієнтири закладені в Женевській Декларації принципів та Плані дій, а також у Туніському зобов'язанні, а також Програмі для інформаційного суспільства. Концептуально національна нормативно-правова база в цій галузі продовжує знаходитись в руслі передових світових трендів. У тому числі, вона цілком корелює з правом Європейського Союзу.

На основі аналізу досвіду цифровізації сфери публічного адміністрування західноєвропейських країн, автор робить висновок, що використання різноманітних електронних систем та ресурсів інформаційних технологій у різних сферах державного та публічного управління – досить складний процес. У зв'язку з цим для України важливо ретельно проаналізувати досвід європейських країн, щоб зменшити кількість помилок та недоліків. Адже, як і

будь який суспільний процес, процес інформатизації має свої переваги та недоліки. Зокрема, використання інформаційно-довідкових та аналітичних систем позитивно впливає на сферу державного управління та створює можливості для вдосконалення і збагачення практики державного управління.

Україна вже використовує інформаційні технології в публічному адмініструванні, проте, для отримання статусу відкритої публічної влади, Українській владі необхідно більш активно впроваджувати інформаційні технології.

Ключові слова: ІТ-технології, публічне управління, цифровізація, Європейський досвід, інформаційне суспільство.

Drabanich Vitaly Anatoliyovych graduate student of the Department of Public Administration and Administration of the Communal Institution of Higher Education "Vinnytsia Academy of Continuing Education", tel.:(098) 995-50-07, <https://orcid.org/0009-0003-5478-9449>

IMPLEMENTATION OF IT TECHNOLOGIES IN THE PUBLIC ADMINISTRATION SYSTEM: FOREIGN EXPERIENCE

Abstract. The article is devoted to the study of the problem of using IT technologies in the public administration system. Attention is focused on the analysis of the foreign experience of highly developed Western European countries, in particular, Finland, Norway, Sweden, the Federal Republic of Germany, Austria, and Poland.

It has been proven that one of the priority tasks at the current stage of state development is the introduction of digital technologies in the field of public administration, which is gaining special importance today.

It was found that the introduction of information technologies into the system of public administration is defined in national program documents, which plan the implementation of a number of reforms in this area (reform of telecommunications infrastructure; e-government program; development of information society and media, etc.).

The author emphasizes that the fundamental normative acts of Ukrainian legislation regarding the development of the information society as a whole correspond to the basic principles and strategic orientations of modern global information development. All these guidelines are laid down in the Geneva Declaration of Principles and the Plan of Action, as well as in the Tunisian Commitment, as well as in the Program for the Information Society. Conceptually, the national regulatory and legal framework in this field continues to be in line with advanced world trends. Including, it fully correlates with the law of the European Union.

Based on the analysis of the experience of digitization of the sphere of public administration of Western European countries, the author concludes that the use of various electronic systems and information technology resources in various spheres of state and public administration is a rather complex process. In this regard, it is important for Ukraine to carefully analyze the experience of European countries in order to reduce the number of errors and shortcomings. After all, like any social process, the informatization process has its advantages and disadvantages. In particular, the use of information and reference and analytical systems has a positive effect on the field of public administration and creates opportunities for improving and enriching the practice of public administration.

Ukraine already uses information technologies in public administration, however, in order to obtain the status of an open public authority, the Ukrainian authorities need to more actively implement information technologies.

Keywords: IT technologies, public administration, digitalization, European experience, information society.

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку українського суспільства, незважаючи на повномасштабну війну на території нашої держави, характеризується активним процесом формування електронного інформаційного простору та інтеграцією до нього всіх основних галузей суспільної діяльності. Одним із пріоритетних завдань на сучасному етапі державного розвитку вважається запровадження цифрових технологій у сфері публічного управління, що набуває сьогодні особливого значення.

Важливими умовами успішного впровадження цифрових технологій у сферу публічного управління є системна нормативно-правова база означеного процесу, врегулювання правовідносин, які виникають у процесі використання інформаційних технологій. Проте, не менш важливим є вивчення зарубіжного досвіду впровадження цифровізації в державне управління, особливо тепер, коли Україна активно входить у Європейський простір.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Основоположні нормативні акти українського законодавства щодо розвитку інформаційного суспільства в цілому відповідають основним принципам та стратегічним орієнтирам сучасного глобального інформаційного розвитку. Усі ці орієнтири закладені в Женевській Декларації принципів та Плані дій, а також у Туніському зобов'язанні, а також Програмі для інформаційного суспільства. Концептуально національна нормативно-правова база в цій галузі продовжує знаходитись в руслі передових світових трендів. У тому числі, вона цілком корелює з правом Європейського Союзу [1].

Питання щодо розбудови та функціонування системи публічного управління в умовах становлення інформаційного суспільства на сьогодні

всебічно досліджується вченими різних галузей, зокрема економістами, юристами, спеціалістами ІТ-сфери тощо.

Так, наприклад, О. Вершинською систематизовано існуючі моделі побудови інформаційного суспільства в країнах світу [2]. Романюк О. та Коваленко І. розглядають засоби масової інформації в контексті взаємодії держави та громадянського суспільства в інформаційній сфері [3]. Близнюк А. досліджує особливості формування інформаційно-комунікаційного забезпечення у системній взаємодії держави та суспільства [4]. Боровік Л. узагальнює наукові підходи, щодо інформації як інноваційного фактору економічного розвитку підприємництва та суспільства в умовах глобалізації [5]. Лазаренко С. на основі нормативно правових та інституційних механізмів узагальнює базові принципи та елементи антикорупційної політики в Україні, визнаючи що створення необхідних умов для ознайомлення населенню є дієвим фактором боротьби з корупцією. На думку автора, «міністерства і відомства необхідно зобов'язати публікувати в засобах масової інформації підзаконні акти, що зачіпають інтереси широких верств населення» [6].

Деякі питання застосування цифрових технологій у сфері публічного управління досліджували такі науковці як Е. Аблякимов, Є. Бабалик, О. Бухтатий, О. Григор, А. Митко, П. Клімушин, Р. Коваль, В. Коновал, Н. Новицька, О. Павлишин, А. Серенок та ін.

Мета статті – аналіз західноєвропейського досвіду впровадження інформаційних технологій у сфері публічного адміністрування.

Виклад основного матеріалу. Ідея інформаційного суспільства була сформульована в Японії на початку 70-х років ХХ століття. Термін «інформаційне суспільство» був запропонований професором Токійського технологічного інституту Ю. Хаяші. При цьому, у звітах японського уряду було узагальнено визначення інформаційного суспільства: «інформаційне суспільство – це суспільство, в якому процес комп'ютеризації дає людям доступ до надійних джерел інформації, позбавляє їх рутинної роботи, забезпечує високий рівень автоматизації виробництва» [7, с. 98]. Подане визначення було запропоновано відповідно до визначення, сформульованого Комісією Європейського Союзу (1993 р.): «інформаційне суспільство – це суспільство, в якому діяльність людей здійснюється на основі використання послуг, що надаються за допомогою інформаційних технологій та технологій зв'язку» [8, с. 95].

Характерними ознаками інформаційного суспільства є:

- визначення інформації і знань одними з основних факторів суспільного виробництва, формування ринку інформації і знань та системи їх захисту;

- наявність єдиного інформаційно-комунікаційного простору держави, інтегрованого у світовий інформаційний простір;
- пріоритетність розвитку і поширення інформаційних та телекомунікаційних технологій у різних сферах господарювання і життя;
- зростання рівня освіти, науково-технічного і культурного розвитку за рахунок розширення можливостей доступу і використання інформації на міжнародному, національному і регіональному рівнях;
- створення системи забезпечення прав громадян, установ, бізнесу і соціальних інститутів на вільний доступ і використання інформації.

Вітчизняні науковці Юдін О. та Богуш В. зазначають про необхідність розробки програми переходу до інформаційного суспільства, під якою розуміють розробку стратегії і тактичних дій держави у реалізації інформаційної політики, що передбачає: – формування єдиного інформаційного простору держави і його інтеграцію у внутрішнє і зовнішнє середовище; – формування і розвиток інформаційної інфраструктури держави; – розробку інформаційних продуктів і надання послуг; – формування інформаційних ресурсів за різними напрямками і на різних рівнях; – розвиток засобів масової інформації; – застосування можливостей інформаційних технологій для розвитку нових форм підприємництва, освіти, науки, соціальної сфери; – захист інтелектуальної власності в інформаційних мережах; – створення системи регулювання і контролю за застосуванням і використанням інформаційних технологій та захист особистості, суспільства, держави від неякісної, неправдивої інформації [9, с. 38].

У всіх процесах становлення і розвитку інформаційного суспільства надзвичайної актуальності набуває процес публічного управління цими процесами. Формування інформаційного суспільства призводить до зміни цілей, пріоритетів і цінностей суспільного розвитку та всієї структури національної економіки. Основний акцент переноситься на розвиток і ефективне використання людського потенціалу, визначення його системи цінностей і дієвої структури мотивації. Перехідний етап розвитку сучасного українського суспільства зумовлює необхідність у зміні самої системи управління державним сектором та у професіоналах з високим рівнем компетентності у галузі управління державними і публічними організаціями.

До функцій інформаційних технологій у публічному управлінні ми відносимо:

- 1) розширення та спрощення доступу до інформації та знань;
- 2) прискорення, і, відповідно, спрощення та здешевлення будь-яких економічних, юридичних та інших операцій;
- 3) сприяння інноваційним процесам, розвитку інтелектуальної економіки в державі;

4) сприяння співробітництву і комунікації між елементами інфраструктури, суспільними секторами, розвитку громадянського суспільства.

Застосування інформаційних технологій є основою стійкого розвитку в сферах публічного управління, господарської діяльності, освіти та професійної підготовки, охорони здоров'я, зайнятості, навколишнього середовища, сільського господарства та науки. У більшості розвинених країн, інформаційні технології є основним засобом модернізації урядової діяльності для підвищення ефективності управління, доступності інформації щодо діяльності органів державної і муніципальної влади.

В Україні є всі передумови для формування інформаційної інфраструктури і широкого застосування інформаційно-комунікаційних технологій в усіх сферах. Зазначені умови можуть бути систематизовані на політичні, нормативно-правові, організаційні, техніко-технологічні, фінансові.

У Європейських країнах за останні кілька років значна підготовча робота проводиться як на центральному відомчому рівні, так і на рівні муніципалітетів. Передусім була надана основна апаратура для програмного забезпечення електронних послуг в адміністраціях. Існування і функціонування електронного уряду залежать від своєчасного й усеосяжного здійснення електронного документообігу та електронного підпису. Було прийнято закони про електронний документ та електронний підпис і наявність постачальників сертифікаційних послуг, що забезпечують необхідні для цього умови.

Шляхом електронного управління виключений прямий контакт між громадянами, підприємствами і службовцями муніципалітету, оскільки послуги, необхідні громадянам, надаються їм в електронному вигляді.

Подаючи своє замовлення, кожен громадянин повинен заповнити електронну форму, в якій повідомляє про специфіку послуги, необхідні для виконання замовлення дані, дає свою адресу для кореспонденції. Кожна адміністрація має свою власну систему, яка працює на загальній платформі та інтегрована в єдине середовище для обміну електронними документами, що дає змогу запитувати й отримувати електронні послуги громадянами та іншими установами і відомствами. Всі електронні послуги розроблено відповідно до наявних моделей електронного врядування та приведено у відповідність до вимог електронного уряду країни та його правил.

Створення подібної системи державного управління враховує потреби малих і середніх підприємств, визначається зменшенням адміністративного навантаження, тим самим заощаджуючи час і гроші, особливо коли справа доходить до відкриття нової компанії або отримання ліцензії [10].

Фінляндія

Першою країною у світі, що прийняла Закон про електронні послуги, була Фінляндія (2001 р.). Закон містить положення про права, обов'язки та відповідальність органів державного управління та їх клієнтів у сфері електронних послуг, про ключові вимоги щодо електронної ідентифікації особи громадян. Органи влади і клієнти можуть скріплювати свої рішення електронним підписом. Офіційний веб-портал електронного урядування Фінляндії, на якому зосереджено більшість електронних ресурсів країни, надає велику кількість спеціалізованих послуг: замовлення і запити (Агентство у справах споживачів); представлення юридичних документів (Міністерство юстиції); замовлення й оплата послуг, пов'язаних з довкіллям (Національна рада лісового господарства); зворотний зв'язок з користувачами в площині їх інформування про національні проекти (МЗС, Відділ муніципалітетів); повідомлення про вакансії, робочі місця і можливості для здобуття освіти (Міністерство праці); повідомлення про зміну адреси (Центр перепису населення) служба «Віртуальна Фінляндія» (МЗС) та ін.

Важливою подією у сфері забезпечення інформаційної безпеки у Фінляндії стало прийняття Закону про захист даних у телекомунікаційних мережах, що набув чинності 2004 р. Крім того, у країні діє фінське відділення міжнародної групи екстреного реагування CERT-FI, що надає населенню безкоштовну допомогу та консультації з питань протидії комп'ютерним вірусам і спробам несанкціонованого доступу до інформаційних мереж. В Україні існує аналогічний сервіс – cert.gov.ua.

Норвегія

Нині Норвегія є державою з одним з найвідкритіших урядів у світі, що досягла надвисокого рівня інформатизації всіх сфер державного управління. Як і в інших державах Скандинавії, Норвегія прагне зробити уряд якомога відкритішим, прозорим і демократичним.

Громадяни Норвегії мають змогу моніторити діяльність уряду, отримувати всі необхідні послуги в режимі он-лайн, ефективно захищати власні права і таким чином здійснювати значний вплив на внутрішньо-державні справи. Так, за даними Європейської комісії, 77,8% громадян і 90% підприємств Норвегії взаємодіють з органами управління он-лайн, понад 53% і 77% відповідно – заповнюють і надсилають необхідні форми Інтернетом; крім того, майже 20% підприємств здійснюють закупівлю продукції он-лайн. Усе це в поєднанні з продуманою політикою у сфері ІКТ та інформаційної безпеки, інтеграцією законодавства, стандартів і технологічних систем робить Норвегію одним зі світових лідерів е-урядування та прикладом для наслідування.

Швеція

Будучи одним зі світових лідерів у сфері розвитку та впровадження ІКТ, Королівство Швеція продовжує приділяти значну увагу розвитку інформаційної галузі, у тому числі її нормативно-проектному забезпеченню. У країні існує: добре апробована інституційна модель регулювання інформаційної сфери з чітким розподілом повноважень та сфер відповідальності; сучасна законодавча база, що має давні демократичні традиції та/або використовує кращі регуляторно-правові надбання ЄС; одна з кращих у світі систем е-урядування та надання е-послуг.

Федеративна Республіка Німеччина

Федеративна Республіка Німеччина, у порівнянні з іншими європейськими країнами, надає перевагу в сфері регулювання ІКТ розвитку співробітництва і державно-приватного партнерства, уніфікації стандартів та конвергенції технологій. Закон про електронний уряд спрямований на відкриття якнайширшого доступу до обміну електронною документацією та інших послуг, підвищення їх якості, скасування правових перешкод. У Німеччині існує велика кількість відповідальних за різні сфери ІКТ державних органів, що значною мірою уповільнює процес координації, погодження, прийняття та реалізації рішень. Цікавим є досвід інституту ІТ-уповноважених у складі федеральних законодавчих, виконавчих та судових органів, що дозволяє враховувати їх специфіку.

Австрія

В Австрії у сфері інформаційного суспільства держава відіграє в основному координаційну та регулятивну роль. Водночас в країні діє солідне та добре продумане законодавство, що складається, насамперед, з Закону про електронний уряд, Закону про електронний підпис та Закону про порядок адміністративних процедур, а також великого корпусу інших нормативно-правових актів. Особлива увага приділяється розбудові систем електронного урядування, існує система стимулювання ІТ-індустрії. Країна належить до світових лідерів за показниками е-урядування та е-демократії.

Польща

Республіка Польща має розвинуту централізовану систему державних профільних інституцій із значним бюджетом, а також цілий спектр проектів та програм, що реалізуються паралельно, за відсутності ретельно продуманої стратегії з чіткою шкалою пріоритетності й оптимальної послідовності їх втілення. Це можна вважати однією з ключових причин порівняно скромних результатів державної роботи з розвитку інформаційного суспільства: доступ до мережі Інтернет, так само як і інші основні показники е-готовності, залишається в республіці на досить низькому рівні.

Про інформаційне суспільство в Польщі почали говорити з 1991 року, коли на замовлення уряду готувалася інформація про суспільство та про можливості й ризики, пов'язані зі стратегічними напрямками розвитку науки в Польщі. Національне обговорення можливостей, що надаються розвитком ІКТ в Польщі почалося в 1994 році на першому з'їзді польських інформатиків. Потім після обговорення Бенгерманна про польську дійсність була затверджена «Стратегія розвитку інформатики в Польщі». У 1998 році під час Другого Конгресу був представлений «Пакт для побудови інформаційного суспільства». В дев'яності роки був період багатьох публічних дебатів і конференцій, присвячених інформаційному суспільству. Тим не менш, не було жодних документів про розвиток інформаційного суспільства в Польщі. Прорив стався 14 липня 2000 року, коли парламент ухвалив резолюцію про створення інформаційного суспільства в Польщі, де уряд зобов'язався вжити заходів, щоб стимулювати розвиток, тим самим прискорюючи роботу з підготовки стратегічних державних документів про інформаційне суспільство. Через кілька місяців, 28 листопада 2000 Рада міністрів прийняла позицію на зазначеній резолюції і прийняла програмний документ Е-Цілі та напрямки розвитку інформаційного суспільства в Польщі [11].

Естонія

Свій шлях до цифрової трансформації Естонія почала наприкінці 1990-х років. Естонія стала одним із першопроходців у сфері електронної демократії та досягла високого рівня діджиталізації. Можна онлайн зареєструвати бізнес і відкрити компанію за 48 годин. Водночас необов'язково бути резидентом країни – зареєструвати можна навіть іноземну компанію з-за кордону. Онлайн в Естонії платять податки, отримують паспорт і навіть голосують на виборах. В Естонії доступ до мережі Інтернет визнано базовим правом людини на рівні конституції. За рівнем розвиненості інтернет-послуг це одна з найпрогресивніших країн не лише в Європі, а й у світі – понад 88% естонців залучені до активного користування інтернет-послугами [12].

Важливо зазначити, що за роки незалежності Естонія реалізувала в життя успішну стратегію електронної держави та електронного управління, яку охоче сприйняло населення та почало активно освоювати сучасні інформаційно-комунікативні технології.

Сьогодні в Естонії взято курс на створення різноманітних мобільних додатків, що також позитивно впливає на розвиток країни та закріплення її на топових позиціях рейтингів з різних аспектів упровадження електронного урядування. За допомогою порталу «Tana otsustan mina» («Сьогодні вирішую я») відбувається комунікація влади та громадян. Кожний громадянин може висловити свою думку про поточні процеси в країні, запропонувати поправки до законопроектів, і якщо дані пропозиції підтримуються іншими

громадянами, то естонський прем'єр-міністр відсилає цю пропозицію із своєю резолюцією у відповідне міністерство. Цей портал також дозволяє користувачу голосувати. Концепція «єдиного вікна» забезпечується за допомогою системи X-Road, створеної в 2001 році. Ефективною є система X-Road, яка була запущена у грудні 2001 року. X-Road – це платформа, яка надає можливість безпечно обмінюватися інформацією через Інтернет через окремі IT-системи. X-Road служить платформою для розробки додатків, за допомогою яких будь-яка державна установа може відносно легко перевести послуги, які вони раніше виконували фізично, в інтернет-сферу [13].

Висновки. Як показує досвід інших країн, використання різноманітних електронних систем та ресурсів інформаційних технологій у різних сферах державного та публічного управління – досить складний процес. У зв'язку з цим для України важливо ретельно проаналізувати досвід європейських країн, щоб зменшити кількість помилок та недоліків. Адже, як і будь який суспільний процес, процес інформатизації має свої переваги та недоліки.

Зокрема, використання інформаційно-довідкових та аналітичних систем позитивно впливає на сферу державного управління та створює можливості для вдосконалення і збагачення практики державного управління.

Україна вже використовує інформаційні технології в публічному адмініструванні, проте, для отримання статусу відкритої публічної влади, Українській владі необхідно більш активно впроваджувати інформаційні технології. Електронне урядування – один із ефективних шляхів боротьби з корупцією. Ситуація з впровадження інформаційних технологій в публічному управлінні і адмініструванні в Україні характеризується низкою проблем, пов'язаних з низьким рівнем фінансування проектів електронного урядування з боку держави; низьким рівнем знань у сфері використання інформаційно-комунікаційних технологій та їх можливостей громадянами старшого віку; звичка до паперових носіїв; незацікавленість суб'єктів публічного управління і адміністрування у прозорості своєї діяльності, корупційні інтереси.

Для подолання цих проблем необхідно не тільки стимулювати застосування нових інформаційно-комунікаційних технологій в публічному управлінні, а змінювати всю систему. Розвиток і впровадження інформаційних технологій в публічному управлінні повинен мати комплексний характер, тобто враховувати і узгоджувати інформаційні, організаційні, правові, соціально-психологічні, кадрові, освітні, технічні та інші складові.

Цікавим для України є досвід Фінляндії стосовно створення єдиного порталу для розміщення режимів доступу до усіх можливих урядових електронних ресурсів. Створення такого сайту є досить актуальним у зв'язку із необхідністю швидкого пошуку офіційної інформації.

Література:

1. Європейський досвід нормативно-проектного забезпечення розвитку інформаційного суспільства: висновки для України [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/content/articles/files/Gnatyuk-59546.pdf>.
2. Вершинська О.М. Існуючі моделі побудови інформаційного суспільства. [Електронний ресурс]. Режим доступу : <http://emag.iis.ru/arc/infosoc/emag.nsf/0/1f41ce7df933b2dfc32568c50027cde3?OpenDocument>.
3. Романюк О., Коваленко І. Засоби масової інформації в контексті взаємодії держави та громадянського суспільства в інформаційній сфері. *Вісник книжкової палати*. 2021. № 7. С. 18-22.
4. Близнюк А.С. Формування інформаційно-комунікаційного забезпечення у системній взаємодії держави та суспільства. *Інвестиції: практика та досвід*. 2021. № 11. С. 55-59.
5. Боровік Л.В. Інформація як інноваційний фактор економічного розвитку підприємництва та суспільства в умовах глобалізації. *Вісник Херсонського національного технічного університету*. 2021. № 2. С. 186-192.
6. Лазаренко С.Ж. Базові принципи та елементи антикорупційної політики в Україні. [Електронний ресурс]. Режим доступу: https://6aas.gov.ua/ua/proekty/articles/b/558_bazovi_prin_tsipi_ta_elementi_antikoruptsijnoji_politiki_v_ukrajini.html
7. Електронне урядування : Опорний конспект лекцій / С. В. Дзюба, І. Б. Жиляєв, С. К. Полумієнко, І. А. Рубан, А. І. Семенченко ; за ред. А. І. Семенченка. Київ, 2012. 266 с.
8. Швець М. Я., Калюжний Р. А., Цимбалюк В. С., Гавловський В. Д. Україна на шляху до інформаційного суспільства. *Правова інформатика*. 2011. № 1. С. 90–99.
9. Юдін О. К., Богущ В. М. Інформаційна безпека держави. Харків: Консум, 2004. 508 с.
10. Горячковська М.О., Ручинська Н.С. Зарубіжний досвід побудови електронного уряду. *Глобальні та національні проблеми економіки*. 2017. Випуск 19 [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://globalnational.in.ua/issue-19-2017/27-vipusk-19-zhovten-2017-r/3374-goryachkovska-m-o-ruchinska-n-s-zarubizhnij-dosvidpobudovi-elektronnoho-uryadu>.
11. Серенок А. Досвід Польщі у впровадженні е-уряду. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://etransformation.org.ua/2014/07/08/78/>
12. Saxena K. Re-engineering public administration in developing countries. Elsevier. Long Range Planning. 1996. Vol. 29, No. 5. p. 703–711.
13. Архипова Є. О. Електронне урядування як форма організації державного управління. Державне управління: удосконалення та розвиток: електронне наукове фахове видання. 2015. № 4. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=855>

References:

1. Yevropeys'kyy dosvid normatyvno-proektnoho zabezpechennya rozvytku informatsiynoho suspil'stva: vysnovky dlya Ukrayiny [European experience of regulatory and design support for the development of the information society: conclusions for Ukraine] [Elektronnyy resurs]. Retrieved from: <http://www.niss.gov.ua/content/articles/files/Gnatyuk-59546.pdf>. [in Ukrainian].
2. Vershyn's'ka O.M. Isnuyuchi modeli pobudovy informatsiynoho suspil'stva [Existing models of building an information society]. [Elektronnyy resurs]. Retrieved from: <http://emag.iis.ru/arc/infosoc/emag.nsf/0/1f41ce7df933b2dfc32568c50027cde3?OpenDocument>. [in Ukrainian].

3. Romanyuk O., Kovalenko I. (2021). Zasoby masovoyi informatsiyi v konteksti vzayemodiyi derzhavy ta hromadyans'koho suspil'stva v informatsiyniy sferi [Mass media in the context of interaction between the state and civil society in the information sphere]. *Visnyk knyzhkovoyi palaty – Bulletin of the Book Chamber*. # 7. S. 18-22. [in Ukrainian].

4. Blyznyuk A.S. (2021). Formuvannya informatsiyno-komunikatsiynoho zabezpechennya u systemniy vzayemodiyi derzhavy ta suspil'stva [Formation of information and communication support in the systemic interaction of the state and society]. *Investytsiyi: praktyka ta dosvid – Investments: practice and experience*. # 11. S. 55-59. [in Ukrainian].

5. Borovik L.V. (2021). Informatsiya yak innovatsiynyy faktor ekonomichnoho rozvytku pidpryyemnytstva ta suspil'stva v umovakh hlobalizatsiyi [Information as an innovative factor in the economic development of entrepreneurship and society in the conditions of globalization]. *Visnyk Khersons'koho natsional'noho tekhnichnoho universytetu – Bulletin of the Kherson National Technical University*. # 2. S. 186-192. [in Ukrainian].

6. Lazarenko S.Zh. Bazovi pryntsypy ta elementy antykoruptsiynoyi polityky v Ukrayini [Basic principles and elements of anti-corruption policy in Ukraine]. [Elektronnyy resurs]. Retrieved from: https://6aas.gov.ua/ua/proekty/articles/b/558_bazovi_prin_tsipi_ta_elementi_antikoruptsijnoji_politiki_v_ukrajini.html [in Ukrainian].

7. Dzyuba S. V., Zhylyayev I. B., Polumiyenko S. K., Ruban I. A., Semenchenko A. I. (2012). Elektronne uryaduvannya : Oporny konspekt lektsiy [Electronic governance: Basic outline of lectures]. Kyiv. 266 s. [in Ukrainian].

8. Shvets' M. Ya. Kalyuzhnyy R. A., Tsymbalyuk V. S., Havlovs'kyy V. D. (2011). Ukrayina na shlyakhu do informatsiynoho suspil'stva [Ukraine is on the way to an information society]. *Pravova informatyka – Legal informatics*. # 1. S. 90–99. [in Ukrainian].

9. Yudin O. K., Bohush V. M. (2004). Informatsiyna bezpeka derzhavy [State information security]. Kharkiv: Konsum. 508 s. [in Ukrainian].

10. Horyachkovs'ka M.O., Ruchyns'ka N.S. (2017). Zarubizhnyy dosvid pobudovy elektronnoho uryadu [Foreign experience of building an electronic government]. *Hlobal'ni ta natsional'ni problemy ekonomiky – Global and national economic problems*. Vypusk 19. [Elektronnyy resurs]. Retrieved from: <http://globalnational.in.ua/issue-19-2017/27-vipusk-19-zhovten-2017-r/3374-goryachkovska-m-o-ruchynska-n-s-zarubizhnyj-dosvidpobudovi-elektronnogo-uryadu>. [in Ukrainian].

11. Serenok A. Dosvid Pol'shchi u vprovadzhenni e-uryadu [Poland's experience in implementing e-government]. [Elektronnyy resurs]. Retrieved from: <http://etransformation.org.ua/2014/07/08/78/>. [in Ukrainian].

12. Saxena K. (1996). Re-engineering public administration in developing countries. Elsevier. Long Range Planning. Vol. 29, No. 5. p. 703–711. [in English]

13. Arkhypova Ye. O. (2015). Elektronne uryaduvannya yak forma orhanizatsiyi derzhavnoho upravlinnya [Electronic governance as a form of public administration organization]. *Derzhavne upravlinnya: udoskonalennya ta rozvytok: elektronne naukove fakhove vydannya – Public administration: improvement and development: electronic scientific publication*. # 4. [Elektronnyy resurs]. Retrieved from: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=855>. [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 342.95 + 351.74

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-937-944](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-937-944)

Дрок Ірина Сергіївна кандидат юридичних наук, доцент, завідувач науково-дослідної лабораторії превентивної діяльності та соціологічних досліджень, Дніпровський державний університет внутрішніх справ, просп. Науки, 26, м. Дніпро, 49005, тел.:(096) 087-67-8, <https://orcid.org/0000-0002-9722-2376>

ЗАХОДИ ПРИМУСУ ПІД ЧАС ВІЯВЛЕННЯ ПОРУШЕННЯ КОМЕНДАНТСЬКОЇ ГОДИНИ ЦИВІЛЬНИМИ ОСОБАМИ В ПЕРІОД ДІЇ ВОЄННОГО СТАНУ

Анотація. Наукова стаття присвячена дослідженню заходів примусу під час виявлення порушення комендантської години цивільними особами в період дії воєнного стану. В роботі наголошено на проблематиці дослідження, яка полягає у встановленні правових підстав для застосування поліцейськими заходів примусу під час виявлення порушення цивільними громадянами встановленої комендантської години з урахуванням відсутності правової відповідальності за такі дії на законодавчому рівні.

Зроблено висновок про те, що патрулі мають право застосовувати превентивні поліцейські заходи (перевірка документів особи; вимога залишити місце і обмеження доступу до визначеної території; обмеження пересування особи, транспортного засобу або фактичного володіння річчю; проникнення до житла чи іншого володіння особи); поліцейські заходи примусу (фізичний вплив; спеціальні засоби; вогнепальна зброя); доставлення; заходи забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення (адміністративне затримання; вилучення речей і документів); використовувати із службовою метою засоби зв'язку і транспортні засоби, що належать особам. З'ясовано, що підставою для здійснення таких заходів є порушення особою встановленого режиму комендантської години.

Наголошено, що метод примусу є вторинним для патрульних перед методом переконання. Запропоновано алгоритм дій поліцейських під час виявлення порушення комендантської години. Зроблено висновок, що під час застосування заходів примусу патрульні мають дотримуватися таких кроків: з'ясування підстав застосування заходу примусу, законність цих підстав, можливість та доцільність застосування конкретного заходу примусу, процесуальне оформлення застосованих заходів примусу (протокол, рапорт).

Наголошено, що патрульні повинні виконувати свої обов'язки з обачністю, професіоналізмом та з урахуванням дотримання прав людини та норм чинного законодавства. Підкреслено, що під час застосування заходів примусу у разі порушення комендантської години цивільними особами патрульні застосовують традиційні тактичні прийоми, спрямовані на ефективність застосовуваного заходу. Надано пропозиції територіальним органам поліції для удосконалення механізму застосування заходів примусу при порушенні комендантської години в громадах.

Ключові слова: заходи примусу, адміністративний примус, поліцейські заходи, адміністративне затримання, доставлення, законність, комендантська година, поліція, воєнний стан.

Drok Iryna Serhiivna Candidate of Juridical Sciences (Ph. D.), associate professor, head of the scientific and research laboratory of preventive activities and sociological research Dnipro State University of Internal Affairs, Ave. Nauka, 26, Dnipro, 49005, tel.:(096) 087-67-8, <https://orcid.org/0000-0002-9722-2376>

ENFORCING MEASURES APPLIED TO CIVILIANS WHO VIOLATED THE CURFEW DURING THE PERIOD OF MARTIAL STATUS

Abstract. The scientific article is devoted to the investigation of coercive measures during detection of violations of the curfew by civilians during the period of martial law. The work emphasizes the problem of the research, which consists in the established legal grounds for the use of coercive measures by the police when detecting violations of the established curfew by civilians, taking into account the absence of legal responsibility for such actions at the legislative level.

It was concluded that patrols have the right to apply preventive police measures (checking a person's documents; requiring them to leave a place and restricting access to a specified territory; restricting the movement of a person, a vehicle or the actual possession of a thing; breaking into a person's home or other property); police coercive measures (physical influence; special means; firearms); delivery; measures to ensure proceedings in cases of administrative offenses (administrative detention; seizure of things and documents); to use means of communication and vehicles belonging to individuals for official purposes. It was found that the reason for carrying out such measures is the person's violation of the established curfew regime.

It is emphasized that the method of coercion is secondary to the method of persuasion for patrolmen. An algorithm of actions of police officers when curfew violations are detected is proposed. It was concluded that during the application of

coercive measures, the patrol officers should follow the following steps: clarification of the grounds for applying the coercive measure, the legality of these grounds, the possibility and expediency of applying a specific coercive measure, procedural registration of the applied coercive measures (protocol, report). It was emphasized that patrol officers should perform their duties with prudence, professionalism and taking into account the observance of human rights and norms of current legislation. It is emphasized that during the application of coercive measures in case of violation of the curfew by civilians, the patrol officers use traditional tactical techniques aimed at the effectiveness of the applied measure. Proposals have been made to territorial police bodies to improve the mechanism for applying coercive measures in case of curfew violations in communities.

Keywords: coercive measures, administrative coercion, police measures, administrative detention, delivery, legality, curfew, police, martial law.

Постановка проблеми. З початку введення у державі правового режиму воєнного стану на всій її території встановлена комендантська година, часові межі якої залежать від наближення громади до бойових дій. Наприклад, на території Дніпропетровської області, відповідно до рішення обласної військової адміністрації, запроваджено комендантську годину з 00.00 до 05.00. У прифронтових Нікопольському та Синельниківському районах діють обмеження відповідно з 22.00 до 04.00 та з 22.00 до 05.00 відповідно. Відповідно до вимог чинного законодавства, у період дії комендантської години забороняється перебування громадян на вулицях та інших громадських місцях, а також рух транспорту, без спеціальних перепусток. Нажаль, до теперішнього часу не встановлено жодної загальної правової відповідальності, як громадян за безпосереднє порушення ними обмежень комендантської години, так і адміністрації розважальних закладів – за їх роботу в заборонені години. Разом із цим, це не є та не може бути перешкодою у припиненні поліцейськими вказаних порушень, тобто існують підстави для застосування поліцейськими заходів примусу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В сучасний період розвитку адміністративного права окремі наукові дослідження присвячені вивченню адміністративної відповідальності за порушення заборон та обмежень, пов'язаних із введенням воєнного стану, авторами яких є: Дрок І.С., Захарченко А.М., Колеснікова М.В., Ковальова О.В., Пишна А.Г. та інші. Серед сучасних доробків, присвячених дослідженню заходів адміністративного примусу, зокрема і вивченню проблем застосування адміністративного затримання, можемо виділити роботи таких авторів: Бортняк Д.Ф., Галабурда Н.А., Жарий О.К., Комзюк М.А., Міловідова С.В., Поцілуйко В.М., Пугач А.В., Самбор М.А. та інших. Однак, окремо заходи примусу під час виявлення

порушення комендантської години цивільними особами в період дії воєнного стану досліджені не були.

Мета статті – дослідження заходів примусу під час виявлення порушення комендантської години цивільними особами в період дії воєнного стану.

Виклад основного матеріалу. Проблематика дослідження полягає у встановленні правових підстав для застосування поліцейськими заходів примусу під час виявлення порушення цивільними громадянами встановленої комендантської години під час дії правового режиму воєнного стану, з урахуванням відсутності правової відповідальності за такі дії на законодавчому рівні.

Не зважаючи на існування такої правової колізії, Постановою Кабінету Міністрів України від 08.07.2020 № 573 визначений механізм здійснення заходів державними органами під час запровадження комендантської години та встановлення спеціального режиму світломаскування в окремих місцевостях, де введено воєнний стан [1], у тому числі і під час порушення комендантської години. По суті, це єдиний правовий документ, який хоч якось регламентує діяльність державних органів щодо забезпечення комендантської години під час запровадження воєнного стану. Проаналізуємо його в контексті нашого дослідження.

Положеннями Постанови чітко визначено, права патрулів на території, де запроваджено комендантську годину та встановлено спеціальний режим світломаскування [1]. Аналіз норми дозволяє зробити висновок про те, що патрульні або спеціально створені комендантські патрулі з числа поліцейських, військовослужбовців Національної гвардії, Збройних Сил України тощо безпосередньо мають право застосовувати такі заходи: превентивні поліцейські заходи (перевірка документів особи; вимога залишити місце і обмеження доступу до визначеної території; обмеження пересування особи, транспортного засобу або фактичного володіння річчю; проникнення до житла чи іншого володіння особи); поліцейські заходи примусу (фізичний вплив; спеціальні засоби; вогнепальна зброя); доставлення; заходи забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення (адміністративне затримання; вилучення речей і документів); використовувати із службовою метою засоби зв'язку і транспортні засоби, що належать особам. Відповідно, можемо говорити про те, що під час виявлення порушення комендантської години в період дії воєнного стану поліцейські можуть застосовувати усі передбачені законом заходи примусу. Підставою для здійснення таких заходів є порушення особою встановленого режиму комендантської години. Правовими підставами при цьому є нормативно-правові акти, які регламентують

діяльність Національної поліції або інших органів, представники яких перебувають у складі патруля, та вказана вище Постанова Кабінету Міністрів України.

Однак, в правовому полі ми не можемо говорити про те, що сам факт перебування на вулиці під час комендантської години становить склад адміністративного правопорушення або злочину. Нами раніше вже висловлювалася позиція щодо можливого варіанту вирішення цього питання [2], а саме застосування існуючої практики органів та підрозділів Національної поліції, а також судів, які за невиконання законних вимог поліцейського припинити порушення комендантської години притягають винних осіб до адміністративної відповідальності за статтею 185 КУпАП. Отже, за невиконання вимог законного розпорядження або вимоги патруля (не порушувати комендантську годину та пройти у найкоротший час додому) порушнику загрожує штраф, громадські чи виправні роботи або адміністративний арешт до 15 діб (стаття 185 КУпАП), якщо порушник комендантської години чинить опір, його може бути притягнуто до кримінальної відповідальності за статтею 342 КК України, тобто аж до позбавлення волі строком до двох років.

Адміністративне правопорушення, відповідальність за яке передбачена ст. 185 КУпАП, обов'язково передбачає наявність законної вимоги або розпорядження поліцейського. У даному випадку законна вимога поліцейського – це заборона військовим комендантом (військовою адміністрацією) в певний час доби і на певний час перебувати на вулицях та в громадських місцях мешканцям певного населеного пункту, де встановлено Президентом України воєнний (надзвичайний) стан (комендантська година) [3]. У випадку складання матеріалів про вчинення адміністративного правопорушення, передбаченого ст. 185 КУпАП, у фабулі протоколу слід зазначити, якому саме законному розпорядженню поліцейського було вчинено непокору.

Тобто, не зважаючи на передбачені законом права поліцейських застосовувати заходи примусу до осіб, які порушують комендантську годину, варто пам'ятати, що метод примусу є вторинним для поліцейських перед методом переконання. Саме тому алгоритм дій поліцейських під час виявлення порушення комендантської години може варіюватися залежно від конкретних обставин, законодавства та процедур, що діють в конкретній державі. Пропонуємо алгоритм, який може слугувати основою для дій поліцейських у такій ситуації:

Реагування на сигнал. Поліцейські отримують сигнал про можливе порушення комендантської години через систему радіозв'язку, шляхом виклику громадян або внаслідок патрулювання.

Перевірка ідентифікації. Поліцейські наближаються до особи або групи осіб, які перебувають на вулиці або в громадському місці. Вони запитують про ідентифікаційні документи для перевірки особи на присутність легітимних підстав перебувати на вулиці під час комендантської години.

Пояснення ситуації. Поліцейські пояснюють особі або групі осіб, що вони порушують комендантську годину та наголошують на необхідності дотримання правил вимушеної ізоляції.

Взаємодія з громадянами. Поліцейські можуть пояснити громадянам правила комендантської години, відповісти на їх запитання та нагадати про важливість дотримання цих правил для забезпечення безпеки.

Проведення перевірки. Поліцейські можуть провести перевірку, чи є у осіб легітимні підстави перебувати на вулиці під час комендантської години, наприклад, вони можуть попросити пояснити причини виходу з дому.

Вжиття заходів. Якщо виявлено факт порушення комендантської години, поліцейські можуть вжити заходів відповідно до законодавства, таких як заходи примусу, передбачені згаданою вище Постановою.

Звітність. Поліцейські зобов'язані здійснювати відповідну звітність про виявлені порушення та проведені заходи під час реагування на порушення комендантської години.

Вжиття заходів безпеки. Поліцейські повинні дотримувати належних заходів безпеки, у тому числі особистої безпеки, особливо під час надзвичайних ситуацій, таких як воєнний стан.

Цей алгоритм може бути доповнений та змінений залежно від конкретних умов та законодавства держави, де запроваджується комендантська година. При застосуванні заходів реагування на порушення комендантської години, поліцейські також реалізують наступні заходи:

Запобігання конфліктам. Поліцейські повинні спрямовувати свої дії на запобігання можливим конфліктам або негативним реакціям з боку громадян. Це може включати вжиття адекватних способів спілкування та надання пояснень.

Співпраця з іншими службами. Поліцейські можуть взаємодіяти з іншими службами, такими як медичні працівники, для забезпечення допомоги громадянам у випадках потреби. Поліцейські повинні підтримувати постійний зв'язок між собою та з вищими посадовими особами, обмінюватися інформацією та координувати свої дії.

Звернення до вищих посадових осіб. У випадках складних ситуацій або коли порушення комендантської години мають масштабний характер, поліцейські можуть звернутися до вищих посадових осіб або командного складу для прийняття відповідних рішень.

Реакція на виняткові ситуації. Поліцейські повинні бути готові реагувати на виняткові ситуації, такі як виявлення осіб із симптомами захворювання в епідеміологічний період, або інші негайні випадки.

Інформаційна робота. Поліцейські можуть надавати громадянам інформацію про важливість дотримання комендантської години, можливі наслідки порушень та способи уникнення негативних ситуацій.

Заклучення та звітність. Після завершення взаємодії з громадянами та вжиття необхідних заходів, поліцейські повинні оформити відповідні звіти та заключення про подію.

Оцінка ситуації. Поліцейські мають аналізувати дії та результати своєї діяльності під час виявлення порушень комендантської години для подальшого вдосконалення своїх навичок та підходів.

Важливо виконувати дії з урахуванням безпеки громадян та забезпечення дотримання закону. Цей алгоритм є загальною інструкцією та може відрізнятися в залежності від реальних умов, законодавства та технічних можливостей конкретного регіону. Відповідно, під час застосування заходів примусу поліцейські мають дотримуватися таких кроків: з'ясування підстав застосування заходу примусу, законність цих підстав, можливість та доцільність застосування конкретного заходу примусу, процесуальне оформлення застосованих заходів примусу (протокол, рапорт). Крім того, поліцейські повинні виконувати свої обов'язки з обачністю, професіоналізмом та з урахуванням дотримання прав людини та норм чинного законодавства.

Під час застосування заходів примусу у разі порушення комендантської години цивільними особами поліцейські застосовують традиційні тактичні прийоми, спрямовані на ефективність застосовуваного заходу: розподіл ролей у патрулі (контактуючий, прикриваючий); особиста безпека; увімкнений відеореєстратор; постійний контроль ситуації.

Висновки. З урахуванням викладеного, пропонуємо територіальним органам поліції:

- звернутися до керівництва місцевих військових адміністрацій щодо встановлення додаткових прямих обмежень для роботи розважальних закладів під час комендантської години (обмеження часу роботи, продажу алкоголю, заборони російської музики тощо); наблизити маршрути патрулювання нарядів у нічний час до розважальних закладів та закладів громадського харчування;
- провести роз'яснювальну роботу з власниками та адміністраторами закладів для запобігання порушення ними чинного законодавства;

- під час прийому-здачі добового чергування ретельно вивчати зібрані матеріали з метою недопущення випадків приховування вчинених адміністративних правопорушень;
- активно висвітлювати результати роботи у засобах масової інформації та серед місцевих мешканців громади.

Література:

1. Питання запровадження та здійснення деяких заходів правового режиму воєнного стану: Постанова Кабінету Міністрів України від 08.07.2020 № 573. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/573-2020-п#Text>
2. Дрок І.С. Адміністративна відповідальність за порушення встановлених обмежень під час дії воєнного стану. *Українська поліцейстика*. 2023. № 2 (6). С. 87-91 <https://doi.org/10.32782/2709-9261-2023-2-6-16>
3. Про правовий режим воєнного стану: Закон України від 12.05.2015 № 389-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19#Text>

References:

1. Pytannia zaprovadzhennia ta zdiisnennia deiakykh zakhodiv pravovoho rezhymu voiennoho stanu: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 08.07.2020 № 573 [Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine “Questions of introduction and implementation of some measures of the legal regime of martial law” № 573 (2020, July, 8)]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/573-2020-%D0%BF#Text> [in Ukrainian].
2. Drok, I. S. (2023) Administratyvna vidpovidalnist za porushennia vstanovlenykh obmezhen pid chas dii voiennoho stanu [Administrative responsibility for violation of established restrictions during martial law]. *Ukrainska politseistyka*, 2 (6), 87-91. <https://doi.org/10.32782/2709-9261-2023-2-6-16> [in Ukrainian].
3. Pro pravovyi rezhym voiennoho stanu: Zakon Ukrainy vid 12.05.2015 № 389-VIII [Law of Ukraine “On the Legal Regime of Martial Law” № 389-VIII (2015, May, 12)]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19#Text> [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 334.242

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-945-958](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-945-958)

Другова Олена Сергіївна доктор економічних наук, доцент кафедри менеджменту та бізнесу, Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця, просп. Науки 9а, м. Харків, тел.:(066) 481-16-99, <https://orcid.org/0000-0002-2404-1910>

СОЦІАЛЬНЕ ПІДПРИЄМНИЦТВО: ШЛЯХ ДО СТАЛОГО РОЗВИТКУ БІЗНЕСУ ТА СУСПІЛЬСТВА

Анотація. У статті досліджується роль соціального підприємництва у сучасній економіці та його вплив на стійкий розвиток бізнесу і суспільства. Авторка обґрунтовує необхідність розвитку цього типу підприємництва, аналізуючи його переваги та виклики, а також пропонує рекомендації щодо стимулювання соціального підприємництва на різних рівнях. Проаналізовано, як соціальні підприємства можуть сприяти вирішенню ключових соціально-економічних проблем, зокрема шляхом підтримки малозабезпечених верств населення, інклюзії людей з інвалідністю та розвитку віддалених регіонів. Ще однією значною перевагою соціального підприємництва є його здатність сприяти інклюзивності. Соціальні підприємства часто надають можливості для маргіналізованих груп, включаючи людей з інвалідністю, біженців та довгостроково безробітних. Створюючи робочі місця та надаючи навчання, ці підприємства допомагають інтегрувати цих людей у робочу силу, сприяючи соціальній згуртованості та економічній стабільності. Наприклад, соціальне підприємство може пропонувати професійне навчання людям з інвалідністю, дозволяючи їм здобути необхідні навички для отримання прибуткової роботи. Це не лише покращує життя окремих людей, але й сприяє загальному економічному здоров'ю громади.

Авторка наводить приклади успішних соціальних підприємств з різних країн, які демонструють, як інноваційні бізнес-моделі можуть забезпечувати як прибуток, так і соціальну цінність. Розглянуто також основні виклики, з якими стикаються соціальні підприємці. У статті наголошується на необхідності створення сприятливого середовища для розвитку соціального підприємництва, що включає розвиток правової бази, надання фінансової підтримки та проведення освітніх програм для підвищення кваліфікації соціальних підприємців.

Авторка стверджує, що соціальні підприємства можуть бути каталізаторами інновацій, оскільки вони змушені шукати нестандартні підходи до

вирішення соціальних проблем. Цей поштовх до інновацій може призвести до розробки нових технологій та бізнес-моделей, які можуть бути застосовані в традиційному бізнесі. Ці інновації можуть бути впроваджені традиційними енергетичними компаніями для розширення їхнього охоплення та покращення практик стійкості.

Ключові слова: Соціальне підприємництво, сталий розвиток, бізнес, суспільство, інновації, соціальний вплив, екологічні практики, інклюзія, фінансові інструменти, нові технології.

Druhova Olena Serhiivna Dr. Sc. in Economics, associate Professor of management and business department, Simon Kuznets Kharkiv National University of Economics, <https://orcid.org/0000-0002-2404-1910>

SOCIAL ENTREPRENEURSHIP: THE WAY TO SUSTAINABLE DEVELOPMENT OF BUSINESS AND SOCIETY

Abstract. The role of social entrepreneurship in the modern economy and its impact on the sustainable development of business and society is critically examined in this article. The author argues for the necessity of developing this type of entrepreneurship by analyzing its advantages and challenges and proposes recommendations for stimulating social entrepreneurship at various levels. It is analyzed how social enterprises can contribute to solving key socio-economic problems, particularly through supporting low-income populations, the inclusion of people with disabilities, and the development of remote regions.

The author presents examples of successful social enterprises from different countries, illustrating how innovative business models can deliver both profit and social value.

The author characterizes the main challenges facing social entrepreneurs, such as securing adequate funding, navigating legal and regulatory barriers, measuring social impact, and competing in the market. These challenges can limit the growth and scalability of social enterprises. For instance, traditional investors may hesitate to fund businesses that prioritize social impact over profit, creating a funding gap. The lack of a clear legal framework can complicate regulatory compliance and access to funding.

To address these challenges, the author proposes several recommendations. Developing a clear legal framework for social enterprises can help address regulatory challenges and provide a foundation for their growth. This framework should recognize the unique nature of social enterprises and offer benefits such as tax incentives and simplified regulatory compliance. Increasing access to funding through social investment funds, grants, and impact investing can help bridge the

financial gap. Providing educational and mentoring programs for social entrepreneurs can help them develop the skills and knowledge needed to succeed. The author asserts that social enterprises can be catalysts for innovation as they are compelled to seek unconventional approaches to solving social problems. This fosters the development of new technologies and business models, which can also be applied in traditional businesses.

Keywords: Social entrepreneurship, sustainable development, business, society, innovation, social impact, environmental practices, inclusion, financial instruments, new technologies.

Постановка проблеми. Соціальне підприємництво є ключовим інструментом для досягнення сталого розвитку бізнесу та суспільства, але на шляху до його повного потенціалу стоїть низка проблем. Перш за все, відсутність чіткого визначення та нормативно-правової бази для соціального підприємництва ускладнює його ідентифікацію та підтримку. Різні підходи до класифікації соціальних підприємств створюють плутанину і перешкоджають встановленню стандартів. Це, у свою чергу, призводить до юридичних та адміністративних бар'єрів, які ускладнюють діяльність соціальних підприємств.

Труднощі у фінансуванні є ще однією серйозною перешкодою для соціальних підприємств. Традиційні інвестори часто не готові вкладати кошти в проекти, що мають обмежену прибутковість або орієнтовані на соціальні цілі. Це обмежує доступ до необхідних фінансових ресурсів, що важливі для розвитку та стійкості соціальних підприємств. Хоча існують гранти та інші форми підтримки, їх часто недостатньо для забезпечення довгострокового розвитку.

Крім того, вимірювання соціального впливу є складним завданням. Відсутність чітких показників та методик оцінки соціального впливу ускладнює визначення ефективності соціальних підприємств. Це, в свою чергу, впливає на здатність залучати інвестиції та підтримку з боку суспільства та уряду. Без чітких даних про результати та вплив, важко переконати інвесторів та донорів у доцільності підтримки соціальних підприємств.

Для вирішення цих проблем необхідно розробити єдині стандарти та визначення соціального підприємництва. Це допоможе уніфікувати підходи та спростити комунікацію між різними учасниками ринку. Впровадження нових фінансових інструментів, таких як соціальні інвестиційні фонди та імпакт-інвестування, сприятиме залученню капіталу до соціальних підприємств. Розробка та впровадження систем оцінки соціального впливу допоможе підвищити прозорість та ефективність соціальних підприємств, що

сприятиме зростанню довіри з боку інвесторів та суспільства. Вдосконалення нормативно-правової бази та державної підтримки також сприятиме розвитку цього сектора.

Ці проблеми потребують комплексного підходу та співпраці між урядом, бізнесом та громадянським суспільством для забезпечення сталого розвитку бізнесу та суспільства через соціальне підприємництво.

Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить про значну увагу до проблем соціально-економічного розвитку країни та соціального сектору. Дослідження таких вчених, як Рамський А., Комісаренко А., Росул О.М., Белова М.В., Ситник Й.С., Юрченко Г. М., Никифорак В.А., Баранова О.В. та інших, охоплюють широкий спектр питань, пов'язаних з соціальним розвитком підприємств. Вони досліджують різні аспекти впливу соціального підприємництва на стійкий розвиток суспільства та бізнесу, а також аналізують ефективні моделі та стратегії, що сприяють вирішенню соціальних проблем через підприємницьку діяльність. Ці роботи підкреслюють важливість інтеграції соціальних і економічних цілей для досягнення стійкого розвитку.

Формулювання цілей статті. Метою статті є дослідження ролі соціального підприємництва у забезпеченні сталого розвитку бізнесу та суспільства, визначивши ключові виклики та шляхи їх подолання.

Виклад основного матеріалу дослідження. Соціальне підприємництво відіграє важливу роль у сучасному суспільстві, поєднуючи економічні та соціальні цілі для вирішення важливих соціальних проблем. У контексті сталого розвитку, соціальні підприємства мають потенціал сприяти економічному зростанню, створенню нових робочих місць та підвищенню якості життя вразливих груп населення. Проте, незважаючи на численні переваги, цей сектор стикається з багатьма викликами, включаючи труднощі у фінансуванні, відсутність чіткої нормативно-правової бази та проблеми вимірювання соціального впливу. Дослідження цих аспектів є важливим для формування ефективних стратегій підтримки та розвитку соціального підприємництва, що сприятиме сталому розвитку бізнесу та суспільства.

Соціальне підприємництво — це бізнесова діяльність, яка має на меті не лише отримання прибутку, але й вирішення соціальних, екологічних або культурних проблем. Соціальні підприємці використовують підприємницькі підходи та інновації для досягнення соціальних цілей, створення позитивних змін у суспільстві та підвищення добробуту населення. Різноманітне тлумачення цього поняття представлено у таблиці 1.

Таблиця 1.

Визначення терміну «соціальне підприємництво» *

№	Автор визначення	Визначення терміну «соціальне підприємництво»
1	Рамський А. [1]	Соціальне підприємництво – це діяльність, що має на меті соціальний вплив та сприяє вирішенню соціальних проблем через підприємницьку активність.
2	Комісаренко А. [2]	Соціальне підприємництво – це інноваційний підхід до вирішення соціальних проблем шляхом створення та розвитку бізнесу з соціальною метою.
3	Росул О.М., Белова М.В. [3]	Соціальне підприємництво – це підприємницька діяльність, яка поєднує економічну ефективність з вирішенням соціальних та екологічних проблем.
4	Ситник Й.С., Юрченко Г. М. [4]	Соціальне підприємництво – це використання бізнес-принципів для досягнення соціальних, культурних або екологічних цілей.
5	Никифорак В.А. [5]	Соціальне підприємництво – це процес створення інноваційних рішень для соціальних проблем, що забезпечують стійкий розвиток суспільства.
6	Баранова О.В. [6]	Соціальне підприємництво – це підприємницька діяльність, спрямована на вирішення соціальних проблем та забезпечення стійкого розвитку суспільства.
7	Аналітичний звіт «EU4Youth» [7]	Соціальне підприємництво – це діяльність, яка спрямована на створення соціальної цінності через інновації та підприємницькі методи.
8	Закон України «Про соціальні підприємства» [8]	Соціальне підприємництво – це застосування бізнес-принципів для досягнення соціальних, культурних або екологічних цілей.
9	ОБСЕ [9]	Соціальне підприємництво – це використання інновацій та підприємницьких методів для вирішення соціальних, економічних та екологічних проблем.
10	Redko K.Yu. [10]	Соціальне підприємництво – це підприємницька діяльність, спрямована на досягнення позитивного соціального впливу та покращення життя громад.

* Сформовано авторкою на основі [1-10]

Основними характеристиками соціального підприємництва є: 1. Соціальна місія (головною метою соціального підприємства є вирішення конкретної соціальної або екологічної проблеми); 2. Фінансова стійкість (соціальне підприємництво намагається бути фінансово стійким та самодостатнім, щоб не залежати повністю від грантів або пожертв); 3. Інноваційність (соціальні

підприємці використовують нові підходи та інноваційні методи для вирішення соціальних проблем); 4. Імпакт (вплив) (соціальні підприємства оцінюють свій успіх не тільки за фінансовими показниками, але й за ступенем позитивного впливу на суспільство); 5. Реінвестування прибутку (прибуток, отриманий соціальним підприємством, зазвичай реінвестується у розвиток соціальних програм, підтримку громадських ініціатив або розширення діяльності підприємства)

Україна має кілька успішних соціальних підприємств, які демонструють, як бізнес може ефективно вирішувати соціальні проблеми та сприяти позитивним змінам у суспільстві. Такими прикладами можуть бути наступні підприємства:

1. Veterano Pizza (м. Київ, Львів, Дніпро, Харків, Чернігів). Veterano Pizza – це мережа піцерій, заснована ветеранами АТО. Підприємство не лише надає робочі місця ветеранам, але й сприяє їхній соціальній адаптації та інтеграції у суспільство. Частина прибутку спрямовується на підтримку інших ветеранських проектів.

2. Garage Gang (м. Київ, Львів). Garage Gang займається створенням креативних просторів для молоді, де вони можуть реалізовувати свої проекти. Одним із відомих проектів є "Вуличний університет" – освітня платформа, яка пропонує безкоштовні лекції та майстер-класи на різні теми.

3. Українська соціальна академія (м. Київ). Академія пропонує освітні програми, консультації та менторську підтримку для соціальних підприємців. Вона допомагає розробляти бізнес-моделі, знаходити фінансування та масштабувати соціальні проекти.

4. "Добра кава" (м. Київ). "Добра кава" – це кафе, де працюють люди з інвалідністю. Підприємство не лише забезпечує їм робочі місця, але й створює сприятливе середовище для соціальної адаптації та інтеграції в суспільство.

5. Laska Charity Store (м. Київ). Laska Charity Store – це благодійний магазин, який продає вживаний одяг та аксесуари. Прибуток від продажу спрямовується на підтримку соціальних проектів, зокрема допомогу бездомним, дітям-сиротам та людям з інвалідністю.

6. "Крамничка добра" (м. Київ). "Крамничка добра" продає вироби ручної роботи, створені людьми з інвалідністю та соціально незахищеними групами населення. Прибуток спрямовується на підтримку цих людей, надання їм можливостей для самореалізації та фінансової незалежності.

7. "Емаус Оселя" (м. Львів). "Емаус Оселя" – це спільнота, яка надає бездомним людям житло та роботу у власному меблевому цеху. Крім того, організація займається збором та ремонтом старих меблів, які потім продаються або передаються нужденним.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Ці соціальні підприємства демонструють, як можна поєднувати бізнесову діяльність із соціальною місією, створюючи значний позитивний вплив на суспільство та допомагаючи вразливим групам населення.

Необхідність розвитку соціального підприємництва обумовлена його значним потенціалом у вирішенні соціальних проблем та сприянні сталому розвитку. Соціальне підприємництво є інноваційним підходом до вирішення нагальних суспільних викликів, таких як бідність, безробіття, нерівність та екологічні проблеми. Його мета полягає не лише у отриманні прибутку, але й у досягненні позитивного соціального впливу. Це робить соціальне підприємництво унікальним явищем, яке поєднує в собі економічну ефективність та соціальну відповідальність.

Однією з основних переваг соціального підприємництва є створення робочих місць. У сучасному світі, де рівень безробіття залишається високим у багатьох країнах, особливо серед молоді та вразливих груп населення, соціальні підприємства можуть стати важливим джерелом зайнятості. Вони часто наймають людей, які мають обмежені можливості на традиційному ринку праці, включаючи осіб з інвалідністю, мігрантів, довгострокових безробітних та інших вразливих груп. Таким чином, соціальне підприємництво не лише сприяє зниженню рівня безробіття, але й допомагає інтегрувати в суспільство тих, хто з різних причин опинився на його периферії.

Крім створення робочих місць, соціальне підприємництво також сприяє покращенню соціальних умов. Соціальні підприємства часто займаються вирішенням проблем, які залишаються поза увагою традиційного бізнесу та державних структур. Вони можуть надавати соціальні послуги, такі як догляд за літніми людьми, підтримка бездомних, освіта та тренінги для малозабезпечених верств населення, а також реалізовувати екологічні проекти, спрямовані на захист навколишнього середовища. Завдяки цьому соціальні підприємства можуть значно покращити якість життя у громадах, де вони діють.

Підвищення економічної стійкості є ще однією важливою перевагою соціального підприємництва. Соціальні підприємства, як правило, менш схильні до коливань ринку, оскільки їх діяльність базується на стійких соціальних потребах. Вони не тільки генерують економічну вартість, але й реінвестують прибутки у свою соціальну місію, що сприяє довгостроковій стабільності та розвитку. Це робить соціальні підприємства важливим елементом стійкої економіки, який може підтримувати стабільність у періоди економічних криз. Однак, незважаючи на значні переваги, сектор соціального підприємництва стикається з низкою викликів. Однією з головних проблем є труднощі у фінансуванні. Соціальні підприємства часто не мають доступу до

традиційних фінансових ресурсів, таких як кредити від банків, через високу ризиковість їх проектів та недостатню прибутковість. Це створює бар'єри для їхнього розвитку та зростання. Для вирішення цієї проблеми необхідно розробляти спеціальні фінансові інструменти, такі як соціальні інвестиційні фонди, гранти та субсидії, які будуть спрямовані на підтримку соціальних підприємств на різних стадіях їхнього розвитку.

Відсутність чіткої нормативно-правової бази є ще одним викликом для соціального підприємництва. У багатьох країнах законодавство не враховує особливості діяльності соціальних підприємств, що ускладнює їхню реєстрацію, оподаткування та отримання державної підтримки. Для стимулювання розвитку цього сектора необхідно розробляти та впроваджувати чіткі правові рамки, які будуть визначати статус соціальних підприємств, їхні права та обов'язки, а також механізми державної підтримки.

Проблеми вимірювання соціального впливу також є суттєвим викликом для соціального підприємництва. Відсутність загальноприйнятих стандартів та методик оцінки соціального впливу ускладнює процес демонстрації ефективності соціальних проектів для інвесторів, держави та інших зацікавлених сторін. Це, у свою чергу, ускладнює залучення фінансування та підтримки. Для вирішення цієї проблеми необхідно розробляти та впроваджувати стандартизовані підходи до вимірювання соціального впливу, які будуть враховувати специфіку різних видів діяльності соціальних підприємств.

Для стимулювання розвитку соціального підприємництва рекомендується впровадження спеціальних фінансових інструментів, які будуть спрямовані на підтримку соціальних підприємств на різних стадіях їхнього розвитку. Це можуть бути соціальні інвестиційні фонди, які будуть надавати капітал для запуску та розвитку соціальних підприємств, а також гранти та субсидії, які будуть підтримувати їхню діяльність. Крім того, необхідно розробляти чіткі правові рамки, які будуть визначати статус соціальних підприємств, їхні права та обов'язки, а також механізми державної підтримки. Це допоможе створити сприятливі умови для розвитку соціального підприємництва та забезпечить його стабільність.

Підтримка з боку держави та міжнародних організацій на всіх рівнях управління є також важливим фактором стимулювання соціального підприємництва. Держава може надавати податкові пільги та інші стимули для соціальних підприємств, а також забезпечувати їхню участь у державних програмах та тендерах. Міжнародні організації можуть надавати фінансову та технічну підтримку для розвитку соціальних підприємств, а також сприяти обміну досвідом та знаннями між країнами. Це дозволить створити

сприятливе середовище для розвитку соціального підприємництва та забезпечити його стійкість у довгостроковій перспективі.

Таким чином, розвиток соціального підприємництва є важливим інструментом для вирішення соціальних проблем та сприяння сталому розвитку. Його значний потенціал у створенні робочих місць, покращенні соціальних умов та підвищенні економічної стійкості робить соціальне підприємництво важливим елементом сучасної економіки. Однак для його успішного розвитку необхідно вирішувати виклики, пов'язані з фінансуванням, правовою базою та вимірюванням соціального впливу. Впровадження спеціальних фінансових інструментів, розробка чітких правових рамок та підтримка з боку держави і міжнародних організацій можуть сприяти розвитку цього важливого сектора та забезпечити його стабільність у майбутньому.

Соціальні підприємства можуть суттєво сприяти вирішенню ключових соціально-економічних проблем, зокрема через підтримку малозабезпечених верств населення, інклюзію людей з інвалідністю та розвиток віддалених регіонів. Соціальні підприємства часто спрямовують свою діяльність на допомогу малозабезпеченим, створюючи доступні робочі місця та пропонуючи продукти і послуги за зниженими цінами. За даними досліджень, такі підприємства можуть зменшити рівень бідності на 15-20% в регіонах своєї діяльності. Соціальні підприємства активно сприяють інклюзії людей з інвалідністю, пропонуючи їм працевлаштування та навчання. Згідно з даними Всесвітнього економічного форуму, лише 20-30% людей з інвалідністю мають роботу. Соціальні підприємства можуть збільшити цей показник на 10-15%, створюючи спеціальні робочі місця та умови праці. Соціальні підприємства також сприяють розвитку віддалених регіонів, інвестуючи в місцеву інфраструктуру та стимулюючи місцеву економіку. За даними Світового банку, розвиток малого та середнього бізнесу у віддалених регіонах може збільшити місцевий ВВП на 5-10%. Соціальні підприємства, розташовані в цих регіонах, сприяють зростанню зайнятості та підвищенню рівня життя місцевого населення [11].

Соціальні підприємства можуть бути потужними каталізаторами інновацій, оскільки змушені шукати нестандартні підходи до вирішення соціальних проблем. В умовах обмежених ресурсів та високих очікувань від суспільства соціальні підприємства вимушені постійно шукати нові та ефективні способи для досягнення своєї місії. Це робить їх середовищем, де інновації не просто бажані, а необхідні для виживання та розвитку. Інноваційні підходи соціальних підприємств можуть варіюватися від використання нових технологій до розробки нових бізнес-моделей та соціальних програм.

Одним з ключових аспектів інновацій у соціальних підприємствах є впровадження нових технологій. Соціальні підприємства часто використовують технології для підвищення ефективності своєї діяльності, зниження витрат та розширення доступу до своїх послуг. Наприклад, цифрові платформи можуть бути використані для надання освітніх послуг у віддалених регіонах або для забезпечення медичної консультації у місцях, де немає доступу до кваліфікованих лікарів. Впровадження таких технологій дозволяє соціальним підприємствам досягати більшої аудиторії та мати більший вплив на суспільство.

Крім технологій, соціальні підприємства також інноваційні у своїх бізнес-моделях. Традиційні бізнес-моделі часто не підходять для соціальних підприємств, оскільки вони орієнтовані на максимізацію прибутку, а не на досягнення соціального впливу. Тому соціальні підприємства розробляють нові моделі, які поєднують економічну ефективність з соціальною місією. Наприклад, моделі, засновані на співпраці з місцевими громадами, дозволяють залучати місцевих мешканців до вирішення проблем, які їх стосуються, та створюють умови для сталого розвитку. Іншим прикладом є моделі, які передбачають реінвестування прибутків у соціальні проекти, що дозволяє соціальним підприємствам не лише забезпечувати себе фінансово, але й постійно розширювати свій вплив.

Інноваційні підходи соціальних підприємств також включають розвиток нових соціальних програм. Такі програми можуть бути спрямовані на вирішення широкого спектру соціальних проблем, включаючи освіту, охорону здоров'я, екологію, права людини тощо. Наприклад, соціальні підприємства можуть створювати програми з навчання та працевлаштування для безробітних, забезпечуючи їх необхідними навичками та допомагаючи знайти роботу. Інші програми можуть бути спрямовані на підтримку малозабезпечених родин, надання доступу до медичних послуг або захист прав вразливих груп населення. Такі програми не лише вирішують конкретні соціальні проблеми, але й сприяють загальному покращенню якості життя у суспільстві.

Інновації у соціальних підприємствах також включають нові підходи до управління та організації роботи. Соціальні підприємства часто використовують гнучкі структури управління, які дозволяють швидко реагувати на зміни у зовнішньому середовищі та адаптувати свою діяльність до нових умов. Це включає використання нових методів управління проектами, таких як Agile або Lean, які дозволяють ефективно планувати та реалізовувати проекти, забезпечуючи високу якість та своєчасність їх виконання. Крім того, соціальні підприємства часто використовують методи колективного управління, що дозволяє залучати до прийняття рішень усіх

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

зацікавлених сторін, включаючи працівників, клієнтів та партнерів. Це сприяє підвищенню прозорості та відповідальності у діяльності підприємства, а також забезпечує його стійкість та розвиток.

Важливою складовою інновацій у соціальних підприємствах є також розвиток партнерських відносин. Соціальні підприємства часто співпрацюють з іншими організаціями, включаючи бізнес, державні структури та неурядові організації, для досягнення спільних цілей. Такі партнерства дозволяють об'єднувати ресурси та експертизу, що сприяє підвищенню ефективності та результативності діяльності соціальних підприємств. Наприклад, співпраця з бізнесом може включати спільні проекти з розвитку місцевих громад, підтримки освіти або екологічних програм. Співпраця з державними структурами може включати участь у державних програмах, отримання фінансової підтримки або надання консультаційної допомоги. Співпраця з неурядовими організаціями може включати обмін досвідом та знаннями, проведення спільних заходів або реалізацію спільних проектів.

Інноваційні підходи соціальних підприємств також включають розвиток нових механізмів фінансування. Традиційні методи фінансування, такі як банківські кредити або інвестиції, часто не підходять для соціальних підприємств через їх специфіку та високий рівень ризиків. Тому соціальні підприємства розробляють нові методи залучення фінансування, які включають використання соціальних інвестицій, краудфандингу, соціальних облігацій та інших інструментів. Соціальні інвестиції передбачають залучення капіталу від інвесторів, які зацікавлені не лише у фінансовому прибутку, але й у досягненні соціального впливу. Краудфандинг дозволяє залучати кошти від широкого кола осіб через онлайн-платформи, що забезпечує доступ до фінансування для соціальних підприємств на різних стадіях їх розвитку. Соціальні облігації є інструментом, який дозволяє залучати кошти від інвесторів для реалізації соціальних проектів, забезпечуючи їм певний рівень прибутковості.

Однак, незважаючи на значні переваги інноваційних підходів, соціальні підприємства стикаються з численними викликами. Однією з головних проблем є недостатність фінансування, що обмежує їх можливості для розвитку та впровадження нових ідей. Крім того, соціальні підприємства часто стикаються з проблемами регулювання та нормативно-правової бази, що ускладнює їхню діяльність та створює додаткові бар'єри. Також важливою проблемою є відсутність кваліфікованих кадрів та необхідних навичок, що обмежує можливості для реалізації інноваційних проектів.

Для подолання цих викликів необхідно забезпечувати підтримку соціальних підприємств на всіх рівнях. Це включає розвиток спеціальних

програм фінансування, які будуть спрямовані на підтримку соціальних підприємств та стимулювання їх інноваційної діяльності. Крім того, необхідно розробляти та впроваджувати чіткі нормативно-правові рамки, які будуть враховувати специфіку діяльності соціальних підприємств та забезпечувати їхню підтримку з боку держави. Також важливо забезпечувати підготовку та навчання кадрів, що дозволить підвищити їхню кваліфікацію та сприяти розвитку інновацій у соціальних підприємствах.

Таким чином, соціальні підприємства мають великий потенціал для впровадження інновацій та вирішення соціальних проблем. Їхня діяльність сприяє розвитку нових технологій, бізнес-моделей, соціальних програм та підходів до управління. Однак для успішного розвитку соціальних підприємств необхідно забезпечувати їхню підтримку на всіх рівнях, що включає розвиток фінансових інструментів, нормативно-правових рамок та підготовку кадрів. Лише за таких умов соціальні підприємства зможуть реалізувати свій потенціал та зробити значний внесок у вирішення соціальних проблем та сприяння сталому розвитку.

Висновки. Соціальне підприємництво є важливим інструментом для досягнення сталого розвитку бізнесу та суспільства. Воно поєднує економічну ефективність із соціальною відповідальністю, що дозволяє не лише генерувати прибуток, але й вирішувати важливі соціальні проблеми. Соціальні підприємства забезпечують довгострокову економічну стабільність, оскільки їхня діяльність спрямована на досягнення як комерційних, так і соціальних цілей. Таким чином, соціальне підприємництво є ключовим елементом для досягнення сталого розвитку, об'єднуючи економічні, соціальні та екологічні цілі. Підтримка та розвиток соціальних підприємств є важливим завданням для урядів, бізнесу та громадянського суспільства, оскільки вони сприяють створенню більш стійкого та гармонійного світу.

Література:

1. Рамський, А. (2023). Соціальне підприємництво в Україні: аналіз нормативно-правової бази та перспективи розвитку. *Економіка та суспільство*, (58). <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-58-50>
2. Комісаренко А. (2023). Зарубіжний досвід інституалізації та розвитку соціального підприємництва. Науковий вісник Вінницької академії безперервної освіти. Серія «Екологія. Публічне управління та адміністрування». Вип. 3. URL: <https://journals.academ.vinnica.ua/index.php/eco-pa/article/view/50/47> .
3. Росул О.М., Белова М.В. (2022). Соціальне підприємництво як нова категорія сучасної юриспруденції. Аналітично-порівняльне правознавство. №6. URL: <http://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/273557> .
4. Ситник, Й., & Юрченко, Г. (2021). Сутнісна характеристика феномену «соціальне підприємство», що діє за бізнес-моделлю працевлаштування. *Економіка та суспільство*, (34). <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2021-34-20>

5. Никифорак В.А. (2017). Соціальне підприємництво: сутність та особливості розвитку. Економіка і суспільство. №8. URL: https://economyandsociety.in.ua/journals/8_ukr/57.pdf.
6. Баранова О.В. (2021). Соціальне підприємництво як відповідь суспільства на соціальні потреби. Liga zakon. URL: https://biz.ligazakon.net/interview/205014_sotsalne-pdprimnitstvo-yak-vdpovd-susplstva-na-sotsaln-potrebi. (дата звернення 27.06.2024)
7. Аналітичний звіт для проекту «EU4Youth. Соціальне підприємництво в Україні. Економіко-правовий аналіз». (2020). URL: https://euneighbourseast.eu/wp-content/uploads/2021/07/legal-report-in-ukraine_ukrainian_1.pdf (дата звернення 27.06.2024)
8. Проект Закону України від 23.04.2015 № 2710 «Про соціальні підприємства». Інформаційне агенство "ЛІГА:ЗАКОН". URL: <https://ips.ligazakon.net/document/JH23A00A?ap=218> (дата звернення 27.06.2024)
9. Матеріали робочої групи «Розвиток законодавства у галузі соціального підприємництва» в рамках проекту Координатора проектів ОБСЄ в Україні «Запобігання торгівлі людьми в Україні шляхом посилення економічних можливостей представників URL: <https://www.osce.org/files/f/documents/e/6/417257.pdf> (дата звернення 27.06.2024)
10. Redko K.Yu. (2023). Соціальне підприємництво як основа для переходу до циркулярної економіки в Україні. Економічний вісник Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут». URL: <https://ev.fmm.kpi.ua/article/view/278421>
11. Forum institutional: What is the future of work for persons with disabilities? URL: <https://www.weforum.org/agenda/2022/05/future-of-work-persons-with-disabilities/> (дата звернення 27.06.2024).

References:

1. Ramskyi, A. (2023). Sotsialne pidpriemnytstvo v ukraini: analiz normatyvno-pravovoi bazy ta perspektyvy rozvytku [Social entrepreneurship in Ukraine: analysis of the legal framework and prospects for development]. *Ekonomika ta suspilstvo*, (58). Retrieved from <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-58-50> [in Ukrainian].
2. Komisarenko A. (2023). Zarubizhnyi dosvid instytualizatsii ta rozvytku sotsialnoho pidpriemnytstva [Foreign experience of institutionalization and development of social entrepreneurship]. *Naukovyi visnyk Vinnytskoi akademii bezperervnoi osvity. Seriiia «Ekolohiia. Publichne upravlinnia ta administruvannia»*. Vyp. 3. Retrieved from: <https://journals.academ.vinnica.ua/index.php/eco-pa/article/view/50/47> . [in Ukrainian].
3. Rosul O.M., Bielova M.V. (2022). Sotsialne pidpriemnytstvo yak nova katehoriia suchasnoi yurysprudentsii [Social entrepreneurship as a new category of modern jurisprudence]. *Analychno-porivnialne pravoznavstvo*. №6. Retrieved from: <http://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/273557> . [in Ukrainian].
4. Sytnyk, Y., & Yurchenko, H. (2021). Sutnisna kharakterystyka fenomenu «sotsialne pidpriemstvo», shcho diie za biznes-modellu pratsevlashtuvannia [The essential characteristic of the "social enterprise" phenomenon, which operates according to the business model of employment]. *Ekonomika ta suspilstvo*, (34). Retrieved from <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2021-34-20> [in Ukrainian].
5. Nykyforak V.A. (2017). Sotsialne pidpriemnytstvo: sutnist ta osoblyvosti rozvytku. *Ekonomika i suspilstvo* [Social entrepreneurship: essence and features of development]. №8. Retrieved from: https://economyandsociety.in.ua/journals/8_ukr/57.pdf. [in Ukrainian].

6. Baranova O.V. (2021). Sotsialne pidpriemnytstvo yak vidpovid suspilstva na sotsialni potreby [Social entrepreneurship as society's response to social needs]. Liga zakon. Retrieved from: https://biz.ligazakon.net/interview/205014_sotsialne-pdprimnitstvo-yak-vidpovid-suspilstva-na-sotsaln-potrebi. (data zvernennia 27.06.2024) [in Ukrainian].

7. Analitychnyi zvit dlia proektu «EU4Youth. Sotsialne pidpriemnytstvo v Ukraini. Ekonomiko-pravovyi analiz». (2020). Retrieved from: https://euneighbourseast.eu/wp-content/uploads/2021/07/legal-report-in-ukraine_ukrainian_1.pdf (data zvernennia 27.06.2024)

8. Proekt Zakonu Ukrainy vid 23.04.2015 № 2710 «Pro sotsialni pidpriemstva». Informatsiine ahenstvo "LIHA:ZAKON". Retrieved from: <https://ips.ligazakon.net/document/JH23A00A?an=218> (data zvernennia 27.06.2024)

9. Materialy robochoi hrupy «Rozvytok zakonodavstva u haluzi sotsialnoho pidpriemnytstva» v ramkakh proektu Koordynatora proektiv OBSie v Ukraini «Zapobihannia torhivli liudmy v Ukraini shliakhom posylennia ekonomichnykh mozhlyvostei predstavnykiv Retrieved from: <https://www.osce.org/files/f/documents/e/6/417257.pdf> (data zvernennia 27.06.2024)

10. Redko K.Yu. (2023). Sotsialne pidpriemnytstvo yak osnova dlia perekhodu do tsyrkuliarnoi ekonomiky v Ukraini. Ekonomichnyi visnyk Natsionalnoho tekhnichnoho universytetu Ukrainy «Kyivskyi politekhnichnyi instytut». Retrieved from: <https://ev.fmm.kpi.ua/article/view/278421>

11. Forum institutional: What is the future of work for persons with disabilities? Retrieved from: <https://www.weforum.org/agenda/2022/05/future-of-work-persons-with-disabilities/> (data zvernennia 27.06.2024).

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 351

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-959-967](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-959-967)

Дуць Ігор Андрійович аспірант, Класичний приватний університет,
м. Запоріжжя, <https://orcid.org/0009-0006-7051-4965>

ОСОБЛИВОСТІ ВПЛИВУ ЦИФРОВІЗАЦІЇ НА РОЗВИТОК ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ Й СПОРТУ: НОВІ ВИКЛИКИ ПЕРЕД СИСТЕМОЮ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Анотація. Метою дослідження є характеристика нових викликів для державного регулювання розвитку фізичної культури й спорту під впливом цифровізації. Визначено ключові аспекти впливу цифрових технологій на розвиток фізичної культури і спорту. Доведено, що застосування передових аналітичних інструментів та біометричних датчиків забезпечує більш ефективне планування тренувань і стратегії в спорті, підвищує результативність спортсменів та допомагає уникнути травм. Встановлено, що цифровізація змінила взаємодію між спортсменами, тренерами та уболівальниками, надавши фанатам можливість віддалено слідкувати за спортивними подіями і взаємодіяти зі своїми улюбленими командами через стрімінгові платформи та соціальні мережі. Охарактеризовано нові виклики для державного регулювання, пов'язані з розробкою і впровадженням стандартів безпеки і ефективності для спортивних технологій. Висвітлено потенціал інтеграції кіберспорту в офіційну спортивну індустрію та вплив цифрових рішень на спортивний менеджмент і маркетинг. Наголошено на значущості цифрових ініціатив для популяризації фізичної культури та спорту, а також на потребі в подальших дослідженнях для ефективного регулювання і використання цифрових ресурсів в спорті, з метою підвищення загального здоров'я та благополуччя населення. Окреслено роль онлайн-платформ і цифрових інструментів у забезпеченні доступу до фізичних вправ і спортивних заходів для широкого кола населення, що особливо важливо в умовах міського життя та зайнятого графіка. Підкреслено значення державної підтримки у розвитку та впровадженні інтерактивних освітніх програм, що використовують гейміфікацію та віртуальну реальність, для стимулювання інтересу до регулярних фізичних вправ, особливо серед молоді. Виявлено потребу у посиленні співпраці між освітніми установами та спортивними організаціями для розробки та реалізації цифрових ініціатив, що покращують фізичне здоров'я населення.

Ключові слова: фізична культура, спорт, цифрові технології, державне регулювання, розвитку спорту, регулювання спортивної діяльності, державна політика, спортивні змагання

Duts Ihor Andriyovych postgraduate student, Classical private university, Zaporozhye, <https://orcid.org/0009-0006-7051-4965>

THE IMPACT OF DIGITALIZATION ON THE DEVELOPMENT OF PHYSICAL CULTURE AND SPORTS: NEW CHALLENGES FOR STATE REGULATION

Abstract. The research aims to characterize new challenges for state regulation in the development of physical culture and sports influenced by digitalization. It identifies key aspects of how digital technologies affect the development of physical culture and sports. It has been proven that the use of advanced analytical tools and biometric sensors ensures more effective training planning and sports strategies, enhances athlete performance, and helps prevent injuries. It has been established that digitalization has changed the interaction between athletes, coaches, and fans, providing fans with the ability to remotely follow sporting events and interact with their favorite teams through streaming platforms and social networks. The study characterizes new challenges for state regulation related to the development and implementation of safety and efficiency standards for sports technologies. The potential for integrating esports into the official sports industry and the impact of digital solutions on sports management and marketing are highlighted. The significance of digital initiatives for popularizing physical culture and sports is emphasized, as well as the need for further research for effective regulation and use of digital resources in sports, aiming to improve the overall health and well-being of the population. The role of online platforms and digital tools in providing access to physical exercises and sports events for a broad range of the population, particularly important in urban living and busy schedules, is outlined. The importance of state support in the development and implementation of interactive educational programs that use gamification and virtual reality to stimulate interest in regular physical exercises, especially among the youth, is emphasized. The need for enhanced cooperation between educational institutions and sports organizations to develop and implement digital initiatives that improve the public's physical health is identified. In summary, we note that during the last decade, young people have been actively using such innovations as social networks and mobile phones, which facilitate fast and convenient access to the Internet.

Keywords: physical culture, sports, digital technologies, state regulation, sports development, regulation of sports activities, state policy, sports competitions

Постановка проблеми. Вплив цифрових технологій на розвиток фізичної культури й спорту сьогодні вкрай суттєвий. Такого роду технології

революціонізують способи гри та управління спортом. По-перше, впровадження передової аналітики та збору даних змінило результативність спортсменів та стратегії тренерської роботи. Такі інструменти, як GPS-трекери, технологія захоплення руху та біометричні датчики, дозволяють тренерам та спортсменам вимірювати та аналізувати продуктивність з безпрецедентною точністю. Цей підхід, заснований на даних, спрощує індивідуалізовані програми тренувань, удосконалює техніку та допомагає запобігти травмам, відстежуючи фізіологічні дані спортсменів у режимі реального часу. Такі види спорту, як бейсбол та баскетбол, особливо активно використовують аналітику для оптимізації командних стратегій та ефективності гравців. По-друге, цифрові технології радикально змінили взаємодію уболівальників та споживання засобів масової інформації у спорті. Розвиток онлайн-платформ потокового мовлення дозволяє фанатам дивитися ігри в прямому ефірі з будь-якої точки світу — зручність, яка не може запропонувати лише телебачення. Крім того, платформи соціальних мереж підвищують залучення уболівальників, дозволяючи вболівальникам безпосередньо взаємодіяти зі спортсменами та командами, брати участь в обговореннях у реальному часі та отримувати доступ до закулісного контенту. Ця безпосередність і відкритість як розширили число фанатів у світі, а й змінили способи маркетингу та монетизації спорту.

Інтернет-продаж товарів, продаж цифрових квитків та інтерактивна реклама з використанням доповненої та віртуальної реальності стали звичайним явищем. Ці технології не лише покращують враження вболівальників, а й відкривають нові джерела прибутку для спортивних організацій. Крім того, інтеграція кіберспорту в традиційну спортивну сферу, де цифрові платформи самі стають ареною змагань, наголошує на розширенні визначення та економіки того, що являє собою спорт сьогодні. Все це створює нові ризики й виклики перед системою державного регулювання, що й обумовлює актуальність обраної теми.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Науково-практична література завжди була насичена новими працями в контексті проблематики розвитку фізичної культури та спорту, зокрема таких науковців як: І. Мельник, Н. Коваленко, З. Поліщук, О. Тарасюк, Т. Бондар, В. Литвин, З. Кузьменко, Л. Савченко, О. Силкін, Н. Павленко, В. Крученко, С. Криштанович, М. Криштанович, І. Грищенко, М. Ткаченко, Я. Федорчук, З. Романюк, О. Черненко, С. Бойко, М. Петренко, та ін. Однак низка теорій і концепцій в контексті врахування впливу нових цифрових технологій, досі залишаються не розкритими повною мірою, що й зумовило вибір даної тематики, її сучасну актуальність.

Метою дослідження є характеристика нових викликів для державного регулювання розвитку фізичної культури й спорту під впливом цифровізації.

Виклад основного матеріалу. Фізична культура та спорт зазнали значних змін завдяки цифровим технологіям, які вплинули на все: від тренувань спортсменів до взаємодії з уболівальниками. Перша помітна зміна стосується результатів та тренувань спортсменів. Передові технології, такі як пристрої та біометричні датчики, тепер дозволяють спортсменам відстежувати і аналізувати свій фізичний стан в режимі реального часу [1-3]. Цей підхід, заснований на даних, дозволяє точно коригувати режими тренувань, дієтичні плани та протоколи відновлення спеціально адаптовані до потреб людини. Така деталізація оптимізації результатів раніше була недосяжною, і це призвело до підвищення стандартів спортивних результатів та збільшення тривалості кар'єри багатьох спортсменів (рис.1).

Рис.1 Характеризуючі ознаки цифрової трансформації фізичної культури й спорту

Джерело: сформовано автором

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Стрімінгові платформи та соціальні мережі демократизували доступ до спорту, дозволяючи вболівальникам з усього світу легко стежити за своїми улюбленими командами та спортсменами. Ці платформи не тільки транслюють події у прямому ефірі, але й надають на запит безліч контенту, такого як основні моменти, закулісні кадри та інтерв'ю спортсменів. Цей постійний і доступний потік контенту допомагає підтримувати та збільшувати інтерес і залучення уболівальників навіть у міжсезоння, сприяючи глибшому зв'язку між спортсменами та їх передплатниками [4-7]. Змагальні ігри, що підтримуються надійною цифровою інфраструктурою, перетворилися з нішевих онлайн-спільнот на масові розваги, доповнені професійними лігами, великомасштабними турнірами та значними призовими фондами. Кіберспорт багато в чому імітує традиційні спортивні структури, включаючи сезонні змагання та спонсоровані команди, але він також пропонує унікальні інтерактивні можливості для залучення глядачів, такі як коментарі у реальному часі та прямі пожертвування гравцям.

Цифрові інновації також вплинули на спортивний менеджмент та стратегію. Такі інструменти, як відеоаналітика та машинне навчання, тепер є невід'ємною частиною підготовки ігор та розробки стратегії. Тренери та аналітики використовують складне програмне забезпечення для аналізу ігрових матеріалів, аналізу стратегій суперника та розробки тактичних підходів. Ця технологічна допомога виходить за межі тактики, специфічної для конкретної гри, і включає більш широкі функції управління, такі як пошук, набір гравців та фінансове планування, що робить спортивні організації більш ефективними та конкурентоспроможними на світовому ринку. Соціальні мережі, мобільні програми та таргетована реклама зробили революцію у тому, як спортивні організації та спортсмени рекламують себе та взаємодіють зі спонсорами та рекламодавцями [8-10]. Ці цифрові канали забезпечують персоналізований маркетинг, залучаючи шанувальників адаптованим контентом та інтерактивними кампаніями. Такі стратегії не лише збільшують потоки доходів за рахунок прямих продажів та спонсорства, але також підвищують лояльність до бренду та розширюють базу шанувальників.

Цифрові технології мають значний вплив на розвиток фізичної культури та спорту в Україні. Інтеграція цифрових інновацій може значно підвищити якість та доступність спортивних послуг, оптимізувати тренувальні процеси, забезпечити точний моніторинг та аналіз спортивних даних, поліпшити комунікацію між тренерами та атлетами, і спонукати більше людей до активного способу життя. Водночас, інтеграція цифрових інновацій у спорт стикається з деякими труднощами. Важливо забезпечити адекватну інфраструктуру, доступ до швидкісного Інтернету, провести

навчання персоналу, створити спеціалізовані програми та платформи, а також знайти фінансування для ефективного впровадження цих технологій. Загалом, цифровізація має великий потенціал стимулювати розвиток спорту в Україні, залучати людей до здорового способу життя та підвищувати рівень спортивних результатів (рис.2).

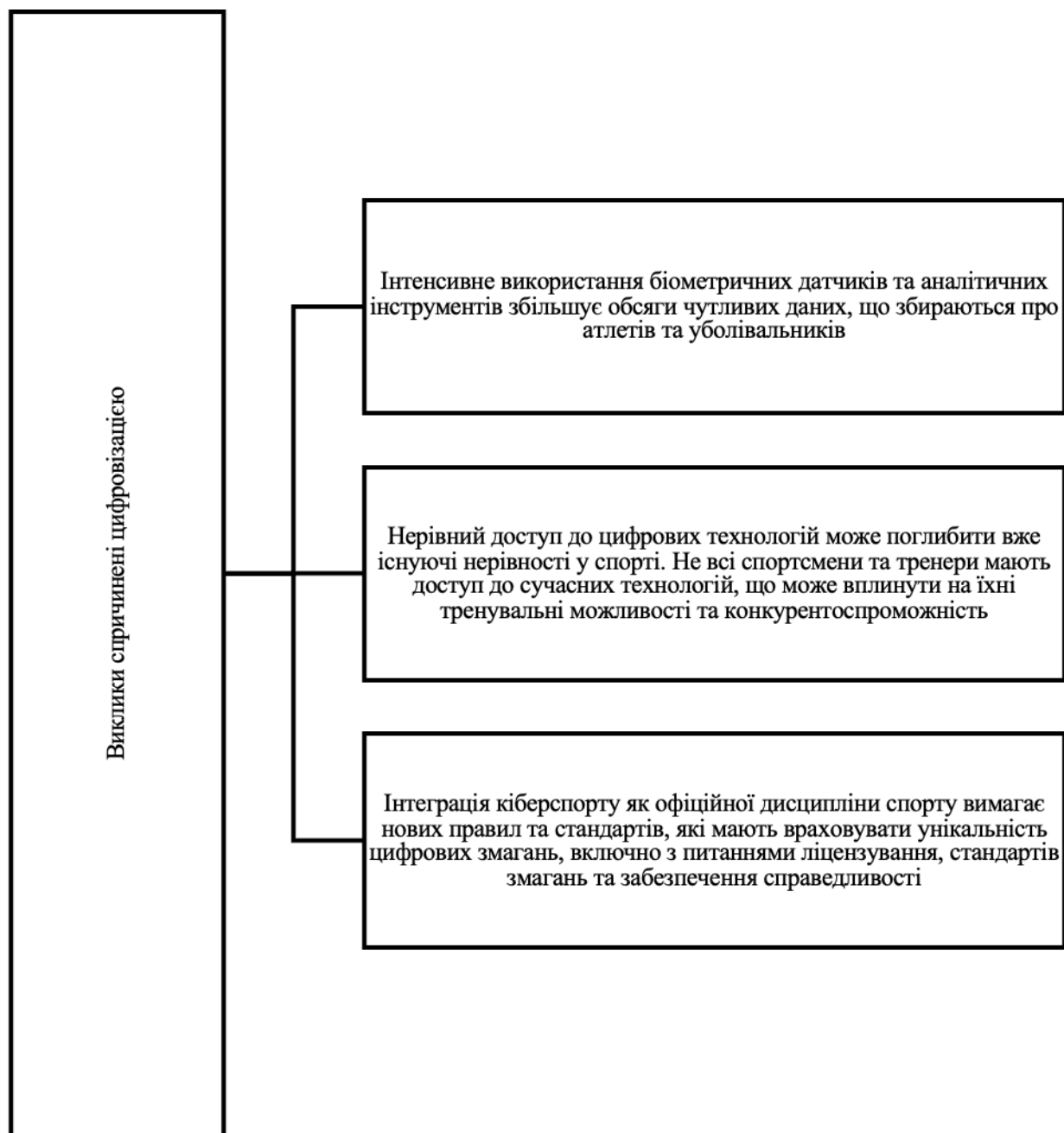

Рис. 2 Виклики спричинені цифровізації у сфері регулювання розвитку фізичної культури й спорту

Джерело: сформовано автором

У сучасному світі, де інтернет і цифрові технології відіграють вирішальну роль в щоденному житті, держава може використовувати ці ресурси для регулювання та популяризації фізичної культури та спорту серед населення. Перш за все, держава може впроваджувати та підтримувати онлайн-платформи для занять спортом та фізичними вправами, що будуть доступні для всіх категорій населення. Це може включати в себе відеоуроки, онлайн-тренування з професійними тренерами, а також інтерактивні програми, які дозволяють користувачам відслідковувати свій прогрес і отримувати індивідуальні рекомендації. Використання цифрових інструментів дозволяє людям залишатися активними незалежно від географічного розташування та часу, що особливо важливо в умовах міського життя та зайнятого графіка. Другий аспект включає законодавче регулювання та стимулювання розвитку спортивних технологій. Держава може вводити стандарти та регуляції для спортивних технологій, які забезпечують безпеку та ефективність для користувачів. Такі заходи можуть включати сертифікацію спортивних додатків та обладнання, регулювання збору та обробки персональних даних користувачів, а також сприяння розробці новітніх технологічних рішень, які можуть підвищити залученість та ефективність спортивних занять.

Наостанок, важливо, щоб держава взаємодіяла з освітніми установами для інтеграції фізичної культури і спорту у навчальні програми через інтернет та цифрові інструменти. Це може включати розробку освітніх курсів та програм, що використовують гейміфікацію та віртуальні реалії, для залучення молоді та стимулювання інтересу до регулярних фізичних вправ. Також держава може підтримувати проекти та ініціативи, які заохочують використання цифрових технологій для покращення фізичного здоров'я населення. Через такий комплексний підхід держава не тільки сприятиме розвитку фізичної культури та спорту, але й використає потенціал сучасних технологій для підвищення загальної якості життя своїх громадян.

Висновки. Підсумовуючи зазначимо, що протягом останнього десятиріччя молодь активно користується такими інноваціями як соціальні мережі та мобільні телефони, що сприяють швидкому та зручному доступу до інтернету. Цифрові технології стають універсальними, оскільки вони перетинають багато аспектів життя, часто розмиваючи грані між приватним та публічним, реальним та віртуальним, аналоговим та цифровим, а також соціальними контекстами та аудиторією. Це зливання відображається в повсякденних практиках та ідентичності молоді. Тим не менш, дослідження використання цифрових технологій часто відбувається в ізольованих контекстах. Водночас, історії молодих людей про вплив цифрових технологій на їх освіту та життя часто залишаються поза увагою. У світі, де цифровізація

посилюється, важливо заповнити цей прогалину у знаннях, особливо для керівництва вчителів та інших, хто підтримує молодь, навчаючись і живучи в зв'язаних просторах, як у школі, так і поза нею. В сучасному світі спостерігається інтенсивний рух до цифрового перетворення економіки та інформатизації різних аспектів людського буття. Суспільство зараз активно просувається у напрямку інтеграції цифрових технологій у всі області соціальних відносин, включаючи сферу фізичної культури та спорту. Переваги цифрової трансформації незаперечні, що представляє собою значний прогрес для людства та відкриває нові можливості для всіх вікових груп, від дітей до дорослих. В Україні розвиток цифровізації у сфері фізичної культури і спорту є ключовим для здоров'я населення та його морально-психологічного благополуччя. Така політика має важливе значення для підвищення фізичної грамотності, середньої тривалості життя та здоров'я громадян, і є одним із пріоритетів внутрішньої політики держави, спрямованої на створення здорового та конкурентоспроможного суспільства. Все це потребує подальших досліджень, особливо в контексті державного регулювання.

Література:

1. Thompson, A., Jenkins, P., Ford, L. "Government Oversight in Professional Sports: A Comparative Study." *Journal of Sports Law and Policy*, Vol. 22, No. 2, 2020, pp. 134-153.
2. Wallace, S., Kim, R., Patel, N. "Regulatory Frameworks and Economic Impact on Sports Industries." *Sports Economics Review*, Vol. 18, No. 4, 2019, pp. 321-340.
3. Davis, K., Lee, T., Chang, Y. "Effects of Policy Changes on Youth Sports Programs." *Journal of Public Health and Sports*, Vol. 15, No. 1, 2018, pp. 45-64.
4. Morales, J., Hernandez, F., Gomez, E. "The Role of Government in Promoting Sports Integrity." *International Journal of Sports Management and Marketing*, Vol. 24, No. 3-4, 2021, pp. 200-218.
5. Bennett, C., Ortiz, S., Marshall, D. "Environmental Regulations in Sports: A Policy Analysis." *Journal of Environmental Policy and Planning*, Vol. 29, No. 2, 2022, pp. 98-116.
6. Nguyen, A., Singh, H., Zhou, M. "Legislative Measures for Sports Safety in Schools." *Education and Law Journal*, Vol. 31, No. 1, 2017, pp. 82-101.
7. Щокін Р. Г., Беленюк Ж. В. Сучасні тенденції диджиталізації публічного управління у сфері фізичної культури та спорту. *Державне управління*. 2022. № 3 (31). С. 102–109.
8. Макашов, В. Цифровізація управління оздоровчою руховою активністю в мегаполісах України (на прикладі м. Дніпро). Мультидисциплінарні дослідження, матеріали Міжнародної конференції 19–21 січня 2021 р., Берлін, Германія. С. 427-430.
9. Кононович, В., Головкин В., Колоколов В. Особливості цифрового публічного управління у сфері фізичної культури та спорту. The 15th International scientific and practical conference "The main directions of the development of scientific research" Helsinki, Finland. International Science Group. 2023. 405 p.. 2023.
10. Квітка С., Новіченко, Н., Гусаревич, Н., Піскоха, Н., Бардах, О., & Демошенко, Г. Перспективні напрямки цифрової трансформації публічного управління. *Аспекти публічного управління*. 8(4), 2020, 129–146.

References:

1. Thompson, A., Jenkins, P., Ford, L. (2020). Government Oversight in Professional Sports: A Comparative Study. *Journal of Sports Law and Policy*, Vol. 22, No. 2, pp. 134-153. [in English]
2. Wallace, S., Kim, R., Patel, N. (2019). Regulatory Frameworks and Economic Impact on Sports Industries. *Sports Economics Review*, Vol. 18, No. 4, pp. 321-340. [in English]
3. Davis, K., Lee, T., Chang, Y. (2018). Effects of Policy Changes on Youth Sports Programs. *Journal of Public Health and Sports*, Vol. 15, No. 1, pp. 45-64. [in English]
4. Morales, J., Hernandez, F., Gomez, E. (2021). The Role of Government in Promoting Sports Integrity. *International Journal of Sports Management and Marketing*, Vol. 24, No. 3-4, pp. 200-218. [in English]
5. Bennett, C., Ortiz, S., Marshall, D. (2022). Environmental Regulations in Sports: A Policy Analysis. *Journal of Environmental Policy and Planning*, Vol. 29, No. 2, pp. 98-116. [in English]
6. Nguyen, A., Singh, H., Zhou, M. (2017). Legislative Measures for Sports Safety in Schools. *Education and Law Journal*, Vol. 31, No. 1, pp. 82-101. [in English]
7. Shchokin, R. H., Beleniuk, Z. V. (2022). Suchasni tendentsii didzhitalizatsii publichnoho upravlinnia u sferi fizychnoi kultury ta sportu [Modern trends in the digitalization of public administration in the field of physical culture and sports]. *Derzhavne upravlinnya – Public Management.. No 3 (31)*, pp. 102–109 [in Ukrainian].
8. Makashov, V. (2021). Tsyfrovizatsiia upravlinnia ozdorovchoiu rukhovoiou aktyvnistiu v mehalopolisakh Ukrainy (na prykladi m. Dnipro) [Digitalization of management of recreational physical activity in the megacities of Ukraine (example of Dnipro)]. *Mulydystsyplinarni doslidzhennia, materialy Mizhnarodnoi konferentsii – Multidisciplinary Studies, Proceedings of the International Conference, January 19-21, Berlin, Germany*, pp. 427-430 [in Ukrainian].
9. Kononovych, V., Holovko, V., Kolokolov, V. (2023). Osoblyvosti tsyfrovoho publichnoho upravlinnia u sferi fizychnoi kultury ta sportu [Features of digital public administration in the field of physical culture and sports]. *The 15th International Scientific and Practical Conference "The Main Directions of the Development of Scientific Research", Helsinki, Finland. International Science Group*, p. 405 [in Ukrainian].
10. Kvitka S., Novichenko, N., Husarevych, N., Piskokha, N., Bardakh, O., & Demoshenko, H. (2020). Perspektyvni napriamky tsyfrovoi transformatsii publichnoho upravlinnia [Promising directions of digital transformation of public administration]. *Aspekty publichnoho upravlinnia – Aspects of public administration*, 8(4), pp. 129–146. [in Ukrainian].

УДК 351:328.185:323.2

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-968-979](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-968-979)

Ємельянов Володимир Романович доцент кафедри публічного та міжнародного права, Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана, просп. Берестейський, 54/1, м. Київ, 03057, <https://orcid.org/0000-0002-0660-5241>

РОЛЬ ІНСТИТУТУ АДВОКАТУРИ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ДОСТУПУ ДО ПРАВОСУДДЯ В МІЖНАРОДНОМУ КОНТЕКСТІ

Анотація. Дослідження присвячене аналізу значення інституту адвокатури для забезпеченні доступу до правосуддя. Аналізуються різні моделі організації адвокатури та їх вплив на доступність і якість правової допомоги для громадян в міжнародному контексті. Розглянуто законодавчі та інституційні базові засади функціонування адвокатури в різних країнах, порівнюються ефективність і виклики, з якими стикаються адвокатські спільноти у забезпеченні доступу до правосуддя. Особлива увага приділяється міжнародним практикам, що сприяють підвищенню ролі адвокатури у захисті прав людини та зміцненні верховенства права. Надано рекомендації щодо вдосконалення національних систем адвокатури з метою покращення доступу до правосуддя та забезпечення справедливості судового розгляду в Україні. Дослідження сприяє розширенню наукових знань у сфері юридичної практики та прав людини в глобальному масштабі.

Ключові слова: адвокатура, правосуддя, держава, верховенство права, правова допомога, права людини.

Iemelianov Volodymyr Romanovych associate professor of the Department of Public and International Law, Vadym Hetman Kyiv National Economic University, Ave. Beresteysky 54/1, 03057, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0002-0660-5241>

THE ROLE OF THE ADVOCACY INSTITUTE IN ENSURING ACCESS TO JUSTICE IN THE INTERNATIONAL CONTEXT

Abstract. The research focuses on «The Role of the Bar Institute in Ensuring Access to Justice in the International Context». This research explores the critical function of the Bar Institute (or Bar Association) in providing access to justice and upholding the rule of law globally. By examining various models of legal practice and organization of the Bar across different jurisdictions, this study

aims to uncover the key factors that enhance or hinder the effectiveness of legal representation and advocacy.

Central to this research is the comparative analysis of how different countries structure their Bar Institutes and the impact these structures have on access to legal services. The study investigates legislative frameworks, ethical standards, and operational practices that govern the Bar, alongside the challenges faced by legal professionals in diverse legal environments. Through this comparative approach, the research highlights best practices and innovative strategies that can be adopted to improve the delivery of legal services, especially in underrepresented or marginalized communities.

The international context of this study is particularly relevant, as it addresses the global nature of contemporary legal challenges and the increasing importance of cross-border legal cooperation. The research evaluates international standards and guidelines, such as those set by the United Nations and other international bodies, that influence the functioning of Bar Institutes worldwide. Furthermore, it assesses the role of the Bar in promoting human rights, ensuring fair trials, and maintaining the integrity of the judicial process.

By providing a comprehensive analysis of the Bar Institute's role in different legal systems, this dissertation contributes to the broader understanding of how access to justice can be enhanced on a global scale. The findings and recommendations derived from this research are intended to inform policymakers, legal practitioners, and academics, offering valuable insights into strengthening the capacity of the Bar to serve as a pillar of justice in society.

Keywords: advocacy, justice, power, rule of law, legal assistance, human rights.

Актуальність проблеми. У сучасних умовах системно зростає необхідність забезпечення рівного доступу до правової допомоги в умовах глобалізації та збільшення міжнародних правових викликів. Інститут адвокатури відіграє ключову роль у захисті прав громадян, забезпеченні справедливого судового розгляду та зміцненні верховенства права.

Ефективне забезпечення доступу до правосуддя є однією з важливих проблем сьогодення для України. Тому його вивчення стало предметом наукових розвідок багатьох дослідників, які вивчали як вітчизняну, так і іноземну практику. Водночас, у зв'язку з постійним збільшенням викликів, які стоять перед Україною, актуальність вивчення цього питання продовжує зростати.

Дослідження міжнародного досвіду та порівняння різних моделей адвокатури дозволило визначити найкращі практики та адаптувати їх для підвищення ефективності української національної системи правової допомоги. Це

має особливе значення у контексті міжнародних зобов'язань України щодо дотримання прав людини та прагнення до гармонізації правових стандартів у глобальному масштабі. Вивчення ролі адвокатури також сприяє розвитку наукових знань у галузі юридичної практики та правосуддя, що є важливим для вдосконалення правових систем різних країн.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Наукова література приділяє увагу питанням визначення місця і ролі інституту адвокатури в державі та зокрема, в забезпечення доступу до правосуддя.

Останні наукові праці підкреслюють особливе значення інституту адвокатури як ключового елементу правової системи, що забезпечує захист прав громадян і сприяє справедливості у суспільстві.

Серед іноземних авторів проблематику значення інституту адвокатури для забезпечення доступу до правосуддя досліджували М. Браун, М. Арвідсон, К. Свенссон, М. Ейлstrup-Санджованні, К. Еббот, А. Біндеркранц, Л. Брін, К. Карпентер, С. Дуйгулу, А. Монтгомері, А. Рапп та інші.

Серед українських вчених вищезгадані питання діяльності інституту адвокатури висвітлювали В. Гвоздій, О. Гуртовий, В. Городовенко, В. Андрусів, Р. Чайка, В. Святоцька, Ю. Лубшев, Т. Корчева, М. Видря, О. Щерба, С. Россоха, Я. Ващук, Г. Світлична, М. Белова, Н. Сакара, І. Насонова, М. Єфіменко, В. Заборовський, В. Іваків, Г. Рибалко, М. Барщевський та інші.

Водночас, варто зазначити, що у вітчизняній науковій літературі бракує комплексних дослідження, які б систематизували, аналізували та порівнювали досвід України та інших держав, виділяли особливості міжнародного досвіду важливості забезпечення доступу до правосуддя через інститут адвокатури.

Мета статті. Висвітлення на основі проведення комплексного аналізу ролі інституту адвокатури в процесі забезпечення реалізації права громадянина на доступ до правосуддя в міжнародній практиці. Дослідити теоретико-правове розуміння гарантій прав людини, передбачених інститутом адвокатури, для забезпечення належної реалізації прав на доступ до правосуддя.

Результати дослідження. Історія вивчення значення інституту адвокатури у забезпеченні доступу до правосуддя в міжнародному контексті є довгою і багатогранною. Вона охоплює еволюцію адвокатської діяльності від стародавніх часів до сучасного періоду, відображаючи зміни в правових системах та суспільствах різних країн.

Сучасні вітчизняні науковці відзначають, що адвокатура є, без сумніву, одним із основних елементів механізму забезпечення прав, свобод та законних інтересів людини, якому відведена особлива роль. У правовому світі інститут адвокатури розглядають в якості індикатора демократії в

суспільстві [16, с. 72]. Особливо це є актуальним для України, як держави з молодою демократією і необхідністю розбудови правової системи на основі кращих світових практик.

Сучасні іноземні автори роблять акцент, що під час доступу до правосуддя важливо, щоб адвокати активно усвідомлювали свою власну роль таким чином, щоб їхні зусилля сприяли доступу до правосуддя [23, с. 1239]. Потенційно, це пов'язано з різними викликами, які стоять перед молодою українською системою державою, що знаходиться в стані розбудови систем правосуддя та демократичного врядування, та західними моделями, які спираються на віковічні традиції судочинства та демократії.

Загалом роль інституту адвокатури для суспільного буття є надзвичайно важливою, адже забезпечення правосуддя є підвалиною демократії та розвинутого суспільства. Водночас, досвід, проблеми та шлях розвитку адвокатури в процесі доступу до правосуддя в Україні та інших державах, насамперед – Європейського Союзу, є різними через історично зумовлені причини, різні системи права тощо.

Функціонування інституту адвокатури в інших державах. Нещодавні публікації іноземних науковців звертають увагу на вплив глобалізації та міжнародних стандартів на роботу інституту адвокатури. Зокрема, робиться акцент на важливості адаптації національних адвокатських систем до міжнародних стандартів, таких як принципи ООН з доступу до правосуддя та мінімальні стандарти професійної етики, що встановлюються Міжнародною асоціацією адвокатів (ІВА) [19, с. 18-19].

На думку західних дослідників, науковий доступ до правосуддя можна розділити на дві різні тези: практичну тезу (зосередження на конкретних засобах, за допомогою яких люди можуть отримати доступ до правосуддя) та демократичну (стосується ширших питань щодо участі та можливості громадян впливати на правосуддя як на самоціль) [22, с. 1202]. Це говорить про розгляд інституту адвокатури на тактичному рівні (функціонування суспільства в рамках правосуддя) та стратегічному (побудова суспільства та держави на засадах правосуддя, участі в житті держави та демократії загалом).

На практиці світова профільна спільнота впродовж довгих років працювала над забезпеченням доступу до правосуддя та розробляла відповідне підґрунтя. Зокрема, Консультативна рада європейських суддів підготувала Висновок про відносини між суддями та адвокатами, виходячи з принципу, що ці відносини впливають на якість і ефективність правосуддя та здатні їх вдосконалити на основі Кодексу поведінки європейських адвокатів, Хартії основоположних принципів діяльності європейських адвокатів, Основних принципів Організації Об'єднаних Націй стосовно Незалежності

Судової влади, Основних принципів Організації Об'єднаних Націй про Роль адвокатів та Бангалорських принципів поведінки суддів [14, с. 144].

Система адвокатури та доступу до правосуддя в Європейському Союзі має два рівні - загальноєвропейський та національний: кожна країна член ЄС має свою систему адвокатури, які керуються національними законодавчими актами та правовими актами ЄС, зокрема, Загальним кодексом правил для адвокатів країн Європейського Співтовариства, прийнятого делегацією дванадцяти країн- учасниць на пленарному засіданні у Страсбурзі в жовтні 1988 року [2, с.5]. Це забезпечує поєднання стабільності та впровадження кращих практик з інших держав.

Розглядаючи законодавчі та інституційні рамки функціонування адвокатури іноземні дослідники відзначають, що для налаштування інституційних та правових реформ важливим є залучення громадянського суспільства, створення надійних інституцій, механізмів підзвітності для протидії порушенням прав людини та уникнення політизації питань правосуддя, закликів до припинення подвійних стандартів і дотримання прав на справедливий розгляд та правозахисних установ [21]. Тобто, правосуддя забезпечується широким колом акторів, які мають працювати в одному напрямку – на користь суспільства та дотримання законності всіма учасниками.

Інститут адвокатури в низці європейських держав функціонує на основі низки норм. Наприклад, Адвокатура в Німеччині функціонує на поєднанні державного контролю через земельні Міністерства юстиції та вищих земельних судів та власних органів самоврядування, в особі правління, президій і загальних зборів членів палати адвокатів [2, с.7]. Адвокати Франції об'єднані в колегії при кожному суді другої інстанції, рішення в них (колегіях – ред.) приймається більшістю голосів, робота організована на засадах рівності (всі колегії адвокатів, як і члени колегії, рівні в правах, незалежні і автономні) [2, с.8].

В останні роки у полі зору західних дослідників опинилася діяльність міжнародних адвокаційних груп. Зокрема, відзначається, що через стратегічну спеціалізацію відбувається конкуренція між транснаціональними адвокаційними групами [18, с. 121]. Одні з них застосовують радикальну, конфронтаційну тактику, а інші зосереджуються на «внутрішньому» лобіюванні та наданні інформації, тобто є дві стратегії – мається звернення до широкої глобальної аудиторії або тих, хто приймає рішення, комунікація за закритими дверима [18, с. 121]. Це свідчить про те, що діяльність інституту адвокатури набуває публічності, потребує виражених і системних комунікацій з громадськістю.

Водночас, американські автори наголошують на тому, що інститут адвокації на шляху доступу до правосуддя має величезну проблему – фінан-

сування, адже адвокати залежать прямого фінансування клієнтів, федеральної програми та мішанини волонтерських і філантропічних зусиль [17].

Незважаючи на довгу історію розвитку інституту адвокатури у Європі, він потребує еволюції для реагування на виклики сьогодення. Наприклад: у 2022 році 64% опитаних юристів Великобританії заявили, що загальний доступ до правосуддя у цивільних і кримінальних справах погіршився за останні 10 років [20]. В рамках дослідження майже дві третини всіх респондентів назвали скорочення сфер, охоплених юридичною допомогою, однією з найбільших перешкод для доступу людей до правосуддя [20]. Варто уточнити, що Національна адвокатура Англії була створена в 1285 році на основі законодавчого акту короля Едуарда I. [2, с. 6]. Тому, на нашу думку, варто позитивно розглядати успіхи українського інституту адвокатури, історія якого є значно коротшою.

Функціонування інституту адвокатури в Україні. У нашій державі серед основних видів адвокатської діяльності для реалізації правозахисних гарантій називають надання правової інформації, правовий супровід діяльності юридичних і фізичних осіб, складення документів правового характеру, захист прав, свобод і законних інтересів підозрюваного, обвинуваченого, підсудного, засудженого, виправданого тощо [16, с. 73].

Аналізуючи вітчизняну практику, українські дослідники зазначають, що судова влада потребує контролю за справедливим застосуванням закону й норм моралі з боку представників суспільства, забезпечення представниками суспільства таких умов, що можуть гарантувати суддям незалежність від незаконного впливу офіційних структур та самотійність, зовнішнього контролю за діяльністю суду з боку зацікавлених осіб, громадськості та ЗМІ (зазначається, що він носить випадковий, епізодичний і не завжди переконливий характер) [5, с. 17]. Тому інститут адвокатури виступає таким сталим, сильним, незалежним інструментом та є базою для здійснення правосуддя.

Водночас, функціонування інституту адвокатури є основою для функціонування суспільства на засадах демократії та законності. Зокрема, вітчизняні дослідники зазначають, що представництво інтересів громадян у конституційному, кримінальному, адміністративному, цивільному, господарському судочинстві спрямовано не тільки на задоволення інтересу однієї приватної особи, а й на забезпечення принципу змагальності судового процесу, досягнення істини, захисту прав громадян, і тим самим, на створення демократичної правової держави, проголошеної Конституцією України [14, с. 145]. Це говорить про важливе значення інституту адвокатури для суспільства та держави загалом, і дає відповіді на питання, чому в Україні інститут адвокатури є молодим та знаходиться в процесі формування порівняно з іншими розвинутими державами.

Характеризуючи історію становлення адвокатури в Україні, можна стверджувати, що вона пройшла довгий складний шлях становлення як інституту ефективного механізму забезпечення доступу до правосуддя. Вітчизняні адвокати-практики зазначають, що за останні 10-15 років адвокатура в Україні наблизилася до європейських стандартів: стала сильною, вільною, здатною відстоювати гарантії своєї діяльності та права своїх клієнтів [8].

Сьогодні у вітчизняній науковій літературі окремо наголошується, що адвокати повинні дотримуватися високих етичних стандартів при здійсненні професійної діяльності, відігравати суттєву роль у справедливому відправленні правосуддя [4, с. 46]. Окремо це стає важливим, якщо зважати на те, що справжня історія вітчизняного інституту адвокатури розпочалася 33 роки тому, з проголошення Незалежності України, і дотримання етичних стандартів є базовою основою для завоювання суспільної довіри на наступні десятиліття.

Характеризуючи поточні виклики, які стоять перед інститутом адвокатури в Україні, дослідники наголошують, що адвокати в Україні ведуть справи, зокрема пов'язані з війною, відновленням справедливості для постраждалих від незаконних затримань і тортур, стикаються з ототожненням адвоката з клієнтом і як наслідків, ставленням представників правоохоронних органів як до співучасників злочину, в якому звинувачують клієнта [15]. Причиною цих викликів вважають військову агресію Росії проти України, радикалізацію настроїв у суспільстві, девальвацію правових стандартів у свідомості громадян [15]. Це негативним чином відображається на здатності адвокатури забезпечувати доступ до правосуддя.

Водночас, на думку вітчизняних науковців, існуючі недоліки вітчизняного інституту адвокатури та проблем його функціонування (зокрема у напрямі забезпечення доступу до правосуддя), можна пов'язати з загальнодержавними проблемами, нестабільністю та процесами розбудови державності. Зокрема, С. Прилуцький відзначав, що адвокатура може повноцінно функціонувати лише в стабільному суспільстві, де більшість членів можуть дозволити собі відтермінування в компенсації порушеного інтересу, для того, щоб був час на усебічне дослідження ситуації [13, с. 179]. На жаль, українську державність останні 10 років спіткає багато воєнних, економічних та інших викликів, які негативно відображаються на стабільності суспільства, та функціонуванні інституту адвокатури загалом.

У сучасній Україні інститут адвокатури відіграє ключову роль у забезпеченні доступу до правосуддя при наявності викликів воєнного часу, представництва українських інтересів у міжнародних судових справах, функціонуванні державних інститутів і забезпеченні дотримання прав людини під час воєнного стану тощо.

Тому, на нашу думку, для оптимізації функціонування інституту адвокатури варто зробити наступні кроки:

- продовжувати впроваджувати кращі європейські і світові практики, гармонізувати українське законодавство до вимог європейського;
- підвищувати рівень дотримання етичних норм представниками адвокатури для підвищення довіри з боку суспільства та представників судової системи;
- збільшувати рівень правової освіченості громадян та широкі інформаційні кампанії щодо їх прав, можливості їх захисту через систему правосуддя як на національному, так і міжнародному рівні (зокрема, це стосується викликів, пов'язаних з війною, втратою майна, полоном тощо);
- ведення представниками інституту адвокатури системної та комплексної комунікації з громадськістю щодо результатів та методів своєї роботи для завоювання довіри, підвищення ролі адвокатури в суспільстві, забезпечення підвищення прозорості доступу до правосуддя;
- підвищувати доступність послуг адвокації для представників всіх суспільних верств, залучати всі можливі механізми фінансування (бюджетні, муніципальні, грантові та інші кошти).

Висновки. Роль інституту адвокатури в забезпеченні доступу до правосуддя є надзвичайно потужною, адже функціонує на двох рівнях – тактичному (забезпечення функціонування суспільного життя на засадах правосуддя) та стратегічному (розбудова демократії та правової держави загалом).

Іноземний досвід свідчить про важливість для забезпечення доступу до правосуддя впровадження кращих світових практик, дотримання етичних норм, системної комунікації з громадськістю та впровадження фінансових інструментів для можливості безперешкодного доступу до адвокатської допомоги за рахунок різних джерел фінансування.

Український досвід функціонування інституту адвокатури свідчить про боротьбу з низкою ризиків, неквапливе впровадження кращого світового досвіду та побудови власної національної системи. Наразі вагомими викликами на шляху розбудови адвокатури як способу доступу до правосуддя є нестабільність системи та виклики воєнного часу. Водночас, це дає нашій державі змогу стати в авангарді розвитку системи адвокатури в складних умовах та потребує від вітчизняних дослідників ретельної роботи для пошуку нових шляхів та способів розбудови української адвокатури.

Література:

1. Бадзелюк П.П. Адвокатура як інструмент реалізації основоположного права особи на професійну правову допомогу. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право.* 2021. Вип. 66. С. 240-243. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/pvuzhpr_2021_66_42 (дата звернення: 05.06.2024).

2. Бандурка С.С. Адвокатура в країнах Європейського Союзу та можливості використання її досвіду в Україні. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2024. № 1. С. 3-10. - DOI: <https://doi.org/10.32850/sulj.2024.1.1> (дата звернення: 05.06.2024).

3. Бакаянова Н.М. Функціональні та організаційні основи адвокатури України : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.10. Одеса, 2017. 395 с. URL: <https://dspace.onua.edu.ua/items/65802a57-1978-4ab9-92d0-26061e0d9d42> (дата звернення: 05.06.2024).

4. Белов Д.М. Роль та місце інституту адвокатури в механізмі захисту прав і свобод людини і громадянина. *Аналітичне-порівняльне правознавство*. Ужгород, 2022. № 6. С. 42-48. URL: <http://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/273521/268905> (дата звернення: 05.06.2024).

5. Бочуляк Н.І. Роль адвокатури у механізмі захисту прав і свобод людини. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: Юридичні науки. Львів : Вид-во Львівської політехніки, 2019. № 24. С. 13-19. URL: <https://science.lpnu.ua/sites/default/files/journal-paper/2020/apr/21437/4.pdf> (дата звернення: 05.06.2024).

6. Бригінець О.О. Адміністративно-правове забезпечення діяльності адвокатури як інституту, що надає правову допомогу на професійній основі. *Економіка. Фінанси. Право*. 2023. № 4. С. 6-8. URL: <https://irlykhuml.univer.km.ua/items/51198877-3b16-455c-af84-e4dc6999de16> (дата звернення: 05.06.2024).

7. Габані І.І. Гармонізація етичних та юридичних засад в діяльності інституту адвокатури України та країн Словаччини та Чехії: порівняльно-правовий аспект. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2023. № 5. С. 770-774. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/anporpr_2023_5_140 (дата звернення: 05.06.2024).

8. Добровичська А. Справедливість у дії. Роль адвокатури у судовій реформі. *Юридична газета*. 2021. №23 (753). URL: <https://yur-gazeta.com/dumka-eksperta/spravedlivist-u-diyi-rol-advokaturi-u-sudoviy-reformi.html> (дата звернення: 05.06.2024).

9. Дурнов Є.С. Інститут адвокатури в роки становлення незалежної України. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Серія : Юриспруденція. 2020. Вип. 45. С. 152-156. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvmgu_jur_2020_45_34 (дата звернення: 05.06.2024).

10. Завальний М.В. Адвокатура в системі недержавних суб'єктів правоохорони України. *Форум права*. 2017. № 3. С. 47–52. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2017_3_10.pdf (дата звернення: 05.06.2024).

11. Косяченко К.Е. Адвокатура її призначення та місце в інституті громадянського суспільства. *Молодий вчений*. 2021. № 3(2). С. 278-281. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2021_3\(2\)_36](http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2021_3(2)_36) (дата звернення: 05.06.2024).

12. Меркулова В.О. Адвокатура та адвокатська діяльність в Україні: сучасні тенденції доктрини права. *Міжнародний науковий журнал «Інтернаука»*. Серія : Юридичні науки. 2023. № 9. С. 116-125. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/mnjiu_2023_9_20 (дата звернення: 05.06.2024).

13. Прилуцький С.В. Адвокатура як незалежний інститут громадянського суспільства в конституційному механізмі правосуддя України. *Вісник кримінального судочинства*. 2017. № 3. С. 174-183. URL: https://vkslaw.knu.ua/images/verstka/3_2017_Prulytskyi.pdf (дата звернення: 05.06.2024).

14. Рибалко Г.С. Роль і місце адвокатури у державі. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна*. Серія «Право». 2020. Вип. 30. С.141-146. URL: <https://periodicals.karazin.ua/law/article/download/16353/15430/> (дата звернення: 05.06.2024).

15. Роль адвокатури в кризових умовах: уроки війни озвучив В.Гвоздій. *Національна асоціація адвокатів України* : веб-сайт. URL: <https://unba.org.ua/news/8771-rol-advokaturi-v-krizovih-umovah-uroki-vijni-ozvuchiv-v-gvozdij.html> (дата звернення: 05.06.2024).
16. Ткачук, Л.В. Правозахисні гарантії прав людини в Україні: теоретико-правова характеристика. *Часопис Київського університету права*. 2018. № 4. С. 73-77. URL: https://kul.kiev.ua/doc/CHAS18_4.pdf (дата звернення: 05.06.2024).
17. Gordon R. Lawyers, the Legal Profession & Access to Justice in the United States: A Brief History. *Judicature*. 2019. Vol. 103. № 3. URL: <https://judicature.duke.edu/articles/lawyers-the-legal-profession-access-to-justice-in-the-united-states-a-brief-history/> (дата звернення: 05.06.2024).
18. Eilstrup-Sangiovanni M. Competition and Strategic Differentiation Among Transnational Advocacy Groups. *Advocacy Group Effects in Global Governance*. 2023. P. 121–161. URL: https://doi.org/10.1007/978-3-031-27864-8_5 (дата звернення: 05.06.2024).
19. Johnson M.Jr. Elitism in the legal world: A comparison between the U.K. and U.S.A. *Faculty Curated Undergraduate Works*. 2023. № 77. https://scholarworks.arcadia.edu/undergrad_works/77 (дата звернення: 05.06.2024).
20. Nearly two thirds of lawyers believe access to justice has worsened over the last decade. The Law Society, web-site. URL: <https://www.lawsociety.org.uk/contact-or-visit-us/press-office/press-releases/nearly-two-thirds-of-lawyers-believe-access-to-justice-has-worsened-over-the-last-decade> (дата звернення: 05.06.2024).
21. Vorng P. Quality under the law: striving for equity in legal systems worldwide 2024. URL: https://www.researchgate.net/publication/380324494_EQUALITY_UNDER_THE_LAW_STRIVING_FOR_EQUITY_IN_LEGAL_SYSTEMS_WORLDWIDE (дата звернення: 05.06.2024).
22. Storgaard A., Johansson S., Aström, K. Introduction. Access to justice from a multi-disciplinary and socio-legal perspective: Barriers and facilitators. *Oñati Socio-Legal Series*. 2023. № 13(4). P. 1198–1208. DOI: 10.35295/osls.iisl/0000-0000-0000-1351 (дата звернення: 05.06.2024).
23. Svensson K. Advocating access to justice: Facilitating or gatekeeping? *Oñati Socio-Legal Series*. 2023. № 13(4). P. 1239-1257. URL: <https://doi.org/10.35295/osls.iisl/0000-0000-0000-1356> (дата звернення: 05.06.2024).

References:

1. Badzeliuk P.P. (2021) Advokatura yak instrument realizatsii osnovopolozhnogo prava osoby na profesiinu pravovu dopomohu [Advocacy as a tool for exercising the fundamental right to professional legal aid]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Seriya : Pravo*, vol. 66, pp. 240-243. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvuzhpr_2021_66_42 (accessed Juny 05, 2024) (in Ukrainian).
2. Bandurka S.S. (2024) Advokatura v krainakh Yevropeiskoho Soiuzu ta mozhlyvosti vykorystannia yii dosvidu v Ukraini [Advocacy in the European Union and the possibility of using its experience in Ukraine]. *Pivdennoukrainskyi pravnychi chasopys*, vol. 1, pp. 3-10. DOI: <https://doi.org/10.32850/sulj.2024.1.1> (data zvernennia: 05.06.2024) (accessed Juny 05, 2024) (in Ukrainian).
3. Bakaianova N.M. (2017) Funktsionalni ta orhanizatsiini osnovy advokatury Ukrainy [Functional and organisational basis of the Ukrainian national Bar]: dys. ... d-ra yuryd. nauk : 12.00.10. Odesa, 2017. 395 s. Available at: <https://dspace.onua.edu.ua/items/65802a57-1978-4ab9-92d0-26061e0d9d42> (accessed Juny 05, 2024) (in Ukrainian).

4. Bielov D.M. (2022) Rol ta mistse instytutu advokatury v mekhanizmi zakhystu prav i svobod liudyny i hromadianyna [The role and place of the Bar in the mechanism of protection of human and civil rights and freedoms]. *Analitychne-porivnialne pravoznavstvo*, Uzhhorod, vol. 6, pp. 42-48. Available at: <http://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/273521/268905> (accessed Juny 05, 2024) (in Ukrainian).

5. Bochuliak N.I. (2019) Rol advokatury u mekhanizmi zakhystu prav i svobod liudyny [The role of the advocacy in the mechanism of protection of human rights and freedoms]. *Visnyk Natsionalnoho universytetu «Lvivska poli-tekhnika»*. Serii: *Yurydychni nauky*, Lviv : Vyd-vo Lvivskoi politekhniki, vol. 24, pp. 13-19. Available at: <https://science.lpnu.ua/sites/default/files/journal-paper/2020/apr/21437/4.pdf> (accessed Juny 05, 2024) (in Ukrainian).

6. Bryhinets O.O. (2023) Administratyvno-pravove zabezpechennia diialnosti advokatury yak instytutu, shcho nadaie pravovu dopomohu na profesiinii osnovi [Administrative and legal support of the Bar as an institution providing legal aid on a professional basis]. *Ekonomika. Finansy. Pravo*, vol. 4, pp. 6-8. Available at: <https://irlykhuml.univer.km.ua/items/51198877-3b16-455c-af84-e4dc6999de16> (accessed Juny 05, 2024) (in Ukrainian).

7. Dobrochynska A. (2021) Spravedlyvist u dii. Rol advokatury u sudovii reformi [Justice in action. The role of the bar in judicial reform]. *Yurydychna hazeta*, vol. 23 (753). Available at: <https://yur-gazeta.com/dumka-eksperta/spravedlivist-u-diyi-rol-advokaturi-u-sudoviy-reformi.html> (accessed Juny 05, 2024) (in Ukrainian).

8. Durnov Y.S. (2020) Instytut advokatury v roky stanovlennia nezalezhnoi Ukrainy [The Institute of Advocacy in the years of formation of independent Ukraine]. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu*. Serii : *Yurysprudentsiia*, vol. 45, pp. 152-156. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvmgu_jur_2020_45_34 (data zvernennia: 05.06.2024).

9. Eilstrup-Sangiovanni M. (2023) Competition and Strategic Differentiation Among Transnational Advocacy Groups. *Advocacy Group Effects in Global Governance*, pp. 121–161. Available at: https://doi.org/10.1007/978-3-031-27864-8_5 (accessed Juny 05, 2024).

10. Gordon R. (2019) Lawyers, the Legal Profession & Access to Justice in the United States: A Brief History. *Judicature*, vol. 103, № 3. Available at: <https://judicature.duke.edu/articles/lawyers-the-legal-profession-access-to-justice-in-the-united-states-a-brief-history/> (accessed Juny 05, 2024).

11. Habani I.I. (2023) Harmonizatsiia etychnykh ta yurydychnykh zasad v diialnosti instytutu advokatury Ukrainy ta krain Slovachchyny ta Chekhii: porivnialno-pravovyi aspekt [Harmonisation of ethical and legal principles in the activities of the Bar of Ukraine and the countries of Slovakia and the Czech Republic: A comparative legal aspect]. *Analitychno-porivnialne pravoznavstvo*, vol. 5, pp. 770-774. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/anpopr_2023_5_140 (accessed Juny 05, 2024) (in Ukrainian).

12. Johnson M.Jr. (2023) Elitism in the legal world: A comparison between the U.K. and U.S.A. *Faculty Curated Undergraduate Works*, vol. 77. Available at: https://scholarworks.arcadia.edu/undergrad_works/77 (accessed Juny 05, 2024).

13. Kosiachenko K.E. (2021) Advokatura yii pryznachennia ta mistse v instytuti hromadianskoho suspilstva [Advocacy, its purpose and place in the institution of civil society]. *Molodyi vchenyi*, vol. 3(2), pp. 278-281. Available at: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2021_3\(2\)_36](http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2021_3(2)_36) (accessed Juny 05, 2024) (in Ukrainian).

14. Merkulova V.O. (2023) Advokatura ta advokatska diialnist v Ukraini: suchasni tendentsii doktryny prava [The Bar and Practice of Law in Ukraine: Current Trends in the Doctrine of Law.]. *Mizhnarodnyi naukovyi zhurnal «Internauka»*, serii : *Yurydychni nauky*, vol. 9, pp. 116-125. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/mnjiu_2023_9_20 (accessed Juny 05, 2024) (in Ukrainian).

15. Nearly two thirds of lawyers believe access to justice has worsened over the last decade. *The Law Society*. Available at: <https://www.lawsociety.org.uk/contact-or-visit-us/press-office/press-releases/nearly-two-thirds-of-lawyers-believe-access-to-justice-has-worsened-over-the-last-decade> (дата звернення: 05.06.2024).

16. Prylutskyi S.V. (2017) Advokatura yak nezalezhnnyi instytut hromadianskoho suspilstva v konstitutsiinomu mekhanizmi pravosuddia Ukrainy [The Bar as an Independent Institution of Civil Society in the Constitutional Mechanism of Justice of Ukraine]. *Visnyk kryminalnoho sudochynstva*, vol. 3, pp. 174-183. Available at: https://vkslaw.knu.ua/images/verstka/3_2017_Prylutskyi.pdf (accessed Juny 05, 2024) (in Ukrainian).

17. Rol advokatury v kryzovykh umovakh: uroky viiny ozvuchyv V.Hvozdi [The Role of Advocacy in Crisis: Lessons from the War: V. Hvozdiy Speaks]. *Natsionalna asotsiatsiia advokativ Ukrainy*. Available at: <https://unba.org.ua/news/8771-rol-advokaturi-v-krizovih-umovah-uroki-vijni-ozvuchiv-v-gvozdiy.html> (accessed Juny 05, 2024) (in Ukrainian).

18. Rybalko H.S. (2020) Rol i mistse advokatury u derzhavi [The role and place of the Bar in the state]. *Visnyk Kharkivskoho natsionalnoho universytetu imeni V. N. Karazina, seriia «Pravo»*, vol. 30, pp. 141-146. Available at: <https://periodicals.karazin.ua/law/article/download/16353/15430/> (accessed Juny 05, 2024) (in Ukrainian).

19. Storgaard A., Johansson S., Aström, K. (2023) Introduction. Access to justice from a multi-disciplinary and socio-legal perspective: Barriers and facilitators. *Oñati Socio-Legal Series*, vol. 13(4), pp. 1198–1208. DOI: 10.35295/osls.iisl/0000-0000-0000-1351 (accessed Juny 05, 2024).

20. Svensson K. (2023) Advocating access to justice: Facilitating or gatekeeping? *Oñati Socio-Legal Series*, vol. 13(4), pp. 1239-1257. Available at: <https://doi.org/10.35295/osls.iisl/0000-0000-0000-1356> (accessed Juny 05, 2024).

21. Tkachuk L.V. (2018) Pravozaohysni harantii prav liudyny v Ukraini: teoretyko-pravova kharakterystyka [Human rights guarantees in Ukraine: theoretical and legal characteristics]. *Chasopys Kyivskoho universytetu prava*, vol. 4, pp. 73-77. Available at: https://kul.kiev.ua/doc/CHAS18_4.pdf (accessed Juny 05, 2024) (in Ukrainian).

22. Vorng P. (2024) Quality under the law: striving for equity in legal systems worldwide. Available at: https://www.researchgate.net/publication/380324494_EQUALITY_UNDER_THE_LAW_STRIVING_FOR_EQUITY_IN_LEGAL_SYSTEMS_WORLDWIDE (accessed Juny 05, 2024).

23. Zavalnyi M.V. (2017) Advokatura v systemi nederzhavnykh subiektiv pravookhorony Ukrainy [Advocacy in the system of non-governmental law enforcement agencies of Ukraine]. *Forum prava*, vol. 3, pp. 47–52. Available at: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2017_3_10.pdf (accessed Juny 05, 2024) (in Ukrainian).

УДК 351.815

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-980-992](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-980-992)

Змійвська-Васильковська Ольга Володимирівна аспірант кафедри управління персоналом та підприємництва, Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна, Навчально-науковий інститут «Інститут державного управління», Маршала Рибалко, 51, кв. 13, м. Харків, 61099, тел.: (050) 043-38-50, <https://orcid.org/0009-0001-3655-9952>

ПОТЕНЦІАЛ ВПЛИВУ ПУБЛІЧНОЇ МОЛОДІЖНОЇ ПОЛІТИКИ НА АБСЕНТЕЇЗМ МОЛОДІ

Анотація. У статті представлено теоретико-методологічні підходи до розуміння поняття молоді як суб'єкта молодіжної політики, поняття абсентеїзму та поняття державної молодіжної політики, які в сукупності дають змогу дослідити потенційну цінність, яку може закладати державна інституція до вирішення проблеми політичного абсентеїзму серед молоді.

Визначено, що публічна політика являє собою складне системне явище, що включає інститути держави, суспільства, молоді, їх взаємодія в процесі прийняття і реалізації політико-правових рішень (програм, проектів), спрямованих на задоволення потреб та інтересів молоді, гарантію її прав і можливостей самореалізації. Сутнісними рисами публічної молодіжної політики, що відрізняють її від державної молодіжної політики, називаються: вироблення ролі молоді в суспільстві, створення умов її життєдіяльності та розвитку здійснюються на основі і з урахуванням очікувань різних молодіжних груп, відповідають потребам, інтересам молодих поколінь; процес прийняття життєво важливих для молоді рішень реалізується як спосіб і результат громадської участі, взаємодії компетентних владних органів з інститутами громадянського суспільства, представниками молодіжних об'єднань; забезпечення взаємодії державних і недержавних структур на всіх етапах управлінського циклу – прийняття, реалізації, контролю та оцінки результатів, соціальної ефективності державних програм, проектів, окремих масових заходів у молодіжній сфері.

Запропоновано, що для подолання політичного абсентеїзму серед молоді можливо в тому випадку, якщо держава не протистоїть самодіяльним громадянським ініціативам, а створює необхідні умови для їх раціонального впровадження в управлінську практику. У сфері молодіжної політики це повинно мати на увазі використання органами державної влади та місцевого самоврядування методів і прийомів, що виправдали себе в практиці роботи

громадських організацій серед молоді. У свою чергу, завданням недержавних суб'єктів молодіжної політики має залишатися формування вірності традиціям державності та її конституційним основам. Одним з напрямків молодіжної політики, де перетинаються і ефективно взаємодіють і державні, і громадські інститути, сьогодні є патріотичне виховання молодих громадян.

Ключові слова: держава, молодь, молодіжна політика, публічна молодіжна політика, державна молодіжна політика, абсентеїзм.

Zmiyivska-Vasylovskaya Olga Volodymyrivna Postgraduate student of the Department of Personnel Management and Entrepreneurship, VN Kharkiv National University Karazina, Educational and Scientific Institute "Institute of Public Administration", Kharkiv, <https://orcid.org/0009-0001-3655-9952>

THE POTENTIAL FOR THE INFLUENCE OF PUBLIC YOUTH POLICY ON YOUTH ABSENTEEISM

Abstract. The article presents theoretical and methodological approaches to understanding the concept of youth as a subject of youth policy, the concept of absenteeism and the concept of state youth policy, which together allow us to explore the potential value that a state institution can lay out out of respect for solving the problem of political absenteeism among young people.

It is determined that public policy is a complex systemic phenomenon that includes the institutions of the state, society, youth, their interaction in the process of making and implementing political and legal decisions (programs, projects) aimed at meeting the needs and interests of young people, guaranteeing their rights and opportunities for self-realization. The essential features of public youth policy that distinguish it from the state youth policy are: the development of the role of youth in society, the creation of conditions for its life and development are carried out on the basis and taking into account the expectations of various youth groups, meet the needs and interests of young generations; the process of making vital decisions for young people is implemented as a way and result of public participation, interaction of competent authorities with civil society institutions, representatives of youth associations; ensuring interaction between state and non-state structures at all stages of the management cycle – adoption, implementation, control and evaluation of results, social effectiveness of state programs, projects, individual mass events in the youth sphere.

It is proposed that overcoming political absenteeism among young people is possible if the state does not oppose amateur civil initiatives, but creates the necessary conditions for their rational implementation in management practice. In the sphere of youth policy, this should imply the use by state and local government

bodies of methods and techniques that have justified themselves in the practice of public organizations among young people. In turn, the task of non-state actors in youth policy should remain to form loyalty to the traditions of statehood and its constitutional foundations. Today, patriotic education of young citizens is one of the areas of youth policy where both state and public institutions intersect and effectively interact.

Keywords: state, youth, youth policy, public youth policy, state youth policy, absenteeism.

Постановка проблеми. Однією з найчисленніших соціальних груп, включених в політичний процес, є молодь. За даними Державної служби статистики України станом на 1 січня 2022 року в Україні проживало 9969315 молодих осіб віком від 14 до 35 років, що складало 24,3% від загальної чисельності постійного населення України. Потенціал молоді як суб'єкта політики в сучасному українському суспільстві використовується непослідовно та з певною амбівалентністю. Незважаючи на досить значну кількість, молодь має потенціал суттєво впливати на політичні процеси, що відбуваються. Однак через специфіку цієї соціально-демографічної групи їхня політична участь має різні форми – від найактивнішої (що може включати протести) до дуже пасивної, наприклад, політичного абсентеїзму. Політичний абсентеїзм серед молоді має свої причини, вони визначаються специфікою молоді як соціально-демографічної групи.

Абсентеїзм молоді є не достатньо вивченою проблемою. Знання про абсентеїзм молоді визначається характеристиками цієї соціально-демографічної групи, яка виступає як об'єкт і суб'єкт політичного процесу – реалізуючи свій потенціал для участі в політиці. Сфера публічної молодіжної політики дозволяє їй реалізувати цей потенціал через формування власної структури: суб'єктів публічної молодіжної політики, агентів публічної молодіжної політики, експертів, ідей публічної молодіжної політики, процесів публічної молодіжної політики, інститутів публічної політики та результатів державної молодіжної політики.

Державна молодіжна політика: галузь, що розвивається, і не знайшла дієвих механізмів подолання проблеми абсентеїзму серед сучасної молоді України. Подолання абсентеїзму молоді свідчить про високу ймовірність сталого розвитку політичної системи, і тому важливо спробувати розкрити, наскільки поточна система політики щодо молоді здатна зменшити політичний абсентеїзм серед молоді.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні і практичні аспекти реалізації державної молодіжної політики розглянуті в працях як зарубіжних, так і вітчизняних вчених. Вагомий внесок у дослідження

державної молодіжної політики зробили такі вчені Бучин М.А. [1], Драпушко Р. [2], Захаренко К. [2], Коваль Г.В. [3], Комаринець С. [4], Краснопольська Т. [5], Крюков О. [10], Кулеба О. [6], Машталір С. [4], Міненко Є. [2], Мущенко Я.О. [7], Ничипоренко С. [8], Прайм А. [1], Подобєд Н. [9], Радченко О. [10], Чальцева, О. М. [11] та ін. Незважаючи на велику кількість робіт по означеній проблематиці, слід зазначити наявність низки невивчених питань з політичного абсентеїзму серед молоді, що свідчить про актуальність обраної тематики цієї статті.

Формулювання цілей (мети) статті. Метою даної статті є дослідження потенціалу впливу публічної молодіжної політики на політичну участь та абсентеїзм молоді.

Виклад основного матеріалу. Основу теоретичної моделі дослідження можливостей публічної молодіжної політики щодо вирішення проблеми політичного абсентеїзму серед молоді розроблено на основі трьох основних теоретичних ідей теми: поняття публічної молодіжної політики, поняття молоді як суб'єкта молодіжної політики, а також поняття абсентеїзму. Наша модель розглядає простір публічної молодіжної політики як фактор, що впливає на політичну поведінку молоді та формує динаміку взаємодії учасників публічної політики.

У науковому середовищі і масовій свідомості громадян молодіжна політика міцно пов'язана з державою, її органами та установами – представниками насамперед виконавчої влади. Не буде великим припущенням визнати той факт, що молодіжна політика зазвичай співвідноситься переважно з однією зі сфер державно-політичного управління, схожою за своїми цілями та інструментами з діяльністю компетентних адміністративно-управлінських структур у соціальній, культурній, економічній, військовій та інших сферах життя. суспільство.

Існує й альтернативна точка зору, прихильники якої визнають існування «громадської» або «публічної» молодіжної політики [9, с. 35]. Її відмінність від діяльності органів влади визнається різноманіттям суб'єктів, представлених неурядовими організаціями, бізнесом, спільнотами, політичними партіями, Засоби масової інформації та молоді громадяни і створили з них громадські об'єднання. Всі вони, як зазначає О. Чальцева вважає, що можна будувати молодіжну політику виходячи з власних ресурсів і цілей, яку організація (корпорація) прагне представити всьому суспільству, як еталон [11, с. 84].

С. Ничипоренко, активно пропагує концепцію «публічної політики», стверджує, що цей вид політики являє собою складне системне явище, що включає в себе інститути держави, суспільства і молоді, а також їх взаємодія в процесі вироблення і реалізації. політичні та правові рішення (програми,

проекти), спрямовані на задоволення потреб та інтересів молоді та надання їй прав і можливостей для самореалізації [8, с. 35]. Істотними особливостями державної молодіжної політики, що відрізняють її від державної молодіжної політики, є:

- розвиток ролі молоді в суспільстві, створення умов для її життя і розвитку здійснюються на основі і з урахуванням очікувань різних молодіжних груп і відповідають потребам та інтересам підростаючих поколінь;

- процес прийняття рішень молоддю повинен здійснюватися: як умова і результат участі громадськості; у взаємодії компетентних органів з інститутами громадянського суспільства та представниками молодіжних об'єднань;

- забезпечення взаємодії державних і недержавних структур на всіх етапах циклу управління: прийняття, реалізація, моніторинг та оцінка результатів; соціальна ефективність державних програм, проектів, окремих громадських заходів у молодіжній сфері.

Заслугує повної підтримки теза Г. Коваль про те, що держава ні в якому разі не може бути виключеною з кола суб'єктів державної молодіжної політики, граючи в її реалізації не меншу роль, ніж громадські об'єднання. Більше того, для державного управління участь у державній молодіжній політиці вимагає більшої гнучкості та вміння координувати свої дії з недержавними суб'єктами суспільних відносин [3, с. 131].

Відзначається, що співіснування різних науково-методичних підходів, часом суперечливих, щодо цілей і завдань політичної соціалізації молоді не розглядається в експертному співтоваристві як суперечливе, а наявність в ній особливого сегмента – державної молодіжної політики. Доповнення до державної політики.

Самодіяльність є дуже важливою рисою громадянського суспільства і рекомендується використовувати в якості одного з критеріїв оцінки державної молодіжної політики – свідомої і активної неоплачуваної діяльності на загальне благо на основі інтересів, поділюваних членами суспільства. У взаєминах з громадськими об'єднаннями молоді громадяни України добровільно вступають у багатосторонні відносини, що задовольняють індивідуальні та корпоративні інтереси. Таким чином вони знайомляться з національними інтересами, а також за допомогою цих відносин здійснюють свою інтеграцію в суспільство і в його соціальні верстви і групи.

Звичайно, в державній молодіжній політиці беруть участь недержавні суб'єкти. Але якщо припустити, що до реалізації своїх цілей можна залучити інститути громадянського суспільства, то ось наскільки складно досягти

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

мети. Громадські об'єднання у вітчизняних умовах не завжди здатні виконувати таку функцію – представляти суспільні інтереси перед органами державної влади і муніципального освіти. Стверджується, що державна політика підтримки громадянського суспільства розрахована на підтримку тільки обмеженого кола однодумців і лояльних недержавних суб'єктів.

Як зарубіжний, так і внутрішній досвід доводить, що участь державних суб'єктів у реалізації державної молодіжної політики практично обґрунтовано і логічно виправдано. Причому добровільно і за власною ініціативою беруть участь в процесі. Однак ідеологічна мотивація громадських об'єднань, особливо створених самою молоддю, часто носить суперечливий характер, а іноді навіть суперечить принципам організованої і цілеспрямованої діяльності. Дійсно, громадські об'єднання часто досить ефективно відображають інтереси різних груп і верств молоді. З іншого боку, недержавні актори як представники державної молодіжної політики мають більш-менш ті ж недоліки, що і весь «третій сектор»: спорадичний характер активності, відсутність матеріальних ресурсів, деякий правовий нігілізм, аморфна соціальна база.

Водночас реалії сучасного інформаційного суспільства вимагають уточнення, що таке публічна політика, та врахування її нового виду – мережевої публічної політики. На думку С. Комаринець, С. Машталір, мережева публічна політика розуміється як процес, так і результат взаємодії широкого кола різноманітних соціальних і політичних акторів, які, розробляючи шляхи вирішення суспільно значущих проблем, використовують мережеві ресурси та технології. інтегрувати їх у практику управління [4, С. 106]. Р. Драпушко, П. Горінов, К. Захаренко, Є. Міненко акумулюють новітні дослідження в цій галузі та структурують простір публічної політики [2, С. 10].

У сучасному соціогуманітарному пізнанні існує декілька підходів до розуміння сутності та специфіки молоді як особливої соціально-демографічної групи. Біолого-психоаналітичний напрямок спирається на ідеї Г. Холла, К. Грооса, В. Шерна, З. Бернфельда, С. Бюлера, З. Фрейда, К. Юнга та ін., і трактує молодь як носія особливих психофізичних властивостей характерних цьому віку.

Акумулюючи потенціал соціогуманітарних знань для аналізу ролі молоді в сучасній молодіжній політиці, став підхід, який дозволив виявити особливості політичного абсентеїзму серед молоді. Так Я. Мущенко говорить про суб'єкт-об'єктну природу молоді: об'єктивна сторона питання полягає в особливостях цієї групи, її знаходженні в процесі становлення та перехідному статусі, її численному складі в структурі населення; суб'єктивна сторона полягає в реалізації своїх інтересів, необхідності задоволення

соціально-економічних потреб, відносній самостійності у виявленні інтересів, становища та місця в суспільстві та державі [7, С. 60]. Реалізація цього потенціалу можлива через включення в соціально-політичну структуру суспільства.

Застосування теорії поколінь У. Штрауса та Н. Гоува дозволило виділити особливості політичної поведінки молоді, яка вважає, що кожна історична подія, умови формування цінностей, особливості соціально-економічного простору, політичні реалії, а доступність інформації формує одне покоління молоді зі своїми унікальними рисами, які передаються наступним поколінням [12]. Адаптуючи теорію до українських реалій, де сучасна молодь – від 18 до 35 років, варто розглянути «покоління Y» (1985-2003) та «покоління Z» (2004-2024).

Молодіжний абсентеїзм у політології є недостатньо вивченим явищем. Абсентеїзм (від лат. *absentia* – відсутність) у найзагальнішому вигляді трактується як «неучасть» у голосуванні на виборах і референдумах громадян, які мають активне виборче право [6, С. 99]. З одного боку, абсентеїзм розглядається як форма політичної участі, яка базується на активності, інтенсивності дій та включеності в політичний процес. Ряд дослідників пов'язує абсентеїзм з неучастью, яка виникає внаслідок перманентної невіри в те, що важливі для суспільства проблеми можна вирішити за допомогою суспільства, а також недовіри до справедливості розрахунків. Абсентеїзм – це ухилення від участі в політичному житті (в голосуванні, виборчих кампаніях, акціях, протестах, діяльності партій, груп інтересів і т. п.), втрата інтересу до політики і політичних норм, тобто політична апатія [1, С. 175].

Різниця між цими двома підходами полягає в широті розгляду. У першому випадку абсентеїзм розглядається як байдужість до всієї політичної сфери; у другому випадку як форма виборчої поведінки розглядається відмова від участі у виборах.

На нашу думку, абсентеїзм слід розглядати як різновид політичної участі. Під політичною участю ми розуміємо активність індивіда в політичній сфері, що виражається в різноманітних формах, частоті прояву, активності та масштабах залучення і спрямована на реалізацію суспільних інтересів для зміни ситуації, що склалася. Особливою формою політичної участі є виборча діяльність.

Ми розглядаємо відмову виборців як результат функціонування (або несправності) усієї системи державної політики (а у випадку з молоддю – системи молодіжної державної політики), яка, у свою чергу, формується ширшою системою факторів та інститутів політичної соціалізації особистості, які цілеспрямовано і стихійно формують установки політичної поведінки.

Представлене у статті дослідження спрямоване на сферу державної молодіжної політики як чинника впливу на політичну участь молоді (зокрема абсентеїзм на виборах). Отже, об'єктом дослідження є сфера публічної молодіжної політики, а предметом – можливості функціонування цієї сфери впливати на політичну участь (у тому числі абсентеїзм) молоді. Представлене в цій статті дослідження стосується оцінки стану публічної молодіжної політики як змінної, що впливає на політичну участь та абсентеїзм серед молоді.

Для досягнення поставленої мети нами було проведено емпіричне дослідження, яке дозволило виявити та оцінити стан і структуру простору публічної молодіжної політики. У ході початкового етапу дослідження відбувся аналіз законодавчої бази у сфері молодіжної політики та оцінка діяльності суб'єктів у просторі публічної молодіжної політики за означений період. На другому етапі на основі масиву зібраних даних здійснено оцінку сформованого простору публічної молодіжної політики.

На державному рівні основними суб'єктами державної молодіжної політики є: органи законодавчої влади; органи виконавчої влади; дорадчі та консультативні ради при органах державної влади.

Невід'ємною частиною публічної політики є суб'єкти державної молодіжної політики – автономні суб'єкти впливу, зміни, трансформації та визначення вектору розвитку у сфері державної молодіжної політики, а також процесів політичної участі молоді. Саме суб'єкти та ступінь активності дозволяють отримати уявлення про форми політичної участі та хоча б якісь початкові уявлення про структуру політичної сфери [5, С. 32].

Результати державної молодіжної політики ми розуміємо як результат публічної політики та громадських дій, що реалізуються на рівні процесу за участю всіх компонентів системи; у цьому дослідженні – це рівень і якість політичної участі (включаючи абсентеїзм) молоді.

Процес становлення та розвитку публічної молодіжної політики в Україні був тривалим. На наш погляд, він включав радянський етап, пострадянський етап, а також етап сучасного розвитку молодіжної політики в Україні.

Отже, у сфері публічної молодіжної політики суб'єкти публічного простору можуть використати ці можливості та потенціал для залучення молоді до політичної участі (аналіз форм і змісту політичної участі виходить за рамки цієї статті). Проте, зважаючи на проблему нашого дослідження, варто зазначити, що діяльність Робочої групи з питань впровадження молодіжної виборчої концепції в публічний простір знаходиться на мінімальному рівні: її потенціал і можливості не використовуються для вирішення проблеми абсентеїзму молоді. Актор може коригувати мотиви, за

якими молодь піде голосувати, фразою «мій голос нічого не вирішує» на «кожен голос важливий, і мій також», що допоможе зменшити абсентеїзм на виборах. Функціонування актора в системі взаємодії з іншими суб'єктами публічно-політичної діяльності породжує кумулятивний ефект впливу на активність політичної участі молоді. Але при наявності статусу і повноважень робочої групи федерального рівня, при систематичному і ефективному використанні її ресурсної бази можна очікувати позитивний ефект.

Суб'єкти публічної молодіжної політики, про які йдеться, активно використовують мережевий простір публічної політики. Аналіз охоплення молодіжної аудиторії в соціальних мережах дозволить оцінити потенційного актора в просторі публічної онлайн-політики [10, с. 51]. Зауважимо, що інтернет-сайти та облікові записи в соціальних мережах, які ми вважаємо агентами публічної онлайн-політики, слід позначати як засоби передачі інформації.

Усі ключові гравці державної молодіжної політики віртуально діють також через онлайн-сферу та соціальні мережі.

Інтерпретуючи ці дані, слід мати на увазі, що основним каналом спілкування та отримання інформації для поколінь Y та Z є мережа «Інтернет» та соціальні мережі. Агенти розглянутих просторів мережевої політики в публічній молоді мають досить високий потенціал для політичної соціалізації молоді, для формування мотивації політичної участі. Але низьке охоплення також означає, що цей потенціал також не повністю реалізований.

Процеси її інституціоналізації свідчать про якісний стан публічного простору молодіжної політики в країні. Наразі процес інституціалізації спостерігається в реальному та Інтернет-просторі.

Говорячи про інституціоналізацію у фізичному просторі, слід оцінювати наступні критерії: наявність організаційних структур, у тому числі на регіональному рівні; правова основа дій (представництво публічної політики); тривалість дії актора в просторі; і опрацьовує державну політику, причому діяльність безперервно активна протягом останніх 6 місяців.

Аналіз даних показав, що певна кількість структур молодіжної політики, якими керуються нормативно-правові акти, мають досить тривалий і безперервний досвід роботи в системі молодіжної політики, спрямованої на вирішення проблем молоді.

Тому на даному етапі можна говорити про інституалізацію сфери державної молодіжної політики в Україні; водночас виявлено інституційні прогалини, заповнення яких підвищить ефективність вирішення суб'єктами взаємодії проблеми політичної залученості молоді.

Для дослідження потенціалу суб'єктів публічної політики в мережевому просторі ми окремо проаналізували представництво та активність зазначених суб'єктів молодіжної публічної політики в Інтернет-просторі та соціальних мережах. В якості параметрів аналізу використовувалися: наявність офіційного сайту та/або акаунтів у соціальних мережах, нормативно-правові акти, що визначають дії в мережевому просторі (подання публічної мережевої політики), період початку дії в мережевому просторі та охопленні молоді. Ці дані дають змогу ідентифікувати акторів із низьким потенціалом у системі державної молодіжної політики (через слабку інтегрованість у мережевий простір).

Наш аналіз показав, що слабким місцем процесу формування мережевого простору публічної молодіжної політики, у тому числі у сфері системної роботи із залучення молоді до різних форм політичної участі, є нормативна складова: консолідовані ідеї, кейс ефективних стратегій і технологій роботи з молоддю в мережевому просторі крок за кроком політична соціалізація; мотиви та форми традиційної політичної участі молоді, включаючи мотивовану участь у виборах. Ця проблема стає ще більш актуальною в умовах нової реальності – повномасштабної російської військової агресії та інформаційної війни, окремим фронтом якої сьогодні є молодь.

У контексті теми даної роботи не менш важлива ідеологічна роз'єднаність української молоді. Дійсно, в її рядах є політично активний компонент, що виділяється на тлі соціально інертних співвітчизників. Однак політична енергія молодіжних лідерів часто не знаходить підтримки на ідеологічному рівні, що призводить до апеляції до радикальних поглядів і захоплення популістськими стратегіями. Зазначені фактори створюють суттєві перешкоди для організації взаємодії державного і громадського секторів молодіжної політики. Найчастіше молоді люди, як політично мотивовані, так і схильні до абсентеїзму, не приймають формалізованих і бюрократичних методів взаємодії, що практикуються представниками державної і муніципальної влади.

Якби стан справ в Україні не протидіяв громадянським ініціативам, а створював умови для реалізації практики раціонального управління, це допомогло б вирішити проблему абсентеїзму молодих поколінь громадян від державних інституцій. У сфері молодіжної політики це означатиме, що органи державної влади та місцевого самоврядування повинні застосовувати ті методи і прийоми, використовувані громадськими організаціями з молоддю, які вже довели свою ефективність. При цьому недержавні актори молодіжної політики повинні залишити завдання вірності традиціям російської державності та її конституційним основам. Патріотизм – один з

напрямків молодіжної політики, де державні та громадські інститути перетинаються і ефективно співпрацюють у вихованні молодих громадян України [9, с. 45].

Видається, що взаємодія держави і громадянського суспільства у сфері державної молодіжної політики може забезпечити динамічний розвиток України в усіх сферах суспільного і політичного життя. Головним питанням як і раніше залишається розмежування державного і громадського секторів всередині молодіжної політики, а також конкретних організацій та інститутів, які можуть виступати її суб'єктами. Вирішенням даного питання може бути наступне: виявлення наукових критеріїв відповідності громадських об'єднань статусу партнерів державного управління у сфері молодіжної політики.

Висновки і перспективи подальших розвідок. Публічні простори молодіжної політики розглядаються як сфера взаємодії суспільства та держави з метою пошуку спільних соціально значущих рішень у сфері вирішення проблем молоді. Таким чином, він відіграє важливу роль у визначенні якості та форм політичної участі молоді. Відсутність такого формування простору, його особистісні та системні недоліки позначаються негативно. Серед іншого, цей вплив ілюструють такі прояви, як абсентеїзм, а також нестандартизовані форми участі молодих людей у політичному житті.

Питання, висвітлені в нашому дослідженні у сфері державної молодіжної політики, дозволяють зробити висновок про низький потенціал суб'єктів публічної молодіжної політики у сфері, де їхня безпосередня робота передбачає розробку та реалізацію заходів, які являють собою систематичну роботу з виховання традиційного ставлення до активної електоральної поведінки серед молоді. Отже, виявлений системний недолік є одним із головних детермінант, що визначає поширеність показників присутності як явища абсентеїзму серед української молоді.

У сфері сучасної державної молодіжної політики, що динамічно розвивається, необхідно знайти ефективний спосіб вирішення проблеми абсентеїзму молоді, яка, як правило, вирішується в тому випадку, якщо держава не протистоїть самодіяльним громадянським ініціативам, а створює необхідні умови для їх раціонального впровадження в управлінську практику.

Література:

1. Бучин М.А. Абсентеїзм як тип електоральної поведінки. *Збірник наукових праць «Політологічні студії»*. 2011. Вип. 2. С. 174–182.
2. Драпушко Р., Горінов П., Захаренко К.В. Міненко Є. Державна молодіжна політика України умовах Європейської інтеграції: виклики та можливості. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Публічне управління та адміністрування*. 2022. Том 33(72) № 4. С. 7–12.

3. Коваль Г.В. Розвиток державної молодіжної політики: теорія, методологія, механізми реалізації: монографія. Миколаїв : Вид-во ЧДУ ім. Петра могили. 2013. 432 с.
4. Комаринець С., Машталір С. Основні напрями вирішення проблем молодіжної політики в Україні. *Mechanism of an Economic Regulation*, 2023. №1(99). С. 105-112.
5. Краснопольська Т.М. Європейські моделі молодіжної політики та перспективи для України. *Політичне життя*. 2019. № 3. С. 31–36.
6. Кулеба О., Бучин М. Абсентеїзм як форма низької політичної участі. *Українська національна ідея: реалії та перспективи розвитку: зб. наук. праць*. 2011. Вип. 23. С. 98–102.
7. Мущенко Я. О. Особливості та класифікація політичних чинників абсентеїзму. *Науковий журнал «політикус»*. 2024. Випуск 2. С. 59-66.
8. Ничипоренко С.В. Молодіжна сімейна політика в Україні. Умань: Видавець «Сочінський», 2011. 217 с.
9. Політична участь молоді сучасної України: психологічні чинники активізації: монографія / за наук. ред. Л. О. Кияшко. Київ: Міленіум, 2014. 216 с.
10. Радченко О., Крюков О. Державна молодіжна політика: основні поняття та принципи як архетипи формування та реалізації в публічному просторі. *Публічне управління: теорія та практика*. 2014. Вип. 2. С. 18–25.
11. Чальцева, О. М. Публічна політика: теоретичний вимір і сучасна практика: монографія. Вінниця: ФОП Барановська Т. П., 2017. 336 с.
12. Howe N., Strauss W. Millennials Rising: The Next Great Generation. N.Y.: Knopf Doubleday Publishing Group, 2009. 432p.

References:

1. Buchyn, M. (2011). Absenteizm yak typ elektoralnoi povedinky [Absenteeism as a type of electoral behavior]. *Zbirnyk naukovykh prats "Politolohichni studii"*, 2, 174-182. [in Ukrainian]
2. Drapushko, R., Horinov, P., Zakharenko, K.V. Minenko, Ye. (2022). Derzhavna molodizhna polityka Ukrainy umovakh Yevropeiskoi intehtratsii: vyklyky ta mozhlyvosti. [State youth policy of Ukraine under the conditions of European integration: challenges and opportunities.]. *Vcheni zapysky TNU imeni V.I. Vernadskoho. Serii: Publichne upravlinnia ta administruvannia*. – Academic notes of TNU named after V.I. Vernadskyi. Series: Public management and administration. 33(72) 4. 7–12. [in Ukrainian].
3. Koval, H.V. (2013). Rozvytok derzhavnoi molodizhnoi polityky: teoriia, metodolohiia, mekhanizmy realizatsii. [in UkraiDevelopment of state youth policy: theory, methodology, implementation mechanismsnian]. *Mykolaiv: Vyd-vo ChDU im. Petra mohyly*. [in Ukrainian].
4. Komarynets, S., Mashtalir, S. (2023). Osnovni napriamy vyrishennia problem molodizhnoi polityky v Ukraini. [The main directions of solving the problems of youth policy in Ukraine.]. *Mechanism of an Economic Regulation*. – *Mechanism of an Economic Regulation*, №1(99). 105-112. [in Ukrainian].
5. Krasnopska, T.M. (2019). Yevropeiski modeli molodizhnoi polityky ta perspektyvy dlia Ukrainy. [European models of youth policy and prospects for Ukraine.]. *Politychne zhyttia*. – *Political life*. 3. 31–36. [in Ukrainian].
6. Kuleba, O. & Buchyn, M. (2011). Absenteizm yak forma nyzkoi politychnoi uchasti [Absenteeism as a form of low political participation]. *Ukrainska natsionalna ideia: realii ta perspektyvy rozvytku*, 23, 98-100. [in Ukrainian].
7. Mushchenko, Ya. O. (2024). Osoblyvosti ta klasyfikatsiia politychnykh chynnykiv absenteizmu. [Peculiarities and classification of political factors of absenteeism]. *Naukovyi zhurnal «politykus»*. – *Scientific magazine "Politicus"*. 2. 59-66. [in Ukrainian].

8. Nychyporenko, S.V. (2011). Molodizhna simeina polityka v Ukraini. [Youth family policy in Ukraine]. Uman: Vydavets «Sochinskyi». [in Ukrainian].

9. Kyiashko, L.O. (2014). Politychna uchast molodi suchasnoi Ukrainy: psykholohichni chynnyky aktyvizatsii. [Political participation of the youth of modern Ukraine: psychological factors of activation]. Kyiv: Milenium. [in Ukrainian].

10. Radchenko, O., Kriukov, O. (2014). Derzhavna molodizhna polityka: osnovni poniattia ta pryntsypy yak arkhetypy formuvannia ta realizatsii v publichnomu prostori. [State youth policy: basic concepts and principles as archetypes of formation and implementation in public space.]. Publichne upravlinnia: teoriia ta praktyka. – Public administration: theory and practice. 2. 18–25. [in Ukrainian].

11. Chaltseva, O. M. (2017). Publichna polityka: teoretychnyi vymir i suchasna praktyka. [Public policy: theoretical dimension and modern practice]. Vinnytsia: FOP Baranovska T. P. [in Ukrainian].

12. Howe, N., Strauss, W. (2009). Millennials Rising: The Next Great Generation. N.Y.: Knopf Doubleday Publishing Group. [in English].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 351

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-993-1003](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-993-1003)

Іоффе Михайло Володимирович доктор філософії за спеціальністю психологія, приватний підприємець, тел.: (093) 64-54-658, Київ, <https://orcid.org/0009-0000-0579-5517>

РОЗВИТОК ЛІДЕРСТВА В СФЕРІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Анотація. Кожне суспільство переживає періоди, під час яких воно мусить пройти випробування, в яких на лідерство покладаються найвідповідальніші функції. Надзвичайно стресовим для України став період, коли було введено в дію воєнний стан. В цей час перед лідерами сфери публічного управління ставляться дуже важливі завдання, які полягають у тому, аби гарантувати безпеку, захистити інтереси людей та продуктивно управляти ресурсами.

Стаття присвячена дослідженню особливостей розвитку лідерства в сфері публічного управління в умовах воєнного стану.

Наведено головні моделі поведінки, які допомагають управлінцям компаній впоратися з наслідками різноманітних криз, зокрема воєнним станом. Виділено характерні лідерські якості, якими має володіти керівник галузі публічного управління, поки триває воєнний стан, зокрема стратегічним мисленням, умінням мотивувати команду, комунікативною компетентністю, спроможністю управляти ризиками, моральним авторитетом, сприйняттям та реакцією на трансформації, здатністю взаємодіяти та брати участь у коаліційному будівництві. З'ясовано, що завдяки таким умінням лідери здійснюють ефективне управління під час воєнного стану, захищаючи громадські інтереси та з успіхом виконуючи завдання у найтяжчі періоди. Разом з тим за допомогою цих компетенцій реалізуються можливості ухвалювати збалансовані рішення, ефективно керувати командою та ресурсами, зменшувати стрес, в якому перебувають співробітники, та підтримувати високу довіру громадян. Окремо акцентується на важливому значенні психологічної стійкості керівника як специфічної характеристики особистості управлінця в сучасних умовах воєнного стану. Наведено напрями удосконалення управлінської практики і покращення рівня готовності урядових структур до надзвичайних ситуацій. Виокремлено напрями, де діяльність у галузі публічного управління під час воєнного стану поліпшується завдяки компетентним лідерам, напрацьовані

практичні рекомендації, які мають взяти на озброєння структури державної влади та місцевого самоврядування. Встановлено, що, користуючись цими рекомендаціями, можна вдосконалити систему публічного управління в часи, коли триває воєнний стан, та організувати ефективне керівництво в період кризових подій.

Ключові слова: лідер, лідерство, компетенції лідера, публічне управління, воєнний стан.

Ioffe Mykhailo Volodymyrovych Doctor of Philosophy in psychology, private entrepreneur, Kyiv, tel.: (093) 64-54-658, <https://orcid.org/0009-0000-0579-5517>

LEADERSHIP DEVELOPMENT IN THE SPHERE OF PUBLIC ADMINISTRATION UNDER THE CONDITIONS OF MARITAL STATE

Abstract. In every society there comes a time of trial when leadership must play its most important role. One of the most stressful periods for Ukraine is the period of martial law. At such moments, leaders in the field of public administration are faced with the extremely important task of ensuring security, protecting the interests of citizens, and effectively managing resources. The article is devoted to the study of the peculiarities of the development of leadership in the field of public administration under martial law.

The main models of behavior that help company managers cope with the consequences of various crises, in particular, martial law, are given. Leadership competencies needed by the head of public administration during martial law are highlighted, including strategic thinking, staff motivation, communicative competence, risk management, moral authority, perception and response to changes, ability to cooperate and build coalitions. These competencies have been found to help leaders manage effectively in martial law, ensuring that the public's interests are protected and that tasks are successfully completed in the most difficult of times. Also, these competencies provide the ability to make informed decisions, effectively manage the team and resources, reduce the level of stress among employees and maintain a high level of trust from the public. The important role of the manager's psychological stability as a specific characteristic of the manager's personality in the modern conditions of martial law is singled out. Directions for improving management practices and improving the level of preparedness of government structures for emergency situations are indicated. Areas of improvement of activities in the field of public administration under martial law at the expense of competent leaders are highlighted with practical recommendations for state authorities and local governments. It has been found

that these recommendations can be useful for improving the system of public administration under martial law and ensuring effective leadership during crisis situations.

Keywords: leader, leadership, leader's competencies, public administration, martial law.

Постановка проблеми. Міжнародна ситуація, яка характеризується геополітичною напругою та конфліктами, що набувають щоразу більшої невизначеності та непередбачуваності, схиляє до твердження, що лідерству під час стресових умов, у тому числі в період, коли діє воєнний стан, відводиться особлива роль. Уміння, завдяки якому керівники у сфері публічного управління ефективно реагують на кризові обставини, підтримують безпеку та організовують ресурси, щоб захистити людей, розглядається як головна складова успіху в управлінні в часи, коли існує воєнна загроза. Тож перед розглядом конкретних лідерських факторів в умовах воєнного стану доцільно зауважити, що цим випробуванням перед керівниками владних структур на всіх рівнях підпорядкування вимагається як бездоганна здатність розв'язувати проблемні питання та здійснювати керування в непростій ситуації, так і значна моральна сила, відповідальність та етичність.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналізуючи літературу, яка розглядає лідерство в публічному секторі, виявлено існування різних підходів та досліджень, якими підтверджується, що ця тема характеризується складністю та багатогранністю. Джерелами вказується, що гарантією успішного керівництва урядовими органами виступають не тільки певні професійні навички, а й розвинуті лідерські дані, зокрема здатність, яка полягає в мотивуванні персоналу, ухваленні стратегічних рішень та роботі під час невизначених та кризових обставин. Крім того, дослідженнями акцентується, наскільки важливими є те, аби керівники публічного сектору могли адаптуватися та виявляли гнучкість, в тому числі вказуючи на необхідності систематично навчатися і зростати професійно, щоб підтримувати їхні ефективність та успішність.

Важливі аспекти лідерства в публічному секторі висвітлюються такими українськими ученими як Б. Батюк, І. Грищенко, Т. Коломієць, Л. Корнута, Т. Кулаковський, О. Мосієнко, В. Пасічнюк, Т. Підлісна, І. Плещов, С. Поляков, В. Сліпецький, Г. Чумакова. В цілому завдяки дослідженню літератури встановлено, що проблематика лідерства в публічному секторі є багатогранною та складною, а отже, потребує, аби здійснювалися подальші дослідження та розвивалися стратегії, щоб рівень управління в цій галузі поліпшився.

Мета статті – дослідження особливостей розвитку лідерства в сфері публічного управління в умовах воєнного стану.

Виклад основного матеріалу. Лідерство можна розглядати як головний чинник успішного публічного управління, надто коли йдеться про воєнний стан, умови якого вимагають стрімкої та адекватної реакції, якщо змінюється чи стає непередбачуваною ситуація, котра може загрожувати життю. Лідерам публічного сектору мають бути притаманні високі професіоналізм, компетентність, відповідальність, ініціативність, креативність, комунікаційні та організаційні навички, вміння стратегічно мислити, ухвалювати рішення, мотивувати й організовувати взаємодію між своїми працівниками та партнерами.

Питання лідерства дуже часто ставало предметом численних досліджень, про що свідчить велика кількість доступної сьогодні літератури на цю тему. Як влучно зауважили з Bass & Bass [1], лідерство є широко обговорюваною та популярною темою», але коли справа доходить до визначення цього поширеного поняття, розмаїття підходів швидше допомагає заплутатися у його дефініціях чи розуміння структури, аніж розібратися в них [2]. Однак справа була не в некомпетентності чи недостатньому дослідженні теми лідерства тими, хто писав про це, а в іншому прийнятому погляді на те, що таке лідер, що він робить і як ним стати, якщо взагалі можливо. Юкл визначає лідерство як процес впливу на інших у контексті порозуміння та погодження предмету, обсягів та умов спільної діяльності, а також процес сприяння індивідуальним і колективним зусиллям для досягнення спільних цілей» [3]. У простішому формулюванні лідерством є вміння здійснювати вплив на колектив, щоб досягти мети.

Сьогодні для України, в умовах розбудови та відновлення всіх сфер соціального життя населення передусім назрілим стає питання лідерства як на національному, так і регіональному рівнях, тому що і держава, і регіони потребують лідерів, які здатні об'єднати біля себе велике коло осіб задля досягнення поставлених цілей. Зародження дієвого механізму щодо розвитку лідерського потенціалу управлінської еліти є обов'язковою умовою ефективної реалізації публічного управління, адже воно, в першу чергу, спрямовано на формування продуктивного середовища через пошук нових шляхів та залучення досвіду в прийнятті рішень, що може сприяти покращенню розвитку публічного управління. На формування лідерських якостей управлінської еліти впливають соціальні та організаційні фактори: здатність формувати ефективну команду та впливати на неї, самостійно приймати рішення, бути цифровим та мобільним [4].

Воєнний стан є особливим правовим станом, який запроваджується у випадку збройної агресії чи загрози нападу, що становить небезпеку для

державної незалежності країни та її територіальної цілісності. Це означає передачу відповідних повноважень відповідним органам державної влади, військовому командуванню, військовим адміністраціям та місцевим органам самоврядування для протидії загрозі, стримування збройної агресії та забезпечення національної безпеки. Організація роботи державних службовців, захист їхніх прав і законних інтересів, а також створення безпечних умов для виконання ними професійних обов'язків є надзвичайно складним завданням в умовах воєнного стану. Проте, за можливості забезпечення роботи інституцій та створення безпечних умов для праці, державні службовці повинні продовжувати свою діяльність та втілювати державну політику в межах встановлених законом норм [5].

Наукові дослідження демонструють, що керівники, включаючи військових, виконують різні управлінські ролі, залежно від ситуації. Їх можна класифікувати у три великі групи: міжособистісні, інформаційні та ролі за прийняттям рішень. До міжособистісних ролей відносяться головний керівник (як приклад для наслідування), лідер та сполучна ланка (інтегратор). Інформаційні ролі охоплюють збирання (приймання) інформації, розповсюдження (передачу) інформації та представництво. Ролі за прийняттям рішень включають підприємця, який усуває порушення (менеджер кризових ситуацій), розподільника ресурсів та учасника переговорного процесу [6]. Перші дві категорії ролей спрямовані на побудову міжособистісних відносин та інформаційних систем, відповідно, а третя – на управління процесом прийняття рішень. Згадані 10 ролей взаємодіють між собою для досягнення спільної мети, проте вони не можуть існувати незалежно одна від одної. Одночасно, у ході реальної практики формується індивідуальний стиль лідерства, який можна порівняти з унікальним "почерком" кожного керівника, і його дії в деталях майже неможливо повторити. Причому, стиль лідерства однієї й тієї ж особи, за різних обставин, у т.ч. за умов криз та воєнного стану, буде різнитися. Відповідно і компетенції управлінців також будуть відрізнятися зважаючи на те, що під час воєнного стану лідерам в уряді, на місцевому рівні та в армії доводиться ставитися до складних ситуацій та вирішувати проблеми швидко й ефективно [7].

По-перше, національним лідерством перед урядовцями та політичними діячами ставиться вимога бути високо відповідальними та спроможними ухвалювати рішення, коли панує невизначеність та існують загрози для національної безпеки. Разом з тим лідери мусять чітко усвідомлювати, яким буде майбутнє та яка має бути стратегія виходу з конфліктної ситуації, що передбачає значну дипломатичну й політичну майстерність.

По-друге, вагомий елемент лідерства під час воєнного стану полягає в здатності національної мобілізації та формуванні єдиного фронту, аби

чинити спротив ворогу. Лідери мають здійснювати активну комунікацію з громадянами, інформувати щодо стану справ та загроз і забезпечувати створення умов, за яких відчуватиметься моральна підтримка та які сприятимуть об'єднанню суспільства.

По-третє, коли триває війна, дуже важливу роль відводиться місцевому лідерству, в тому числі в адміністративних та військових органах. Лідери на різних рівнях мають координувати дії, ефективно управляти ресурсами та наглядати за тим, щоб дотримувалися законність і права людини.

Під час кризи, викликані війсьними діями на території нашої держави, керівнику слід орієнтуватися на спосіб мислення, який дозволить йому не надто гостро реагувати на те, що вже сталося, та допоможе побачити вихід зі складного становища. Констатуємо п'ять моделей поведінки, які можуть допомогти керівникам компаній впоратися з наслідками воєнного стану та майбутніми кризами:

1. Організація реагування на кризи: мережа команд. Керівники компаній повинні розуміти, що вертикальне управління не завжди забезпечує стабільність. У кризових ситуаціях з високим ступенем невизначеності керівники вищого ланки стикаються з незнайомими та незрозумілими проблемами та не мають можливості оперативно приймати ефективні рішення.

2. Висунення лідерів під час кризи. Вище керівництво компанії має бути готове перекласти деякі свої повноваження на лідерів мережі команд, щоб ті могли приймати і реалізовувати рішення без отримання схвалення зверху. Одна з важливих функцій керівників вищої ланки полягає в тому, щоб швидко створити механізм прийняття рішень на різних рівнях.

3. Ухвалення рішень в умовах невизначеності. Очікування повного набору інформації для ухвалення рішення – поширена помилка лідера в кризу. Оскільки криза пов'язана з багатьма невідомими та несподіваними явищами, обставини можуть довго не прояснюватись, а час для прийняття рішень буде втрачено. Однак покладатися лише на власну інтуїцію теж не можна. Необхідно постійно збирати та аналізувати дані та спостерігати за розвитком подій.

4. Демонстрація емпатії. В умовах кризи свідомість людей насамперед звертається до проблем їх власної виживання.

5. Ефективна комунікація. Важлива проблема у кризу – прозорість прийнятих рішень. Вдумливе, часте спілкування лідерів із членами їхніх команд демонструє, наскільки вони слідкують за ситуацією та коригують свої дії в міру надходження нової інформації. Проблеми, питання та інтереси кожної групи (аудиторії) мають бути враховані [8].

На підставі всього вищесказаного, можливе виокремлення лідерських компетенцій, якими має володіти керівник галузі публічного управління в умовах воєнного стану, що полягають у вмінні:

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

1. Стратегічно мислити: лідер мусить здійснювати аналіз непростих ситуацій, прогноз ймовірних наслідків та розробку дієвих стратегій, аби досягти цілі.

2. Мотивувати команду: в лідера має бути вміння реалізувати мобілізаційні дії та здійснювати вплив на своїх співробітників, мотивувати їх на те, щоб досягти мети, й надавати підтримку в нелегких обставинах.

3. Володіти комунікативною компетентністю: в умовах війни головною складовою успішного керівництва є ефективне спілкування. Лідеру має бути притаманне чітке й доступне інформування щодо власних намірів, стратегічних дій, інструкцій у своєму колективі та з громадянами.

4. Керувати загрозами: в умовах воєнного часу серед вагомих компетенцій лідера є спроможність здійснювати якісне керування загрозами та ухвалення термінових та обґрунтованих рішень, які можуть призвести до серйозних наслідків.

5. Бути моральним авторитетом: важливо, щоб лідер користувався моральним авторитетом у своїх співробітників та громадськості, даючи приклад справедливості, інтегритету й мужності, які виявляються через усі його дії та рішення.

6. Сприймати й реагувати на зміни: у зв'язку з війною можливі швидкі й непередбачувані зміни. Лідеру має бути притаманне вміння пристосовуватися до нових обставин, швидкого реагування на неочікувані ситуації та здійснення певних кроків.

7. Взаємодіяти й формувати коаліцію: під час війни взаємодія з іншими лідерами може стати визначальною, щоб досягти успішних результатів. Лідеріві потрібно вміти формувати коаліційні структури та здійснювати співробітництво з іншими підрозділами.

Завдяки цим компетенціям лідери успішно керують у воєнний час, здійснюючи забезпечення захисту громадських інтересів та успішної реалізації завдань у найбільш важких обставинах. Аналізуючи основні компетенції, якими мають володіти керівники публічного сектору в кризових ситуаціях, можна прийти до висновку, що потрібно всебічно розвивати стратегічне мислення, є потреба в якісному керівництві, кризовому управлінні, комунікаційних навичках, взаємодії та координуванні дій, а також емоційній інтелектуальній складовій. За допомогою цих компетенцій можна ухвалювати зважені рішення, ефективно управляти персоналом та потенціалом, знижувати стрес, у якому перебувають працівники, й підтримувати на високому рівні довіру громадян.

Серед специфічних характеристик особистості управлінця в умовах війни на перший план виходить його психологічна стійкість. Високий рівень психологічної стійкості керівника необхідний, щоб ефективно виконувати

управлінську діяльність в умовах постійного стресу, загроз та невизначеності задля збереження чіткості мислення, контролю емоції, збереження оптимізму і працездатності, навіть у складних екстремальних ситуаціях. Крім того, умови війни вимагають від керівників швидкого та адекватного прийняття рішень під час кризових ситуацій. Для цього управлінцю необхідні розвивати в собі такі якості, як інтуїція, гнучкість мислення, креативність та здатність до аналізу ризиків, оскільки саме вони забезпечують ефективне управління в умовах війни. Не аби яке значення має здатність керівника підтримувати командний дух та створювати максимально сприятливий для продуктивної діяльності психологічний клімат. Це також буде відрізнятися від аналогічних завдань мирного часу. Здатність до вибору максимально адекватних шляхів командотворення, підтримувати довіру, мотивувати персонал та створювати позитивну психологічну атмосферу у період воєнного часу вимагають особливої зосередженості на психоемоційному стані кожного члена колективу. Загалом аналіз психологічних чинників ефективної управлінської діяльності в умовах війни варто в кожному конкретному випадку починати з того, як самі керівники адаптувалися до стресових ситуацій, як вони використовують свої лідерські якості та здібності до прийняття рішень і чи здатні їх використовувати в екстремальних умовах зокрема [9].

Відповідно, під час воєнного стану, коли країна знаходиться у складних та напружених умовах, об'єднання певних типів лідерства може виявитися корисним:

1. Трансформаційне лідерство: підходить для ситуацій, коли потрібно змінювати старі парадигми та впроваджувати нові стратегії. Трансформаційні лідери можуть створити віру в успіх і мобілізувати команду для досягнення важливих цілей під час воєнного конфлікту.

2. Авторитарне лідерство: у ситуаціях, коли потрібно приймати швидкі та рішучі рішення, авторитарні лідери можуть бути ефективними. Вони приймають рішення самостійно без консультацій із командою, що може бути корисним у воєнній ситуації, коли час – це критичний фактор.

3. Ситуаційне лідерство передбачає, що лідер використовує різні стилі керівництва в залежності від конкретних обставин. Під час воєнного стану можуть виникати різні ситуації, і лідер повинен бути здатний адаптуватися до них та вибирати найбільш ефективний стиль керівництва.

4. Демократичне лідерство. Воєнний конфлікт може створити напруженість та дисбаланс у суспільстві, і демократичні лідери можуть сприяти зміцненню довіри та підтримки населення. Вони враховують думки різних інститутів громадянського суспільства, членів команди, що може сприяти створенню єдності та мобілізації.

5. Лідерство-служіння. Під час воєнного стану важливо мати лідерів, які ставлять інтереси команди вище власних. Вони готові взяти на себе відповідальність та приймати рішення, спрямовані на досягнення загальних цілей [10].

Розвиток лідерських компетенцій для керівників публічного сектору у кризових умовах є критично важливим для ефективного управління та забезпечення стабільності та безпеки. Різні стратегії та методи, такі як кризовий тренінг, менторство, розвиток стратегічного мислення та командний розвиток, можуть допомогти керівникам публічного сектору розвинути необхідні навички та забезпечити успішні результати в умовах кризи. Важливо враховувати як плюси, так і мінуси кожної стратегії чи методу, а також вибрати ті, які найкраще відповідають конкретним потребам та можливостям керівника та його організації. Для вдосконалення управлінської практики та підвищення рівня готовності урядових структур до надзвичайних ситуацій можна запропонувати низку практичних рекомендацій. По-перше, важливо регулярно проводити тренування та симуляції кризових ситуацій для перевірки готовності персоналу та оцінки ефективності планів дій. Це допоможе ідентифікувати слабкі місця в системі управління кризовими ситуаціями та вчасно виправляти їх [11].

Другим важливим аспектом є підвищення рівня обізнаності та освіти персоналу у сфері кризового менеджменту та безпеки. Організація навчальних програм, семінарів та тренінгів є ефективними методами для забезпечення розуміння принципів та практичних навичок управління кризовими ситуаціями серед персоналу. Важливо також забезпечити належну комунікацію та співпрацю між різними урядовими структурами, а також з міжнародними та громадськими організаціями, для забезпечення координації дій та обміну інформацією під час кризових ситуацій [12].

Щоб вдосконалити діяльність у царині публічного управління під час воєнного стану завдяки компетентним лідерам, органи державної влади та місцевого самоврядування мають реалізовувати такі практичні рекомендації:

1. Розвивати кризовий менеджмент: готувати колектив до того, що можуть виникнути екстремальні обставини, запроваджувати інструменти, завдяки яким налагоджуватиметься взаємодія з військовими та владними органами, розробити систему, яка гарантуватиме зв'язок із населенням та інформаційну безпеку.

2. Підвищувати кваліфікацію лідерів: організовувати тренінги, семінари й навчання, де розглядатимуться кризові управлінські проблеми, комунікаційні навички та стресостійкість, важливі керівникам, незалежно від рівня юрисдикції. Варто пам'ятати про сприяння постійному самовдосконаленню та професійному лідерському росту.

3. Гарантувати прозорість та відкритість органів влади: втілювати системи, що забезпечують відкритість інформаційних даних про роботу, яку здійснюють державні й місцеві владні структури. Завдяки цьому громадськість більше довірятиме органам влади та буде ефективнішим управління кризовою ситуацією.

4. Здійснювати якісну комунікацію: розробляти й реалізувати стратегії, які зроблять комунікацію з громадянами ефективною, їхнім спрямуванням є розповсюдження правдивих інформаційних повідомлень щодо стану справ та діяльності органів влади під час війни. Крім того, важливим є підтримувати зворотний зв'язок та рахуватися з думками і пропозиціями громадськості.

Від дотримання цих корисних рекомендацій залежить, чи стануть досконалішими системи, які забезпечують публічне управління у воєнний час, і чи стане ефективним керівництво в кризових ситуаціях.

Висновки. Отже, воєнний стан став серйозним викликом для стійкості людей, які є лідерами в компаніях та організаціях в кожному економічному секторі нашої країни. Вплив його наслідків, очевидно, триватиме довший час та завдасть значніших проблем, аніж можна було вважати раніше. Довготривалість невизначеної ситуації є однією з підстав, у зв'язку з якою лідерам необхідно вдаватися до різних своєрідних управлінських методів. Якщо рекомендації для фахівців будуть дотримані, топ-менеджерам вдасться реалізувати підтримку своїх організацій у нинішніх кризових умовах, хай якої б тривалості вони були, та здійснити їхню підготовку до інших проблем. Топ-менеджерам потрібне бачення й використання нових можливостей, їм варто позбутися минулих уявлень та стати на чолі нових напрямків та практик у своїй діяльності. Це їхня можливість стати лідерами в період кризи, коли команди в непередбачуваних обставинах здійснюють рух у напрямку, який характеризується невідомістю.

Література:

1. Bass B.M., Avolio B.J., Jung D.I., Berson Y. Predicting unit performance by assessing transformational and transactional leadership. *Journal of Applied Psychology*. 2003. № 88. P. 207-218. doi: 10.1037/0021-9010.88.2.207
2. Muczyk J.P., Reimann B.C. The case for directive leadership. *The Academy of Management Executive*. 1987. № 1. P. 301-311.
3. Yukl G. *Leadership in Organizations*. New Delhi: Dorling Kindersley. 2009.
4. Грищенко І.М. Алгоритм формування та розвитку лідерства в системі місцевого самоврядування. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2016. № 4. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=965>
5. Корнута Л.М. Окремі питання провадження державної служби в умовах воєнного стану. *Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права*. 2022. № 2. С. 64-69.
6. Поляков С.Ю. *Основи військового управління: навч. посіб.* Х.: НУ ЮАУ, 2014. 344 с.
7. Чумакова Г.В., Пасічник В.В. Лідерство в кризових умовах: публічне управління під час воєнного стану. *Успіхи і досягнення у науці*. 2024. № 1. С. 212-225.

8. Сліпецький В.М., Батюк Б.Б. Лідерство під час війни в Україні. URL: https://studiapodyplomowe.milenium.edu.pl/images/do_pobrania/____2023.pdf#page=160.
9. Коломієць Т., Кулаковський Т., Мосієнко О. Психологічні чинники ефективної управлінської діяльності в умовах війни. *Наукові перспективи (Naukovi perspektivi)*. 2023. № 7 (37). С. 614-625.
10. Чумакова Г.В., Пасічнюк В.В. Лідерство в кризових умовах: публічне управління під час воєнного стану. *Успіхи і досягнення у науці*. 2024. № 1. С. 212-225.
11. Плещов І.М. Лідерство в публічному секторі: ключові компетенції та виклики для керівників публічного управління. *Наукові перспективи*. 2024. № 5 (47). С. 491-502.
12. Підлісна Т.В. Сучасні підходи до розвитку лідерства в органах публічної влади. *Право та державне управління*. 2021. № 2. С. 158-164.

References:

1. Bass, B.M., Avolio, B.J., Jung, D.I., & Berson, Y. (2003). Predicting unit performance by assessing transformational and transactional leadership. *Journal of Applied Psychology*, 88, 207-218. doi: 10.1037/0021-9010.88.2.207 [in English].
2. Muczyk, J.P., & Reimann, B.C. (1987). The case for directive leadership. *The Academy of Management Executive*, 1, 301-311. doi: 10.5465/AME.1987.4275646 [in English].
3. Yukl, G. (2009). *Leadership in Organizations*. New Delhi: Dorling Kindersley [in English].
4. Hryshchenko, I.M. (2016). Alhorytm formuvannia ta rozvytku liderstva v systemi mistsevoho samovriaduvannia [Algorithm of formation and development of leadership in the system of local self-government]. *Derzhavne upravlinnia: udoskonalennia ta rozvytok – Public administration: improvement and development*, 4. Retrieved from <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=965> [in Ukrainian].
5. Kornuta, L.M. (2022). Okremi pytannia provadzhennia derzhavnoi sluzhby v umovakh voiennoho stanu [Separate issues of civil service proceedings under martial law]. *Dniprovskiyi naukovyi chasopys publichnogo upravlinnia, psykholohii, prava – Dnipro scientific journal of public administration, psychology, law*, 2, 64-69 [in Ukrainian].
6. Poliakov, S.Iu. (2014). *Osnovy viiskovoho upravlinnia [Basics of military management]*. Kh. : NU YuAU [in Ukrainian].
7. Chumakova, H.V., & Pasichniuk, V.V. (2024). Liderstvo v kryzovykh umovakh: publichne upravlinnia pid chas voiennoho stanu [Leadership in Crisis: Public Administration During Martial Law]. *Uspikhy i dosiahnennia u nautsi – Successes and achievements in science*, 1, 212-225 [in Ukrainian].
8. Slipetskyi, V.M., & Batiuk, B.B. (2023). Liderstvo pid chas viiny v Ukraini [Leadership during the war in Ukraine]. Retrieved from https://studiapodyplomowe.milenium.edu.pl/images/do_pobrania/2023.pdf#page=160 [in Ukrainian].
9. Kolomiets, T., Kulakovskiy, T., & Mosiienko, O. (2023). Psykholohichni chynnyky efektyvnoi upravlinskoï diialnosti v umovakh viiny [Psychological factors of effective managerial activity in war conditions]. *Naukovi perspektivy (Naukovi perspektivi) – Scientific perspectives (Naukovi perspektivii)*, 7 (37), 614-625 [in Ukrainian].
10. Chumakova, H.V., & Pasichniuk, V.V. (2024). Liderstvo v kryzovykh umovakh: publichne upravlinnia pid chas voiennoho stanu [Leadership in Crisis: Public Administration During Martial Law]. *Uspikhy i dosiahnennia u nautsi – Successes and achievements in science*, 1, 212-225 [in Ukrainian].
11. Pleshchov, I.M. (2024). Liderstvo v publichnomu sektori: kliuchovi kompetentsii ta vyklyky dlia kerivnykiv publichnogo upravlinnia [Leadership in the public sector: key competencies and challenges for public administration leaders]. *Naukovi perspektivy – Scientific perspectives*, 5 (47), 491-502 [in Ukrainian].
12. Pidlisna, T.V. (2021). Suchasni pidkhody do rozvytku liderstva v orhanakh publichnoi vlady [Modern approaches to the development of leadership in public authorities]. *Pravo ta derzhavne upravlinnia – Law and public administration*, 2, 158-164 [in Ukrainian].

УДК 355.291.1

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1004-1012](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1004-1012)

Іщук Андрій Миколайович доктор філософії (PhD), Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського, м. Вінниця, <https://orcid.org/0000-0001-6678-116X>

РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ПЕНСІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇНАХ

Анотація. У статті зазначено, що серед світових пенсійних систем широко використовується багаторівнева модель, запропонована Міжнародною організацією праці (МОП). Ця модель передбачає різні рівні соціального захисту для літніх людей залежно від типу зайнятості та індивідуальних можливостей. Основні компоненти включають мінімальну державну пенсію (рівень 0), обов'язкове соціальне страхування (1-й рівень), додаткове пенсійне забезпечення (2-й рівень) та добровільні особисті заощадження (3-й рівень). Кожен з цих рівнів має свої унікальні особливості і функції, спрямовані на забезпечення достатнього рівня пенсійних виплат для підтримки гідного життя після виходу на пенсію. Аналізуючи негативні наслідки приватизації пенсій, такі як високі адміністративні та фіскальні витрати, низьке покриття та непередбачуваність доходів, більшість країн відмовилися від цього підходу після фінансової кризи 2007-2008 років. Зазначена модель є гнучкою та адаптованою до різних соціально-економічних умов кожної країни, сприяючи досягненню універсального пенсійного покриття на адекватному рівні.

Зазначено, що багаторівнева пенсійна модель МОП включає добровільні особисті заощадження, пенсійні схеми котрих управляються приватними адміністраторами в умовах ринкової конкуренції, піддаючись регулюванню держави. Після пенсійного експерименту в Чилі великі міжнародні фінансові установи, такі як Світовий банк, Міжнародний валютний фонд та Організація економічного співробітництва та розвитку, підтримували приватизацію пенсій, наголошуючи на їхніх можливостях для капітальних ринків, інвестицій та економічного зростання. Однак МОП інакше підходить до цього питання, акцентуючи на необхідності збалансованого підходу до забезпечення пенсійної адекватності, фінансової стійкості та справедливості в пенсійних системах. Саме вони підкреслюють важливість належного управління і висловлюють супротив надмірного навантаження на приватні пенсійні рахунки, підкреслюючи ризики і витрати на перехід до нових систем.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Ключові слова: багаторівнева пенсійна модель, міжнародна організація праці, добровільні особисті заощадження, приватні пенсійні схеми, ринкова конкуренція.

Ishchuk Andrii Mykolayovych Doctor of Philosophy (PhD), Vinnytsia State Pedagogical University named after Mykhailo Kotsiubynskyi, Vinnytsia, <https://orcid.org/0000-0001-6678-116X>

REFORMING THE PENSION SECURITY SYSTEM IN EUROPEAN COUNTRIES

Abstract. The article states that the multi-level model proposed by the International Labor Organization (ILO) is widely used among world pension systems. This model provides different levels of social protection for the elderly depending on the type of employment and individual capabilities. The main components include the minimum state pension (level 0), compulsory social insurance (level 1), supplementary pension provision (level 2) and voluntary personal savings (level 3). Each of these tiers has its own unique features and functions aimed at providing a sufficient level of pension benefits to support a dignified life after retirement. Analyzing the negative consequences of pension privatization, such as high administrative and fiscal costs, low coverage and income unpredictability, most countries abandoned this approach after the financial crisis of 2007-2008. The specified model is flexible and adapted to the different socio-economic conditions of each country, contributing to the achievement of universal pension coverage at an adequate level.

It is noted that the multi-level pension model of the ILO includes voluntary personal savings, pension schemes that are managed by private administrators in conditions of market competition, subject to state regulation. After Chile's pension experiment, major international financial institutions such as the World Bank, the International Monetary Fund, and the Organization for Economic Co-operation and Development supported the privatization of pensions, emphasizing their potential for capital markets, investment, and economic growth. However, the ILO approaches this issue differently, emphasizing the need for a balanced approach to ensuring pension adequacy, financial sustainability and fairness in pension systems. It is they who emphasize the importance of proper management and express opposition to the excessive load on private pension accounts, emphasizing the risks and costs of transition to new systems.

Keywords: multi-level pension model, international labor organization, voluntary personal savings, private pension schemes, market competition.

Постановка проблеми. Здійснення реформи системи пенсійного забезпечення в деяких країнах ЄС відбувалося з метою підвищення рівня пенсій, забезпечення справедливих умов і визнання достатності такої системи. Наприклад, Великобританія знизила витрати на систему пенсійного забезпечення шляхом підвищення пенсійного віку і узгодження його для чоловіків і жінок. Крім того, введено обов'язкове недержавне пенсійне забезпечення, що спричинило перехід багатьох роботодавців до схем з фіксованими внесками, менш витратними для них, але не так вигідними для працівників. Аналогічні заходи були прийняті й в інших європейських країнах, таких як Німеччина, Франція, Польща тощо.

Процеси реформування пенсійних систем у Європі виявилися складними. Протягом 1981-2014 років багато країн частково або повністю приватизували свої державні пенсійні системи, інші розпочали експерименти з приватизації, але більшість країн відмовилися від цього підходу [1-5].

Метою статті є обґрунтування реформування системи пенсійного забезпечення в європейських країнах.

Виклад основного матеріалу. Станом на 2018 рік 18 країн, зокрема Болгарія (2007), Словаччина (2008), Естонія, Латвія та Литва (2009), Угорщина (2010), Хорватія та Македонія (2011), Польща (2011), Чехія (2016) та Румунія (2017), скасували приватизацію пенсійних систем. Це відбулося в контексті розповсюджених соціальних і економічних негативних наслідків експерименту з приватизацією, який був спробою фінансового сектору розширити свою роль в системі соціального забезпечення [1, 3, 5].

Виходячи з доказів про негативні наслідки, таких як високі фіскальні та адміністративні витрати, низьке покриття та вигоди для учасників, а також непередбачуваність доходів через ризики ринку капіталу, більшість країн відмовилася від приватизації після фінансової кризи 2007-2008 років [2, 4, 5].

Пенсійні системи існують у всіх країнах для забезпечення доходів літніх людей та ліквідації бідності за віком. Більшість країн закріплюють право на соціальне забезпечення у конституції або законах, а також у Загальній декларації прав людини. Основна мета країн полягає в досягненні універсального пенсійного покриття на адекватному рівні.

Рівень 0 – пенсійний поверх, що забезпечує мінімальний рівень соціального захисту для людей похилого віку, фінансується з державного бюджету. Рівень 0 має гарантувати мінімальний дохід для гідного життя в пристойності та гідності.

1-й рівень – соціальне страхування передбачає обов'язкові пенсійні виплати, що фінансуються внесками роботодавців та працівників, із метою забезпечення достатнього рівня пенсійних виплат для підтримки життєвого рівня після виходу на пенсію. Він повинен гарантувати не менш як

мінімальну пенсію на рівні 40% від застрахованого доходу, заробленого протягом 30 років внесків, а також зменшену підтримку для тих, хто мав внески менше 15 років. Проведення параметричних реформ є необхідним для забезпечення стійкості цього рівня.

2-й рівень – Додатковий є компонентом пенсійної системи з додатковими характеристиками, які включають добровільні або обов'язкові внески, можливість професійного або непрофесійного управління, а також визначені виплати або внески. Зазвичай цей рівень фінансується внесками роботодавців та управляється приватним сектором з метою доповнення пенсійних виплат з попередніх двох рівнів.

3-й рівень – Добровільні особисті заощадження складається із добровільних приватних пенсійних схем для тих, хто може собі дозволити додаткові особисті внески. Ці схеми зазвичай управляються приватними пенсійними адміністраторами в умовах ринкової конкуренції та регулювання державою.

Після чилійського пенсійного експерименту, великі міжнародні фінансові установи та консервативні аналітичні центри, такі як Світовий банк, Міжнародний валютний фонд, Організація економічного співробітництва та розвитку, активно підтримували подібні реформи соціального забезпечення. Вони підкреслювали переваги приватизації пенсій для капітальних ринків, інвестицій та економічного зростання, стверджуючи, що ці реформи можуть забезпечити вищий рівень пільг та стимулювати людей до зроблення внесків.

Згідно цих вимірювань представлено Багаторівневу пенсійну модель Міжнародної організації праці (МОП), яка представляє собою комплексний підхід до організації систем соціального забезпечення, спрямований на забезпечення достатнього рівня пенсійних виплат для літніх людей (рис. 1). Основні риси цієї моделі включають [2, 5]:

1. *Багаторівневість* як система, яка включає кілька рівнів або компонентів, кожен із яких має свої функції та цілі. Напр., мінімальна пенсія, обов'язковий соціальний страх, а також можливість добровільного додаткового пенсійного забезпечення.

2. *Гнучкість і адаптабельність* в Моделі представлено з урахуванням потреб і запитів різних країн щодо адаптованості до конкретних соціально-економічних умов кожної країни.

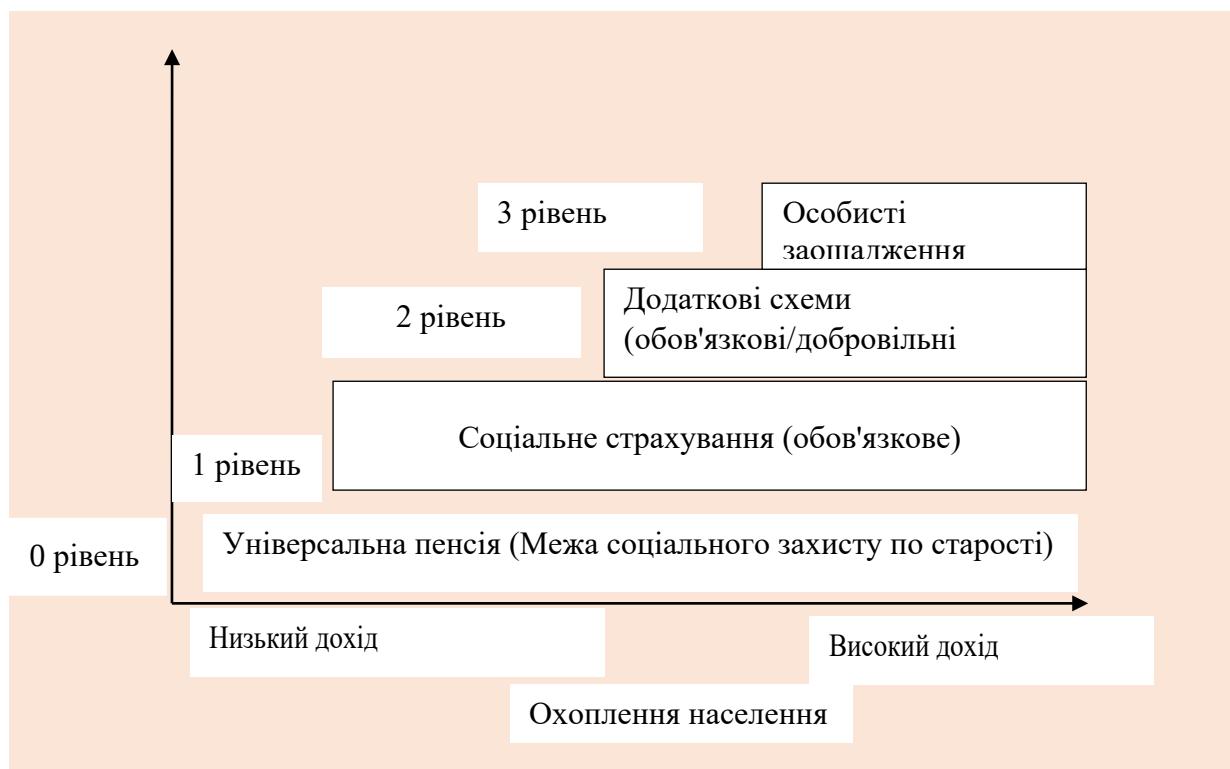

Рис. 1 Багаторівнева пенсійна модель МОП

3. *Забезпечення мінімального рівня життя* за моделлю МОП ставить за мету забезпечення мінімального рівня соціального захисту для пенсіонерів, щоб вони могли жити в достойних умовах.

4. *Підтримка стійкості системи* в Моделі спрямована на забезпечення стабільності та довгострокової стійкості пенсійної системи через параметричні реформи й управління ризиками.

5. *Універсальність і справедливість* засновані на принципах справедливості й універсальності згідно того, що всі громадяни мають право на адекватне пенсійне забезпечення, незалежно від їхньої соціально-економічної ситуації.

Від того розуміємо, що Модель МОП виступає із рекомендаціями та стандартами щодо організації пенсійних систем у різних країнах, сприяє підвищенню якості життя пенсіонерів і забезпечує соціальну стабільність в цілому.

Однак прихильники приватизації не змогли пояснити високу вартість переходу й численні ризики для пенсіонерів. Вони також аргументували, що державне соціальне страхування із фіксованими виплатами призведе до неминучої "кризи соціального забезпечення" або "кризи старості", що використовувалося як виправдання для проведення структурних реформ або

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

повної/часткової приватизації пенсійних систем соціального забезпечення (табл. 1).

Таблиця 1.

Типологія реформ пенсійної приватизації 1981-2010 рр.

	Повна приватизація	Часткова приватизація
1	2	3
Основні риси	Система оплати по мірі використання з приватно керованою пенсійною системою, заснованою на повністю фінансованих індивідуальних рахунках і визначених внесках.	Запровадження додаткового компонента повністю фінансованих індивідуальних рахунків у більшій системі, в результаті чого з'явиться система, що складається з декількох пенсійних схем, деякі державні (з функціями DB, PAYG та державного управління), а інші приватно керовані (з DC та повністю фінансованими індивідуальними рахунками). Вага рівнів суттєво відрізняється між країнами. Чим більший приватний рівень, тим нижчою є здатність державного рівня забезпечити адекватну безпеку доходу літнім людям.
Приклади країн	Чилі (1981) та ін. Європейських країн немає	Європейські країни: Угорщина (1998), Польща (1999), Латвія (2001), Болгарія (2002), Хорватія (1999), Естонія (2002), Литва (2004), Румунія (2004), Словаччина (2005), Македонія (2006)

В країнах, де повна приватизація першого пенсійного рівня була неможливою, деякі схеми або режими були приватизовані, а інші залишалися публічними. В тих країнах, де приватизація була неможливою через високі витрати на перехідний період або суспільний опір, Світовий банк підтримував впровадження нефінансових (умовних) визначених внесків як альтернативу, що має спростити перехідні процеси. Організація також активно сприяла приватизації пенсій через політичні консультації, створення регуляторних органів, програмне забезпечення для моделювання та надання фінансової підтримки через кредити [1, 4].

Таким чином, приватизація пенсій тих часів була суперечливою і стала предметом критики з боку Міжнародної організації праці (МОП) та інших високопрофільних осіб, включаючи лауреата Нобелівської премії Джозефа Е. Стігліца. МОП виступала проти приватизації у своїх заявах і доповідях, спільно з ISSA, наголошуючи на необхідності збалансованого підходу до забезпечення пенсійної адекватності, фінансової стійкості та справедливості. Вони підкреслили, що пенсійні системи повинні гарантувати безпеку доходів від старості, на відміну від Світового банку, який акцентувався на підтримці економічного зростання та зменшенні фіскального тиску. МОП висловлювала супротив надмірного навантаження на приватні рахунки та наголошувала на важливості належного управління як у державних, так і в приватних системах. Вони також вказували на великі витрати на перехід та

подвійний тиск через поступове скасування або зменшення схем соціального страхування при введенні нових індивідуальних рахунків.

МОП рекомендує параметричні реформи для зміцнення публічних пенсійних схем замість структурних реформ їх приватизації. Структурні реформи, такі як повне або часткове заміщення державної системи приватною, трансформують її. Параметричні реформи, натомість, включають невеликі зміни, такі як збільшення віку виходу на пенсію, коригування внесків, формули виплат і т. д., з метою зміцнення фінансової стійкості державної системи на довгострокову перспективу і забезпечення безпеки доходів від старості [1, 4].

МОП підтримує свою позицію на основі міжнародних трудових стандартів, прийнятих урядами, роботодавцями і працівниками з усього світу. Вона виступає проти панікерських прогнозів щодо "кризи старості", викликані демографічними та сталістичними проблемами. МОП підкреслює, що дозрівання пенсійних систем і зростання витрат на пенсії в довгостроковій перспективі є нормальним явищем, яке можна врегулювати за допомогою параметричних реформ [1, 3].

З часом аргументи МОП підтвердилися навіть у європейських країнах, де значна частина населення належить до похилого віку, а пенсійні системи залишаються стійкими завдяки адекватним параметричним коригуванням і обмеженій підтримці державного бюджету. Недержавні пенсійні системи виявилися недостатньо ефективними. Незважаючи на тиск фінансової галузі, запити від урядів до міжнародних фінансових установ на підтримку структурних пенсійних реформ значно зменшилися. Світовий банк відмовився від пенсійної приватизації, змінивши керівництво Департаменту соціального захисту, і з середини 2000-х років в його кредитному портфелі не було окремих проектів пенсійної реформи. Однак у деяких випадках такі реформи можуть бути частиною програм реформування фінансового сектору, технічної допомоги або субкомпонентами інших проектів Світового банку [2, 4].

Приватизація пенсій вважалася виправданою мірою для розв'язання проблем старіння населення та забезпечення стійкості пенсійних систем соціального забезпечення. У той час пенсійні системи в багатьох країнах стикалися з проблемами, такими як поширення спеціальних режимів соціального забезпечення, фрагментація, низьке охоплення та низькі ставки внесків. Ці аспекти могли б бути вирішені за допомогою параметричних реформ, зберігаючи державні системи. У світі не було жодного випадку, коли розвинута промислово розвинена демократична країна повністю замінила свою державну пенсійну систему приватною, фінансованою за рахунок індивідуальних рахунків. Єдиним винятком є Швеція, де існують

індивідуальні рахунки як перший рівень, але система залишається публічно керованою, навіть з участю приватних компаній у інвестуванні активів.

Приватизація пенсій була висунута як рішення для вирішення проблем у європейських країнах, що розвивалися. Очікувалося, що реформи покращать покриття пенсій, знижуватимуть нерівність, зменшать адміністративні витрати та підтримають економічне зростання через поглиблення ринків капіталу та нові інвестиції [1, 3].

Однак практика показала, що приватизація пенсій не виправдала очікувань. Рівень покриття стагнув або зменшився, виплати погіршилися, а гендерна нерівність підсилилася, що зробило реформи малопопулярними. Ризики фінансових коливань переклалися на індивідуальних учасників. Адміністративні витрати зросли, що призвело до зменшення пенсійних виплат. Великі витрати на перехідний період, які часто були недооцінені, створили значний фіскальний тиск. Управління приватним сектором не покращилося, а навпаки, послабилося. Участь працівників у управлінні була обмежена. Регулювальні та наглядові функції були захоплені економічними групами, що мало створило конфлікт інтересів. Крім того, індустрія приватного страхування сконцентрувалася, що призвело до обмеженого впливу пенсійної реформи на ринки капіталу та економічне зростання в більшості європейських країн, що розвиваються [2, 5].

Висновки. При дослідженні пенсійних систем у країнах Європи виявлено, що відповідно до експертних висновків деяких міжнародних організацій, існує доцільність диференціації пенсійних систем залежно від виду зайнятості. Наприклад, для найманих працівників перевагу може мати трирівнева пенсійна система, де внески здійснюються як роботодавцями, так і самими працівниками на добровільній основі. У той час, самозайняті особи частіше віддають перевагу пенсійним планам з великим рівнем свободи вибору та значним інвестиційним ризиком, оскільки вони користуються сприятливим податковим режимом. Приклади таких підходів були знайдені у Нідерландах, Німеччині та інших країнах Європи.

Важливо відзначити, що в усіх країнах з другим обов'язковим рівнем недержавного пенсійного забезпечення велика увага приділяється забезпеченню дохідності недержавних пенсійних фондів через належне регулювання інвестиційних програм цих фондів.

Література:

1. Hrechaniuk R. Administrative activity as characteristic of public administration. Actual problems of jurisprudence. 2019. V. 2 (18). P. 106-110.

2. Основні питання реформування пенсійної системи в Україні: проект USAID «Трансформація фінансового сектору». 2018. http://www.fst-ua.info/wp-content/uploads/2019/02/Key-Issues-in-Pension-System-Reform-in-Ukraine_Aug2018_UA.pdf.

3. Пенсійний фонд України. URL: <https://www.pfu.gov.ua/2154582-pensijnyj-fond-ukrayiny-informuye-128/> (дата звернення: 13.06.2024).

4. Проект Закону про внесення змін до деяких законів України щодо спрощення механізму участі у загальнообов'язковому державному пенсійному страхуванні. Законопроект №7649. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/40193> (дата звернення: 13.06.2024)

5. Розміри ЄСВ і єдиного податку для ФОП з 1 січня 2022 року. Дія Сіті, 12 листопада 2021р. URL: https://biz.ligazakon.net/news/207461_rozmri-sv--dinogo-podatku-dlya-fop-z-1-schnya-2022-roku (дата звернення: 13.06.2024)

References:

1. Hrechaniuk, R. (2019). Administrative activity as characteristic of public administration. *Actual problems of jurisprudence*, 2 (18), 106-110 [in English].

2. Osnovni pitannja reformuvannja pensijnoj sistemi v Ukraïni: proekt USAID «Transformacija finansovogo sektoru» [Основні питання реформування пенсійної системи в Україні: проект USAID «Трансформація фінансового сектору»]. www.fst-ua.info Retrieved from http://www.fst-ua.info/wp-content/uploads/2019/02/Key-Issues-in-Pension-System-Reform-in-Ukraine_Aug2018_UA.pdf. [in Ukrainian].

3. Pensijnij fond Ukraïni [Pension Fund of Ukraine]. www.pfu.gov.ua Retrieved from <https://www.pfu.gov.ua/2154582-pensijnyj-fond-ukrayiny-informuye-128/> [in Ukrainian].

4. Proekt Zakonu pro vnesennja zmin do dejakih zakoniv Ukraïni shhodo sproshhennja mehanizmu uchasti u zagal'noobov'jazkovomu derzhavnomu pensijnomu strahuvanni [Draft Law on Amendments to Certain Laws of Ukraine on Simplifying the Mechanism for Participation in Mandatory State Pension Insurance]. [itd.rada.gov.ua](https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/40193) Retrieved from <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/40193> [in Ukrainian].

5. Rozmiri ЄСВ і єдиного податку dlja FOP z 1 sichnja 2022 roku [Amounts of EUV and single tax for FOP from January 1, 2022]. [biz.ligazakon.net](https://biz.ligazakon.net/news/207461_rozmri-sv--dinogo-podatku-dlya-fop-z-1-schnya-2022-roku) Retrieved from https://biz.ligazakon.net/news/207461_rozmri-sv--dinogo-podatku-dlya-fop-z-1-schnya-2022-roku[in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК: 351.77:659.2

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1013-1022](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1013-1022)

Каляєв Анатолій Олександрович доктор наук з державного управління, доцент, завідувач кафедри гуманітарних наук Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, вул. Героїв Мадану, 32, м. Львів, 79000, тел.:(067) 274-82-63, <https://orcid.org/0000-0002-5675-187X>

ЗВ'ЯЗКИ З ГРОМАДСЬКІСТЮ ЯК ЕЛЕМЕНТ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ

Анотація. Стаття присвячена дослідженню ролі зв'язків з громадськістю (PR) Сил безпеки і оборони України як ключового елемента національної безпеки. В умовах гібридних воєн та інформаційної агресії, PR стає критично важливим для формування позитивного іміджу державних інституцій, підвищення довіри громадян до уряду та підтримки стратегічних ініціатив. Аналізується досвід країн-членів НАТО, таких як Велика Британія США, а також Ізраїль, у використанні PR для зміцнення національної безпеки.

Особлива увага приділяється соціально-психологічним аспектам стратегічних комунікацій та їх ролі у формуванні національної стійкості. У статті наголошується на необхідності інтегрованого підходу та скоординованого співробітництва для ефективної протидії інформаційним загрозам. Автор аналізує виклики впровадження стратегічних комунікацій в Україні, зокрема проблеми адаптації найкращих практик НАТО до українських реалій.

Ефективність PR-кампаній під час відсічі російської воєнної агресії розглядається як приклад успішного використання стратегічних комунікацій для підвищення патріотичних настроїв серед населення та підтримки бойового духу військовослужбовців. У статті підкреслюється важливість переходу від моделі інформування до моделі взаємодії, що дозволяє владі краще розуміти потреби громадян та забезпечувати стабільність у кризових ситуаціях.

Зроблено висновок про необхідність подальших досліджень для підвищення ефективності використання PR у забезпеченні національної безпеки України. Стаття акцентує на значущості PR як механізму зворотного зв'язку між владою та громадянами, що є критичним для довіри до державних інституцій і стабільності в умовах інформаційних загроз.

Ключові слова: зв'язки з громадськістю, стратегічні комунікації, національна безпека, НАТО, Україна, гібридна війна, ЗМІ, інформаційна агресія, пропаганда, управління.

Kalyayev Anatoliy Oleksandrovykh Doctor of Science in Public Administration, Associate Professor, Head of the Department of Humanities at the Hetman Petro Sahaidachnyi National Army Academy, St. Heroiv Maidanu, 32, Lviv, 79000, tel.:(067) 274-82-63, <https://orcid.org/0000-0002-5675-187X>

PUBLIC RELATIONS AS AN ELEMENT OF NATIONAL SECURITY

Abstract. This article is dedicated to the study of the role of public relations (PR) in the Security and Defense Forces of Ukraine as a key element of national security. In the context of hybrid wars and information aggression, PR becomes critically important for shaping a positive image of state institutions, increasing citizens' trust in the government, and supporting strategic initiatives. The experiences of NATO member countries such as the United Kingdom, the United States, and Israel in using PR to strengthen national security are analyzed.

Particular attention is given to the socio-psychological aspects of strategic communications and their role in building national resilience. The article emphasizes the need for an integrated approach and coordinated cooperation to effectively counter informational threats. The author analyzes the challenges of implementing strategic communications in Ukraine, specifically the issues of adapting NATO best practices to Ukrainian realities.

The effectiveness of PR campaigns during the repulsion of Russian military aggression is considered as an example of successful use of strategic communications to boost patriotic sentiments among the population and support the morale of military personnel. The article underscores the importance of shifting from an information model to an interaction model, allowing the government to better understand the needs of citizens and ensure stability in crisis situations.

The conclusion highlights the need for further research to enhance the effectiveness of PR in ensuring Ukraine's national security. The article emphasizes the significance of PR as a feedback mechanism between the government and citizens, which is critical for trust in state institutions and stability in the face of informational threats.

Keywords: public affairs, strategic communications, national security, NATO, Ukraine, hybrid war, media, information aggression, propaganda, management.

Постановка проблеми. У сучасному світі зв'язки з громадськістю (PR) відіграють важливу роль у забезпеченні національної безпеки держави. Це особливо актуально для Сил безпеки й оборони, які стикаються з викликами гібридних воєн та інформаційної агресії. Зв'язки з громадськістю сприяють формуванню позитивного іміджу державних інституцій, підвищенню довіри

громадян до уряду та забезпеченню інформаційної підтримки стратегічних ініціатив. Важливість PR полягає у його здатності впливати на громадську думку, мобілізувати підтримку населення та протидіяти дезінформації.

У контексті національної безпеки України, зв'язки з громадськістю використовуються для підвищення патріотичних настроїв серед населення, зміцнення довіри до Сил безпеки й оборони, створення позитивного міжнародного іміджу держави. В умовах гібридної війни, де інформаційна безпека стає критичним елементом національної безпеки, роль PR значно зростає.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз останніх досліджень показує, що стратегічні комунікації, включаючи зв'язки з громадськістю, в умовах національної безпеки досліджувалися багатьма вченими. Зокрема, А. Благодарний та О. Кононець у своїй роботі визначають сучасний стан та проблеми застосування стратегічних комунікацій у сфері національної безпеки та оборони України. Вони зазначають, що ефективна протидія інформаційній агресії можлива лише за умови інтегрованого, скоординованого співробітництва, яке об'єднує всі можливості та ресурси держави, а також активну участь громадянського суспільства у діях в інформаційному просторі [1, с. 5-6].

Важливим аспектом стратегічних комунікацій є їхня роль у формуванні позитивного іміджу держави та зміцненні довіри громадян до урядових інституцій. Це підтверджують дослідження, проведені у різних країнах НАТО, де PR використовується як важливий інструмент для забезпечення національної безпеки. Наприклад, у Великій Британії стратегічні комунікації включають систему обміну повідомленнями, що впливає на зміну поведінки та об'єднує зусилля урядових структур та військових на більш фундаментальному та системному рівні [2].

Проте, багато аспектів залишаються невирішеними. Наприклад, існує потреба в подальшому вивченні ефективності використання PR для підвищення національної стійкості в умовах гібридних загроз та війни. Також важливо дослідити, як різні форми стратегічних комунікацій можуть бути адаптовані для використання в Україні на основі досвіду країн-членів НАТО [3].

С. Сегеда у своїй роботі «Засоби масової комунікації у зоні бойових дій» аналізує використання ЗМІ в умовах конфлікту, підкреслюючи їх роль у формуванні громадської думки та впливі на моральний дух населення і військовослужбовців. Він зазначає, що інформаційна підтримка військових операцій є критично важливою для забезпечення громадської підтримки та підвищення ефективності військових дій [4].

Т. Устименко у своїй статті «Зв'язки з громадськістю як механізм зворотного зв'язку в системі влади та управління» підкреслює важливість PR

як механізму зворотного зв'язку, що дозволяє владі краще розуміти потреби та настрої громадян. Це особливо актуально в умовах кризових ситуацій, коли довіра до державних інституцій є критично важливою для стабільності та безпеки [5].

У своїй роботі «Комунікативна політика НАТО» З. Братина досліджує підходи НАТО до стратегічних комунікацій, акцентуючи увагу на їх важливості для підтримки стабільності та безпеки у регіоні. Вона зазначає, що ефективні комунікаційні стратегії допомагають не лише у вирішенні конфліктів, але й у запобіганні їх виникненню [6].

В. Данилов у своїй статті «Особливості формування іміджу ЗСУ» аналізує проблеми формування позитивного іміджу Збройних Сил України. Він підкреслює, що позитивний імідж армії є необхідною складовою національної безпеки, оскільки він впливає на моральний стан військово-службовців, їх готовність до служби та підтримку з боку населення [7].

В. Гридчина у своїй роботі «Порівняльний аналіз системи зв'язків з громадськістю Збройних Сил України та НАТО» робить порівняльний аналіз підходів до PR у Збройних Силах України та країнах НАТО. Вона зазначає, що адаптація найкращих практик НАТО до українських реалій може значно підвищити ефективність стратегічних комунікацій у сфері оборони [8].

Л. Богуш у статті «Роль засобів масової інформації у висвітленні збройних конфліктів у світі: теоретичний підхід» підкреслює, що ЗМІ відіграють важливу роль у формуванні громадської думки про військові конфлікти. Вона аналізує, як різні медіа-стратегії можуть впливати на сприйняття конфліктів та їх наслідків у громадській свідомості [9].

М. Зяйлик у своїй статті «Роль та значення функцій зв'язків із громадськістю у системі публічного управління» акцентує увагу на важливості PR у системі державного управління. Вона зазначає, що зв'язки з громадськістю допомагають уряду ефективніше комунікувати з населенням, забезпечуючи прозорість та підвищуючи довіру до державних інституцій [10].

Р. Буковський у статті «Сутність взаємодії з громадськістю у системі публічного управління» підкреслює, що ефективна взаємодія з громадськістю є ключовим елементом успішного державного управління. Він аналізує, як різні форми комунікації можуть бути використані для зміцнення довіри до державних інституцій та підвищення їх легітимності [11].

Мета статті. Метою даної статті є дослідження впливу зв'язків з громадськістю Сил безпеки і оборони на забезпечення національної безпеки України. У зв'язку з окресленою метою дослідження, було поставлено наступні завдання: визначити особливості PR у країнах-членах НАТО, дослідити генезис імплементації стратегічних комунікацій в інформаційне та правове поле України, проаналізувати результативність запровадження PR у Силах оборони України в умовах збройної агресії рф.

Виклад основного матеріалу дослідження. Воєнна доктрина України визначає стратегічні комунікації як «скоординоване і належне використання комунікативних можливостей держави – публічної дипломатії, зв'язків з громадськістю, військових зв'язків, інформаційних та психологічних операцій, заходів, спрямованих на просування цілей держави» [12]. Це визначення значною мірою запозичене з документів Північноатлантичного Альянсу [13]. В англomовних джерелах проблематика стратегічних комунікацій досліджується досить давно та системно. Її актуалізацію та подальший активний розвиток пов'язують з початком 2000-х років, коли США та інші члени НАТО були змушені активно реагувати на зростання терористичних загроз, що призвело до проведення в різних точках світу цілої низки військових операцій [14].

Одним з прикладів ефективного використання PR у Силах оборони є досвід Збройних Сил України під час відсічі російської воєнної агресії. PR-кампанії, спрямовані на підвищення патріотичних настроїв серед населення та підтримку бойового духу військовослужбовців, відіграли важливу роль у мобілізації громадської підтримки та зміцненні національної стійкості [1].

При спробі застосування процедур стратегічних комунікацій у діяльності сектору безпеки та оборони України на нас чекає багато підводних каменів, частина з яких знаходиться на рівні понятійного апарату та відмінностей у методологічних підходах. Так, стратегічні комунікації активно застосовуються в різних сферах діяльності – бізнесі, PR, рекламі, діяльності мас-медіа, державних і силових структур, громадських організацій, що зумовлює їх різне тлумачення та застосування [15]. І цілком очевидно, що застосування різних інструментів стратегічних комунікацій має особливості, пов'язані із статусом певних суб'єктів застосування.

Вітчизняні науковці вказують на соціально-психологічний аспект затребуваності концепції стратегічних комунікацій. Назріла нагальна необхідність переходу від моделі інформування до моделі взаємодії у процесі прийняття управлінських рішень, переходу до впливу на соціально-психологічні структури суспільства шляхом інформування та переконання з метою зміни (корегування) поведінки [10].

Розглядати феномен стратегічних комунікацій слід разом із дослідженням категорії стійкості. Поняття "стійкість" на Варшавському саміті НАТО було визначено керівним принципом та критично важливим інструментом забезпечення колективної оборони Північноатлантичного альянсу [16, с.12]. Самостійним чинником формування національної стійкості є імплементація Україною глобальної програми сталого розвитку ООН та її цілей. Формування національної стійкості та забезпечення сталого розвитку держави та суспільства тісно пов'язані між собою, але не тотожні

поняття, процеси та стани. Досягнення цілей сталого розвитку в Україні можливе лише за умови формування національної стійкості у ключових сферах життєдіяльності [16, с.25].

Механізми реалізації стратегічних комунікацій та національної стійкості загалом збігаються за основними суб'єктами та об'єктами впливів. Обидві управлінські концепції реалізуються на кількох рівнях – у масштабі держави, на відомчому (регіональному) рівні у формі індивідуальних управлінських траєкторій. Проблемним для обох управлінських концепцій є людський чинник. З урахуванням курсу України на вступ до Північноатлантичного альянсу, процеси імплементації стратегічних комунікацій та національної стійкості наполегливо підтримуються і з боку НАТО. Водночас, українські експерти констатують, що рекомендації іноземних радників "часто мають різноспрямований та фрагментарний характер" [16, с.4].

Зв'язки з громадськістю відіграють ключову роль у формуванні позитивного іміджу державних інституцій, підвищенні довіри громадян до уряду та забезпеченні інформаційної підтримки стратегічних ініціатив. Це стало особливо актуальним у контексті національної безпеки України, де PR використовується для підвищення патріотичних настроїв серед населення та зміцнення державних інституцій. В умовах гібридної війни, де інформаційна безпека стає критичним елементом національної безпеки, роль PR значно зростає.

Національна безпека та оборона України залежить від здатності держави ефективно використовувати стратегічні комунікації для протидії загрозам та зміцнення державних інституцій. Важливим елементом цього процесу є формування позитивного іміджу держави як всередині країни, так і на міжнародній арені. Зв'язки з громадськістю відіграють ключову роль у цьому процесі, оскільки вони забезпечують поширення інформації, формування громадської думки та зміцнення довіри до державних інституцій. Особливо важливою є роль PR у умовах гібридних воєн, де інформаційна безпека стає критичним елементом національної безпеки.

Приклади ефективного використання PR у Силах оборони можна знайти і в інших країнах. Наприклад, в Ізраїлі зв'язки з громадськістю використовуються для зміцнення морального духу населення та підтримки збройних сил у періоди конфліктів. PR-кампанії спрямовані на інформування населення про дії збройних сил, роз'яснення політики уряду та створення позитивного міжнародного іміджу країни [17].

Ще одним прикладом є Сполучені Штати Америки, де зв'язки з громадськістю відіграють важливу роль у забезпеченні підтримки громадськості для військових операцій за кордоном. PR-кампанії спрямовані на інформування громадськості про цілі та досягнення військових операцій,

підтримку морального духу військовослужбовців та їхніх родин, а також протидію дезінформації [18].

У сучасному інформаційному просторі важливим завданням PR є також протидія дезінформації та фейковим новинам. В умовах гібридної війни інформаційні атаки стають важливим інструментом противника для дестабілізації ситуації в країні. Зв'язки з громадськістю повинні забезпечувати своєчасне та достовірне інформування населення, розвінчування міфів та фейкових новин, а також зміцнення довіри до офіційних джерел інформації [19].

Сили безпеки і оборони України безпеки активно використовують PR для протидії дезінформації та забезпечення інформаційної безпеки. Зокрема, створення єдиного інформаційного простору, в якому громадяни можуть отримувати достовірну інформацію від офіційних джерел, є важливим завданням зв'язків з громадськістю. Це включає в себе організацію прес-конференцій, брифінгів, публікацію офіційних заяв та звітів, а також активне використання соціальних мереж для поширення інформації [8].

У сучасних умовах важливим завданням зв'язків з громадськістю є також забезпечення підтримки міжнародної спільноти для зусиль держави у сфері національної безпеки. Це включає в себе проведення PR-кампаній за кордоном, участь у міжнародних конференціях та форумах, а також співпрацю з міжнародними ЗМІ для інформування про ситуацію в країні та заходи, що вживаються для її стабілізації [20].

Висновки. Таким чином, зв'язки з громадськістю, як складова стратегічних комунікацій, є важливим інструментом для забезпечення національної безпеки та стійкості держави. Впровадження стратегічних комунікацій дозволяє не тільки підвищити ефективність протидії інформаційним загрозам, але і зміцнити довіру громадян до державних інституцій. Подальші дослідження повинні зосереджуватися на розробці нових підходів до використання PR у стратегічних комунікаціях та поглибленому вивченні його впливу на національну стійкість та безпеку. Це дозволить забезпечити ефективну протидію інформаційним загрозам та зміцнити національну безпеку України.

Література:

1. Благодарний А., Кононець О. Стратегічні комунікації у секторі безпеки і оборони України. *Молодий вчений*. 2023. № 1 (113). С. 5–9. URL: <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2023-1-113-2> (дата звернення: 29.07.2024).
2. Tatham S. A. *Strategic Communication: A Primer*. Shrivenham : Defence Academy of the United Kingdom, 2008. 34 с. URL: https://www.files.ethz.ch/isn/94411/2008_Dec.pdf (дата звернення: 29.07.2024).
3. Стратегічні комунікації для безпекових і державних інституцій : практ. посіб. / Л. Компанцева та ін. ; упоряд. О. Давліканова. Київ : ТОВ «ВІСТКА», 2022. 278 с. URL: http://fes.kiev.ua/n/cms/fileadmin/upload2/Book_28-06-2022_web-3.pdf (дата звернення: 29.07.2024).

4. Сегеда С. Засоби масової комунікації у зоні бойових дій: історичний досвід і сучасність. *Воєнно-історичний вісник*. 2020. Т. 31, № 1. С. 5–19. URL: <https://doi.org/10.33099/2707-1383-2019-31-1-5-19> (дата звернення: 29.07.2024).
5. Устименко Т. Зв'язки з громадськістю як механізм зворотного зв'язку в системі влади та управління. *Інвестиції: практика та досвід*. 2021. № 18. С. 143–148. URL: <https://doi.org/10.32702/2306-6814.2021.18.143> (дата звернення: 29.07.2024).
6. Братина З. Комунікативна політика НАТО: базові теоретико-практичні засади. *Політологічний вісник*. 2023. № 91. С. 52–270. URL: <https://zpv.knu.ua/index.php/pb/article/view/208/188> (дата звернення: 29.07.2024).
7. Данилов В. Особливості формування іміджу Збройних Сил України. *Політичний менеджмент*. 2009. № 5(38). С. 88–95. URL: https://ipiend.gov.ua/wp-content/uploads/2018/08/danylov_osoblyvosti.pdf (дата звернення: 29.07.2024).
8. Гридчина В. Порівняльний аналіз системи зв'язків з громадськістю Збройних Сил України та НАТО. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика*. 2022. Т. 33 (72), № 1. С. 249–256. URL: <https://doi.org/10.32838/2710-4656/2022.1-3/40> (дата звернення: 29.07.2024).
9. Богуш Л. Роль засобів масової інформації у висвітленні збройних конфліктів у світі: теоретичний підхід. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика*. 2021. Т. 32 (71), № 4. С. 291–295. URL: <https://doi.org/10.32838/2710-4656/2021.4-3/48> (дата звернення: 29.07.2024).
10. Зяйлик М. Роль та значення функцій зв'язків із громадськістю у системі публічного управління : колект. монографія. Тернопіль : ФОП Паляниця В. А., 2020. 17 с. URL: <https://elartu.tntu.edu.ua/handle/lib/32396> (дата звернення: 29.07.2024).
11. Буковський Р. Сутність взаємодії з громадськістю у системі публічного управління. *Інвестиції: практика та досвід*. 2021. № 21. С. 107–110. URL: <https://doi.org/10.32702/2306-6814.2021.21.107> (дата звернення: 29.07.2024).
12. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 2 вересня 2015 року "Про нову редакцію Воєнної доктрини України" : Указ Президента України від 24.09.2015 р. № 555/2015 : станом на 27 берез. 2021 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/555/2015#Text> (дата звернення: 29.07.2024).
13. MCM-0085-2010. Military Concept for Strategic Communications. Чинний від 2010-08-18. Вид. офіц. 2010. 15 с. URL: <https://info.publicintelligence.net/NATO-STRATCOM-Concept.pdf> (дата звернення: 29.07.2024).
14. Murphy D. M. The Trouble With Strategic Communication(s). *Issue Paper Center for Strategic Leadership, U.S. Army War College*. 2008. № 2-08. URL: [https://csl.armywarcollege.edu/usacsl/publications/IP2-08TheTroubleWithStrategicCommunication\(s\).pdf](https://csl.armywarcollege.edu/usacsl/publications/IP2-08TheTroubleWithStrategicCommunication(s).pdf) (дата звернення: 29.07.2024).
15. Капштик О. В. Державні механізми стратегічних комунікацій у секторі безпеки і оборони України : автореф. автореферат дисертації. Хмельницький, 2019. 23 с. URL: http://old.univer.km.ua/doc/Aref_Kapshtyk.pdf (дата звернення: 29.07.2024).
16. Резнікова О. Щодо концепції забезпечення національної стійкості в Україні. Аналіт. записка. Серія "Нац. безпека". 2020. № 8. С. 1–8. URL: <https://niss.gov.ua/sites/default/files/2021-02/analit-resnikova-national-security-8-2020-1-1.pdf> (дата звернення: 29.07.2024).
17. The role of public opinion in Israel's national security / G. Ben-Dor та ін. *American Jewish Congress: Congress Monthly*. 2002. № 69. С. 13–15. URL: https://www.researchgate.net/publication/298629281_The_role_of_public_opinion_in_Israel's_national_security (дата звернення: 29.07.2024).

18. Larson E., Savych B. American Public Support for U.S. Military Operations from Mogadishu to Baghdad. Santa Monica, CA : RAND Corporation, 2005. 281 с. URL: https://www.rand.org/pubs/research_briefs/RB2502.html#citation (дата звернення: 29.07.2024).
19. Антіпова О. Стратегічні комунікації як складова інформаційної безпеки держави. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2023. Т. 13, № 1. С. 44–52. URL: <https://doi.org/10.56215/naia-chasopis/1.2023.44> (дата звернення: 29.07.2024).
20. Lee S. T. A battle for foreign perceptions: Ukraine's country image in the 2022 war with Russia. *Place Branding and Public Diplomacy*. 2022. URL: <https://doi.org/10.1057/s41254-022-00284-0> (дата звернення: 29.07.2024).

References:

1. Blahodarnyi, A., & Kononets, O. (2023). Stratehichni komunikatsii u sektori bezpeky i oborony Ukrainy [Strategic communications in the security and defense sector of Ukraine]. *Molodyi vchenyi*, (1 (113)), 5–9. 1-113-25809/2023 [in Ukrainian].
2. Tatham, S. A. (2008). *Strategic Communication: A Primer*. Shrivenham: Defence Academy of the United Kingdom. Retrieved from https://www.files.ethz.ch/isn/94411/2008_Dec.pdf
3. Stratehichni komunikatsii dlia bezpekovykh i derzhavnykh instytutsii [Strategic communications for security and state institutions] : prakt. posib. / L. Kompantseva ta in. ; uporiad. O. Davlikanova. Kyiv : TOV «VISTKA», 2022. 278 s. Retrieved from http://fes.kiev.ua/n/cms/fileadmin/upload2/Book_28-06-2022_web-3.pdf [in Ukrainian].
4. Seheda, S. (2020). Zasoby masovoi komunikatsii u zoni boiovykh dii: istorychnyi dosvid i suchasnist [Mass media in the combat zone: historical experience and modernity]. *Voienno-istorychnyi visnyk*, 31(1), 5–19. 1383-2019-31-1-5-19 doi:10.33099/2707 [in Ukrainian].
5. Ustymenko, T. (2021). Zviazky z hromadskistiu yak mekhanizm zvorotnoho zviazku v systemi vlady ta upravlinnia [Public Relations as a Feedback Mechanism in the System of Power and Governance]. *Investytsii: praktyka ta dosvid*, (18), 143–148. 6814.2021.18.143doi:10.32702/2306 [in Ukrainian].
6. Bratyna, Z. (2023). Komunikatyvna polityka NATO: bazovi teoretyko-praktychni zasady [NATO's Communication Policy: basic theoretical and practical principles]. *Politolohichni visnyk*, (91), 52–270. Retrieved from <https://zpv.knu.ua/index.php/pb/article/view/208/188> [in Ukrainian].
7. Danylov, V. (2009). Osoblyvosti formuvannia imidzhu Zbroinykh Syl Ukrainy [Features of forming the image of the Armed Forces of Ukraine]. *Politychnyi menedzhment*, (5(38)), 88–95. 278 s. Retrieved from https://ipiend.gov.ua/wp-content/uploads/2018/08/danylov_osoblyvosti.pdf [in Ukrainian].
8. Hrydchyna, V. (2022). Porivnialnyi analiz systemy zviazkiv z hromadskistiu zbroinykh syl Ukrainy ta NATO [Comparative analysis of the public relations system of the Armed Forces of Ukraine and NATO]. *Vcheni zapysky TNU imeni V. I. Vernadskoho. Serii: Filolohiia. Zhurnalistyka*, 33 (72)(1), 249–256. 3/40 [in Ukrainian].
9. Bohush, L. (2021). Rol zasobiv masovoi informatsii u vysvitleni zbroinykh konfliktiv u sviti: teoretychnyi pidkhid [The role of mass media in covering armed conflicts in the world: A theoretical approach]. *Vcheni zapysky TNU imeni V. I. Vernadskoho. Serii: Filolohiia. Zhurnalistyka*, 32 (71)(4), 291–295. 3/48 [in Ukrainian].
10. Ziailyk, M. (2020). Rol ta znachennia funktsii zviazkiv iz hromadskistiu u systemi publichnoho upravlinnia [The role and importance of public relations functions in the public administration system]. Ternopil: FOP Palianytsia V. A. Retrieved from <https://elartu.tntu.edu.ua/handle/lib/32396> [in Ukrainian].

11. Bukovskyi, R. (2021). Sutnist vzaiemodii z hromadskistiu u systemi publichnoho upravlinnia [The essence of interaction with the public in the public administration system]. *Investytsii: praktyka ta dosvid*, (21), 107–110. 6814.2021.21.107doi:10.32702/2306 [in Ukrainian].
12. Pro rishennia Rady natsionalnoi bezpeky i oborony Ukrainy vid 2 veresnia 2015 roku "Pro novu redaktsiiu Voiennoi doktryny Ukrainy", Ukaz Prezydenta Ukrainy № 555/2015 (2021) (Ukraine) [On the decision of the National security and defense council of Ukraine dated September 2, 2015 "On the new edition of the Military Doctrine of Ukraine": Decree of the President of Ukraine dated 24.09.2015 No. 555/2015]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/555/2015#Text> [in Ukrainian].
13. NATO. (2010). Military Concept for Strategic Communications (MCM-0085-2010). Retrieved from <https://info.publicintelligence.net/NATO-STRATCOM-Concept.pdf>.
14. Murphy, D. M. (2008). The Trouble With Strategic Communication(s). Issue Paper Center for Strategic Leadership, U.S. Army War College, (2-08). Retrieved from [https://csl.armywarcollege.edu/usacsl/publications/IP2-08TheTroubleWithStrategicCommunication\(s\).pdf](https://csl.armywarcollege.edu/usacsl/publications/IP2-08TheTroubleWithStrategicCommunication(s).pdf).
15. Kapshtyk, O. V. (2019). Derzhavni mekhanizmy stratehichnykh komunikatsii u sektori bezpeky i oborony Ukrainy [State mechanisms of strategic communications in the security and defense sector of Ukraine]. *Extended abstract of candidate's thesis* Khmelnytskyi universytet upravlinnia ta prava imeni Leonida Yuzkova). Retrieved from http://old.univer.km.ua/doc/Aref_Kapshtyk.pdf [in Ukrainian].
16. Reznikova O. (2020) On the Concept of Ensuring National Resilience in Ukraine [On the concept of ensuring national resilience in Ukraine]. *Analit. zapyska. Seriia "Nats. bezpeka"*. 2020. № 8. S. 1–8. Retrieved from <https://niss.gov.ua/sites/default/files/2021-02/analit-resnikova-national-security-8-2020-1-1.pdf>
17. Ben-Dor, G., Pedahzur, A., Canetti, D., & Zaidise, E. (2002). The role of public opinion in Israel's national security. *American Jewish Congress: Congress Monthly*, (69), 13–15. Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/298629281_The_role_of_public_opinion_in_Israel's_national_security.
18. Larson, E., & Savych, B. (2005). American Public Support for U.S. Military Operations from Mogadishu to Baghdad. Santa Monica, CA: RAND Corporation. Retrieved from https://www.rand.org/pubs/research_briefs/RB2502.html#citation.
19. Antipova, O. (2023). Stratehichni komunikatsii yak skladova informatsiinoi bezpeky derzhavy [Strategic communications as a component of the state's information security]. *Iurydychnyi chasopys Natsionalnoi akademii vnutrishnikh sprav*, 13(1), 44–52. chasopis/1.2023.44 [in Ukrainian].
20. Lee, S. T. (2022). A battle for foreign perceptions: Ukraine's country image in the 2022 war with Russia. *Place Branding and Public Diplomacy*. 022-00284-0 doi:10.1057/s41254.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 614.2:334.72

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1023-1031](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1023-1031)

Карковська Вероніка Ярославівна доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри адміністративного та фінансового менеджменту, Національний університет «Львівська політехніка», вул. С. Бандери, 12, м. Львів, 79000, <https://orcid.org/0000-0003-0178-4137>

Дуб Наталія Євстахіївна кандидат наук з державного управління, доцент, декан факультету, КЗВО ЛОР «Львівська медична академія імені Андрея Крупинського», вул. П. Дорошенка, 70, м. Львів, 79000, <https://orcid.org/0000-0001-6193-9407>

Коротка Вікторія Олегівна кандидат технічних наук, викладач, КЗВО ЛОР «Львівська медична академія імені Андрея Крупинського», вул. П. Дорошенка, 70, м. Львів, 79000, <https://orcid.org/0000-0001-7562-2136>

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО У СФЕРІ ПРИВАТНОЇ МЕДИЦИНИ: ПОКРАЩЕННЯ ДОСТУПНОСТІ ТА ЯКОСТІ ПОСЛУГ

Анотація. Охорона здоров'я в Україні стоїть перед викликами постійного розвитку й забезпечення якості медичних послуг в умовах зростаючих потреб населення, економічних обмежень. Державно-приватне партнерство в сфері приватної медицини розглядається як перспективний механізм інтеграції ресурсів та інноваційного потенціалу, спрямований на підвищення якості й доступності медичних послуг. У статті розглядаються основні проблеми та перспективи розвитку державно-приватного партнерства у сфері приватної медицини, а також пропонуються рекомендації щодо покращення управління цими процесами.

У зв'язку з постійним розвитком системи охорони здоров'я та зростаючими вимогами до якісних медичних послуг, особливо в умовах пандемії COVID-19 і воєнного стану, як державний, так і приватний сектори потребують нових підходів у організації медичного обслуговування. Державна система охорони здоров'я часто має обмежені ресурси, недостатнє фінансування та бюрократичні перешкоди, що впливає на якість і доступність послуг. Приватна медицина, натомість, акцентує на ефективність і конкурентоспроможність, сприяючи інноваціям та персоналізованому підходу до пацієнтів. Приватні заклади, завдяки більшій автономії у

фінансовому та управлінському плануванні, можуть оперативно реагувати на зміни в медичній практиці та потреби пацієнтів, що сприяє покращенню якості медичних послуг.

Інноваційні управлінські моделі в рамках державно-приватних партнерств спрямовані на оптимізацію використання фінансових ресурсів та зниження ризиків проєктів. Впровадження моделей не лише зробить державно-приватне партнерство в сфері приватної медицини більш ефективним, але й сприятиме створенню стабільного інвестиційного середовища для розвитку медичної інфраструктури в Україні. Подальші дослідження повинні акцентуватися на впливі різних моделей ДПП на ефективність системи охорони здоров'я та їхню спроможність стимулювати інновації, забезпечувати доступність медичної допомоги.

Ключові слова: охорона здоров'я, державно-приватне партнерство, приватна медицина, медичні послуги, доступність, заклади охорони здоров'я, пацієнти.

Karkovska Veronika Yaroslavivna D.Sc. in Public Administration, Professor, Professor of the Department of Administrative and Financial Management, Lviv Polytechnic National University, St. S. Bandery, 12, Lviv, 79000, <https://orcid.org/0000-0003-0178-4137>

Dub Nataliia Yevstakhiivna PhD in Public Administration, Associate professor, Dean of the Faculty, Communal Institution of Higher Education of Lviv Regional Council «Andrei Krupynskyi Lviv Medical Academy», St. P. Doroshenko, 70, Lviv, 79000, <https://orcid.org/0000-0001-6193-9407>

Korotka Viktoriia Olehivna, PhD in Engineering Sciences, lecturer, Communal Institution of Higher Education of Lviv Regional Council «Andrei Krupynskyi Lviv Medical Academy», St. P. Doroshenko, 70, Lviv, 79000, <https://orcid.org/0000-0001-7562-2136>

STATE-PRIVATE PARTNERSHIP IN PRIVATE HEALTHCARE: IMPROVING ACCESSIBILITY AND SERVICE QUALITY

Abstract. Health care in Ukraine faces the challenges of continuous development and ensuring the quality of medical services in the conditions of growing needs of the population and economic constraints. Public-private partnership in the field of private medicine is considered as a promising mechanism for the integration of resources and innovative potential aimed at improving the quality and availability of medical services. The article examines the

main problems and prospects for the development of public-private partnerships in the field of private medicine, as well as offers recommendations for improving the management of these processes.

In connection with the continuous development of the health care system and the growing demands for quality medical services, especially in the conditions of the COVID-19 pandemic and martial law, both the public and private sectors need new approaches in the organization of medical care. The public health care system often has limited resources, insufficient funding and bureaucratic obstacles, which affect the quality and availability of services. Private medicine, on the other hand, emphasizes efficiency and competitiveness, promoting innovation and a personalized approach to patients. Private institutions, thanks to greater autonomy in financial and management planning, can quickly respond to changes in medical practice and the needs of patients, which contributes to the improvement of the quality of medical services.

Innovative management models within public-private partnerships are aimed at optimizing the use of financial resources and reducing project risks. Implementation of the models will not only make public-private partnership in the field of private medicine more effective, but will also contribute to the creation of a stable investment environment for the development of medical infrastructure in Ukraine. Further research should focus on the impact of different PPP models on health system efficiency and their ability to stimulate innovation and ensure access to health care.

Keywords: healthcare, public-private partnerships, private healthcare, medical services, accessibility, healthcare facilities, patients.

Постановка проблеми. Охорона здоров'я є одним з основних соціальних інститутів суспільства, що включає сукупність організацій та практик, спеціалізованих на забезпеченні здоров'я населення [1]. В умовах постійного розвитку системи охорони здоров'я та зростання потреб населення в якісних медичних послугах, особливо в умовах пандемії коронавірусу та воєнного стану, державні та приватні сектори потребують нових підходів до управління й організації медичного обслуговування. Державна система охорони здоров'я часто має обмежені ресурси, недостатнє фінансування та бюрократичні перешкоди, що впливає на якість й доступність медичних послуг. З іншого боку, приватний сектор має більшу гнучкість і потенціал для інновацій, але його послуги можуть бути недоступними для широкого загалу через високу вартість.

Державно-приватне партнерство (ДПП) у сфері охорони здоров'я є перспективним механізмом, який здатний інтегрувати ресурси, досвід та інноваційний потенціал державного і приватного секторів для підвищення

доступності й якості медичних послуг. Проте, реалізація таких партнерств стикається з низкою викликів, зокрема: розробка оптимальних моделей співпраці, забезпечення фінансової стійкості, ефективний розподіл ризиків, а також створення нормативно-правової бази, що стимулює розвиток ДПП.

У статті розглядаються основні проблеми та перспективи розвитку державно-приватного партнерства у сфері приватної медицини, а також пропонуються рекомендації щодо покращення управління цими процесами.

Мета статті полягає в аналізі та оцінці можливостей і перспектив державно-приватного партнерства у сфері охорони здоров'я в Україні.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. За останні роки інтерес до державно-приватного партнерства в сфері приватної медицини зростає, оскільки цей механізм визнається ефективним інструментом для покращення якості медичних послуг та їх доступності. Зокрема, В. Дудка висвітлює переваги приватної медицини та вигоди держави у підтримці розвитку приватного сектору системи охорони здоров'я, а також аналізує особливості складання договору про надання платних медичних послуг [2].

В. Устименко та О. Россильна у своїх дослідженнях зосередили увагу на правових формах та моделях державно-приватного партнерства, притаманних саме для охорони здоров'я [3].

У статті Р. Шевчук акцентує на можливості використання державно-приватного партнерства, як механізму підвищення якості медичних послуг в країнах Європейського Союзу [4].

Незважаючи на значний обсяг наукових досліджень потребують детальнішого вивчення перспективи розвитку державно-приватного партнерства у сфері приватної медицини в Україні.

Виклад основного матеріалу. Медична реформа в Україні сприяє автономізації закладів охорони здоров'я (ЗОЗ) та переходу до оплати за медичні послуги, що створює передумови для поглиблення державно-приватного партнерства. Залучення приватних партнерів для забезпечення матеріально-технічного оснащення ЗОЗ, зокрема будівництво та обладнання онкологічних центрів, діагностичних і реабілітаційних центрів, відповідає потребам реформування системи охорони здоров'я та задовольняє платоспроможний попит із боку держави та потенційних споживачів медичних послуг [5].

Основою для ефективного управління у сфері охорони здоров'я через державно-приватне партнерство є ідентифікація державних політик, які визначають взаємодію між учасниками таких партнерств. Цей процес передбачає моделювання взаємозв'язків на етапі формування проєктів, аналіз взаємодії державного та приватного секторів у різних форматах співпраці, а також врахування впливу зацікавлених сторін на реалізацію проєктів в сфері

охорони здоров'я. Державно-приватне партнерство є складною системою взаємодії, керівним органом якої є відповідний орган державної влади чи місцевого самоврядування [6].

ДПП у сфері охорони здоров'я має як і переваги, так і значні проблеми, які варто врахувати при його розвитку (рис. 1; рис. 2).

Рис. 1 Основні проблеми ДПП у сфері охорони здоров'я

Джерело: сформовано авторами

ДПП в сфері охорони здоров'я відкриває нові горизонти для підвищення якості медичних послуг та забезпечення більшої доступності найсучасніших технологій для населення.

Підвищення якості медичних послуг

- ДПП сприяє впровадженню передових технологій та стандартів у ЗОЗ, що забезпечує покращення якості надання медичних послуг

Збільшення доступності медичних послуг

- співпраця з приватним сектором дозволяє зробити медичні послуги доступнішими для населення, особливо у важкодоступних регіонах

Ефективне управління ресурсами

- інтеграція ресурсів держави та приватних інвестицій дозволяє оптимізувати витрати та забезпечувати більш ефективне використання ресурсів

Рис. 2 Ключові переваги ДПП у сфері охорони здоров'я

Джерело: сформовано авторами

Зауважимо, що державно-приватне партнерство у сфері охорони здоров'я відрізняється від моделей у приватній медицині наявністю громадських інтересів та регулюючих механізмів, що забезпечують доступність послуг для всього населення. У приватній медицині, натомість, основний акцент зроблений на ефективність та конкурентоспроможність, що сприяє інноваціям й персоналізованому підходу до пацієнтів.

Приватна медицина відзначається більшою гнучкістю в управлінських рішеннях та швидким впровадженням інноваційних технологій, що сприяє зниженню часу очікування на медичне обслуговування та покращує доступність новітніх методик діагностики і лікування. Приватні заклади, маючи більшу автономію у фінансовому та управлінському плануванні, часто здатні швидше реагувати на зміни в медичній практиці і вимогах пацієнтів, що сприяє підвищенню якості медичних послуг. Вибір ЗОЗ та лікаря за певними критеріями стимулює конкуренцію та покращує задоволення пацієнтів, що є важливим аспектом для зміцнення довіри до системи охорони здоров'я загалом.

Нові моделі управління у сфері державно-приватного партнерства спрямовані на оптимізацію використання фінансових ресурсів та зменшення ризиків, пов'язаних з реалізацією проєктів. Однією з таких моделей є модель публічно-приватного фінансування [7], де державні інвестиції комбінуються з приватними інвестиціями для створення фінансово стійких проєктів. Ця модель дозволяє залучати приватний капітал для розширення інфраструктури ЗОЗ, збільшення доступності послуг і покращення їх якості.

Ще однією перспективною моделлю є модель шерингу, де держава і приватні партнери діляться фінансовими ризиками, пов'язаними з реалізацією проєктів, що зменшує фінансовий тиск на обидві сторони і сприяє більш

ефективному управлінню ресурсами. Крім того, інноваційні моделі управління, такі як партнерства з розподіленим управлінням проєктами або використання технологій блокчейн для відстеження фінансових потоків, можуть забезпечити більшу прозорість і ефективність управління процесами [8].

Застосування таких моделей не лише зробить ДПП в сфері приватної медицини більш ефективними, але й сприятиме створенню стабільного середовища для інвестицій та подальшого розвитку медичної інфраструктури в Україні.

З метою покращення ефективності та сталості державно-приватного партнерства у сфері приватної медицини, важливо розглянути і впровадити комплексний набір стратегій та інноваційних підходів. Зокрема:

1. Впровадження стратегічного планування, що є критичним елементом для управління ДПП у сфері приватної медицини, оскільки дозволяє розробляти довгострокові стратегії, спрямовані на задоволення потреб всіх стейкхолдерів і запобігання кризовим ситуаціям.

2. Створення центрів компетенцій з управління ДПП допоможе забезпечити консультації, навчання та обмін кращими практиками між учасниками, що сприятиме підвищенню професіоналізму та ефективності управлінських рішень.

3. Використання сучасних інформаційних технологій і аналітичних інструментів для моніторингу та аналізу ефективності проєктів ДПП дозволить оперативно реагувати на зміни у середовищі та оптимізувати управлінські процеси.

4. Розробка ефективної системи фінансового управління і страхування ризиків сприятиме забезпеченню фінансової стійкості проєктів ДПП та мінімізації впливу непередбачуваних подій на їх реалізацію.

5. Активне залучення громадськості і пацієнтів у процеси прийняття рішень та розробки стратегій ДПП сприятиме забезпеченню врахування голосу пацієнтів у плануванні медичних послуг і покращенню їх якості.

6. Стандартизація і сертифікація медичних послуг забезпечать однорідність надання медичних послуг усіма учасниками ДПП, що сприятиме підвищенню їх якості та доступності.

7. Збільшення прозорості та відкритості через публічну звітність та моніторинг результативності проєктів ДПП сприятиме залученню інвестицій та довіри інвесторів.

8. Розвиток кадрового потенціалу через інвестиції у підвищення кваліфікації медичного та управлінського персоналу зробить можливим забезпечення високого рівня медичної допомоги й ефективного управління в сфері приватної медицини.

Висновки. Державно-приватне партнерство у сфері приватної медицини є ключовим інструментом для покращення якості медичних послуг та

доступності до них. Така співпраця між державними органами і приватним сектором сприяє інноваціям та впровадженню новітніх технологій у медичну практику. Важливим аспектом є створення сприятливого законодавчого середовища та регулювання, яке забезпечує прозорість та ефективне використання ресурсів. Залучення громадськості та пацієнтів у процес прийняття рішень є необхідною складовою успішної реалізації ДПП, що сприяє створенню партнерських відносин та підвищенню задоволення потреб користувачів медичних послуг. Подальші дослідження в сфері приватної медицини повинні фокусуватися на аналізі впливу різних моделей державно-приватного партнерства на ефективність системи охорони здоров'я, зокрема їхню здатність до інновацій та підвищення доступності медичних послуг.

Література:

1. Турчак, Д. В. (2019). Суть та значення державно-приватного партнерства у сфері охорони здоров'я. *Публічне управління і адміністрування в Україні*, 10, 127-131.
2. Дудка, В. В. (2012). Переваги приватної медицини та вигоди держави у підтримці розвитку приватного сектора системи охорони здоров'я України (до проблеми державного регулювання здравоохоронної сфери). *Державне управління: удосконалення та розвиток*, (1).
3. Устименко, В. А., & Россильна, О. В. (2024). Роль публічно -приватного партнерства в оптимізації сфери охорони здоров'я (на прикладі персоналізованої медицини): ризики і перспективи. *Правовий часопис Донбасу*, 2(4), 45–51. URL: <https://doi.org/10.32782/2523-4269-2022-81-4-2-45-51>
4. Шевчук, Р. В. (2023). Державно-приватне партнерство як механізм підвищення якості медичних послуг в європейських країнах. *Експерт: парадигми юридичних наук і державного управління*, (1 (25)), 62-67.
5. Методичні рекомендації для державних та комунальних закладів охорони здоров'я для працівників органів управління у сфері охорони здоров'я для впровадження проєктів державно-приватного партнерства у сфері охорони здоров'я. URL: <https://moz.gov.ua/uploads/1/7840-1234567890.pdf>
6. Петрик, С. М. (2020). Форми реалізації проєктів державно-приватного партнерства у сфері охорони здоров'я. *Економіка, управління та адміністрування*, (2 (92)), 88-94.
7. Шилепницький, П. І., & Петрова, І. П. (2022). «Комбіновані» моделі публічно-приватного партнерства для відбудови України. *Економічний вісник Донбасу*.
8. Краус, К. М., & Краус, Н. М. (2021). Шерингова економіка: інституціональний модус, універсумність і новелізація розвитку підприємництва на віртуальних цифрових платформах. *Ефективна економіка*, (4).

References:

1. Turchak, D. V. (2019). Sut ta znachennia derzhavno-pryvatnoho partnerstva u sferi okhorony zdorovia [The essence and significance of public-private partnership in the field of health care]. *Publichne upravlinnia i administruvannia v Ukraini*, 10, 127-131 [in Ukrainian].
2. Dudka, V. V. (2012). Perevahy pryvatnoi medytsyny ta vyhody derzhavy u pidtrymtsi rozvytku pryvatnoho sektora systemy okhorony zdorovia Ukrainy (do problemy derzhavnoho rehuliuвання zdorovookhoronnoi sfery) [The advantages of private medicine and the benefits of the state in supporting the development of the private sector of the healthcare system of Ukraine (to the problem of state regulation of the healthcare sphere)]. *Derzhavne upravlinnia: udoskonalennia ta rozvytok*, (1) [in Ukrainian].

3. Ustymenko, V. A., & Rossylina, O. V. (2024). Rol publichno -pryvatnoho partnerstva v optymizatsii sfery okhorony zdorov ia (na prykladi personalizovanoi medytsyny): ryzyky i perspektyvy [The role of public-private partnership in optimizing the health care sector (using the example of personalized medicine): risks and prospects]. *Pravovyi chasopys Donbasu*, 2(4), 45–51. URL: <https://doi.org/10.32782/2523-4269-2022-81-4-2-45-51> [in Ukrainian].

4. Shevchuk, R. V. (2023). Derzhavno-pryvatne partnerstvo yak mekhanizm pidvyshchennia yakosti medychnykh posluh v yevropeiskykh krainakh [Public-private partnership as a mechanism for improving the quality of medical services in European countries]. *Ekspert: paradyhmy yurydychnykh nauk i derzhavnoho upravlinnia*, (1 (25)), 62-67 [in Ukrainian].

5. Metodychni rekomendatsii dlia derzhavnykh ta komunalnykh zakladiv okhorony zdorovia dlia pratsivnykiv orhaniv upravlinnia u sferi okhorony zdorovia dlia vprovadzhennia proektiv derzhavno-pryvatnoho partnerstva u sferi okhorony zdorovia [Methodological recommendations for public and communal health care institutions for employees of management bodies in the field of health care for the implementation of public-private partnership projects in the field of health care]. URL: <https://moz.gov.ua/uploads/1/7840-1234567890.pdf> [in Ukrainian].

6. Petryk, S. M. (2020). Formy realizatsii proektiv derzhavno-pryvatnoho partnerstva u sferi okhorony zdorovia [Forms of implementation of public-private partnership projects in the field of health care]. *Ekonomika, upravlinnia ta administruvannia*, (2 (92)), 88-94 [in Ukrainian].

7. Shylepnytskyi, P. I., & Petrova, I. P. (2022). «Kombinovani» modeli publichno-pryvatnoho partnerstva dlia vidbudovy Ukrainy [«Combined» models of public-private partnership for the reconstruction of Ukraine]. *Ekonomichnyi visnyk Donbasu* [in Ukrainian].

8. Kraus, K. M., & Kraus, N. M. (2021). Sherynhova ekonomika: instytutsionalnyi modus, universumnist i novelizatsiia rozvytku pidpriemnytstva na virtualnykh tsyfrovnykh platformakh [Sharing economy: institutional mode, universality and novelization of entrepreneurship development on virtual digital platforms.]. *Efektivna ekonomika*, (4) [in Ukrainian].

УДК 35.08

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1032-1044](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1032-1044)

Кирій Сергій Леонідович кандидат наук з державного управління, доцент кафедри публічного управління та державної служби ННІ «Інститут державного управління» ХНУ імені В. Н. Каразіна, майдан Свободи, 4, м. Харків, 61022, тел.: (066) 185-99-68, <https://orcid.org/0000-0002-1948-205X>

ЕМОЦІЙНИЙ ІНТЕЛЕКТ ПУБЛІЧНОЇ ОСОБИ

Анотація. Успіх публічної особи в епоху інформаційного суспільства в значній мірі залежить від її здатності свідомо управляти власними емоціями, розуміти та адекватно реагувати на емоції інших суб'єктів соціальної взаємодії. Питання емоційного інтелекту в науковому дискурсі набули своєї значущості в останні десятиліття ХХ сторіччя і тримають власну актуальність і до сьогодення. Теоретичні напрацювання та розробка практичних рекомендацій щодо використання інструментів емоційного інтелекту як явища спрямованого на реалізацію цілей публічної особи досліджувалося в контексті поведінкових наук і юридичної практики, оскільки емоції є одним з ключових чинників формування людської поведінки.

В статті досліджуються основні аспекти використання емоційного інтелекту публічними діями – політиками, державними службовцями, посадовими особами органів державного управління та іншими представниками соціуму за для досягнення особистого та суспільного успіху. Наголошується як на позитивних аспектах застосування інструментів емоційного інтелекту, так і розглядається ряд негативних наслідків його використання. Серед яких слід зосередити увагу на маніпулятивному характері емоційного інтелекту публічної особи як здатності до прихованого впливу на свідомість суб'єктів суспільної взаємодії, а відповідно формування бажаної для нього людської поведінки. Розкривається взаємозв'язок емпатійності як однією з провідних людських якостей та маніпуляції як складових емоційного інтелекту з реальними та декларативними цінностями публічної особи.

Важливим аспектом статті є наголошення на етичних аспектах використання емоційного інтелекту для досягнення успіху публічною особою. Розглядаються потенційні ризики маніпуляції суспільною думкою у власних цілях. Наголошується на необхідності для публічних осіб практичного використання навиків емоційного інтелекту задля становлення

позитивної комунікації між суб'єктами соціальної взаємодії. Також робиться висновок про необхідність включення до програм професійної підготовки публічних осіб курсів, пов'язаних з формуванням етичних аспектів використання емоційного інтелекту в публічно-управлінській діяльності.

Ключові слова: публічна особа, публічна фігура, компетенції публічної особи, психо-емоційні якості особи, емоційний інтелект, успіх публічної особи, етичні аспекти емоційного інтелекту.

Kyriy Serhiy Leonidovich Candidate of Sciences in Public Administration (PhD), Associate Professor of Public Administration and Public Service Department, ESI "Institute of public administration" Kharkiv national university named by V. N. Karazin, Sq. Svobody, 4, Kharkiv, 61022, tel.: (066) 185-99-68, <https://orcid.org/0000-0002-1948-205X>

EMOTIONAL INTELLIGENCE OF A PUBLIC PERSON

Abstract. The success of a public figure in the era of the information society significantly depends on their ability to consciously manage their own emotions, understand, and adequately respond to the emotions of other subjects of social interaction. The issue of emotional intelligence in scientific discourse gained significance in the last decades of the 20th century and remains relevant to this day. Theoretical developments and practical recommendations regarding the use of emotional intelligence tools as a phenomenon aimed at achieving the goals of a public figure have been studied in the context of behavioral sciences, as emotions are one of the key factors in shaping human behavior.

The article explores the main aspects of using emotional intelligence by public figures – politicians, civil servants, officials of state administration bodies, and other representatives of society to achieve personal and public success. It highlights both the positive aspects of applying emotional intelligence tools and examines a number of negative aspects of its application. Among these, attention should be focused on the manipulative nature of a public figure's emotional intelligence as the ability to exert hidden influence on the consciousness of subjects of social interaction, thereby shaping human behavior desirable to them. The relationship between empathy as one of the leading human qualities and manipulation as a component of emotional intelligence with the real and declarative values of a public figure is revealed.

An important aspect of the article is the emphasis on the ethical aspects of using emotional intelligence to achieve success as a public figure. The potential risks of manipulating public opinion for personal goals are considered. The necessity for public figures to practically use emotional intelligence skills to

establish positive communication between subjects of social interaction is emphasized. Additionally, it is concluded that there is a need to include courses related to the formation of ethical aspects of using emotional intelligence in public management activities in the professional training programs for public figures.

Keywords: public person, public figure, competence of public person, psycho-emotional personal qualities, emotional intelligence, success of public person, ethic aspects of emotional intelligence.

Постановка проблеми. Демократичні перетворення в суспільстві вимагають не тільки інституційних змін у відносинах держава-спільнота, держава-особа, але й формування такого прошарку публічних осіб, які були б здатні в складних геополітичних умовах спрямувати ресурси, засоби та потуги нації на подолання як внутрішніх, так і зовнішніх загроз. В умовах дії воєнного стану та окупації частини території України, коли населення держави переживає жахіття війни на владну еліту покладається велика відповідальність за можливості подальшого розвитку національної держави. Однак не слід забувати і про громадян, які в таких умовах знаходяться на межі виживання і віддають все, в тому числі, власне життя за майбутнє процвітання нації. Проте часто публічними, тими хто мають можливість, але не здатність нести тягар влади, стають особи, які не усвідомлюють в повній мірі загроз та відповідальності за долю народу, та які за власними морально-психологічними особистими якостями не в змозі здійснювати ефективне людиноорієнтоване суспільне управління, оскільки не володіють відповідними компетенціями, необхідними ефективному успішному управлінню.

Однією з провідних компетенцій публічної особи, яка виконує управлінські функції в складних суспільно-політичних умовах, постає її здатність до комунікації з громадянами, адекватно реагуючи на їх психоемоційний стан, що дає змогу об'єктивно оцінювати ситуацію, ухвалювати зважені управлінські рішення. Центральним етапом у цьому процесі постає її спроможність розпізнати особливості психічного стану людини та відповідно реагувати, вступаючи з нею у соціальні взаємодії. В зарубіжній науковій практиці управління людським капіталом цю проблему намагаються вирішити в межах теорії соціального та емоційного інтелекту.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. На проблематиці емоційного інтелекту вперше було зосереджено увагу в теорії множинних інтелектів [1], розробленій Г.Гарднером у 1983 році. У цій теорії розглядається вісім незалежних складових інтелекту окремої особистості: лінгвістичний, логіко-математичний, просторовий, музичний, тілесно-кінестетичний, натуралістичний, міжособистісний та внутрішньоособистісний. В межах останніх двох складових, інтерперсонального та інтраперсонального

інтелектів, отримала свій розвиток теорія емоційного інтелекту, в якій він постає як здатність особистості розуміти себе, а також розпізнавати настрої, бажання, мотивацію та наміри інших людей [2]. Проте термін «емоційний інтелект» був введений у науковий дискурс П. Саловеем та Дж. Майером у 1990 році у статті під однойменною назвою «Емоційний інтелект» [3], в якій закладено теоретико-методологічні підходи до сучасної інтерпретації емоційного інтелекту як здатності особистості розрізняти та управляти власними емоціями, а також відповідно реагувати на поведінку та емоції оточуючих. В основу теорії емоційного інтелекту було покладено особливості взаємозв'язку процесів мислення людини та емоцій, що проявляється через власні емоції, оцінку емоцій інших, управління ними, а також використання емоцій для досягнення власних цілей. Популяризацію в науковому світі та серед «широкого загалу» теорія емоційного інтелекту отримала в роботах Д. Гоулмана [4]. Він визначає емоційний інтелект як здатність людини усвідомлювати власні емоції та емоції оточуючих для досягнення власних цілей, виходячи з концепції успіху та ролі управління емоціями як чинника успішності людини.

Подальші дослідження емоційного інтелекту носили спеціалізований характер та стосувалися конкретних наукових сфер, пов'язаних із соціальною та психічною діяльністю людини. Однак в роботах науковців не достатньо розкриті універсальні критерії успіху публічної особи в контексті її емоційно-психічної активності.

Мета статті. Проаналізувати психо-емоційні якості публічної особи, необхідні їй для ефективного виконання взятих перед спільнотою чи суспільством зобов'язання для успішної їх реалізації в умовах державно-управлінської діяльності, схарактеризувати узагальнений образ публічної особи як успішної особистості з погляду на її особистісні характеристики.

Виклад основного матеріалу. Розвиток теорії публічного управління в Україні знаходиться на початковій стадії її становлення, оскільки навіть значна частина термінів та понять, які складають її ядро запозичені або із суміжних наук, в кращому випадку, або більш часто з публіцистичної сфери, де вони не мають чіткої конкретизованої інтерпретації, а відповідно потребують уточнення, смислового наповнення та наукового обґрунтування, чи закордонної практики публічного управління, адаптуючи їх до вимог української мови та зберігаючи звучання іншомовних термінів, що відповідно породжує паралельне їх існування поряд з україномовними відповідниками. Така ситуація, ще кілька років тому, стосувалася і самих термінів «публічне управління» та «публічна служба».

В науковому дискурсі поняття «публічна особа» використовується в різних смислових значеннях, залежно від сфер суспільних відносин, стосовно

якої його застосовують і може стосуватися як публічного управління, ввівши статус, права та обов'язки осіб, покликаних на виконання функцій державного управління та місцевого самоврядування, так і осіб приватного права, де людина виконує роль не суб'єкта управлінських відносин, а об'єкта, створюючи парадоксальну ситуацію, коли одне й те ж поняття одночасно означає відмінні за змістом та функціональною роллю смисли.

Науковий зміст поняття «публічна особа» здебільшого є сферою потенційного інтересу юридичних наук та правової практики [5], особливо після прийняття в Україні закону № 1780-IX від 23 вересня 2021 «Про запобігання загрозам національній безпеці, пов'язаним із надмірним впливом осіб, які мають значну економічну та політичну вагу в суспільному житті (олігархів)» [6] та політологічних наук, де політична особистість є носієм публічної влади, а відповідно може бути віднесена до цієї категорії осіб. Розуміння змісту поняття «публічна особа» носить множинний характер і розміщується у синонімічному ряді – «державний службовець», «публічний службовець», «посадова особа», «політична особа», «особа, яка здійснює значний економічний та політичний вплив», «публічна фігура». Намагання з'ясувати зміст та їх різновиди в контексті публічно-управлінської науки носили не системний характер і були спробами однобокого висвітлення сутності цього поняття, зводячи його до осіб уповноважених на виконання функцій виконавчої влади та місцевого самоврядування. Автори статті «Сучасне осмислення понять «публічна особа», «державний службовець» у контексті публічного управління та адміністрування» [5] проводять порівняльний аналіз понять «публічна особа» та «державний службовець», з'ясовуючи їх сутність за ознаками: громадянство, суспільний інтерес, доступ до державних ресурсів, заробітна плата, функції, спосіб отримання статусу, відношення до політичної діяльності, і приходять до висновку, що поняття «публічна особа» може набувати різного змісту залежно від сфери його використання: публічна політична особа у сфері політичних відносин, публічний службовець – сфера державно-управлінських відносин, публічні особи шоу-бізнесу чи спорту та інших суспільних сфер, не враховуючи ступінь їх впливу на суспільну свідомість та поведінку громадян.

У словнику термінів з публічного управління [7] Петровський П. М. визначає поняття «публічна особа» як особу, яка виконує важливу соціальну функцію, працює у сфері державного управління та місцевого самоврядування, є представником політичної партії чи громадської організації та відома широкій публіці, спираючись на Резолюцію 1165 (1998) Парламентської асамблеї Ради Європи [8], де в пункті 7 визначається термін «публічні фігури» як особи, які займають державні посади та/чи використовують державні ресурси, всі хто відіграє важливу роль у суспільному житті, політиці, економіці, мистецтві, спорті, соціальній чи інших сферах. Він

зазначає, що для встановлення статусу публічної особи необхідно спиратися на зміст поняття «публічна служба» та соціальне служіння суспільству. Таким чином із згаданих публікацій можна зробити висновок про ототожнення поняття «публічна особа» та «публічна фігура», оскільки вони перш за все пов'язані із публічністю, тобто є такими, що здійснюють власну діяльність, відбуваються як особистості за присутності «широкого загалу», всенародно, публічно. Однак ключова їх відмінність полягає у розумінні змісту понять «особа» та «фігура». Термін «фігура» означає зовнішній обрис, певна форма [9], стосовно людини цей термін вживається щодо осіб, які вирізняються з поміж інших чи то фізичними якостями, чи то розумовими, мистецькими чи творчими здібностями, здійснюють значний вплив на суспільство, свідомість людей та їх поведінку – «видатна фігура» в значенні «видатна особистість». Поняття ж «особа» використовується стосовно будь-якого індивіда в контексті його соціальної активності, тому коли необхідно показати суспільне значення людини та її вплив у державі, доцільно використовувати терміни «публічна фігура», «видатна особистість», що повністю відповідає, вище згаданій Резолюції ПАРЕ, термін же «публічна особа» доцільно застосовувати в більш широкому контексті щодо будь-якої публічної людини без відносності до її ступеня впливу на суспільну свідомість та людську поведінку, це дає змогу до категорії публічних осіб також відносити людей, які здійснюють «соціальне служіння», забезпечуючи виконання суспільно важливих функцій – вчителів, лікарів, військових та інших працівників, які виконують важливі соціальні ролі. Таким чином, відмінність понять «публічна особа» та «публічна фігура» лежить у ступені впливу людини на суспільство та її суспільний успіх – публічна фігура має загальнодержавний, загальногалузевий вплив та результати її діяльності є загальновизнаними, на відміну від публічної особи, вплив якої може бути обмеженим чи за територіальною ознакою, чи вузькогалузевим характером, а результати її діяльності можуть визнаватися як успішні вузьким колом галузевих фахівців чи в умовах регіонального та місцевого рівнів. А отже категорії «державні службовці», «посадові особи місцевого самоврядування», «публічні фігури», працівники, які надають соціальні послуги, отримують заробітну плату за рахунок коштів державного та місцевого бюджетів, а також здійснюють культурно-освітню діяльність можуть бути віднесені до публічних осіб. Отже, публічні особи – це категорія осіб, які здійснюють власну діяльність щодо виконання суспільно важливих функцій та діяльність яких носить публічний характер, а публічна фігура – це публічна особа спрямованість діяльності, якої носить загальногалузевий, загальнонаціональний чи наддержавний характер і здійснює значний вплив на суспільство, свідомість та поведінку людей.

Сфера емоційної складової успіху має значення як для публічної фігури, так і публічної особи, оскільки пов'язана з певним набором якостей особистості, що дають їй можливість набувати статусу публічності. І для одних, і для інших категорій осіб, незалежно від ступеня впливу їх діяльності на суспільство, однією із ключових якостей особистості, здатної досягати успіху є вміння людини розпізнавати та свідомо управляти власними емоціями та усвідомлено реагувати на емоції інших, здійснюючи необхідний ступінь впливу на суспільство.

В основі емоційного інтелекту як явища лежать процеси прояву та усвідомлення емоцій, а також спроможність людини на них впливати незалежно чи це власні, чи емоції інших. Тому емоційний інтелект особистості носить як персональний, так і інтраперсональний характер, оскільки пов'язаний як з конкретною людиною, суб'єктом соціальної дії, так і з «іншим», тим з ким вона взаємодіє в процесі здійснення суспільної діяльності, а отже він має зовнішню та внутрішню направленість – регулювання власних емоцій та вплив на емоції інших.

Відповідно до діяльнісного підходу, де будь-яке явище як система упорядкованих дій може бути схарактеризована через аналіз її складових. Емоційний інтелект особистості як процес свідомого регулювання власних емоцій та спрямування емоцій інших в конструктивному руслі, на думку науковців [3] включає кілька взаємозалежних послідовних етапів:

- виникнення емоцій як реакції людини на внутрішній стан та зовнішні обставини;
- усвідомлення емоцій та визначення їх характеру;
- спрямування їх в необхідному для людини руслі;
- отримання бажаного результату від управління емоціями.

Джерелами виникнення емоцій людини постають як когнітивні процеси, так і зовнішні обстави, в яких вона перебуває. В першому випадку емоції, пов'язані з процесом мислення і породжені думками людини, в тому числі про явища, події та процеси зовнішнього світу, тому вони є усвідомленими, узгодженими з особистими цілями, намірами та передбачають прогнозований результат, в іншому разі – емоційна реакція провокується впливом зовнішніх обставин, і відповідно до особливостей протікання психічних процесів, емоції, випереджаючи усвідомлення обставин їх виникнення, не будучи трансформованими до власних інтересів, несуть важко-прогнозований результат, що є підґрунтям неусвідомленої емоційної реакції та потребує навичок управління ними для досягнення життєвого успіху.

Наступним етапом в процесі управління емоціями є узгодження їх з власними цілями та бажаннями, тобто спрямування їх в необхідному руслі,

що в значній мірі залежить від особистих якостей людини. Контроль власних емоцій в сучасному світі виступає запорукою досягнення успіху людини, тому ключовим етапом в практиці емоційного інтелекту є управління емоціями, що включає застосування ряду технік, які дозволяють усвідомлено проявляти емоції, незалежно чи вони мають позитивний, чи негативний характер, і складають основу позитивної суспільної комунікації. Прояв позитивних емоцій сприяє формуванню схвального іміджу людини, налаштовує оточуючих на конструктивну взаємодію і сприяє досягненню успіху публічної особи. В теорії емоційного інтелекту особлива увага зосереджена на негативних емоціях як перешкоді успішності людини будь-то публічна особа чи публічна фігура. Для регулювання власних емоцій розроблено кілька інструментів, які дозволяють безпосередньо їх контролювати незалежно чи позитивні вони, чи негативні. Найбільш дієвими і найменш затратним серед них є методи «емоційної паузи», «дихальні техніки», суть яких полягає в затримці на короткий час або утриманні від емоційної реакції. В результаті чого негативна реакція настає лише після усвідомлення подій, явищ та думок, враховуючи їх майбутні наслідки. Також застосовуються загальні практики регулювання психо-емоційного стану особистості: медитації та «майндфулнес», фізична активність, техніки релаксації, ведення щоденника емоцій, техніки перемикання уваги, зміна акцентів, які дозволяють у довготривалій перспективі сформувати проактивне ставлення до життя, зменшити загальний рівень негативу та формують позитивне ставлення до публічної особи. В межах цього етапу також відбувається складна ціннісна оцінка подій, явищ, які викликали емоції та відбувається прогнозування майбутнього результату емоційної реакції на основі чого здійснюється їх спрямування на користь власним інтересам.

Після усвідомленого корегування власної реакції на думки та зовнішні обставини настає етап отримання результату вираження власних емоцій. Такий результат може бути як позитивним, так і негативним, але усвідомлене реагування в більшості випадків призводить до бажаного спрогнозованого результату, що створює ефект позитивної комунікації і сприяє досягненню успіху публічної особи.

Для публічної особи та публічної фігури емоційний інтелект набуває різного змісту – для публічної особи домінуючою є перша його складова, яка стосується власне самої особистості як суб'єкта суспільної діяльності і спрямовує її до внутрішнього особистісного успіху, тобто реалізації особистих планів та завдань, які можуть корелюватися із суспільно важливою діяльністю, на відміну від публічної фігури для якої зовнішній успіх – визнання оточуючими її суспільної ролі є головним.

Відповідно до змішаної моделі емоційного інтелекту [10], яка передбачає свідоме управління емоціями через поєднання когнітивних рис та психічних якостей людини таких як: оптимізм, стресостійкість, самомотивація, емпатія та здатність впливати на інших. Для досягнення успіху на відміну від пересічної людини публічній особі важливим, поряд із іншим, є емпатія та здатність до маніпуляції.

Явище емпатії на сьогодні у науковій картині світу має різноманітні трактування проте найбільш часто його розуміють як емоційну, когнітивну, поведінкову здатність особи до співчуття, співпереживання та альтруїстичних вчинків. Більшість науковців розглядають емпатію як позитивний з позицій соціальної взаємодії феномен, однак емпатія як складова емоційного інтелекту включає і «приховану сторону», яка пов'язана із негативними проявами емпатійності. Як зазначає В. Бойко емпатія є маніпулятивним механізмом, способом впливати на партнера по соціальній взаємодії [11]. Він характеризує її як форму раціонально-інтуїтивного рефлексії, що сприяє подоланню психологічного захисту людини задля прогнозування та спрямування її поведінки в бажаному для себе руслі. Основна мета будь-якої публічної особи полягає в досягненні власних егоїстичних цілей – чи то фінансовий успіх, чи то отримання влади, чи популярності через можливість впливати на свідомість та поведінку людей, що є також ключовим аспектом емоційного інтелекту.

В більшості своїй науковці характеризують емоційний інтелект як позитивне явище соціальної взаємодії, наголошуючи на конструктивних його властивостях, які сприяють загальному успіху особистості, проте він має і ряд негативних наслідків:

- пригнічення власних емоцій;
- негативний вплив на психічне здоров'я людини;
- використання маніпуляції як інструменту досягнення власних цілей;
- тривалий період опанування технік управління емоціями;
- складність передбачення впливу емоцій на кінцевий результат соціальних взаємовідносин.

В своїй поведінці будь-яка публічна особа керується власними особистими інтересами, потребами та бажаннями, які можуть бути реалізовані в результаті соціальної взаємодії та оскільки в ній беруть участь щонайменше дві особи, то вони мають дотримуватись етичних правил та норм визначених в суспільстві, які в більшості випадків спрямовані на прояв емоційної стриманості, в такій ситуації складно вдається розпізнати реальний емоційний стан іншої людини та застосувати відповідну тактику міжособистоті взаємодії для досягнення цілей. Проте для публічної особи, основна мета якої полягає в суспільному успіху, управління власними емоціями є

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

ключовим інструментом реалізації власних цілей. Стимування власних емоцій призводить до накопичення негативних переживань, що негативно впливає на психічне здоров'я, тому в межах емоційного інтелекту як інструменту досягнення успіху, рекомендується застосовувати методи зняття психологічної напруги.

В основі емоційного інтелекту, як управлінського процесу, лежить здатність людини впливати та підкорятися зовнішньому впливу. Такий вплив носить двосторонній характер особливо якщо людина чинить йому опір, який можна ототожнити з негативним зворотним зв'язком в системі суб'єкт-об'єктних управлінських відносин. Розвиток будь-якої управлінської системи забезпечується виключним поєднанням негативного та позитивного зворотних зв'язків. Таким чином для досягнення успіху в суспільній взаємодії публічній особі необхідно проявляти не тільки позитивні емоції, але й вступати в конфронтаційні взаємовідносини з існуючими суспільним догмам, стереотипам, баченням ситуації іншою стороною суспільної взаємодії.

Емоційний інтелект базується не тільки на позитивній комунікації як інструменту управління, але й на використанні технік прихованого впливу на свідомість людини, особливо це стало ефективно застосовуватися в епоху цифрових технологій та інформаційного суспільства. Техніки прихованого впливу отримали загальне визначення як маніпуляції. Часто для формування позитивного іміджу публічні особи використовують такі інструменти впливу на суспільну свідомість як маніпуляція фактами, контекстне використання висловів, свідоме створення ситуації односпрямованого вибору та інші.

Маніпуляція як прихована форма впливу на свідомість людини спрямована на зміну напрямку її активності, ідей, думок, поглядів, потреб, інтересів через неявне спонукання до визначених маніпулятором дій [12]. Публічні особи з набуттям досвіду стають вмілими маніпуляторами для досягнення суспільного успіху, тому емоційний інтелект публічної особи передбачає використання маніпулятивних інструментів, але в межах суспільно схвалюваної діяльності, однак межа між суспільно-корисною та особисто значимою діяльністю проходить через ціннісний вимір кожної окремої особи, а відповідно застосування маніпулятивних інструментів публічною особою регламентується її особистими цінностями, в межах яких домінує власний егоїстичний інтерес. Саме ціннісний вимір особистості визначає який інтерес буде переважати – чи власний егоїстичний, чи суспільно значимий. Для публічних осіб властива дуальність ціннісних оцінок подій та явищ, що базується на поєднанні декларативних та реальних цінностей. Декларативні цінності обумовлюються необхідністю публічних осіб підтримувати позитивний суспільний імідж, а реальні пов'язані з

власними особистими потребами, інтересами та цілями, їх відмінності стають підґрунтям для маніпуляцій. Тому існує засторога щодо використання емоційного інтелекту як інструменту маніпулювання громадською свідомістю та настроями суспільства. Важливо при формуванні у публічних осіб навиків емоційного інтелекту звертати увагу на можливі етичні наслідки його застосування, що дозволить уникнути вище згаданих негативних явищ.

Висновки. Проведений аналіз дає можливість стверджувати, що успіх публічної особи в сучасному інформаційному суспільстві в значній мірі корелюється з її здатністю управляти власними емоціями та застосовувати інструменти їх контролю, розроблені в межах теорії емоційного інтелекту. Емоційний інтелект, як здатність особи усвідомлювати та управляти емоціями, у поєднанні з високими розумовими здібностями просуває людину до суспільного визнання та успіху. Теорія емоційного інтелекту, яка набула популярності останні десятиліття здебільшого зосереджується на позитивних як для кожної окремої особистості, так і суспільства в цілому його властивостях, однак йому як явищу, пов'язаному із соціальною взаємодією притаманні і негативні аспекти, серед яких найбільшу загрозу для окремої людини несе накопичення негативного емоційного досвіду, а для суспільства – використання маніпуляцій публічними особами як способу досягнення власних особистісних цілей. Зменшення негативних суспільних наслідків цього явища в сфері суспільно-управлінських відносин можливе шляхом формування в суспільстві значного прошарку громадян здатних адекватно до ситуації сприймати інформацію на основі критичного мислення та включення до програм підготовки публічних осіб курсів, пов'язаних з формуванням емоційного інтелекту з обов'язковим наголосом на етичних аспектах його застосування.

Подальші дослідження емоційного інтелекту публічних осіб у сфері публічно-управлінських відносин будуть стосуватися зменшенню негативних наслідків використання інструментів емоційного інтелекту в їх професійній діяльності, суспільному розвитку, а також стосуватимуться етичних аспектів їх застосування.

Література:

1. Gardner, H. (1983). *Frames of mind: The theory of multiple intelligences*. New York, NY: Basic Books.
2. Davis, K., Christodoulou, J., Seider, S., & Gardner, H. (2011). *The theory of multiple intelligences*. In R.J. Sternberg & S.B. Kaufman (Eds.), *Cambridge Handbook of Intelligence* (pp. 485-503). Cambridge, UK; New York: Cambridge University Press.
3. Salovey P., Mayer J. *Emotional Intelligence*. Imagination, cognition and personality. Vol. 9(3). 1989-90. p. 185-211. URL: http://gruberpeplab.com/3131/SaloveyMayer_1989_EmoionalIntelligence.pdf.

4. Гоулман Д. Емоційний інтелект. Харків : Віват, 2019. 512 с.

5. Іщенко М. І., Міщук Є. В., Сопілка М. О. Сучасне осмислення понять «публічна особа», «державний службовець» у контексті публічного управління та адміністрування. *Держава та регіони. Серія: Державне управління*. 2019. № 4 (68). С. 109-114. URL: http://pa.stateandregions.zp.ua/archive/4_2019/20.pdf.

6. Про запобігання загрозам національній безпеці, пов'язаним із надмірним впливом осіб, які мають значну економічну та політичну вагу в суспільному житті (олігархів). Закон України № 1780-IX від 23.09.2021 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1780-20#Text>.

7. Публічне управління : термінол. слов. / уклад. В. С. Куйбіда, М. М. Білинська, О. М. Петроє та ін. ; за заг. ред. В. С. Куйбіди, М. М. Білинської, О. М. Петроє. Київ : НАДУ, 2018. 224 с.

8. Right to privacy. Resolution 1165 (1998). Parliamentary Assembly Council of Europe. р. 2. URL: <https://pace.coe.int/en/files/16641/html>.

9. Великий тлумачний словник української мови (з дод., допов. та СД) / Уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. Ірпінь : Перун, 2007. 1736 с.

10. Brackett M., Delaney S., Salovey P. (2024) Emotional intelligence. In R. Biswas-Diener&E.Diener (Eds), Noba textbook series: Psychology. Champaign, IL: DEF publishers. Retrieved from <https://nobaproject.com/modules/emotional-intelligence>.

11. Вавринів О. С. Становлення поняття емпатії в психології. Теорія і практика сучасної психології. 2019. № 2. Т.1. С. 28-31. URL: http://www.tpsp-journal.kpu.zp.ua/archive/2_2019/part_1/7.pdf.

12. Костельнюк М. М. Маніпуляційні технології в політичних процесах: термінологічний інструментарій. Науково-теоретичний альманах «Грані». 2018. Т. 21. № 5. С. 123-132.

References:

1. Gardner, H. (1983). *Frames of mind: The theory of multiple intelligences*. New York, USA: Basic Books.

2. Davis, K., Christodoulou, J., Seider, S., & Gardner, H. (2011). *The theory of multiple intelligences*. In R.J. Sternberg & S.B. Kaufman (Eds.), *Cambridge Handbook of Intelligence* (pp. 485-503). Cambridge, UK; New York, USA: Cambridge University Press.

3. Salovey P., Mayer J. (1990). *Emotional Intelligence*. Imagination, cognition and personality. Vol. 9(3). 1989-90. p. 185-211.

4. Goleman D. (2019). *Emotsiynyi intellect [Emotional intelligence]*. Kharkiv, Ukraina: Vivat.

5. Ishchenko M. I., Mishchuk Y. V., Sopilka M. O. (2019). Suchasne osmyslennya ponyat "publichna osoba", "derzhavnyi sluzhbovets" u konteksti publichnogo upravlinnya ta administuvannya. [Modern interpretation of the concepts of "public person", "public servant" in the context of public administration and administration] *Derzhava ta regiony. Derzhavne upravlinnya. – State and regions. Public administration*, № 4 (68). S. 109-114. Retrieved from http://pa.stateandregions.zp.ua/archive/4_2019/20.pdf.

6. Zakon Ukrainy Pro zapobigannya zagrozam natsionalnyi bezpetsi, povyazanyim iz nadmirnym vplyvom osib, yaki maiut znachnu ekonomichnu ta politychnu vagu v suspilnomu zhytti (oligarhiv): priyniatyi 23.09.2021 roku № 1780-IX [Law of Ukraine on preventing threats to National Security related to the excessive influence of Individuals with significant economic and politician weight in public life (oligarchs) activity from Sept. 23 2023. № 1780-IX]. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1780-20#Text>.

7. Kuybida V. S, Bilinska M. M. Petoye O. M. (2018) Publichne upravlinnya : terminol. slov. [Public administration: terminol. dict.]. V. S. Kuybida, M. M. Bilinska, O. M. Petoye (Ed.). Kyiv; NADU [in Ukainian].

8. Right to privacy. Resolution 1165 (1998). Parliamentary Assembly Council of Europe. p. 2. Retrieved from <https://pace.coe.int/en/files/16641/html>.

9. Busel V. T. (2007). Velykyi tlumachnyi slovnyk ukrayinskoyi movy (z dod., dopov. Ta CD) [The Comprehensive Explanatory Dictionary of the Ukrainian Language]. V.T. Busel (Ed). Irpin: Perun [in Ukainian].

10. Brackett M., Delaney S., Salovey P. (2024) Emotional intelligence. In R. Biswas-Diener&E.Diener (Eds), Noba textbook series: Psychology. Champaign, IL: DEF publishers. Retrieved from <https://nobaproject.com/modules/emotional-intelligence>.

11. Varyniv O. S. (2019) Stanovlennya ponyattya empatiyi v psyhologiyi. [The Development of the Concept of Empathy in Psychology]. Teoriya I praktyka suchasnoyi psyhologiyi. – Theory and practice of Morden Psychology. № 2. T.1. 28-31. [in Ukainian]. Retrieved from http://www.tpsp-journal.kpu.zp.ua/archive/2_2019/part_1/7.pdf.

12. Kostelnyuk M. M. (2018). Manipulyatsiyni tehnologiyi v politychnyh protsesah: terminologichnyi instrumentariy. [The manipulation technologies on the political process: terminological instruments]. Naukovo-teoretychnyi almanah “Grani” – Scientific and theoretical almanah “Grani”. T. 21. № 5. 123-132. [in Ukainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 330.131.5

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1045-1051](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1045-1051)

Клочко Тетяна Анатоліївна кандидат економічних наук, старший викладач кафедри економіки та підприємництва, Сумський національний аграрний університет, вул. Герасима Кондратьєва, 160, м. Суми, 40000, тел.: (095) 423-74-41, <https://orcid.org/0000-0003-2019-5274>

МЕТОДИ ОЦІНЮВАННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

Анотація. Стаття присвячена дослідженню методів оцінки конкурентоспроможності з позицій теорії конкуренції. Ринкові умови вимагають регулярної оцінки рівня конкурентоспроможності підприємства та аналізу ключових показників, що на неї впливають. Методи оцінювання конкурентоспроможності відрізняються різноманітністю та використовуються залежно від поставлених цілей, доступності необхідної первісної інформації та виду досліджуваних суб'єктів.

Проаналізувавши існуючі методи оцінки конкурентоспроможності господарників, ми констатуємо відсутність ідеальної методики, яка б комплексно охоплювала всі аспекти фінансових станів підприємства. Недоліки поточних підходів до оцінки конкурентоспроможності підприємств значно обмежують їхнє практичне застосування в більшості випадків. Для прикладу: ефективність методу оцінки конкурентоспроможності компанії в невиробничій сфері істотно залежить від надійності отриманих результатів, їх простоти ідентифікації та можливостей застосування в подальшому.

Існує багато різних тлумачень дефініції «конкурентоспроможність» та пов'язаних з нею понять, таких як "конкурентоспроможність підприємства, продукції", "конкурентні переваги" та інші. Наше бачення: конкурентоспроможність підприємства – це система характеристик соціально-економічної спрямованості певного суб'єкта діяльності, що відображає його конкурентні переваги та формує його здатність до сталого фінансово-економічного розвитку, до оперативного реагування на процеси змін і коливань у зовнішньому економічному середовищі. Або: Елемент капіталу, який домінує над ринком, забезпечує високу прибутковість і перевищує ключові показники, визначені у галузі, проти конкуруючими підприємствами, відбиває розширену конкурентоспроможність підприємства.

Різнomanітність існуючих визначень свідчить про актуальність і багатогранність даної теми.

Ключові слова: конкурентоспроможність підприємства; методи оцінювання конкурентоспроможності.

Klochko Tatiana Anatoliyivna Ph.D., Art. Lecturer at the Department and Entrepreneurship of Economic, Sumy National Agrarian University, St. Gerasym Kondratiev, 160, Sumy, 40000, tel.:(095) 423-74-41, <https://orcid.org/0000-0003-2019-5274>

METHODS OF ASSESSING THE COMPETITIVENESS OF ENTERPRISES

Abstract. The article is devoted to the study of methods of assessing competitiveness from the perspective of competition theory. Market conditions require regular assessment of the level of competitiveness of the enterprise and analysis of key indicators affecting it. Competitiveness assessment methods differ in variety and are used depending on the goals set, the availability of the necessary primary information and the type of subjects under investigation

Having analyzed the existing methods of assessing the competitiveness of business owners, we state that there is no ideal method that would comprehensively cover all aspects of the financial state of the enterprise. The shortcomings of current approaches to assessing the competitiveness of enterprises significantly limit their practical application in most cases. For example: the effectiveness of the method of assessing the company's competitiveness in the non-production sector depends significantly on the reliability of the results obtained, their ease of identification and the possibility of further application.

There are many different interpretations of the definition of "competitiveness" and related concepts, such as "competitiveness of an enterprise, products", "competitive advantages" and others. Our vision: the competitiveness of an enterprise is a system of characteristics of the socio-economic orientation of a certain activity subject, which reflects its competitive advantages and forms its ability for sustainable financial and economic development, for prompt response to the processes of changes and fluctuations in the external economic environment. Or: An element of capital that dominates the market, provides high profitability and exceeds the key indicators defined in the industry against competing enterprises, reflects the enhanced competitiveness of the enterprise.

The variety of existing definitions testifies to the relevance and multifacetedness of this topic.

Keywords: enterprise competitiveness; methods of assessing competitiveness.

Постановка проблеми. Успіх підприємства за умов конкуренції залежить від постійного відстеження вигідних ринкових позицій, аналізу

сильних і слабких сторін як своєї діяльності, так і діяльності конкурентів, і навіть здатності адаптуватися до змін на ринку. Певне коло економістів прирівнюють поняття конкурентоспроможності підприємства до конкурентних переваг, під якими маються на увазі якості та характеристики, необхідні для збереження лідерства на конкурентному ринку. Для прикладу: ці характеристики можуть включати товари, послуги, сервіс, а також загальні виробничі та організаційно-економічні особливості підприємства, включаючи сферу наукового та технічного потенціалу, державну підтримку, присутність податкових пільг та інші аспекти. Важливо, що й природа відмінностей у конкурентних перевагах чи їх відсутності для конкретного підприємства є індивідуальними.

Аналіз основних досліджень і публікацій. В даний час немає єдиної методики оцінки конкурентоспроможності підприємств, що призвело до проведення низки досліджень таких вітчизняних та зарубіжних вчених з теоретичних та методологічних засад цієї проблематики, як: Ж. Ламбена, М. Портера, Ф. Тейлора, Ф. Котлера, Р. Фатхудинова, Балабанової Л.В., Кривенко А.В., Дикань В. Л., Пономарьової Т. В., Карпенко Е.М., Кваско А.В., Левицької А.О., Мазаракі А.А., Лігоненко Л.О., Ушакової М.М., Вельгош Н. З., Яцкового Д.В., Рибницького Д. О. та інші.

Важливим стає завдання аналізу існуючих підходів та методів оцінки конкурентоспроможності підприємства для подальшого пошуку таких, за допомогою яких можна було б оперативно визначати рівень конкурентоспроможності конкретних об'єктів господарювання.

Мета статті - розгляд існуючих методів оцінки конкурентоздатності підприємства для отримання об'єктивної та кількісної інформації для прийняття управлінського рішення про доцільність господарювання.

Виклад основного матеріалу. Станом на сьогодні не існує чіткого визначення змісту конкурентоспроможності, а також універсального методу її оцінювання. Крім того, для різних видів ринків та сфер господарювання потрібно використовувати різні показники визначення конкурентоспроможності. Наразі виникає питання, як оцінити конкурентоспроможність підприємства, які критерії визначають рівень його успішності (стійкості) і в яких метриках це вимірюється.

Для створення конкурентоспроможної продукції необхідно, щоб підприємство саме собою було конкурентоспроможним. Схема присутності умов надана на рис. 1 [1].

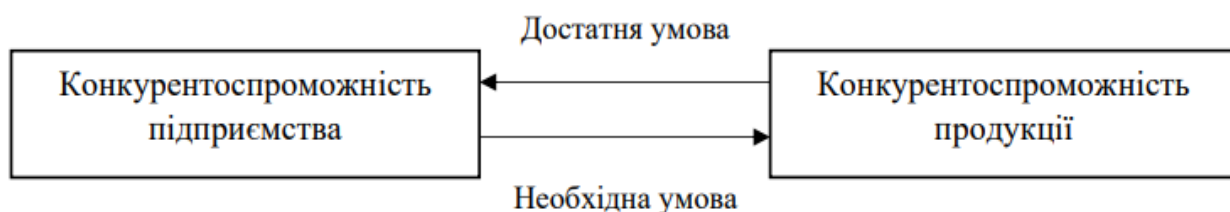

Рис. 1 Взаємозв'язок категорій конкурентоспроможність підприємства та конкурентоспроможність продукції

(складено автором)

Для оцінки всебічної конкурентоспроможності конкретного підприємства потрібно вибрати ключовий кількісний показник серед численних відносних показників, що відображають його діяльність, з урахуванням певних умов та обмежень:

- специфіка ринкової конкуренції та основні показники у певній галузі формують структурність та компоненти оцінювання конкурентоспроможності підприємства;
- аналізовані підприємства розглядаються за період часу - перебувають у одному проміжку часу (щорічно, щоквартально, щомісяця);
- використання відносних показників сприяє формуванню системи взаємозалежних статистичних показників;
- для кожного показника встановлюється ваговий коефіцієнт, який визначається на основі експертного аналізу [5].

Поняття конкурентоспроможності підприємства застосовується при конкуренції між підприємствами однієї галузі.

Питання оцінювання ринкових позицій, вибору методів оцінки рівня конкурентоспроможності та стану стійкості фірми є ключовими аспектами для вищого менеджменту. Через відсутність універсально визнаних теоретичних підходів та практичних інструментів отримання відповіді на ці питання можуть бути ускладнено.

Концепція "конкурентних переваг" актуальна для підприємств, які мають ці переваги. Важливо усвідомити, що методики оцінювання рівня конкурентоспроможності можуть надавати об'єктивну інформацію для виявлення конкурентних переваг, оскільки сукупність цих переваг може відрізнятися залежно від обраної методики оцінки.

Наразі існує велика кількість різноманітних методів оцінювання конкурентоспроможності, які були розроблені як українськими, так і зарубіжними спеціалістами. Багато з них акцентуються на конкурентоспроможності самого продукту. Ми вважаємо, що це має сенс з огляду на те, що успішність підприємства безпосередньо залежить від конкурентоспроможності наданих ним робіт та послуг, які відповідають попиту споживачів (рис. 1).

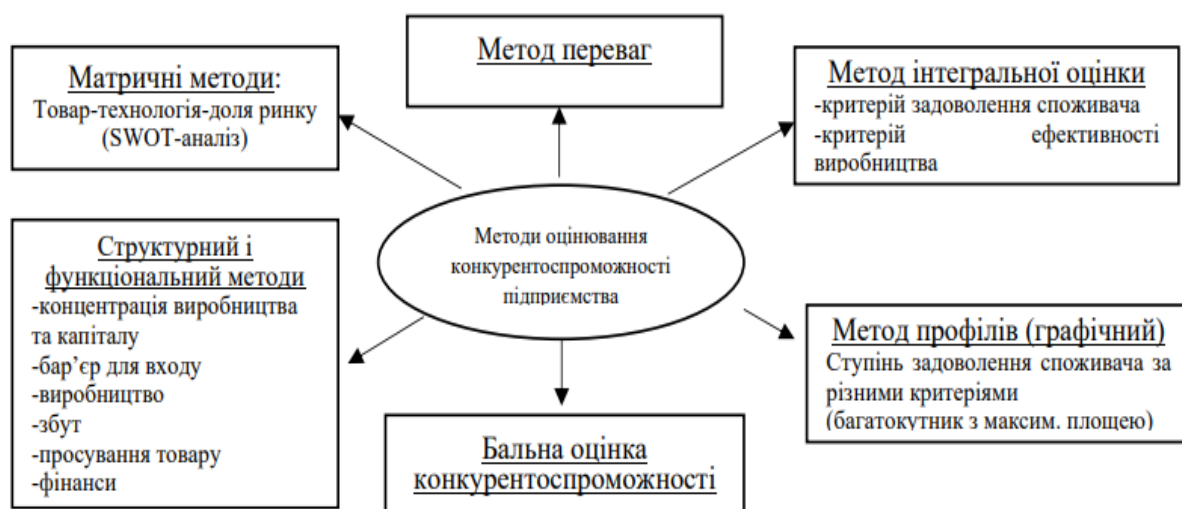

Рис. 2 Методи оцінювання конкурентоспроможності підприємства
(складено автором на основі [1,2,6])

Наукова література з даної теми охарактеризована чотирма основними групами методів оцінки конкурентоспроможності підприємства:

- метод, який використовує матричний підхід;
- метод, що ґрунтується на теоретичному підході до конкурентоспроможності продукту;
- методи, що базуються на теоретичній основі ефективності конкуренції;
- методи, що застосовують комплексний підхід до оцінювання [3].

Головним завданням керівників виробничої структурної одиниці є аналіз конкурентів та умов конкуренції на конкретному ринку. Це допоможе підготувати дані для управлінських рішень, таких як коригування стратегій, підтримка конкурентних переваг, обґрунтування необхідності інвестиційної діяльності, проведення аналізу зовнішнього та внутрішнього середовища, а також розгляд ринкової ситуації у процесі управління. Проте слід враховувати, що позиціонування компанії над ринком не обмежується виключно аспектами конкурентної переваги. Термін "конкурентні переваги" корисно використовувати для компаній, які дійсно мають такі переваги. Важливо розуміти, що визначення конкурентних переваг із використанням методик оцінки конкурентоспроможності може бути суб'єктивним, оскільки результати можуть відрізнятися залежно від обраного методу оцінки.

З проведеного в попередніх дослідженнях порівняльного аналізу конкурентоспроможності підприємства через методи, підходи та алгоритми оцінки можна зробити такі висновки:

- відсутність у даний період об'єктивних та всебічних методик оцінки конкурентоспроможності;

- деякі методи, хоч і спрямовані на комплексну оцінку конкурентоспроможності підприємства, але не враховують аспект комплексності;
- багато методик засновані на експертних оцінках, що не завжди забезпечує об'єктивність отриманих результатів;
- такі методики часто вимагають значних витрат та тимчасових ресурсів;
- методики складні у застосуванні та їх результати часто важко використовувати практично;
- деякі методики мають складні алгоритми або вимагають доступу до певної бази даних, що ускладнює їх розрахунок та застосування [2].

Підсумком оцінки конкурентоспроможності має стати кінцевий показник у вигляді математичної моделі, який дозволяє уявити конкурентоспроможність у числовій та формалізованій формі.

Нижче наведено основні етапи оцінки конкурентоспроможності:

- визначення основних показників галузі;
- збір об'єктивних та актуальних даних;
- розрахунок ключових показників та мультиплікаторів;
- визначення вагових коефіцієнтів для кожного показника;
- розрахунок оцінки конкурентоспроможності;
- інтерпретація отриманих результатів;
- ухвалення рішення про необхідність подальшого дослідження конкурентоспроможності [7].

Конкурентоспроможність підприємства визначається наступними факторами:

- ресурсами підприємства та ефективністю їх залучення;
- впливом зовнішнього середовища.

Виходячи з розробленої структури факторів конкурентоспроможності підприємства, можна провести індивідуальну оцінку кожного фактору і потім об'єднати отримані результати у загальний показник, враховуючи різні характеристики та вагу кожного з факторів [4].

Висновки. З урахуванням аналізу існуючих визначень пропонується наступне авторське формулювання: Елемент капіталу, який домінує над ринком, забезпечує високу прибутковість і перевищує ключові показники, визначені у галузі, проти конкуруючими підприємствами, відбиває розширену конкурентоспроможність підприємства.

Повне вивчення питання конкурентоздатності підприємства забезпечить об'єктивною та кількісною інформацією для прийняття управлінських рішень щодо подальшої участі на конкретному ринку або про для спрямування інвестицій.

Для точної оцінки та подальшого підвищення конкурентоспроможності підприємства розроблено безліч методів, які можуть використовуватися як

окремо, так і в комплексі, залежно від поставлених завдань. Різноманітність існуючих методів дозволяє вибрати найефективніший і найпростіший спосіб оцінки для кожного конкретного підприємства.

Література:

1. Дикань, В. Л. Методичні підходи до оцінки конкурентоспроможності підприємства / В. Л. Дикань, Т. В. Пономарьова // *Вісник економіки транспорту і промисловості. Серія «Економіка»*. 2011. Випуск 36. С. 100–105
2. Яцковий Д.В. Сучасні методи оцінки конкурентоспроможності підприємства // *Вісник соціально-економічних досліджень*, 2017 рік, випуск 4 (51), с.183-188
3. Мазаракі А.А. Економіка торговельного підприємства /А.А. Мазаракі, Л.О. Лігоненко, М.М. Ушакова; за ред. М.М. Ушакової./ К.: Хрещатик, 1999. 707 с.
4. Балабанова, Л.В. Управління конкурентоспроможністю підприємств на основі маркетингу: [монографія]/ Л.В. Балабанова, А.В. Кривенко. Донецьк: ДонГУЕТ, 2004. 147с.
5. Левицька А.О. Дослідження еволюції визначення та трактування конкурентоспроможності підприємства // *Вісник Хмельницького національного уні- верситету*. 2013. № 3. Т. 3. С. 200-204.
6. Кваско А.В. Аналіз методів оцінки конкурентоспроможності підприємства // *Наукові записки / SCIENTIFIC PAPERS*. 2017 / 1 (54). С.111-118.
7. Рибницький, Д. О. Сучасні підходи до оцінювання конкурентоспроможності підприємства / Д. О. Рибницький, Т. А. Городня // *Науковий вісник НЛТУ України*. 2019. Випуск 20.9. С. 227–230

References:

1. Dykan', V. L. and Ponomar'ova T.V.(2011), "Methodical approaches to assessing competitiveness of industrial enterprises " [Methodical approaches to assessing the competitiveness of the enterprise], *Visnyk ekonomiky transportu i promyslovosti. Seriiia «Ekonomika»*, vol. 36, pp.100-105 [in Ukrainian].
2. Yatskovyi D.V. (2017), "Modern methods of enterprise competitiveness assessment" [Modern methods of assessing the competitiveness of the enterprise], *Visnyk sotsial'noekonomichnykh doslidzhen'*, vol. 4 (51), pp. 183-188 [in Ukrainian].
3. Mazaraki A.A., Lihonenko L.O. and Ushakova M.M. (1999). *Ekonomika torhovel'noho pidpriemstva*. [Economy of trading enterprise]. Khreshchatyk, Kyiv, Ukraine [in Ukrainian].
4. Balabanova L.V., Kryvenko A.V. (2004). *Upravlinnia konkurentospromozhnistiu pidpriemstv na osnovi marketynhu*. [Managing the competitiveness of businesses based on marketing]. Don HUET. Donetsk. Ukraine [in Ukrainian].
5. Levyts'ka A.O. (2013), "Investigation of evolution of determination and interpretation of enterprise competitiveness" [Research on the evolution of the definition and interpretation of the competitiveness of the enterprise], *Visnyk Khmel'nyts'koho natsional'noho universytetu*, vol.3, pp. 200 – 204 [in Ukrainian].
6. Kvasko A.V. (2017), "Analysis of methods of estimation of enterprise competitiveness" [Analysis of methods of assessing the competitiveness of the enterprise], *SCIENTIFIC PAPERS*, vol. 1(54), pp. 111-118 [in Ukrainian].
7. Rybnyts'kyj D. O., Horodnia T. A. (2017), "Modern approaches to assessing the competitiveness of the enterprise" [Modern approaches to assessing the competitiveness of the enterprise], *Naukovyj visnyk NLTU Ukrainy*, vol.20.9, pp. 227–230 [in Ukrainian].

УДК 351.815

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1052-1065](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1052-1065)

Кокорев Володимир Володимирович аспірант кафедри управління персоналом та підприємництва, Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна, Навчально-науковий інститут «Інститут державного управління», Маршала Рибалко, 51, кв. 13, м. Харків, 61099, тел.: (050) 043-38-50, <https://orcid.org/0000-0001-7186-8745>

ЗАКОРДОННИЙ ДОСВІД ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ ТРАНСПОРТНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ

Анотація. У статті узагальнено закордонний досвід державного регулювання розвитку транспортної інфраструктури. Порівняльний аналіз показує помітне зростання ефективності цілісного державного регулювання розвитку транспортної інфраструктури серед розглянутих країн порівняно з галузевим. Регулювання на рівні транспортного комплексу дозволяє окремим галузям розвиватися, підтримуючи через їхній розвиток інші.

Доведено, що одним із загальновизнаних методів сприяння розвитку транспортної галузі в глобальному масштабі є інтеграція в її структуру спеціальних економічних зон (СЕЗ), які стратегічно розташовані в ключових транспортних вузлах, таких як морські порти та райони, де магістралі наземного транспорту перетинаються з судноплавними річками (з використанням річкових портів). Державно-приватне партнерство (ДПП) є основним напрямком розвитку взаємовідносин між суб'єктами управління транспортною інфраструктурою.

З'ясовано, що у багатьох державах можна спостерігати перехід від схвалення окремих видів транспорту до розвитку всього транспортного комплексу. Напрямок державного управління транспортом за кордоном полягає у підтримці власних транспортних секторів, незважаючи на різкі зміни, які відбуваються у світовій економіці через глобалізацію.

Визначено методи державного регулювання транспортної інфраструктури на регіональному рівні, які використовуються в практиці промислово розвинених країн: загальнодержавна регіональна політика, коли підприємства регіону отримують пільги щодо субсидій, податків, кредитів; національна транспортна політика, відповідно до якої підприємства транспортного комплексу або його різні галузі отримують пільги; регіональна транспортна політика, що формується та реалізується органами державної влади та місцевого самоврядування.

Відзначено, що для сучасної України надзвичайно важливо враховувати не лише організацію економічної політики в розвинених країнах, а й практику розвитку транспортної системи в успішних країнах із перехідною економікою та країнах, що розвиваються.

Ключові слова: державне регулювання, транспорт, транспортна політика, транспортний комплекс, транспортна інфраструктура.

Kokoriev Volodymyr Volodymyrovych Postgraduate student of the Department of Personnel Management and Entrepreneurship, VN Kharkiv National University Karazina, Educational and Scientific Institute "Institute of Public Administration", Kharkiv, <https://orcid.org/0000-0002-0206-0723>

FOREIGN EXPERIENCE OF STATE REGULATION OF TRANSPORT INFRASTRUCTURE DEVELOPMENT

Abstract. The article summarizes the foreign experience of state regulation of transport infrastructure development. The comparative analysis shows a noticeable increase in the effectiveness of holistic state regulation of transport infrastructure development among the countries under consideration in comparison with the industry one. Regulation at the level of the transport complex allows individual industries to develop, supporting others through their development.

It is proved that one of the generally recognized methods of promoting the development of the transport industry on a global scale is the integration into its structure of Special Economic Zones (FEZS), which are strategically located in key transport hubs, such as seaports and areas where land transport highways intersect with navigable rivers (using river ports). Public-Private Partnership (PPP) is the main direction of development of relations between transport infrastructure management entities.

It was found out that in many countries it is possible to observe a transition from the approval of certain types of transport to the development of the entire transport complex. The direction of public transport management abroad is to support our own transport sectors, despite the dramatic changes that are taking place in the global economy due to globalization.

The methods of state regulation of transport infrastructure at the regional level, which are used in the practice of industrialized countries, are defined: national regional policy, when enterprises of the region receive benefits for subsidies, taxes, Loans; National Transport Policy, according to which enterprises of the transport complex or its various industries receive benefits; regional transport policy, which is formed and implemented by state authorities and local self-government.

It is noted that it is extremely important for Modern Ukraine to take into account not only the organization of economic policy in developed countries, but also the practice of developing the transport system in successful countries with economies in transition and developing countries.

Keywords: state regulation, transport, transport policy, transport complex, transport infrastructure.

Постановка проблеми. Досягнення раціонального поєднання галузевого і територіального аспектів є однією з найскладніших проблем на даному етапі. Державне регулювання транспортної інфраструктури переважно характеризується ініціативою підтримувати загальні умови виробництва через механізми колективної підтримки державних, регіональних і місцевих органів. Ці механізми передбачають утримання висококапіталомістких транспортних підприємств і шляхів сполучення на колективній основі зацікавленими органами, на додаток до визначення загальних правил експлуатації для всіх видів транспорту.

Дослідження міжнародної практики показує, що держава змінює стратегічні напрями та способи залучення до розвитку транспортної системи, зокрема, транспортної інфраструктури в сучасних умовах. Щоб знайти оптимальні відносини між державою та ринком, вона орієнтується на масову участь ресурсів бізнес-сектору для розвитку секторів у транспортній системі, які досі були виключно державною власністю та становили державну монополію. Крім того, використовується досить широкий спектр економічних заходів (у тому числі приватних інвестицій у транспортну інфраструктуру).

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні і практичні аспекти розвитку державного регулювання та розвитку транспортної галузі розглянуті в працях як зарубіжних, так і вітчизняних вчених. Вагомий внесок у дослідження даної проблематики зробили такі вчені Демчина В. Р. [2], Калат Я. Я. [7], Кирик І. М. [7], Клиничук В.І. [1], Когут М. В. [2], Крихтіна Ю. О. [3], Максименко А. О. [7], Пенязь І.М. [5], Пікулик О. Б. [6], Притула Х. М. [7], Прокопюк А. [8], Содома Р. І. [2], Шиба О.А. [11] та ін. Однак, незважаючи на численні дослідження, слід зазначити наявність низки невивчених питань у сфері державного регулювання та розвитку транспортної інфраструктури, що свідчить про актуальність обраної тематики цієї статті.

Формулювання цілей (мети) статті. Метою даної статті є узагальнення закордонного досвіду державного регулювання розвитку транспортної інфраструктури та визначення можливості його використання в Україні.

Виклад основного матеріалу. Світова ринкова економіка під час свого становлення та еволюції спостерігала великі відмінності у ставленні до

державного втручання. Зараз існує ейфорія щодо створення ефективного механізму роздержавлення транспортної інфраструктури у 80-х – 90-х рр. XX ст., яка вже перетворилася на обережніший підхід. Важливо зазначити, що поточний процес скорочення прямого державного втручання в індустріально розвинутих країнах не послаблює, а ускладнює економічні функції держави.

Це підкреслюється у змісті європейської «Білої Книги «Європейська транспортна політика» [13]. У документі наголошується на транспорті як на ключовому факторі економічної конкурентоспроможності та торгових відносин, а також обміну культурною та іншою економічною діяльністю.

Є гарні приклади роздержавлення та дерегуляції транспортної інфраструктури. Наприклад, у 1991 р. Європейський Союз (ЄС) запровадив Директиву 91/440, спрямовану на знищення монополій залізничного транспорту, рекомендувавши залізничним компаніям країн-членів ЄС відокремити інфраструктуру від оперативного управління роботою. Директива також рекомендувала інше положення для полегшення уніфікації міжнародних перевезень в рамках ЄС.

Також варто відзначити приклади, коли роздержавлення транспортної інфраструктури призвело до негативних наслідків. Наприклад, у Нідерландах у 1995 р. залізниці були приватизовані та розділені на три незалежні державні інфраструктурні компанії та одну операційну компанію [5, С. 19]. Ці нові організації передали більшу частину своєї роботи приватному сектору, який не відповідав необхідним стандартам якості та безпеки для транспортних операцій. Як наслідок, відбувся сплеск дорожньо-транспортних пригод внаслідок недотримання законодавчих вимог приватними фірмами, які виконували завдання у нових залізничних компаніях після їх поділу та денационалізації.

Процес дерегуляції у Швеції розпочався в 1962 р., і було докладено зусиль для його поступового впровадження на основі уроків, засвоєних з Австралії, де раптове скасування правил призвело до руйнування автострад. Однак, незважаючи на такий підхід, результати були схожими: різке зростання кількості перевізників спричинило численні банкрутства [5, С. 20]. Це викликало проблеми з безпекою; рівень обслуговування транспорту знизився, а тривалість робочого часу збільшилася, щоб запобігти ранньому банкрутству. Як наслідок, у 1972 р. шведський уряд змушений був знову запровадити регулювання в автотранспортній галузі – менш ніж через десять років після його скасування.

Наприкінці 80-х рр. XX ст. реформи державної транспортної політики в багатьох країнах зазвичай передбачали поєднання державного регулювання та приватизації як окремих процесів.

Дві різні політики виникають у тому, як країни організують діяльність своєї транспортної інфраструктури. З одного боку, маємо європейський підхід (прийнятий Великою Британією, Францією, Німеччиною, Італією та Японією), який передбачає значну державну власність у транспорті та рішучу державну політику регулювання транспортного виробництва; з іншого боку стоїть американський підхід (прийнятий США та Канадою), який характеризується мінімальним втручанням держави з невеликою часткою власності, створюючи різкий контраст з їхніми європейськими колегами [11].

Держава відіграє вирішальну роль у нагляді та контролі за рухом експортно-імпортних товарів. Це стосується захисту прав споживачів, боротьби з контрабандою заборонених товарів (що часто включає протекціоністську політику), виробників, транспортних компаній – навіть експедиційних агенцій – усі вони перебувають під державним регулюванням як учасники торгових і транспортних операцій [7, С. 61].

Зараз у деяких країнах над запасами матеріальних ресурсів встановлюються державні норми та тарифні санкції за їх порушення. Великотоннажні контейнери, що перевозяться автотранспортом, окрім дорогого понад бюджетного ремонту, завдають величезної шкоди автошляхам та автомобільним мостам; тому деякі європейські країни вважають доцільним, щоб регіональні та місцеві органи влади запровадили економічні стимули, які перемістять вантажні перевезення з автомобільних до залізничних або водних шляхів.

Розвинуті країни здійснюють державне регулювання розвитку транспортної інфраструктури шляхом встановлення пріоритетів, тобто в США існує єдина комплексна програма розвитку водного транспорту до 2030 р. Щороку залучається сума до 4 млрд доларів з бюджету на утримання та відновлення водних шляхів у США [9, с. 15]. Значні фінансові ресурси спрямовуються на розвиток інфраструктури річкового транспорту в Німеччині, а також у Бельгії та Франції. Значний внесок вносять у свої річкові порти Нідерланди.

Іноземне фінансування транспортної інфраструктури здійснюється державними коштами та приватними інвесторами. У свою чергу, зростанню транспортного парку можна сприяти за допомогою податкової та амортизаційної політики, пропонуючи стимули, які призводять до економії фінансових ресурсів транспортних компаній, а також власників вантажів.

Наприклад, у США існує розподіл обов'язків між урядовими органами: федеральні органи надають субсидії торговому флоту та суднобудуванню, а штати та місцеві органи беруть на себе завдання реконструкції внутрішнього водного транспорту та портової інфраструктури. Щорічно субсидії в розмірі 300-600 млн. доларів надаються з двома основними цілями: по-перше,

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

компенсувати різницю у вартості будівництва кораблів між США та іншими країнами (вартість будівництва аналогічних кораблів у США на 35-45% вище, ніж за кордоном); по-друге, для покриття операційних витрат суден під прапором США (у деяких випадках вони можуть досягати 25-45% від загальних витрат) [10, С. 29].

Можливість для транспортних компаній в Японії робити внесок у витрати на розвиток економіки може розглядатися як віднесення їх до собівартості включає: розробку нового будівництва, закупівлю обладнання та рухомого складу, а також погашення кредиту (з відсотками), отриманого для будівництва транспортних засобів. Як наслідок, «розумний прибуток» для транспортних компаній в Японії становить лише мізерні три відсотки валового доходу або прибутку. Така держава створює умови для розвитку та зміцнення матеріально-технічної бази суб'єктів транспортного господарства країни.

Одним із загальновизнаних методів сприяння розвитку транспортної галузі в глобальному масштабі є інтеграція в її структуру спеціальних економічних зон (СЕЗ). Ці СЕЗ стратегічно розташовані в ключових транспортних вузлах, таких як морські порти та райони, де магістралі наземного транспорту перетинаються з судноплавними річками (з використанням річкових портів). Діючи у виробничих, торговельних і транспортних вузлах, СЕЗ служать потужними каталізаторами для вдосконалення внутрішніх і міжнародних логістичних систем.

З огляду на соціально-економічну функцію багато річкових портів функціонують як спеціальні зони. Деякі з найвідоміших вільних внутрішніх портів включаючи Дуйсбург у Німеччині; Глівіце в Польщі; і ряд портів у Румунії, таких як порт Арад разом з аеропортом, Бреїла, Галац, Джурджу та Суліна. Подібним чином деякі порти США, як Велсвіль, Мадаваска, Хантсвіль і Шривпорт, також є вільними внутрішніми портами. Балтійські порти працюють в особливих економічних зонах – це їх головна конкурентна перевага [8, с. 149].

Спеціальні економічні зони (СЕЗ) зазвичай створюються в кожній країні відповідно до національного законодавства та з урахуванням особливостей конкретного економічного суб'єкта [8, с. 150]. Жодна частина світу не запроваджує режим вільної зони для цілої адміністративної одиниці, будь то штат, округ, провінція, республіка чи регіон. СЕЗ – це місцеві організації, головним чином зосереджені на сприянні соціально-економічному розвитку навколишніх територій, який іноді поширюється на користь усієї нації.

У державах можна спостерігати перехід від схвалення окремих видів транспорту до розвитку всього транспортного комплексу. Напрямок

державного управління транспортом за кордоном полягає у підтримці власних транспортних секторів, незважаючи на різкі зміни, які відбуваються у світовій економіці через глобалізацію. Це також допоможе сприяти національному підприємництву в сферах, пов'язаних або підтримуючих транспортну галузь, навіть якщо ці зміни також можуть призвести до цього.

Інший важливий елемент, який необхідно взяти до уваги – це глобальні галузеві норми щодо того, як гравці ринку взаємодіють під час розвитку та розширення транспортних систем.

Теорія і практика рейганоміки, тетчеризм, адміністративні та фінансові реформи в деяких країнах, таких як Латинська Америка та Південно-Східна Азія, яскраво відображають форму взаємодії між державою та приватним сектором. Відповідно до неоліберальних концепцій розвитку в цих та інших країнах світу державний сектор був значно скорочений, а функції державного управління найважливішими об'єктами життєзабезпечення на транспорті почали поступово переходити до приватних підприємств. Постачання продукції для державних потреб; цивільно-правові договори на виконання робіт і послуг; договори технічної допомоги, субконтракти, договори управління, лізинг (оренда), концесії, партнерства: будівництво-управління-передача, будівництво-управління-власність; пайової участі.

ДПП є основним напрямком розвитку взаємовідносин між суб'єктами управління транспортною інфраструктурою. У минулому президент США Ф. Рузвельт, відомий як ініціатор створення великих державних корпорацій в Америці, заявив, що економічний розвиток зазвичай базується на приватній ініціативі та приватному капіталі. Однак він зазначив, що з цього правила є життєво важливі винятки, які вимагають створення державних підприємств. Тому саме в 1933 р. Ф. Рузвельт запропонував Конгресу США створити корпорацію, яка б володіла владою уряду, але в той же час була адаптивною і агресивною, як приватне підприємство. Ця рекомендація була втілена в життя Конгресом шляхом заснування корпорації, відомої як "TVA", у повній власності уряду США та існуючої досі [10, с. 14].

У державних корпорацій є цікава особливість: їх власником є держава, але як юридична особа сама корпорація відрізняється від цього власника. Це означає, що власник за своєю суттю не бере на себе відповідальності за будь-які борги, створені державною корпорацією (хоча в деяких випадках він зобов'язується забезпечити повне погашення у визначений час). По суті, ці корпорації діють як представники держави в економіці та функціонують як незалежні гравці на ринку. Досить показово, що такі організації називаються корпоративними агентствами уряду в США – назва обрана не безпідставно.

Саме держава насправді виступає девелопером великих проектів через державні корпорації: вона виконує для них роль ініціатора, а також дозволяє

інвесторам фінансувати ці проекти шляхом продажу облігацій на ринках капіталу. Водночас державні корпорації можуть користуватися державними субсидіями, уникати сплати певних податків і навіть отримувати державні гарантії щодо погашення облігацій.

Особливої уваги заслуговує поява цього партнерства у світлі виходу на сцену нового гравця – держави. Цей зсув відбувається внаслідок зміни ролі держави щодо ринку. У минулому держава вважалася суб'єктом, який організовував ринок і його операції (через політичні та законодавчі засоби); однак зараз ми бачимо, що держава безпосередньо входить у ринок як учасник – чітко утверджується як один із суб'єктів ринку.

У цьому контексті варто згадати модель управління морським портом Гамбурга; він входить до числа найбільших контейнерних терміналів Німеччини. Портовий бізнес у Гамбурзі наразі структурований за суворими правилами. Він чітко розмежовує сфери, відкриті для конкуренції, і не відкриті. Наприклад, надання послуг портового та річкового лоцманів, нагляд за залізничними операціями, наявні системи передачі даних або відстеження деталей перевезення небезпечних вантажів – усе це передано приватним компаніям у контрольований спосіб, де кількість фірм визначена заздалегідь без будь-якої можливості запровадження конкурентів після встановлення [2].

Порт має такі зони обслуговування: поліція, пожежна охорона, митниця, імміграційна служба, санітарний контроль, охорона праці; всі рішення щодо землекористування та інші приймаються виключно державою або через підрядні організації чи власний штат. Існуюча модель управління портом допомагає покращити відносини з клієнтами, що дозволяє відповідати правилам державної допомоги ЄС та забезпечити економічну ефективність, а також інвестиційну привабливість морського порту. Держава діє як єдиний представник у зазначених сферах обслуговування.

Механізм ДПП як впровадження у розвиток транспортної інфраструктури передбачає концесію – передачу у власність державного чи муніципального активу приватній особі або юридичній особі (концесіонеру) для будівництва, модернізації, експлуатації тощо на умовах, визначених у договорі та відповідно до договору [1, С. 332].

Концесії відіграють важливу роль у бізнес-середовищі понад 100 країн світу. Цікаво, що в багатьох країнах концесії посідають лідируючі позиції серед усіх інших форм партнерства – навіть перевершують спільні державно-приватні ініціативи щодо кількості транзакцій, вартості інвестицій та різноманітних інших ключових економічних показників.

Концесійний механізм має певну схожість у характеристиках і рисах з іншими формами партнерства, але також має свої особливості, які

відрізняють його та відіграють унікальну роль у системі економічних відносин між державою та бізнесом.

Врахування залежності від обсягу майнових прав, переданих концесіонеру, та інвестиційних зобов'язань сторін серед інших факторів розподілу ризиків, що визначають відповідальність за різні роботи (будівництво, управління, експлуатація), призводить до різних класифікацій концесій на основі цих та кількох інших факторів [3, С. 429].

Європейська програма створення транс'європейських транспортних мереж є однією з найбільших довгострокових програм у світі, зокрема в транспортному комплексі. Вона вважається головним інструментом регіонального розвитку в Європі. Очікується, що значну роль у фінансуванні програми транс'європейських мереж відіграватиме Європейський інвестиційний банк – інституція Європейського Союзу та головний об'єднувальний вузол проектного фінансування. У цьому відношенні варто зазначити, що лише за сім років (2013-2020) у рамках цієї програми Європейський інвестиційний банк вплив понад 30 млрд євро, як показано в таблиці 2.1 [4].

На початку 90-х рр. XX ст. почалася економічна лібералізація, яка призвела до зменшення державного фінансування порткових операцій у всьому світі. Цей зсув, особливо помітний у країнах, що розвиваються, показав посилену участь приватних підприємств у цій сфері. Саме протягом цього десятиліття – з 1990 по 2000 рік – тільки в цих країнах було реалізовано приблизно 169 проектів розвитку портів за рахунок приватних інвестицій. Загальна сума, вкладена в ці ініціативи, перевищила 16 млрд доларів на кінець тих десяти років лише в США.

Угоди про концесію доріг вважаються першорядними для урядів більшості країн світу з метою сприяння розвитку економіки країни та гарантування безпеки та якості магістралі, а також швидкості доставки вантажів. Концесія на автомагістралі: важливий фактор для забезпечення глобальної конкурентоспроможності національних економік.

Залучення приватного капіталу до розвитку платних доріг та управління ними для країн, що переходять до розвиненої економіки, зазвичай зосереджується на проектах, що з'єднують великі міста зі швидкісними магістралями через високий потік транспорту, що значно знижує фінансові ризики. Хоча традиційно обиралися проекти, спрямовані на вдосконалення систем міського транспорту, ми спостерігаємо схожі процеси, що розвиваються в Європі, де пріоритет надається проектам, які сприяють економічній інтеграції в регіоні. Ми вважаємо, що ця тенденція заслуговує на увагу в світлі мети нашого дослідження, яка спрямована на регіоналізацію в контексті будівництва платних доріг у світі.

Огляд джерел наукової літератури показав, що розвинені країни зазвичай не створюють спеціальних органів для контролю за діяльністю концесіонерів. Загальне завдання з нагляду за виконанням концесійних договорів покладено на організації, які видають їм ліцензії [6; 12]. Наділяючи концесіонера автономією в його адміністративних та економічних зобов'язаннях, держава все ще зберігає функції спостереження та нагляду на загальному рівні для забезпечення дотримання умов концесійних угод. Цей контроль та нагляд має на меті забезпечити врахування господарської практики та належне виконання угод усіма учасниками, а також усунути можливі проблеми з роботою концесіонерів. Основні функції держави при реалізації концесійних проектів:

- підприємству-концесіонеру мають бути надані права на здійснення господарської діяльності на державному (комунальному) майні;
- хід впровадження проекту контролюється на етапі інвестування (включаючи якість, час та інші пов'язані параметри);
- контроль також слід здійснювати на етапі експлуатації, який включає, але не обмежується, якісними послугами, їх впливом на вартість і навіть контролем навколишнього середовища.

Проведений нами аналіз показує потенційне використання ДПП у великих масштабах. Він може бути дієвим елементом економічно-фінансового механізму державного регулювання розвитку транспортної інфраструктури. Необхідність здійснення комплексу заходів державного впливу на діяльність транспортної інфраструктури процеси її розвитку підтверджується закордонним досвідом.

Незважаючи на те, що акціонування та приватизація набирають поширення в транспортному секторі, усі країни підтримують активне державне регулювання. Воно діє як доповнення до ринкових механізмів і зміцнює структурну роль транспорту в розвитку національної економіки, не забуваючи про міжнародну співпрацю держав.

Узагальнюючи можливо визначити методи державного регулювання транспортної інфраструктури на регіональному рівні, які використовуються в практиці промислово розвинених країн, можна узагальнити в наступні блоки:

- загальнодержавна регіональна політика, коли підприємства регіону отримують пільги щодо субсидій, податків, кредитів;
- національна транспортна політика, відповідно до якої підприємства транспортного комплексу або його різні галузі отримують пільги;
- регіональна транспортна політика, що формується та реалізується органами державної влади та місцевого самоврядування.

Результатом аналізу міжнародної практики регулювання розвитку транспортної інфраструктури розвинутих країн є виокремлення основних елементів державної регіональної інвестиційної політики:

- прямі інвестиції в підприємства транспортного комплексу, що знаходяться у власності держави;
- субсидії, що видаються регіональними органами влади та управління для здійснення власних програм розвитку транспортного комплексу;
- субсидії, що видаються транспортним підприємствам для підтримки їх фінансової стабільності та конкурентоспроможності;
- створення зон вільного підприємництва з особливим (податковим, адміністративним, митним) статусом.

Нові форми перерозподілу в розвинених країнах зазвичай додаються до традиційної системи державного субсидування. Деякі з них включають податкові кредити, які не дозволяють федеральне оподаткування доходів, отриманих від державних і муніципальних облігацій, або надання гарантій за кредитами, а також інші приклади. Як правило, існують чотири основні компоненти, які складають поточну систему державних субсидій: цільові субсидії, блокові субсидії, субсидії загального призначення (на утримання місцевого державного апарату) і так звані програми «загального розподілу доходів».

У державній амортизаційній політиці можна виділити кілька основних напрямків: стимулювання зростання амортизаційного фонду, зміна та варіація строків амортизації технічних засобів, надання переваги прискореним методам, норми річної амортизації безпосередньо впливають на податкові показники, що становлять дохід держави. Амортизаційні відрахування не є частиною податку, який таким чином вираховується із загального доходу приватних фірм.

Висновки і перспективи подальших розвідок. Сучасною світовою тенденцією є децентралізація державного контролю з розширенням повноважень регіональної влади. Але водночас однією з найскладніших проблем є пошук раціонального поєднання галузевих і територіальних (регіональних) проблем.

З міжнародного досвіду видно, що держава адаптує свої стратегічні напрямки та сфери, де вона відіграє роль у сприянні розвитку транспортної системи, зокрема інфраструктури. Це відбувається одночасно з використанням широкого переліку механізмів у рамках ДПП для залучення інвестицій у транспортну інфраструктуру.

Правила, що стосуються транспортної інфраструктури, адаптовані до конкретних видів транспорту, кожен з яких відіграє унікальну роль у виробничому процесі та міжнародних торгових відносинах. Ці правила

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

ґрунтуються на структурних змінах, які відбуваються через зміну потреб і середовища для функціонування систем, що змінюється в кожній економіці залежно від численних факторів, включаючи регіональні особливості.

Україні слід запозичити зарубіжний досвід, який є позитивним у розвитку механізмів державного регулювання у сфері транспортної інфраструктури.

Література:

1. Клиничук В.І. Адміністративно-правові засади державного регулювання у сфері транспорту у державах-членах ЄС. *Підприємництво, господарство і право: Науково-практичний господарсько-правовий журнал*. 2020. № 5. С. 331–335.

2. Когут М. В., Содома Р. І., Демчина В. Р. Розвиток транспортної інфраструктури як фактор підвищення глобальної конкурентоспроможності. *Економіка та суспільство*. 2024. №60. URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/3653/3582>. (дата звернення: 27.07.2024).

3. Крихтіна Ю. О. Шляхи трансформації державної політики розвитку транспортної галузі в умовах європейської інтеграції України. *Вісник Національного університету цивільного захисту України. Серія : Державне управління*. 2021. Вип. 2. С. 428–435.

4. Міжнародні транспортні проекти як стратегічний чинник розвитку залізничного транспорту. *Національний інститут стратегічних досліджень*. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/ekonomika/mizhnarodni-transportni-proekty-yak-stratehichnyy-chynnyk-rozvytku>. (дата звернення: 18.07.2024).

5. Пенязь І.М. Особливості реформування залізниць в країнах Євросоюзу і в світі. *Транспорт: наука, техніка, управління*. 2012. №6, С. 18-25.

6. Пікулик О. Б. Пріоритетні напрями розвитку транспортної системи Західного регіону України в умовах європейської інтеграції. *Науковий вісник Волинського національного університету ім. Лесі Українки. Серія “Економічні науки”*. 2008. № 7. С. 284–291.

7. Притула Х. М., Максименко А. О., Калат Я. Я., Кирик І. М. Розвиток логістично-транспортної інфраструктури прикордонних областей Західного регіону України в умовах поглиблення інтеграції до Європейського Союзу. *Регіональна економіка*. 2023. № 2. С. 60-71.

8. Прокопюк А. Структурні трансформації економіки регіонів в умовах євроінтеграції: досвід Польщі та перспективи його використання в Україні: монограф.; ДУ «Інститут регіональних досліджень імені М.І. Долишнього НАН України». Львів, 2016. 348 с.

9. Регіональна економічна політика Європейського Союзу: досвід для України: монограф. / М.С. Гамов, А.О. Єгоров, Г.Л. Кладова, О.О. Нечай, О.П. Сарнацький. Запоріжжя: Запорізь. Нац. Тех. Ун-т. 2010. 191 с.

10. Терещенко В.І. Організація и управління (Досвід США). Київ: Товариство «Знання», 1990. 47 с.

11. Шиба О.А. Вплив розвитку транспортної інфраструктури на економічне зростання країн-членів Європейського Союзу: автореф. дис. ... канд. екон. наук: 08.00.02; Львів. нац. ун-т ім. Івана Франка. Львів, 2017. 20 с.

12. Dijkstra L., Poelman H., Ackermans L. Road transport performance in Europe. 2019. 28 p. URL: https://ec.europa.eu/regional_policy/sources/docgener/work/2019_02_road_transport.pdf. (Last accessed: 19.07 2024).

13. White Paper. European transport policy for 2010: time to decide. Luxembourg: Commission of the European Communities, 2001. 109 p.

References:

1. Klynchuk, V.I. (2020). Administratyvno-pravovi zasady derzhavnoho rehuliuвання u sferi transportu u derzhavakh-chlenakh YeS. [Administrative and legal principles of state regulation in the field of transport in EU member states.]. *Pidpriemnytstvo, hospodarstvo i pravo: Naukovo-praktychnyi hospodarsko-pravovyi zhurnal. – Entrepreneurship, economy and law: Scientific and practical economic and legal journal.* 5. 331–335. [in Ukrainian].
2. Kohut, M. V., Sodoma, R. I., Demchyna, V. R. (2024). Rozvytok transportnoi infrastruktury yak faktor pidvyshchennia hlobalnoi konkurentospromozhnosti. [Development of transport infrastructure as a factor in increasing global competitiveness.]. *Ekonomika ta suspilstvo. – Economy and society.* 60. URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/3653/3582>. [in Ukrainian].
3. Krykhtina, Yu. O. (2021). Shliakhy transformatsii derzhavnoi polityky rozvytku transportnoi haluzi v umovakh yevropeiskoi intehtatsii Ukrainy. [Ways of transformation of the state policy of the development of the transport industry in the conditions of the European integration of Ukraine]. *Visnyk Natsionalnoho universytetu tsyvilnoho zakhystu Ukrainy. – Bulletin of the National University of Civil Defense of Ukraine.* 2. 428–435. [in Ukrainian].
4. Mizhnarodni transportni proekty yak stratehichnyi chynnyk rozvytku zaliznychnoho transportu. [International transport projects as a strategic factor in the development of railway transport.]. *Natsionalnyi instytut stratehichnykh doslidzhen. – National Institute of Strategic Studies.* URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/ekonomika/mizhnarodni-transportni-proekty-yak-stratehichnyy-chynnyk-rozvytku>. [in Ukrainian].
5. Peniaz, I.M. (2012). Osoblyvosti reformuvannya zaliznyts v krainakh Yevrosoiuzu i v sviti. [Peculiarities of railway reform in the countries of the European Union and in the world.]. *Transport: nauka, tekhnika, upravlinnia. – Transport: science, technology, management.* 6, 18-25. [in Ukrainian].
6. Pikulyk, O. B. (2008). Priorytetni napriamy rozvytku transportnoi systemy Zakhidnoho rehionu Ukrainy v umovakh yevropeiskoi intehtatsii. [Priority areas of development of the transport system of the Western region of Ukraine in the conditions of European integration.]. *Naukovyi visnyk Volynskoho natsionalnoho universytetu im. Lesi Ukrainky. Seriiia "Ekonomichni nauky". – Scientific Bulletin of the Volyn National University named after Lesya Ukrainka. "Economic Sciences" series.* 7. 284–291. [in Ukrainian].
7. Prytula, Kh. M., Maksymenko, A. O., Kalat, Ya. Ya., Kyryk, I. M. (2023). Rozvytok lohistychno-transportnoi infrastruktury prykordonnykh oblastei Zakhidnoho rehionu Ukrainy v umovakh pohlyblennia intehtatsii do Yevropeiskoho Soiuzu. [Development of the logistics and transport infrastructure of the border regions of the Western region of Ukraine in the context of deepening integration into the European Union.]. *Rehionalna ekonomika. – Regional economy.* 2. 60-71. [in Ukrainian].
8. Prokopiuk, A. (2023). Strukturni transformatsii ekonomiky rehioniv v umovakh yevrointehtatsii: dosvid Polshchi ta perspektyvy yoho vykorystannia v Ukraini. [Structural transformations of the regional economy in the conditions of European integration: the experience of Poland and the prospects of its use in Ukraine]. Lviv: DU «Instytut rehionalnykh doslidzhen imeni M.I. Dolishnoho NAN Ukrainy». [in Ukrainian].
9. Hamov, M.S., Yehorov, A.O., Kladova, H.L., Nechai, O.O., Sarnatskyi, O.P. (2010). Rehionalna ekonomichna polityka Yevropeiskoho Soiuzu: dosvid dlia Ukrainy. [Regional economic policy of the European Union: experience for. of Ukraine]. Zaporizhzhia: Zaporiz. Nats. Tekh. Un-t. [in Ukrainian].

-
10. Tereshchenko, V.I. (1990). Orhanizatsiia y upravlinnia (Dosvid SShA). [Organization and management (US experience)]. Kyiv: Tovarystvo «Znannia», [in Ukrainian].
 11. Shyba, O.A. (2017). Vplyv rozvytku transportnoi infrastruktury na ekonomichne zrostannia krain-chleniv Yevropeiskoho Soiuzu. [The impact of the development of transport infrastructure on the economic growth of the member states of the European Union]. Extended abstract of candidate's thesis. Lviv: Lviv. nats. un-t im. Ivana Franka. [in Ukrainian].
 12. Dijkstra, L., Poelman, H., Ackermans, L. (2019). Road transport performance in Europe. 2019. 28 p. URL: [https:// ec.europa.eu/regional_policy/sources/docgener/work/2019_02_road_transport.pdf](https://ec.europa.eu/regional_policy/sources/docgener/work/2019_02_road_transport.pdf). [in English].
 13. White Paper. (2010). European transport policy for 2010: time to decide. Luxembourg: Commission of the European Communities. [in English].

УДК 351.774.7

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1066-1076](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1066-1076)

Колесніков Дмитро Дмитрович аспірант кафедри управління персоналом та підприємництва, Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна, Навчально-науковий інститут «Інститут державного управління», Маршала Рибалко, 51, кв. 13, м. Харків, 61099, тел.: (050) 043-38-50, <https://orcid.org/0009-0003-7639-6099>

МЕТОДОЛОГІЯ ПРИЙНЯТТЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ У СФЕРІ ОБІГУ ЛІКАРСЬКИХ ЗАСОБІВ

Анотація. У статті досліджено методологію прийняття управлінських рішень у сфері обігу лікарських засобів. Визначено, що управлінські рішення приймаються в рамках здійснюваної суб'єктом управління діяльності, спрямованої на вибір найкращого варіанту досягнення мети, які формуються відповідно до її місії. Оскільки від стану у сфері обігу лікарських засобів безпосередньо залежить здоров'я нації, всі цілі, переслідувані суб'єктом управління, повинні бути соціально орієнтовані. Отримання прибутку – це не місія підприємств даної сфери, а всього лише одна з його довгострокових цілей. Тому стратегічні цілі сфери обігу лікарських засобів повинні відповідати державній політиці охорони здоров'я.

Доведено, що оскільки прийняття управлінських рішень в даний час базується на системному підході, то сферу обігу лікарських засобів необхідно розглядати як цілісну систему. У сфері обігу лікарських засобів повинна враховуватися можливість оперативного реагування у зв'язку з різкою зміною попиту на окремі види лікарських препаратів через надзвичайні ситуації та епідемії. Це створює додаткову невизначеність в ситуаціях прийняття рішень і вимагає гнучкості виробничого процесу і добре налагоджених зв'язків між виробниками, фармдистриб'юторами і аптечними установами. Розробка та реалізація управлінських рішень у сфері обігу лікарських засобів не повинна йти врозріз із завданнями розвитку системи охорони здоров'я.

З'ясовано, що важливою складовою процесу прийняття рішення у сфері обігу лікарських засобів є концепція електронної охорони здоров'я «e-Health» – це використання інформаційно-комунікаційних технологій в галузі охорони здоров'я. Нині цей напрям визнаний одним із найбільш перспективних та таким, що швидко розвивається.

Визначено, що загальну методику прийняття управлінських рішень необхідно максимально точно підвести і адаптувати до сфери обігу

лікарських засобів, її специфіки, факторів, на неї впливає. Процес прийняття рішень включає наступні етапи: виявлення проблеми, діагностика проблеми, формулювання обмежень і критеріїв прийняття рішення, визначення альтернатив, оцінка альтернатив, вибір найкращої альтернативи, реалізація рішення. Таким чином, процес прийняття управлінських рішень у сфері обігу лікарських засобів необхідно здійснювати з урахуванням особливостей цієї сфери економіки, а також впливу всіх зовнішніх і внутрішніх факторів і обмежень. Це сприятиме підвищенню якості та обґрунтованості рішень на всіх рівнях управління організації.

Ключові слова: державне регулювання, фармацевтична галузь, лікарські засоби, сфера обігу лікарських засобів, прийняття управлінських рішень.

Kolesnikov Dmytro Dmytrovych Postgraduate student of the Department of Personnel Management and Entrepreneurship, VN Kharkiv National University Karazina, Educational and Scientific Institute "Institute of Public Administration", Kharkiv, <https://orcid.org/0009-0003-7639-6099>

METHODOLOGY FOR MAKING MANAGERIAL DECISIONS IN THE FIELD OF DRUG TURNOVER

Abstract. The article examines the methodology of making managerial decisions in the field of drug turnover. It is determined that management decisions are made within the framework of activities carried out by the management subject aimed at choosing the best option for achieving the goal, which are formed in accordance with its mission. Since the health of the nation directly depends on the state of circulation of medicines, all goals pursued by the subject of management should be socially oriented. Making a profit is not the mission of enterprises in this area, but only one of its long-term goals. Therefore, the strategic goals of the sphere of circulation of medicines should comply with the state health policy.

It is proved that since management decision-making is currently based on a systematic approach, the sphere of circulation of medicines should be considered as an integral system. In the sphere of circulation of medicines, the possibility of rapid response in connection with a sharp change in demand for certain types of medicines due to emergencies and epidemics should be taken into account. This creates additional uncertainty in decision-making situations and requires flexibility in the manufacturing process and well-established relationships between manufacturers, pharmaceutical distributors, and pharmacies. The development and implementation of management decisions in the field of drug trafficking should not run counter to the tasks of developing the healthcare system.

It was found out that an important component of the decision-making process in the field of drug turnover is the concept of e – health-this is the use of information and communication technologies in the field of healthcare. now this direction is recognized as one of the most promising and rapidly developing.

It is determined that the general methodology for making managerial decisions should be brought as accurately as possible and adapted to the sphere of circulation of medicines, its specifics, and the factors influencing it. The decision-making process includes the following stages: identifying the problem, diagnosing the problem, formulating constraints and criteria for making a decision, identifying alternatives, evaluating alternatives, choosing the best alternative, and implementing the solution. Thus, the process of making managerial decisions in the sphere of drug turnover should be carried out taking into account the specifics of this sphere of the economy, as well as the influence of all external and internal factors and restrictions. This will help improve the quality and validity of decisions at all levels of the organization's management.

Keywords: state regulation, pharmaceutical industry, medicines, sphere of circulation of medicines, organizational and economic mechanism of state regulation.

Постановка проблеми. Державні управлінські рішення впливають на довгострокову конкурентоспроможність та ефективність діяльності всієї фармацевтичної галузі. Але специфіка бізнесу впливає на управлінське рішення. Сфера обігу лікарських засобів має високу соціальну значимість і водночас є дуже прибутковою. Фармацевтичний ринок України є одним із найдинамічніших – виробництво лікарських засобів постійно зростає, що, у свою чергу, зумовлено зростанням захворюваності, з одного боку, з іншого – увага держави до проблем охорони здоров'я та соціальної допомоги.

Трансформація фармацевтичної промисловості: більше не просто допоміжна структура соціальної сфери. Вона перетворюється на повноцінний – і дуже динамічний – сектор підприємництва. Сфера обігу лікарських засобів має свою специфіку як окрема сфера бізнесу, що робить її по-своєму унікальною. Діяльність цих підприємств безпосередньо пов'язана зі здоров'ям людей, що підкреслює їх соціальну важливість; однак заняття виробництвом, оптовою та роздрібною торгівлею фармацевтичною продукцією також може принести суттєвий прибуток власникам бізнесу.

Важливо зазначити, що сфера обігу лікарських засобів є жорстко контрольованою законом. Державне регулювання відносин у сфері обігу лікарських засобів складається з: державної реєстрації плюс ліцензування та атестації та сертифікації, а також державного контролю за виробництвом – де якість, ефективність, безпека – теж входять до його компетенції.

За таких умов розробка ефективних управлінських рішень стає обов'язковою передумовою, яка забезпечує конкурентоспроможність виробництва та організації на ринку, визначає кадрову політику, регулює соціальні відносини та психологічний клімат в організації та створює позитивний імідж.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні і практичні аспекти розвитку державного регулювання у сфері обігу лікарських засобів розглянуті в працях як зарубіжних, так і вітчизняних вчених. Вагомий внесок у дослідження впливу держави на фармацевтичну галузь зробили такі вчені Гнатієнко Г.М. [1], Данченко О.Б. [2], Дегтяр А.О. [3], Занора В.О. [2], Руснак Л. [4], Снитюк В.Є. [1], Сотникова Л. [5], Співак М. [6], Стрельченко О. [7], Теремецький В. [8], Хавпун О. [8] та ін. Незважаючи на велику кількість робіт по означеній проблематиці, слід зазначити наявність низки невивчених питань методології прийняття управлінських рішень у сфері обігу лікарських засобів, що свідчить про актуальність обраної тематики цієї статті.

Формулювання цілей (мети) статті. Метою даної статті є дослідження методології прийняття управлінських рішень у сфері обігу лікарських засобів.

Виклад основного матеріалу. Управлінські рішення здійснюється в рамках дій керівництва з оглядом на вибір найкращої альтернативи, яка призводить до досягнення його цілей. Цілі розроблені на основі його місії. Оскільки здоров'я нації напряду залежить від того, як протікає обіг ліків, усі цілі, які ставить перед собою керівництво, мають бути соціально орієнтованими – прибуток є не місією для діючих тут суб'єктів, а довгостроковою метою серед інших. Таким чином, стратегічні завдання сфери обігу лікарських засобів мають узгоджуватися з державною політикою охорони здоров'я.

Специфіка діяльності вимагає, щоб працівники фармацевтичних підприємств мали спеціальну освіту та відповідну кваліфікацію [4, С. 106]. Наприклад, для керівництва аптечною організацією обов'язкова наявність провізора з сертифікатом спеціаліста та не менше трьох років досвіду роботи. В аптечних організаціях, розташованих за межами населених пунктів, обов'язки керівництва аптечною організацією може виконувати провізор, який має сертифікат спеціаліста. Водночас, окрім знань у фармацевтиці, для прийняття якісних управлінських рішень необхідна майстерність у менеджменті та маркетингу. Тому ще однією особливістю прийняття управлінських рішень у сфері обігу лікарських засобів є те, що особа повинна мати не лише спеціальну фармацевтичну чи медичну освіту, а й володіти знаннями та практичними навичками управління, оскільки це дозволить зрозуміти дану сферу більш чітко.

Прийняття управлінських рішень базується на системному підході; таким чином, необхідно враховувати всю систему обігу ліків. Система обігу лікарських засобів включає виробників, дистриб'юторів, аптеки та інші альтернативні системи збуту, які працюють в умовах державних обмежень і зовнішніх факторів – з метою задоволення потреб суспільства в лікарських і парафармацевтичних засобах. Крім того, система повинна бути в змозі оперативно реагувати на зміни в динаміці попиту через надзвичайні ситуації, такі як епідемії, оскільки це вносить більше невизначеності в ситуації прийняття рішень, які вимагають гнучкості виробничих процесів і добре налагоджених зв'язків між виробниками та аптечними установами на з одного боку, і фармацевтичні дистриб'ютори з іншого.

Формування та реалізація управлінських рішень у сфері обігу лікарських засобів має бути узгоджена із зусиллями, спрямованими на розвиток галузі охорони здоров'я.

Для підвищення ефективності діяльності організацій, які займаються виробництвом, оптовою та роздрібною торгівлею лікарськими засобами, життєво важливо забезпечити баланс цих складових у сфері обігу ліків, а стратегічні управлінські рішення базуватимуться на соціальних показниках. Ці показники передусім дають картину рівня життя та динаміки населення суспільства, а також віково-статевого складу класів захворюваності за основними захворюваннями. Завдяки прогнозуванню ми можемо розрізнити цілі та завдання, на які слід спрямувати зусилля, щоб викоринити несприятливі тенденції в суспільному розвитку від досягнення їх логічного завершення при досягненні деяких, що обумовлюють рівень соціально-економічного розвитку держави.

У сфері лікарських засобів фактори, що впливають на процес прийняття управлінських рішень, можна поділити на наступні:

- макроекономічні – податкова політика з точки зору податкових пільг; доступність джерел фінансування та державних субсидій; успішність в інноваційній сфері (наявність технологічних інновацій у виробництві лікарських засобів); політична стабільність; демографічні, а також економічні фактори, що впливають на розмір і розвиток (що включає всі первинні ринки збуту) лікарських засобів;
- соціальні – це соціокультурне середовище; формування та реалізація державних (національних) і регіональних цільових програм у сфері охорони здоров'я та соціального захисту населення;
- ринкові – спеціалізоване підприємство або аптека; його сезонність;
- організаційні – організаційно-правова форма підприємства або аптеки; штатна чисельність; кваліфікаційний рівень спеціалістів;

- технологічні – матеріально-технічна основа організації; постачальники та вартість сировини чи готових ліків; управління запасами; і наявність каналів зв'язку між виробничими компаніями та іншими організаціями [3, с. 56].

Важливою складовою процесу прийняття рішення у сфері обігу лікарських засобів є концепція електронної охорони здоров'я «e-Health» – це використання інформаційно-комунікаційних технологій в галузі охорони здоров'я. На даний момент ця сфера вважається однією з найбільш перспективних і швидко розвивається. Проте впровадження електронної охорони здоров'я у вітчизняних умовах наштовхнулося на багато різного роду бар'єрів, які певною мірою перешкоджають переходу всієї системи охорони здоров'я на новий рівень. Отже, керівництво недостатньо забезпечене оперативними, надійними, своєчасними та достовірними інформаційними ресурсами галузі. Інформація є основою самого процесу управління; він містить дані, необхідні для оцінки ситуації та прийняття управлінських рішень [5, С. 110]. Прийняття оптимального управлінського рішення неможливе без економічних, технологічних, соціально-психологічних, адміністративних, управлінських методів. Саме на основі цього система управління організацією безпосередньо впливає на керовану.

Важлива роль у цьому відводиться підвищенню якості інформаційного забезпечення процесів управління на основі впровадження інформаційних комп'ютерних технологій. Отже, вищезазначене визначає необхідність комплексного дослідження інформаційно-аналітичного забезпечення закладів охорони здоров'я, яке б відповідало сучасній стратегії розвитку та оптимізації управління в галузі.

Завданням електронної системи охорони здоров'я є забезпечення можливості пацієнта використовувати електронні сервіси для реалізації своїх прав, зокрема за програмою державних гарантій охорони здоров'я населення, автоматизації обліку медичних послуг та управління медичною інформацією, впровадження електронного документообігу у сфері охорони здоров'я населення [7, с. 34].

Реформу e-Health в Україні планувалося впроваджувати в кілька етапів. На першому етапі (2017) лише центральний компонент дозволить зберігати персональні дані, а саме: реєстр медичних установ, реєстр лікарів, реєстр пацієнтів. Перша версія допускає можливість реєстрації договорів між медичними закладами/лікарями та ЦНС України, а також декларацій між лікарем первинної ланки та пацієнтом. Гроші виплачуватиме Національна Служба Здоров'я України (НСЗУ) за договорами та деклараціями. Другий етап (2019-2020 рр.) передбачав створення системи електронного обліку рецептів та електронного обліку направлень, а також початок реімбурсації в рамках програми «Доступні ліки» та агрегування статистичних даних щодо

рівня захворюваності. На третьому етапі (2021-2023 рр.) було передбачено розвиток: систем підтримки прийняття клінічних рішень, персоналізованої медицини, подальшу стандартизацію, технічне регулювання електронних медичних інформаційних систем, впровадження більш детальних термінологічних словників і класифікаторів [6, С. 137].

Система відкриє можливість створення «єдиного медичного простору» – координації та інтеграції між рівнями надання медичної допомоги, а також запровадження нової системи управління якістю обслуговування [8, С. 110].

Таким чином, e-Health можна розглядати як технічну складову системи охорони здоров'я, яка визначається як гармонійна композиція окремих видів технічних засобів з обладнанням спеціальними інструментами, або їх комбінацією, а в окремих ситуаціях особами, які його експлуатують, обслуговують і ремонтують. . Кожна складова технічного елемента виконує певну функцію, яка забезпечує реалізацію відповідних потреб споживача.

У системі слід мати на увазі, що люди, як один із компонентів технічного елемента (керівники закладів та персонал, відповідальний за технічну роботу), піддаються суб'єктивним (індивідуально-психологічним) та об'єктивним факторам (макрорівень). фактори: економічні, політичні, правові, соціокультурні, технологічні умови та мікрорівень: організаційна структура, організаційна культура, ресурси).

З використанням сучасних технологій e-Health можна продуктивно будувати, аналізувати та широко використовувати експериментальні методи, застосовувати структурне ситуаційне економічне моделювання та моделювання альтернативних систем організації для прийняття управлінських рішень.

На практиці зустрічаються проблеми, що заважають прийняттю рішень, наприклад: необхідність введення в систему величезної кількості надлишкової інформації; велика складність роботи з системою в робочий час. Час формування направлень на дослідження може становити до 30-40 хвилин, а виписка пацієнта зі стаціонару - до 50 хвилин, а в пологових будинках - до 1 години. Лікарям доводиться переносити введення даних на вечір або вихідні дні; тривале зависання системи, лікар не може взаємодіяти з центральною базою онлайн; нечітка система кодування діагнозів/невідповідність кодів захворювань; часті запити на вхід в eHealth і зміну пароля; призупинення служби звітності НСЗУ; у сформованому звіті НСЗУ кількість послуг не відповідає фактичним цифрам, внесеним лікарнею [5]. Більшість цих вимог просто ігноруються. Тому слід мати на увазі, що всі такі управлінські рішення приймаються в умовах дефіциту часу, половина лікарів і пацієнтів не оволоділи комп'ютерною грамотністю (що також впливає на якість прийняття управлінських рішень).

Існуючі обмеження враховуються в процесі прийняття рішення. Вони можуть змінюватися в залежності від ситуації.

Загальний підхід до прийняття рішень в управлінні має бути максимально наближеним з урахуванням сфери обігу лікарських засобів, її специфіки, факторів впливу.

Саме прийняття рішення включає такі етапи: ідентифікація проблеми, діагностика проблеми, формулювання обмежень і критеріїв прийняття рішення, визначення альтернатив, оцінка альтернатив, вибір найкращої альтернативи, реалізація рішення.

Визнання проблеми є необхідною умовою для розробки, прийняття та реалізації управлінського рішення, оскільки якщо проблеми немає, то рішення не відбудеться. Наявність проблеми є сигналом до активної роботи менеджера. У сфері обігу лікарських засобів, яка характеризується динамічним розвитком і високим ризиком, постійно виникають різноманітні проблеми. У цьому випадку керівникам необхідно чітко розрізняти нагальні та другорядні проблеми.

Для визначення пріоритетності розгляду виявлених проблем у сфері обігу лікарських засобів запропоновано проранжувати їх за важливістю та терміновістю вирішення. Для цього спочатку складають проблемне поле організації, яке включає повний перелік існуючих проблем на даний момент часу. За допомогою методу парних порівнянь [1, с. 35] зробити висновок про пріоритетність вирішення проблем організації. За специфікою галузі на перше місце виходять проблеми соціального характеру та охорони здоров'я громадян. Проблеми другого плану стосуються організації бізнесу в рамках державних обмежень. І лише на третьому плані проблеми з підвищенням ефективності діяльності.

Після виявлення відхилення параметрів системи від фактичних до цільових значень слід ідентифікація проблеми. Вона передбачає виділення симптомів, що вказують на виникнення, встановлення причин, що призвели до нього, визначення його суті. Встановлення цільових параметрів в обігу ліків ускладнюється тим, що формалізація значень цих параметрів із пріоритетних проблем носить передусім соціальний характер. Проблеми в проблемній області, відповідно до класифікації проблем, заснованої на аналізі першопричини, визначаються як кореневі, вузлові, результуючі та автономні проблеми [2, с. 35].

Необхідною і при цьому дуже важливою умовою для обґрунтованого вибору варіантів рішень є формулювання обмежень і критеріїв прийняття рішень. Типовими обмеженнями обігу лікарських засобів є:

- місце діяльності, аптека;
- конкурентні переваги іноземних виробників ліків;

- підвищені вимоги до рівня освіти та кваліфікації персоналу.
- сувора рецептура виготовлення лікарських засобів;
- обов'язкова державна реєстрація лікарських засобів;
- обмежений відпуск лікарських засобів окремих груп (відпуск лише за рецептами лікарів);
- державне регулювання цін на лікарські засоби.

Крім обмежень, необхідно сформулювати параметри для оцінки альтернативних варіантів. Наприклад, коли аптека укладає договори з фармацевтичними дистриб'юторами на поставку лікарських засобів, можуть враховуватися такі критерії: умови поставки, умови оплати, якість товару, імідж, оптова ціна. У разі неоднакових критеріїв необхідно визначити їх пріоритети. Це також можна зробити за допомогою методу парних порівнянь або простого ранжування.

На етапі виявлення альтернатив завдання особи, яка приймає рішення, полягає в тому, щоб знайти максимально повний перелік варіантів вирішення проблеми. Для вирішення загальнооекономічних завдань і завдань організаційного характеру (маркетинг, організація виробництва, фінансова діяльність, облік і аналіз) у сфері обігу лікарських засобів можуть бути використані традиційні методи: метод мозкового штурму, морфологічний аналіз, методи асоціацій і аналогій, синектика, метод Дельфі і колективний блокнот і т. д. Ці методи дозволяють визначити велику кількість альтернатив, які відповідають заданим обмеженням. Однак у таких проблемах, як розробка нового типу ліків, через повільний хід еволюції буде мало альтернатив для їх вирішення. Тому набір варіантів у проблемі у сфері обігу наркотиків залежить від самої суті.

Коли список альтернатив визначено, необхідно оцінити кожну з них. Ця оцінка визначить плюси і мінуси, а також можливі наслідки такого вибору для кожного варіанту, використовуючи критерії прийняття рішення, які були визначені раніше для порівняння альтернатив. Першим пріоритетом при оцінці альтернатив щодо фармацевтичної логістики є передбачуваний соціальний вплив.

На етапі альтернативного вибору особа, що приймає рішення, обирає рішення проблеми з найбільш сприятливими оцінками. Тільки після впровадження можна оцінити якість рішення. Грамотна організація процесу – це те, що необхідно для успішної реалізації управлінського рішення.

Висновки і перспективи подальших розвідок. Щоб управлінські рішення були ефективними і цілеспрямованими, вони повинні задовольняти наступному комплексу вимог: чітка цільова спрямованість, управлінські завдання, вичерпність обґрунтованості, адресність, узгодженість з раніше прийнятими рішеннями, авторитетність, дієвість, своєчасність, повнота,

стислість, ясність, компроміс. Процес включає наступні етапи: прийняття рішення, виконання рішення, контроль, оцінка результатів; або виявлення та опис проблемної ситуації, постановка мети її розв'язання, визначення критеріїв якості для прийняття та реалізації рішення.

Отже, роль теоретичної основи прийняття управлінських рішень у системі e-Health також є важливою та необхідною. Розробка управлінського рішення може бути окремою функцією управління або частиною інших процесів у межах циклу управління; Таким чином, оптимізація управління сферою обігу лікарських засобів та її ефективний розвиток мають бути пов'язані насамперед з удосконаленням процесів прийняття управлінських рішень.

Тому процесу прийняття управлінських рішень у сфері обігу лікарських засобів має передувати рефлексія особливостей цього сектора економіки та впливу всіх зовнішніх і внутрішніх факторів і обмежень. Це дозволяє підвищити доцільність і правильність прийняття рішень на всіх рівнях управління організацією.

Література:

1. Гнатієнко Г.М., Снитюк В.Є. Експертні технології прийняття рішень: монографія. Київ: ТОВ «Маклаут», 2008. 444 с.
2. Данченко О. Б., Занора В. О. Проектний менеджмент: управління ризиками та змінами в процесах прийняття управлінських рішень: монографія. Черкаси: ПП Чабаненко Ю.А., 2019. 278 с.
3. Дегтяр А.О. Управлінські рішення в органах державної влади: монограф. / за ред. А.О. Дегтяра. Харків: Вид-во "С.А.М.", 2010. 276 с.
4. Руснак Л. М. Державне регулювання фармацевтичної діяльності в Україні. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція. 2018 № 36. С. 105-107.
5. Сотникова Л.В. Світовий досвід формування та реалізації державної політики щодо забезпечення національних інтересів у сфері обігу лікарських засобів. Публічне управління і адміністрування в Україні. 2022. №28. С. 109-118.
6. Співак М. В. Єдиний медичний інформаційний простір як засіб прийняття управлінських рішень. Київський часопис права : наук. журн. 2022. № 1. С. 136–142.
7. Стрельченко О. Г. Регулювання сфери обігу лікарських засобів в Україні: адміністративно-правове дослідження: монографія. Науково-дослідний ін-т публічного права. Київ : Кафедра, 2019. 399 с.
8. Теремецький В.І., Хавпун О.С. Вплив міжнародних організацій на розвиток та функціонування світового фармацевтичного ринку. Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції. 2020. № 2. С. 109-113.
9. Mikhno, I., Koval, V., & Ternavskyi, A. Strategic management of healthcare institution development of the national medical services market. Access Journal. 2020. №1(2). С. 157-170.

References:

1. Hnatiienko, H.M., Snytiuk, V.Ie. (2008). Ekspertni tekhnolohii pryiniattia rishen. [Expert decision-making technologies]. Kyiv: TOV «Maklaut». [in Ukrainian].

2. Danchenko, O. B., Zanora, V. O. (2019). Proektnyi menedzhment: upravlinnia ryzykamy ta zminamy v protsesakh pryiniattia upravlinskykh rishen. [Project management: managing risks and changes in management decision-making processes]. Cherkasy: PP Chabanenko Yu.A. [in Ukrainian].
3. Diehtiar A.O. (2022). Upravlinski rishennia v orhanakh derzhavnoi vlady. [Management decisions in state authorities]. Kharkiv: Vyd-vo "S.A.M.". [in Ukrainian].
4. Rusnak, L. M. (2018). Derzhavne rehuliuвання farmatsevychnoi diialnosti v Ukraini. [State regulation of pharmaceutical activity in Ukraine]. Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Ser.: Yurysprudentsiia. – Scientific Bulletin of the International Humanitarian University. Ser.: Jurisprudence. 36. 105-107. [in Ukrainian].
5. Sotnykova, L.V. (2022). Svitovyi dosvid formuvannia ta realizatsii derzhavnoi polityky shchodo zabezpechennia natsionalnykh interesiv u sferi obihu likarskykh zasobiv. [World experience in the formation and implementation of state policy to ensure national interests in the field of circulation of medicinal products.]. Publichne upravlinnia i administruvannia v Ukraini. – Public management and administration in Ukraine. 28. 109-118. [in Ukrainian].
6. Spivak, M. V. (2022). Yedynyi medychnyi informatsiinyi prostir yak zasib pryiniattia upravlinskykh rishen. The unified medical information space as a means of making managerial decisions.]. Kyivskyi chasopys prava : nauk. zhurn. – Kyiv Journal of Law: Science. Journal. 1.136–142. [in Ukrainian].
7. Strelchenko, O. H. (2019). Rehuliuвання sfery obihu likarskykh zasobiv v Ukraini: administratyvno-pravove doslidzhennia. [Regulation of the sphere of circulation of medicinal products in Ukraine: administrative and legal study: monograph.]. Kyiv: Kafedra, [in Ukrainian].
8. Teremetskyi, V.I., Khavpun, O.S. (2020). Vplyv mizhnarodnykh orhanizatsii na rozvytok ta funktsionuvannia svitovoho farmatsevychnoho rynku. [The influence of international organizations on the development and functioning of the world pharmaceutical market.]. Aktualni problemy vitchyznianoï yurysprudentsii. – Actual problems of domestic jurisprudence. 2. 109-113. [in Ukrainian].
9. Mikhno, I., Koval, V., & Ternavskyi, A. (2020). Strategic management of healthcare institution development of the national medical services market. *Access Journal*, 1(2), 157-170 [in English].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 38.567

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1077-1082](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1077-1082)

Кравчук Ольга Юріївна кандидат політичних наук, доцент кафедри психології, філософії, соціально-гуманітарних дисциплін, Національний університет кораблебудування імені адмірала Макарова, пр. Героїв України, 9, 54007, тел.: (067) 161-29-74, <https://orcid.org/0000-0001-7802-1934>

ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ У ФОКУСІ СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Анотація. Стаття присвячена дослідженню можливостей впровадження та використання технологій штучного інтелекту при стратегічному плануванні в публічному управлінні. У роботі досліджено причини для впровадження нових інформаційних та комп'ютерно-програмних технологій, їх необхідність. Розглянуто питання про дефекти документів стратегічного планування. У дослідженні, заснованому на застосуванні наукових методів системного аналізу, синтезу, індукції та класифікації, розроблено авторську концепцію опису детермінантів необхідності та раціональної обґрунтованості інтеграції, застосування технологій та юнітів штучного інтелекту для стратегічного планування в публічному управлінні.

В умовах диверсифікованих ускладнень і збільшення числа факторів, що впливають на результат проектування, прийняття та реалізації управлінських рішень у публічному управлінні, ускладнення онтології системи менеджменту особа, яка приймає відповідальне управлінське рішення, без програмного (машинного) супроводу не може не тільки враховувати перспективу, але й, ще більшою мірою, контролювати перебіг подій та отримувати реальні результати, оцінювати ефективність.

Ключові слова: публічне управління, стратегічне планування, штучний інтелект, парламентаризм, сучасні інформаційні технології, політичні еліти, дефекти документів стратегічного планування.

Kravchuk Olga Yuryivna Candidate of Political Sciences, Associate Professor of the Department of Psychology, Philosophy, Social and Humanitarian disciplines, Admiral Makarov National Shipbuilding University, Ave. Heroiv Ukrainy, 9, 54025, tel.: (067) 161-29-74, <https://orcid.org/0000-0001-7802-1934>

ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN THE FOCUS OF THE STRATEGIC PUBLIC ADMINISTRATION PLANNING

Abstract. The article is devoted to the study of the possibilities of implementation and use of artificial intelligence technologies in strategic planning

in public administration. The paper examines the reasons for the introduction of new information and computer software technologies, their necessity. The issue of defects in strategic planning documents was considered. The research, based on the application of scientific methods of system analysis, synthesis, induction and classification, developed the author's concept of describing the determinants of the necessity and rational validity of integration, the use of technologies and artificial intelligence units for strategic planning in public administration.

In the conditions of diversified complications and an increase in the number of factors affecting the outcome of design, adoption and implementation of management decisions in public administration, the complication of the ontology of the management system, a person who makes a responsible management decision without software (machine) support cannot not only take into account the perspective, but and, to an even greater extent, control the course of events and obtain real results, evaluate efficiency.

Keywords: public administration, strategic planning, artificial intelligence, parliamentarism, modern information technologies, political elites, defects of strategic planning documents.

Постановка проблеми. Одним з інтегральних інструментів публічного управління є стратегічне планування. Для його позначення також використовується термін «стратегування» (strategizing), що відображає інституціональний елемент системи стратегічного менеджменту в державному управлінні, що виражається в прогнозуванні, плануванні, програмуванні, конструюванні, втіленні, реновації майбутнього, створенні відповідних онтологічних просторів та платформ майбутньої реальності.

Без нових технологій штучного інтелекту неможлива реалізація нової моделі публічного управління, вкрай скрутним видається подолання окремих кризових явищ; виведення публічного управління на новий інноваційний рівень. Без таких технологій неможливо також усунути проблеми дефектності та розбалансованості законодавства. Традиційно застосовувані підходи та інструменти стратегічного планування в публічному управлінні багато в чому себе вичерпали. На сьогодні вони не дозволяють досягти необхідного результату та забезпечити ефективність публічного адміністрування. Виходом із ситуації може стати (що підтверджується приміром цілого ряду країн) задіяння можливостей нових технологій і юнітів штучного інтелекту.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання застосування нових інформаційних, комп'ютерно-програмних та інших технологій у публічному управлінні в даний час набувають все більшої актуальності.

Згідно з дослідженням Дж. Гілберта (John Gilbert), ШІ може аналізувати великі обсяги даних для виявлення патернів і тенденцій, які

Організаційна культура в публічному секторі може створювати опір до впровадження нових технологій. А. Вілсон (Andrew Wilson) досліджував, як подолання цього опору може сприяти успішному впровадженню ІІІ.

Однак цю тему не можна вважати повністю вивченою. Можна говорити лише про первинних фрагментарних описах, у яких частково торкаються деякі аспекти. Великий дослідницький інтерес представляють можливості застосування технологій та юнітів штучного інтелекту, інших новітніх засобів (хмарних технологій, великих даних, нейротехнологій) у стратегічному плануванні публічного управління. Необхідне глибоке наукове правознавче дослідження цієї проблеми.

Мета статті. Мета даної статті полягає в дослідженні потенціалу використання штучного інтелекту для підвищення ефективності та точності стратегічного планування в публічному управлінні. Проаналізувати сучасні підходи, можливості та виклики впровадження ШІ, а також надати рекомендації щодо інтеграції цих технологій у процес прийняття рішень для забезпечення соціально-економічного розвитку та підвищення якості державних послуг.

Виклад основного матеріалу дослідження. Без новітніх технологій штучного інтелекту неможлива реалізація нової моделі публічного управління, край не скрутним є подолання окремих кризових явищ, виведення державного управління на новий інноваційний рівень.

Без таких технологій неможливо також усунути проблеми дефектності та розбалансованості законодавства. При цьому необхідно враховувати закордонний досвід, прагматично цінні підходи до такого роду удосконалень стратегічного планування в публічному управлінні. Існує цілий ряд релевантних, що представляють високий дослідницький інтерес офіційних документів зарубіжних держав та міжнародних організацій з цього кола питань.

Згідно з нашою концепцією, детермінанти (причинно обумовлені фактори) необхідності, прагматичної цінності та раціональної обґрунтованості інтеграції можуть визначати характер використання новітніх технологій за наявності різних умов. Так, ключові суб'єкти державного управління бувають змушені звертатися і оперувати великими даними, сценаріями з нелінійними (неоднозначними (гістерезисними), скалярними (ступінчастими), іншими нелінійними процесами), експоненційно зростаючою, критичною перевантаженням ключовими даними та різким скороченням термінів прийняття відповідального управлінського рішення. Очевидно і об'єктивно обумовлена вичерпаність інтелектуально-аналітичних здібностей і можливостей людського мозку (навіть значною за чисельністю групи осіб) для вирішення поточних завдань стратегічного планування. Впоратися з цим сьогодні можливо тільки за допомогою технологій та юнітів штучного інтелекту, що дозволяють оперативно (в найкоротші терміни) аналітично переробляти величезні масиви даних, поєднувати складно співвідносні об'єкти.

В умовах диверсифікованих ускладнень та збільшення числа факторів, що впливають на результат проєктування, прийняття та реалізації управлінських рішень у публічному управлінні, ускладнення онтології системи менеджменту особа, відповідальне управлінське рішення, що приймає, без програмного (машинного) супроводу не може не тільки враховувати перспективу, а й, ще більшою мірою, контролювати перебіг подій і отримувати реальні результати, оцінювати ефективність.

При детермінації (повністю визначального впливу) пріоритетних напрямів, акцентів, ідеологем та тенденцій у публічному управлінні та політиці, суб'єктивно сформульованих політичних мотивів (іноді далеких від публічних інтересів) на сьогодні практично неможливо знайти інший інструмент, за допомогою якого належним чином можна було б проводити верифікацію підходів та заходів, заявлених як цінні для держави, ефективні та відповідальні публічним інтересам, соціальним очікуванням, запитам та вимогам.

Пошук та знаходження нових проривних технологій для стратегічного планування в публічному управлінні неможливий без застосування штучного інтелекту. В даний час простежується тенденція ускладнення та нелінійного зміни хронологічної онтології функціонування системи публічного управління.

Суб'єктивно сприйняте та фіксоване прискорення часу, спресовування подій, підвищення частотних параметрів процесів та рядів – все це і визначає критично низькі рівні інтелектуально-аналітичних здібностей та можливостей людського мозку (навіть значної за чисельністю групи осіб) для стратегічного управління в цих умовах, надмірну повільність, негнучкість і, головне, погану операбельність (операціонабельність) системи стратегічного планування.

Висновки. Останнім часом у світовій практиці відбувається цифрова трансформація державного сектору, перехід від електронного управління до «повністю відкритого» та ефективного цифрового уряду. Сучасному розвитку сприяє впровадження у публічне управління та політику інформаційно-комунікаційних технологій (в якості нових ідеологем електронного уряду та цифрової держави).

Для проривного бізнесу потрібно дізнатися про ті бажання людини, про які він і сам не знає. Об'єктивні дослідження, тобто вивчення активних областей мозку, енцефалограми, аналіз міміки) відкривають у людях те, що мало сумісне з результатами опитувань у фокус-групах. Тепер же прийшла черга Великі дані розповісти про людину. Благо є надійні системи зберігання, де ці дані можна складувати». Ймовірно, зараз ми так само не здатні побачити виклики, ризики, проблеми, пов'язані з цими технологіями майбутнього.

З розвитком інтегрованих віртуальних торгових платформ виникають стратегічні питання глобального масштабу, що стосуються конфіденційності, конкуренції та оподаткування. Характерно, що Дональд Рамсфелд, тоді міністр оборони США, 12 лютого 2002 року сказав таке: «Існують відомі відомі. Це речі, про які ми знаємо, що ми знаємо. Існують відомі невідомі. Це речі, про які ми знаємо, що ми їх не знаємо. Але ще існують невідомі невідомі. Це речі, про які ми не знаємо, що ми їх не знаємо».

У Доповіді Світового банку 2019 року йдеться про те, що «думаючи про масштаби проблем, які належить вирішити, щоб підготуватися до майбутнього світові праці, важливо розуміти, що багатьом із нинішніх учнів початкових шкіл належить, коли вони ви ростуть, працювати за спеціальностями, яких сьогодні навіть немає»⁸. Вихід у область нового знання та нової онтології знання вже не можна здійснити тільки за допомогою інтелектуально-аналітичних здібностей та можливостей людського мозку (навіть значної за чисельністю групи осіб), для цього тепер потрібні технології та юніти штучного інтелекту.

Література:

1. Barth T.J., Arnold E. Artificial intelligence and administrative discretion: implications for public administration. *American Review of Public Administration*. 2009. Vol. 29(4). P. 332–351.
2. Building our Industrial Strategy / Green Paper January 2017 / Department for Business, Energy & Industrial Strategy. Aberdeen (United Kingdom), 2017: https://beisgovuk.citizenspace.com/strategy/industrial-strategy/supporting_documents/buildingourindustrialstrategygreenpaper.pdf;
3. Secretary of Defense Donald H. Rumsfeld. DoD News Briefing, February 12, 2012: <http://archive.defense.gov/Transcripts/Transcript.aspx?TranscriptID=2636>

References:

1. Barth T.J., Arnold E. Artificial intelligence and administrative discretion: implications for public administration. *American Review of Public Administration*. 2009. Vol. 29(4). P. 332–351.
2. Building our Industrial Strategy / Green Paper January 2017 / Department for Business, Energy & Industrial Strategy. Aberdeen (United Kingdom), 2017: https://beisgovuk.citizenspace.com/strategy/industrial-strategy/supporting_documents/buildingourindustrialstrategygreenpaper.pdf;
3. Secretary of Defense Donald H. Rumsfeld. DoD News Briefing, February 12, 2012: <http://archive.defense.gov/Transcripts/Transcript.aspx?TranscriptID=2636>

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 342.3/.5+328.1+35.07](477)(091)"1990/1996"

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1083-1094](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1083-1094)

Крейденко Володимир Вікторович кандидат наук з державного управління, доцент кафедри парламентаризму Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби, Київський національний університет імені Тараса Шевченка, вул. Академіка Ромоданова, 12/2, м. Київ, 04050, тел.: (097) 123-85-32, <https://orcid.org/0000-0003-2300-7857>

РОЛЬ ТА МІСЦЕ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ У ПЕРІОД: 1990-1996 РР.

Анотація. Період з 1990 по 1996 роки в історії України став вирішальним для становлення сучасної української державності. У цей час Верховна Рада України, як найвищий законодавчий орган, відігравала центральну роль у переході від радянської системи до незалежної демократичної держави. Парламент став головним рушієм у процесі трансформації політичної системи та створення нових правових засад.

Основний принцип демократії, сформульований А. Лінкольном, стверджує: «Демократія – це влада народу, волею народу і для народу». Основним завданням сучасної демократії є ефективне втілення цього принципу, а саме – як забезпечити широку участь громадян у державному управлінні в країнах з багатомільйонним населенням. Парламентаризм став одним з універсальних засобів досягнення цього [1, с.9].

Формування сучасного політичного процесу та його внутрішніх детермінант є предметом інтенсивних політичних і наукових обговорень серед юристів, політиків, соціологів і журналістів, особливо стосовно ролі та місця парламенту в державному управлінні. Наукова спільнота не має єдиної думки щодо парламентаризму як механізму забезпечення політичної влади окремих соціальних верств або всього народу. Часто парламентаризм плутають з формою держави, політичним режимом або принципом поділу владних повноважень у різні періоди становлення української держави [1, с.9].

Автор вважає, що роль та місце Верховної Ради України слід розглядати як систему управління державою в рамках конкретної форми державного правління у відповідний проміжок часу враховуючи всі виклики та труднощі того періоду.

Процеси становлення та розвитку парламентаризму в Україні особливо в період з 1990 до 1996 років є одним із вирішальних періодів для державотворення. І в цей період Верховна Рада України забезпечувала не

лише демократичний характер державотворення, а й його реальність загалом. Унікальність парламенту як механізму здійснення державної влади полягає в його ролі посередника між суспільством і виконавчою владою, створюючи систему, в якій формується воля нації через представництво структурованих груп інтересів на державному рівні. У період демократичних реформ зміна соціальної структури відбувається швидкими темпами, і часто необхідні інституційні перетворення значно запізнюються. Інертність вітчизняної системи державного управління значною мірою пов'язана з недоліками в роботі механізмів парламентаризму. Отже, дослідження ролі та місця Верховної Ради України у період 1990-1996 років, насамперед на етапі ранньої трансформації політичної системи України залишаються недостатнім як на міжнародному, так і на вітчизняному рівнях. Саме цим і зумовлюється актуальність і значимість теми дослідження.

Визначено, що аналіз ролі та місця Верховної Ради України у період 1990-1996 років надасть розуміння викликів, помилок та проблем зазначеного періоду державотворення та забезпечить процеси ефективного прогнозування оптимального управління політичним майбутнім України.

Ключові слова: роль, місце, Верховна Рада України, парламентаризм, Конституція України, референдум, законотворчість.

Kreidenko Volodymyr Viktorovych Candidate of Sciences in Public Administration, Associate Professor of the Department of Parliamentarism of the Educational and Scientific Institute of Public Administration and Civil Service of Taras Shevchenko Kyiv National University, St. Akademika Romodanova, 12/2, Kyiv, 04050, tel.: (097) 123-85-32, <https://orcid.org/0000-0003-2300-7857>

THE ROLE AND PLACE OF THE VERKHOVNA RADA OF UKRAINE DURING THE PERIOD 1990-1996

Abstract. The period from 1990 to 1996 in the history of Ukraine was crucial for the establishment of modern Ukrainian statehood. During this time, the Verkhovna Rada of Ukraine, as the highest legislative body, played a central role in the transition from the Soviet system to an independent democratic state. The Parliament became the main driving force in the process of transforming the political system and creating new legal foundations.

The fundamental principle of democracy, formulated by A. Lincoln, states: "Democracy is government of the people, by the people, for the people." The main task of modern democracy is the effective implementation of this principle, namely, how to ensure broad citizen participation in governance in countries with multimillion populations. Parliamentarism has become one of the universal means to achieve this.

The formation of the modern political process and its internal determinants is the subject of intensive political and scientific discussions among lawyers, politicians, sociologists, and journalists, especially regarding the role and place of the parliament in governance. The scientific community does not have a unanimous opinion on parliamentarism as a mechanism for ensuring the political power of individual social strata or the entire population. Parliamentarism is often confused with the form of government, political regime, or the principle of separation of powers in different periods of the formation of the Ukrainian state.

The author believes that the role and place of the Verkhovna Rada of Ukraine should be considered as a system of state governance within a specific form of government, taking into account all the challenges and difficulties of that period.

The processes of the establishment and development of parliamentarism in Ukraine, particularly during the period from 1990 to 1996, are among the decisive periods for state-building. During this time, the Verkhovna Rada of Ukraine ensured not only the democratic nature of state-building but also its overall reality. The uniqueness of the parliament as a mechanism for exercising state power lies in its role as an intermediary between society and the executive branch, creating a system in which the nation's will is formed through the representation of structured groups of interests at the state level. During the period of democratic reforms, the social structure changes at a rapid pace, and often the necessary institutional transformations are significantly delayed. The inertia of the domestic system of state governance is largely associated with shortcomings in the functioning of the parliamentarism mechanism.

Therefore, the study of the role and place of the Verkhovna Rada of Ukraine before the adoption of the Constitution of Ukraine, especially during the early transformation of Ukraine's political system, remains insufficient both at the international and national levels. This underscores the relevance and significance of the research topic.

It has been determined that analyzing the role and place of the Verkhovna Rada of Ukraine before the adoption of the Constitution will provide an understanding of the challenges, mistakes, and problems of that state-building period and ensure processes for effectively forecasting optimal governance of Ukraine's political future.

Keywords: role, place, Verkhovna Rada of Ukraine, parliamentarism, Constitution of Ukraine, referendum, lawmaking.

Постановка проблеми. Період з 1990 по 1996 рр. став ключовим етапом у становленні сучасної української державності. Цей час характеризується кардинальними політичними, соціальними та економічними змінами,

які вимагали створення нових правових засад і формування сучасної системи державного управління. Верховна Рада України, як найвищий законодавчий орган, відігравала центральну роль у цих процесах, що робить дослідження її ролі та місця в цей період надзвичайно важливим для розуміння розвитку української державності. Зазначений аналіз процесів становлення держави стане основою формування рекомендацій для покращення функціонування українського парламенту в умовах сучасних викликів та планів направлених на повноцінне здобуття членства в Європейському Союзі та Північноатлантичному альянсі, особливо враховуючи повномасштабне вторгнення РФ на територію незалежної України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Основні концептуальні засади парламентаризму стали об'єктом вивчення багатьох науковців. Вагомий внесок у здійснення цих досліджень здійснювали у своїх працях такі вітчизняні вчені як: В. Авер'янов В. Бакуменко, О. Валевський, В. Гошовська, М. Головатий та інші. Однак попри широке коло теоретичних та практичних напрацювань з питань ролі та місця Верховної Ради України в системі державного управління, поки що, на сучасному етапі не розроблено в необхідному обсязі концептуальних основ та не систематизовані напрями подальшого реформування законодавчої гілки влади для здійснення ефективного та результативного державного управління з урахуванням досвіду минулих періодів державотворення.

Мета статті – дослідження полягає в аналізі ролі та місця Верховної Ради України в процесі державотворення в період з 1990 по 1996 роки, зокрема в оцінці її впливу на перехід від радянської системи до незалежної демократичної держави. Дослідження спрямоване на вивчення ключових законодавчих ініціатив, реформ та рішень, які були прийняті в цей період, а також їхнього впливу на формування сучасної політичної системи України..

Виклад основного матеріалу. Період з 1990 по 1996 роки в історії України був вирішальним для становлення сучасної української незалежної держави. Верховна Рада України, як єдиний законодавчий орган, відіграла ключову роль у цьому процесі, сприяючи переходу від радянської системи до незалежної демократичної держави. Прийняття Декларації про державний суверенітет України 16 липня 1990 року стало першим важливим кроком на цьому шляху, заклавши основу для майбутньої Конституції України.

Цей акт проголошував суверенітет і незалежність України, закладаючи основи її державності та визначаючи головні принципи функціонування нової держави. Основні положення Декларації включали проголошення України суверенною державою, підкреслюючи, що всі повноваження на її території належать виключно народу України. Вона визнавала верховенство Конституції та законів на території України, встановлюючи, що жоден інший

законодавчий акт не може суперечити Конституції України. Завдяки ролі єдиного законодавчого органу в державі, Верховна Рада України змогла через Декларацію про державний суверенітет України визначити та закріпити розподіл влади на законодавчу, виконавчу та судову гілки, що є основою демократичного устрою держави. Декларація гарантувала громадянам рівність перед законом та захист їхніх прав і свобод, як передбачено Конституцією УРСР і нормами міжнародного права. Проголошувалася територіальна цілісність та недоторканність кордонів України, що означало її територіальну єдність і недоторканість. Україна також проголошувала свою економічну самостійність, право на захист усіх форм власності та економічну безпеку.

Документ сприяв національно-культурному відродженню українського народу, наголошуючи на важливості збереження національної ідентичності та культурної спадщини. Україна заявила про намір стати нейтральною державою в майбутньому, з правом на власні збройні сили, внутрішні війська та органи державної безпеки. Декларація проголошувала право України на прямі та рівноправні відносини з іншими державами та суб'єктами міжнародного права, визнаючи пріоритет загальнолюдських цінностей і норм міжнародного права над внутрішнім законодавством [2].

Процес здобуття незалежності України в 1991 році став важливим етапом в історії країни, який відзначився активною роллю парламенту, президента і громадян. Після розпаду Радянського Союзу та загострення політичної і економічної ситуації, Верховна Рада Української РСР 24 серпня 1991 року ухвалила Акт проголошення незалежності України [3]. Це рішення було прийнято на тлі масштабних протестів і закликів до незалежності, що посилювалися в Україні. Роль парламенту в цьому процесі була вирішальною: Верховна Рада, представляючи інтереси громадян, прийняла рішення про відновлення суверенітету країни. Президент Української РСР на той час, Леонід Кравчук, підтримав проголошення незалежності та став першим Президентом незалежної України. Його роль полягала в підтвердженні і реалізації рішень Верховної Ради та у відстоюванні нової державності на міжнародній арені. Президентські повноваження стали важливими для забезпечення стабільності і переходу до нової політичної системи.

Всеукраїнський референдум 1 грудня 1991 року став вирішальним етапом на шляху до здобуття незалежності України. Організований Верховною Радою Української РСР під головуванням Леоніда Кравчука, референдум мав на меті підтвердження волі українського народу щодо проголошення незалежності, яке відбулося 24 серпня 1991 року. На референдумі було поставлено одне питання: "Чи підтверджуєте ви Акт

проголошення незалежності України?" Результати голосування показали однакостану підтримку серед населення: 90,32% виборців висловилися за підтвердження незалежності, тоді як 7,88% були проти. Підтримка народу була масовою і однозначною, що надало легітимності новій державі та закріпило її незалежність на міжнародному рівні [4].

Референдум щодо ухвалення Конституції України відбувся 1 грудня 1991 року, одночасно з референдумом про незалежність України. Після проголошення незалежності від Радянського Союзу 24 серпня 1991 року, Верховна Рада розробила проєкт Конституції, який був прийнятий у першому читанні. Голосування на референдумі було організоване згідно з Постановою Верховної Ради. Виборці могли підтримати або відхилити новий основний закон через бюлетені. Результати референдуму продемонстрували, що більшість громадян підтримали ухвалення Конституції України. Це стало важливим кроком у створенні правової основи для незалежної держави, закріпивши принципи суверенітету, правової держави та захисту прав людини. Ухвалення Конституції визначило основи державного устрою України і стало ключовим моментом в її історії.

Цей референдум не лише офіційно затвердив статус України як незалежної держави, але й сприяв її міжнародному визнанню та встановленню дипломатичних відносин. Позитивний результат укріпив нові політичні інститути та сприяв формуванню державної політики України. У 1994 році, після перемоги Леоніда Кучми на президентських виборах, Україна залишалася єдиною з пострадянських країн, яка не мала нової Конституції. До цього часу існуюча Конституція 1978 року, ухвалена за керівництва Леоніда Брежнєва в Москві та Володимира Щербицького в Києві, була доповнена і змінена, але не відповідала сучасним вимогам. Президент Кучма зазначив, що ця Конституція перетворилася на складний правовий лабіринт, з якого важко знайти вихід.

У період з 1990 по 1996 рік в Україні відбулися значні зміни у виборчій системі, що відобразили перехід від радянської системи до незалежної демократичної держави. Цей час був важливим для формування виборчих механізмів, які заклали основи для подальшого розвитку виборчого процесу в Україні.

Варто відзначити, що вибори до Верховної Ради Української РСР, що відбулися в березні 1990 року, стали першими більш-менш демократичними виборами в радянській Україні. Ці вибори відбувалися на основі виборчого законодавства СРСР, яке передбачало багатомандатні округи та відкрите висунення кандидатів. Вибори проводилися за мажоритарною системою в одномандатних округах. Громадяни мали можливість обирати депутатів з кількох кандидатів, що значно відрізнялося від попередніх радянських виборів, де зазвичай був лише один кандидат від Комуністичної партії.

Після проголошення незалежності України у 1991 році, потреба в нових виборах стала очевидною. Вибори до Верховної Ради України 1994 року були першими виборами в незалежній Україні. Вони проводилися за змішаною виборчою системою: 50% депутатів обиралися за мажоритарною системою в одномандатних округах, а інші 50% – за пропорційною системою за партійними списками.

Ці вибори були проведені на тлі економічної кризи та політичної нестабільності. Вони мали на меті формування нової легітимної влади, яка б змогла вирішувати нагальні проблеми країни. Виборча кампанія відзначалася високим рівнем політичної конкуренції, а результати виборів продемонстрували різноманітність політичних сил у новообраному парламенті.

У період з 1990 по 1996 рік виборча система України зіткнулася з численними викликами. Політична та економічна нестабільність, а також відсутність достатнього досвіду демократичних виборів створювали труднощі у проведенні виборчих кампаній та забезпеченні прозорості виборчого процесу. Крім того, існували проблеми з правовим регулюванням виборів, зокрема з формуванням виборчих округів та забезпеченням рівних умов для всіх кандидатів.

Система виборів в Україні у період 1990-1996 років пройшла через значну трансформацію від радянської моделі до незалежної демократичної системи. Вибори 1990 та 1994 років стали важливими етапами цього процесу, закладаючи основи для подальшого розвитку виборчих механізмів у новій редакції Основного закону [5].

Варто відмітити, що за радянських часів українські конституції служили лише прикриттям для комуністичної диктатури, що спонукало президента Л. Кучму вказати на відсутність усталених демократичних традицій та необхідність нової Конституції. Після ухвалення Декларації про державний суверенітет у 1990 році було розглянуто два проекти Конституції, один з яких був винесений на всенародне обговорення, але жоден не був ухвалений.

Президент Леонід Кучма вказував на помилки політиків і відсутність рішучості у вищого керівництва держави як на причини невдач попередніх проектів Конституції. Глава Верховної Ради Олександр Мороз зазначав, що перший проект був відкинутий через його вузький корпоративний підхід, і другий проект не відрізнявся суттєво від першого, тому також не змінив ситуації.

Попри те, що більшість народних депутатів підтримували ідею нової Конституції, існували тільки розбіжності щодо її змісту. Конституційна комісія була створена 21 вересня 1994 року для вирішення цих питань і розробки нового Основного закону. Головами Конституційної комісії стали

Президент і Голова Верховної Ради, і до складу комісії мали увійти сорок осіб. 10 листопада 1994 року парламент затвердив персональний склад комісії. У червні 1995 року, за рішенням співголів комісії, була створена спеціальна робоча група з правників, яка повинна була узагальнити результати роботи Конституційної комісії і підготувати текст проекту нової Конституції.

На першому засіданні Конституційної комісії 28 листопада 1994 року Президент Леонід Кучма наголосив на необхідності створення Конституції, незалежної від впливу політиків чи партій, яка б служила стабільним правовим актом для довгострокового розвитку суспільства. Хоча теоретично цей принцип не викликав заперечень, його реалізація була складною через різні політичні погляди. Основною проблемою було знайти концепцію Конституції, що задовольнила б усі політичні сили.

На засіданні Конституційної комісії 23 листопада 1995 року, коли розглядався проект робочої групи, Сергій Головатий, на той час міністр юстиції та член депутатської групи «Реформи», заявив, що його група не може підтримати цей проект, оскільки він не забезпечить перетворення України на правову державу і залишить судову владу слабкою в порівнянні з іншими гілками влади. Володимир Стретович, голова постійної парламентської комісії, висловив думку, що проект робочої групи гірший за проект 1992 року, що призведе до нестабільності Конституції через можливість частих змін з боку різних політичних сил.

Народний депутат Іван Заєць з фракції «Руху» зазначив, що проект має антиукраїнську заангажованість, зокрема через відсутність чіткої вказівки на самовизначення української нації. Наприкінці листопада 1995 року депутатська група «Реформи» критично оцінила проект на прес-конференції. Лідер Руху В'ячеслав Чорновіл назвав проект антипарламентським і заявив, що він намагається повністю паралізувати діяльність парламенту. В брошурі фонду «Українська перспектива», зазначається, що цей проект Основного закону зміцнює президентську владу до домінуючої ролі та перетворюють парламент на декоративний орган.

Соціаліст Володимир Марченко також, підкреслював, що проект надає президенту надмірні повноваження, а лідер комуністів Петро Симоненко заявив, що проект ставить президента над усіма гілками влади.

Політик Володимир Стретович на той час зазначав, що проект, посиляючись на приклад Франції, не враховує українських реалій та може призвести до автократії. Олександр Мороз, співголова Конституційної комісії, проголосував проти проекту, підкреслюючи відсутність спільного рішення в робочій групі, керованій Альбертом Корнєєвим, відомим своєю позицією проти незалежності України. Це свідчило про те, що підготовка

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

проекту відбувалася за ініціативою президентської адміністрації, спрямовуючи критику на Президента Кучму і загрожуючи зривом конституційного процесу.

Президент Кучма проводив регулярні консультації з лідерами депутатських груп і фракцій, однак, незважаючи на це, він, ймовірно, розумів, що проєкт не знайде підтримки в Конституційній комісії. Це вказувало на можливу відсутність самостійності в ухваленні рішень з боку президента, в команді якого домінували прихильники автократії. Народний депутат Сергій Соболев з групи «Реформи» припускав, що радикальний проєкт може бути політичним маневром для демонстрації готовності до компромісів. Президент погодився створити спеціальну підкомісію для вдосконалення проєкту, що складалася з представників різних гілок влади.

Однак, через значні розбіжності у поглядах на концепцію Конституції, виникали сумніви щодо можливості досягнення компромісу, що задовольнив би всі політичні сили. Президент Кучма висловлював невдоволення дрібними конфліктами під час засідань комісії. Протистояння між Кучмою та комуністами стосувалося принципових питань в яких домінував принцип заснований на брежнєвській конституції, що зберігав систему рад і комуністичну символіку, без інституту президентства. Соціалісти та представники лівих партій підтримували ці погляди під час обговорення в Конституційній комісії та парламенті. «Ліві» наполягали на збереженні сильного Кабінету Міністрів та системи рад, що було неприйнятним для Президента Кучми, змушуючи його шукати нових союзників.

«Праві» та «центристські» сили погоджувалися, що проєкт Конституції, підготовлений спеціальною підкомісією і затверджений Конституційною комісією 11 березня 1996 року, можна передати до Верховної Ради для подальшого доопрацювання. Попри наявні вади, цей проєкт слугував основою для подальшого вдосконалення конституції.

Від так, процес узгодження проєкту в парламенті був складним і політично напруженим. «Ліві» політики часто звинувачувалися в спробах зірвати конституційний процес, а праві політики намагалися просунути проєкт до розгляду в першому читанні, сподіваючись на подальше вдосконалення. Після ухвалення проєкту Конституції в першому читанні знову виникли суперечності. «Ліві» виступали проти ряду положень, таких як згадки про українське самовизначення, статус російської мови та автономія Криму, тоді як праві намагалися обмежити права автономії Криму.

Проєкт Конституції був ухвалений Верховною Радою, але для проходження другого читання потрібна була конституційна більшість. «Правоцентристи» висловлювали думку про необхідність винесення проєкту на всенародний референдум, оскільки конституції рідко ухвалювалися

парламентами без участі народу. Проте навіть прихильники Президента Кучми у парламенті ставилися до цього кроку з певними сумнівами, підозрюючи, що дії Президента мали на меті ухвалення конституційного закону в парламенті.

Ідея референдуму залишалася предметом обговорень протягом усього конституційного процесу. «Ліві» наполягали на необхідності попереднього референдуму для вирішення спірних питань проєкту конституції, а праві вважали його останнім засобом, якщо парламент не зможе ухвалити проєкт самостійно. Президент і його прихильники підтримували ідею референдуму після ухвалення проєкту в першому читанні.

Труднощі узгодження проєкту конституції в парламенті свідчать про тривале обговорення та відсутність згоди щодо принципів формування узгоджувальної комісії. Комунисти пропонували пропорційну основу для створення комісії, що забезпечувало б їм чисельну перевагу, тоді як праві пропонували пропорційне представництво від фракцій.

На той час міністр юстиції Олександр Лавринович зазначив, що процес розгляду проєкту був надзвичайно складним, і лише завдяки спільним зусиллям вдалося напрацювати проєкт, враховувавши різноманітні політичні та соціальні чинники.

Процес розробки Конституції супроводжувався численними суперечками і компромісами. Однією з ключових проблем було питання розподілу повноважень між різними гілками влади, а також визначення ролі президента і парламенту в новій системі. Інтенсивні дебати мали на меті знайти баланс між різними політичними інтересами і забезпечити ефективне функціонування державного механізму.

Ключовим моментом стало засідання Верховної Ради в ніч з 27 на 28 червня 1996 року, яке увійшло в історію як «Конституційна ніч». Депутати провели понад 15 годин безперервних обговорень та голосувань. Після тривалих дебатів, суперечок і компромісів, Конституція України була ухвалена конституційною більшістю голосів. Це стало визначальною подією для держави, яка заклала основу для стабільного розвитку та забезпечила правову базу для функціонування всіх інститутів влади.

Прийняття Конституції України 28 червня 1996 року стало вирішальним кроком у процесі розбудови незалежної української держави. Вона закріпила основні принципи демократії, верховенства права, захисту прав і свобод людини, а також визначила основи функціонування державних інститутів. Конституція України стала символом національної єдності та прагнення українського народу до свободи і демократії. Цей документ забезпечив правові рамки для подальшого розвитку України як суверенної, незалежної, демократичної та правової держави.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Висновки. Відтак, у перехід з 1990 року до 1996 року в Україні супроводжувався значними змінами в політичній системі та державному управлінні. Верховна Рада України, як основний законодавчий орган, відіграла важливу роль у цьому процесі. Період з 1990 по 1996 роки був надзвичайно важливим для конституційного розвитку України, оскільки в цей час відбулися ключові події, що визначили подальший курс держави.

24 серпня 1991 року Верховна Рада України прийняла Акт проголошення незалежності України, який був затверджений на всеукраїнському референдумі 1 грудня 1991 року. Це стало переломним моментом в історії України, відзначивши початок нової ери суверенітету та незалежності. Після проголошення незалежності, Верховна Рада розпочала процес внесення змін до діючої на той час Конституції УРСР 1978 року. Ці зміни були необхідними для адаптації старої конституції до нових реалій незалежної держави.

Конституційний договір між Верховною Радою та Президентом України, підписаний у 1995 році, був тимчасовим заходом для врегулювання взаємовідносин між гілками влади до прийняття нової Конституції. Цей договір допоміг уникнути політичних криз та забезпечити стабільність державного управління. 28 червня 1996 року Верховна Рада України ухвалила нову Конституцію України, яка закріпила основи державного ладу, права та свободи громадян, а також визначила повноваження державних органів. Це стало важливим кроком у формуванні правової держави та забезпеченні верховенства права.

Відтак, Верховна Рада протягом 1990-1996 років прийняла низку законів, що регулювали функціонування державних органів, місцевого самоврядування, судової системи та правоохоронних органів. Це включало закони про місцеве самоврядування, про судоустрій та статус суддів, про правоохоронні органи тощо. Верховна Рада запровадила систему альтернативних виборів, що дозволило громадянам обирати своїх представників на основі вільної та демократичної конкуренції. Це стало важливим кроком для забезпечення демократичних принципів в Україні.

Період до прийняття нової Конституції був відзначений політичною нестабільністю, яка впливала на ефективність роботи Верховної Ради та процес ухвалення важливих рішень. Відсутність чіткої системи розподілу повноважень між гілками влади призводила до конфліктів та криз. Економічні проблеми, що виникли внаслідок переходу до ринкової економіки, та соціальні напруження стали серйозними викликами для Верховної Ради. Прийняття законів, спрямованих на вирішення цих проблем, вимагало значних зусиль та компромісів.

Окремо, слід наголосити на виборчій системі в Україні, яка зазнала значних змін у період з 1990 по 1996 рік, трансформуючись від радянської

моделі до незалежної демократичної структури. Вибори 1990 та 1994 років відіграли ключову роль у цьому процесі, створюючи основу для подальшого вдосконалення виборчих механізмів. Прийняття Конституції 1996 року закріпило основні принципи виборчої системи, що стали базою для подальших реформ і розвитку демократичних інститутів в Україні. Незважаючи на численні виклики та труднощі, цей період був вирішальним для становлення виборчої системи незалежної України.

Отже, можна прийти до висновків Верховна Рада України в період з 1990 по 1996 роки відіграла ключову роль у формуванні незалежної української держави, прийнятті нової Конституції та створенні системи державного управління. Попри численні виклики та проблеми, цей період заклав основи для подальшого розвитку України як суверенної, демократичної та правової держави. Верховна Рада продемонструвала здатність адаптуватися до нових умов та забезпечити стабільність державного управління, що стало важливим кроком у напрямку конституційного розвитку країни.

Література:

1. Парламентаризм : підручник / В. А. Гошовська та ін. Київ : НАДУ, 2016. 672 с.
2. Декларація про державний суверенітет України: від 16.07.1990 № 55-XII. - Електронний ресурс. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/55-12#Text>
3. Про проголошення незалежності України: Постанова Верховної Ради Української РСР від 24.08.1991 № 1427-XII. - Електронний ресурс. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1427-12#Text>
4. Андрощук О.В. Референдум першого грудня 1991. *Інститут історії України*. - Електронний ресурс. – Режим доступу: <http://www.history.org.ua/?termin=Referendum>
5. Історія українських виборів (1990 р., 1994 р., 1998 р.). *Лабораторія законодавчих ініціатив*. - Електронний ресурс. – Режим доступу: https://web.archive.org/web/20131217224039/http://www.parlament.org.ua/index.php?action=publication&id=8&ar_id=11&iar_id=316&as=2

References:

1. Hoshovska V. A. et al. (2016). *Parliamentaryzm : pidruchnyk [Parliamentarism: a textbook]*. Kyiv: NADU [in Ukrainian].
2. Deklaratsiia pro derzhavnyi suverenitet Ukrainy [Declaration of State Sovereignty of Ukraine]. (1990, July 16) *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/55-12#Text> [in Ukrainian]
3. Pro proholoshennia nezalezhnosti Ukrainy: Postanova Verkhovnoi Rady Ukrainskoi RSR [On the Proclamation of Independence of Ukraine: Resolution of the Verkhovna Rada of the Ukrainian SSR]. (1991, August 24) *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1427-12#Text> [in Ukrainian]
4. Androshchuk O.V. Referendum pershoho hrudnia 1991 [Referendum on the first of December 1991]. (n.d.). *Instytut istorii Ukrainy - Institute of History of Ukraine*. Retrieved from: <http://www.history.org.ua/?termin=Referendum> [in Ukrainian]
5. Istoriia ukraïnskikh vyboriv (1990 r., 1994 r., 1998 r.) [History of Ukrainian elections (1990, 1994, 1998)]. (n.d.). *Laboratoriia zakonodavchikh initsiatyv. - Agency for Legislative Initiatives*. Retrieved from: https://web.archive.org/web/20131217224039/http://www.parlament.org.ua/index.php?action=publication&id=8&ar_id=11&iar_id=316&as=2 [in Ukrainian]

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 35+32:6364+304.(477)

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1095-1107](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1095-1107)

Кропивницький Роман Станіславович кандидат наук з державного управління, доцент кафедри державного управління у сфері цивільного захисту, Інститут державного управління та наукових досліджень з цивільного захисту, вул. Вишгородська, 21, м. Київ, 04074, тел.: (097) 850-30-41, <https://orcid.org/0000-0002-8841-4675>

Терент'єва Анна Валеріївна доктор наук з державного управління, професор, завідувачка кафедри державного управління у сфері цивільного захисту, Інститут державного управління та наукових досліджень з цивільного захисту, вул. Вишгородська, 21, м. Київ, 04074, тел.: (067) 745-44-76, <https://orcid.org/0000-0003-3881-5865>

Кравченко Юлія Петрівна кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри державного управління у сфері цивільного захисту, Інститут державного управління та наукових досліджень з цивільного захисту, вул. Вишгородська, 21, м. Київ, 04074, тел.: (097) 964-45-39, <https://orcid.org/0000-0002-3709-7016>

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ СИСТЕМОЮ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СОЦІАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

Анотація. Дослідження окремих аспектів публічного управління системою забезпечення соціальної безпеки є надзвичайно актуальною проблемою суспільства, оскільки в сьогоdnішній умовах війни посилюються ризики, виклики і небезпеки, що можуть загрожувати соціальній стабільності України.

Метою статті є аналіз проблемних питань сфери соціальної безпеки, виявлення загроз, ризиків, викликів і небезпек, визначення окремих аспектів публічного управління системою забезпечення соціальної безпеки та обґрунтування шляхів їх вирішення для ефективного функціонування вітчизняної системи соціальної безпеки. Здійснений аналіз останніх публікацій і джерел показав, що залишається ряд невирішених раніше частин цієї проблеми. Розглянуто теоретичні засади соціальної безпеки (економічна складова, соціальний захист та соціальна справедливість). Виокремлено основні проблеми системи соціальної безпеки (фінансові обмеження; бюрократичні перепони; соціальна нерівність; воєнні конфлікти тощо). Окреслено основні

причини кризи системи забезпечення соціальної безпеки, такі як: зовнішні та внутрішні фактори; об'єктивні фактори; функціональні чинники. Визначено окремі аспекти формування соціальної безпеки через інструменти соціальної політики держави, до яких віднесено: соціальні трансфери, соціальні послуги, працевлаштування і зайнятість, податкову політику, соціальне страхування тощо. Дослідження дало змогу обґрунтувати шляхи вирішення окремих проблемних питань для ефективного функціонування вітчизняної системи соціальної безпеки, такі як: реформування організаційних структур, забезпечення стабільного та достатнього фінансування, підвищення кваліфікації кадрів, інтеграція сучасних технологій, антикорупційні заходи тощо. Системність і послідовність публічного управління в системі забезпечення соціальної безпеки впливають на результативність та успішність системи, сприяють позитивним соціальним суспільним змінам і формують безпечне життєве середовище.

Ключові слова: публічне управління, державна політика, публічна політика, безпека, соціальна безпека, модернізація, соціальний захист, соціальні послуги.

Kropyvnytskyi Roman Stanislavovich PhD in Public Administration, Associate Professor, Institute of Public Administration and Research in Civil Protection, Vyshhorodska St., 21, Kyiv, 04074, tel.: (097) 850-30-41, <https://orcid.org/0000-0002-8841-4675>

Terentieva Anna Valeriivna Doctor of Sciences in Public Administration, Professor, head of the department of public administration in the field of civil protection, Institute of Public Administration and Research in Civil Protection, Vyshhorodska St., 21, Kyiv, 04074, тел.: (067) 745-44-76, <https://orcid.org/0000-0003-3881-5865>

Kravchenko Yulia Petrivna PhD in Economics, Associate Professor, Institute of Public Administration and Research in Civil Protection, Vyshhorodska St., 21, Kyiv, 04074, тел.: (097) 964-45-39, <https://orcid.org/0000-0002-3709-7016>

CERTAIN ASPECTS OF PUBLIC ADMINISTRATION OF THE SOCIETAL SECURITY SYSTEM

Abstract. The study of certain aspects of public management of the social security system is an extremely urgent problem of society, because in today's conditions of war, risks, challenges and dangers that may threaten the social stability of Ukraine are increasing.

The purpose of the article is the analysis of problematic issues in the sphere of social security, identification of threats, risks, challenges and dangers, determination of certain aspects of public management of the social security system and justification of ways to solve them for the effective functioning of the domestic social security system. An analysis of recent publications and sources has shown that there are still a number of previously unsolved parts of this problem. The theoretical principles of social security (economic component, social protection and social justice) are considered. The main problems of the social security system are highlighted (financial limitations; bureaucratic obstacles; social inequality; military conflicts, etc.). The main causes of the crisis of the social security system are outlined, such as: external and internal factors; objective factors; functional factors. Separate aspects of the formation of social security through the tools of the state's social policy are defined, which include: social transfers, social services, employment and employment, tax policy, social insurance, etc. The study made it possible to substantiate the ways of solving certain problematic issues for the effective functioning of the domestic social security system, such as: reforming organizational structures, ensuring stable and sufficient funding, improving the qualifications of personnel, integrating modern technologies, anti-corruption measures, etc. Systematicity and consistency of public management in the social security system affect the effectiveness and success of the system, contribute to positive social changes and create a safe living environment.

Keywords: public administration, state policy, public policy, security, societal security, modernization, social protection, social services.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Соціальна безпека є фундаментальним компонентом стабільного та процвітаючого суспільства. Вона забезпечує захист населення від соціальних ризиків, викликів і небезпек та підтримує їхній добробут у разі настання непередбачуваних обставин. Соціальна політика відіграє ключову роль у формуванні системи соціальної безпеки, використовуючи різноманітні інструменти для забезпечення справедливого розподілу ресурсів та підтримки найбільш уразливих верств громадян.

Наразі в умовах війни питання модернізації публічного управління системою забезпечення соціальної безпеки стають надзвичайно важливими, оскільки конфлікти спричиняють значні соціальні потрясіння, зростання бідності, безробіття та загальну нестабільність. Тому актуальним є здійснення аналізу ситуації сьогодення та визначення прогнозних оцінок вірогідних ризиків, викликів і небезпек, що можуть загрожувати соціальній

стабільності України в умовах війни, розгляд окремих аспектів публічного управління системою забезпечення соціальної безпеки, зокрема через інструменти соціальної політики з метою обґрунтування пропозицій з нейтралізації цих загроз. Слід увагу зосередити як на проблемах публічного управління в Україні з точки зору їх можливих наслідків для забезпечення соціальної безпеки, так і навпаки, оскільки питання подальшого розвитку України, її безпеки та інтеграції у новий цивілізаційний і геополітичний простір є невідворотними.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Розв'язанню проблематики соціальної безпеки присвячені праці ряду вітчизняних науковців. Проте здійснений аналіз останніх публікацій і джерел дає підстави констатувати, що залишається ряд невирішених раніше частин цієї проблеми. Виявлено незначну частину досліджень із загалу сучасного державно-управлінського доробку, які містять різні аспекти публічного управління безпековою сферою. Цей доробок представлений роботами О.Власюка [1], О.Новікової, О.Панькової [2], В.Куценка, В.Удовиченка [3], В.Скуратівського, О.Линдюк [4], В.Онищенко, Т.Завори, О.Чепурного [5], О.Сидорчук [6], О.Кадикало [7] та ін.

О. Власюк [1], визначаючи концептуальний підхід до формування системи національної безпеки України, порушує питання соціальної безпеки громадян та питання людського розвитку.

Вчені у монографії [2] розглядають соціальні ресурси громадянського суспільства з позицій забезпечення соціальної безпеки як чинник саморозвитку суспільної системи. Головною метою забезпечення соціальної безпеки в Україні визначають досягнення гідного рівня та якості життя, подолання бідності та захист соціальних інтересів людини, суспільства і держави від внутрішніх і зовнішніх загроз. Проте, вони слушно зазначають, що соціальні небезпеки, які виявляються на особистісному та суспільному рівнях, значною мірою обумовлені неефективним та неякісним державним управлінням.

На думку дослідників [3] покращення соціальної безпеки має базуватися на системі соціальних стандартів якості і рівня життя. Дійсно, держава має надавати пріоритет не мінімальним, а оптимальним соціальним стандартам, тим самим забезпечуючи всім категоріям громадян рівні соціальні стартові перспективи вертикальної і горизонтальної мобільності, сприятливі умови для саморозвитку.

Вченими в статті [4] слушно визначено тезу, що соціальні відносини відіграють важливу роль у системі факторів, які визначають процес забезпечення соціальної безпеки. Ними обґрунтовано «шляхи забезпечення соціальної безпеки українського суспільства в аспекті таких важливих складових суспільних відносин, як економічні, соціально-класові, соціально-трудові відносини, соціальний захист та пенсійне забезпечення».

Колектив дослідників В.Онищенко, Т.Завора, О.Чепурний в монографії [5] визначають концептуальні засади забезпечення соціальної безпеки (на прикладі Полтавської області), а їх авторська концепція враховує алгоритм методичного забезпечення регіональної соціальної безпеки.

Визначенню особливостей інституційного та організаційно-економічного забезпечення соціальної безпеки, обґрунтуванню можливостей перетворення громадянського суспільства на суб'єкт управління соціальною безпекою присвятила свою монографію О.Сидорчук [6].

О.Кадикало [7] розглядає правові гарантії соціальної безпеки, що забезпечуються національним законодавством, та наголошує на необхідності поступового наближення України до права, стандартів та практики ЄС у сферах соціальної політики, зайнятості й рівних можливостей, а також на потребі упорядкування і систематизації нормативної бази соціальної безпеки. Упорядкування потребує і система надання соціальних виплат, пільг і різних видів допомоги.

Про критичний стан системи соціальної безпеки свідчать результати експертного опитування, відображені в джерелі [8].

Наявні прояви ризиків, загроз і небезпек для особи, суспільства і держави наразі свідчать про необхідність вживання термінових управлінських дій, ефективного державного управління, щоби забезпечити формування та реалізацію шляхів реалізації соціальної безпеки.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є аналіз проблемних питань сфери соціальної безпеки, виявлення загроз, викликів і небезпек, визначення окремих аспектів публічного управління системою забезпечення соціальної безпеки та обґрунтування шляхів їх вирішення для ефективного функціонування вітчизняної системи соціальної безпеки.

Виклад основного матеріалу дослідження. Соціальна безпека розглядається як стан суспільства, в якому кожен громадянин має доступ до основних соціальних послуг і благ, що забезпечують його добробут та захист від соціальних ризиків, викликів і небезпек. Важливими компонентами соціальної безпеки є: економічна складова (стабільне фінансове становище та можливість задоволення основних потреб); соціальний захист (доступ до медичної допомоги, освіти, житла та інших соціальних послуг); соціальна справедливість (рівні можливості та захист прав усіх громадян, незалежно від їх соціального стану).

Чітке виокремлення проблем, які можуть виникнути в процесі публічного управління, особливо в аспекті “центр-регіони”, у стосунках між суб'єктами соціальної сфери країни, дасть змогу окреслити шляхи вирішення цих проблем.

Взаємна залежність публічного управління і соціальної безпеки є багатоаспектною. Тому дослідження необхідно зосередити на аспектах, що видаються основними на сьогодні, особливо в плані ефективного розвитку системи соціальної безпеки в умовах війни та запобігання негативним сценаріям розвитку подій.

Реалізація соціальної безпеки стикається з викликами, проблемами, зокрема:

- фінансові обмеження (обмеженість бюджетних ресурсів стає перешкодою для ефективної реалізації соціальної безпеки, недофінансування соціальних програм призводить до низької якості соціальних послуг і пониження рівня соціального захисту);
- бюрократичні перепони (бюрократичні процедури і неефективність державних інституцій ускладнюють доступ громадян до соціальних послуг і знижують ефективність реалізації публічного управління);
- соціальна нерівність (значний рівень соціальної нерівності перешкоджає досягненню цілей політики і посилює соціальну напругу в державі);
- воєнні конфлікти (вони й інші кризові ситуації значно ускладнюють реалізацію політики, збільшують кількість ВПО і потребують більше ресурсів для забезпечення соціальної безпеки).

Підтвердженням цього є думка експертів, відображена у дослідженні [8], де зазначено, що загрози у соціально-економічній сфері є одними з найстабільніших у 2023-2024 рр. Ризик соціального невдоволення через зростання цін, комунальних платежів та боргів залишається актуальним. «А загрози «Проблеми із соціальною реінтеграцією ветеранів війни» та «Невдоволення розподілом економічних ресурсів усередині країни» додали як у дестабілізаційному потенціалі, так і в індексі ймовірності його реалізації». До цих загроз були додані такі ризики: «зростання дефіциту державного бюджету...; ризик невиплати заробітної плати бюджетникам і скорочення або скасування соціальних виплат...; посилення податкового тиску (підвищення податків, збільшення кількості перевірок); погіршення надання медичних послуг; фактичне «знемлювання» у сфері освіти» [8]. Акцентовано також увагу на: негативних наслідках для ринку праці втрати Україною значної частини населення внаслідок війни; скороченні економічно активного населення; відтоку кваліфікованих кадрів. Зростання дестабілізаційного потенціалу та збільшення ймовірності реалізації наявних загроз призведе до появи нових. Нові загрози, визначені експертами, такі як «Слабкість і непрофесійність державних інститутів», «Проблеми стратегічній комунікації», «Відсутність зрозумілої державної стратегії щодо забезпечення обороноздатності України» – це загрози, що сформувалися у фарватері

загальних тенденцій до посилення вертикальної напруги в суспільстві. Професійна спільнота сформулювала запит на нову якість комунікації між владою та суспільством [8].

Слушною є думка, що «з метою формування безпекового середовища постає питання необхідності ідентифікації та оцінки загроз і ризиків, боротьба з якими дозволить дійти до сталого безпечного існування. Серед внутрішніх ризиків виокремлюються, зокрема: низький рівень якості життя населення, їх добробуту і значне соціальне розшарування; укорінення радикальних суспільних настроїв; непослідовність і незавершеність економічних і соціальних реформ; повільний розвиток ринкових відносин у ключових сферах економіки; зростання корупційних проявів; зниження рівня захищеності інформаційного простору країни; внутрішня міграція; низький рівень довіри населення до владних інституцій; недостатній рівень обізнаності населення щодо характеру загроз і порядку дій у кризових ситуаціях; недоліки взаємодії і координації діяльності міністерств і відомств, низький рівень комунікації між органами державної влади, місцевого самоврядування та громадянами» [9].

Наслідки виявлених реальних внутрішніх загроз соціальній безпеці суттєво погіршують соціально-економічний стан в державі, що викликають тотальне зuboжіння населення, значне зростання цін (на проживання, харчування, послуги всіх видів, освіту, транспорт, житло тощо), втрати людського й інтелектуального капіталу (демографічна криза, збройні конфлікти, вимушена зовнішня і внутрішня міграція), ріст недовіри до влади, високий рівень корупції та тіньової економіки. За результатами аналізу відповідей експертного середовища [8] щодо визначення внутрішніх загроз соціальній безпеці в Україні значна питома вага відповідей припала саме на недосконалість публічного управління.

Війна і викликані нею соціальні загрози і ризики також негативно вплинули на загальну ситуацію в країні. Зростає загальна негативна тенденція щодо забезпечення можливостей збереження і розвитку людського потенціалу. Залучення ресурсів на воєнні цілі поглиблює системну кризу в державі, посилює залежність економіки від політики, зменшує ймовірність досягнення соціальних цілей.

Ми погоджуємося із авторами [2], що низький рівень соціальної безпеки в суспільстві визначений слабкою правовим і договірним захистом його членів, песимістичними перспективами соціальної, трудової й інноваційної активності громадян, високим рівнем бідності, безробіття, злочинності, нерівності, зростанням корупції й тіньових відносин.

Основними причинами кризи системи забезпечення соціальної безпеки є: 1) «зовнішні (світові тенденції і ситуації: загальна економічна криза, глобальне потепління клімату, криза енергоефективності тощо) і внутрішні

(слабка стратегія публічного управління, конфлікт суспільно-політичних еліт, низька ефективність державної і регіональної політики тощо); 2) об'єктивні (відсутність інноваційних процесів, застаріла система управління тощо) й суб'єктивні (низький професійний рівень посадових осіб, кулуарні рішення, корупція, низька культура демократії тощо); 3) функціональні (розбалансованість функцій управління, збій в організаційній роботі тощо) й системні (руйнування цілісності управління, волюнтаризм, закритість і непрозорість процедур діяльності ін.)» [7].

Важливою є думка О.Резнікової, що «... уразливості держави та суспільства постають як результат низької ефективності органів державної влади, непослідовності й незавершеності реформ, системних вад розвитку тощо» [11].

Ключовими причинами низького рівня соціальної безпеки є наступне:

- неефективність організаційних структур (бюрократичні перепони, дублювання функцій та відсутність чіткої координації між різними органами влади призводять до неефективного використання ресурсів, що впливає на швидкість та якість надання соціальних послуг, зокрема і в кризових ситуаціях);

- недостатнє фінансування (бюджетні обмеження призводять до скорочення фінансування соціальних програм, що здійснює негативний вплив на якість і доступність соціальних послуг);

- недостатня кваліфікація кадрів (для ефективного управління соцбезпекою потрібні кваліфіковані фахівці, здатні реагувати на виклики сучасного світу, проте, відсутність системи навчання та професійного розвитку кадрів, низький рівень зарплати в соціальній сфері призводять до дефіциту професіоналів);

- відсутність сучасних технологій (ускладнює процеси обробки даних, моніторингу і оцінки ефективності програм, що не сприяє інтеграції сучасних технологій, що значно підвищило би ефективність і прозорість роботи системи);

- політичні та соціальні фактори (політична нестабільність, корупція та соціальні конфлікти також є значними перешкодами для ефективного публічного управління системою соціальної безпеки. Ці фактори можуть призводити до прийняття необґрунтованих рішень, що не відповідають нагальним потребам населення, а також до зловживань і нецільового використання ресурсів).

Накопичені негативні тенденції у соціальній сфері, соціальні проблеми загрожують національній безпеці й подальшому розвитку держави, можуть порушити рівновагу та стабільність системи соціальної безпеки.

Тому для мінімізації безпекових ризиків вбачається за доцільне упровадження окремих заходів, зокрема: «налагодження ефективної координації і чіткої взаємодії органів влади, місцевого самоврядування, територіальних

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

громад, підприємств, організацій та інституцій громадянського суспільства з питань забезпечення функціонування безпекового середовища, запобігання і реагування на ризики, виклики і загрози, подолання їх наслідків; поширення у суспільстві знань та розвиток компетенцій щодо реагування на загрози, формування культури безпеки у суспільстві; розвиток міжнародної співпраці усфері безпекового середовища, впровадження міжнародного досвіду забезпечення зовнішньої і внутрішньої безпеки; впровадження універсальних протоколів узгоджених дій з реагування на загрози, надзвичайні ситуації і кризи, відновлення якості життя й умов функціонування ключових сфер життя суспільства; визначення механізмів стимулювання наукових досліджень у безпековій сфері з урахуванням сучасних потреб; створення комплексної національної системи оцінювання ризиків безпекового середовища; розроблення й упровадження критеріїв і показників оцінювання готовності та спроможності держави до подолання загроз і криз; здійснення аналізу відповідності існуючих спроможностей виявленим загрозам і розвитку кризових явищ, а також виявлення уразливостей і визначення потреби щодо посилення спроможності» [11]; використання передових практик у сфері безпекового середовища.

Використання різноманітних інструментів сприятиме впровадженню соціальної політики, спрямованої на забезпечення соціальної безпеки. До них слід віднести:

- соціальні трансферти (прямі грошові виплати громадянам, такі як пенсії, допомоги по безробіттю, соціальні допомоги для малозабезпечених сімей, які забезпечують базовий рівень доходу для найбільш уразливих верств населення);

- соціальні послуги (державна забезпечує надання соціальних послуг (охорона здоров'я, освіта, соціальне житло і допомога в догляді за дітьми і літніми людьми), які сприяють покращенню якості життя та забезпечують доступ до основних благ);

- регулювання ринку праці (передбачає заходи щодо забезпечення зайнятості, захисту прав працівників, регулювання мінімальної заробітної плати та забезпечення гідних умов праці, що сприяє зниженню рівня безробіття та забезпеченню економічної стабільності громадян);

- податкова політика (може бути використана для перерозподілу доходів і зменшення соціальної нерівності, зокрема прогресивне оподаткування та податкові пільги для вразливих верств населення є ключовими інструментами для забезпечення соціальної справедливості);

- соціальне страхування (забезпечує захист від ризиків, пов'язаних з втратою доходу через хворобу, безробіття, нещасні випадки на виробництві та старість і включає страхування: пенсійне, медичне, на випадок безробіття тощо).

Вирішення проблем, пов'язаних з публічним управлінням системою забезпечення соціальної безпеки, вимагає комплексного підходу та співпраці

між різними рівнями влади, громадськими організаціями та міжнародними інституціями. Нижче наведено пропозиції, які дозволять покращити ефективність і результативність цієї системи (таблиця 1).

Таблиця 1.

**Пропозиції покращення ефективності та результативності
публічного управління системою соціальної безпеки**

Напрямок	Цілі	Пропозиції
Реформування організаційних структур	Підвищення ефективності та скорочення бюрократичних перешкод. Забезпечення чіткої координації між різними державними органами.	Проведення аудиту існуючих структур для виявлення дублювання функцій та неефективних процесів. Розробка та впровадження нових моделей управління, що включають централізоване управління ресурсами та децентралізоване прийняття рішень на місцевому рівні. Впровадження електронного документообігу та цифрових платформ для покращення комунікації та координації між органами влади.
Забезпечення стабільного та достатнього фінансування	Збільшення ресурсів для фінансування соціальних програм. Зменшення фінансової нестабільності системи.	Перегляд бюджетних пріоритетів та збільшення частки фінансування соціальних програм. Запровадження нових джерел фінансування, таких як соціальні облигації або спеціальні податки на розкіш. Співпраця з міжнародними фінансовими інституціями для залучення додаткових ресурсів.
Підвищення кваліфікації кадрів	Забезпечення високого рівня професіоналізму та компетентності працівників. Залучення та утримання кваліфікованих фахівців.	Створення системи постійного навчання та підвищення кваліфікації для працівників соціальної сфери. Підвищення рівня оплати праці та надання додаткових соціальних пільг для залучення та утримання кваліфікованих фахівців. Співпраця з університетами та науковими установами для розробки освітніх програм, що відповідають сучасним потребам соціальної сфери.
Інтеграція сучасних технологій	Підвищення ефективності управління та надання соціальних послуг. Збільшення прозорості та підзвітності системи.	Впровадження інформаційних систем для управління соціальними програмами, моніторингу і оцінки їх ефективності. Використання великих даних (Big Data) та аналітичних інструментів для прийняття обґрунтованих рішень та прогнозування потреб населення. Розробка та впровадження цифрових платформ для спрощення доступу громадян до соціальних послуг.
Подолання політичних та соціальних факторів	Зменшення впливу політичної нестабільності та корупції. Забезпечення соціальної справедливості та рівності.	Впровадження антикорупційних заходів та механізмів контролю за використанням ресурсів.

Важливим аспектом є залучення громадянського суспільства і незалежних організацій до моніторингу та оцінки ефективності соціальних програм, проведення громадських консультацій та обговорень для врахування потреб та думок різних груп населення при розробці соціальної політики.

В контексті реформ демократизації та децентралізації доцільно в системі забезпечення соціальної безпеки формувати концепти діяльності в умовах надзвичайних ситуацій та криз; розподіляти сфери відповідальності між регіональним рівнем та територіальними громадами; посилювати партнерську взаємодію органів публічної влади з громадянським суспільством; залучати громадськість до вирішення організаційних етапів формування стратегії розвитку громади; практики реалізації державної політики на місцевому рівні через бюджетування та інвестування інфраструктурних проєктів тощо.

Також до ключових цільових пріоритетів експерти зарахували: здатність держави і суспільства своєчасно та ефективно реагувати на соціальні виклики, небезпеки, ризики і загрози; розвиток і збереження людського й трудового потенціалу України; зростання цінності праці та працівника; створення умов стабільності в державі [2].

Важлива реалізація наступних напрямів забезпечення соціальної безпеки:

- забезпечення збалансованості системи національної безпеки і соціальної політики;
- подолання корупції в системі органів публічного управління;
- зниження рівня тінізації в економічній та соціально-трудовій сферах;
- домінування в системі соціального управління запобіжних, попереджувальних заходів виникненню соціальних загроз;
- сприяння становленню громадянського суспільства як суб'єкта державного соціального управління;
- розробка механізмів затребування відповідальності за небезпечний стан;
- розвиток прозорості системи соціального управління, підвищення його якості й ефективності [2].

Необхідно застосовувати прогнозування й прогностичного підходу як методології наукових досліджень публічного управління системою забезпечення соціальної безпеки, використовуючи алгоритми і методи прогнозування соціального розвитку й конструювання майбутнього в сучасній державно-управлінській науці в частині безпекових питань.

Якісні управлінські рішення потребують попереднього глибокого аналізу та оцінок щодо стану і проблем будь-якого суспільного явища і процесу та послідовної і зваженої політики держави щодо соціальної безпеки.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Забезпечення соціальної безпеки є складним, багатограним та важливим завданням для кожної держави, що вимагає системного підходу, комплексних реформ та ефективного публічного управління. Для подолання проблемних питань необхідно впроваджувати реформи, спрямовані на підвищення ефективності організаційних структур, забезпечення достатнього фінансування, підвищення кваліфікації кадрів та інтеграцію сучасних технологій. Впровадження вище запропонованих заходів може сприяти підвищенню ефективності системи публічного управління, забезпеченню соціальної справедливості та поліпшенню якості життя населення. Доведено, що соціальна політика держави є ключовим інструментом для забезпечення соціальної безпеки та підтримки добробуту громадян. Використання різноманітних інструментів соціальної політики, таких як соціальні трансферти, соціальні послуги, регулювання ринку праці, податкова політика та соціальне страхування, дозволяє забезпечити комплексний підхід до вирішення соціальних проблем. Водночас реалізація соціальної безпеки стикається з низкою викликів, які потребують комплексних рішень та інноваційних підходів. Досягти соціальної безпеки держави можливо лише шляхом залучення регуляторів і механізмів забезпечення соціальної безпеки, які мають базуватися на засадах консолідації, єдності, довіри, соціальної відповідальності. Лише за умови системного підходу, політичної волі та тісної співпраці між всіма зацікавленими сторонами можна досягти високих стандартів соціальної безпеки та стійких позитивних змін у цій сфері, що сприятиме стабільності та розвитку суспільства.

Література:

1. Власюк О. С. Національна безпека України: еволюція проблем внутрішньої політики : вибр. наук. пр. К. : НІСД, 2016. 528 с.
2. Новікова О. Ф., Сидорчук О. Г., Панькова О. В. та ін. Стан та перспективи соціальної безпеки в Україні: експертні оцінки: монографія. К. ; Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2018. 184 с.
3. Куценко В. І., Удовиченко В. П. Соціальна безпека в контексті сталого розвитку: монографія. Чернівці: Видавець Лозовий В.М., 2010. 652 с.
4. Скуратівський В., Линдюк О. Соціальна безпека українського суспільства та шляхи її забезпечення. Вісник Національної академії державного управління. 2011. № 3. С. 194–204.
5. Онищенко В. О., Завора Т. М., Чепурний О. В. Соціальна безпека регіону: теоретичні та прикладні аспекти : монографія. Полтава : ПолтНТУ, 2015. 274 с.
6. Сидорчук О. Г. Соціальна безпека: державне регулювання та організаційно-економічне забезпечення: монографія. Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2018. 492 с.
7. Кадикало О. І. Правові аспекти забезпечення соціальної безпеки в Україні та ЄС/ О. Кадикало // Трансформація практики управління інноваційним розвитком соціально-економічних систем: кол. монографія. Київ: Національний університет «Києво-Могилянська академія», 2024. С. 351–360.

8. Аналіз загроз національній безпеці у сфері внутрішньої політики. К. : НІСД, 2024. 31 с.

9. Пашиєва А. Формування безпекового середовища як основний вектор розвитку України / А. Пашиєва // Тези доповіді науково-практичного круглого столу «Безпекова ситуація в Україні в умовах війни: стан, загрози, напрями забезпечення» (м. Київ, 26 вересня 2023 року). Київ : ДНДІ МВС України, 2023. С. 20-23.

10. Безена І. М. Формування механізмів антикризового управління на регіональному рівні в умовах децентралізації. Держава та регіони. Серія: Державне управління. 2020. № 2 (70). С. 45-51.

11. Резнікова О. О. Національна стійкість в умовах мінливого безпекового середовища : монографія. 2022. Київ : НІСД, 532 с.

References:

1. Vlasiuk, O.S. (2016). *Natsionalna bezpeka Ukrainy: evoliutsiia problem vnutrishnoi polityky* [National security of Ukraine: evolution of domestic policy problems]. K. : NISD [in Ukrainian].

2. Novikova, O.F., Sydoruk, O.H., & Pankova, O.V. ta in. (2018). *Stan ta perspektyvy sotsialnoi bezpeky v Ukraini: ekspertni otsinky* [State and prospects of social security in Ukraine: expert assessments]. K. ; Lviv : LRIDU NADU [in Ukrainian].

3. Kutsenko, V.I., & Udovychenko, V.P. (2010). *Sotsialna bezpeka v konteksti staloho rozvytku* [Social security in the context of sustainable development]. Chernihiv: Vydavets Lozovyi V.M. [in Ukrainian].

4. Skurativskiy, V., & Lyndiuk, O. (2011). *Sotsialna bezpeka ukrainskoho suspilstva ta shliakhy yii zabezpechennia* [Social security of Ukrainian society and ways of ensuring it]. *Visnyk Natsionalnoi akademii derzhavnoho upravlinnia*, 3, 194-204 [in Ukrainian].

5. Onyshchenko, V.O., Zavora, T.M., & Chepurnyi, O.V. (2015). *Sotsialna bezpeka rehionu: teoretychni ta prykladni aspekty* [Social security of the region: theoretical and applied aspects]. Poltava : PolNTU [in Ukrainian].

6. Sydoruk, O.H. (2018). *Sotsialna bezpeka: derzhavne rehuliuвання ta orhanizatsiino-ekonomichne zabezpechennia* [Social security: state regulation and organizational and economic support]. Lviv: LRIDU NADU [in Ukrainian].

7. Kadykalo, O.I. (2024). *Pravovi aspekty zabezpechennia sotsialnoi bezpeky v Ukraini ta YeS* [Legal aspects of providing social security in Ukraine and the EU]. *Transformatsiia praktyky upravlinnia innovatsiinym rozvytkom sotsialnoekonomichnykh system – Transformation of the practice of managing the innovative development of socio-economic systems* (Vols. 3.7), (pp. 351-360). Kyiv: Natsionalnyi universytet «Kyievo-Mohylianska akademiia» [in Ukrainian].

8. *Analiz zahroz natsionalnii bezpetsi u sferi vnutrishnoi polityky* [Analysis of threats to national security in the field of domestic policy]. (2024). K.: NISD [in Ukrainian].

9. Pashyieva, A. (2023). *Formuvannia bezpekovooho seredovyscha yak osnovnyi vektor rozvytku Ukrainy* [Formation of the security environment as the main vector of Ukraine's development]. *NPKS Bezpekova sytuatsiia v Ukraini v umovakh viiny: stan, zahrozy, napriamy zabezpechennia* [The security situation in Ukraine in the conditions of war: state, threats, directions of support]. Kyiv : DNDI MVS Ukrainy. 20-23 [in Ukrainian].

10. Bezena, I.M. (2020). *Formuvannia mekhanizmiv antykrizovoho upravlinnia na rehionalnomu rivni v umovakh detsentralizatsii* [Formation of anti-crisis management mechanisms at the regional level in conditions of decentralization]. *Derzhava ta rehiony. Seriia: Derzhavne upravlinnia*, 2 (70), 45-51 [in Ukrainian].

11. Reznikova, O.O. (2022). *Natsionalna stiikist v umovakh minlyvoho bezpekovooho seredovyscha* [National stability in the conditions of a changing security environment]. Kyiv : NISD [in Ukrainian].

УДК 378.4(477.411) НУБіП:711.168(477)

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1108-1124](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1108-1124)

Кропот Олександр Олександрович здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти, кафедри публічного управління, менеджменту інноваційної діяльності та дорадництва, Національний університет біоресурсів і природокористування України, <https://orcid.org/0009-0004-4692-5700>

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ РОЗВИТКУ СТРАТЕГІЧНИХ ГАЛУЗЕЙ ПРОМИСЛОВОСТІ

Анотація. У статті досліджено організаційно-правовий механізм забезпечення державної політики розвитку стратегічних галузей промисловості України шляхом аналізу та узагальнення наукових напрацювань та нормативно-правових актів щодо узагальнення критеріїв галузей промисловості до таких, що мають стратегічне значення для економіки країни та безпеки держави, а також визначити переліку стратегічних галузей промисловості відповідно до сформованих критеріїв та перелік пріоритетних напрямків державної політики у сфері стратегічних галузей промисловості.

Актуальні проблеми функціонування державної політики розвитку стратегічних галузей промисловості України потребують правового врегулювання відносини, пов'язані з особливостями функціонування стратегічних галузей промисловості в аспекті виконання державної промислової політики України.

Встановлено, що виходячи з повноважень та функцій держави та безпекового сектору варто звернути увагу на особливості їхнього управління, які полягають у державній підтримці функціонування суб'єктів господарювання промислового комплексу та у значному впливі функціонування промислового комплексу на розвиток і функціонування інших галузей життєдіяльності суспільства.

З'ясовано, що державна підтримка у сфері промислового комплексу здійснюється шляхом надання суб'єктам господарювання фінансової, інформаційно-консультаційної підтримки, підтримки розвитку кадрового потенціалу, підтримки здійснення зовнішньоекономічної діяльності, надання державних преференцій та надання інших заходів підтримки, встановлених нормативно-правовими актами України.

На підставі дослідження доведено доцільність удосконалення механізму здійснення державного контролю за функціонуванням промислового комплексу та його складових елементів. Доведено, що для удосконалення

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

функціонування промислового комплексу необхідним є нормативно-правове врегулювання відносин, пов'язаних з розробленням, виробництвом, експлуатацією, ремонтом, модернізацією виробництва тощо.

На науковому рівні досліджено та висвітлено історичні, політичні, організаційні, правові та інші засади формування системи управління промислового комплексу України за період незалежності.

Ключові слова: державне управління, стратегічні галузі промисловості, євроінтеграція, формування державної політики, модель кластерів промисловості.

Kropot Oleksandr Oleksandrovych graduate of the third (educational and scientific) level of higher education, Department of Public Administration, Management of Innovative Activities and Consulting, National University of Bioresources and Nature Management of Ukraine, <https://orcid.org/0009-0004-4692-5700>

ORGANIZATIONAL AND LEGAL FOUNDATIONS OF THE STATE POLICY OF DEVELOPMENT OF STRATEGIC BRANCHES OF INDUSTRY

Abstract. The article examines the organizational and legal mechanism for ensuring the state policy of the development of strategic branches of industry of Ukraine by analyzing and summarizing scientific developments and legal acts on the generalization of the criteria of industries to those that are of strategic importance for the country's economy and state security, as well as determining the list of strategic industries in accordance with established criteria and a list of priority areas of state policy in the field of strategic industries.

Actual problems of the functioning of the state policy of the development of strategic branches of industry of Ukraine require legal regulation of relations related to the peculiarities of the functioning of strategic branches of industry in the aspect of the implementation of the state industrial policy of Ukraine.

It has been established that based on the powers and functions of the state and the security sector, it is worth paying attention to the peculiarities of their management, which consist in state support for the functioning of business entities of the industrial complex and in the significant influence of the functioning of the industrial complex on the development and functioning of other branches of society's life.

It was found that state support in the field of the industrial complex is carried out by providing business entities with financial, informational and advisory support, support for the development of personnel potential, support for the implementation of foreign economic activities, provision of state preferences

and provision of other support measures established by the normative legal acts of Ukraine.

Based on the study, the expediency of improving the mechanism of state control over the functioning of the industrial complex and its constituent elements has been proven. It has been proven that to improve the functioning of the industrial complex, regulatory and legal regulation of relations related to development, production, operation, repair, modernization of production, etc. is necessary.

At the scientific level, the historical, political, organizational, legal and other foundations of the formation of the management system of the industrial complex of Ukraine during the period of independence were investigated and highlighted.

Keywords: state administration, strategic branches of industry, European integration, formation of state policy, model of industry clusters.

Постановка проблеми. Реалізація організаційно-правового механізму забезпечення управління промисловим комплексом України в період правового режиму воєнного стану потребує детального аналізу, оскільки не лише корупція та резонансні обструкції в промисловому комплексі призвели до серйозних провалів як у зовнішньоекономічній діяльності підприємств промислового комплексу, так і в забезпеченні потреб сил оборони держави. Недосконале нормативно-правове забезпечення та кадровий голод в промисловому комплексі став звичайним явищем. Витоки кадрового голоду починаються ще з початкових класів школи, закладаються у системі організації освітнього процесу, щоправда, зараз вже почали розуміти, що необхідно з державницьким підходом наполягати на належному викладанні у школах математики, фізики, хімії тощо і все це на ґрунті належного патріотичного виховання.

Широкомасштабне вторгнення РФ на територію України, багаторічні воєнні дії з деокупації загарбаних в Україні територій розкрили актуальні системні проблеми управління промисловим комплексом України.

На з'ясування механізмів забезпечення управління промисловим комплексом України в період правового режиму воєнного стану направлено це дослідження, яке проводиться в межах науково-дослідних тем: «Розроблення науково-практичних рекомендацій щодо механізмів забезпечення стійкості та відновлення територіальних громад в Україні для формування системи належного життєзабезпечення населення» та «Механізми забезпечення функціонування національної системи стійкості» (ДР №0124U001975) кафедри публічного управління, менеджменту інноваційної діяльності та дорадництва Національного університету біоресурсів і природокористування України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Важливі аспекти забезпечення управління стратегічними галузями промисловості України досліджені у працях вітчизняних та зарубіжних учених.

Зокрема, дисертаційна робота А. Ярусевича «Організаційно-правовий статус суб'єктів управління об'єктами державної власності в оборонно-промисловому комплексі» спрямована на розкриття управління об'єктами державної власності в промисловому комплексі України [4]. І. Грищенко, аналізуючи Звіт про виконання угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом [2; 5] звертає увагу на високий рівень досягнень у сферах політичного діалогу, національної безпеки та оборони, а також на проблемні питання у сферах, які є наскрізними для управління у будь-якій сфері та стосуються фінансового співробітництва і боротьби з шахрайством та корупцією.

Однак, варто відзначити, що необхідно продовжувати дослідження в цьому напрямку з метою розширення розуміння механізмів та ефективності таких програм, а також розробки оптимальних стратегій державної підтримки підприємницької діяльності для протидії майбутнім глобальним викликам.

Метою статті є дослідження організаційно-правового механізму забезпечення управління промисловим комплексом України.

В статті передбачається вирішення таких завдань:

- проаналізувати та узагальнити наукові напрацювання і нормативно-правові акти щодо управління державною політикою розвитку стратегічних галузей промисловості України;
- узагальнити актуальні проблеми функціонування управління державною політикою розвитку стратегічних галузей промисловості України;
- проаналізувати організаційно-правовий механізм забезпечення функціонування управління державною політикою розвитку стратегічних галузей промисловості України.

Розвиток і основу стратегічних галузей промисловості України формують такі галузі, як:

- авіабудування;
- військово-промисловий комплекс;
- космічна діяльність;
- електронна та радіоелектронна галузь;
- машинобудівна галузь (верстатобудування);
- хімічна галузь;
- виробництво на основі титану та магнію;
- легка промисловість;
- переробка в агропромисловому комплексі.

У контексті дослідження формується розуміння історичного підґрунтя зародження таких галузей в Україні, їхня основа діяльності, сучасний стан та необхідність розвитку, як невід'ємного структурного елементу в побудові цілісного підходу до ефективної діяльності стратегічних галузей промисловості України.

Необхідно мати розуміння, що не існує цілісного підходу щодо розвитку заявлених галузей промисловості, який би вирішив комплексно дане питання шляхом введення або певних пільгових економічних зон, або певних державних преференцій, як єдиного механізму. Кожна галузь потребує власного підходу і стратегічного планування з визначеними практичними кроками та є предметом окремого дослідження, яке б містило глибшу та більш методологічну і трудомістку основу з розумінням сучасних тенденцій розвитку промисловості.

Комплексний аналіз ситуації у різних галузях економіки свідчить про те, що немає універсального методу покращення стану справ: заходи, які можуть бути ефективними для однієї галузі, в інших галузях є даремними.

Водночас, слід зауважити, що розвиток галузей окремо один від одного за нинішніх економічних та технологічних умов є вкрай неефективним.

Як свідчить закордонний досвід, нарощення потужностей та виручки прямо пов'язані зі створенням міжсекторальних кластерів, встановленням промислово-виробничих зв'язків між різними галузями промисловості та грамотною податково-митною політикою. Зокрема, як вже зазначалось, державні пільги можуть як сприяти розвитку ключового сектору економіки, так і знизити рівень конкуренції через створення монополії або олігополії на ринку, зменшивши конкурентоздатність підприємств та знизивши потенціал цього сектору.

Водночас відсутність крос-секторальної політики з боку держави призводить до занепаду галузей, які є перспективними для України.

Зокрема, це яскраво видно на прикладі космічно-ракетної галузі, яка впродовж багатьох років залишається фактично поза увагою державної влади.

Підсумовуючи аналіз ситуації у різних перспективних галузях промисловості України, можна виокремити кілька основних напрямків роботи задля їхнього розвитку та нарощування експортного потенціалу.

Формування кластерів.

Кластерна модель розвитку промисловості довела свою ефективність у багатьох країнах світу.

В Україні формування кластерів можливе за умови реальної державної підтримки кластерних ініціатив, інституційного забезпечення й стимулювання співпраці освітнього, науково-технічного, промислово-виробничого комплексів.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Ефективна державна політика в цьому напрямі наразі відсутня. Між тим, значний поштовх для розвитку, до прикладу, галузі електроніки, дав би включення виробництва електронної продукції до системи міжсекторальних кластерів ВПК, ракето-судно-авіабудування, біотехнологій, агросектору, енергетики тощо.

Легка промисловість має потенціал до створення аграрно-промислових кластерів у частині вирощування льону, виробництва льноволокна та лляних тканин і одягу, а також міжкластерних перетоків, наприклад, із хімічною промисловістю, для отримання сировини для виробництва синтетичних тканин та синтетичних волокон.

Створення кластерів доцільне як за участі як державного, так і приватного капіталу.

Водночас наразі не вивчені перспективи організації кластерів у депресивних районах, тому державна політика має бути скерована насамперед на підтримку вже існуючих промислово-виробничих зв'язків, без прив'язки до історично сформованих промислових територій.

Імпорт технологій та технічних засобів для розвитку галузей.

Науково-дослідні і дослідно-конструкторські роботи та оновлення виробництва набувають особливого значення на тлі переходу світової економіки до шостого технологічного укладу.

Зокрема, сьогодні неможливо конкурувати на світовому ринку без поєднання готової продукції із сучасними досягненнями у сфері програмного забезпечення.

Досвід Китаю свідчить, що саме використання сучасних технологій дозволяє здійснити якісний ривок у цілій низці галузей – від космічно-ракетної до верстатобудування.

В Україні практично відсутні стратегічні програми розвитку галузей, а ті, які існують, переважно не виконуються.

Внаслідок цього оновлення технологій відбувається вкрай повільно, індустриальне ядро країни потребує значної реновації, а розвиток наукоємких галузей гальмується відсутністю капіталовкладень.

У суднобудуванні гранично низький рівень фінансування фундаментальних досліджень і прикладних науково-технічних розробок призвів до того, що випускається морально і технічно застаріла, енергоємна, складна в експлуатації і обслуговуванні продукція – питома трудомісткість суднобудівного виробництва в галузі у 3-5 разів вище, аніж за кордоном, між тим судна будуються у 2-2,5 рази довше.

Звільнення від оподаткування імпорту технологій та технічних засобів для розвитку галузей дозволить вирішити низку проблем, пов'язаних із технологічно застарілим виробництвом і нестачею власних розробок.

Водночас запровадження пільгових кредитів на технічне та технологічне переоснащення сприятиме модернізації виробництва.

Захист внутрішнього ринку.

З огляду на занепад низки промислових галузей, вкрай важливим є захист внутрішнього ринку збуту.

Зокрема, шляхом запровадження імпорتنих мит на продукцію окремих галузей. До прикладу, у галузі легкої промисловості актуальним є захист від дешевого імпорту, що може бути забезпечений шляхом введення спеціального акцизу на ввезення секонд-хенду із скеруванням відповідних сум такого акцизу до спеціального фонду з підтримки галузі.

Відсутність зваженої протекціоністської політики з боку держави призводить до браку капітальних інвестицій у технічне переоснащення та підвищення продуктивності праці персоналу. З огляду на це, доцільно запровадити низку податкових стимулів, що стимулювали б розвиток перспективних галузей і дозволяли українським виробникам конкурувати із іноземними компаніями. Зокрема, у галузі легкої промисловості відсутність дієвих протекціоністських засобів з боку України призвело до часткового поглинання внутрішнього ринку виробниками Туреччини, Китаю та інших держав. Останні отримують конкурентну перевагу на українському ринку за рахунок національних програм з підтримки експорту.

Забезпечення промисловості сировиною власного виробництва.

З боку держави мають бути впроваджені механізми для мінімізації експорту сировини за кордон та створені сприятливі умови для її переробки всередині країни (експортні мита, адаптовані до умов чинних торговельних угод, пільгове кредитування та податкові стимули для розвитку переробки).

Нестача сировини та недостатній наявний рівень внутрішнього хімічного виробництва зумовлює, зокрема, критичну залежність країни від імпорту хімічної продукції – нафтопродукти, лікарські засоби, пластмаси і полімери входять до найбільших статей українського імпорту. Ще кілька років тому продукти переробки аміаку разом із продуктами неорганічної хімії формували основу експорту хімічної продукції, зараз великі об'єми цієї продукції імпортуються.

У випадку неможливості забезпечення галузі сировиною власного виробництва ефективною може стати точкова тарифна політика щодо зниження мит на ввезення сировини. Водночас така політика має бути гнучкою і базуватись на економічній ефективності доцільності імпортозаміщення.

Стимулювання експорту.

Дії держави у цьому напрямку мають включати системні програми кредитування і страхування експортних операцій, просування конкурентоспроможної продукції на світовому ринку, надання організаційної та

технічної підтримки у напрямку удосконалення системи управління якістю продукції та забезпечення міжнародної сертифікації виробництв. Між тим, створене понад три роки тому «Експортно-кредитне агентство» досі не виконує покладені на нього функції.

Водночас слід орієнтуватись насамперед на економічну доцільність розвитку експортного потенціалу галузі. Зокрема, з огляду на значну світову конкуренцію у суднобудуванні, найперспективішим напрямком розвитку вітчизняного суднобудування є освоєння внутрішнього ринку, включно зі створенням техніки для освоєння вуглеводневих ресурсів на континентальному шельфі.

Ефективним може бути створення вільних економічних зон експортного призначення з пільгами по податку на додану вартість та сплаті мит для розвитку експортного потенціалу.

У контексті стимулювання експорту для низки галузей перспективним є створення технологічних парків (хімічне виробництво, верстатобудування, електроніка тощо). Як свідчить досвід закордонних країн, технологічні парки дозволяють виробляти продукцію з вищою кінцевою вартістю.

Розвиток людського капіталу.

Україні слід нарощувати внутрішні капітальні вкладення у науку, освіту, медицину, екологію, оскільки саме якісна робоча сила наразі визначає вектори глобальних інвестицій. Між тим, Україна стрімко втрачає фахівців наукоємних галузей, які отримують вигідні пропозиції за кордоном, або ж змінюють професію через незатребуваність.

Низка проблем в освітній галузі призвела до нівелювання ролі професійно-технічної освіти, а у закладах вищої освіти – до браку абітурієнтів, що вступають на інженерні спеціальності.

Слід також посилювати капітальні вкладення в фізичну і цифрову інфраструктуру, зокрема – критичну інфраструктуру міст і логістику.

Виклад основного матеріалу. Основними принципами реалізації стратегічних галузей промисловості та розроблення «Стратегії» промисловості в цілому в Україні на період до 2030 року є забезпечення сталого системного розвитку промисловості України, який сформує умови для задоволення потреб вітчизняної економіки, а також реалізації її експортного потенціалу та підвищення рівня життя громадян.

У середньостроковій перспективі реалізація Стратегії дозволить суттєво скоротити відставання економіки України від відповідних показників розвинутих країн та забезпечити подальше стале, інноваційне та інтенсивне зростання економіки, підвищення економічної стійкості, соціальних стандартів і безпеки держави. Стратегія розрахована на строк до 2030 року.

Стратегічне бачення розвитку промисловості.

Відповідно до стратегічного бачення, в 2030 році українська промисловість буде конкурентоздатною на світових ринках, інтегрованою до міжнародних виробничих ланцюгів, з якісно зміненими базовими стратегічними галузями (добувна, харчова, хімічна, фармацевтична, металургійна галузі, машинобудування). Збільшиться частка високотехнологічних, інноваційних виробництв, значно підвищиться продуктивність праці, поглибитися переробка сировинних матеріалів, зросте ресурсоефективність.

Агропромисловий комплекс у середньостроковій перспективі зберігатиме роль потужного фактору зростання, що обумовлюватиме стрімкий розвиток виробництва сільськогосподарської техніки, поглиблення переробки сировини, розвиток харчових біотехнологій та зростання експорту відповідної продукції, розвиток інфраструктури.

Виклики в сфері енергонезалежності, тенденції щодо підвищення енергоефективності, відкладений попит на модернізацію енергетичної інфраструктури України (більше 500 млрд. грн. тільки на період до 2024 року), яка характеризується високим ступенем зношеності (блоки теплових електростанцій – на 80%, основне устаткування трансформаторних – 60%, повітряні лінії електропередачі – на 40%) та глобальний світовий тренд низьковуглецевого розвитку економіки в середньостроковій перспективі обумовлятимуть розвиток вітчизняного енергетичного машинобудування, включно з обладнанням для сонячних, вітряних, гідро- та інших видів електростанцій. Цей тренд також обумовлюватиме якісні зміни в добувній галузі, зокрема, зростання видобутку власного природного газу, з урахуванням міркувань економічної доцільності, та в перспективі набуття Україною можливості експортувати більше природного газу, ніж імпортувати. Україна почне розробку власних запасів літію для виготовлення акумуляторних батарей, необхідних для електротранспорту, використання та виробництво якого в світі швидко зростає, розбудову виробництва електромобілів в Україні та відповідної інфраструктури. Розвиток добувної галузі, в свою чергу, буде стимулом для нарощування обсягів виробництва в гірничому та компресорному машинобудуванні.

Вказані тенденції агропромислового сектору, нарощування видобутку природного газу та інших корисних копалин впливатимуть на розвиток хімічної галузі, зокрема, збільшення обсягів виробництва всіх основних типів мінеральних добрив і хімічних засобів захисту рослин. Крім того, наявність попиту, сировини та виробничої бази обумовить збільшення обсягів виробництва поверхнево-активних речовин, мийних засобів, полімерів і пластиків та інших сучасних речовин та матеріалів.

Стійкий тренд розвитку машинобудування в середньостроковій перспективі посилюватиметься за рахунок потреб військово-промислового комплексу, а також відкладеного попиту на оновлення парку залізничних вантажних вагонів і локомотивів, середній рівень зносу якого перевищує 90% (це тільки на період до 2021 року обумовлює потребу в коштах на рівні 85 млрд. грн.). Також, високий ступінь зносу техніки в комунальному господарстві (майже 80%), автомобільні дороги із твердим покриттям, що вимагають капітального оновлення, будуть стійким фактором зростання виробництва будівельної, дорожньо-будівельної та комунальної техніки, спорудження нових комунальних мереж, інфраструктури комунального транспорту.

Нарощування обсягів машинобудування та будівництва зумовить зростання внутрішнього попиту на металопродукцію та різноманітні металовироби, що буде посилювати роль металургії як системоутворюючої галузі української промисловості.

Під впливом зростаючого попиту з боку добувної та будівельної галузі, автомобільного машинобудування, комунальних підприємств спостерігатиметься підвищення технологічності кінцевих продуктів, зокрема створення власного виробництва високолегованих та спеціальних сталей для машинобудування, автомобільного листа та інших сучасних видів прокату; виробництва високоміцного прокату з покриттями, високотехнологічних металовиробів; високоміцних водо- і газопровідних труб з покриттям. Також необхідним і перспективним є виготовлення прокату кольорових металів, алюмінієвої фольги, а також губчастого титану, високочистого кремнію.

Вказані тенденції будуть супроводжуватися створенням високотехнологічних сервісів різного типу та цифрових робочих місць у різних галузях, інтенсивним зростанням інтелектуального рівня як праці, так і засобів виробництва, що дозволить створювати нові якісні конкурентоздатні товари та послуги з високою часткою доданої вартості.

Пріоритетами з точки зору Стратегії є галузі та підгалузі, що виробляють продукцію з підвищеною доданою вартістю, мають виробничий потенціал подальшого інноваційного розвитку, забезпечують національну безпеку: машинобудування (сільськогосподарське, енергетичне, транспортне, верстатобудування та ін.), приладобудування, хімічна, харчова, легка, деревообробна промисловість, чорна металургія.

Пріоритетні галузі (підгалузі), що потребують першочергової уваги, вточнюватимуться на регіональному рівні з урахуванням підходу смарт-спеціалізації із застосуванням відповідного аналітичного інструментарію, а також шляхом поглибленого аналізу виробничих ланцюгів доданої вартості під час розробки Плану заходів до проекту Стратегії. При цьому важливим є

створення міжнародних виробничих ланцюгів на основі вітчизняних виробничих компаній у тих сферах, де їхні технології та продукція є (або можуть бути) конкурентоздатними на світових ринках. Такі ланцюги вже існують, зокрема, в машинобудуванні, металургійній галузі. Також, зважаючи на важливість досягнення ресурсоефективності національної економіки на етапах від виробництва до споживання, важливим є як підвищення енергоефективності промисловості, так і нарощування виробничих потужностей із виробництва обладнання та будівельних матеріалів із високими показниками енергетичної ефективності.

Для забезпечення стрімкого розвитку пріоритетних секторів Стратегія, серед іншого, передбачає розробку пакету ініціатив, спрямованих на розширення доступу промислових підприємств до фінансово-кредитних ресурсів; вдосконалення механізму надання державних гарантій під реалізацію пріоритетних інвестиційних проектів; залучення зовнішніх та внутрішніх інвестицій у виробництво товарів з високою доданою вартістю; перегляд та вдосконалення механізмів секторальних преференцій; запровадження нецінових критеріїв оцінки тендерних пропозицій під час проведення публічних закупівель.

Завданням Стратегії:

Аналіз цілей національного розвитку та очікуваного вкладу промислової політики в їхнє досягнення дозволяє визначити наступні завдання:

1. Модернізація та зростання промислового виробництва.
2. Регіональний розвиток промисловості.
3. Підвищення ресурсоефективності промисловості.

Цей документ відображає стратегічне бачення промислової політики в Україні, її основні завдання, характеризує її місію та основні індикатори виконання. Враховуючи наявність чинних урядових документів щодо державних політик та розподіл повноважень між центральними органами виконавчої влади щодо реалізації таких політик, ця Стратегія розглядає промисловість як сукупність підприємств добувної галузі, що здійснюють видобуток корисних копалин з метою їхньої подальшої обробки, та підприємств переробної галузі, що здійснюють обробку сировини, матеріалів, продуктів, отриманих у промисловості або вироблених у сільському господарстві, та виробництво знарядь праці як для інших галузей господарства, так і для потреб самої промисловості, а також споживчих товарів.

Основні принципи реалізації стратегічних галузей промисловості є:

- спрямованість – чітка та прозора логіка визначення ключових завдань і пріоритетів;
- узгодженість – скоординованість дій відповідальних виконавців, відповідність нормативно-правовій базі, наявним стратегічним та програмним документам;

- послідовність – слідування стратегічним цілям шляхом поступальної роботи з виконання визначених завдань, відповідних напрямів роботи та заходів. Терміни, що використовуються у цій Стратегії, вживаються у такому значенні:

- виробничий ланцюг – послідовність виробничої переробки, за рахунок якої забезпечується поступальне підвищення ринкової вартості товару;

- еко-індустріальний парк – індустріальний парк, де підприємства співпрацюють з місцевими громадами з метою зменшення кількості відходів і забруднення навколишнього середовища, ефективного спільного використання ресурсів, та який характеризується такими рисами:

- використання раніше видалених відходів у технологічних циклах,
- розташування та об'єднання компаній у межах індустріального парку в ланцюги поставок та доданої вартості,

- спільне використання комунальної інфраструктури, що, головним чином, стосується використання води та енергії (зокрема, повторне використання води, когенерація енергії),

- обмін послугами між компаніями, зокрема, спільне навчання персоналу, спільне обслуговування;

- зелені облігації – боргові інструменти для залучення коштів на проекти розвитку відновлювальної енергетики, енерго-, ресурсоефективності, які можуть випускатися підприємствами, банками, центральними та місцевими органами влади;

- “Індустрія 4.0” – концепція технологічного розвитку, що передбачає переведення всіх матеріальних об'єктів на роботу на основі сучасних інформаційних систем, інтеграцію таких об'єктів до цифрових систем різного рівня та сутності, об'єднаних мережами швидкісного обміну даними, а також до національних і міжнародних виробничих ланцюгів. “Індустрія 4.0” передбачає запровадження таких технологій, як промисловий “інтернет речей” (телекомунікаційна мережа автономних пристроїв, що без участі людини обмінюються даними та враховують їх у своїй роботі), елементи штучного інтелекту, машинне навчання, роботизація, тривимірний друк, технології віртуальної, доданої та змішаної реальності тощо;

- кластери – регіональні або міжрегіональні об'єднання підприємств із однієї або суміжних галузей, які складаються з декількох економічних суб'єктів та установ, закладів освітньої та інноваційної діяльності, близьких територіально, та які характеризуються наявністю конкуренції між окремими учасниками та широкого спектру наявних міжсуб'єктних взаємозв'язків;

- підхід смарт-спеціалізації – підхід Європейського Союзу щодо визначення пріоритетів інноваційного розвитку регіону чи країни, що, зокрема, передбачає аргументоване визначення суб'єктами регіонального розвитку у

рамках регіональної стратегії окремих стратегічних цілей та завдань щодо розвитку видів економічної діяльності, які мають інноваційний потенціал з урахуванням конкурентних переваг регіону та сприяють трансформації секторів економіки у більш ефективні;

- низьковуглецева циркулярна економіка – економічна система, одним із стратегічних пріоритетів якої є поступальне системне зниження викидів двоокису вуглецю (CO₂) в атмосферу, а також максимальне можливе використання всіх типів відходів у технологічних процесах виробництва;

- ресурси – всі матеріальні та енергетичні субстанції, які використовуються в виробничих процесах;

- ресурсоефективні технології – технології, що дозволяють виготовляти продукцію, аналогічну за обсягом та якістю, з використанням мінімально можливого обсягу ресурсів виробництва;

- система розширеної відповідальності виробника – комплекс економічних, фінансових, адміністративних та організаційних заходів для забезпечення відповідальності виробників продукції за управління стадією відходів у життєвому циклі продукції та матеріалів;

- циркулярна промисловість – промисловий комплекс, одним із стратегічних пріоритетів діяльності якого є поступальне системне зниження викидів двоокису вуглецю (CO₂) в атмосферу, а також максимальне можливе використання всіх типів відходів у технологічних процесах виробництва;

- цифровізація промисловості – системне впровадження передових інформаційних технологій у промисловому виробництві, спрямоване на підвищення ефективності підприємств та конкурентоздатності їхньої продукції.

Висновки. На підставі проведеного дослідження реалізації нормативно-правового механізму формування державної політики розвитку стратегічних галузей промисловості України встановлено, що державне регулювання промисловим комплексом потребує нових підходів та осучаснення нормативно-правового забезпечення відповідно до переходу до стандартів Європейського союзу та створення дієвої системи управління промисловим комплексом України з урахуванням розвитку стратегічних галузей промисловості.

Література:

1. Грищенко І. М. Ключові аспекти реалізації публічної політики в умовах євроінтеграції. *Інвестиції: практика та досвід*, №8, 2024. С. 201-206. URL : <https://nayka.com.ua/index.php/investplan/article/view/3597/3632>.

2. Сальнікова О. Ф. Роль оборонно-промислового комплексу в системі національної безпеки. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. URL :http://nbuv.gov.ua/UJRN/Duur_2014_4_6.

3. Ярусевич А. С. Організаційно-правовий статус суб'єктів управління об'єктами державної власності: дис. ... доктор філософії. URL :https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstreamdownload/123456789/93683/1/diss_EP_Yarusevych.pdf.

4. Пріоритети Уряду. <https://www.kmu.gov.ua/diyalnist/priorytety-uriadu>.
5. Звіт про виконання угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом за 2023 рік. https://www.kmu.gov.ua/storage/app/sites/1/18%20%20Department/18%20%20PDF/2024/03.2024/%D0%97%D0%B2%D1%96%D1%82%20%D0%BF%D1%80%D0%BE%20%D0%B2%D0%B8%D0%BA%D0%BE%D0%BD%D0%B0%D0%BD%D0%BD%D1%8F%20%D0%A3%D0%90%20%D0%B7%D0%B0%202023%20%D1%80._UA%20.pdf.
6. Кириченко О.С. Основні принципи концепції модернізації промисловості України на засадах «Індустрії 4.0». Держава, регіони, підприємництво: інформаційні, суспільно-правові, соціально-економічні аспекти розвитку: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, Київ, 2019. С. 672-674 (0,18 д.а.).
7. Кириченко О.С. Промислові революції та їх вплив на техніко-технологічний розвиток. Теоретичні та практичні аспекти антикризового регулювання економіки країни: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, Одеса, 2019. С. 28-30 (0,15 д.а.).
8. Кириченко О.С. Сутність інвестицій та інвестиційного забезпечення промислового розвитку. Розвиток економічної системи країни в контексті міжнародного співробітництва: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, Одеса, 2019. С. 18-20(0,18 д.а.).
9. Олійник В. В. Забезпечення інформаційної відкритості та прозорості управління персоналом в органах публічної влади. Наукові перспективи: журнал. 2020. №3 (3) 2020. С. 25-24. DOI: [https://doi.org/10.32689/2708-7530-2020-3\(3\)](https://doi.org/10.32689/2708-7530-2020-3(3)). URL: file:///C:/Users/user/Downloads/25%D0%A2%D0%B5%D0%BA%D1%81%D1%82%20%D1%81%D1%82%D0%B0%D1%82%D1%82%D1%96-26-1-10-20201016.pdf
10. Олійник В. В. Форми та методики розробки боротьби з корупцією в Україні. Експерт: парадигми юридичних наук і державного управління : електронне наукове видання : збірник. – 2020. – № 6 (12) – грудень. – Київ : Видавництво Ліра-К, 2020. С. 209-217. DOI: [https://doi.org/10.32689/2617-9660-2020-6\(12\)-209-217.ekspert_6_12_2020\(2\).pdf](https://doi.org/10.32689/2617-9660-2020-6(12)-209-217.ekspert_6_12_2020(2).pdf)
11. Грищенко І., Олійник В. Забезпечення рівних можливостей представництва жінок на вищих рівнях прийняття політичних рішень. Збірник наукових праць Національної академії державного управління при Президентові України. Спецвипуск. 2020. С. 85-90. DOI 10.36.030/2664-3618-2020-si-85-90. URL: <https://zbirnyk-nadu.academy.gov.ua>
12. Олійник В.В., Дяченко О. П. Сучасні загрози безпеці людини та їх індикатори в публічному управлінні. *Інвестиції: практика та досвід*. 2021. № 3. С. 47–51. DOI: 10.32702/2306-6814.2021.3.47 <http://www.investplan.com.ua/?op=1&z=7322&i=6>.
13. Олійник В.В. Казарян Г.Г. Державні механізми соціально-економічного забезпечення осіб з інвалідністю в контексті євроінтеграційного курсу публічної політики України. Колективна монографія / за заг. ред. І.І. Савенко, О.В. Ніколюк, М. Корсікової. Розбудова публічного управління та адміністрування. Одеська національна академія харчових технологій. Одеса: Друк Південь, Сімекспрінт, 2021. 324 с. Авторські С. 216-230. ORCID ID: 0000-0002-4647-2658.
14. Олійник В. В., Казарян Г. Г., Щербата М. Ю. Публічна політика державних інститутів щодо соціально-економічного забезпечення осіб з інвалідністю. *Інвестиції: практика та досвід*. 2021. № 9. С. 91-97. DOI: 10.32702/2306-6814.2021.9.91 URL: <http://www.investplan.com.ua/?op=1&z=7444&i=12>
15. Олійник В.В. ДЕРЖАВНІ ІНСТРУМЕНТИ ПІДТРИМКИ АГРАРНОГО БІЗНЕСУ ПІД ЧАС ВОЄННОГО СТАНУ ТА ІНШИХ ГЛОБАЛЬНИХ ЗАГРОЗ. Наукові перспективи: журнал. 2024. № 3(45) 2024. С.309-320.

Публікації у виданнях, що цитуються наукометричними базами Scopus, Wos

16. Mykola O. Semenyshyn¹, Iryna M. Hryshchenko², Kateryna A. Alekseieva³, Volodymyr V. Oliinyk⁴, Hanna S. Buha⁵. Research of features of professional self-actualization of civil servants through determinants of information security.

<http://revista.sangregorio.edu.ec/index.php/REVISTASANGREGORIO> (WoS).

17. Gryshchenko, I., Lazor, O., Oliinyk, V., Lazor, O., & Yunyk, I. (2023). Strategic public policy providers in the context of european integration. *Amazonia Investiga*, 12(64), 175-187. <https://doi.org/10.34069/AI/2023.64.04.17> <https://amazoniainvestiga.info/check/64/17-175-187.pdf> (WoS)

18. Gryshchenko, I., Barikova, A., Oliinyk, V., Kozak, I., & Lutsiv, N. (2023). Government financial support for businesses in the period of global threats: Apoyo financiero del gobierno para empresas en el período de amenazas globales. *Cuestiones Políticas*, 41(78), 595-611. DOI: <https://doi.org/10.46398/cuestpol.4178.41>

URL: <https://produccioncientificaluz.org/index.php/cuestiones/article/view/406>.

References:

1. Grishhenko, I. M. (2024). Ključovi aspekti realizacii publichnoï politiki v umovah evrointegracii [Key aspects of public policy implementation in the conditions of European integration]. *Investicii: praktyka ta dosvid - Investments: practice and experience*, 8, 2024, 201-206. Retrieved from <https://nayka.com.ua/index.php/investplan/article/view/3597/3632>. [in Ukrainian].

2. Sal'nikova, O. F. Rol' oboronno-promislovogo kompleksu v sistemi nacional'noï bezpeki [The role of the defense-industrial complex in the national security system]. *Derzhavne upravlinnja: udoskonalennja ta rozvitok - ublic administration: improvement and development*. Retrieved from: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Duur_2014_4_6. [in Ukrainian].

3. Jarusevich, A. S. Organizacijno-pravovij status sub'ektiv upravlinnja ob'ektami derzhavnoï vlasnosti [Organizational and legal status of entities managing state-owned objects]. *Doctor's thesis*. Retrieved from https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream/download/123456789/93683/1/diss_EP_Yarusevych.pdf. [in Ukrainian].

4. Prioriteti Urjadu [Government priorities]. www.kmu.gov.ua Retrieved from <https://www.kmu.gov.ua/diynalist/priorytety-uriadu>. [in Ukrainian].

5. Zvit pro vikonannja ugodi pro asociaciju mizh Ukraïnoju ta Evropejs'kim Sojuzom za 2023 rik [Report on the implementation of the association agreement between Ukraine and the European Union for 2023]. www.kmu.gov.ua Retrieved from https://www.kmu.gov.ua/storage/app/sites/1/18%20%20Department/18%20%20PDF/2024/03.2024/%D0%97%D0%B2%D1%96%D1%82%20%D0%BF%D1%80%D0%BE%20%D0%B2%D0%B8%D0%BA%D0%BE%D0%BD%D0%B0%D0%BD%D0%BD%D1%8F%20%D0%A3%D0%90%20%D0%B7%D0%B0%202023%20%D1%80_UA%20.pdf. [in Ukrainian].

6. Kirichenko, O.S. (2019). Osnovni principi koncepcii modernizacii promislivosti Ukraïni na zasadah «Industrii 4.0» [The main principles of the concept of modernization of Ukrainian industry on the basis of "Industry 4.0"]. *Proceedings from Mizhnarodna naukovo-praktychna konferentsiia « Derzhava, regioni, pidpriemnictvo: informacijni, suspil'no-pravovi, social'no-ekonomichni aspekti rozvitku » – The International Scientific and Practical Conference « The state, regions, entrepreneurship: informational, socio-legal, socio-economic aspects of development »*. (pp. 672-674). Kiïv [in Ukrainian].

7. Kirichenko, O.S. (2019). Promislovi revoljucii ta ih vpliv na tehniko-tehnologichnij rozvitok [Industrial revolutions and their impact on technical and technological development]. *Proceedings from Mizhnarodna naukovo-praktychna konferentsiia “Teoretichni ta praktichni aspekti antikrizovogo reguljuvannja ekonomiki kraïni” – The International Scientific and Practical Conference “Theoretical and practical aspects of anti-crisis regulation of the country's economy”*. (pp. 28-30). Odesa [in Ukrainian].

8. Kirichenko, O.S. (2019). Sutnist' investicij ta investicijnogo zabezpechennja promislovogo rozvitku [The essence of investments and investment support for industrial development]. *Proceedings from Mizhnarodna naukovo-praktychna konferentsiia "Rozvitok ekonomichnoi sistemi kraïni v konteksti mizhnarodnogo spivrobitnictva" – The International Scientific and Practical Conference. "Development of the country's economic system in the context of international cooperation"*. (pp. 18-20). Odesa [in Ukrainian].
9. Olijnik, V. V. (2020). Zabezpechennja informacijnoï vidkритosti ta prozorosti upravlinnja personalom v organah publichnoï vladi [Ensuring informational openness and transparency of personnel management in public authorities]. *Naukovi perspektivi - Scientific perspectives*, 3 (3) 2020, 25-24. DOI: [https://doi.org/10.32689/2708-7530-2020-3\(3\)](https://doi.org/10.32689/2708-7530-2020-3(3)). URL: file:///C:/Users/user/Downloads/25%D0%A2%D0%B5%D0%BA%D1%81%D1%82%20%D1%81%D1%82%D0%B0%D1%82%D1%82%D1%96-26-1-10-20201016.pdf [in Ukrainian].
10. Olijnik, V. V. (2020). Formi ta metodiki rozrobki borot'bi z korupcieju v Ukraïni [Forms and methods of developing the fight against corruption in Ukraine]. *Ekspert: paradigmi juridichnih nauk i derzhavnogo upravlinnja - xpert: paradigms of legal sciences and public administration*, 6 (12), 209-217. DOI: [https://doi.org/10.32689/2617-9660-2020-6 \(12\) - 209-217](https://doi.org/10.32689/2617-9660-2020-6(12)-209-217). [ekspert_6_12_2020 \(2\).pdf](#) [in Ukrainian].
11. Grishhenko, I., Olijnik, V. (2020). Zabezpechennja rivnih mozhlivostej predstavництва zhinok na vishhiih rivnjah prijnattja politichnih rishen' [Ensuring equal opportunities for women's representation at the highest levels of political decision-making]. *Zbirnik naukovih prac' Nacional'noï akademii derzhavnogo upravlinnja pri Prezidentovi Ukraïni. Specvipusk - Collection of scientific works of the National Academy of Public Administration under the President of Ukraine. Special issues*, 85-90. DOI 10.36.030/2664-3618-2020-si-85-90. Retrieved from <https://zbirnyk-nadu.academy.gov.ua> [in Ukrainian].
12. Olijnik, V.V., Djachenko, O. P. (2021). Suchasni zagrozi bezpeci ljudini ta ih indikatori v publichnomu upravlinni [Modern threats to human security and their indicators in public administration]. *Investicii: praktika ta dosvid - Investments: practice and experience*, 3, 47–51. DOI: 10.32702/2306-6814.2021.3.47 <http://www.investplan.com.ua/?op=1&z=7322&i=6>. [in Ukrainian].
13. Olijnik, V.V. Kazarjan, G.G. (2021). *Derzhavni mehanizmi social'no-ekonomichnogo zabezpechennja osib z invalidnistju v konteksti evrointegracijnogo kursu publichnoï politiki Ukraïni* [State mechanisms of social and economic support for persons with disabilities in the context of the European integration course of public policy of Ukraine]. Odesa: Druk Pivden', Simeksprint ORCID ID: 0000-0002-4647-2658. [in Ukrainian].
14. Olijnik, V. V., Kazarjan, G. G., Shherbata, M. Ju. (2021). Publichna politika derzhavnih institutiv shhodo social'no-ekonomichnogo zabezpechennja osib z invalidnistju [Public policy of state institutions regarding social and economic support of persons with disabilities]. *Investicii: praktika ta dosvid - Investments: practice and experience*, 9, 91-97. DOI: 10.32702/2306-6814.2021.9.91 URL: <http://www.investplan.com.ua/?op=1&z=7444&i=12> [in Ukrainian].
15. Olijnik, V.V. (2024). DERZHAVNI INSTRUMENTI PIDTRIMKI AGRARNOGO BIZNESU PID ChAS VOENNOGO STANU TA INSHIH GLOBAL'NIH ZAGROZ [STATE INSTRUMENTS TO SUPPORT AGRICULTURAL BUSINESS DURING MARITAL STATE AND OTHER GLOBAL THREATS]. *Naukovi perspektivi - Scientific perspectives*, 3(45) 2024, . 309-320 [in Ukrainian].

16. Mykola, O. Semenyshyn, Iryna, M. Hryshchenko, Kateryna, A. Alekseieva, Volodymyr, V. Oliinyk , Hanna, S. Buha. Research of features of professional self-actualization of civil servants through determinants of information security.

<http://revista.sangregorio.edu.ec/index.php/REVISTASANGREGORIO> (WoS). [in English].

17. Gryshchenko, I., Lazor, O., Oliinyk, V., Lazor, O., & Yunyk, I. (2023). Strategic public policy providers in the context of european integration. *Amazonia Investiga*, 12(64), 175-187. <https://doi.org/10.34069/AI/2023.64.04.17> <https://amazoniainvestiga.info/check/64/17-175-187.pdf> (WoS) [in English].

18. Gryshchenko, I., Barikova, A., Oliinyk, V., Kozak, I., & Lutsiv, N. (2023). Government financial support for businesses in the period of global threats: Apoyo financiero del gobierno para empresas en el período de amenazas globales. *Cuestiones Políticas*, 41(78), 595-611. DOI: <https://doi.org/10.46398/cuestpol.4178.41>

URL:<https://produccioncientificaluz.org/index.php/cuestiones/article/view/406>. [in English].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 351.746:007

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1125-1141](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1125-1141)

Кудрявський Іван Володимирович докторант Міжрегіональної Академії управління персоналом, Київ, <https://orcid.org/0009-0009-5167-7648>

РЕСУРСНІ ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ЗАХИСТУ БЕЗПЕКИ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОСТОРУ

Анотація. У сучасному світі жодні операції та заходи впливу не відбуваються без належної інформаційної підтримки. Якщо ж говорити про російську агресію проти України, то мова йде не просто про підтримку. Інформаційна складова стала самостійним потужним фактором у ході підготовки та реалізації збройної агресії. Російська пропаганда та дезінформація транслюється на різні аудиторії: внутрішню – з метою вербовки контингенту до складу російських формувань та профілактики можливих проявів спротиву власного суспільства агресивній і небезпечній державній політиці; на населення та Сили оборони України – з метою їх обману й деморалізації; і, звичайно, на треті країни з метою забезпечення невтручання чи навіть підтримки з їхнього боку та, звісно, для сприяння реалізації своїх інтересів на території цих країн. Противником виділяються на забезпечення функціонування своєї пропаганди, дезінформації та інформаційно-психологічних операцій величезні ресурси: кадрові, технічні, фінансові. Окремою масштабною статтею витрат виступають кошти, що спрямовуються на підкуп політиків, представників медіа та інших впливових осіб на території третіх країн.

Сили оборони України, українська держава та громадянське суспільство, які змушені протистояти російській агресії, зокрема й інформаційній, за умов обтяження фінансових можливостей та кадрового потенціалу широкомасштабними бойовими діями, безумовно відчують жорсткий дефіцит ресурсів. Від вирішення цих проблем та ефективності функціонування системи державного управління у сфері захисту безпеки інформаційного простору залежить не просто національна безпека України й особиста безпека кожного її громадянина, але, у глобальному сенсі, результат війни за незалежність та можливість вільного розвитку демократичної держави у майбутньому.

Мета запропонованого дослідження – пошук способів підвищення ефективності механізмів державного управління у сфері захисту безпеки інформаційного простору через аналіз проблем ресурсного характеру і шляхів їх вирішення.

Завдання дослідження полягає в аналізі наукових праць, офіційних повідомлень та публіцистичних матеріалів, нормативно-правових актів й інших джерел, що надають можливість вивчити проблематику ресурсного характеру в питаннях становлення та функціонування механізмів державного управління у сфері захисту безпеки інформаційного простору в умовах відбиття Силами оборони України російського широкомасштабного вторгнення.

Наукова новизна дослідження і його результатів полягає у комплексному розгляді проблемних питань ресурсного характеру сучасного державного управління у сфері захисту безпеки інформаційного простору України з акцентуацією уваги на українські реалії розгортання системи стратегічних комунікацій, зокрема інформаційних дій, спрямованих на зниження ефективності деструктивного інформаційно-психологічного впливу противника, що реалізуються в умовах відбиття Силами оборони України російського широкомасштабного вторгнення.

Методологія. В ході роботи застосовано такі методи наукового дослідження: історичний, порівняльного аналізу, ретроспективного аналізу, аналізу та синтезу, дедукції, індукції, системно-структурний, лінгвістичний, формально-логічний.

У **висновках** наведені пропозиції щодо того, на які напрямки забезпечення роботи механізмів державного управління у сфері захисту інформаційного простору необхідно звернути увагу та яких заходів вжити, щоби менше відчувався дефіцит ресурсів в означеній сфері.

Ключові слова: державне управління, інформаційний простір, інформаційна війна, стратегічні комунікації, російська агресія, інформаційно-психологічний вплив.

Kydriavskyi Ivan Volodymyrovych Doctoral student, Interregional Academy of Personnel Management, Kyiv, <https://orcid.org/0009-0009-5167-7648>

FORMATION OF THE STRATEGIC COMMUNICATIONS SYSTEM IN UKRAINE

Abstract. In today's world, no operations or measures of influence can be carried out without proper information support. In the case of Russia's aggression against Ukraine, it is not just about support. The information component has become an independent powerful factor in the preparation and implementation of armed aggression. Russian propaganda and disinformation is broadcast to different audiences: domestic to recruit contingents to Russian formations and prevent possible manifestations of public resistance to aggressive and dangerous policies,

to the population and the Ukrainian Defense Forces to misinform them, weaken their ability to effectively resist, and, of course, to third countries to ensure their non-interference or even support and, of course, to facilitate the realization of their interests in the territory of these countries. The enemy allocates enormous resources: human, technical, and financial - to ensure the functioning of its propaganda, disinformation, and information and psychological operations. A separate large-scale item of expenditure is the money spent on bribing politicians, media representatives and other important figures and organizations in other countries.

Under such circumstances, the Ukrainian Defense Forces, the Ukrainian state and civil society, which are forced to counter Russian aggression, including information aggression, and whose financial capabilities and human resources are burdened by large-scale hostilities, are certainly experiencing a severe shortage of resources. At the same time, not only the national security of Ukraine and the personal security of each of its citizens depend on solving these problems and the efficiency of the public administration system in the field of information space security, but, in a global sense, the outcome of the war for independence and the possibility of free development of a democratic state in the future.

The purpose of the proposed study is to find ways to improve the efficiency of public administration mechanisms in the field of information space security protection by analyzing the resource problems and ways to solve them with a view to ensuring the establishment and functioning of the public administration system in the field of information space security protection.

The objective of the study is to analyze scientific papers, official reports and journalistic materials, regulations and other sources that provide an opportunity to study the resource issues in the formation and functioning of the strategic communications system in Ukraine in the context of repulsing the Russian large-scale invasion by the Ukrainian Defense Forces.

The scientific novelty of the study and its results lies in a comprehensive consideration of the problematic issues of the resource nature of modern public administration in the field of protecting the security of Ukraine's information space with a focus on the Ukrainian realities of deploying a system of strategic communications, in particular, information actions aimed at reducing the effectiveness of the enemy's destructive information and psychological influence, which are being implemented in the context of repulsing the Russian large-scale invasion by the Ukrainian Defense Forces.

Methodology. The following methods of scientific research were used in the course of the study: historical, comparative analysis, retrospective analysis, analysis and synthesis, deduction, induction, systemic and structural, linguistic, and formal logical.

The conclusions provide suggestions on what areas of ensuring the work of public administration mechanisms in the field of information space protection should be addressed and what measures should be taken to reduce the shortage of resources in this area.

Keywords: public administration, information space, information warfare, strategic communications Russian aggression, information and psychological influence.

Постановка проблеми. За даними оперативної робочої групи зі стратегічних комунікацій Європейської дипломатичної служби “EUvsDisinfo”, лише за два роки окупації російські загарбники знищили або русифікували всі українські медіа, які функціонували на тимчасово окупованих територіях України, – понад 300 редакцій у Запорізькій, Херсонській, Луганській областях. Лише одиниці редакцій змогли виїхати і відновити роботу в інших регіонах. Більшість – або закрилися, або були захоплені російськими окупантами [1]. Таким чином, своїми військовими та іншими силовими інструментами противник знищує фізично суб’єктів наповнення інформаційного простору, до яких може дотягнутися. Мова про інформаційне протистояння не ведеться, адже завдання російської державної машини в ході ведення бойових дій – просто ліквідувати тих, хто може висвітлити альтернативну думку.

Не менш масштабні державні ресурси, але вже іншого характеру, застосовуються противником для просування власної позиції, поширення дезінформації і маскуванню своїх реальних дій, проведення інформаційно-психологічних операцій проти аудиторій, до яких ще не добрались російські військові формування та репресивний апарат. За даними Національного проекту з медіаграмотності “Фільтр”, ще на етапі завчасної довгострокової підготовки до широкомасштабного вторгнення в Україну у 2020 році в російському бюджеті було закладено для підтримки державних пропагандистських засобів масової інформації 1,3 мільярда євро. 339 мільйонів євро виділено на забезпечення активності одного лише пропагандиста Дмитра Кісельова [2]. Вже у 2022 році, за даними неурядового центру аналізу дезінформації “Debunk”, кремль витратив на пропаганду 1,9 мільярда доларів США [3]. Близько півмільярда доларів США виділяється з російського бюджету на створення так званого “патріотичного контенту” очолюваним колишнім співробітником адміністрації російського президента Олексієм Гореславським Інститутом розвитку Інтернету, тобто проведення психологічних операцій у соціальних мережах. Також російське керівництво задекларувало намір витратити майже мільйон доларів на підкуп іноземних журналістів (мовою російської пропаганди це сформульовано як “заохочення

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

журналістів до “об’єктивного” висвітлення гуманітарних проектів за участю росії, трансляція “позитивного порядку денного” для зміцнення впливу росії, “підвищення рівня інформованості іноземців” про роль і участь росії в проектах, “спрямованих на поліпшення якості життя населення) [2].

Поряд з цим противник продовжує проводити зачистку серед власних суб’єктів наповнення інформаційного простору. За даними розвідки уряду Канади, понад 1 000 журналістів втекли з росії. “Роскомнагляд” наказав усім ЗМІ використовувати лише інформацію, надану офіційними державними джерелами при висвітленні російського вторгнення в Україну. Будь-хто, хто не підкориться цьому наказу, може бути заблокований і оштрафований на суму до 62 600 доларів США [4]. Цих заходів, спрямованих проти залишків російських медійників, спроможних хоча б на щось, крім повторення тез урядової пропаганди, виявилось недостатньо для повного успіху, тож кремлю довелося ввести у справу репресивний апарат. За даними Amnesty International, понад 5 900 російських мирних протестувальників були заарештовані щонайменше в 67 містах у перші чотири дні широкомасштабного вторгнення в Україну[5].

Така нікчемна кількість протестувальників проти наймасштабнішої агресивної війни сучасності (близько 0,004% російського населення, з яких, вірогідно, до сьогоднішнього дня небагато залишилися серед живих і при своїх переконаннях), свідчить про те, що ми маємо справу з ворогом, який жорстоко, примітивно, але достатньо ефективно, реалізував соціоінженерний експеримент зі створення більш ніж 140-мільйонної спільноти осіб, що підтримують завойовницьку стратегію кремля і, всупереч здоровому глузду, задоволені війною та бажають війни. Заходи щодо поширення агресивної пропаганди на решту світу тривають і в геополітичному масштабі підтримуються низкою країн, серед яких КНР, КНДР та Іран. Частина країн, як Білорусь, за фактом уже стали колоніями росії та втратили свій національний суверенітет.

За таких умов ефективна реалізація механізмів державного управління у сфері захисту безпеки інформаційного простору в Україні вимагає не лише чіткої організації, але й серйозних ресурсів, які не завжди доступні у необхідній кількості. Мова йде не лише про фінанси та підготовлені кадри, але, наприклад, і про безцінний, невідновлюваний ресурс – час, якого завжди не вистачає і який має принципове значення у питаннях зниження ефективності деструктивного інформаційно-психологічного впливу противника.

Завдання дослідження полягає в аналізі наукових праць, офіційних повідомлень та публіцистичних матеріалів, нормативно-правових актів й інших джерел, що надають можливість вивчити проблематику ресурсного характеру у питаннях становлення та функціонування механізмів державного

управління у сфері захисту безпеки інформаційного простору в умовах відбиття Силами оборони України російського широкомасштабного вторгнення.

Методологія. В ході роботи застосовано такі методи наукового дослідження: історичний, порівняльного аналізу, ретроспективного аналізу, аналізу та синтезу, дедукції, індукції, системно-структурний, лінгвістичний, формально-логічний.

Аналіз досліджень і публікацій. Інформаційний матеріал, необхідний для аналізу, міститься в наукових працях, зокрема українських дослідників, таких як: Н. Виговська, С. Глобенко, Б. Гривнак, І. Лопушинський, І. Сапіжак, М. Шевчук, Д. Вітер, О.М. Руденко, О.О. Руденко, І. Малик та інші [1, 6, 7, 8, 9, 10, 11] а також на офіційних сайтах органів державної влади, неурядових організацій та у медіа [2, 3, 4, 5].

Мета запропонованого дослідження – пошук способів підвищення ефективності механізмів державного управління у сфері захисту безпеки інформаційного простору шляхом аналізу проблем ресурсного характеру і шляхів їх вирішення.

Виклад основного матеріалу дослідження з обґрунтуванням отриманих результатів

В той час, як збільшується кількість та різноманіття інформаційних загроз різних рівнів у світі загалом, а противник постійно збільшує витрати на реалізацію агресивної пропаганди, інформаційних та психологічних операцій, спрямованих проти України, стаття видатків на “здійснення заходів у сфері захисту національного інформаційного простору” для Міністерства культури та інформаційної політики України з’явилася лише у 2018 році. Протягом п’яти років до початку широкомасштабного російського вторгнення фінансування за цією статтею зменшувалося від мізерних 362 тисяч гривень у 2018 році до 50 тисяч гривень у 2022 році [6, С. 205]. Навіть без урахування відбиття російської збройної агресії, що триває з 2014 року, такий дисбаланс між витратами, які противник закладає в роботу державних телеканалів та інших структур, що ведуть агресивну пропаганду та психологічні операції, спрямовані на населення й сили оборони України, та витратами, закладеними на заходи захисту інформаційного простору у державному бюджеті України, створював серйозні передумови до виникнення кризової ситуації, що, вірогідно, стало одним з багатьох факторів, які заохотили агресора до початку широкомасштабного вторгнення.

Типовими причинами виникнення факторів ризику у функціонуванні системи державного управління в умовах надзвичайних ситуацій є: відсутність можливості вичерпного прогнозування процесів, які відбуваються в нестабільному зовнішньому середовищі; відсутність вичерпної інформації

про ймовірні надзвичайні ситуації під час планування та організації діяльності системи державного управління в умовах надзвичайних ситуацій, неякісний її аналіз унаслідок появи нових загроз та небезпек; вплив суб'єктивних чинників на результати аналізу (низький рівень кваліфікації, необ'єктивність та приховування частини інформації) [7. С. 71]. Ці чинники прямо пов'язані з фінансовим ресурсом, адже налагодити ефективну роботу моніторингу інформаційних загроз, чи, тим більше, їх прогнозування, особливо із застосуванням сучасних систем автоматичного моніторингу інформаційного простору – це дорогий процес навіть у масштабах державного бюджету. Так само недофінансування або нераціональний розподіл фінансових ресурсів призводить до неналежної мотивації персоналу, проблем із комплектуванням, як наслідок – низької кваліфікації, необ'єктивності або приховування частини інформації.

Безумовно важливе значення має технологічний ресурс, який варто відокремити. Навіть наявність значних фінансових ресурсів, якими не можуть похвалитися українські установи та організації, що здійснюють захист безпеки інформаційного простору, не гарантує доступу до необхідних специфічних технологій, які у сучасному світі ретельно охороняються, а якщо і надаються, навіть на умовах оплати, – то досить дозовано.

Розвиток інформаційних технологій хоч і дає нові можливості для розвитку державного управління, інформування населення, проте підвищує ризики дезінформації. За допомогою алгоритмічних систем і штучного інтелекту фейки можуть бути більш переконливими і доставлятися саме для тієї аудиторії, що з більшою імовірністю повірить у них. Останнім часом найпопулярнішим джерелом інформації в Україні є Інтернет. Згідно з опитуванням, проведеним 2023 року, 62% його користувачів отримують інформацію з соціальних мереж і 48% – з новинних сайтів. Дезінформація може легко поширюватися в соціальних мережах через відсутність редакційного контролю, свободу публікацій для будь-якого користувача, можливість швидко і безоплатно створювати та поширювати контент. Соціальні мережі набрали величезної популярності. У переповненому інформацією онлайн просторі для користувача вкрай важливо розрізняти джерела, що заслуговують на довіру, і ті, що вводять в оману [8. С. 58]. Якщо ж говорити про механізми державного управління у сфері безпеки інформаційного простору – то вони повинні передбачати не просто діяльність відповідних спеціалістів, озброєних належними технологічними системами та програмним забезпеченням, які можуть відрізнити достовірну інформацію від дезінформації, але й механізм виявлення і попередження акцій та операцій, що включають деструктивний інформаційно-психологічний вплив.

Якщо матеріал впливу уже поширений – він досягне свого результату, вищого чи нижчого. У такому випадку мова йде максимум про зазвичай досить незначне зниження ефективності, тобто руйнівних наслідків інформаційно-психологічного впливу. Для того, щоби боротися з причиною та власне самим впливом, система раннього попередження повинна передбачати володіння сценаріями та методиками, які застосовує противник, своєчасну ідентифікацію їх застосування та заходи оперативного реагування на етапі розгортання акції противника з першими її повідомленнями ще до того, як будуть вчинені дії та опублікована інформація основної кульмінаційної частини акції, що становить найбільшу небезпеку. У даній сфері прогнозування цілком можливе, але воно вимагає наявності й дуже оперативного застосування серйозних аналітичних ресурсів: як технічних, що переважно є доволі дорогими, так і кадрових, які вимагають ґрунтовної підготовки. Таких спеціалістів і систем, які не просто володіють задекларованими можливостями, але здатні успішно реалізувати їх на практиці, не може бути багато. Зазвичай це штучні дорогі технології та одиниці серед людей, які уміють і можуть їх застосовувати, керуючись, окрім керівних документів, власними ґрунтовними знаннями, значним досвідом та, в окремих випадках, навіть інтуїцією. Окрім аналітичної складової не менш критичною вбачається наявність творчого персоналу (зазвичай, за типом характеру та компетентністю, це інші люди, не ті, хто сильний у моніторингу й аналітичній роботі), який зможе після виявлення початку дезінформаційної кампанії, інформаційної чи психологічної акції оперативно створити інформаційний контент, організувати його поширення та вплинути на ситуацію в інформаційному просторі таким чином, щоби зробити наступні заплановані кроки противника не вигідними для нього, змусити його змінити порядок своїх дій, або ж принаймні підготувати відповідне критичне ставлення аудиторій, яке захистить їх від руйнівних наслідків ворожого інформаційно-психологічного впливу. За 10 років відбиття Силами оборони України російської агресії та за час відбиття широкомасштабного вторгнення в Україну з'явилися спеціалісти, здатні виконувати такі завдання. На жаль, з різних причин, зокрема і через не завжди вдалі процеси реформування та реорганізацій, доводиться констатувати, що їхній досвід не використовується у повній мірі та з максимальною ефективністю.

Інформаційна складова агресії противника невіддільна від інших елементів забезпечення його збройного вторгнення, зокрема – агентурної роботи, кібернетичних дій, різносторонньої активності спецслужб. З метою здобуття інформаційної переваги противник навіть застосовує ракетні удари, як, наприклад, удар по київській та інших телевежах. Неодноразово траплялися випадки у практиці, коли російські кіберпідрозділи атакували

офіційні сайти чи сторінки у соцмережах органів державної влади України, вживали заходів, щоб аудиторії не могли ознайомитися з контентом, який спростовував фейки російської пропаганди чи висвітлював події і теми, чутливі для противника. Розвідка противника відстежує український персонал, який здатен ефективно діяти в рамках реалізації державного управління у сфері безпеки інформаційного простору, а також медійників, які не належать до сектору безпеки і оборони та не є державними службовцями, але своєю професійною роботою перешкоджають деструктивному інформаційно-психологічному впливу противника. Органи управління інформаційною безпекою стикаються з низкою складних викликів та проблем, які вимагають комплексного підходу та постійного оновлення стратегій захисту. Одними з основних викликів є кіберзагрози та витоки інформації, що можуть мати різноманітні форми і масштаби. Однією з форм залякування й деморалізації російськими окупантами українських військовослужбовців протягом усього періоду російської збройної агресії є добування та викладення у відкритий доступ штатних списків підрозділів із персональними даними офіцерів.

Поточні виклики у сфері інформаційної безпеки включають:

1. Кіберзагрози. Це широкий спектр атак, зокрема фішинг, віруси, трояни, шпигунське програмне забезпечення, DDoS-атаки тощо. Ці атаки можуть бути спрямовані на виведення з ладу інформаційно-комунікаційних систем, крадіжку конфіденційних даних або порушення нормальної роботи інформаційних систем.

2. Витік інформації. Несанкціонований доступ до конфіденційної інформації та її подальше поширення може призвести до значних фінансових збитків, втрати репутації та інших негативних наслідків для організацій та індивідів. Витоки можуть статися через слабкі місця в захисті даних, людські помилки або навмисні дії інсайдерів.

3. Застаріле та вразливе програмне забезпечення. Багато інцидентів безпеки починаються з експлуатації вразливостей у неоновленому або налаштованому за замовчуванням програмному забезпеченні. Такі слабкі місця можуть бути легко використані зловмисниками для отримання несанкціонованого доступу до систем.

4. Недостатній контроль і моніторинг. Відсутність ефективних засобів контролю та моніторингу інформаційних потоків і діяльності в мережі може призвести до того, що атаки залишаються непоміченими до моменту, коли збиток стає значним [9, С.11].

Таким чином, враховуючи, що персонал та підрозділи, які беруть участь в роботі механізмів державного управління захисту безпеки інформаційного простору, самі є однією з важливих пріоритетних цілей противника,

належне забезпечення роботи таких підрозділів і їх персоналу залежить, окрім інших ресурсів, від ефективної роботи підрозділів кібербезпеки, належним чином налагодженої контррозвідувальної діяльності, а в окремих випадках, передусім в районах ведення активних бойових дій та на прифронтових територіях, – від суворого дотримання заходів безпеки операцій та результативної роботи підрозділів, які за неї відповідають.

Крім того, ефективний моніторинг інформаційного простору вимагає застосування сучасних систем автоматичного моніторингу інформаційного простору на базі штучного інтелекту із тонкими налаштуваннями під потреби користувача. Створення інформаційного контенту потребує не настільки дорогого програмного забезпечення, але все ж програми графічного дизайну, відеомонтажу, верстки і макетування друкованої продукції є занадто дорогими для більшості українських користувачів, особливо з числа державних службовців та військовослужбовців, щоби купляти їх за особисті кошти. Обґрунтування необхідності придбання корпоративних версій таких програм за державний рахунок переважно передбачає складну бюрократичну процедуру і не завжди дає можливість розраховувати на розуміння зі сторони керівництва. Вартість ліцензійних версій скромного пакета з півдесятка програм – мінімального необхідного комплексу для роботи невеликої редакції, підрозділу зв'язків з громадськістю, інформаційної протидії чи тактичної групи психологічних операцій – може бути співмірною вартості автомобіля, дорогого снайперського прицілу чи декількох безпілотних літальних апаратів для розвідки і бойової роботи, не кажучи уже про те, скільки за ці кошти можна придбати бойових аптечок, які рятують життя вже сьогодні, за цілком зрозумілим механізмом. За таких обставин передбачити рішення відповідної посадової особи, яка розпоряджається коштами, чи волонтерської організації, яка допомагає Силам оборони України, зовсім не складно. Особливо, враховуючи, що піратські версії відповідного програмного забезпечення будь-який користувач Інтернету може знайти за декілька хвилин, передусім на російських сайтах, доступ до яких, навіть за умов діючих обмежень, легко забезпечить будь-яка безкоштовна програма VPN. Наслідки користування такими піратськими копіями рідко обмежуються чисто етичними, у контексті крадіжки інтелектуальної власності, адже пересічний користувач зазвичай не має уявлення про шпигунські та інші програми, прописані “безкоштовним доповненням” до якого-небудь Adobe Photoshop хакером, що зламав механізм ліцензійної активації програми.

Отже, ще однією проблемою ресурсного характеру є доступ до “білого” ліцензійного програмного забезпечення як державних підрозділів, що реалізують політику державного управління у сфері захисту безпеки

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

інформаційного простору, так і представників та інституцій громадянського суспільства, зокрема медіа, які сприяють розвитку критичного мислення населення, оперативному поширенню достовірної інформації і, таким чином, утвердженню демократичних принципів та протидії деструктивному інформаційно-психологічному впливу противника. Попри те, що загальна вартість усього необхідного програмного забезпечення досить висока, за даних умов та обставин при відповідній постановці питання на загальнодержавному рівні і належному обґрунтуванні є непогана можливість отримати його ліцензійні версії у вигляді, наприклад, міжнародної допомоги від партнерів.

Ключовим фактором потреб у ресурсах та, відповідно, проблем, пов'язаних із дефіцитом ресурсів, є методика й характер дій противника. До ведення інформаційної війни та проведення інформаційно-психологічних операцій на території України залучено спеціальні підрозділи збройних сил росії, до складу яких входять групи спеціальних журналістів (вісім-десять окремих груп), які працюють безпосередньо на російські інформаційні канали. До їх складу входять по три-чотири особи: журналіст, оператор, водій, при потребі – охоронець. Також діють оперативні групи психологічних операцій (чотири групи ПсО) – мобільні підрозділи загону ПсО у складі двох – чотирьох осіб. На території окупованих районів вони виконують завдання: з усної пропаганди, у тому числі й роботи з місцевим населенням; поширення пропагандистської літератури та іншої необхідної інформації; створення пропагандистських груп у населених пунктах, що складаються з місцевих активістів-колаборантів, їх організації та координації дій; надання сприяння роботі російських “журналістів”; збору інформації та визначення найбільш гострих проблем у населення для використання надалі у якості інформаційних приводів; моніторингу поточного морально-психологічного стану місцевого населення. Загін психологічних операцій дислокується на російській стороні кордону, неподалік Ростова-на-Дону, разом із пунктом управління розвідцентру Головного розвідувального управління генерального штабу збройних сил рф.

Загін психологічних операцій здійснює основну керівну роль в інформаційно-психологічних заходах на території України. Його завданнями є: збирання, обробка та аналіз інформації про поточний морально-психологічний стан населення України та підрозділів російських збройних сил (зона інтересів загону ПсО поширюється на всю територію України); керівництво підрозділами ПсО, що виконують спеціальні завдання з інформаційного впливу; розробка та здійснення інформаційно-психологічних операцій на території України. Також активно використовуються агенти диверсійної психологічної роботи в інших областях України – фахівці від

Головного розвідувального управління генерального штабу збройних сил або Федеральної служби безпеки рф, які виконують завдання: зі створення диверсійно-пропагандистських груп в інших областях України серед місцевого авторитетного населення; навчання місцевих груп проведенню підривних пропагандистських акцій; забезпечення окремих груп необхідним матеріально-технічним майном; безпосереднього проведення мітингів, акцій протесту та поширення пропагандистських матеріалів [10. С. 121].

Безумовно, така ворожа активність має масштабний ефект не просто у віртуальному вимірі інформаційного простору, але і в найбільш небезпечному – когнітивному. Враховуючи інформаційну ізолюваність тимчасово окупованих територій від зовнішнього світу, небезпечність такого ворожого деструктивного психологічного впливу висока, а протидія йому одними лише заходами у віртуальному вимірі інформаційного простору буде неефективною. Необхідний комплекс складних дій, що передбачають серйозну небезпеку для виконавців у ході їх реалізації, зокрема залучення представників руху опору, розвідувальних можливостей за лінією бойового зіткнення, аж до затримання чи фізичної ліквідації так званих російських “спеціальних журналістів” (воєнних пропагандистів), агентури противника та офіцерів російських груп психологічних операцій. За правильного інформаційного супроводження та висвітлення особливо важких (а краще – фатальних) наслідків участі в російській агресії проти України хоча б для невеликої кількості російських пропагандистів та офіцерів психологічних операцій, особливо, якщо такі наслідки наставатимуть регулярно і систематично, це може дещо дезорієнтувати й демотивувати їхніх колег, що виживуть, та знизити руйнівні наслідки деструктивного інформаційно-психологічного впливу, який вони вірогідно здійснюватимуть за таких обставин менш якісно.

Представники підрозділів противника, зокрема ворожі пропагандисти та представники підрозділів інформаційно-психологічних операцій, є цілком законними цілями в ході ведення оборонної операції Сил оборони України, як і загін психологічних операцій на російській прикордонній території, що координує й забезпечує дії підлеглих. Але загін, окрім іншого, є ще і центром прийняття рішень. Найбільш реалістичний варіант його нейтралізації – ураження безпілотними літальними апаратами чи шляхом ракетного удару за наявності достатньо точних розвідувальних даних. Це, у свою чергу, вимагає відповідного воєнно-адміністративного ресурсу у вигляді включення до пріоритетних цілей в умовах дефіциту боєприпасів, специфічного військового ресурсу (боєприпаси та робота засобів розвідки та ураження), а також відповідного інформаційно-комунікативного забезпечення, щоби противник не реалізував інформаційну маніпуляцію, назвавши кадрових співробітників військових структур, які здійснюють деструктивний

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

інформаційно-психологічний вплив, “цивільними громадянами” чи “представниками вільної демократичної преси” і не просунув свій наратив на дипломатичному рівні серед урядів та суспільств третіх країн.

Безумовно, притягнення до юридичної відповідальності або фізичне знищення пропагандистів та представників підрозділів інформаційно-психологічних операцій противника не вирішить усіх питань протидії деструктивному інформаційно-психологічному впливу, але, принаймні, позбавить їхніх “колег” ілюзії безкарності на фоні ситуації, коли противник сам активно реалізовує політику переслідування не лише українських військових спеціалістів, але й представників цивільних медіа чи навіть цивільних осіб, не залучених до активного наповнення інформаційного процесу, які мають свою громадянську позицію.

Дослідники виділяють таку сучасну форму, в яку трансформуються інформаційні операції в умовах сьогодення, як операції впливу. Вони дозволяють фактично перетворити на зброю невійськові інструменти, не обмежуються конфліктами чи війнами, а проводяться (реалізуються) постійно, за допомогою сучасних інформаційно-комунікаційних технологій; характеризуються своєю гнучкістю та мобільністю, багатоваріантністю способів і методів впливу на цільові аудиторії, підвищеним рівнем адаптивності до обстановки, множинністю способів та методів застосування тощо. Тобто операції впливу – це поєднання маніпулятивних методів і технологій та достовірної інформації, яка б викликала довіру цільових аудиторій. В операціях впливу використовується весь інструментарій інформаційних операцій. Проте існує деяка відмінність, що стосується термінів проведення та реалізації: якщо інформаційні операції, зазвичай, мають більш-менш чіткі часові рамки, то операції впливу розраховані на довгострокову перспективу і можуть проводитись безперервно. Інформаційні операції, серед іншого, спрямовані на порушення процесу прийняття рішень противником, а операції впливу діють превентивно, до того як противник це рішення ухвалить. Боротьба з операціями впливу є головним пріоритетом урядів, технологічних платформ і організацій громадянського суспільства в усьому світі. Але у цій боротьбі закладена відсутність рівноваги: темпи поширення операцій впливу випереджають здатність дослідницької та політичної спільноти вивчати, розуміти та знаходити ефективні рішення проблем, які створює нова ера цифрової пропаганди [11. С. 44]. Це зумовлює ситуацію, коли ефективна діяльність механізмів державного управління у сфері захисту безпеки інформаційного простору буде життєво важливою для забезпечення психічного і фізичного здоров'я громадян та захисту національної державності України не лише під час війни, але й після її завершення. Для належної роботи таких механізмів, якщо ми хочемо

зберегти свою свідомість, свою державу та, зрештою, свої життя, доведеться виділяти найрізноманітніші ресурси. І скільки б цих ресурсів не було – завжди відчуватиметься їхній дефіцит.

Висновки та перспективи подальших розвідок у даному напрямку

Державне управління у сфері захисту інформаційного простору в Україні через відбиття російського широкомасштабного вторгнення та з інших причин реалізовується в умовах жорсткого дефіциту ресурсів. Серед них є як відновлювані, так і невідновні. Їх можна умовно поділити на загальні та специфічні. Дефіцит загальних ресурсів характерний практично для будь-якої сфери державного управління. Це час, гроші, технології, зокрема програмне забезпечення, кваліфікований персонал та його підготовка. Серед специфічних ресурсів, які визначають умови та успішність реалізації захисту безпеки інформаційного простору, окремою важливою групою виділяється адміністративний ресурс – можливість постановки завдань, з необхідною пріоритетністю щодо виконання, державним структурам, основним призначенням яких не є захист безпеки інформаційного простору. Це кібернетичний захист інформаційно-комунікаційних систем, за необхідності – фізичний та правовий захист персоналу, який займається протидією деструктивному інформаційно-психологічному впливу противника, спеціальна підготовка персоналу. Не менш важливі створення умов для належного функціонування на демократичних засадах недержавних медіа та захист їхніх представників, залучення інституцій громадянського суспільства і підтримка їх активності за низкою напрямків, активний ініціативний вплив на населення та збройні формування противника і навіть притягнення до юридичної відповідальності, а за неможливості – фізичне знищення представників спецслужб противника, репресивного апарату, воєнних пропагандистів та представників підрозділів інформаційно-психологічних операцій, незалежно від місця їх фізичного перебування, якщо діяльність таких осіб спрямована проти української державності або громадян України, включаючи тих, що вимушено перебувають на тимчасово окупованій території. Тільки за таких умов, у співпраці з достатньо потужними партнерами, можна забезпечити стратегічну довгострокову інформаційну перевагу, яка, у свою чергу, є необхідним елементом дійсно результативного захисту власного інформаційного простору. По суті це завдання навіть не загальнодержавного, а наднаціонального рівня, але при виділенні додаткових ресурсів і їх раціональному розподілі у сучасній воєнно-стратегічній обстановці воно цілком реалістичне для України.

Враховуючи викладене, для підвищення ефективності механізмів державного управління у сфері захисту безпеки інформаційного простору в

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

питаннях забезпечення необхідними ресурсами пропонується вжити заходів щодо:

- збільшення фінансування;
- підвищення якості підготовки персоналу та систематичної атестації на здатність виконувати свої обов'язки;
- підвищення якості кадрового відбору;
- залучення до роботи у державних установах та організаціях за профілем захисту безпеки інформаційного простору представників молоді з творчими здібностями, нешаблонним мисленням та успішним досвідом у суміжних сферах;
- залучення до діяльності щодо протидії деструктивному інформаційно-психологічному впливу інституцій громадянського суспільства та патріотично налаштованих громадян;
- розгляду питання ідентифікації, затримання або фізичного знищення пропагандистів та представників підрозділів інформаційно-психологічних операцій противника засобами Сил оборони України та руху опору;
- забезпечення належних умов для роботи міжнародних організацій, що надають гранти громадянам України за напрямками творчої діяльності, медіа, розвитку місцевого самоврядування та інших демократичних інституцій, а також забезпечення належного прозорого механізму доступу громадян України до відповідних можливостей;
- збільшення можливостей для творчої самореалізації і розвитку критичного мислення дітей та молоді, що навчається;
- визначення потреб, закупки або іншого офіційного отримання необхідної сучасної техніки та безпечного ліцензійного програмного забезпечення для державних структур та інституцій громадянського суспільства, залучених до протидії деструктивному інформаційно-психологічному впливу.

Література:

1. Виговська Н. Як російські загарбники знищували українські медіа на окупованих територіях. І що побудували замість них. // [Електронний ресурс]. <https://euvdisinfo.eu>. – 2024. URL: <https://euvdisinfo.eu/ua/%d1%8f%d0%ba-%d1%80%d0%be%d1%81%d1%96%d0%b9%d1%81%d1%8c%d0%ba%d1%96-%d0%b7%d0%b0%d0%b3%d0%b0%d1%80%d0%b1%d0%bd%d0%b8%d0%ba%d0%b8-%d0%b7%d0%bd%d0%b8%d1%89%d1%83%d0%b2%d0%b0%d0%bb%d0%b8-%d1%83%d0%ba/> (дата звернення 18.06.2024 р.).
2. Скільки росія витрачає на пропаганду? // [Електронний ресурс]. <https://filter.mkip.gov.ua>. – 2023. URL: <https://filter.mkip.gov.ua/skilky-rosiya-vytrachaye-na-propagandu/> (дата звернення 18.06.2024 р.).
3. Kremlin spent 1.9 billion USD on propaganda last year, the budget exceeded by a quarter. // [Електронний ресурс]. <https://www.debunk.org>. – 2023. URL: <https://www.debunk.org/kremlin-spent-1-9-billion-usd-on-propaganda-last-year-the-budget-exceeded-by-a-quarter> (дата звернення 18.06.2024 р.).

4. Countering disinformation with facts - Russian invasion of Ukraine. // [Електронний ресурс]. <https://www.international.gc.ca/>. – 2024. URL: https://www.international.gc.ca/world-monde/issues_development-enjeux_developpement/response_conflict-reponse_conflits/crisis-crisis/ukraine-fact-fait.aspx?lang=eng (дата звернення 18.06.2024 р.).

5. Росія: Кремль цензурує ЗМІ та розганяє протестувальників, які виступають проти вторгнення в Україну. // [Електронний ресурс]. <https://www.amnesty.org/>. – 2022. URL: <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2022/02/russia-kremlin-censors-media-and-disperses-protesters-opposed-to-ukraine-invasion/> (дата звернення 18.06.2024 р.).

6. Глобенко С. Інформаційний простір держави та проблеми забезпечення його захисту в Україні. // [Електронний ресурс]. Науковий вісник: державне управління. – 2023, №1 (13) С. 195 – 210. DOI: [https://doi.org/10.33269/2618-0065-2023-1\(13\)-195-210](https://doi.org/10.33269/2618-0065-2023-1(13)-195-210). (дата звернення 20.06.2024 р.).

7. Глобенко С. Моделювання публічного управління захистом інформаційного простору в контексті застосування ризик-орієнтованого підходу. // [Електронний ресурс]. Науковий вісник: Державне управління. – 2024, №1 (15). DOI: [https://doi.org/10.33269/2618-0065-2024-1\(15\)-67-81](https://doi.org/10.33269/2618-0065-2024-1(15)-67-81). (дата звернення 20.06.2024 р.).

8. Гривнак Б., Лопушинський І., Сапіжак І. Дезінформація як загроза Україні в умовах неоголошеної російсько-української війни. // [Електронний ресурс]. Науковий вісник Вінницької академії безперервної освіти. 2024, №1. С. 53 – 63. DOI: <https://doi.org/10.32782/2786-5681-2024-1.07> (дата звернення 20.06.2024 р.).

9. Шевчук М. Система управління інформаційною безпекою в контексті сучасних викликів. // [Електронний ресурс]. Науковий вісник Херсонського державного університету. – 2024, №1. С. 9 – 13. DOI: <https://doi.org/10.32999/ksu2307-8049/2024-1-2>. (дата звернення 20.06.2024 р.).

10. Вітер Д. В., Руденко О. М., Руденко О.О. Інформаційно-комунікативна складова мережевої протидії загрозам національній безпеці у війсьній сфері. // [Електронний ресурс]. Управління національною безпекою. – 2024, №1. С. 119 – 123. DOI: [https://doi.org/10.26642/sas-2024-1\(2\)-119-123](https://doi.org/10.26642/sas-2024-1(2)-119-123). (дата звернення 20.06.2024 р.).

11. Малик І. Перетворення на зброю невійськових заходів у гібридних війнах сучасності: спроба теоретичного аналізу. // [Електронний ресурс]. Регіональні студії. – 2024, № 46. С. 42 – 47. DOI: <https://doi.org/10.32782/2663-6170/2024.36.7>. (дата звернення 21.06.2024 р.).

References:

1. Blahodarnyi A.M., Kononets O.O. Stratehichni komunikatsii u sektori bezpeky i oborony Ukrainy. [Blahodarnyi A.M., Kononets O.O. Strategic Communications in the Security and Defense Sector of Ukraine.]. Molodyi vchenyi. – A young scientist 2023, 1. 5 – 9. DOI: <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2023-1-113-2> [in Ukrainian].

1. Vyhovska N. Yak rosiiski zaharbnyky znyshchuvaly ukrainski media na okupovanykh terytoriiakh. I shcho pobuduvaly zamist nykh. [Vyhovska N. How Russian invaders destroyed Ukrainian media in the occupied territories. And what they built instead.]. <https://euvdsdisinfo.eu/>. – 2024. URL: <https://euvdsdisinfo.eu/ua/%d1%8f%d0%ba-%d1%80%d0%be%d1%81%d1%96%d0%b9%d1%81%d1%8c%d0%ba%d1%96-%d0%b7%d0%b0%d0%b3%d0%b0%d1%80%d0%b1%d0%bd%d0%b8%d0%ba%d0%b8-%d0%b7%d0%bd%d0%b8%d1%89%d1%83%d0%b2%d0%b0%d0%bb%d0%b8-%d1%83%d0%ba/> [in Ukrainian].

2. Skilky rosiia vytrachaie na propahandu? [How much does Russia spend on propaganda?]. <https://filter.mkip.gov.ua/>. – 2023. URL: <https://filter.mkip.gov.ua/skilky-rosiya-vytrachaye-na-propagandu/> [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

3. Kremlin spent 1.9 billion USD on propaganda last year, the budget exceeded by a quarter. <https://www.debunk.org>. – 2023. URL: <https://www.debunk.org/kremlin-spent-1-9-billion-usd-on-propaganda-last-year-the-budget-exceeded-by-a-quarter> [in English].

4. Countering disinformation with facts - Russian invasion of Ukraine. <https://www.international.gc.ca/>. – 2024. URL: https://www.international.gc.ca/world-monde/issues_developpement-enjeux_developpement/response_conflict-reponse_conflits/crisis-crisis/ukraine-fact-fait.aspx?lang=eng [in English].

5. Rosiia: Kreml tsenzuruie ZMI ta rozghaniaie protestuvalnykiv, yaki vystupaiut proty vtornhennia v Ukrainu. [Russia: The Kremlin censors media and disperses protesters who oppose the invasion of Ukraine]. <https://www.amnesty.org>. – 2022. URL: <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2022/02/russia-kremlin-censors-media-and-disperses-protesters-opposed-to-ukraine-invasion/> [in Ukrainian].

6. Hlobenko S. Informatsiinyi prostir derzhavy ta problemy zabezpechennia yoho zakhystu v Ukraini. [Hlobenko S. Information Space of the State and Problems of Ensuring its Protection in Ukraine.]. Naukovyi visnyk: derzhavne upravlinnia. – Scientific Bulletin: Public Administration. 2023, 1 (13). 195 – 210. DOI: [https://doi.org/10.33269/2618-0065-2023-1\(13\)-195-210](https://doi.org/10.33269/2618-0065-2023-1(13)-195-210). [in Ukrainian].

7. Hlobenko S. Modeliuvannia publicnogo upravlinnia zakhystom informatsiinoho prostoru v konteksti zastosuvannia ryzyk-oriietovanoho pidkhodu. [Modeling of public management of information space protection in the context of risk-oriented approach]. Naukovyi visnyk: Derzhavne upravlinnia. – Scientific herald: Public Administration. 2024, 1 (15). 67 - 81 DOI: [https://doi.org/10.33269/2618-0065-2024-1\(15\)-67-81](https://doi.org/10.33269/2618-0065-2024-1(15)-67-81). [in Ukrainian].

8. Hryvna B., Lopushynskiy I., Sapizhak I. Dezinformatsiia yak zahroza Ukraini v umovakh neoholosheno rosiisko-ukrainskoi viiny. [Hryvna B., Lopushynskiy I., Sapizhak I. Disinformation as a threat to Ukraine in the context of the undeclared Russian-Ukrainian war]. Naukovyi visnyk Vinnytskoi akademii bezperervnoi osvity. – Scientific Bulletin of Vinnytsia Academy of Continuing Education. – 2024, 1. 53 – 63. DOI: <https://doi.org/10.32782/2786-5681-2024-1.07> [in Ukrainian].

9. Shevchuk M. Systema upravlinnia informatsiinoiu bezpekoiu v konteksti suchasnykh vyklykiv. [Shevchuk M. Information security management system in the context of modern challenges.]. Naukovyi visnyk Khersonskoho derzhavnogo universytetu. – Scientific Bulletin of Kherson State University. – 2024, 1. 9 – 13. DOI: <https://doi.org/10.32999/ksu2307-8049/2024-1-2>. [in Ukrainian].

10. Viter D. V., Rudenko O. M., Rudenko O.O. Informatsiino-komunikatyvna skladova merezhevoi protydii zahrozam natsionalnii bezpetsi u voiennoi sferi. [Viter D.V., Rudenko O.M., Rudenko O.O. Information and Communication Component of Networked Counteraction to Threats to National Security in the Military Sphere]. Upravlinnia natsionalnoiu bezpekoiu. – National security management. – 2024, 1. 119 – 123. DOI: [https://doi.org/10.26642/sas-2024-1\(2\)-119-123](https://doi.org/10.26642/sas-2024-1(2)-119-123). [in Ukrainian].

11. Malyk I. Peretvorennia na zbroiu neviiskovykh zakhodiv u hibrydnykh viinakh suchasnosti: sprobha teoretychnoho analizu. [Malik I. Transformation of non-military measures into weapons in hybrid wars of the present: an attempt at theoretical analysis.]. Rehionalni studii. – Regional studios. – 2024, 46. 42 – 47. DOI: <https://doi.org/10.32782/2663-6170/2024.36.7>. [in Ukrainian].

УДК 351: 321:323.2

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1142-1160](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1142-1160)

Кудряшов Родіон Олегович заступник командира 3-ї окремої штурмової бригади, та командир батальйону «Азов – Дніпро» в складі Збройних сил України, майор, аспірант кафедри публічного управління та митного адміністрування, Університет митної справи та фінансів, м. Дніпро, <https://orcid.org/0000-0002-7615-1660>

РОЗВИТОК ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА ТА ЙОГО ВЗАЄМОДІЯ З ДЕРЖАВОЮ В УМОВАХ ЦИФРОВІЗАЦІЇ

Анотація. У статті досліджено процес трансформації громадянського суспільства в умовах розвитку сучасних інноваційних технологій, електронізації та цифровізації процесів і результатів його взаємодії з органами публічної влади та визначено основні проблеми і перспективні напрями подальших змін. Встановлено, що впровадження інноваційно-інформаційних технологій є важливим чинником підвищення якості взаємодії між громадянами та представниками влади на різних рівнях. Автором представлена структура сучасного громадянського суспільства зважаючи на різні чинники впливу на стан суспільства та запропоновано нову компоненту – електронне громадянське суспільство. У статті розглядаються передумови формування та розвиток принципово нової структури громадянського суспільства - електронного суспільства, що з'явилося в Україні після «революції гідності» 2013-2014 років. Розвиток інформаційно-телекомунікаційних технологій (ІТК-технологій) сприяв появі нового типу спільнот – електронних недержавних організацій та соціальних мереж, що суттєво впливають на суспільну свідомість. Автор підкреслює зростаючу важливість електронних організацій та електронного громадянського суспільства у всіх сферах суспільно-політичного життя, що вимагає перегляду існуючих підходів до структури громадянського суспільства та його ролі у формування публічно-приватних відносин. Узагальнено різні наукові погляди з цього поняття, виокремлено спільні критерії й ключові ознаки до єдиного визначення терміну «електронне громадянське суспільство». Окреслено передумови формування електронного громадянського суспільства та його вплив на зрілість нації. Визначено вплив інновацій на формування феномену сучасного електронного громадянського суспільства. Разом з цим визначено та наведено характеристики цифрового громадянського суспільства, показано відмінності між

означеними поняттями. Проаналізовано вплив технологічних чинників на громадянське суспільство та його функціонування. Охарактеризовано виклики та ризики для суспільства внаслідок застосування інноваційних технологій та запропоновано шляхи їх подолання.

Ключові слова: громадянське суспільство, електронне громадянське суспільство, цифрове громадянське суспільство, інформаційно-комунікаційні технології (ІТК), соціальні мережі, цифрове суспільство, Інтернет.

Kudryashov Rodion Olegovich post graduate student, University of Customs Service and Finance, <https://orcid.org/0000-0002-7615-1660>

DEVELOPMENT OF CIVIL SOCIETY AND ITS INTERACTION WITH THE STATE IN THE CONDITIONS OF DIGITALIZATION

Abstract. The article examines the process of civil society transformation in the context of the development of modern innovative technologies, electronicization and digitalization of processes and results of its interaction with public authorities, and identifies the main problems and promising directions for further changes. It has been established that the introduction of innovative information technologies is an important factor in improving the quality of interaction between citizens and government officials at various levels. The author presents the structure of modern civil society, taking into account various factors influencing the state of society, and proposes a new component - electronic civil society. The article considers the prerequisites for the formation and development of a fundamentally new structure of civil society - electronic society, which appeared in Ukraine after the "revolution of dignity" in 2013-2014. The development of information and telecommunication technologies (ITC-technologies) has contributed to the emergence of a new type of community - electronic non-governmental organizations and social networks, which significantly influence public consciousness. The author emphasizes the growing importance of electronic organizations and electronic civil society in all spheres of social and political life, which requires a review of existing approaches to the structure of civil society and its role in the formation of public-private relations. Various scientific views on this concept are summarized, common criteria and key features for a single definition of the term "electronic civil society" are singled out. The prerequisites for the formation of electronic civil society and its influence on the maturity of the nation are outlined. The influence of innovations on the formation of the phenomenon of modern electronic civil society is determined. At the same time, the characteristics of digital civil society are defined and given, the differences between the defined concepts are shown. The impact of technological

factors on civil society and its functioning is analyzed. Challenges and risks for society due to the use of innovative technologies are characterized and ways to overcome them are proposed.

Keywords: civil society, electronic civil society, digital civil society, information and communication technologies (ICT), social networks, digital society, Internet.

Постановка проблеми. Формування громадянського суспільства наразі розглядається як основна стратегічна мета розвитку нашої країни. Тому, саме зі становленням інститутів громадянського суспільства, пов'язують завдання поліпшення життя громадян держави в усіх аспектах. В умовах сьогоденних реалій розвитку інформаційно-телекомунікаційних технологій (далі ІТК-технологій) спостерігається виокремлення структури громадянського суспільства, що створює нові передумови для соціально-економічних, міжособистісних зв'язків та стрімкого розширення комунікацій з використанням можливостей цифровізації, Інтернету та соціальних мереж нового типу. Саме електронні та цифрові технології стають певною мірою інформаційним інструментом та відображенням громадянської активності, адже саме ці канали комунікації застосовуються для обміну думками, розповсюдження ідей, об'єднання однодумців у групи й спільноти (як віртуальні, так і реальні). Також, в умовах інноваційно-технологічного розвитку суспільства в активних громадян та громадських організацій з'являється можливість більш ефективної комунікації з органами влади на різних рівнях. Тому питання посилення ролі і впливу громадянського суспільства на органи державного управління різного рівня в умовах швидкого розвитку цифрових технологій є актуальним і вимагає прискіпливої уваги. Саме питанням використання інновацій та їх впливу на розвиток громадянського суспільства і його взаємодії з державою, що використанням стали предметом даного дослідження результати якого відображені у цій статті.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питання становлення та розвитку громадянського суспільства та його взаємодії з владними інституціями не є новими для наукової спільноти. Так, ще у 1835-1840 роках французький політичний мислитель Алексіс де Токвіль (Alexis de Tocqueville) [1] аналізує американське суспільство, демократичні інститути та роль громадянського суспільства в їх розвитку проблеми американського суспільства, демократичні інститути та роль громадянського суспільства в їх розвитку. У 1962 році Юрген Хабермас (Jürgen Habermas) [2] німецький філософ і соціолог, відомий своєю теорією комунікативної дії досліджує розвиток публічної сфери та громадянського суспільства в Європі.

Наприкінці XX століття Ернест Геллнер (Ernest Gellner) [3] - британський філософ і соціолог, - аналізує історичний розвиток громадянського суспільства та його роль у сучасному світі, а Френсіс Фукуяма (Francis Fukuyama) [4] (американський політолог), аналізує соціальні чесноти, довіру та їхній вплив на розвиток громадянського суспільства. Разом з цим у 1990 році німецько-британський вчений, прихильник теорії ліберального суспільства і держави Ральф Дарендорф (Ralf Dahrendorf) [5], виділяє політичні, економічні, соціальні та духовні параметри, які розкривають сутність громадянського суспільства. А на початку цього століття Роберт Патнем (Robert Putnam) [6] - американський політолог, досліджує соціальний капітал і вплив його зменшення на громадянське суспільство в Сполучених Штатах. Питанням вивчення проблематики розвитку електронного громадянського суспільства займалися як зарубіжні науковці: Мануель Кастельс (Manuel Castells) [7], який досліджував вплив інформаційних технологій на суспільство та політику; Євген Морозов (Evgeny Morozov) [8], який відомий своїми критичними поглядами на роль Інтернету в демократії та громадянському суспільстві; Лоуренс Лессіг (Lawrence Lessig) [9] аналізує, як програмний код впливає на регулювання поведінки в Інтернеті і, відповідно, на електронне громадянське суспільство, а Баррі Веллман (Barry Wellman) [10] відомий своїми дослідженнями соціальних мереж та громадянського суспільства в цифрову епоху. Особливості функціонування громадянського суспільства в епоху Інтернету та соціальних мереж відображено у працях Стюарда Аллана [11], Жанет Колоджі [12], Пабло Бочковського [13], Мінді МакАдамса [14], Говард Рейнгольда [15] та Сімельєра Олів'є [16, 17] і це далеко не повний перелік.

Серед вітчизняних дослідників різних галузей науки проблематикою розвитку громадянського суспільства та його взаємодії з владними структурами, зокрема в умовах цифровізації опікувалися такі вчені як: Г. Берченко, [18], Ю. Шемшученко [19], Ю. Тодика, В. Журавський [20], В. Крижанівський [21], Т. Розова й В. Барков [22], Ю. Шайгородський, Т. Андрійчук та ін. [23], М.Рябчук [24], Ю. Якименко [25], Л. Івашова Л. Антонова, Т. Крушельницька [26], О. Скакун [27], А. Кудряченко [28], С. Тимченко [29], М. Мухіна і К. Трима [30], А. Киридон та ін. [31] В. Яблонський, Т. Андрійченко та ін.[32], Л Антонова, А. Антонов, Л. Івашова [33], Н. Бондарчук [34], С. Сидоренко [35] та багато інших. У своїх працях вони розкривають сутність поняття «громадянське суспільство», відзначають проблеми, що гальмують його розвиток та визначають перспективи та напрями удосконалення взаємодії громадянського суспільства в сучасних умовах. Проте швидкий розвиток інноваційних технологій призводить до активізації ролі суспільства в системі публічного управління,

створення й функціонування електронного та цифрового громадянського суспільства і вимагає наукового визначення цих понять та постійної уваги до самого процесу їх розвитку.

Мета статті – розкрити сутність сучасного електронного громадянського суспільства в Україні як феномену організації публічно-суспільних відносин в умовах розвитку ІТК-технологій та цифровізації.

Виклад основного матеріалу. У ХХІ столітті поняття «громадянське суспільство» стало одним із найбільш уживаних у промовах і працях як практиків, так і теоретиків з державного управління. Воно зазнало схожої трансформації, як поняття «соціалізм» на початку ХХ століття, «демократизація» у 1950-х та «модернізація» у 1960-х роках. За останні десятиліття «громадянське суспільство» стало синонімом суспільного ідеалу та втіленням абсолютного соціального блага. У науковій літературі існують різні погляди на громадянське суспільство та її сутність. Одні вчені використовують поняття «громадянське суспільство» як характеристику певного стану соціуму. При такому трактуванні громадянське суспільство ідентифікується з державою особливого типу, в якій юридично забезпечені та політично захищені основні права та свободи особистості [18, 20]. Інше тлумачення громадянського суспільства пов'язане з уявленням про нього як про певну сферу соціуму – сферу позадержавних відносин та інститутів [1-4]. Держава створює ті чи інші – сприятливі чи несприятливі – умови для функціонування автономної приватної сфери і таким чином впливає на її життя.

Проблемам розвитку громадянського суспільства велику увагу приділяють українські дослідники. Ними накопичений великий обсяг публікацій у контексті розгляду генези феномену громадянського суспільства, його основних інституціональних складових та способів взаємодії з державою. Вони розглядають громадянське суспільство, як суспільство з розвиненими економічними, політичними, духовними та іншими відносинами і зв'язками, яке взаємодіє з державою та функціонує на засадах демократії та права [19], як систему самостійних і незалежних від держави суспільних інститутів і відносин: а) які забезпечують умови для реалізації приватних для життєдіяльності соціальної і духовної сфер, їх відтворення і передачі від покоління до покоління [20]; б) заснованих на волі особи, політичному плюралізмі і демократичному правопорядку. Це самостійне об'єднання людей, що беруть активну участь у громадському житті. Воно є своєрідною проміжною структурою між особою і державою, виразником громадської думки [21] - сукупність відносно автономних, авторитетних недержавних структур, що складають систему конструктивних протидій і стримувань для структур державної влади» [22]; або як сферу

спілкування, взаємодії, спонтанної самоорганізації та самоврядування вільних індивідів на основі добровільно сформованих асоціацій, яка захищена необхідними законами від прямого втручання і регламентації з боку держави і в якій переважають громадянські цінності [23]; суспільство, в основі якого лежить розгалужена мережа незалежних від держави інституцій, об'єднань та організацій, створених самими громадянами для виявлення й здійснення різних громадських ініціатив, задоволення своїх суспільних потреб та обстоювання колективних інтересів [24].

Ю. Якименко [25] трактує громадянське суспільство як сферу, в якій його члени можуть вирішувати актуальні проблеми, відстоювати свої інтереси, займатися суспільно значущою діяльністю та брати відповідальність за створення суспільного добробуту нарівні з органами державної влади [25, с. 2]. Згідно з таким визначенням громадянське суспільство є активним гравцем у забезпеченні національної безпеки й розвитку суспільства.

Зазначимо, що термін «громадянське суспільство» науковці в своїх дослідженнях прирівнюють до поняття «третій сектор» (сукупність недержавних та неекономічних громадських структур), й зазначають, що ООН узаконує основні критерії віднесення певної структури до організацій «третього сектору»: наявність організованої структури; приватний характер; автономність; добровільність; неприбутковість [26].

Дослідниця О. Скакун [27] акцентує увагу на тому, що головним суб'єктом громадянського суспільства є автономна особа: – суб'єкт, що усвідомлює себе вільним членом суспільства згідно з розумінням свободи, прийнятими в цьому суспільстві; – суб'єкт, вільний економічно, наділений економічними правами і свободами, у тому числі правом приватної власності («суб'єкт-власник»), і має право вибору форм і видів трудової діяльності, зокрема підприємницької; – суб'єкт, вільний ідеологічно і політично, тобто має можливість бути членом політичної партії чи об'єднання, опозиційного щодо існуючої державної влади; має право брати чи не брати участь у виборі органів державної влади і місцевого самоврядування; – суб'єкт, що усвідомлює свою відповідальність перед суспільством; – суб'єкт, захищений законом від прямого втручання і свавільних обмежень з боку держави.

Хоч, поняття громадянського суспільства на даний момент не отримало єдиного загального визначення, відтак різняться й підходи до змістового наповнення цієї категорії, але більшість сучасних тлумачень сутності громадянського суспільства дозволяє стверджувати, що громадянське суспільство це людська спільнота, яка формується і розвивається у демократичних державах і представлена сукупністю недержавних відносин (економічних, соціальних, політичних, етнічних, духовно-культурних, конфесійних, право-

вих, інформаційних, організаційних тощо) та мережею добровільно створених у різних сферах життєдіяльності позадержавних структур.

Різноманітність концепту «громадянське суспільство» продукує безліч його різних референцій, системний аналіз яких потребує певно міждисциплінарності, тобто виходу за вузькі рамки спеціальності, як у категоріально-понятійному, так і в методологічному розумінні [22]. Так, в Енциклопедії сучасної України [24] при розкритті сутності поняття «громадянське суспільство», автор відповідної статті зазначає, що в політичній науці переважно здійснюється з акцентом на його взаємозв'язку з поняттям держави і громадянства (як деякого поєднуючого між собою явища). Філософський підхід пов'язаний із пошуком граничних обґрунтувань феномена громадянського суспільства в суспільному житті, висвітлює його роль і ціннісні підвалини, удосконалює основні поняття і методи дослідження. Правовий підхід фокусується на дослідженні змісту та ролі права у формуванні інститутів громадянства та громадянського суспільства, досліджує форми та змістове наповнення соціального договору, а також специфіку основних документів, які забезпечують його функціонування - конституції, документів міжнародного права тощо. Економічний підхід ставить акцент на вивченні форм власності, їх взаємозв'язку з інституціоналізацією соціально-політичного життя. При цьому соціологічне дослідження громадянського суспільства найчастіше полягає в аналізі тих соціальних груп, які взаємодіють в інституціональних рамках даного суспільства. Історичний підхід вивчає еволюцію форм громадянського суспільства в рамках конкретної національної історії та досліджують еволюцію громадянського суспільства в часі.

Німецько-британський вчений, прихильник теорії ліберального суспільства і держави Р. Дарендорф [5] виділяє політичні, економічні, соціальні та духовні параметри, які розкривають сутність громадянського суспільства. В політичному відношенні формою існування громадянського суспільства є демократія: діють механізми загальних і рівних виборів, розподілу функцій влади, примат права. В економічному відношенні громадянське суспільство є системою ринкового типу, в основі якої – приватна власність. З точки зору соціальної структури для громадянського суспільства характерна багатоманітність соціальних груп і прошарків. Проте соціальним підґрунтям громадянського суспільства є середній клас. У духовному аспекті громадянське суспільство характеризується плюралізмом ідей і думок, толерантністю, критичним ставленням до дійсності, раціоналізмом і гуманізмом.

Такої ж думки й автори колективної монографії «Політична система і громадянське суспільство», під редакцією професора А. Кудряченка [28],

громадянське суспільство у структурному відношенні розглядають як діалектичну сукупність відносин чотирьох основних сфер: *політичної* – це відносини, що виникають у зв'язку із задоволенням політичних інтересів і свобод шляхом забезпечення участі громадян у різного роду партіях, рухах, державних і громадських справах, асоціаціях; *економічної* – це економічні відносини і, насамперед, відносини власності; *соціальної* – це утвердження середнього класу; *духовної* – це віддзеркалення процесів функціонування і розвитку громадянського суспільства у суспільній та індивідуальній свідомості у вигляді наукових теорій, концепцій і в формі буденної свідомості, життєвого досвіду, традицій [28, С. 37]. У свою чергу, С.М. Тимченко включає в структуру громадянського суспільства п'ять основних систем: соціальну, економічну, політичну, духовну та інформаційну [29, С. 66].

За останні тридцять років відбувся стрімкий розвиток інтернет-технологій, в результаті цього мільярди користувачів по всьому світу стали ширше застосовувати ці технології. Дана ситуація привернула багатьох науковців до вивчення впливу інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) на розвиток громадського суспільства погляду комунікаційної теорії. На сьогодні він став основним комунікативним майданчиком для усіх громадянських ініціатив, незалежно від сфери їх діяльності. Тільки-но, ЗМІ та журналісти почали використовувати інтернет-технології, які сприяли розширення можливостей взаємодії з читачами - почали з'являтися публікації про ІКТ як нове середовище. Дані дослідження активно проводили науковці С. Аллан (2006) [11], Я. Колодзі (2006) [12], П. Бочковський (2005) [13], М. Мак Адамс, (2005) [14].

Українські науковиці М. Мухіна, К. Трима [30] вважають, що трансформація громадянського суспільства внаслідок впливу на нього Інтернет-технологій дає можливість трактувати його як «електронне громадянське суспільство» – сукупність і система недержавних та некомерційних громадських інститутів, об'єднань і окремих інтернет-користувачів, що діють у віртуальному просторі на принципах самоорганізації і самоврядування. Ознаки традиційного громадянського суспільства і «електронного» схожі, але відмінність полягає в тому, що в першому акторами є незалежні громадяни і їх об'єднання, а в «електронному» – інтернет-користувачі та «мережеві об'єднання» [30, с. 177].

Г. Рейнгольд [15], знавець інтернет технологій, звертає увагу на те, що спільність індивідумів виникає, коли люди спілкуються одне з одним за допомогою Мережі досить довго, щоб розвинути стійкі взаємини. При цьому Мережа звільняє цей процес громадського устрою від географічних обмежень. Саме це вивільнення громади з пут географічних кордонів,

дозволяє розширити межі локальних громад до національного й інтернаціонального масштабу.

Нашу гіпотезу, ми можемо підтвердити даними, про те, що ланцюг «кольорових» революцій став можливим саме завдяки використанню Інтернет та соціальних мереж зокрема. У грудні 2010 р. Почалися заворушення в Алжирі та Тунісі. Переворот пройшов успішно у Тунісі, де кожен десятий житель країни є користувачем мережі. Журнал Foreign Policy назвав його «першою революцією WikiLeaks» (або революцією Facebook). Войовничий настрій натовпу підтримувався витоками інформації через WikiLeaks і соціальною мережу Facebook з приводу корумпованості правлячої родини, що призвело до падіння режиму Бен Алі [16, с. 6]. На думку автора, яку він розвиває у наступних працях [17] соціальні мережі та Інтернет стали «наріжним каменем» революцій, які сприяли усуненню низки диктаторських режимів у країнах Північної Африки та Близького Сходу.

Звернемо увагу на те, що основними передумовами розгортання протестів в Україні у 2013–2014-му стала невідповідність політичних кроків урядів суспільним очікуванням щодо питань, які стосувалися як стратегічного геополітичного вибору України [31]. До суспільно-політичних умов, які сприяли виникненню протестних настроїв у суспільстві, додалося також значне проникнення інтернету та поширення певних інформаційно-комунікаційних інструментів не лише в державноуправлінських інституціях різного рівня, але й серед населення нашої держави [32], що надало змогу згуртувати та активізувати громадянське суспільство. Тому безперечним є факт того, що Інтернет, проникаючи в соціальні, економічні та політичні простори безперервно набуває рис державного феномену. Принагідно ми вважаємо за доцільне ввести в обіг шосту підсистему громадянського суспільства – електронно-цифрову та відобразимо структурні компоненти громадянського суспільства наступним чином (рис. 1).

Рис. 1 Структура громадянського суспільства за основними компонентами

Структурування сучасного громадянського суспільства за різними компонентами допомагає зрозуміти багатогранність його діяльності та ролі у розвитку суспільства. Врахування політичних, економічних, соціальних, духовно-культурних, інформаційних та електронно-цифрових чинників дозволяє створити ефективну та інтегровану систему, яка відповідає на сучасні виклики та сприяє сталому розвитку суспільства. Тут доцільно більш докладно розглянути електронно-цифрову компоненту і в межах даної статті визначити поняття «електронне громадянське суспільство» та «цифрове

громадянське суспільство» оскільки це взаємопов'язані, але різні за змістом поняття.

Вважаємо, що електронне громадянське суспільство (далі ЕГС) – це сукупність громадянських організацій, ініціатив та індивідуальних громадян, які активно використовують інформаційно-комунікаційні технології (ІКТ) для участі в суспільному житті, політичній діяльності та реалізації громадянських прав і свобод. Воно включає використання Інтернету, соціальних медіа, електронних платформ та інших цифрових інструментів для об'єднання людей, обміну інформацією, мобілізації громадськості та впливу на прийняття рішень у суспільстві. Основні риси ЕГС доцільно згрупувати таким чином:

1) доступність та широке використання ІКТ – Інтернету, соціальних медіа, електронних платформ та інших цифрових інструментів для комунікації, організації та взаємодії громадян;

2) активізація громадських рухів та формування громадянська позиції населення – активна участь громадян у політичному, економічному та соціальному житті через електронні засоби.

3) підвищення прозорості й підзвітності, що передбачає використання технологій для моніторингу та контролю діяльності урядових та інших інститутів через платформи відкритих даних, онлайн-реєстри, антикорупційні додатки тощо;

4) забезпечення соціальної взаємодії та мобілізації шляхом використання сучасних комунікаційних технологій, що полегшують зв'язок між членами громадянського суспільства, незалежно від їх місцезнаходження, сприяючи об'єднанню та координації дій та дозволяють організовувати швидкі та масштабні акції, залучати людей до громадської діяльності та протестних рухів.

Передумовами розвитку електронного громадянського суспільства та посилення його впливу на зрілість (дорослішання) нації з урахуванням політичних, економічних, соціальних, інформаційних та духовно-культурних чинників є наступне (табл. 1). Таким чином формування електронного громадянського суспільства є важливим етапом на шляху до зрілості нації, оскільки сприяє активній участі громадян у суспільних процесах, підвищує прозорість та відповідальність уряду, зміцнює соціальні зв'язки та стимулює економічний розвиток. У свою чергу розвиток ЕГС вимагає розвитку інформаційних технологій, політичної волі, освітніх та культурних змін, а також економічних інвестицій. Електронне громадянське суспільство значно впливає на зрілість нації, підвищуючи рівень громадянської участі, прозорість та підзвітність уряду, розвиваючи громадянську культуру, сприяючи економічному розвитку та забезпечуючи стійкість та адаптивність суспільства до змін.

Таблиця 1.

Передумови та наслідки розвитку ЕГС для суспільства

Передумови формування ЕГС	Вплив ЕГС на зрілість нації
1. Політичні. Демократичні реформи та політична воля - підтримка свободи слова та інформації створює умови для вільного обміну думками та інформацією в Інтернеті. - підтримка е-урядування й впровадження цифрових технологій в управлінні державою сприяє прозорості та підзвітності уряду.	Підвищення громадянської участі - залучення громадян до політичних процесів шляхом е-голосування, петиції та онлайн-консультації з урядом роблять політичну участь більш доступною. - мобілізація громадськості через полегшення організації та проведення акцій, мітингів та інших форм громадянської активності через Інтернет.
2. Економічні чинники. - інвестиції в технологічну інфраструктуру через фінансування розвитку Інтернету, мобільних мереж та інших технологій. - розвиток ІТ-індустрії шляхом зростання кількості компаній, що працюють у сфері інформаційних технологій, сприяє створенню інноваційних рішень для громадянського суспільства.	Економічний розвиток - підтримка інновацій та підприємництва: онлайн-платформи для краудфандингу, бізнес-інкубатори та інші інструменти з підтримки нових підприємств та інноваційних проєктів. - розвиток ІТ-індустрії, цифрової економіки та пов'язаних секторів сприяє створенню нових робочих місць і підвищенню економічного зростання.
3. Соціальна активність та участь громадян - зменшення цифрового розриву між різними соціальними групами, регіонами та віковими категоріями є важливим для забезпечення рівних можливостей участі в ЕГС. - волонтерство та поширеність волонтерських рухів і громадських організацій сприяє активному використанню електронних інструментів для координації та комунікації.	Стійкість та адаптивність - швидке реагування на кризи забезпечує можливість швидко організувати допомогу та координацію дій під час надзвичайних ситуацій завдяки електронним комунікаційним засобам. - підтримка соціальних зв'язків через онлайн-спільноти, що допомагають підтримувати соціальні зв'язки та надавати підтримку один одному в складних ситуаціях
4. Інформаційні. Розвиток інформаційних технологій - широкосмуговий доступ до Інтернету забезпечує швидкий та надійний доступ до онлайн-ресурсів та комунікацій; - мобільні технології надають змогу широкого використання смартфонів та планшетів і робить Інтернет доступним для більшості людей; - соціальні мережі та платформи для спільної роботи сприяють комунікації, обміну інформацією та громадянській активності.	Прозорість та підзвітність уряду - використання антикорупційних інструментів таких як онлайн-платформи для моніторингу державних витрат та діяльності посадових осіб. - відкритість даних забезпечує публічний доступ до урядових даних сприяє підвищенню прозорості та довіри до уряду. - зростає можливість громадського контролю за діями уряду та державних установ, що підвищує відповідальність і знижує рівень корупції.
5. Духовно-культурні чинники - підвищення цифрової грамотності, якщо освітні програми, спрямовані на навчання використання цифрових технологій, сприяють активній участі громадян в електронному громадянському суспільстві. - зміна культурних установок шляхом прийняття та підтримка технологічних інновацій у суспільстві створює сприятливе середовище для розвитку електронного громадянського суспільства.	Розвиток громадянської культури - освіта та інформування через доступ до великої кількості інформаційних ресурсів, що сприяє підвищенню рівня освіти та обізнаності громадян. - формування громадянської ідентичності шляхом активної участі в онлайн-спільнотах та обговореннях, що сприяє формуванню почуття спільності та відповідальності за розвиток країни.

Джерело: Складено автором

Електронне громадянське суспільство має низку характеристик, які відрізняють його від традиційних форм громадянської активності основні з яких:

- онлайн-доступність - електронний компонент громадянського суспільства доступний для всіх, хто має доступ до Інтернету, а це означає, що він може залучити більш широке коло людей, ніж традиційні форми громадянської активності, які часто обмежені фізичним доступом;

- низька вартість - створення та підтримка електронних громадських організацій, волонтерських організацій та ЗМІ є відносно недорогим, тобто вони можуть бути більш доступними для людей з обмеженими ресурсами;

- швидкість і масштабність - електронні технології дозволяють швидко і легко поширювати інформацію та ідеї, адже електронний компонент громадянського суспільства може бути більш ефективним у досягненні своїх цілей.

Загалом електронний компонент громадянського суспільства має значний вплив на розвиток громадянського суспільства, бо він сприяє: розширенню доступу до громадянської активності; зниженню витрат на громадянську активність; покращенню ефективності громадянської активності.

Цифрове громадянське суспільство (ЦГС) – це більш широке поняття, яке охоплює всі форми громадянської активності та організаційної діяльності, що здійснюються за допомогою цифрових технологій. Воно включає не тільки використання Інтернету та соціальних медіа, але й застосування інших цифрових інструментів, таких як великі дані (Big Data), штучний інтелект (AI), блокчейн та інші інноваційні технології для вирішення суспільних проблем, покращення комунікації та координації між громадянами та громадськими організаціями.

Ключовими особливостями ЦГС є:

1. Використання передових інноваційних технологій, зокрема цифрових технологій для реалізації громадянських ініціатив та проектів.

2. Застосування різних цифрових форматів мультимедійності (відео, аудіо, інтерактивні платформи) для забезпечення комунікації та взаємодії.

3. Використання великих даних та аналітичних інструментів для прийняття обґрунтованих рішень та моніторингу соціальних процесів.

4. Використання технологій, таких як блокчейн, для забезпечення прозорості, безпеки та децентралізації громадянських ініціатив.

Таким чином електронне громадянське суспільство фокусується на використанні Інтернету та ІКТ-технологій для громадянської участі, тоді як цифрове громадянське суспільство охоплює ширший спектр цифрових технологій та інновацій, спрямованих на розвиток та вдосконалення громадянських ініціатив. Обидва поняття відображають сучасні тенденції

інтеграції технологій у суспільне життя, проте цифрове громадянське суспільство включає більш комплексні та передові технологічні рішення.

Висновки та перспективи подальших розвідок. Інтернет змінив громадянське суспільство – створив нову структуру, яка народилася мережевою активністю користувачів. Тому сучасне громадянське суспільство постає вже не просто як сукупність громадянських ініціатив, відокремлене від держави, а як багатокomпонентна система інтернет-комунікацій горизонтального рівня – між громадянами та їх добровільними об'єднаннями та вертикального рівня – між громадянами та їх об'єднаннями, з одного боку й державними органами – з другого. Розвиток електронних комунікаційних проєктів, таких як «електронний уряд», «електронна держава», «електронна демократія», «електронне урядування» сприяв формуванню просторового громадянського суспільства, що посідає помітну роль у громадянському суспільстві, як усередині держави, так і на міжнародному рівні. Він став атрибутом політичної діяльності, набув значення не тільки інструменту, а й місця здійснення державних заходів. У зв'язку з цим впровадження нових інформаційних технологій у державне управління актуалізує пошук інноваційних механізмів взаємодії держави і громадянського суспільства, підвищення ефективності їх діяльності.

На нашу ж думку, структура громадянського суспільства в нашій державі має здатність до видозміни залежно від рівня свого розвитку, від цілей і завдань, що стоять перед громадянським суспільством, від міжособистісних відносин, що складаються всередині такого суспільства й має всі ознаки як електронного так і цифрового формату.

Для ЕГС Інтернет та соціальні мережі стали місцем суспільно-політичних дискусій та вираження поглядів різних соціальних груп. Це дозволяє подолати ієрархізм суспільних структур. Більшість неформальних груп використовують ІКТ-технології для самовираження. Доступний простір Інтернету дозволяє проявити громадське суспільство, оскільки він базується на принципі відкритості. Будь-яка людина може стати свідком подій та дізнатися думку людей з усього світу. Це інструмент, якого раніше не було у громадянському суспільстві, і саме він має майбутнє. Інтернет-простір забезпечує функціонування соціальних мереж, свободу слова, збільшує громадянську активність загалом та створює необхідні умови для розвитку громадянського суспільства, адже воно потребує вільного обміну інформацією та доступу кожного громадянина до різних джерел інформації щоб мати вплив на владні структури та бути реальним господарем в країні.

Література:

1. Tocqueville Alexis Democracy in America / George Lawrence, trans.; J. P. Mayer, ed.; New York: Perennial Classics, 2000). 778 pp.
2. The Structural Transformation of the Public Sphere. An Inquiry into a Category of Bourgeois Society / By Jürgen Habermas, Translated by Thomas Burger. Publisher: The MIT Press. 1991. 328 pp.,
3. Ernest Gellner Conditions of Liberty: Civil Society and Its Rivals. Hamish Hamilton. 1994. 225 pp.
4. Francis Fukuyama The Great Disruption: Human Nature and the Reconstitution of Social Order. Paperback. 1999. 368 pp.
5. Dahrendorf Ralf. Reflections on the Revolution in Europe in a Letter Intended to have been Sent to a Gentleman in Warsaw. New York: Random House, Inc., 1990; 163 pp. URL: <https://www.cambridge.org/core/journals/nationalities-papers/article/abs/ralf-dahrendorf-reflections-on-the-revolution-in-europe-in-a-letter-intended-to-have-been-sent-to-a-gentleman-in-warsaw-new-york-random-house-inc-1990-163-pp-1795/E50441C7ADD2C8A276D4C4FBDF1773F6>
6. Putnam Robert D. Bowling Alone: The Collapse and Revival of American Community. Simon and Schuster, 2000. 541 pp.
7. Manuel Castells Communication Pover. Second Edition. Oxford University Press (OUP). 2013. 624 p. URL: <https://global.oup.com/academic/product/communication-power-9780199681938?cc=ua&lang=en&>
8. The Net Delusion: The Dark Side of Internet Freedom" By Evgeny Morozov. New York: PublicAffairs, 2011. 432 p.
9. Code and Other Laws of Cyberspace / by Lawrence Lessig. New York: Basic Books, 1999. 297 pp. URL: <https://lessig.org/images/resources/1999-Code.pdf>.
10. Barry Wellman Networks in the Global Village. New York. Routledge. 408 pp. DOI <https://doi.org/10.4324/9780429498718>
11. Allan S. Online News: Journalism and the Internet. Buckingham: Open University Press. 2006. 208 p. URL: https://books.google.com.ua/books?id=sC6xoPqrrlwC&printsec=frontcover&hl=ru&source=gbs_ViewAPI&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false
12. Kolodzy J. Convergence Journalism: Writing and Reporting Across the News Media. Rowman & Littlefield. 2006. 267 p. URL: <https://books.google.com.ua/books?id=oaM6ux8OT3QC&printsec=frontcover&hl=ru#v=onepage&q&f=false>
13. Boczkowski P. Digitizing the News: Innovation in Online Newspapers. Cambridge: MIT Press. 2005. 243 p. URL: <https://doi.org/10.7551/mitpress/2435.001.0001>
14. McAdams M. Flash Journalism: How to Create Multimedia News. Focal Press. 2005. 518 p. URL: <https://www.routledge.com/Flash-Journalism-How-to-Create-Multimedia-News-Packages/McAdams/p/book/9780240806976>
15. The Virtual Community: Homesteading on the Electronic Frontier / ed. Rheingold Howard. The MIT Press edition. 2000. 480 p. URL: https://books.google.com.ua/books?id=fr8bdUDisqAC&printsec=frontcover&hl=ru&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false
16. Olivier Cimelière «Tunisie-Egypte: Peut-on vraiment parler de revolution 2.0» // Le blog du communicant 2.0. URL: <https://www.leblogducommunicant2-0.com/2011/01/31/tunisie-egypte-peut-on-vraiment-parler-de-revolution-2-0/>
17. Olivier Cimelière Terrorisme & réseaux sociaux: N'abandonnons pas le terrain de l'influence aux intégristes! URL: <https://www.leblogducommunicant2-0.com/2014/09/27/terrorisme-reseaux-sociaux-nabandonnons-pas-le-terrain-de-linfluence-aux-integristes/>
18. Берченко Г. В. Громадянське суспільство в Україні: конституційні аспекти : монографія. Х. : Юрайт, 2014. 208 с.

19. Громадянське суспільство // Юридична енциклопедія: в 6 т. / редкол.: Ю.С. Шемшученко та ін. К.: Укр. енцикл., 1998. Т. 1: А–Г. 153 с.
20. Конституційне право України / за ред. Ю.М. Тодику, В.С. Журавського. К.: «Ін Юре», 2002. 544 с.
21. Крижанівський А.Ф. Громадянське суспільство в Україні: проблеми теорії і практики. *Вісник Одеського інституту внутрішніх справ*. 2000, № 1. С. 13-19.
22. Розова, Т. В., Барков В. Ю. Специфіка становлення громадянського суспільства в Україні: монографія. Одеса: Юрид. л-ра, 2003. С. 205.
23. Влада і суспільство: діалог через громадські ради: монографія / Шайгородський Ю.Ж., Андрійчук Т.С., Дідух А.Я. та ін.; за заг. ред. Шайгородського Ю.Ж. К.: ПАЛИВОДА А. В., 2011. 148 с. URL: https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/166093/1/Vlada_i_Susp_Dialog_Gromad_Rady.pdf
24. Рябчук М. Ю. Громадянське суспільство // Енциклопедія Сучасної України / Редкол. : І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. URL: <https://esu.com.ua/article-31976>
25. Якименко Ю. Громадянське суспільство в Україні: основні характеристики. Центр Разумкова. URL: http://razumkov.org.ua/upload/yakymenko_civic_society_2004.pdf
26. Івашова Л. М., Антонова Л. В., Крушельницька Т. А. Комплексний механізм взаємодії громадянського суспільства з інститутами влади в контексті розвитку публічно-приватного партнерства. *Публічне управління та митне адміністрування*. 2023. №2 (37). С. 31-42. <https://doi.org/10.32782/2310-9653-2023-2.4> URL: <http://www.customs-admin.umsf.in.ua/archive/2023/2/4.pdf>
27. Скакун О. Ф. Теорія права і держави : підруч. Вид. допов. і перероб. Харків : Консум, 2001. 656 с. URL: <http://politics.ellib.org.ua/pages-cat-51.html>
28. Політична система і громадянське суспільство: європейські і українські реалії / за заг. ред. проф. А. І. Кудряченка. К. : НІСД, 2007. 396 с. URL: https://shron1.chtyvo.org.ua/Kudriachenko_Andrii/Politychna_systema_i_hromadianske_suspilstvo_ievropeiski_i_ukrainski_realii.pdf?PHPSESSID=ia6lee5kpo87iqu8pqnsjmjrv43
29. Тимченко С.М. Громадянське суспільство і правова держава в Україні. Запоріжжя: Юридичний ін.-т МВС України, 2002. 193 с.
30. Мухіна М.О., Трима К.А. Концептуальні підходи до визначення поняття громадянського суспільства. *Молодий вчений*. № 2 (17). 2015. С. 176 – 178.
31. Громадянське суспільство України: сучасні практики та виклики розвитку : аналіт. доповідь / В.М. Яблонський, Т.В. Андрійченко, І. Е. Бекешкіна та ін.] ; за заг. ред. О. А. Корнієвського, Ю. А. Тищенко , В. М. Яблонського. К. : НІСД, 2018. 128 с. URL: https://www.kmu.gov.ua/storage/app/sites/1/17-civik-2018/rubrik_spryanniia/analit_zvit_2018.pdf.
32. Антонова Л.В., Антонов А.В., Івашова Л.М. Інформаційно-комунікаційні інструменти забезпечення ефективного врядування в Україні на держаному та регіональному рівнях. *Публічне управління та митне адміністрування*. 2023. № 1 (36). С.10-17. URL: <http://customs-admin.umsf.in.ua/archive/2023/1/2.pdf1>
33. Бондарчук Н.В. Взаємодія органів публічної влади та громадянського суспільства в умовах цифровізації. *Публічне управління та адміністрування в Україні*. 2022. Вип 28. URL: <http://surl.li/lhsgx>
34. Сидоренко Світлана Цифровізація як дієвий механізм взаємодії інститутів громадянського суспільства та органів публічної влади *Буковинський вісник державної служби та місцевого самоврядування* 2023, №1 URL: <http://buk-visnyk.cv.ua/naukovadumka/2649/>

References:

1. Tocqueville Alexis (2000) Democracy in America / George Lawrence, trans.; J. P. Mayer, ed.; New York: Perennial Classics. 778 pp. [in English]
2. By Jürgen Habermas (1991) The Structural Transformation of the Public Sphere. An Inquiry into a Category of Bourgeois Society / Translated by Thomas Burger. Publisher: The MIT Press. 328 pp. [in English]
3. Ernest Gellner (1994) Conditions of Liberty: Civil Society and Its Rivals. Hamish Hamilton.. 225 pp. [in English]
4. Francis Fukuyama (1999) The Great Disruption: Human Nature and the Reconstitution of Social Order. Paperback. 368 pp. [in English]
5. Dahrendorf Ralf (1990) Reflections on the Revolution in Europe in a Letter Intended to have been Sent to a Gentleman in Warsaw. New York: Random House, Inc., 163 pp. URL: <https://www.cambridge.org/core/journals/nationalities-papers/article/abs/ralf-dahrendorf-reflections-on-the-revolution-in-europe-in-a-letter-intended-to-have-been-sent-to-a-gentleman-in-warsaw-new-york-random-house-inc-1990-163-pp-1795/E50441C7ADD2C8A276D4C4FBDF1773F6> [in English]
6. Putnam Robert D. (2000) Bowling Alone: The Collapse and Revival of American Community. Simon and Schuster, 541 pp. [in English]
7. Manuel Castells (2013) Communication Power Second Edition. Oxford University Press (OUP). 624 p. URL: <https://global.oup.com/academic/product/communication-power-9780199681938?cc=ua&lang=en&> [in English]
8. By Evgeny Morozov (2011) The Net Delusion: The Dark Side of Internet Freedom". New York: PublicAffairs, 432 p. [in English]
9. by Lawrence Lessig (1999) Code and Other Laws of Cyberspace. New York: Basic Books, 297 pp. URL: <https://lessig.org/images/resources/1999-Code.pdf>. [in English]
10. Barry Wellman (1999) Networks in the Global Village. New York. Routledge. 408 pp. DOI <https://doi.org/10.4324/9780429498718> [in English]
11. Allan S. (2006) Online News: Journalism and the Internet. Buckingham: Open University Press. 208 p. URL: https://books.google.com.ua/books?id=sC6xoPqrlwC&printsec=frontcover&hl=ru&source=gbs_ViewAPI&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false [in English]
12. Kolodzy J. (2006) Convergence Journalism: Writing and Reporting Across the News Media. Rowman & Littlefield. 267 p. URL: <https://books.google.com.ua/books?id=oaM6ux8OT3QC&printsec=frontcover&hl=ru#v=onepage&q&f=false> [in English]
13. Boczkowski P. (2005) Digitizing the News: Innovation in Online Newspapers. Cambridge: MIT Press. 243 p. URL: <https://doi.org/10.7551/mitpress/2435.001.0001> [in English]
14. McAdams M. (2005) Flash Journalism: How to Create Multimedia News. Focal Press. 518 p. URL: <https://www.routledge.com/Flash-Journalism-How-to-Create-Multimedia-News-Packages/McAdams/p/book/9780240806976> [in English]
15. Rheingold Howard ed. (2000) The Virtual Community: Homesteading on the Electronic Frontier / The MIT Press edition. 480 p. URL: https://books.google.com.ua/books?id=fr8bdUDisqAC&printsec=frontcover&hl=ru&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false [in English]
16. Olivier Cimelière (2011) «Tunisie-Egypte: Peut-on vraiment parler de revolution 2.0» // Le blog du communicant 2.0. URL: <https://www.leblogducommunicant2-0.com/2011/01/31/tunisie-egypte-peut-on-vraiment-parler-de-revolution-2-0/> [in french]
17. Olivier Cimelière (2014) Terrorisme & réseaux sociaux: N'abandonnons pas le terrain de l'influence aux intégristes! URL: <https://www.leblogducommunicant2-0.com/2014/09/27/terrorisme-reseaux-sociaux-nabandonnons-pas-le-terrain-de-linfluence-aux-integristes/> [in french]

18. Berchenko H. V. (2014) *Hromadyans'ke suspil'stvo v Ukrayini: konstytutsiyni aspekty : monohrafiya*. [Civil society in Ukraine: constitutional aspects: monograph]. Yuright. Kharkiv 208 p. [in Ukrainian]
19. Ed. Shemshuchenko Yu.S. and others (1998) *Hromadyans'ke suspil'stvo* [Civil society] // *Yurydychna entsyklopediya: v 6 t.* [Legal encyclopedia: in 6 volumes]. Ukr. Encyclop. Kyiv. T. 1: A–Г. 153 p. [in Ukrainian]
20. Ed. by Todyky YU.M., V.S. Zhuravskiy (2002) *Konstytutsiynе pravo Ukrayiny* [Constitutional law of Ukraine]. "In Yure". Kyiv. 544 p. [in Ukrainian]
21. Kryzhanivskiy A.F. (2000) *Hromadyans'ke suspil'stvo v Ukrayini: problemy teorii i praktyky* [Civil society in Ukraine: problems of theory and practice] *Visnyk Odes'koho instytutu vnutrishnikh sprav* [Bulletin of the Odessa Institute of Internal Affairs.] No. 1. P. 13-19.
22. Rozova, T. V., Barkov V. Yu. (2003) *Spetsyfika stanovlennya hromadyans'koho suspil'stva v Ukrayini: monohrafiya* [Specifics of the formation of civil society in Ukraine: a monograph]. Jurid. L-ra. Odesa P. 205. [in Ukrainian]
23. Shaigorodskiy Yu.Zh. General ed. (2011) *Vlada i suspil'stvo: dialoh cherez hromads'ki rady: monohrafiya* [Government and society: dialogue through public councils: a monograph] PALIVODA A. V. Kyiv. 148 p. URL: https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/166093/1/Vlada_i_Susp_Dialog_Gromad_Rady.pdf [in Ukrainian]
24. Ryabchuk M. Yu. (2006) *Hromadyans'ke suspil'stvo* [Civil society]. *Entsyklopediya Suchasnoyi Ukrayiny* [Encyclopaedia of Modern Ukraine] / Ed. Dzyuba I. M., Zhukovsky A. I., Zheleznyak M. G. [and others] ; National Academy of Sciences of Ukraine, National Academy of Sciences. Institute of Encyclopedic Research of the National Academy of Sciences of Ukraine. Kyiv. URL: <https://esu.com.ua/article-31976> [in Ukrainian]
25. Yakymenko Yu.(2004) *Hromadyans'ke suspil'stvo v Ukrayini: osnovni kharakterystyky*. [Civil society in Ukraine: main characteristics]. *Tsentr Razumkova*. [Razumkov Center]. URL: http://razumkov.org.ua/upload/yakymenko_civic_society_2004.pdf [in Ukrainian]
26. Ivashova L. M., Antonova L. V., Krushelnyska T. A.[2023] *Kompleksnyy mekhanizm vzayemodiyi hromadyans'koho suspil'stva z instytutamy vlady v konteksti rozvytku publichno-pryvatnoho partnerstva* [Complex mechanism of civil society interaction with government institutions in the context of public-private partnership development]. *Publichne upravlinnya ta mytne administruvannya*. [Public administration and customs administration]. No. 2 (37). P. 31-42. <https://doi.org/10.32782/2310-9653-2023-2.4> URL: <http://www.customs-admin.umsf.in.ua/archive/2023/2/4.pdf> [in Ukrainian]
27. Skakun O. F. (2001) *Teoriya prava i derzhavy : pidruch.* [Theory of law and state: textbook]. Konsum. Kharkiv. 656 p. URL: <http://politics.ellib.org.ua/pages-cat-51.html> [in Ukrainian]
28. Kudryachenko A. I. by General. Ed (2007) *Politychna systema i hromadyans'ke suspil'stvo: yevropeys'ki i ukrayins'ki realiyi* [Political system and civil society: European and Ukrainian realities]. NISD. Kyiv. 396 p. URL: https://shron1.chtyvo.org.ua/Kudriachenko_Andrii/Politychna_systema_i_hromadianske_suspilstvo_ievropeyski_i_ukrainski_realii.pdf?PHPSESSID=ia6lee5kpo87iqu8pqnsmjrv43 [in Ukrainian]
29. Tymchenko S.M. (2002) *Hromadyans'ke suspil'stvo i pravova derzhava v Ukrayini*. [Civil society and the rule of law in Ukraine]. Law Institute of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine. Zaporizhzhia. 193 p. [in Ukrainian]
30. Mukhina M.O., Tryma K.A. (2015) *Kontseptual'ni pidkhody do vyznachennya ponyattya hromadyans'koho suspil'stva*. [Conceptual approaches to defining the concept of civil society] *Molodyy vchenyy*. [A young scientist]. No. 2 (17). P. 176 – 178. [in Ukrainian]

31. Kornievskiy O. A., Tyshchenko Yu. A., Yablonskyi V. M.. in General Ed. (2018) *Hromadyans'ke suspil'stvo Ukrayiny: suchasni praktyky ta vyklyky rozvytku : analit. dopovid'* [Civil society of Ukraine: modern practices and development challenges: analyst. Report] / V.M. Yablonskyi, T.V. Andriichenko, I.E. Bekeshkina and others; NISD, Kyiv. 128 p. URL: https://www.kmu.gov.ua/storage/app/sites/1/17-civik-2018/rubrik_spryannia/analit_zvit_2018.pdf. [in Ukrainian]

32. Antonova L.V., Antonov A.V., Ivashova L.M. (2023) *Informatsiyno-komunikatsiyi instrumenty zabezpechennya efektyvnoho vryaduvannya v Ukrayini na derzhanomu ta rehional'nomu rivnyakh*. [Information and communication tools for ensuring effective governance in Ukraine at the state and regional levels]. *Publichne upravlinnya ta mytne administruvannya*. [Public administration and customs administration]. No. 1 (36). P.10-17. URL: <http://customs-admin.umsf.in.ua/archive/2023/1/2.pdf1> [in Ukrainian]

33. Bondarchuk N.V. (2022) *Vzayemodiya orhaniv publichnoyi vlady ta hromadyans'koho suspil'stva v umovakh tsyfrovizatsiyi*. [Interaction of public authorities and civil society in the conditions of digitalization]. *Publichne upravlinnya ta administruvannya v Ukrayini* [Public management and administration in Ukraine].. Issue 28. URL: <http://surl.li/lhsgx> [in Ukrainian]

34. Sydorenko Svitlana (2023) *Tsyfrovizatsiya yak diyevyy mekhanizm vzayemodiyi institutiv hromadyans'koho suspil'stva ta orhaniv publichnoyi vlady* [Digitization as an effective mechanism of interaction between civil society institutions and public authorities] *Bukovyns'ky visnyk derzhavnoyi sluzhby ta mistsevoho samovryaduvannya* [Bukovynsky Gazette of State Service and Local Self-Government] No. 1 URL: <http://buk-visnyk.cv.ua/naukova-dumka/2649/> [in Ukrainian]

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК: 351:37 (477)

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1161-1175](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1161-1175)

Лазор Олег Ярославович доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри публічного управління та адміністрування, Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського, вул. Острозького, 32, м. Вінниця, 21001, тел.: (050) 541-09-80, <https://orcid.org/0000-0002-5989-8527>

Лапшин Сергій Андрійович кандидат історичних наук, доцент, доцент кафедри публічного управління та адміністрування, Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського вул. Острозького, 32, м. Вінниця, 21001, тел.: (067) 236-16-90, <https://orcid.org/0000-0002-2578-8055>

Рабенчук Олег Петрович кандидат історичних наук, старший викладач кафедри публічного управління та адміністрування, Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського, вул. Острозького, 32, м. Вінниця, 21001, тел.: (097) 277-19-41, <https://orcid.org/0009-0002-7330-6011>

ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ЗАКЛАДАМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Анотація. На сучасному етапі розвитку українського суспільства відбуваються глобальні зміни, які торкаються й освітньої сфери. Вони вимагають нового бачення та підходів у вирішенні питань управління вищими навчальними закладами. Впровадження новітніх інформаційно-комунікаційних технологій у цьому плані є одним із пріоритетних, оскільки дає можливість забезпечувати доступність освіти, підвищувати її ефективність, вдосконалювати навчальний процес, адаптувати молодь до викликів інформаційного суспільства та розбудови держави в умовах війни.

Зазначено, що управління сферою освіти має бути спрямоване на досягнення високого професійного рівня наукового, аналітичного й інформаційного супроводу управлінських рішень. Характеризується інформаційний простір публічного управління в освітній сфері. Аналізується інформаційно-комунікаційне забезпечення управлінської вертикалі у закладах вищої освіти та функціонування її організаційних, методичних і технічних аспектів. Визначаються принципи та особливості впровадження

інформаційно-комунікаційних систем у процес управління вищими навчальними закладами.

Зазначається, що важливою в управлінському процесі є оперативна та стратегічна інформація. Акцентується увага на тому, що використання технологій у процесі управління освітньою діяльністю дозволяє опрацьовувати дані щодо особового складу студентів; рівня їх успішності та результатів навчання; вести моніторинг якості навчання; контролювати знання, уміння і навички. Також з допомогою технологій аналізується інформація, яка стосується основних параметрів навчального процесу: його організації, кадрового складу, рівня кваліфікації викладачів, забезпечення навчального процесу матеріальною, дидактичною та методичною базою тощо.

Характеризується вплив інформаційно-комунікаційних технологій на професійну компетентність керівництва закладів вищої. Обґрунтовується висновок, що інформаційно-комунікаційне забезпечення є важливим елементом прийняття оптимальних управлінських рішень та актуалізує питання системного запровадження інформаційно-комунікаційних технологій та інновацій у сфері управління вищими навчальними закладами.

Ключові слова: інформаційно-комунікаційне забезпечення, заклади вищої освіти, публічне управління, інформаційні технології.

Lazor Oleg Yaroslavovych Doctor of Public Administration, Professor, Professor of the Department of Public Management and Administration, Vinnytsia Mykhailo Kotsiubynskyi State Pedagogical University, St. Ostrozhskogo, 32, Vinnytsia, 21001, tel.: (050) 541-09-80, <https://orcid.org/0000-0002-5989-8527>

Lapshin Serhii Andriyovych PhD in Historicals, Assistant Professor, Assistant Professor of the Department of Public Management and Administration, Vinnytsia Mykhailo Kotsiubynskyi State Pedagogical University, St. Ostrozhskogo, 32, Vinnytsia, 21001, tel.: (067) 236-16-90, <https://orcid.org/0000-0002-2578-8055>

Rabenchuk Oleg Petrovych Candidate of Historical Sciences, Senior Lecturer of the Department of Public Management and Administration, Vinnytsia Mykhailo Kotsiubynskyi State Pedagogical University, St. Ostrozhskogo, 32, Vinnytsia, 21001, tel.: (097) 277-19-41, <https://orcid.org/0009-0002-7330-6011>

INFORMATION AND COMMUNICATION PROVISION OF THE MANAGEMENT OF INSTITUTIONS OF HIGHER EDUCATION

Abstract. At the current stage of the development of Ukrainian society, global changes are taking place, which also affect the educational sphere. They

require a new vision and approaches in solving issues of management of higher educational institutions. The implementation of the latest information and communication technologies in this regard is one of the priorities, as it makes it possible to ensure the availability of education, increase its effectiveness, improve the educational process, adapt young people to the challenges of the information society and the development of the state in conditions of war.

It is noted that the management of the field of education should be aimed at achieving a high professional level of scientific, analytical and informational support of management decisions. The information space of public administration in the educational sphere is characterized. The information and communication support of the management vertical in institutions of higher education and the functioning of its organizational, methodical and technical aspects are analyzed. The principles and features of the implementation of information and communication systems in the process of management of higher educational institutions are determined.

It is noted that operational and strategic information is important in the management process. Emphasis is placed on the fact that the use of technologies in the process of managing educational activities allows processing data on the personnel of students; their level of success and learning outcomes; monitor the quality of education; control knowledge, skills and abilities. Information related to the main parameters of the educational process is also analyzed with the help of technologies: its organization, personnel, level of qualifications of teachers, provision of the educational process with a material, didactic and methodical base, etc.

The influence of information and communication technologies on the professional competence of the management of higher institutions is characterized. The conclusion is substantiated that information and communication support is an important element of making optimal management decisions and actualizes the issue of systematic introduction of information and communication technologies and innovations in the field of management of higher educational institutions.

Keywords: information and communication support, institutions of higher education, public administration, information technologies.

Постановка проблеми. Ефективність здійснення загальнодержавних реформ залежить від функціонування та демократизації управління сферою освіти. Діяльність органів публічного управління різних рівнів, як зазначено у Національній доктрині розвитку освіти, має бути спрямована на налагодження високого професійного рівня наукового, аналітичного й інформаційного супроводу управлінських рішень та долати розрізненість адміністративних впливів [1].

У контексті системного публічного управління актуальним є питання вивчення інформаційно-комунікаційного забезпечення управлінської вертикалі

та функціонування її організаційних, методичних і технічних аспектів. В управлінській діяльності керівників різних рівнів часто відсутня системна робота з інформацією, що зумовлює недостатнє інформаційне обґрунтування управлінських рішень. Використання випадкової інформації негативно впливає на загальний рівень управління через невідповідність прийнятих рішень реально існуючій освітній ситуації. Крім того керівникам закладів освіти необхідно аналізувати багато параметрів педагогічного процесу, які потребують систематизації та чіткого визначення його змісту для прийняття управлінських рішень [2, С.175-176].

Інформаційний простір публічного управління в освітній сфері включає сукупність інформаційних баз та систематизацію й обробку даних, що потрібні для прийняття управлінських рішень. Створенню цілісного інформаційного простору публічного управління сприяє комплексний автоматизований процес з єдиними правилами надання й обробки інформації як на папері, так і в електронному вигляді [3, 4].

Управлінська адміністративна діяльність у закладах вищої освіти ґрунтується на постійному опрацюванні великих обсягів інформації. Тож лише об'єктивна інформація, яка вчасно отримана та відображає динаміку змін об'єкта управління може допомогти приймати правильні управлінські рішення. Також важливим є запровадження технологій швидкої та якісної обробки інформації для мінімізації витрат часу і ресурсів керівником при прийнятті рішень [5, С.55].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичною основою роботи стали дослідження українських учених процесу й особливостей запровадження інноваційних технологій та інформаційно-комунікативного забезпечення управління закладами вищої освіти. Серед них праці таких українських дослідників як Обушна Н.І., Антоненко С.А., Яременко О.І., Кривонос О.М., Полумієнко С.К., Шевчук Р.М, Полякова Л.П. Однак питання особливостей та впливу інформаційно-комунікаційного забезпечення на управління вищими навчальними закладами розроблене не в повному обсязі і потребує постійної уваги дослідників, оскільки якісна інформація та використання інноваційних технологій сприяють розв'язанню проблем управління і допомагають адаптуватись до нових сучасних умов, які постійно зазнають стрімких змін.

Мета статті – дослідження та аналіз особливостей інформаційно-комунікаційного забезпечення і його впливу на прийняття оптимальних управлінських рішень у сфері керівництва вищими навчальними закладами.

Досягнення поставленої мети передбачає вирішення ряду завдань, зокрема, аналізу нормативно-правової бази та теоретико-методологічних підходів до вивчення процесів інформаційно-комунікаційного забезпечення

управління закладами вищої освіти, визначення функцій та способів впливу інформаційно-комунікаційних технологій на сферу управління вищими навчальними закладами.

Виклад основного матеріалу. Серед основних функцій інформаційно-комунікаційного забезпечення управління закладами вищої освіти можна виокремити задоволення потреб усіх учасників освітнього процесу інформацією, необхідною для їх ефективної взаємодії; інформування про стан освітнього процесу, забезпеченості засобами навчання, рівня навчальних досягнень здобувачів, їх освітніх потреб та психічного і фізичного здоров'я; професійної кваліфікації викладачів; документації, потрібної для здобувачів та педагогічних працівників тощо [6, С.70].

У закладах вищої освіти накопичується різного роду внутрішня і зовнішня інформація. До внутрішньої належить інформація, яка відображає освітній процес, його стан і результати; інформація про штатних та позаштатних працівників з результатами їх роботи; інформація про становище матеріально-технічної бази, зв'язки закладу вищої освіти з іншими установами та організаціями. До зовнішньої інформації належать директивні документи Міністерства освіти і науки (постанови, накази та ін.), навчальні плани, наукова та педагогічна інформація тощо [7].

Важливою в управлінському процесі є оперативна та стратегічна інформація. Вчасна та різнопланова оперативна інформація допомагає аналізувати і виявляти недоліки управлінського процесу. За наявності такої інформації адміністрація закладів вищої освіти може об'єктивно оцінювати роботу закладу упродовж короткого (день, тиждень) чи більш тривалого (місяць, семестр) періоду. Стратегічна інформація містить узагальнюючі дані підсумку роботи закладу освіти упродовж навчального року. Також до неї належать комплексні програми розвитку закладу вищої освіти, постанови та розпорядження Міністерства освіти і науки, уряду та ін. За своїм змістом як оперативна, так і стратегічна інформація керуючої і керованих підсистем складають підсумкову інформацію.

Для інформаційного забезпечення управлінського процесу закладів вищої освіти важливо знати про те, які дані необхідні і яким чином організувати їх збір. Однак лише ті зібрані дані будуть розглядатися як інформація, коли буде можливість їх використовувати при прийнятті управлінських рішень та вирішенні певних внутрішньо-організаційних завдань. Крім того така інформація потребує упорядкування, унаслідок чого значна кількість фактів та статистичних даних формують інформаційний масив, який аналізується і стає основою для прийняття управлінських рішень.

При створенні системи інформаційно-комунікаційного забезпечення управління закладами вищої освіти головним інструментом виступає

педагогічний моніторинг. Він є базовим у ході реалізації на практиці ідеї диференційованого підходу до навчального процесу з вагомим значенням вибору способу збору інформації при організації управління освітнім закладом. Дана система вимагає створення відповідних правових умов, реалізацію інноваційної діяльності, розроблення і розповсюдження програмних продуктів, організаційних заходів.

На ефективність управління впливає якість інформації, яку отримує очільник освітнього закладу. Вона має бути лаконічною, повною, структурованою, систематизованою, об'єктивною, достовірною, оперативно отриманою, опрацьованою і своєчасно направленою виконавцям [8, С.57].

Покращити якість управління закладами вищої освіти дозволяє створення комплексного банку інформації, у якому вона розподіляється відповідно до функцій та змісту управлінського процесу (нормативно-правова, науково-методична, планово-прогностична, контрольна-аналітична) [9, С.20]. Дана модель збору і збереження управлінської інформації завдяки встановленим логічним причинно-наслідковим зв'язкам оптимізує аналіз роботи педагогічного колективу й адміністрації закладу вищої освіти.

Сьогодні в освітній галузі використовуються інформаційно-комунікаційні системи, які класифікуються за наступними критеріями: відповідно до рівня чи сфери діяльності (державні, територіальні (регіональні), галузеві); відповідно до рівня автоматизації управлінських процесів (інформаційно-керівні); відповідно до ступеня централізації опрацювання інформації (децентралізовані); відповідно до ступеня інтеграції функцій (багатоступеневі з інтеграцією за рівнями публічного управління) [7].

З потреб практики розробляються принципи впровадження інформаційно-комунікаційних систем. Серед найзагальніших виділяють принцип системності, принцип інтегрованості та принцип автоматизації інформаційних потоків. Серед принципів побудови інформаційно-комунікаційних систем управління освітою виділяють принципи ієрархічності та діалогічності. Застосування ієрархічного принципу покращує ефективність управління, налагоджує взаємодію підсистем вертикалі управління, упорядковує інформаційні потоки та дозволяє позбутися необ'єктивних оцінок якості освітнього процесу. Застосування принципу діалогічності дозволяє активізувати взаємодію суб'єктів освітнього процесу відповідно управлінської вертикалі.

Запровадження інформаційно-комунікаційних систем управління освітою вимагає впорядкування інформаційних потоків в управлінській освітній сфері, аналізу управлінських рішень та ходу їх прийняття; створення електронних моделей управління в сфері освіти, з орієнтацією на прийняття одного чи багатьох управлінських рішень [10].

В Україні для створення єдиної інформаційно-комунікаційної системи управління освітою було розроблено веб-проект Інформаційної системи управління освітою (ІСУО). До цієї структурованої управлінської системи входить багато ланок-підсистем, які об'єднані внутрішніми цілями та єдиним процесом управління структурами освітньої сфери.

Ця онлайн база даних направлена на створення загальнодержавного інформаційного управлінського електронного середовища в розрізі вищої освіти та дозволяє узгоджено працювати адміністративно-територіальним установам управління освітою. Вона надає інформацію щодо загально-освітніх навчальних закладів, надавачів та здобувачів освітніх послуг; забезпечує наповнення Єдиної державної електронної бази з питань освіти. З її допомогою удосконалюється процес статистичної звітності у державі; забезпечується підготовка даних щодо отримання випускниками загальноосвітніх шкіл документів про освіту, створюється електронна версія документів про освіту. Використовуючи цю систему абітурієнти подають електронні заяви до закладів вищої освіти.

Сучасний етап розвитку українського суспільства вимагає нового бачення та підходів у вирішенні питань управління навчальними закладами. Новітні інформаційно-комунікаційні технології дають можливість забезпечити доступність освіти, вдосконалити навчальний процес та підвищити ефективність управління закладами вищої освіти.

Актуальним є питання вдосконалення підготовки керівних кадрів освітньої галузі, у тому числі, ректорів закладів вищої освіти, із застосуванням інноваційних технологій та методів. Адміністрація вищих навчальних закладів має сьогодні вирішувати складні проблеми організації освітнього процесу в умовах воєнного стану. Її функції та роль, відповідно до викликів часу, розширюються, оскільки існує необхідність перетворення закладів вищої освіти із закритої системи у більш відкриту і складну.

Адаптація до подібних процесів вимагає часу та підготовлених висококваліфікованих фахівців, як у сфері управління навчальними закладами, так і в навчально-виховній діяльності. Керівник навчального закладу на сучасному етапі розвитку освіти має бути одночасно педагогом і менеджером, реалізуючи зміст і цілі освітнього процесу та різних форм міжкультурних взаємин [11, С.56].

Інформаційно-комунікаційні технології допомагають подолати протиріччя між фактичним рівнем професійної компетентності керівництва закладів вищої освіти та необхідними для сучасної управлінської діяльності знаннями і вміннями в умовах інформаційного суспільства.

Використання технологій у процесі управління освітньою діяльністю дозволяє опрацьовувати дані щодо особового складу студентів; рівня їх

успішності та результатів навчання; вести моніторинг якості навчання; контролювати знання, уміння і навички. Також з допомогою технологій аналізується інформація, яка стосується основних параметрів навчального процесу: його організації (години, перелік дисциплін, кількість груп тощо), кадрового складу, рівня кваліфікації викладачів, забезпечення навчального процесу матеріальною, дидактичною та методичною базою тощо.

Управління закладів вищої освіти організоване з допомогою засобів інформаційно-комунікаційних технологій надає адміністрації освітніх установ багато переваг. Зокрема, оперативно отримується узагальнююча інформація стосовно ходу освітнього процесу, особистих справ співробітників та студентів, оптимізується система документообігу. Дана інформація використовується для автоматизації звітності та необхідна при прийнятті ефективних управлінських рішень [9, С.138].

На комп'ютеризацію та темпи впровадження інформаційно-комунікаційних технологій у освітній процес впливає готовність ректора того чи іншого вищого навчального закладу до інноваційної діяльності. Така готовність залежить від ряду вагомих чинників, зокрема, вмотивованості керівника запроваджувати новітні технології, обізнаності з такими технологіями та іншими новаторськими методами роботи, особистого володіння навичками застосування технологій на практиці, творчого підходу та налаштованості на експериментальну діяльність, готовності вирішувати проблеми, пов'язані з організаційними аспектами запровадження інформаційно-комунікаційних технологій [12, С.42].

Мережеві технології допомагають адміністрації закладів вищої освіти поліпшувати менеджмент якості освіти. Їх використання лежить в основі організаційно-дидактичних заходів здійснення дистанційного навчання, електронних засобів контролю якості засвоєння знань, ефективнішого формування умінь і навичок. Наприклад, застосовування системи «Електронний журнал» дозволяє здійснювати управління та контроль навчально-пізнавальної діяльності здобувачів вищої освіти.

У контексті управління освітою та покращення її якості перспективним напрямом є застосування в освітньому процесі можливостей відкритих освітніх веб-ресурсів, до яких належать віртуальні заклади вищої освіти, освітні портали, інтернет-олімпіади та ін. Науково-педагогічні працівники також мають змогу постійно підвищувати свій професійний рівень та компетентності завдяки існуванню різнопланових онлайн-систем і онлайн-заходів із підвищення кваліфікації. Застосування інформаційно-комунікаційних технологій на практиці у процесі управління якістю освіти науково обґрунтовується та підкріплюється дидактичними дослідженнями.

Можливості інформаційно-комунікаційних технологій у сфері освіти збільшуються завдяки використанню педагогічних електронних програмних засобів навчального призначення, при цьому актуалізується питання врахування дидактичних принципів навчання при їх розробці. Відкриті багатофункціональні програмно-методичні системи, як підґрунтя самоосвіти і дистанційного навчання, розширена дидактична функціональність засобів комп'ютерної підтримки університетських курсів і шкільних предметів сприяють процесу реалізації компетентнісного підходу в загальноосвітній і вищій школі.

Таким чином комп'ютерно-орієнтовані технології інформатизації освіти, науки і виробництва мають вагоме значення в організації навчального процесу. В апаратно-технічному та організаційно-методичному плані сучасні інформаційно-комунікаційні технології можуть сприяти поліпшенню ефективності управління якістю освіти та використовуватися для інтенсифікації переходу навчання від ілюстративно-допоміжного до особистісно-орієнтованого.

Система інформаційно-комунікаційного забезпечення закладів вищої освіти створюється і функціонує у відповідності до певних принципів, які допомагають впроваджувати інновації в освітньому процесі [2, С.175].

Зокрема, принцип законності й відповідності нормативно-правової бази системи ІКЗ базується на дотриманні правових засад, правовому регулюванні та довідково-інформаційному обслуговуванні організаційно-інформаційних процесів у законодавчому, правовому і нормативному полі освітньої діяльності (Конституція України (ст.34), закони «Про освіту», «Про вищу освіту», «Про інноваційну діяльність», «Про інформацію», «Про науково-технічну інформацію», «Про авторське право» та ін.) [10, 13, 14, 15]. Дотримання принципу цільового підходу до ІКЗ освітнього процесу забезпечує чіткість функціонування цієї системи для своєчасного й оптимального надання інформації учасникам освітньої діяльності.

Запровадження принципу інформаційної безпеки перешкоджає несанкціонованому доступу до конфіденційної інформації, її витоку, визначає коло закритої інформації та можливість доступу до неї, забезпечує захист авторських прав інтелектуальної власності. Принцип регулювання інформаційних взаємин забезпечує створення інноваційних продуктів та інформаційних ресурсів для збору, опрацювання, зберігання, використання та поширення інформації як традиційними (фахові видання, фонди бібліотек, ЗМІ), так і сучасними (цифрові носії, Інтернет) інформаційними джерелами [16, 17].

Принцип оптимізації інформаційно-комунікаційного забезпечення освітнього процесу передбачає активне використання інноваційних технологій на всіх етапах навчально-виховної діяльності, наповнення інформаційних

баз та надання доступу до них усім учасникам освітньої діяльності, дієвого застосування інформації (документації, статистичних даних) [18, 19].

Реалізація принципу ефективного використання інформаційно-комунікативних технологій забезпечує вільний доступ педагогів до інформації в новітніх інформаційних джерелах, що сприяє оптимізації їх професійної діяльності. Згідно з принципом функціональної структуризації формується організаційна розбудова системи інформаційного забезпечення освітнього процесу, при цьому вона має узгоджуватися з метою, змістом і завданнями діяльності вищого навчального закладу. Принцип достатності інформаційно-комунікаційного забезпечення ґрунтується на оптимальних критеріях обрання, обсягу, змісту інформації про освітній процес та технологію її запровадження. Це активізує подальший розвиток корисних технологій, інформаційних продуктів і послуг, доступних для широкого кола користувачів програмних засобів [17].

У системі інформаційно-комунікаційного забезпечення можна виділити концептуальний, змістовний, організаційний та технологічний компоненти.

Відповідно концептуальний компонент визначає мету, завдання і принципи функціонування системи інформаційного забезпечення освітнього процесу та його нормативно-правовий супровід. Змістовий компонент, з урахуванням потреб учасників освітнього процесу, передбачає формування баз даних, інформаційного наповнення усіх етапів освітньої діяльності та ефективного використання зовнішньої інформації.

Згідно організаційного компоненту створюється структурний інформаційний підрозділ, який організовує й координує роботу інформаційно-комунікаційної системи, регулює документообіг, інформаційні потоки, наповнює інформаційні бази, забезпечує інформаційну безпеку. Технічний компонент передбачає регулювання збору, обробки, оцінювання, застосування та поширення інформації про освітній процес, забезпечує технологічні можливості доступу до інформації на усіх етапах освітньої діяльності.

Центральне місце в системі інформаційно-комунікаційного забезпечення закладів вищої освіти займає Єдина державна електронна база з питань освіти (ЄДЕБО) та офіційні сайти навчальних закладів [20, 21]. ЄДЕБО була створена з метою автоматизації збору, верифікації, обробки, зберігання та захисту даних з питань освіти [22, 23].

Завдяки сервісам цієї бази даних фізичні та юридичні особи, органи державної влади і місцевого самоврядування мають доступ до значного масиву інформації, пов'язаної з документами про освіту та наукові ступені, результатами зовнішнього незалежного оцінювання, перебігу вступної кампанії до вищих навчальних закладів та їх роботою. Була здійснена автоматизація важливих освітніх процесів, зокрема, ліцензування освітньої

діяльності, поширення інформації про вступну кампанію, подання документів для вступу до ВНЗ через Інтернет, складання рейтингових списків вступників, перевірки достовірності документів та акредитаційних сертифікатів тощо [23].

У своїй діяльності ЄДЕБО має неухильно дотримуватися вимог законодавства України щодо захисту персональних даних. Для збереження конфіденційності такого роду інформації з допомогою спеціального програмного забезпечення уповноважені ректорами технічні секретарі можуть вносити відомості до цієї бази даних безпосередньо у ВНЗ [24].

ЄДЕБО є важливим компонентом вступної кампанії до вищих навчальних закладів. Український центр оцінювання якості освіти вносить в Єдину базу дані, які надає Реєстр сертифікатів зовнішнього незалежного оцінювання. На основі інформації Реєстру вищий навчальний заклад має можливість проводити електронний вступ та здійснювати розподіл держзамовлення для підготовки здобувачів [25].

У системі інформаційно-комунікаційного забезпечення функціонування вищих навчальних закладів визначальне місце займає офіційний сайт. Він виконує важливу роль у наданні освітніх послуг ВНЗ у електронному інформаційному середовищі та має вплив на широку цільову аудиторію потенційних абітурієнтів. Тому від оптимізації концепції сайту, його структури, інформаційної наповненості, дієвих стратегій впливу на численну аудиторію залежить імідж освітнього закладу та його рейтингові позиції в умовах жорсткої конкуренції у сфері освітніх послуг [26].

Висновки. Інформаційно-комунікаційне забезпечення є важливим елементом прийняття оптимальних управлінських рішень, і в цьому контексті актуалізується проблема інформаційної бази управління освітою. Обсяг управлінської інформації та ресурсних витрат для її обробки постійно зростає, що зумовлює необхідність опанування методами сучасного педагогічного менеджменту та системного запровадження інформаційно-комунікаційних технологій та інновацій у сфері управління вищими навчальними закладами.

Система інформаційно-комунікаційного забезпечення в організаційно-змістовному плані дає змогу залучати до управлінських процесів усіх учасників навчально-виховного процесу, реалізуючи, таким чином, ключову ідею адаптивного управління. Ефективність інфраструктури інформаційно-комунікативної системи управління вищими навчальними закладами залежить від оптимального визначення змісту інформації, формування, переробки і взаємодії її потоків та ефективного зворотного зв'язку між усіма учасниками освітньої діяльності.

Механізм управління має ряд протиріч в організаційно-педагогічному та соціально-економічному плані, подолати які здатна управлінська система із сучасним інформаційно-комунікаційним забезпеченням. Саме якісна інформація та використання інноваційних технологій сприяють розв'язанню проблем управління, допомагають адаптуватись до нових умов та дозволяють проявляти ініціативу на всіх рівнях управлінського процесу закладами вищої освіти.

Література:

1. Указ президента України Про Національну доктрину розвитку освіти. https://ips.ligazakon.net/document/U347_02?an=291.
2. Патерило І.В. Інструменти діяльності публічної адміністрації: сутність та зміст. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія «Право». 2014. Вип. 27 (2). Т. 2. С. 174-178.
3. Про електронний цифровий підпис : закон України від 22 квітня 2003 р. № 852-IV. *Верховна Рада України*. <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/852-15>.
4. Про електронні документи та електронний документообіг: закон України від 22 трав. 2003 р. № 851-IV. *Верховна Рада України*. <http://zakon.rada.gov.ua/go/851-15>.
5. Обушна Н.І. Публічне управління як нова модель державного управління в Україні: теоретичний аспект. *Ефективність державного управління*. 2015. Вип. 44 (1). С.53-63.
6. Антоненко С.А. До питання розроблення концепції та програми правової інформатизації України. *Інформація і право*. 2012. № 2 (5). С. 69-80.
7. Звіт про проведення в загальноосвітніх навчальних закладах та органах управління освітою експерименту «ІСУО-2012» у 2012 р. : наказ МОН України від 29 листоп. 2012 р. № 1345. *Україна. ІСУО – інформаційна система управління освітою*. <https://isuo.org/upload/1345.pdf>.
8. Яременко О.І. Правові проблеми регулювання інформаційної діяльності у сфері державного управління. *Інформація і право*. 2011. №3. С.56-64.
9. Кривонос О.М. Використання інформаційно-комунікаційних технологій в навчанні: навч. посіб. Житомир: Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2013. 182 с.
10. Закон України «Про освіту». *Відомості Верховної Ради*. 2017. № 38-39. Ст.380. <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2145-19>.
11. Освітнє право: конспект лекцій. Авт. кол.: Астахов В. В., Астахова К. В. (мол.), Войно-Данчишина О. Л. та ін. За заг. ред. Астахова В.В.; Нар. укр. акад. ; Міжнар. фонд «Відродження». Харків, 2011. 144 с.
12. Полумієнко С.К. Про деякі питання державної політики розвитку інформаційного суспільства. *Інформаційне суспільство в Україні : тези доп. на Міжнарод. наук. конгресі*. 25-26 жовт. 2012 р. Київ, 2012. С. 41– 46.
13. Про вищу освіту: Закон України від 01 лип. 2014 р. №1556-VII. *Верховна Рада України*. <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1556-18>.
14. Про науково-технічну інформацію: Закон України від 25 черв. 1993 р. *Верховна Рада України*: офіц. веб-портал. <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3322-12>.
15. Про інформацію: Закон України від 2 жовт. 1992 р. № 2657-XII. *Верховна Рада України*. <http://zakon.rada.gov.ua/go/2657-12>.

16. Про захист персональних даних: закон України від 1 черв. 2010 р. № 2297-VI. *Верховна Рада України*. <http://zakon.rada.gov.ua/go/2297-17>.

17. Про заходи щодо забезпечення пріоритетного розвитку освіти в Україні: Указ Президента України від 30 верес. 2010 р. № 926. *Верховна Рада України*. <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/926/2010>.

18. Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні: Закон України від 8 верес. 2011 р. № 3715-VI. *Верховна Рада України*. <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3715-17>.

19. Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки : Закон України від 11 лип. 2001 р. № 2623-III. *Верховна Рада України*. <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2623-14>.

20. Деякі питання створення Єдиної бази: Наказ Міністерства освіти і науки України від 31.12.2010 № 1341. *Вища освіта*. 2011. http://osvita.ua/legislation/Vishya_osvita/18237.

21. Деякі питання реалізації у 2015-2017 рр. Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 р.: Постанова Кабінету Міністрів України від 7 жовтня 2015 р. № 821. <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/821-2015-%D0%BF>.

22. Про внесення зміни до пункту 3 Положення про Єдину державну електронну базу з питань освіти: Постанова Кабінету Міністрів України від 27 серп. 2014 р. № 391. *Верховна Рада України*. <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/391-2014-п>.

23. Про створення Єдиної державної електронної бази з питань освіти: Постанова Кабінету Міністрів України від 13 лип. 2011 р. № 752. *Верховна Рада України*. <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/752-2011-п>.

24. Джафарова О.В. Дослідження органів публічної адміністрації в системі суб'єктів дозвільної діяльності в Україні. *Форум права*. 2016. №1. С.42-49.

25. Про ЄДЕБО. <https://info.edbo.gov.ua/about/>.

26. Головка О. А. Сайт вищого навчального закладу як елемент сучасної масової комунікації. *Обрії друкарства*. 2019. №1(7). С. 45–61. [https://doi.org/10.20535/2522-1078.2019.1\(7\).169546](https://doi.org/10.20535/2522-1078.2019.1(7).169546).

References:

1. Ukaz prezydenta Ukrayiny Pro Natsional'nu doktrynu rozvytku osvity. [Decree of the President of Ukraine On the National Doctrine of Education Development]. Retrieved from https://ips.ligazakon.net/document/U347_02?an=291 [in Ukrainian].

2. Paterylo I.V. (2014). Instrumenty diyal'nosti publichnoyi administratsiyi: sutnist' ta zmist [Tools of public administration activity: essence and content]. *Naukovyy visnyk Uzhhorods'koho natsional'noho universytetu. Seriya «Pravo»*. - Scientific Bulletin of the Uzhhorod National University. «Law» series. (27 (2).) (pp. 174-178) [in Ukrainian].

3. Pro elektronnyy tsyfrovyy pidpys [On electronic digital signature] (2003, April 22) zakon Ukrayiny - Law of Ukraine. Retrieved from <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/852-15> [in Ukrainian].

4. Pro elektronni dokumenty ta elektronnyy dokumentoobih [On electronic documents and electronic document circulation] (2003, May 22). Zakon Ukrayiny - The law of Ukraine. Retrieved from <http://zakon.rada.gov.ua/go/851-15>. [in Ukrainian].

5. Obushna N.I. (2015). Publichne upravlinnya yak nova model' derzhavnoho upravlinnya v Ukrayini: teoretychnyy aspekt [Public administration as a new model of public administration in Ukraine: theoretical aspect]. *Efektivnist' derzhavnoho upravlinnya - Efficiency of public administration*. (44 (1)). (pp.53-63.) [in Ukrainian].

6. Antonenko S.A. (2012). Do pytannya rozroblennya kontseptsii ta prohramy pravovoi informatyzatsii Ukrainy [Regarding the development of the concept and program of legal informatization of Ukraine]. *Informatsiya i pravo - Information and law*. (No. 2 (5)) (pp. 69-80.) [in Ukrainian].

7. Zvit pro provedennya v zahal'noosvitnikh navchal'nykh zakladakh ta orhanakh upravlinnya osvityu eksperymentu «ISUO-2012» u 2012 r [Report on conducting the ISUO-2012 experiment in general educational institutions and education management bodies in 2012] (2012). *Nakaz MON Ukrainy - Order of the Ministry of Education and Culture of Ukraine*. Retrieved from <https://isuo.org/upload/1345.pdf>. [in Ukrainian].

8. Yaremenko O.I. (2011). Pravovi problemy rehulyuvannya informatsiynoyi diyal'nosti u sferi derzhavnoho upravlinnya. [Legal problems of regulation of information activities in the sphere of public administration. Information and law]. (3.) (pp. 56-64.) [in Ukrainian].

9. Kryvonos O.M. (2013). Vykorystannya informatsiyno-komunikatsiynykh tekhnolohiy v navchanni: navch. posib. [The use of information and communication technologies in education: education. Manual]. *Zhytomyr: Vyd-vo ZHDU im. I. Franka - Zhytomyr: Publication of ZhDU named after I. Franka* (p.182). [in Ukrainian].

10. Zakon Ukrainy «Pro osvitu».[Law of Ukraine «On Education»]. (2017.) *Vidomosti Verkhovnoyi Rady - Verkhovna Rada information*. (No. 38-39.). Retrieved from <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2145-19>. [in Ukrainian].

11. Osvitnye pravo: konspekt lektsiy. Avt. kol.: Astakhov V. V., Astakhova K. V. (mol.), Voyno-Danchyshyna O. L. ta in. Za zah. red. Astakhova V.V.; Nar. ukr. akad. [Educational law: synopsis of lectures. Auth. coll.: Astakhov V.V., Astakhova K.V. (junior), Voyno-Danchyshina O.L. and others. In general ed. Astakhova V.V.; born Ukrainian Acad]. (2011). *Mizhnar. fond «Vidrozhennya». [International the «Revival»]*. (p.144). [in Ukrainian].

12. Polumiyenko S.K. (2012). Pro deyaki pytannya derzhavnoyi polityky rozvytku informatsiynoho suspil'stva. [About some issues of the state policy of information society development]. *Informatsiynе suspil'stvo v Ukraini : tezy dop. na Mizhnarod. nauk. konhresi - Information society in Ukraine: theses add. on International of science Congress Kyiv*. (pp. 41– 46). [in Ukrainian].

13. Pro vyshchu osvitu. On higher education. (2014, July 1). Zakon Ukrainy [Law of Ukraine]. 1556-VII. Verkhovna Rada Ukrainy - Verkhovna Rada of Ukraine. Retrieved from <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1556-18>. [in Ukrainian].

14. Pro naukovo-tekhnichnu informatsiyu. On scientific and technical information (1993, June 25). Zakon Ukrainy [Law of Ukraine]. Verkhovna Rada Ukrainy - Verkhovna Rada of Ukraine. Retrieved from <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3322-12>.

15. Pro informatsiyu. About information (1992, October 2). Zakon Ukrainy [Law of Ukraine]. 2657-XII. Verkhovna Rada Ukrainy - Verkhovna Rada of Ukraine. Retrieved from <http://zakon.rada.gov.ua/go/2657-12>. [in Ukrainian].

16. Pro zakhyst personal'nykh danykh. On the protection of personal data (2010, June 1). Zakon Ukrainy [Law of Ukraine]. 2297-VI. Verkhovna Rada Ukrainy - Verkhovna Rada of Ukraine. Retrieved from <http://zakon.rada.gov.ua/go/2297-17>. [in Ukrainian].

17. Pro zakhody shchodo zabezpechennya priorytetnoho rozvytku osvity v Ukraini. On measures to ensure the priority development of education in Ukraine (2010, September 30). Ukaz Prezydenta Ukrainy. [Decree of the President of Ukraine]. 926. Verkhovna Rada Ukrainy -Verkhovna Rada of Ukraine. Retrieved from <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/926/2010>. [in Ukrainian].

18. Pro priorytetni napryamy innovatsiynoyi diyal'nosti v Ukraini. On priority areas of innovative activity in Ukraine (2011, September 8). Zakon Ukrainy [Law of Ukraine]. 3715-VI. Verkhovna Rada Ukrainy - Verkhovna Rada of Ukraine. Retrieved from <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3715-17>. [in Ukrainian].

19. Pro priorytetni napryamy rozvytku nauky i tekhniky. On priority areas of development of science and technology (2001, July 11). Zakon Ukrainy [Law of Ukraine]. 2623-III. Verkhovna Rada Ukrainy - Verkhovna Rada of Ukraine. Retrieved from <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2623-14>. [in Ukrainian].

20. Deyaki pytannya stvorennia Yedynoyi bazy. Some issues of creation of the Unified base (2011, December 31). Nakaz Ministerstva osvity i nauky Ukrainy [Order of the Ministry of Education and Science of Ukraine]. 1341. *Vyshcha osvita - Higher education*. Retrieved from http://osvita.ua/legislation/Vishya_osvita/18237. [in Ukrainian].

21. Deyaki pytannya realizatsiyi u 2015-2017 rr. Derzhavnoyi stratehiyi rehional'noho rozvytku na period do 2020 r. Some issues of implementation in 2015-2017 of the State Regional Development Strategy for the period until 2020 (2015, October 7). Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy [Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine]. 821. Retrieved from <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/821-2015-%D0%BF>. [in Ukrainian].

22. Pro vnesennia zminy do punktu 3 Polozhennia pro Yedynu derzhavnu elektronnu bazu z pytan' osvity. On making changes to paragraph 3 of the Regulation on the Unified State Electronic Database on Education (2014, August 27). Pro vnesennia zminy do punktu 3 Polozhennia pro Yedynu derzhavnu elektronnu bazu z pytan' osvity [Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine]. 391. Verkhovna Rada Ukrainy - Verkhovna Rada of Ukraine. Retrieved from <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/391-2014-p>. [in Ukrainian].

23. Pro stvorennia Yedynoyi derzhavnoyi elektronnoyi bazy z pytan' osvity. On the creation of the Unified State Electronic Database on Education (2011, July 13). Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy [Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine]. 752. Verkhovna Rada Ukrainy - Verkhovna Rada of Ukraine. Retrieved from <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/752-2011-p>. [in Ukrainian].

24. Dzhaferova O.V. (2016). Doslidzhennia orhaniv publichnoyi administratsiyi v systemi sub'yektiv dozvil'noyi diyal'nosti v Ukraini Jafarova. [Research of public administration bodies in the system of subjects of permit activity in Ukraine]. *Forum prava - Law forum*. 1. (pp.42-49). [in Ukrainian].

25. Pro YEDEBO [About EDEBO]. Retrieved from <https://info.edbo.gov.ua/about/>. [in Ukrainian].

26. Holovko O. A. Sayt vyshchoho navchal'noho zakladu yak element suchasnoyi masovoyi komunikatsiyi. (2019). The website of a higher educational institution as an element of modern mass communication. *Obriyi drukarstva - Horizons of printing*. (1(7)). (pp. 45-61.) Retrieved from [https://doi.org/10.20535/2522-1078.2019.1\(7\).169546](https://doi.org/10.20535/2522-1078.2019.1(7).169546). [in Ukrainian].

УДК 351; 338.24

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1176-1188](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1176-1188)

Лашин Петро Михайлович аспірант кафедри управління персоналом та підприємництва, Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна, Навчально-науковий інститут «Інститут державного управління», Маршала Рибалко, 51, кв. 13, м. Харків, 61099, тел.: (050) 043-38-50, <https://orcid.org/0009-0002-4363-4858>

МЕТОДИ ТА ФОРМИ ДЕРЖАВНОЇ ПІДТРИМКИ РОЗВИТКУ МАЛОГО ТА СЕРЕДНЬОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА

Анотація. У статті досліджено методи та форми державної підтримки розвитку малого та середнього підприємництва (МСП). Встановлено, що стратегічним пріоритетом державного регулювання у сфері МСП є забезпечення державної підтримки малого та середнього підприємництва на паритетних засадах з великим бізнесом з урахуванням закономірностей ринкової економіки, а також інтеграційних процесів, розвиваються в сучасному економічному просторі. Визначено необхідність подальшого вдосконалення державної підтримки МСП, яка може реалізовуватися шляхом прямих дій (держава створює правові умови діяльності суб'єктів МСП, виступає арбітром у конфліктних ситуаціях, бере на вирішення конкретні економічні проблеми) та непрямих (створення відповідних інфраструктура нормативно-правового середовища, в рамках якої суб'єкти МСП здійснюють свою діяльність). Правила надання державної допомоги в Україні не повинні перешкоджати конкуренції – як внутрішній, так і зовнішній, – тому надання державної допомоги має бути економічно обґрунтованим з точки зору доцільності та загальної стратегії розвитку економіки України та з урахуванням інтересів МСП.

Досліджено встановлено, що на регіональному рівні питання підтримки малого та середнього підприємництва вирішується шляхом аналізу зовнішнього середовища та створення програм розвитку МСП. Визначення можливостей і специфіки ресурсного потенціалу вимагає транскордонного та міжрегіонального співробітництва із залученням програм міжнародної технічної допомоги. Основними засадами підтримки підприємництва в регіоні є організаційна, фінансово-економічна, інформаційна підтримка державними та регіональними установами суб'єктів підприємницької діяльності з пріоритетами економічної діяльності, визначеними регіональною владою.

Розглядаючи регіональну політику ЄС, можна сформулювати думку, що активна участь МСП є впливовим чинником позитивних змін у регіональній економіці, яким сприяють зростання інвестицій та привабливі виробничі інновації та технології.

Ключові слова: держава, державне регулювання, державна підтримка, мале та середнє підприємництво, інструменти та засоби державного регулювання.

Lashyn Petro Mykhailovych Postgraduate student of the Department of Personnel Management and Entrepreneurship, VN Kharkiv National University Karazina, Educational and Scientific Institute "Institute of Public Administration", Kharkiv, <https://orcid.org/0009-0002-4363-4858>

METHODS AND FORMS OF STATE SUPPORT FOR THE DEVELOPMENT OF SMALL AND MEDIUM-SIZED BUSINESSES

Abstract. The article examines the methods and forms of state support for the development of small and medium-sized businesses. It is established that the strategic priority of state regulation in the field of SMEs is to provide state support for small and medium-sized businesses on a parity basis with large businesses, taking into account the laws of the market economy, as well as integration processes. they are developing in the modern economic space. The need for further improvement of state support for SMEs, which can be implemented through direct actions (the state creates legal conditions for the activities of SME entities, acts as an arbiter in conflict situations, takes specific economic problems to solve) and indirect (creating appropriate infrastructure of the regulatory environment within which SME entities carry out their activities). The rules for the provision of state aid in Ukraine should not hinder competition – both internal and external – so the provision of state aid should be economically justified from the point of view of expediency and overall strategy for the development of the Ukrainian economy and taking into account the interests of SMEs.

It is established that at the regional level, the issue of supporting small and medium-sized businesses is solved by analyzing the external environment and creating SME development programs. Identifying the capabilities and specifics of resource potential requires cross-border and interregional cooperation involving international technical assistance programs. The main principles of support for entrepreneurship in the region are organizational, financial, economic, information support by state and regional institutions of business entities with priorities of economic activity determined by the regional authorities.

Considering the EU's regional policy, it is possible to form the opinion that the active participation of SMEs is an influential factor in positive changes in the

regional economy, which are facilitated by increased investment and attractive production innovations and technologies.

Keywords: state, state regulation, state support, small and medium-sized businesses, tools and means of state regulation.

Постановка проблеми. Стратегічним пріоритетом державного впливу на розвиток МСП є надання державної допомоги малому та середньому бізнесу з дотриманням законів ринкової економіки та з урахуванням інтеграційних процесів, які склалися в сучасній економічній сфері.

Рейтинг «Doing Business» у 2023 році поставив Україну на 64 місце зі 190 країн за результатами дослідження реформ за десятьма ключовими показниками. Серед показників, що характеризують стан малого та середнього підприємництва, Україна має результати щодо отримання кредитів. Таким чином, загальне економічне зростання в Україні та суттєве покращення зручності ведення бізнесу значною мірою залежать від удосконалення державного регулювання розвитку малого та середнього підприємництва в Україні.

Протягом останніх кількох років на малі та середні підприємства (МСП) вплинули важливі нормативно-правові акти та стратегії, такі як Угода про асоціацію та зону вільної торгівлі України з ЄС, Стратегія сталого розвитку «Україна-2020», 53 «Стратегія розвитку малого та середнього підприємництва в Україні на період до 2025 року». Активна державна політика, спрямована на відновлення довіри підприємців до державної підтримки національного МСП, вимагає чіткого та виваженого підходу до державного регулювання. Це має відбуватися без повної дерегуляції бізнесу чи затвердження офіційних програмних ініціатив, а шляхом програмного фінансування з програм, що передбачають розробку якісних програм державної регуляторної політики.

В останні роки на розвиток малого та середнього підприємництва (МСП) вплинули деякі важливі нормативні та стратегічні документи, зокрема Угода про асоціацію та зону вільної торгівлі України з ЄС, Стратегія сталого розвитку «Україна-2020», Стратегія розвитку малого та середнього підприємництва в Україні на період до 2025 року. Активна державна політика полягає в необхідності повернення довіри підприємців до держави через підтримку національних суб'єктів МСП, насамперед не за рахунок повної дерегуляції бізнесу. та затвердження формальних програмних ініціатив, але на основі формування чіткої та виваженої державної регуляторної політики у сфері розвитку малого та середнього підприємництва.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні і практичні аспекти державного регулювання малого та середнього підприємництва

розглянуті в працях як зарубіжних, так і вітчизняних вчених. Вагомий внесок у дослідження впливу держави на інноваційну діяльність зробили такі вчені Бутенко А.І. [6], Вайсман В. Я. [2], Варналій З.С. [3], Войнаренко М.П. [6], Гринько Т. [7], Ковальова А. І. [4], Лазур П.Ю. [5], Ляшенко В.І. [6], Пілевич Д. [8], Рожок М.Д. [9], Тітова Н.А. [9], Цимбал Є.П. [10] та ін. Незважаючи на велику кількість робіт по означеній проблематиці, слід зазначити наявність низки невивчених питань в сфері методів та форм державної підтримки розвитку малого та середнього підприємництва, що свідчить про актуальність обраної тематики цієї статті.

Формулювання цілей (мети) статті. Метою даної статті є дослідження методів та форм державної підтримки розвитку малого та середнього підприємництва.

Виклад основного матеріалу. За даними дослідження малого та середнього підприємництва І. Федець, лише 14% опитаних бізнесменів бачать державу як партнера у бізнесі. Більшість бачить у цьому перешкоду – 58% вважали так, а ще 28% дійшли до того, щоб наклеїти на державу ярлик ворога бізнесу. Підтримання неформальних стосунків із представниками хоча б одного державного органу є важливим для ведення бізнесу зазначили 44% респондентів. Відповідаючи на питання про державну допомогу, 6% не вважали її необхідною, а пряму державну підтримку віддали перевагу 17%; проте великий відсоток (77%) вважає, що бізнес потребує сприятливої державної політики [11].

У своїй роботі про інституції І. Федець вказує на низьку довіру підприємців до держави та необхідність захисту своїх прав як фактори, що штовхають підприємців до громадських організацій. Наприклад, за час діяльності Ради бізнес-омбудсмена, яка представляє інтереси бізнесу в державних органах, було подано понад 4000 скарг, понад 3000 задоволено. Підприємці часто скаржаться на податківців та митників. Також підприємці об'єднуються в бізнес-асоціації, де можуть отримати юридичну допомогу, навчання та підтримку: від пошуку міжнародних партнерів до підбору персоналу. Асоціації проводять ділові зустрічі з представниками влади та готують законопроекти. На регіональному рівні є успішні приклади діалогу між бізнес-асоціаціями та владою [11].

У Білій книзі «Політика розвитку малого та середнього підприємництва в Україні» наголошено, що для успішної реалізації державної політики сприяння розвитку малого та середнього підприємництва необхідне забезпечення комплексу передумов на загальноекономічному рівні – такі умови визначено фахівцями з Програма USAID «Лідерство в економічному врядуванні» [1, с. 8].

У сфері нагляду за економічною та комерційною діяльністю він має бути простим, стабільним і прозорим; щоб покращити загальний бізнес-

клімат, Україна повинна розробити концепцію дерегуляції, яка наблизить параметри національної системи регулювання до тих, що визначені в Угоді про асоціацію.

Промислово-комерційна діяльність підлягає державному регулюванню. Він регулюється прозорістю, простотою, стабільністю: тому реформа загального регуляторного клімату і особливо дерегуляція в Україні мають бути спрямовані на наближення національного правового середовища до цих компонентів угоди (з урахуванням його специфіки).

Налагодження діалогу між владою та бізнес-асоціаціями – як стверджують суб'єкти господарювання, це може відображати їхню позицію, а отже, взяти на себе частину функцій системи сприяння розвитку МСП [1, с.8].

Є певний парадокс, у процесі розробки державної політики щодо МСП, про яку говорять експерти Програми USAID «Лідерство в економічному врядуванні», ставиться питання: чи має державна політика звужуватися лише до розвитку МСП, чи широко спрямовані на розвиток підприємництва. Якщо брати перший випадок, то слід звернути увагу на вже діючі підприємства; якщо розглядати другий випадок, то зусилля слід спрямувати на створення сприятливих умов для нових суб'єктів (зокрема стартапів та потенційних підприємців). На нашу думку, це парадоксальне питання державної політики наразі залишається невирішеним, і влада намагається вирішувати проблеми в обох вимірах, не віддаючи пріоритету одному над іншим.

Д. Пілевич спостерігав два основні підходи як у теорії, так і на практиці щодо підтримки малих і середніх підприємств у перехідній економіці. Згідно з першим підходом, на ранніх етапах становлення ринку малий і середній бізнес має отримати потужну підтримку – не від заборонних адміністративних державних органів, а від громадських об'єднань підприємців через розвинену систему підтримки з елементами трансформації в ринкові інституції з антикорупційним компонентом або через інші форми директивного регулювання, де не буде елементів протекціонізму малого бізнесу для подальшого використання цими суб'єктами. Другий підхід передбачає, що малі та середні підприємства повинні розвивати власні можливості без будь-якої державної підтримки; лише пріоритетні галузі, визначені урядом і засновані на економічній діяльності, фінансуються за рахунок державних коштів, якщо вони становлять державну допомогу – згідно з угодами Світової організації торгівлі (СОТ) [8, с. 167].

Такий акт зазвичай конкретизує зміст державної політики, але ми вважаємо, що в сучасних ситуаціях він потребує більш динамічного супроводу для інноваційних починань, стартапів та людей з підприємницьким потенціалом. Це вимагає, щоб суб'єкти цієї сфери, які не мають значних первинних коштів і мають на увазі швидку ротацію ресурсів, але здатні за

допомогою підтримки ефективно вирішувати економічні питання, отримували державну підтримку на інша пріоритетна основа. У свою чергу, це передбачає використання різноманітних форм: державні інтереси мають бути узгоджені й з інтересами підприємців.

- допомога підприємцям у забезпеченні матеріалами технічного та інформаційного забезпечення, організованому обслуговуванні їх робочої сили, навчанні персоналу;

- здійснювати первинний розвиток об'єктів промислової та соціальної інфраструктури на неупорядкованих територіях з їх продажем або передачею підприємцям відповідно до закону;

- іншими формами допомоги через підприємців стимулювати модернізацію технологій, інноваційну діяльність, створення нових видів продукції та послуг.

Нормативно-правовий акт зазвичай формує зміст державної політики, але, на нашу думку, він має забезпечувати в сучасних умовах більш активну підтримку суб'єктів інноваційної діяльності та стартапів та підприємців – адже саме для цього цей сектор і створений: суб'єкти не вимагають великих початкові інвестиції; ресурси швидко повертаються. Крім того, ці організації можуть ефективно вирішувати економічні питання за допомогою державної допомоги вчасно та з економічною вигодою.

В економічній енциклопедії термін «державна підтримка малого підприємництва» пояснюється як система дій держави, спрямованих на створення сприятливих умов для підприємництва різними заходами, зокрема податковою, фінансово-кредитною, інноваційною, кадровою політикою. Фінансово-кредитна підтримка здійснюється шляхом цільових субсидій, прямих або гарантованих позик, грантів, податкових пільг і кредитів, амортизаційних відрахувань.

Дослідження державної підтримки малого та середнього підприємництва, представлене Н. Тітовою, М. Рожок [9, с. 18] та іншими авторами, приводить нас до думки, що держава безпосередньо контролює регулювання, виступаючи таким чином як арбітр у правових питаннях щодо діяльності МСП, а також беручи на себе відповідальність за вирішувати конкретні економічні проблеми, крім вирішення конфліктів. Це може включати надання фінансової допомоги або створення сприятливих умов для кредитування, серед іншого. Однак використання прямих форм підтримки може становити ризики для ініціативи, очікуючи подачок від уряду, що може бути не вигідним для конкурентів.

Наступною основою класифікації державної підтримки, на думку Є. Цимбал, є функціональний напрям. Це призводить до трьох різних видів підтримки: організаційно-структурної, фінансово-податкової, майнової; серед

яких до першого типу відносяться форми підтримки, пов'язані з регулюванням малого бізнесу та створенням структур, що надають послуги малому бізнесу, наприклад суб'єктів спрощеної реєстрації на пільгових умовах для надання маркетингової інформації чи консультаційно-аудиторських агентств. Фінансово-податкова підтримка включає всі можливі способи прямого та непрямого фінансування малого підприємництва шляхом використання податкових інструментів для сприяння його розвитку [10, с. 95].

А. Бутенко, М. Войнаренко, запропонували класифікацію форм державної підтримки малого підприємництва за двома категоріями: прямий вплив і непряма підтримка. Прямий вплив може охоплювати різні заходи, такі як пряме запровадження податкових пільг для малих підприємств, виділення бюджетних коштів на пільгове фінансування їх перспективних інвестиційних проектів або надання малому бізнесу безоплатного користування чи оренди державного майна. З іншого боку, опосередкована підтримка малих підприємств здійснюється державою опосередковано через стимулювання великих і середніх корпорацій, банків, страхових компаній та залучення елементів інфраструктури малого бізнесу, які створюють загальні умови для його розвитку, таких як освітні центри чи бізнес-інкубатори [6, с. 22]. До непрямого типу можна віднести такі форми, як виділення субвенцій і дотацій регіонам і муніципальним утворенням як винагороду за високий рівень розвитку малого бізнесу, оскільки ці компоненти забезпечують успіх на різних рівнях в економіці. Одним із прикладів непрямой форми є дуже поширене в США надання великим корпораціям державного замовлення з умовою, що вони розміщують замовлення на виробництво певного відсотка комплектуючих на малих підприємствах.

Друга класифікація раціоналізації державної підтримки полягає у функціональному напрямі державної підтримки, який виділяє три види підтримки: організаційно-структурну, фінансово-податкову та майнову. До першого виду підтримки, який згадують А. Бутенко, М. Войнаренко, належать форми, пов'язані з регулюванням малого підприємництва та створенням структур, що надають послуги малому підприємству, такі як спрощена реєстрація суб'єктів малого підприємництва на пільгових умовах з маркетинговим інформуванням, консалтингом, аудит [6, с. 72].

Фінансово-податковий тип включає різні форми прямого та опосередкованого фінансування малого бізнесу та використання податкових важелів для стимулювання його розвитку. Надання податкових та митних пільг. Стимули для банків і страхових компаній щодо кредитування чи страхування малого бізнесу, а також фінансова та податкова форми державної підтримки малого бізнесу. Майновий вид підтримки малого підприємництва – це активне залучення до цього процесу державної та

комунальної власності, наприклад впровадження нових технологій на малих підприємствах, лізингові операції, застосування гарантійних механізмів використання державного майна.

Отже, державне регулювання малого та середнього підприємництва застосовує як інституційний, так і функціональний підходи у поєднанні прямої та непрямой форм державної підтримки цілей державного контролю.

У Білій книзі «Політика розвитку малого та середнього підприємництва в Україні» стверджується, що непрямі інструменти є більш ефективними для сприяння розвитку малого та середнього підприємництва на основі ширшого охоплення малих та середніх підприємств. Навпаки, пряма підтримка є дуже цілеспрямованою, тому вона може впливати лише на невелику групу підприємств, але з потенційно високим соціальним чи економічним впливом – насамперед через позитивні зовнішні ефекти. Фактично політика щодо розвитку малого та середнього підприємництва впроваджується за допомогою комбінації прямих і непрямих інструментів, що залежить від конкретних політичних, а також економічних факторів, які діють у кожному конкретному випадку [1, с.10].

Загальні принципи надання державної допомоги в Україні не повинні спотворювати внутрішню та зовнішню конкуренцію. Допомога держави підприємствам у впровадженні європейських стандартів є перш за все цільовою, на рівних умовах із стимулюванням окремих напрямків і секторів, які не підпадають під загальне регулювання ЄС, що має здійснюватися без будь-яких винятків. Саме цей вид допомоги допомагає секторам високих і середньо-високих технологій: така підтримка може базуватися на групових виключеннях або горизонтальних блоках виключень і має бути ключовим фактором технологічного розвитку на рівні новітніх технологій в Україні.

В Україні європейські правила державної допомоги були запроваджені в 2014 році шляхом прийняття Закону «Про державну допомогу суб'єктам господарювання», який набув чинності в серпні 2017 року. Він не впливає на державну допомогу сільському господарству, яка регулюється Угодою СОТ про сільське господарство. Закон базується на актах ЄС щодо регулювання державної допомоги.

Розвиток регіону, який полягає в оптимальному та раціональному використанні державних коштів та їх цільовому розподілі як інвестиційних стимулів: Найвищі рівні підтримки інвестицій у підприємства для створення нових робочих місць в результаті реалізації інвестиційного проекту: – для середніх – до 60%, – для суб'єктів малого підприємництва – до 70% [2, с. 18].

Умовами, які необхідно враховувати при оцінці доцільності надання державної допомоги суб'єктам господарювання як інструменту регіонального розвитку та сприяння малому та середньому підприємству, є:

запобігання суттєвим негативним впливам на конкуренцію; збільшення кількості нових робочих місць, зниження безробіття; впровадження у виробництво або розширення існуючого виробництва новими експортними товарами.

Дотації від держави, спрямовані на забезпечення розвитку регіонів та підтримку середнього та малого підприємництва, допускаються за двох умов. Перший – коли допомога спрямована на підтримку суб'єктів господарювання в регіонах їхньої діяльності шляхом сприяння їм у створенні сприятливих умов для середнього та малого підприємництва, сприяння виробничій діяльності через інвестиції та інновації; Допомога також має сприяти збуту вироблених ними товарів (робіт, послуг), а також створенню робочих місць. Другий випадок, коли така допомога може надаватися, - це коли вона призначена для відшкодування витрат суб'єктів господарювання, пов'язаних з майновими правами, які включають результати інтелектуальної діяльності, поряд з іншими аналогічними правами, визнаними об'єктами власності. Крім цього права користування законно набутим майном відносяться: основні фонди та оборотні кошти, що мають матеріальну форму, оскільки вони не належать до категорії коштів, цінних паперів або нематеріальних активів.

Після отримання державної допомоги суб'єкт господарювання повинен зберігати як матеріальні, так і нематеріальні активи та зберігати їх на балансі не менше п'яти років (або трьох років, якщо це середній чи малий бізнес).

Для новостворених суб'єктів малого підприємництва існує три види державної допомоги: кредити на пільгових умовах; гарантії; гранти, які передбачають зменшення сукупної суми відсоткової ставки плюс комісія за користування гарантією.

Отже, згідно з міжнародними зобов'язаннями державна допомога не повинна спотворювати конкуренцію на внутрішньому та зовнішньому ринках. Система державної допомоги надає багато можливостей для горизонтальної підтримки бізнесу, включаючи регіональну підтримку та підтримку малого та середнього бізнесу.

Таким чином, виходячи з міжнародних зобов'язань, державна допомога має не підривати конкуренцію як на внутрішньому, так і на зовнішньому ринках. Система державної допомоги пропонує широкий спектр варіантів горизонтальної підтримки бізнесу, яка включає регіональну підтримку, а також підтримку малого та середнього бізнесу.

Таким чином, державна допомога не повинна спотворювати конкуренцію на внутрішньому та зовнішньому ринках. Таким чином, виходячи з вищезазначених міжнародних зобов'язань, це положення включає широкий спектр можливостей горизонтальної підтримки бізнес-індустрії, включаючи регіональну підтримку та допомогу малим і середнім підприємствам.

Отже, державну підтримку слід розглядати як важливу детермінанту регулювання малого та середнього підприємництва, яка має значний вплив на розвиток галузі. Вона має бути економічно обґрунтованою з точки зору доцільності та відповідності загальній стратегії розвитку економіки України. Також з урахуванням інтересів суб'єктів МСП. Це забезпечення функціонально і методично можна виділити на складові: матеріально-господарське забезпечення; наукове інноваційне забезпечення; фінансова підтримка інвестицій; податковий інженерний супровід; зовнішньоекономічне регулювання та захист національного виробництва, а також екологічне регулювання.

У цьому питанні йдеться про підтримку малого та середнього підприємництва в регіоні, що базується на аналізі зовнішнього середовища та розвитку підприємництва на місцевому рівні, 63 регіональні та муніципальні програми, спрямовані на розвиток МСП з використанням можливостей та особливостей ресурсного потенціалу регіональне, транскордонне, а також міжмуніципальне співробітництво та участь у програмах міжнародної технічної допомоги.

Підтримка підприємницької діяльності в регіоні базується на низці фундаментальних принципів. Йдеться про організаційну, фінансово-економічну та інформаційну підтримку суб'єктів господарювання державними та регіональними органами, визначення пріоритетів економіки регіональною владою.

Відтепер державна регіональна політика передбачає наявність кількох основних цілей, які мають бути вирішені в рамках державної політики розвитку МСП на регіональному рівні:

- інституційний – передбачає створення сприятливих умов для ефективного підприємництва з усіма необхідними правовими, організаційними та соціально-економічними засадами.
- економічні – створення передумов для системних перетворень в економіці на місцевому та національному рівнях з використанням розвитку малого та середнього підприємництва як чинника подолання негативних процесів економічного характеру; формування конкурентного середовища та бізнес-інфраструктури; забезпечення значного внеску малих і середніх підприємств у формування ВВП; підтримка місцевих виробників.
- соціально-політичні – розвиток самозайнятості населення та створення додаткових робочих місць для підвищення ділової активності громадян (а відтак формування середнього класу) плюс встановлення та забезпечення етичних і правових норм підприємництва; стимулювання соціального підприємництва.

На регіональному рівні економічний розвиток створює умови та створює засоби, необхідні для малого та середнього підприємництва. Процвітання та

темпи розвитку МСП залежать від багатьох факторів – від якості інфраструктури до рівня комфортності регіону для ведення бізнесу чи інвестиційної привабливості. Проте цей системний підхід до регіональної державної підтримки галузевого МСП в Україні ще остаточно не сформований як набір взаємопов'язаних та гармонізованих механізмів та інструментів.

Виходячи з нашого переконання, для цього необхідно: підвищення ефективності використання регіональних ресурсів – у контексті стратегічного розвитку національної економіки та підвищення рівня життя – від малого та середнього підприємництва. Розвиток інфраструктури, який, у свою чергу, базується на інноваціях і сприяє експорту; паритет соціально-економічних диспропорцій між територіями (регіонами) плюс економічна стабілізація – за рахунок депресивних регіонів; збереження та створення робочих місць, підвищення продуктивності праці, розвиток підприємництва. Це зазначав і З. Варналій [3, с. 19], звертаючи увагу на такі напрямки як першочергові обов'язки політики регіонального економічного розвитку: розроблення, прийняття та контроль за виконанням нормативно-правових актів, спрямованих на забезпечення інтересів територій і підприємств; мінімізація втручання та контролю за господарською діяльністю в регіонах і на підвідомчих підприємствах; забезпечення справедливості на товарних ринках та антимонопольні заходи; узгодження поточних і стратегічних напрямів розвитку підприємства зі структурною інвестиційно-інноваційною політикою тощо.

Аналізуючи еволюцію інституту інфраструктури малого підприємництва, важливим є створення системи інформаційно-консультаційних послуг для малого бізнесу, що передбачає створення спеціалізованих фірм, що надають послуги малому бізнесу (таких як бухгалтерія та аудит). фірми, рекламні агентства), бізнес-центри, центри розвитку малого підприємництва, бізнес-інкубатори, виробничо-технологічні парки, центри підготовки та перепідготовки спеціалістів для роботи на малих підприємствах – крім прищеплення економічних знань і практичних навичок праці в умовах ринкової економіки. Система також включає навчання підприємців-початківців із системою підготовки керівних кадрів у сфері підприємництва, а також державних службовців основам підприємницької діяльності.

Висновки і перспективи подальших розвідок. У процесі євроінтеграції набуває особливого значення підтримка розвитку МСП на регіональному рівні, адже успішні заходи сприяння регіональним суб'єктам господарювання призводять не лише до зміцнення внутрішнього ринку та інтернаціоналізації на рівні підприємницької діяльності, а й до усунення адміністративних бар'єрів та адаптації до економічного простору ЄС.

Враховуючи досвід регіональної політики ЄС, можна зробити висновок, що активна підтримка МСП є важливим чинником сприяння позитивним змінам у регіональній економіці. Це передбачає збільшення інвестицій та сприяння інноваціям для створення високоякісних продуктів і технологій.

Тому ми розглядаємо підтримку розвитку малого та середнього підприємництва як системне питання регіональної політики – з прицілом на майбутнє України та її регіонів з точки зору євроінтеграції. Очікуваними результатами такої політики буде підвищення конкурентоспроможності підприємства на європейському ринку; захист суб'єктів МСП в рамках протекціонізму, заснованого на європейському законодавстві; запровадження нових інституцій і створення підприємницької інфраструктури більш динамічної та міцної як горизонтально, так і вертикально.

З огляду на виклики, з якими стикається нинішня фаза європейської інтеграції, для регіонального рівня найбільш доцільно вибрати способи підтримки, які сприятимуть розвитку або інвестиційно привабливих бізнес-структур, або тих, які мають не лише економічні, а й соціальні результати. З іншого боку, ми розглядаємо можливість отримання допомоги для МСП через міжнародну технічну допомогу, яку надають інші країни Україні та її областям. Мобілізація додаткових фінансових ресурсів та обладнання через міжнародну технічну допомогу реалізується шляхом тиражування позитивного досвіду регіонів країн ЄС у підготовці проектів та бізнес-плануванні, а також представництва в європейських установах у заходах з адвокації інтересів малого бізнесу.

Вважаємо, що організація та реалізація проектів державно-приватного партнерства є суттєвим доповненням до підтримки розвитку малого та середнього підприємництва.

Література:

1. Біла книга. Політика розвитку МСП в Україні. Як реалізувати потенціал малого та середнього підприємництва в Україні. Київ. 2015. 34 с.
2. Вайсман В. Я. Розвиток механізмів державного регулювання у сфері малого підприємництва в Україні. *Інвестиції: практика та досвід*. 2014. № 8. С. 146-150.
3. Варналій З.С. Мале підприємництво: основи теорії і практики. Київ: Т-во «Знання». 2005. 302 с.
4. Економічний розвиток регіону на основі активізації підприємницької діяльності: монографія / за заг. ред. д-ра екон. наук, проф. А. І. Ковальова. Одеса: Атлант. 2014. 178 с.
5. Лазур П.Ю. Державне регулювання малого і середнього підприємництва. Львів: Новий Світ, 2006. 399 с.
6. Модернізація механізмів розвитку малого та середнього бізнесу: монографія. / А.І. Бутенко, М.П. Войнаренко, В.І. Ляшенко та ін.; НАН України, Ін-т економіки пром-сті. Донецьк, 2011. 326 с.
7. Підприємництво: сучасні виклики, тренди та трансформації : монографія. / за заг. ред. д-ра екон. наук, проф. Т. Гринько. Дніпро: Видавець Біла К. О. 2023. 568 с.

8. Пілевич Д. Державна підтримка розвитку малого бізнесу в Україні. *Проблеми і перспективи економіки та управління*, 2022. №(3(27)). С. 110–122.

9. Тітова Н.А., Рожок М.Д. Управління у сфері малого та середнього бізнесу в умовах економічної кризи: монографія. Київ: Комп'ютерпрес, 2011. 311 с.

10. Цимбал Є. П. Аналіз закономірностей взаємодії суб'єктів малого та середнього підприємництва та владних структур. *Публічне урядування*, 2022. №2 (30), С. 94-100.

11. Федець І. Як це бути підприємцем в Україні? Українська правда: інтернет видання. 14 грудня 2018 URL:<https://www.epravda.com.ua/columns/2018/12/14/643575/> (дата звернення 27.07.2024).

References:

1.Bila knyha. (2015). Polityka rozvytku MSP v Ukraini. Yak realizuvaty potentsial maloho ta serednoho pidpriemnytstva v Ukraini. [White Paper. SME development policy in Ukraine. How to realize the potential of small and medium-sized businesses in Ukraine] .Kyiv. [in Ukrainian].

2.Vaisman, V. Ya. (2014). Rozvytok mekhanizmiv derzhavnoho rehuliuвання u sferi maloho pidpriemnytstva v Ukraini. [Development of mechanisms of state regulation in the sphere of small entrepreneurship in Ukraine.]. Investytsii: praktyka ta dosvid. – Investments: practice and experience. 8. 146-150. [in Ukrainian].

3 Varnalii, Z.S. (2005). Male pidpriemnytstvo: osnovy teorii i praktyky. [Small entrepreneurship: basics of theory and practice.]. Kyiv: T-vo «Znannia». [in Ukrainian].

4. Kovalov, A. I.. (2014). Ekonomichnyi rozvytok rehionu na osnovi aktyvizatsii pidpriemnytskoi diialnosti. [Economic development of the region based on activation entrepreneurial activity]. Odesa: Atlant. [in Ukrainian].

5.Lazur, P.Iu. (2006). Derzhavne rehuliuвання maloho i serednoho pidpriemnytstva. [State regulation of small and medium-sized enterprises.]. Lviv: Novyi Svit [in Ukrainian].

6. Butenko, A.I., Voinarenko, M.P., Liashenko V.I. (2011). Modernizatsiia mekhanizmiv rozvytku maloho ta serednoho biznesu. [Modernization of small and medium business development mechanisms]. Donetsk: NAN Ukrainy, In-t ekonomiky prom-sti. [in Ukrainian].

7.Hrynko, T. (2023). Pidpriemnytstvo: suchasni vyklyky, trendy ta transformatsii [Entrepreneurship: modern challenges, trends and transformations:]. Dnipro: Vydavets Bila K. O. [in Ukrainian].

8.Pilevych, D. (2022). Derzhavna pidtrymka rozvytku maloho biznesu v Ukraini. [State support for small business development in Ukraine]. Problemy i perspektyvy ekonomiky ta upravlinnia. – Problems and prospects of economics and management. (3(27)). 110–122. [in Ukrainian].

9. Titova, N.A., Rozhok, M.D. (2011). Upravlinnia u sferi maloho ta serednoho biznesu v umovakh ekonomichnoi kryzy. [Management in the field of small and medium-sized businesses in the conditions of the economic crisis].Kyiv: Kompiuterpres. [in Ukrainian].

10. Tsymbal, Ye. P. (2022). Analiz zakonornosti vzaiemodii subiektiv maloho ta serednoho pidpriemnytstva ta vladnykh struktur. [Analysis of patterns of interaction between subjects of small and medium-sized enterprises and power structures]. Publichne uriaduvannia – Public administration. №2 (30), 94-100. [in Ukrainian].

11. Fedets I. (2018). Yak tse buty pidpriemtsem v Ukraini? Ukrainaska pravda: URL: <https://www.epravda.com.ua/columns/2018/12/14/643575/> [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 35.076:35.072.1:351/354

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1189-1202](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1189-1202)

Левкун Тетяна Василівна адвокат, кандидат наук з державного управління, доцент кафедри права та публічного управління, ЗВО «Університет Короля Данила», вул. Є. Коновальця, 35, м. Івано-Франківськ, 76018, <https://orcid.org/0009-0000-0578-1051>

Лис Андрій Богданович кандидат наук з державного управління, старший викладач кафедри права та публічного управління, ЗВО «Університет Короля Данила», вул. Є. Коновальця, 35, м. Івано-Франківськ, 76018, <https://orcid.org/0009-0004-7082-1020>

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ ДЛЯ ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНИХ ОСІБ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Анотація. В статті здійснено комплексний аналіз діяльності ЦНАП в сфері надання адміністративних послуг внутрішньо переміщеним особам (далі-ВПО) в умовах воєнного стану та обґрунтовано рекомендації щодо її удосконалення.

Методика включає комплексний аналіз та узагальнення наявного науково-теоретичного матеріалу та формулювання відповідних висновків та рекомендацій. Під час дослідження використовувались наступні методи наукового пізнання: термінологічний, логіко-семантичний, функціональний, системно-структурний, логіко-нормативний.

В процесі дослідження визнано, що для вирішення житлової проблеми внутрішньо переміщених осіб, чиї будинки були зруйновані, необхідно спростити процедури компенсації за втрату та пошкодження майна, прискорити процес виділення земельної ділянки під забудову, створити доступний житловий фонд, використовувати нежилі та нежитлові приміщення. До того ж, підвищення рівня зайнятості ВПО та населення в цілому залежить від відновлення економіки та створення нових робочих місць.

Наукова новизна: в процесі дослідження встановлено, що діяльність для внутрішньо переміщених осіб включає гуманітарну допомогу та допомогу розвитку, спрямовану на підтримку соціальної інтеграції та надання соціальної та психологічної допомоги. Нині на перший план виходять соціальні потреби, зокрема потреба знайти своє місце у світі та

подолати травму. Задоволення соціальних потреб, постраждалих від наслідків збройного конфлікту, є ключем до успіху в контексті ефективного процесу інтеграції з приймаючими громадами.

Практична значимість: результати дослідження можуть бути використані під час розробки положень, висновків та рекомендацій щодо удосконалення нормативно-правового регулювання діяльності центрів надання адміністративних послуг для внутрішньо переміщених осіб, для підвищення рівня правозастосовної практики, а також для подальшого удосконалення системи органів місцевого самоврядування в контексті політики в сфері забезпечення захисту прав внутрішньо переміщених осіб.

Ключові слова. Центри надання адміністративних послуг, адміністративні послуги, внутрішньо переміщена особа, вимушений переселенець, реалізація прав, гарантії забезпечення прав внутрішньо переміщених осіб, захист конституційних прав, громадяни, які перебувають на тимчасово окупованій території України.

Levkun Tetiana Vasylivna PhD in Public Administration, Associate Professor of the Department of Law and Public Administration, Higher Education Institution "King Danylo University", St. E. Konovaltsia, 35, Ivano-Frankivsk, 76018, <https://orcid.org/0009-0000-0578-1051>

Lys Andrii Bohdanovych PhD in Public Administration, Senior Lecturer of the Department of Law and Public Administration, Higher Education Institution "King Danylo University", St. E. Konovaltsia, 35, Ivano-Frankivsk, 76018, <https://orcid.org/0009-0004-7082-1020>

CURRENT PROBLEMS OF PROVIDING ADMINISTRATIVE SERVICES FOR INTERNALLY DISPLACED PERSONS IN THE CONDITIONS OF MARITAL STATE

Abstract. The article provides a comprehensive analysis of the Department of Administrative Services activities in the field of administrative service provision to internally displaced persons under martial law and substantiates recommendations for its improvement.

The methodology includes a comprehensive analysis and synthesis of the available scientific and theoretical material and the formulation of relevant conclusions and recommendations. The following methods of scientific cognition were used in the study: terminological, logical and semantic, functional, systemic and structural, logical and normative.

The study recognized that in order to solve the housing problem of internally displaced persons whose homes were destroyed, it is necessary to simplify the procedures for compensation for loss and damage to property, speed up the process of allocating land for construction, create an affordable housing stock, and use non-residential and non-residential premises. In addition, increasing the employment rate of internally displaced persons and the population as a whole depends on economic recovery and job creation.

Scientific novelty: the study found that activities for internally displaced persons include humanitarian and development assistance aimed at supporting social integration and providing social and psychological assistance. Today, social needs, including the need to find one's place in the world and overcome trauma, are coming to the fore. Addressing the social needs of those affected by the consequences of the armed conflict is key to success in the context of an effective integration process with host communities.

Practical relevance: the results of the study can be used to develop provisions, conclusions and recommendations for improving the legal regulation of the activities of administrative service centers for internally displaced persons, to improve the level of law enforcement practice, as well as to further improve the system of local governments in the context of policy in the field of protection of the rights of internally displaced persons.

Keywords: Department of Administrative Services, administrative services, internally displaced person, forced migrant, realization of rights, guarantees of ensuring the rights of internally displaced persons, protection of constitutional rights, citizens who are on the temporarily occupied territory of Ukraine.

Постановка проблеми. Конфлікт на сході України, який тривав понад десять років, спричинив одну з найсерйозніших соціальних криз у країні. В результаті загинули понад 10 тисяч осіб, а понад 25 тисяч були поранені. Збитки від війни, погана економічна ситуація та прогресуюча криміналізація територій під контролем проросійських сепаратистів змусили, за офіційними даними, понад 2 мільйони людей залишити свої місця проживання, з яких приблизно 1,5 мільйона переїхали в інші регіони країни. Хоча все вказує на те, що їх кількість менша, масштаби проблеми та її наслідки означають, що Україна переживає найбільшу гуманітарну кризу у своїй історії.

Початок повномасштабного вторгнення й активних бойових дій після 24 лютого 2022 року, запровадження воєнного стану в Україні спричинили масове переміщення – громадяни залишили свої домівки в пошуках безпеки та захисту. Наразі кількість офіційно зареєстрованих внутрішньо переміще-

них осіб в країні досягає 4,9 млн осіб. З них – 3,6 млн – особи, які перемістилися (чи повторно перемістилися) після початку повномасштабної війни. З них – 2,5 млн, які перемістилися і не можуть повернутися до своїх домівок (оскільки житло або зруйноване, або знаходиться у зоні активних бойових дій, або на тимчасово окупованій території).

У зв'язку з цим, виникла необхідність дослідити особливості надання адміністративних послуг для внутрішньо переміщених осіб (ВПО) в умовах воєнного стану, а також визначити пріоритетні напрями удосконалення діяльності ЦНАП в даному напрямку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичним та практичним аспектам правового статусу внутрішньо переміщених осіб присвячено наукові праці багатьох вітчизняних фахівців, серед яких: О. А. Буткевич, В. С. Гошовський, Н. М. Грабар, Я. О. Грабова, О. Р. Зельдіна, А. Н. Каблов, А. В. Колобов, З.В. Кузнецова, Н. Н. Сінчина, Ц. Ф. Цвігун, Р. Ф. Черниш та ін.

Тим не менше, більшість праць вітчизняних і зарубіжних вчених та практиків присвячено дослідженню правового статусу такої категорії як «внутрішньо переміщені особи». В той же час, проблема успішного таналежного надання адміністративних послуг внутрішньо переміщеним особам, а також необхідності удосконалення діяльності ЦНАП в цьому напрямкує надзвичайно актуальною в умовах сьогодення і зумовила вибір даної теми дослідження, його мету та завдання.

Мета статті – комплексний аналіз діяльності ЦНАП в сфері надання адміністративних послуг внутрішньо переміщеним особам в умовах воєнного стану та обґрунтування рекомендації щодо її удосконалення.

Результати дослідження можуть бути використані в сфері законодавчої діяльності щодо внесення змін і доповнень до нормативних актів, які регулюють діяльність органів, що надають адміністративні послуги внутрішньо переміщеним особам, а також в правозастосовній сфері з метою покращення діяльності ЦНАП та правового статусу внутрішньо переміщених осіб.

Виклад основного матеріалу дослідження. В умовах надзвичайних викликів, що постали під час війни, значне навантаження на держбюджет, виникнення у громадян цілого спектру нових потреб, які потребують своєчасного й ефективного реагування з боку держави та органів місцевого самоврядування, Урядом вживаються заходи для забезпечення ефективного функціонування існуючої системи соціальної підтримки населення. У 2022 році понад 2,3 млн внутрішньо переміщених осіб отримали допомогу на проживання, на виплату якої з держбюджету було виділено 52,8 млрд гривень. У

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

2023 році понад 2.5 млн внутрішньо переміщених осіб отримали допомогу на проживання, на виплату якої було виділено 73,3 млрд грн.

Відповідно до міжнародних стандартів, «внутрішньо переміщеними особами вважаються особи або групи осіб, які були змушені покинути свої будинки або місця постійного проживання, зокрема в результаті або з метою уникнення наслідків збройного конфлікту, ситуації загального насильства, порушень прав людини, стихійних або антропогенних лих і які не перетнули міжнародно визнаний державний кордон. Внутрішньо переміщені особи, на підставі повної рівності, користуються тими ж правами та свободами, передбаченими міжнародним правом і національним законодавством, якими користуються інші особи в їхній країні. Вони не повинні піддаватись дискримінації при здійсненні будь-яких прав і свобод на підставі того, що вони є внутрішньо переміщеними особами» [1].

Згідно ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» від 20 жовтня 2014 р. № 1796-VII, «внутрішньо переміщеною особою є громадянин України, іноземець або особа без громадянства, яка перебуває на території України на законних підставах та має право на постійне проживання в Україні, яку змусили залишити або покинути своє місце проживання у результаті або з метою уникнення негативних наслідків збройного конфлікту, тимчасової окупації, повсюдних проявів насильства, порушень прав людини та надзвичайних ситуацій природного чи техногенного характеру» [2].

Ситуація переселення пов'язана з двома видами травми – з одного боку, самим досвідом біженства, а з іншого боку, стресом, що є наслідком необхідності адаптації до нових умов. Як звіти гуманітарних організацій, так і низки організацій неурядові організації, що підтримують внутрішньо переміщених осіб в Україні, висвітлюють широкий спектр проблем, які стосуються переміщених осіб і впливають із досвіду біженців. Внутрішньо переміщені особи є групою особливого ризику соціальної ізоляції, яка може бути наслідком, з одного боку, відсутності соціальних потреб (відсутність житла, обмежений доступ до соціальних виплат, обмежений доступ до медичної допомоги, труднощі з працевлаштуванням).

Ознаки, які характеризують внутрішньо переміщених осіб зображено на рис. 1.

Рис. 1 Ознаки, які характеризують внутрішньо переміщених осіб

Примітка: складена автором за [2].

Діяльність для внутрішньо переміщених осіб включає гуманітарну допомогу та допомогу розвитку, спрямовану на підтримку соціальної інтеграції та надання соціальної та психологічної допомоги. Нині на перший план виходять соціальні потреби, зокрема потреба знайти своє місце у світі та подолати травму. Задоволення соціальних потреб, постраждалих від наслідків збройного конфлікту, є ключем до успіху в контексті ефективного процесу інтеграції з приймаючими громадами.

Щодо ефективної інтеграції внутрішньо переміщених осіб, то варто зазначити про те, що існує нагальна потреба покращення комунікації між різними соціальними групами в Україні, зокрема внутрішньо переміщеними особами, родинами, які внаслідок бойових дій втратили близьку людину, місцеві громади, а також надання психологічної підтримки для зменшення стресу, повернення впевненості в собі або подолання стереотипів.

Права внутрішньо переміщеної особи зображено на рис. 2.

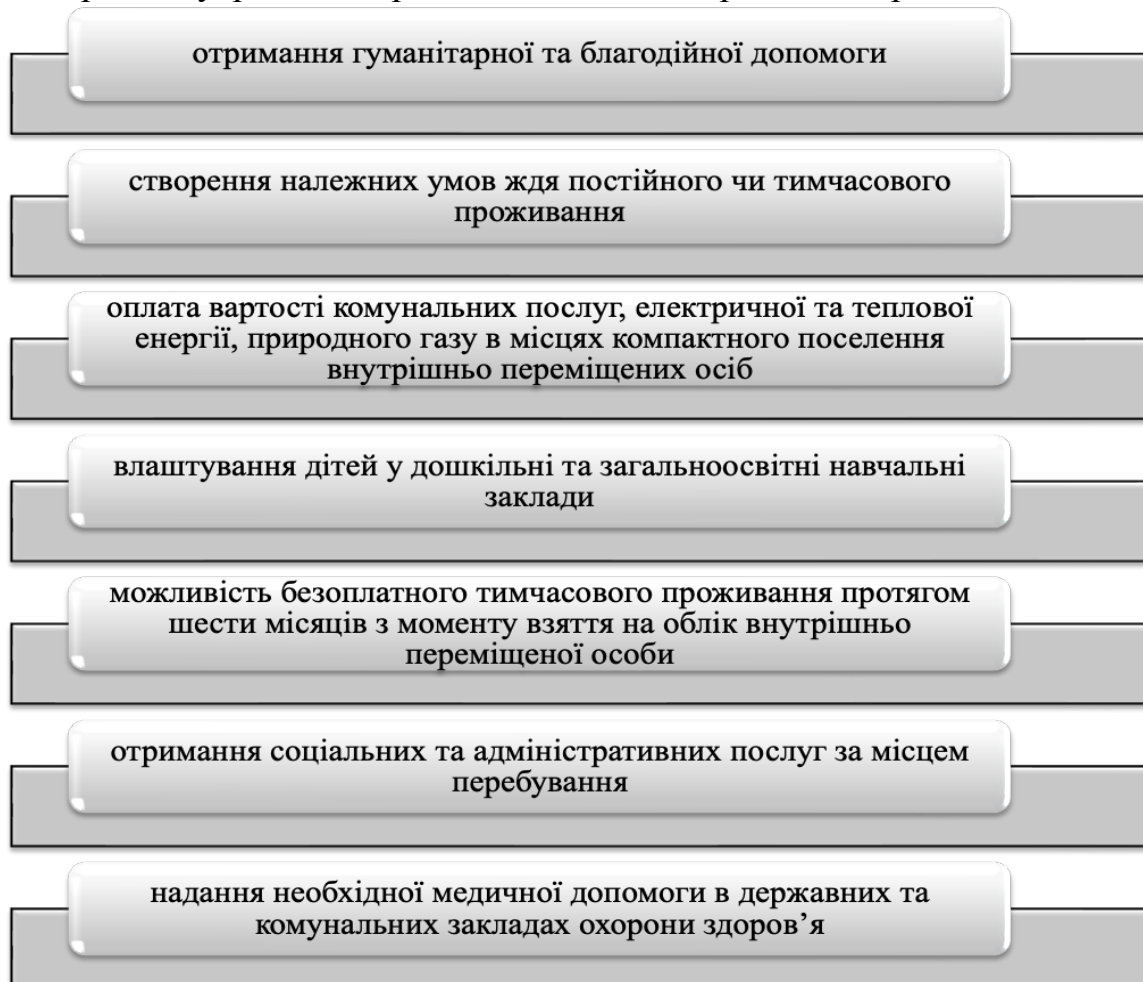

Рис. 2 Права внутрішньо переміщеної особи

Примітка: складена автором за [2].

Л. Р. Наливайко та А. Ф. Орешкова вважають, що «внутрішньо переміщена особа – це громадянин України, а також громадянина іншої держави чи особи без громадянства, які перебувають на території України на законних підставах та мають право на постійне проживання на території України, який змушений залишити місце свого постійного проживання всередині міжнародно визнаних кордонів держави внаслідок: побоювань стати жертвою переслідувань, неможливості повною мірою користуватися гарантованими законодавством України захистом у місці свого постійного проживання; існування загрози для свого життя або членів своєї сім'ї, безпеки чи свободи; відчуття на собі або членах своєї сім'ї наслідків насильства в ситуаціях збройного конфлікту чи систематичного порушення прав людини; зовнішньої агресії; іноземної окупації; громадянської війни;

збройних зіткнень на етнічній, релігійній, мовній чи іншій основі, що порушують громадський порядок у місці його постійного проживання; надзвичайних ситуацій природного чи техногенного характеру» [3].

Місцева громада багато в чому залежить від ставлення членів приймаючої громади. Центри підтримки – це природний простір, який створює умови для встановлення контактів і налагодження стосунків між членами приймаючої спільноти та переселенців, а розбудова громади базується на залученні до діяльності різних соціальних груп у межах територіальних громад. Стрес від переселення також впливає на дітей, що негативно позначається на успішності навчання.

На сьогоднішній день статус ВПО можуть отримати ті, хто переїхав після 24 лютого 2022 з таких областей: 1) Волинська; 2) Дніпропетровська; 3) Донецька; 4) Житомирська; 5) Запорізька; 6) Київська; 7) м. Київ; 8) Луганська; 9) Миколаївська; 10) Одеська; 11) Сумська; 12) Харківська; 13) Херсонська; 14) Чернігівська. Крім того, претендувати на статус ВПО можуть ті, хто в цих областях сплачував ЄСВ (або за них сплачував роботодавець) – у 4 кварталі 2021 року чи за весь 2021 рік. До списку належать і ті, хто фактично податки не сплачував, але обліковувався в цих областях як платники ЄСВ [4].

Обов'язки внутрішньо переміщеної особи зображено на рис. 3.

Рис. 3 Обов'язки внутрішньо переміщеної особи

Примітка: складена автором за [2].

За дорученням голови м. Івано-Франківська з моменту початку війни в ЦНАП розпочав свою роботу Центр допомоги ВПО та військовим (збір необхідних речей, продуктів харчування та надання допомоги військовим і допомоги внутрішньо переміщеним особам), Центр психологічної допомоги (психологічна підтримка та консультації психологів), консультування з питань працевлаштування та зайнятості здійснювали працівники Держпраці, первинну правову допомогу надавали працівники Національної поліції України.

Основні дані щодо внутрішньо переміщених осіб в Івано-Франківській міській територіальній громаді за період з 24.02.2022 по 31.12.2022 р. зображено в табл. 1.

Таблиця 1.

**Основні дані щодо внутрішньо переміщених осіб в
Івано-Франківській міській територіальній громаді за період
з 24.02.2022 по 31.12.2022 р.[5].**

№	Вид інформації	Статистичні дані
1.	Зареєстровано ВПО в локальній програмі обліку	51056
2.	Зареєстровано ВПО в м. Івано-Франківськ	46503
3.	Зареєстровано ВПО в селах, селищах Івано-Франківської МТГ	4553
4.	Знято з реєстрації ВПО	13396
5.	Станом на 31.12.2022 року зареєстровано	21235
6.	Допомога на проживання внутрішньо переміщеним особам	15688
7.	Віізди для оформлення ВПО та допомоги на проживання для осіб з інвалідністю та які не здатні самостійно пересуватися	323
8.	Компенсація витрат за тимчасове розміщення ВПО	10510

Відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України «Деякі питання виплати допомоги на проживання внутрішньо переміщеним особам» від 20 березня 2022 р. № 332, «допомога призначається для забезпечення соціальної підтримки внутрішньо переміщених осіб із числа незахищених верств населення та стимулювання до працевлаштування внутрішньо переміщених осіб працездатного віку. З 1 листопада 2023 р. допомога призначається на шість місяців на сім'ю, яка вперше звернулася за призначенням допомоги, та виплачується щомісяця одному з членів сім'ї (далі - уповноважена особа) у такому розмірі:

- для осіб з інвалідністю та дітей – 3000 гривень;
- для інших осіб – 2000 гривень.

Допомога призначається на кожного члена сім'ї, відомості про якого включено до Єдиної інформаційної бази даних про внутрішньо переміщених осіб. Допомога призначається за повний місяць, у якому уповноважена особа звернулася за її наданням, незалежно від дати такого звернення» [6].

У зв'язку з цим, 26 січня 2024 року прийнято Постанову Кабінету Міністрів України «Деякі питання соціальної підтримки внутрішньо переміщених осіб та інших вразливих категорій осіб» № 94 для продовження виплат на проживання ВПО, які найбільше цього потребують. Постановою передбачено «автоматичне продовження до 1 березня 2024 року виплати допомоги на проживання внутрішньо переміщеним особам, у яких у січні 2024 року закінчився шестимісячний період отримання такої допомоги. Для продовження цих виплат додатково звертатись нікуди не потрібно.

Автоматично з 1 березня 2024 року продовжуються виплати для таких категорій внутрішньо переміщених осіб:

- ✓ для пенсіонерів, у яких станом на 1 січня 2024 року розмір пенсії не перевищує 9 444 грн. (чотири прожиткових мінімуми для осіб, що втратили працездатність);

- ✓ осіб з інвалідністю I чи II групи, дитині з інвалідністю віком до 18 років, дитині, хворій на тяжкі перинатальні ураження нервової системи, тяжкі вроджені вади розвитку, рідкісні захворювання, онкологічні, онкогематологічні захворювання, дитячий церебральний параліч, тяжкі психічні розлади, цукровий діабет I типу (інсулінозалежний), гострі або хронічні захворювання нирок IV ступеня, яка отримала тяжку травму, потребує трансплантації органа, потребує паліативної допомоги, якій не встановлено інвалідність» [7].

Варто зауважити, що представники міжнародних організацій також провели практичні семінари в Києві та Харкові для українських фасилітаторів, які потенційно можуть бути залучені до врегулювання воєнного конфлікту як на політичному та соціальному рівні – під час цих зустрічей експерти презентували шляхи створення культури миру через діалог, аналізуючи досвід Великої Британії у конфлікті з Північною Ірландією та досвід Ізраїлю у конфлікті з Палестиною. Організація тренінгів, семінарів, терапевтичних груп, культурно-інтеграційних заходів сприяє соціальній адаптації переселенців у нових місцях проживання та оцінюється як дуже ефективна як працівниками соціальних служб, так і самими бенефіціарами.

З цього приводу, Н.В. Бльок зауважує, що «доволі вагомою та найпоширенішою причиною внутрішньої міграції є саме конфлікт із застосуванням зброї або військового потенціалу країни. А також вимушеною причиною виступає системне порушення прав людини та стихійні або техногенні лиха, що унеможливають подальше перебування на територіях, де відбулася катастрофа. Тому, внутрішньо переміщені особи здійснюють переміщення в межах однієї держави під впливом різних чинників, які створюють небезпеку або унеможливають проживання на певній території» [8].

Комплекс послуг для внутрішньо переміщених осіб та власників житла, де вони проживають, які надаються Хмельницьким ЦНАП зображено на рис. 4.

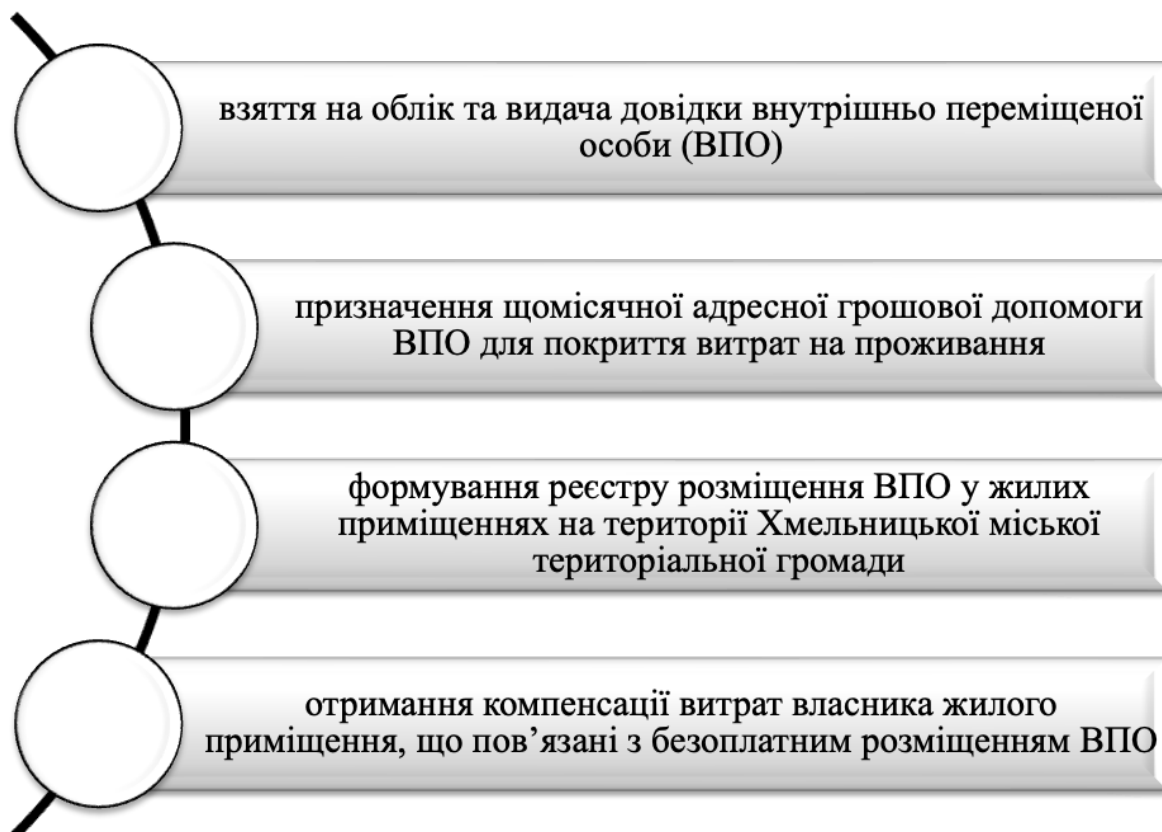

Рис. 4 Комплекс послуг для внутрішньо переміщених осіб та власників житла, де вони проживають, які надаються Хмельницьким ЦНАП.

Примітка: складена автором за [9].

До того ж, власник житла може отримати компенсацію витрат за тимчасове розміщення внутрішньо переміщених осіб, які перемістилися у період воєнного стану і не отримують щомісячної адресної допомоги внутрішньо переміщеним особам для покриття витрат на проживання, в тому числі на оплату житлово-комунальних послуг, передбачену постановою КМУ «Про затвердження Порядку компенсації витрат за тимчасове розміщення внутрішньо переміщених осіб, які перемістилися у період воєнного стану і не отримують щомісячної адресної допомоги внутрішньо переміщеним особам для покриття витрат на проживання, в тому числі на оплату житлово-комунальних послуг» від 19 березня 2022 р. № 333, якщо він безоплатно розміщує в цих приміщеннях вимушених переселенців [10].

На думку В.О. Боняка, «важливим напрямком соціального захисту внутрішньо переміщених осіб є їх забезпечення житлом, надання пільгових довгострокових державних кредитів, підтримки пільгового іпотечного креди-

тування, надання соціального житла тощо. Зрозуміло, що для мільйона вимушених переселенців житлове питання буде актуальним ще багато років. Тому, вже зараз слід прийняти державну програму і створити дієвий фонд соціального житла, а також удосконалити законодавство у цьому напрямку» [11].

Висновки. Таким чином, варто підсумувати, що з початку російського вторгнення 24 лютого 2022 р. потреба в гуманітарній допомозі в Україні досягла безпрецедентного рівня. За даними ООН, гуманітарної допомоги потребують до 15,7 мільйонів людей. Війна в Україні вже змусила свої домівки покинути понад 14 мільйонів людей, з яких майже 7 мільйонів людей перетнули кордон і виїхали до сусідніх країн. За оцінками, понад 8 мільйонів людей є внутрішньо переміщеними особами. Тим часом у зонах, постраждалих від вторгнення, все ще залишається майже 13 мільйонів людей, які не бажають або не можуть виїхати через військові дії.

Для вирішення житлової проблеми внутрішньо переміщених осіб, чий будинок були зруйновані, необхідно спростити процедури компенсації за втрату та пошкодження майна, прискорити процес виділення земельної ділянки під забудову, створити доступний житловий фонд, використовувати нежилі та нежитлові приміщення. До того ж, підвищення рівня зайнятості ВПО та населення в цілому залежить від відновлення економіки та створення нових робочих місць. Водночас необхідні спеціальні заходи для підтримки ВПО на ринку праці, такі як програми громадських робіт, розвиток інфраструктури дистанційної роботи та навчання тощо. Доцільно організувати масштабну професійну перепідготовку вимушених переселенців, тому що багато робочих місць знищила війна, але багато буде створено під час відбудови країни. Проте розвиток професійного навчання має враховувати потреби ринку праці в регіонах міграції ВПО.

Література:

1. Керівні принципи ООН з питань внутрішнього переміщення всередині країни (документ ООН E/CN.4/1998/53/Add/2 F) ратифіковано Україною 17.04.1998. URL: <https://www.ohchr.org/Documents/Issues/IDPersons/GPUkrainian.pdf>. 17 (дата звернення: 25.07.2024).
2. Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб: Закон України від 20 жовтня 2014 р. № 1796-VII. База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1706-18#Text>. (дата звернення: 24.07.2024).
3. Наливайко Л. Р., Орешкова А. Ф. Внутрішньо переміщені особи: визначення поняття. Право і суспільство. 2018. № 1. С. 34-39.
4. Куц А. Хто та як може отримати довідку ВПО? / Трансперенсі Інтернешнл Україна. URL: <https://ti-ukraine.org/news/hto-ta-yak-mozhe-otrymaty-dovidku-vpo>. (дата звернення: 24.07.2024).
5. Звіт про роботу Департаменту адміністративних послуг (Центр надання адміністративних послуг м. Івано-Франківська) Івано-Франківської міської ради за 2022 р. URL: https://cnap.if.ua/doc/Zvit_CNAP_2022.pdf. (дата звернення: 26.07.2024).

6. Деякі питання виплати допомоги на проживання внутрішньо переміщеним особам: Постанова Кабінету Міністрів України від 20 березня 2022 р. № 332. База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/332-2022-%D0%BF#Text>. (дата звернення: 24.07.2024).

7. Деякі питання соціальної підтримки внутрішньо переміщених осіб та інших вразливих категорій осіб: Постанова Кабінету Міністрів України від 26 січня 2024 р. № 94. База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/94-2024-%D0%BF#Text>. (дата звернення: 24.07.2024).

8. Блюк Н.В. Термінологія та понятійна характеристика внутрішньо переміщених осіб. Право і суспільство. 2022. № 3. С. 142-147.

9. Перелік послуг, які можуть отримати у ЦНАП переселенці та власники житла, які їх розмістили / Хмельницька міська рада. URL: <https://www.khm.gov.ua/en/node/32528>. (дата звернення: 28.07.2024).

10. Про затвердження Порядку компенсації витрат за тимчасове розміщення внутрішньо переміщених осіб, які перемістилися у період воєнного стану і неотримують щомісячної адресної допомоги внутрішньо переміщеним особам для покриття витрат на проживання, в тому числі на оплату житлово-комунальних послуг: Постанова Кабінету Міністрів України від 19.03.2022 р. № 333. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/333-2022-%D0%BF#Text> (дата звернення: 25.07.2024).

11. Боняк В.О. Соціальний захист внутрішньо переміщених осіб: сучасний стан та перспективи удосконалення. Юридичний електронний журнал. 2023. № 6. С. 20-22.

References:

1. Kerivni pryntsypy OON z pytan vnutrishnoho peremishchennia vseredyni krainy: dokument OON (17.04.1998) E/CN.4/1998/53/Add/2 F.[UN Guiding Principles on Internal Displacement within the Country]. Retrieved from: <https://www.ohchr.org/Documents/Issues/IDPersons/GPUkrainian.pdf>. 17 (дата звернення: 25.07.2024). [in Ukrainian].

2. Pro zabezpechennia prav i svobod vnutrishno peremishchenykh osib: Zakon Ukrayiny (20.10.2014) № 1796 VII. [On Ensuring the Rights and Freedoms of Internally Displaced Persons: Law of Ukraine]. Baza danykh «Zakonodavstvo Ukrayiny» / Verkhovna Rada Ukrayiny. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1706-18#Text>. (дата звернення: 24.07.2024). [in Ukrainian].

3. Nalyvaiko L. R., Orieshkova A. F. (2018). Vnutrishno peremishcheni osoby: vyznachennia poniattia. [Internally displaced persons: definition of the concept]. *Pravo i suspilstvo*. 1, 34-39. [in Ukrainian].

4. Kuts A. Khto ta yak mozhe otrymaty dovidku VPO? [Who and how can get an IDP certificate?] / Transparency International Ukraine. Retrieved from: <https://ti-ukraine.org/news/hto-ta-yak-mozhe-otrymaty-dovidku-vpo>. (дата звернення: 24.07.2024). [in Ukrainian].

5. Zvit pro robotu Departamentu administratyvnykh posluh (Tsentr nadannia administratyvnykh hposluh m. Ivano-Frankivska) Ivano-Frankivskoi miskoi rady za 2022 r. [Report on the work of the Department of Administrative Services (Center for Administrative Services of Ivano-Frankivsk) of the Ivano-Frankivsk City Council for 2022]. Retrieved from: URL: https://cnap.if.ua/doc/Zvit_CNAP_2022.pdf. (дата звернення: 26.07.2024). [in Ukrainian].

6. Deiaki pytannia vyplaty dopomohy na prozhyvannia vnutrishno peremishchenym osobam: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy (20.03.2022) № 332. [Some issues of payment of housing allowance to internally displaced persons: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine]. Baza danykh «Zakonodavstvo Ukrayiny» / Verkhovna Rada Ukrayiny. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/332-2022-%D0%BF#Text>. (дата звернення: 24.07.2024). [in Ukrainian].

7. Deiaki pytannia sotsialnoi pidtrymky vnutrishno peremishchenykh osib ta inshykh vrazlyvykh katehorii osib *Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy* (26.01.2024) № 94. [Some issues of social support for internally displaced persons and other vulnerable categories of persons: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine]. Bazadanyx «Zakonodavstvo Ukrayiny» / Verhovna Rada Ukrayiny. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/94-2024-%D0%BF#Text>. (дата звернення: 24.07.2024). [in Ukrainian].

8. Blok N.V. (2022). Terminolohiia ta poniatiina kharakterystyka vnutrishno peremishchenykh osib [Terminology and conceptual characteristics of internally displaced persons]. *Pravoisuspilstvo*, 31, 142-147. [in Ukrainian].

9. Perelik posluh, yaki mozhut otrymaty u TsNAPpereselentsi ta vlasnyky zhytla, yaki yik h rozmistyly [A list of services that resettled people and the owners of the housing that accommodated them can receive from the National Center for Refugees] / Khmelnytska miska rada. Retrieved from: <https://www.khm.gov.ua/en/node/32528>. (дата звернення: 28.07.2024). [in Ukrainian].

10. *Pro zatverdzhennia Poriadku kompensatsii vytrat za tymchasove rozmishchennia vnutrishno peremishchenykh osib, yaki peremistylisia u period voiennoho stanu i neotrymuiut shchomisiachnoi adresnoi dopomohy vnutrishno peremishchenym osobam dlia pokryttia vytrat na prozhyvannia, v tomu chysli na oplatu zhytlovo-komunalnykhposluh: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy* (19.03.2022) № 333. [On the approval of the Procedure for compensation of expenses for temporary accommodation of internally displaced persons who moved during the period of martial law and do not receive monthly targeted assistance to internally displaced persons to cover living expenses, including payment of housing and communal services: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine]. Bazadanyx «ZakonodavstvoUkrayiny» / Verhovna Rada Ukrayiny. Retrieved from: [https:// zakon.rada.gov.ua/laws/show/333-2022-%D0%BF#Text](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/333-2022-%D0%BF#Text) (датазвернення: 25.07.2024). [in Ukrainian].

11. Boniak V.O. (2023). Sotsialnyi zakhyst vnutrishno peremishchenykh osib: suchasnyi stan ta perspektyvy udoskonalennia [Social protection of internally displaced persons: current state and prospects for improvement]. *Yurydychnyi elektronnyi zhurnal*. 6, 20-22. [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 354

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1203-1213](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1203-1213)

Малюхов Олександр Сергійович доктор філософії зі спеціальності 281 – Публічне управління та адміністрування, <https://orcid.org/0000-0002-5019-5788>

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ КРИЗИ: ЗАСТОСУВАННЯ ДО НАДАННЯ ГУМАНІТАРНОЇ ДОПОМОГИ В УКРАЇНІ

Анотація. У статті розглядається проблема антикризового управління як одного з визначальних аспектів сучасного менеджменту та публічного управління, особливо в умовах кризи, спричиненої збройною агресією з боку російської федерації проти України. Автор досліджує, як теоретичні моделі управління, такі як: адаптивне управління, управління ризиками, кризовий менеджмент. Вказано, що дані моделі мають бути адаптовані до реальних умов, з якими стикаються гуманітарні організації в Україні. Запропоновано використовувати інноваційні підходи до координації гуманітарних заходів, базуючись на принципах гнучкості та швидкої реакції, а також враховуючи місцеві особливості і потреби постраждалих груп населення. Зазначено, що висвітлені у статті правові аспекти надання гуманітарної допомоги зазнали певних змін з початком повномасштабного вторгнення в Україну. Верховна Рада України прийняла ряд законів та постанов, спрямованих на регулювання гуманітарної допомоги, що стали основою для розробки нових стратегій управління кризовими ситуаціями. Визначено, що гуманітарна допомога є необхідним інструментом підтримки людей у кризових ситуаціях, і успішність її надання залежить від комплексного підходу до управління, який включає в себе ефективну координацію всіх відповідальних організацій та забезпечення дотримання основних гуманітарних принципів. Автор акцентує увагу на необхідності дотримання принципів управління в умовах кризи, таких як комунікація, координація, гнучкість і швидка реакція. Ефективне управління гуманітарною допомогою вимагає збалансованого використання всіх ключових принципів і врахування місцевих контекстів, потреб та можливостей. Підкреслено важливість теоретичних основ кризового менеджменту для успішного надання гуманітарної допомоги в Україні.

Ключові слова: антикризове управління, гуманітарна допомога, кризовий менеджмент, управління кризами, гуманітарні організації, координація.

Maliukhov Oleksandr Sergiyovich PhD in Public management and administration, <https://orcid.org/0000-0002-5019-5788>

THEORETICAL FOUNDATIONS OF CRISIS MANAGEMENT: APPLICATION TO THE PROVISION OF HUMANITARIAN AID IN UKRAINE

Abstract. The article deals with the problem of crisis management as one of the defining aspects of modern management and public administration, especially in the context of the crisis caused by the armed aggression of the Russian Federation against Ukraine. The author examines how theoretical management models, such as adaptive management, risk management, and crisis management, are related to each other. It is indicated that these models should be adapted to the real conditions faced by humanitarian organizations in Ukraine. It is proposed to use innovative approaches to the coordination of humanitarian activities, based on the principles of flexibility and rapid response, as well as taking into account local characteristics and needs of the affected populations. It is noted that the legal aspects of humanitarian assistance highlighted in the article have undergone certain changes since the beginning of the full-scale invasion of Ukraine. The Verkhovna Rada of Ukraine has adopted a number of laws and regulations aimed at regulating humanitarian assistance, which have become the basis for the development of new crisis management strategies. It is determined that humanitarian assistance is a necessary tool to support people in crisis situations, and the success of its provision depends on an integrated approach to management, which includes effective coordination of all responsible organizations and ensuring compliance with basic humanitarian principles. The author emphasizes the need to adhere to the principles of crisis management, such as communication, coordination, flexibility and rapid response. Effective management of humanitarian aid requires a balanced use of all key principles and consideration of local contexts, needs and capacities. The importance of the theoretical foundations of crisis management for the successful provision of humanitarian assistance in Ukraine is emphasized.

Keywords: crisis management, humanitarian aid, crisis management, crisis management, humanitarian organizations, coordination.

Постановка проблеми. Антикризове управління є одним із найважливіших напрямків дослідження сучасного менеджменту та публічного управління, оскільки кризи можуть виникати несподівано та мати значні наслідки для суспільства. Криза в Україні, спричинена збройною агресією з боку російської федерації, створила значні проблеми для надання гуманітарної допомоги. Така ситуація потребує ретельного аналізу та розробки ефективних стратегій управління, які можуть допомогти пом'якшити наслідки кризи та покращити процес надання допомоги постраждалим.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Кризові умови, такі як війни та надзвичайні ситуації, створюють значні виклики для гуманітарних органі-

зацій. Дослідження на цю тему дають важливі висновки та рекомендації щодо вирішення цих проблем і забезпечення ефективного управління гуманітарною допомогою. Впродовж останніх років з'явилося чимало досліджень, присвячених теоретичним основам кризового менеджменту та їх застосуванню до надання гуманітарної допомоги в Україні.

Значний внесок у науковому полі зробили праці В. Малімон [1], Є. Сорока, Д. Горбачевська [10], О. Біда, А. Блага, О. Мартиненко, М. Статкевич [2], які досліджують питання гуманітарної допомоги під час кризи. Вони підкреслюють важливість створення ефективних систем раннього попередження та координаційних центрів, які дозволяють швидко реагувати на надзвичайні ситуації та ефективно розподіляти ресурси.

Ці дослідження надають важливу інформацію про вплив кризи на управління гуманітарною допомогою в Україні. Водночас теоретичні основи управління в умовах кризи, питання надання гуманітарної допомоги в Україні в період широкомасштабної війни потребують подальшого дослідження та практичних рекомендації щодо їх вирішення.

Метою статті є дослідження теоретичних основ антикризового управління та аналіз їх застосування до процесу надання гуманітарної допомоги в Україні. Зокрема, буде розглянуто, як теоретичні моделі управління можуть бути адаптовані до реальних умов, з якими стикаються гуманітарні організації в Україні.

Виклад основного матеріалу. З початком повномасштабного вторгнення в Україну правові аспекти надання гуманітарної допомоги зазнали значних змін і були врегульовані для забезпечення ефективної та оперативної допомоги постраждалим. Верховна Рада України прийняла низку законів і постанов, спрямованих на регулювання гуманітарної допомоги. Наразі сфера гуманітарної діяльності керується такими нормативно-правовими документами, як: Закон України «Про гуманітарну допомогу» [7], Закон України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» [8], Закон України «Про волонтерську діяльність» [6], Закон України «Про благодійну діяльність та благодійні організації» [5], Постанова Кабінету Міністрів України № 241 «Про затвердження Порядку взаємодії центральних і місцевих органів виконавчої влади та Національного банку щодо реалізації Закону України «Про гуманітарну допомогу» [9], Постанова Кабінету Міністрів України № 927 «Деякі питання організації ведення автоматизованої системи реєстрації гуманітарної допомоги» [3]. Ці законодавчі акти визначають порядок надання допомоги, митні та податкові пільги для гуманітарних вантажів, регулюють діяльність міжнародних та національних гуманітарних організацій.

Гуманітарна допомога є важливим механізмом підтримки людей у кризових ситуаціях, ефективність якої залежить від координації зусиль

різних організацій, чіткого правового регулювання та дотримання основних гуманітарних принципів. Відповідно до Закону України «Про гуманітарну допомогу» термін «гуманітарна допомога» визначається, як «цільова адресна безоплатна допомога в грошовій або натуральній формі, у вигляді безповоротної фінансової допомоги або добровільних пожертвувань, або допомога у вигляді виконання робіт, надання послуг, що надається іноземними та вітчизняними донорами із гуманних мотивів отримувачам гуманітарної допомоги в Україні або за кордоном, які потребують її у зв'язку з соціальною незахищеністю, матеріальною незабезпеченістю, важким фінансовим становищем, виникненням надзвичайного стану, зокрема внаслідок стихійного лиха, аварій, епідемій і епізоотій, екологічних, техногенних та інших катастроф, які створюють загрозу для життя і здоров'я населення, або тяжкою хворобою конкретних фізичних осіб, а також у разі збройної агресії» [7].

У своїх наукових працях дослідниці Є. Сорока та Д. Горбачевська відмічають, що «для гуманітарної допомоги характерні певні риси: по-перше, визначеність цільового характеру та передбаченість кінцевого адресата; по-друге, переслідування значних напрямів здійснення благодійництва; по-третє, її суб'єктами є донор та юридична особа зі спеціальним статусом отримувача гуманітарної допомоги; по-четверте, відокремлення отримувача гуманітарної допомоги і набувача; по-п'яте, аби допомога визнавалася гуманітарною потрібна письмова пропозиція донора про її надання, а також необхідна згода на отримання допомоги від її отримувача» [10, С. 430].

До надання гуманітарної допомоги в Україні залучені різні актори та організації, кожен з яких відіграє важливу роль у забезпеченні необхідної підтримки постраждалим. Основні категорії та приклади залучених сторін включають:

1. Міністерство соціальної політики України, Міністерство розвитку громад та територій України, Державна служба України з надзвичайних ситуацій, органи місцевого самоврядування

2. Міжнародні організації: Механізм цивільного захисту ЄС (EUCPM), Євроатлантичний координаційний центр реагування на катастрофи (EADRCC), Управління з координації гуманітарних питань ООН (OCHA), WFP (Глобальна продовольча програма), Дитячий фонд ООН (UNICEF), Агентство ООН у справах біженців (UNHCR), Фонд з питань народонаселення (UNFPA), Програма розвитку ООН (UNDP), Міжнародний комітет Червоного Хреста (ICRC), Всесвітня організація здоров'я (WHO), Plan international, Агентство з міжнародного розвитку США (USAID), Ізраїльський форум міжнародної гуманітарної допомоги (ISRAAID), Німецьке товариство міжнародного співробітництва (GIZ), Консультативна місія Європейського Союзу в Україні (EUAM) [1].

3. Міжнародні неурядові організації (НУО) (Save the Children, Médecins Sans Frontières (Лікарі без кордонів), CARE, ACTED) та національні НУО (БО «БФ «Рокада», БО Карітас Україна, NEEKA, БО «БФ «Право на захист», БФ «Стабілізейшен Суппорт Сервісез» та інші).

4. Волонтерські організації та рухи: Міжнародні волонтерські організації, залучені до підтримки місцевих ініціатив та забезпечення додаткових ресурсів, та місцеві волонтерські групи, які активно залучені до розподілу гуманітарної допомоги, надання медичної допомоги та підтримки евакуації.

5. Приватний сектор (компанії та бізнеси): Укрнафта, Нафтогаз України, Київстар, «Нова Пошта», «Розетка», Епіцентр К та інші.

6. Громадські організації та ініціативи: ГО «Проліска», ГО «Десяте квітня», ГО «Дівчата», ГО «Донбас SOS» та інші.

Залучення цих різних організацій відображають зростаючу тенденцію до соціально відповідального суспільства та забезпечує комплексний підхід до надання гуманітарної допомоги в Україні, дозволяючи ефективно реагувати на різноманітні потреби постраждалих.

Важливим принципом діяльності організацій, що надають гуманітарну допомогу є нейтральність. Відповідно, гуманітарні операції, як правило, зосереджені на ліквідації страждань потерпілого населення у короткостроковій і середньостроковій перспективі, принаймні шляхом правдивого статистичного спостереження за картиною реальної ситуації, порятунку, надання першої допомоги, медичної допомоги, забезпечення питною водою, розподілу продуктів харчування, наметів, ковдр уразливим, бездомним або переміщеним особам; відвідування ув'язнених і контроль умов утримання у в'язницях, а також в цілому на матеріально-технічному забезпеченні і розподілі допомоги [2, С. 5]. Такий підхід забезпечує ефективне використання матеріальних ресурсів і забезпечує максимально ефективний розподіл допомоги тим, хто її потребує найбільше.

Управління в умовах кризи є однією з окремих сфер діяльності сучасних організацій, після кризи можуть виникати несподівано і мати серйозні наслідки для суспільства. Здатність організацій ефективно реагувати на кризові ситуації, адаптуватися до швидко змінюваних умов і забезпечувати стабільне функціонування є критично важливою для зменшення негативних наслідків кризи та підтримки постраждалих.

Загалом дефініцію «антикризове управління» вчені розрізняють, як «управління системами у стані дисбалансу, яке включає сукупність процедур, методів, прийомів, спрямованих на розпізнавання криз, їхню профілактику, створення умов для зниження негативного впливу та подолання наслідків» [11, С. 4]. А також є комплексом заходів, методів і стратегій, спрямованих на ефективне планування, координацію, виконання та контроль заходів, які мають на меті забезпечення допомоги постраждалим під час кризових ситуацій.

Управління в умовах кризи передбачає збалансоване використання всіх ключових принципів. Успішне управління залежить від взаємодії між всіма принципами, де кожен з них діє важливу роль. На рис. 1 наведено діаграму, яка ілюструє баланс ключових принципів управління в умовах кризи.

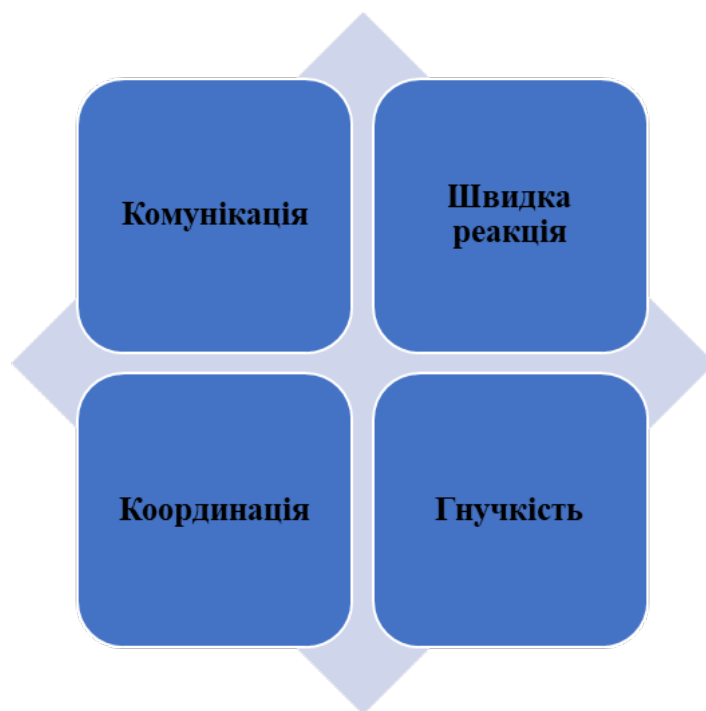

Рис. 1 Баланс ключових принципів управління в умовах кризи

Джерело складено автором

Комунікація є основою для координації, гнучкості та швидкої реакції, оскільки без належного обміну інформацією інші принципи не можуть бути ефективно реалізовані. Однак, один із принципів не може бути визнаний «головним» окремо, оскільки всі вони взаємопов'язані і забезпечені для ефективного управління кризою.

Вищезазначені принципи управління в умовах кризи є критично важливими для ефективного надання гуманітарної допомоги в Україні. Вони забезпечують швидке та гнучке реагування на зміни ситуації, ефективну координацію між усіма залученими сторонами, належний обмін інформацією, управління даними, а також прозорість та підзвітність у використанні ресурсів. Впровадження цих принципів сприяє зменшенню негативних наслідків кризи та покращує допомогу постраждалим.

На думку В. Малімон «дотримання принципів забезпечує гармонізацію суспільних відносин, гуманізацію всіх сфер суспільного життя та сприятиме інтеграції України в європейське і світове співтовариство. Національні пріоритети гуманітарного розвитку України орієнтовані на створення сприятли-

вих умов для розвитку людського потенціалу, забезпечення реалізації прагнень громадян України до побудови соціальних відносин, що ґрунтуються на засадах свободи, рівності, справедливості, відповідальності» [4, С. 175].

Теоретичні основи управління в умовах кризи включають різні моделі та підходи, які допомагають організаціям планувати, координувати та виконувати дії в умовах невизначеності, зокрема які зображені у табл. 1.

Таблиця 1.

Моделі управління в умовах кризи

Модель управління	Опис	Ключові особливості	Приклади застосування
Адаптивне управління	Постійна адаптація та коригування дій залежно від поточних умов та результатів.	Гнучкість, швидка реакція на зміни, адаптація до нових викликів.	Швидкий перерозподіл ресурсів та змінення планів доставки гуманітарної допомоги в залежності від ситуації на місцях.
Управління ризиками	Ідентифікація, оцінка та управління ризиками, пов'язаними з кризою.	Проактивний підхід, систематичний аналіз ризиків, розробка планів дій для зменшення впливу ризиків.	Оцінка потенційних небезпек при доставці допомоги у зони конфлікту та розробка альтернативних маршрутів для зменшення ризиків.
Кризовий менеджмент	Спеціалізовані стратегії та заходи, спрямовані на зменшення негативних наслідків кризи.	Координація зусиль, швидка мобілізація ресурсів, спеціалізовані команди для реагування на кризові ситуації.	Створення оперативних штабів для координації дій під час природних катастроф або воєнних дій, розробка стратегій евакуації та надання першої медичної допомоги.

Джерело складено автором

Теоретичні моделі управління можуть бути адаптовані до реальних умов, з якими стикаються гуманітарні організації в Україні шляхом контекстуалізації, гнучкості, швидкої реакції, мобільності, ефективної координації між урядовими структурами, міжнародними гуманітарними організаціями та національними НУО, інтегрування в свої моделі управління компоненти управління ризиками, включаючи захист персоналу та даних,

особливо в умовах конфлікту, приділенні особливої уваги звітуванню перед донорами та громадськістю про витрати та досягнуті результати, тобто використання прозорих механізмів управління.

Адаптація теоретичних моделей управління до реальних умов України вимагає не лише технічного впровадження, а й глибокого розуміння місцевих контекстів, потреб і можливостей. Такий підхід сприяє покращенню ефективності гуманітарної допомоги та зменшенню негативних наслідків кризи. Тому розроблено практичні рекомендації для гуманітарних організацій щодо адаптації теоретичних моделей управління. А саме:

- здійснення оцінки місцевих культурних, соціальних та економічних особливостей під час розробки та впровадження гуманітарних програм;
- створення мобільних груп швидкого реагування;
- забезпечення наявності резервних запасів необхідних ресурсів (медикаментів, їжі, води) для швидкого реагування;
- використання новітніх інформаційних технологій для моніторингу кризових ситуацій та оперативного інформування про зміни;
- планування на випадок надзвичайних ситуацій;
- регулярно проводити навчання персоналу щодо адаптації до нових умов та швидкої зміни тактики;
- використання онлайн-платформи для спільного обміну інформацією та планування діяльності;
- проведення регулярних зустрічей з партнерами для обговорення поточних завдань та координації зусиль;
- забезпечення ефективного зв'язку між усіма рівнями організації;
- використання новітніх інформаційних технологій для масової комунікації та інформування громадськості;
- впровадження системи збору та аналізу даних для моніторингу ситуації в реальному часі;
- використання аналітичних інструментів для обробки даних і прийняття обґрунтованих рішень;
- публікація регулярних звітів про діяльність гуманітарної організації та використання ресурсів;
- встановлення тісних партнерських відносин з місцевими громадами, організаціями громадянського суспільства та місцевими підприємствами для підвищення ефективності гуманітарної допомоги.

Таким чином, успішне надання гуманітарної допомоги залежить від здатності організацій швидко адаптуватися до змін, координувати зусилля між різними зацікавленими сторонами та забезпечувати належну комунікацію. Встановлено, що організації, які реалізують принципи адаптивного управління, управління ризиками та кризового менеджменту мають вищу ефективність у наданні допомоги.

Висновки. Теоретичні основи кризового менеджменту є критично важливими для успішного надання гуманітарної допомоги в Україні. Ефективне застосування цих принципів і моделей може значно покращити процес надання допомоги та підтримки постраждалим від кризи. Застосування адаптивного менеджменту, управління ризиками та антикризового менеджменту дозволяє організаціям бути більш гнучкими, скоординованими та ефективними у своїх діях. Подальші дослідження та вдосконалення практик управління сприятимуть підвищенню стійкості та готовності до майбутніх викликів. Результати дослідження можуть бути використані для вдосконалення практик управління гуманітарними організаціями, які діють в Україні, та спрямовані на розробку конкретних інструментів і методологій для підвищення ефективності управління в умовах кризи, аналіз довгострокових наслідків кризи для покращення стратегічного планування та готовності до майбутніх кризових ситуацій, підготовка та підвищення кваліфікації персоналу гуманітарних організацій з урахуванням передового досвіду кризового менеджменту.

Література:

1. Біла книга цивільного захисту України: інформаційне видання ДСНС / за заг. ред. П.Б. Волянського. Київ, 2023. 272 с. URL: <https://dsns.gov.ua/upload/1/9/7/5/1/6/5/dodatok-bila-kniga-cz-06112023.pdf> (дата звернення: 03.07.2024).
2. Гуманітарна катастрофа чи гуманітарна голка – дві сторони однієї медалі: доступ до гуманітарної допомоги в умовах збройного конфлікту на сході України / О. А. Біда, А. Б. Блага, О. А. Мартиненко, М. Г. Статкевич; за заг. ред. А.П. Буценка / Українська Гельсінська спілка з прав людини. К., КИТ, 2016. 54 р. URL: https://www.helsinki.org.ua/wp-content/uploads/2016/06/Press_Humanitarian_aid_reportUKR.pdf (дата звернення: 29.06.2024).
3. Деякі питання організації ведення автоматизованої системи реєстрації гуманітарної допомоги : Постанова Кабінету Міністрів України № 927 від 9 жовтня 2020 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/927-2020-%D0%BF#Text> (дата звернення: 02.07.2024).
4. Малімон В.І. Соціальна і гуманітарна політика: навчальний посібник. Івано-Франківськ: Місто НВ, 2012. 352 с. URL: https://www.rpk.org.ua/wp-content/uploads/2019/11/TAC_HumAid_consolidated_fin-vidredagovano.pdf (дата звернення: 01.07.2024).
5. Про благодійну діяльність та благодійні організації : Закон України № 5073-VI 2013 р. Відомості Верховної Ради зі змінами № 3448-IX від 08 листопада 2023 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5073-17#Text> (дата звернення: 02.07.2024).
6. Про волонтерську діяльність : Закон України №3236-VI від 19 квітня 2011 р. Відомості Верховної Ради зі змінами № 1909-IX 01 січня 2024 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3236-17#Text> (дата звернення: 02.07.2024).
7. Про гуманітарну допомогу : Закон України №1192-XIV від 22 жовтня 1999 р. Відомості Верховної Ради зі змінами № 3448-IX 23 січня 2024 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1192-14/ed20240123#Text> (дата звернення: 02.07.2024).
8. Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб: Закон України №1706-VII від 1 січня 2015 р. Відомості Верховної Ради зі змінами № 3446-IX 30 грудня 2023 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1192-14/ed20240123#Text> (дата звернення: 02.07.2024).

9. Про затвердження Порядку взаємодії центральних і місцевих органів виконавчої влади та Національного банку щодо реалізації Закону України «Про гуманітарну допомогу» : Постанова Кабінету Міністрів України № 241 від 25 березня 2013 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/241-2013-%D0%BF#Text> (дата звернення: 02.07.2024)

10. Сорока Є. Є., Горбачевська Д. В. Гуманітарна допомога: специфіка регулювання в умовах воєнного стану. *Юридичний науковий електронний журнал*, 2022. №5. С.429-431. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-5/101>

11. Сорочан Т. Антикризові поради керівників навчального закладу. *Управління освітою*, 2009. №11. С. 3–5. URL: https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/703968/1/%D0%A1%D0%BE%D1%80%D0%BE%D1%87%D0%B0%D0%BD_5.pdf (дата звернення: 03.07.2024).

References:

1. Volyans'kyi P.B. (Ed.). (2023). *Bila knyha tsyvil'noho zakhystu Ukrayiny: informatsiynye vydannya DSNS [White Paper on Civil Protection of Ukraine: informational publication of the State Emergency Service of Ukraine]*. Kyiv. 272 p. Retrieved from: <https://dsns.gov.ua/upload/1/9/7/5/1/6/5/dodatok-bila-kniga-cz-06112023.pdf> [in Ukrainian].

2. Bida O. A., Blaha A. B., Martynenko O. A., Statkevych M. H. (Ed.). (2016). *Humanitarna katastrofa chy humanitarna holka – dvi storony odniyeyi medali: dostup do humanitarnoi' dopomohy v umovakh zbroynoho konfliktu na skhodi Ukrayiny [Humanitarian catastrophe or humanitarian needle – two sides of the same coin: access to humanitarian aid in the conditions of armed conflict in eastern Ukraine]*. Kyiv, KIT, 54 p. Retrieved from: https://www.helsinki.org.ua/wp-content/uploads/2016/06/Press_Humanitarian_aid_reportUKR.pdf [in Ukrainian].

3. Postanova Kabinetu Ministriv Ukrayiny «Deyaki pytannya orhanizatsiyi vedennya avtomatyzovanoyi systemy reyestratsiyi humanitarnoho dopomohy» № 927 vid 9 zhovtnya 2020 r. [Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine «On some issues of organizing the automated system for registration of humanitarian aid» № 927, from October 9, 2020]. (n.d.). zakon.rada.gov.ua. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/927-2020-%D0%BF#Text> [in Ukrainian].

4. Malimon V. I. (2012) *Sotsial'na i humanitarna polityka: navchal'nyy posibnyk [Social and humanitarian policy: textbook]*. *Ivano-Frankivs'k: Misto NV*, 352 p. Retrieved from: https://www.rpk.org.ua/wp-content/uploads/2019/11/TAC_HumAid_consolidated_fin-vidredagovano.pdf [in Ukrainian].

5. Zakon Ukrayiny «Pro blahodiy'nu diyal'nist' ta blahodiy'ni orhanizatsiyi» № 5073-VI vid 5 lypnya 2012 r. zi zminamy № 3448-IX vid 08 lystopada 2023 r. [Law of Ukraine «On charitable activities and charitable organizations» № 5073-VI from July 5, 2012]. (n.d.). zakon.rada.gov.ua. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5073-17#Text> [in Ukrainian].

6. Zakon Ukrayiny «Pro volonters'ku diyal'nist'» № 3236-VI vid 19 kvitnya 2011 r. zi zminamy № 1909-IX 01 sichnya 2024 r. [Law of Ukraine «On volunteer activities» № 3236-VI from April 19, 2011]. (n.d.). zakon.rada.gov.ua. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3236-17#Text> [in Ukrainian].

7. Zakon Ukrayiny «Pro humanitarnu dopomohu» № 1192-XIV vid 22 zhovtnya 1999 r. [Law of Ukraine «On humanitarian aid» № 1192-XIV from October 22, 1999]. (n.d.). zakon.rada.gov.ua. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1192-14/ed20240123#Text> [in Ukrainian].

8. Zakon Ukrayiny «Pro zabezpechennya prav i svobod vnutrishn'o peremishchenykh osib» № 1706-VII vid 20 zhovtnya 2014 r. [Law of Ukraine «On ensuring the rights and freedoms of internally displaced persons» № 1706-VII from October 20, 2014]. (n.d.). zakon.rada.gov.ua. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1192-14/ed20240123#Text> [in Ukrainian].

9. Postanova Kabinetu Ministriv Ukrayiny «Pro zatverdzhennya Poryadku vzayemodiyi tsentral'nykh i mistsevykh orhaniv vykonavchoyi vlady ta Natsional'noho banku shchodo realizatsiyi Zakonu Ukrayiny «Pro humanitarnu dopomohu» № 241 vid 25 bereznnya 2013 r. [Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine «On the approval of the Procedure for interaction of central and local executive authorities and the National Bank regarding the implementation of the Law of Ukraine «On Humanitarian Aid» № 241 from March 25, 2013]. (n.d.). *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/241-2013-%D0%BF#Text> [in Ukrainian].

10. Soroka Ye. Ye., Horbachevs'ka D. V. (2022) Humanitarna dopomoga: spetsefika rehulyuvannya v umovakh voyennoho stanu [Humanitarian aid: specifics of regulation in martial law conditions]. *Yurydychnyy naukovyy elektronnyy zhurnal*, No. 5. P. 429-431. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-5/101> [in Ukrainian].

11. Sorochan T. (2009) Antykryzovi porady kerivnykovi navchal'noho zakladu [Anti-crisis advice for the head of an educational institution]. *Upravlinnya osvitoju*, No. 11. P. 3–5. Retrieved from: https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/703968/1/%D0%A1%D0%BE%D1%80%D0%BE%D1%87%D0%B0%D0%BD_5.pdf [in Ukrainian].

УДК 351:001.8

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1214-1228](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1214-1228)

Матвєєнко Ірина Володимирівна кандидат наук з державного управління, доцент, доцент кафедри місцевого самоврядування та розвитку територій Навчально-наукового інституту публічної служби та управління, Національний університет «Одеська політехніка», вул. Генуезька, 22, м. Одеса, 65092, тел.: (048) 705-97-00, <https://orcid.org/0000-0002-2567-9668>

НАУКОВІ ПОГЛЯДИ ЩОДО РОЗУМІННЯ ТЕРМІНУ «СИСТЕМА ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ»

Анотація. У статті представлено наукові погляди щодо розуміння терміну «система публічного управління». Відзначено, що розуміння систем впливу ґрунтується на визначенні поняття «система» та теорії систем. Єдиного тлумачення поняття «система» не існує. В кожній з галузей наук, а також в межах галузей наук є велика кількість визначень систем. Узагальнення результатів аналізу визначень, який базується на словниках та наукових публікаціях, продемонстрував, що поняття «система» розглядається у декількох площинах. У науково-прикладних дослідженнях термін «система публічного управління» потребує подальшого наукового дослідження задля визначення змістовних характеристик та визначення ролі впливів в цій системі. За результатами проведеного дослідження встановлено, що визначення систем в публічному управлінні стосується декількох площин: системи органів влади (потужний уряд або соціальна організація, яка контролює життя людей; суб'єкти та інститути публічного управління та їх координація; системи дорадчої демократії; система публічних інституцій; органи публічного управління, місцевого самоврядування, самоуправління; суб'єкти, які на різних рівнях здійснюються місцеве самоврядування); системи суб'єкт об'єктних взаємовідносин (сукупність суб'єктів та об'єктів і їх взаємовідносин; суб'єкти і об'єкти публічного управління; складний суб'єкт державного управління; суб'єкти і об'єкти управління та зв'язки між ними; суб'єктна складова системи – це різні організаційні структури, установи та ін., об'єктна складова системи – компетенції, повноваження, права і обов'язки та ін.); системи структур (переважна структура чи організація суспільства, бізнесу, політики чи суспільства загалом; суб'єкти публічного управління та суб'єкти муніципального управління; структура в публічному управлінні, яка розуміється як система; структура самого публічного управління з його ієрархічною природою та інституціоналізацією

функцій, а також структура процесу державного управління, включаючи встановлення цілей, визначення завдань, вибір суб'єктів та оцінку; державні, місцеві, некомерційні та ін. структури як елементи системи); системи діяльності та функцій (алгоритм обробки певної інформації суб'єктами впливу; розробки політики для регіону чи країни; система прийняття рішень в публічному управлінні).

Ключові слова: система, система публічного управління, впливи, система впливів в публічному управлінні, публічне управління та адміністрування, системи органів влади, системи суб'єкт об'єктних взаємовідносин, системи структур, системи діяльності та функцій.

Matvieienko Iryna Volodymyrivna Candidate of Sciences in Public Administration, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Local Self-Government and Territorial Development of the Educational and Scientific Institute of Public Service and Management, National University "Odesa Polytechnic", St. Genoese, 22, tel.:(048) 705-97-00, <https://orcid.org/0000-0002-2567-9668>

SCIENTIFIC VIEWS ON THE UNDERSTANDING OF THE TERM "PUBLIC ADMINISTRATION SYSTEM"

Abstract. The article presents scientific views on the understanding of the term "public administration system". It is noted that the understanding of influence systems is based on the definition of the concept of "system" and the theory of systems. There is no single interpretation of the term "system". In each of the branches of science, as well as within the boundaries of the branches of science, there are a large number of definitions of systems. Summarizing the results of the analysis of definitions, which is based on dictionaries and scientific publications, demonstrated that the concept of "system" is considered in several planes. In scientific and applied research, the term "public management system" needs further scientific research to determine meaningful characteristics and determine the role of influences in this system. Based on the results of the research, it was established that the definition of systems in public administration concerns several levels: the system of authorities (a powerful government or a social organization that controls people's lives; subjects and institutions of public administration and their coordination; systems of deliberative democracy; a system of public institutions; bodies of public administration, local self-government, self-government entities at various levels of local self-government); systems of subject-object relationships (a set of subjects and objects and their relationships; subjects and objects of public administration; a complex subject of state administration; subjects and objects of

management and connections between them; the subject component of the system is various organizational structures, institutions, etc., the object component of the system is competences, powers, rights and duties, etc.); systems of structures (the predominant structure or organization of society, business, politics or society in general; subjects of public administration and subjects of municipal administration; structure in public administration, which is understood as a system; the structure of public administration itself with its hierarchical nature and institutionalization of functions, as well as the structure of the state management process, including the establishment of goals, the selection of subjects and evaluation; state, local, non-commercial, and other structures as elements of the system); systems of activity and functions (algorithm for processing certain information by subjects of influence; policy development for the region or country; decision-making system in public administration).

Keywords: system, system of public management, influences, system of influences in public management, public management and administration, systems of authorities, systems of subject-object relationships, systems of structures, systems of activities and functions.

Постановка проблеми. Система публічного управління в зарубіжних та українських науково-прикладних дослідженнях характеризується як складне та багатогранне явище. Розуміння систем впливу ґрунтується на визначенні поняття «система» та теорії систем. Єдиного тлумачення поняття «система» не існує. В кожній з галузей наук, а також в межах галузей наук є велика кількість визначень систем. Узагальнення результатів аналізу визначень, який базується на словниках та наукових публікаціях, продемонстрував, що поняття «система» розглядається у декількох площинах. У науково-прикладних дослідженнях термін «система публічного управління» потребує подальшого наукового дослідження задля визначення змістовних характеристик та визначення ролі впливів в цій системі. Все це надасть можливість представити типологію впливів в системі публічного управління, а також сформулювати їх загальну класифікацію, зокрема за: суб'єктами, соціальним значенням, значенням для економічного розвитку, наслідками, рівнями, тривалістю, способом, очікуванням, залученням громадськістю, середовищем, політичним значенням, перевагами, домінуванням, стилем впливу, керуванням групами людей, впливом управлінських систем, міжнародним рівнем тощо.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У наукових джерелах поняття «системи», здебільшого, розглядається в контексті структур в публічному управлінні, яка розуміється як система. Як правило, структура відіграє провідну роль у розумінні сутності публічного управління, а її

поняття є важливим для аналізу правових явищ і виявлення взаємозв'язку між її елементами [29]. Система публічного управління трактується як система, з великою кількістю суб'єктів, що обумовлює її складність [28]. В інших зарубіжних дослідженнях констатується, що державне управління ґрунтується на теорії обговорювальних систем та дорадчих системних підходах [20]. В українських дослідженнях система публічного управління розглядається: крізь проєкцію системи із сукупність її елементів [6]; як система механізмів державного управління [9]; як система публічних інституцій [4]; система публічного управління поєднує органи публічного управління, місцевого самоврядування, органи самоуправління, незалежні установи, фонди, юридичні особи всіх форм власності і фізичні особи [7]; взаємообумовленість системи публічного управління визначається національним законодавством [5]; система об'єднує органи державного управління і місцевого самоврядування на основі організуючого впливу через управлінські функції [16]; характеристика системи стосується прийняття рішень в публічному управлінні на основі системного підходу [8]; система розглядається як складний суб'єкт державного управління [1]; основним складником системи публічного управління є економічна влада, а отже вона підпадає під прямі методи правого регулювання через законодавчо закріплені відносини щодо суспільної власності [10]; для системи притаманні певні ознаки та показники [12]; життєвий цикл системи залежить багатьох показників [13]; система це сукупність елементів, які мають мати певну структуру, функції, зв'язки [14]; система державного управління розглядається в контексті цілісної системи та структуризації владних відносин [2; 11]; система це ієрархічна та впорядкована структура [15]; виділяються системні складові державного управління [3]. Особливе місце у визначення систем посідає теорія систем [17- 19; 21; 22; 24-27].

Отже, виявлений діапазон українських та зарубіжних науково-прикладних досліджень щодо розуміння системи публічного управління продемонстрував відсутність єдиного цього терміну, що вказує на доцільність проведення подальших системних досліджень.

Мета статті – проаналізувати основні науково-прикладні погляди щодо розуміння терміну «система публічного управління» в українських та зарубіжних дослідженнях та виявити діапазон його змістовної характеристики.

Виклад основного матеріалу. В зарубіжних джерелах поняття «системи» розглядається в контексті структур в публічному управлінні, яка розуміється як система. Так, під структурою в публічному управлінні розуміється зовнішнє відображення системи, яка складається з елементів, що характеризують сутність будь-якого правового явища чи процесу. Це

сукупність зв'язків, елементів, відносин і функцій, які існують у публічному управлінні. Структуру характеризують з двох точок зору: структуру самого публічного управління з його ієрархічною природою та інституціоналізацією функцій, а також структуру процесу державного управління, включаючи встановлення цілей, визначення завдань, вибір суб'єктів та оцінку. Структура відіграє вирішальну роль у розумінні сутності публічного управління, оскільки забезпечує стабільність і закономірності всередині явищ і процесів незалежно від зовнішніх обставин. Поняття структури є важливим для аналізу правових явищ і виявлення істотних елементів та їх взаємозв'язків. Структура державного управління – це складна відкрита система взаємовідносин людей, що реалізується органами державної влади, заснована на принципах відкритості та прозорості. Впровадження інформаційних технологій також вплинуло на структуру державного управління, що призвело до формування електронної держави та використання електронних комунікаційних систем для управління [29].

В іншому джерелі йдеться про те, що під системою публічного управління розуміється система, до складу якої входять суб'єкти публічного управління та суб'єкти муніципального управління. Зазначеним суб'єктам публічної адміністрації повноваження публічної адміністрації надаються законами чи іншими правовими актами, прийнятими на їх основі [28].

Р. Дін (Dean R., 2023) констатує, що державне управління є найбільшою частиною демократичної держави та ключовим моментом у розумінні її легітимності. Виняток становлять теорії обговорювальних систем, які визнають важливість публічного управління та намагаються включити його у свою орбіту. Він досліджує, як дорадчі системні підходи представляють:

- суб'єктів та інститути публічного управління;
- його спосіб координації;
- його ключові функції легітимності;
- його відносини легітимності;
- можливості для обдуманого втручання.

Р. Дін стверджує, що побудова публічного управління через існуючі концептуальні категорії дорадчої демократії, розроблені в основному для пояснення легітимності законотворчості, призвело до деяких значних упущень і непорозумінь. Саме тому потребує уточнення розуміння системи публічного управління [20].

О. Вольська (2020) розглядає публічне управління крізь проєкцію системи, де до її елементів відносить низку структур (державні, місцеві, некомерційні), створення яких обумовлено суспільною метою, задоволення інтересів та «вирішення колективних проблем» [6].

М. І. Іщенко, Є. В. Міщук, А. С. Костенко (2019), посилаючись на роботу О. В. Федорчак «Класифікація механізмів державного управління, надруковану в журналі «Демократичне врядування» 2008 р. № 1, як систему розглядає механізми державного управління. Вони вважають, що це складна система, спрямована на практичну складову державного управління, на досягнення визначених цілей. Це все має певну структуру, яка стосується об'єкту управління, і спрямованими на нього методами, важелями, інструментами впливу, що забезпечується в правовому полі та інформаційно [9].

М. М. Бліхар публічне адміністрування розглядає як систему публічних інституцій. До останніх він відносить суб'єктів публічної влади, якими є суб'єкти державної публічної влади і суб'єкти недержавної публічної влади. Ключовими елементами системи є структурні елементи, до яких віднесено органи виконавчої влади і органи місцевого самоврядування. При цьому, М. М. Бліхар вважає, що публічне адміністрування «у більш ширшому розумінні включає в себе систему державного управління, представленого чинними адміністративними інститутами в рамках прийнятої структури влади в Україні» [4].

Систему публічного адміністрування по іншому визначає Н. М. Драгомирецька у статті «Система публічного адміністрування» в термінологічному словнику «Публічне управління» (2018). В цьому визначенні до суб'єктів публічного адміністрування віднесено органи державного і муніципального управління, а також всіх суб'єктів, на які ці органи здійснюють управлінські впливи. Система публічного управління поєднує органи публічного управління, місцевого самоврядування, органи самоуправління, незалежні установи, фонди, юридичні особи всіх форм власності і фізичні особи [7].

Є. І. Бородін в цьому ж словнику надає визначення системи місцевого самоврядування в Україні. Зазначається, що елементи системи визначаються національним законодавством. Вони є взаємопов'язаними. Всі елементи системи є суб'єктами, які на різних рівнях здійснюються місцеве самоврядування. Складовими системи місцевого самоврядування визначаються громади, представницькі органи, виконавчі органи та особи місцевого самоврядування. Наголошується на гнучкості кількості елементів, оскільки вони можуть змінюватися як у бік збільшення, так і у бік зменшення. Елементи системи розглядаються як обов'язкові, так і не обов'язкові, відповідно до законодавства України [5].

У наведеному раніше джерелі В. А. Яцук визначає систему публічного управління, яка об'єднує органи державного управління і місцевого самоврядування. Вони здійснюють організуючий вплив через управлінські функції на суспільство і через взаємодію між органами публічного

управління. Також система публічного управління розглядається в контексті сукупності суб'єктів та об'єктів і їх взаємовідносин [16].

Системний підхід у публічному управлінні А. В. Дуда, А. С. Осьмак у тому ж словнику, що наведений вище, визначають в контексті методології щодо комплексу елементів, які є взаємопов'язаними. Характеристика системи стосується прийняття рішень в публічному управлінні. Основою останніх є використання результатів зав'язків і процесів як внутрішніх, так і зовнішніх [8].

В енциклопедичному словнику з державного управління В. Д. Бакуменко визначає адміністративну систему як ієрархічну. Сама система розглядається як складний суб'єкт державного управління і, водночас, для державної влади є підсистемою. Адміністративна система тлумачиться крізь призму управлінських функцій, до яких віднесено планування і нормування, організаційні функції, координація, мотивація, контроль тощо всіх сфер життєдіяльності суспільства. В.Д. Бакуменко зазначив, що адміністративна система «ототожнюється з системою органів виконавчої влади» [1].

О. С. Крамарева в контексті систем господарювання визначає адміністративно-командну систему. За такого підходу вважається, що у одного суб'єкта зосереджена вся економічна влада. Таким суб'єктом вважається держава, а також партія або окрема особа. Особлива роль відводиться центрального суб'єкту, який приймає рішення в сфері економіки. Ці рішення є планами або наказами, які є обов'язковими для виконання. Втім, провідна роль відводиться державі. Вводиться ще одне поняття – економічна система. Наголошується, що держава вирішує всі питання всіх економічних систем і тому є центральною в системі адміністративно-командних відносин. Адміністративно-командна система піддається прямим методам правого регулювання через законодавчо закріплені відносини щодо суспільної власності [10].

Ю. П. Сурмін робить опис властивостей системи, якими є певні ознаки системи, і які є закономірними. Систему характеризує крізь показники обмеженості, цілісності, структурності, взаємозв'язків, ієрархічності, множинності, описів. Основний акцент зроблено на цілісності системи, що відбувається в процесі розвитку системи. Також зазначається, що не всі системи є цілісними, особливо якщо вони обмежені. Структурованість системи залежить від окремих елементів, а також від самої структури системи та елементів [12].

Також Ю. П. Сурмін визначає життєвий цикл системи, тобто той час, протягом якого існує сама система. Життєвий цикл системи залежить багатьох показників, таких як екстремальні події, ресурси системи, саморегульованість системи. До етапів життєвого циклу системи віднесено

виникнення, становлення, розвиток, руйнування системи або її перебудова. Система має циклічний характер існування, що, в свою чергу, є підґрунтям управлінського моделювання та прогнозування [13].

Саму систему Ю. П. Сурмін визначає як сукупність елементів. Ці елементи мають мати певну структуру, функції, зв'язки. Всі вони в сукупності забезпечують розвиток системи, який визначається як цілеспрямований. Також система має такі характеристики як цілісність, сукупність, множина. Ознаками системи визначаються: сукупність елементів; зв'язки елементів; організація, інтегровані властивості. Властивостями системи вважають: структурованість; зв'язки з навколишнім середовищем, які є залежними один від одного; ієрархічність; множинністю описів [14].

Н. М. Мельтюхова визначає систему державного управління в контексті цілісної системи. Така система має елементи: суб'єкти і об'єкти управління; різнопланові зв'язки. При цьому окремими великими системами вважаються суб'єкт і об'єкт управління, зі своїми характеристиками, підсистемами та елементами. На характеристики системи впливають: сукупність моделей управління, законодавча, виконавча та судова влади. Система державного управління характеризується як складна, оскільки має численну кількість малих систем, які поєднуються в підсистеми і будуються в ієрархічному порядку. Це викликає складність прогнозування системи. Н. М. Мельтюхова вважає, що система державного управління є погано керованою системою і погано структурована система. Втім, така система вважається самоорганізованою [11].

Систему державної влади В. Д. Бакуменко визначає в контексті структуризації владних відносин. Останні будуються в процесі діяльності держави, що реалізують державні органи та посадові особи. Система державної влади поділяється на дві складові, зокрема: суб'єктна – це різні організаційні структури, установи та ін.; об'єктний – компетенції, повноваження, права і обов'язки та ін. Ознаками системи державної влади є: правовий характер її здійснення; забезпечення прав і свобод; встановлення структури та системи державної влади; чітке визнання форм і процедур владних відносин; правова культура суспільства [2].

Л. Г. Штика як ієрархічну та впорядковану сукупність видів державної служби визначає систему державної служби. Вважається, що це забезпечує функціонування державного механізму та його цілісність. Система державної служби розглядається крізь призму видів служби та органів влади, в яких відбувається державна служба [15].

Окрема В. Д. Бакуменком та В. М. Князєвим визначаються системні складові державного управління – це цілі, функціональна структура держави, єдність державно управлінських процесів, засоби державного управління; особливості існування системи; перспективи розвитку держави [3].

Особливе місце у визначення систем посідає теорія систем. Як зазначає Б. Гібсон, вона спрямована на дослідження суспільства як складного устрою елементів, включаючи індивідів та їхні переконання, як вони пов'язані з цілим (наприклад, з країною). Теорія систем бере участь в аналізі того, як суспільство адаптується до навколишнього середовища через коригування своєї структури, що має важливі наслідки для розуміння соціального порядку. Теорія систем розкриває складність соціальної еволюції і на цій основі наголошує на обмеженій можливості керування суспільством. З іншого боку, оскільки суспільство надзвичайно складне, суспільствознавці все ж можуть оцінити широкий діапазон адаптаційних можливостей соціальних систем [21].

А. Монтуорі (2011) характеризує загальну теорію систем як спосіб вирішення дедалі складніших світових проблем. Загальна теорія систем виникла як альтернатива домінантній формі дослідження та способу мислення, редукціоністському аналізу, який критикували за те, що він не в змозі розглянути ціле, взаємозалежність і складність. Загальна теорія систем представила такі ключові поняття, як відкриті та закриті системи, підкресливши роль і важливість контексту та середовища, еквіфінальність або те, як системи можуть досягти однієї мети різними шляхами, а також ізоморфізми або структурні, поведінкові та особливості розвитку, які загальні між системами. Центральним є «системи», визначене як група взаємодіючих, взаємозалежних елементів, які утворюють складне ціле [27].

П. Е. Гріффітс, Дж. Тебері (2013) роблять опис теорії систем розвитку. Вони наголошують, що в контексті цієї теорії один рівень не розглядається як центральний, а інші рівні не можуть розглядатись як фонові за яких розвиток розглядається як процес. Вони посилаються на дослідження Форда і Лернера 1992 року, які підкреслювали, що взаємодія – це постійний процес, у якому самі взаємодіючі суб'єкти трансформуються, так що те, що взаємодіє пізніше в процесі, залежить від попередніх фаз взаємодії. Вони систему розвитку пов'язали з теорією систем і кібернетикою. Важливу роль у поясненні розвитку відіграла динаміка системи [22].

П. Маін (2023) зазначає, що теорії систем – це набір принципів і концепцій, які забезпечують основу для розуміння складних систем. Ці системи можуть варіюватися від соціальних і біологічних систем до екологічних систем. Основним принципом теорії систем є наголос на взаємозв'язку та взаємозалежності різних частин системи. Складні системи – це більше, ніж просто сума їхніх частин, і що вивчення зв'язків між цими частинами може привести до кращого розуміння цілого. Складні системи, на відміну від простих лінійних систем, можуть виявляти емерджентні властивості, які неможливо передбачити за поведінкою окремих

компонентів. Теорія систем є інструментом для розуміння складних і динамічних систем, які формують повсякденне життя. Петлі зворотного зв'язку є центральним поняттям у теорії систем, зокрема у вивченні динаміки поведінки. Ці цикли відносяться до циклічного потоку інформації між компонентами всередині системи. Петлі позитивного зворотного зв'язку підсилюють вплив певної поведінки, що призводить до увічнення або ескалації моделей поведінки. Петлі негативного зворотного зв'язку діють як регулюючий механізм, пом'якшуючи вплив поведінки та сприяючи стабільності в системі. Важливою є динаміка циклів зворотного зв'язку, що допомагає визначити можливості для втручання - розриву циклу позитивного зворотного зв'язку або посилення циклу негативного зворотного зв'язку - для зміни моделей поведінки [25].

Д. Чирот (Chiot D., 2001) зазначає, що теорія світових систем (WST) використовує цілісну методологію для подолання вузької дисциплінарної спеціалізації в соціальних науках [19].

Ф. Хейліген, Ч. Джослін (1992) теорію систем визначили як трансдисциплінарне дослідження абстрактної організації явищ, незалежно від їхньої сутності, типу або просторового чи часового масштабу існування. Ця теорія досліджує як принципи, загальні для всіх складних об'єктів, так і (зазвичай математичні) моделі, які можна використовувати для їх опису [23].

Р. Брюне-Торнтон (2019) в контексті культури з точки зору систем цінностей теорію систем характеризує як міждисциплінарну теорію про природу складних систем у природі, суспільстві та науці. Це структура, за допомогою якої можна вивчати, досліджувати та описувати будь-яку групу об'єктів, які працюють у співпраці для досягнення спільної мети. Теорію систем можна застосовувати як до органічних, так і до неорганічних (наприклад, інформаційних артефактів) організацій [18].

Дж. Монако, Е. В. Шнайдер (2020), досліджуючи створення довготривалих систем продуктивності, зазначають, що теорія систем, це теорія, яка стверджує, що системи в природі є цілісними, взаємопов'язаними та взаємозалежними. Якщо зміни відбуваються в одній частині системи, це також впливає на інші частини системи [26].

І. Бугріка (2024) виокремлює три покоління теорії систем. Він зазначає, що у сучасному академічному контексті існує кілька припущень теорії систем, зокрема це: загальна теорія систем; кібернетика; теорія систем; системи динамічної рівноваги; системи самовиробництва; теорія соціальної системи. Перше покоління охоплює теорії динамічних нерівноважних систем. Його ключове поняття – гомеостаз, коли система підтримує себе, незважаючи на зміни в навколишньому середовищі. Друге покоління стосується систем динамічної рівноваги. Її ключова концепція – самоорга-

нізація, яка зосереджується на тому, як структура системи кристалізується з безладів. Третє покоління охоплює систему самостійного виробництва. Його ключовим поняттям є автопоезис, який зосереджується на автопоетичних системах. Це стосується того, як мережі процесів виробництва елементів визначають організацію системи [17].

Л. Казім Ойеделе (2015) зазначає, що теорія системи пояснює, як діяльність державного управління координується в системі та підсистемі, які взаємодіють. Підхід розглядає адміністративну систему (формальну організацію, неформальну організацію, ролі та осіб) і досліджує взаємозв'язки між різними частинами [24].

Висновки. Проведений аналіз науково-прикладних джерел щодо розуміння систем в публічному управлінні продемонстрував відсутність єдиного підходу та єдиного погляду на дану проблематику. Визначення систем в публічному управлінні стосується декількох площин:

- системи органів влади: потужний уряд або соціальна організація, яка контролює життя людей; суб'єкти та інститути публічного управління та їх координація; системи дорадчої демократії; система публічних інституцій (суб'єкти державної і недержавної публічної влади); органи публічного управління, місцевого самоврядування, самоуправління; суб'єкти, які на різних рівнях здійснюються місцеве самоврядування;

- системи суб'єкт об'єктних взаємовідносин: сукупність суб'єктів та об'єктів і їх взаємовідносин; суб'єкти і об'єкти публічного управління; складний суб'єкт державного управління; суб'єкти і об'єкти управління та зв'язки між ними; суб'єктна складова системи – це різні організаційні структури, установи та ін., об'єктна складова системи – компетенції, повноваження, права і обов'язки та ін.;

- системи структур: переважна структура чи організація суспільства, бізнесу, політики чи суспільства загалом; заклад; суб'єкти публічного управління та суб'єкти муніципального управління; структура в публічному управлінні, яка розуміється як система; структура самого публічного управління з його ієрархічною природою та інституціоналізацією функцій, а також структура процесу державного управління, включаючи встановлення цілей, визначення завдань, вибір суб'єктів та оцінку; державні, місцеві, некомерційні та ін. структури як елементи системи;

- системи діяльності (функцій): алгоритм обробки певної інформації суб'єктами впливу; розробки політики для регіону чи країни; система прийняття рішень в публічному управлінні.

Література:

1. Бакуменко В. Д. Адміністративна система // Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. – К. : НАДУ, 2010. С. 23.

2. Бакуменко В. Д. Система державної влади // Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. – К. : НАДУ, 2010. С. 642.
3. Бакуменко В. Д., Князев В. М. Системні складові державного управління // Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. – К.: НАДУ, 2010. С. 649-650.
4. Бліхар М. М. Публічне адміністрування як реалізація управлінських рішень. С. 17-34. URL: <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-022-3-2> (дата звернення: 12.05.2024).
5. Бородин Є. І. Система місцевого самоврядування // Публічне управління : термінол. слов. / уклад. : В. С. Куйбіда, М. М. Білинська, О. М. Петроє та ін. ; за заг. ред. В. С. Куйбіди, М. М. Білинської, О. М. Петроє. – Київ : НАДУ, 2018. С. 162.
6. Вольська О. М. Публічне управління як системне явище в сучасному суспільстві. *Таврійський науковий вісник. Серія: Економіка*. 2020. Вип. 3. С. 15-20. URL: <https://doi.org/10.32851/2708-0366/2020.3.2> (дата звернення: 04.06.2024).
7. Драгомирецька Н. М. Система публічного адміністрування // Публічне управління : термінол. слов. / уклад. : В. С. Куйбіда, М. М. Білинська, О. М. Петроє та ін. ; за заг. ред. В. С. Куйбіди, М. М. Білинської, О. М. Петроє. – Київ : НАДУ, 2018. С. 162.
8. Дуда А. В., Осьмак А. С. Системний підхід у публічному управлінні // Публічне управління : термінол. слов. / уклад. : В. С. Куйбіда, М. М. Білинська, О. М. Петроє та ін. ; за заг. ред. В. С. Куйбіди, М. М. Білинської, О. М. Петроє. – Київ : НАДУ, 2018. С. 163.
9. Іщенко М. І., Міщук Є. В., Костенко А. С. Механізми та технології публічного управління й адміністрування у сфері партнерства місцевої влади з бізнес-структурами. *Держава та регіони. Серія: Державне управління*. 2019. Вип. 3 (67). С. 159-164. URL: <https://doi.org/10.32840/1813-3401-2019-3-29> (дата звернення: 27.05.2024).
10. Крамарева О. С. Адміністративно-командна система // Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. – К. : НАДУ, 2010. С. 25.
11. Мельтюхова Н. М. Система державного управління // Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. – К. : НАДУ, 2010. С. 641-642.
12. Сурмін Ю. П. Властивості системи // Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. – К. : НАДУ, 2010. С. 100.
13. Сурмін Ю. П. Життєвий цикл системи // Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. – К. : НАДУ, 2010. С. 236.
14. Сурмін Ю. П. Система системи // Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. – К. : НАДУ, 2010. С. 641.
15. Штика Л. Г. Система державної служби // Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. – К. : НАДУ, 2010. С. 642-643.
16. Яцук В. А. Система публічного управління // Публічне управління : термінол. слов. / уклад. : В. С. Куйбіда, М. М. Білинська, О. М. Петроє та ін. ; за заг. ред. В. С. Куйбіди, М. М. Білинської, О. М. Петроє. – Київ : НАДУ, 2018. С. 163.
17. Bouchrika I. What is Systems Theory? *Social Work Theories*. 2024. URL: <https://research.com/education/what-is-systems-theory#1> (дата звернення: 28.05.2024).

18. Brunet-Thornton R. Examining Cultural Perspectives in a Globalized World. *Noted as an IGI Global Core Reference Title in Business & Management*. 2019. P. 350. URL: DOI: 10.4018/978-1-7998-0214-3 (дата звернення: 03.06.2024).

19. Chirot D. World Systems Theory. *International Encyclopedia of the Social & Behavioral Sciences*. 2001. URL: <https://www.sciencedirect.com/topics/psychology/systems-theory> (дата звернення: 31.05.2024).

20. Dean R. Deliberating Like a State: Locating Public Administration Within the Deliberative System. *Political Studies*. 2023. URL: <https://doi.org/10.1177/00323217231166285> (дата звернення: 22.05.2024).

21. Gibson B. Systems theory. *BRITANNICA*. URL: <https://www.britannica.com/topic/systems-theory> (дата звернення: 14.05.2024).

22. Griffiths P. E., Tabery J. Developmental Systems Theory. *Advances in Child Development and Behavior*. 2013. URL: <https://www.sciencedirect.com/topics/psychology/systems-theory> (дата звернення: 24.05.2024).

23. Heylighen F., Joslyn C. What is Systems Theory? 1992. URL: <http://pespmc1.vub.ac.be/SYSTHEOR.html> (дата звернення: 29.05.2024).

24. Kazeem Oyedele L. Theories of public administration: an anthology of essays. *International Journal of Politics and Good Governance*. 2015. Vol. VI. Iss. 6 (3). URL: <https://onlineresearchjournals.com/ijopagg/art/182.pdf> (дата звернення: 11.05.2024).

25. Main P. World Systems Theory. *Systems Theories*. 2023. URL: <https://www.structural-learning.com/post/systems-theories> (дата звернення: 02.06.2024).

26. Monaco J., Schneider E. W. Building Performance Systems That Last. *Source Title: Cases on Learning Design and Human Performance Technology*. 2020. P. 17. URL: DOI: 10.4018/978-1-7998-0054-5.ch002 (дата звернення: 31.05.2024).

27. Montuori A. Systems Approach. *Encyclopedia of Creativity (Second Edition)*. 2011. URL: <https://www.sciencedirect.com/topics/psychology/systems-theory> (дата звернення: 14.05.2024).

28. System of public administration definition. *Law Insider*. URL: <https://www.lawinsider.com/dictionary/system-of-public-administration> (дата звернення: 01.06.2024).

29. What does the "structure" in public administration means? *SISPFCE*. URL: <https://typeset.io/questions/what-does-the-structure-in-public-administration-means-3naj8ahxc1> (дата звернення: 16.05.2024).

References:

1. Bakumenko V. D., (2010). *Administrativna systema* [Encyklopedychnyj slovnyk z derzhavnogo upravlinnya] uklad. : Yu. P. Surmin, V. D. Bakumenko, A. M. Myhnenko ta in. ; za red. Yu. V. Kovbasyuka, V. P. Troshhynskogo, Yu. P. Surmina. – K. : NADU. [in Ukraine].

2. Bakumenko V. D., (2010). *Systema derzhavnoyi vlady* [Encyklopedychnyj slovnyk z derzhavnogo upravlinnya] uklad. : Yu. P. Surmin, V. D. Bakumenko, A. M. Myhnenko ta in. ; za red. Yu. V. Kovbasyuka, V. P. Troshhynskogo, Yu. P. Surmina. – K. : NADU. [in Ukraine].

3. Bakumenko V. D., & Knyazyev V. M., (2010). *Systemni skladovi derzhavnogo upravlinnya* [Encyklopedychnyj slovnyk z derzhavnogo upravlinnya] uklad. : Yu. P. Surmin, V. D. Bakumenko, A. M. Myhnenko ta in. ; za red. Yu. V. Kovbasyuka, V. P. Troshhynskogo, Yu. P. Surmina. – K. : NADU. [in Ukraine].

4. Blixar M. M. Publichne administruvannya yak realizaciya upravlinskyx rishen. P. 17-34. Retrieved from <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-022-3-2v> (accessed 12 May 2024) [in Ukraine].

5. Borodin Ye. I., (2018). *Systema misceвого samovryaduvannya* [Publichne upravlinnya] : terminol. slov. / uklad. : V. S. Kujbida, M. M. Bilynska, O. M. Petroye ta in. ; za zag. red. V. S. Kujbida, M. M. Bilynskoyi, O. M. Petroye. – K: NADU. [in Ukraine].

6. Volska O. M., (2020). Publichne upravlinnya yak systemne yavyshe v suchasnomu suspilstvi. Tavrijskyj naukovyj visnyk. Seriya: Ekonomika, 3, 15-20. Retrieved from <https://doi.org/10.32851/2708-0366/2020.3.2> (accessed 04 June 2024) [in Ukraine].
7. Drahomyretska N. M., (2018). Systema publichnoho administruvannya [Publichne upravlinnia] : terminol. slov. / uklad. : V. S. Kuibida, M. M. Bilynska, O. M. Petroie ta in. ; za zah. red. V. S. Kuibidy, M. M. Bilynskoi, O. M. Petroie. – Kyiv : NADU. [in Ukraine].
8. Duda A. V., & Osmak A. S., (2018). Systemnyi pidkhid u publichnomu upravlinni [Publichne upravlinnia] : terminol. slov. / uklad. : V. S. Kuibida, M. M. Bilynska, O. M. Petroie ta in. ; za zah. red. V. S. Kuibidy, M. M. Bilynskoi, O. M. Petroie. – Kyiv : NADU. [in Ukraine].
9. Ishchenko M. I., Mishchuk Ye. V., & Kostenko A. S., (2019). Mekhanizmy ta tekhnolohii publichnoho upravlinnia y administruvannya u sferi partnerstva mistsevoi vlady z biznes-strukturamy. Derzhava ta rehiony. Seriya: Derzhavne upravlinnia, 3 (67), 159-164. Retrieved from <https://doi.org/10.32840/1813-3401-2019-3-29> (accessed 27 May 2024) [in Ukraine].
10. Kramareva O. S., (2010). Administratyvno-komandna systema [Entsyklopedychnyi slovnyk z derzhavnoho upravlinnia] uklad. : Yu. P. Surmin, V. D. Bakumenko, A. M. Mykhnenko ta in. ; za red. Yu. V. Kovbasiuka, V. P. Troshchynskoho, Yu. P. Surmina. – K. : NADU. [in Ukraine].
11. Meltiukhova N. M., (2010). Systema derzhavnoho upravlinnia [Entsyklopedychnyi slovnyk z derzhavnoho upravlinnia] uklad. : Yu. P. Surmin, V. D. Bakumenko, A. M. Mykhnenko ta in. ; za red. Yu. V. Kovbasiuka, V. P. Troshchynskoho, Yu. P. Surmina. – K. : NADU. [in Ukraine].
12. Surmin Yu. P., (2010). Vlastyosti systemy [Entsyklopedychnyi slovnyk z derzhavnoho upravlinnia] uklad. : Yu. P. Surmin, V. D. Bakumenko, A. M. Mykhnenko ta in. ; za red. Yu. V. Kovbasiuka, V. P. Troshchynskoho, Yu. P. Surmina. – K. : NADU. [in Ukraine].
13. Surmin Yu. P., (2010). Zhyttievyy tsykl systemy [Entsyklopedychnyi slovnyk z derzhavnoho upravlinnia] uklad. : Yu. P. Surmin, V. D. Bakumenko, A. M. Mykhnenko ta in. ; za red. Yu. V. Kovbasiuka, V. P. Troshchynskoho, Yu. P. Surmina. – K. : NADU. [in Ukraine].
14. Surmin Yu. P., (2010). Systema systemy [Entsyklopedychnyi slovnyk z derzhavnoho upravlinnia] uklad. : Yu. P. Surmin, V. D. Bakumenko, A. M. Mykhnenko ta in. ; za red. Yu. V. Kovbasiuka, V. P. Troshchynskoho, Yu. P. Surmina. – K. : NADU. [in Ukraine].
15. Shtyka L. H., (2010). Systema derzhavnoi sluzhby [Entsyklopedychnyi slovnyk z derzhavnoho upravlinnia] uklad. : Yu. P. Surmin, V. D. Bakumenko, A. M. Mykhnenko ta in. ; za red. Yu. V. Kovbasiuka, V. P. Troshchynskoho, Yu. P. Surmina. – K. : NADU. [in Ukraine].
16. Yatsuk V. A., (2018). Systema publichnoho upravlinnia [Publichne upravlinnia] : terminol. slov. / uklad. : V. S. Kuibida, M. M. Bilynska, O. M. Petroie ta in. ; za zah. red. V. S. Kuibidy, M. M. Bilynskoi, O. M. Petroie. – Kyiv : NADU. [in Ukraine].
17. Bouchrika I., (2024). What is Systems Theory? Social Work Theories. Retrieved from <https://research.com/education/what-is-systems-theory#1> (accessed 28 May 2024).
18. Brunet-Thornton R., (2019). Examining Cultural Perspectives in a Globalized World. Noted as an IGI Global Core Reference Title in Business & Management. P. 350 Retrieved from DOI: 10.4018/978-1-7998-0214-3 (accessed 03 June 2024).
19. Chirot D., (2001). World Systems Theory. International Encyclopedia of the Social & Behavioral Sciences. Retrieved from <https://www.sciencedirect.com/topics/psychology/systems-theory> (accessed 31 May 2024).
20. Dean R., (2023). Deliberating Like a State: Locating Public Administration Within the Deliberative System. Political Studies. Retrieved from <https://doi.org/10.1177/00323217231166285> (accessed 22 May 2024).
21. Gibson B. Systems theory. BRITANNICA. Retrieved from <https://www.britannica.com/topic/systems-theory> (accessed 14 May 2024).

22. Griffiths P. E., & Tabery J., (2013). Developmental Systems Theory. *Advances in Child Development and Behavior*. 2013. Retrieved from <https://www.sciencedirect.com/topics/psychology/systems-theory> (accessed 24 May 2024).
23. Heylighen F., & Joslyn C., (1992). What is Systems Theory? Retrieved from <http://pespmc1.vub.ac.be/SYSTHEOR.html> (accessed 29 May 2024).
24. Kazeem Oyedele L., (2015). Theories of public administration: an anthology of essays. *International Journal of Politics and Good Governance*. Vol. VI. Iss. 6 (3). Retrieved from <https://onlineresearchjournals.com/ijopagg/art/182.pdf> (accessed 11 May 2024).
25. Main P., (2023). World Systems Theory. *Systems Theories*. Retrieved from <https://www.structural-learning.com/post/systems-theories> (accessed 02 June 2024).
26. Monaco J., & Schneider E. W., (2020). Building Performance Systems That Last. Source Title: *Cases on Learning Design and Human Performance Technology*. P. 17. Retrieved from DOI: 10.4018/978-1-7998-0054-5.ch002 (accessed 31 May 2024).
27. Montuori A., (2011). Systems Approach. *Encyclopedia of Creativity* (Second Edition). Retrieved from <https://www.sciencedirect.com/topics/psychology/systems-theory> (accessed 14 May 2024).
28. System of public administration definition. *Law Insider*. Retrieved from <https://www.lawinsider.com/dictionary/system-of-public-administration> (accessed 01 June 2024).
29. What does the "structure" in public administration means? *SISPFCE*. Retrieved from <https://typeset.io/questions/what-does-the-structure-in-public-administration-means-3naj8ahxc1> (accessed 16 May 2024).

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 66/67:330.526.34/35:330.341.1

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1229-1239](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1229-1239)

Мельниченко Олександр Анатолійович доктор наук з державного управління, професор; професор кафедри громадського здоров'я та управління охороною здоров'я, Харківський національний медичний університет, пр. Науки 4, м. Харків, 61022, тел.: (050) 162-73-50; <https://orcid.org/0000-0001-5021-9025>

Ваніна Яна Адольфівна кандидат наук з державного управління, доцент; доцент кафедри економічної політики та менеджменту; ННІ «Інститут державного управління» Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна, майдан Свободи, 4, м. Харків, 31022, тел.: (099) 785-05-63; <https://orcid.org/0000-0003-3587-4886>

Кравченко Жанна Дмитрівна кандидат наук з державного управління, доцент; медичний директор; комунальне некомерційне підприємство «Міська студентська лікарня» Харківської міської ради, вул. Дарвіна, 8/10, м. Харків, 61000, тел.: (095) 455-50-53; <https://orcid.org/0000-0003-1692-4665>

Савченко Ілля Григорович кандидат наук з державного управління, доцент; заступник директора з навчально-методичної роботи; відокремлений структурний підрозділ «Харківський торговельно-економічний фаховий коледж Державного торговельно-економічного університету», пров. Отакара Яроша, 8, м. Харків, 61045, тел.: (050) 050-400-27-46, <https://orcid.org/0000-0002-4042-6458>

ДЕРЖАВНА ПРОМИСЛОВА ПОЛІТИКА: ЕЛЕМЕНТИ ТА ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК З ІНШИМИ ПОЛІТИКАМИ ДЕРЖАВИ

Анотація. Україна дедалі активніше зміцнює статус світової житниці, але по мірі активізації індустріалізації продовжує зростати значущість саме державної промислової політики. Неабиякий інтерес викликає питання не лише вдосконалення державної промислової політики, а й синергетичного впливу цього процесу на подальшу долю інших політик держави. Вдосконалено методологічне забезпечення реалізації державної промислової політики за рахунок уточнення змістовного наповнення наступних її елементів, яким притаманне таке: формування бажаного образу майбутнього (бачення); конкретизація загального прагнення (мета) й проміжних результатів (цілі), яких слід досягти; окреслення переліку того, що необхідно

зробити для досягнення цілей (завдання); закріплення переліку тих, хто здійснює вплив (суб'єкти) та на кого впливають (об'єкти); узгодження керівних правил, яких мають дотримуватися учасники цього процесу (принципи); формалізація переліку способів (методів) і засобів (інструментів) публічного управління, що уповноважені органи влади застосовують для належної реалізації державної промислової політики. Означені елементи є взаємопов'язаними: бачення, мета та цілі – формують «вектор» розвитку державної промислової політики; завдання, методи та засоби – конкретизують варіанти її реалізації. Попри нібито її «вузьку» орієнтованість (збалансований розвиток промислового комплексу), реалізація державної промислової політики здійснюється не «автономно», а у певному взаємозв'язку з іншими політиками держави (галузева, демографічна, екологічна, економічна, монетарна, освітня, соціальна, торговельна, фіскальна, щодо забезпечення національної безпеки, розвитку територій), створюючи синергетичний (позитивний/негативний) ефект. Подальші наукові розвідки мають бути присвячені розробці теоретичних положень і практичних рекомендацій, спрямованих на вдосконалення механізмів реалізації державної промислової політики.

Ключові слова: державна промислова політика, елементи, державна економічна політика, державна соціальна політика, державна екологічна політика, державна політика щодо територіального розвитку, державна політика щодо національної безпеки.

Melnychenko Oleksandr Anatoliyovych Doctor of Sciences in Public Administration, Full Professor; Full Professor of Public Health and Healthcare Management Department; Kharkiv National Medical University, Ave. Science 4, Kharkiv, 61022, tel.: (050) 162-73-50; <https://orcid.org/0000-0001-5021-9025>

Vanina Yana Adolfivna Candidate of Sciences in Public Administration, Associate Professor; Associate Professor of Economic Policy and Management Department; ESI «Institute of Public Administration» V.N. Karazin Kharkiv National University, Sq. Svobody 4, Kharkiv, 61022, tel.: (099) 785-05-63, <https://orcid.org/0000-0003-3587-4886>

Kravchenko Zhanna Dmitrivna Candidate of Sciences in Public Administration, Full Professor; medical director; HME «Municipal Students' Hospital» of Kharkiv City Council, Ave. Darvina, 8/10, Kharkiv, 61000, tel.: (095) 455-50-53, <https://orcid.org/0000-0003-1692-4665>

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Savchenko Illia Grigorovich Candidate of Sciences in Public Administration, Associate Professor; Deputy Director; SSU «Kharkiv Trade and Economics Professional College State University of Trade and Economics», Otakara Yarosha lane, 8, Kharkiv, 61045, tel.:(050) 050-400-27-46, <https://orcid.org/0000-0002-4042-6458>

STATE INDUSTRIAL POLICY: ELEMENTS AND INTERRELATION WITH OTHER STATE POLICIES

Abstract. Ukraine is increasingly strengthening its status as a global breadbasket, but as industrialisation intensifies, the importance of state industrial policy continues to grow. The issue of not only improving the state industrial policy but also the synergistic impact of this process on the future of other state policies is of great interest. The methodological support for the implementation of the state industrial policy has been improved by clarifying the content of the following elements of the policy, which are characterised by the following: forming a desired image of the future (vision); specifying the overall aspiration (goal) and intermediate results (objectives) to be achieved; outlining the list of things that need to be done to achieve the goals (objectives); establishing the list of those who exercise influence (subjects) and those who are influenced (objects); agreeing on the guidelines to be followed by the participants of this process (principles); formalising the list of ways (methods) and means (tools) of public administration used by the authorities for the proper implementation of the state industrial policy. These elements are interrelated: the vision, purpose, and goals form the "vector" of the state industrial policy development; tasks, methods, and means specify the options for its implementation. Despite its allegedly "narrow" focus (balanced development of the industrial complex), the implementation of the state industrial policy is not "autonomous" but in a certain interconnection with other state policies (sectoral, demographic, environmental, economic, monetary, educational, social, trade, fiscal, national security, and territorial development), creating a synergistic (positive/negative) effect. Further research should be devoted to the development of theoretical provisions and practical recommendations aimed at improving the mechanisms for implementing the state industrial policy.

Keywords: state industrial policy, elements, state economic policy; state social policy, state environmental policy, state policy on territorial development, state policy on national security.

Постановка проблеми. Починаючи з другої половини XVIII ст. (передусім у найбільш розвинених країнах того часу) почався перехід до істотного масштабування машинного виробництва товарів, що передбачало

створення (а надалі – розвиток) заводів і фабрик, а з тим – зміною пріоритетів бізнесу та держави: від розвитку аграрної сфери до розбудови промисловості. І хоча відтоді територія сучасної України дедалі активніше зміцнює статус світової житниці, але по мірі активізації індустріалізації зростала значущість саме державної промислової політики – «цілеспрямованої діяльності органів публічного управління, спрямованої на збалансовані структурні зрушення в промисловості та суміжних з нею галузях/сферах задля подальшого розвитку національної економіки» [1]. При цьому викликає неабиякий інтерес питання не лише вдосконалення власне державної промислової політики, а й, радше за все, синергетичного впливу цього процесу на подальшу долю інших політик держави. Усе це, зрештою, й обумовлює актуальність даного дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Окремі аспекти державної промислової політики відображені в дисертаційних роботах, а саме: М. Курику – «вдосконалено систему стратегічних пріоритетів державного регулювання інноваційного розвитку залізорудної промисловості, виділених з урахуванням необхідності забезпечення безпеки інноваційних процесів як галузі, так і держави відповідно до сучасних вимог світового ринку промислової продукції» [3]; К. Ходякова – «вдосконалено системний підхід до реалізації стратегічного напрямку державної політики щодо інноваційного розвитку підприємств галузі машинобудування, який передбачає організацію ефективної співпраці між державою, місцевим самоврядуванням, промисловими підприємствами й науковими установами, що ґрунтується на застосуванні інструментів стратегії «win win»» [5]; М. Сушко – «вдосконалено механізм реалізації антикризової політики держави в галузі промисловості як складної організаційної системи взаємодії, що розподіляється на економічну, мотиваційну, організаційну, політичну та нормативно-правову складові, що дало змогу структурувати й систематизувати методи, форми й інструменти державного регулювання із цільовим спрямуванням на подолання криз і стимулювання промислового розвитку» [4]. Попри це в науковій спільноті зберігається значний інтерес до цієї проблеми. Так, зокрема, R. Juhász, N. Lane, D. Rodrik – досліджено зміни промислової політики під впливом нового розуміння врядування, багатшого набору політичних інструментів, що виходять за рамки субсидій, та реальності деіндустріалізації [6]; Ha-Jo. Chang, A. Andreoni – розглянуто, як теорія промислової політики повинна бути модифікована у світлі останніх змін в економічній реальності: зростання глобального ланцюжка створення вартості, фінансіалізації та нового імперіалізм [7]; M. Pianta, M. Lucchese – доведено, що для того, щоб зробити європейські виробничі системи вуглецево-нейтральними, знадобиться ширший спектр «зелених» промислових політик,

які повинні спільно вирішувати екологічну стійкість, структурні зміни й справедливість економічних результатів у Європі [11]; A. Ferrannini, E. Barbieri, M. Biggeri, M.R.D. Tommaso – обґрунтовано необхідність визначення попередніх наслідків для управління та впровадження промислової політики, інвестування в точний і прозорий її дизайн в епоху після COVID-19 під час забезпечення нової інтегрованої аналітичної структури промислової політики, щоб спрямувати стійкі структурні зміни наших економік і суспільств до сталого людського розвитку [10]; M.A. Landesmann, R. Stöllinger – підкреслено роль «належної промислової політики» для європейських країн з низьким і середнім рівнем доходів, оскільки нещодавня фінансова та економічна криза показала, що вони особливо вразливі щодо «структурних зовнішніх дисбалансів» і, отже, політики підтримки їх торгових цінностей [13]; Jo. Nauge – припущено, що ідеї перспектив GVC щодо промислової політики будуть посилені шляхом більш чіткого визнання незмінної важливості спостережень перспективи розвитку: необхідність для урядів країн, що розвиваються, вести переговори з іноземними інвесторами з метою внутрішньої індустріалізації; розробка політики має бути зосереджена не лише на збільшенні експорту, а й на заміщенні частини імпорту внутрішнім виробництвом; підключення до ланцюжків створення вартості ТНК, розташованих у країнах з високим рівнем доходу, може принести певні переваги, але зрештою успішна індустріалізація вимагає певного рівня конкуренції з транснаціональними корпораціями [9]; О. Гібадуллін, І. Дунаєв, С. Громов – «розвинуто методологічне обґрунтування впливу ефективних підходів управління та координації відновлювальних процесів на досягнення кінцевої мети – відновлення економіки промисловості України у повоєнний та післявоєнний час і сталого розвитку регіону, визначення оптимальних моделей оперативного моніторингу перебігу процесів, вивчення впливу новітніх технологій на процеси відновлення, а також подолання технологічних розривів і створення умов для повернення кваліфікованих мігрантів в Україну» [15]; В. Видобора – «констатовано, що модель промислової політики, а також ролі держави та ринку в ній, залежить від існуючих інституційно-економічних умов» [14]; О. Іляш, Л. Смоляр, М. Дученко, І. Джадан – «запропоновано модель, яка визначає стратегічні орієнтири зміцнення економічної безпеки держави, й передумови створення системних стратегічних рішень на засадах маркетингового забезпечення промислово-технологічного розвитку» [16]; Н. Липовська, Д. Бондаренко – «наведено перелік передумов і нових елементів у структурі державної промислової політики, спрямованих на його відтворення і розвиток шляхом відновлення промислового базису і запровадження умов Четвертої промислової

революції» [17]; С. Онешко – «визначено стратегічні пріоритети промислової політики: створення інституційного ринкового середовища, подолання сировинної орієнтації, становлення постіндустріальної системи організації та регулювання виробничо-господарської діяльності, стимулювання активізації процесів промислової інтеграції, подолання обмежень і загроз, які пов'язані з деградацією високотехнологічного сектору економіки, підвищення національної конкурентоспроможності суб'єктів господарювання, мобілізація організаційно-правових заходів за рахунок удосконалення грошово-кредитних відносин і фіскальної політики, захист вітчизняних товаровиробників від недоброчесної конкуренції імпортерів» [20]; О. Ципліцька – «розроблено комплексну промислову стратегію для розв'язання складних питань та взаємозалежностей на принципах «triple helix», яка має виходити із наявного типу бізнес-системи інноваційного розвитку, наявних інституційних характеристик держави та із врахуванням структурно-інституційних змін, які відбуватимуться під впливом виконання умов вступу до ЄС й відповідності технічним регламентам і потребам європейського й інших перспективних ринків» [21]; О. Носирєв – доведено, що «державна політика промислово-технологічного розвитку повинна бути скерована на стимулювання інноваційної діяльності підприємців в ІТ-сфері, реформування системи оподаткування, розвиток державно-приватного партнерства, залучення країн до міжнародного стратегічного партнерства, стимулювання впровадження екологічних технологій в промисловості» [19]; А. Шевченко – «визначено напрями трансформаційних змін у промисловості, що полягають у забезпеченні збільшення у її структурі частки галузей, що формують високу додану вартість, а також розвитку промислового перероблення продукції, яка нині експортується у вигляді сировини» [22]. Віддаючи належне напрацюванням провідних науковців, слід більше уваги зосередити на вдосконаленні методологічного забезпечення реалізації публічної промислової політики.

Постановка завдання. Метою статті є вдосконалення методологічного забезпечення реалізації державної промислової політики за рахунок уточнення змістовного наповнення елементів цієї політики, а також конкретизації її взаємозв'язку з іншими політиками держави.

Матеріали та методи дослідження. Вихідною базою є дисертаційні дослідження й фахові публікації провідних науковців, які досліджували особливості державної промислової політики. Емпіричне дослідження здійснювалося з дотриманням наступних принципів: комплексності, обґрунтованості, неупередженості. При цьому використано такі наукові методи: *абстрактно-логічний* – для теоретичних узагальнень і формування висновків; *аналізу та синтезу* – визначення чинників, що впливають на характер і спрямованість державної промислової політики; *діалектичний* –

пояснення взаємозв'язку між суспільними процесами й зміною державної промислової політики; *системного аналізу* – вивчення об'єкта дослідження як сукупності елементів, що утворюють систему й взаємодіють між собою.

Виклад основного матеріалу. Передусім слід зазначити, що проведені узагальнення публікацій провідних науковців [1–3; 5–16] і результати власних досліджень [4] забезпечили подальший розвиток (конкретизацію) наступних елементів державної промислової політики:

- *бачення (візія)* – розбудова конкурентоспроможного промислового комплексу, що спроможний реагувати на виклики сьогодення та динамічно розвиватися;

- *мета* – збалансований розвиток наявного ресурсного потенціалу промислового комплексу з дотриманням принципів національної безпеки;

- *цілі* – забезпечення взаємовигідної співпраці усіх причетних до розробки та реалізації державної промислової політики; формування, розвиток й ефективне використання наявного ресурсного потенціалу промислового комплексу; перехід промислових виробництв на вищі (V та VI) технологічні уклади; досягнення високої конкурентоспроможності української промисловості на глобальному ринку;

- *завдання* – використати сучасні методи (SWOT-аналіз, PEST-аналіз, побудова «дерева проблем» і «дерева цілей»...) для дослідження середовища реалізації державної промислової політики; розробити стратегію державної промислової політики, яка буде враховувати наявні й потенційні виклики (загрози та можливості) у цій царині, а також належні механізми реагування на них; залучити необхідні ресурси й забезпечити ефективне/результативне використання наявного ресурсного потенціалу промислового комплексу;

- *суб'єкти* – уповноважені органи публічного управління;

- *об'єкти* – промисловий комплекс і пов'язані з ним галузі/сфери національної економіки; відносини між органами публічного управління, представниками науки, бізнесу та громадськості;

- *принципи* – загальні (відповідальності, законності, комплексності, науковості, раціональності, результативності, системності) та конкретні (формування та використання конкурентних переваг, взаємовигідної співпраці, належного реагування на виклики...) керівні правила, яких мають дотримуватися учасники цього процесу;

- *методи* – способи (адміністративні, економічні, нормативні, організаційні, соціальні...) досягнення заздалегідь поставленої мети;

- *засоби* – сукупність інструментів (аудит господарської діяльності та управлінських рішень, державне замовлення, квоти, контроль за використанням ресурсів ліміти, стандарти; бюджетні субсидії та субвенції, норми амортизації, плата за шкідливий вплив на довкілля, пільгові позички, податки

та податкові пільги, розпорядження та приписи, штрафи; правові та соціальні норми; державна система моніторингу, розмежування повноважень, укладання угод; виховання, зауваження, ігнорування, листи з попередженням, переконання, соціальний діалог...), які застосовуються для досягнення затверджених цілей.

Підбиваючи проміжний підсумок, слід відзначити, що усі вищенаведені елементи державної промислової політики є взаємопов'язаними: «бачення» → «мета» → «цілі» – формують «вектор» розвитку цієї політики; «завдання» → «методи та засоби» – конкретизують варіанти її реалізації.

Варто відзначити, що навіть попри нібито її «вузьку» орієнтованість (збалансований розвиток промислового комплексу), реалізація державної промислової політики здійснюється не «автономно», а у певному взаємозв'язку з іншими політиками держави. Насамперед слід згадати про «загальні аспекти» розвитку промислового комплексу.

Так, по-перше, для започаткування і розвитку будь-якого бізнесу потрібні відповідні ресурси (зокрема, спрямування приватних і державних капіталів на створення заводів і фабрик), тому потребують зміни «акцентів» інвестиційної політики. Активізувати цей процес держава може завдяки такому: здійснення грошової емісії, яка цілком спрямовується на цільову інвестування (*монетарна політика*); у разі придбання дефіцитної сировини, сучасних технологій та обладнання, виходу на зовнішні ринки надаються податкові (*фіскальна політика*) і митні пільги (*торговельна політика*), що дозволяє промисловцям «зберегти» певну частину коштів, мінімізуючи свої «витрати».

По-друге, почасти промислові підприємства прагнуть оптимізувати свої витрати (передусім, транспортні), а тому традиційно «тяжінють» до сировинних баз (*політика щодо розвитку територій*); на обраній локації відбувається інтенсифікація використання природних ресурсів (розробка шахт, рудників...) і збільшення кількості відходів/викидів унаслідок виробничого процесу, що негативно впливає на стан повітря, ґрунтів, поверхневих і ґрунтових вод (*екологічна політика*).

По-третє, промислові підприємства потребують великої кількості трудових ресурсів, що обумовлює концентрацію працездатного населення у відповідних локаціях (здебільшого у містах), тим самим підсилюючи урбанізаційні процеси; означене стає можливим завдяки активізації міграційних процесів (*демографічна політика*); працівники таких підприємств почасти приїжджають зі своїми сім'ями, і тому актуалізуються питання їхнього забезпечення житлом і розбудови соціальної інфраструктури (пасажирського транспорту, житлово-комунального господарства, побутового обслуговування, зв'язку, дошкільної і середньої освіти, охорони здоров'я, культури), а

також формування нових потреб (почасти, забаганок) і можливостей їх задоволення (економічна та соціальна політика); персонал промислових підприємств (тим паче на тлі НТП) потребує специфічних знань і навичок, що забезпечується профільними закладами вищої освіти (освітня політика);

По-четверте, промислові підприємства співпрацюють з представниками інших галузей/сфер національної економіки: будівництво, реконструкція та ремонт приміщень під виробничі потужності й об'єкти виробничої/соціальної інфраструктури; виробництво транспортних засобів, обладнання, інструментів; надання транспортних і консалтингових послуг; розробка нових технологій, обладнання, інструментів тощо, а також наукове супроводження їхнього впровадження/застосування (галузева політика).

По-п'яте, усі промислові підприємства мають за мету, окрім іншого, забезпечити власну економічну безпеку; збільшення обсягів експорту/імпорту промислової продукції (особливо в умовах посилення глобалізації), а також зростання її частки у ВВП підвищує значущість промислового комплексу (політика щодо забезпечення національної безпеки).

Висновки. Забезпечено подальший розвиток (уточнення змістовного наповнення) наступних взаємопов'язаних елементів державної промислової політики: бачення, мета, цілі, завдання, суб'єкти, об'єкти, принципи, методи та засоби. Попри нібито її «вузьку» орієнтованість (збалансований розвиток промислового комплексу), реалізація державної промислової політики здійснюється не «автономно», а у певному взаємозв'язку з іншими політиками держави (галузева, демографічна, екологічна, економічна, монетарна, освітня, соціальна, торговельна, фіскальна, щодо забезпечення національної безпеки, щодо розвитку територій). Подальші наукові розвідки мають бути присвячені розробці теоретичних положень і практичних рекомендацій, спрямованих на вдосконалення механізмів реалізації державної промислової політики.

Література:

1. Видобора В.В. Теоретичні засади промислової політики. *Наукові праці Міжрегіональної академії управління персоналом*. (Серія: Економічні науки). 2022. Вип. 3 (66). С. 7–12. <https://doi.org/10.32689/2523-4536/66-1>
2. Гібадуллін О.В., Дунаєв І.В., Громов С.О. Складові системи промислового відновлення регіонів в умовах воєнного стану в Україні. *Вісник післядипломної освіти*. (Серія: Соціальні та поведінкові науки. Управління та адміністрування). 2024. Вип. 28. С. 174–205. [doi.org/10.58442/2522-9931-2024-28\(57\)-174-205](https://doi.org/10.58442/2522-9931-2024-28(57)-174-205)
3. Курику М.С. Державне регулювання інноваційного розвитку залізничної галузі України: дис. ... к.е.н.: 08.00.03. Кривий Ріг, 2016. 235 с.
4. Мельниченко О.А. Державна промислова політика: сутність і засоби реалізації. *Теорія та практика державного управління*. 2017. № 3. С. 72–78.

5. Носирев О.О. Структурні перебудови промислової політики повоєнного відновлення економіки. *Механізм регулювання економіки*. 2022. № 3–4 (97–98). С. 90–97. <https://doi.org/10.32782/mer.2022.97-98.16>
6. Онешко С.В. Пріоритети формування науково обґрунтованої промислової політики суб'єктів господарювання на засадах концепції «індустрія 4.0». *Економіка та держава*. 2021. № 11. С. 44–51. DOI: 10.32702/2306-6806.2021.11.44
7. Сушко М.Ю. Важелі антикризової політики держави у сфері розвитку галузі промисловості України: дис. ... к.е.н.: 08.00.03. Запоріжжя, 2017. 203 с.
8. Ходякова К.С. Державна політика розвитку підприємств галузі машинобудування промисловості України: дис. PhD: 281. Харків, 2023. 228 с.
9. Ципліцька О.О. Стратегічні напрями державної політики відновлення та реструктуризації промисловості на інноваційній основі. *Науковий вісник Міжнародної асоціації науковців*. (Серія: економіка, управління, безпека, технології). 2022. Т. 1. № 2. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/sbiasemst_2022_1_2_4 DOI: 10.56197/2786-5827/2022-1-2-2
10. Шевченко А.В. Напрями та завдання промислової політики України в умовах війни та повоєнного відновлення. *Проблеми економіки*. 2023. № 3. С. 128–133. <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2023-3-128-133>
11. Chang Ha-Jo., Andreoni A. Industrial Policy in the 21st Century. *Forum*. 2020. Vol. 51. Is. 2. P. 324–351. <https://doi.org/10.1111/dech.12570>
12. Ferrannini A., Barbieri E., Biggeri M., Tommaso M.R.D. Industrial policy for sustainable human development in the post-Covid19 era. *World Development*. 2020. Vol. 137. <https://doi.org/10.1016/j.worlddev.2020.105215>
13. Hauge Jo. Industrial policy in the era of global value chains: Towards a developmentalist framework drawing on the industrialisation experiences of South Korea and Taiwan. *The World Economy*. 2020. Vol. 43. Is. 8. P. 2070–2092. <https://doi.org/10.1111/twec.12922>
14. Juhász R., Lane N., Rodrik D. The New Economics of Industrial Policy. *View Affiliations*. 2024. Vol. 16. <https://doi.org/10.1146/annurev-economics-081023-024638>
15. Landesmann M.A., Stöllinger R. Structural change, trade and global production networks: An «appropriate industrial policy» for peripheral and catching-up economies. *Structural Change and Economic Dynamics*. 2019. Vol. 48. P. 7–23. <https://doi.org/10.1016/j.strueco.2018.04.001>
16. Pianta M., Lucchese M. Rethinking the European Green Deal: An Industrial Policy for a Just Transition in Europe. *Review of Radical Political Economics*. 2020. Vol. 52. Is. 4. P. 633–641. <https://doi.org/10.1177/0486613420938207>

References:

1. Vydobora V. (2022). Teoretychni zasady promyslovoi polityky [Theoretical fundamentals of industrial policy]. *Naukovi pratsi Mizhrehionalnoi akademii upravlinnia personalon (Seriia: Ekonomichni naury)* [Scientific works of Interregional academy of personal management: Economic science]. Vyp. 3 (66). S. 7–12. <https://doi.org/10.32689/2523-4536/66-1> [In Ukrainian]
2. Gibadullin O.V., Dunayev I.V., Hromov S.O. (2024). Skladovi systemy promyslovoho vidnovlennia rehioniv v umovakh voiennoho stanu v Ukraini [Components of the industrial recovery system in regions during the martial law period in Ukraine]. *Visnyk pisliadyplomnoi osvity. (Seriia: Sotsial'ni ta povedinkovi nauky; Upravlinnia ta administruvannia [Bulletin of postgraduate education. (Social and behavioral sciences series; Management and administration series)])*. Vyp. 28. S. 174–205. [doi.org/10.58442/2522-9931-2024-28\(57\)-174-205](https://doi.org/10.58442/2522-9931-2024-28(57)-174-205) [In Ukrainian]

3. Kuryku M.S. (2016). Derzhavne rehulyuvannya innovatsiinoho rozvytku zalizorudnoi haluzi Ukrainy [State regulation of innovative development of the iron ore industry in Ukraine]: *Extended abstract of candidate's thesis*. Kryvyi Rih. [In Ukrainian]
4. Melnychenko O. A. (2017). Derzhavna promyslova polityka: sutnist i zasoby realizatsii [State industrial policy: essence, means, and development trends]. *Teoriya ta praktyka derzhavnoho upravlinnya [Theory and practice of public administration]*. № 3. P. 72–78. [In Ukrainian]
5. Nosyriev O.O. (2022). Strukturni perebudovy promyslovoi polityky povoiennoho vidnovlennia ekonomiky [Structural reforms of the industrial policy of the post-war economic recovery]. *Mekhanizmy rehuliuвання ekonomiky [Mechanism of economic regulation]*. № 3–4 (97–98). S. 90–97. <https://doi.org/10.32782/mer.2022.97-98.16> [In Ukrainian]
6. Oneshko S. (2021). Priorytety formuvannya naukovy obhruntovanoi promyslovoi polityky subiektiv hospodariuvannya na zasadakh kontseptsii «Industii 4,0» [Priorities of formation of scientifically substantiated industrial policy of business entities on the basis of the concept «Industry 4.0»]. *Ekonomika ta derzhava [Economy and state]*. № 11. S. 44–51. DOI: 10.32702/2306-6806.2021.11.44 [In Ukrainian]
7. Sushko M.Yu. (2016). Vazheli antykryzovoi polityky derzhavy u sferi rozvytku haluzi promyslovosti Ukrainy [Levers of the anti-crisis policy of the state in the sphere of industry development of Ukraine]. *Extended abstract of candidate's thesis*. Odesa. [In Ukrainian]
8. Khodiakova K.S. (2023). Derzhavna polityka rozvytku pidpryyemstv haluzi mashynobuduvannya promyslovosti Ukrainy [State development policy of the machine building enterprises of Ukraine industry]. *Extended abstract of PhD*. Kharkiv. [In Ukrainian]
9. Tsyplitska O.O. (2022). Stratehichni napriamy derzhavnoi polityky vidnovlennia ta restrukturyzatsii promyslovosti na innovatsiinii osnovi [Strategic directions of public policy for innovation-based industrial recovery and restructuring]. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoi asotsiatsii naukovtsiv. (Seriia: ekonomika, upravlinnia, bezpeka, tekhnolohii [Scientific bulletin of international association of scientists. (Series: Economy, Management, Security, Technology)])*. T. 1. № 2. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/sbiasemst_2022_1_2_4 DOI: 10.56197/2786-5827/2022-1-2-2 [In Ukrainian]
10. Shevchenko A.V. (2023). Napriamy ta zavdannia promyslovoi polityky Ukrainy v umovach viiny ta povoiennoho vidnovlennia [The Guidelines and Tasks of Industrial Policy of Ukraine in the Context of Wartime and in the Post-War Recovery]. *Problemy ekonomiky [The problems of economy]*. № 3. S. 128–133. <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2023-3-128-133> [In Ukrainian]
11. Chang Ha-Jo., Andreoni A. (2020). Industrial Policy in the 21st Century. *Forum*. Vol. 51. Is. 2. P. 324–351. <https://doi.org/10.1111/dech.12570> [In English]
12. Ferrannini A., Barbieri E., Biggeri M., Tommaso M.R.D. (2020). Industrial policy for sustainable human development in the post-Covid19 era. *World Development*. Vol. 137. <https://doi.org/10.1016/j.worlddev.2020.105215> [In English]
13. Hauge Jo. (2020). Industrial policy in the era of global value chains: Towards a developmentalist framework drawing on the industrialisation experiences of South Korea and Taiwan. *The World Economy*. Vol. 43. Is. 8. P. 2070–2092. <https://doi.org/10.1111/twec.12922> [In English]
14. Juhász R., Lane N., Rodrik D. (2024). The New Economics of Industrial Policy. *View Affiliations*. Vol. 16. <https://doi.org/10.1146/annurev-economics-081023-024638> [In English]
15. Landesmann M.A., Stöllinger R. (2019). Structural change, trade and global production networks: An «appropriate industrial policy» for peripheral and catching-up economies. *Structural Change and Economic Dynamics*. Vol. 48. P. 7–23. <https://doi.org/10.1016/j.strueco.2018.04.001> [In English]
16. Pianta M., Lucchese M. (2020). Rethinking the European Green Deal: An Industrial Policy for a Just Transition in Europe. *Review of Radical Political Economics*. Vol. 52. Is. 4. P. 633–641. <https://doi.org/10.1177/0486613420938207> [In English]

УДК 35:331.1:316.42:061.1(477:4-672ЄС)

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1240-1251](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1240-1251)

Міщук Євгенія Володимирівна доктор економічних наук, доцент, професор кафедри обліку, оподаткування, публічного управління та адміністрування, Криворізький національний університет, Віталія Матусевича, буд. 11, м. Кривий Ріг, 50071, тел.: (067) 621-05-55, <https://orcid.org/0000-0003-4145-3711>

СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ В УПРАВЛІННІ ПЕРСОНАЛОМ У ПУБЛІЧНОМУ СЕКТОРІ В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Анотація. У статті розглядаються напрями імплементації соціальної відповідальності в політику управління персоналом публічного сектору з урахуванням євроінтеграційного курсу України. Узагальнено існуючі політики соціальної відповідальності в управлінні персоналом з виділенням дев'яти ключових груп політик: рівних можливостей та недискримінації, гендерної рівності, захисту прав працівника, екологічної свідомості працівників, професійного розвитку та навчання, гнучких форм зайнятості, захисту та підтримки здоров'я працівників, протидії корупції та етичної поведінки, підтримки соціальних проєктів та волонтерства. Обґрунтовано доцільність формування єдиної комплексної політики соціальної відповідальності в управлінні персоналом на основі системного підходу. Обговорюються основні компоненти такої політики. Показано, що екологічна стійкість у відносинах між роботодавцем і працівниками інтегрує різні аспекти охорони й безпеки праці, забезпечення морально-психологічного клімату, що сприяють не лише збереженню здоров'я (фізичного, психічного) працівників і навколишнього середовища, але й підвищенню ефективності виробничих процесів та зміцненню соціальної відповідальності в управлінні персоналом. Акцентовано увагу на екологічних відносинах між роботодавцем і персоналом, керівниками та підлеглими. Показані переваги використання чітко визначеного алгоритму впровадження та реалізації комплексної політики соціальної відповідальності в управлінні персоналом. Розроблено відповідний алгоритм та візуалізовано у вигляді дванадцяти послідовних етапів. Систематизовані ключові напрями, які сприяють покращенню соціального середовища в організаціях публічного сектору, а також виклики, що постають перед ними при впровадженні європейських норм. Стаття підкреслює важливість інтеграції соціальної відповідальності як компонента ефективного управління та його вплив на загальний розвиток публічного сектору у контексті євроінтеграційних процесів.

Ключові слова: алгоритм, євроінтеграція, політика, соціальна відповідальність публічний сектор, управління персоналом.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Myshchuk Ievgeniia Volodymyrivna Doctor of Economics, Associate Professor, Professor of the Department of Accounting, Taxation, Public Management, and Administration, Kryvyi Rih National University, St. Vitaliya Matusevycha, 11, Kryvyi Rih, 50071, tel.: (067) 621-05-55, <https://orcid.org/0000-0003-4145-3711>

SOCIAL RESPONSIBILITY IN PUBLIC SECTOR HUMAN RESOURCE MANAGEMENT IN THE CONTEXT OF EUROPEAN INTEGRATION

Abstract. The article examines the implementation of social responsibility within the personnel management policy of the public sector, considering Ukraine's European integration course. It summarizes existing social responsibility policies in personnel management, highlighting nine key policy groups: equal opportunities and non-discrimination, gender equality, employee rights protection, environmental awareness among employees, professional development and training, flexible employment forms, employee health protection and support, anti-corruption and ethical behavior, and support for social projects and volunteering. The article justifies the need for a unified comprehensive social responsibility policy in personnel management based on a systematic approach. It discusses the main components of such a policy, showing that environmental sustainability in employer-employee relations integrates various aspects of occupational safety and health, ensuring a favorable moral and psychological climate that not only preserves the health (physical and mental) of employees and the environment but also enhances production efficiency and strengthens social responsibility in personnel management. The focus is on environmental relations between employers and staff, as well as between managers and subordinates. The advantages of using a clearly defined algorithm for the implementation and realization of a comprehensive social responsibility policy in personnel management are shown. An appropriate algorithm is developed and visualized as twelve sequential stages. The key directions for improving the social environment in public sector organizations and the challenges they face when implementing European standards are systematized. The article emphasizes the importance of integrating social responsibility as a component of effective management and its impact on the overall development of the public sector in the context of European integration processes.

Keywords: algorithm, european integration, human resource management, policy, public sector, social responsibility.

Постановка проблеми. У контексті євроінтеграції соціальна відповідальність є не лише моральною, але й стратегічною необхідністю, адже вона сприяє зміцненню довіри громадян до публічних інституцій та організацій зокрема та підвищенню якості публічного управління загалом, а також гармонізації національних стандартів з європейськими. Крім того,

застосування її принципів в управлінні персоналом публічного сектору дозволяє підвищити рівень мотивації та задоволеності працівників, що, своєю чергою, позитивно впливає на загальну ефективність роботи усього сектору. Варто відмітити, що Україна стикається з подвійним викликом: з одного боку, необхідністю реформування адміністративних структур, успадкованих від радянської епохи, з іншого – впровадженням новітніх європейських стандартів управління. Тому в даному ракурсі соціальна відповідальність виступає як ключовий механізм не лише для адаптації до європейських норм, але й для подолання спадщини бюрократичних традицій, серед яких корупція, непрозорість та недостатня підзвітність.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Важливі аспекти соціальної відповідальності загалом та управління персоналом зокрема підіймалися в працях таких науковців, як Гавкалова Н. [1], Харченко Т., Жун М., Михайлик Р. [2], Кузнецової А., Семів Л., Скринник З. [3], Волошин А., Тринкіна Т., Сергієнко Т., Скворець В. та ін. [4], Залізнюк В., Цимбал Є. [5], Бутко К., Єщенко М., Мінакова В. [6], Лойко О. [7], Нагорнова О., Ожема С., Овчиннікова О. [8], Сабецька Т. [9], Чреп О., Конєва А. [10], Христенко О., Жартовська В. [11] та багатьох інших. Однак питання комплексної політики соціальної відповідальності в управлінні персоналом у публічному секторі з урахуванням євроінтеграції поки що можна назвати фрагментарними і розкритими не в повному обсязі.

Мета статті – розробка комплексної політики соціальної відповідальності в управлінні персоналом у публічному секторі з урахуванням євроінтеграції.

Виклад основного матеріалу. В управлінській практиці поняття «політика», зазвичай, стосується керівних принципів і процедур, що визначають способи досягнення організаційних цілей, забезпечення узгодженості дій і підтримання стабільності у внутрішньому середовищі організації (установи, підприємства тощо) [4; 9]. Політика в управлінні персоналом публічного сектору представляє собою не лише формальну декларацію намірів, але й інтегровану частину стратегічного управлінського процесу, яка регламентує взаємодію з державними службовцями, працівниками органів місцевого самоврядування та державних і комунальних підприємств на всіх рівнях [13]. Вона включає як загальні керівні принципи, так і специфічні правила, котрі визначають способи здійснення конкретних дій або вирішення проблем у межах організації (установи, підприємства). Її застосування виступає підґрунтям для забезпечення систематичного підходу до управління персоналом, що передбачає розробку стандартів для найму, навчання, оцінки результатів праці, компенсацій та інших аспектів, котрі безпосередньо впливають на його добробут та ефективність функціонування інституцій (установ, підприємств) публічного сектору [4].

Безпосередньо політика соціальної відповідальності в управлінні персоналом (далі по тексті – СВУП) є складовою частиною корпоративної

соціальної відповідальності (далі по тексту – КСВ) і являє собою набір стратегій, принципів та практик, спрямованих на забезпечення етичної, екологічної та соціальної стійкості у відносинах між роботодавцем та працівниками [8 – 11]. З урахуванням зазначеного, можна виділити ключові політики, які систематизовані в табл.1.

Таблиця 1.

Ключові політики соціальної відповідальності в управлінні персоналом

Найменування політики	Основний зміст політики
1. Політика рівних можливостей та недискримінації	Передбачає забезпечення рівного доступу до роботи та кар'єрного зростання незалежно від статі, раси, віку, релігії, національності, інвалідності тощо; заборона дискримінації та впровадження програм для підтримки різноманіття в колективах.
2. Політика гендерної рівності	Створення умов для рівного представництва жінок і чоловіків на різних рівнях управління, у тому числі підтримка програм гендерної рівності, таких як забезпечення рівної оплати праці за однакову роботу.
3. Політика захисту прав працівника	Забезпечення дотримання прав працівників, у тому числі право на справедливую оплату, безпечні умови праці, право на об'єднання та колективні переговори.
4. Політика екологічної свідомості працівників	Підтримка програм екологічної освіти та підвищення обізнаності працівників.
5. Політика професійного розвитку та навчання	Забезпечення можливостей для професійного зростання та розвитку працівників через програми навчання, підвищення кваліфікації та обміну досвідом.
6. Політика гнучких форм зайнятості	Впровадження гнучких графіків роботи, можливостей віддаленої роботи та інших форм зайнятості, які допомагають поєднувати роботу з особистим життям.
7. Політика захисту та підтримки здоров'я працівників	Запровадження програм для підтримки фізичного та психологічного здоров'я, включаючи медичне страхування, програми зменшення стресу, спортивні заходи тощо.
8. Політика протидії корупції та етичної поведінки	Впровадження заходів для дотримання принципів доброчесності, запобігання корупції та забезпечення прозорості у всіх процесах установи (організації, підприємства).
9. Політика підтримки соціальних проєктів та волонтерства	Стимулювання участі працівників у соціальних проєктах, волонтерських ініціативах та благодійності.

Джерело: узагальнено автором

Наведені в табл. 1 політики покликані допомогти створити сприятливе робоче середовище, підвищити ефективність функціонування установ (організацій, підприємств) публічного сектору та забезпечити відповідність міжнародним стандартам і нормам ЄС.

Формування єдиної комплексної політики СВУП вимагає детального та системного підходу, що ґрунтується на теоретичних та практичних засадах управлінських наук і соціальної психології. Початковим кроком у її розробці є визначення стратегічних цілей, котрі повинні бути орієнтовані на забезпечення справедливих умов праці, сприяння розвитку професійних навичок і

кар'єрного зростання, а також на забезпечення здорового морально-психологічного клімату в колективі. З цією метою слід запровадити системи комплексного моніторингу і оцінки ефективності управлінських рішень, що приймаються, з урахуванням соціальних та економічних наслідків [5].

Політика СВУП повинна включати чітко визначені етичні норми й стандарти поведінки, які є обов'язковими для всіх співробітників та керівництва усіх рангів і посад. Для цього необхідно створити прозорі механізми для вирішення конфліктів, забезпечення рівних можливостей для всіх працівників незалежно від їхнього соціального статусу, статі, віку або етнічної приналежності. Важливою складовою також є впровадження програм, що сприяють підвищенню соціальної інтеграції внутрішньо переміщених та інших вразливих категорій працівників у внутрішньому й зовнішньому середовищі установи (організації, підприємства) публічного сектору [7].

Окрему увагу слід приділити удосконаленню організаційної культури, що передбачає створення умов для відкритого діалогу між управлінським персоналом і співробітниками, забезпечення їхньої участі у прийнятті рішень [2]. Впровадження політик, які сприятимуть інклюзивності, рівності можливостей, а також безпеці і здоров'ю на робочому місці допомагатиме у формуванні мотивованого і задоволеного персоналу. Зазначене не лише сприятиме зниженню рівня плинності кадрів, але й підвищить загальну продуктивність [3].

На наш погляд, важливим компонентом СВУП є екологічні відносини між роботодавцем і персоналом, керівниками та підлеглими. Вважаємо, що вони є багатогранним явищем, яке:

- по-перше, ґрунтується на екологічному спілкуванні. Науковий аналіз екологічного спілкування зосереджується на розумінні таких його аспектів, як визнання та прийняття емоцій і думок колеги як рівноправних, що означає відсутність домінування або знецінювання почуттів іншої сторони; активне слухання, при якому учасники уважно і з повагою ставляться до слів і невербальних сигналів свого колеги; використання «я-повідомлень» замість «ти-звинувачень», що допомагає зосередитися на власних почуттях і потребах, а не на звинуваченні іншого в якихось діях або поведінці. Такий підхід знижує конфліктність та сприяє конструктивному вирішенню проблем [14; 15];

- по-друге, включають соціально-екологічні відносини, при яких роботодавці не лише дотримуються правових норм, але й добровільно беруть на себе зобов'язання щодо підвищення екологічної свідомості працівників. Залежно від специфіки установи (організації, підприємства) публічного сектору, то сюди можуть входити програми навчання та підвищення кваліфікації, які спрямовані на розвиток навичок екологічно відповідального поведінки та/або участь в ініціативах, спрямованих на охорону навколишнього середовища [4].

Отже, екологічна стійкість у відносинах між роботодавцем і працівниками інтегрує різні аспекти охорони й безпеки праці, забезпечення морально-

психологічного клімату та сприяють не лише збереженню здоров'я (фізичного, психічного) працівників і навколишнього середовища, але й підвищенню ефективності виробничих процесів та зміцненню СВУП.

Включення навчальних програм і тренінгів, які відповідають європейським стандартам, сприятиме підвищенню компетентності працівників, що є необхідним для досягнення високих стандартів якості роботи публічних службовців [16].

З метою інтеграції принципів соціальної відповідальності у загальні стратегії управління необхідним є регулярне проведення аудитів і аналізів ефективності реалізації політики СВУП, а також постійне вдосконалення управлінських практик на основі отриманих результатів. Такий контроль із зворотнім зв'язком сприятиме довгостроковій стабільності і успіху установи (організації, підприємства) як роботодавця в умовах глобалізованого ринку праці. Тож, очевидно, саме комплексний підхід дозволить створити всебічну і структуровану політику СВУП, котра враховуватиме багатокomпонентність соціальної відповідальності, починаючи від формулювання стратегічних цілей до моніторингу і оцінки результатів, що кумулятивно сприятиме підвищенню ефективності, прозорості та відповідності сучасним європейським стандартам. Останнє являється особливо важливим, оскільки використовується в якості одного із критеріїв для ефективної інтеграції в європейське суспільство та економіку [4].

Наявність чітко визначеного алгоритму впровадження та реалізації політики СВУП значно перевершує підхід, за яким такі практики впроваджуються без структурованого плану. Насамперед, алгоритм забезпечує системність і послідовність у реалізації соціальної відповідальності. Його відсутність може призвести до несистематичних і хаотичних дій, які, своєю чергою, не гарантують досягнення поставлених цілей і завдань, серед яких дотримання стандартів етичності та відповідності законодавству. Відтак упровадження політики без алгоритму може привести до неефективного використання ресурсів (матеріальних, часових, людських тощо) через відсутність чіткого розуміння пріоритетів та основних напрямків діяльності. Адже чітко сформульовані етапи політики СВУП забезпечують зрозумілість та прозорість процесів для всіх співробітників, що підвищує їхню залученість та мотивацію. Без алгоритму оцінка ефективності впроваджуваних заходів стає складнішою і менш об'єктивною, що може негативно вплинути на імідж установи (організації, підприємства) та її взаємини з громадськістю.

Отже, систематизація наукових доробок у галузі досліджуваної проблематики, дозволяє нам запропонувати покроковий алгоритм впровадження та реалізації політики СВУП (рис. 1).

Сфери відповідальності політики СВУП забезпечують фундамент для дотримання прав людини та забезпечення рівних можливостей для всіх працівників, сприяє формуванню справедливого і рівноправного робочого

колективу, що, своєю чергою, підвищує мотивацію та залученість. Зокрема, забезпечення безпечних та здорових умов праці не лише захищає працівників від ризиків, але й підвищує їх продуктивність та знижує кількість нещасних випадків і втрат робочого часу.

Рис. 1 Алгоритм упровадження та реалізації політики СВУП (джерело: систематизовано автором) (початок)

Рис. 2 Алгоритм упровадження та реалізації політики СВУП (джерело: систематизовано автором) (закінчення)

Справедливе ставлення до трудових відносин, у тому числі своєчасна виплата заробітної плати та дотримання трудового законодавства сприяє створенню довіри між працівниками та роботодавцем. Професійний розви-

ток, який включає навчання та можливості для кар'єрного росту дозволяє працівникам покращувати свої навички та підвищувати кваліфікацію. Баланс між роботою та особистим життям допомагає в уникненні вигорання та підвищення задоволення працівників своєю роботою.

Етапи управління персоналом та відповідні їм політики соціальної відповідальності взаємодіють як комплексна система. Перший етап – це залучення та набір працівників. При цьому, політики соціальної відповідальності передбачають забезпечення прозорих процесів найму, орієнтованих на різноманітність і рівноправність. Наступний етап – адаптація нових працівників, де важливими є політики, спрямовані на створення безпечного та підтримуючого робочого середовища, що, наприклад, включає проведення тренінгів з охорони праці, ознайомлення з етичними стандартами компанії та культурою взаємодії [8; 13].

Етап розвитку та навчання персоналу супроводжується політиками, які підтримують професійний ріст та підвищення кваліфікації. Організації (установи, підприємства) публічного сектору мають надавати можливості для безперервного навчання, участі в тренінгах і семінарах, що сприятиме розвитку навичок і компетенцій працівників. Важливим аспектом є також кар'єрне планування та підтримка, що мотивує працівників до досягнення особистих та професійних цілей. На етапі оцінки та управління ефективністю працівників застосовуються політики чесного та прозорого оцінювання результатів роботи. Зазначене має включати регулярні зустрічі для зворотного зв'язку, встановлення чітких цілей та критеріїв оцінки, а також впровадження системи винагороди за досягнення [8; 9; 11].

Політики, які підтримують баланс між роботою та особистим життям, є критично важливими на всіх етапах управління персоналом. Однак в Україні існує ряд факторів, що перешкоджають або ускладнюють їх реалізацію. Один з основних аспектів полягає у відсутності системних підходів до інтеграції принципів гнучкого графіка роботи у публічному секторі та підтримки працівників. Традиційні структури органів публічних служб часто характеризуються жорсткою ієрархією та нерегулярними робочими годинами, що не сприяє адаптації до потреб співробітників. До того ж, бюджетні обмеження впливають на здатність публічних установ реалізовувати ініціативи, які вимагають інвестицій у новітні технології або перепідготовку персоналу. Низький рівень мотивації та високий рівень стресу у працівників організацій (установ, підприємств) публічного сектору є результатом цього недофінансування і адміністративної бюрократії. Інший аспект полягає в недостатній увазі до соціальних та культурних змін у сприйнятті концепції балансу між роботою та особистим життям. В Україні досі існує усталене уявлення про те, що службові обов'язки повинні переважати над особистими потребами,

що формує тиск на працівників публічних служб, який утримує їх у рамках традиційних робочих норм. Важливим чинником також є відсутність чітких регуляторних механізмів та політик, які б підтримували та регулювали гнучкі умови праці, що ускладнює процес їх впровадження та забезпечення ефективності.

Висновки. Для ефективного вирішення проблем СВУП у публічному секторі України в контексті євроінтеграції необхідно реалізувати комплексний підхід, який враховує як структурні, так і культурні аспекти. Перш за все, важливо розробити та впровадити стратегічні рамки, які б відповідали сучасним європейським стандартам соціальної відповідальності. Зазначене передбачає інтеграцію її принципів з процесами управління персоналом, що включає створення чітких політик та процедур, спрямованих на підтримку та захист його прав. Для досягнення цієї мети слід зосередитися на формуванні сприятливого середовища для професійного розвитку, забезпеченні гнучких умов праці та наданні можливостей для балансування між професійними та особистими обов'язками. Запровадження сучасних технологій і інструментів управління, таких як електронні платформи для моніторингу ефективності та зворотного зв'язку, може суттєво поліпшити процеси управління персоналом. Крім того, варто акцентувати увагу на розвитку навчальних програм та тренінгів, які б підвищували кваліфікацію керівників у питаннях соціальної відповідальності та етичних стандартів. Запровадження механізмів регулярного аудиту і оцінки політики СВУП в організаціях (установах, підприємствах) публічного сектору також буде сприяти створенню прозорої системи управління, яка відповідатиме європейським вимогам. У цьому контексті важливим є розвиток соціального діалогу між публічними установами та зовнішніми стейкхолдерами, серед яких соціальні партнери та громадськість для забезпечення конструктивного обміну інформацією та кращого розуміння потреб усіх сторін.

Отже, алгоритм політики СВУП не лише структурує і впорядковує дії організації (установи, підприємства), але й підвищує їх ефективність, прозорість і підзвітність, що є ключовими чинниками для успішного функціонування усього публічного сектору.

Література:

1. Гавкалова Н.Л. Управління персоналом в публічних організаціях: особливості та проблеми. *Ефективна економіка*. 2016. №6. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=5018> (дата звернення: 24.06.2024).
2. Харченко Т., Жун М., Михайлик Р. Управління персоналом в умовах соціальної відповідальності підприємства. *Економіка та суспільство*. 2021. №32. URL: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2021-32-13> (дата звернення: 21.07.2024).
3. Соціальна відповідальність суспільних інститутів: інноваційний та соціально-гуманітарний аспект / [авт. кол.] ; за наук. ред. А. Я. Кузнєцової, Л. К. Семів, З. Е. Скринник. Київ : ДВНЗ «Університет банківської справи», 2019. 287 с.

4. Соціально-відповідальне суспільство: український та європейський контекст розвитку: матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції (10 грудня 2021р.) Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного. Мелітополь: ФОП Однорог Т.В. 2021. 342 с.

5. Залізнюк В. П., Цимбал Є. П. Соціальна відповідальність бізнесу у контексті публічного управління та євроінтеграції України. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2022. № 8. URL: <https://nayka.com.ua/index.php/dy/article/view/406/409> (дата звернення: 24.06.2024).

6. Бутко К., Єщенко М., Мінакова В. Корпоративно-соціальна відповідальність ЗВО як конкурентна перевага на ринку освітніх послуг. *Галицький економічний вісник*. 2021. Том 69(2). – с.103–109.

7. Лойко О. В. Розвиток корпоративної соціальної відповідальності в українських компаніях. *Соціально-економічні проблеми і держава*. 2019. Том 20. Випуск 1. – с. 37-43.

8. Нагорнова О. В., Ожема С. В., Овчиннікова О. Р. Корпоративна соціальна відповідальність в управлінні трудовими ресурсами. *Вісник Волинського інституту економіки та менеджменту*. 2018. Випуск 20. – с. 207–214.

9. Сабецька Т. І. Соціальна відповідальність як філософія формування ефективної кадрової політики підприємства. *Економіка та держава*. 2018. № 4. – с. 53–57.

10. Чреп О.Г., Конєва А.В. Управління персоналом з урахуванням корпоративної соціальної відповідальності підприємств. *Вісник Хмельницького національного університету*. 2021. № 2. – с.195 – 199.

11. Христенко О., Жартовська В. Соціальна відповідальність в управлінні персоналом підприємства: реалії часу. *Науковий журнал «Економіка і регіон»*. 2019. Т. (4(75)). – с. 113-120.

12. Бобко Л. О., Мазяр А. Проблеми корпоративної соціальної відповідальності в Україні. *Ефективна економіка*. 2019. № 5. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=7043> (дата звернення: 26.06.2024).

13. Дацій О.І., Авербух Г.М. Етапи формування системи управління персоналом в органах державної влади. *Інвестиції: практика та досвід*. 2021. № 17. – с. 71-76.

14. Серєда І.В. Розвиток навичок екологічного спілкування та емоційного інтелекту педагога. *Інноваційна педагогіка*. 2024. Вип. 67. Т. 2. – с.107-110.

15. Киселюк Н.П. Вплив емоційності на екологію комунікації (на матеріалі сучасного англomовного дискурсу). *Наукові записки. Серія філологічна*. 2017. Вип. 64. Ч. І. – с. 160-163.

16. Міщук Є.В. Керівник і його роль в організації діяльності посадових осіб публічної адміністрації. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2016. № 10. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1010> (дата звернення: 30.06.2024).

References:

1. Havkalova, N.L. (2016). Upravlinnia personalom v publichnykh orhanizatsiakh: osoblyvosti ta problemy. [Personnel management in public organizations: features and problems]. *Efektivna ekonomika*, 6. Retrieved from: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=5018> [in Ukrainian].

2. Kharchenko, T., Zhun, M., Mykhailyk, R. (2021). Upravlinnia personalom v umovakh sotsialnoi vidpovidalnosti pidpriemstva. [Personnel management in terms of social responsibility of the enterprise]. *Ekonomika ta suspilstvo*, 32. Retrieved from: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2021-32-13> [in Ukrainian].

3. Sotsialna vidpovidalnist suspilnykh instytutiv: innovatsiinyi ta sotsialno-humanitarnyi aspekt [Social responsibility of public institutions: innovative and social-humanitarian aspect]. (2019). Za nauk. red. A. Ya. Kuznietsovoi, L. K. Semiv, Z. E. Skrynnyk. Kyiv : DVNZ «Universytet bankivskoi spravy», 287 p. [in Ukrainian].

4. Sotsialno-vidpovidalne suspilstvo: ukrainskyi ta yevropeiskyi kontekst rozvytku. [Socially responsible society: Ukrainian and European context of development]: materialy Vseukrainskoi naukovo-praktychnoi konferentsii. (2021). Tavriiskyi derzhavnyi ahrotekhnolohichnyi universytet imeni Dmytra Motornoho. Melitopol: FOP Odnoroh T.V. 2021. 342 p. [in Ukrainian].

5. Zalizniuk, V. P., Tsymbal, Ye. P. (2022). Sotsialna vidpovidalnist biznesu u konteksti publichnoho upravlinnia ta yevrointehratsii Ukrainy. [Social responsibility of business in the context of public administration and European integration of Ukraine]. *Derzhavne upravlinnia: udoskonalennia ta rozvytok*, 8. Retrieved from: <https://nayka.com.ua/index.php/dy/article/view/406/409> [in Ukrainian].

6. Butko, K., Yeshchenko, M., Minakova, V. (2021). Korporatyvno-sotsialna vidpovidalnist ZVO yak konkurentna perevaha na rynku osvitnikh posluh. [Corporate and social responsibility of higher education institutions as a competitive advantage in the market of educational services]. *Halytskyi ekonomichnyi visnyk*, 69(2), 103–109 [in Ukrainian].

7. Loiko, O. V. (2019). Rozvytok korporativnoi sotsialnoi vidpovidalnosti v ukrainskykh kompaniiakh. *Sotsialno-ekonomichni problemy i derzhava*. [Development of corporate social responsibility in Ukrainian companies], 20 (1), 37-43 [in Ukrainian].

8. Nahornova, O. V., Ozhema, S. V., Ovchynnikova, O. R. (2018). Korporatyvna sotsialna vidpovidalnist v upravlinni trudovymy resursamy. [Corporate social responsibility in the management of labor resources]. *Visnyk Volynskoho instytutu ekonomiky ta menedzhmentu*, 20,s. 207–214 [in Ukrainian].

9. Sabetska, T. I. (2018). Sotsialna vidpovidalnist yak filosofiia formuvannia efektyvnoi kadrovoy polityky pidpriemstva. [Social responsibility as a philosophy of forming an effective personnel policy of the enterprise]. *Ekonomika ta derzhava*, 4. 53–57 [in Ukrainian].

10. Chrep, O.H., Konieva, A.V. (2021). Upravlinnia personalom z urakhuvanniam korporativnoi sotsialnoi vidpovidalnosti pidpriemstv. [Personnel management taking into account the corporate social responsibility of enterprises]. *Visnyk Khmelnytskoho natsionalnoho universytetu*, 2, 195 – 199 [in Ukrainian].

11. Khrystenko, O., Zhartovska, V. (2019). Sotsialna vidpovidalnist v upravlinni personalom pidpriemstva: realii chasu. [Social responsibility in enterprise personnel management: realities of time]. *Naukovyi zhurnal «Ekonomika i rehion»*, (4(75), 113-120 [in Ukrainian].

12. Bobko, L. O., Maziar, A. (2019). Problemy korporativnoi sotsialnoi vidpovidalnosti v Ukraini. [Problems of corporate social responsibility in Ukraine]. *Efektivna ekonomika*, 5, Retrieved from: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=7043> [in Ukrainian].

13. Datsii, O.I., Averbukh, H.M. (2021). Etapy formuvannia systemy upravlinnia personalom v orhanakh derzhavnoi vlady. [Stages of formation of the personnel management system in state authorities]. *Investytsii: praktyka ta dosvid*, 17, 71-76 [in Ukrainian].

14. Sereda, I.V. (2024). Rozvytok navychok ekolohichnoho spilkuvannia ta emotsiinoho intelektu pedahoha. [Development of environmental communication skills and emotional intelligence of the teacher]. *Innovatsiina pedahohika*, 67 (2), 107-110 [in Ukrainian].

15. Kyseliuk, N.P. (2017). Vplyv emotsiinosti na ekolohiiu komunikatsii (na materialy suchasnoho anhlo movnoho dyskursu). [The influence of emotionality on the ecology of communication (on the material of modern English-language discourse)]. *Naukovi zapysky. Serii filolohichna*, 64 (1), 160-163 [in Ukrainian].

16. Mishchuk, Ie.V. (2016). Kerivnyk i yoho rol v orhanizatsii diialnosti posadovykh osib publichnoi administratsii. [The manager and his role in organizing the activities of public administration officials]. *Derzhavne upravlinnia: udoskonalennia ta rozvytok*, 10. Retrieved from: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1010> [in Ukrainian].

УДК 332.05:373

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1252-1269](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1252-1269)

Омельяненко Віталій Анатолійович д-р. екон. наук, проф., професор кафедри бізнес-економіки та адміністрування, Сумський державний педагогічний університет імені А.С. Макаренка, вул. Роменська 87, Суми, 40002, старший науковий співробітник, Інститут економіки промисловості НАН України, вул. Марії Капніст, 2, Київ, <https://orcid.org/0000-0003-0713-1444>

Омельяненко Олена Миколаївна д-р філософії, старший викладач кафедри бізнес-економіки та адміністрування, Сумський державний педагогічний університет імені А.С. Макаренка, 40002, м. Суми, вул. Роменська, 87, науковий співробітник, Інститут економіки промисловості НАН України, вул. Марії Капніст, 2, м. Київ, 03057, <https://orcid.org/0000-0001-8993-806X>

ІНФРАСТРУКТУРА РОЗВИТКУ ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ ТА ВИБІР ПРІОРИТЕТНИХ ПРОЄКТІВ СМАРТ-РІШЕНЬ ДЛЯ ГРОМАД¹

Анотація. Актуальність дослідження взаємозв'язку інфраструктури та людського капіталу в сучасному світі є надзвичайно високою, оскільки вони є основними складовими розвитку економіки, суспільства та технологій. Поєднання розвиненої інфраструктури та високого рівня людського капіталу створює синергійний ефект, що призводить до значного покращення економічних і соціальних показників. Інфраструктура створює необхідні умови для розвитку людського капіталу, забезпечуючи доступ до якісної освіти, медичних послуг і робочих місць. Водночас, кваліфіковані працівники здатні ефективно використовувати наявні ресурси та впроваджувати інноваційні рішення, що покращує стан інфраструктури. Водночас, виходячи з проблеми обмеженості ресурсів та враховуючи значні трансформації інфраструктури під впливом інноваційного чинника, особливо цифровізації, постає питання вибору найбільш важливих інфраструктурних проєктів. Мета дослідження полягає у визначенні інфраструктурних аспектів розвитку

¹ Дослідження проведено в межах наукових проєктів «Організаційно-економічне забезпечення повоєнного сталого розвитку територій на основі інфраструктурно-сервісної методології розвитку інноваційних спільнот» та «», що виконуються за рахунок коштів МОН України, та за підтримки іменної стипендії Верховної Ради України для молодих учених-докторів наук

людського капіталу та розробленні пропозицій щодо вибору пріоритетних інфраструктурних проєктів.

Для того, щоб пов'язати в дослідженні інфраструктуру громад, людський капітал та національні інтереси, запропоновано застосувати комплексний підхід, який включає різні аспекти взаємодії цих елементів. Розглянуто три типи просторів людського капіталу. Прикладні аспекти розвитку просторів людського капіталу включають розробку стратегій та політик, що сприяють ефективному використанню ресурсів для розвитку інфраструктури, ідентифікацію пріоритетних напрямків для інвестицій, стимулювання партнерства між урядом, приватним сектором та громадськими організаціями для реалізації спільних проєктів. Обґрунтовано, що при виборі пріоритетних інфраструктурних проєктів необхідно враховувати стратегічні вектори трансформації бізнес-моделей інфраструктурних послуг. Визначено, що смарт-інфраструктура значно впливає на людський капітал громад через кілька ключових механізмів. Визначено, що вибір пріоритетних інфраструктурних об'єктів є ключовим завданням для урядів та приватних інвесторів, оскільки він визначає майбутній економічний і соціальний розвиток країни. Для того щоб правильно обрати пріоритетні інфраструктурні об'єкти, необхідно враховувати кілька основних факторів.

Ключові слова: людський капітал, громади, інфраструктура, смарт-інфраструктура, проєкт.

Omelyanenko Vitalii Anatoliyovych DrSc. (Economics), Professor, Professor of Business Economics and Administration Department, Sumy State Pedagogical University named after A.S. Makarenko, St. Romenska, 72, Sumy, 40002, Senior Research Fellow, Institute of Industrial Economics of the National Academy of Sciences of Ukraine, St. Marii Kapnist, 2, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0003-0713-1444>

Omelianenko Olena Mykolaivna PhD, Senior Lecturer of Department of Business Economics and Administration, Sumy State Pedagogical University named after A.S. Makarenko, 40002, Sumy, str. Romenska, 87; Researcher, Institute of Industrial Economics of National Academy of Sciences of Ukraine, St. Marii Kapnist, 2, Kyiv, 03057, <https://orcid.org/0000-0001-8993-806X>

HUMAN CAPITAL DEVELOPMENT INFRASTRUCTURE AND SELECTION OF PRIORITY PROJECTS OF SMART SOLUTIONS FOR COMMUNITIES

Abstract. The relevance of research on the relationship between infrastructure and human capital in the modern world is extremely high, since they

are the main components of the development of the economy, society and technology. The combination of developed infrastructure and a high level of human capital creates a synergistic effect that leads to a significant improvement in economic and social indicators. Infrastructure creates the necessary conditions for the development of human capital, providing access to quality education, health services and jobs. At the same time, qualified workers are able to effectively use available resources and implement innovative solutions that improve the state of the infrastructure. At the same time, based on the problem of limited resources and taking into account the significant transformations of the infrastructure under the influence of the innovative factor, especially digitalization, the question of choosing the most important infrastructure projects arises. The purpose of the study is to determine the infrastructural aspects of the development of human capital and to develop proposals for the selection of priority infrastructure projects.

In order to link community infrastructure, human capital and national interests in the research, it is proposed to apply a comprehensive approach that includes various aspects of the interaction of these elements. Three types of spaces of human capital are considered. Their synergies can be explained by the reciprocity of investments and rewards throughout human development. Applied aspects of the development of human capital spaces include the development of strategies and policies that contribute to the efficient use of resources for infrastructure development, the identification of priority areas for investment, and the stimulation of partnerships between the government, the private sector, and public organizations for the implementation of joint projects. It is substantiated that when choosing priority infrastructure projects, it is necessary to take into account the strategic vectors of transformation of business models of infrastructure services. It has been determined that smart infrastructure significantly affects the human capital of communities through several key mechanisms. It was determined that the selection of priority infrastructure facilities is a key task for governments and private investors, as it determines the future economic and social development of the country. In order to correctly choose the priority infrastructure facilities, it is necessary to take into account several main factors.

Keywords: human capital, communities, infrastructure, smart infrastructure, project.

Постановка проблеми. Актуальність дослідження взаємозв'язку інфраструктури та людського капіталу в сучасному світі є надзвичайно високою, оскільки вони є основними складовими розвитку економіки, суспільства та технологій. Інфраструктура забезпечує необхідні умови для ефективного функціонування різних галузей, тоді як людський капітал є ключовим фактором інновацій, продуктивності та сталого розвитку.

Інфраструктура охоплює широке коло об'єктів, включаючи транспортні мережі, енергетичні системи, комунальні послуги, інформаційно-комунікаційні технології та соціальні інституції, такі як школи та лікарні. Її важливість важко переоцінити з кількох причин. Розвинена інфраструктура сприяє економічному зростанню, оскільки забезпечує ефективний рух товарів, послуг і людей. Вона зменшує витрати на транспорт і логістику, покращує доступ до ринків і стимулює інвестиції. Країни з сучасною інфраструктурою більш привабливі для інвесторів, що сприяє створенню нових робочих місць та підвищенню конкурентоспроможності на міжнародному ринку. Інфраструктура забезпечує доступ до основних послуг, таких як освіта, охорона здоров'я, чиста вода та енергія, що підвищує якість життя населення та сприяє соціальній рівності. В свою чергу людський капітал включає знання, навички, досвід і компетенції, які люди набувають через освіту та практичний досвід. Людський капітал є основним джерелом інновацій: освічені, кваліфіковані працівники здатні розробляти нові технології, продукти та процеси, що стимулює економічний розвиток і підвищує конкурентоспроможність підприємств.

Поєднання розвинутої інфраструктури та високого рівня людського капіталу створює синергійний ефект, що призводить до покращення економічних і соціальних показників. Інфраструктура формує необхідні умови для розвитку людського капіталу, забезпечуючи доступ до якісної освіти, медичних послуг і робочих місць. Водночас, кваліфіковані працівники здатні ефективно використовувати наявні ресурси та впроваджувати інноваційні рішення, що покращує стан інфраструктури.

Таким чином, інфраструктура та людський капітал є взаємопов'язаними елементами, які забезпечують стабільний і сталий розвиток суспільства. Інвестиції в ці сфери є стратегічно важливими для будь-якої країни, оскільки вони визначають її економічну міць, соціальний добробут і технологічний прогрес. Водночас, виходячи з проблеми обмеженості ресурсів та враховуючи значні трансформації інфраструктури під впливом інноваційного чинника, особливо цифровізації, постає питання вибору найбільш важливих інфраструктурних проєктів, що актуально для України в умовах повоєнного відновлення.

Аналіз досліджень і публікацій. Yang (2023) досліджує просторову динаміку людського капіталу та соціально-економічних відносин, наголошуючи на важливості людського капіталу у регіональному розвитку [1]. Sveiby (1997) досліджує управління активами, заснованими на знаннях, підкреслюючи еволюційну природу організаційного багатства в економіці знань [2]. Tandon та ін. (2016) оцінюють вплив інтелектуального капіталу на фінансові результати компаній [3].

Florida та ін. (2012) аналізують розриви розвитку КНР, зосереджуючись на регіональних диспропорціях та ролі інновацій [4]. Coe і Townsend (1998) розглядають локалізовані агломерації, представляючи кейс сервісної економіки Південно-Східної Англії [5].

Hansen і Imrohoroglu (2009) досліджують значущість накопичення навичок для коливань ділового циклу [6]. Cort (2009) простежує еволюцію політики професійного навчання Європейської комісії у стратегію навчання протягом усього життя [7]. Toner (2008) вивчає розвиток людського капіталу в будівельних галузях Австралії та Великої Британії, підкреслюючи важливість професійного навчання для економічного розвитку [8].

Zhu та ін. (2017) досліджують накопичення навичок мігрантів у прибережних районах Китаю, зосереджуючись на підтримці регіональних переваг у виробництві [9]. Eerola та ін. (2015) досліджує модель практико-орієнтованої університетсько-індустріальної співпраці на регіональному рівні [13]. Fallah та ін. (2014) обговорюють географію зростання високотехнологічної зайнятості в округах США, підкреслюючи роль регіональних факторів у технологічному прогресі [14].

Розглянуті дослідження підкреслюють багатогранну природу людського капіталу, трансферу технологій та регіонального розвитку. Водночас можемо відзначити, що у вітчизняних дослідженнях недостатню увагу приділено інфраструктурному чиннику людського капіталу, що особливо важливо в умовах повоєнного відновлення.

Мета дослідження полягає у визначенні інфраструктурних аспектів розвитку людського капіталу та розробленні пропозицій щодо вибору пріоритетних інфраструктурних проєктів.

Результати дослідження. Для того, щоб проаналізувати інфраструктуру громад, людський капітал (ЛК) та національні інтереси, доцільно застосувати комплексний підхід, який включає різні аспекти взаємодії цих елементів. Інфраструктура громад сприяє мобільності населення і дозволяє ефективніше використовувати людський капітал, а також впливає на якість життя та роботу населення.

Люди, економіка та простір є трьома основними вимірами суспільного розвитку. На рис. 1 зображено взаємодії та зв'язки між ними. ЛК відображає зв'язки між людьми та економікою, і його накопичення залежить від сприятливих відносин та просторових умов, таких як природні ресурси, інфраструктура та об'єкти. Простір розвивається завдяки людському, природному, фізичному та соціальному капіталу й іншим чинникам.

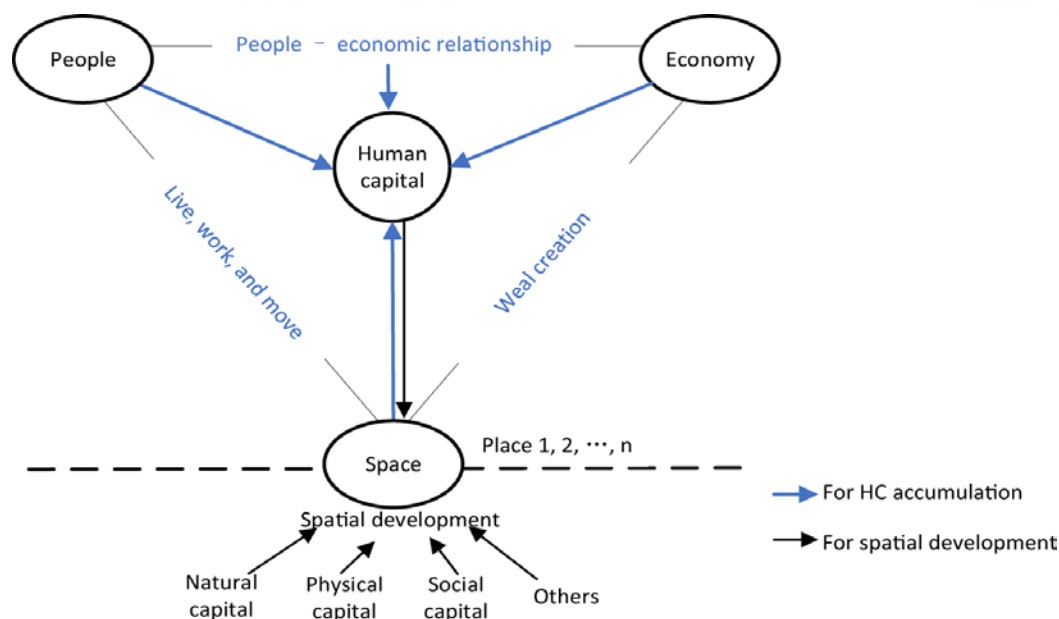

Рис. 1 Просторове середовище ЛК [1]

В дослідженні [1] розглянуто три типи просторів людського капіталу (ПЛК). Їх синергії пояснено взаємністю інвестицій та винагород протягом людського розвитку. Через проекцію ПЛК у фізичні простори та складні взаємозв'язки між фізичними об'єктами, ПЛК пояснюють просторовий розвиток, орієнтований на людину (рис. 2).

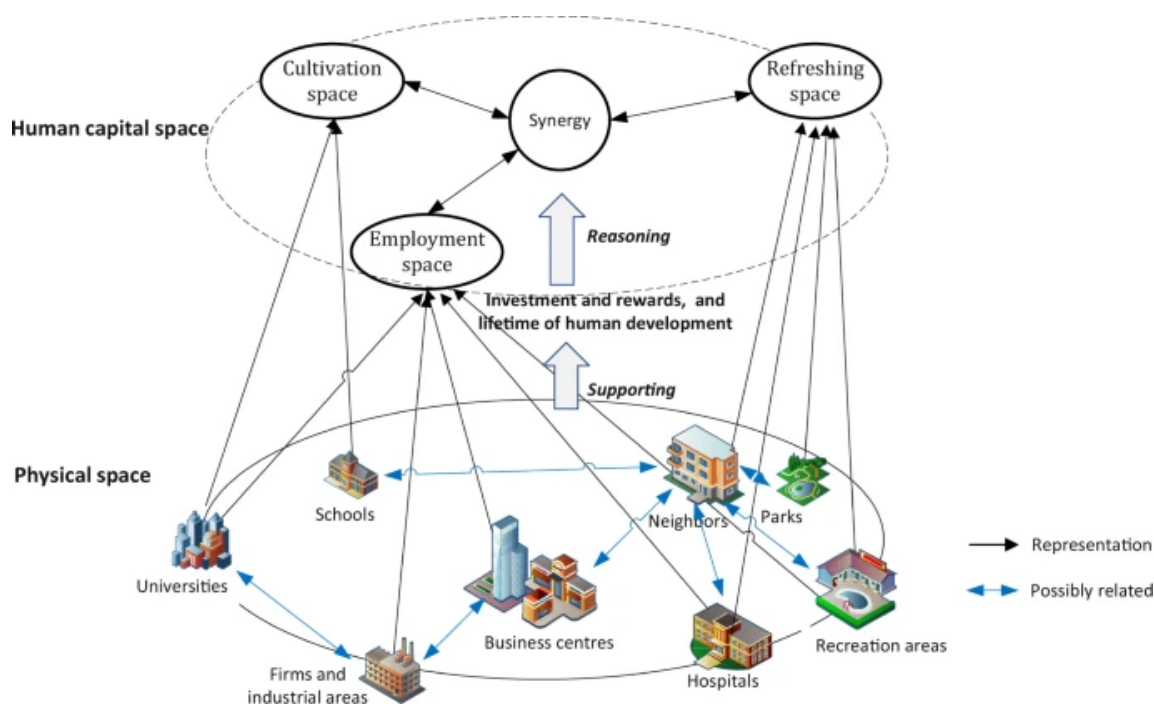

Рис. 2 Простір розвитку ЛК [1]

Існують три типи просторів людського капіталу (ПЛК), що засновані на концепціях переміщення людського капіталу та концепціях соціально-економічного розвитку: простір зайнятості ЛК (ПЗЛК), простір розвитку ЛК (ПРЛК) та простір відновлення ЛК (ПВЛК).

ПЗЛК є місцем, де люди отримують навички та використовують свій ЛК для створення цінності для суспільства.

Концепція ПЗЛК тісно пов'язана з еволюцією індустріальних просторів та кластеризацією талантів, що передбачають кращі умови для втілення навичок, отримання професійного досвіду та інноваційного розвитку.

Концепція ПЗЛК схожа на концепцію інтелектуального капіталу, «упакованого як корисні знання» [2], що важлива для процесів створення цінності підприємствами [3], та дослідження, пов'язані з талантами в географічній літературі [4].

ПЗЛК співпадає з місцями, які приваблюють компанії та людей і нерівномірно розподілені в просторі.

Вивчаючи комп'ютерні послуги в південно-східній Англії, Сое і Townsend (1998) [5] досліджували «міф локалізованої агломерації», показуючи, що, незважаючи на зв'язки між фірмами на відносно великих географічних відстанях, локалізовані концентрації фірм є важливими. Це вказує на те, що ПЗЛК може бути зосередженим у певних районах, але має міські або регіональні ефекти, що приваблюють пов'язані фірми та послуги. Відтак, ПЗЛК критичний для підтримання життєздатності та конкурентоспроможності міст та регіонів в епоху глобалізації.

Крім того, ПЗЛК забезпечує накопичення навичок на робочому місці [6], де працівники можуть навчатися на практиці. Це важливо для того, щоб продовжувати навчання і оволодівати знаннями та навичками, необхідними для роботи. У сучасних економіках дуальне навчання стає все більш поширеним. Для деяких галузей (наприклад, банківська) така модель освіти є досить популярною. Професійне навчання організовується фірмами, асоціаціями фірм та місцевими органами влади для поширення та підвищення знань, необхідних для забезпечення локального промислового розвитку та розроблення стратегій навчання протягом життя для накопичення ЛК [7].

Багато контекстуальних причин пояснюють формування та зміни ПЗЛК. Незважаючи на те, що індустріальна структура часто розглядається як основний фактор, що впливає на систему освіти, є ряд фактів, що говорять про локальний контекст. Наприклад, система учнівства в британській будівельній галузі занепала, тоді як в Австралії вона збереглася. Ці результати обумовлені інституційними відмінностями, різними способами організації роботодавців та праці [8].

Глобалізація прискорює розвиток ПЗЛК, який є синтезованим простором внутрішніх трудових і управлінських відносин фірми та міжорганізаційних відносин [9], а також результатом обміну місцевими та зовнішніми знаннями.

ПРЛК – це місце, де люди отримують освіту, головним чином початкові та середні школи, університети та дослідницькі інститути. Перший підтип освіти для дітей є зазвичай вибором сімей [10] і має подвійні результати. По-перше, розвиток ЛК впливає на поточні та майбутні рівні знань і технологій. По-друге, розташування початкових та середніх шкіл, особливо якісних шкіл, впливає на вибір місця проживання сімей і призводить до так званої «освітизації», яка стає силою перетворення локацій середнього класу в містах [11]. У межах просторово обмежених шкільних районів «освітизація» звужує можливості для соціальної мобільності та загострює соціальну поляризацію, що робить цей тип ПРЛК соціальним простором з потенціалом поступово замінити традиційні соціальні ієрархії.

Другий підтип зосереджується на вищій та професійній освіті, яка готує студентів з необхідними знаннями, навичками та технологіями для ринку праці. Її роль була вперше розглянута в контексті сприяння економічному зростанню, а згодом – в рамках ініціатив щодо синергії між університетами та промисловістю [12]. Освітній компонент розглядається як фактор урбаністичної соціально-просторової трансформації, викликаній збільшенням і концентрацією студентських спільнот.

Ряд досліджень підтримують співпрацю між університетами та промисловістю для сприяння розповсюдженню знань від академічних досліджень до регіональних інновацій [13]. Водночас нещодавні дослідження в США показують, що університети переважно створюють ЛК, а не поширюють знання для фірм [14]. Причинами цього можуть бути низька технічна співпраця між університетами та фірмами, відсутність оновлення освітніх програм в університетах відповідно до вимог фірм та переважне працевлаштування випускників поблизу місця проживання, а не в галузі, для якої вони навчалися.

ЛК та поширення знань по-різному впливають на фірми, оскільки перший є видом капіталу, а другий – видом знань або навичок для інновацій. Через недостатність академічної освіти з професійного навчання фірми можуть активно брати участь у розробці навчальних програм коледжів; відповідно, наприклад, державні та приватні професійні коледжі були створені в промислових фірмах у Пекіні [15].

ПВЛК спрямований на задоволення соціальних потреб людей і охоплює низку зручностей та послуг, включаючи кліматичні зручності, доброзичливі сусідства, споживчі та рекреаційні простори, а також медичні послуги.

Перший підтип ПВЛК стосується кліматичних зручностей. Його приклади включають привабливість та зростання міст Сонячного поясу в США [16] та постійне зменшення населення в холодніших північно-східних регіонах Китаю [17].

Другий підтип ПВЛК стосується досліджень сусідства. Дослідження спільнот все більше орієнтовані на тестування впливу середовища на задоволеність життям та добробут і включають різні характеристики локальних спільнот, такі як доступність для прогулянок, транспорт, парки [18] та освітні зручності [19].

Третій підтип ПВЛК стосується споживчих та рекреаційних просторів. Дослідження показують, що дозволля приваблює людей, особливо висококваліфікованих працівників, надаючи різноманітні можливості для розваг, культурні та спортивні об'єкти, а також високоякісні ресторани [20]. Такий тип урбаністичного зростання на основі потреб людей впливає на сучасні міста та регіональну просторову структуру [21].

Четвертий підтип ПВЛК стосується простору медичного обслуговування. Незважаючи на наявність ряду досліджень з економічної географії, присвячених впливу рівня медичного обслуговування на ЛК, а також вивченню зв'язків між медичним обслуговуванням та якістю локації проживання, ця проблематика значно більше привернула уваги під час пандемії COVID-19. Darlington-Pollock і Peters (2021) [22] досліджували міграцію з урахуванням фактору здоров'я, щоб покращити розуміння нової парадигми мобільності. Соціально-економічні кризові прояви під час пандемії могли значно підірвати накопичення ЛК як у кількісному, так і в якісному вимірі.

Ці три типи ПЛК органічно пов'язані через збільшення ЛК і розміри винагород за використання ЛК. ПРЛК допомагає розвивати ЛК, ПЗЛК допомагає набувати подальших навичок і відображати цінність ЛК, а ПВЛК надає можливості людям насолоджуватися перевагами підвищення ЛК. Що стосується просторів, таких як міста, ПРЛК допомагає навчати людей у школах та університетах, ПЗЛК допомагає використовувати ЛК для отримання цінності від внутрішнього та зовнішнього ЛК, а ПВЛК винагороджує використання ЛК та сприяє його сталому використанню. Багатозначність ПЛК пов'язує розвиток людини та простору, ставлячи людей у центр концепції, оскільки суспільство прогресує до розвитку людини, а простір відповідно реорганізується.

Прикладні аспекти розвитку ПЛК в інфраструктурному контексті включають розробку стратегій та політик, що сприяють оптимальному використанню ресурсів для розвитку інфраструктури, ідентифікацію пріоритетних напрямків для інвестицій, стимулювання партнерства між

урядом, приватним сектором та громадськими організаціями для реалізації спільних проєктів. Цей підхід дозволить глибше зрозуміти взаємозв'язки між інфраструктурою громад, людським капіталом та національними інтересами, а також розробити ефективні стратегії для їх взаємного підсилення.

При виборі пріоритетних інфраструктурних проєктів необхідно враховувати стратегічні вектори трансформації бізнес-моделей інфраструктурних послуг (табл. 1).

Таблиця 1.

Характеристика стратегічних векторів трансформації бізнес-моделей інфраструктурних послуг

Складові бізнес-моделі	Стратегічні вектори				
	цифровізація та Інтернет послуг	креативність та інноваційність	кооперація та коопетиція	інтеграція з виробництвом (продукт як послуга)	сталість
Безумовний пріоритет потреб користувачів	+	+	+	+	+
Необхідність постійного перепроєктування (реінжинірингу) процесів для підвищення якості обслуговування	+	+	+		
Обов'язковість забезпечення захисту прав споживача та необхідність відповідності якості послуг прийнятим стандартам		+		+	+
Більша індивідуалізація послуг і підвищення складності та подорожчання процесів обслуговування	+	+	+	+	+
Двоїстий характер оцінки споживачем якості обслуговування: оцінка послуги та умов її надання	+	+			+
Необхідність врахування часових, психологічних, етичних, естетичних, технологічних компонентів	+	+	+	+	+
Забезпечення можливості участі користувачів у контролі, удосконаленні обслуговування та управління якістю послуг	+	+	+	+	+
Фінансово-економічна ефективність	+	+	+	+	+

Джерело: розроблено авторами

Одним із найбільш важливих векторів, наведених в табл. 1, пов'язаний з цифровізацією. На основі аналізу індексу ефективності ринку товарів та послуг (1), ефективності ринку праці (2), динамізму бізнесу (3), інноваційного

потенціалу економіки (4), включених до Global Competitiveness Report [29], визначено кореляцію з індексом розвитку ІКТ (Global Innovation Index [28]. Зокрема були отримані такі результати:

1) коефіцієнт кореляції індексу ефективності ринку товарів та послуг та індексу розвитку ІКТ становить 0,71;

2) коефіцієнт кореляції індексу ефективності ринку праці та індексу розвитку ІКТ становить 0,67;

3) коефіцієнт кореляції індексу динамізму бізнесу та індексу розвитку ІКТ становить 0,76;

4) коефіцієнт кореляції індексу інноваційного потенціалу економіки та індексу розвитку ІКТ становить 0,77.

Вказані результати свідчать про наявність позитивного зв'язку на макрорівні розвитку основних індикаторів бізнес-середовища та розвитку ІКТ. Актуальність вектору цифровізації для сфери послуг України також можемо проілюструвати відставанням у масштабах використання Інтернету для взаємодії з органами влади (рис. 3).

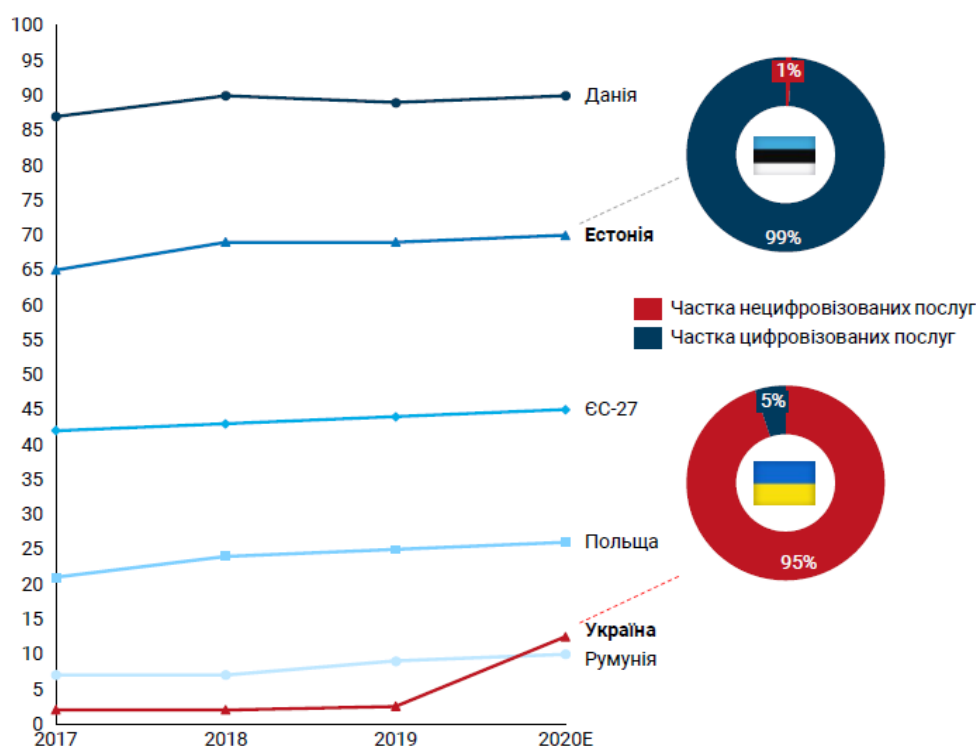

Рис. 3 Частка населення, яка використовує Інтернет для взаємодії з органами влади, % [30]

Цифровізація, яка включає впровадження цифрових технологій у різні сфери діяльності, є першим кроком до побудови сучасної та ефективної

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

інфраструктури. Однак наступним важливим етапом розвитку є перехід до смарт-інфраструктури, яка включає в себе використання інтелектуальних технологій для створення більш взаємопов'язаних, адаптивних та стійких систем.

Смарт-інфраструктура значно впливає на людський капітал громад через ряд ключових механізмів.

По-перше, смарт-інфраструктура покращує доступ до інформації та ресурсів. Інтелектуальні транспортні системи, розумні міські рішення та доступ до високошвидкісного інтернету сприяють кращому доступу до освітніх та професійних ресурсів, що дозволяє людям отримувати нові знання та навички, що підвищує їхню конкурентоспроможність на ринку праці.

По-друге, смарт-інфраструктура сприяє підвищенню ефективності та продуктивності. Інтелектуальні системи енергозбереження та використання води дозволяють громадам зменшити витрати та підвищити продуктивність, що створює сприятливі умови для розвитку бізнесу та залучення інвестицій, що, в свою чергу, створює нові робочі місця та можливості для професійного зростання.

По-третє, смарт-інфраструктура підвищує якість життя. Цифрові системи охорони здоров'я, безпеки та управління транспортом сприяють підвищенню рівня безпеки та здоров'я населення. Їх використання призводить до збільшення тривалості життя та зниження рівня захворюваності, що безпосередньо впливає на продуктивність та добробут населення.

По-четверте, смарт-інфраструктура сприяє соціальній згуртованості та залученню громадян до процесів управління. Інтелектуальні платформи для участі громадян у прийнятті рішень та взаємодії з органами влади сприяють підвищенню рівня довіри та співпраці між різними секторами суспільства. В результаті це створює умови для більш ефективного використання людського капіталу та розвитку інновацій.

Водночас, цифрові рішення є досить дорогими, що призводить до необхідності вибору пріоритетних інфраструктурних проєктів.

Інвестиції в інфраструктуру безсумнівно мають значний вплив на економічне зростання та розвиток. Проте, коли ці інвестиції поєднані з довгостроковими міркуваннями щодо стійкості, інклюзивності та стійкості, вони також можуть досягати трансформаційних результатів. Врахування цих результатів у розвитку та реалізації інфраструктури означає перехід від вирішення одиничних проблем до вирішення множинних завдань, що мають найбільший вплив на наші найактуальніші виклики, такі як кліматична криза, соціальна нерівність, адаптація та стійкість.

Крім економічного зростання та розвитку, інклюзивність була найбільш цільовим трансформаційним результатом урядів країн G20 у 2022 році, причому близько половини (51%) інвестицій в інфраструктуру спрямовувалися на досягнення принаймні одного інклюзивного результату, такого як

інклюзивна мобільність або доступність послуг. 56% інвестицій в інклюзивну інфраструктуру припали на транспортний сектор (оскільки інвестиції в такі сфери, як дороги та громадський транспорт, покращують доступ та зв'язок), а 20% - на соціальний сектор (школи та лікарні). Цілі в галузі клімату також займали важливе місце, причому 39% інвестицій центральних урядів країн G20 в інфраструктуру спрямовувалися на екологічну стійкість. Транспортний та соціальний сектори складали приблизно половину цих інвестицій (24% і 21% відповідно). Такий патерн державних інвестицій контрастує з тенденціями приватних інвестицій в інфраструктуру; серед приватних інвесторів мінімальні інвестиції здійснюються поза сектором відновлюваної енергетики [31].

Уряди спрямовували менше інвестицій на цифрові/InfraTech результати. Ці результати приваблювали лише 9% і 5% від загального обсягу інвестицій урядів країн G20 в інфраструктуру у 2022 р. відповідно. Очікувано, близько половини інвестицій у цифрові/InfraTech припадали на сектор комунікацій (49%), але інші сектори також отримували інвестиції, спрямовані на цифровізацію інфраструктури. Наприклад, бюджет Німеччини включав заходи щодо цифровізації муніципального транспорту та установ охорони здоров'я, бюджет Іспанії включав інвестиції у цифровий перехід у водному секторі, включаючи цифровізацію систем контролю води та інвестиції у певні технологічні рішення [31].

Інвестиції центральних урядів країн G20 відображають плановані прямі інвестиції центральних урядів в інфраструктуру, а також трансфери урядів на інші рівні для інвестицій в інфраструктуру (рис. 4).

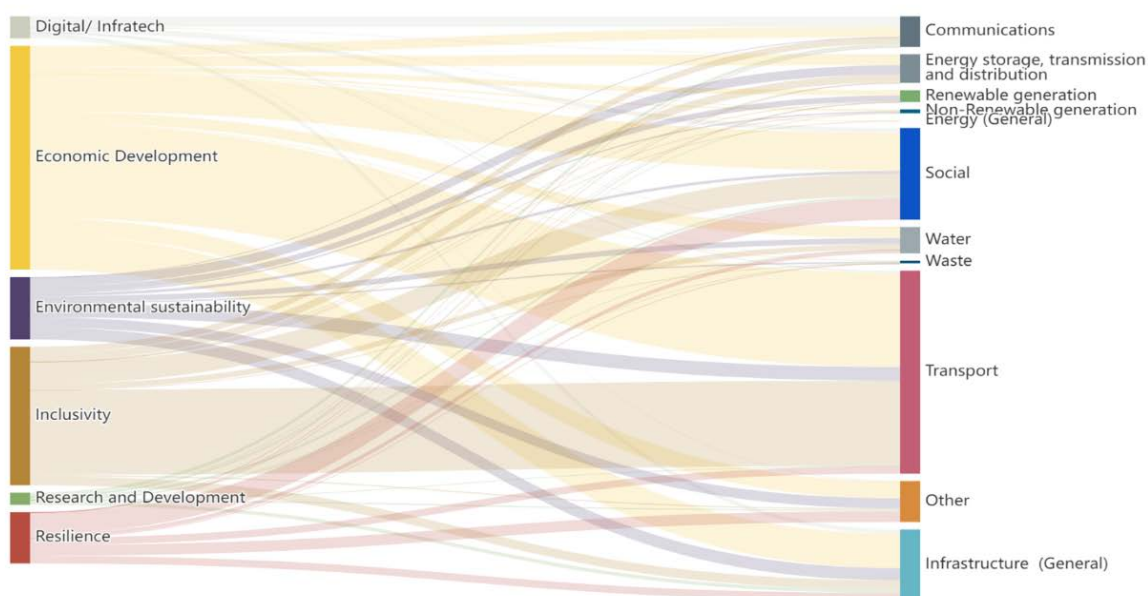

Рис. 4 Тренди інвестування в інфраструктуру країн G20 [31]

Таким чином, смарт-інфраструктура сприяє всебічному розвитку людського капіталу громад, підвищуючи рівень освіти, продуктивності, якості життя та соціальної згуртованості. Це, в свою чергу, веде до зростання економічного потенціалу та конкурентоспроможності громад.

Вибір пріоритетних інфраструктурних проєктів є ключовим завданням для урядів та приватних інвесторів, оскільки він визначає майбутній економічний і соціальний розвиток країни. Для того щоб правильно обрати пріоритетні інфраструктурні об'єкти, необхідно враховувати кілька основних факторів.

Перш за все, важливо аналізувати економічний вплив проєктів. Інфраструктурні об'єкти, які сприяють економічному зростанню, створенню нових робочих місць і підвищенню продуктивності, повинні мати високий пріоритет. Наприклад, будівництво нових транспортних мереж може значно зменшити витрати на логістику та забезпечити швидший доступ до ринків, що стимулює підприємницьку діяльність.

Не менш важливим є екологічний вплив інфраструктурних проєктів. У сучасних умовах, коли зміна клімату стає все більш актуальною проблемою, проєкти, які сприяють зменшенню викидів парникових газів та впровадженню стійких технологій, мають бути в пріоритеті. Наприклад, інвестиції в розвиток відновлюваних джерел енергії або будівництво екологічно чистих транспортних систем можуть мати значний позитивний вплив на навколишнє середовище.

Інфраструктурні проєкти також повинні враховувати регіональні особливості та потреби. Кожен регіон має свої унікальні виклики та можливості, тому важливо адаптувати пріоритети до конкретних умов. Наприклад, у сільських районах пріоритетними можуть бути проєкти, спрямовані на покращення доступу до водопостачання та електрики, тоді як у міських районах акцент може бути зроблений на модернізацію транспортних систем та розвиток інформаційно-комунікаційних технологій.

Крім того, важливо враховувати думку громадськості та залучати її до процесу прийняття рішень. Громадська підтримка може значно вплинути на успішність реалізації інфраструктурних проєктів. Відкриті громадські обговорення та консультації дозволяють врахувати інтереси та потреби місцевого населення, що підвищує ефективність та сталість проєктів.

Таким чином, вибір пріоритетних інфраструктурних об'єктів є складним процесом, який вимагає ретельного аналізу економічних, соціальних, екологічних та регіональних факторів. Інвестиції в ці проєкти мають стратегічне значення для майбутнього розвитку країни та громади, забезпечуючи стійке економічне зростання, покращення якості життя населення та захист навколишнього середовища.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Інфраструктура забезпечує доступ до якісних шкіл, університетів та медичних закладів, що підвищує рівень людського капіталу. Людський капітал формується на основі освіти, що сприяє розвитку професійних навичок та інновацій, важливих для національних інтересів, здоров'я, яке забезпечує більшу продуктивність та тривалість життя, сприяючи економічному зростанню, та соціальної мобільності, яка надає можливості для професійного зростання та особистого розвитку, сприяючи підвищенню добробуту населення.

Проаналізовані інфраструктурні простори людського капіталу підкреслюють потенціал інвестицій в інфраструктуру для переходу від вирішення одиничних проблем до вирішення множинних трансформаційних завдань, таким чином максимізуючи внесок інфраструктури у сталий розвиток, кліматичний перехід та інші глобальні пріоритети, пов'язані з людським капіталом.

Загалом національні інтереси включають економічний розвиток, де інвестиції в інфраструктуру та людський капітал призводять до економічного зростання та конкурентоспроможності, коли розвинута інфраструктура і здорове, освічене населення сприяють стабільності та національній безпеці, та соціальну справедливість, яка забезпечує рівний доступ до інфраструктури всіх громадян, сприяючи соціальній згуртованості та зменшенню нерівності.

Розвиток інфраструктури в контексті людського капіталу включає першочерговий збір та аналіз статистичних даних щодо рівня освіти та здоров'я населення, використання економетричних моделей для оцінки впливу інвестицій в інфраструктуру на людський капітал та економічний розвиток, проведення опитувань серед населення для визначення потреб й оцінки якості інфраструктури та соціальних послуг й порівняльний аналіз досвіду інших країн щодо інтеграції інфраструктури та людського капіталу.

Література:

1. Yang Z. Human capital space: a spatial perspective of the dynamics of people and economic relationships. *Humanit. Soc. Sci. Commun.* 2023. № 10. 145. <https://doi.org/10.1057/s41599-023-01639-5>
2. Sveiby K.E. The new organizational wealth: managing & measuring knowledge-based assets / Karl Erik Sveiby. Berrett-Koehler, San Francisco, CA, 1997.
3. Tandon K., Purohit H., Tandon D. Measuring intellectual capital and its impact on financial performance: empirical evidence from CNX Nifty companies. *Glob Bus Rev.* 2016. № 17(4). pp. 980–997.
4. Florida R., Mellander C., Qian H. China's development disconnect. *Environ Plann A.* 2012. № 44 (3). pp. 628–648.
5. Coe N.M., Townsend A.R. Debunking the myth of localized agglomerations: the development of a regionalized service economy in South-East England. *Trans—Inst Br Geogr.* 1998. № 23 (3). pp. 385–404.
6. Hansen G.D., Imrohoroglu S. Business cycle fluctuations and the life cycle: How important is on-the-job skill accumulation? *J Econ Theor.* 2009. № 144 (6). pp. 2293–2309.

7. Cort P. The EC discourse on vocational training: how a 'common vocational training policy' turned into a lifelong learning strategy. *Vocat Learn*. 2009. № 2 (2). pp. 87–107.
8. Toner P. Survival and decline of the apprenticeship system in the Australian and UK construction industries. *Br Jf Ind Relat*. 2008. № 46 (3). pp. 413–438.
9. Zhu H.S., Feng J.W., Wang M.J. et al. Sustaining regional advantages in manufacturing: skill accumulation of rural-urban migrant workers in the coastal area of China. *Sustainability*. 2017. № 9:1.
10. Kromydas T. Rethinking higher education and its relationship with social inequalities: past knowledge, present state and future potential. *Palgrave Commun*. 2017. № 3 (1):1.
11. Yang Z., Dunford M. City shrinkage in China: an analysis of scalar processes of urban and Hukou population losses. *Reg Stud*. 2018. № 52 (8). pp. 1111–1121.
12. Nakazawa T. Studentification. In: Kobayashi A (ed) *International encyclopedia of human geography* (second edition). Elsevier, Oxford. 2020. pp. 105–109.
13. Eerola S., Tura T., Harmaakorpi V. et al. Advisory professorship model as a tool for practice-based regional university-industry cooperation. *Eur Plann Stud*. 2015. № 23 (3). pp. 475–493.
14. Fallah B., Partridge M.D., Rickman D.S. Geography and High-Tech Employment Growth in US Counties. *J Econ Geogr*. 2014. № 14 (4). pp. 683–720.
15. Zhu H.S., Li P.F. Dancing in shackles: interactive learning of industrial design firms in Beijing. *Ind Innov*. 2019. № 26 (5). pp. 568–591.
16. Glaeser E.L., Tobio K. The rise of the sunbelt. NBER Working Paper 13071, Cambridge, MA. 2007.
17. Yang Z. Sustainability of urban development with population decline in different policy scenarios: a case study of Northeast China. *Sustainability*. 2019. № 11:22.
18. Pfeiffer D., Ehlenz M.M., Andrade R. et al. Do neighborhood walkability, transit, and parks relate to residents' life satisfaction? Insights from Phoenix. *J Am Plann Assoc*. 2020. № 86 (2). pp. 171–187.
19. Midouhas E., Kuang Y., Flouri E. Neighbourhood human capital and the development of children's emotional and behavioural problems: The mediating role of parenting and schools. *Health Place*. 2014. № 27. pp. 155–161.
20. Carlino G.A., Saiz A. Beautiful city: leisure amenities and urban growth. *J Reg Sci*. 2019. № 59 (3). pp. 369–408.
21. Lanzara G., Minerva G.A. Tourism, amenities, and welfare in an urban setting. *J Reg Sci*. 2019. № 59 (3). pp. 452–479.
22. Darlington-Pollock F., Peters K. Progress in the study of health inequalities and selective migration: Mobilising the new mobilities paradigm. *Prog Hum Geogr*. 2021. № 45 (5). pp. 1061–1082.
23. Omelyanenko V. National strategic innovation security policy making (theoretical review). Tallinn. Teadmus. 2020.
24. Omelyanenko V. Analysis of conceptual aspects of institutional and technological design. *Technology Audit and Production Reserves*. 2017. № 2 (5 (40)). pp. 31–36. <https://doi.org/10.15587/2312-8372.2018.128651>
25. Omelyanenko V., Omelianenko O. Infrastructure and service methodology for the development of innovative hromadas: general idea and example of smart city infrastructure. *Three Seas Economic Journal*. 2023. № 4 (1). pp. 49-57. <https://doi.org/10.30525/2661-5150/2023-1-6>.

26. Омеляненко О. М., Омеляненко В. А. Розвиток інфраструктури громад на засадах local resource-based підходу. Вісник економічної науки України. 2023. № 1 (44). С. 63-69. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2023.1\(44\).63-69](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2023.1(44).63-69)

27. Омеляненко В., Підоричева І., Омеляненко О. Інфраструктурна складова розвитку інтелектуального капіталу локальних спільнот. Цифрова економіка та економічна безпека. 2024. № 1 (10). С. 38-45. <https://doi.org/10.32782/dees.10-7>

28. Cornell University, INSEAD, WIPO (2019). The Global Innovation Index 2019: Creating Healthy Lives – The Future of Medical Innovation, Ithaca, Fontainebleau, and Geneva.

29. The Global Competitiveness Report. World Economic Forum. 2019.

30. Цифрова економіка та інформаційно-комунікаційні технології. Публічна подія для пріоритезації заходів стратегії та обговорення ключових положень. КМУ. 2021.

21. What transformative outcomes are G20 governments targeting with infrastructure investment? GIHUB. 2023. URL: <https://www.gihub.org/infratracker-insights/what-transformative-outcomes-are-g20-governments-targeting-with-infrastructure-investment/>

References:

1. Yang, Z. (2023). Human capital space: a spatial perspective of the dynamics of people and economic relationships. *Humanit Soc Sci Commun*, 10, 145. <https://doi.org/10.1057/s41599-023-01639-5>

2. Sveiby, K.E. (1997). The new organizational wealth: managing & measuring knowledge-based assets / Karl Erik Sveiby. Berrett-Koehler, San Francisco, CA, p. 1997.

3. Tandon, K., Purohit, H., Tandon, D. (2016). Measuring intellectual capital and its impact on financial performance: empirical evidence from CNX Nifty companies. *Glob Bus Rev*, 17(4), 980–997.

4. Florida, R., Mellander, C., Qian, H. (2012). China's development disconnect. *Environ Plann A*, 44(3), 628–648

5. Coe, N.M., Townsend, A.R. (1998). Debunking the myth of localized agglomerations: the development of a regionalized service economy in South-East England. *Trans—Inst Br Geogr*, 23(3), 385–404

6. Hansen, G.D., Imrohoroglu, S. (2009). Business cycle fluctuations and the life cycle: How important is on-the-job skill accumulation? *J Econ Theor*, 144(6), 2293–2309.

7. Cort, P. (2009). The EC discourse on vocational training: how a 'common vocational training policy' turned into a lifelong learning strategy. *Vocat Learn*, 2(2), 87–107.

8. Toner, P. (2008) Survival and decline of the apprenticeship system in the Australian and UK construction industries. *Br Jf Ind Relat*, 46(3), 413–438.

9. Zhu, H.S., Feng, J.W., Wang, M.J., et al. (2017). Sustaining regional advantages in manufacturing: skill accumulation of rural-urban migrant workers in the coastal area of China. *Sustainability*, 9:1.

10. Kromydas, T. (2017). Rethinking higher education and its relationship with social inequalities: past knowledge, present state and future potential. *Palgrave Commun*, 3(1):1.

11. Yang, Z., Dunford, M. (2018). City shrinkage in China: an analysis of scalar processes of urban and Hukou population losses. *Reg Stud*, 52(8), 1111–1121.

12. Nakazawa, T. (2020). Studentification. In: Kobayashi A (ed) *International encyclopedia of human geography* (second edition). Elsevier, Oxford, pp. 105–109.

13. Eerola, S., Tura, T., Harmaakorpi, V. et al. (2015). Advisory professorship model as a tool for practice-based regional university-industry cooperation. *Eur Plann Stud*, 23(3), 475–493.

14. Fallah, B., Partridge, M.D., Rickman, D.S. (2014). Geography and High-Tech Employment Growth in US Counties. *J Econ Geogr*, 14(4), 683–720.
15. Zhu, H.S., Li, P.F. (2019). Dancing in shackles: interactive learning of industrial design firms in Beijing. *Ind Innov*, 26(5), 568–591.
16. Glaeser, E.L., Tobio, K. (2007). The rise of the sunbelt. NBER Working Paper 13071, Cambridge, MA.
17. Yang, Z. (2019). Sustainability of urban development with population decline in different policy scenarios: a case study of Northeast China. *Sustainability*, 11:22.
18. Pfeiffer D, Ehlenz MM, Andrade R et al. (2020) Do neighborhood walkability, transit, and parks relate to residents' life satisfaction? Insights from Phoenix. *J Am Plann Assoc* 86(2):171–187.
19. Midouhas, E., Kuang, Y., Flouri, E. (2014). Neighbourhood human capital and the development of children's emotional and behavioural problems: The mediating role of parenting and schools. *Health Place*, 27, 155–161.
20. Carlino, G.A., Saiz, A. (2019). Beautiful city: leisure amenities and urban growth. *J Reg Sci*, 59(3), 369–408.
21. Lanzara, G., Minerva, G.A. (2019). Tourism, amenities, and welfare in an urban setting. *J Reg Sci*, 59(3), 452–479.
22. Darlington-Pollock, F., Peters, K. (2021). Progress in the study of health inequalities and selective migration: Mobilising the new mobilities paradigm. *Prog Hum Geogr*, 45(5), 1061–1082.
23. Omelyanenko V. (2020). National strategic innovation security policy making (theoretical review). Tallinn. Teadmus.
24. Omelyanenko, V. (2017). Analysis of conceptual aspects of institutional and technological design. *Technology Audit and Production Reserves*, 2(5(40)), 31–36. <https://doi.org/10.15587/2312-8372.2018.128651>
25. Omelyanenko V., Omelianenko O. (2023). Infrastructure and service methodology for the development of innovative hromadas: general idea and example of smart city infrastructure. *Three Seas Economic Journal*, 4 (1), pp. 49-57. <https://doi.org/10.30525/2661-5150/2023-1-6>.
26. Omelianenko, O. M., Omelianenko, V. A. (2023). Rozvytok infrastruktury hromad na zasadoakh local resource-based pidkholdu [Development of community infrastructure based on the local resource-based approach]. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy – Herald of economic science of Ukraine*, 1 (44), pp. 63-69. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2023.1\(44\).63-69](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2023.1(44).63-69) [in Ukrainian]
27. Omelianenko, V., Pidorycheva, I., Omelianenko, O. (2024). Infrastrukturna skladova rozvytku intelektualnoho kapitalu lokalnykh spilnot [Infrastructural component of development of intellectual capital of local communities]. *Tsyfrova ekonomika ta ekonomichna bezpeka – Digital economy and economic security*, 1 (10), pp. 38-45. <https://doi.org/10.32782/dees.10-7> [in Ukrainian]
28. Cornell University, INSEAD, and WIPO (2019). The Global Innovation Index 2019: Creating Healthy Lives – The Future of Medical Innovation, Ithaca, Fontainebleau, and Geneva.
29. World Economic Forum (2019). The Global Competitiveness Report.
30. KMU (2021). Digital economy and information and communication technologies. A public event to prioritize strategy actions and discuss key provisions. [in Ukrainian]
31. GIHUB (2023). What transformative outcomes are G20 governments targeting with infrastructure investment? <https://www.gihub.org/infratracker-insights/what-transformative-outcomes-are-g20-governments-targeting-with-infrastructure-investment/>

УДК 330.131:502.17

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1270-1283](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1270-1283)

Писаренко Анастасія Вікторівна здобувач вищої освіти Навчально-наукового інституту публічної служби та управління Національного університету «Одеська політехніка», просп. Шевченка, буд. 1, м. Одеса, 65044, тел.: (066) 925-31-22

Комліченко Оксана Олександрівна кандидат економічних наук, доцент, викладач Відокремленого структурного підрозділу «Херсонський політехнічний фаховий коледж Національного університету «Одеська політехніка», вул. Небесної сотні, 23, м. Херсон, 73000, тел.: (067) 583-56-63, <https://orcid.org/0000-0001-5759-2922>

УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ ЕКОЛОГІЧНИХ ПРОЄКТІВ

Анотація. Управління ризиками є важливим аспектом реалізації будь-якого проєкту, особливо в сфері охорони навколишнього середовища, де невірно оцінені або недооцінені ризики можуть мати серйозні негативні наслідки як для екологічних систем, так і для соціально-економічного середовища. Саме тому управління ризиками охоплює не тільки ідентифікацію і аналіз потенційних загроз, але й розробку стратегій для їх мінімізації, управління невизначеністю та забезпечення стійкості екологічних проєктів.

З огляду на ці виклики, досліджені основні види ризиків, які можуть впливати на успішну реалізацію екологічних проєктів та запропоновані механізми ефективного управління ними.

Визначене поняття «ризик». Проаналізовані основні види ризиків: внутрішні та зовнішні.

Запропоновано використовувати такі процедури управління ризиками при реалізації проєктів у сфері охорони і поліпшення стану навколишнього природного середовища, як планування управління ризиками; ідентифікація ризиків; якісна і кількісна оцінка ризиків і умов їх виникнення з метою визначення їх впливу на ефективність проєкту; планування реагування на ризики; моніторинг та контроль виникнення ризикових ситуацій та оцінка ефективності дій з мінімізації ризиків.

Досліджені та охарактеризовані методи управління ризиками проєктів серед яких: ухилення від ризику; трансфер ризику; страхування ризику.

Визначено місце окремих ризиків, які можливі у процесі реалізації екологічного проєкту, до та після проведення заходів із їх попередження.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Результати аналізу дозволяють стверджувати, що найчастіше при реалізації екологічних проєктів виникають такі ризики: слабкий контроль територіальної громади за використанням ресурсів; підтоплення міста; скидання неочищених зливових стоків у відкрите водоймище; абразія берегів, зсуви, обвалення схилів на морському узбережжі; проблеми якісної питної води тощо.

Для управління ризиками проєкту у сфері охорони і поліпшення стану навколишнього природного середовища запропоновано впроваджувати стратегії мінімізації ризиків, передачі ризиків, зменшення впливу ризиків та адаптивного управління ризиками.

Ключові слова: ризики, екологічні проєкти, охорона навколишнього природного середовища, управління ризиками.

Pysarenko Anastasiia Viktorivna higher education student of the Educational and Research Institute of Public Service and Management of the National university «Odeska Politehnica», Ave. Shevchenko, 1, Odesa, 65044, tel.: (066) 925-31-22

Komlichenko Oksana Oleksandrovna Candidate of Sciences in Economics, Associate professor, Teacher Separate structural subdivision Kherson Polytechnic Professional College of Odessa Polytechnic National University, St. Nebesnoyi sotni, 23, Kherson, 73000, tel.: (067) 583-56-63, <https://orcid.org/0000-0001-5759-2922>

RISK MANAGEMENT OF ENVIRONMENTAL PROJECTS

Abstract. Risk management is an important aspect of any project, especially in the environmental sector, where incorrectly assessed or underestimated risks can have serious negative consequences for both ecological systems and the socio-economic environment. That is why risk management covers not only the identification and analysis of potential threats, but also the development of strategies to minimize them, manage uncertainty and ensure the sustainability of environmental projects.

In view of these challenges, the main types of risks that may affect the successful implementation of environmental projects are investigated and mechanisms for their effective management are proposed.

The concept of "risk" is defined. The main types of risks are analysed: internal and external.

It is proposed to use the following risk management procedures in the implementation of environmental protection and improvement projects: risk

management planning; risk identification; qualitative and quantitative assessment of risks and conditions of their occurrence to determine their impact on project efficiency; risk response planning; monitoring and control of risk situations; and evaluation of the effectiveness of risk mitigation measures.

The methods of project risk management, including risk avoidance, risk transfer, and risk insurance, are investigated and characterized.

The location of certain risks that are possible during the implementation of an environmental project, before and after taking measures to prevent them, is determined.

The findings of the analysis indicate that the most prevalent risks associated with the implementation of environmental projects are: inadequate local community oversight of resource utilization; flooding of the city; discharge of untreated stormwater into an open water body; coastal abrasion, landslides, slope collapse on the sea coast; and issues with the quality of drinking water, etc.

To manage project risks in the field of environmental protection and improvement, it is proposed to implement strategies for risk minimization, risk transfer, risk mitigation and adaptive risk management.

Keywords: risks, environmental projects, environmental protection, risk management.

Постановка проблеми. Управління ризиками є критично важливим аспектом реалізації будь-якого проєкту, особливо в сфері охорони навколишнього середовища, де невірно оцінені або недооцінені ризики можуть мати серйозні негативні наслідки як для екологічних систем, так і для соціально-економічного середовища. Саме тому управління ризиками охоплює не тільки ідентифікацію і аналіз потенційних загроз, але й розробку стратегій для їх мінімізації, управління невизначеністю та забезпечення стійкості екологічних проєктів.

Оцінка ризиків у сфері охорони навколишнього середовища та управління ними часто ускладнюється через непередбачуваність природних систем; конфлікти інтересів і залучення зацікавлених сторін; недостатню інформаційну базу; технологічні та фінансові обмеження; регуляторні та правові виклики.

З огляду на ці виклики, необхідно розробити і впровадити ефективні підходи до управління ризиками, які забезпечать належний рівень екологічної безпеки і стійкість проєктів. Тому актуальним є вивчення як сучасних методів та інструментів управління ризиками, так і особливостей їх застосування в контексті специфічних екологічних умов.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Останні дослідження підкреслюють важливість адаптації традиційних моделей управління ризиками до специфічних умов екологічних проєктів. Розглядаються такі моделі, як моделі оцінки ієрархії ризиків, системний підхід до управління ризиками та інтеграція екологічних аспектів в загальні стратегії управління проєктами.

Сучасні закордонні публікації акцентують увагу на нових методах оцінки екологічних ризиків, таких як використання моделей штучного інтелекту і машинного навчання для прогнозування екологічних наслідків проєктів. Відзначається, що ефективне управління ризиками не можливе без урахування соціальних і культурних факторів. М. Хендерсон підкреслює необхідність врахування інтересів місцевих громад при розробці і реалізації екологічних проєктів.

Публікації також фокусуються на інноваціях у технологіях моніторингу і управлінні екологічними ризиками. Л. Стюарт і П. Тейлор аналізують використання безпілотних літальних апаратів для моніторингу забруднення і управління екологічними проєктами. Дослідження Н. Гриценко і О. Дьякова пропонують використання геоінформаційних систем (ГІС) та інших сучасних технологій для моніторингу та оцінки ризиків забруднення навколишнього середовища. Вони показують, як ГІС можуть бути використані для оцінки впливу різних проєктів на екосистеми і планування заходів щодо їх зменшення. А. Павленко фокусується на застосуванні інноваційних технологій, таких як системи моніторингу в реальному часі і смарт-сенсори для управління екологічними ризиками. Дослідження показує, як ці технології можуть бути використані для підвищення ефективності управлінських рішень і зменшення екологічних ризиків.

Т. Ван Дайк і Р. Морен аналізують вплив нових екологічних норм і стандартів на стратегії управління ризиками та пропонують рекомендації для забезпечення відповідності регуляторним вимогам.

Останні дослідження також включають аналіз конкретних випадків успішної реалізації проєктів, де ефективне управління ризиками сприяло досягненню позитивних екологічних і соціальних результатів. О. Черненко розглядає практики залучення місцевих громад до процесу управління екологічними ризиками, що є особливо актуальним для України, де соціальні і культурні фактори мають велике значення для успіху проєктів. В. Богданов аналізує кілька випадків успішного управління ризиками в проєктах відновлення природних ресурсів в Україні і підкреслює важливість комплексного підходу до управління екологічними ризиками.

Українські вчені розробляють і адаптують теоретичні моделі управління ризиками до специфічних умов української екологічної ситуації. Група науковців під керівництвом І. Ковальчука пропонує адаптовану модель оцінки ризиків для екологічних проєктів, що враховує особливості українського законодавства та місцевих екологічних умов.

В. Лавриненко і Т. Іванченко аналізують вплив змін в українському екологічному законодавстві на управління ризиками в проєктах охорони навколишнього середовища. Вони зазначають, що постійні зміни в законодавстві можуть створювати додаткові труднощі для реалізації проєктів і пропонують рекомендації для покращення правового забезпечення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій показує, що управління ризиками у сфері охорони навколишнього середовища є багатогранним і динамічним полем, яке постійно розвивається. Інноваційні технології, нові методики оцінки ризиків, інтеграція соціальних аспектів та регуляторні вимоги відіграють ключову роль у формуванні сучасних підходів до управління екологічними ризиками. Тому важливо продовжувати дослідження та розробку нових рішень, що можуть покращити ефективність управління ризиками і сприяти стійкому розвитку екологічних проєктів.

Мета статті – ідентифікація основних видів ризиків, які можуть впливати на успішне виконання екологічних проєктів та дослідження ефективних підходів та механізмів управління ними.

Виклад основного матеріалу. Забезпечення стійкого розвитку екологічних проєктів в Україні можливе лише при мінімізації ризиків, пов'язаних з ними. Тому доцільним є дослідження терміну «ризик». Деякі вчені вважають ризик можливістю того, що людські дії або результати їх діяльності приведуть до наслідків, які впливають на людські цінності [2]; великим стимулом для отримання додаткового прибутку, специфічного підприємницького доходу [3]; підставою для відшкодування шкоди (І. С. Канзафарова, В. Д. Примаєв); категорією, пов'язаною з творчим процесом (Ч. Н. Азімов, Я. Б. Бараш, А. І. Омельченко). Ризик пов'язаний з подоланням невизначеності та конфлікту в ситуації оцінювання та неминучого вибору [5]. Ризик визначають як варіацію результатів, які можуть виникнути протягом певного періоду [5]; як ступінь невизначеності отримання майбутніх чистих доходів [6]; як об'єктивний феномен у процесі прийняття рішень (А. І. Омельченко, В. І. Серебровський).

Також існує думка про те, ризик може бути небезпекою або загрозою: можливість небезпечних втрат, які витікають з специфіки тих чи інших явищ природи і видів діяльності суспільства [2]; загрозою втрат ресурсів (вироб-

ничих, фінансових, інтелектуальних, кадрових, інформаційних, інтерфейсних та інших) суб'єктами інноваційної діяльності [7].

Ми визначаємо ризик як ймовірність того, що подія або умова, яка може мати негативний вплив на досягнення цілей проєкту, станеться. Ризик вказує на невизначеність, яка може вплинути на результати проєкту, включаючи строки, витрати, якість і досягнення інших цілей проєкту.

Для застосування відповідних методів і прийомів управління ризиками доцільно проаналізувати їх основні види: внутрішні та зовнішні (табл. 1).

Таблиця 1.

Характеристика проєктних ризиків

Внутрішні ризики	Зовнішні ризики	
	непередбачувані	передбачувані
– планово-фінансові, пов'язані з можливим зривом робочого плану або перевитратою коштів; – технічні, пов'язані зі складним технічним завданням; – командні або людські, пов'язані з виходом із проєкту ключових виконавців, конфліктами, вигоранням.	– зумовлені зміною політичної ситуації, природними катастрофами, масовими протестами, банкрутством, пандемією. Зовнішні непередбачувані ризики врахувати майже не можливо.	– зміни валютних курсів або інфляція, – передбачувана рецесія або економічна криза, – операційний ризик, пов'язаний з відходом від цілей проєкту та неможливістю його реалізації у початковому вигляді. Зовнішні передбачувані ризики при аналізі проєкту можна врахувати.

Таким чином, враховуючи проєктні ризики, своєчасно аналізують зовнішні та внутрішні фактори, які впливають на якість та повноцінну реалізацію проєкту, і моделюють управлінські рішення у відповідь на ці негативні впливи.

Крім зовнішніх і внутрішніх ризиків, існують інші ризики, класифікація яких наведена в табл. 2.

Отже, аналіз сучасної наукової літератури свідчить про відсутність єдиного визначення категорії «ризик», але все ж таки більшість науковців схиляються до думки, що ризик – це негативні наслідки конкретної діяльності, а проєктний ризик – це небезпека небажаних відхилень від очікуваних станів у майбутньому, із розрахунку яких приймаються рішення в теперішньому.

Таблиця 2 .

Класифікація проєктних ризиків

Класифікаційна ознака	Види проєктних ризиків
Залежно від джерела виникнення	а) природно-кліматичні (у т. ч. стихійні) і екологічні; б) технічні (відмови машин і устаткування, зниження якості продукції та ін.); в) виробничі (порушення технології, зупинки та перерви виробництва, затримка постачань сировини та ін.); г) економічні (зростання витрат, збільшення цін на сировину і комплектуючі, інфляція та ін.); д) ринкові (падіння цін на продукцію, зменшення обсягів збуту, зростання конкуренції та ін.); є) фінансові (кредитні, валютні, процентні та інші ризики, пов'язані з фінансовими і кредитними операціями); ж) соціальні (страйки, збільшення соціальних витрат); з) політичні (зміна законодавства, пріоритетів; адміністративні обмеження, преференції та ін.); і) інноваційні, тобто ризики недосягнення очікуваних результатів наукових і інженерних розробок; ї) регіональні, тобто ризики підприємницької діяльності з урахуванням різних країн і регіонів; к) ризики зловмисних дій (шахрайство, вандалізм та ін.).
За тяжкістю прояву	а) ризики, що викликають втрачену вигоду; б) ризики, що викликають збиток; в) ризики, що викликають втрати; г) ризики, що викликають банкрутство.
За формою впливу	а) ризики прямих збитків; б) ризики непрямих збитків.
За можливістю страхування	а) ризики, що страхуються; б) ризики, що не страхуються.
За ступенем контролю	а) контрольовані ризики, яких можна уникнути або зменшити їхні шкідливі наслідки; б) частково контрольовані ризики, котрих можна лише частково уникнути або зменшити їхні шкідливі наслідки; в) неконтрольовані ризики, яких неможна уникнути або зменшити їхні шкідливі наслідки.
За інтенсивністю прояву наслідків	а) що швидко проявляються; б) що проявляються повільно.
За рівнем прояву	а) низькі; б) помірні; в) сильні; г) катастрофічні.
За ступенем передбачуваності	а) передбачувані з високою можливістю; б) передбачувані з малою можливістю; в) непередбачувані.
За регулярністю	а) систематичні (регулярно повторювані); б) не систематичні.
За характером причин	а) ризики випадкових подій; б) ризики злочинних дій.

Для того, щоб ефективно управляти ризиками, необхідно їх визначити ще на етапі планування проєкту та окреслити шляхи їх мінімізації.

Пропонуємо використовувати такі процедури управління ризиками при реалізації проєктів у сфері охорони і поліпшення стану навколишнього природного середовища:

- планування управління ризиками – вибір підходів і планування діяльності з управління ризиками проєкту;
- ідентифікація ризиків – визначення ризиків, здатних вплинути на проєкт, та їх характеристика. Це дасть можливість ретельно проаналізувати внутрішні і зовнішні фактори, які можуть призвести до несприятливих результатів;
- якісна оцінка ризиків і умов їх виникнення з метою визначення їх впливу на ефективність проєкту;
- кількісна оцінка ймовірності виникнення та впливу наслідків ризиків на проєкт;
- планування реагування на ризики – визначення методів мінімізації негативних наслідків ризикових подій та використання можливих переваг;
- моніторинг та контроль виникнення ризикових ситуацій, визначення нових ризиків, виконання плану управління ризиками проєкту та оцінка ефективності дій з мінімізації ризиків [2].

Нами досліджені та охарактеризовані такі методи управління ризиками проєктів як:

- *ухилення від ризику* – тобто відмова від співпраці з ненадійними партнерами; відмова від участі в реалізації ризикованих проєктів; страхування господарських ризиків; пошук гарантів;
- *трансфер ризику* – сутність якого полягає в розподілі ризику між учасниками проєкту або передачу (трансфер) ризику певному суб'єкту господарських відносин;
- *страхування ризику* – полягає в зменшенні частки учасників проєкту у відшкодуванні збитків за рахунок передачі страхувальником відповідальності страховій компанії (страховику).

Невід'ємною умовою сталого економічного та соціального розвитку України є охорона навколишнього природного середовища, раціональне використання природних ресурсів, забезпечення екологічної безпеки життєдіяльності людини. Тому реалізація екологічних проєктів та мінімізація ризиків при їх впровадженні є важливою. Сьогодні виникла необхідність розробки проєкту охорони і поліпшення стану навколишнього природного середовища у м. Одесі, який визначатиме пріоритетність екологічних проблем міста, заходи для їх усунення; ризики, пов'язані з його впровадженням та методи управління ними.

У процесі дослідження було визначено місце окремих ризиків, які можливі у процесі реалізації екологічного проєкту, до та після проведення заходів із їх попередження (табл. 3, 4).

Таблиця 3.

Місце ризику до проведення попереджувальних заходів

Класифікація за розміром збитку	Класифікація за частотою		
	Рідкі загрози	Загрози середньої частоти	Часті загрози
Малі ризики	–	–	–
Середні ризики	–	–	– слабкий контроль територіальної громади за використанням ресурсів
Високі ризики	–	– виникнення надзвичайних ситуацій природного та техногенного характеру за умови прориву дамби Хаджибейського лиману	– підтоплення міста; – скидання неочищених зливових стоків у відкрите водоймище
Катастрофічні ризики	– глобальні кліматичні зміни	– техногенні катастрофи, землетруси, абразія берегів, зсуви, обвалення схилів на морському узбережжі; – проблеми якісної питної води	–

Таблиця 4.

Зміна місця ризику після проведення попереджувальних заходів

Класифікація за розміром збитку	Класифікація за частотою		
	Рідкі загрози	Загрози середньої частоти	Часті загрози
Малі ризики	– слабкий контроль територіальної громади за використанням ресурсів	– проблеми якісної питної води	–
Середні ризики	– виникнення надзвичайних ситуацій природного та техногенного характеру за умови прориву дамби Хаджибейського лиману	– скидання неочищених зливових стоків у відкрите водоймище; – підтоплення міста	–
Високі ризики	–	– техногенні катастрофи, землетруси, абразія берегів, зсуви, обвалення схилів на морському узбережжі	–
Катастрофічні ризики	– глобальні кліматичні зміни	–	–

Аналіз даних табл. 3 та 4 дозволяє стверджувати, що найчастіше при реалізації екологічних проєктів виникають такі ризики: слабкий контроль територіальної громади за використанням ресурсів; підтоплення міста; скидання неочищених зливових стоків у відкрите водоймище. Без їх попередження міська громада матиме великі розміри збитків. Техногенні катастрофи, землетруси, абразія берегів, зсуви, обвалення схилів на морському узбережжі; проблеми якісної питної води; глобальні кліматичні зміни без їх попередження можуть привести до катастрофічних наслідків.

У разі проведення робіт з попередження виникнення або мінімізації названих ризиків посиляться контроль територіальної громади щодо вирішення питань охорони навколишнього середовища, зменшиться загроза від використання неякісної питної води та прориву Хаджибейської дамби; скоротяться збитки від скидання неочищених зливових стоків у відкрите водоймище.

З метою конкретизації напрямів щодо зменшення виявлених ризиків нами проаналізовані заходи Проєкту та визначені очікувані результати від їх впровадження (табл. 5).

Таблиця 5.

Заходи мінімізації ризиків та очікувані результати

Ризики	Заходи мінімізації ризиків	Очікувані результати
1	2	3
Слабкий контроль територіальної громади за використанням ресурсів	Доступ громади до управління розвитку території, вирішення питань забудови (відведення земельних ділянок, надання дозволів на будівництво, прийняття в експлуатацію будівель), благоустрою.	Пріоритетний напрям органів місцевого самоврядування – охорона довкілля.
Підняття рівня Чорного моря означає загрозу затоплення важливих об'єктів інфраструктури, промисловості, цілих житлових кварталів, об'єктів культурної спадщини, а також великі зміни чи навіть загибель деяких екосистем прибережних регіонів.	Поточний ремонт берегозахисних споруд (траверсів); Поточний ремонт існуючої мережі гідрогеологічних свердловин та облаштування гідрогеологічних свердловин; Розробка схеми захисту території міста від небезпечних геологічних процесів – підтоплення (спостереження за динамікою рівня ґрунтових вод у мережі гідрологічних свердловин)	Поліпшення стану берегозахисних споруд для безпечної експлуатації берегозахисного комплексу. Охорона та раціональне використання природних ресурсів. Запобігання підтопленню міста.
Техногенні катастрофи, землетруси, абразія берегів, зсуви, обвалення схилів на морському узбережжі	Розробка проєкту з улаштування резервного джерела водопостачання міста Одеси	Запобігання виникненню надзвичайних ситуацій природного та техногенного характеру та ліквідація у разі їх настання.

Продовження таблиці 5

1	2	3
Підтоплення міста	Розробка схеми захисту території міста від небезпечних геологічних процесів – підтоплення (спостереження за динамікою рівня ґрунтових вод у мережі гідрологічних свердловин);	Запобігання скиданню неочищених зливових стоків у відкрите водоймище та унеможливлення підтоплення міста.
	Науково-дослідницька послуга «Проміри надводної частини піщаного пляжу від підпірної стінки до урізу від пляжу «Ланжерон» до мису «Великий Фонтан».	
Скидання неочищених зливових стоків у відкрите водоймище	Розробка проекту будівництва системи водовідведення Крижанівської балки в м. Одесі (2-й етап) Розробка проекту реконструкції існуючої КНС № 22 зі збільшенням потужності, будівництво приймального басейну; Розробка проекту з перекладення (реконструкції) напірних колекторів від КНС № 22 до СБО «Південна» Розробка проекту об'єкта «Будівництво комплексу з утилізації та знешкодження шкідливих біологічних (ветеринарних) відходів з ветеринарним пунктом за адресою: м. Одеса, вул. Аеропортівська, 9-А»; Ведення геодезичного моніторингу мережею реперів.	Припинення скидання неочищених зливових стоків через Крижанівську балку у Чорне море та відведення їх на очисні споруди СБО «Північна». Запобігання скиданню неочищених зливових стоків у відкрите водоймище.
Виникнення надзвичайних ситуацій в умовах прориву дамби Хаджибейського лиману	Капітальний ремонт дренажних насосних станцій №4 та №5, які розташовані за адресою: м. Одеса, Хаджибейська дор., 32.	Запобігання виникненню надзвичайних ситуацій природного та техногенного характеру за умови прориву дамби Хаджибейського лиману.
Проблеми якісної питної води	Улаштування резервного джерела водопостачання міста Одеси з використанням дренажних вод.	Отримання якісної питної води.
	Розробка проекту з улаштування резервного джерела водопостачання міста Одеси для забезпечення захисту населення і території міста від надзвичайних ситуацій та їх ліквідації, боротьби зі стихійними лихами, епідеміями, епізоотіями.	Запобігання виникненню надзвичайних ситуацій природного та техногенного характеру та ліквідація у разі їх настання.

Продовження таблиці 5

1	2	3
	Проектування та будівництво бюветних комплексів за адресою: м. Одеса, парк «Ентузіастів» та парк «Молодіжний»; Розробка проекту по об'єкту «Будівництво бюветного комплексу за адресою: м. Одеса, сквер «Зоряний»; Розробка проектів по об'єктах «Будівництво (буріння) свердловини» за адресами: м. Одеса, сквер «Зоряний», парк «Ентузіастів» і парк «Молодіжний»	Отримання якісної питної води.

За результатами проведеного дослідження, для управління ризиками проекту у сфері охорони і поліпшення стану навколишнього природного середовища пропонуємо розглянути та впровадити такі стратегічні альтернативи: мінімізацію ризиків, передачу ризиків, зменшення впливу ризиків та адаптивне управління ризиками.

Стратегія мінімізації ризиків – це управління проектом у невизначеній господарській ситуації, що ґрунтується на прогнозуванні ризику і прийомах його зниження. Реалізація цієї стратегії здійснюється шляхом прийняття рішення про розробку ефективної системи оцінювання і контролю ризиків, виокремлення групи осіб, яким буде доручене управління ризиками; виділення коштів і формування спеціальних резервів для страхування ризиків, покриття збитків і втрат.

Також вирішенню підлягає питання, яким чином варто мінімізувати кожен ризик. У більшості ситуацій виявлений ризик можна мінімізувати, використовуючи один чи декілька прийомів:

– знизити ймовірність настання несприятливої події. Наприклад, імовірність підтоплення може бути зменшена після капітального ремонту дренажних насосних станцій № 4 і № 5, що допоможе запобігти виникненню надзвичайних ситуацій природного та техногенного характеру за умови прориву дамби Хаджибейського лиману;

– зменшити величину втрат, пов'язаних з несприятливими подіями. Витрати фінансових ресурсів, пов'язані з підтопленням, можна зменшити за рахунок превентивних заходів, а саме, встановивши дренажні системи.

Стратегія передачі ризиків полягає в перенаправленні ризиків третім особам, наприклад, страховій компанії; переведення їх шляхом формування ефективної системи страхування через залучення до реалізації проекту зацікавлених інвесторів.

Стратегія усунення, запобігання ризику передбачає уникнення катастрофічних ризиків, здатних викликати втрати, близькі до розміру суми фінансування проєкту (ризик можна вважати критичним, якщо втрати досягнули 75%). Разом з тим, запобігти ризикам, пов'язаним зі стихійною дією природних сил (землетрусом, зсувами, підводними течіями і т. ін.), взагалі неможливо.

Стратегія адаптивного управління ризиками передбачає прийняття всіх можливих превентивних заходів: підвищення якості планування, організації й управління проєктом; створення системи резервних фондів, поліпшення державного регулювання екологічної безпеки шляхом створення відповідного правового середовища.

Для того, щоб ефективно управляти ризиками, необхідно не лише прогнозувати їх появу, включаючи місце, сферу і час, а й мати підготовлений план заходів у випадку настання ризикової ситуації.

Також доцільним є контроль ризиків за допомогою диверсифікації, тобто розподілу зусиль і капіталовкладень між різними екологічними заходами.

При впровадженні проєктів з охорони і поліпшення стану навколишнього природного середовища уникнути деяких ризиків просто неможливо, зокрема, це стосується ризиків цивільної відповідальності; ухиляння від одних ризиків може призвести до виникнення інших, можливо більш значущих ризиків.

Висновки. За результатами аналізу екологічного проєкту визначені ризики та їх пріоритети, серед яких слід назвати: слабкий контроль територіальної громади за використанням ресурсів; підтоплення міста; скидання неочищених зливових стоків у відкрите водоймище; проблеми якісної питної води; виникнення надзвичайних ситуацій природного та техногенного характеру за умови прориву дамби Хаджибейського лиману; техногенні катастрофи, землетруси, абразія берегів, зсуви, обвалення схилів на морському узбережжі; глобальні кліматичні зміни.

Результати оцінки ризиків дозволяють стверджувати, що найчастіше при реалізації екологічних проєктів виникають ризики – слабкий контроль територіальної громади за використанням ресурсів; підтоплення міста; скидання неочищених зливових стоків у відкрите водоймище. Без їх попередження міська громада матиме великі розміри збитків.

Для управління ризиками проєкту доцільно використовувати такі стратегічні альтернативи: мінімізація ризиків, передача ризиків, зменшення впливу ризиків та адаптивне управління ними. Найчастіше мінімізація ризику досягається за допомогою різних запобіжних заходів: протипожежні заходи, методи посилення безпеки будинків і споруд, встановлення систем контролю й інформування, навчання персоналу способам поведінки в екстремальних

ситуаціях, дотримання технології на виробництвах, що забруднюють довкілля. Стратегія адаптивного управління ризиками передбачає впровадження всіх можливих превентивних заходів: підвищення якості планування, організації й управління проєктом; створення системи резервних фондів, поліпшення державного регулювання екологічної безпеки шляхом створення відповідного правового середовища.

Література:

1. Башинська І.О., Макарець Д.О. Управління ризиками в проєктах. *Економіка. Фінанси. Право*. 2017. № 5/2. С. 38-40.
2. Божкова В.В. Організаційно-економічні основи управління екологічними ризиками інновацій: дис. ... канд. екон. наук: 08.08.01. Суми, 2019. 208 с.
3. Васютинська Л.А. Оцінка соціально-економічної ефективності регіональних цільових програм. *Економічні інновації*. 2015. №59. С.80-87.
4. Вітлінський В. В., Наконечний С.І. Ризик у менеджменті. К.: ТОВ «Борисфен-М», 2016. С. 73.
5. Григор'єва О.Є. Проблеми ризиків, що виникають під час реалізації інноваційних проєктів, та методи їхнього кількісного вимірювання / О. Є. Григор'єва // *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. 2008. № 628. С. 64-71.
6. Методи управління фінансовими ризиками / Н.В. Корж // *Траєкторія науки*. 2016. Т. 2, № 10. С. 11-16.
7. Мороз В.М. Ризик-менеджмент : навч. посібник для студ. спец. 281 «Публічне управління та адміністрування» / В.М. Мороз, С.А. Мороз. Харків : НТУ «ХПІ», 2018. 140 с.

References:

1. Bashynska I.O., Makarets D.O. (2017) Upravlinnia ryzykamy v proiektakh. [Risk management in projects]. *Ekonomika. Finansy. Pravo - Economics. Finance. Law*, 5/2, 38-40 [in Ukrainian].
2. Bozhkova V.V. (2019) Orhanizatsiino-ekonomichni osnovy upravlinnia ekolohichnymy ryzykamy innovatsii [Organisational and economic bases of environmental risk management of innovations]. *Candidate's thesis*. Sumy: SumSU [in Ukrainian].
3. Vasiutynska L.A. (2015) Otsinka sotsialno-ekonomichnoi efektyvnosti rehionalnykh tsilovykh proham [Assessment of socio-economic efficiency of regional targeted programmes]. *Ekonomichni innovatsii - Economic innovations*, 59, 80-87 [in Ukrainian].
4. Vitlinskyi V. V., Nakonechnyi S.I. (2016) *Ryzhyk u menedzhmenti*. [Risk in management]. K.: TOV «Borysfen-M» [in Ukrainian].
5. Hryhorieva O.Ie. (2008) Problemy ryzykiv, shcho vynykaiut pid chas realizatsii innovatsiinykh proektiv, ta metody yikhnoho kilkisnoho vymiriuvannya [Problems of risks arising during the implementation of innovative projects and methods of their quantitative measurement]. *Visnyk Natsionalnoho universytetu «Lvivska politekhnika» - Bulletin of Lviv Polytechnic National University*. 628, 64-71[in Ukrainian].
6. Korzh N.V. (2016) Metody upravlinnia finansovymy ryzykamy [Methods of financial risk management]. *Traiektoriia nauky - Trajectory of science*, 2, 10, 11-16 [in Ukrainian].
7. Moroz V.M., Moroz S.A. (2018) *Ryzhyk-menedzhment : navch. posibnyk dlia stud. spets. 281 «Publichne upravlinnia ta administruvannya»* [Risk management: a textbook for students of speciality 281 «Public management and administration»]. Kharkiv : NTU «KhPI» [in Ukrainian].

УДК 351

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1284-1291](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1284-1291)

Проць Роман Романович кандидат сільськогосподарських наук, генеральний директор ТзОВ «Сервіс-Агрозахід», Львів, 7900, <https://orcid.org/0009-0008-9143-2234>

ХАРАКТЕРИСТИКА ОСОБЛИВОСТЕЙ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВИКОРИСТАННЯ АЛЬТЕРНАТИВНИХ ДЖЕРЕЛ ЕНЕРГІЇ

Анотація. Доведено, що альтернативні джерела енергії відіграють ключову роль у вирішенні глобальних екологічних, економічних та соціальних викликів. Зі зростанням населення світу та розширенням промисловості, вимоги до енергії сягають рекордних рівнів, в той час як традиційне спалювання викопного палива спричиняє серйозне забруднення та сприяє глобальному потеплінню. Метою дослідження є характеристика особливостей державного регулювання використання альтернативних джерел енергії. Охарактеризовано сутність державного регулювання використання альтернативних джерел енергії. Визначено, що з економічної точки зору, інвестиції в альтернативні джерела енергії стимулюють створення робочих місць, сприяють технологічним інноваціям та пропонують значні довгострокові економічні вигоди. Державне регулювання відіграє критичну роль у цьому процесі, заохочуючи впровадження і інтеграцію відновлюваних джерел через субсидії, податкові пільги та нормативні стандарти, що забезпечують дотримання вимог безпеки та захисту довкілля. Доведено, що відновлювані джерела енергії знижують загальне забруднення, покращують якість повітря та води, що має позитивний вплив на громадське здоров'я та сприяє розвитку локальних спільнот, зменшуючи енергетичну бідність. Таким чином, актуальність та важливість альтернативних джерел енергії в сучасному світі є беззаперечною, вимагаючи від держав активних дій для їх підтримки та розвитку. Встановлено, що альтернативні джерела, такі як сонячна, вітрова, гідро- та геотермальна енергія, пропонують чистіші, більш сталі способи виробництва енергії, які зменшують забруднення та залежність від обмежених викопних ресурсів, забезпечуючи більшу енергетичну безпеку та стабільність цін. Вони також сприяють енергетичній незалежності та можуть бути децентралізовані, підвищуючи стійкість до перебоїв в енергопостачанні.

Ключові слова: держава, державне регулювання, державна політика, енергія, альтернативні джерела, джерела енергії, процес регулювання

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Prots Roman Romanovych Candidate of Agricultural Sciences, General Director of Service-Agrozahid LLC, Lviv, <https://orcid.org/0009-0008-9143-2234>

CHARACTERISTICS OF STATE REGULATION OF ALTERNATIVE ENERGY SOURCES

Abstract. It has been demonstrated that alternative energy sources play a crucial role in addressing global environmental, economic, and social challenges. With the world population growth and industrial expansion, the demand for energy reaches unprecedented levels, while the traditional burning of fossil fuels causes serious pollution and contributes to global warming. The study aims to characterize the features of state regulation of the use of alternative energy sources. The essence of state regulation of alternative energy sources has been characterized. It has been determined that, from an economic perspective, investments in alternative energy sources stimulate job creation, promote technological innovations, and offer significant long-term economic benefits. State regulation plays a critical role in this process, encouraging the implementation and integration of renewable sources through subsidies, tax incentives, and regulatory standards that ensure compliance with safety and environmental protection requirements. It has been proven that renewable energy sources reduce overall pollution, improve air and water quality, which positively impacts public health and promotes the development of local communities, reducing energy poverty. Thus, the relevance and importance of alternative energy sources in the modern world are undeniable, requiring active actions from states for their support and development. It has been established that alternative sources, such as solar, wind, hydro, and geothermal energy, offer cleaner, more stable ways of energy production, reducing pollution and dependence on limited fossil resources, ensuring greater energy security and price stability. They also promote energy independence and can be decentralized, enhancing resilience to disruptions in energy supply. This policy not only promotes the installation of solar panels, wind turbines and other renewable energy systems, but also ensures the efficient use and efficient integration of the generated energy into the national power system. Moreover, a number of regulations can contribute to innovations in the field of improving the efficiency of renewable energy technologies. By setting standards and funding research, governments can push companies to develop more efficient solar panels, wind turbines and energy storage systems.

Keywords: state, state regulation, government policy, energy, alternative sources, energy sources, regulation process

Постановка проблеми. Важливість та актуальність альтернативних джерел енергії мають першорядне значення в сучасному світі з низки

екологічних, економічних та соціальних причин. Оскільки чисельність населення світу продовжує зростати, а промислова діяльність розширюється, попит енергію досяг безпрецедентного рівня. Традиційно цей попит задовольнявся переважно за рахунок використання викопного палива, такого як вугілля, нафту та природний газ. Однак видобуток та спалювання викопного палива призвели до серйозних екологічних наслідків, включаючи забруднення повітря, води та, що найважливіше, прискорення зміни клімату через викид вуглекислого газу та інших парникових газів. Альтернативні джерела енергії, такі як сонячна, вітрова, гідроенергія та геотермальна енергія, пропонують чистіші способи виробництва енергії, допомагаючи пом'якшити збитки навколишньому середовищу, що завдається викопним паливом.

Актуальність альтернативних джерел енергії ще більше наголошується на обмеженості викопного палива. Ці ресурси не лише обмежені, а й сконцентровані у конкретних регіонах, що може призвести до геополітичної напруженості та волатильності цін. Навпаки, альтернативні енергетичні ресурси, такі як сонячна та вітрова енергія, широко поширені і можуть бути використані в значно ширшому діапазоні географічних місць. Це не лише допомагає стабілізувати ціни на енергоносії, а й знижує залежність від імпорту, збільшуючи енергетичну безпеку багатьох країн. Крім того, потенціал децентралізації таких технологій, як сонячні панелі та невеликі вітряні турбіни, може розширити можливості місцевих спільнот, підвищити стійкість до перебоїв у енергопостачанні та сприяти енергетичній незалежності.

З економічної точки зору перехід до альтернативних джерел енергії відкриває значні можливості для створення робочих місць та технологічних інновацій. Сектор відновлюваних джерел енергії потребує великої робочої сили для виробництва, монтажу та обслуговування енергетичних систем. Оскільки країни дедалі більше інвестують у відновлювані технології, спостерігається зростання можливостей працевлаштування людей із різними рівнями кваліфікації. Крім того, галузь відновлюваної енергетики є галуззю, що дозріла для інновацій, що пропонує економічні вигоди за рахунок розвитку нових технологій і галузей. Країни, які інвестують у ці технології, позиціонують себе лідерами на ринку, що неминуче зростає.

Забруднення, спричинене спалюванням викопного палива, є основною причиною респіраторних, серцево-судинних захворювань та інших проблем зі здоров'ям. Зменшуючи забруднення, відновлювані джерела енергії можуть призвести до значного поліпшення якості повітря та води, що принесе пряму користь громадській охороні здоров'я. Більше того, локалізоване виробництво відновлюваної енергії може знизити енергетичну бідність, особливо у віддалених та неблагополучних районах, надаючи доступні та надійні

енергетичні рішення. Але все це потребує належного рівня регулювання зі сторони держави. Отже, актуальним залишається вирішення проблем ефективного державного регулювання використання альтернативних джерел енергії.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Важливі аспекти державного регулювання розкривалися в роботах таких вчених, як М. Войнаренка, А. Голобородько, В. Ляшенка, Л. Кіт, С. Князева, С. Колодія, С. Коляденко, К. Краус, Н. Пантелєєвої, О. Піжук, М. Ребрика, А. Риженко, Л. Скоробогата, Г. Соколова, А. Трушлякова, В. Фіщука, А. Штангрет та інші. Проте, зазначимо, що низка теорій і концепцій в контексті регулювання саме використання альтернативних джерел енергії, досі залишаються не розкритими повною мірою, що й зумовило вибір даної тематики, її сучасну актуальність.

Метою дослідження є характеристика особливостей державного регулювання використання альтернативних джерел енергії.

Виклад основного матеріалу. Суть використання альтернативних джерел енергії полягає у використанні природних процесів для виробництва енергії таким чином, щоб знизити вплив на довкілля та підвищити стійкість [1-2]. На відміну від традиційних джерел енергії, таких як вугілля та нафта, що ґрунтуються на спалюванні та призводять до значних викидів вуглецю, альтернативні джерела енергії, такі як сонячна, вітрова, гідро- та геотермальна енергія, використовують відновлювані природні явища для виробництва енергії. Наприклад, сонячна енергія вловлює сонячне світло за допомогою фотоелектричних елементів, перетворюючи його безпосередньо на електрику. Вітроенергетика використовує кінетичну енергію повітря, що рухається, використовуючи турбіни для вироблення електроенергії. Такі методи не виснажують обмежені ресурси та не завдають довгострокової шкоди навколишньому середовищу, що має вирішальне значення для підтримки екологічного балансу планети [3-5]. Процес використання цих джерел енергії потребує значних технологічних та інфраструктурних інвестицій. Наприклад, сонячні та вітрові установки повинні бути оснащені системами зберігання енергії, щоб керувати переривчастим характером їхнього вироблення. Це призводить до необхідності постійних інновацій в акумуляторних технологіях та системах управління мережами, які можуть зберігати надмірну енергію та ефективно розподіляти її в періоди низького рівня вироблення електроенергії. Ефективність цих технологій зростає, а їхня вартість знижується, що робить відновлювану енергію більш доступною та економічно життєздатною, ніж будь-коли раніше (рис.1).

Сонячна та вітрова енергія постійно поновлюються завдяки природним процесам, що робить їх безперервними та необмеженими ресурсами на відміну від викопного палива

Альтернативні джерела енергії постійно розвиваються, вдосконалюються та стають ефективнішими завдяки науковим та технологічним інноваціям. Це включає в себе покращення ефективності сонячних панелей, вітрових турбін, систем зберігання енергії та інших технологій

Ці джерела енергії виробляють мінімальну кількість шкідливих викидів у порівнянні з традиційними джерелами, такими як вугілля або нафта. Використання альтернативних джерел зменшує забруднення повітря та води, а також сприяє зменшенню впливу на зміну клімату

Використання альтернативних джерел енергії сприяє зменшенню залежності від імпортованих енергетичних ресурсів, що може покращити енергетичну безпеку країн і зменшити їх вразливість до зовнішніх шоків та коливань цін на світових ринках

Рис. 1 Характеристика сутності альтернативних джерел енергії

Джерело: сформовано автором

Проте перехід до альтернативних джерел енергії — це питання не лише технологічної здійсненності, а й економічного та політичного середовища. У цьому найважливіша роль в держави. Уряди мають можливість розробляти політику, яка стимулює впровадження відновлюваних джерел енергії. За допомогою таких інструментів, як субсидії, податкові пільги та гранти, держава може знизити вхідні бар'єри для нових технологій та зробити інвестиції у відновлювану енергетику привабливішими [6-10]. Крім того, встановлюючи нормативні стандарти, уряди гарантують, що виробництво енергії відповідає стандартам довкілля та безпеки, що допомагає пом'якшити будь-які несприятливі впливи, пов'язані з виробництвом енергії (рис.2).

Держава може використовувати різноманітні фінансові інструменти, такі як субсидії, податкові пільги, гранти та тарифи на закупівлю енергії, для стимулювання розвитку та впровадження альтернативних джерел енергії

Державне регулювання включає розробку та впровадження законодавчих та нормативних актів, які регулюють виробництво, розподіл та споживання енергії з альтернативних джерел

Держава відіграє ключову роль у фінансуванні та будівництві інфраструктури, необхідної для інтеграції альтернативних джерел енергії в загальнонаціональну енергетичну систему

Державне регулювання передбачає розробку стратегій та політик, які визначають довгострокові цілі країни у галузі відновлюваної енергетики. Це включає визначення цілей зниження вуглецевих викидів, підвищення частки відновлюваної енергії в енергетичному балансі та забезпечення енергетичної безпеки та стабільності

Рис. 2 Характеристика сутності державного регулювання використання альтернативних джерел енергії

Джерело: сформовано автором

Держава також відіграє ключову роль у фінансуванні досліджень та розробок в енергетичному секторі. Інвестиції державного сектора у НДДКР можуть призвести до великих проривів у технологіях, які допоможуть знизити витрати та підвищити ефективність систем відновлюваної енергетики. Наприклад, досягнення в галузі матеріалів для сонячних батарей або конструкції вітряних турбін можуть значно підвищити продуктивність та надійність цих технологій. Крім того, фінансовані державою дослідження можуть вивчити нові потенційні джерела енергії, такі як морська або приливна енергія, які можуть мати вирішальне значення в регіонах, де традиційні відновлювані джерела енергії є менш ефективними. Розвиток інфраструктури є ще однією важливою областю, де роль держави є незамінною. Інтеграція відновлюваних джерел енергії до національної енергосистеми потребує суттєвої модернізації існуючої інфраструктури та створення нових ліній електропередачі та розподільчих центрів. Держава може сприяти цьому, плануючи та фінансуючи інфраструктурні проекти, необхідні для плавного переходу до системи, що ґрунтується на відновлюваних джерелах енергії. Це включає все: від будівництва нових ліній

електропередачі до модернізації існуючих мереж за допомогою інтелектуальних технологій, які можуть більш ефективно обробляти змінні енерговитрати.

Висновки. Підсумовуючи, зауважимо, що державне регулювання відіграє вагомий роль щодо підвищення ефективності використання альтернативних джерел енергії. Реалізуючи політику, що заохочує розвиток та впровадження відновлюваних джерел енергії, уряди можуть значно прискорити перехід від викопного палива до чистіших альтернативних джерел енергії. Наприклад, такі правила, як пільгові тарифи, стандарти портфеля відновлюваних джерел енергії та податкові пільги, роблять для підприємств та споживачів фінансово життєздатними інвестиції у технології використання відновлюваних джерел енергії. Ця політика не тільки сприяє встановленню сонячних панелей, вітряних турбін та інших систем відновлюваної енергії, але також забезпечує ефективне використання та ефективну інтеграцію виробленої енергії до національної енергосистеми. Більше того, ряд постанов можуть сприяти інноваціям у сфері підвищення ефективності технологій поновлюваної енергетики. Встановлюючи стандарти та фінансуючи дослідження, уряди можуть підштовхнути компанії до розробки ефективніших сонячних батарей, вітряних турбін та систем зберігання енергії. Ці досягнення необхідні для збільшення вироблення енергії з відновлюваних джерел і для того, щоб зробити ці технології конкурентоспроможними порівняно з традиційними видами палива. Крім того, нормативні акти можуть сприяти розвитку технологій інтелектуальних мереж, які оптимізують розподіл та споживання енергії. Інтелектуальні мережі допомагають керувати змінним виробленням відновлюваної енергії, скорочувати втрати та підвищувати загальну енергоефективність. Уряди можуть забезпечити дотримання будівельних норм та правил, які вимагають або стимулюють використання енергоефективних приладів, кращої ізоляції та пасивного сонячного дизайну. У промисловості нормативні акти можуть вимагати проведення енергоаудиту та впровадження найкращих практик використання енергії. У транспортному секторі такі заходи, як стандарти викидів та підтримка інфраструктури електромобілів, сприяють скороченню загального вуглецевого сліду та розширенню використання відновлюваних джерел енергії.

Література:

- 1 Stasyte, V., & Ignatas, A. Efficiency of energy consumption as a base for sustainable energy sector. *Business: Theory and Practice*, 17(2), 2016, 128-137
2. Fekete, P., Martin, S., Kuhn, K., & Wright, N. The status of energy monitoring in science and industry by the example of material handling processes. *Business, Management and Economics Engineering*, 12(2), 2014, 213-227.
3. Johnson, A., Phillips, B., Gupta, R., & Lee, C. Trends in Solar Energy Adoption: Economic and Environmental Impacts. *Journal of Renewable Energies*, 15(4), 2019, 321-340.

4. Thompson, M., Zhou, X., Patel, D., & Brooks, N. Wind Turbine Efficiency: Innovations and Advances. *Energy Engineering Review*, 22(1), 2020, 89-107.
5. Singh, V., Kim, E., Alvarez, P., & Newman, S. Biofuels Production: A Comparative Analysis of Substrate Utilization and Energy Output. *Alternative Energy Sources Journal*, 10(2), 2018, 134-152.
6. Martinez, L., Brown, J., Chang, Y., & O'Connor, M. Impact of Government Policies on Renewable Energy Expansion. *Policy Studies in Energy and Environment*, 33(3), 2021, 211-230.
7. Harper, S., Ng, T., Wallace, R., & Khan, M. Geothermal Energy Extraction: Techniques and Sustainability Practices. *Geothermal Energy Research*, 9(1), 2017, 45-60.
8. Daniels, R., Kumar, A., Franklin, J., & Roberts, L. Enhancing the Efficiency of Photovoltaic Panels Through Innovative Design Modifications. *Solar Energy Materials and Solar Cells*, 124, 2016, 227-235.
9. O'Reilly, F., Huang, J., Singh, C., & Patel, V. Evaluating the Economic Viability of Tidal Energy in Coastal Regions. *Marine Energy Journal*, 5(4), 2022, 310-329.
10. Goldberg, D., Larson, K., Dietrich, P., & Malhotra, A. The Future of Hydrogen Energy: Storage, Transport, and Applications. *International Journal of Hydrogen Energy Development*, 8(3), 2020, 188-204.

References:

1. Stasytyte, V., & Ignatas, A. (2016). Efficiency of energy consumption as a base for sustainable energy sector. *Business: Theory and Practice*, 17(2), pp. 128-137 [In English]
2. Fekete, P., Martin, S., Kuhn, K., & Wright, N. (2014). The status of energy monitoring in science and industry by the example of material handling processes. *Business, Management and Economics Engineering*, 12(2), pp. 213-227. [In English]
3. Johnson, A., Phillips, B., Gupta, R., & Lee, C. (2019). Trends in Solar Energy Adoption: Economic and Environmental Impacts. *Journal of Renewable Energies*, 15(4), 321-340. [In English]
4. Thompson, M., Zhou, X., Patel, D., & Brooks, N. (2020). Wind Turbine Efficiency: Innovations and Advances. *Energy Engineering Review*, 22(1), pp. 89-107. [In English]
5. Singh, V., Kim, E., Alvarez, P., & Newman, S. (2018). Biofuels Production: A Comparative Analysis of Substrate Utilization and Energy Output. *Alternative Energy Sources Journal*, 10(2), pp. 134-152. [In English]
6. Martinez, L., Brown, J., Chang, Y., & O'Connor, M. (2021). Impact of Government Policies on Renewable Energy Expansion. *Policy Studies in Energy and Environment*, 33(3), pp. 211-230. [In English]
7. Harper, S., Ng, T., Wallace, R., & Khan, M. (2017). Geothermal Energy Extraction: Techniques and Sustainability Practices. *Geothermal Energy Research*, 9(1), pp. 45-60. [In English]
8. Daniels, R., Kumar, A., Franklin, J., & Roberts, L. (2016). Enhancing the Efficiency of Photovoltaic Panels Through Innovative Design Modifications. *Solar Energy Materials and Solar Cells*, 124, pp. 227-235. [In English]
9. O'Reilly, F., Huang, J., Singh, C., & Patel, V. (2022). Evaluating the Economic Viability of Tidal Energy in Coastal Regions. *Marine Energy Journal*, 5(4), pp. 310-329. [In English]
10. Goldberg, D., Larson, K., Dietrich, P., & Malhotra, A. (2020). The Future of Hydrogen Energy: Storage, Transport, and Applications. *International Journal of Hydrogen Energy Development*, 8(3), pp. 188-204. [In English]

УДК 352:061.2(477)

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1292-1304](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1292-1304)

Савицький Андрій Якович кандидат юридичних наук, адвокат, Адвокатське бюро «АБ Савицького Андрія», м. Одеса, <https://orcid.org/0000-0002-4780-3789>

РОЗВИТОК ПАРТНЕРСЬКИХ ВІДНОСИН МІЖ МІСЦЕВИМИ ОРГАНАМИ ВЛАДИ ТА ГРОМАДСЬКИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ

Анотація. У статті здійснено аналіз процесу розвитку в Україні партнерських відносин між місцевими органами влади та громадськими організаціями.

Зазначено, що партнерські відносини публічної влади та громадських організацій – це антипод до системи координат централізованого управління, яке панувало в радянський період історії України. Тоді таким взаємовідносинам у публічній владі не були притаманні засади взаємної довіри, рівноправності, відповідальності учасників співробітництва.

Наголошено на тому, що неправильним є оцінювання партнерських відносин між громадськими організаціями й органами місцевої влади у сфері місцевого самоврядування, коли така система взаємовідносин зводиться до формального виконання законодавчо встановлених вимог з однієї або іншої сторони такої соціальної взаємодії і співробітництва.

Встановлено, що на сучасному етапі в Україні система партнерських відносин між громадськими організаціями й органами місцевого самоврядування перебуває на етапі завершення трансформування від моделі централізованого управління до її розкриття в рамках теорії інновацій та належного урядування на місцевому рівні.

Проаналізований стан нормативного регулювання діяльності громадських організацій в Україні дозволяє говорити про необхідність кодифікації українського законодавства в цій сфері правового регулювання, адже існує більше десятка видів громадських організацій, яким присвячено окремі законодавчі акти, які досить часто вступають у суперечність із загальним Законом України «Про громадські об'єднання» від 22.03.2012 р. № 4572-VI.

Зроблено висновок про те, що громадські організації відіграли важливу роль у кооперуванні зусиль громадянського суспільства і держави щодо спільної відсічі загарбницьким діям росії на початковому етапі повномасштабного вторгнення цієї держави в Україну у 2022 р.

Однак амбіції громадських організацій щодо участі в післявоєнній відбудові місцевого самоврядування передбачають і план дій щодо заверше-

ння трансформації самих громадських організацій відповідно до європейської практики їх існування, коли вони є найперше репрезентативними щодо самого громадянського суспільства, а не такими, що створюються ситуативно.

Ключові слова: партнерські відносини, місцеве самоврядування, громадські організації, територіальна громада, належне урядування.

Savitskyi Andrii Yakovich PhD in Law, attorney, Law Office “LO Savitsky Andrey”, Odesa, <https://orcid.org/0000-0002-4780-3789>

DEVELOPMENT OF PARTNERSHIP RELATIONS BETWEEN LOCAL AUTHORITIES AND PUBLIC ORGANIZATIONS

Abstract. The article analyzes the process of development of partnership relations between local authorities and public organizations in Ukraine.

It is noted that partnerships between public authorities and public organizations are the antithesis of the centralized management coordinate system that prevailed in the Soviet period of Ukraine's history. At that time, such relations in public authorities were not characterized by the principles of mutual trust, equality, and responsibility of the participants of cooperation.

The author emphasizes that it is incorrect to assess partnership relations between public organizations and local authorities in the field of local self-government when such a system of relations is reduced to the formal fulfillment of legally established requirements by one or the other party to such social interaction and cooperation.

It is established that at the present stage in Ukraine, the system of partnership relations between public organizations and local self-government bodies is at the stage of completing the transformation from the model of centralized management to its disclosure within the framework of the theory of innovation and good governance at the local level.

The analyzed state of regulatory regulation of civic organizations in Ukraine allows us to speak about the need to codify Ukrainian legislation in this area of legal regulation, since there are more than a dozen types of civic organizations, which are covered by separate legislative acts, which often contradict the general Law of Ukraine “On Public Associations” of 22.03.2012. NO. 4572-VI.

It is concluded that NGOs played an important role in coordinating the efforts of civil society and the state to jointly repel Russia's aggressive actions at the initial stage of Russia's full-scale invasion of Ukraine in 2022.

However, the ambitions of civil society organizations to participate in the post-war reconstruction of local self-government also include an action plan to complete the transformation of civil society organizations themselves in

accordance with the European practice of their existence, when they are primarily representative of civil society itself, and not created on an ad hoc basis.

Keywords: partnerships, local self-government, civil society organizations, territorial community, good governance.

Постановка проблеми. Після відновлення незалежності Україною в 1991 р. частиною предмету юридичної науки стала ціла низка концепцій і теорій, які до того часу вже активно розроблялися в межах західноєвропейської юридичної науки. До списку таких теорій і концепцій можна віднести верховенство права, громадянське суспільство, правову державу та багато інших. Усі вони суттєво змінили сприйняття системи координат у взаємовідносинах людини і публічної влади на всіх рівнях.

Особливе місце в такій оновленій системі правового сприйняття публічної влади займають відносини між місцевими органами влади і громадськими організаціями, яким у радянській державі відводилася роль утвердження всього радянського правопорядку. Натомість нові політико-правові умови змінили місце і роль громадянського суспільства в системі публічної державної і муніципальної влади. Йдеться про сприйняття громадянського суспільства як партнера публічної влади в реалізації і здійсненні людських прав.

Упродовж десятиліть після 1991 р. Українська держава крок за кроком вибудовувала нову систему взаємовідносин влади і людини, де Український народ є носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні, де людські права є мірилом усієї публічної влади. За цей час вдалося багато чого досягти, але й залишилися нереалізовані завдання, адже подолання пережитків радянського режиму стало для України справжнім випробуванням.

Початок повномасштабного військового вторгнення росії в Україну в лютому 2022 р. став випробуванням для створеної системи взаємовідносин громадянського суспільства і публічної влади на державному і місцевому рівнях. Такі політико-правові партнерські відносини в екстремальних умовах воєнного стану мають бути проаналізовані в сучасній українській юридичній науці.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасний етап здійснення в Україні досліджень взаємовідносин інститутів громадянського суспільства і публічної влади характеризується превалюванням популярності серед науковців питань про такі взаємовідносини на загальнодержавному рівні щодо державної влади. На це є об'єктивні та суб'єктивні причини.

Натомість підняті в цій статті питання на рівні діяльності органів місцевого самоврядування ще очікують на свого дослідника, адже здебільшого вони ставали предметом аналізу в рамках підготовки аналітичних звітів

Асоціації міст України, Національного інституту стратегічних досліджень та інших аналогічних організацій.

Серед наявних сучасних досліджень у сфері партнерських взаємовідносин громадських організацій та органів місцевого самоврядування потрібно відзначити роботи таких науковців, як: С. В. Болдирев [1], Т. Гарасимів [2], Д. В. Губачова [3], Л. Данілова [4], Б. Р. Заяць [5], М. Токар [6] О. Томкіна [7], В. Цимбалюк [8] та інші.

Окремо в цьому спискові варто відзначити дисертаційне дослідження С. В. Ковальчук на тему «Правові засади взаємодії громадянського суспільства та органів публічної влади в умовах становлення демократичної правової держави в Україні» [9], де надано важливі пропозиції щодо покращення партнерських відносин між громадянським суспільством та органами публічної влади в Україні на сучасному етапі становлення таких процесів. Згадану роботу захищено авторкою у 2019 р.

Мета статті – огляд сучасного стану розвитку теорії партнерських відносин між місцевими органами влади і громадськими організаціями в умовах воєнного стану в Україні та здійснюваних у нашій державі заходів для успішного післявоєнного відновлення місцевого самоврядування в країні.

Виклад основного матеріалу. Максимально високий рівень громадської участі кожного члена територіальної громади щодо втілення в життя належного місцевого самоврядування став ключовим завданням розвитку в Україні всієї системи місцевого самоврядування. Тобто йдеться про рівень, який Д. В. Губачова називає локальним, «куди віднесено взаємодію громадських об'єднань з органами місцевого самоврядування (юрисдикція яких поширюється на міста)» [3, с. 52].

Таке формулювання засадничої мети місцевого самоврядування в рамках теорії партисипативної демократії відповідає кращому європейському досвіду та загальновизнаним європейським стандартам.

Аналізуючи суспільну дійсність постіндустріальних країн у сфері партисипативної демократії, Т. Гарасимів зазначає, що «найбільш конструктивним та оперативним методом для досягнення такої мети є залучення широкого кола громадськості, а не осіб індивідів. Саме це громадянство організовується в інститути громадянського суспільства, що і є громадськими організаціями» [2, с. 22].

Як виявилося, після 1991 р. в Україні було надзвичайно складно подолати ту прірву, яку створила радянська влада в системі взаємовідносин громадянського суспільства і публічної влади на державному і місцевому рівнях.

Натепер саме партнерство між публічною владою і громадянським суспільством у процесі втілення в життя державної на регіональній політики

вважається найвищим рівнем розвитку громадської участі в здійсненні державної та муніципальної влади.

З даного приводу О. О. Томкіна зазначає: «Партнерство – це сучасний спосіб соціальної взаємодії, який означає впровадження в співробітництво засад автономності, рівноправності, відкритості й прозорості, взаємної відповідальності обох сторін (учасників) відносин, довіри і поваги» [7, с. 64].

Крім уже згаданого партнерства, існують такі інші рівні громадської участі в реалізації муніципальної влади, до яких відносять: інформацію, консультацію, діалог.

Потрібно відверто сказати, що після відновлення незалежності України в 1991 р. про громадянське суспільство і правову державу говорили з усіх трибун політики та юристи.

Під категорією «громадянське суспільство» сучасний науковець Б. Р. Заяць пропонує розуміти «певний стан суспільних відносин у державі, за якого законодавчо гарантується існування та відбувається практичне функціонування системи сформованих у приватноправовому порядку інститутів, їх об'єднань, фізичних осіб та організацій недержавного типу, програмною ціллю яких виступає задоволення соціальних потреб, виникнення котрих зумовлене законодавчою легалізацією ключових соціальних цінностей, прав та свобод членів суспільства за неухильного сприяння публічного апарату їх діяльності» [5, с. 172].

Як виявилось, українські політики в 90-х роках ХХ ст. самі поступово усвідомлювали ті речі, про зміст яких так переконливо говорили українському народу. Наприклад, поняття «суб'єкти громадянського суспільства» було у всіх на слуху, але на практиці виникала плутанина з тим, кого ж відносити до такого списку суб'єктів.

На законодавчому рівні частину із цих питань було прописано у 2008 р. в Порядку сприяння проведенню громадської експертизи діяльності органів виконавчої влади, який було затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 05.11.2008 р. № 976. Тоді до переліку інститутів громадянського суспільства було віднесено: громадські об'єднання, професійні спілки та їх об'єднання, творчі спілки, організації роботодавців та їх об'єднання, благодійні та релігійні організації, органи самоорганізації населення, недержавні медіа, як й інші невідприємницькі товариства та установи, легалізовані відповідно до законодавства.

Як можна побачити, йдеться про досить об'ємний список, в якому на окрему увагу заслуговують саме громадські організації, які є найбільш мобільним та активним інститутом громадянського суспільства.

Варто погодитися з думкою Н. Гаєвої, яка наголошує: «Однією з найважливіших структур громадянського суспільства є розгалужена мережа громадських організацій» [10, с. 83].

У статті 1 Закону України «Про громадські об'єднання» від 22.03.2012 р. зазначено: «Громадська організація – це громадське об'єднання, засновниками та членами (учасниками) якого є фізичні особи. Громадське об'єднання – це добровільне об'єднання фізичних осіб та/або юридичних осіб приватного права для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних, зокрема економічних, соціальних, культурних, екологічних та інших інтересів» [11].

Тобто здійснення і захист прав і свобод, задоволення суспільних, зокрема економічних, соціальних, культурних, екологічних, та інших інтересів – це ключовий аспект у концепції громадської організації.

У рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу четвертого статті 2, частини другої статті 6, частин першої, другої статті 10 Закону України «Про молодіжні та дитячі громадські організації» (справа про молодіжні організації) від 13 грудня 2001 р. № 18-рп/2001 зазначено: «...будь-яке об'єднання громадян повинно бути засноване на особистій ініціативі, вільному волевиявленні і, відповідно, на добровільному членстві в такому об'єднанні» [12].

Однак уся наведена інформація відображає статистику розглядуваного питання. Видається, що більш цікавою буде характеристика реальних процесів розвитку громадянського суспільства і місцевого самоврядування в Україні на сучасному етапі розвитку України.

Зокрема, в Національній стратегії сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2021–2026 роки зазначено: «Протягом 2016–2020 років кількість інститутів громадянського суспільства суттєво зросла. За даними Державної служби статистики України, відбулося збільшення кількості юридичних осіб за організаційно-правовими формами господарювання: громадські організації – на 22 149 (з 70 321 станом на 1 січня 2016 року до 92 470 станом на 1 січня 2021 року)» [13].

Вказана інформація відображає кількісну характеристику розвитку громадських організацій в Україні в період до початку повномасштабного військового вторгнення росії в Україну. Щодо аналогічних процесів, які відбувалися в Українській державі вже у ході воєнних дій, то потрібно зазначити таке.

Так, згідно зі статистичними даними, за перші вісім місяців повномасштабної війни в Україні було зареєстровано 4365 громадських та благодійних організацій [14]. Тобто відбувся справжній сплеск реакції громадянського суспільства на ті процеси, що відбувалися в Україні після лютого 2022 р. При цьому відповідно до статистики, нині 77% громадських

організацій допомагають Збройним Силам України, але прагнуть поступово повертатися до основних напрямів діяльності [15].

Як бачимо, всі ці процеси суттєво вплинули на систему партнерських відносин громадських організацій і органів місцевого самоврядування.

Однак сама конструкція громадської організації в чинному українському законодавстві включає віднесення до списку громадських організацій велику кількість суб'єктів громадянського суспільства.

Тобто, як говорить Н. Гаєва, «громадські організації в Україні характеризуються різноманітністю видів, що в сукупності з низьким рівнем законодавчої техніки законів, підзаконних нормативних актів, які визначають їх сутність, створює серйозні труднощі за видової характеристики» [16, с. 61].

Із цього приводу можна сказати, що зазначена проблема вже вийшла за межі теоретичних суперечок на сторінках юридичних видань. Уже давно лунають пропозиції щодо необхідності ефективного розв'язання цього питання законодавцем шляхом прийняття спеціального закону України про неурядові організації.

С. В. Болдирєв додатково звертає увагу на те, що «недосконалість законодавчого регулювання взаємодії громадських об'єднань і органів місцевого самоврядування також негативно впливає на зазначену діяльність» [1, с. 15]. Більш детальний аналіз цього зауваження науковця дозволяє звернути увагу на те, що в українському законодавстві систему партнерських відносин між громадськими організаціями й органами місцевого самоврядування врегульовано тільки в найбільш загальних рисах. До того ж такі норми розпорошені в численних законодавчих актах, які присвячені діяльності професійних спілок, релігійних організацій, правозахисних організацій та багатьох інших.

Тому цілком слушною є пропозиція Л. Данілова, М. Губи та Ю. Макєшина, які зазначають, що «необхідно закріпити в Законі України «Про місцеве самоврядування в Україні» окремою статтею порядок взаємодії органів місцевого самоврядування з інститутами громадянського суспільства, який узагальнить аспекти такої взаємодії, які натеper містяться в різних спеціальних нормативно-правових актах, що врегульовують діяльність окремих інститутів громадянського суспільства та органів місцевого самоврядування» [4, с. 137].

Додатково в Національній стратегії сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2021–2026 роки акцентується увага на тому, що «проблемним питанням є також низький рівень інституційного розвитку інститутів громадянського суспільства, відсутність стабільного залучення професійних кадрів та фінансових і матеріальних ресурсів, сталих практик партнерства з органами державної влади, органами місцевого самоврядування, бізнесом» [13].

Отже, систему громадських організацій в Україні утворюють численні профспілкові, професійні, правозахисні, культурно-релігійні, просвітницькі, етнічні, екологічні, благодійні організації та фонди, як і жіночі, молодіжні та інші громадські організації.

З усього цього спектру організацій, які є громадськими, В. Б. Ковальчук у дослідженні «Взаємодія органів влади з інститутами громадянського суспільства: специфіка в умовах воєнного стану» пропонує «зосередити увагу на правовому статусі профспілок, релігійних і правозахисних організацій, які є найбільш дієвими інститутами впливу на діяльність органів публічної влади» [9, с. 13]. Потрібно визнати, що така пропозиція є слушною та заслуговує на підтримку.

Щодо самих форм взаємодії органів влади з інститутами громадянського суспільства Ю. Сурмін, А. Михненко, Т. Крушельницька зазначають, що «відповідно до функціонального навантаження основними групами форм такої взаємодії є: 1) участь інститутів громадянського суспільства в ухваленні владно-управлінських рішень (зокрема, через консультування); 2) громадський контроль за діяльністю органів влади; 3) реалізація соціально важливих програм і проєктів» [17, с. 244].

Участь інститутів громадянського суспільства в ухваленні владно-управлінських рішень пов'язана з практикою функціонування громадських рад при виконавчих комітетах місцевих рад. Створення цього консультативно-дорадчого органу передбачено постановою Кабінету Міністрів України від 3 листопада 2010 р. № 996 «Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики». Загалом, потрібно відзначити, що такі громадські ради отримали значне поширення в Україні.

Тенденцією попередніх декількох років стало створення так званих молодіжних рад, що передбачено постановою Кабінету Міністрів України від 18 грудня 2018 р. № 1198 «Про затвердження типових положень про молодіжні ради».

Окремо потрібно згадати про ради внутрішньо переміщених осіб, які створюються органами місцевого самоврядування відповідно до положень постанови Кабінету Міністрів України від 04.08.2023 р. № 812 «Про затвердження Типового положення про Раду з питань внутрішньо переміщених осіб».

Поряд з усім цим у всіх громадських рад є один великий мінус в організації їх діяльності – їхні рішення носять рекомендаційний характер для органів місцевого самоврядування.

Виборчий кодекс України від 19.12.2019 р. у статті 22 відносить громадські організації до списку суб'єктів виборчого процесу, що є важливим аспектом у системі партнерських відносин громадських організацій та органів місцевого самоврядування.

Важливими віхами в системі партнерських відносин громадських організацій та органів місцевого самоврядування є також практика проведення ними спільних заходів.

Існують і механізми партнерських відносин, які безпосередньо не встановлені в нормах чинного законодавства. Йдеться про практику окремих місцевих рад щодо застосування громадських бюджетів або бюджетів участі.

Чинним законодавством передбачено можливість фінансування громадських організацій щодо їх спільних проєктів з органами місцевого самоврядування, що вказано в постанові Кабінету Міністрів України від 12.10.2011 р. № 1049 «Про затвердження Порядку проведення конкурсу з визначення програм (проєктів, заходів), розроблених інститутами громадянського суспільства, для виконання (реалізації) яких надається фінансова підтримка».

Окремо варто згадати про правовий інструмент громадської експертизи діяльності органів місцевого самоврядування, який не отримав масового поширення, але має місце в практиці окремих місцевих рад.

Суттєво трансформується і розуміння системи надання соціальних послуг у громаді. Тут найперше йдеться про інститут соціального замовлення, який передбачає організацію надання соціальних послуг у такий спосіб, коли громада укладає угоди з незалежними постачальниками для виконання конкретних завдань, які визначені на основі потреб населення. У межах таких відносин наголос ставиться саме на громадські організації.

Важливу нішу в системі формування партнерських відносин між громадськими організаціями й органами місцевого самоврядування займає діяльність профспілок та правозахисних і професійних організацій. Саме профспілки надають цінний внесок у розбудову системи соціального партнерства між громадянським суспільством і органами місцевого самоврядування.

Щодо правозахисних організацій у взаємовідносинах з органами місцевого самоврядування, то їх участь тут розкривається в здійсненні захисту людських прав у реальних життєвих ситуаціях, як і в участі в локальній нормотворчості тощо.

Зокрема, В. І. Цимбалюк у своєму дослідженні доходить висновку, що «в умовах воєнного стану активізувалась участь інститутів громадянського суспільства в нормотворчій, безпековій та соціальній діяльності держави [8, с. 51].

У суспільних загальних цілях важливу роль у системі партнерських відносин відведено релігійним організаціям, в основі діяльності яких знаходиться принцип про те, що Україна є світською державою.

Як правильно зазначає М. Токар, «у змісті гіпотези про публічну самоактуалізацію громадської організації беремо до уваги ті компоненти і ту

суб'єктивну реальність, які існують у конкретній системі розвитку публічно-управлінських відносин. Загалом, вони зосереджені на процесі реалізації внутрішніх можливостей та потенціалу організацій» [6, с. 116].

Отже, важливо зробити узагальнення про те, що громадські організації та органи місцевого самоврядування співпрацюють у багатьох сферах здійснення територіальною громадою права на місцеве самоврядування, однак не кожен такий напрям є системою партнерських відносин, адже для цього потрібно здійснювати співробітництво, в основі якого лежать засади автономності, рівноправності, відкритості й прозорості.

Висновки. Актуалізація сучасних партнерських відносин в Україні між місцевими органами влади і громадськими організаціями в умовах воєнного стану в Україні дозволяє зазначити, що переважна частина таких громадських організацій тимчасово змінили вектор своєї основної діяльності на організацію допомоги Збройним Силам України, але при цьому вони прагнуть поступово повертатися до основних напрямів своєї діяльності. Тож у післявоєнний час тенденція відбудови буде характерною не тільки для системи місцевого самоврядування, але й для громадських організацій.

Такий висновок зроблено у зв'язку з тим, що самі громадські організації мають адаптуватися до нормальних умов функціонування громадянського суспільства.

Натомість післявоєнна відбудова системи місцевого самоврядування відбуватиметься в руслі здійснення незавершеної реформи децентралізації державної влади. На сучасному етапі розвитку партнерських відносин між громадськими організаціями та органами місцевого самоврядування відбувається формування способів взаємодії, які не врегульовано чинним законодавством, що повною мірою узгоджується з подоланням централізованого управління в цій сфері.

Наприклад, йдеться про поширення практики формування громадських бюджетів або бюджетів участі. Також у рамках теорії партнерських відносин в публічній владі на місцевому рівні потрібно високо оцінити законодавчі новели щодо соціального замовлення, під яким потрібно розуміти спосіб залучення неурядових організацій для надання соціальних послуг мешканцям територіальної громади.

Література:

1. Болдирев С. В. Питання взаємодії громадських об'єднань з органами державної влади та органами місцевого самоврядування. *Актуальні проблеми державного будівництва та місцевого самоврядування в контексті конституційної модернізації*: зб. наук. ст. за матеріалами наук. - практ. семінару (м. Харків, 14 жовт. 2016 р.). Нац. акад. прав. наук України, НДІ держ. буд-ва та місц. самоврядування. Харків: НДІ держ. буд-ва та місц. самоврядування, 2016. С. 11–16.

2. Гарасимів Т. Правовий статус громадських організацій України: євроінтеграційний процес стандартизації. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія: Юридичні науки*. Львів: Видавництво Львівської політехніки, 2019. Вип. 22. С. 20–26.

3. Губачова Д. В. Рівні взаємодії громадських об'єднань з публічними інституціями. *Juris Europensis Scientia*. 2023. Вип. 4. С. 48–52.

4. Данілова Л., Губа М., Макешина Ю. Нормативно-правові засади взаємодії органів місцевого самоврядування та інститутів громадянського суспільства. *Аспекти публічного управління*. 2020. № 8(6). С. 132-139. URL: <https://doi.org/10.15421/1520112> (дата звернення: 15.07.2024).

5. Заяць Б. Р. Роль інститутів громадянського суспільства у процесі запобігання корупції в органах державної влади та органах місцевого самоврядування України: адміністративно-правовий вимір: дис. ... канд. юрид. наук (доктора філософії) за спеціальністю 081 – Право. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2021. 210 с.

6. Токар М. Громадські організації України в системі розвитку публічно-управлінських відносин. Львів: ЛРІДУ НАДУ, 2020. 412 с.

7. Томкіна О. О. Принцип партнерства у відносинах між інститутами громадянського суспільства і держави: конституційно-правовий аспект. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2017. № 6. С. 62-65.

8. Цимбалюк В. І. Взаємодія органів влади з інститутами громадянського суспільства: специфіка в умовах воєнного стану. *Юридичний вісник. Повітряне і космічне право*. 2023. № 1. С. 46-54. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npnau_2023_1_8 (дата звернення: 15.07.2024).

9. Ковальчук В. Б. Правові засади функціонування громадських організацій у процесі становлення громадянського суспільства в Україні. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія юридична*. 2014. Вип. 1. С. 13-25. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvlduvs_2014_1_4 (дата звернення: 15.07.2024).

10. Гаєва Н. П. Класифікація громадських організацій: теоретичні підходи. *Часопис Київського університету права*. 2017. № 3. С. 83-87. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Chkup_2017_3_18 (дата звернення: 15.07.2024).

11. Закон України Про громадські об'єднання: прийнятий 22.03.2012 р. (в редакції від 27.07.2023 р.) № 4572-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4572-17#Text> (дата звернення: 15.07.2024).

12. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу четвертого статті 2, частини другої статті 6, частин першої, другої статті 10 Закону України «Про молодіжні та дитячі громадські організації» (справа про молодіжні організації) від 13 грудня 2001 р. № 18-рп/2001. *Офіційний вісник України*. 2001. № 51. Ст. 2310.

13. Указ Президента України Про Національну стратегію сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2021-2026 роки: прийнятий 27.09.2021. № 487/2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/487/2021#Text> (дата звернення: 15.07.2024).

14. За час повномасштабної війни в Україні з'явилося 4365 громадських та благодійних організацій. URL: <https://cedem.org.ua/news/4365-gromadskyh-ta-blagodijnyh/> (дата звернення: 15.07.2024).

15. 77% громадських організацій допомагають ЗСУ, але прагнуть поступово повертатися до основних напрямів діяльності – результати дослідження. URL: <https://cs.detector.media/community/texts/185203/2023-02-21-77-gromadskyh-organizatsiy-dopomagayut-zsu-ale-pragnut-postupovo-povertatysya-do-osnovnykh-napryamiv-diyalnosti-rezultaty-doslidzhennya/> (дата звернення: 15.07.2024).

16. Гаєва Н. П. Громадські організації в Україні: критерії класифікації. *Часопис Київського університету права*. 2017. № 4. С. 61–65. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Chkur_2017_4_14 (дата звернення: 15.07.2024).

17. Взаємодія органів державної влади та громадянського суспільства: навч. посіб./ за наук. ред. Ю. Сурміна, А. Михненка; авт. кол.: Ю. Сурмін, А. Михненко, Т. Крушельницька та ін. Київ: НАДУ, 2011. 388 с.

References:

1. Boldyriev, S. V. (2016). Pytannia vzaiemodii hromadskykh ob'iednan z orhanamy derzhavnoi vlady ta orhanamy mistsevoho samovriaduvannia [Issues of interaction of public associations with state authorities and local government bodies]. *Aktualni problemy derzhavnoho budivnytstva ta mistsevoho samovriaduvannia v konteksti konstytutsiinoi modernizatsii- Actual Problems of State Building and Local Self-Government in the Context of Constitutional Modernisation: a collection of scientific articles based on the materials of the scientific and practical seminar* (Kharkiv, 14 October 2016). (pp. 11-16). National Academy of Law Sciences of Ukraine, Research Institute of State Building and Local Self-Government. Kharkiv: Research Institute of State and Local Self-Government. [in Ukrainian].

2. Harasymiv, T. (2019). Pravovyi status hromadskykh orhanizatsii Ukrainy: yevrointehratsiinyi protses standartyzatsii [Legal status of public organizations in Ukraine: the European integration process of standardization]. *Visnyk Natsionalnoho universytetu "Lvivska politekhnika". Seriya: Yurydychni nauky – Bulletin of the National University "Lviv Polytechnic". Series: Legal Sciences*, (22), 20–26. [in Ukrainian].

3. Hubachova, D. V. (2023). Rivni vzaiemodii hromadskykh obiednan z publichnymy instytutsihamy [Levels of interaction of public associations with public institutions]. *Juris Europensis Scientia*, (4), 48–52. [in Ukrainian].

4. Danylova, L., Huba, M., Makiievskaya, Yu. (2020). Normatyvno-pravovi zasady vzaiemodii orhaniv mistsevoho samovriaduvannia ta instytutiv hromadianskoho suspilstva [Legal basis of the interaction of local self-government bodies and civil society institutions]. *Aspekty publichnoho upravlinnia – Aspects of Public Administration*, 8(6), 132-139. URL: <https://doi.org/10.15421/1520112> (data zvernennia: 15.07.2024). [in Ukrainian].

5. Zaiats, B. R. (2021). Rol instytutiv hromadianskoho suspilstva u protsesi zapobihannia koruptsii v orhanakh derzhavnoi vlady ta orhanakh mistsevoho samovriaduvannia Ukrainy: administratyvno-pravovyi vymir: dys. ... kand. yuri. nauk (doktora filosofii) za spetsialnistiu 081 – Pravo [The role of civil society institutions in the process of preventing corruption in state authorities and local self-government bodies of Ukraine: administrative and legal dimension: Ph.D. dissertation in Law specialty 081]. Lviv: Lviv State University of Internal Affairs. [in Ukrainian].

6. Tokar, M. (2020). Hromadski orhanizatsii Ukrainy v systemi rozvytku publichno-upravlinskykh vidnosyn [Public organizations of Ukraine in the system of public administration relations development]. Lviv: LRIDU NADU, 412. [in Ukrainian].

7. Tomkina, O. O. (2017). Pryntsyp partnerstva u vidnosynakh mizh instytutamy hromadianskoho suspilstva i derzhavy: konstytutsiino-pravovyi aspekt [The principle of partnership in the relations between civil society institutions and the state: constitutional-legal aspect]. *Yurydychnyi naukovi elektronnyi zhurnal – Legal Scientific Electronic Journal*, (6), 62-65. [in Ukrainian].

8. Tsymbaliuk, V. I. (2023). Vzaiemodiiia orhaniv vlady z instytutamy hromadianskoho suspilstva: spetsyfika v umovakh viinnoho stanu [Interaction of government bodies with civil society institutions: specifics in conditions of martial law]. *Yurydychnyi visnyk. Povitriane i kosmichne pravo – Legal Bulletin. Air and Space Law*, (1), 46-54. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npnau_2023_1_8 (data zvernennia: 15.07.2024). [in Ukrainian].

9. Kovalchuk, V. B. (2014). Pravovi zasady funktsionuvannia hromadskykh orhanizatsii u protsesi stanovlennia hromadianskoho suspilstva v Ukraini [Legal principles of functioning of public organizations in the process of formation of civil society in Ukraine]. *Naukovyi visnyk Lvivskoho derzhavnogo universytetu vnutrishnikh sprav. Seriiia yurydychna – Scientific Bulletin of Lviv State University of Internal Affairs. Legal Series*, (1), 13-25. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvlduvs_2014_1_4 (data zvernennia: 15.07.2024). [in Ukrainian].

10. Haieva, N. P. (2017). Klasyfikatsiia hromadskykh orhanizatsii: teoretychni pidkhody [Classification of public organizations: theoretical approaches]. *Chasopys Kyivskoho universytetu prava – Journal of Kyiv University of Law*, (3), 83-87. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Chkup_2017_3_18 (data zvernennia: 15.07.2024). [in Ukrainian].

11. Verkhovna Rada of Ukraine. (2012, revised 2023). Pro hromads'ki ob'iednannia [About public associations] (Law No. 4572-VI). Retrieved July 15, 2024, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4572-17#Text> [in Ukrainian].

12. Constitutional Court of Ukraine. (2001). Rishennia Konstytutsiinoho Sudu Ukrainy u spravi za konstytutsiinym podanniam narodnykh deputativ Ukrainy shchodo vidpovidnosti Konstytutsii Ukrainy (konstytutsiinosti) polozhen abzatsu chetvert'oho stat'ti 2, chastyny druhoi stat'ti 6, chastyn pershoi, druhoi stat'ti 10 Zakonu Ukrainy "Pro molodizhni ta dityachi hromads'ki orhanizatsii" [Decision of the Constitutional Court of Ukraine on the case by the constitutional submission of the people's deputies of Ukraine on the compliance with the Constitution of Ukraine (constitutionality) of the provisions of paragraph four of article 2, part two of article 6, parts one, two of article 10 of the Law of Ukraine "On Youth and Children's Public Organizations"] (Case No. 18-rp/2001). *Ofitsiinyi Visnyk Ukrainy*, (51), Article 2310. [in Ukrainian].

13. President of Ukraine. (2021). Pro Natsional'nu stratehiiu spriiannia rozvytku hromadians'koho suspilstva v Ukraini na 2021-2026 roky [On the National Strategy for Promoting the Development of Civil Society in Ukraine for 2021-2026] (Decree No. 487/2021). Retrieved July 15, 2024, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/487/2021#Text> [in Ukrainian].

14. Center for Economic Strategy. (2024). Za chas povnomashtabnoi viiny v Ukraini z'iavylosia 4365 hromads'kykh ta blahodiinykh orhanizatsii [During the full-scale war in Ukraine, 4365 public and charitable organizations appeared]. Retrieved July 15, 2024, from <https://cedem.org.ua/news/4365-gromadskyh-ta-blagodijnyh/> [in Ukrainian].

15. Detector Media. (2023). 77% hromads'kykh orhanizatsii dopomahaiut ZSU, ale prahnut postupovo povertatysia do osnovnykh napriamiv diial'nosti – rezul'taty doslidzhennia [77% of public organizations help the Armed Forces of Ukraine, but aim to gradually return to their main activities – study results]. Retrieved July 15, 2024, from <https://cs.detector.media/community/texts/185203/2023-02-21-77-gromadskyh-organizatsiy-dopomagayut-zsu-ale-pragnut-postupovo-povertatysya-do-osnovnykh-napriamiv-diyalnosti-rezultaty-doslidzhennya/> [in Ukrainian].

16. Haieva, N. P. (2017). Hromads'ki orhanizatsii v Ukraini: kryterii klasyfikatsii [Public organizations in Ukraine: classification criteria]. *Chasopys Kyivs'koho universytetu prava*, (4), 61-65. Retrieved July 15, 2024, from http://nbuv.gov.ua/UJRN/Chkup_2017_4_14 [in Ukrainian].

17. Surmin, Yu. (Ed.), Myknenko, A., & Krushelnytska, T. (2011). *Vzaiemodiia orhaniv derzhavnoi vlady ta hromadians'koho suspilstva* [Interaction of state authorities and civil society]. Kyiv, Ukraine: NADU. 388 p. [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК: 331.5

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1305-1316](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1305-1316)

Сікорський Юрій Миколайович кандидат економічних наук, працівник, ТОВ «Спецдетальсервіс», Інститут міжнародних відносин, Київський національний університет імені Тараса Шевченка, м. Київ, <https://orcid.org/0009-0009-6049-8887>

КЛЮЧОВІ НАПРЯМКИ ВПЛИВУ ДІДЖИТАЛІЗАЦІЇ НА СТРУКТУРУ ЗАЙНЯТОСТІ

Анотація. Діджиталізація виступає потужним чинником розвитку ринку праці та структури зайнятості в сучасних умовах. Мета статті полягає в визначенні основних напрямків впливу діджиталізації на структуру зайнятості та виділенні ключових викликів і можливостей. Стаття аналізує вплив діджиталізації на ринок праці та структуру зайнятості. За даними Brookings Institute, за останні два десятиліття значно зросли вимоги до цифрових навичок працівників. Частка робочих місць, що потребують високого рівня цифрових навичок, збільшилася з 9% у 2002 р. до 26% у 2020 р. Попит на працівників із середнім рівнем цифрових навичок також зріс, тоді як частка робочих місць з низьким рівнем цифровізації зменшилася. Діджиталізація змінює не лише структуру зайнятості, але й характер праці, підвищуючи значення дистанційної, гнучкої зайнятості, фрілансу та тимчасової роботи. Автоматизація та впровадження штучного інтелекту сприяють підвищенню продуктивності праці та оптимізації бізнес-процесів. Підкреслено необхідність адаптації освітніх програм та розвитку програм перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників для відповідності вимогам сучасного ринку праці. Акцентовано важливість підтримки підприємництва та інновацій, розробки регуляторних та політичних заходів, проведення інформаційно-просвітницьких кампаній. Запропоновано системний підхід до управління впливом діджиталізації, який включає постійний моніторинг та аналіз змін, розробку стратегій адаптації, підтримку інноваційних підприємств, впровадження регуляторних заходів та оцінку ефективності вжитих заходів. Акцентовано, що для забезпечення стійкого економічного зростання та розвитку необхідно інтегрувати цифрові технології в різні галузі економіки та розвивати цифрові компетенції у працівників. Перспективи подальших досліджень включають вивчення особливостей державної політики на ринку праці під впливом діджиталізації з фокусом на управління структурою зайнятості.

Ключові слова: діджиталізація; ринок праці; технологічні зміни; роботизація; людський капітал.

Sikorskyi Yurii Mykolayovych PhD in Economics, Employee, Spetsdetalservis LLC, Institute of International Relations, Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv, <https://orcid.org/0009-0009-6049-8887>

KEY AREAS OF DIGITALIZATION IMPACT ON THE EMPLOYMENT STRUCTURE

Abstract. Digitalization is a powerful factor in the development of the labor market and employment structure in modern conditions. The purpose of the article is to identify the main directions of digitalization's impact on the employment structure and to highlight key challenges and opportunities. The article analyzes the impact of digitalization on the labor market and employment structure. According to the Brookings Institution, the requirements for workers' digital skills have increased significantly over the past two decades. The share of jobs requiring a high level of digital skills increased from 9% in 2002 to 26% in 2020. The demand for workers with an average level of digital skills has also increased, while the share of jobs with a low level of digitalization has decreased. Digitalization is changing not only the structure of employment, but also the nature of work, increasing the importance of remote, flexible employment, freelance, and temporary work. Automation and the introduction of artificial intelligence help to increase labor productivity and optimize business processes. The need to adapt educational programs and develop retraining and professional development programs to meet the requirements of the modern labor market is emphasized. The importance of supporting entrepreneurship and innovation, developing regulatory and policy measures, and conducting information and awareness campaigns is emphasized. The author proposes a systematic approach to managing the impact of digitalization, which includes continuous monitoring and analysis of changes, development of adaptation strategies, support for innovative enterprises, implementation of regulatory measures and evaluation of the effectiveness of the measures taken. It is emphasized that in order to ensure sustainable economic growth and development, it is necessary to integrate digital technologies into various sectors of the economy and develop digital competencies among employees. Prospects for further research include studying the peculiarities of the state policy in the labor market under the influence of digitalization with a focus on managing the employment structure.

Keywords: digitalization; labor market; technological changes; robotization; human capital.

Постановка проблеми. У сучасному світі діджиталізація стає основною рушійною силою трансформацій в економіці та суспільстві. Технологічні зміни, спричинені швидким розвитком інформаційних та комунікаційних технологій, значно впливають на різні аспекти, зокрема на ринок праці та структуру зайнятості. Діджиталізація відкриває нові можливості для економіки, але також ставить перед суспільством нові виклики, пов'язані з адаптацією до швидкоплинних змін. Під впливом діджиталізації змінюються вимоги до кваліфікації працівників, з'являються нові професії, а традиційні види зайнятості поступово зникають або трансформуються. Важливим аспектом цього процесу є автоматизація та впровадження штучного інтелекту, які дозволяють значно підвищити продуктивність праці, але водночас можуть призводити до скорочення робочих місць. Це вимагає від працівників постійного підвищення кваліфікації та готовності до змін. Відповідно важливо розглянути ключові напрямки впливу діджиталізації на структуру зайнятості. Особлива увага має приділятися аналізу того, як діджиталізація сприяє появі нових форм зайнятості та змінює характер праці. Враховуючи швидкий темп розвитку технологій, важливо зрозуміти, як суспільство та економіка можуть максимально ефективно використати потенціал діджиталізації, мінімізуючи негативні наслідки та сприяючи економічному розвитку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематиці впливу діджиталізації на ринок праці в цілому та на аспект структури зайнятості присвячено ряд робіт українських і зарубіжних дослідників.

Гуренко А., Гашутіна О. [1] розглядають ключові напрями розвитку систем управління в українських підприємствах в умовах діджиталізації. Автори аналізують основні виклики та можливості, що виникають під час переходу до цифрових бізнес-моделей. Висвітлено важливість адаптації організаційних структур та процесів для забезпечення ефективного впровадження цифрових технологій, зокрема, в частині людського капіталу.

Жигалкевич Ж., Залуцький Р. [2] досліджують вплив діджиталізації на розвиток бізнес-структур. Автори розглядають питання підвищення продуктивності та оптимізації бізнес-процесів через цифрові інновації, акцентуючи на зміні структури зайнятості внаслідок впливу діджиталізації.

Румянцев А., Ковбич Т. [3] досліджують глобальні тенденції впливу діджиталізації на трансформацію професійних компетенцій та зайнятість. Автори висвітлюють, як цифрові технології змінюють вимоги до навичок і знань працівників, підкреслюючи необхідність постійного навчання та перекваліфікації. Автори також вивчають питання нерівності у доступі до нових можливостей, що виникають у зв'язку з цифровими трансформаціями, та пропонують шляхи подолання цих викликів на глобальному рівні.

Соболев В., Мусіюк І. [4] аналізують тенденції зайнятості в умовах цифрової економіки. Автори вивчають зміни на ринку праці, зумовлені діджиталізацією, та виділяють основні тренди, що визначають сучасну зайнятість. Вони також досліджують вплив цифрових технологій на структуру зайнятості та робочі місця, підкреслюючи як позитивні, так і негативні аспекти цих змін.

Wu B., Yang W. [5] досліджують, як цифрова економіка впливає на структуру зайнятості в Китаї. Автори виявили, що цифрова економіка сприяє створенню нових робочих місць, особливо в секторах, пов'язаних з інформаційними технологіями, але також викликає скорочення робочих місць у традиційних галузях.

Zhao Y., Said R. [6] розглядають вплив цифрової економіки на структуру зайнятості в Китаї, зосереджуючись на макроекономічних аспектах. Автори виявляють, що цифрові технології підвищують продуктивність праці та створюють нові можливості для зайнятості, але водночас спричиняють ризик втрати роботи для працівників з низьким рівнем кваліфікації.

Walwei U. [7] аналізує наслідки цифровізації для структурних проблем ринку праці в Німеччині. Автор підкреслює, що цифровізація створює нові можливості для зайнятості, зокрема у сфері ІТ та інноваційних технологій, але також призводить до зникнення традиційних професій. Автор вказує на необхідність розвитку політики перепідготовки кадрів та підтримки працівників у перехідний період. Автор також зазначає, що цифровізація може сприяти вирішенню деяких структурних проблем ринку праці, таких як безробіття серед молоді та людей похилого віку, але вимагає узгоджених дій на державному та корпоративному рівнях.

Fregan B., Kocsis I., Rajnai Z. [8] розглядають ризики, пов'язані з впровадженням Індустрії 4.0 та цифровізації. Автори наголошують, що цифрові технології несуть як потенціал для підвищення ефективності виробництва, так і загрози, пов'язані з кібербезпекою, залежністю від цифрових інфраструктур та зменшенням потреби в робочій силі.

Mosteanu N. [9] досліджує вплив цифровізації фінансів на ринок праці. Автор аналізує, як цифрові фінансові технології змінюють структуру зайнятості, зокрема через автоматизацію рутинних завдань і створення нових робочих місць, які потребують високих навичок у сфері ІТ. Автор робить висновок, що цифровізація сприяє зростанню продуктивності праці, але водночас вимагає від працівників адаптації до нових технологічних вимог.

Matthess M., Kunkel S. [10] зосереджуються на взаємозв'язку між структурними змінами та цифровізацією в країнах, що розвиваються. Автори акцентують, що цифрові технології можуть сприяти структурним змінам, надаючи можливості для розвитку нових галузей та підвищення ефективності традиційних секторів економіки. Автори також вивчають виклики, з якими

стикаються ці країни, такі як нерівний доступ до технологій та потреба у відповідній політиці для підтримки цифрової трансформації.

Bührer С., Hagist С. [11] аналізують, як автоматизація та цифрові технології впливають на зайнятість у різних секторах економіки. Автори досліджують питання змін у вимогах до навичок працівників та необхідність безперервного навчання для адаптації до нових умов. Робота підкреслює, що цифровізація призводить до значних змін у структурі зайнятості, але також відкриває нові можливості для розвитку людського капіталу.

Мета статті – проаналізувати ключові напрямки впливу діджиталізації на структуру зайнятості, визначити основні виклики та можливості, що виникають у зв'язку з технологічними змінами.

Виклад основного матеріалу. Діджиталізація має суттєвий вплив на ринку праці, зокрема, в структурі зайнятості. За даними Brookings Institute відбулися значні зміни в структурі зайнятості, пов'язані з впровадженням цифрових технологій. З 2002 р. до 2010 р. частка робочих місць, що вимагали високого рівня цифрових навичок, подвоїлася, зрісши з 9% до 18%. У 2020 р. частка досягла 26%, що свідчить про те, що більше чверті робочих місць тепер потребують значних цифрових навичок. Така динаміка свідчить про підвищення попиту на працівників зі знаннями цифрових технологій, що в свою чергу вказує на необхідність адаптації освітніх програм для підготовки відповідних кадрів. Одночасно зростала частка робочих місць із середнім рівнем цифровізації: з 39% у 2002 р. до 53% у 2010 р.. У 2020 році ця частка залишилася майже на тому ж рівні, досягнувши 51%. Це свідчить про стабільний попит на працівників, які володіють цифровими навичками на середньому рівні. Водночас спостерігалось значне зменшення частки робочих місць із низьким рівнем цифровізації: з 52% у 2002 р. до 29% у 2010 р. та до 23% у 2020 р.. Це підкреслює важливість набуття цифрових навичок для працівників, щоб залишатися конкурентоспроможними на ринку праці. Працівники, які не встигають за цими змінами, ризикують опинитися поза межами попиту на робочу силу.

Аналіз даних Brookings Institute демонструє явну тенденцію до підвищення рівня цифровізації на ринку праці США. Зростання частки робочих місць, що вимагають високого та середнього рівня цифрових навичок, свідчить про те, що роботодавці все більше цінують працівників зі знанням цифрових технологій. Це вказує на необхідність адаптації освітніх програм та підготовки кадрів для відповідності новим вимогам ринку праці. Таким чином, результати аналізу підкреслюють важливість інтеграції цифрових технологій в різні галузі економіки та необхідність розвитку цифрових компетенцій у працівників для забезпечення стійкого економічного зростання та розвитку. Результати аналізу узагальнено на рис. 1.

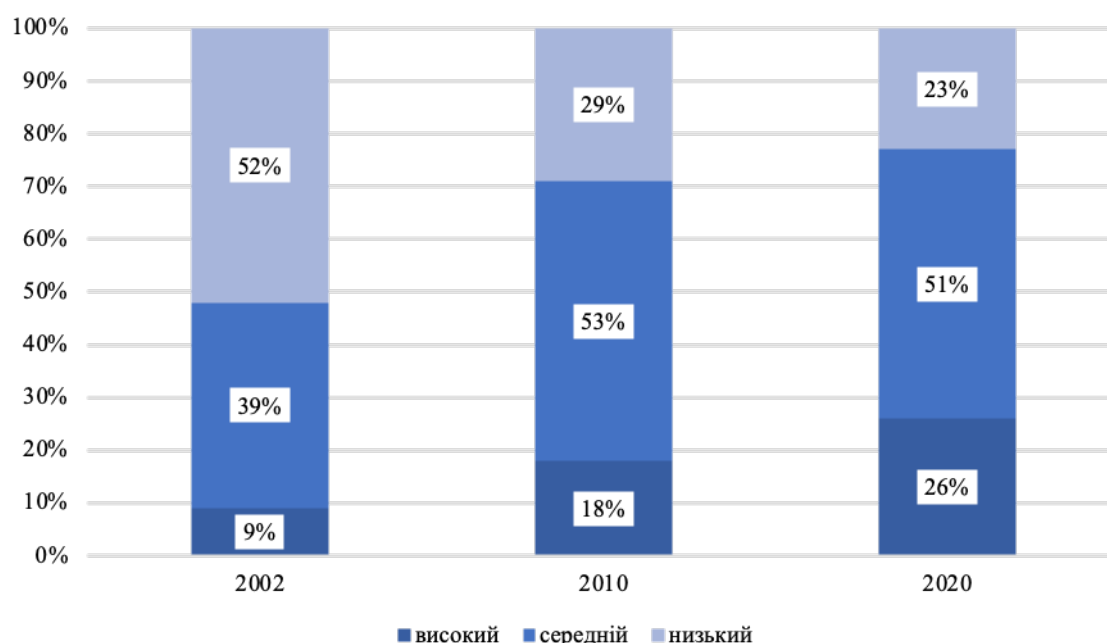

Рис. 1 Структура зайнятості в США за рівнем діджиталізації робочих місць, %

Джерело: створено на основі даних Brookings Institute.

Діджиталізація значно впливає на структуру зайнятості, змінюючи попит на професії та спеціальності. Традиційні професії трансформуються, з'являються нові, пов'язані з інформаційними технологіями та штучним інтелектом, тоді як попит на низькокваліфіковану працю знижується. Автоматизація та роботизація впроваджуються у виробництво та сферу послуг, скорочуючи робочі місця, пов'язані з рутинними завданнями, і підвищуючи вимоги до кваліфікації працівників. Характер праці також змінюється завдяки розвитку дистанційної та гнучкої зайнятості. Підвищується значення цифрових навичок і знань, зростає роль фрілансу та тимчасової роботи. Використання інформаційних технологій для оптимізації бізнес-процесів та впровадження штучного інтелекту для прийняття рішень підвищує продуктивність праці, сприяючи ефективнішій роботі завдяки новим технологіям. Соціально-економічні наслідки цих змін відчутні в структурі доходів та нерівності, викликах для соціальної політики та системи освіти, а також у необхідності розвитку програм перепідготовки та підвищення кваліфікації. Діджиталізація сприяє появі нових форм зайнятості, таких як т.зв. платформова економіка (Gig Economy), розвиток цифрового підприємництва та стартапів, а також нових бізнес-моделей, заснованих на цифрових технологіях. Таким чином, діджиталізація має комплексний вплив на ринок праці та структуру зайнятості, вимагаючи адаптації з боку

працівників, бізнесу та держави для ефективного використання можливостей та мінімізації негативних наслідків. Узагальнено результати аналізу подано на рис.2.

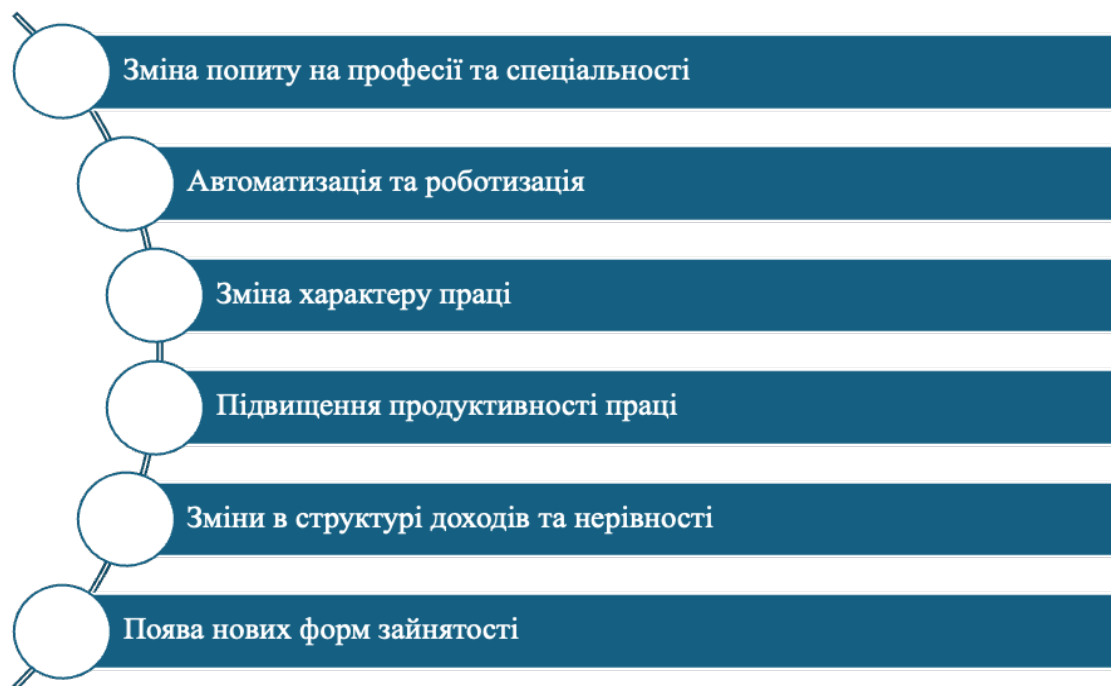

Рис. 2 Ключові напрями впливу діджиталізації на структуру зайнятості
Джерело: аналіз автора.

В рамках управління впливом діджиталізації на структуру зайнятості необхідно впровадити системний підхід, що охоплює кілька ключових аспектів. По-перше, важливо здійснювати оцінку та аналіз впливу діджиталізації. Це включає створення системи моніторингу, яка збирає дані про зміни в зайнятості в різних секторах економіки, використання технологій аналізу великих даних для виявлення трендів у змінах структури зайнятості, а також проведення регулярних опитувань серед працівників та роботодавців для отримання якісних даних. По-друге, необхідно розробити та впровадити стратегії адаптації. Це передбачає запуск програм для професійної перепідготовки працівників, які втратили роботу через автоматизацію та діджиталізацію, впровадження навчальних програм з розвитку цифрових навичок для працівників різних галузей, а також розробку політик, спрямованих на стимулювання створення нових робочих місць у сфері технологій та інновацій. По-третє, слід підтримувати підприємництво та інновації. Це включає надання грантів та кредитів для стартапів і малих підприємств, що працюють у сфері технологій, створення інкубаторів та акселераторів для підтримки інноваційних підприємств, а також розвиток мереж підтримки, таких як бізнес-асоціації та консультаційні центри, для

обміну досвідом і знаннями. По-четверте, необхідні регуляторні та політичні заходи. Це включає адаптацію законодавства з метою забезпечення гнучкості ринку праці та захисту прав працівників, розробку програм соціального захисту для підтримки працівників, які втратили роботу через діджиталізацію, а також впровадження ініціатив публічно-приватного партнерства для сприяння інноваціям та збереження зайнятості. По-п'яте, слід проводити інформаційно-просвітницькі кампанії. Це передбачає підвищення обізнаності громадськості про можливості та виклики діджиталізації, надання безкоштовних консультаційних послуг для працівників та роботодавців з питань адаптації до діджиталізації, а також співпрацю з медіа для поширення інформації про успішні кейси адаптації до діджиталізації. Нарешті, необхідно оцінювати та коригувати заходи. Це включає впровадження системи регулярного моніторингу ефективності заходів та стратегій, збір зворотного зв'язку від працівників та роботодавців для коригування політик та програм, а також проведення аналізу результатів впроваджених заходів для визначення їх ефективності та необхідності внесення змін. Цей інструментарій може служити основою для розробки конкретних програм і політик, спрямованих на управління впливом діджиталізації на структуру зайнятості в умовах сучасного ринку праці. Результати аналізу узагальнено в Табл.1.

Таблиця 1.

Інструментарій управління впливом діджиталізації на структуру зайнятості

Інструментарій	Коментарі
1	2
1. Оцінка та аналіз впливу діджиталізації	– Моніторинг ринку праці: Створення системи моніторингу, яка збирає дані про зміни в зайнятості в різних секторах економіки. – Аналіз великих даних (Big Data): Використання технологій аналізу великих даних для виявлення трендів у змінах структури зайнятості. – Опитування та інтерв'ю: Проведення регулярних опитувань серед працівників та роботодавців для отримання якісних даних.
2. Розробка та впровадження стратегій адаптації	– Професійна перепідготовка: Запуск програм для перепідготовки працівників, які втратили роботу через автоматизацію та діджиталізацію. – Навчання цифровим навичкам: Впровадження навчальних програм з розвитку цифрових навичок для працівників різних галузей. – Створення нових робочих місць: Розробка політик, спрямованих на стимулювання створення нових робочих

Продовження таблиці 1

1	2
3. Підтримка підприємництва та інновацій	– Фінансова підтримка: Надання грантів та кредитів для стартапів і малих підприємств, що працюють у сфері технологій. – Інкубатори та акселератори: Створення інкубаторів та акселераторів для підтримки інноваційних підприємств. – Мережі підтримки: Розвиток мереж підтримки, таких як бізнес-асоціації та консультаційні центри, для обміну досвідом і знаннями.
4. Регуляторні та політичні заходи	– Адаптація законодавства: Внесення змін до законодавства з метою забезпечення гнучкості ринку праці та захисту прав працівників. – Соціальний захист: Розробка програм соціального захисту для підтримки працівників, які втратили роботу через діджиталізацію. – Публічно-приватне партнерство: Впровадження ініціатив публічно-приватного партнерства для сприяння інноваціям та збереження зайнятості.
5. Інформаційно-просвітницькі кампанії	– Підвищення обізнаності: Проведення кампаній для інформування громадськості про можливості та виклики діджиталізації. – Консультаційні послуги: Надання безкоштовних консультаційних послуг для працівників та роботодавців з питань адаптації до діджиталізації. – Співпраця з медіа: Співпраця з медіа для поширення інформації про успішні кейси адаптації до діджиталізації.
6. Оцінка та коригування заходів	– Регулярний моніторинг: Впровадження системи регулярного моніторингу ефективності заходів та стратегій. – Зворотний зв'язок: Збір зворотного зв'язку від працівників та роботодавців для коригування політик та програм. – Аналіз результатів: Проведення аналізу результатів впроваджених заходів для визначення їх ефективності та необхідності внесення змін.

Джерело: аналіз автора.

Цей інструментарій може служити основою для розробки конкретних програм і політик, спрямованих на управління впливом діджиталізації на структуру зайнятості в умовах сучасного ринку праці.

Висновки. В підсумку, існує суттєвий вплив діджиталізації на ринок праці та структуру зайнятості. За даними Brookings Institute, за останні два

десятиліття відбулася значна трансформація робочих місць у напрямку збільшення вимог до цифрових навичок. Частка робочих місць, що потребують високого рівня цифрових навичок, зросла з 9% у 2002 р. до 26% у 2020 р., що свідчить про постійне зростання попиту на працівників з глибокими знаннями цифрових технологій.

Стабільним залишається і попит на працівників із середнім рівнем цифрових навичок, частка яких зросла з 39% у 2002 р. до 51% у 2020 р. Одночасно з цим спостерігається зниження частки робочих місць з низьким рівнем цифровізації, що підкреслює важливість набуття цифрових навичок для працівників, щоб залишатися конкурентоспроможними на ринку праці.

Діджиталізація змінює не лише структуру зайнятості, але й характер праці. Зростає значення дистанційної та гнучкої зайнятості, фрілансу та тимчасової роботи. Автоматизація та впровадження штучного інтелекту сприяють підвищенню продуктивності праці та оптимізації бізнес-процесів.

В умовах таких змін виникає необхідність адаптації освітніх програм, розвитку програм перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників. Це дозволить забезпечити підготовку кадрів, здатних відповідати вимогам сучасного ринку праці. Підтримка підприємництва та інновацій, розробка регуляторних та політичних заходів, а також проведення інформаційно-просвітницьких кампаній є ключовими елементами ефективного управління впливом діджиталізації на ринок праці.

Системний підхід до управління впливом діджиталізації на ринок праці передбачає постійний моніторинг та аналіз змін, розробку стратегій адаптації, підтримку інноваційних підприємств, впровадження регуляторних заходів та оцінку ефективності вжитих заходів. Цей підхід забезпечить можливість ефективного використання можливостей діджиталізації та мінімізації її негативних наслідків для економіки та суспільства.

Таким чином, діджиталізація є потужним чинником, що визначає розвиток ринку праці та структуру зайнятості в сучасних умовах. Для забезпечення стійкого економічного зростання та розвитку необхідно інтегрувати цифрові технології в різні галузі економіки та розвивати цифрові компетенції у працівників.

Перспективи подальших досліджень включають вивчення особливостей державної політики на ринку праці під впливом діджиталізації з фокусом на управління структурою зайнятості.

Література:

1. Гуренко А., Гашутіна О. Напрями розвитку систем управління в умовах діджиталізації бізнесу в Україні. Економіка і суспільство. 2018. №19. С. 739–745.
2. Жигалкевич Ж., Залуцький Р. Діджиталізація як основний фактор розвитку бізнес-структур. Ефективна економіка. 2020. №11. С. 1–9.

3. Румянцев А., Ковбич Т. Вплив діджиталізації на глобальну професійну трансформацію робочої сили. Вісник Хмельницького національного університету. 2021. №5(1). С. 92–98.
4. Соболев В., Мусіюк І. Тенденції зайнятості в умовах цифрової економіки. Бізнес Інформ. 2020. №10. С. 143–148.
5. Wu B., Yang W. Empirical test of the impact of the digital economy on China's employment structure. *Finance Research Letters*. 2022. №49. P. 103047.
6. Zhao Y., Said R. The effect of the digital economy on the employment structure in China. *Economies*. 2023. №11(9). P. 227–241.
7. Walwei U. Konsequenzen der Digitalisierung für strukturelle Arbeitsmarktprobleme: Chancen und Risiken. *Zeitschrift Für Sozialreform*. 2016. №62(4). P. 357–382.
8. Fregan B., Kocsis I., Rajnai Z. Risks of industry 4.0 and digitization. *Műszaki Tudomány Közlemények*. 2018. №9(1). P. 87–90.
9. Mosteanu N. Finance Digitalization and its impact on labour market. *Technium Social Sciences Journal*. 2020. №8. P. 598–605.
10. Matthess M., Kunkel S. Structural change and digitalization in developing countries: Conceptually linking the two transformations. *Technology in Society*. 2020. №63. P. 101428.
11. Bühner C., Hagist C. The effect of digitalization on the labor market. *The Palgrave Handbook of Managing Continuous Business Transformation*. Palgrave Macmillan UK. 2016. pp. 115–137.
12. Brookings Institute. As the digitalization of work expands, place-based solutions can bridge the gaps. 2023. URL: <https://www.brookings.edu/articles/as-the-digitalization-of-work-expands-place-based-solutions-can-bridge-the-gaps/> (Дата доступу: 15.07.2024).

References:

1. Hurenko A., Hashutina O. (2018). Napriamy rozvytku system upravlinnia v umovakh didzhytalizatsii biznesu v Ukraini [Directions of development of management systems in the conditions of business digitalization in Ukraine]. *Ekonomika i suspilstvo – Economy and Society*, 19, 739–745. [in Ukrainian].
2. Zhyhalkievych Zh., Zalutskyi R. (2020). Didzhytalizatsiia yak osnovnyi faktor rozvytku biznes-struktur [Digitalization as the main factor of business structures development]. *Efektivna ekonomika – Effective Economy*, 11, 1–9. [in Ukrainian].
3. Rumiantsev A., Kovbych T. (2021). Vplyv didzhytalizatsii na hlobalnu profesiinu transformatsiiu robochoi syly [Impact of digitalization on global professional transformation of the workforce]. *Visnyk Khmelnytskoho natsionalnoho universytetu – Bulletin of Khmelnytsky National University*, 5(1), 92–98. [in Ukrainian].
4. Soboliev V., Musiiuk I. (2020). Tendentsii zainiatosti v umovakh tsyfrovoi ekonomiky [Employment trends in the digital economy]. *Biznes Inform – Business Inform*, 10, 143–148. [in Ukrainian].
5. Wu B., Yang W. (2022). Empirical test of the impact of the digital economy on China's employment structure. *Finance Research Letters*, 49, 103047.
6. Zhao Y., Said R. (2023). The effect of the digital economy on the employment structure in China. *Economies*, 11(9), 227–241.
7. Walwei U. (2016). Konsequenzen der Digitalisierung für strukturelle Arbeitsmarktprobleme: Chancen und Risiken [Consequences of digitalization for structural labor market problems: Opportunities and risks]. *Zeitschrift Für Sozialreform – Journal for Social Reform*, 62(4), 357–382. [in German].

8. Fregan B., Kocsis I., Rajnai Z. (2018). Risks of industry 4.0 and digitization. *Műszaki Tudományos Közlemények – Technical Scientific Communications*, 9(1), 87–90.
9. Mosteanu N. (2020). Finance Digitalization and its impact on labour market. *Technium Social Sciences Journal*, 8, 598–605.
10. Matthes M., Kunkel S. (2020). Structural change and digitalization in developing countries: Conceptually linking the two transformations. *Technology in Society*, 63, 101428.
11. Bühner C., Hagist C. (2016). The effect of digitalization on the labor market. In *The Palgrave Handbook of Managing Continuous Business Transformation*. Palgrave Macmillan UK, 115–137.
12. Brookings Institute. (2023). As the digitalization of work expands, place-based solutions can bridge the gaps. Retrieved July 15, 2024, from <https://www.brookings.edu/articles/as-the-digitalization-of-work-expands-place-based-solutions-can-bridge-the-gaps/> [in English].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 35:[339.13.02:[378:61]

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1317-1328](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1317-1328)

Соколова Ірина Володимирівна докторка педагогічних наук, професорка, професорка кафедри організації вищої освіти, управління охороною здоров'я та гігієни, Донецький національний медичний університет, вул. Привокзальна, 27, м. Лиман, 84404, тел.: (095) 896-70-96, <https://orcid.org/0000-0003-4425-1859>

ГЛОБАЛЬНИЙ РИНОК МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ: ДРАЙВЕРИ ЗМІН І ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ

Анотація. Медична освіта – це виокремлена частина глобального ринку освітніх послуг, що охоплює широкий спектр програм, ресурсів і технологій, спрямованих на забезпечення професійної підготовки, безперервної медичної освіти (БМО) та безперервного професійного розвитку (БПР) осіб, які будують кар'єру в галузі охорони здоров'я, а також виробників, споживачів та провайдерів освітніх послуг, які наділені певними спільними і специфічними властивостями.

Враховуючи брак комплексних досліджень в українському науковому дискурсі, для розуміння кон'юнктури глобального ринку послуг визначено ключові драйвери змін: соціальні (мінливість ринку праці, старіння населення, погіршення вікової структури робочої сили у сфері охорони здоров'я, дефіцит кваліфікованих фахівців в умовах поширення нових хвороб і смертоносних пандемій); технологічні (цифрова трансформація суспільства, розвиток медичних технологій і нових методик лікування).

Наголошено, що глобалізаційні процеси та інтернаціоналізація значно вплинули на розвиток медичної освіти в усьому світі, зумовили зміну парадигми щодо ціннісних орієнтирів безперервної медичної освіти та безперервного професійного розвитку лікарів. Виходячи з цього, до загальних чинників впливу на розвиток ринку медичної освіти авторка відносить стандартизацію освіти і сертифікацію освітніх послуг для забезпечення якості, а також педагогічні концепції компетентнісної, особистісно-орієнтованої, практико-орієнтованої освіти.

На основі аналізу широкої джерельної бази обґрунтовано сучасні тенденції розвитку ринку глобальної медичної освіти: масифікація медичної освіти, конвергенція на ринку освітніх послуг, структурні зміни у сегменті виробників, провайдерів і користувачів, технологічна інтеграція і

трансформацію традиційних видів надання освітніх послуг у гнучкі, доступні формати, територіальна (регіональна) диверсифікація освітнього бізнесу.

Зроблено висновок про формування сучасної моделі безперервної медичної освіти та безперервного професійного розвитку, основними характеристиками якої є адаптивні організаційні зміни; запровадження маркетингових стратегій омніканальної комунікації і симуляційних технологій; інноваційні принципи формування освітнього контенту.

Ключові слова: безперервна медична освіта, безперервний професійний розвиток, глобальний ринок медичної освіти, драйвери змін, освітні послуги, тенденції розвитку ринку.

Sokolova Iryna Volodymyrivna Doctor of Sciences (Pedagogy), Professor, Professor of the Department of Higher Education Organization, Health Care and Hygiene, Donetsk National Medical University, St. Privokzalna, 27, Liman, 84404, <https://orcid.org/0000-0003-4425-1859>

GLOBAL MEDICAL EDUCATION MARKET: DRIVERS OF CHANGE AND DEVELOPMENT TRENDS

Abstract. Medical education is a separate part of the global market of educational services, covering a wide range of programs, resources and technologies. They are aimed at providing vocational training, continuing medical education (CME) and continuing professional development (CPD) of people, building healthcare careers, as well as education service providers and end-uses, which are endowed with certain common and specific properties.

Considering the lack of comprehensive research in the Ukrainian scientific discourse, in order to understand the conjuncture of the global educational services key drivers of change have been identified: social (variability of the labor market, aging population, deterioration of the age structure of the workforce in the healthcare, shortage of qualified specialists in the context of the spread of new diseases and deadly pandemics); technological (digital transformation of society, development of medical technologies and new methods of treatment).

It is emphasized that globalization and internationalization significantly influenced the development of medical education around the world, led to a paradigm shift regarding the value orientations of continuing medical education & continuing professional development of doctors. Based on these arguments, the author refers to the general factors of influence on the development of the medical education market: standardization of education and certification of educational services for quality assurance, pedagogical concepts of competence-based, person-oriented, practice-oriented education.

Based on the analysis of different types of information resources, the current development trends of the global healthcare education market have been substantiated: massification of medical education, convergence in the market of educational services, structural changes in the segment of education service providers and end-uses, technological integration and transformation of traditional types of educational services into flexible, accessible formats, territorial (regional) diversification of educational business.

It is concluded about the formation of a modern model of continuous medical education \ continuous professional development, the main characteristics of which are adaptive organizational changes; introduction of marketing strategies for omnichannel communication and simulation technologies; innovative principles of educational content formation.

Keywords: continuing medical education, continuing professional development, global healthcare education market, drivers of change, educational services, marketing development trends.

Постановка проблеми. Минає перша чверть XXI століття. Сучасний ринок медичної освіти (Healthcare Education Market) набуває нового формату і масштабу, швидко зростає, змінюючи глобальний освітній ландшафт. У 2023 році прибуток від надання освітніх послуг оцінювався у 108, 7 млрд. дол. США. До 2028 року сукупний середньорічний темп зростання (CAGR) очікується на рівні 8,6 % [11]. У 2022 році світовий ринок безперервної медичної освіти (Continuing medical education market) оцінювався в 9,2 млрд. дол. США і, як очікується, збільшиться майже на 70% у 2031 році до приблизно 15,8 млрд. дол. США [10].

Вивчення попиту на товар та аналіз ринкових можливостей тісно пов'язані з дослідженням ринкової сегментації, тенденцій і факторів, що впливають на глобальний ринок медичної освіти.

Аналіз останніх досліджень. В українському науковому дискурсі бракує комплексних досліджень глобального ринку освітніх послуг для перенесення основних висновків у практичну площину розвитку сфери освітніх медичних послуг в Україні періоду військового стану.

Поодинокі публікації висвітлюють питання економічної природи глобального ринку освітніх послуг (Н. Рябець; І. Тимків, 2019) [5], інтеграції системи вищої освіти України, розвитку глобального ринку послуг вищої освіти для навчання іноземних студентів і упровадження стандартів забезпечення якості (Л. Лондар, О.Анісімова, 2021) [2, с.6-39]. Увага дослідників концентрується на дослідженні соціально-економічних детермінант інтеграції освіти України у глобальний ринок освітніх послуг та експортних перевагах вітчизняної системи вищої освіти (Н.Авшенюк, 2018) [1]. У

наукових працях висвітлено глобальні і локальні зміни, що визначають майбутнє вищої освіти і впровадження університетських бізнес-моделей (Л. Юрчишена, 2021) [8], ключові фактори успіху університетів світового класу на глобальному ринку освітніх послуг (Н.Василькова, 2016) [3] для іноземних студентів. Увагу дослідників зосереджено на особливостях і перевагах організації вітчизняної системи вищої освіти для навчання іноземних студентів (С.Лондар, О.Шаповалова, Н.Пронь, 2020) [4], найбільш затребуваних освітніх програмах, зокрема з медичної освіти (С. Гайдук, 2021) [2, с.17-38]; принципах формування конкурентоспроможності освітніх послуг галузі вищої медичної освіти (О.Сухачова, 2022) [7] до початку російської агресії проти України.

Публікацій, в яких аналізуються різні сегменти глобального ринку медичних освітніх послуг не виявлено.

Мета дослідження полягає у визначенні тенденцій розвитку глобального ринку медичної освіти. Ідентифікація особливостей сегменту безперервної медичної освіти визначено в якості окремого дослідницького завдання.

Виклад основного матеріалу. Сучасне наукове знання про медичну освіту – це певним чином упорядкована система міждисциплінарних знань про організацію досліджуваного соціокультурного феномену, тенденції розвитку, стандарти якості, детермінанти гармонізації ринків праці та освітніх послуг.

Глобальний ринок освітніх послуг, як великий сегмент світового ринку, являє собою систему відносин між виробниками, постачальниками та споживачами освітніх послуг, які надаються за межами країн, а також іноземними установами на внутрішніх ринках, у тому числі з використанням інформаційних та мережевих технологій.

Медична освіта– це особливим способом виокремлена частина глобального ринку освітніх послуг, що охоплює широкий спектр програм, ресурсів і технологій, спрямованих на забезпечення професійної підготовки (Postgraduate Medical Education), безперервної медичної освіти (Continuing Medical Education, CME) та безперервного професійного розвитку (Continuing Professional Development, CPD) осіб, які будують кар'єру в галузі охорони здоров'я, а також виробників, споживачів та провайдерів освітніх послуг, які наділені певними спільними і специфічними властивостями.

Опрацювання аналітичної інформації [10;11;12;15; 16] за темою дослідження дало змогу визначити підходи до сегментування глобального ринку медичної освіти за певними параметрами: за програмами (application) ступеневої освіти (*Graduate medical education*) та тренінговими програмами (type of training) безперервної медичної освіти\ безперервного професійного

розвитку працівників сфери охорони здоров'я; способами навчання (delivery mode); за кінцевими користувачами (end users); за провайдерами; за регіонами\географічними ознаками.

Для розуміння кон'юнктури глобального ринку послуг важливо визначити чинники і драйвери змін на глобальному ринку медичної освіти.

У ХХІ столітті відбувається процес перетворення медичної освіти у глобальний фактор розвитку людства. Глобалізація світових ринків, нестабільність ринкового середовища, зміни умов діяльності підприємств, побудова нових політико-економічних систем, «розмивання» національних кордонів і зростання впливу транснаціональних організацій, корпорацій впливають на розширення конкурентоспроможності освітніх послуг з медичної освіти. Глобалізаційні процеси, на нашу думку, зумовили також зміну парадигми щодо ціннісних орієнтирів безперервного професійного розвитку лікарів.

У нашому дослідженні ми виходимо з розуміння *мінливості ринку праці* як одного із драйверів глобального ринку медичної освіти. За останнє десятиліття кількість робочих місць у секторі охорони здоров'я (ОЗ) зростає набагато швидше, ніж в інших секторах економіки. За оцінками ВООЗ, до 2030 року дефіцит кадрових ресурсів у сфері охорони здоров'я становитиме 18 мільйонів осіб. Всі країни, незалежно від рівня соціально-економічного розвитку, тією чи іншою мірою відчувають труднощі щодо освіти, найму, розподілу, утримання та ефективності роботи працівників сфери охорони здоров'я [19].

У 2021 році третина всіх лікарів в країнах ОЕСР була старше 55 років, порівняно з 2000 роком, коли цей показник сягав трохи більше, ніж одна п'ята частини працюючого персоналу [13, с.178]. З 2011 по 2021 рік середній показник зайнятості у сфері ОЗ у країнах ОЕСР збільшилася на 24% і у більш, ніж удвічі перевищує темпи загального зростання зайнятості [13].

Старіння населення, погіршення вікової структури робочої сили у сфері ОЗ, дефіцит кваліфікованих фахівців, висока конкуренція серед лікарів на ринку праці, зростаючий попит на медичні послуги та спеціалізовану медичну допомогу впливають на динаміку споживчого попиту на медичну освіту.

Викликами для глобального здоров'я є традиційно поширені захворювання (рак, хронічні респіраторні, серцево-судинні захворювання та діабет), інфекційні захворювання (COVID-19, monkeypox тощо) та деякі рідкісні захворювання. Нові хвороби і смертоносні пандемії збільшили попит на нові методики лікування. спричинили розвиток медичних технологій (MedTech). Пандемія COVID-19 посилила глобальну співпрацю, змінила методології клінічного навчання, акцентувала увагу на проблеми психічного

здоров'я та необхідності навчання працівників галузі ОЗ стратегіям подолання кризових ситуацій.

Інтернаціоналізація змінює міжнародний ландшафт, сприяє появі нових моделей транснаціонального співробітництва. *Інтернаціоналізацію* медичної освіти пов'язують з фізичною мобільністю студентів, викладачів, управлінського персоналу; розглядають як фактор підвищення якості безперервної медичної освіти, інструментом забезпечення якого є стандартизація, що має глобальний характер і характеризується регіональними особливостями проведення акредитаційних експертиз [6].

Глобальні стандарти WFME для поліпшення якості медичної освіти (Basic Medical Education, Post Graduate Medical Education, Continuing Professional Development, **Master's Degrees in Medical and Health Professions Education**, Standards for Distributed and Distance Learning in Medical Education) є також дієвим інструментом забезпечення та покращення якості на етапі безперервного професійного розвитку медичного персоналу.

Ліцензування медичної практики і освітньої діяльності, сертифікація освітніх послуг підвищують їх якість та посилюють *міжнародну* конкурентоспроможність освітніх послуг.

Безперервний професійний розвиток є необхідною умовою для збереження стану задоволеності персоналу роботою та запобігання «вигорянню» медичних і фармацевтичних працівників. БПР є професійним імперативом для кожного лікаря; скеровує на самостійне та практико-орієнтоване постійне навчання. Розширення освітніх послуг з безперервної медичної освіти і безперервного професійного розвитку супроводжується посиленням регулювання надання освітніх послуг.

Програми БМО\БПР, як правило, надаються акредитованими організаціями або установами, які відповідають певним стандартам і вимогам для забезпечення якості освітніх послуг. За даними Ради з акредитації БМО США (ACCME) загальна кількість ліцензованих освітніх послуг, які надають 1,620 акредитованих провайдерів, збільшилася на 13% з 204 000 у 2021 році до 230 200 у 2022 році [9, р.2].

Цифрова трансформація (кіберсистеми, штучний інтелект (AI), віртуальна реальність (VR), великі дані (Big Data), адитивні технології (3D-друк), квантові технології, блокчейн тощо) прискорили створення адаптивно-цифрового освітнього середовища, змінили бізнес модель організації медичної освіти, сприяли формуванню нової культури, в основі якої ціннісні патерни поведінки учасників глобального ринку – проактивність, партнерство, соціальна відповідальність.

Педагогічні концепції компетентнісної, особистісно-орієнтованої, практико-орієнтованої освіти ми також розглядаємо в якості драйверів, що

впливають на зміст і технології медичної освіти, посилюючи конкурентоспроможність провайдерів і затребуваність освітніх послуг. Особистісно орієнтований підхід спрямовує на діалогічність навчання, суб'єкт-суб'єктну взаємодію та збільшення міри свободи суб'єктів освітнього процесу. Компетентнісний підхід зміщує акценти з накопичення знань і умінь до формування у працівників сфери ОЗ здатності практично діяти, використовуючи різні методики та техніки лікування і реабілітації.

На основі аналізу широкої джерельної бази [9-17] визначено сучасні *тенденції* розвитку ринку глобальної медичної освіти.

Свідченням *масифікації* медичної освіти, за даними ВООЗ, є зростання з 1997 року кількості здобувачів медичної освіти на 59%, а також збільшення кількості випускників на 100 000 населення у всіх країнах ОЕСР [14]. У 3700 медичних школах, що діють по всьому світу [18], навчається приблизно 1,36 мільйонів студентів [16].

Кількість нових випускників є ключовим індикатором для оцінки кількості нових абітурієнтів у медичній професії, які будуть доступні для заміни лікарів, що виходять на пенсію, та реагування на будь-який поточний або майбутній дефіцит. З 2000 по 2021 рік у країнах ОЕСР спостерігається динаміка збільшення кількості випускників медичних закладів з 93 000 до 160 000 осіб. Незважаючи на побоювання щодо поточної або майбутньої нестачі лікарів, з 2000 року зафіксовано збільшенні кількості нових випускників на 100 000 населення у всіх країнах ОЕСР, але з різними темпами зростання [14, р.190].

Конвергенція на ринку освітніх послуг зумовлює появу нових конкурентоспроможних освітніх програм у сфері вищої медичної освіти. У 2023 році найбільш затребуваними були освітні\тренінгові програми з кардіоторакальної, щелепно-лицьової хірургії, неврології, ортопедії, педіатрії, радіології, лабораторних досліджень. У післядипломній медичній освіті (CME market) у цьому сегменті домінують програми спеціалізацій з онкології (частка ринку 12,86% у 2022 році), кардіології і інфекційних хвороб, загальної і дитячої хірургії, імунології, ендокринології тощо [10].

Відбуваються *структурні зміни у сегменті виробників і провайдерів медичної освіти*. Крім університетів і академічних центрів (3700 медичних шкіл, що діють по всьому світу) (The World Directory of Medical Schools, 2022) [18] освітні послуги надають мережі лікарень, фармацевтичні компанії; медичні симуляційні центри; медичні асоціації; компанії-розробники медичного обладнання \ програмного забезпечення для е-навчання. Провайдерами є також освітні платформи (наприклад, Coursera, Blackboard, Moodle etc.); LMS (системи управління навчанням).

На основі кінцевих користувачів, ринок класифікується на студентів (здобувачів освіти), медичних і немедичних працівників. У 2022 році студентська категорія та медичні працівники домінували на світовому ринку в результаті зростаючої доступності альтернатив медичної освіти, зокрема онлайн-ових та віддалених варіантів навчання.

Водночас розвиток глобального ринку освіти детермінує нова тенденція, що набуває поширення – медична освіта пацієнтів. Онлайн-платформи медичної освіти надають широкий спектр ресурсів, які пристосовані для задоволення конкретних потреб пацієнтів різних вікових груп та з різними станами здоров'я [15].

Технологічна інтеграція (перехід до цифрових платформ і технологій, включаючи віртуальну реальність) робить навчання більш захоплюючим, доступним та ефективним. У 2022 році аудиторний навчальний сегмент мав найвищу частку ринку, приблизно 41% [15]. Однак збільшується частка онлайн та гібридних режимів навчання. Інтеграція штучного інтелекту (AI) та аналітики великих даних (Big Data) свідчать про *трансформацію* традиційних видів надання освітніх послуг у гнучкі, доступні формати з фокусом на міжпрофесійну та міждисциплінарну освіту. Платформи онлайн-медичної освіти не потребують жодної фізичної інфраструктури та надають користувачам якісний навчальний матеріал за значно нижчою вартістю. Ефективними інструментами підвищення якості медичної освіти є пацієнто-орієнтовані, проблемні та технології моделювання, практики доказової і наративної медицини, симуляційного навчання та оцінювання.

На глобальному ринку медичної освіти поглиблюється подальша *територіальна (регіональна) диверсифікація* освітнього бізнесу та розширюється географія діяльності провайдерів. У 2024 році лідерами є такі регіони і країни: Північна Америка (США, Канада та Мексика); Європа (Німеччина, Великобританія, Франція, Італія, Туреччина); Азіатсько-Тихоокеанський регіон (Китай, Японія, Корея, Індія, Австралія, Індонезія, Таїланд, Філіппіни, Малайзія і В'єтнам); Південна Америка (Бразилія, Аргентина, Колумбія); Близький Схід і Африка (Саудівська Аравія, ОАЕ, Єгипет, Нігерія і ПАР) (Healthcare Education Market, 2023) [11].

Результати дослідження дозволили дійти висновку про формування сучасної моделі БМО\БПР, основними характеристиками яких є такі:

- *адаптивні організаційні зміни* (збільшення попиту на коротко-строкові онлайн-курси, вебінари, тренінгові програми з використанням різних цифрових та електронних інструментів; міждисциплінарні тренінги для формування навичок командної роботи, що сприяє більш цілісному підходу до догляду за пацієнтами та співпраці між медичними працівниками);

- запровадження маркетингових стратегій омніканальної комунікації (поєднання різних каналів продажів і комунікації зі споживачами\користувачами послуг та створення синергії між ними);
- набирає обертів глобальна ініціатива «Інтеграція симуляції в галузі охорони здоров'я», яка має на меті трансформувати спосіб надання медичних послуг по всьому світу. Товариство симуляції в галузі охорони здоров'я (SSH), Товариство симуляції в Європі (SESAM) та організації-провайдери освітніх послуг визнають цінність симуляції для покращення навичок у медичних працівників та результатів лікування для пацієнтів. Віртуальна реальність пропонує реалістичні сценарії та покращує навички в безпечному та контрольованому середовищі медичної практики. До 2031 року прогнозується зростання ринку розширеної та віртуальної реальності (AR/VR) в галузі охорони здоров'я до 14,08 мільярда доларів з річними темпами зростання на 19 % [17].

У процесі дослідження проблеми ми також виокремили *принципи* формування освітнього контенту у програмах безперервної медичної освіти та безперервного професійного розвитку працівників у сфері охорони здоров'я. Зазначимо основні з них: міждисциплінарність, персоналізація, елективність, адаптованість, релевантність контенту до професійних потреб і уподобань користувачів, до соціокультурної реальності; інклюзивність, врахування поточних проблем сфери ОЗ, актуальність проблем для кінцевих користувачів і реципієнтів (пацієнтів); партнерство творців контенту і рецензентів (надавачів послуг, користувачів та пацієнтів) зі спільною метою впливу на критичні результати охорони здоров'я.

Висновки. Глобалізаційні процеси та інтернаціоналізація значно вплинули на розвиток медичної освіти як сегменту світового ринку послуг, зумовили зміну парадигми щодо ціннісних орієнтирів безперервного професійного розвитку лікарів.

Сучасний ринок послуг з медичної освіти у глобальних умовах розвитку знаходиться під впливом факторів: соціальних (мінливість ринку праці, старіння населення, погіршення вікової структури робочої сили у сфері охорони здоров'я, дефіцит кваліфікованих фахівців в умовах поширення нових хвороб і смертоносних пандемій, зміни у споживчих настроях пацієнтів, їх інформованість у питаннях медичних послуг); технологічних (цифрова трансформація суспільства, розвиток медичних технологій і нових методик лікування). До загальних чинників впливу відносимо стандартизацію освіти і сертифікацію освітніх послуг відповідно до міжнародних і національних стандартів, спрямованих на вдосконалення правового регулювання господарських відносин і забезпечення якості освіти, а також педагогічні концепції компетентнісної, особистісно-орієнтованої, практико-орієнтованої освіти.

На основі аналізу широкої джерельної бази визначено сучасні тенденції розвитку ринку глобальної медичної освіти: масифікація медичної освіти, конвергенція на ринку освітніх послуг, структурні зміни у сегменті виробників, провайдерів і користувачів, технологічна інтеграція і трансформацію традиційних видів надання освітніх послуг у гнучкі, доступні формати, територіальна (регіональна) диверсифікація освітнього бізнесу.

Зроблено висновок про формування сучасної моделі безперервної медичної освіти та безперервного професійного розвитку працівників у сфері охорони здоров'я БМО\БПР, основними характеристиками яких є адаптивні організаційні зміни; запровадження маркетингових стратегій омніканальної комунікації і симуляційних технологій; пацієнто-орієнтовані, проблемні та технології моделювання, практики доказової і наративної медицини, симуляційного навчання та оцінювання, інноваційні принципи формування освітнього контенту.

Література:

1. Авшенюк Н. М. Соціально-економічні детермінанти інтеграції освіти України у глобальний ринок освітніх послуг. *Edukacja zawodowa i ustawiczna: polsko-ukraiński rocznik naukowy*, 2018. Вип. 3. С. 141–152.
2. Аналіз стану та основні підходи з оцінювання якості надання освітніх послуг закладами вищої освіти України : монографія / за ред. С. Л. Лондара ; ДНУ «Інститут освітньої аналітики». Київ, 2021. 160 с.
3. Василькова Н.В. Ключові фактори успіху університетів на глобальному ринку освітніх послуг. *Економічний вісник нац. технічного ун.-ту України «Київський політехнічний інститут»*. 2016. №13 . URL : <https://doi.org/10.20535/2307-5651.13.2016.80564>
4. Лондар С. Л., Шаповалова О. О., Пронь Н. Б. Ринок освітніх послуг в Україні: конкурентні переваги та сучасні виклики для іноземних студентів. *Освітня аналітика України*. 2020. № 1 (8). С.5–22.
5. Рябець Н. М., Тимків І.В. Глобалізація ринку освітніх послуг: регіональні особливості та інтеграційні перспективи України. *Галицький економічний вісник*. Т. : ТНТУ, 2019. Т. 61. № 6. С. 141–154. (Світове господарство і міжнародні економічні відносини). URL : https://doi.org/10.33108/galicianvisnyk_tntu2019.06
6. Соколова І.В. Медична освіта України: світові тенденції, європейські орієнтири і національні пріоритети. *Неперервна професійна освіта: теорія і практика*. 2019. №2. С.2–14.
7. Сухачова Ольга. Методичні підходи до формування конкурентоспроможності закладів вищої медичної освіти та партнерство як форма економічної взаємодії на ринку освітніх послуг. Сучасні тенденції забезпечення якості підготовки фахівців: проблеми та шляхи їх вирішення в умовах глобалізації та євроекономічної інтеграції : монографія / за заг. ред.: В. В. Іванишин. Кам'янець-Подільський: Заклад вищої освіти «Подільський держ. університет». Херсон : Олді+. 2022. С. 95–103.
8. Юрчишена Л.В. Формування нової парадигми вищої освіти: драйвери та економічна модель університетів. *Економіка і організація управління*. 2021. С.142–153. URL : <https://jeou.donnu.edu.ua/article/view/11115>

9. Accreditation Council for Continuing Medical Education. *ACCME Data Report: Renewal and Growth in Accredited Continuing Education – 2022*. URL : www.accme.org/2022-data-report
10. Continuing Medical Education Market. *Global Outlook & Forecast 2023-2028*. 2023. URL : <https://www.arizton.com/market-reports/continuing-medical-education-market-size>
11. Healthcare Education Market. *Market research report*. 2023. URL: <https://www.marketsandmarkets.com/Market-Reports/healthcare-education-solution-market-257938351.html>
12. *Market Research Reports and Market Overview*. Verified Market Research. 2022. URL: <https://www.verifiedmarketreports.com/product/market-research-reports-and-market/>
13. OECD. *Executive summary, in Health at a Glance 2023: OECD Indicators*. 2023. OECD Publishing, Paris. DOI: <https://doi.org/10.1787/17336c13-en>
14. OECD. *Health at a Glance 2023: OECD Indicators*. 2023. OECD Publishing, Paris. URL : <https://doi.org/10.1787/7a7afb35-en>.
15. *Online Medical Education Market Analysis North America, Europe, APAC, South America, Middle East and Africa - US, Canada, China, Germany, UK - Size and Forecast 2024-2028*. 2024. URL : <https://www.technavio.com/report/online-medical-education-market-industry-analysis> April
16. Medical Education Market to Reach 162.56 Billion Thanks to Rising Focus on Improving Physician Doctor Ratio and Growing Burden of Chronic Diseases. SkyQuest Technology Consulting Pvt. Ltd. June 28, 2022. URL : [https://skyquestt.com/file:///C:/Users/User/Downloads/medical-education-market-to-reach-162-56-billion%20\(1\).pdf](https://skyquestt.com/file:///C:/Users/User/Downloads/medical-education-market-to-reach-162-56-billion%20(1).pdf)
17. Stephenson Annabelle. *Emerging Opportunities in the Augmented and Virtual Reality in Healthcare Market*. in News, VR, xEL. On 27 June 2024. URL : <https://zaman.co.at/en/news/emerging-opportunities-in-the-augmented-and-virtual-reality-in-healthcare-market/1007398/>
18. *The World Directory of Medical Schools*. URL : <https://www.wdoms.org/>
19. WHO. *Health workforce*. 2024. URL: https://www.who.int/health-topics/health-workforce#tab=tab_1https://translit.kh.ua/?passport

References:

1. Avsheniuk, N. M. (2018). *Cotsialno-ekonomichni determinanty intehratsii osvity Ukrainy u hlobalnyi rynek osvitnikh posluh [Socio-economic determinants of Ukrainian education integration into the global market of educational services]*. *Edukacja zawodowa i ustawiczna: polsko-ukrai ski rocznik naukowy*, 3, 141–152 [in Ukrainian].
2. Londar, S. L. (Eds.). (2021). *Analiz stanu ta osnovni pidkhody z ocinjuvannja jakosti nadannja osvitnikh posluh zakladamy vyshhoji osvity Ukrainy [Analysis of the state and main approaches to assessing the quality of educational services in higher education institutions in Ukraine]* DNU «Instytut osvitnjoji analityky». Kyjiv [in Ukrainian].
3. Vasyl'kova, N.V. (2016). *Kljuchovi faktory uspikhu universytetiv na ghlobaljnomu rynku osvitnikh posluh [Key factors for the success of universities in the global market for educational services]*. *Ekonomichnyj visnyk nac. tekhnichnogho un.-tu Ukrainy «Kyjivskij politekhnichnyj instytut» – Economic bulletin of National technical university of Ukraine «Kyiv polytechnical institute»*, 13. Retrieved from <https://doi.org/10.20535/2307-5651.13.2016.80564> [in Ukrainian].
4. Londar, S. L., & Shapovalova, O. O., & Pronj, N. B. (2020). *Rynek osvitnikh posluh v Ukraini: konkurentni perevagy ta suchasni vyklyky dlja inozemnykh studentiv [Market of educational services in Ukraine: competitive advantages and modern challenges for foreign students]*. *Osvitnja analityka Ukrainy – Educational Analytics of Ukraine*. 1 (8), 5–22 [in Ukrainian].

5. Riabets N., & Tymkiv, I. (2019). Hlobalizatsiia rynku osvitnikh posluh: rehionalni osoblyvosti ta intehtatsiini perspektyvy Ukrainy [Globalization of educational services market: regional peculiarities and Ukraine's integration challenges]. *Ghalyckyj ekonomichnyj visnyk – Galician economic journal* (Tern.), 61 (6), 141–154. Retrieved from https://doi.org/10.33108/galicianvisnyk_tntu2019.06. [in Ukrainian].

6. Sokolova, I.V. (2019), Medychna osvita Ukrajiny: sivitovi tendenciji, jevropejsjki orijentyry i nacionaljni priorytety [Medical education in ukraine: world trends, european identity and national priorities]. *Neperervna profesijna osvita: teorija i praktyka – Continuing Professional Education: Theory and Practice*. 2. 7–15 [in Ukrainian].

7. Sukhachova, Oljgha. (2022). Metodychni pidkhody do formuvannja konkurentospro-mozhnosti zakladiv vyshhoji medychnoji osvity ta partnerstvo jak forma ekonomichnoji vzajemodiji na rynku osvitnikh posluh [Methodical approaches to the formation of competitiveness of institutions of higher medical education and partnership as a form of economic interaction in the market of educational services] /(Eds.). V. V. Ivanyshyn *Suchasni tendenciji zabezpechennja jakosti pidghotovky fakhivciv: problemy ta shlyakhy jikh vyrishennja v umovakh ghlobalizaciji ta jevroekonomichnoji integraciji : monografija* [Current trends in ensuring the quality of training: problems and ways to solve them in the context of globalization and Euro-economic integration]. Kam'janecj-Podiljsjkyj: Zaklad vyshhoji osvity «Podiljsjkyj derzh. universytet». Kherson : Oldi+ pp.95–103 [in Ukrainian].

8. Jurchyshena, L.V. (2021). Formuvannja novoji paradyghmy vyshhoji osvity: drajvery ta ekonomichna modelj universytetiv [Formation of a new paradigm of higher education: drivers and the economic model of universities]. *Ekonomika i orghanizacija upravlinnja – Economics and Organization of Management*. 2, (42), 142–153. Retrieved from <https://jeou.donnu.edu.ua/article/view/11115> [in Ukrainian].

9. Accreditation Council for Continuing Medical Education. (2022). ACCME Data Report: Renewal and Growth in Accredited Continuing Education – 2022. Retrieved from www.accme.org/2022-data-report

10. Continuing Medical Education Market. (2023). Global Outlook & Forecast 2023-2028. Retrieved from <https://www.arizton.com/market-reports/continuing-medical-education-market-size>

11. Healthcare Education Market. (2023). Market research report. Retrieved from <https://www.marketsandmarkets.com/Market-Reports/healthcare-education-solution-market-257938351.html>

12. Market Research Reports and Market Overview. Verified Market Research. (2022). <https://www.verifiedmarketreports.com/product/market-research-reports-and-market/>

13. OECD. (2023). “Executive summary”, in *Health at a Glance 2023: OECD Indicators*, OECD Publishing, Paris. DOI: <https://doi.org/10.1787/17336c13-en>

14. OECD. (2023). *Health at a Glance 2023: OECD Indicators*, OECD Publishing, Paris. Retrieved from <https://doi.org/10.1787/7a7afb35-en>.

15. Online Medical Education Market Analysis North America, Europe, APAC, South America, Middle East and Africa - US, Canada, China, Germany, UK - Size and Forecast 2024-2028. (2024). Retrieved from <https://www.technavio.com/report/online-medical-education-market-industry-analysis>

16. SkyQuest Technology Consulting Pvt. Ltd. June 28, 2022. Retrieved from [https://skyquestt.com/file:///C:/Users/User/Downloads/medical-education-market-to-reach-162-56-billion%20\(1\).pdf](https://skyquestt.com/file:///C:/Users/User/Downloads/medical-education-market-to-reach-162-56-billion%20(1).pdf)

17. Stephenson Annabelle Emerging Opportunities in the Augmented and Virtual Reality in Healthcare Market. in *News, VR, xEL* on 27 June 2024 Retrieved from <https://zaman.co.at/en/news/emerging-opportunities-in-the-augmented-and-virtual-reality-in-healthcare-market/1007398/>

18. *The World Directory of Medical Schools* <https://www.wdoms.org/>

19. WHO. 2024. Health workforce. Retrieved from https://www.who.int/health-topics/health-workforce#tab=tab_1

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 351: 323.2

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1329-1340](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1329-1340)

Статівка **Наталія Валеріївна** доктор наук з державного управління, професор, завідувач кафедри управління персоналом та підприємництва, Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна, Навчально-науковий інститут "Інститут державного управління", просп. Героїв Харкова, 75, м. Харків, 61082, тел.: (057) 758-35-32, <https://orcid.org/0000-0003-0903-6256>

МОДЕЛІ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ТА СТРУКТУР ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Анотація. У статті розглядаються моделі взаємодії органів державної влади та громадянського суспільства. З'ясовано, що існують три практичні моделі. Перша модель зображує односторонні відносини, коли лише населення поінформоване про роботу державних організацій. Ця модель виступає за створення в цих організаціях прес-служб і відділів зв'язків з громадськістю для забезпечення точного поширення інформації через ЗМІ. З іншого боку, друга модель зображує рівноправне використання пропагандистських прийомів і піар-технологій поряд з поширенням інформації про діяльність державних органів – все це спрямовано на переконання мас у необхідності прийняття рішень. Третя модель є синтезом способів успішної взаємодії держави та громадянського суспільства і найбільше відповідає інтересам демократичної держави, оскільки передбачає опосередковану участь громадян в процесі управління.

Доведено, що є дві стратегії взаємодії: домінування та співробітництво. Відсутність громадянського суспільства робить сучасну державу повністю недієздатною, і український суспільний сценарій є живим свідченням цієї реальності. Ми віримо, що співпраця є відповідним підходом до здорового розвитку: не можна ні домінувати над іншим, ні допускати придушення. Таке придушення завершиться невизначеною конфронтацією між невизначеними антагоністами, що призведе лише до взаємного знищення, оскільки обидві сторони не можуть дійти згоди з жодного питання.

Визначено, що на ефективну взаємодію та діалог між громадянським суспільством органами державної влади в Україні впливають декілька ключових факторів, серед яких: рівень громадянської свідомості лідерів громадських об'єднань та громадян, які беруть активну роль; готовність правлячої еліти взаємодіяти з інститутами громадянського суспільства; соціально-економічний, правовий і політичний ландшафт у країні; участь у

діяльності міжнародних організацій громадянського суспільства; рівень інформаційної прозорості та залучення громадян до процесів прийняття рішень.

Запропоновано, що для посилення співпраці між органами державної влади та громадянським суспільством важливо – на практиці – працювати з групами підтримки; підвищити позитивний імідж чинних державних службовців та органів державної влади; вжити реальних заходів для підвищення прозорості діяльності органів державної влади, а також методів і процедур зворотного зв'язку; впровадити інновації в процес зворотного зв'язку.

Ключові слова: держава, органи державної влади, суспільство, взаємодія, громадянське суспільство, інститути громадянського суспільства, моделі взаємодії, громадські організації.

Stativka Nataliia Valeriivna Doctor of Public Administration, Professor, Head of Department of Personnel management and entrepreneurship VN Kharkiv National University Karazina, Educational and Scientific Institute "Institute of Public Administration", Ave. Heroiv Kharkova, 75, Kharkiv, 61082, tel.: (057) 758-35-32, <https://orcid.org/0000-0003-0903-6256>.

MODELS OF INTERACTION BETWEEN STATE AUTHORITIES AND CIVIL SOCIETY STRUCTURES

Abstract. The article discusses models of interaction between state authorities and civil society. It was found out that there are three practical models. The first model depicts one-sided relations, when only the population is informed about the work of state organizations. This model advocates the creation of press services and public relations departments in these organizations to ensure accurate dissemination of information through the media. On the other hand, the second model depicts the equal use of propaganda techniques and PR technologies along with the dissemination of information about the activities of state bodies-all this is aimed at convincing the masses of the need for decision – making. The third model is a synthesis of ways of successful interaction between the state and civil society and most meets the interests of a democratic state, since it provides for indirect participation of citizens in the governance process.

It is proved that there are two strategies of interaction: dominance and cooperation. The absence of civil society makes the modern state completely incapacitated, and the Ukrainian public scenario is a living evidence of this reality. We believe that cooperation is an appropriate approach to healthy development: you can neither dominate the other nor allow suppression. Such suppression will

result in an indefinite confrontation between undefined antagonists, which will only lead to mutual destruction, since both sides cannot agree on any issue.

It is determined that the effective interaction and dialogue between civil society and public authorities in Ukraine is influenced by several key factors, including: the level of civic consciousness of leaders of public associations and citizens who take an active role; the readiness of the ruling elite to interact with civil society institutions; the socio-economic, legal and political landscape in the country; participation in the activities of international civil society organizations; the level of information transparency and involvement of citizens in decision-making processes.

It is proposed that in order to strengthen cooperation between public authorities and civil society, it is important – in practice – to work with support groups; to increase the positive image of current civil servants and public authorities; to take real measures to increase the transparency of public authorities activities, as well as feedback methods and procedures; to introduce innovations in the feedback process.

Keywords: state, public authorities, society, interaction, civil society, civil society institutions, interaction models, public organizations.

Постановка проблеми. Взаємодія між органами державної влади та громадянським суспільством, яка передбачає обговорення з різними секторами громадських організацій, має вирішальне значення для забезпечення стабільності, пом'якшення соціальної напруги та досягнення прогресу в державній політиці. Соціальні реформи також залежать від цієї співпраці. Нині держава виявляє неабиякий інтерес до розвитку інститутів громадянського суспільства в країні, спрямованих на формування сильних інституцій, які ефективно функціонують для захисту інтересів і потреб своїх членів.

Одним із найефективніших способів вирішення соціальних конфліктів вважається взаємовідносини органів державної влади та громадських організацій. Такий рівень взаємодії забезпечує прозорість дій органів влади, одночасно сприяючи створенню елементів, які сприяють поширенню інформації про рішення та дії органів влади, включаючи сфери їх впливу на суспільне життя. Коли люди беруть участь у прийнятті рішень, це усуває конфлікти, які виникли б через різне ставлення до пріоритетів у конкретних справах. І поки влада перебуває під громадським наглядом, а суспільство веде з нею суспільно-політичний діалог щодо взаємної згоди з певних ціннісних орієнтирів майбутніх відносин, можливий безконфліктний розвиток.

Взаємодія суб'єктів прийняття управлінських рішень в органах влади, а також представників громадянського суспільства – це сфера, де громадяни

та громадські організації мають змогу впливати на механізми державного управління та прийняття управлінських рішень. Проте ця сфера залишається слабо розвинутою в нашій країні, що є загальновизнаними в суспільстві обставинами та негативно сприймається як такі, що не відповідають його очікуванням щодо рівня впливу громадян та громадських організацій на діяльність державних органів. Це суперечить сформованому курсу на демократизацію суспільного життя в Україні, оскільки не сприяє залученню громадян до формування державної влади.

Залежно від обраної державою моделі впливу взаємодія між органами державної влади та громадянським суспільством здійснюється на різних рівнях, по-різному та з різними результатами, що й обумовило актуальність даної статті.

Аналіз досліджень та публікацій. Дослідженню проблеми взаємодії органів державної влади та структур громадянського суспільства присвячена низка публікацій. Серед них слід виділити праці таких вчених, Алексєєв В.М. [1], Габермас Ю. [3], Дніпров О.С. [4], Коваленко А.А. [8], Коврига О.С. [5], Козаков В.М. [6], Колосовська І. [7], Кресіна І.О. [8], Крутій О.М. [9], Рейтерович І. В. [2], Ситник С. В. [2], Скрипнюк О.В. [8], Рашковська О.В. [6], Ребало В. А. [6], Романенко Є. О. [6], Телешун С. О. [2], Чаплай І. В. [6], та ін. Разом з тим зважаючи на складність і багатогранність проблеми залишається ще багато теоретичних і практичних прогалин в її дослідженні. Зокрема, недостатньо розкритими є моделі взаємодії держави і суспільства.

Мета статті. Метою статті є дослідження моделей взаємодії органів державної влади та структур громадянського суспільства.

Виклад основного матеріалу. Комунікація та співпраця між державою та громадянським суспільством у демократичній системі є важливими аспектами, які потребують постійного удосконалення у своїх режимах роботи. Без активного громадянського суспільства, яке підтримує свободу людей висловлювати свої погляди та переконання, об'єднуватися та брати участь у прийнятті рішень на різних рівнях управління, держава не в змозі створити сприятливі умови для різноманітних форм демократичної участі. Проте саме через залучення громадянського суспільства – залучення до дискусій, оцінок, громадського контролю та інших форм участі громадян – відбувається демократизація суспільно-політичного життя країни. Це зменшує чинники, що підживлюють корупцію, підвищує прозорість дій органів влади (поряд із їхньою підзвітністю), а партнерство між урядом та організаціями громадянського суспільства може діяти як ефективний механізм вирішення соціальних конфліктів, незважаючи на відмінні цінності чи інтереси.

Взаємодія означає взаємний вплив елементів у русі та розвитку – зв'язок, що втілює найбільш універсальну форму таких процесів. Центральне місце в

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

цій взаємодії займають державна влада і громадянське суспільство; саме через їх динамічну взаємодію органи державної влади отримують інформацію про критичні проблеми, що стосуються населення (зазвичай їх називають «болючими точками») [5, С. 109]. Це також знаменує встановлення суспільних цілей у тому, що можна розглядати як реалізацію прямої демократії суспільством – безпосереднього впливу на прийняття рішень у його власній сфері. Ключовою рисою цього процесу стали б стабільні зв'язки між цими двома суб'єктами: громадянським суспільством та органами державної влади. Завдяки своїй стабільності ці зв'язки забезпечують ефективні канали зв'язку, які сприяють такому взаємному обміну.

Також можна проаналізувати моделі взаємодії інститутів громадянського суспільства та органів державної влади на прикладах партнерства держави та неприбуткових організацій в Україні. В. Алексєєв, описуючи співпрацю між неприбутковими організаціями та державою, виділяє три моделі для розгляду, виходячи з того, чиїм інтересам вони служать: інтересам уряду, соціальних обов'язків, делегованих владою, чи задоволення конкретних соціальних потреб. Крім того, будь-яка взаємодія громадських організацій і державних структур тісно пов'язана з політичним режимом в країні. У диктатурі, де суспільні інституції виступають за свободу як основний компонент своєї політичної цілісності, слід зазначити, що вони повинні бути повністю незалежними від держави – як фінансово, так і іншим чином – оскільки такі режими завжди намагаються контролювати їх різними засобами. Свобода є першочерговою передумовою за таких обставин – умовою, яка передбачає автономію як для особистості, так і для суспільних установ. У демократично розвинених країнах панує абсолютно окремий набір правил. Багато складових громадянського суспільства отримують фінансування від уряду [1, с. 29]. Але в Західній Європі, наприклад, існує широка урядова підтримка громадянського суспільства; навіть групи, які конкурують з урядом, наприклад екологічні організації (щодо захисту прав людини), отримують допомогу. По суті, це два протилежні підходи, один з яких підкреслює незалежність, а інший процвітає на взаємозалежності та співпраці.

З точки зору Ю. Габермаса громадянське суспільство є проявом будь-якого цивілізованого людського гуртожитку, заснованого на суспільному поділі праці. Це було, є і буде завжди, інша справа, що щоразу, коли воно постає у певній конкретно-історичній формі – виявляється, що так чи інакше жоден політичний режим не може повністю поглинути чи ліквідувати сучасні громадянські ініціативи; повністю зруйнувати матеріальне і духовне життя громадян; руйнують суспільні відносини, зв'язки і незалежність як індивідів, так і соціальних груп [3, с. 85].

І. Кресіна, О. Скрипнюк, А. Коваленко, досліджуючи зв'язок держави та громадянського суспільства, виділяє такі моделі:

- патерналістська та державницька – такою була модель, що тривале існування в Україні. Деякі показники цієї моделі включають: стирання меж між державою та суспільством; розглядати людей як гвинтики державного механізму з обов'язками замість прав; повний державний контроль над усіма сторонами суспільного життя (навіть втручання в особисте життя) громадян тощо.

- індивідуалістичну, ліберальну модель як поширену в Західній Європі, США та деяких інших країнах. Її ознаки включають: державну владу, що походить від вільного громадянина; пріоритет прав і свобод людини і громадянина над державою; обмеження самостійності громадянина лише обсягом його прав і свобод та обмеження державної влади громадянським суспільством.

- партиципаторна модель, що зараз розробляється в Україні. Вона передбачає першочергову роль держави у створенні відповідно до закону соціальних благ для всіх громадян з урахуванням можливостей кожного громадянина. Ця модель також визнає взаємний зв'язок, але суперечливі відносини між державою та громадянським суспільством; держава розглядається, як інструмент створення стійких умов для існування громадян і розвитку суспільства. Ключові компоненти цієї моделі включають субсидіарність і солідарність, коли держава зобов'язана забезпечувати добробут усіх своїх громадян, особливо знедолених і бідних [8, с. 67].

Деякі інші вчені в галузі громадянського суспільства відзначають необхідність взаємодії органів державної влади та громадянського суспільства на сучасному рівні їх розвитку. Вони вивчають моделі цієї парадоксальної взаємодії з різних точок зору.

Так О. Крутій говорить про зв'язок з економічною складовою будь-якої держави. Він вважає, що саме через розвиток капіталізму держава почала відходити на другий план, щоб у ринкових відносинах панувала свобода. Замість встановлення моделі держави проти громадянського суспільства він запропонував іншу модель, що складається з трьох частин: держави, громадянського суспільства та економіки [9, с. 209].

Інший дослідник І. Колосовька виділяє три моделі взаємовідносин громадянського суспільства та влади. Вона стверджує, що перша модель – це модель конфронтації, де посилення однієї сторони означає послаблення іншої – така взаємність не є чимось новим, але найвлучніше охоплює специфіку суперницьких державно-громадянських стосунків у державах, орієнтованих на авторитарний режим. Друга модель стосується демократизації суспільства; він не бачить доречності у протистоянні громадянського суспільства з

владою, а радше в пошуку компромісу та консенсусу один з одним. Третя модель відповідає ситуації демократичного суспільства, де має бути стабільне партнерство між державними інституціями та громадянським суспільством. Крім того, ми вважаємо, що в описі остаточної моделі доцільним можна вважати такий вислів щодо взаємодії громадянського суспільства та держави, як «працювати разом, а не один замість одного» [7, С. 162].

Інший дослідник О. Дніпров виділяє три види взаємодії між громадянським суспільством і органами державної влади, виходячи із зовнішніх ефектів, на які таке суспільство впливає з метою інтерналізації [4, С. 27]. Перший – коли громадянське суспільство виступає помічником уряду, якщо державні органи не вміють виявити зовнішні ефекти; у цьому випадку захист цих інтересів бере на себе громадянське суспільство. Другий тип має місце, коли громадянське суспільство не тільки визначає проблему зовнішніх ефектів, але й вирішує її без залучення держави, таким чином виступаючи паралельно з державою учасником вирішення вторинних ефектів, які виникають. Останній варіант – коли громадянське суспільство впливає на вторинні ефекти: їхній вплив змінюється залежно від ситуації. Вторинний ефект може виникнути в результаті спроби державного примусу інтерналізувати зовнішні впливи – іншими словами, наслідки дій, вжитих державою, які порушують права і свободи особи, що призводить до того, чому громадянське суспільство прямо протистоїть.

Однією з цінних переваг цієї ідеї є її здатність пов'язувати проблеми громадянського суспільства з теорією зовнішніх ефектів. У цьому підході громадянське суспільство розглядається як зацікавлена сторона, яка може вирішувати ці ідентифіковані проблеми більш ефективно та чуйно, ніж зазвичай це робить держава.

На практиці існують три моделі взаємодії влади та суспільства. Перша модель є односпрямованою за своєю суттю, коли лише населення інформується про функціонування державних організацій. Це передбачає створення в цих організаціях прес-служб, відділів зв'язків з громадськістю, які забезпечують поширення в ЗМІ правдивої інформації про їхню діяльність. Цей підхід можна назвати асиметричним, оскільки він задовольняє виключно вимоги державних органів, які правдами й неправдами прагнуть створювати позитивні образи – а не для будь-якої зацікавленої сторони, яка належить до громадянського суспільства.

Інша модель полягає у використанні пропагандистських прийомів і піар-технологій нарівні з методами поширення інформації про дії державних органів, спрямованих на залучення більшої частини населення для підтримки потреб прийняття рішень. Цю модель називають «двосторонньою асиметричною», оскільки враховується суспільний резонанс, який може бути

вигідним для органів влади: така концепція набуває поширення в Україні та посилює свій вплив у передвиборчий період або при прийнятті непопулярніших рішень.

Третя модель є синтезом способів успішної взаємодії держави та громадянського суспільства і найбільше відповідає інтересам демократичної держави, оскільки передбачає опосередковану участь громадян в процесі управління. Цю модель називають «білатерально-симетричною», яка полягає в постійній координації діяльності державних органів, виходячи із зацікавленості громадськості, вивчення її потреб та очікувань [8, с. 25]. Це передбачає систематичне повідомлення органів управління про виконану роботу громадян, що покращує взаєморозуміння між цими суб'єктами та запобігає можливим конфліктним ситуаціям. У випадку двосторонньо-симетричної моделі існує перелік завдань, які передбачають: системне інформування громадськості; роз'яснення дій органів державної влади; налагодження механізмів зворотного зв'язку; сприяння розвитку громадської активності; взаємодія з громадськістю (включаючи громадські організації та політичні партії); залучення комерційних структур до суспільно значущих процесів, які сприяли б формуванню позитивного іміджу державних органів і кожної окремої посадової особи [2, с. 31].

Існує дві стратегії взаємодії: домінування та співробітництво. Сучасний інститут громадянського суспільства є настільки необхідним для будь-яких дій сучасної держави, що навіть при ситуації воєнного стану через повномасштабне російське вторгнення, яскраво свідчить про його наявність. Ми вважаємо, що співпраця має базуватися на рівних правах партнерів; будь-яке протистояння може призвести лише до взаємного знищення. У таких випадках неможливо назвати переможця, а придушення призводить до протистояння, де неможливо визначити явних фаворитів – усе це веде до самознищення, що може бути тільки на користь нашому ворогу, а не для перемоги нашої країни у цій війні.

В Україні потенціал для здорової взаємодії та позитивних розмов між владою та громадянським суспільством значною мірою залежить від кількох ключових факторів: рівень громадянської свідомості лідерів громадських установ та активних громадян; бажання правлячого класу співпрацювати з органами громадянського суспільства; а також соціальний, економічний, правовий і політичний ландшафт у країні. Крім того, на це сильно впливає те, наскільки кожна країна інтегрується в міжнародні організації громадянського суспільства.

Рівень інформаційної прозорості та відкритості управлінських рішень для громадян є результатом взаємодії органів державної влади та представників громадськоого, так з боку громадян: вирішуються індивідуальні

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

проблеми; недовіра, незнання того, як можна вплинути на прийняття рішень; низька правова грамотність; недостатня свідомість у вирішенні питань місцевого значення.

З боку громадських об'єднань викликами є нестабільність джерел фінансування, що призводить до недостатнього досвіду захисту своїх інтересів, а також брак професіоналізму та належного рівня самоорганізації та експертної оцінки в самій організації.

На жаль, більшість громадян вважають, що громадськість недостатньо поінформована про діяльність органів державної влади. Ще більше тривожить те, що кожен десятий респондент вважає, що інформації немає взагалі. Що стосується раціональності та зрозумілості прийнятих рішень, то опитування показало, що половина респондентів потребує додаткових пояснень; що цікаво, третина виявила незацікавленість у таких деталях. Система зворотного зв'язку між державними інституціями та громадянським суспільством, на думку громадян, є вкрай нерозвиненою і потребує суттєвого вдосконалення. Крім того, респонденти скептично ставляться до впливу громадських організацій (у тому числі громадянського суспільства) на державні рішення – більше половини вважають такі відносини лише формальністю [1, с. 64].

Певним етапом у розвитку громадянського суспільства є становлення відкритої держави. Це сучасний стиль управління, який спрямований на участь громадян у прийнятті рішень і контролі управлінських рішень через легку доступність для громадян взаємодії з органами державної влади, а також сприяє відкритості та прозорості в роботі уряду [6, с. 36].

Найскладніша форма соціальної активності серед організацій громадянського суспільства в усьому світі – це коли вони можуть висунути практичні пропозиції та втілити їх у закони. Коли люди можуть легко брати участь у створенні законів і таким чином стають більш мотивованими діяти відповідно до законів, оскільки вони брали участь у їх формулюванні.

Не менш гострою є проблема низької соціальної активності громадян, відсторонення їх від участі у вирішенні питань місцевого значення. Одним із сприяючих факторів є певні соціально-психологічні настрої громадян, які передбачають залежність від влади – у поєднанні з апатичним ставленням до відповідальності за проблеми свого населеного пункту через брак інформації та низьку правову культуру. Значна частина населення залишається непоінформованою щодо обов'язків влади та власних прав, що призводить до безправної позиції щодо будь-яких змін у своїй місцевості. Таким чином, бажання брати участь у місцевих питаннях залежить від рівня освіти, правової обізнаності та внутрішньої мотивації до такої участі, незважаючи навіть на загальну позитивну громадянську позицію [6, с. 11]. Коли під час

до воєнного опитування громадян просили охарактеризувати державні органи, вони здебільшого називали слова, які відображали лише негатив. Серед них корупція, бюрократія, відсутність ротації та неефективність; компетентність була однією з небагатьох згаданих позитивних якостей. Цікаво, що половина досі утримується від участі в соціально значущих проектах. Третина респондентів не знають про ці дії. Крім того, опитані пропонували власні методи посилення співпраці між державними установами та громадянським суспільством [2, с. 18].

З початком повномасштабної російської військової агресії активізувалися громадські організації. Це було випробування їхньої спритності та адаптивності до ситуацій, що розвиваються, викликаних змінами зовнішньої та внутрішньої динаміки. Проте завдяки значній мірі суспільної віри цим органам вдалося залучити значні фінансові ресурси. Зокрема, для двох ключових цілей: потреб Збройних Сил України та підтримки постраждалого населення.

Початок повномасштабних військових дій призвів до того, що організації громадянського суспільства продемонстрували свою інституційну спроможність у перші місяці. Співпраця державних службовців і представників громадського сектору під час війни (зокрема, благодійних фондів і волонтерів) принесла винятково корисні результати. Вони не лише надали таку необхідну матеріальну підтримку для подолання поточної кризи, але й продемонстрували єдність, яка служила зв'язуючою силою між урядом і народом у спільній справі.

Висновки. Отже, налагодження взаємодії органів державної влади та громадянського суспільства має: підвищити рівень прозорості в роботі державних органів; формувати та вдосконалювати методи та процедури зворотного зв'язку, засновані на реальній роботі з групами підтримки, створювати позитивний імідж сучасної посадової та державної влади. Також важливо змінити позицію громадянського суспільства.

Сьогодні громадянське суспільство України має можливість вийти на рівень діалогу з державою для пошуку спільних шляхів вирішення важливих оборонних, соціальних та економічних проблем. Розвиваючись, громадянське суспільство все більше звільняє державу від проблем, які в принципі не можуть бути ефективно нею вирішені, – це й визначає головний сенс їхньої взаємодії. Необхідно, щоб громадянське суспільство та держава робили соціально відповідальні кроки назустріч одне одному як партнери, щоб побудувати справді партнерську взаємодію в Україні. Важливо виховувати соціально активних громадян, починаючи з себе, щоб кожен член суспільства робив внесок у розвиток і вдосконалення соціально-демократичної держави.

Сприяння державній політиці розвитку громадянського суспільства є сфера, де демократичні громадяни можуть суттєво брати участь, яку

необхідно посилювати навіть з урахуванням викликів війни та післявоєнних часів. Лише через активну участь у суспільних процесах громадяни можуть сформувати відповідні ціннісні орієнтації в суспільному житті. Незважаючи на те, що громадянське суспільство України молоде та все ще розвивається, воно вже відіграло важливу роль як агент реформ у державі; це спричинило започаткування євроатлантичної інтеграції переважно через інститути громадянського суспільства. Представники громадських організацій відіграють важливу роль у здійсненні реформ, які базуються на євроінтеграції та демократизації на всіх рівнях українського суспільства. Здатність громадян безпосередньо впливати на рішення, які приймає керівництво, суттєво зменшує ймовірність конфлікту між суспільними цінностями – і допомагає налагодити нормальні відносини в громаді.

Література:

1. Алексєєв В. М. Взаємовідносини держави та суспільства в Україні: монографія. Чернівці: Технодрук, 2010. 524 с.
2. Взаємодія держави і суспільства в процесах публічної політики: наук. розробка / авт. кол. : С. О. Телешун, І. В. Рейтерович, С. В. Ситник та ін. Київ: НАДУ, 2013. 44 с.
3. Габермас Ю. Структурні перетворення у сфері відкритості: дослідження категорії громадянське суспільство / Пер. з нім. Онишко А. Львів: Літопис, 2000. 319 с.
4. Дніпров О.С. Діалог органів державної виконавчої влади та громадянського суспільства. *Вісник національного університету "Львівська політехніка"*. 2015. № 825. С. 26–30.
5. Коврига О.С. Взаємодія органів державної влади з громадськістю в системі державного управління України. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського: Серія "Державне управління"* 2020. Том 31 (70). № 2. С.109-114.
6. Козаков В.М., Рашковська О.В., Ребкало В. А., Романенко Є. О., Чаплай І. В. Державно-громадянська комунікація: шлях від кризи до взаємодії: монографія. Київ: ДП «Вид. дім «Персонал», 2017. 288 с.
7. Колосовська І. Формування ефективної моделі партнерства інститутів публічної влади та громадянського суспільства. *Ефективність державного управління. Зб. наук. праць*. 2015. Вип. 45 С.161-166.
8. Кресіна І.О., Скрипнюк О.В., Коваленко А.А. Держава і громадянське суспільство в Україні: проблеми взаємодії: монографія / ПАН України. Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького. Київ: Логос, 2007. 314 с.
9. Крутий О.М. Діалогова взаємодія органів державної влади та громадськості: монографія. Харків: Вид-во ХарПІ НАДУ "Магістр", 2008. 302 с.

References:

1. Alekseev, V.M. (2010). *Vzaiemovidnosyny derzhavy ta suspilstva v Ukraini*. [Relations of the state and society in Ukraine]. Chernivtsi: Tekhnodruk, [in Ukrainian].
2. Teleshun, S.O., Reiterovych, I.V., Sytnyk, S.V. (2013). *Vzaiemodiia derzhavy i suspilstva v protsesakh publichnoi polityky* [Interaction of the state and society in the processes of public policy]. Kyiv: NADU, [in Ukrainian].

3. Habermas. Yu. (2020). Strukturni peretvorennia u sferi vidkrytosti: doslidzhennia katehorii hromadianske suspilstvo. [Structural transformations in the sphere of openness: research on the civil society category]. Lviv: Litopys, [in Ukrainian].

4. Dniprov, O.S. (2015). Dialoh orhaniv derzhavnoi vykonavchoi vlady ta hromadianskoho suspilstva. [Dialogue of state executive authorities and civil society]. Visnyk natsionalnoho universytetu "Lvivska politekhnika" – Bulletin of the National University "Lviv Polytechnic". Vol. 825. 26–30. [in Ukrainian].

5. Kovryha, O.S. (2020). Vzaiemodiia orhaniv derzhavnoi vlady z hromadskistiu v systemi derzhavnoho upravlinnia Ukrainy. [Interaction of state authorities with the public in the system of Public Administration of Ukraine]. Vcheni zapysky Tavriiskoho natsionalnoho universytetu imeni V. I. Vernadskoho: Seriiia "Derzhavne upravlinnia" – Academic notes of the V. I. Vernadsky Tauride National University: Series "Public Administration". 31 (70). 109-114. [in Ukrainian].

6. Kozakov, V.M., Rashkovska, O.V., Rebkalo, V. A., Romanenko, Ye. O., Chaplai, I. V. (2017). Derzhavno-hromadianska komunikatsiia: shliakh vid kryzy do vzaiemodii. [Public-civil communication: the path from crisis to interaction]. Kyiv: DP «Vyd. dim «Personal». [in Ukrainian].

7. Kolosovka, I. (2015). Formuvannia efektyvnoi modeli partnerstva instytutiv publichnoi vlady ta hromadskoho suspilstva. [Formation of an effective model of partnership between public authorities and civil society institutions]. Efektyvnist derzhavnoho upravlinnia. Zb. nauk. prats. – Efficiency of Public Administration. Sat. scientific works. 45. 161-166. [in Ukrainian].

8. Kresina, I.O., Skrypniuk, O.V., Kovalenko, A.A. (2007). Derzhava i hromadianske suspilstvo v Ukraini: problemy vzaiemodii. [State and civil society in Ukraine: problems of interaction]. Kyiv: Lohos. [in Ukrainian].

9. Krutii, O.M. (2008). Dialohova vzaiemodiia orhaniv derzhavnoi vlady ta hromadskosti [Dialog interaction of state authorities and the public]. Kharkiv: Vyd-vo KharRI NADU "Mahistr". [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 35.076

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1341-1353](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1341-1353)

Тесаловський Олексій Борисович аспірант кафедри публічного управління та підприємництва, Національного аерокосмічного університету ім. М.Є. Жуковського «ХАІ», м. Харків, тел.: (096) 939-71-54, <https://orcid.org/0000-0003-1687-6923>

ЗАКОРДОННИЙ ДОСВІД ФОРМУВАННЯ ЗВ'ЯЗКІВ З ГРОМАДСЬКІСТЮ У ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ

Анотація. У статті узагальнено закордонний досвід формування зв'язків з громадськістю у публічному управлінні. З'ясовано, що виникнення і розвиток професійних зв'язків з громадськістю пов'язано зі США. Американські зв'язки з громадськістю як особливий вид діяльності і сучасний інститут мають найтривалішу історію, протягом якої вони проявлялися у всьому своєму різноманітті. Модель зв'язків з громадськістю США практично не піддалася іноземному впливу, але зробила великий вплив на розвиток цієї галузі в інших країнах, а в подальшому їх базова модель була взята на озброєння в багатьох країнах світу. Для України важливим є досвід використання зв'язків з громадськістю в період демократичних виборів і формування переваг електорату – важливої умови результату голосування. Особливістю розвитку зв'язків з громадськістю в США стало розуміння того, що держава, що має позитивний міжнародний імідж, успішно конкурує з іншими країнами, демонструючи міць, багатство і політичну вагу. Історія американських зв'язків з громадськістю свідчить про те, що вони органічно включені в систему публічного управління.

На відміну від прагматичної американської концепції європейський погляд розглядає зв'язки з громадськістю як діяльність суто гуманітарну, в якій велика увага приділяється особистості, що представляє собою в системі соціальних комунікацій суб'єкт суспільних дій.

Доведено, що діяльність зі зв'язків з громадськістю змінила ставлення до нематеріальних активів фірм, їх ставлення до іміджу і репутації, сприяла не тільки вигідному вкладенню капіталу великих компаній, але і привела до того, що корпорації стали частіше направляти їх на потреби суспільства, інвестувати в програми підтримки національних меншин, підростаючого покоління, допомоги літературі і мистецтву. Все це гармонізувало відносини між державою, бізнесом і населенням, змушуючи звертатися до зв'язків з громадськістю як до важливого управлінського ресурсу.

Визначено, що найбільш яскравою і характерною рисою європейського світу комунікацій є їх відкритість (транспарентність). Фахівці сфери комунікацій, журналісти, співробітники друкованих видань і телебачення, які виступали перед слухачами, звертали увагу на те, що фахівець зі зв'язків з громадськістю – це посередник між компанією і суспільством, професіонал з управління ризиками, пов'язаними з формуванням громадської думки і репутацій.

Ключові слова: зв'язки з громадськістю, інформаційне суспільство, інформаційно-комунікативні відносини, громадськість, публічне управління.

Tesalovskyi Oleksii Borisovich post-graduate student of the Department of Public Administration and Entrepreneurship of the National Aerospace University. M.E. Zhukovsky «KhAI», Kharkiv, tel.: (096) 939-71-54, <https://orcid.org/0000-0003-1687-6923>

FOREIGN EXPERIENCE IN FORMING PUBLIC RELATIONS IN PUBLIC ADMINISTRATION

Abstract. The article summarizes the foreign experience of forming public relations in public administration. It was found out that the emergence and development of professional public relations is associated with the United States. American public relations as a special type of activity and a modern institution have the longest history, during which they have manifested themselves in all their diversity. The US public relations model was practically unaffected by foreign influence, but had a great impact on the development of this industry in other countries, and later their basic model was adopted in many countries around the world. For Ukraine, the experience of using public relations during democratic elections and forming the preferences of the electorate is important – an important condition for the outcome of voting. A special feature of the development of public relations in the United States was the understanding that a state with a positive international image successfully competes with other countries, demonstrating power, wealth and political weight. The history of American public relations shows that they are organically integrated into the public administration system.

In contrast to the pragmatic American concept, the European view considers public relations as a purely humanitarian activity, in which much attention is paid to the individual, who is a subject of public actions in the system of Social Communications.

It is proved that public relations activities have changed the attitude to intangible assets of firms, their attitude to image and reputation, contributed not only to the profitable investment of capital of large companies, but also led to the

fact that corporations began to direct them more often to the needs of society, invest in programs to support national minorities, the younger generation, and help literature and art. All this harmonized relations between the state, business and the population, forcing them to turn to public relations as an important management resource.

It is determined that the most striking and characteristic feature of the European world of communications is their openness (transparency). Specialists in the field of communications, journalists, employees of print publications and television, who spoke to the audience, drew attention to the fact that a public relations specialist is an intermediary between the company and society, a professional in managing risks associated with the formation of public opinion and reputations.

Keywords: public relations, information society, information and communication relations, public, public administration.

Постановка проблеми. Процеси реформування, модернізація суспільних структур і форм соціального управління детермінують зміну інформаційно-комунікативної сфери суспільства, що актуалізує роль соціальних комунікацій, у тому числі зв'язків з громадськістю, які забезпечують перехід від переконливого впливу до управлінської взаємодії на засадах узгодження інтересів, партнерства і транспарентності. Водночас існуючий вузький, прагматичний погляд на зв'язки з громадськістю є стримуючим чинником переходу до нових суспільних відносин, здатних формувати консенсус і системну довіру в суспільстві. Подолання цієї проблеми можливе за допомогою інституціоналізації зв'язків з громадськістю, яка в змозі забезпечити стійкість соціально-політичних процесів, їх регулювання на всіх управлінських рівнях, а також дозволяє встановити довгострокові і системоутворюючі зв'язки між усіма соціальними інститутами.

Спостережувані у вивченні теорії і практики зв'язків з громадськістю явні прогалини вимагають визначення меж концептуального та емпіричного вивчення. Перш за все, існує протиріччя між практикою зв'язків з громадськістю, що реалізується в різних соціальних інститутах, і недостатнім науковим осмисленням їх місця і ролі в суспільстві.

Аналіз зв'язків з громадськістю закордоном дозволяє включити в дослідницьке поле фактори соціально-економічної та інформаційно-комунікативної трансформації, проаналізувати інституціоналізацію зв'язків з громадськістю в якості комунікативної складової публічного управління, що сприяє нівелюванню відчуження соціальних суб'єктів від сфери управління, забезпечує транспарентність і діалогічність суспільних відносин і динамічну стійкість суспільства України.

Аналіз досліджень і публікацій. Теоретичні і практичні аспекти закордонного досвіду формування зв'язків з громадськістю у публічному управлінні—розглянуто в працях як зарубіжних, так і вітчизняних вчених. Серед них слід виділити праці таких вчених, як Бебик В.М. [1], Буарі Ф. [6], Грунінг [9], Джефкінс Ф. [8], Карпенкю О.В. [2], Куйбіда В.С. [2], Крутий О.М. [3], Ньюсом Д. [10], Серант А.Й. [4], Шаульська Г.М. [5], Харрісон С. [7], та ін. Однак, незважаючи на численні дослідження, слід зазначити, що проблематика визначення місця зв'язків з громадськістю як інституту, що формується в системі публічного управління, їх включення в практику соціальної взаємодії як способу управління суспільними відносинами, практично не розглядається у вітчизняній науковій літературі, що свідчить про актуальність обраної тематики цієї статті.

Мета статті. Метою статті є узагальнення закордонного досвіду формування зв'язків з громадськістю у публічному управлінні.

Виклад основного матеріалу. Різні способи комунікування людство стало використовувати задовго до появи професійних зв'язків з громадськістю. До винаходу алфавіту і писемності в своєму прагненні встановити контакт і знайти взаєморозуміння, а також для передачі інформації люди використовували символи, піктограми, малюнки, звуки, танці і навіть запахи. Такий тип комунікації виник одночасно з людством, але тільки винахід технічних засобів і відповідних технологій надав велику кількість прикладів використання різноманітних способів переконання і впливу на знання людей.

Таким чином суспільний розвиток тісно пов'язаний з історією соціальних комунікацій як прообразу зв'язків з громадськістю, які у ХХ ст. трансформуючись, стали соціальною практикою, що має тенденцію поетапної інституціоналізації. Порівняльно-історичний аналіз, застосований автором в дослідженні, дозволяє розглянути еволюцію зв'язків з громадськістю в безпосередньому зв'язку з основними історичними віхами розвитку держав і народів. Такий підхід сприяє виявленню та зіставленню рівнів розвитку, змін, що відбулися, визначенню тенденцій становлення зв'язків з громадськістю, а також детальному аналізу та розгляду їх формування. В рамках цього підходу можливо виявити соціально-історичні передумови поступального руху зв'язків з громадськістю, а також дослідити їх ранні форми, що отримали в ХХ ст. статус професійної діяльності та соціального інституту.

Виникнення і розвиток професійних зв'язків з громадськістю пов'язано зі США. Американські зв'язки з громадськістю як особливий вид діяльності і сучасний інститут мають найтривалішу історію, протягом якої вони проявлялися у всьому своєму різноманітті. Модель зв'язків з громадськістю

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

США практично не піддалася іноземному впливу, але зробила великий вплив на розвиток цієї галузі в інших країнах, а в подальшому їх базова модель була взята на озброєння в багатьох країнах світу.

Крім того, еволюція атлантичних зв'язків з громадськістю може розглядатися як класичний зразок ускладнення даної професії, її прояви на всіх рівнях суспільно-політичного розвитку соціуму. Саме в США зародилися уявлення про зв'язки з громадськістю як діяльності, що є складовою частиною системи публічного управління. Американці першими звернулися до проблеми соціальної місії та соціальної відповідальності, відображенням якої стала концепція Й. Грунінга, в якій проявилася еволюція зв'язків з громадськістю від односторонньої комунікації до двосторонньої та симетричної [9].

Д. Ньюсом зазначає, що до початку 80-х рр. XX ст. в США зв'язки з громадськістю остаточно оформляються в якості функції управління [10]. Підтвердженням цього факту стало зростання відповідних відділів і служб в провідних компаніях, розробка і реалізація іміджевих програм в різних галузях економіки і бізнесу, стабілізація числа агентств зі зв'язків з громадськістю, збільшення публікацій, присвячених практиці і теорії зв'язків з громадськістю, збільшення чисельності студентів, що навчаються за фахом, інтернаціоналізація їх практики. Управлінський консалтинг і поява великої кількості незалежних консультантів, які стали пропонувати широкий спектр послуг в політичній і в економічній сферах суспільства, також сприяв закріпленню управлінських характеристик зв'язків з громадськістю.

Підводячи підсумок післявоєнної американської історії зв'язків з громадськістю і переходячи до аналізу їх сучасного стану, потрібно констатувати, що діяльність зі зв'язків з громадськістю змінила ставлення до нематеріальних активів фірм, їх ставлення до іміджу і репутації, сприяла не тільки вигідному вкладенню капіталу великих компаній, але і привела до того, що корпорації стали частіше направляти їх на потреби суспільства, інвестувати в програми підтримки національних меншин, підростаючого покоління, допомоги літературі і мистецтву. Все це гармонізувало відносини між державою, бізнесом і населенням, змушуючи звертатися до зв'язків з громадськістю як до важливого управлінського ресурсу.

Заклучний етап, що почався, на думку Д. Ньюсом, в 80-і рр. XX ст. і триває до теперішнього часу, є епохою «професійних паблік рілейшнз» і пов'язаний з їх остаточною інституціоналізацією [10, р.70]. У цей період як і раніше важливим напрямком залишається організаційне оформлення зв'язків з громадськістю, що в першу чергу виразилося в роботі прес-служб, створюваних на підприємствах і в державних структурах. У Білому домі в період президентства Р. Ніксона також офіційно було оголошено про

створення прес-служби. Головне завдання, яке вирішували ці структури, – поширення бажаному суб'єкту управління «порядку денного». Дана концепція вимагала від команди говорити «одним голосом», що, в свою чергу, перешкоджало появі повідомлень, що суперечать один одному. Так, прес-служба президента США безпосередньо виходила на регіональну громадськість, робила поїздки в Штати з виступами, забезпечуючи незалежність від Вашингтонської преси. Фахівці самостійно готували повідомлення для ЗМІ і передавали їх в різні куточки країни за допомогою супутникових технологій. Прес-секретарі відповідали за щоденні брифінги, конференції та інші контакти з журналістами. З розвитком інформаційних технологій відповідні служби стали широко використовувати Інтернет, супутниковий зв'язок, що призвело до кардинальних змін у відносинах з пресою, стрімкому формуванню єдиного національного інформаційно-комунікативного простору.

Як і в багатьох країнах, в США актуальними залишаються проблеми професійної етики, проблеми взаємин фахівців зі зв'язків з громадськістю, державних чиновників, журналістів, клієнтів, різних груп зовнішньої і внутрішньої громадськості. Важливою тенденцією став прихід в професію жінок. У США в 1984 р. більше 50% фахівців зі зв'язків з громадськістю становили жінки [11, с. 79]. Інтеграційну роль в процесі становлення зв'язків з громадськістю став грати Міжнародний комітет асоціацій консультантів зі зв'язків з громадськістю, створений в 1986 р., в якому в даний час працюють фахівці з 24 країн [5, с. 56].

На нашу думку, сучасний період становлення і розвитку зв'язків з громадськістю характеризується значимістю і складністю поставлених перед професійним співтовариством завдань. Заслугує на увагу проблема консолідації практиків і теоретиків з метою точного визначення змісту діяльності. Відмінними рисами кінця XX ст. і початку XXI ст. є зародження інтегрованих комунікацій і злиття великих компаній, які стали працювати в споріднених сферах: реклама, директ-маркетинг, GR, прес-обслуговування та ін. Процедури поглинання агентств по зв'язкам з громадськістю великими рекламними фірмами, які включають їх у свої корпорації на правах відділів, торкнулися багатьох відомих фірм. Так, «J. Walter Thompson» придбала компанію «Hill & Knowlton», «Young & Rubicam» – «Burson Marsteller» [4, с. 29]. Таким чином, це призводить до появи гігантів, що працюють у сфері комунікацій, що зводить зв'язки з громадськістю до технологічного і тактичного рівня, нівелюючи їх управлінський і ціннісно-орієнтований потенціал встановлення довгострокових і взаємовигідних відносин. Позитивним моментом виступає поліпшення стратегічного планування, вдосконалення та узгодження всіх комунікативних і комунікаційних потоків при реалізації діяльності зі зв'язків з громадськістю.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

У ході дослідження виявлено взаємозв'язок історії США з процесом становлення та розвитку міжнародних зв'язків, що впливають на розвиток галузі в усьому світі. Розуміння історичного контексту важливе для подальшої професіоналізації сучасної практики зв'язків з громадськістю, яку неможливо звести тільки до діяльності видатних особистостей, організації яскравих кампаній або виникнення корпоративних підрозділів зі зв'язків з громадськістю. Історичний досвід становлення американських зв'язків з громадськістю демонструє їх нерозривний зв'язок з публічним управлінням, економікою країни, демократизацією соціуму і зміцненням громадянського суспільства. Для України важливим є досвід використання зв'язків з громадськістю в період демократичних виборів і формування переваг електорату – важливої умови результату голосування. Особливістю розвитку зв'язків з громадськістю в США стало розуміння того, що держава, що має позитивний міжнародний імідж, успішно конкурує з іншими країнами, демонструючи міць, багатство і політичну вагу. Історія американських зв'язків з громадськістю свідчить про те, що вони органічно включені в систему публічного управління.

У Європі зв'язки з громадськістю в якості професійної діяльності і сфери бізнесу оформилися набагато пізніше американських. Ф. Джефкінс звертає увагу на державну підтримку зв'язків з громадськістю у Великобританії, коли уряд брав на себе ініціативу у сфері соціальних комунікацій та управління громадською думкою. У 1909 р. британське казначейство вперше запровадило таку посаду, як прес-секретар, а Міністерство пошти приступило до роз'яснення сутності та необхідності послуг, що надаються населенню. У 1912 р. після приходу Л. Джорджа до влади була створена група лекторів, яка розповідала населенню про хід пенсійної реформи. З 1926 р. у Великобританії працює Імператорське управління з маркетингу/ У Великобританії в 1948 р. до підготовки фахівців приступив новостворений Institute of public relations in Britain – IPR [8, с. 5].

Історія німецьких зв'язків з громадськістю починається зі створення в 1949 р. К. Аденауером Федеративного відомства друку (Bundespresseamt, ВРА). В цей час в політичній сфері активно використовувалися опитування громадської думки, здійснювалося взаємодія з журналістами. Технології зв'язків з громадськістю активно застосовували такі великі промислові компанії, як «Krupp» і «AEG». У цей період починається активна освітня діяльність.

Франція у 20-і рр. ХХ ст. відмовилася від концепції розвитку зв'язків з громадськістю за американським зразком, що змістило початок їх появи на післявоєнний період, коли в Європі почалося інтенсивне відновлення економіки. У той час зв'язки з громадськістю були підпорядковані потребам

корпорацій, які заново намагалися прищепити населенню смак до мирного життя. В. Бебик посиляється на періодизацію європейських зв'язків з громадськістю, запропоновану французьким теоретиком і практиком Ж.-К. де Фейком, який назвав цей післявоєнний етап «примітивною ерою». У цей час основні зусилля були спрямовані на встановлення взаємодії між соціальними групами, інформування громадськості та встановлення ефективних відносин з пресою [1, с. 28].

В. Бебик називає відомих метрів Франції Л.-Ф. Лапревота, Л. Матру, Л. Селерона основоположниками становлення галузі, яка від самого початку базувалася на принципах європейського гуманізму. Підходи заокеанських і європейських фахівців значно відрізнялися один від одного. Якщо в США зв'язки з громадськістю переслідували, перш за все, комерційні цілі, забезпечуючи за допомогою комунікацій просування торгових марок, то в Європі з самого початку «формували клімат довіри серед персоналу і публіки з метою підтримки діяльності та сприяння розвитку» [1, с. 46]. Л. Матра писав, що місце підприємств у нашому індустріальному суспільстві дає йому додаткову відповідальність. Ми можемо пояснити філософію менеджменту, сказавши, що його цілі економічні, а результат людського плану, кінцевий результат діяльності підприємства може бути тільки гуманістичної властивості [1, с. 44].

На особливості становлення і розвитку зв'язків з громадськістю у Франції вказав Ф. Буарі, що дав розгорнуту характеристику системі цінностей, що лежать в їх основі. На відміну від прагматичної американської концепції Європейський (Латинський) погляд розглядає зв'язки з громадськістю як діяльність суто гуманітарну, в якій велика увага приділяється особистості, що представляє собою в системі соціальних комунікацій суб'єкт суспільних дій. Ф. Буарі вводить такі поняття, як «homo faber», тобто людина-творець матеріальних і культурних цінностей; «homo economicus» – людина-споживач; «homo relations», тобто суспільна особистість, що здійснює сукупність всіх соціальних відносин, в які вона включена як індивід. На думку вченого, зв'язки з громадськістю адресовані «людині суспільній» і спрямовані на задоволення її соціальних і духовних потреб. Повернення людині тих цінностей, яких його, на думку Ф. Буарі, позбавляє індустріальне суспільство, – це одне з найбільш захоплюючих завдань публік релейшнз. Він вважав, що необхідно «заново прив'язати людину до його роботи і через неї повернути йому віру, любов, радість, без яких він не зможе залишитися відповідальною людиною і які позбавлять його від долі «людини-маси» і не дадуть перетворитися на «людину-робота» [6, С. 69].

Таким чином, становлення французьких зв'язків з громадськістю пов'язане з післявоєнним періодом, коли почався етап створення позитивних

образів компаній, робота над репутацією перших керівників. Цей час був схожий на американську фазу інформування громадськості про діяльність компаній через ЗМІ. Тільки з середини 50-х і до 70-х рр. XX ст. в Європі великі фірми стали формувати свою філософію взаємини з громадськістю. Про це свідчить О. Крутій, яка вважає, що до цього часу підприємці почали розуміти недостатність відносин з пресою і через прес-центри пояснювали і обґрунтовували свої дії, цілі, розповідаючи про корпорацію та її філософію. Фахівці зі зв'язків з громадськістю, що працюють в департаментах, приступили до формування персональних іміджів і корпоративних репутацій. Щоб досягти цієї мети, – пише О. Крутій, – продовжуючи весь час надавати значення засобам масової інформації, треба було все більше націлювати інформацію на відносини з певними групами громадськості, здатними чинити прямо або побічно вплив на життя компанії; будувати образ компанії [3, с. 29].

У 1955-1956 рр. у Франції стали з'являтися перші прес-агентства, було прийнято постанову А. Пейрефітта про статус консультанта і прес-аташе. Даний документ не допускав суміщення посад консультанта, журналіста або рекламіста. У цей період в державних установах, на різних підприємствах Франції активно створювалися інформаційні служби. В цей час йшло формування нової мультинаціональної політики, розширювалося коло зацікавленої громадськості, створювалися нові принципи діяльності [2, с. 29]. Саме в цей період відбулися істотні зміни європейських зв'язків з громадськістю, пов'язані з бурхливим розвитком економіки, що спричинила за собою появу сервісних професій: реклами, маркетингу, зв'язків з громадськістю.

В цей же час у Німеччині «локомотивом» інституціоналізації зв'язків з громадськістю стала сфера освіти. Масова поява навчальних програм, початок підготовки майбутніх фахівців зі зв'язків з громадськістю у вільному університеті (Берлін, 1981 р.) сприяли популяризації і розквіту сфери зв'язків з громадськістю. З 1971 р. діє Німецький інститут – (DIPR-Deutsches Institut für Public Relations). У 1993 р. в Лейпцизькому університеті відкрито Інститут комунікацій і засобів масової інформації, в якому була передбачена спеціалізація зі зв'язків з громадськістю. В даний час в Німеччині видається газета «PR Report», існує професійне об'єднання – Німецька асоціація зі зв'язків з громадськістю – (Deutschen Public Relations Gesellschaft, DPRG). Вона налічує понад три тисячі членів. Своїм головним завданням асоціація вважає просування і збереження стандартів якості в зв'язках з громадськістю і комунікаційному управлінні. У Німеччині ведеться активна дослідницька діяльність: видаються наукові роботи, в цій сфері присуджується Національна премія А. Екля. Констатуємо, що сучасні німецькі теоретики і практики

виявляють велику зацікавленість у розвитку управлінських функцій зв'язків з громадськістю. Вони активно сприяють отриманню достовірної інформації від компаній і державних інституцій, сприяючи гармонійному розвитку суспільства; вирішують завдання внутрішньофірмових зв'язків з громадськістю, які набувають форми соціального партнерства, що передбачає співпрацю робочих колективів з підприємцями. Важливо відзначити, що дана тенденція є характерною для багатьох європейських країн.

Так, у Великобританії великий акцент робиться на соціальну відповідальність компаній. Ш. Харрісон пише, що бізнес усвідомив необхідність звертати увагу на потреби споживачів і домагатися прихильності з боку громадськості, тому навички та вміння фахівців зі зв'язків з громадськістю користуються значним попитом [7, с. 76]. Можливо зробити висновок про те, що найбільш яскравою і характерною рисою європейського світу комунікацій є їх відкритість (транспарентність). Фахівці сфери комунікацій, журналісти, співробітники друкованих видань і телебачення, які виступали перед слухачами, звертали увагу на те, що фахівець зі зв'язків з громадськістю – це посередник між компанією і суспільством, професіонал з управління ризиками, пов'язаними з формуванням громадської думки і репутацій. Суб'єкти соціальної комунікації (ЗМІ, компанії, управлінські структури, керівники фірм), що функціонують в суспільстві, взаємодіють один з одним, отже, роль зв'язків з громадськістю полягає в тому, щоб зробити таку взаємодію конструктивною. Зв'язки з громадськістю адресують свої послання не людині – споживачеві, а особистості – члену соціуму. Європейська концепція соціальної відповідальності поширюється не тільки на компанії, але і на кожного громадянина. Так, французькі професіонали сфери комунікацій вважають, що корпоративна культура не повинна пригнічувати, але зобов'язана бути комфортною для співробітника фірми. Персонал компанії – це, перш за все, рівноправний партнер, інтереси якого прагне враховувати підприємство. Європейські зв'язки з громадськістю не претендують на світове домінування, але їх вплив і міжнародний авторитет залишаються вагомими за рахунок пріоритету гуманістичних цінностей над комерційними.

Висновки. Таким чином, для вивчення виникнення і формування зв'язків з громадськістю в Північній Америці і Західній Європі був використаний порівняльно-історичний аналіз, що дозволив виявити зміни які відбулись та визначити тенденції їх подальшого розвитку. На нашу думку, є відмінності в підходах і принципах побудови зв'язків з громадськістю в США і Європі. Різниця полягає в тому, що атлантичні зв'язки з громадськістю формувалися як більш прагматичні і комерційно орієнтовані, спрямовані на отримання доходів і прибутку. Континентальні зв'язки з громадськістю

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

володіють меншим набором сервісних (обслуговуючих) характеристик, але мають у своєму арсеналі достатню кількість соціально значущих функцій, націлених на реалізацію суспільних комунікативних програм. Таким чином, європейські зв'язки з громадськістю більш аксіологічно орієнтовані і спрямовані на формування гуманістичних цінностей.

Американські зв'язки з громадськістю не піддавалися будь-якому впливу ззовні, але в той же час мали істотний вплив на становлення зв'язків з громадськістю в багатьох країнах світу, включаючи зв'язки з громадськістю в Україні. Незважаючи на прагматичний підхід і тактичне використання технологій, американські зв'язки з громадськістю першими почали втілювати в життя ідеї соціальної відповідальності бізнесу, формулюючи місію, корпоративну філософію, декларуючи врахування громадської думки, необхідність зворотного зв'язку і налагодження тривалої співпраці зі своїми цільовими аудиторіями. На нашу думку, зародження і подальше становлення світових зв'язків з громадськістю характеризується ускладненням завдань, що стоять перед професійним співтовариством. Відмінними рисами кінця ХХ ст. і початку ХХІ ст. стало зародження інтегрованих комунікацій і злиття великих компаній, які почали працювати в споріднених сферах. Розуміння історичного контексту формування зв'язків з громадськістю важливо для подальшої професіоналізації сучасної практики. Еволюція світових зв'язків з громадськістю демонструє їх взаємозалежність з ринковою економікою, становленням демократії і зміцненням недержавного сектора. Видатні американські вчені і фахівці-практики довели, що зв'язки з громадськістю не є пропагандою або рекламою, але являють собою діяльність, в якій акцент перенесений з переконання і впливу на встановлення двосторонньої комунікації зі зворотним зв'язком. Американська історія – приклад переходу від епізодичного і нерегулярного використання зв'язків з громадськістю до систематичного і стабільного їх застосування в приватних і державних структурах (спеціалізовані агентства, прес-служби, інформаційно-аналітичні відділи та ін.). Ретроспективний аналіз становлення і розвитку американських зв'язків з громадськістю свідчить про те, що їх еволюція пов'язана з ускладненням завдань і зміною функцій, що стало основою їх діяльнісної трансформації та інституційної еволюції. У США, на батьківщині зв'язків з громадськістю, сформувалися передумови ранньої інституціоналізації, яка дозволила розглядати їх в управлінській парадигмі.

Саме в цих параметрах багата на події американська історія впливає на становлення зв'язків з громадськістю в Україні, розвиток яких почався набагато пізніше їх міжнародної історії. Підкреслимо важливість і необхідність входження зв'язків з громадськістю в міждержавні структури, що не тільки дозволяє вітчизняним компаніям стати повноправними учасниками

міжнародних процесів, а й активно працювати у всесвітніх впливових установах, здійснюючи співпрацю у сфері дотримання етичних норм, сертифікації, уніфікації стандартів якості та компетенцій фахівців. Все це зміцнює авторитет українських зв'язків з громадськістю і сприяє більш швидкому завершенню періоду їх інституційного оформлення.

Література:

1. Бебик В.М. Інформаційно-комунікаційний менеджмент у глобальному суспільстві: психологія, технології, техніка паблік рилейшинз: монографія. Київ: МАУП, 2005. 440 с.
2. Інформаційно-комунікативна діяльність органів публічної влади: монографія / В.С. Куйбіда та ін.; за заг. ред. В.С. Куйбіди, О.В. Карпенка; Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. Київ: Компринт, 2018. 363 с.
3. Крутій О.М. Діалогова взаємодія органів державної влади та громадськості: монографія. Харків: Вид-во ХарРІ НАДУ "Магістр", 2008. 302 с.
4. Серант А.Й. Зв'язки з громадськістю у системі місцевих органів влади: монографія. Львів: ЛРІДУ НАДУ, 2008. 198 с.
5. Шаульська Г.М. Механізми взаємодії громадськості з органами публічної влади в Україні: монографія / за заг. ред. Т.В. Мотренка. Київ: Інститут законодавства Верховної Ради України, 2018. 200 с.
6. Boiry P.A. Les relations publiques ou la strategie de la confiance. Eyrolles, 1989. 125 p.
7. Harrison S. Public Relations: An Introduction. Routledge, 1995. 189 p.
8. Jefkins F. Public relations. 5th ed / revised and edited by Daniel Yadin. Financial Times Pitman Publishing. 1998. 293 p.
9. Grunig J.E. Two-way symmetrical public relations: past, present and future. / in Handbook of public relations. R.L. Heath (ed.). Thousand Oaks, CA: Sage, 2001. Pp. 11–30. URL: https://www.researchgate.net/profile/James_Grunig/publication/323369596_TwoWay_Symmetrical_Public_Relations_Past_Present_and_Future/links/5a908ea0a6fdccceff01f8a5/Two-Way-Symmetrical-Public-Relations-Past-Presentand-Future.pdf.
10. Newsom, D, Turk, J. V., & Kruckeberg, D. This is PR: The realities of public relations (8th ed.). Belmont, CA: Thomson Wadsworth. 2004. 102 p.
11. Wilcox D. L., Ault, P. H., Agee, W.K., Cameron, G.T. Essentials of Public Relations. Publisher: Allyn & Bacon, 2000. 496 p.

References:

1. Bebyk, V.M. (2005). Informatsiino-komunikatsiinyi menedzhment u hlobalnomu suspilstvi: psykholohiia, tekhnolohii, tekhnika pablik ryleishynz. [Information and communication management in global society: psychology, technology, technique of public relations]. Kyiv: MAUP, [in Ukrainian].
2. Kuibida, V.S., Karpenka, O.V. (2018). Informatsiino-komunikatyvna diialnist orhaniv publichnoi vlady [Information and communication activities of public authorities]. Kyiv: Komprynt, [in Ukrainian].
3. Krutii, O.M. (2008). Dialohova vzaiemodiia orhaniv derzhavnoi vlady ta hromadskosti. [Dialogue interaction of public authorities and the public].. Kharkiv: Vyd-vo KharRI NADU "Mahistr", [in Ukrainian].
4. Serant, A.I. (2008). Zviazky z hromadskistiu u systemi mistsevykh orhaniv vlady. [Public relations in the system of local government]. Lviv: LRIDU NADU, [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

5. Shaulska, H.M. (2018). Mekhanizmy vzaiemodii hromadskosti z orhanamy publichnoi vlady v Ukraini: [Mechanisms of interaction of the public with public authorities in Ukraine]. Kyiv: Instytut zakonodavstva Verkhovnoi Rady Ukrainy, [in Ukrainian].
6. Boiry P.A. (1989). Les relations publiques ou la strategie de la confiance. Eyrolles, [in French].
7. Harrison S. (1995). Public Relations: An Introduction. Routledge, [in English].
8. Jefkins F. (1998). Public relations. 5th ed / revised and edited by Daniel Yadin. Financial Times Pitman Publishing. [in English].
9. Grunig J.E. (2001). Two-way symmetrical public relations: past, present and future. / in Handbook of public relations. R.L. Heath (ed.). Thausand Oaks, CA: Sage, URL: https://www.researchgate.net/profile/James_Grunig/publication/323369596_TwoWay_Symmetrical_Public_Relations_Past_Present_and_Future/links/5a908ea0a6fdccecff01f8a5/Two-Way-Symmetrical-Public-Relations-Past-Presentand-Future.pdf. [in English].
10. Newsom, D, Turk, J. V., & Kruckeberg, D. (2004). This is PR: The realities of public relations (8th ed.). Belmont, CA: Thomson Wadworth. [in English]
11. Wilcox D. L., Ault, P. H., Agee, W.K., Cameron, G.T. (2000). Essentials of Public Relations. Publisher: Allyn & Bacon, [in English].

УДК 351; 338.24

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1354-1365](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1354-1365)

Упатов Станіслав Юрійович аспірант кафедри управління персоналом та підприємництва, Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна, Навчально-науковий інститут «Інститут державного управління», Маршала Рибалко, 51, кв. 13, м. Харків, 61099, тел.: (050) 043-38-50, <https://orcid.org/0009-0007-8623-6194>

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЯК ЗАСІБ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ХАРЧОВОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ

Анотація. У статті державне регулювання як засіб підвищення ефективності харчової промисловості. Доведено, що харчова промисловість вважається однією з провідних та найперспективніших сфер України: вона приведе свій майбутній розвиток до сталого зростання, що є життєво важливим для забезпечення наукового обґрунтування першочергових заходів державного регулювання для забезпечення підвищення операційної ефективності та конкурентоспроможності суб'єктів господарювання у сфері виробництва харчової промисловості, а також забезпечення агропродовольчої безпеки держави. Визначення основної сутності державного регулювання харчової промисловості є нелегким завданням ще й через велику кількість типів галузей у харчовій промисловості, кожна з яких має свою специфіку регулювання та важлива для суспільства, оскільки безпосередньо національна продовольча безпека залежить від їх ефективної роботи.

З'ясовано, що харчова промисловість несе значну відповідальність у забезпеченні населення продукцією, вона є основною складовою продовольчої безпеки. Таким чином, від рівня її розвитку залежить не менше, ніж економічна стабільність і політичний суверенітет країни. Як така важлива галузь національної економіки, галузь потребує значної уваги з боку держави. Це стосується не лише регулювання сфери, але й наполегливої регуляторної позиції держави щодо сприяння зростанню як виробників продуктів харчування, так і промислових підприємств.

Вплив держави на харчову промисловість фактично знаходиться на стику трьох сфер, а саме: макроекономічної, мезо- та мікроекономічної. Державне регулювання можна визначити як таке, що поєднує всі ці функції та працює на цих рівнях.

Запропоновано визначення ефективного державного регулювання діяльності підприємств харчової промисловості – це не будь-який набір

регуляторів, а система – це всі види і форми, методи та інструменти, за допомогою яких державні органи впливають на організації харчової промисловості. Мета полягає в тому, щоб змусити ці організації працювати ефективно та бути конкурентоспроможними як на внутрішньому, так і на міжнародному рівнях, одночасно забезпечуючи продовольчу безпеку своєї країни, а отже, і свою власну.

Ключові слова: держава, державне регулювання, ефективність, харчова промисловість, державне регулювання харчовою промисловістю.

Upatov Stanislav Yuriiovych Postgraduate student of the Department of Personnel Management and Entrepreneurship, VN Kharkiv National University Karazina, Educational and Scientific Institute "Institute of Public Administration", Kharkiv, <https://orcid.org/0009-0007-8623-6194>

STATE REGULATION AS A MEANS OF IMPROVING THE EFFICIENCY OF THE FOOD INDUSTRY

Abstract. In the article state regulation as a means of improving the efficiency of the food industry. It is proved that the food industry is considered one of the leading and most promising areas of Ukraine: it will lead its future development to sustainable growth, which is vital for providing scientific justification for priority measures of state regulation to ensure the improvement of operational efficiency and competitiveness of business entities. in the field of food industry production, as well as ensuring agri-food security of the state. Determining the main essence of state regulation of the food industry is not an easy task also because of the large number of types of industries in the food industry, each of which has its own specifics of regulation and is important for society, since National Food Security directly depends on their effective work.

It was found out that the food industry bears a significant responsibility in providing the population with products, it is the main component of food security. Thus, the level of its development depends no less than the economic stability and political sovereignty of the country. As such an important branch of the national economy, the industry requires considerable attention from the state. This applies not only to the regulation of the sphere, but also to the persistent regulatory position of the state to promote the growth of both food producers and industrial enterprises.

The state's influence on the food industry is actually at the junction of three spheres, namely: macroeconomic, meso - and microeconomic. Government regulation can be defined as one that combines all these functions and works at these levels.

The proposed definition of effective state regulation of the activities of food industry enterprises is not any set of regulators, but a system – these are all types and forms, methods and tools by which state bodies influence the organization of the food industry. The goal is to make these organizations work effectively and be competitive both domestically and internationally, while ensuring the food security of their country and therefore their own.

Keywords: state, state regulation, efficiency, food industry, state regulation of the food industry.

Постановка проблеми. Однією з характерних рис, що визначають сучасний розвиток України, є орієнтація на євроінтеграцію. У зв'язку з цим посеред зусиль із визначення життєздатних стратегій вирішення викликів, які перешкоджають європейській інтеграції вітчизняній економіці, сприяння ринковим відносинам у всіх сферах, що складають національну економіку, набуває більшого значення.

Особливу увагу слід приділити розкриттю питань державного регулювання, оскільки воно є головним інструментом підвищення ефективності саме харчової промисловості України; відзначається пріоритетністю серед інших галузей агропромислового виробництва. Сформована система державного регулювання в Україні не підтримує зусиль, які дозволили б ефективно працювати суб'єктам виробництва харчової промисловості, а також механізмів їх формування, які мають забезпечувати виробництво харчових продуктів з високою доданою вартістю. Важливим є вдосконалення регуляторної політики. Необхідно створити сприятливі умови для ефективного функціонування підприємств харчової промисловості.

Сфера харчової промисловості є однією з пріоритетних з економічної точки зору складових в Україні. Можна відзначити високу економічну важливість харчової промисловості як потенційно найбільш гнучкого і швидко відновлюваного виробництва.

Проте наявність великої кількості проблем, що забезпечують конкурентоспроможність харчової продукції на внутрішньому та зовнішньому ринках, потребує теоретичного дослідження, яке дозволяє визначити методи державного регулювання в цій сфері.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні і практичні аспекти державного регулювання розвитку харчової промисловості розглянуті в працях як зарубіжних, так і вітчизняних вчених. Вагомий внесок у дослідження впливу держави на інноваційну діяльність зробили такі вчені Бутко М.П. [1], Дейнеко Л. В. [2], Коваленко О.В. [4], Куць О.І. [5], Міненко М. А. [6], Назаркевич І.Б. [7], Оліфіренко Л. Д. [8], Сичевський М. П. [9], Хрип'юк В.І. [11], Чорна Н. П. [12], Шелудько Е. І. [2], Ясько А.Г. [1], та ін.

Незважаючи на велику кількість робіт по означеній проблематиці, слід зазначити наявність низки невивчених питань в ефективності державного регулювання харчової промисловості, що свідчить про актуальність обраної тематики цієї статті.

Формулювання цілей (мети) статті. Метою даної статті є дослідження основних методів державного регулювання як засобу підвищення ефективності харчової промисловості.

Виклад основного матеріалу. Харчова промисловість вважається однією з провідних та найперспективніших сфер України: вона приведе свій майбутній розвиток до сталого зростання, що є життєво важливим для забезпечення наукового обґрунтування першочергових заходів державного регулювання для забезпечення підвищення операційної ефективності та конкурентоспроможності суб'єктів господарювання у сфері виробництва харчової промисловості, а також забезпечення агропродовольчої безпеки держави.

Наприкінці ХХ ст. світова економіка вступила в нову фазу, коли процеси глобалізації пожвавилися в усіх сферах – з транскордонним потоком фінансових ресурсів і використанням передових технологій. Ці процеси охоплюють усе більше країн, що веде до абсолютно нових ринкових та економічних відносин. Хоча незаперечним є те, що ринкова економіка не може існувати без державного регулювання, важливо визначити ступінь та інтенсивність державного втручання в економічне та соціальне життя країни. Це тому, що для здорової конкуренції між виробниками, яка ґрунтується на їхніх власних можливостях, держава має дозволити свободу вибору на ринку, а не обмеження можливостей.

Три основні типи моделей, які визначають перехід до ринкової економіки, – еволюційна, «шокова терапія» та жорстке регулювання. Перехід України до ринкової економіки у складі Радянського Союзу розпочався не в сприятливих умовах. Починаючи з 90-х рр. ХХ ст., Україна не була підготовлена до прагнення економічної незалежності. Гострою проблемою стала відсутність нормативно-правового забезпечення та відсутність налагодженої системи ефективного державного регулювання розвитку національної економіки.

Українська нормативно-правова база: система актів, що встановлюють основи законодавчого забезпечення господарської діяльності в різних галузях, оперує різними термінами, які мають бути синонімами, але означати одне й те саме: «регулювання господарської діяльності», «державне регулювання господарська діяльність», «регулятивний вплив держави на суб'єкти господарювання», «регуляторна діяльність». Проте чіткого визначення терміну «державне регулювання» серед цих нормативних актів немає.

Сутність державного регулювання діяльності підприємств харчової промисловості є складним завданням ще й через різноманіття галузей, які його складають – зі специфікою регулювання – і є сферами суспільних інтересів. Ефективність їх діяльності визначає продовольчу безпеку країни.

До наукової дискусії належать численні публікації, присвячені питанням державного управління економікою загалом, окремими галузями народного господарства чи установами, пов'язаними з різними сторонами та сферами їх господарської діяльності. Різноманітність проявів, методів і форм державного регулювання зумовлює різне тлумачення відповідної спрямованості дій влади.

Дослідники трактують державне регулювання як економічну категорію та приходять до висновку, що державне регулювання є відображенням відносин між державою та суб'єктами господарювання у сфері синхронізації дій суб'єктів, спрямованих на забезпечення пропорційності всіх економічних процесів на макрорівень з метою максимальної гармонізації для забезпечення соціально-економічного розвитку країни, а в подальшому – добробуту громадян [7; 8].

М. Міненко в своїй роботі з питань контролю за господарською діяльністю стверджує, що державне регулювання здійснюється за допомогою певних норм і методів, які контролюють поведінку суб'єктів господарювання за допомогою комплексу правових, економічних та інституційних заходів державного регулювання [6, С. 49]. Цей вплив реалізується шляхом спрямування системи державних регулюючих дій на поведінку виробників як замовлення на виконання завдань, визначених державними органами.

Для сприяння розвитку стратегічно важливого сектору економіки І. Назаркевич в умовах державного регулювання у вибраній сфері, визначає цілеспрямований вплив держави на суспільні відносини в ній, а також організаційну діяльність державних органів з чітким визначенням очікуваних результатів [7, с. 25].

Л. Оліфіренко визначає поняття державного регулювання як систему функцій законодавчого, виконавчого та контрольного характеру, яка здійснюється уповноваженими державними установами з метою стабілізації існуючого соціально-економічного ладу внаслідок зміни економічної кон'юнктури [8, с. 36].

О. Коваленко дослідила державне регулювання через призму державної підтримки конкретної галузі – сільського господарства та заглибилася в різні підходи до визначення сутності державного регулювання у сфері харчової промисловості. Вона розглядає це як вплив держави на економічні процеси в суспільстві та галузі з метою створення сприятливих умов для функціонування промисловості в умовах ринкової економіки та реалізації соціально-

економічних та екологічних пріоритетів, забезпечення, зокрема, продовольчої безпеки України. [5, с.16].

Досліджувачі агропродовольчих ланцюгів Д. Крисанов, О. Варченко зазначають, що після 90-х рр. XX ст., коли завершилися процеси приватизації, сільське господарство та харчова промисловість сформували агропродовольчу систему в Україні [3, с. С. 73]. Суть цієї системи полягає в поєднанні галузей і підприємств, що складають аграрний сектор: за функціями технологічного процесу її можна умовно поділити на дві основні групи. Першу групу складають галузі сільського господарства; другу групу складають галузі промисловості, зокрема харчова та переробна.

У монографії, яка присвячена дослідженню харчової промисловості в умовах євроінтеграції, М. Бутко, А. Ясько називають одну зі стратегічно важливих галузей світового господарства. Проблема, наголошує він, не в окремій людині і навіть не в окремій країні, а в усьому людстві – глобальна проблема сучасності – і при цьому звертає увагу: продовольчу безпеку слід дотримуватися на глобальному рівні [1, с. 64].

Дослідження визначення поняття «харчова промисловість» показало, що в науковій літературі та монографіях існують різні тлумачення – «харчова промисловість», «харчова та переробна промисловість», «харчова промисловість». Серед дослідників харчових продуктів немає спільного розуміння того, що передбачає ця концепція; незважаючи на це, шляхом порівняльного аналізу цих різноманітних концепцій може бути можливим прийти до більш точного розмежування для практичного використання.

Харчова промисловість – це «галузь економіки України, яка об'єднує сукупність підприємств з виробництва та реалізації харчових продуктів, що забезпечують потреби внутрішнього та зовнішнього ринків у харчових продуктах» за визначенням Л. Дейнеко, Е. Шелудько [2, с. 8]. Ця галузь була і є одним із системоутворюючих елементів національної економіки за Н. Чорною [12, с. 65], який визначає її як стратегічно важливу галузь народного господарства, від якої залежить добробут людей, називаючи її «продовольчою промисловістю». М. Сичевський також зазначає, що «харчова і переробна промисловість є і залишатиметься в майбутньому стратегічно важливою галуззю народного господарства, від якої залежить добробут українського народу» [9, с.162].

Отже, ми маємо ці поняття, які є ідентичними в науковій літературі, але на нашу думку, є найбільш відповідним і загальноприйнятим розумінням цього поняття є «харчова промисловість».

Харчова промисловість України – це понад 40 багатограних галузей виробництва. Н. Чорна у своїх наукових працях до її складу відносить харчову, м'ясо-молочну промисловість – до цієї класифікації входить рибна,

борошномельна, круп'яна і комбікормова промисловість, що утворюють самостійну групу галузей, але також входять до харчової промисловості [12, с. 69]. У свою чергу, виходячи зі спеціалізації на продукції, кожна підгалузь харчової промисловості створює об'єднану групу переважно із сировини рослинного походження для харчових продуктів. Законодавча база для регулювання діяльності суб'єктів харчової промисловості в Україні зароджувалася під час здобуття незалежності. Тоді було прийнято чимало нормативних актів у формі законів, постанов уряду та наказів міністерства. Навіть зараз рівень законодавчого регулювання для розвитку харчової промисловості є недостатнім – постійно змінюється законодавство з часом непередуманою тактикою внесення змін до вже існуючих законодавчих документів. Замість того, щоб формувати державну стратегію підтримки галузі, вони прагнуть її знищити.

Враховуючи те, що харчова промисловість несе значну відповідальність у забезпеченні населення продукцією, вона є основною складовою продовольчої безпеки. Таким чином, від рівня її розвитку залежить не менше, ніж економічна стабільність і політичний суверенітет країни. Як така важлива галузь національної економіки, галузь потребує значної уваги з боку держави. Це стосується не лише регулювання сфери, але й наполегливої регуляторної позиції держави щодо сприяння зростанню як виробників продуктів харчування, так і промислових підприємств.

Суб'єкт господарювання є основною ланкою економіки будь-якої країни. І. Хрип'юк характеризує державне регулювання діяльності підприємств агропромислового комплексу як колективне за своєю суттю, що воно здійснюється методами через вплив органів державного управління та місцевої влади на бізнес-клімат для досягнення конкретних результатів [11, С. 32]. Зі свого боку О. Коваленко, О. Куць, О. Бокій визначають гармонійне поєднання процесів державного регулювання економіки та підприємницької діяльності, що відображає взаємодію мікро- та макроекономічних компонентів, що формують цілісність національної економіки [5, с. 58].

Національний підрозділ харчової промисловості є ключовим гравцем у тому, щоб усі інші сектори працювали добре, а також уся країна. Крім того, підприємства харчової промисловості забезпечують постійні надходження до доходів державного бюджету. Проте можна відзначити, що без державного регулювання харчової промисловості неможливо задовольнити потреби ринку. У більшості випадків фактично лише держава, володіючи численними інструментами та методами впливу, здатними підвищити платоспроможність і конкурентоспроможність підприємств, може підняти цю галузь у майбутньому розвитку.

Вплив держави на харчову промисловість фактично знаходиться на стику трьох сфер, а саме: макроекономічної, мезо- та мікроекономічної.

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Державне регулювання можна визначити як таке, що поєднує всі ці функції та працює на цих рівнях.

Продовольча безпека країни є одним із важливих завдань економіки держави на макроекономічному рівні, де держава впливає на економічну діяльність та національну економіку. Вона спрямована не лише на забезпечення контролю над тим, що надходить і вивозиться з країни, а й на захист життя, здоров'я та інтересів споживачів шляхом удосконалення державного регулювання у сфері безпеки та якості харчових продуктів. Перед українськими виробниками відкриваються можливості, коли буде створена система стандартів якості та безпеки харчових продуктів на рівні з Європейським Союзом, оскільки їм буде забезпечено вступ України до Світової організації торгівлі (СОТ) та євроінтеграційне об'єднання.

Механізм, за яким відбуваються економічні процеси в харчовій промисловості, регулюється державою в цілому, що підпадає під мезорівень. Він визначає стратегічно важливі галузі та забезпечує виробництво галузевої продукції. Таким чином, діяльність молочної промисловості регулюється примусом до підвищення закупівельних цін на сире молоко в господарствах населення та заборону підвищення цін на вироблену молочну продукцію. Держава суттєво впливає на підприємства цукрової галузі – обмежує виробництво цукрових буряків (сировини), обсяги закупівлі цукру; щороку мінімальна ціна на цукрові буряки встановлюється Урядом України. Виробництво алкоголю та тютюну підпадає під сферу державного регулювання, оскільки спирт етиловий, спирт етиловий виноградний ректифікований, спирт етиловий ректифікований плодовий може вироблятися лише на державних підприємствах, а алкогольні напої та тютюнові вироби – будь-які суб'єкти господарювання незалежно від форми. права власності, але за умови отримання ліцензії.

Регулювання на мікрорівні – це економічні відносини між окремими суб'єктами господарювання харчової промисловості, яке суттєво впливає на роботу харчових підприємств, надаючи їм економічну допомогу. Державна допомога, відповідно до Закону України "Про державну допомогу суб'єктам господарювання", надається у будь-якій формі за рахунок коштів держави або місцевих бюджетів, що спотворює або створює загрозу спотворення економічної конкуренції, створюючи переваги для виробництва певних видів продукції. товарів або провадження певних видів господарської діяльності. Непряма державна підтримка, як зазначає І. Назаркевич, в основному формується за рахунок механізму спеціального режиму оподаткування; тому надання спрощеної системи оподаткування малим і середнім виробникам сільськогосподарської продукції сприятиме перспективному розвитку промислових і сільськогосподарських підприємств [7, с. 21].

Отже, можна сказати, що успішне функціонування державного регулювання харчової промисловості може бути досягнуте лише за умови загальної підтримки та контролю економічних процесів – на національному рівні та навіть на рівні кожного окремого суб'єкта господарювання, що розглядається як важлива стратегічна одиниця економіки.

З іншого боку, державна підтримка суб'єктів харчової промисловості не працює ефективно. Проблема державного контролю над харчовою промисловістю полягає в тому, що він має поєднувати економічні та соціальні методи впливу. З одного боку, держава має забезпечити умови для сталого розвитку конкурентоспроможних підприємств у сфері виробництва харчових продуктів, що залежить від політики фінансово-господарської діяльності, але водночас має забезпечити соціальний захист населення.

Про неспроможність держави ефективно підтримати суб'єктів ринку свідчить глобальна конкуренція, яка витісняє вітчизняних виробників зі світового ринку харчових продуктів, що гальмує зростання структури експорту в національній економіці. Ринок України так і не досяг саморегулювання, хоча це було однією з умов переходу до ринкової економіки на початку. Для того, щоб Україна була інтегрована в європейський політичний, економічний і правовий простір, необхідним є ефективне державне регулювання з боку уряду.

Дослідження проводяться з метою зібрати різні погляди та необхідність державного регулювання харчової промисловості, а також розкрити його сутність. За словами Л. Оліфіренко, під ефективним державним регулюванням суб'єктів харчової промисловості слід розуміти сукупність заходів державних регуляторів, що включають економічні, адміністративні та соціальні інструменти, спрямованих на вплив на суб'єктів харчової промисловості з метою забезпечення їх ефективної діяльності в ринків (як внутрішнього, так і зовнішнього) на конкурентній основі, а також у контексті забезпечення продовольчої безпеки країни [8, с. 22].

Успішність державного регулювання харчовою промисловістю визначається нормативно-правовою базою та соціальним середовищем. Це допомагає забезпечити здорові організації як компоненти ринкової системи. На думку А. Юзефович, основними негативними чинниками, що стримують розвиток харчової промисловості, є якісне державне регулювання, яке не відбувається на ринку харчових продуктів. Впровадження змін завжди означає додаткові проблеми для підприємств, які необхідно вирішувати суттєво вартість, при дефіциті матеріальних і трудових ресурсів [10, с. 33].

Досліджуючи різні методи оцінки ефективності діяльності компаній, М. Сичевський визначає як внутрішні, так і зовнішні форми ефективності підприємств харчової промисловості як основні чинники, пристосовані до

цих суб'єктів, на основі результатів опитування підприємств харчової промисловості. Передбачається, що внутрішня ефективність є показником прибутковості підприємства (або успіху), а отже, вона відображає фінансові показники компанії. З іншого боку, зовнішня ефективність вимірює, наскільки добре компанія задовольняє суспільні потреби, оскільки фірми харчової промисловості мають справу безпосередньо зі споживачами [10, с. 44].

Таким чином, виробнича діяльність підприємств харчової промисловості в сучасних умовах, що піддається змінам зовнішнього середовища, комплексу заходів, які б дозволили адаптувати промислові підприємства до нових умов, що їх оточують – як зовнішнього, так і внутрішнього середовища, без перебільшення в адаптації чи несправедливої реструктуризації, а також трансформувати їхню діяльність [3, с. 25].

Дослідження представило різні перспективи плюс необхідність державного регулювання харчової промисловості, щоб зрозуміти її суть. Відтак ми виробили власне бачення цього визначення. На нашу думку, ефективне державне регулювання діяльності підприємств харчової промисловості – це не будь-який набір регуляторів, а система – це всі види і форми, методи та інструменти, за допомогою яких державні органи впливають на організації харчової промисловості. Мета полягає в тому, щоб змусити ці організації працювати ефективно та бути конкурентоспроможними як на внутрішньому, так і на міжнародному рівнях, одночасно забезпечуючи продовольчу безпеку своєї країни, а отже, і свою власну.

Проте реалізація зазначеного комплексу заходів має дати змогу державі зосередитися не на гальмуванні розвитку харчової промисловості шляхом прямого впливу, що включає адміністративні заходи, такі як заборони, дозволи та примус, а на посиленні ролі непрямих державних регуляторів. Вони складаються із забезпечення ефективної цінової, фінансової та монетарної політики, а також амортизаційної та зовнішньоекономічної політики, на додаток до широкого впровадження інституційних регуляторів, що складаються з правових, етичних, психологічних та організаційних норм.

Висновки і перспективи подальших розвідок. Питання державного регулювання розвитку: щодо підприємств харчової промисловості є досить актуальним на даному періоді становлення економічної системи України. Харчова промисловість була і залишається однією з провідних галузей народного господарства України, ефективно функціонуюча яка забезпечує не тільки економічний розвиток країни в цілому, а й забезпечує продовольче забезпечення населення. Тому доцільно зазначити, що забезпечення зростання ефективності діяльності підприємств у таких умовах є однією з передумов успішного подолання кризових явищ у вітчизняній економіці, а також досягнення рівноважного (тобто стійкого) зростання.

Повномасштабне російське вторгнення, фінансова криза, зростання бідності та погіршення умов життя людей: ці зміни разом з інституційними змінами створюють значну невизначеність щодо майбутнього розвитку харчової промисловості та аграрного сектору. Трансформаційний розвиток є непередбачуваним, оскільки вплив різних факторів на суб'єктів харчової промисловості є асиметричним. Без прийняття оптимальних заходів щодо забезпечення ефективного державного регулювання у харчовій промисловості з високою ймовірністю відбудеться зниження обсягів виробництва вітчизняної продукції з високою доданою вартістю шляхом переробки; яка буде замінена імпортною продукцією на ринку України.

Паралельно на державному рівні можна було б рекомендувати розробити програму, яка б сприяла розвитку місцевого виробництва на основі тих видів харчових продуктів, які є доцільними та пріоритетними для виробництва в Україні, як-от молочна та м'ясна групи продуктів, фрукти та овочі, та інші сприятливі умови для розвитку міжнародних зв'язків, які уможливають імпорт із країн, що виробляють товари, не вироблені в Україні через нерентабельність або неможливість через кліматичні причини України чи будь-які інші фактори.

Література:

1. Бутко М.П., Ясько А.Г. Конкурентні позиції харчової промисловості України в умовах СОТ: монографія. Ніжин: Аспект-Поліграф, 2011. 279 с.
2. Дейнеко Л. В., Шелудько Е. І. Харчова промисловість України: ефективність використання виробничих ресурсів та кадрового потенціалу. Київ: НАН України, Ін-т економіки та прогнозування. 2013. 120 с.
3. Крисанов Д.Ф., Варченко О.М. Агропродовольчі ланцюги: ключові проблеми створення та розбудови. *Економіка і прогнозування*. 2017. № 1. С. 72-91.
4. Коваленко О. В. Інновації та бізнес у харчовій промисловості: монографія. Київ: ННЦ «ІАЕ», 2015. 300 с.
5. Коваленко О.В., Куць О.І., Бокій О.В. Концептуальні засади формування економічної політики та механізмів розвитку харчової промисловості. Інститут продовольчих ресурсів НААН. Київ, 2020. 51 с.
6. Міненко М. А. Регулювання господарської діяльності галузей національної економіки. *Наукові праці Національного університету харчових технологій*. 2017. Т. 23, № 3. С. 49-57.
7. Назаркевич І. Б. Державне регулювання структурних змін в економіці України: проблеми та перспективи : монографія. Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2020. 356 с.
8. Оліфіренко Л.Д. Державна політика використання експортного потенціалу підприємств харчової промисловості України. *Проблеми і перспективи економіки та управління*. 2021. №4(8), С. 74–81.
9. Сичевський М. П. Харчова промисловість як основа продовольчої безпеки та розвитку держави. Київ: Аграр. наука, 2019. 388 с.
10. Сичевський М.П., Юзефович А.Е., Коваленко О.В., Куць О.І., Лузан Ю.Я. Стратегічний потенціал продовольчої системи України. Монографія. Київ: б.в. 2020. 162 с.

- 1365

УДК 37.07:353

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1366-1378](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1366-1378)

Халецький Андрій Вікторович кандидат наук з державного управління, доцент, доцент кафедри управління та адміністрування, КЗВО «Вінницька академія безперервної освіти», вул. Грушевського, 13, 21100, тел.: (050) 368-21-46, <https://orcid.org/0000-0001-7435-765X>

СПІВВІДНОШЕННЯ ДЕРЖАВНО-ГРОМАДСЬКОЇ ТА ГРОМАДСЬКО-ДЕРЖАВНОЇ СКЛАДОВИХ УПРАВЛІНСЬКОЇ СИСТЕМИ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ ОСВІТНЬОЇ ГАЛУЗІ

Анотація. Стаття присвячена проблемі управління освітньою галуззю України в умовах реформування. Увага зосереджена на аналізі та порівнянні двох поширених управлінських систем – державно-громадської та громадсько-державної. Доведено, що державна влада та громадянські інститути суспільства в процесах організаційної діяльності перебувають у постійному тандемі відносин з урегулювання регіональних соціальних і гуманітарних проблем.

З'ясовано, що обидва типи управління – державно-громадське та громадсько-державне – в освіті передбачають узгоджену взаємодію між державою і громадою у виконанні завдань освіти, можливість спільно результативно впливати на освітню політику, ухвалення управлінських рішень, здобуття рівного доступу до якісної освіти. Обидва типи взаємодії пов'язані, але відрізняються тим, яка структура в ній (держава чи громадськість) домінує: якщо держава, то таке управління буде державно-громадським, якщо громадські самоврядні структури – громадсько-державним

В умовах розвитку демократії й розширення співуправління навчальний заклад повинен тісно співпрацювати з громадськими організаціями та місцевими громадами.

На підставі детального аналізу наукових праць і практичного досвіду автором статті зроблено висновок, що ефективність громадсько-державного управління можлива за умови посилення й використання можливостей та потенціалу кожної зі сторін, зв'язку між ними для розвитку спільного освітнього й управлінського потенціалу в галузі загалом та закладі загальної середньої освіти зокрема, а також суттєвого перегляду спектра необхідних управлінських функцій.

Сьогодні громадсько-державний механізм управління в сфері загальної середньої освіти займає вагоме місце в загальній моделі управління

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

освітньою сферою. Для впровадження громадсько-державного управління в Україні важливо створити реальні умови, серед яких: удосконалення нормативно-правової бази, розроблення різних способів і методів активізації членів громад, усвідомлення керівниками ЗЗСО переваг співуправління за активною участю громади, культурно-освітнього середовища ЗЗСО.

З огляду на прагнення суспільства та державних інституцій досягнути нового рівня ефективності в діяльності освітньої системи в країні проходять процеси демократизації через нові моделі громадсько-державного управління.

Ключові слова: освіта, система загальної середньої освіти, громадсько-державний механізм управління, державно-громадський механізм управління, децентралізація, місцевого самоврядування.

Khaletskyi Andrii Viktorovych Candidate of Sciences in Public Administration, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Management and Administration, KZVO "Vinnytsia Academy of Continuing Education", St. Hrushevsky, 13, 21100, tel.: (050) 368-21-46, <https://orcid.org/0000-0001-7435-765X>

THE RELATIONSHIP OF STATE-PUBLIC AND PUBLIC-STATE COMPONENTS OF THE ADMINISTRATIVE SYSTEM IN THE CONDITIONS OF THE REFORM OF THE EDUCATION INDUSTRY

Abstract. The article is devoted to the problem of management of the educational sector of Ukraine in the conditions of reform. Attention is focused on the analysis and comparison of two widespread management systems - state-public and public-state. It has been proven that the state government and civil institutions of society in the processes of organizational activity are in a constant tandem of relations for the settlement of regional social and humanitarian problems.

It has been found that both types of management - state-public and public-state - in education provide for coordinated interaction between the state and the community in the performance of educational tasks, the possibility of jointly influencing educational policy, making management decisions, and obtaining equal access to quality education. Both types of interaction are related, but differ in which structure dominates it (the state or the public): if the state, then such management will be state-public, if public self-governing structures - public-state

In the conditions of the development of democracy and the expansion of co-management, the educational institution should closely cooperate with public organizations and local communities.

On the basis of a detailed analysis of scientific works and practical experience, the author of the article concluded that the effectiveness of public-state

management is possible under the condition of strengthening and using the opportunities and potential of each of the parties, the connection between them for the development of joint educational and management potential in the industry in general and the institution general secondary education in particular, as well as a significant revision of the range of necessary management functions.

Today, the public-state management mechanism in the field of general secondary education occupies an important place in the general model of management of the educational sphere. For the implementation of public-state management in Ukraine, it is important to create real conditions, including: improvement of the regulatory and legal framework, development of various methods and methods of activation of community members, awareness of the advantages of co-management with the active participation of the community, cultural and educational environment of the community.

Given the aspiration of society and state institutions to achieve a new level of efficiency in the educational system, the country is undergoing democratization processes through new models of public-state management.

Keywords: education, general secondary education system, public-state management mechanism, state-public management mechanism, decentralization, local self-government.

Постановка проблеми. Національне суспільство та процеси діяльності публічних інституцій перебувають у надзвичайно динамічному стані розвитку й трансформацій. Державна влада та громадянські інститути суспільства в процесах організаційної діяльності перебувають у постійному тандемі відносин з урегулювання регіональних соціальних і гуманітарних проблем. Сьогодні в системі державного управління в освітній галузі зустрічаємо два схожих поняття – державно-громадські та громадсько-державні механізми. Спробуємо проаналізувати означені поняття та визначити відмінності між ними.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аспекти ефективного менеджменту в умовах державно-громадського управління закладом загальної середньої освіти розглядалися тією чи іншою мірою в наукових працях, які висвітлюють: зміст професійної діяльності керівника (А. Деркач, М. Дьяченко, Г. Єльнікова, А. Журавльов, Ю. Забродін, Л. Калініна, Є. Климов, О. Леонтьєв, Г. Нікіфоров, В. Новиков, Н. Протасова, Г. Федоров та ін.); інноваційну діяльність, спрямовану на розвиток освітньої системи (Л. Ващенко, Л. Даниленко, В. Зазвягінський, І. Зимня, В. Кирилов, Л. Мітіна, В. Мосолов, В. Сластьотін, В. Слободчиков та ін.); вимоги до професійної компетентності й культури керівника (В. Андрєєв, В. Єронін, Ю. Конаржевський, В. Кричевський, А. Марон, Р. Шакуров, В. Шепель та ін.);

шляхи розв'язання проблеми управління розвитком загальноосвітнього навчального закладу і професійної компетентності лідера (В. Зверева, Л. Калініна, В. Лазарєв, Т. Орлова, Л. Плахова, П. Третьяков, Г. Шамова); теоретико-методологічні засади, розвиток управлінської професійної й дидактичної компетентності керівників (В. Бондар, Л. В. Ващенко, В. Маслов, Н. Клокар, Н. Ничкало, В. Олійник, О. Онаць, І. Осадчий, О. Пометун, Н. Побірченко, Н. Протасова, Л. Паращенко, В. Сидоренко, С. Сисоєва, Т. Сорочан).

З окремих проблем державно-громадського управління національного та регіонального рівнів здійснюють дослідження науковці: В. Луговий, О. Кононенко, С. Лазаренко, В. Куйбіда, В. Майборода, С. Серьогін, Є. Бородін, В. Сиченко, Н. Шевченко, К. Романенко, Л. Юрчук та інші.

Мета статті – здійснити порівняльний аналіз державно-громадської та громадсько-державної форм управління освітньою галуззю.

Виклад основного матеріалу. Концептуальним засадам розвитку державно-громадського управління освітою присвячені дослідження С. Крисюка, який суть державно-громадського управління вбачає в такому суспільному управлінні, що забезпечує максимальну участь громадян у розробленні стратегічних напрямів розвитку освіти. Науковець розглядає його як відкриту, демократичну модель управління, де органічно поєднуються засоби державного впливу з громадським управлінням. Як вид соціального управління в умовах демократичного суспільства воно підпорядковується його загальним закономірностям [1, с. 35].

С. Шевченко визначає державно-громадське управління як динамічне утворення – систему взаємоузгоджених правових, економічних, соціальних, організаційних і політичних процесів, засобів, методів, важелів, процедур, способів цілеспрямованого впливу органів державного управління освітою, наукових, професійних і громадських кіл на якість системи освіти та її результату [2, с. 23].

О. Зайченко вважає, що державно-громадське управління недостатньо інституційно сформоване, бо його реальний вплив і функціональна здатність є низькими. Громадські освітні структури не впливають на процеси, оскільки не мають відповідних повноважень (наприклад, піклувальні ради, батьківські комітети тощо) [3, с. 12].

Способи поєднання громадського та державного управління навчальними закладами відображено в моделях, розроблених Г. Єльніковою. Зокрема, модель структурно-громадського супроводу передбачає наявність на кожному рівні субординаційної вертикалі управління загальною середньою освітою відповідної громадської структури. Її основним завданням є здійснення незалежної експертизи стану цієї ділянки освітньої галузі та

ведення діалогу з владними структурами для збалансування інтересів громадськості та відповідних органів управління. Результатом є збалансування вимог держави і запитів громадян [4, с. 10].

Модель інформаційно-громадського супроводу передбачає, що державні органи управління спільно з громадськими структурами загальноосвітнього навчального закладу та установ освіти організовують зустрічні потоки інформації. Згори донизу надходить детермінація на інформацію (нормативно-правова та суспільно-ціннісна); знизу догори — претензійна (реакція виконавців, громадськості на детермінаційну інформацію). На кожному щаблі управління створюється адаптаційний структурний підрозділ, який узгоджує зустрічні потоки інформації та визначення вектору переваг [4, с. 11].

У моделі субординаційно-проміжного партнерства субординаційні відносини по вертикалі є дуже динамічними. До виконання завдань залучається громадськість, і відносини тимчасово перетворюються на партнерські. На час виконання завдання поширюються горизонтальні зв'язки. Після досягнення кожної часткової мети створена команда розпускається й вертикаль поновлюється. Основне призначення моделі — створення механізму субординаційно-партнерських відносин із метою забезпечення взаємної адаптації та досягнення загальних переваг в управлінні.

О. Марчак аналізує розвиток громадсько спрямованого управління загальноосвітнім навчальним закладом. Громадсько спрямоване управління ЗЗСО — це різновид гнучкого управління, яке передбачає залучення громадськості до прийняття управлінських рішень на різних щаблях управлінської вертикалі (від Міністерства освіти і науки до учня), встановлення рухомої рівноваги між запитами громади та надання освітніх послуг ЗЗСО із метою досягнення максимального результату в навчанні та вихованні учнів, розвитку місцевої громади. Завдання громадсько спрямованого управління ЗЗСО полягає в забезпеченні адаптації та узгодженні змісту освітнього процесу в ЗЗСО з освітніми потребами громадян. За такого управління змінюється вектор впливу знизу догори, що створює умови для природовідповідного розвитку дитини в освітньому процесі ЗЗСО, задоволення освітніх і загальнокультурних потреб населення (громади). Тобто таке управління можна вважати громадсько-державним [5, с. 159].

Як стверджує С. Корольок, в Україні громадсько-державне управління за сутністю є державно-громадським, хоча має багато декларативних ознак. Вона вважає, що суттєвою ознакою, яка характеризує перехід від державно-громадського до громадсько-державного управління освітою, є створення недержавних структур, що розширюють можливості шкіл у виборі шляхів свого ресурсного забезпечення (центри освітніх технологій, ресурсні центри, фонди, тощо). Дослідниця виокремлює такі ознаки громадсько-державного

управління: спільна управлінська діяльність державних і недержавних структур у керівництві освітніми проектами, ухвалення рішень державного управління з обов'язковим узгодженням проекту рішення з представниками громадськості, делегування частини повноважень структурам, що представляють інтереси певних груп громадськості. С. Королук визначає громадсько-державне управління, як управлінську діяльність, яка провадиться структурами громадянського суспільства – добровільно утвореними об'єднаннями, асоціаціями й організаціями громадян, які реалізують громадсько-освітню політику на засадах демократичних процедур самоуправління й співуправління. Система громадсько-державного управління освітою охоплює: учасників освітнього процесу, їхні органи управління та органи державного управління освітою, нормативно-правову базу, яка регламентує діяльність суб'єктів державно-громадського управління процедури, та механізми їх взаємодії. В основі громадсько-державного управління перебуває ідея активної ролі в забезпеченні функціонування, збереження та розвитку школи не тільки державних структур, а й громадськості. Громада є ініціатором різноманітних проектів, які сприяють розвитку школи і громади [6].

Отже, як бачимо, обидва типи управління – державно-громадське та громадсько-державне – в освіті передбачають узгоджену взаємодію між державою і громадою у виконанні завдань освіти, можливість спільно результативно впливати на освітню політику, ухвалення управлінських рішень, здобуття рівного доступу до якісної освіти. Обидва типи взаємодії пов'язані, але відрізняються тим, яка структура в ній (держава чи громадськість) домінує: якщо держава, то таке управління буде державно-громадським, якщо громадські самоврядні структури – громадсько-державним [7, с. 33].

В умовах розвитку демократії й розширення співуправління навчальний заклад повинен тісно співпрацювати з громадськими організаціями та місцевими громадами. Це може бути справді конструктивне партнерство й реальна взаємодія у розв'язанні проблем. До цього слід готувати і керівників, і педагогів, і учнівське самоврядування, і представників громадських структур. Це можливо через науково обґрунтовані дієві організаційні механізми та технології, які ліквідують державну монополію на освіту і сприятимуть перетворенню школи з державної установи на соціальний інститут в інтересах особи, суспільства, держави. Виконання окреслених завдань потребує від керівника закладу загальної середньої освіти серйозної підготовки та готовності до роботи в умовах громадсько-державного управління.

Він повинен уміти аналізувати взаємодію власне освітніх процесів, узгоджувати організаційні механізми громадсько-державного управління та

впроваджувати їх у практичну діяльність; уміти розробляти концептуальні засади їх конструювання та забезпечувати процесуально-змістові основи організаційних механізмів, опановувати технології їх упровадження; знати процедури і способи моделювання, процедури запровадження громадсько-державного управління в практику та забезпечувати науково-методичний супровід цього процесу.

У наукових працях зазначається, що розвиток громадсько-державного управління в освіті та навчальному закладі має чимало обмежень і ризиків, багато з яких зумовлені стереотипами в мисленні більшості суб'єктів освіти й представників соціуму. Серед таких ризиків можуть бути: прагнення до побудови вертикально-ієрархічних відносин з особами й організаціями за владних лідерів; небезпека розуміння громадсько-державної управлінської взаємодії як посилення позицій однієї зі сторін в інтересах інших або як нового перерозподілу нинішніх функцій управління. Є небезпека «фрагментації» громадянського суспільства перед лицем актуальних соціальних проблем і ризику виходу на перше місце інтересів груп, які прагнуть до корпоративної, фракційної реалізації власних інтересів за рахунок інших зацікавлених груп.

На підставі детального аналізу наукових праць і практичного досвіду нами зроблено висновок, що ефективність громадсько-державного управління можлива за умови посилення й використання можливостей та потенціалу кожної зі сторін, зв'язку між ними для розвитку спільного освітнього й управлінського потенціалу в галузі загалом та закладі загальної середньої освіти зокрема, а також суттєвого перегляду спектра необхідних управлінських функцій. В умовах демократизації суспільства ця проблема є особливо значимою й наповнена новим змістом, оскільки сучасний заклад загальної середньої освіти – це складна організація, яка об'єднує учителів і учнівські колективи, об'єднання й асоціації дорослих та дітей. У демократичному середовищі навчального закладу кожний із колективів і об'єднань має право на самоврядування, самостійне вирішення своїх питань, задоволення потреб та інтересів у освітньому процесі.

Перехід до якісно нового стабільного стану системи освіти в цілому, впровадження громадсько-державного управління через самовизначення й саморозвиток різних індивідів, груп, спільнот, соціальних і освітніх інституцій неможливі без демократії, громадсько-державного характеру внутрішньо-шкільного управління.

Пріоритет соціальних цілей, організаційних та особистісних цінностей, людини і колективу перебуває в центрі організації й процесів управління. Це безумовні та незаперечні принципи для кожного керівника загальноосвітнього навчального закладу. При цьому його завданням є використання

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

різноманітних засобів управління та створення організаційних і психологічних умов, які матимуть мобілізуючий, стимулюючий, організуючий, розвивальний вплив на всіх учасників освітнього процесу загалом і на кожного учасника зокрема.

Нами було проведено анкетування серед директорів шкіл та їхніх заступників, представників управлінь і відділів освіти, працівників науково-методичних служб територіальних громад Вінницької області. Загалом анкетування охоплювало 275 осіб.

Одним із завдань анкети №1 було з'ясування думки про те, яке місце посідає питання щодо форми управління ЗЗСО – державно-громадське чи громадсько-державне. Респондентам необхідно було не тільки назвати форму управління, а й надати обґрунтування свого вибору. Проаналізувавши відповіді учасників опитування, ми отримали такі результати: за державно-громадську форму управління виступило 119 осіб (43,2 %). Свій вибір вони пояснювали тим, що суспільство не виховане щодо відповідальності за участь в управлінні; сучасна громада не підготовлена до значних змін в управлінні ЗЗСО; школа зобов'язана реалізовувати державний стандарт і не має часу на виховання громади; перехід до громадсько-державного управління ЗЗСО має бути поступовим. На нашу думку, така позиція керівників пов'язана з додатковим навантаженням та виникненням неочікуваних проблем. Разом із тим у прихильників державно-громадської форми управління в освіті з'явилися тенденції до переосмислення форм управління у сучасних умовах та поступового переходу до нової форми – громадсько-державної.

140 респондентів (50,9 %) зазначають, що майбутнє за громадсько-державною формою управління й обґрунтовують свою позицію так: громадсько-державне управління є вимогою часу; представники громади повинні формувати замовлення на майбутнього випускника; громада може здійснювати контроль; ефективна робота закладу можлива лише за підтримки громади, зокрема фінансової; сучасна школа має бути громадсько активною, джерелом розвитку громадян; така форма управління сприятиме впровадженню спрощеної форми фінансової самостійності.

Серед прихильників громадсько-державної форми управління закладом освіти є усвідомлення того, що не всі готові до повноцінного переходу на нову форму керівництва. Потрібно готувати до цього й керівників ЗЗСО та їхніх заступників, учителів. Учасники дослідження наголошували на необхідності роз'яснювальної роботи щодо взаємовигідних та взаєморозвивальних відносин між школою і громадою, про матеріально-технічне забезпечення та організацію діяльності, підвищення рівня відповідальності громади щодо облаштування закладу, участі у плануванні та відповідальності

за результати роботи. Це потребує перегляду ставлення й у керівника, і в його команди, особистісного ставлення кожного учасника навчально-виховного та управлінського процесу, і стилю керівництва та позиції, насамперед директора школи.

Метою анкети № 2 було з'ясування позиції керівників щодо впровадження громадсько-державного управління. Анкета складалася з 11 питань. На запитання «У ЗЗСО, який Ви очолюєте, управління є державно-громадським»? «Так» відповіли 30 %, «частково» — 60%. Щодо співпраці з громадськими організаціями в реалізації державної освітньої політики, то респонденти називали від двох до восьми організацій, товариств, осередків.

На запитання про те, які організації відіграють провідну роль у реалізації державно-громадського управління, було зазначено від двох до п'яти організацій.

На питання щодо співпраці закладу з благодійними фондами та змін цієї співпраці більшість відповідей була позитивною, частина респондентів планує таку взаємодію в майбутньому.

Найбільше відповідей було на запитання щодо ролі громадської організації в реалізації освітньої політики. Це, зокрема, забезпечення діалогу з державними органами управління освітою; допомога у розв'язанні проблеми браку коштів; підтримка вчителів; формування в учнів усвідомлення себе як частини громади; вплив на учнів та їхніх батьків; вплив на формування громадської думки; формування громадянської та соціальної компетентності.

Стосовно ролі державних установ у реалізації державно-громадського управління, то відповіді були такі: державне управління має бути пріоритетним; головним його завданням є забезпечення діалогу структур державного управління з органами громадського самоврядування; виконання законів; допомога у формуванні суспільної думки; мотивація та управління процесом реалізації завдань освітньої політики. Формами діалогу респонденти назвали: конференції, круглі столи, форуми, зустрічі з громадськістю, шкільна рада тощо.

На запитання: «Школа в демократичному суспільстві – це школа, де учні..., де вчителі..., де керівники...» респонденти надали досить повні відповіді, серед яких провідною була думка, що учні – активні учасники управлінських процесів; вчителі – враховують індивідуально-психологічні особливості учнів та батьків; керівники – поважають права учнів, колег, батьків, колегіально ухвалюють рішення тощо.

На запитання: «На яких ідеях має бути побудоване управління школою в демократичному суспільстві?» ми отримали такі відповіді: набуття навичок управління власною життєдіяльністю та громадськими справами;

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

покращення життя учнів і виховання громадян, які зможуть жити й працювати в нових умовах; загальнолюдські цінності, демократія, національна самосвідомість; співпраця, взаємоповага, довіра; повага на всіх рівнях; дитина – найвища цінність; забезпечення рівного доступу до якісної освіти.

Як найвагоміші цінності школи в демократичному суспільстві респонденти зазначили: гуманізм, відкритість, толерантність, співпраця, відповідальність, професіоналізм і загальнолюдські, державотворчі, громадянські тощо.

За допомогою анкети № 3 визначалися проблеми на шляху впровадження громадсько-державного управління навчальним закладом. Найголовнішими названо: пасивність громадських організацій; небажання втручатися в проблеми освіти, інертність; недостатня освіченість і свідомість громадян; брак належного фінансування; мала ефективність і декларативність розподілу функцій між різними суб'єктами управлінського процесу.

Причинами є соціально-політичні проблеми розбудови держави; недостатнє усвідомлення владою і громадою ролі освіти в майбутньому держави; відсутність у школи реального й ефективного зв'язку з суспільством, відсутність партнерської взаємодії на різних рівнях управління.

У демократичній державі на рівні громади кожен громадянин має право на отримання повної, достовірної і всебічної інформації та можливості участі в процесах управління, прийняття рішень та реалізації стратегічних питань розвитку регіону. При цьому актуалізуються механізми відкритості, доступності, розуміння і взаємодії у всіх демократичних процесах публічної діяльності регіону. Адже реформа освіти та моделі державного управління її функціонування мають особливе суспільне значення, тому громадськість має знати і розуміти власні пріоритети, завдання та шляхи досягнення мети освітньої реформи. Відповідно, громадсько-державний механізм управління постає одним з основних концептів до якісних і ефективних змін в освітній сфері регіону.

Шляхи розв'язання проблем у запровадженні громадсько-державного механізму управління можна окреслити таким чином: проведення інформаційно-просвітницької роботи серед активної громади та населення з формування позитивного іміджу навчального закладу; запровадження стратегічного мислення як нового типу мислення, насамперед керівника ЗЗСО, нової етики управлінської діяльності; реалізація інноваційних інформаційно-управлінських технологій; розвиток управлінської, соціальної та громадянської компетентності у суб'єктів управління та самоуправління на всіх ієрархічних рівнях управління; зміни форм і методів контролю; підготовка й перепідготовка управлінців; виховання лідерів у освіті;

створення системи громадсько-державного управління, яка б ефективно управляла освітою і школою, зокрема впливала на зміни в когнітивній та афективних сферах людини як біосоціальної самокерованої системи на засадах синергетичного, особистісно орієнтованого, компетентнісного та діяльнісного підходів.

Важливого значення при розгляді громадсько-державного механізму управління в сфері загальної середньої освіти в умовах реформування освітньої галузі та її децентралізації набуває батьківська громада (батьківський комітет). Батьківська громада має особливий статус як суб'єкт освітньої діяльності, який постає в сучасних практиках як замовник і громадський оцінювач якості послуги та представник органу батьківської самоорганізації в закладі освіти. Батьківське самоврядування здійснюється родиною учнів з метою захисту прав та інтересів школярів, організації дозвілля та оздоровлення дітей, громадського нагляду (контролю) в межах відповідних повноважень [8].

Так, у закладах загальної середньої освіти Вінницької області здійснюють діяльність батьківські самоврядні інститути (ради класу та закладу), колегіальні органи, які долучаються до процесів організації та управління закладом освіти і вирішення проблемних питань освітнього середовища. Вони активно сприяють розширенню відкритості системи освіти й управління та демократичних процесів у сфері освіти. Батьківські ради можуть розглядати будь-які питання освітньої діяльності та приймати рішення в межах повноважень і чинного законодавства. Її рішення виконуються на добровільних засадах, пропозиції щодо організації освітнього процесу розглядаються керівником закладу, рішення мають дотримувати права та інтереси кожної людини на якісну освіту, втручання в діяльність ради заборонене.

Новим напрямом урядування в освітній сфері постає наглядова (піклувальна) рада закладу освіти, яка створюється за рішенням засновника та сприяє вирішенню перспективних завдань розвитку закладу освіти, залучення фінансових ресурсів для забезпечення його діяльності й контролю їх використання, взаємодії з органами влади та громадськими інститутами. Рада має право: брати участь у визначенні стратегії розвитку закладу освіти та контролювати її виконання; сприяти залученню додаткових джерел фінансування; аналізувати та оцінювати діяльність закладу освіти та його керівника; контролювати виконання кошторису/бюджету закладу освіти і вносити відповідні рекомендації для розгляду керівником закладу освіти; вносити засновнику закладу освіти подання про заохочення/відкликання керівника закладу освіти; здійснювати інші права, визначені чинним законодавством.

У контексті реалізації повноважень органів регіональної державної влади та місцевого самоврядування із виконання державної політики у сфері освіти та забезпечення якості освіти на відповідній території важливо створювати умови для доступності дошкільної, повної загальної середньої, позашкільної та професійної освіти. Вся окреслена організаційна робота має здійснюватися в контекстах отримання зворотної інформації про діяльність і, відповідно, чуттєвого реагування на виклики, які виникають у ході трансформацій у освітній системі регіону [9, с. 37].

Висновки. Таким чином, аналіз особливостей та відмінностей між державно-громадським і громадсько-державним управлінням засвідчує, що саме останнє є втіленням демократії і побудови справжнього громадянського суспільства. Це потребує перегляду позицій і самого керівника, і його команди, й особистісного ставлення кожного учасника освітнього процесу. Йдеться про посилення та використання можливостей і резервів кожної зі сторін, зв'язку між ними для розвитку спільного освітнього й управлінського потенціалу в галузі освіти, а також про суттєвий перегляд спектра необхідних управлінських функцій і дій – управління та співуправління.

Сьогодні громадсько-державний механізм управління в сфері загальної середньої освіти займає вагоме місце в загальній моделі управління освітньою сферою. Для впровадження громадсько-державного управління в Україні важливо створити реальні умови, серед яких: удосконалення нормативно-правової бази, розроблення різних способів і методів активізації членів громад, усвідомлення керівниками ЗЗСО переваг співуправління за активною участю громади, культурно-освітнього середовища ЗЗСО.

Перерозподіл сфер повноважень/відповідальності окреслив перспективні питання передачі суб'єктів освітньої діяльності на місцевий рівень (дошкільні, загальноосвітні, позашкільні, професійно-технічні, створення органів управління освіти) та пошуку нових моделей співпраці між органами державної і місцевої влади, громадськими інститутами та громадянами.

Література:

1. Крисюк С. В. Державне управління освітою : навчальний посібник для слухачів, аспірантів, докторантів спеціальності «Державне управління освітою». Київ : НАДУ, 2009. 218 с.
2. Шевченко С. О. Проблеми і перспективи державно-громадського управління якістю вищої освіти в Україні. *Державне управління та місцеве самоврядування* : зб. наук. пр. Дніпро. : ДРІДУ НАДУ, 2010. Вип. 3 (6). С. 23-34.
3. Зайченко О. І. Наукові засади реформування управлінської діяльності районного відділу освіти в сучасних умовах : автореф. дис.... канд. пед. наук : спец. 13.00.01 «Загальна педагогіка та історія педагогіки». Київ, 1998. 22 с.
4. Єльнікова Г. В. Теоретичні підходи до моделювання державно-громадського Управління. *Директор школи*. 2003. № 40 С. 10-11.

5. Марчак О. О. Розвиток громадсько-спрямованого управління загальноосвітніми навчальними закладами в системі освіти. *Адаптивне управління в освіті : зб. наук. пр.* Харків. : Стиль Іздат, 2007. С. 159-165.

6. Королук С. В. Особливості громадсько-державного управління в діяльності сучасної школи. Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/ttmuo/2010_3/10kormsa.pdf

7. Калініна, Л., Онаць О. Синкретизм державного та громадського компонентів у системі управління освітою в умовах розвитку демократії. *Механізми управління розвитком організаційної культури загальноосвітнього навчального закладу : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф.*, 4—5 квіт. 2013 р. Київ : Арт Економі, 2013. С. 33-43.

8. Про освіту : Закон України. 2017. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19>.

9. Луговий В. Десять років становлення (досвід досліджень, розробок і впроваджень у сфері державного управління). Київ : Вид-во НАДУ, 2005. 356 с.

References:

1. Krysyuk S. V.(2009). Derzhavne upravlinnya osvityu : navchal'nyy posibnyk dlya slukhachiv, aspirantiv, doktorantiv spetsial'nosti «Derzhavne upravlinnya osvityu» [State management of education: study guide for trainees, graduate students, doctoral students of the specialty "State management of education"]. Kyiv : NADU. 218 s. [in Ukrainian].

2. Shevchenko S. O. (2010). Problemy i perspektyvy derzhavno-hromads'koho upravlinnya yakistyu vyshchoyi osvity v Ukraini [Problems and prospects of state-public management of the quality of higher education in Ukraine]. Derzhavne upravlinnya ta mistseve samovryaduvannya : zb. nauk. pr. – State administration and local self-government: a collection of scientific works. Dnipro. : DRIDU NADU. Vyp. 3 (6). S. 23-34. [in Ukrainian].

3. Zaychenko O. I. (1998). Naukovi zasady reformuvannya upravlins'koyi diyal'nosti rayonnoho viddilu osvity v suchasnykh umovakh [Scientific principles of reforming the administrative activities of the district department of education in modern conditions]: avtoref. dys.... kand. ped. nauk : spets. 13.00.01 «Zahal'na pedahohika ta istoriya pedahohiky». Kyiv. 22 s. [in Ukrainian].

4. Yel'nykova H. V. (2003). Teoretychni pidkhody do modelyuvannya derzhavno-hromads'koho Upravlinnya [Theoretical approaches to the modeling of public administration]. Dyrektor shkoly – School Director. # 40 S. 10-11. [in Ukrainian].

5. Marchak O. O. (2007). Rozvytok hromads'ko-spryamovanoho upravlinnya zahal'noosvitnimy navchal'nymy zakladyamy v systemi osvity [Development of community-oriented management of general education institutions in the education system]. Adaptivne upravlinnya v osviti : zb. nauk. pr. – Adaptive management in education: a collection of scientific works. Kharkiv. : Styl' Izdat. S. 159-165. [in Ukrainian].

6. Korolyuk S. V. (2010). Osoblyvosti hromads'ko-derzhavnoho upravlinnya v diyal'nosti suchasnoyi shkoly [Peculiarities of public-state administration in the activity of a modern school]. Retrieved from: http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/ttmuo/2010_3/10kormsa.pdf [in Ukrainian].

7. Kalinina, L., Onats' O. (2013). Synkretizm derzhavnoho ta hromads'koho komponentiv u systemi upravlinnya osvityu v umovakh rozvytku demokratiyi [Syncretism of the state and public components in the education management system in the conditions of the development of democracy]. Mekhanizmy upravlinnya rozvytkom orhanizatsiynoyi kul'tury zahal'noosvitn'oho navchal'noho zakladu : materialy Vseukr. nauk.-prakt. konf. – Mechanisms of managing the development of organizational culture of a general educational institution: materials of the All-Ukrainian scientific and practical conference, 4—5 kvit. 2013 r. Kyiv : Art Ekonomii. S. 33-43. [in Ukrainian].

8. Pro osvitu : Zakon Ukrainy [Law of Ukraine On Education]. 2017. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19>. [in Ukrainian].

9. Luhovyy V. (2005). Desyat' rokiv stanovlennya (dosvid doslidzhen', rozrobok i vprovadzhen' u sferi derzhavnoho upravlinnya) [Ten years of formation (experience of research, development and implementation in the field of public administration)]. Kyiv : Vyd-vo NADU. 356 s. [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 351

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1379-1387](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1379-1387)

Хвалібота Ростислав Ігорович аспірант кафедри державної політики та врядування, Інституту адміністрування, державного управління та професійного розвитку Національного університету «Львівська політехніка», <https://orcid.org/0009-0000-8321-4132>

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕМОГРАФІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІД ВПЛИВОМ ПОСИЛЕНОЇ МІГРАЦІЇ В УКРАЇНІ: ЗМІНИ В СИСТЕМІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Анотація. Метою дослідження є характеристика особливостей забезпечення демографічної безпеки під впливом посиленої міграції в Україні. Ключове завдання полягає виокремленні ключових змін в системі державного управління. Виокремлено ключові загрози спричинені посиленою міграцією для системи державного управління демографічною безпекою. Демографічна безпека, яка охоплює народжуваність, смертність, вікову структуру, та міграцію, відіграє важливу роль у стабільності країни. Встановлено, що військові дії, зокрема в Україні з 2022 року, істотно порушують ці показники, спричинюючи значні міграційні потоки внутрішньо і за кордон. Визначено, що такі масові переміщення населення мають глибокий вплив на демографічну структуру, оскільки вихідні райони страждають від втрати робочої сили та перекосів у віковому та гендерному складі. За результатами досліджень, війна в Україні спровокувала значне зниження народжуваності через невизначеність та нестабільність, що змінює традиційні сімейні плани. Охарактеризовано, що міграція, особливо відхід молоді та кваліфікованих фахівців, залишає країну перед демографічними викликами, такими як старіння населення та відтік мозків, що ускладнює економічне відновлення. Доведено, що для підтримки демографічної безпеки критично важливим є стратегічне планування міграційної політики, яке забезпечує баланс імміграції та еміграції. Встановлено, що сучасні дослідження зосереджуються на аналізі цих процесів та їх впливу на національну безпеку та соціально-економічний розвиток. Визначено, що інтеграція біженців та переміщених осіб є ключовою для відновлення соціальних структур та культурної ідентичності. За результатами досліджень встановлено, що саме державне управління міграційними процесами під час та після кризи є життєво важливим для забезпечення довгострокової стабільності населення і уможливлення підвищення рівня національної

безпеки в цілому. Визначено ключові зміни в системі державного управління, що відбулися під впливом посиленої міграції в Україні.

Ключові слова: державне управління, демографічна безпека, посилена міграція, демографічна ситуація, воєнний стан, державна політика

Khvalibota Rostyslav Igorovich graduate student of the Department of Public Policy and Governance, Institute of Administration, Public Administration and Professional Development of the Lviv Polytechnic National University, Lviv, <https://orcid.org/0009-0000-8321-4132>

ENSURING DEMOGRAPHIC SECURITY UNDER THE INFLUENCE OF INCREASED MIGRATION IN UKRAINE: CHANGES IN THE SYSTEM OF STATE GOVERNANCE

Abstract. The goal of this study is to characterize the features of ensuring demographic security under the influence of increased migration in Ukraine. The primary task is to identify key changes in the system of state governance. Key threats caused by enhanced migration to the system of state governance of demographic security have been identified. Demographic security, which encompasses birth rates, mortality, age structure, and migration, plays a vital role in the stability of a country. It has been established that military actions, particularly in Ukraine since 2022, significantly disrupt these indicators, causing substantial migration flows both internally and abroad. It has been determined that such massive population movements have a profound impact on the demographic structure, as the originating regions suffer from a loss of workforce and distortions in age and gender composition. Research results have shown that the war in Ukraine has led to a significant decrease in birth rates due to uncertainty and instability, altering traditional family plans. It is characterized that migration, especially the departure of young people and skilled professionals, leaves the country facing demographic challenges such as population aging and brain drain, complicating economic recovery. It has been proven that strategic planning of migration policy, which ensures a balance between immigration and emigration, is critically important for supporting demographic security. Current research focuses on analyzing these processes and their impact on national security and socio-economic development. It has been determined that the integration of refugees and displaced persons is key to restoring social structures and cultural identity. Research results have established that state management of migration processes during and after crises is vital for ensuring the long-term stability of the population and enhancing the level of national security overall. Key changes in the system of

state governance that have occurred under the influence of enhanced migration in Ukraine have been identified.

Keywords: state governance, demographic security, increased migration, demographic situation, wartime, state policy

Постановка проблеми. Демографічна безпека відноситься до стабільності та стійкості динаміки населення, які забезпечують виживання та розвиток країни чи регіону. Вона охоплює такі фактори, як народжуваність, смертність, вікова структура та міграційні моделі. Під час кризи, наприклад, повномасштабної війни ці елементи істотно порушуються, і міграція відіграє вирішальну роль. Ситуація в Україні з 2024 року є наочним прикладом, де вторгнення призвело до масових внутрішніх переміщень та транскордонних міграцій, викликаючи стурбованість щодо довгострокової демографічної стабільності країни. При цьому, війна викликає масштабні міграції, переважно через необхідність залишати зони активних бойових дій. В Україні це означає, що мільйони людей шукають безпеки або у безпечніших частинах країни, або за кордоном. Такі міграції демографічно навантажують як вихідні, і приймаючі райони. Вихідні регіони відчують раптове скорочення населення, часто втрачаючи значну частину робочої сили поряд зі зрушеннями у віковому та гендерному розподілі, тоді як райони, що приймають, стикаються з раптовим зростанням населення. Вплив війни на народжуваність може бути значним. Невизначеність та нестабільність призводять до зниження народжуваності, оскільки люди з меншою ймовірністю створюють або розширюють сім'ї у несприятливих умовах. Більше того, демографічна структура перекошується, оскільки молоді, працездатні люди з більшою ймовірністю мігрують, залишаючи після себе населення з вищою часткою людей похилого віку та дітей, що може посилити коефіцієнт залежності. Все це й багато іншого що відбулося внаслідок повномасштабного вторгнення країни-агресора, викликає нові випробування для системи державного управління в Україні. Відтак, суттєво актуалізує обраний нами темат.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Науково-практична література завжди була насичена новими працями в контексті проблематики забезпечення демографічної безпеки, зокрема таких науковців як: І. Мироненко, Н. Литвиненко, З. Коваль, О. Ткаченко, Т. Самойлова, В. Левицький, З. Верещук, Л. Бондаренко, О. Романчук, Н. Куліш, В. Березюк, С. Поліщук, М. Ковалів, О. Дмитренко, І. Василенко, М. Тараненко, Я. Собко, З. Павленко, О. Лисенко, М. Сірко, О. Силкін, М. Криштанович, С. Костенко, С. Ярмоленко, М. Савчук, та ін. Однак низка теорій і концепцій в контексті врахування

посиленої міграції внаслідок повномасштабного вторгнення, досі залишаються не розкритими повною мірою, що й зумовило вибір даної тематики, її сучасну актуальність.

Метою дослідження є характеристика особливостей забезпечення демографічної безпеки під впливом посиленої міграції в Україні. Ключове завдання полягає виокремленні ключових змін в системі державного управління.

Виклад основного матеріалу. Демографічна безпека відноситься до стану стабільності та передбачуваності в динаміці населення країни, гарантуючи, що демографічні зміни не порушують її соціальні, економічні та політичні системи. Вона охоплює такі аспекти, як вікова структура, народжуваність і смертність, а також міграційні моделі як імміграцію, так і еміграцію. Демографічна безпека країни має вирішальне значення, оскільки вона безпосередньо впливає на національне планування, розподіл ресурсів, склад робочої сили та навіть можливості національної оборони [1-3]. Міграційні процеси відіграють вирішальну роль у впливі на демографічну безпеку. Коли країна зазнає значного рівня імміграції, це може призвести до швидких змін у чисельності та складі населення. Це може бути корисно, якщо іммігранти добре інтегруються і роблять внесок в економіку, але також може створювати проблеми, якщо рівень імміграції перевантажує державні служби, створює конкуренцію за робочі місця або призводить до соціальної напруги [4-6]. І навпаки, високі показники еміграції, особливо молодих, кваліфікованих людей (часто звані «витік мізків»), можуть призвести до нестачі робочої сили, перекосу у віковому розподілі та ослаблення економічної бази. Для ілюстрації розглянемо країну зі старіючим населенням та низьким рівнем народжуваності. Якщо така країна не компенсує це адекватним рівнем кваліфікованої імміграції, вона може зіткнутися з нестачею робочої сили, що може задушити економічне зростання та навантажити пенсійні системи. З іншого боку, якщо та сама країна відчуває некерований, високий приплив іммігрантів, вона може зіткнутися з проблемами інтеграції, соціальної згуртованості та перевантаженої інфраструктури [7-10]. Таким чином, управління міграцією має важливе значення для підтримки демографічної безпеки шляхом урівноваження цієї динаміки для забезпечення стабільної, стійкої демографічної структури, що сприяє національній безпеці та процвітанню (рис.1).

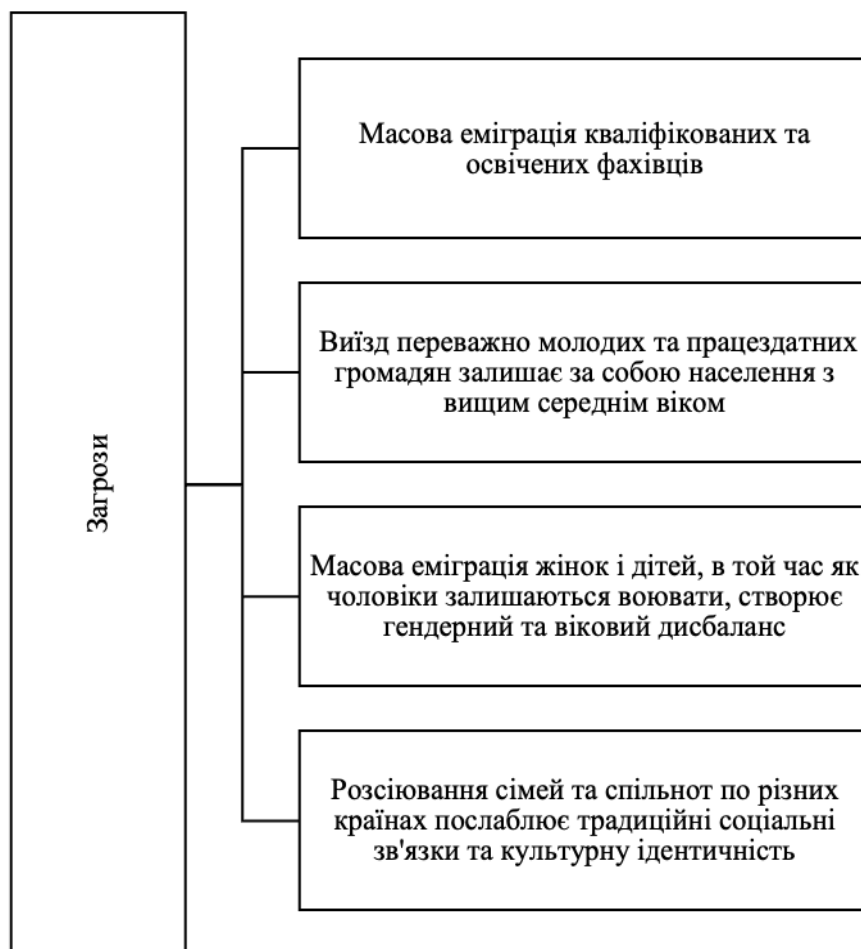

Рис. 1 Загрози демографічній безпеці України, спричинені посиленої міграцією внаслідок повномасштабного вторгнення країни-агресора

Джерело: сформовано автором

Повномасштабне вторгнення російської федерації в Україну в лютому 2022 року спровокувало одну з найбільших криз переміщення в новітній історії. Війна змусила мільйони українців залишити свої будинки або в безпечніші райони в межах України, або в сусідні країни та за їх межами. Ця міграція була значною мірою обумовлена безпосередньою небезпекою воєнних дій, руйнуванням будинків та інфраструктури, а також всеосяжною потребою в особистій та сімейній безпеці. Організація Об'єднаних Націй повідомила, що протягом кількох місяців після вторгнення понад 8 мільйонів українців стали внутрішньо переміщеними особами, а ще кілька мільйонів шукали притулку за кордоном. Країни, що межують з Україною, — Польща, Словаччина, Угорщина, Румунія та Молдова — були першими, хто прийняв ці хвилі біженців. Зокрема, Польща зіткнулася зі значною притокою, при цьому уряд та місцеві громади мобілізувалися для надання притулку,

продовольства, медичної допомоги та юридичної допомоги біженцям. Європейський Союз відреагував, активувавши Директиву про тимчасовий захист, яка надала українським біженцям негайне право на перебування, роботу та доступ до соціальних послуг у всіх державах-членах ЄС. Це було історичне рішення, що відображало масштаб міграційної кризи та сприяло скоординованій відповіді на всьому континенті.

За межами Європи інші країни також відчинили свої двері для українських біженців. Сполучені Штати, Канада та різні інші країни запропонували спеціальні імміграційні процеси для розміщення тих, хто втік від війни. Ця глобальна діаспора українців не лише змінила демографічні моделі у багатьох регіонах, а й порушила питання щодо довгострокової інтеграції та майбутнього повернення цих людей в Україну. Оскільки війна триває, міграційні рухи, які він викликає, є суворим нагадуванням про те, як геополітична нестабільність може призвести до значних і швидких демографічних змін, підкреслюючи глибокий вплив міжнародних конфліктів на глобальні міграційні тенденції.

Міграція, спричинена повномасштабним вторгненням російської федерації в Україну, мала критично-кризові наслідки для демографічної безпеки України. Виїзд мільйонів українців, переважно жінок, дітей та людей похилого віку, у той час як багато чоловіків залишилися через заклик або участь в обороні, призвів до різкого демографічного дисбалансу. Цей гендерний та віковий перекис може мати довгострокові наслідки для соціальної структури країни, потенційно призводячи до зниження народжуваності та прискореного старіння населення. Такі зміни підривають оновлення та зростання робочої сили, необхідні для економічного відновлення та розвитку. З економічної точки зору відтік людей працездатного віку, включаючи багатьох високоосвічених та кваліфікованих фахівців, є значною проблемою для економічної стійкості та потенціалу зростання України. Цей ефект «відпливу мозку» може виснажити людський капітал країни, що має вирішальне значення як для відновлення після війни так і для майбутніх інновацій та підвищення продуктивності (рис.2).

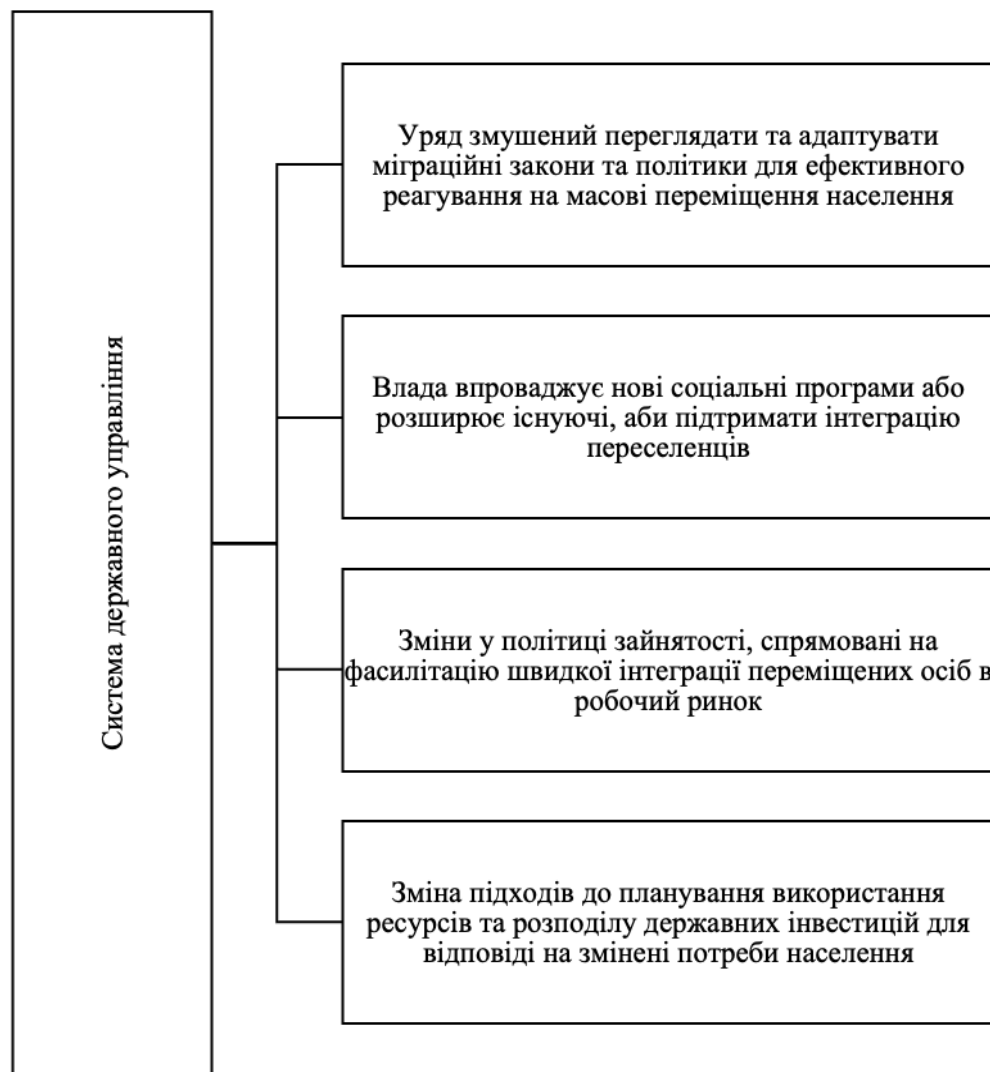

Рис. 2 Зміни в системі державного управління, що спричинені посиленою міграцією в Україні

Джерело: сформовано автором

Розсіювання сімей по різних країнах може послабити традиційні соціальні структури та суспільне життя, які життєво важливі для культурної та соціальної ідентичності нації. Більше того, психологічний вплив переміщення, втрати та адаптації до нових умов може призвести до довгострокових соціальних проблем. Для України відновлення демографічної безпеки включатиме не лише фізичну реконструкцію, а й відновлення цих соціальних зв'язків та забезпечення психологічного благополуччя та інтеграції тих, хто повертається та тих, хто залишається за кордоном.

Висновки. Підсумовуючи зазначимо, що демографічні зрушення через міграцію мають довгострокові соціально-економічні наслідки. Для України

втрата значної частини продуктивної робочої сили може перешкодити економічному відновленню після війни. Райони, які приймають мігрантів, можуть зіткнутися з такими проблемами, як перевантаженість державних служб, брак житла і конкуренція, що зросла, за робочі місця, що може призвести до соціальної напруженості та економічної нерівності. Забезпечення демографічної безпеки у такі неспокійні часи потребує стратегічного планування та політичних втручань. Україні та міжнародним організаціям необхідно зосередитися на політиці інтеграції біженців та переміщених осіб, яка враховує потреби ринку праці, соціальну інтеграцію та надання основних послуг. Крім того, політика, спрямована на заохочення повернення мігрантів після війни та відновлення демографічної структури, має життєво важливе значення для довгострокової стабільності.

Слід розуміти, що демографічна безпека — це забезпечення збалансованого, стабільного та стійкого населення, яке може підтримувати та стимулювати майбутнє зростання та процвітання країни. Таким чином, розуміння та пом'якшення наслідків міграції під час та після криз має вирішальне значення для підтримки не лише демографічної, а й загальної національної безпеки.

Література:

1. Бойчук І. Д., Гребенькова О. Ю. Вплив міграції на демографічну безпеку України. Демографія та соціальна економіка. 2022. № 2. С. 45-58.
2. Кузьмін О. Є., Павлюк К. В. Соціально-економічні наслідки внутрішньо переміщених осіб в Україні. Економіка України. 2021. № 1. С. 26-39.
3. Мельник Л. Г., Савченко В. О. Регіональні аспекти міграційних процесів в умовах кризи. Регіональна економіка. 2020. № 4. С. 74-82.
4. Петренко Л. С., Ярмоленко В. О. Забезпечення демографічної безпеки України в умовах війни. Наукові записки національного університету "Острозька академія". Серія "Економіка". 2019. № 11(41). С. 112-120.
5. Kapoor, A., Jenkins, R., Zhao, L. "Technological Solutions to Demographic Imbalances." Public Administration Quarterly, Vol. 27, No. 1, 2018, pp. 42-65.
6. Martin, G., Thompson, H., Wright, S. "Migration Patterns and Policy Responses in Eastern Europe." Journal of Population Economics, Vol. 32, No. 2, 2019, pp. 487-510.
7. Edwards, B., Patel, K., Jackson, D. "Urbanization and Its Impact on Demographic Security in Developing Nations." Urban Studies, Vol. 45, No. 3, 2020, pp. 201-215.
8. Reynolds, C., Li, T., Kumar, P. "The Role of Government in Managing Population Displacement." International Journal of Public Sector Management, Vol. 31, No. 4, 2017, pp. 430-444.
9. Brooks, N., Simon, P., Harris, J. "Demographic Challenges and Migration: Implications for Emerging Economies." World Development, Vol. 58, No. 1, 2021, pp. 83-96.
10. Carter, M., Lee, Y., Nguyen, Q. "Policy Innovations for Refugee Integration in Urban Centers." Comparative Politics, Vol. 54, No. 2, 2022, pp. 125-146.

References:

1. Boichuk I. D., Hrebenkova O. Yu. (2022). Vplyv mihratsii na demohrafichnu bezpeku Ukrainy. [The impact of migration on the demographic security of Ukraine]. *Demohrafiia ta sotsialna ekonomika*, 2(45), pp. 45-58. [in Ukrainian].
2. Kuzmin O. Ye., Pavliuk K. V. (2021). Sotsialno-ekonomichni naslidky vnutrishno peremishchenykh osib v Ukraini. [Socio-economic consequences of internally displaced persons in Ukraine]. *Ekonomika Ukrainy*, 1(1), pp 26-39. [in Ukrainian].
3. Melnyk L. H., Savchenko V. O. (2020). Rehionalni aspekty mihratsiinykh protsesiv v umovakh kryzy. [Regional aspects of migration processes in crisis conditions]. *Rehionalna ekonomika*, 4(4), pp 74-82. [in Ukrainian].
4. Petrenko L. S., Yarmolenko V. O. (2019). Zabezpechennia demohrafichnoi bezpeky Ukrainy v umovakh viiny. [Ensuring the demographic security of Ukraine in war conditions]. *Naukovi zapysky natsionalnoho universytetu "Ostrozka akademiia". Seriia "Ekonomika"*, 11(41), 112-120. [in Ukrainian].
5. Kapoor A., Jenkins R., Zhao L. (2018). Technological Solutions to Demographic Imbalances. *Public Administration Quarterly*, Vol. 27, No. 1, pp. 42-65. [in English].
6. Martin G., Thompson H., Wright S. (2019). Migration Patterns and Policy Responses in Eastern Europe. *Journal of Population Economics*, Vol. 32, No. 2, pp. 487-510. [in English].
7. Edwards B., Patel K., Jackson D. (2020). Urbanization and Its Impact on Demographic Security in Developing Nations. *Urban Studies*, Vol. 45, No. 3, pp. 201-215. [in English].
8. Reynolds C., Li T., Kumar P. (2017). The Role of Government in Managing Population Displacement. *International Journal of Public Sector Management*, Vol. 31, No. 4, pp. 430-444. [in English].
9. Brooks N., Simon P., Harris J. (2021). Demographic Challenges and Migration: Implications for Emerging Economies. *World Development*, Vol. 58, No. 1, pp. 83-96. [in English].
10. Carter M., Lee Y., Nguyen Q. (2022). Policy Innovations for Refugee Integration in Urban Centers. *Comparative Politics*, Vol. 54, No. 2, pp. 125-146. [in English].

УДК 327 : 351 : 364

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1388-1400](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1388-1400)

Хижняк Лариса Михайлівна доктор соціологічних наук, професор, професор кафедри міжнародних відносин, міжнародної інформації та безпеки Харківський національний університет імені В.Н.Каразіна, тел.: (097) 772-30-95, <https://orcid.org/0000-0003-4966-3203>

Сичова Вікторія Вікторівна доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри соціології управління та соціальної роботи Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна, тел.: (097) 440-11-23, <https://orcid.org/0000-0001-5001-8389>

МІЖНАРОДНА ГУМАНІТАРНА ДОПОМОГА ГРОМАДЯНАМ УКРАЇНИ ПІД ЧАС РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ: ЗНАЧУЩІСТЬ І ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ

Анотація. У статті уточнено сутність і проблеми міжнародної гуманітарної допомоги громадянам України в умовах російсько-української війни. Методи дослідження: аналіз і синтез, описовий, SWOT-аналіз. Міжнародну гуманітарну допомогу схарактеризовано за такими ознаками: розвиток державних, громадських ініціатив і міжнародних гуманітарних місій; поява нових методик ідентифікації гуманітарних потреб населення; мобілізація для вирішення критичних гуманітарних потреб; поява міжнародних донорів; розширення тематики гуманітарних проєктів; удосконалення організації логістики гуманітарної допомоги; створення багаторівневої системи надання гуманітарної допомоги; дотримання принципів організації гуманітарної допомоги; оптимізація взаємодії надавачів, отримувачів та логістичних задач гуманітарної допомоги; комунікативний супровід (внутрішній і міжнародний) надання гуманітарної допомоги; контроль за наданням гуманітарної допомоги; розвиток публічного управління у сфері гуманітарної допомоги; інновації в міжнародній гуманітарній допомозі в умовах війни; цифровізація гуманітарної допомоги; розширення видів товарів і послуг гуманітарної допомоги під час війни. Авторками визначено сильні сторони, слабкі сторони, можливості і загрози, з якими стикається міжнародна гуманітарна допомога Україні. Наголошено на необхідності розширення і інституційної підтримки міжнародної гуманітарної допомоги Україні; підтримки та зміцнення місцевої гуманітарної діяльності на рівні територіальних громад; керованості гуманітарної допомоги за рахунок

ідентифікації соціально-гуманітарних потреб конкретних цільових соціальних груп; удосконалення інформаційно-комунікативного супроводу міжнародної гуманітарної допомоги.

Наведені узагальнення та висновки поглиблюють сучасне розуміння міжнародної гуманітарної допомоги під час війни і можуть слугувати теоретичною основою розробки соціальних технологій її надання.

Ключові слова: міжнародна гуманітарна допомога, гуманітарні потреби, гуманітарна політика, гуманітарна криза під час війни; інформаційно-комунікативний супровід

Khyzhniak Larysa Mikhailivna Doctor of Sociological Sciences, Full Professor, Full Professor in The Department of International Relations, International Information and Security, V.N. Karazin Kharkiv National University, tel.: (097) 772-30-85, <https://orcid.org/0000-0003-4966-3203>

Sychova Viktoriia Viktorivna Doctor of Public Administration, Full Professor, Full Professor in The Department of Tourism Business and Country Studies, V.N. Karazin Kharkiv National University, tel.: (097) 440-11-23, <https://orcid.org/0000-0001-5001-8389>

INTERNATIONAL HUMANITARIAN AID TO THE CITIZENS OF UKRAINE DURING THE RUSSIAN-UKRAINIAN WAR: IMPORTANCE AND WAYS OF IMPROVEMENT

Abstract. The article clarifies the essence and problems of international humanitarian aid to the citizens of Ukraine in the conditions of the Russian-Ukrainian war. Research methods: descriptive, SWOT analysis. International humanitarian aid is characterized by the following features: development of state and public initiatives and international humanitarian missions; the emergence of new methods of identifying the humanitarian needs of the population; mobilization to address critical humanitarian needs; appearance of international donors; expanding the subject of humanitarian projects; improving the organization of humanitarian aid logistics; creation of a multi-level system of providing humanitarian aid; compliance with the principles of humanitarian aid organization; optimization of interaction between providers, recipients and logistical tasks of humanitarian aid; communicative support (domestic and international) provision of humanitarian aid; control over the provision of humanitarian aid; development of public administration in the field of humanitarian aid; innovations in international humanitarian aid in conditions of war; digitization of humanitarian aid; expanding the types of goods and services of humanitarian aid during the war. The authors

identified the strengths, weaknesses, opportunities and threats faced by international humanitarian aid to Ukraine. The need for expansion and institutional support of international humanitarian aid to Ukraine was emphasized; support and strengthening of local humanitarian activities at the level of territorial communities; the management of humanitarian aid due to the identification of social and humanitarian needs of specific target social groups; improvement of information and communication support of international humanitarian aid. The given generalizations and conclusions deepen the modern understanding of international humanitarian aid during the war and can serve as a theoretical basis for the development of social technologies for its provision.

Keywords: international humanitarian aid, humanitarian needs, humanitarian policy, humanitarian crisis during the war; information and communication support.

Постановка проблеми. Потреба у вдосконаленні системи гуманітарної допомоги виникає з усвідомленням небезпеки гуманітарних криз і катастроф, що потребує їх недопущення або усунення чи зменшення негативних наслідків для тих, хто потрапив у складні життєві обставини. Гуманітарна політика і гуманітарна допомога як її частина під час війни зазнає трансформації відповідно до нових викликів і становлення гуманітарного фронту. Мова йде передусім про громадян, адже визнається, що гуманітарна політика – розгалужена система, що складається з різних напрямків і «... є невід’ємною складовою частиною демократичного процесу, що ґрунтується на засадах інклюзивності та сприяє загальному суспільному розвитку» [1, с. 119]. Соціально-гуманітарну кризу в сучасній Україні загострили і стан незавершеної суспільної модернізації, і суспільна неготовність до масштабів гуманітарної кризи внаслідок повномасштабного вторгнення рф. Така ситуація потребує вивчення світового досвіду і пошук шляхів удосконалення міжнародної гуманітарної допомоги в умовах гібридної війни, яку вважають війною нового покоління, де використані нові види зброї і агресором порушено міжнародне гуманітарне право.

У звіті Humanitarian Outcomes «Забезпечення реагування на місцях: нові гуманітарні пріоритети в Україні» за результатами дослідження (у травні 2022 року проведено інтерв’ю з 60 інформаторами з національних і міжнародних груп гуманітарної допомоги, а також донорів, урядів, дані про операції з надання допомоги та фінансування) стан гуманітарної допомоги в Україні через три місяці після початку російського вторгнення оцінювався досить критично. Міжнародним організаціям було запропоновано здійснити насамперед такі дії: 1) оперативно залучати ресурси і підтримку зусиль місцевої допомоги, усувати бар’єри, що виникають внаслідок існуючих

розбіжностей щодо надання допомоги; 2) розширювати фінансові проекти (надання грошових коштів), що дозволило б, з одного боку, скорегувати дефіцити існуючих державних систем, а з іншого – зменшити вагу паралельно працюючих механізмів; 3) продовжити пошуки можливостей встановити шляхи надання гуманітарної підтримки нужденним на тимчасово окупованих територіях [2, р. 4]. Критичні аналітичні оцінки міжнародної гуманітарної допомоги існують і наразі. За результатами звіту [3], за п'ять місяців 2024 року гуманітарна ситуація в Україні продовжувала погіршуватися внаслідок активізації бойових дій і терористичних атак на мирне населення. Хоча гуманітарними організаціями було надано багатогалузеву допомогу 5,2 мільйонам людей і організовано 19 конвоїв у прифронтові райони, їм не вдалося задовольнити критичні потреби. Практика свідчить, що станом на жовтень 2022 року «... переважна більшість міжнародного фінансування гуманітарної допомоги зараз здійснюється або спрямовані в першу чергу в агентства ООН. ... Продовжує існувати великий розрив між міжнародним сектором допомоги з його рекордним рівнем міжнародного фінансування та недостатніми ресурсами для реагування на місцевому рівні» [4, р. 5].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідники на основі аналізу широкого кола наративів щодо російсько-української війни дійшли висновку, що війна в Україні є «кризою іншого типу», яка унікальна і безпрецедентна. Виділено основні дилеми для надавачів гуманітарної допомоги, які стосуються міжнародної гуманітарної допомоги Україні, а саме: «контраст між заходами реагування, що були втілені місцевими організаціями, і непропорційно великим фінансуванням, що спрямовується міжнародним гуманітарним організаціям. Напруга щодо гуманітарних принципів, зокрема щодо принципів нейтралітету і неупередженості. З'являються подвійні стандарти щодо захисту біженців, унаслідок чого щедрість політики по всій Європі по відношенню до біженців з України контрастує зі поведінкою з іншими групами біженців» [5, р. 11].

Українські науковці вказують на необхідність дебюрократизації гуманітарної політики під час російсько-української війни передусім за рахунок трьох принципів її організації: швидкості, результативності та простоти [6, с. 64]; закликають до посилення відповідальності за нецільове використання гуманітарної допомоги під час воєнного стану [7]; акцентують увагу на збереженні людського капіталу України, при широкому «... застосуванні програмно-системного підходу до планування та реалізації державної соціально-гуманітарної політики покращення якості життя в Україні. Метою політики за такого підходу має стати конвергенція стандартів якості та рівня життя населення України та країн ЄС» [9, с. 229]. Запобігти

критичному погіршенню людського капіталу під час російсько-української війни значною мірою покликана міжнародна гуманітарна допомога, що відповідає реальним гуманітарним потребам країни та її окремим територіальним громадам. Питання удосконалення і управління цим процесом розроблені не в повному обсязі.

Мета статті – з'ясувати значущість і шляхи удосконалення надання міжнародної гуманітарної допомоги громадянам України під час російсько-української війни. Методи дослідження: аналіз і синтез, описовий, SWOT-аналіз.

Виклад основного матеріалу. Науковці наголошують на тому, що «гуманітарна допомога є різновидом благодійництва, але з певними особливостями як за сутністю, так і за порядком отримання» [10], що визначено законодавством конкретної країни. У цілому гуманітарна допомога має такі риси: 1) розмаїття форм (надається у різних формах – грошовій, матеріальній, змішаній грошово-матеріальній; 2) адресність (за певними критеріями визначаються категорії отримувачів, як правило, соціально вразливі групи, що опинилися у складних життєвих ситуаціях, що потребують зовнішньої підтримки); 3) безоплатність для одержувачів; 4) благодійність (існування у виді виконаних робіт, отримання одержувачами послуг, добровільних грошових і матеріальних пожертвувань від окремих осіб чи інституцій); 5) легітимність (виключення з гуманітарних продуктів заборонених предметів, здатних заподіяти людині ушкодження чи навіть смерть, таких як зброя, боєприпаси, недоброякісні харчові продукти, сфальшовані ліки тощо); 6) екстериторіальність (може надаватися як українськими, так і іноземними донорами).

Під час російсько-української війни з'явилися нові види послуг від міжнародних благодійників, серед яких найбільш поширені гуманітарні, а саме: закупівля потужних дизельних генераторів для інфраструктурних закладів, медичних об'єктів; допомога з медичним обладнанням та з тактичною медициною, подолання гострої нестачі препаратів; забезпечення засобами очищення води (зокрема, Миколаєва); допомога з відбудови помешкань, будівництва осель та пошкодженої інфраструктури; піклування про покинутих в зоні бойових дій тварин, їх евакуація; гуманітарне розмінування, тобто допомога в розмінуванні територій (надання відповідного обладнання, навчання учасників розмінування, комунікація з населенням, місцевою владою тощо); допомога у сфері поновлення і створення нового бізнесу на деокупованих територіях, що сприяє появі робочих місць і наданню послуг населенню з життєзабезпечення [10; 11].

Різні сторони міжнародної гуманітарної допомоги Україні характеризують дані, представлені у табл. 1.

Таблиця 1.

SVOT-матриця значущості та ролі міжнародної гуманітарної допомоги Україні під час російсько-української війни*

№ з/п	Сильні сторони	Слабкі сторони	Можливості	Загрози
1	2	3	4	5
1	розвиток державних, громадських ініціатив і міжнародних гуманітарних місій	невідповідність нормативно-правового регулювання новим викликам під час війни	об'єднання місцевих волонтерів з міжнародними з метою лікувати, годувати, розселяти потерпілих від військових дій	спад міжнародної гуманітарної активності та зацікавленості органів влади, управління, місцевого самоврядування у підтримці міжнародних гуманітарних місій
2	поява нових методик ідентифікації гуманітарних потреб населення	недостатня адаптація методик ідентифікації гуманітарних потреб населення до місцевих умов	креативні рішення методичного забезпечення проєктів надання гуманітарної допомоги	недостатня обізнаність надавачів допомоги з механізмами використання методик на місцях
3	мобілізація для вирішення критичних гуманітарних потреб	складність пошуку тих, хто потребує гуманітарної допомоги	підвищення ефективності надання підтримки новим вразливим групам	охоплення гуманітарною допомогою тих, хто її не потребує
4	поява міжнародних донорів у системі надання гуманітарних послуг	недостатня оперативність і системність роботи з донорами	розширення кола донорів та масштабів міжнародної гуманітарної допомоги	невідчуття донорами підтримки та зацікавленості у співпраці з боку держави, територіальних громад
5	розширення тематики гуманітарних проєктів	відсутність досвіду реалізації гуманітарних проєктів в умовах сучасної гібридної війни нового типу	недопущення гуманітарної кризи і/або подолання її наслідків; уточнення напрямків гуманітарної допомоги	нечіткість критеріїв відбору гуманітарних проєктів та недостатнє їх ресурсне забезпечення
6	удосконалення організації логістики гуманітарної допомоги	неврахування єдиної класифікації категорій гуманітарної допомоги та обмін даними між основними логістичними хабами	урахування міжнародного логістичного досвіду надання гуманітарної допомоги	нерозвиненість використання соціального аудиту і логістики надання допомоги; недостатня обґрунтованість логістики в реалізації гуманітарних проєктів
7	дотримання принципів організації гуманітарної допомоги	недостатня прозорість і системність надання гуманітарної допомоги	оптимізація управління міжнародною гуманітарною допомогою на основі нових принципів	порушення окремих принципів і норм, правил надання гуманітарної допомоги

1	2	3	4	5
8	оптимізація взаємодії надавачів, отримувачів та логістичних задач гуманітарної допомоги	перешкоди у комунікації по лінії логістики	оптимізація взаємодії надавачів та отримувачів гуманітарної допомоги	низька відповідальність учасників надання гуманітарної допомоги
9	створення багаторівневої системи надання гуманітарної допомоги	невизначеність принципів партнерства у системі гуманітарної допомоги	підвищення керованості процесом надання гуманітарної допомоги	недостатня координація дій на різних рівнях надання гуманітарних послуг
10	розвиток публічного управління у сфері гуманітарної допомоги	недостатній контроль за наданням гуманітарної допомоги з боку громадянського суспільства	підвищення рівня демократизації управління міжнародною гуманітарною допомогою	дублювання функцій державного і громадського контролю
11	комунікативний супровід (внутрішній і міжнародний) надання гуманітарної допомоги	наявність у комунікативному просторі недостовірних повідомлень, маніпуляцій щодо гуманітарної допомоги	підвищення ефективності комунікацій між надавачами та отримувачами гуманітарної допомоги	ймовірність втрати розуміння з донорами і надавачами допомоги і довіри з боку її отримувачів
12	контроль за наданням гуманітарної допомоги	відсутність чіткої системи державного і громадського контролю	зниження рівня зловживань у наданні гуманітарної допомоги та її нецільового використання	несвоєчасне внесення до Реєстру отримувачів і надавачів гуманітарної допомоги; необізнаність щодо визнання товарів та послуг гуманітарною допомогою
13	інновації в міжнародній гуманітарній допомозі в умовах війни	невідповідність нового досвіду міжнародній гуманітаристиці, що використовувалася в інших типах війн	удосконалення системи міжнародної гуманітарної допомоги на основі українського досвіду в умовах війни	ресурсні обмеження розробки і впровадження інновацій у гуманітарній політиці і практиках гуманітарної допомоги
14	цифровізація гуманітарної допомоги; перехід на комунікування в онлайн-режимі	нерозвиненість і недосконалість збирання даних щодо гуманітарних потреб в системі онлайн	удосконалення допомоги на основі використання новітніх інформаційно-комунікативних технологій	бар'єри комунікацій щодо гуманітарної допомоги, обумовлені факторами середовища, технічними та людськими
15	розширення видів товарів і послуг у системі гуманітарної допомоги під час війни	недосконалість механізмів визначення товарів і послуг, яких не вистачає у конкретних локаціях	поява нових інноваційних продуктів та послуг	ймовірність витіснення з ринку українських товаровиробників

*Складено авторками на основі джерел [10; 11; 12; 13]

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

Перспективи міжнародної гуманітарної допомоги громадянам України потребують низки дій.

По-перше, необхідно розширення і інституційної підтримки міжнародної гуманітарної допомоги Україні. Для цього задіяними мають бути соціальні інститути, що 1) продукують ідею міжнародної гуманітарної співпраці на засадах партнерства (наука, освіта); 2) транслиують її (мас-медіа, установи, зайняті просвітницькою діяльністю тощо); 3) контролюють дотримання принципів і норм міжнародного гуманітарного права у наданні гуманітарної допомоги (законодавство, мораль, громадська думка). Дослідники, які розробили шляхи підтримки та посилення місцевої гуманітарної діяльності в Україні, зазначають, що «українським організаціям часто бракує ресурсів, фінансових і людських, щоб систематично здійснювати заходи, які можуть призвести до посилення впливу, в тому числі інституційного розвитку, адвокації та участі у форумах впливу на політику» [14, р. 9]. Міжнародна гуманітарна допомога актуальна під час російсько-української війни і у післявоєнний період. Під час війни вона сприяє життєстійкості громадян, їх незламності. А планування післявоєнного соціально-економічного і гуманітарного розвитку, що почали розроблятися ще з 2022 року, передбачають співпрацю з урядами країн-партнерів і міжнародними організаціями.

По-друге, важливою є підтримка та зміцнення місцевої гуманітарної діяльності на рівні територіальних громад з урахуванням міжнародного досвіду і при сприянні міжнародних гуманітарних інституцій. Мова йде передусім про стратегію розвитку територіальної громади відповідно до гуманітарних потреб на її території і ресурсного та управлінського забезпечення їх вирішення. «Посилення локалізації має для українського гуманітарного реагування вирішальне значення для ефективного та результативного охоплення тих, хто потребує допомоги. Характер реагування та сильне громадянське суспільство роблять локалізацію природним та життєздатним варіантом розвитку подій. Ми твердо переконані, що активізація зусиль із локалізації загалом покращить гуманітарну допомогу в Україні, у тому числі її актуальність, якість та охоплення, ефективність та результативність» [15, с. 3].

По-третє, орієнтуватися на соціально-гуманітарні потреби конкретних соціальних груп. Наприклад, уже через три місяці після повномасштабної російської військової агресії громадська організація «Боротьба за права», що опікується правами людей з функціональними обмеженнями, у пошуках відповідей на питання «Як працює міжнародна гуманітарна система допомоги в Україні?» провела власне дослідження гуманітарної активності в Україні 16 міжнародних організацій і дійшла висновку: «Люди з інвалідністю потребують не окремих гуманітарних послуг чи підтримки, а включення до

загальних планів, врахування принципів інклюзивності та правила “Нічого для нас без нас” на етапах планування й розповсюдження гуманітарної допомоги» [16]. Нагальним стало забезпечення гуманітарною допомогою військовослужбовців та військовослужбовиць, ветеранів і ветеранок війни та цивільного населення, зокрема внутрішньо переміщених осіб, біженців, мешканців різних територій (прифронтових, деокупованих, зони бойових дій та ін).

По-четверте, потребує удосконалення інформаційно-комунікативний супровід міжнародної гуманітарної допомоги. Закон України «Про гуманітарну допомогу» (з внесеними змінами і доповненнями) «... визначає правові, організаційні, соціальні засади отримання, надання, оформлення, розподілу і контролю за цільовим використанням гуманітарної допомоги та сприяє гласності і прозорості цього процесу» [17]. Асоціація міст України вже у червні 2023 року оприлюднила перелік організацій та фондів, які допомагають громадянам України, що опинилися під час війни в складних життєвих умовах [18]. Більшість міжнародних організацій і фондів мають власні сайти, де інформують громадськість про свою міжнародну гуманітарну активність, її проблеми і перспективи і звітують про це у комунікативному просторі. Варто продовжити гуманітарну аналітику з представленням роботи міжнародних гуманітарних організацій та їх відповіді на гуманітарну кризу в Україні. Доцільним стає залучення публічної дипломатії та інституту міжнародного лобізму до пошуку міжнародних партнерів для розробки та реалізації в Україні гуманітарної політики за міжнародною участю, що відповідає сучасним викликам.

Наукове обґрунтування механізмів надання гуманітарної допомоги в умовах воєнного стану стає оперативним, регулярним, міждисциплінарним, для недопущення хаосу і зловживань [19]. Актуальним залишається питання ідентифікації ризиків гуманітарної допомоги, які аналітики запропонували виділяти на таких шести етапах: «визначення потреб у гуманітарній допомозі; ... визначення джерела задоволення потреб у гуманітарній допомозі; ... митного оформлення гуманітарних вантажів; ... транспортування гуманітарних вантажів; ... ризики у системі складської логістики; на етапі розподілу гуманітарної допомоги» [20, с. 3-34].

Висновки. Під час російсько-української війни винятково актуальна міжнародна гуманітарна допомога Україні. Міжнародне гуманітарне реагування на кризу, спричинену агресією РФ, має потенціал у формі креативних рішень забезпечення проєктів надання гуманітарної допомоги; появи нових інноваційних продуктів та послуг; підвищення ефективності надання підтримки новим соціально вразливим групам; міжнародного логістичного досвіду надання гуманітарної допомоги під час військових дій; підвищення керованості процесом надання гуманітарної допомоги. Важливим є можли-

вість удосконалення системи міжнародної гуманітарної допомоги на основі українського досвіду в умовах війни.

В Україні передбачена реєстрація отримувачів гуманітарної допомоги в Єдиному реєстрі отримувачів гуманітарної допомоги. Однак ефективне використання цього реєстру потребує врахування міжнародної допомоги Україні, що може стати перспективним напрямком подальших наукових досліджень.

Література:

1. Гуманітарна політика в Україні: виклики та перспективи (Біла книга) : аналіт. доп. / [Сінайко О. О.(кер. авт. кол.), Тищенко Ю. А., Каплан Ю. Б., Михайлова О. Ю., Валуєвський О. Л. та ін.] ; за заг. ред. Ю. Б. Каплан, Ю.А. Тищенко. Київ : НІСД, 2020. 126 с.
2. Enabling the local response: Emerging humanitarian priorities in Ukraine. March–May 2022. June 2022. URL : https://humanitarianoutcomes.org/sites/default/files/publications/ukraine_review_2022.pdf
3. Ukraine Situation Report. Last updated: 12 Jul 2024. URL : <https://reports.unocha.org/en/country/ukraine/> (дата звернення: 29.07.2024).
4. Tanea D., Palacios V. Role of civil society organisations in Ukraine. Emergency Response inside Ukraine. Thematic paper. October 2022. 17 p. URL : <https://www.calpnetwork.org/wp-content/uploads/2023/01/Role-of-Civil-Society-Organisations-in-Ukraine-Thematic-Paper.pdf> (дата звернення: 29.07.2024).
5. Moallin, Z., Hargrave, K., Saez, P. Navigating narratives in Ukraine: humanitarian response amid solidarity and resistance [Nawigowanie między narracjami dotyczącymi Ukrainy: odpowiedź humanitarna w warunkach solidarności i oporu]. Dokument roboczy HPG. Luty 2024. Londyn: ODI. 54 p. URL : www.odi.org/navigating-narratives-in-ukraine-humanitarian-response-amid-solidarity-and-resistance (дата звернення: 22.06.2024).
6. Іванов А. В. Соціальна і гуманітарна політика в Україні в умовах війни. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Публічне управління та адміністрування*. 2023. Т. 34 (73). № 2. С. 61–65. https://pubadm.vernadskyjournals.in.ua/journals/2023/2_2023/10.pdf (дата звернення: 03.08.2024).
7. Баранова О. Яка відповідальність за нецільове використання гуманітарної допомоги під час воєнного стану. 2022. URL : https://biz.ligazakon.net/news/211590_yaka-vdpovdalnst-za-netslove-vikoristannya-gumantarno-dopomogi-pd-chas-vonnogo-stanu (дата звернення: 30.07.2024).
8. Войналович І. Завдання соціально-гуманітарної політики збереження людського капіталу України в умовах війни. *Modeling The Development Of The Economic Systems*. 2023. № 1. С. 226-232. DOI : <https://doi.org/10.31891/mdes/2023-7-31> (дата звернення: 2.06.2024).
9. Дорошенко М. Благодійна та гуманітарна допомога: як відрізнити та обліковувати? URL : <https://ibuhgalter.net/ru/material/1401/27316> (дата звернення: 26.06.2024).
10. Благодійність під час війни. 19.07.2023. URL : <https://www.epravda.com.ua/publications/2023/07/19/701914/> (дата звернення: 30.07.2024).
11. Допомога українцям під час війни в Україні. URL : <https://www.enableme.com.ua/article/dopomoga-ukraincam-pid-cas-vijni-v-ukraini-9400> (дата звернення: 26.06.2024).
12. Василенко О. Міжнародна гуманітарна допомога для України: перемоги та виклики. 2022. URL : https://lb.ua/blog/oleksandra_vasylenko/525144_mizhnarodna_gumanitarna_dopomoga.html (дата звернення: 26.06.2024).

13. Нездойминога О. Є., Прийдак Т. Б. Цифровізація гуманітарної допомоги в Україні в умовах воєнного стану. *Трансформація практики управління інноваційним розвитком соціально-економічних систем*: кол. монограф. / під заг. ред. Храпкіної В. В., Пічик К. В. ; Національний університет "Києво-Могилянська академія". Київ : Видав. дім "Києво-Могилянська академія", 2024. С. 560–567. URL : <https://ekmair.ukma.edu.ua/items/68ccd972-c7af-4916-b272-d5729c89fea9> (дата звернення: 22.06.2024).

14. A Humanitarian Localization Baseline for Ukraine. *Humanitarian advisory group*. 2023. 46 p. URL : <https://www.icvanetwork.org/uploads/2023/09/A-Humanitarian-Localization-Baseline-for-Ukraine.pdf> (дата звернення: 29.07.2024).

15. Оцінка базового рівня локалізації гуманітарного реагування в Україні. 2023. URL : <https://www.icvanetwork.org/uploads/2023/09/Humanitarian-Localization-Baseline-for-Ukraine-Ukraine.pdf> (дата звернення: 20.07.2024).

16. Огляд роботи міжнародних гуманітарних організацій та їх відповіді на гуманітарну кризу в Україні, спричинену воєнною агресією з боку рф / І. Федорович, К. Цибенко; під ред. К. Бут. 2022. URL : <https://ffr.org.ua/wp-content/uploads/2022/07/Ohliad-mizhnarodnykh-humanitarnykh-orhanisatsiy-1.pdf> (дата звернення: 28.07.2024).

17. Про гуманітарну допомогу : Закон України від 22.10.1999 № 1192-14. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/1192-14> (дата звернення: 02.08.2024).

18. АМУ презентує: Перелік організацій, які допомагають громадянам України під час війни / Асоціація міст України. Червень 2022. URL : <https://www.auc.org.ua/novyna/amu-prezentuye-perelik-organizatsiy-yaki-dopomagayut-gromadyanam-ukrayiny-pid-chas-viyny> (дата звернення: 29.07.2024).

19. Механізми надання державою гуманітарної допомоги в умовах воєнного стану (станом на 01 червня 2022 року / Національне агентство з питань запобігання корупції. 2022. 75 с. URL : <https://nazk.gov.ua/wp-content/uploads/2022/07/Mehanizmy-nadannya-derzhavnoyu-gumanitarnoyi-dopomogy-v-umovah-voyennogo-stanu.pdf> (дата звернення: 30.07.2024).

20. Корупційні та інші ризики у процедурах забезпечення державою гуманітарною допомогою в умовах воєнного стану / С. Деркач, Ю. Кохан, Є. Крапивін, В. Ларікова та ін. [Національне агентство з питань запобігання корупції]. 43 с. URL : <https://drive.google.com/file/d/187TRkwQhxSsjjGENc3NaYlmhzHV-zOB/view> (дата звернення: 30.07.2024).

References:

1. Sinaiko, O. O., Tyshchenko, Yu. A., Kaplan, Yu. B., Mykhailova, O. Yu., Valevskyi, O. L. et al. (2020) *Humanitarna polityka v Ukraini: vyklyky ta perspektyvy (Bila knyha)* : analit. dop. [Humanitarian policy in Ukraine: challenges and prospects (White Paper): analyt. report] Yu. B. Kaplan, Yu. A. Tyshchenko (Ed). Kyiv : NISD [in Ukrainian]

2. Enabling the local response: Emerging humanitarian priorities in Ukraine (2022). March–May 2022. June. Retrieved from https://humanitarianoutcomes.org/sites/default/files/publications/ukraine_review_2022.pdf

3. Ukraine Situation Report (2024). Last updated: July 12. Retrieved from <https://reports.unocha.org/en/country/ukraine/>

4. Tonea, D., Palacios, V. (2022). Role of civil society organisations in ukraine. Emergency Response inside Ukraine. Thematic paper. October. Retrieved from <https://www.calpnetwork.org/wp-content/uploads/2023/01/Role-of-Civil-Society-Organisations-in-Ukraine-Thematic-Paper.pdf>

5. Moallin, Z., Hargrave, K., Saez, P. (2024). Nawigowanie między narracjami dotyczącymi Ukrainy: odpowiedź humanitarna w warunkach solidarności i oporu [Navigating narratives in Ukraine: humanitarian response amid solidarity and resistance]. Dokument roboczy HPG. Luty. Londyn: ODI. Retrieved from https://media.odi.org/documents/Narratives_in_Ukraine_WP_HPG_PLfinal.pdf [in Polish]

6. Ivanov, A. V. (2023) Social and humanitarian policy in Ukraine in conditions of war [Public management and administration]. Academic notes of TNU named after V.I. Vernadskyi, vol. 34 (73), no. 2, pp. 61–65. Retrieved from https://pubadm.vernadskyjournals.in.ua/journals/2023/2_2023/10.pdf [in Ukrainian]
7. Baranova, O. (2022). Yaka vidpovidalnist za netsilove vykorystannia humanitarnoi dopomohy pid chas voiennoho stanu [What is the responsibility for misuse of humanitarian aid during martial law]. Retrieved from https://biz.ligazakon.net/news/211590_yaka-vdpovdalnst-za-netsilove-vikoristannya-gumantarno-dopomogi-pd-chas-vonnogo-stanu [in Ukrainian]
8. Voinalovych, I. (2023) Zavdannia sotsialno-humanitarnoi polityky zberezhennia liudskoho kapitalu Ukrainy v umovakh viiny [Tasks of the social and humanitarian policy of preserving the human capital of Ukraine in the conditions of war]. *Modeling The Development Of The Economic Systems*, 1, 226-232. DOI : <https://doi.org/10.31891/mdes/2023-7-31> [in Ukrainian]
9. Doroshenko, M. (2022). Blahodiina ta humanitarna dopomoha: yak vidriznyty ta oblikovuvaty? [Charitable and humanitarian aid: how to distinguish and account?]. *Novyi biudzhetni oblik - New budget accounting*, 9, September 26. Retrieved from <https://ibuhgalter.net/ru/material/1401/27316> [in Ukrainian]
10. Blahodiinist pid chas viiny (2023). [Charity in Time of War]. *Ukrainska pravda. Ekonomichna pravda - Ukrainian Pravda. Economic truth*. July 19. Retrieved from <https://www.epravda.com.ua/publications/2023/07/19/701914/> [in Ukrainian]
11. Dopomoha ukraintsiam pid chas viiny v Ukraini [Aid to Ukrainians during the war in Ukraine]. *EnableMe*. Retrieved from <https://www.enableme.com.ua/ua/article/dopomoga-ukraincam-pid-cas-vijni-v-ukraini-9400> [in Ukrainian]
12. Vasylenko, O. (2022). Mizhnarodna humanitarna dopomoha dlia Ukrainy: peremohy ta vyklyk [International humanitarian aid for Ukraine: victories and challenges]. *LB.ua. Doroslyi pohliad na svit - LB.ua. An adult view of the world*, August 3. Retrieved from https://lb.ua/blog/oleksandra_vasylenko/525144_mizhnarodna_gumanitarna_dopomoga.html [in Ukrainian]
13. Nezdoimynoha, O. Ye., Pryidak, T. B. (2024). Tsyfrovizatsiia humanitarnoi dopomohy v Ukraini v umovakh voiennoho stanu [Digitization of humanitarian aid in Ukraine under martial law]. *Transformatsiia praktyky upravlinnia innovatsiinym rozvytkom sotsialno-ekonomichnykh system - Transformation of the practice of managing the innovative development of socio-economic systems*. Khrapkinoi V. V., Pichyk K. V. (Ed.); Natsionalnyi universytet "Kyievo-Mohylianska akademiia". Kyiv : Vydav. dim "Kyievo-Mohylianska akademiia", (pp. 560-567). Retrieved from <https://ekmair.ukma.edu.ua/items/68ccd972-c7af-4916-b272-d5729c89fea9> [in Ukrainian]
14. A Humanitarian Localization Baseline for Ukraine (2023). *Humanitarian advisory group*. Retrieved from <https://www.icvanetwork.org/uploads/2023/09/A-Humanitarian-Localization-Baseline-for-Ukraine.pdf>
15. Otsinka bazovoho rivnia lokalizatsii humanitarno ho reahuvannia v Ukraini (2023). [Assessment of the basic level of localization of humanitarian response in Ukraine]. Retrieved from <https://www.icvanetwork.org/uploads/2023/09/Humanitarian-Localization-Baseline-for-Ukraine-Ukraine.pdf> [in Ukrainian]
16. Fedorovych, I. Tsybenko, K. (2022). Ohliad roboty mizhnarodnykh humanitarnykh orhanizatsii ta yikh vidpovidi na humanitarnu kryzu v Ukraini, sprychynenu voiennoiu ahresiieiu z boku rf [Review of the work of international humanitarian organizations and their response to the humanitarian crisis in Ukraine caused by military aggression by the rf]. K. But (Ed). Retrieved from <https://ffr.org.ua/wp-content/uploads/2022/07/Ohliad-mizhnarodnykh-humanitarnykh-orhanisatsiy-1.pdf> [in Ukrainian]

17. Zakon Ukrainy «Pro humanitarnu dopomohu» [The Law of Ukraine «About humanitarian aid»] (n.d.). *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/1192-14> [in Ukrainian].

18. AMU prezentuie (2022): Perelik orhanizatsii, yaki dopomahaiut hromadianam Ukrainy pid chas viiny [AMU presents: List of organizations that help citizens of Ukraine during the war] *Asotsiatsiia mist Ukrainy – Association of Cities of Ukraine*: website, June. Retrieved from <https://www.auc.org.ua/novyna/amu-prezentuye-perelik-organizaciy-yaki-dopomagayut-gromadyanam-ukrayiny-pid-chas-viyny> [in Ukrainian].

19. Mekhanizmy nadannia derzhavoiu humanitarnoi dopomohy v umovakh voiennoho stanu (stanom na 01 chervnia 2022 roku) (2022) [Mechanisms for the provision of humanitarian assistance by the state under martial law (as of June 1, 2022)]. Natsionalne ahentstvo z pytan zapobihannia koruptsii - National Agency for the Prevention of Corruption: website. Retrieved from <https://nazk.gov.ua/wp-content/uploads/2022/07/Mehanizmy-nadannya-derzhavnoyu-gumanitarnoyi-dopomogy-v-umovah-voyennogo- stanu.pdf> [in Ukrainian].

20. Derkach, S., Kokhan, Yu., Krapyvin, Ye., Larikova V. et al. (2022). *Koruptsiini ta inshi ryzyky u protsedurakh zabezpechennia derzhavoiu humanitarnoiu dopomohoiu v umovakh voiennoho stanu - Corruption and other risks in the procedures for providing humanitarian aid by the state under martial law*. Retrieved from <https://drive.google.com/file/d/187TrkwQhxSsjjGENc3NaYlmhzHV-zOB/view> [in Ukrainian].

4(4)
2024

СУСПІЛЬСТВО ТА
НАЦІОНАЛЬНІ
ІНТЕРЕСИ

УДК 351[37.07:005.2]

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4\(4\)-1401-1413](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2024-4(4)-1401-1413)

Шліхтенко Лідія Анатоліївна аспірантка кафедри державного управління та адміністрування Комунального закладу вищої освіти «Вінницька академія безперервної освіти», заступник директора з виховної роботи, Комунальний заклад «Вінницький ліцей № 6», вул. Стрілецька, 12, м. Вінниця, 21009, тел.: (093) 131-10-20, <https://orcid.org/0009-0009-7642-046X>

ПЕРСПЕКТИВИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ СИСТЕМОЮ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

Анотація. У статті проаналізовано особливості підвищення ефективності механізмів державного управління системою загальної середньої освіти. Увага зосереджена на перевагах і перспективах державного управління освітньою сферою саме на регіональному рівні. Доведено, що сферу освіти, що охоплює як загальну, так і професійну освіту, правомірно вважають одним з основних джерел формування та підтримки якостей, необхідних людському капіталу країни.

Автором зазначено, що упорядкування нормативно-правового регулювання та законодавчо закріпленого принципу поєднання державного та громадського управління освітою – умови, що сприяють підвищення результативності таких необхідних реформ у сфері освіти, пріоритетність яких може бути реалізована за допомогою створення розвиненої нормативно-правової бази, формування самостійної галузі законодавства у сфері освіти (нормативна складова державного управління у сфері освіти); формування оптимальної структури організації та управління освітою (організаційно-управлінська складова державного управління у сфері освіти); підготовки науково-педагогічних кадрів для сфери освіти (кадрова складова державного управління у сфері освіти); фінансування системи освіти та створення сприятливих економічних передумов для розвитку освіти (фінансово-економічна складова державного управління у сфері освіти).

Крім того на місцевому рівні є необхідним сформулювати концептуальні напрями підвищення результативності системи управління освітою, серед яких автор статті виокремлює: удосконалення системи управління розвитком освіти та впровадження механізмів державно-громадського партнерства та взаємодії; вироблення прийнятних варіантів оптимізації мережі освітніх закладів в межах територіальних громад;

розвиток міжмуніципального співробітництва щодо організації надання якісних освітніх послуг та формування сприятливого освітнього середовища; залучення громадськості та інших зацікавлених сторін до процесів вироблення цілей розвитку освіти на місцях та вирішення проблем підвищення якості надання освітніх послуг; залучення додаткових ресурсів з метою підвищення ефективності роботи відділів освіти.

Ключові слова: інноваційний розвиток, заклади загальної середньої освіти, громадсько-державне партнерство, органи місцевого самоврядування, освітні послуги.

Shlichenko Lidia Anatoliivna graduate student of the Department of Public Administration and Administration of the Communal Institution of Higher Education "Vinnytsia Academy of Continuing Education", Deputy Director for Educational Work of the Municipal Institution "Vinnytsia Lyceum № 6", St. Striletska, 12, Vinnytsia, 21009, tel.: (093) 131-10-20, <https://orcid.org/0009-0009-7642-046X>

PROSPECTS FOR IMPROVING THE EFFICIENCY OF STATE MANAGEMENT MECHANISMS OF THE GENERAL SECONDARY EDUCATION SYSTEM AT THE REGIONAL LEVEL

Abstract. The article analyzes the features of increasing the efficiency of state management mechanisms of the general secondary education system. Attention is focused on the advantages and prospects of state management of the educational sphere at the regional level. It has been proven that the field of education, which includes both general and professional education, is rightfully considered one of the main sources of formation and maintenance of qualities necessary for the country's human capital.

The author states that streamlining of regulatory and legal regulation and the legally established principle of combining state and public management of education are conditions that contribute to increasing the effectiveness of such necessary reforms in the field of education, the priority of which can be realized by creating a developed regulatory and legal framework, forming an independent industry legislation in the field of education (normative component of state administration in the field of education); formation of the optimal structure of the organization and management of education (organizational and managerial component of state administration in the field of education); training of scientific and pedagogical personnel for the field of education (personnel component of state administration in the field of education); financing the education system and

creating favorable economic conditions for the development of education (financial and economic component of state administration in the field of education).

In addition, at the local level, it is necessary to formulate conceptual directions for improving the effectiveness of the education management system, among which the author of the article singles out: improvement of the education development management system and implementation of mechanisms of state-public partnership and interaction; development of acceptable options for optimizing the network of educational institutions within territorial communities; the development of inter-municipal cooperation regarding the organization of the provision of quality educational services and the formation of a favorable educational environment; involvement of the public and other interested parties in the processes of developing goals for the development of education on the ground and solving problems of improving the quality of the provision of educational services; attraction of additional resources in order to improve the efficiency of the work of education departments.

Keywords: innovative development, institutions of general secondary education, public-state partnership, local self-government bodies, educational services.

Постановка проблеми. Сферу освіти, що охоплює як загальну, так і професійну освіту, правомірно вважають одним з основних джерел формування та підтримки якостей, необхідних людському капіталу країни. В умовах техніко-технологічного прогресу, інноваційного розвитку освіта стала однією з визначальних умов успіху в різних областях та сферах. У нинішньому світі освіту поряд із наукою відносять до головних цінностей і досягнень людства, бо вона є джерелом знань, уявлень про все суще, способом осягнення таємниць світобудови, інструментом проведених перетворень у природі та суспільстві.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вагомий внесок у теоретичне та практичне обґрунтування механізмів державного регулювання у системі загальної середньої освіти, внесли В. Кравченко, А. Янчук, В. Антоненко, В. Пітерська, О. Логінов, Л. Логінова та інші. Концептуальні основи оптимізації процесу функціонування освітньої системи як об'єкта публічного регулювання та управління, необхідного компонента забезпечення гідного рівня життя становлять наукові дослідження таких дослідників, як В. Свистун, В. Болгаріна, В. Григор'єва, П. Семенов, Г. Єльнікова, Т. Чернова тощо. Проблеми ефективності функціонування системи публічного управління сферою освіти, аналізуються в роботах Н. Ігнатенко, М. Москалюка, Л. Костюка тощо.

Мета статті – проаналізувати особливості підвищення ефективності механізмів державного управління системою загальної середньої освіти.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до критеріїв якості життя, визнаних ООН, до трьох основних критеріїв включається освіта, яка поряд із тривалістю життя та величиною доходів населення відіграє визначальну роль у характеристиці життєвих досягнень [1]. Грошові доходи людини, її майнове надбання, рівень та якість життя у зростаючому ступеня стають залежними від освітнього рівня.

Освіта відкриває доступ до працевлаштування, входження до культурних верств населення, набуття статусності. На тлі повсюдної концентрації уваги до підвищення якості вищої освіти у сучасному суспільстві також слід враховувати проблематику соціальних, культурних, політичних, демографічних тощо процесів у суспільстві. Основні галузі суспільної діяльності на сьогодні надають величезний вплив на перспективи реформування та покращення освітньої галузі, оскільки «людство будує відкрите громадянське суспільство, і школа має стати основним інститутом його побудови» (табл. 1) [2, с. 56].

Таблиця 1.

Концептуальні напрями удосконалення системи управління сферою освіти

удосконалення системи управління розвитком освіти та впровадження механізмів державно-громадянського партнерства;
вироблення прийнятних варіантів оптимізації мережі освітніх закладів в межах територіальної громади;
розвиток міжмуніципального співробітництва в організації надання якісних освітніх послуг та формування сприятливого освітнього середовища;
залучення громадськості та інших зацікавлених сторін до вироблення цілей розвитку освіти в громаді та вирішення проблем підвищення якості надання освітніх послуг;
залучення додаткових ресурсів з метою підвищення ефективності роботи місцевих відділів освіти.

1. Вказаний підхід ще раз підтверджує, що система освіти у будь-якій державі й суспільстві вирішує рівно ті завдання, які держава та суспільство ставлять перед нею. Виходячи з цього, доцільним було б *створення громадських рад з розвитку освіти на місцевому рівні*. Такі ради повинні бути створеними та функціонувати у більшості муніципальних утворень. Варто вказати, що в деяких громадах неформально існують громадські ради з

питань розвитку освіти, проте нормативної бази для їхньої повноважної роботи немає, тому й ефективність таких рад досить низька.

Тож вважаємо за необхідне на рівні адміністрацій розробку нормативного акту – Положення про місцеві (муніципальні) громадські ради з питань розвитку освіти.

Положення покликане забезпечити посилення громадської участі у освіті та управлінні нею, зростання впливу місцевого співтовариства на якість освіти та її доступність для всіх верств населення, підвищення ефективності муніципальної системи освіти, її відкритості для громадськості (табл. 2).

Таблиця 2.

Концепти громадсько-державного партнерства в управлінні сферою освіти на місцевому рівні

конструктивна співпраця між усіма зацікавленими сторонами (органами місцевого самоврядування, закладами освіти, батьками, учнями, громадськістю);
взаємодія під час розв'язання актуальних проблем розвитку освіти на місцевому рівні (в територіальних громадах);
ведення діалогу та консенсусного прийняття рішень щодо бачення розвитку освіти, організації навчання та ролі місцевої влади у вказаних процесах;
вироблення середньострокових та довгострокових цілей розвитку освіти на місцях.

Вказані ради повинні бути постійно діючими дорадчими органами на місцевому рівні, однією з форм безпосередньої участі представників громадянського суспільства в процесах реалізації органами, що здійснюють управління у сфері освіти, власних повноважень, одним із засобів узгодження з широким загалом найбільш важливих управлінських рішень з питань розвитку освіти на території муніципального утворення.

До складу таких рад можуть входити представники органів місцевого самоврядування, управління освіти адміністрації, керівники муніципальних освітніх закладів та установ, підвідомчих управлінню освіти, представник профспілки тощо. До складу вказаних рад можуть входити громадяни, чия професійна та (або) громадська діяльність, знання, досвід та можливості можуть позитивним чином сприяти функціонуванню та розвитку муніципальної системи освіти [3].

Основними завданнями діяльності Ради будуть:

1) Залучення громадян, громадських об'єднань педагогів, батьківської громадськості освітніх установ до визначення та здійсненню місцевої політики у сфері освіти;

2) Висунення та підтримка громадянських ініціатив, які мають громадське значення та спрямованих на розвиток освіти на місцях, забезпечення безпеки та захисту прав учнів;

3) Проведення суспільної експертизи проектів нормативних правових актів та проектів місцевих програм розвитку освіти;

4) Участь у проведенні незалежного контролю якості регіональної освіти;

5) Вироблення рекомендацій щодо пріоритетів у сфері розвитку освіти;

6) Надання інформаційної, методичної та іншої підтримки мешканцям територій у галузі освіти;

7) Розгляд звернень та заяв учнів, батьків (законних представників) на дії (бездіяльності) педагогічного та адміністративного персоналу освітніх закладів та організацій тощо [4, с. 9].

З метою інформування всіх суб'єктів освітньої діяльності необхідно здійснювати систематичне розміщення інформації про результати діяльності таких громадської ради на офіційному сайті управління освіти.

2. Підвищення інформаційної відкритості освітніх установ. Сьогодні ведення сайтів – це достатня інформація для органів управління всіх рівнів і для батьків, щоб сформувати думку про установу, це один із публічних показників для суспільної оцінки ефективності діяльності установи. Оскільки існує проблема у більшості освітніх установ на місцях щодо розміщення обов'язкової інформації, то необхідно використання таких механізмів, що підвищуватимуть відповідальність керівників за цей напрям діяльності.

3. Робота з обдарованими школярами. Важливим напрямом є не так створення нових структур або організація нових форм діяльності, скільки коригування ідеології роботи з обдарованими школярами. Для виявлення та підтримки обдарованих дітей необхідно:

- організувати індивідуальний супровід високомотивованих школярів через систему дистанційного та очно-заочного навчання викладачами ЗВО;

- побудувати системну роботу зі школярами – членами місцевих збірних, включаючи участь у регіональних та державних тренінгах;

- максимально використовувати можливості освітнього процесу в школі для здійснення учнями «проб», які забезпечують вільний вибір різних видів діяльності, в яких відбувається особистісне та професійне самовизначення дітей, підлітків [5].

Для вирішення вказаних питань, необхідно, по-перше, відповідна корекція вектору роботи: від пошуку обдарованих дітей до розвитку обдарованості в дітей. По-друге, треба відходити від ідеології «олімпіадного руху», який загрожує вивести кількісні показники на перше місце на шкоду якісним. По-третє, важливо зрозуміти, що для роботи з обдарованими дітьми

(і особливо в процесі збільшення їхньої кількості) потрібні не лише особливо підготовлені спеціалісти, а й відповідні зміни всередині освітніх установ, розкладу, укладу життя тощо.

Найважливішими завданнями у сфері роботи з обдарованими дітьми є:

- розвиток обдарованості дорослих (педагогів);
- створення структур (клубів, секцій, наукових лабораторій, творчих майстерень тощо, де дорослі могли б розвивати свій творчий потенціал);
- фінансова підтримка таких форм роботи;
- організація конкурсів та інших заходів (олімпіад, фестивалів, змагань) регіонального та місцевого рівнів, що проводяться різними експертними групами та з різних змістових підстав, виявлення обдарованих дітей у різних сферах діяльності;
- розширення практики використання дистанційних технологій (у тому числі мережевої взаємодії) для супроводження обдарованих дітей, апробація проведення дистанційних занять;
- вивчення виховного та потенціалу ресурсів та сервісів мережі Інтернет (у тому числі соціальних мереж);
- вивчення освітнього потенціалу ресурсів та сервісів мережі Інтернет;
- введення дистанційних технологій у систему підвищення кваліфікації педагогів, переведення в інформаційний простір усіх можливих способів освіти та організація реальної мережевої взаємодії [6];
- оновлення змісту освіти, організаційних форм, методів та технологій загальної та додаткової освіти;
- пошук освітніх технологій (аудиторної, позакласної, позашкільної освіти), що дозволяють найбільш повно розкривати потенціал дитячої обдарованості;
- розширення мережі інноваційних установ для реалізації різних освітніх потреб громадян (батьків та дітей);
- підтримка та розвиток диференційованого навчання учнів старшої школи на основі індивідуальних освітніх маршрутів;
- збільшення кількості дітей, залучених до профільного навчання [7, с. 20-21].

4. *Удосконалення процесу застосування державних стандартів.* Необхідно забезпечити не формальне, а реальне запровадження державних стандартів дошкільної, початкової та основної загальної освіти. Для цього необхідно узагальнити досвід запровадження стандартів на певних пілотних майданчиках. Провести роботу з виділення та оформлення кращих практик, організувати їх тиражування у масштабі краю.

Необхідно розробити дієву систему оцінювання результатів при реалізації стандартів, спрямовану насамперед на підтримку освітнього просування конкретного учня, а не лише на контроль знань та вмінь. Для впровадження нового типу оцінювання від вчителя потрібна здатність грамотно інтерпретувати результати оцінки та використовувати їх під час процесів розвитку учня. Це вимагатиме спеціально організованої методичної роботи з дошкільними установами з розробки освітніх програм, навчання педагогів та створення умов, що забезпечують якість дошкільної освіти.

5. *Підвищення якості освітніх послуг.* В цьому напрямку доцільно створення комплексів дитячий садок-школа, де важливу роль відіграє можливість створення спільної освітньої програми, що глибоко враховує наступність між рівнями освіти. Це особливо необхідно в умовах роботи за новими державним освітнім стандартам. Цікавим видається створення кластерної системи за кожною предметною галуззю: математична, біохімічна, мовна, правова, військово-спортивна тощо. Кластери на основі партнерства установ різного типу націлені на створення освітнього середовища, що забезпечує якісне профільне навчання та формування стійкої мотивації у школярів на майбутню професію. Сучасні вимоги до професійного розвитку людини вимагають серйозної роботи щодо підвищення якості профорієнтаційної роботи зі школярами. Для вирішення цього питання потрібна розробка концепції мережної взаємодії з установами середньої та вищої професійної освіти, що включає розробку освітніх програм, типових договорів про спільну діяльність, економічні та фінансові алгоритми мережевої взаємодії; створення інженерно-технологічного кластерів.

Директорам шкіл необхідно активно розпочати роботу у цьому напрямі: укладати договори про спільну діяльність із створення спільної освітньої програми, що враховує реальні потреби учнів, розробляти систему відповідальності, взаємозаліків, розкладів з обов'язковою видачею документів про здобуття професії чи кваліфікації. Все це дозволяє формувати компетенції, взаємопов'язані із вибором майбутньої професійної підготовки, з процесом визначення та розвитку індивідуальних здібностей учнів. Крім того доречними будуть критерії якості управління закладом освіти [8].

6. *Підвищення кваліфікації вчителів.* Необхідно розробити річну програму підвищення методичного рівня педагогічних працівників. У цьому напрямку можна організувати мережеву взаємодію педагогів на місцевому рівні, відпрацювати різні моделі взаємодії та співробітництва освітніх організацій:

- щодо реалізації освітніх програм;
- з організації методичної роботи;

– щодо підвищення кваліфікації педагогів, у тому числі з атестації кадрів [9, с. 978].

Це дозволить не лише збільшити аудиторію педагогічного активу, а й залучити до професійно-творчої взаємодії практично всіх педагогів, а також сприяти закріпленню молодих педагогічних кадрів. Для цього також необхідним є створення у місті безперервного процесу професійного розвитку вчителів-початківців і як наслідок – навчання, підтримка та збереження молодих вчителів в системі. Цей напрямок важливий для подальшого розвитку інтеграції у вищі освіти та педагогічну спільноту навчальних закладів, створення на інтеграційній основі практичних (інноваційних) майданчиків підготовки майбутніх вчителів [10].

Для професійного зростання кожного педагога важливо створювати умови, що стимулюватимуть пошук та освоєння педагогами інноваційних підходів в освіті та сприяти підвищенню ефективності діяльності вчителя, продуктивній взаємодії суб'єктів освітнього простору з узагальненнями та тиражуваннями інноваційного досвіду. В цілому важливо відзначити те, що ефективність та успішність реалізації політики в сфері освіти багато в чому визначається розумінням її позитивної спрямованості, підтримкою та активною участю широких верств суспільства: професійної спільноти та громадян як основних споживачів освітніх послуг, керівників навчальних закладів, територіальних та місцевих органів управління освітою [11, с. 11-12]. Необхідною умовою може стати нормативне закріплення порядку розробки концепції реформування сфери освіти. При цьому обов'язковою має бути наявність різних підходів та варіантів реформування, проведення досліджень громадської думки, забезпечення обговорення у професійній спільноті та парламенті (табл. 3).

Таблиця 3.

Базові процедури розроблення та етапності здійснюваних заходів формування стратегії розвитку освіти на місцевому рівні

1) ухвалення рішення про розроблення стратегії розвитку освіти;
2) оцінка базових умов та складеної ситуації в освітній галузі, виокремлення основних проблем та загроз розвитку;
3) збирання та оцінювання даних про стан і тенденції розвитку освіти;
4) вироблення бачення розвитку освіти та формулювання системи стратегічних, тактичних та операційних цілей розвитку освіти;
5) визначення операційних завдань досягнення поставлених цілей та встановлення переліку проектів для їх реалізації;
6) аналіз ризиків стратегії;
7) розроблення механізмів реалізації цілей та моніторингу впровадження стратегічних рішень.

Важлива повна поінформованість усіх зацікавлених суб'єктів по всьому спектру питань, що стосуються реформування освіти. На закінчення зазначимо, що ситуація реалізації політики реформування системи освіти має значні недоліки та протиріччя, оскільки базові програмні документи, що визначають пріоритети реалізації заходів щодо реформування системи освіти, закріплюються документами різної юридичної сили.

Проблематичною є ситуація невизначеності правового статусу цих документів, вони набувають декларативного характеру, відсутні конкретні терміни їх реалізації та зони відповідальності за реалізацію закріплених заходів за конкретними органами державної влади та місцевого самоврядування. Фактично неясним залишається співвідношення змісту реалізованих одночасно освітніх доктрин, концепцій, державних програм, цільових програм, проєктів, національних ініціатив і пріоритетного значення їхнього виконання. Виникає ситуація, коли термін реалізації програмного документа ще не завершено, зроблено оцінку досягнутих результатів, а на зміну йому приходить черговий документ з новими цілями та завданнями. На думку М. Жукової, доцільним може бути «об'єднання концепцій та програм у єдиний документ, що систематизуватиме основні напрямки державної та місцевої політики реформування та модернізації системи освіти та який володітиме силою нормативного акту» [12].

Головною проблемою залишається оцінка ефективності реалізованих державних програм, потрібне усунення недоліків існуючих формальних інститутів оцінювання та вдосконалення самих механізмів оцінки.

Додатковим заходом розвитку механізмів громадської участі в управлінні та оцінці ефективності державної політики в галузі освіти може бути ухвалення законодавчої норми відкритої звітності органів державної влади всіх рівнів та місцевого самоврядування шляхом щорічного опублікування звітів на офіційних сайтах органів влади в інформаційно-телекомунікаційній мережі Інтернет [13, с. 44-45].

У свою чергу, освітні організації на офіційних сайтах мають розміщувати відео-, фотозвіти, що демонструють реалізацію конкретних заходів програм. Ще однією з актуальних проблем нормативно-правового забезпечення є нестійкість норм державного та місцевого законодавства, що регулює реалізацію державної політики реформування освіти. Систематичні коригування закону про освіту в нашій державі та програмних документів наочно відбивають проблеми як його внутрішньої структури, так й змісту правових норм. Стабільність нормативного акту, як видається, є «найкращим підтвердженням використання ефективних правових конструкцій, що усталені під дією часу та соціальної практики» [14, с. 67]. Вирішення проблем, викликаних несистематизованим, внутрішньо суперечливим та

непослідовним характером актів цієї галузі законодавства, можливо у прийнятті своєрідного «Освітнього кодексу» [15]. Декілька років тому проводилася робота з підготовки концепції «Кодексу про освіту», деякі з них було оприлюднені та активно обговорювалися громадськістю та фахівцями [8].

Сучасна система освіти постійно перебуває у стресовому стані, стані непередбачуваності, й значний часовий ресурс витрачається на адаптацію, частіше всього, необґрунтованих нововведень. У зв'язку з цим не можна не погодитися з думкою, що «масштабні реформи доцільно перенести на період стійкішого стану національної економіки, а реформування освіти має реалізовуватись як чітко продуманий, системний, поетапний, відкритий процес» [16].

Висновки. Таким чином, упорядкування нормативно-правового регулювання та законодавчо закріпленого принципу поєднання державного та громадського управління освітою – умови, що сприяють підвищення результативності таких необхідних реформ у сфері освіти, пріоритетність котрих може бути реалізована за допомогою:

- створення розвиненої нормативно-правової бази, формування самостійної галузі законодавства у сфері освіти (нормативна складова державного управління у сфері освіти);
- формування оптимальної структури організації та управління освітою (організаційно-управлінська складова державного управління у сфері освіти);
- підготовка науково-педагогічних кадрів для сфери освіти (кадрова складова державного управління у сфері освіти);
- фінансування системи освіти та створення сприятливих економічних передумов для розвитку освіти (фінансово-економічна складова державного управління у сфері освіти).

Література:

1. Гриценчук О. Стратегічні орієнтири розвитку інформаційних освітніх мереж ЮНЕСКО та ЮНІСЕФ в європейському контексті. Режим доступу : <http://194.44.242.244/e-journals/ITZN/em1/content/06goonec.htm>
2. Даниленко Л.І. Інноваційний освітній менеджмент: навч. посібник. Київ, Главник, 2006. 144 с.
3. Гаманюк В. Мовна пропозиція в школах Німеччини в умовах інтеграції. Режим доступу : http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/p-o/2010_11
4. Кучеренко С.Ю. Сучасний стан, тенденції та проблеми розвитку освіти в Україні. *Економічний вісник університету*. 2018. Випуск № 36. С. 5-14.
5. Локшина О. І. Етапи розвитку стратегії Європейського Союзу у галузі освіти. Режим доступу : www.nbu.gov.ua/e-journals/ITZN/em2/content/07loiuet.html
6. Пастушенко Р. Реформування освітнього сектору: шкільна автономія та місцеве управління освітою. Режим доступу: <http://education-ua.org.ua/articles/398-reformuvannya-osvitnogo-sektoru-shkilna-avtonomiya-ta-mistseve>

7. Семенець-Орлова І. А. Організаційне проектування в контексті управління розвитком освіти: теоретичний аналіз. *Актуальні проблеми державного управління*. 2015. № 1. С. 19-26.
8. Титиш Г. Як це у них. Естонський досвід реформи середньої освіти. Режим доступу : <https://life.pravda.com.ua>
9. Бурдонос Л. І. Кризові явища в системі вищої освіти України. *Молодий вчений*. 2015. № 2. С. 978-981.
10. Губерська Н. Мета, завдання та принципи державної політики України у сфері вищої освіти. *Право і громадянське суспільство. Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2014. № 3, т. 2. Режим доступу : <http://www.lj.kherson.ua/2014/pravo03/part2/33.pdf>
11. Тільна О. Мотивація, контроль та оцінка діяльності педагогів у шкільному менеджменті: метод. збірка. Обухів, 2012. 111 с.
12. Концепція «Нова українська школа». Режим доступу: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/zagalna%20serednya.pdf>
13. Пітерська В. М., Логінов О. В., Логінова Л. В. Механізм проектно-орієнтованого управління освітньою діяльністю закладів вищої освіти. *Вісник Національного технічного університету «ХПІ»*. Сер. : Стратегічне управління, управління портфелями, програмами та проектами : збірник наукових праць. Харків : НТУ «ХПІ», 2020. № 1. С. 43-49.
14. Публічне управління для сталого розвитку: виклики та перспективи на національному та місцевому рівнях: збірник матеріалів III Міжнародної науково-практичної конференції. 21-22-травня 2020 р. Маріуполь (Україна). Маріуполь-Київ: ПП Халіков Р.Р., 2020. 250 с.
15. Сербіна О. В. Децентралізація освіти: створення опорних шкіл (регіональний аспект). Режим доступу : <http://www.centre-kiev.kiev.ua/files/konkurs/present2/Serbina%20O.V.pdf>
16. Хомишин І. Ю. Сучасна модель управління освітою: адміністративно-правовий аспект. Режим доступу : <http://www.vestnik-pravo.mgu.od.ua/archive/juspradenc30.pdf>

References:

1. Hrytsenchuk O. Stratehichni oriyentyry rozvytku informatsiynykh osvitynikh merezh YuNESKO ta YuNISEF v yevropeys'komu konteksti [Strategic guidelines for the development of informational educational networks of UNESCO and UNICEF in the European context]. Retrieved from: <http://194.44.242.244/e-journals/ITZN/em1/content/06goonec.htm> [in Ukrainian].
2. Danylenko L.I. (2006). Innovatsiynyy osvityniy menedzhment: navch. Posibnyk [Innovative educational management: training manual]. Kyiv, Hlavnyk. 144 s. [in Ukrainian].
3. Hamanyuk V. Movna propozyziya v shkolakh Nimechchyny v umovakh intehtratsiyi [Language offer in schools in Germany in conditions of integration]. Retrieved from: http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/p-o/2010_11 [in Ukrainian].
4. Kucherenko S.Yu. (2018). Suchasnyy stan, tendentsiyi ta problemy rozvytku osvity v Ukrayini [Current state, trends and problems of education development in Ukraine]. *Ekonomichnyy visnyk universytetu – Economic Bulletin of the University*. Vypusk # 36. S. 5-14. [in Ukrainian].
5. Lokshyna O. I. Etapy rozvytku stratehiyi Yevropeys'koho Soyuzu u haluzi osvity [Stages of development of the strategy of the European Union in the field of education]. Rezhym dostupu : www.nbu.gov.ua/e-journals/ITZN/em2/content/07loiuet.html [in Ukrainian].
6. Pastushenko R. Reformuvannya osvityn'oho sektoru: shkil'na avtonomiya ta mistseve upravlinnya osvityu [Reforming the education sector: school autonomy and local management of education]. Retrieved from: <http://education-ua.org/ua/articles/398-reformuvannya-osvitynogo-sektoru-shkilna-avtonomiya-ta-mistseve> [in Ukrainian].

7. Semenets'-Orlova I. A. (2015). Orhanizatsiynе proektuvannya v konteksti upravlinnya rozvytkom osvity: teoretychnyy analiz [Organizational design in the context of education development management: theoretical analysis]. *Aktual'ni problemy derzhavnoho upravlinnya – Actual problems of public administration*. # 1. S. 19-26. [in Ukrainian].
8. Tytysh H. Yak tse u nykh. Estons'kyy dosvid reformy seredn'oyi osvity [How is it with them? Estonian experience of secondary education reform]. Retrieved from: <https://life.pravda.com.ua> [in Ukrainian].
9. Burdonos L. I. (2015). Kryzovi yavyscha v systemi vyshchoyi osvity Ukrayiny [Crisis phenomena in the higher education system of Ukraine]. *Molodyy vchenyy – A young scientist*. # 2. S. 978-981. [in Ukrainian].
10. Hubers'ka N. (2014). Meta, zavdannya ta pryntsypy derzhavnoyi polityky Ukrayiny u sferi vyshchoyi osvity [The purpose, tasks and principles of the state policy of Ukraine in the field of higher education]. *Pravo i hromadyans'ke suspil'stvo. Naukovyy visnyk Khersons'koho derzhavnoho universytetu – Law and civil society. Scientific Bulletin of Kherson State University*. # 3, t. 2. Retrieved from: <http://www.lj.kherson.ua/2014/pravo03/part2/33.pdf> [in Ukrainian].
11. Til'na O. (2012). Motyvatsiya, kontrol' ta otsinka diyal'nosti pedahohiv u shkil'nomu menedzhmenti: metod. Zbirka [Motivation, control and evaluation of the activity of teachers in school management: methodical compilation]. Obukhiv. 111 s. [in Ukrainian].
12. Kontsepsiya «Nova ukrayins'ka shkola» [The "New Ukrainian School" concept]. Retrieved from: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/zagalna%20serednya.pdf> [in Ukrainian].
13. Piters'ka V. M., Lohinov O. V., Lohinova L. V. (2020). Mekhanizm proektno-oriyentovanoho upravlinnya osvitynyu diyal'nisty zakladiv vyshchoyi osvity [Mechanism of project-oriented management of educational activities of institutions of higher education]. *Visnyk Natsional'noho tekhnichnoho universytetu «KhPI». Ser. : Stratehichne upravlinnya, upravlinnya portfelyamy, prohramamy ta proektamy : zbirnyk naukovykh prats' – Bulletin of the National Technical University "KhPI". Ser. : Strategic management, management of portfolios, programs and projects: collection of scientific papers*. Kharkiv : NTU «KhPI». # 1. S. 43-49. [in Ukrainian].
14. Publichne upravlinnya dlya staloho rozvytku: vyklyky ta perspektyvy na natsional'nomu ta mistsevomu rivnyakh: zbirnyk materialiv III Mizhnarodnoyi naukovo-praktychnoyi konferentsiyi [Public administration for sustainable development: challenges and prospects at the national and local levels: collection of materials of the 3rd International Scientific and Practical Conference]. 21-22-travnya 2020 r. Mariupol' (Ukrayina). Mariupol'-Kyyiv: PP Khalikov R.R., 2020. 250 s. [in Ukrainian].
15. Serbina O. V. Detsentralizatsiya osvity: stvorennya opornykh shkil (rehional'nyy aspekt) [Decentralization of education: creation of reference schools (regional aspect)]. Retrieved from: <http://www.centre-kiev.kiev.ua/files/konkurs/present2/Serbina%20O.V.pdf> [in Ukrainian].
16. Khomyshyn I. Yu. Suchasna model' upravlinnya osvitoyu: administratyvno-pravovyy aspekt [Modern model of education management: administrative and legal aspect]. Retrieved from: <http://www.vestnik-pravo.mgu.od.ua/archive/juspradenc30.pdf> [in Ukrainian].

Журнал

*«Суспільство та національні
інтереси»*

№ 4(4) 2024

*Формат 60х90/8. Папір офсетний.
Гарнітура Times New Roman.
Ум. друк. арк. 8,2.*

*Видавець:
ФОП «Жукова Ірина Віталіївна», Свідоцтво серія ДК № 7425 від 09.08.2021 р.*